

KATIRAVEL PILLAI'S TAMIL DICTIONARY

தமிழ்ச் சொல்லகராதி

மூன்றாம் பாகம்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

Katirvel Pillai's
Tamil Dictionary
தமிழ்ச் சொல்லகராதி

(மூன்றாம் பாகம்)

இது,
திருவாவடுதுறை யாதீன வித்துவானும்,
மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச்
சைவ நூற் பரிசோதகருமான
சே. ரா. சுப்பிரமணியக் கவிராயராற்
பரிசோதிக்கப் பெற்றது.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
தரமணி, சென்னை – 600 113.

Katiravel Pillai's Tamil Dictionary Vol - III

Author:

C.W. Katiravel Pillai

Published by:

International Institute of Tamil Studies,

C.I.T. Campus, Taramani, Chennai - 600 113.

Publication No : 287

Edition : Reprint

Year : 1998

Language : Tamil

Size : 1/4 Crown

No. of Copies : 1000

No. of Pages : xii + 608

Price : 200. 00

**Printed by : Parkar Computers,
293, Royapattah High Road,
Chennai - 600 014.
Phone: 8551363, 8266637.**

**அட்டைப் படம் : வே. கருணாநிதி,
வடிவமைப்பு பர்வீன் கருணாநிதி**

தமிழ் வளர்ச்சி இயக்கத்தின்
அரிய நூல்களை வெளியிடும் திட்டத்தில்
நிதியுதவி பெற்று
இந்நூல் வெளிவருகின்றது.

முனைவர் மு. தமிழ்க்குடிமகன்,

எம்.ஏ., பிஎச்.டி.

தமிழ் ஆட்சிமொழி, தமிழ்ப் பண்பாடு,

இந்து சமயம் மற்றும்

அறநிலையத்துறை அமைச்சர்

அணிந்துரை

யாழ்ப்பாணம் கு. கதிரைவேல் பிள்ளையவர்கள் ஓர் அரிய தமிழ்ப் பணியைச் செய்திருக்கிறார்கள். அதுதான் அவர் உருவாக்கிய 'தமிழ்ச் சொல்லகராதி'. தமிழில் சொல்லுக்குப் பொருள் காணும் முயற்சியாகத்தான் 'நிகண்டுகள்' பிறந்தன. இவை கவிதை வடிவில் அமைந்தன. 1732இல் வீரமாமுனிவர்தான் உரைநடை வடிவில் இப்போதுள்ள அகரமுதலி முறையைக் கொண்டு வந்தவர். அதுதான் 'சதுரகராதி' என்பது. அதன்பின் எத்தனையோ பெருமக்கள் பலவகையான அகரமுதலிகளைக் கொண்டு வந்துள்ளனர். அதில் தமிழகத் தமிழ் அறிஞர்களும் வெளிநாட்டு அறிஞர்களும் அதிலும் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத் தமிழறிஞர்களும் பெரும் பங்காற்றியுள்ளனர். இதுகாறும் 64 வகையான அகரமுதலிகள் வெளி வந்துள்ளன.

நீதியரசராயிருந்து ஓய்வுபெற்ற இவ்வறிஞர் இந்நூலைச் செய்துள்ளார் என்பது வியப்புத்தான். இதுபற்றி அவரே எழுதுகிறார்.

“நாம் முன்னெடுங்காலந் தொட்டு வாசித்துவந்த நூல்களில் உள்ளனவாய்ச் சதுரகராதி, மானிப்பராயகராதி, சென்னை யகராதிகள், உவின்சிலோ அகராதி, வைத்திய அகராதி என்னுமிவற்றில் இல்லாதனவாகிய சொற்களைப் புதிதாக ஓரகராதி செய்யவேண்டுமென்று புத்திபண்ணிக் காலாந் தரத்திற் குறித்து வைத்திருந்தோம்; ஆயினும் முன்னர்த் தமிழ் ஆங்கிலேயம் என்னும் இரு பாஷைகளிலும் நூலுரை யாசிரியராயும் பின்னர் அத்துவக்காத்நாயும் நீதிபதியாயும் ஏற்பட்டுச் செய்துவந்த கடமைகள் எமது காலத்தைக் கொள்ளை கொண்டமையால் எமது அபிப்பிராயத்தை நிறைவேற்றுவதற்கேற்ற சமயம் வாயாமற் போயிற்று. நீதிபதித் தொழிலினின்று ஓய்ந்திருக்கும் பின்னிட்ட ஐந்து

வருட காலங்களில் நோயனார் கைக்கொண்ட காலம் ஒழித்து எஞ்சிய காலத்தில் இவ்வகராதி எழுதுவதே நமது தொழிலாயிற்று.”

பணி செய்த காலத்தில் செய்ய விழைந்த பணியை, ஓய்வு பெற்றதும் உழைத்து முடித்திருக்கிறார் என்பதே பெருமைக்குரியதாகும். இவர் இதற்கான முன்னுரையை 1904 சனவரி 1 இல் எழுதியுள்ளார்.

அதன்பின் இந்த நூல் என்ன வளர்ச்சியைக் கண்டது; வடிவம் எடுத்தது என்ற வரலாற்றைச் சற்றுப் பார்க்க வேண்டும். சண்முகம்பிள்ளை தம் நூலில் குறிப்பிட்ட செய்தியை அப்படியே தருகிறேன்.

“தமிழ்ச்சங்க அகராதி

தமிழ் - தமிழ் அகரமுதலிகளுள் மிகவும் பெரியது தமிழ்ச் சங்க அகராதி. இது மூன்று பெருந்தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளது. சொற்பொருள் விளக்கம் தவிரப் பெரூள், தொகை, தொடை அகராதி என்னும் சேர்க்கை இந்த அகராதியில் இல்லை. இந்த அகராதியைப் பல்லாண்டுகள் உழைத்து உருவாக்கியவர் யாழ்ப்பாணம் நீதிபதி கு. கதிரை வேற்பிள்ளையாவார்.

இவர் சதுரகராதி, மானிப்பாய் அகராதி, சென்னை அகராதிகள், வின்கலோ அகராதி, வைத்திய அகராதி என்னும் இவற்றில் இல்லாத புதுச் சொற்களைத் திரட்டி விளக்கம் தந்துள்ளார். இதனை முற்றுமாய் வெளியிடும் முன்னர் இவர் காலமானார்.

பின்னர் அப்பொழுது மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவராக விளங்கிய பொன். பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள் அகராதிப் படிவங்களைக் கதிரைவேற்பிள்ளையின் குமாரர் பாலசிங்கம் என்பவரிடமிருந்து பெற்றார்; மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வித்துவான்களைக் கொண்டு பரிசோதித்து அச்சிட்டு வெளியிடப் பணித்தார். சே.ரா. சுப்பிரமணியக் கவிராயர் முதலிய பலரும் பல்லாண்டுகள் உழைத்து இந்த அகராதியை மூன்று பகுதிகளாக 1910, 1912, 1923ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியிட்டு முற்றுவித்தனர்.

நீதிபதி கு. கதிரைவேற்பிள்ளை குட்டிய 'தமிழ் சொல்லகராதி' என்னும் பெயருடன் இந்த அகரமுதலி வெளிவந்தபோதிலும் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் வெளியிட்டமையால் 'தமிழ்ச்சங்க அகராதி' எனக் குறிப்பதே பெருவழக்காயிற்று.

ஒரு சொற் பல்பொருள்களுக்கு விளக்கம் தரும்போது பொருள்களை 1, 2 என எண் குறியிட்டுக் காட்டியிருப்பது புதுமை. இதனால் ஒரு சொல்லுக்கு எத்தனை பொருள்கள் உண்டு என்பதும் தெளிவுபடுகிறது. மேலும், சொற் பொருளுக்கு அடிப்படை ஆதாரமான நூற்சான்றுகளையும் உதாரணம் என எடுத்துக் காட்டியது புதுமுயற்சி. சொற் பொருளுக்கு இலக்கிய இலக்கணம் முதலிய நூல்களில் இருந்து மேற்கோள் எடுத்துத் தந்த முதல் தமிழ் - தமிழ் அகராதி இதுவே.

இவர் 344 நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்களை எடுத்தாண்டுள்ளார். சொல் மூலங்களைக் காட்டியதோடு வடசொற்கள், இந்துஸ்தானிச் சொற்கள், தெலுங்குச் சொற்கள் முதலிய வற்றையும் இனஞ்சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இந்த அகரமுதலியில் முந்திய அகரமுதலிகளில் இல்லாத பல சொற்களும் திருந்திய விளக்கங்களும் காணப்படுகின்றன. தமிழ் - தமிழ் அகரமுதலிகளுள் கால அடைவில் விரிவு பெற்ற பேரகராதி இதுவே.”

இதிலிருந்து நாம் பெறும் உண்மைகள் பல.

யாழ். அறிஞர் கதிரைவேற்பிள்ளையின் அகரமுதலிதான் 'மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க அகராதி'யாகியுள்ளது. பல அகரமுதலிகளில் இல்லாத பலவற்றை இவர் திரட்டியுள்ளார்.

சிங்காரவேலு முதலியாரின் 'அபிதான சிந்தாமணி' அச்சுக் கட்டத்தில் வந்து தவித்தபோது, எப்படி, செந்தமிழ் அரிமா, தென்பாண்டித் தமிழ்த் தென்றல் பாண்டித்துரைத் தேவர் தானே முன்வந்து நூற்படியைப் பெற்று, வெளியிட்டுச் சிறப்புச் சேர்த்தாரோ அதேபோல இந்த அகரமுதலியையும் பெற்று வெளியிட்டுள்ளார் என்பது பெருமைக்குரியது. பல புதுமைகளை இவர் செய்துள்ளார் என்றும் பிற அறிஞர்கள் உறுதிப்படுத்துகிறார்கள்.

மேற்கோள் காட்டி விளக்கிய முதல் நூல் என்ற பெருமை பெறுகிறது. அதிலும் 344 நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டியிருப்பதால் அவரது பன்னூற் பயிற்சியும் புலமையும் நமக்குத் தெரிகின்றன. 'கால அடைவில் விரிவுபெற்ற முதல் பேரகராதி இதுவே' என்பதுதான் பெரிய சிறப்பு.

1998 மார்ச்சு 29ஆம் நாள் இதனை வெளியிடும் வாய்ப்புப் பெற்ற மைக்காக மகிழ்கிறேன். இதனால்தான்,

“என்னை நன்றாகக் கலைஞர் படைத்தார்

அன்னைத் தமிழுக்கு அணிசெய்யு மாறே”

என்று நான் அழுத்தமாகக் கூறிவருகிறேன். என் துறையில் இயங்கும் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் இதனை வெளியிடுகின்றது. இதனை விரைந்து வெளிக்கொணர்ந்த இராமர் இளங்கோ, அவர்களைப் பாராட்ட வேண்டும்.

தமிழக அரசின் தமிழ் வளர்ச்சி இயக்ககம் தான் ஒவ்வொரு தொகுதிக்கும் உரூபா 10,000/- நிதி வழங்கியிருக்கிறது. வழங்கவும் வாங்கவும் எங்கள் துறைகளே பயன்பட்டுள்ளன என்பது குறித்து மகிழ்வெய்துகிறேன்.

அட்டைப்படம், உறுத்தல் இல்லாத வண்ணத்தில் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. அட்டைப்படம் போட்டவர் வே. கருணாநிதி, வடிவமைத்தவர் பர்வீன் கருணாநிதி.

இந்த நூலுக்கு மறுவாழ்வளித்து உங்கள் கைகளில் எல்லாம் தவழ வைத்தவரும் கருணாநிதிதான். ஆம்! தமிழக முதல்வர் மாண்புமிகு கலைஞர் அவர்கள்தான்.

இதுபோன்ற பயன்பாடு மிக்க பணிகளைப் பார்க்கும் போதுதான் தமிழ் வளர்கிறது என்ற பூரிப்பும், வளர்ந்து விடும் எனும் நம்பிக்கையும், வளர்த்துக் காட்டுவோம் எனும் சூளுரையும் பிறக்கின்றன.

பணி தொடரட்டும்!

29 - 03 - 1998.

அன்புடன்

(மு. தமிழ்க்குடிமகன்)

முனைவர். ச. க. இராமர் இளங்கோ

இயக்குநர்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,

தரமணி, சென்னை - 113.

இரண்டாம் பதிப்பு முன்னுரை

தொல்காப்பியர் ஒரு சொல்லைக் குறிக்கும் பல பொருள்களை உரியியலில் குறிப்பிடுகிறார். எனவே தொல்காப்பியருக்குப் பின்னர்த் தோன்றிய நிகண்டுகளுக்கு அவர் தோற்றுவாயாக அமைந்தார். நிகண்டுகளில் திவாகரம், பிங்கலம், சூடாமணி என்பன புகழ் பெற்றவை.

நிகண்டு எனும் வடசொல்லுக்குத் தொகுப்பு என்பது பொருளாகும். முதன்முதலில் நிகண்டு என்னும் சொல்லைச் 'சூடாமணி நிகண்டு' எடுத்து ஆண்டுள்ளது. நிகண்டு எனும் வடசொல்லுக்கு நிகரான தமிழ்ச்சொல் 'உரிச்சொல் பனுவல்' ஆகும்.

நிகண்டுகளில் தெய்வப் பெயர், மக்கட் பெயர், இன்னோரன்ன தொகுதிகள் காணப்படினும் 'ஒரு சொல் பல்பொருள்' எனும் தொகுதியே அகராதி அமைப்பை ஒத்திருக்கிறது.

தமிழ் மொழியில் அருஞ்சொற்களுக்குப் பொருள் விளக்கம் தரும் அகராதி தோன்றுவதற்கு முன்னர் நிகண்டுகள் அப்பணியைச் செய்தன. எனவே அகராதிகளுக்கு முன்னர் தோன்றிய நிகண்டுகளைக் 'கருவி நூல்கள்' எனலாம்.

அக்காலத்தில் நிகண்டுகள் மனனம் செய்வதற்கு ஏற்ற வகையில் பெரு வழக்காய் இருந்த செய்யுள் வடிவில் எழுதப்பட்டன. அகவல், விருத்தம், வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை முதலிய பா வடிவங்களில் அவை இயற்றப்பட்டிருந்தன.

நிகண்டுகளில் ஒரு சொல்லுக்குரிய பொருளை அறிய வேண்டின் அந்நிகண்டு முழுவதையும் முதலில் படிக்க வேண்டும். பின்னர் அச்சொல் எந்தத் தொகுதியில் வருகிறது என்பதைத் தேடிப் பிடிக்கவேண்டும். நிகண்டுகள் செய்யுள் வடிவில் எழுதப்பட்டிருந்தமையால் அசைச் சொற்

களும் அடைமொழிகளும் இடம்பெற்றிருந்தன. எனவே நிகண்டுகளை மனனம் செய்தால்தான் பொருளை அறிய முடியும். அதனால் நிகண்டுகளை நம்முன்னோர் மனனம் செய்தனர்.

ஆங்கிலக் கல்வி இந்தியாவில் பரவிய பின்பு அகராதிகள் எழுதப் பட்டன. நிகண்டுகள் செய்யுள் வடிவில் அமைய, அகராதிகள் உரை நடைமில் அமைந்தன. நெடுங்கணக்கு முறையைப் பின்பற்றி 'அகராதிகள்' அகரநிரலில் எழுதப்பட்டன.

ஒரு மொழியில், அகர நிரலில் ஒரு சொல்லுக்குரிய பல பொருள்களை அறிய உதவுவது அகராதியாகும். 'அகராதி' என்பதற்கு 'அகரத்தை முதலாக நெடுங்கணக்கு முறையில் அமையும் சொற்பொருள் விளக்கம்' என்று 'மானிப்பாய் அகராதி' விளக்கம் தருகிறது.

மொழியின் சொல் வளத்தை அறிய அகராதி துணை செய்கின்றது. அகராதி என்பதை அகரம் + ஆதி எனப் பிரித்து ஆதி என்பது வடசொல் என்பர். எனவே அகராதி எனும் வடசொல்லுக்கு இணையான தமிழ்ச் சொல் 'அகரமுதலி' என்பதாகும்.

1906இல் பாம்பன் குமரகுருதாச சுவாமிகள் வெளியிட்ட 'சேந்தன் செந்தமிழ்' எனும் நூலில் அகர நிரலில் அமைந்த பகுதியை 'அகரமுதல்' என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார். எனினும் 'அகரமுதலி' என்று இன்று வழங்கும் சொல்லைப் பெருவழக்காய் ஆக்கியவர் மொழி ஞாயிறு தேவநேயப்பூரவாணர் ஆவார்.

தமிழ் மொழியில் அகராதியை உருவாக்கிய பெருமை 'பெஸ்கி' எனும் வீரமாமுனிவரைச் சாரும். அவர் எழுதிய சதுரகராதி 18ஆம் நூற்றாண்டில் முடிந்திருந்தாலும் 19ஆம் நூற்றாண்டில்தான் மக்களிடம் வந்தது.

சதுரகராதி என்பதற்கு 'நான்கு வகை அகராதி' என்று பொருள்.

முதலாவது	பெயரகராதி
இரண்டாவது	பொருளகராதி
மூன்றாவது	தொகையகராதி
நான்காவது	தொடை அகராதி.

இவற்றுள் முதற்கண் சுட்டிய பெயரகராதியில் 'ஒரு சொல்லுக்குரிய பல பொருள்கள்' தரப்பட்டுள்ளன. இப்பகுதியே பிற்காலத்தில் அகராதி

பெருகுவதற்கு வழிவகுத்தது. மேலும் வீரமாமுனிவர் தமிழ் இலத்தீன் அகராதி, தமிழ் - போர்ச்சுகீசு அகராதி ஆகிய இரு மொழி அகராதிகளை வெளியிட்டார்.

வீரமாமுனிவரின் சதுரகராதிக்குப் பின்பு 1842இல் சந்திரசேகர பண்டிதரின் 'யாழ்ப்பாணத்து அகராதி' எனும் மானிப்பாய் அகராதி வெளி வந்தது. 1899இல் நா. கதிரைவேற்பிள்ளையின் 'தமிழ் பேரகராதி எனும் தமிழ் மொழியகராதி' என்ற நூலும், 1909இல் இராமநாதனின் 20ஆம் நூற்றாண்டுத் 'தமிழ் அகராதி' என்ற நூலும் அடுத்தடுத்து வந்தன.

ஈழத்தைச் சார்ந்த நீதியரசர் கு. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள் 'தமிழ்ச் சொல்லகராதி' என்னும் இவ்வரிய அகராதியை உருவாக்கினார். இவரது அகராதி உருவாக்க ஆழ்வத்தையும், உழைப்பின் மேன்மையையும் நம்மால் புரிந்துகொள்ள இயலுகிறது. விரிவாக எழுதப்பட்ட இவ்வகராதி வெளி வருவதற்கு முன்னமே அவர் மறைந்தது இரங்குதற்குரியது.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர் பாண்டித்துரைத் தேவர் அவர்கள் கதிரைவேற் பிள்ளையின் மகன் பாலசிங்கம் என்பவரிடம் அச்சுக்கூடம் செல்லா அந்த அகராதியைப் பெற்று மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் புலவர்களின் துணையுடன் 1910இல் முதல் தொகுதியையும், 1912இல் இரண்டாம் தொகுதியையும், 1923இல் மூன்றாம் தொகுதியையும் வெளியிட்டார்.

88 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் வெளியிட்ட 'தமிழ்ச் சொல்லகராதி'யை மீண்டும் புதுப்பொலிவுடன் உலகத் தமிழா ராய்ச்சி நிறுவனம் வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறது. 'நல்லார் துணையுடன் நாளும் தமிழ்ப்பணி' என்ற நோக்கில் பணியாற்றி வரும் இந்நிறுவனம், இந்நேரத்தில் இந்நூல் வெளியீட்டுக்குத் துணைபுரிந்த நல்லார் பலரையும் நன்றியுடன் நினைவு கூர்வதிலும் மகிழ்வுறுகிறது.

இவ்வகராதியை மீண்டும் வெளியிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை எனக்கு உருவாக்கிய பெருமக்கள் இருவர். ஒருவர் மொழி பெயர்ப்புத்துறை யில் முன்னோடியும் அரிய நூல்களைச் சேர்த்து வைத்திருக்கும் கருத்துக் கருவூலமான தஞ்சை வழக்கறிஞர் உயர்திரு. டி.என். ராமச்சந்திரன் ஆவார். மற்றவர் பேராசிரியர் அ. தட்சணாமூர்த்தி ஆவார். இப்பெருமக்கள் இருவருக்கும் எங்கள் நன்றி.

இவ்வகராதியை வெளியிட இசைவு தந்த மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கச் செயலாளர் திரு. தனுக்கோடி பாண்டியன் அவர்களுக்கும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத் தலைவி சேதுபதி அரசியார் திருமதி இந்திராதேவி அவர்களுக்கும் நன்றி.

நிறுவன வளர்ச்சிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து வருகின்ற நிறுவனத் தலைவர் மாண்புமிகு தமிழ் ஆட்சிமொழி - பண்பாட்டுத்துறை மற்றும் இந்து சமய அறநிலையத்துறை அமைச்சர் முனைவர் மு. தமிழ்க்குடிமகன் அவர்களுக்கும், தமிழ் வளர்ச்சி - பண்பாட்டுத்துறைச் செயலாளர் திரு. த. இரா. சீனிவாசன் இ. ஆ. ப. அவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றி.

அரிய நூல்கள் வெளியிடும் திட்டத்தில் இந்நூலை வெளியிட நிதி நல்கிய தமிழ் வளர்ச்சித்துறை இயக்குநர் முனைவர் ச. நாகராசன் அவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றி.

கண்ணையும் கருத்தையும் கவருமாறு நூலினைச் சிறப்புற அச்சிட்டுத் தந்த 'பார்க்கர் கம்ப்யூட்டர்ஸ்' திரு. வே. கருணாநிதி அவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றி.

இயக்குநர்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

முதலாம் பதிப்பின் முகவுரை

இவ்வகராதியின் முதலிரண்டு பாகமும் வெளியிட்டபின் யான் திருவாவடுதுறை யாதீனத்திற் பல ஆண்டு தங்கியிருக்க நேர்ந்தமையாலும், மறுபடி யான் இங்குவந்து இம்மூன்றாம் பாகத்தை விரைவில் வெளியிடக் கருதி அச்சிட்டு வருங்கால் 1920-ம் ஜூன் மீ 20 உ சங்கத்தில் நேர்ந்த தீ விபத்தில் இம்மூன்றாம் பாகத்தில் தா-முதல் நகரம் வரையுள்ள அச்சிட்ட பாகத் தவிர, அச்சிடுவதற்குப் பரிசோதித்து வைத்திருந்த அசலும் நகலும் ஆகிய காகிதக் கையெழுத்துப் பிரதிகள் முழுவதையும் இழந்து விட்டமை யாலும், ப.ம.ய.வ. என்ற அக்கர வர்க்கச் சொற்களடங்கிய அவ்விழந்த பாகத்தைப் புதிதாய்த் தேடிச் சேர்த்துப் பரிசோதித்து வெளியிடத் தொடங்கிய பொழுது, நம், சங்க அச்சியந்திரசாலையில் வேண்டிய எழுத்துக்கள் போதுமான அளவு வராதிருந்தமையாலும், பின் இப்புத்தகம் அச்சிடுவதில் எனக்கு உதவியாயிருந்தவர் விலகிக் கொண்டமையால் யான் ஒருவனே சொற்களைத் தேடிப் பொருள் கண்டெழுதுதல், ஒப்புநோக்குதல், திருத்துதல், எழுதுதல் முதலிய எல்லா வேலைகளையும் கவனிக்க வேண்டியிருந்தமையாலும் இதனை வெளியிட இத்தனையாண்டு தாமதமேற்பட்ட தென்பதை மிக்க விசனத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். உலகில் வழங்குஞ் சொற்களும் பொருள்களும் அளவில்லனவாதலால், யானொருவ னாக என் சிற்றறிவுக்கியன்றவரை பதங்களும் பொருள்களுந் தெரிந்து இத்தமிழ்ச்சொல்லகராதியின் மூன்றாம் புத்தகமாகிய இதனில் வெளியிட டிருக்கின்றேன். இனிப் பேரறிவுடைய பெரியோர்கள் இன்னும் விரிவாகக் கண்டெழுதி வெளியிட்டு உலகிற்குபகாரமாகச் செய்யவேண்டுமென வேண்டுகின்றேன்.

இப்பெருங்காரியத்தை இடையே நேர்ந்த இடையூறெல்லாமகற்றி நிறைவேற்றி வைத்த எல்லாம் வல்ல இறைவனை மனமொழிமெய்களால் நினைந்து வாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

இங்ஙனம்,
திருவாவடுதுறையாதீன வித்துவானும்,
மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச் சைவநூற்பரிசோதகருமான
சே. ரா. கப்பிரமணியக் கவிராயர்
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்,
மதுரை.

தன்மை—1. இயமன். 2. தருமராசன். (உ-ம்) “தன்மனையம்மனைதம்பிமா.” (பாரத. வேத்திர. ௩௩.) 3. திப்பிலிமூலம். (மலையக.)

தன்மாத்திகாயம்—சுமணமதத்திற் சொல்லிய அசுவபதார்த்தத்தின் நான்குவகையுள் ஒன்றாகிய புற்கலத்தின்மேறும் நன்மையப் பதோரத்திகாயம். (பிங்கலநாடா.) (மணிமே.)

தன்மாத்திரை—பிருதிவியாகி பஞ்சபூதங்களுக்குக் காரணங்களாயும் அவற்றிலுஞ் சூக்ஷ்மங்களாயுமிருக்கும் தத்துவங்கள்; அவை—கந்தம், இரதம், உருவம், பரிசம், சத்தமாகிய தத்வசமூகம். (பௌட. ௩: ௮.) [அந்தந்த இந்நிரியங்களுக்குத் தக்கபடி நின்று காரியப்படுகபாலும், அப்படிக்காரியப்படுத்திமிடத்துத் தத்தங்குணங்களுக்கு ஏற்றக்குறைவின்றி நிறமலாலும், தன்மாத்திரையெனப் பெயர்பெற்றன.]

தன்மாநுகிருதிலக்கணை—சீவனைச் சிவனைச் சூறற்போலுமோரிலக்கணை. (சி. சி. ச. ௨௮. ஞாநப்.)

தன்மாநுமானம்—பூர்வகாட்சியனுமானம். (இதனை சி. சி. க. அளவை. ௧௨-காண்க.)

தன்மீ—தன்மத்தை யுடையது. (உ-ம்.) “தன்மபேதத்தாற்றன்மிபேதிக்கும்” (சி. சி. க: ௬௩. ஞாநப்.)

தன்மீ—மூத்தசோதரன். (உ-ம்.) “தன்முன்றனக்கென்றிருந்தமக-ளாம்.” (திருவிளை. தண்ணீர். ௩.)

தன்மூலம்—திப்பிலிமூலம். (உ-ம்.) “பத்திரதாருகமரத்த - சித்திரகந்தன்மூலம்” (தையில. தைலவ. ௨௨.)

தன்மேம்பாட்டுரை—ஒரலங்காரம். அஃது ஒருவன் தன்னைத்தானே புகழ்ந்து சொல்லுவது. (உ-ம்.) “தான்றற்புகழ்வதுதன்மேம்பாட்டுரை” (தண்டி. ௭௦.) இது நெடுமொழியென்பர். (பிங்கலநாதையில.)

தன்மேம்பாடு—தற்புகழ்ச்சி. (தண்டிய. ௭௦.)

தன்மை—1. அழகு. (சூ. நி. ௧௧: நகரவெ. ௧௬) 2. ஒரலங்காரம். (உ-ம்.) “எவ்வகைப் பொருளுமெய்வகைவிளக்குஞ்—சொன்முறை தொடுப்பதுதன்மையாகும்.” (தண்டி. ௨௭.) 3. குணம், இயல்பு. (உ-ம்.) “ஒருகால்வெம்மைத்தன்மைகுன்று - தவன்” (மரு-தி. ௩.) 4. நன்மை. 5. பெருமை. 6. மூவிடத்தொன்று. (உ-ம்.) “தன்மைமுன்னிலைபடர்க்கை மூவிடனே” (நன். ௨௬௬.) (4, 5-பிங்கல. ௩௬௨௨.)

தன்மைதிரிபெயர்—அலி. (உ-ம்.) “தன்மை

திரிபெயருறுப்பின்கிளவி” (தொல். சொல். ௩௬.)

தன்மைநவீந்தியணி—தன்மையணி. (சூல. ௧. ௩.)

தன்மையெழுத்து—உணர்வெழுத்து; அது, செவிப்புலனாகிய வொலியெழுத்து. (பிங்கல. ௨௦௮௭.)

தன்மொழி—ஒருமொழி. (பி. வி. ௨௩. ௨ரை.)

தன்வசம்— } தன்னிலைமை, சுவாதீனம்.
தன்வயம்— }

தன்வந்திரி—1. ஒரு. வைத்தியசாத்திரி அவன் திருப்பாற்கடல் கடையும்போதுண்டான தேவர் மருத்துவன்; இத்தேவர் மருத்துவனே ஆயுர்வேதத்தைவெளிப்படுத்தவேண்டித் தீர்க்கதமன் புத்திரனாக அவதரித்தானென்பர். (அபிதானகோசம்.) 2. சிவன். 3. சூரியன்.

தன்வினை—1. ஊழ்வினை, தான் முற்செய்வினை. 2. எழுவாய்க்கருத்தாவின் புடை பெயர்ச்சியாய் நிகழ்ந்தொழில், தன்னாலாயதொழில்.

தன்வேதறை— } மாநதக் காட்சி
தன்வேதழைக்காட்சி— } விசேடம் பற்றி மேம்பட்டுநிகழுஞ் சத்துவகுணமுதலியவற்றின் விளக்கமாகிய இன்பபுண்பங்கள் புருடனதறிவிற்கு விடயமாம்படி அராகமுதலியவைத்து தத்துவங்களானும் புணர்க்கப்படுமதனையுயிரிடுகெணர்வு தெரிவது. (சி. சி. அளவை. ௭. சிவஞா.)

தன்வையாதம்—சிறுகாஞ்சொறி. (மலையக.)

தன்னந்தனி—தனிமையின் மிகுதிப்பாட்டை யுணர்த்திநிற்கும் ஒரு தொடர்மொழி. (உ-ம்.) “தன்னந்தனியிருப்பார்க்கு” (அபிராமி யந். ௩௩.)

தன்னநுமானம்—தற்பொருட்டனுமானம். (சி. சி. க: ச. ஞாநப்.)

தன்னம்—1. அற்பம். 2. பசுவின் கன்று. (க. ௨. சூ. நிக. ௧௧: நகரவெ. ௨.)

தன்னமை—1. அழகு. 2. குணம். 3. பெருமை. (பிங்கல. ௩௬௨.) 4. தன்மையிடம். (உ-ம்.) தன்மை முன்னிலை. (கன்னூல். பெயரி. ௮.) (1. 2. 4. சூ. நிக. ௧௧: நகரவெ. ௧௬.)

தன்னரண்காத்தல்—எண்வகை வெற்றியிடுகென்று. இதனை நொச்சியென்பர். (சூ. நிக. ௧௨: ௧௨.)

தன்னியல்பு—ஒருபொருட்டு வேற்றுச்சாதிரிப்பொருளினுந் தன்சாதிப்பொருளினுஞ்செல்லாது தனக்கு மாத்திரையே யுரித்தாய் நிலைபெறுந்தன்மை. (உ-ம்.) “அந்நியசாதியுந்தன்

சாதியுமகன்றுரிந்த - மன்னியல்பு." (சி. சி. அளவை. ச.)

தன்னிலை—சபாவநிலை.

தன்னிறம்—மாந்தளிர்ச்சிலை. (உ-ம்.) வந்து பூங்காண்க.

தன்னிறமாக்கி—குளவி. (வழக்.)

தன்னினமுடித்தல்—தந்திரயுத்திகளுளொன்று; அஃது-ஒன்றைச்சொல்லுமிடத்து அதற்கினமாகிய மற்றொன்றையும் அதனோடு முடித்தல். (தொல். சொல். ௧௬. சேனா.)

தன்னினி—வேங்கைமரம். (மலையக.)

தன்னுடிகையாறெய்தீடுகளிவி—தலைவி தன்னிடத்துள்ள துன்பத்தைப் பிறிதொன்றின்மேலேற்றிச் சொல்லுஞ்சொல். (திருக்கோவை. ௧௭௭. முகம்.)

தன்னுண்மை—சொரூபலக்கணம். (சி. சி. ௧: ௭௦. சிவஞா.)

தன்னுதோணி— } சிறுவத்தை. (வழக்.)

தன்னுவத்தை— } சிறுவத்தை. (வழக்.)

தன்னை—1. தமக்கை. (கந்தபு. மார்க்கண். ௬௬.) 2. தன்னுடைய சுவாமி. (புறப்பொரு.) 3. தாய். (பிங்கல. ௧௧௨.) 4. மூத்தோன். (உ-ம்.) "பயந்தோன்றன்னை." (அகப்பொ. ஒழி. பி. ௬.)

தன்னையர்—1. தமக்கையர். (உ-ம்.) "தன்னையரில்லவர்தங்கையரிலராஜேர்." (கந்தபு. மார்க்க. ௬௬.) 2. தமையன்மார். (உ-ம்.) "நற்றய்தந்தைதன்னையர்க்கறத்தொடு - நிற்குமென்ப" (அகப்பொ. அகத்தி. ௬௮.)

தன்னைவேட்டல்—ஒருதிறை; அது-தமது வேந்தன்விசும்பைச்சேர்ந்தானாக, வெய்யமாறு பாட்டையுடையானொருவீரன் உயிரை ஆகுதிண்ணியது. (புறப். வெண்.)

தனகல்—உள்ளக்களிப்புறல். (உ-ம்.) "அருத்திவாழ்வொடுதனகியமனைவியுமுறவோரும்" (திருப்பு. ௧௬௬.)

தனது—1. உள்ளக்களிப்பு. 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

தனதுதல்—1. உள்ளக்களித்தல். 2. சர சூஞ்செய்தல்.

தனத்தனம்—ஒருவகைச்சதிக்குறி. (உ-ம்.) "தனத்தனந்தன தனதனதன வென்சதிக்கிசைந்திடநடமிடுசதூரன்." (சிவதரு. ௧: ௫௨.)

தனது—1. உரிமை. (வழக்.) 2. தன்னுடையது. [தான் + அ + து.]

தனவனு—ஆச்சாமரம். (மலையக.)

தனவை— } சிறுகாஞ்சொறி. (வைத் தனவையாதம்— } திய மூ. அகராதி.)

தனது—தன்னுடையது. [தான் + ஆது. ஆகும்வேற்றுமையுருபு.]

தனி—1. ஒப்பின்மை. (உ-ம்.) "தனிமுதல் சடையிற்குடும்." (நைடத. காப்பு.) 2. ஒற்றை. 3. கலப்பில்லாதது. 4. சுத்தம். (3. 4-வழக்.) 5. தனித்த இடம். (உ-ம்.) "சுனைப்பா-லொண்டனியிருந்தோர்புலியன்பெரிதறங்க." (கோயிப்பு. இரணிய. ௩௬.) 6. தனிமை, துணையின்மை. (உ-ம்.) "இன்னே - தனிதரும்." (திருக்கோ. ௧௮.) 7. தனிமைப்பொருள். (உ-ம்.) "தன்னையொப்பாரைபுல்லாததனியை நோக்கி" (திருவாச. புணர்ச்சி. ௭.) 8. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தனிச்சொல்—1. ஒருமொழி. 2. செய்யுளில் ஒருசொல் உந்துநிற்பது. (உ-ம்.) "சேரியவான்றனிச்சொல்லமுய்ச்செப்பலோசை குன்றுது." (யாப். காரிகை. செய். ௩.)

தனிசு—கடன். (சேவகசி.)

தனித்தல்—உதவியற்றிருத்தல். (உ-ம்.) "தனித்தேங்குவான்." (இராமா. கான்வ. ௧௨.)

தனித்துருமம்—மூங்கில். (வைத்தியமூ. அகராதி.)

தனிநிலை—1. ஆய்தவெழுத்து. (உ-ம்.) "தனிநிலைபத்துஞ்சார்பெழுத்தாகும்." (நன். எழுத். ௫.) 2. தனித்துநிற்கை. 3. தத்துவங்களுடன் கூடாது கடந்துநிற்கல்.

தனிப்பாட்டு—முத்தகம், தனித்துநின்று முடிவதாகிய ஒற்றைக்கவி.

தனிப்பாடு—தனிப்பு, பாடு-தொழிற்பெயர் விருதி. நன்னூல்-பதவியல். அன் ஆன் என்ற குத்திரவுரை.

தனிப்பு—தனிமை.

தனிப்புடம்—ஒரிருக்கை. (உ-ம்.) "தனிப்புடமண்டிலமேகபாதம்" (சிலப். வேணிற். ௨. ௫. உரை.)

தனிமை—1. உவமையின்மை. 2. ஏகாந்தம். (உ-ம்.) "தனிமைசான்றசவுநகன்" (சேது. 4. இராமதீர். ச.) 3. தனிப்பு.

தனிமையாற்றல்—வணிகரெண்குணத்தொன்று. (பிங்கல. ௭௭௬.)

தனிமொழி—1. இருவகைச்சொற்களுளொன்று; அது-சமயவாற்றலாற் பொருள்விளக்குவது. (தொல். சொல். ௧. சேனா.) 2. தனியே நிற்குஞ்சொல். 3. பிரணவம். (கந். நவ. ௬.)

தனியணி—தனித்தவன். (உ-ம்.) "தன்றனைத்தானுணர்ந்திடுங்காற்றான் நனியன்." (சேது. 4. இராமனரு. ௧௬௫.)

தனியுப்பு—அமுரி. (வைத்தியபரிபா.)

தனிவல்லி—) குப்பைமேனி.
தனிவல்லிப்பெருமாள்-- (மலையக.)
தனை—அளவு. (சூ. நிக. அ: கக.)

தா.

தா—1. குற்றம். (திருநாற்றம்-கக.) 2. கேடு. (உ-ம்.) “தாவிலாவருவாகியோர்தாநவன்முளைத்தான்.” (திருவிளை. மாயப். ச.) 3. தாண்டிதல், பாய்தல். இது, முதனிலத்தொழிற் பெயர். 4. தெரிநிலைவிண்ப்பகுதி. 5. பகை. (சூ. நிக. அ: கஉ) 6. பரப்பு. (உ-ம்.) “தவ்வென்றைசுத்தாதுனிமறைப்ப.” (நெடுநல். கஅரு.) 7. வருத்தம். (உ-ம்.) “தாவில்கொள்வகத்தந்தொழின்முடிமார்.” (திருமுரு. அக.) 8. வலி. (உ-ம்.) “தாவின்னன்பான்.” (புறநா. கடுஉ.)

தாஅம்—பரக்கும். (ஐங்குறு. உ0அ.)

தாஅயி—பரந்து. (ஐங்குறு. ௩௨அ.)

தாஅய—பரந்த. (மதுரைக்.)

தாஅயது—கடந்தது. (உ-ம்.) “தாஅயதெல்லாமொருங்கு.” (அள். சுக0.)

தாஅனாட்டித்தனதுநிறுப்பு—எழுவகைமதத்தினொன்று; அது - தானையொருபொருளையெடுத்துநாட்டிவருமிடந்தோறு நிறுத்ததல். (உ-ம்.) “தாஅனாட்டித்தனதுநிறுப்பே.” (நன். கக.)

தாக்கி—மோத. (ஐங்குறு.)

தாக்கிணங்கு—1. இலக்குமி. (உ-ம்.) “தாக்கணங்கமர்ந்தமார்பிற் றண்மொய்முருந்தன்.” (கூர்யு. தக்கணவேள். ச.) சிந்தாமணியில், எல்லாரிடத்திலுஞ்சென்று தங்குந்திரு என்றார். 2 தீண்டவருத்துந்தெய்வம். (சிலப். அரும்பத.)

தாக்கம்—எதிர்தாக்குதல். (அம்-தொழிற் பெயர். விசுதி.)

தாக்கம்—1. எதிர்த்தல். (சூ. நிக. க: சஎ.) 2. தாக்குதல், அடித்தல். (உ-ம்.) “தண்டாயுதம்.” பார். 3. வெட்டல். (உ-ம்.) “அருஞ்சிமந்தையத்தாக்கி.” (புறநா. கஉசு.)

தாக்காட்டுதல்—1. ஏமாற்றுதல். 2. பராக்குகாட்டுதல். (1. 2. வழக்.)

தாக்கு—1. அடி. (உ-ம்.) “தாக்குபாவியர் தங்களைத்தண்டித்தே.” (சிவரக. நந்திகேசுரர் நமனு. ௫.) 2. அதிர்ச்சி. 3. இடம். 4. எதிர்தாக்குதல். 5. கணம். (உ-ம்.) “தாக்குரலடி கொள்யாணத்தரணிபர்.” (பாரத. திரௌபதி. கச.) 6. தெரிநிலை விண்ப்பகுதி. (உ-ம்.) “சந்திரசூரியரங்கிதாக்குகதிரினம்.” (சிவரக.

கணபதிசுமரன். எ.) 7. போர். (சூ. நிக. க: சசு.) 8. வலி. 9. வேகம். (ஏனையவற்றிற்குதாரணம் வந்துழிக்காண்க.)

தாக்குதல்—1. அடித்தல். “தண்டாயுதம்.” பார். 2. எண்கூட்டிப்பெருக்கல். (உ-ம்.) “அன்றவன் சொன்னநாளி லாதிரைவரையு மெண்ணி—நின்றதோரேழிற்றுகக்கிரைப்பெட்டுக்கீந்தால். (சோதிடவிடுகவி) 3. கணத்தல். 4. எதிர்த்தல், எதிர்ப்பிடுதல். (உ-ம்.) “மன்றவெற்றாக்குதலின்.” (மலைபடு. சுசு.) 5. தள்ளல். 6. பாய்தல். (உ-ம்.) (வள். சஅசு.) 7. முட்டிண்ணல். 8. மோதல். (உ-ம்.) “தலைப்பட்டவெழுக்களிற்றண்டிற்றாக்கினார்.” (கந்தபு. தருமகோபன்வதை. உக.) 9. வெட்டுதல். (புறநா.)

தாக்கம்—சுடுதலைச்செய்வது, சுடுவது.

தாக்காரம்—ஒரு சுரம். (வழக்.)

தாக்கம்—தகணம். (சி. லி. கிரியாபா. கடு. உரை.)

தாக்கம்—1. ஆசை. (உ-ம்.) “அங்கவடனை யிதயத்திற் - ருகமொடுநிறினைத்தனைசார்குவையாவில்.” (சிவரக. தாருக. கக.) 2. ஏறுதல். 3. சுடுதல். (சி. சி. க: சுந. ஞாநப்.) 4. நீர் வேட்டை. (உ-ம்.) “அடிப்பசிதாக்கமுங்கொடிதாலென.” (திருவிளை. நாகமெய்த. எ.)

தாக்கமடக்கி—புளியாரை. (மலையக.)

தாக்கித்தல்—தாக்கக்கொள்ளல். (உ-ம்.) “தாக்கித்தலுத்திறுனே நீரிருக்கவுமதனை யுண்ணாது” (கூர்மபு. திருக்கல். சக. உரை.)

தாங்கல்—1. குளம். (சூ. நிக. ௫: உக.) 2. சகித்தல். (உ-ம்.) “அசுரன்மகன்ருங்கல் செல்லா - நீளாகுலத்தில்.” (கந்தபு. பாதுகோபன்வதை. ச0.) 3. சுமத்தல். (உ-ம்.) “தாங்கரியபெருங்கருணைத்தன்மையினால்.” (கோயிற். பதஞ்சலி. எ.) 4. தாங்கு. (சிந்தா.) 5. தாங்குதல். (உ-ம்.) “ஒங்குயர்நெடுவரையொன்றிநின்றது - தாங்கல்திருநிலந்தாழ்ந்து” (இராமா. சடாயுகாண். சு.) 6. பிடித்தல். (உ-ம்.) “சாயவார்குழலொருகை கலையொருகையுந்தாங்கி.” (கோயிற். பதஞ்சலி. கசு.) 7. விசநப்பெகை, வருத்தல். (வழக்.) (உ-ம்.) தாங்கித்தேடி—(திருவிளை. விருத்தகுமார. உக.) 8. விலக்கிச்செல்லுதல். (உ-ம்.) “களிற்றுபரந்தியலக்கமொதாங்கி.” (பதிற்றுப். சக.)

தாங்கி—1. ஆதாரம். (உ-ம்.) “சுமைதாங்கி” (வழக்.) 2. கம்மற்பூண்டு. 3. பணிதாங்கி. 4. தடுத்து. (புறநா.) 5. பணிகளின்கடைப்பூட்டு. 6. பூண். (சூ. நிக. எ: கக.) 7. மலைதாங்கி. 8. வருந்தி. (உ-ம்.) “தாங்கித்தேடி.” (திரு

வினை, விருத்தகுமார. உக.) (2, 3, 7- வைத் தியபரிபா.)

தாங்கு—தாங்கல்.

தாங்குதல்—1. ஆதரித்தல். (வழக்.) 2. காத்தல். (உ-ம்.) (திருவாச. நீத்தல்வி. க.) 3. செஞ்சல். (வழக்.) 4. சகித்தல். (உ-ம்.) “அளப்பிலசெற்றந்- தாங்கியுயிர்ப்பொடுதக்கனிநூந்தான்.” (கந்தபு. திருமண. சக.) 5. சுமத்தல். (கு. நிக. க: நிக.) 6. தாரித்தல். (உ-ம்.) “நீறு தாங்கியதிருதுதலானே.” (சந்தர. திருத்தினை நக. க.) 7. தாமதித்தல். (திருவால. திருவினா.) 8. தோணிதள்ளல். (வழக்.) 9. பொறுத்தல். (உ-ம்.) “அகழ்வாரைத்தாங்குநிலம்போல.” (வன்-சநிக.) 10. வருந்தல். (உ-ம்.) “தாங்கித் தேடி.” (திருவினா. விருத்தகுமார. உக.) 11. விலக்கல். (உ-ம்.) “தலைவந்த - போர்தாங்குந் தன்மை.” (வன். எகஎ.) 12. தடுத்தல். (பரிபாடல்.)

தாங்குநர்—புரப்பார். (உ-ம்.) “தண்டல் வரைப்பிற்குங்குரப்பெருது” (பெரும்பா.சுஅ)

தாச்சா—முந்திரிகை. (வைத்தியபரிபா.)

தாச்சி—சோனைப்புல். (மலையக.)

தாசத்துவம்—அடிமைத்தனம்.

தாசநம்பி—சாத்தாதவன். இது வைணவர் வழக்கு.

தாசநெறி—தாதமார்க்கம். (சி. சி. அ: கஅ. சுப்பிர.)

தாசபாலநம்—தயாவிருத்திபதினென்கினைன்று; அஃது அடிமைகாதல். (தயாவிருத்தி பார்.)

தாசமார்க்கம்—சரியைநெறி; அது-திருக்கோயிலினுட்டிருவலகிதெல், திருமெழுக்கிதெல், பத்திரபுஷ்பமெடுத்து மாலைமுதலியகட்டுதல், தோத்திரஞ்செய்தல், திருவிளக்கேற்றுதல், நந்தவநம்வைத்தல், சிவனடியாரைக்கண்டால் வழிபடுதல் முதலியனவாம். (சி. சி. அ: கக. சுப்பிர.)

தாசர்—1. அடிமைகள். 2. நெய்தநிலமாக்கள். (உ-ம்.) “தாசத்தங்குலத்துக்கதிபதியளித்ததையலை.” (பாரத. குருகுல. கக.)

தாசரதி—தசரதபுத்திரனாகிய இராமன். (பி. வி.)

தாசர்—1. தாதன். (வழக்.) 2. மலைப்பாம்பு. (வைத்திய பரிபா.)

தாசன்—1. அடிமை. 2. தாதன். 3. மீன் பிடிசாரன். (பாரத. குருகுல. கக.)

தாசா—உற்சாகம். [இந்துஸ்.]

தாசி—1. அடிமை. (வி-ணி.) 2. கழுதை. (இராசவைத்.) 3. நாடகக்கணிகை. (உ-ம்.)

“ஆனவற்புதமெய்த்தவத்தாலிவராதிதாசியராயடைந்தாரென்பாள்.” (சிவரக. தேவநாட்டியம். உ0.) 4. பரணிநாள். (பிங்கல. உசக.) 5. மருதோன்நி. (மலையக.)

தாசியர்—சேடியர். (சிந்தா.)

தாசுரன்—ஒருமுனிவர். (உ-ம்.) “சரலோ மாவின்மைந்தன்ருகுரப்பெயர்முனிவன்.” (ஞானவா. தாசுர. நிக.)

தாசேகரம்— } ஒட்டகம். (கு. நிக. க: தாசேரம்— } உக.)

தாசோகம்—நாணடியேன். (சி. சி. அ: கக. சவாக்.)

தாசோகம்பாவநை—நான்தாசனென்று பாவிக்கும்பாவநை. (சி. சி. க: எ. ஞாநப்.)

தாட்டகம்—கொடிமுந்திரிகை. (வைத்தியமூ. அகராதி.)

தாட்டகோரை—ஒரு புல்.

தாட்சணியம்—

தாட்சணம்—

தாட்சணியம்—

தாட்சணை—

தாட்சம்—கொடிமுந்திரிகை. (மலையக.)

தாட்சாயணி—1. இருபத்தேழு நட்சத்திரப்பொது. 2. உரோகணிநாள். 3. தக்கன்மகன். (உ-ம்.) “தக்கன்றன்ருமாரிதாட்சாயணி தவயோகத்தாலே.” (மச்சபு. அஷ்டோ. கக.) [இது-உமையினவதாரத்தொன்று.]

தாட்டன்—ஆண்குரங்கு. (வைத்தியபரிபா.)

தாட்டாந்தம்—திருட்டாந்தத்தைக் கொண்டது.

தாட்டாந்திகம்—திருட்டாந்தத்தான்முடிக்கப்படுவது. (சைவப்பி. ஈஅ.)

தாட்டி—1. ஆண்மாரி, மூர்க்கமுடையவன். 2. கெட்டிக்காரி. (1. 2-வழக்.)

தாட்டிகம்—1. அகந்தை. 2. வலிமை.

தாட்டுதல்—கடத்தல். (வழக்.)

தாட்டோட்டம்— } எத்து. (வழக்.)

தாட்டோட்டு— } எத்து. (வழக்.)

தாட்டாளன்—கதவடைக்குந்தான். (வழக்.)

தாடகம்—1. நீர்முள்ளி. 2. வீழி. (1. 2-மலையக.)

தாடகை—ஓரர்க்கி, மாரீசன்ரூய். (உ-ம்.) “தாடகையென்பதச்சமுக்கிநாமே.” (இராமா. பாலகா. தாடகைவதை. உச.)

தாடங்கம்—தோடு, இது காதணி. (பிங்கல. ககஎக.)

தாடநம்—1. அடித்தல். 2. தட்டல்.

தாடபத்திரம்—ஒரு காதணி.

தாடாண்மை—முயற்சி. (தாளாண்மை என்

பதன் மருஉ.)

நாடாளன்—முயற்சியுள்ளோன். (கந்தரலங். எசு.)

தாடி—1. ஆசு, விரலுறை. (சிந்தா.) 2. சேவற்கழுத்திற்குள் இருந்தவது. 3. மாடுமுதலிய வற்றின் கழுத்தாரம். 4. மீசை. (உ-ம்.) “கலை யிருமருப்பிற்கோடிக்காதளவோடுந்தாடி” (கிரு விளை. மாபாத. உஉ.) 5. மோவாய். (உ-ம்.) “சுரியற்றடிமருள்படுபூங்குழல்.” (மணிமே. மலர்வரு. ககசு.) 6. மோவாய்மயிர். 7. சத்தி சரீரணை. (வைத்தியபரிபா.)

தாடிமஞ்சம் — சத்திக்கோடி. (பிங்கல. உகசு.)

தாடிமம்—1. சிற்றேலம். (மலையக.) 2. தாதுமாதூளை. (பிங்கல. உஎஉஉ.)

தாடி—கண்டங்கத்திரி. வைத்தியபரிபா.)

தாடை—தாடி.

தாண்டகச்சீர்த்தம்—தாண்டகவடிமிக்குஞ் சத்தவடிமிகாதும்வரப்பெற்றதெய்யுள். (சிந்தா)

தாண்டகம்—ஒரு கவி இஃது—இருபத்தா றெழுத்தின் மிக்கவடியால்வருஞ்செய்யுள். அ ளவியற்றாண்டக முதலாகப் பலவகைப்படு ம். (யாப்பருங்கலவிருத்தி. செய்யுளிய. கடு.)

தாண்டல்—தாண்டதல். (பிங்கல. உகஅரு.)

தாண்டவம்—1. கூத்து. (உ-ம்.) “மருவு முயிர்க்குயிராகித் தாண்டவஞ்செய்யாண்டவ னைவழுத்துவோமே.” (சிவரக. சுசுமநி. க.) பஞ்சகிர்த்திய தாண்டவமுதற் பலவகைப்படு ம். (அபிதானசிங்.) 2. தாவல். 3. செலுத்தல். (2, 3-பிங்கல. ஈசுஉசு.)

தாண்டவன்—சிவன்.

தாண்டு—1. கடத்தல். 2. தாவுகின்ற. (உ-ம்.) “தாண்டுமொன்றெறையாழித்தேரினும்” (கிருவிளையா. கிருகரப். எஎ.) 3. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 4. வெற்றி.

தாண்டுதல்—1. ஆடுதல். 2. கடத்தல். 3. பாய்தல். 4. வெல்லுதல்.

தாணி—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. தான் நிமரம். (வழக்.)

தாணித்தல்—1. தறைதல். 2. பலப் தாணிப்பு—படுத்தல்.

தாணு—1. குற்றி. 2. சிவன். (உ-ம்.) “தா ணுவேயுணையல்லதாணுவே. (சேதுபு. சிவதீர். கக.) 3. தாபரம், புகலிடம். (உ-ம்.) (2) பரர். 4. தூண். 5. நிலைபேறு. 6. புவர்லோகத்தி லிருக்கும் மகேச்சுவரரின் மாநசோற்பவரான ஏகாதசுருத்திரரில் ஒருவன். (வி-ணி. உசஉ.) 7. பிரகிட்டாகலைவிறன்மாத்நிராதத்துவபஞ் சத்திலிருக்கும் ஐந்து புலனங்களுளொன்று.

(சி-லி. கிரியா, உக: உரை.) 8. மலை. (1, 4, 5, 8-ரு நிக. கக: ணகரவெ. கசு.)

தாணுநீ—ஒரு பாலாரிஷ்டதேவதை. (வி-ணி. உகஅ.)

தாணுமதி—சுத்தத்தத்துவத்திலிருக்கும் ஒரு புலனம். (வி-ணி. உஎசு.)

தாணுவட்டகர்—அதங்கார தத்துவத்திலிரு க்கும் சகலண்டாதி யெண்மர். (சி. சி. அ: உ. மறை.)

தாணையம்—கோட்டைக்குள்ளிருக்கும்படை. [இந்துஸ்.]

தாத்தாரி—நெல்லி. (மலையக.)

தாத்தி—ஆத்தி. (வைத்தியமூ-அகராதி.)

தாத்திரம்—1. கூன்வாள். 2. கோடாலி.

தாத்திரி—1. ஆடுதின்னப்பாளை. (மலையக.)

2. சுக்கிரன் குமரன். (அபிதானசிந்தாமணி.)

3. நெல்லி. (உ-ம்.) “தாத்திரிகளுக்கிரகை.”

(தைல. தைலவ. கஅ.) 4. பூமி. (உ-ம்.) “தாத் திரியைப்பெருந்தாழியாக்கி.” (அரிச். நாட்.சு.)

தாத்தரு—1. ஆதிப்பிரமணுக்குப்பிறந்த இரு

வரமக்களுள் ஒருவன். (வி-ணி. உருஎ.) 2.

துவாதசாதித்தரிலொருவன்.

தாத்துதல்—புடைத்தாற்றிக்கழித்தல்.

தாத்துருசம்—அதுபோல்வது. (சி. சி. க: கக. சிவாக்.)

தாத்துவாகம்—செவ்வியம். (வைத்தியபரி

பா.)

தாத்துவிகம்—தத்துவசம்பந்தம். (உ-ம்.)

“தாத்துவிகசகலபிரஞ்சம்.” (சி. சி. க: ஈ0.

ஞாகப்.)

தாத்தரு—நிவர்த்திகலையிற் பிருதிவிதத்துவத்

திலிருக்கும் னுற்றெட்டுப்புலனங்களுள் ஒன்று.

(சி. வி. கிரியா, உக. உரை.)

தாத்தருப்பியநுபகம்—உருவகவணி இரண்ட

னுள் ஒன்று. அது—உபமேயத்தில் உபமானத்

தின் செய்கையை ஒற்றுமையின்றி ஆரோபித்

தலால் வருவதாகியவதன்செய்கைருபகம். (குவு

ல. டு. உரை.)

தாதகி—1. ஆத்திமரம். (பிங்கல. உஎகஎ.)

2. ஒரு நாடு. (சிந்தா.) 3. பேய்க்கொம்மட்டி.

(மலையக.)

தாதகிசி—தாதப்பெண், அடிமைக்காரி.

(வழக்.)

தாதநம்—கரிக்குருவி. (வைத்தியபரிபா.)

தாதமாரீக்கம்—தாசமாரீக்கம். (உ-ம்.) “தா

தமாரீக்கம்மென்று.” (சி. சி. அ: கஅ.)

தாதர்த்தியேசுதர்த்தி—கொள்வோனைவி

ட்டு ஆதிகாரணகாரியம் நிமித்தகாரணகாரியம்

என்னும் இரண்டன்பின்னரும்வருங் குகா

வுருபு. (பிரயோக. ௧௬. உரை.)

தாதீ—ஆடுதின்னாப்பாளை. (வைத்தியபரிபா.)

தாதன்—1. அடிமையானன். 2. கொடையானன். (வழக.)

தாதா—1. தனக்கியன்றதொன்றை வரையாதுகொடுக்குஞ் சிறப்புடையவன். (உ-ம்.) “இரக்கத்தாலாதரவாலேதேனுமீயும் - வரத்தினுன்றதாலாவான்.” (சைவச. பொது. ௪௨௨.) 2. பாட்டன். [தெலுங்கு.] 3. பிதா. 4. பிரமன். (பிங்கல. ௧௫௬.)

தாதாமியத்திரயம்—சகசதாதாமிகம், பிராந்திரதாதாமியம், கன்மஜதாதாமியம். என்பன. (உபரிட. உச. முகம்.)

தாதாந்மியம்— { ஒன்றுபட்டிருத்தல், நீந்தாதாந்மியம்— { காமை. (சி. சி. உ: க. சிவஞான.)

தாதீ—1. அடியவன். (உ-ம்.) “சிவபூசையின்பேற்றினாலாதி சந்தித்தாதியராயினார்.” (சிவரக. தேவிநாட்டியம். ௨௫.) 2. கைத்தாய் செவிலித்தாய். (உ-ம்.) “ஏந்திலனர்த்திடுந்தாதி தன்னையழைத்திடுகியென்.” (ஏகாதசி. உருக் குமாங்கதச். ௩௨.) 3. தாசி. 4. பரணிட்சத்திரம். (3. 4-பிங்கல. ௩௬௨௫.)

தாதீமம்—தாதுமாதீனா. (ஆசிரியநிக. ௪: ௧௧.)

தாது—1. காலிக்கல். (உ-ம்.) “சாந்துசாய் தடவ்கடோறுந்தாதுராகத்திரசார்ந்த.” (இராமா. வரைக்கா. ௪௪.) 2. கேள்வி. [இந்துஸ்.] 3. சத்ததாது. (உ-ம்.) “பல்வகைத்தாதுவினுயிர்க்குடல்போற்பல - சொல்லாற்பொருட்டிடைகை.” (நன். பெயரி. ௧௪.) 4. தாதுமாதீனா. (வைத்தியமூ-அகராதி) 5. தேன். (உ-ம்.) “ஒங்குவரைமருங்கினுண்டாதுறைக்கும்.” (பட்டிக. ௧௫௨.) 6. நரம்பு. 7. நீறு. (மதுரைக். ௩௧௬. உரை.) 8. பஞ்சபூதம். 9. பூந்தாது. (உ-ம்.) “தாதவிழ்க்கெகையன்.” (பிரம்மோத். பஞ்சாட். ௧௬.) 10. நீறு, என்பர் (மதுரைக்காஞ்சியில்.) 11. பூவிதழ். (பிங்கல. ௨௮௧௬.) 12. பொன்னுதியேழு. 12. வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடங்களுட் பத்தாவதாண்டு. (வருஷத்தினால்.) (8, 11. கு. நிக. ௧௧: தகரவே. ௨௧.)

தாதுகந்தம்—கந்தகம். (வைத்தியமூ.)

தாதுகீ—செங்கல். (வைத்தியபரிபா.)

தாதுசேகரம்—துருசு. (வைத்தியபரிபா.)

தாதுமாதீனா—பூமாதீனா. (இதற்குத் தாடிமம் என்று நிகண்டிற் பெயர்கூறுவர்.)

தாதுமாரிணி—பொரிகாரம். (வைத்தியபரிபா.)

தாதுரோகம்—ஒரு வியாதி.

தாதுவல்லபம்—பொரிகாரம்.

தாதுவாதம்—கலைஞரும் அறுபத்துநான்கினொன்று.

தாதுவாதீ—பொன்முதலிய லோகங்களைப் பரிசீலாதிப்போன்.

தாதுவிருத்தி—1. ஒரு தூல். (பி. வி. பக் ௧௧-௧௨.)

தாதுவைரி—1. ஏலம். 2. கடுக்காய். 3. கந்தகம். (1, 2, 3-வைத்தியபரிபா.)

தாதீ—1. அடியவன். 2. செவிலித்தாய். 3. பரணி. (பிங்கலநிக-௩௬௨௫.)

தாதை—1. தந்தை. (உ-ம்.) “தாதைதாளினில்விழுந்து.” (பாரத. குருகுல. ௧௩௬.) 2. பாட்டன். (பிங்கல. ௩௫.) 3. பிரமன். (உ-ம்.) “பொன்னடிபணிந்துவல்லே - யேகியதாதை.” (கந்தபு. பிரமயாக ௬.) 4. பேய்க்கொமட்டி. (மலையக.)

தாதைதாதை—பாட்டன். (கு. நிக. ௨: ௭௫.)

தாந்தம்—குரு சிட்டி. (ஓர் பூடு. வைத்திய.)

தாந்தன்—தவஞ்செய்தலிலுண்டாகுந் துன்பத்தைச்சகிப்பவன்.

தாந்தீ—தன்னடைக்கம். (உ-ம்.) “சாந்திவகுத்திடுதாந்திமுற்குணங்கள்.” (குத. ஞானயோ. ௭: ௩௩.)

தாந்தீமம்—பஞ்சேந்திரிய நிக்கிரகம்.

தாந்திரிகம்—1. தந்திரத்திற்கடுத்தது, தந்திரத்திற்குரியது. 2. தந்திரத்திற் சொல்லப்பட்டது. (உ-ம்.) “திருவாணை-கோச். ௧௭.” தந்திரம் = ஆசமம்.

தாந்திரிகன்—தந்திரத்திற் கைவந்தவன்.

தாநகம்—1. கொத்துமல்லி. (வைத்தியபரிபா.) 2. பரதத்தின் பொதுவிலக்கணங்களாகிய இருபது பேதங்களுளொன்று. (உ-ம்.) “தாவறு கரகேத்திரங்கரகரணந் தாநகமே சுத்தசாரி.” (திருவிளை. மாறியாடின. ௮.)

தாநகந்தி—பஞ்சசத்தியிலொன்று; அஃது இருகருந்தாநத்தைச்சத்திபண்ணல். சிவபூசை விதியிலிக. (சைவசமய: ௫௦௨)

தாநதீதுமணி—சுகோட்டிமணி. (உ-ம்.) “கடலகமுடையநம்பி - தாநதீதுமணியுந்தாநுமிரட்டுறத்தோன்றினானே.” (சிந்தா. நாமகள். ௩௫௮.) தாநம் - சுகோடு.

தாநப்பொருத்தம்—செய்யுட்பொருத்தம் பத்தினுளொன்று. (வெண்பாப்பாட். ௬. உரை)

தாநம்—1. இடம். (உ-ம்.) “அகனகத்தாநத்தடிவீழ்ந்தலு.” (மருதூரந். ௫.) 2. ஈகை. (உ-ம்.) “மாநங்குலங்கல்விவண்மையறிவுடைமை - தாநந்தவமுயற்சிதாளண்மை.” (நல்லழி.)

உசு.) இது-இராசதகுணத்தொன்று. அறமு
மாம். (பிங்கலநி. கூசுநடு.) 3. உபாயநாண்கி
னென்று. (உ-ம்.) “சாமபேத-தாநதண்டமெ
னநிருபர்தருமமுறைமையிற்புகலுந்தகுதி நோ
க்கி.” (பாரத. கிருட். உ.) 4. கணித எண்
ணின்ருநம். 5. செய்யுட்பொருத்தம் பத்தினு
னொன்று; அது, “குறிலைந்தம்”என்னும் வெ
ண்பாப்பாட்டியல் சு-ம் செய்யுளிற் காண்க.
6. துண்டித்தல். 7. தேவலோகம். (பிங்கல.
கூசுநடு.) 8. தேன். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.
9. நன்னிலை. (உ-ம்.) “தாநமுழியாமைதான
டங்கிவாழ்விரிதே.” (இனியவை எ.) 10.
தருமம்; அது-நீதிவழியாற் பெற்றபொருளைப்
பிரத்தியுபகாரங்குறியாது சம்பாத்திரருக் கன்
போடுகொடுத்தல். (சைவப். சுசு.) இதனை உ.த்
தம்ம், மத்திம்ம், அதுமம் என மூவகையாகக்
கூறுவர். (சூ. நிக. கட: கசு. கட.) 11. நீராட்டி.
12. யானைமதம். (உ-ம்.) “செங்கையுமொழுகு
வதாநநீராறு.” (திருவிளா. நகர. கூசு.) 13.
வலி. (சூ. நிக. அ: உசு.) 14. வேட்டல். (7.
14. பிங்கல. கூசுநடு.) (10. 11. சூ. நிக. நகர
வெ. கூ)

தாநவர்—1. அசுரர். (உ-ம்.) “தருப்பொ
திற்பயில்காலையிற்றாநவர்காணு.” (பாரத. குரு
தல. க0.) [ததுபுத்திரர், இது-தத்திராந்த
:ராம.] 2. வித்தியாதரர். (சிந்தா.)

தாநவன்—1. அசுரன். (உ-ம்.) “தா”பார்.
2. சந்திரன். (சூ. நிக. க: நிக.)

தாநர்கம்—கொத்தமல்லி. (வைத்தியபரி.)
தாநாதிபதி—படைத்தலைவன்.

தாநாபதி—1. தாதன். 2. படைத்தலைவன்.

தாநி—1. இருப்பிடம். 2. கொத்தமல்லி.

3. தாநத்தையுடையது. (நன். உக0. உரை.)

தாநிகம்—கொத்தமல்லி. (மலையக.)

தானிகன்—ஒருருக்கல்லது இடத்துக்கு அதி
பதியாய் மேல்விசாரணைக்காரனாயிருப்பவன்.
(வழக்.)

தானிகை—கொத்தமல்லி. (உ-ம்.) “சுத்தி
புரிமதுஸ்மிகிதாரிகைபலப்பஞ்சிங்கி.” (தைல.
தைலவ. கசு.)

தாநியம்—1. கொத்தமல்லி. (மலையக.) 2.
நென்முதலியமணிகள். (உ-ம்.) “காயிலேதோ
லுண்பலங்-கோழாநிவர்தானியவகை.” (தைல.
தைலவ. உசு.)

தானியராசன்—கோதுமை. (ஒருதேய வழ
க்கு.)

தானியவிலக்குமி—அட்டலக்குமியினொரு
த்தி.) (உ-ம்.) (அட்டலக்குமிபார்.)

தாநியாகம்—கொத்தமல்லி. (வைத்தியபரி.)

தாநியாதுபெயர்—விளக்குமுரிந்ததென்றாற்
போலத் தாரியின்பெயரதன் தாநத்திற்காவது.
(நன். உக0. உரை.)

தாநை—1. ஆடை. (உ-ம்.) “குஞ்சியழகுங்
கொடுத்தாநைக்கோட்டழகும்” (நாலடி. கல்வி.
க.) 2. ஆயுதப்பொது. 3. காலாட்கள். (உ-ம்.)
“சுலவுதாநைதொடர்தரவேட்டஞ்செய்.” (அரி
ச்ச. வேட்ட. க.) 4. படை. (2, 4-சூ. நிக: கசு.
னகரவெ-கஉ.)

தாநையலை—அகவலோசையிற் பிறழாத
உயர்ந்தஅரசர்க்குரிய ஆசிரியப்பாவால் முன்ன
ரெடுத்துச்செல்லுங் கொடிப்படையைச் சொ
ல்லும் ஒரு பிரபந்தம். (உ-ம்.) “ஆசறவுணர்ந்த
வரசர்பாவாற்-நூசிப்படையைச்சொல்வதுதா
நையலையாகும்.” (இலக்கணவி. அச்சு.)

தாநையர்—சேநாவீரர். (உ-ம்.) “திருமகன்
நிருமுன்னேகுந்தாநையர்தலைவன்.” (திருவி
ளை. மெய்க்கா. உஅ.)

தாப்பிசை— } தாப்பிசைப் பொ

தாப்பிசைப்பொருள்— } ருன்கோள்(உ-ம்)

“இடைநிலைமொழியேயேனயீரிடத்தம்-நட

ந்துபொருளைநண்ணுதறுப்பிசை” (நன்.சகசு)

[தாம்பு - ஊசல். இசை-சொல். ஊசல்போல்
இடைநின்று இருமருங்குஞ்செல்லுஞ் சொல்
லென்பது.]

தாப்பு—பொருத்தமான இடம். (வழக்)

தாபகன்—நிலைநிறுத்துபவன்.

தாபசப்பிரியை—கொடிமுந்திரி. (வைத்
தியபரிபா.)

தாபசரம்—சுரரோகம், அறுபத்துநான்கனு
னொன்று; அது-அதிகவெரிச்சல், மிகுதீளம்,
நீரருந்தினும் நாவலரல், மார்பெரிச்சல், நித்தி
ரைப்பங்கம் என்னுமிவைமுதலிய குணங்களை
யுண்டாக்கும். (சீவரட். சஎ.)

தாபத்திரயம்—மூவகைத்தாபங்கள்; அவை-
ஆத்தியான்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவி
கம் என்பன. அவற்றுள் ஆத்தியான்மிகம்-குன்
மம், வாதம், அதிசாரம், சுரம், சூலை, இவைமுத
லியவற்றாலும், மிருகம், பிசாசும், பறவை,
சோரர், இராட்சதர்களாலும் வருந்துக்கமாகிய
சரீரசம் என்றும், அருயை, அவமானம், சரிஷை
இவைமுதலியவற்றால் வருந்துக்கமாகிய மாந
சம் என்று மிருதிநப்படும். ஆதிபௌதிகம்-
உட்டணம், காற்று, மழை, மின், இடியென்னு
மிவைகளாலவருந் துக்கம். ஆதிதைவிகம்-கர்ப்
பம், சென்மம், நரை, திரை, அஞ்ஞாநம், மர
ணம், நரகம் என்னுமிவைகளாலவருந் துக்கம்.
(உ-ம்.) “மண்பெண்பொன்னினுசையுந்சாபத்
திரயமவையும்” (சிவரக. சிவதன். கசு. சி.சி. உ:

எக. சிவாக்.) இவற்றைவேதாந்தகுடாமணியில் தாபத்திரயாக்கிரிகளென்பர்.

தாபதநிலை—தபவொழுக்கம். (புறப்பொருள். வெ. பொதுவிய-ச.)

தாபதம்—முநிவர்வாசம். (உ-ம்.) “தண்டமார்கரியரியிவைதாபதமதன்கட் - பண்டைவான்பகைதீர்ந்தொருதூதையினீர்ப்பருகும்.” (சேதுபு. கைமிசா. கக.)

தாபதவாமை—தபோதனவேடத்தர் புண்ணியத்தோடுதழுவி யொழிதலுணராதநடை. (புறப்பொ. வெ.) தபவொழுக்கம்.

தாபதர்—தபவேடம்பூண்டவர். (உ-ம்.) “நிலையெடுத்து நெடுநிலத்த நீயிருக்கத் தாபதர்கள்-சிலையெடுத்து.” (இராமா. சூர்ப். க0க.)

தாபதை—ஒரு பாலாரிஷ்டதேவதை. (வி-ணி. உகஅ.)

தாபந்தம்— } வேதநை. (வழக்.)

தாபந்திரியம்— }

தாபநம்—தாபிப்பு. (உ-ம்.) “தாவிலாவாகந தாபநசந்திராசந்திரோதநந்தான்.” (சிவரக. பாசமோ. கக.)

தாபநன்—சூரியன் (பிங்கல. உக0)

தாபனி—1. அதர்வணவேத உபநிடதத்தொன்று. (சூர்மபு. அட்டமூர் உசு. உரை.)

தாபநீயம்—உபநிடதம் முப்பத்திரண்டினொன்று. (சூர்மபு. அட்ட. உசு. உரை.)

தாபம்—1. உட்டணம். (சூ. நிக. அ: சு0.) 2. துக்கம். (உ-ம்.) “தாபத்திரயம்பார்.”

தாபமாரி—தான்றி. (மலையக.)

தாபரம்—1. இடம். (பிங்கல. எகக.) 2. உடல். (சூ. நிக. கக: உ.) 3. சிவலிங்கம். (உ-ம்.) “தாபரசங்கமங்களென்றிரண்டிருவினின்று.” (சி. சி. உ: உஅ.) 4. தஞ்சம். (உ-ம்.) “மருதூர ரென்றபரமே.” (மருதூரந். சு0.) 5. நிலை. (உ-ம்.) “சதுர்மறைக்குந்தாபர.” (மருதூரந். சுக.) 6. நிலைத்திணைப்பொருள். (உ-ம்.) “சங்கமந் தாபரங்கடத்தந் கண்மத்துக்கீடா-வங்குரு யோநிமாரும்.” (சி. சி. உ: சக.) 7. மரப்பொது. (சூ. நிக. கக: பகரவெ. உ.)

தாபரன்—கடவுள்.

தாபரித்தல்—தாங்குதல். (வழக்.)

தாபன்—சூரியனது துவாதச கிலைகளாகிய மெய்காவலருளொருவன். (வி-ணி.)

தாபி—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தாபிஞ்சம்—1. ஆமணக்கு. 2. பச்சிலைமரம். (1. 2. மலையக.)

தாபித்தல்—1. இருத்துதல், அல்லது நிலைபடச்செய்தல். (சூ. நிக. க: உஅ.) 2. பிரதிட்டைசெய்தல். (உ-ம்.) “அங்கோரிவிங்கமண

லாற்கூடப்பித் - தனதுதயந்தனினின்றுந்தாபித்தான்பாறழைத்தவன்பாலாட்ட.” (சேதுபு. கடவுள்வா. கஉ.)

தாபிதம்—1. சூடு. 2. தாபித்தல்.

தாபிநி—சூரியன் துவாதசகிலையினொன்று.

தாபிநிழத்திரை—ஆவாகநமுத்திரை யதோ முகமாகச்செய்யப்படுவது. (சித்தா. சாரா. கிரியா. உ.க. உரை.)

தாம்—1. இருதிணை இருகூற்றுப் பன்மையில்வரும் ஒருபெயர். (நன். உஅஎ.) 2. ஓரசை நிலைச்சொல். (உ-ம்.) “அன்றாந்தாந்தான்கின்று நின்றசைமொழி.” (நன். சசக.) 3. தாளத்தைக்கருதுமோர் ஒலிக்குறிப்பு. (யாப். காரிகை. செய்யு. க. உரை.)

தாம்பாளம்—ஒருவகைத் தட்டம். [தெலுங்கு.]

தாம்பிரகார்ப்பம்—தூரிசு. (வைத்தியபரிபா.)

தாம்பிரகூடம்—1. சேவல். 2. நடுவிரலுஞ் சுட்டுவிரலும் பெருவிரலுந்தம்மில் நுனியொத்துக்கூடி வளைந்து சிறுவிரலும் அணிவிரலும் முடங்கி நிரிர்வது. (செல்பதி.)

தாம்பிரபர்ணி—இது மலயத்துதித்த இருநதிகளினொன்று. (வி-ணி. உகஅ.)

தாம்பிரம்—செம்பு. (சூ. நிக. சு: க.)

தாம்பிரவன்னி—ஓரியாறு.

தாம்பிராட்சம்—சூயில். தாம்பிரநிறமுள்ள கண்ணுடையது.

தாம்பு—கயிறு. (உ-ம்.) “பருத்தவாசுகித் தாம்பிழப்பாரென.” (அரிச்ச. விவாக. உகசு.)

தாம்புலோவல்லி—மஞ்சாடி. (மலையக.)

தாம்பூரம்—மஞ்சிட்டி. (வைத்தியபரிபா.)

தாம்பூரவல்லம்—வாழை. (மலையக.)

தாம்பூலதன்—அடைப்பைக்காரன், தாம்பூலன் கொடுப்பவன்.

தாம்பூலம்—1. வெற்றிலை. (பிங்கல. கஎரு0.) 2. வெற்றிலைபாக்கு முதலிய பொருட்கள். (உ-ம்) “செருப்போடுதாம் - பூலமெண்ணெய் மாதர்புணர்ப்புவிட்டு.” (சேதுபு. சேதுயாத். எ.)

தாம்பூலவல்லி—வெற்றிலைக்கொடி. (சூ. நிக. ச: கஎ.)

தாம்பூலி—தாம்பூலவல்லி. (சூ. நிக. ச: கஎ.)

தாம்பூலிகள்—வெற்றிலை வாணிபன்.

தாமக்கிரந்தி—அஞ்ஞாதவாசத்திற்குதிரைப்பாகனாக வேடம்பூண்டநருலன்பெயர். (உ-ம்)

“கிளைபெறுபுரவிபுரந்திடுந் தாமக்கிரந்தியாம் பெயர்புனைநருலற்கு.” (பாரத. நாடுகரத்தறை. உசு.)

தாமசபாவங்கள்—அதர்மம், அஞ்ஞாதம்,

அநைசுவரியம் என்பன. (சி. வி. ஞானபாத-கக்.
தாற்பரி.)

தாமசம்—1. இருள். 2. ஸீகண்டபரமே
சுவரணுடைய சத்தி பரிசித்தமாதிரத்திலே
பிரகிருதியிலே நின்றுமுண்டான மூன்றுகு
ணங்களுளொன்று. இஃது இந்திரீஸப்பிரகா
சமாயிருக்கும். இதனைக்காலருத்திரர் அதிட்டி
த்துவின்று சங்காரகிருத்தியம் பண்ணுவர். இ
தில் அந்ரியமம்,மேசகம்,ஆலசியம் ஆகியமூன்று
குணங்களுளா. (சி. சி. உ: ௫௪. சிவாக்.) 3.
தடை. (வழக்.)

தாமசன்—நான்காமநு. (அபிதா.)

தாமசவேளை — தாமதவேளை. (வருஷாதி
தூல்பார்.)

தாமணி—கயிறு. (சூ நிக. கக; மகரவெ, ச.)

தாமத்தர் — திருவள்ளுவர்குறளுக்கு உர
செய்த பதினமருளொருவர். (அபிதாந.)

தாமததூணம்--பேருண்டி முதலியவற்றைச் செய்வது. (பிங்கல. ௩௪௪.)

தாமததுணிசீத்திகள் — ஆகருடணம், அதி
ரிசியம், அஞ்சகம், வசியம், இரசவாதம், வயத்
தம்பம், தம்பநம், மோகநம் என்பவை. (கூர்மபு.
வருணச். கச. உரை.)

தாமதம்—தாமசம்.

தாமதவகங்காரம் — அகங்காரத்தொருவ
கை. இதிலின்று தன்மாத்திரைக ளோந்துந்
தோன்றும். (சித். பி-கை. ௩)

தாமதவேலை--(சோதிட) ஒவ்வொருதிநத்
தினம் வரும் முக்குணவேலைகளிலொன்று.

தாமதாத்திரம்— பகைவருடைய கண்ணு
மனமுமிருளச்செய்வதோரத்திரம். (மணிமே.)

தாமதாயிந் — சோடசகலங்களி னென்று.
(வ-ணி. ௨௪௬.)

தாமதீத்தல்-தாழ்த்தல். (உ-ம்.) “மாறாமதிக
கநந்தேர்.” (மருதூர. கங.)

தாமம்—1. அச்சம். 2. இடம். 3. உடல். 4. ஒழுங்கு. 5. கயிறு. 6. கிரணக்கற்றை, ஒளித்தொகுதி 7. கொன்றைமரம். 8. சோதி, (உ-ம்.) “கவுசலகாலோநட்டதாமமாலிலிங்கமூர் த்திசந்நிதிதன்னிலெய்தி.” (சேதுபு. சங்கர பா. எசு.) 9. நகரம். 10. புள்ளிங்கழுதாரம். 11. பூ. 12. பெருமை. 13. போர்க்களம். 14. மணிக்கோவை. மூவாறுகோவையுள்ள மாதரி டையணியுமாம். 15. மலர்களை வெவ்வேறு பத்தியாக வைத்து வளைவின்றி நீளமாகக்கட்டு கின்ற பத்திமாலை; இது தோளணிவது. (பெ ரியபு. தடுத்தாட். உஅ. உரை.) [கோத்த மாலைபெயர் திருவிளையாடற்புராண வுரை காரர். திருவிளையாடல். தருமி. சு.] 16. மலை. 17.

மாலை. (உ-ம.) “தாமஸ்திகழ்தருமொய்ம்பொடு.” (பிரமோ. அ: கசு.) 18. முடியுறுப்புஜந்தனுள் ஒன்று. (பிங்கல. ககசுக்.) 19. யாலை. 20. விருப்பம். 21. வீடு. (4, 5, 7, 9, 11, 13, 14, 16, 19-சு. நிக. கக: மகரவெ-அ.) [இதில், சாந்திற்கும் பெயர்கூறுவர்]

தாமரம்—தாமரை. (மலையக.)

தாமரை—1. காசிபர்தேவி. (அபிதாநசிங்.)
2 ஒரெண். (உ-ம்.) “தாமரைக்குணத்தினுனை”
(சிந்தா கனகமாலையா-கசுக்.) 3. நீரிலுண்டா
கும் ஒரு கொடி. (உ-ம்.) “தாமரைபொன்முத்
துச்சுவரங்கோரோசனை.” (நீதிவெண். க.)

தாமரைக்கண்ணன் — வீட்டினு. (வள்.
கக0௩.)

தாமரைக்கோட்டை-பொகுட்டி. (பிங்கல, ௩௦௦௩.)

தாமரைச்சித்திரம்—ஒரு பாஷாணம்.

தாமரைச்சுருள்--தாமரைவளையம். (பிங்
கல-௯௦௧௦.)

தாமரைநாயகன் — சூரியன். (உ-ம்.) “சத
சக்கரத்தாமரைநாயகன்.” (சந்தபு. காப்பு.)

தாமரைப்பா சீனி—அரிதாரம். (கவத்திய
பரிபா.)

தாமரைமணி—தாமரைக்கொட்டை. (வைத்தியமூ. அகரா.)

தாமரையால் — ஓர் மஞ்சட் பாஷாணம்.
(வைத்தியமூ. அகரா.)

தாமரையாள்—இலக்குமி. (உ-ம்.) “தாமரையாள்வாழ்தண்கடிமாப்பர.” (திருவிளை. பழியஞ்சி. கள.)

தாமரைவாசி—1. ஒரு பாஷாணம். 2. தாமரையாள்.

தாமஸகி—கீழ்க்காய்நெல்லி. (மலையக.)

தாமலகிதளம்—தாளிசபத்திரி. (வைத்திய
மூ. அகரா.)

தாமஸை—புன்னை. (மலையக.)

தாமஸ்—சூரியன். (உ-ம்.) “தாமஸ்மேல்வர
வரவுடைந்திதெமமெனும்படி.” (பாரத. முதற்
பேர். சஉ.)

தாயிச்சீரம்—1. ஒருவகை நரகம். 2. தமோமய சிருட்டி ஜுவகையில் நான்காவது. அது: திவ்யாதிவ்ய பேதமாகியசத்தாதி தசசித்தியின் பொருட்டும், அணிமாதி யட்டசித்தியின் பொருட்டும் பண்ணுஞ்சாதந வைகல்யம் வந்தகாலத்திலும் சித்தியாய் இவைகளுக்கு நாசம்வந்த காலத்திலும் இந்தப் பதினெட்டிலும் வருந்தாபம். (சி. சி. உ: நுஅ. சிவாக்)

தாமிச்சிரம்—தாமிச்சிரம். “2” பார்.(உ-ம்.)
“அது தமமோகம் புகலுமாமோகம் தாமிச்சிரம்.”

(குத. சிவமா. ௧௦: உ.)

தாயிரகருணி—மேற்றிசையாணக்குப் பெண் யாணை. [செப்புத்தன்மையுள்ள காதையுடைய தென்றபடி.]

தாயிரசிகி—கோழி. செம்புநிறமுள்ள சிகையையுடையது.

தாயிரபருணி—1. அஞ்சனமெண்ணுந் திக்கு யாணையின் பெண்யாணை. (அபிதாந.) 2. பொருளையாறு.

தாயிரபல்லவம்—அசோகு. (வைத்தியமூ. அகரா.)

தாயிரம்—செம்பு. (கு. நிக. கூ. கூ.)

தாயிரன்—முராசரன் மகன். இவன் கண்ணிராணை கொல்லப்பட்டவன். (அபிதாந.)

தாயிரிகை—குன்றிக்கொடி. (வைத்தியமூ. அகரா.)

தாயிரை—1. செம்பு. 2. தக்கன்மகள். (அபிதாந.)

தாமை—தாம்பு.

தாமோதரன்—1. ஆமை. (வைத்தியமூ. அகரா) 2. லிட்டுணு. (கு. நிக. க: கஉ.)

தாய்—1. அண்ணன்றேவி, ஊட்டுந்தாய், குருவின்றேவி, செவ்வித்தாய், தன்றேவியை யின்றான், நற்றாய், பாராட்டுந்தாய்; தாயின் சகோதரிக்கும் பெயர்கூறுவர். 2. தாவி (உ-ம்.) “ஒல்லையதிற்படர்கறிக்கருந்துணருகுப்ப.” (திருவிளை. நாட். கூரு.) 3. பரக்கப்பட்டு. (பரிபாடல்.) 4. முதல். (உ-ம்.) “தாய்பிளந்துக்காரகலி. (இராமா. பாலகாண். தாடகைவதை. அ.) 5. முதன்மை.

தாய்க்கீழ்ப்பிள்ளை—எட்டிக்கன்று. (வைத்திய பரிபா.)

தாய்கீசி—தாய். (வழக்.)

தாய்—தாவிய. (உ-ம்.) “எவ்வலகுந் - தாய வடியிணைகடன்கருத்தினுற் பிணித்தான்.” (பாரத. கிருட்டி-கூஎ.)

தாயசத்து—பீதரோகணி. (வைத்தியபரிபா.)

தாயத்தார்—ஞாதியர். (கு. நிக. உ: எஎ.)

தாயபாகம்—சுதந்திரபாகம், தந்தைமுதலாயினர் பொருளை மைந்தர் முதலானோர் பிரித்துக்கொள்ளுதல். (மிருதி. கூ.)

தாயம்—1. உடைத்தல். 2. உபகாரம். 3. உரிமை. (உ-ம்.) “முரசுகெழுதாயத்தரசோதஞ்சம்” (புறநா. எகூ.) 4. ஒரு குதாடுகருவி. 5. கொடை. 6. குதாடுகருவிறகாட்டும் ஒன்றென்னுமிலக்கம். (உ-ம்.) “தாயமுற்றிடக்கொடாது தருவிண்ச்சுதித்ததே” (பாரத. குதுபோர். கஅஅ.) 7. பங்கு.

தாயாமடல்—1. குதாடல். 2. தாமசஞ்

செய்தல். (வழக்.)

தாயரைவர்—ஐவகைத்தாயரைக்காண்க.

தாயாதீ—

தாயாதிகள்— { தாயத்தார்.

தாயான்—ஒன்பது. [ஒரு குழுஉக்குறி.]

தாயித்து—அட்சரமடைக்கிற உடு. [தெலுங்கு.]

தாயினன்—தாவியெனப்பொருள்படும் ஒரு முற்றெச்சமுறாம். (உ-ம்.) “அவிந்தாளேத்-தாயினன்வந்திங்கிட்டயர்கின்றான் நமியன்றான்” (திருவிளை. பழியங். ககூ.) தாவியென்னும் ஒரு முற்றுச்சொல்லுறாம்.

தாயுமானவர்— { சிரகிரியின்மேலிருக்கிற தாயுமானுர்— { கடவுள்.

தாயைக்கோல்—1. குட்டியிடுக்கி. இது கோட்டைக்கிழங்கென்றுஞ்சிற்றரத்தையென்றுங்கூறுவர். (மலையக.) 2. மாதாமைக்கொன்றவன், பரசுராமன்.

தாயைக்கோன்மன்—1. புல்லூரி.

2. வாமைக்காய் (மலையக.)

தார்—1. ஒரு வாததியம். (உ-ம்.) “பம்பை தார்முரசம்” (இராமா. பிரம்மாஸ்திர. ரூ.) 2. ஒழுங்கு. (உ-ம்.) “கோட்டார்” (திருநாற். ௧௦.)

3. கின்னணிமாலை. (பிங்கல. கூசுஉகூ.) 4. கிளியின் கழுத்திட்டவரை. (உ-ம்.) “செந்தார்ப்பசங்கிளியார்” (சிந்தா. குணமா. கஅகூ.)

5. கொடிப்படை, தூசிப்படை. (உ-ம்.) “தாரோடு பொலிந்தவினைநவில்யாணை” (மலைபடு. உ.உஎ.)

6. சங்கிலி. (சி. சி. ஞாநப்.) 7. சிங்கத்தின் கழுத்திலுள்ள சடை. (உ-ம்.) “தாரணியெருத்தின்வாரல்வண்ணுகி” (பதிற்று. கஉ.)

8. சேரை. (ஆசிரியநிக. உ: கரு.) 9. படைவகுப்பு. (பிங்கல. கரு0கூ.)

10. பூ. (உ-ம்.) “தார்கொண்டதாளிணைகள்” (அரிச்ச. பாயிர. க.)

11. பூமாலை. (உ-ம்.) “தாரடர்ந்புயமும்” (அரிச்ச. நகர. கூ.)

12. மார்பின்மாலை. (பரிபாடல்.)

தாரீக்கிகள்—தருக்காரன்.

தாரீக்கியன்—சருடன். (உ-ம்.) “கத்தருவினைத்தெரிபுதாரக்கியன்கன்னறே” (சேதுபு. கத்தரு. அகூ.)

தாரீத்தராட்டிரர்—திருதராட்டிரன் மக்கள். (உ-ம்.) “தாண்டுவெம்பரித்தேர்த்தார்த்தராட்டிரர்” (பாரத. திரௌ. கஅ.)

தாரீநிலை—தூசிப்படையைத் தடுப்பேனென அரசுக்கு ஒருவீரன்றனது தறுகண்மையைச் சொல்லியது. (புறப்பொ. வெ.)

தாரீப்பிடம்—மரமஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

தாரீயாதிதநம்—பிளவு. (வைத்தியமூ. அக.)

தாரீயிகை—ஏகாதிகத்திதி.

தாரகப்பிரம்மம்—பிரணவம்திரம்.(உ-ம்.)
“ஆசிரகப்பிரமாமதன்பயனாய்தான்” (கந்
தபு. அயணை. புரி. கக.)

தாரகம்—1. ஆதாரம். (சி. சி. உ. கூ. ஞா
நப்.) 2. ஒரு மந்திரம், அது-பிரணவம். (உ-ம்.)
“தாரகத்தொன்மறையுருவாய்” (சிவராத். கட
வுள். அ.) 3. கடப்பித்தல். (த. நி. போ.
கருசு.) 4. கண்மத்தின் திரிவித்தத்திலொன்று.
(சி. சி. உ. கூ. ஞாநப்.) 5. தரிக்கிறது. (சி.
சி. உ. கூ. ஞாநப்.) 6. துணை. 7. பலண்
டுறுக பாஷாணம். 8. வெள்ளி. (பிங்கல.
கஉகசு.)

தாரகன்—1. கடப்பிப்போன். 2. கண்ணன்
தேர்ச்சாரதி. 3. தாங்குவோன்.

தாரகாரி—1. காரி. 2. குமரன். (1. 2.
கு. நிக. கக: ரகரவெ. சௌ.)

தாரகை—விண்மீன். (உ-ம்.) “தாரகைக்
கெலா-நாணிலாவென” (பிரமோ.சரிப்பிர.சு.)

தாரகைமலை—ஒரு பிரபந்தம்; அது: கற்
பிணையுடைய மகளிர்க்குள்ள இயற்கைக்குணங்
களைக் கூறுவது. (உ-ம்.) “வகுப்பாற்கற்புடைமக
ளர்க்குள்ள - தகைத்திரங்கூறுததாரகைமலை”
(இலக்கணவி. அகௌ.)

தாரகாரம்—யசர்வேத உபநிடதத்தொன்று.
(கந். நவ. கஅ.)

தாரகத்தீகரம்—ஈயம்.

தாரண—வியாழவட்டமாகிய அறுபது வரு
டத்துப் பதினெட்டாவது வருடம்.

தாரணநட்சத்திரம்—மூலம், ஆயிலியம்,
கேட்டை, திருவாதிரை என்னு நட்சத்திரங்
கள். (விதாந. பஞ்சா. உ. உரை.)

தாரணம்—1. யோகம். (தாரணயோகம்பார்.)
2. தரித்தல். (உ-ம்.) (இலிங்கதாரணஞ்செய்த
வன். வழக்.)

தாரணயோகம்—அட்டாங்கயோகத் தொ
ன்று; அஃது, அங்கங்கேயுள்ளவற்றை மச
வாயுவாலேபிடுங்கி எங்கே நிறுத்தவேண்டுமோ
அங்கே நிறுத்தியும் பிரித்தும் பிரித்ததை ஏற்
றுமிடங்களிலேற்றி இறக்குமிடங்களிலிறக்கிக்
கூட்டுமிடங்களிற்கூட்டி யிப்படித்தரிக்கச் செ
ய்வது. (த. நி. போ. கூக.)

தாரணி—1. சூரியன் துவாதச்சுலையி னொ
ன்று. (வி-ணி.) 2. பூமி. (உ-ம்.) “தன்னிற்
நீர்ந்ததனிமையின்னுயரந்தீர்த்தான்” (கந்தபு.
வள்ளி. உகசு.)

தாரணை—1. சரிநிலையினிற்றல். 2. தரித்
தல். (வி-ணி.) 3. தாரணயோகம். (உ-ம்.)
“வயமார்பிரத்தியாகாரம் வருதாரணையே தியா
கமே” (குத. ஞாந. கக: உ.)

தாரதண்ணிலம்—வெண்சோளம். (வைத்
திய பரிபா.)

தாரதம்—1. கடல். 2. சிந்தாரம்.

தாரதம்மியதை—ஏற்றக்குறைவாந்தன்மை.
(சி. சி. உ. ஞா. சிவாக்.)

தாரதம்மியம்—ஏற்றத்தாழ்ச்சி.

தாரதீடம்—மரமஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)

தாரம்—1. அரிதாரம். (வைத்தியபரிபா.)

2. அரும்பண்டம். (உ-ம்.) “அளந்துகடையறி
யாவனங்கெழுதாரமொடு” (மதுரைக்கா.சுகௌ.)

3. சிற்றரத்தை. (மலையக.) 4. தரா. 5. தேவ
தாரம். (பரிபாடல்.) 6. நட்சத்திரம். 7. நா.

(பிங்கல. கௌக.) 8. நாரத்தை. (வைத்தியமூ.

அக.) 9. நீர். 10. பலபண்டம். (உ-ம்.) “பல்
வேறுதாரமொடுகல்லகத்திண்டி” (மதுரைக்கா.

உகௌ.) 11. பாதரசம். 12. பார்வை. (கு. நிக.
கக: ரகரவெ. சுக.) 13. பிரணவம். 14. மனைவி.

(உ-ம்.) “பழிக்கஞ்சாத்தாரத்தினன்றுதனி”
(நல்வழி. கூ.) 15. மிதுநாசி. (கு. உள்ளமு.

ராசி. கூ.) 16. முத்து. 17. மூக்காற்பிறக்கு
மிசை. (பாரத. சிறப்புப்பா. கௌ.) 18. மேன்

மை. 19. வல்லிசை. 20. வீணைநரம்பினொ
ன்று. (உ-ம்.) “தாரத்துட்டோன்றுமுழை”

(சிலப். வேளிற். கூ. உரை.) 21. வெண்
கலம். 22. வெள்ளி. 23. மந்தாரமென்னுந்

தெய்வதரு. (சிலப்பதி.) 24. சாதிலிங்கம்.
(வைத்தியபரிபா.) (4. 7. 22. பிங்கல. கூஉௌ.)

தாரா—1. ஒருபுள்; அது-ஆண்டித்தாரா,
கண்ணாடித்தாரா, காட்டுத்தாரா, மணற்றாரா,

பெருந்தாரா. எனப் பலவகைப்படும். 2. ஒரு
பெயரெச்சம். (ஈடுகெட்டது.) 3. ஒரு வீணை

முற்று. 4. ஒரு வீணையெச்சம். 5. விண்மீன்.
(உ-ம்.) “தாராகணத்தொடுமமைகவன்னுன்”

(இராமா. பால. மிதிலைக்கா. ககஅ.)

தாராகதம்பம்—கடம்பு. (வைத்தியபரிபா.)

தாராங்குரம்—ஆலங்கட்டி. (வைத்தியபரி
பா.)

தாராட்டு—தாலாட்டு. (வழக்.)

தாராதரம்—1. ஓகம். (பிங்கல. ஞா.)

தாராபதி—1. சந்திரன். 2. வியாழன்.

தாராழக்கன்—ஒரு பாம்பு.

தாராளம்—1. உதாரம். 2. தெளிவு. 3.
மிகுதி. 4. விசாலம். (1. 2. 3. 4. வழக்.)

தாரி—1. அரிதாரம். (வைத்தியபரிபா.) 2.
உடையோன். 3. குணம், இசைக்குணமென்க.

(உ-ம்.) (திருவிளை. விற்றுவிறற். கூ.) 4.
தரிப்பவன். 5. வழி. (பிங்கல. சௌக.)

தாரித்தல்—தரித்தல். (உ-ம்.) “தனையேமக
வாமெனவே வயினிற்றாரித்திடுமப்பாரிப் பெய

ரே" (சிவரக. கணபதிவந். அ.)

தாரித்திரம்—தரித்திரம்.

தாரித்திரியம்—தாரித்திரம்.

தாரிப்பு—1. தரித்தல். (உ-ம்.) (பெரியபு. இளையான். க.) 2. மதிப்பு. 3. மேம்படச்செய்தல். [இந்துஸ்.]

தாரு—1. தேவதாரு. (உ-ம்.) "முக்கடு"பார். 2. மரக்கொம்பு. (பிங்கல. உளகரு.) 3. மரப்பொது. (உ-ம்.) "தாருகவரிக்கடைபண்பாடெம் வேதத்தலத்திறைமுன்" (மறைகை. எங்.)

தாருகதல்—கானவாழை. (மலையக.)

தாருகவநம்—தாருகாவனம். (உ-ம்.) "பெரிய தாருகவருமரித்தலைவோர்" (சிவரக. தேவியுடன். க.)

தாருகந்செற்றுள்—காளி. (சூ. நிக. க: கூஅ.)

தாருகந்செற்றேன்—குமரன். (சூ. நிக. க: உங்.)

தாருகன்—தாருகாசுரன்.

தாருகாசுரன்—தாருகன், காளியாற்கொல்லப்பட்ட ஓரசுரனும், குமரனாற்கொல்லப்பட்ட ஓரசுரனுமாம்.

தாருகாவநம்—ஒரு வனம், தாருகவநம்.

தாருசம்—செம்புளிச்சை. (மலையக.)

தாருண்ணியம்—இளம்பருவம்.

தாருணம்—அச்சம். (சூ. நிக. அ: ருரு.)

தாருணி—கத்தைச்சூரி. (மலையக.)

தாருவநம்—தாருகவநம். (உ-ம்.) "சிறை வண்டறையுந்தாருவநத்தெய்வமுரிவர் பன்னியர்தம்" (திருவி. வளையல். உ.)

தாரை—1. அபிடேகம். 2. அரதநக்குற்ற மைந்தனுள்ளொன்றுகியிற்று. (திருவிளையாண். சச. உரை.) 3. கண் (உ-ம்.) "வேற்று ரையருடன்விளிந்தார்" (சேதுபு. அனுமகு. உள.) 4. கண்மணி. (சூ. நிக. உ: கூசு.) 5. குதிரைநடை. (பாரத. பழம்பொரு. கக.) 6. கூர்மை. (உ-ம்.) "வெறித்தாரைவேலாக்கர்" (இராமா. சூர்ப்பநகை. ககசு.) 7. சிறு சின்னம். (உ-ம்.) (பாரதம். கசு. போர். ருக்.) 8. சுவடு. (பிங்கல. கூசு. உள.) 9. தத்தம்பண்ணு நீர். (உ-ம்.) "தாரைவாசுரனக்கெளசிகன்சாற்றிட" (அரிச்ச. சூழ்வி. எங்.) 10. நேரோடல். (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. கக.) 11. பஞ்சகந்தியரினொருத்தியான சுரகுருநரி. (உ-ம்.) "இளரிலா நகைத்தாரையைவிடுக்கலன்" (காசிகா. கரு: கள.) 12. மழை. (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. கக.) 13. வழி. (உ-ம்.) "நெறித்தாரைசெல்லாதநிருதர்" (இராமா. சூர்ப்பநகை. ககசு.) 14. வாலியின்மனைவி. (உ-ம்.) "துணைவருங்கிளையுஞ் சுற்றத்-தாரையைவணங்கி" (இராமா. கிட்கிந்.

அரசிய. ருஉ.) 15. விண்மீன். (உ-ம்.) "திங்கள் சூழ்தருதாரையின் கண்மென்" (பாரத. படை யெழு. கக.) 16. விரைவு. (பிங்கல. உககசு.) வைத்திய பரி பாடையிற் சன்னியென்பர்.

தால்—1. தாலாட்டு 2. நா. (சூ. நிக. உ: கூசு.) 3. பிள்ளைக்கவியுறுப்பினென்று. (உ-ம்.) "கடுங் கொலைநீக்கிக்கடவுட்காப்புச்—செங்கீரைதால் சப்பாணிமுத்தம்" (இலங்கணவி. அரகசு.)

தாலகி—கன். (வைத்தியபரிபா.)

தாலகேநுந்—1. பலராமன். (பிங்கல. கசக.) வீட்டுமசாரி. (பாரத. கர. போர். கூரு.)

தாலபத்திரி—மரமஞ்சன். (மலையக.)

தாலபீசநியாயம்—(தாலவீசநியாயம் பார்.)

தாலபோதம்—ஆவிரை. (மலையக.)

தாலம்—1. அதுடம். (உ-ம்.) "தாலந்தொழுத்-தருமதிதச்சன்" (விதாந. பஞ்சா. உர.) 2. உண்கலம். (உ-ம்.) "பெருத்தோடாலம்பூசன் மேவர" (புற. நா. கஉர.) 3. உலகம். (உ-ம்.) "தாலம்பதினாறு நடுங்கிட" (அரிச்ச. நாட்டு. கூ.) 4. ஓரளவை. (சி-லி. கிரி. கரு. உரை.) 5. கூந்தற்பனை (மலையக.) 6. தாலம்பபாஷாணம். அது, ஒரு மருந்து. 7. தேன். (வைத்தியபரிபா. அள.) 8. நா. 9. பனை. 10. யானைச்செவி. (பிங்கல. உசகர.) (8. 9. பிங்கல. கூசகர.)

தாலம்பபாஷாணம்—ஒரு மருந்து.

தாலழல்—நிலப்பனை. (மலையக.)

தாலவட்டம்—1. தாலவிருத்தம். 2. பூமண்டலம். 3. யானைவால். (சூ. நிக. கூ: கூ.)

தாலவிருத்தம்—பேராலவட்டம். (பிங்கல. களரஉ.)

தாலவீசநியாயம்—சகத்திர நியாயங்களுள்ளொன்று; அது-பனை காரியப்படுவதற்குக்கொட்டையும், கொட்டைகாரியப்படுவதற் குப்பனை யும் காரணமாயிருத்தல்பற்றிப் பனை முந்தியதோ கொட்டைமுந்தியதோ என்பதிற்போல வழக்குரைத்தல். இதனைப் பீசாங்குரநியாய மென்பர். பீசாங்குரநியாயத்தைச் சிவப்பிரகாசம். (உ-ம்.) (சூத்திரம். கக-ம் உரையிற்காண்க.)

தாலாட்டு—ஒராட்டு. (உ-ம்.) "நாயகனைத் தாலாட்டுநெலம்பலபாராட்டினார்" (பெரியபு. திருஞாந. சச.)

தாலி—1. ஜம்படையாகியவோரணி. இது; திருமால்பஞ்சாயுதவடிவமாகச்செய்துசூழ்ந்தை கட்கணிவது. (உ-ம்.) "தாலியைம்படைதழுவும்" (இராமா. நாட்டு. ருஅ.) 2. சீழ்க்காய் நெல்லி. (மலையக.) 3. பலகறை. "உ-ம்.) "வரி வெண்டாலிவலைசெத்துவெருஉ" (ஜங்குறு. கசக.) 4. மங்கலநாண். (உ-ம்.) "தாலிகட்டையிலேதொடுத்து" (சிவப்பிர. சரித்திரம்.) 5.

மட்பாத்திரம். (உ-ம்.) "அனையவரதனையீவா
ராபழம்முலியொன்று- தனையவன்பாணிநல்கு"
(சேதுபு. சாத்தி. கூஅ.)

தாலியம்—பாதிரி. (வைத்தியமூ. அகரா.)
தாலீபாகம்—தீட்சையிற்குருபகுக்கும்நம்.
(சி. சி. அ: கூ. மறை.)

தாலு—நா. (உ-ம்.) "தருமனுந்தம்பிமாருந்
தாலுவும்புலர்ந்து" (பாரத. நச்சுப். உஉ.)
தாலுக்கண்ணி—வெள்ளைக்காக்கணம். (வை
த்தியமூ. அகரா.)

தாவட்டம்—சிற்பனுன்முப்பத்திரண்டினு
ன்று.

தர்வடம்—தாழ்வடமென்பது தாவடமென
முகரங்கெடக்கூறுவர். (வழக்.)

தாவடி—1. தாவி. (உ-ம்.) "ஆயிரமக்கள்
தாவடிபோயினர்" (நன். பொ. க.) 2. போர்.
(உ-ம்.) "தாவடியோட்டெயிலும்" (கந்தரலக்.
கடு.)

தாவணி—1. கண்டங்கத்திரி. (மலையக.)
2. பெண்களிடம் உத்தரீயம். (வழக்.) 3. மாட்
டைக்கூட்டமாகக்கட்டிமிடம். (வழக்.)

தாவநீர்—முல்வர். (உ-ம்.) "தாவநீர்க்கினிய
காய்கிழங்குகனிதந்து" (சேதுபு. பாவநாச. கக.)

தாவந்தம்—இக்கட்டு. (வழக்.)

தாவநம்—1. சுத்திசெய்தல். (உ-ம்.) "தந்த
தாவநம்" (வழக்.) 2. தாபநம்.

தாவம்—1. காட்டுத்தீ. (சூ. நக. க. ருஉ.)
2. காடு. (உ-ம்.) "தணியாப்பலமருத்துந்தாவமு
ணுந்தாவம்" (தைல. தைலவ. ககரு.) 3. தீ.
(உ-ம்.) "2" பார். 4. வெப்பம். (உ-ம்.)
"தாவரிகும்படிபரவாச்சாபங்கள்பல்லிட்டார்"
(கோயிற்பு. பதஞ்சலி. உக.)

தாவரம்—1. அசரம், நிலையியற்பொருள்.
(உ-ம்.) "தாவரசங்கமங்களைன" (சைவவின.
பக்கம். கூ.) 2. இடம் (வழக்.) 3. உடல். (சூ.
நிக. உ: அரு.) 4. நிலை. 5. பூமி. 6. மரப்பொது.
(பிங்கல. உளகூ.) 7. மலை.

தாவரலங்கம்—பார்த்தலங்கம். (சைவவி.
பக்கம். ருஎ.)

தாவரன்—கடவுள்.

தாவரித்தல்—1. காப்பாற்றத்தல். 2. தாங்கு
தல். 3. நிலைபெற்றிருத்தல். (1. 2. 3. வழக்.)

தாவல்—1. தாக்குதல், பற்றுதல். (சிவப்
பிர. எ: க. உரை.) 2. தாண்டல். (பிங்கல.
உகஅரு.) 3. பரத்தல். (சூ. நிக அ: கூ.) 4.
வருத்தம். (உ-ம்.) "தாவலுய்யுமோமற்றேதா
வாது" (பதிற்று. சக.)

தாவளக்காரர்—தேசாந்திரவணிகர். (ஒரு
தேசவழக்கு.)

தாவளம்—1. இருப்பிடம். [தெலுங்கு.]
2. மருதநிலத்தார். (சூ. நிக. ரு. சூ.)

தாவளி—கண்டங்கத்திரி. (வைத்தியபரிபா.)

தாவளியம்—வெண்மைத்தன்மை. (பி. வி.
சக.)

தாவாது—ஒழியாது. (ஞானமி.)

தாவாரம்—தாழ்வாரம். [முகரங்கெட்டுள்ள
தது.] (வழக்.)

தாவு—1. உறைவிடம். 2. கேடு. 3. குந்
தம். (உ-ம்.) "தாவில்கணம்புடைகுழ்" (கோ
யிற்பு. பதஞ்சலி. கூ.) 4. செல்லுதல். (பிங்கல.
உகஅகூ.) 5. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 6. பகை.
7. பாய்ச்சல். 8. வருத்தம். 9. வலி. (2, 6, 7,
8, 9-சூ. நிக. கக: உகரவே. கக.) தா என்னு
முதலைக்கே இப்பொருள் கொள்ளுவாருமு
ளர்.

தாவுதல்—1. அழிதல். 2. கடத்தல். (சூ.
நக. கூ. சக.) 3. சாய்தல். 4. தாண்டல். (உ-ம்.)
"தாவிச்சென்றனர்" (இராமா. கரன்வ. ருநி.)
5. பரத்தல். (நெடுநல். ககரு. அடி. பார்.) 6.
பிடித்தல்.

தாவு—1. கதவுறுதல். (உ-ம்.) "அன்பிற்கு
முண்டோவடைக்குந்தாழ்" (வன். எக.) 2. சீப்பு.
(பிங்கல. சகஅகூ.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தாழ்க்கல்—1. தாமதிக்காதே எனப் பொ
ருள்படும் ஒரு முன்னிலையே வல்வினை. 2. தா
மதித்தல்.

தாழ்க்கோல்—தாழைத்திறக்குங்கோல்.
(நன்னூ. மெய். உஉ.)

தாழ்ச்சி—1. தவறு. 2. தாழ்வு. 3. நீட்டிப்பு,
அது-செய்யுங்காலத்துச்செய்யாமை. (உ-ம்.)
"சூழ்ச்சிமுடிதுணிவெய்தலத்துணிவு - தாழ்ச்சி
யுட்டல்குதறிது" (உள். சுகக.)

தாழ்த்தல்—1. இருத்தல். 2. கீழ்ப்படுத்த
தல். 3. குறைத்தல். 4. தாமதித்தல். (உ-ம்.)
"தாழ்த்திடாமன்-மின்னிடைவெந்தி" (சேது.
சங்கர. எக.) 5. பணித்தல், தாழ்தல் என்ப
தற்கு பிறவினை.

தாழ்த்துதல்—தாழ்த்தல்.

தாழ்தல்—1. அமிழ்த்துதல். (உ-ம்.) "இரு
நிலந்தாழ்த்து" (இராமா. சடாயுகா. கூ.) 2.
ஆசை. (பிங்கல. கஅககூ.) 3. ஆசைப்பெருக்கம்.
(சூ. நிக. அ: எக.) 4. இளகல். (உ-ம்.) "தாழ்த்த
மனத்தான்" (இராமா. பூக்கொய். உச.) 5. குறை
தல். 6. சரிதல், சீர்கெடுதல். (உ-ம்.) "தாழ்ந்
காலத்துந்தாழ்வில" (இராமா. மராமரப். க.)
7. சோம்பல். 8. தங்கல். (உ-ம்.) "நீலமஞ்சக
டாழ்மிஞ்சுகள்" (கௌதகி. உருக். ரு.) 9. தா
மதித்தல். (உ-ம்.) "தாழாததஞ்செய்யின்" (சுந்

தர. தேவார. கேதார. க.) 10. தொங்குதல். (உ-ம்.) "பின்னூழ்குழவி" (யாப். காரிகை. செய்யு. க.) 11. தோற்குதல். 12. படிதல். (ஐங்கிணைய.) 13. பணிதல். (உ-ம்.) "தாழ்ந்தமலரேந்தியிறைதன்றிருமுனின்றே" (திருவாத. திருப்பெரு. சசு.) 14. வீழ்தல். (உ-ம்.) "சங்கரமாறவம்மோதழலினை தாழ்வாயல்" (சேதுபு. சங்கர. எங.)

தாழ்ப்பம்—தாழ்த்துதல்.

தாழ்ப்பு—1. தாழ்ச்சி. 2. தாழ்த்துதல்.

தாழ்மை—1. இனிவு. 2. எளிமை. 3. கீழ்மை. 4. பணிவு. 5. தாமதிப்பு. (1, 2, 3-பிங்கல. க. சு: கூஉ)

தாழ்வடம்—ஒரணிவடம், உருத்திராக்கமணி மாலக்கும் பெயர்கூறுவர். (உ-ம்) "வேட்டியுந் தாழ்வடமும்" (ஒழிவி. சரியைச் ச.)

தாழ்வரை — மலையினடிவாரம். (உ-ம்.) "சயிலத்தாழ்வரை" (பெரிபு. திருமலை. அ)

தாழ்வாரம்—1. சோபனம். (சூ. நிக. நு: நுக.)

தாழ்வு—1. அடக்கம். (உ-ம்) "தாழ்வின் திக்-கொன்னேவெருளிபெருக்கலும்" (திரிசுடி. கூஅ.) 2. கீழ்மை. 3. குறைவு. (உ-ம்.) "உன்னருளா - லென்றாழ்வுகெடத்தேற்றாய்" (திருவிளை. பழியஞ் கூஉ) 4 தவறு. 5. பள்ளம். (சூ. நிக. நு: கூக.) 6. வறுமை. (வள். ககஎ.) 7. மலையடி. (சிந்தா.)

தாழ்வுறல்—வணங்கல். (உ-ம்.) "தாழ்வுற நிவோருமைசங்கரனைச்-சூழ்வுற்று" (கந்தபு. தெய்வயானை. உஉ௦)

தாழ்க்கோல்—தாழ்கோல். (உ-ம்.) "வன்னிலைக்கவநூர்க்கித்தாழ்க்கோல்வலித்து" (திருவிளை. அங்கம். அ.) தாழாகிய கோல் என்பது பொருள். (நன். மெய் உஉ.)

தாழம்—தாமதம். (உ-ம்.) "தருதற்குமகிழ்ந்துவந்தேன்றாழ்ங்கொழிகவென்றான்" (குளா. கல்யாண. கசக.)

தாழாமை — குறையாமை. தாழ்வினெதிர் மறை.

தாழ்—1. அரிதாரம். 2. குடம். (உ-ம்.) "விண்ணோர்-தானந்திகழ்தாத்திரியைப்பெருந்தாழியாக்கி" (அரிச்ச. நாட்டுச். ச.) 3. சாடி. (உ-ம்.) "வியன்மலரகன்பொழிலீமத்தாழி-யகலிதாகவனைமோ" (புறநா. உருசு.) 4. சிவதை. 5. பரணினான். (சூ. நிக. க: கூஎ.) 6. பாண்டம். (உ-ம்.) "கஃசுபயமுபயமுற்சுரசமிழையிட்டெலாங்கலவல்கொதொழியுளிடே" (தைல. தைலவ. எசு.) (1, 4-வைத்தியவ.)

தாழிகை—கவிப்பாவுக்கு இரண்டாமுறப்

பாசித்தாழம்பட்ட ஓசையுடையதாய்த்தரவினின் றுஞ் சுருங்கிவருவது. (உ-ம்.) (யாப். காரிகை. செய். கசு.)

தாழிகை— } தாழ்தல்.

தாழை—1. தழுதாழை. (உ-ம்.) "அரிக்காந்திதாழை" (தைல. தைலவ. எங.) 2. தாழஞ் செடி; அது: கற்றாழை ஆணைக்கற்றாழை செந்தாழை வெண்டாழை பேய்த்தாழை தழுதாழை எனப் பலவகைப்படும். 3. தாழைமரம். (உ-ம்) "கமழுந்தாழைக்கானலம்பெருந்துறை" (பதிற்று. நுநி.) 4. தெங்கு. (உ-ம்.) "வாழை முழுமுதறமியத்தாழை-யிளநீர்விழுக்குலையுதி ரத்தாக்கி" (திருமுரு. கூ௦௭.)

தாள்—1. ஆதி. (பிங்கல உஉசஎ.) 2. உற்சாகம். (சூ. நிக. க: நுக.) 3. கதவுறுதலுள். (உ-ம்.) "திருகுருந்தாட்கொளுவி" (பெரியபு. திருநாவு. கூசு) 4. கால். (உ-ம்.) "தந்தைதாளொடும்பிறவித்தாளெறிந்து" (திருவிளை. பாபி. உஉ.) 5. சிவசத்தி. (சி. சி. அ: கூஅ. நூநப்.) 6 திறவுகோல். (சிந்தா.) 7. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 8. நெல்லரிபுல். (பிங்கல. கூசுகூ.) 9. பணிகளின் கடைப்பூட்டு. (வழக்.) 10. முயற்சி. (உ-ம்.) "மடியுளாண்மாமுகடியென்ப மடியிலான் - ருளுளாடாமரையினுள்" (வள். கூஎ.) 11. படி. (உ-ம்.) (பதிற்றுப்பத்து.)

தாள்கழுவல்—பாதசுத்திபண்ணல். இது, நீத்தவர்க்குச்செய்யுண்ணிய மொன்பதினென்று. (சூ. நிக. கஉ. கூஅ.)

தாளக்கம்— } அரிதாரம். (வைத்தியமூ.

தாளகம்— } அகராதி.)

தாளசுழத்திரம்—ஒரு தமிழ்த்நூல்.

தாளத்திரயம்—உலக்கைமூவிரலால் இடதுள்ளங்கையின் முத்தரந்தட்டிதல். (சைவசு. பொது. உ௦நு. உரை.)

தாளநம்—பிளத்தல். (சீவரட். உஅ௦.)

தாளப்பிரமாணம்—சங்கீதசுருதிப்பிரமாணம்; அஃது-அங்கம், இலையை, களை, காலம், கிரகம், கிரியை, சாதி, பிரத்தாரம், மார்க்கம், யதி எனப் பத்துவகைப்படும்.

தாளம்—1. ஒருவாச்சியம். (பிங்கல.கஉசசு.) 2. கலைஞாநமுறபத்துநான்கினென்று. 3. சதி, இது நாற்பத்தொன்றென்பர் சிலப்பதிகாரத்தில். 4 தாளகம். 5. தாளிசம். 6. பொன்னரிதாரம். 7. முத்து. (4, 5, 6, 7-வைத்தியபரிபா.)

தாளவகை—இது நான்கென்பர்; சிலப்பதிகாரம் உளர்காண் காதைபில் அவை-கொட்டு, அசைதாக்கு, அளவு என்பனவாம்.

தாளவகையோத்து—ஒரு தமிழ்தூல். (அபி தாந.)

தாளவொற்று—சதி. (பிங்கல, கசகசு.)

தாளான்மை—1. ஊக்கம். (சூ. நிக. க: ௫௭.) 2. முயற்சி. (உ-ம்.) “தாளான்மையில் லாதான்வேளான்மை” (வள். சுசசு.)

தாளாளர்—1. ஊக்கமுடையார். (உ-ம்.) “வாளாகுடத்தியர்கண்போற்றமொழந்-தாளாளர் க்குண்டேதவறு” (நாலடி. தாளான் க.) 2. வைசியர். (உ-ம்.) “தாளாளராக் கூறிற்றுன்றோ ன்நிமடமே” (திருவாக் கூர். தேவார. திரு ஞா. கூ.) (பிங்கல. எகூ.)

தாளாளன்—முயற்சியுடையன். (உ-ம்.) “தாளாளனென்பான் கடன்படாவாழ்பவன்” (திருக்கட. கஉ.)

தாளி—1. அதுதநான். (சூ. நிக. ச: எசு.) 2. ஒரு படர்கொடி; அது கம்பந்தாளி காட்டுத் தாளி குறுகுற்றாளி செந்தாளி தேவதாளி சிறு தாளி நாகதாளி நெரலைத்தாளி நறுந்தாளி பெருந்தாளி எனப் பலவகைப்படும். (சூ. நிக. ச: கூக-ஆம்பாட்டிர், மஞ்சிகமென்றார்.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. சிவதை. (வைத்திய பரிபா.) 5. பனைமரம். (பிங்கல. உஎருடு.)

தாளிக்கம்—திடன். (வழக்.)

தாளிசபத்திர்—ஒருமருத்திலை. (தைல. தை லவ. கூசு.)

தாளிசம்—ஒரு செடி (உ-ம்.) “தாளிசந் தகரம்” (தைல. தைலவ. உகூ.)

தாளித்தல்—1. கறியைச்சமைத்துச்சுவைப் பட வாசமுப்டிதல். (உ-ம்.) “பட்டநறையாற் றுளித்த” (பெரியபு. சிறுத்தொ. கூசு.)

தாளிதம்—தாளிப்பு.

தாளிப்பனை—சீதாளம்.

தாளிப்பு—1. தாளிதம். 2. மதர்ப்பு. (வழக்.)

தாளினி—1. சிவதை. 2. நிலங்கை. (1, 2-மலைக.)

தாளியம்—வில்வப்பத்திரி. (வைத்தியபரிபா.)

தாளிசம்—தாளிசபத்திரி. (உ-ம்.) “தாளி சம்பச்சைதகரமசைகோட்டம்” (தைல. தைலவ. ககரு.)

தாளுதல்—முயற்சித்தல்.

தாற்பரியம்—கருத்த.

தாற்று—முட்கோல். (உ-ம்.) “சொற்றுற் றுக்கொண்டுகனைத்தெழுதல்” (நாலடி. அவை யறி. கூ.) சொல்லாகியதாற்றுக்கோல் என்பது பொருள்.

தாற்றுக்கோல்—முட்கோல். (சிந்தா. கசந் தரு. கூ0உ. உரை.)

தாற்றுதல்—1. தரித்தல். (வழக்.) 2. புடைத்

தாற்றிக்கழித்தல்.

தாறு—1. அங்குசம். 2. அளவு. (பிங். கூககசு.) 3. இருப்புமுள். (உ-ம்.) “சாலகீடா ருத்தம்” (சேதுபு. கத்தரு. ௫௫) 4. கழுட வானமுமதலியவற்றின்குலை. (பிங்கல. கூககசு.) 5. தூணுழி இது, நெய்வார்கருவியினென்று. 6. பரிக்கோல். (உ-ம்.) “தாறகெளிற்றின்வீறு பெறவோச்சி” (சு-பா. கரு0.) 7. விற்குதை. (4, 7-சூ. நிக. கக: நகரவெ. கூ.)

தாறுகன்னி—வெள்ளைக்காக்கணம். (மலை யக.) [தாலுசண்ணியெனச்சிலர் எழுதுவர்.] தாறுகோல்—செலவுமுடிக்குங்கோல். அது “சோலின்-றறுகளைத்தேறென்றேற்றி” என்ப தறைப்பெறப்படும். (பொருந. கசகசு.)

தாறுபாய்ச்சில்—அரையிலுமிக்கப்பட்ட புடவையினுட்டலைப்பைக்கொடுக்குப்பாய்ச்சல் (வழக்.)

தாறுமாறு—முருட்டித்தன்மை. (வழக்.)

தான்—1. அசைச்சொல். (உ-ம்.) “என்ன கோர்நன்மைதான்” (திருக்கோ. உசசு.) 2. இருதிணைக்கும் பொதுவாயுள்ளதோர் பெயர். (நன். உஅஉ.)

தான்றி—1. ஒருமரம். (சூ. நிக. ச: உசு.) 2. மருதோன்றி. (உ-ம்.) “தான்றிகவீர்மயிலை” (தைல. தைலவ. ககரு.)

தான்றேன்றி—ஒருவராலுண்டாக்கப்படா தது. (உ-ம்.) “தான்றேன்றிமாடமே” (தேவார. திருவாக் கூர். திருஞா.)

தானநிலை—வலி, மெலி, சமன் என்னு மிசைக்கூறுபாடு. (சிலப்.)

தாஅனுட்டித்ததுதுநிறுப்பு—எழுவகைமத த்தினென்று. (நன். பாயி. கீக.)

தானிகம்—கொத்துமல்லி. (தைலவ.)

தானிகை—தானியராசன்—கோதுமை. (வைத். பரிபா.)

தானழவகை—1. அவை எழுத்தா, அசை, சிர் என்பன. (சிலப்.) 2. தலைப்படுதானம், இடைப்படுதானம், கடைப்படுதானம். (அபி தானசி.)

தானெடுத்துமொழிதல்—தந்திரபுத்திரமுப்பத் திரண்டனுளொன்று; அது: பழைய சூத்திரத் தைத்தான் ஒரோவிடத்து எடுத்திச்சொல்லு தல். (உ-ம்.) “தானெடுத்துமொழிதல்பிறன் கோட்குறல்” (நன். கசு.)

தானநிலை—ஒருதிறை. அது, இரண்டு சே னையுமறத்தையேச்சப் போர்க்களத்துச் சிறப் பெய்தியது. (புறப். வெண்பா.)

தானைமறம்—ஒரு திறை. அது, பொரவெ கிர்ந்தவிருவகைசேனைதாம்பொருதுமடியாமை

சரித்த ஆற்றலினதுயர்ச்சியைச் சொல்லிய
(புறப்-வெண்பா.)

தி.

திக்கங்கம்—அட்டபாலர்குறி; அவை: கிழக்
காதிமுறையே கொடி, புடை, சீயம், நாய், இட
பம், கழுதை, யானை காகம் என்பன. (கு. நிக. கஉ: அ0.)

திக்கசம்—திக்கயம்.

திக்கயம்—திக்குசனிலுள்ள அட்டயானை;
அவை: கிழக்காதிமுறையே ஜராவதம், புண்ட
ரீகம், வாமநம், குமுதம், அஞ்சனம், புஷ்பதந்
தம், சார்வபூரம், சுப்பிரதீபம் என்பன. (உ-ம்.)
“தேராட்டிக்கயங்காட்டுந்திரண்மா” (கோயிற்
பு. பாயிர. ஏ.)

திக்கரித்தல்—நிந்தித்தல். (உ-ம்.) “சினத்
துப்பொற்றொருப்பைப்பொட்டெழுத்தித் திக்
கரித்து” (கிருப்பு. சஉசு.)

திக்கரை—முருக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

திக்கற்றவன்—தாபரமற்றவன். (நன். பொ
து. ஈஅ0. உரை.)

திக்கிடுதல்—1. திக்குதல், அது பேச்சுத்
தடக்காதல். 2. துணுக்குதல். (வழக்.)

திக்கிராந்தம்—முப்பத்திரண்டுவகைத்தேசி
சாரிகளுளொன்று (உ-ம்.) “ஏற்றதிக்காரந்த
மாகியாமுப்பத்திருவகைத்தேசிசாரிகளும்” (தி
ருவிள. கான்மாதியா. கஉ.)

திக்கு—1. ஆதரவு. (உ-ம்.) “திக்குவேறில்லை”
(அருணைகிரி. அந்-தி) 2. உலகம். (உ-ம்.)
“செற்றதுகாதிக்கூர்ப்பதகாதிக்கடிக்கறிய” (கிரு
நூற். அஅ.) 3. கொடுவேலி. (மலையக.) 4.
தெரிநிலைவினப்பகுதி. 5. திசை. (உ-ம்.) “எட்
டார்-திக்குடையான்” (சிவரக. கணபதிசுமர.
க.) 6. பேச்சுத்தடக்கு. (வழக்.)

திக்குத்திக்கெனல்—1. அச்சக்குறிப்பு. 2.
ஒரொலிக்குறிப்பு.

திக்குதல்—கொன்னிப்பேசுதல். (வழக்.)

திக்குபதிக்கிரகம் — திசாபதிக்கிரகங்கள்,
கிழக்காதிதிக்கிணமுறையேயிருக்கும் சூரியன்,
சுக்கிரன், செவ்வாய், இராகு, சனி, சந்திரன்,
புதன், வியாழன் ஆகிய திசாபதிகள்.

திக்குப்பாலகரி — அட்டதிக்குப் பாலகர்;
அவர் இத்திரன், அக்கிரி, யமன், நிருதி, வரு
ணன், வாயு, குபேரன், சுசாநன் என்னுமிவர்.
(கு. நிக. கஉ: எக.)

திக்குவணன்—பிராமணனுக்கு அயோகவ
கன்னியிடத்துப்பிறந்தவன்; இவன் றெழில்
தோல்வர்த்தகஞ்செய்வது. (அபிதானசுந்.)

திக்குறு—புனமுருங்கை. (மலையக.)

திக்கச்சம்— } ஒம். (மலையக.)
திக்கசம்— }

திக்கதி—தேதி.

திக்கந்தம்—திகாந்தம். (உ-ம்.) “திகந்தமுற்
றிடவேலைகளுழக்கினன்றிரிய” (கந்தபு. ததிசி
யுத். உரு.)

திக்கந்தராளம்—எழுவகையன்மொழித் தொ
கையுளொன்று. (பி-வி. உச. உரை.)

திக்கம்—1. அதிகம். 2. புலித்தேவல். 3.
வைராக்கியம்.

திக்கம்பரர்—1. சமணமுநிவர். (கு. நிக. உ:
க.) 2. நிருவாணிகள்.

திக்கம்பரன்—1. அருகன். (கு. நிக. க: க.)
2. சிவன். (பிங்கல. கச. நக்கன் என்பர்.)
3. நிருவாணி.

திக்கம்பரி—1. நிருவாணி. 2. பார்ப்பதி.
(உ-ம்.) “திக்கம்பரிக்குமணியாகம். (மறைசை.
கஎ.)

திக்காடி—சோர்வு. (வழக்.)

திக்கரம்—1. ஒரெழுத்து. தி. 2. சோர்வு.
(வழக்.)

திக்கழி—1. ஒளி. (உ-ம்.) “திக்கசக்கரச்செம்
முகம். (கந்தபு. காப்பு. க.) 2. ஒருவமையுருபு.
(உ-ம்.) “மின்றிசுழுவாழ்வோர்விழிபுணர்காலந்
தொறும்” (கோயிற்பு. நடரா ஈஅ.) 3. தெரி
நிலைவினப்பகுதி. (உ-ம்.) “திக்கழநால்வேதன்”
(சிவரக. கணபதிசுமர. க.)

திக்கழ்ச்சி—1. தோற்றம். 2. விளக்கம்.

திக்கழ்தல்—1. உள்ளடக்கிக்கொள்ளுதல்.
2. தோற்றல். 3. பிரகாசித்தல். (உ-ம்.) “திக்கழ்
வேற்கண்ணூர்” (அரிச்ச. மயா. உ.)

திக்கழ்பு—விளங்குதல். (உ-ம்.) “பொன்றிகழ்
பங்கயமூழ்கி” கோயிற்பு. பாயிர. கஎ.)

திக்கழவு—விளக்கம். (உ-ம்.) “திக்கழவுகண்டு
வந்து” (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. அஅ.)

திக்கன—கொடுவேலி. (மலையக.)

திக்காந்தம்—திக்கிணமுடிவு. (உ-ம்.) “திகாந்
தத்தளவு” (நன். விருத். சங்கர. உரைப்பா.)

திக்கிரி—திக்கில். (வழக்.)

திக்கிரி—1. உருளை. (உ-ம்.) “ஒருதனித்திகிரி
யுரவோற்கானேன்” (சிலப். அந்திமா. உ.) 2.
சூயவன்சக்கரம். (உ-ம்.) “வேட்கோவர்-கிரித்து
விட்டசக்கரமெனலாகுமத்திகிரி” (காஞ்சிபு.
கிருநகரப். எசு.) 3. சக்கராயுதம். (உ-ம்.)
“பைம்பொனெடுத்தனித்திகிரிப்பரந்தாமன்”
(பாரத. கிருட்டி. உக:) 4. தேர். (ஞானமி.)
5. மலை. (கு. நிக. கக. ககரவெ. ரு.) 6. மூங்
கில். (உ-ம்.) “நிரைகெழுதிக்கிரியின்மறித்திலம்”

திட்டித்தம்பம்—கண்கட்டு, அது கலைஞர் மறுபத்துநான்கினுள். (அபிநாசன்.)

திட்டித்தல்—காண்டல்.

திட்டிலிம்—கண்ணில் விடமுடையதோர் பம்பு, இதன்விழிக்கு எதிர்ப்பட்டோர் இறப்பர். (உ-ம்.) “எட்டிருநாளிலிவ்விராகுலன்றன் னைத்-திட்டிலிமுணு” (மணிமே. பீழகை. சக.)

திட்டிலிதை—ஒரு மருந்துவிதை.

திட்டினம்—இலுப்பை. (வைத்தியவக.)

திட்டு—1. சிறு திடர். 2. தெரிநிலைவினப் பகுதி. 3. வகை, வைதல். (வழக்கு.)

திட்டுதல்—நிந்தித்தல், வைதல்.

திட்டெனல்—ஒரொலிக்குறிப்பு.

திட்டை—1. உரல். 2. திண்ணை. 3. மேடு. (உ-ம்.) “வரிமணலகன்றிட்டை” (பட்டினப் பாலை. சு0.) 4. வெள்ளறுகு. (மலையக.) (1, 2-பிங்கல. ஈசக0.)

திட்டோபமணப்பிரமாணம்—உவமப்பிரமாணத்தினொருவகை; அது காட்சியோடுகலந்த உவமானப்பிரமாணம் பசுவைப்போல மகர அலைதாடியின்றியிருக்குமெனக்கேட்டவன் பசுவைக்கண்டு அது மகரபோல அலைதாடியின்றியிருத்தவால் பசுவெனவறிதல்போலவது. (வேதா. சூ. உக. உரை.)

திட்டம்—1. காலநுட்பம். (பிங்கல. உஅ0.) 2. திண்மை. (உ-ம்.) “திட்டநுட்பஞ்சிறந்தன குத்திரம்” (நன். கஅ.)

திட்டதுவம்—பெலத்தன்மை.

திட்டபம்—நிச்சயம். [தெலுங்கு.]

திடம்—1. உறுதி. (உ-ம்.) “திடமுடனுள் றுய்ப்பரையையருத்தியுடன்ஊத்தி நுத்தி” (சிவரக. கணபதியுட்கட. ரு.) 2. தைரியம். (வழக்.) 3. மெய். (உ-ம்.) “திடயதன்முடிவு தில்லைத்திழ்வனமாகும்” (கோயிற்பு. பதஞ். எசு.) 4. வலி. (உ-ம்.) “திடமார்தருவேநிழலா” (கோயிற்பு. வியாக். கசு.)

திடமை—வெள்ளெருக்கு. (மலையக.)

திடர்—1. மலை. (உ-ம்.) “திடருடைக்குங்கு மச்சேறும்” (இராமா. நகரநீர். கஅக.) 2. மேடு. (பிங்கல. சஅக.)

திடர்ச்சுண்டி—வறட்சுண்டி. (மலையக.)

திடல்—திடர். (உ-ம்.) “இவ்வுலகந்-திடரோட் டமெனக்கிடக்கும்வகை” (இராமா. குலமுறை. திடர்—திடம். இது போலி. [அ.]

திடாரி—தைரியவான்.

திடாரிக்கம்—திடம். (வழக்கு.)

திடரிடுகல்—1. ஒலிக்குறிப்பு. 2. சீக்கி திருநெல்வேலி—1. ரக்குறிப்பு. (வழக்கு.)

திடுக்கம்—அச்சம். (வழக்கு.)

திடுக்காட்டம்—திடுக்கிடதல்.

திடுக்கிடுதல்—பயத்தாலுடல் கம்பித்தல்.

திடுக்கீடு—திடுக்கம்.

திடுக்கு—திடுக்கம், அச்சம். (வழக்.)

திடுக்குத்திடுக்கெனல்—1. அச்சக்குறிப்பு. திடுக்கெனல்—

திடுத்திடுத்தல்—1. ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு.

திடுதிடுப்பு—1. ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு. திடுதிடுதல்—1. ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு.

(சூ. நிக. க0. சக.) 2. சீக்கிரக்குறிப்பு

திடுமல்—திண்மை. (வழக்.)

திடுமலி—திண்மையுள்ளவன்.

திடுமன்—திண்மை. (வழக்.)

திடுமெனல்—ஒரொலிக்குறிப்பு.

திடாட்டல்—சுக்காண்டல்.

திடாடகம்—கிலுசிலுப்பை. (மலையக.)

திடாட்டம்—1. அலைக்கழிவு.

திடாட்டி—1. அலைக்கழிதல், வலியுழி

திடாட்டிதல்—1. தல். (சந்தரந்தாதி. உரு.)

திடாடி—1. அரசு. (மலையக.) 2. பச்சிலைக் கொடி. 3. படகம். (சூ. நிக. எ. ஈசு.) 4. பாலை (வைத்தியவக.)

திண்மம்—படகம். (பிங்கல. கரு. கக.)

திண்டு—விளந்தமெத்தை. [தெலுங்கு.]

திண்ணக்கம்—மரவுரம். (வழக்கு.)

திண்ணம்—1. செம்மறிக்கடா. (சூ. நிக. க. கஎ.) 2. தட்டார் கருவியினுன்று. (வழக்கு.) 3. துருவாட்டேறு. (பிங்கல. உசஅஉ.)

திண்ணம்—1. மெய்க்கை. (உ-ம்.) “திண்ண மந்துணர்வொன்றுமிலாதவர்” (பாரத. கிருட்டி. உசஉ.) 2. வலி. (உ-ம்.) “திண்ணவெண் கண்ணன்மதமாதிரியுஞ்சிலம்பகம்” (மன்ற. கி. சக.)

திண்ணன்—1. கண்ணப்பநாயனார். (உ-ம்.) “இவ்வண்ணந்திண்ண னார்நிரம்புநாளில்” (பெரியபு. கண்ணப்பநாபு. சக.) 2. திண்ணியன். திண்ணியன்—வலியுடையோன். (சூ. நிக. உ. ரு0.)

திண்ணை—ஒலிக்குறிப்பு.

திண்ணை—1. ஒட்டுத்திண்ணை. 2. வேதிகை. (உ-ம்.) “சாளரம்” பார்.

திண்மை—எண்வகையுறிநுன்று. 2. கலங் காநிலைமை. (உ-ம்.) “பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுளகம்பென்னுந் - திண்மையுண்டாகப்பெ றின்” (வள். ருச. உரை.) 3. மெய்க்கை. “திண்மையலமறச்செய்யலாமோ” (இராமா. கிட்கி. வாலிவதை. எஎ.) 4. வலி. (உ-ம்.)

“திண்மைநிலைபோம்” (ந-நி. நு.)
 திணைநிலை—திணைநிலை. (வழக்கு.)
 திணைநிலை—மூச்சுத்தமொறல். (வழக்கு.)
 திணி—1. திண்மை. (உ-ம்.) “அண்ணன்
 மிணியுடல்சினைப்ப” (திருவிளை. அங்க. கந.)
 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “பொன்றி
 ணிபொலன்கொடி.” (இராமா. சூளாம. கூ.)
 திணிகம்—போர்.
 திணித்தல்—1. அடைத்தல். 2. செறித்தல்.
 திணிதல்—1. திண்மையாயிருத்தல். 2. செறி
 தல். (புறநா.)
 திணிப்பு—திணித்தல்.
 திணிவு—திணிதல்.
 திணுக்கம்—நெருக்கம்.
 திணுங்கல்— } நெருங்கல். (சூ. நிக. அ:
 திணுங்குதல்— } கசு.)
 திணை—1 இடம். (பிங்கல. எகக.) 2. ஒழுக்கம்
 (உ-ம்.) “மேம்படவெறுத்தவவன்றென். நினை
 மூதார்” (மலைபடு. ச0க.) 3. குலம். (சூ. நிக. கக:
 ணகரவெ. நு.) 4. குறிஞ்சிமுதலிய ஜந்திணை.
 (உ-ம்.) “நாளிலத்தைந்திணைவளமும்” (காஞ்சி
 பு. திருநாட். கக0.) 5. பூமி. (பிங்கல. சசஅ.)
 6. பொருள். கைக்கிளைத்திணை, பெருந்திணை
 எனவிரண்டுக்கூட்டி எழுவகைப்படும். (அகப்.
 அகத்திணை. க.) அஃது உயர்ந்திணைப்பொருள்,
 அஃறிணைப்பொருள் எனவிருவகைப்படும்.
 திணைப்பெயர்—குறிஞ்சிமுதலிய திணைகா
 ரணமாகவரும் பெயர். (நன். பெயரி. கக.)
 திணைமயக்கம்—ஒருநிலத்துக்குரிய கருப்
 பொருள்வெற்றுநிலத்துவந்துபொருந்தல் (திரு
 விளை-நாட்டு. கசு. முகம்.)
 திணையைந்து—ஐவகைத்திணை; அவை:
 குறிஞ்சிபாலை முல்லை மருதம் நெய்தல் என்
 பன. (அகப்பொரு. அகத்திணை. க.)
 திணைவழி—ஒருதிணைச்சொல் ஏனைத்திணை
 சொல்லோடு முடிவது. (தொல். சொல். கக.
 சேநா.)
 தித்தகம்—1. கசப்பு. (வைத்தியமூ-அகரா.)
 2. நிலவேம்பு. 3. மலைவேம்பு. (மலையக.)
 தித்தகோசாதகி—பேய்ப்பீர்க்கு. (தைல.
 தைலவ. நுஉ.)
 தித்தம்—1. கசப்பு. (தைல. தைலவ.) (பிங்
 கல. கககக.) 2. நிலவேம்பு. 3. மலைவேம்பு.
 (மலையக.)
 தித்தன்—ஒருசோழன், இவன் உறையூரி
 லிருந்தவன். (உ-ம்.) “மாவண்டித்தன்வெண்
 ணெல்லவேலியுறந்தையென்ன” (புறநா. கநுஉ.)
 தித்தா—1. தாளக்குறிப்பு. 2. பீதரோகிணி.
 (மலையக.) 3. வட்டத்திப்பி. (வைத்தியமூ-அக.)

தித்தி—1. ஒருதுகுழல். 2. சதி. (உ-ம்.)
 “தித்தித்தித்தித்தி” (திருப்புக. சுகக.) 3.
 தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. தேமல். (பதிற்று.)
 தித்திகம்—பேய்ப்புடல். (மலையக.)
 தித்திசாகம்—மாவிலிங்கு. (மலையக.)
 தித்தித்தல்— } இனித்தல். (உ-ம்.) “தேனு
 தித்திப்பு— } முடன்சுலந்திதுதித்திக்கு
 மெனமொழிந்தார்” (பெரியபு. கண்ணப்ப. கரு0.)
 தித்தியம்—அரத்தை. (வைத்தியபரிபா.)
 தித்திரம்—அரத்தை. (மலையக.)
 தித்திரி—ஒரு முனி. (அபிதானசுந்.) 2.
 சிச்சிலிக்குருவி. (பிங்கல. உகக.)
 தித்திரு— } நாணல். (வைத்தியமூ-அக.)
 தித்திருச்சி— }
 தித்துதல்—திருத்தல்.
 தித்துதி—ஏகாதசபதிவிரதைகளிலொருத்தி.
 (வி-ணி. உகக.)
 தித்தேகி—பற்படகம். (வைத்தியபரிபா.)
 தித்துப்பாடு—திருத்தம்.
 திதகம்—மலைவேம்பு (வைத்தியபரிபா.)
 திதம்—1. உறுதி. 2. நிலை. (உ-ம்.) “திதம
 தாகவேதிநந்தொறுந்திநந்தொறுமுடலாரு சே
 ரந்தங்கண்” (சேதுபு. சேதுபல. சக.)
 திதம்பை—ஒரு நதி. (வி-ணி. உக0)
 திதலை—தேமல். (உ-ம்.) “கழனிபூரன்மா
 புறமீஇத்-திதலையல்குனின்மகன். (ஐங்குறு.
 உக.)
 திதளம்—மாமரம். (மலையக.)
 திதாம்—பீதரோகிணி. (வைத்தியபரிபா.)
 திதி—1. காசிப்பிரமாவின் மனைவிகளிலொ
 ருத்தி, அசுரர்தாய். (இராமா. ஆரணி: சடாயு
 காண். உக.) 2. காதல். (பிங்கல. கசசஉ.)
 3. சந்திரனான்; அது-பஞ்சாங்கவறுப்பினென்
 று. (உ-ம்.) “குன்றமெடுத்தவன்றிபின்னாக்கி
 ணிடை” (பாரத களப்பலி. உ.) 4. திதிகர்த்தா,
 ஆகுபெயர். “இலயித்த-தத்திதியிலென்னின்”
 (சி-பொ. க: உ. வெண்-சிற்.) 5. தெரிநிலை
 வினைப்பகுதி. 6. நிலைபெறுதல். (சூ. நிக. அ:
 சக.) 7. பாக்கியம். (வழக்.)
 திதிசர்— } அசுரர்.
 திதிசுதர்— }
 திதித்தல்—காதல். (உ-ம்.) “சுத்தமாயையி
 னின்றொருசுருட்டித்துத் திதித்துச் சங்கரித்து”
 (சி. சி. க: க. ஞாநப்.)
 தித்திரயம்—ஒருநாளில்வரும் மூன்றுதிதி.
 (உ-ம்.) “திதித்திரயஞ்சேர்ந்துவரில்வைதிகர்க்
 குஞ்சைவருக்குஞ்சிறந்ததாகும்” (சிவராத்திரி.
 சிவராத்திரிமாண். உக.)
 திதித்துவயம்—ஒருநாளில்வரு மிரண்டிதிதி.

திதிமைந்தர்—அசுரர். (சூ. நிக. க. சக.)

திதியம்—அழிவின்மை.

திதீக்கை—1. திதிச்சை, இன்பதுன்பமுதலியவைகளை பிரார்த்துவமென்று சமசித்தமாய் அடங்கியனுபவிப்பது. 2. யமன் மனைவி. (அபிதானசுந்.)

திதீசன்—ஐம்பத்தோருருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி. உஎசு.)

திந்தீடம்—புளியமரம். (மலையக.)

திந்தீடி— } புளியமரம். (வைத்தியபரிபா.)

திந்தீடிகம்— } பா.) (சூ. நிக. ச. கசு.)

திந்தீடிகை—புளி.

திந்நாகம்—திக்கயம், விகாரச்சொல். (உ-ம்.)

“திந்நாகமாவிற்கெறிதீட்டிசைக்காவல்செயும்” (இராமா. கடருவு கக.)

திந்திரிச்சி—நாணல். (வைத்தியபரிபா.)

திந்திருணி—புளியமரம். (பிங்கல. உஎக.)

திநப்பிரளயம்—தேவமானத்தாலே பன்னிராயிரவருடப்பிரமாணமுள்ள ஒரு தேவயுகமாகிய கிருதயுகம்; திரேதாயுகம் துவாபரயுகம் கலியுகமென்னு நான்குயுகமும் ஆயிரம்விசை மாறிமாறி வந்துபோனபின்பு மூன்றுலோகங்களுக்குமுண்டாகுஞ் சங்காரம்; இது பிரமதின முடிவில் நிகழ்வதால் இப் பெயர்பெற்றது. (சி-வி. ஞாந. உச. உரை.)

திநம்—1. சாமம் எட்டுக்கொண்டது. (உ-ம்.)

“தினமேவுமதுட்டாநகருமங்கற்புரிந்து” (சிவரக. பசாசுமோசந. சு.)

தினகரன்—சூரியன். (உ-ம்.) “தினகரன்ருதுதயமுறுமமையமதிருக்கடினத்தை யோகவேதையதாமென்று” (ஏகாதசி. காலநிர்ணய. இ.)

திநத்தீநம்—நாடோறும் - விகாரச்சொல், (உ-ம்.) “அன்னாதிநத்திகமருத்துமென்பர்” (அருணகிரி. நகட்டு. உ0.)

திநத்திரயம்—ஒருநாளில் மூன்று நட்சத்திரமும்ல்லது மூன்றுதிதியுஞ் சம்பவிப்பது (விதாந. குணகுண. க0க.)

திநபலம்—ஐந்தாம் ஆறாம் ஏழாம் எட்டாம் பதினொன்றாம் பன்னிரண்டாமிராகிகள். நிதநடக்கும பலன்.

திநம்—எப்போதும். (உ-ம்.) “திநமுஞ்சிறக்குமுகமும்” (அரிச்ச. மயாந. உஅ.)

திநமணி—சூரியன். (உ-ம்.) “திநமணியுதிக்குங்காலையில்” (சிவராத்திரி. சிவராத்திரிமகன். உஎ.)

திநமிருந்து—அத்தமவிட்டம் முதற்காலும், விசாகம் திருவாதிரை இரண்டாங்காலும், ஆயிலியமுத்திரட்டாதி மூன்றாங்காலும், பரணிமூலம் நாடாங்காலுமாம். (உ-ம்.) “அத்தமவிட்

டம்...சத்தமறிவோர் திநமிருத்தென்றனர் தாழ் குழலே” (விதாந. குணகுண.)

திப்பம்—திப்பிலி. (வைத்தியபரிபா.)

திப்பி—1. ஒருபொருளின் மறுக்கப்பட்ட பகுதி. (உ-ம்.) “திப்பியைவத்திரத்திலிட்டு” (சைல. சைலவ உரு. உரை.) 2. கிட்டம்; இது: பன்னிரண்டொந்தத்தில் பன்னிரண்டுவித மலமாம். அவை கண்ணிற்குேன்று பீழையாயும், செவியிற்குேன்று குறும்பியாயும், மூக்கினமூக்காயும், நாவினமூக்காயும், பல்வினமூக்காயும், மிடற்றிற்கோழையாயும், மலமாயுஞ், சலமாயும், நகங்களினமூக்காயும், சரீரத்தில்வோவையாயும், குதத்திலமூக்காயும், குய்யத்தமூக்காயும், பன்னிரண்டு வகைப்படும். (செவதரு. செநந மரண. அ-ம் உரையும்.) 3. கோது. (வழக்கு.)

திப்பியம்—1. அசமதாகம். (மலையக.) 2. திவ்வியம்; தெய்வீகம். (உ-ம்.) “சிறந்தவாடக புனிதபங்கயதிப்பியப்புனலாடுவித்து” (திருவிளா. விடைபி. கக.)

திப்பியன்—அதிசயமுடையோன்-தெய்வீக முடையோன். (ஞானமி.)

திப்பிலி—1. அலைவு. 2. ஒரு சரக்கு; அது கண்டத்திப்பிலி யானைத்திப்பிலிமுதற் பலவகைப்படும். (வைத்தியமூ. அக.)

திப்பிலிக்கட்டை—திப்பிலிமூலம். (வைத்தியமூ. அக.)

திப்பிலிக்கோச்சிக்காய்—சிறுமிளகுக்காய். (மலையக.)

திப்பிலிமூலம்— } திப்பிலிக்கொட்டை, திப்பிலியரிசி— } பிலிவகையி லொன்று. (வைத்தியமூ. அக.)

திப்பிலியாட்டம்— } அலைவுபண்ணல்.

திப்பிலியாட்டல்— } (வழக்.)

திப்பிலியாட்டுதல்— } (வழக்.)

திப்புத்தோளார்—கடைச்சங்கப் புலவரு ளொருவர். (அபிதானசுந்.)

திபத்தீசம்— } வாவுருவை. (மலையக.)

திபத்தீசம்— } (வழக்.)

திம்மவாது—துரியோதனன்றம்பி. (அபிதாந சிந்தா.)

திம்—1. காசிபர்தேவி. (அபிதாநசி.) 2. பெருமீன். (சூ. நிக. நு. எக.)

திம்ங்கிலகிலம்—திமிங்கிலத்தை விழுங்கு மீன். (சூ. நிக. நு. எக.)

திம்ங்கிலம்—யானையைவிழுங்குமீன். (சூ. நிக. நு. எக.)

திமிசம்—வேங்கை. (வைத்தியபரிபா.)

திமிசு—வேங்கைமரம். (சூ. நிக. ச. உக.)

திமிதகுமுதம்—1. இரைச்சல். 2. மகிழ்ச்சி.

(1, 2-வழக்.)

தீயிற்—1. தனி. (வழக்கு.) 2. பேரொலி. (உ-ம்.) “கிமிதிமிட்டுத்திரியுந்திரைக்கடல்” (இராமா. சேதுபந்தன. சஉ.)

தீயிற்—1. தாளக்குறிப்பு.

தீயிற்யெனல்—1. ஈடுக்கொலிக்குறிப்பு. (வழக்.) 2. தாளக்குறிப்பு. 3. விரைவுக்குறிப்பு. (வழக்கு.)

தீயிர்—1. சந்தி. 2. சோம்பு. (வழக்கு.) (வைத்தியபரிபா.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. பரிசுமின்மை. 5. விதைப்பு. (வழக்.)

தீயிர்ச்சி—தீயிர்.

தீயிர்ந்தல்—தீயிர்கொள்ளுதல்.

தீயிர்ந்தல்—1. உம்பித்தல். (உ-ம்.) “நிலைதளர்ந்துடலந்தீயிர்ந்துவோர்வரும்பி” (திருவிளை. நாக. கக.) 2. பூசுதல், அப்புதல். (உ-ம்.) “குங்குமச்சேதகந்தீயிர்” (இராமா. வரைக்கா. டுசு.) 3. பேரொலி. (சூ. நிக. க0: டிக.)

தீயிர்ப்பு—தீயிர்ச்சி.

தீயிர்வாதம்—ஒருவகை ரோகம். (உ-ம்.) “தீயிர்வாதஞ்சந்திகசிலேஷம்” (தைல. தைலவ. கசக.)

தீயிர்வாயு—தீயிர்வாதம். (உ-ம்.) “பிசறியசருமத்தீயிர்வாய்வும்” (தைல. தைலவ. க.)

தீயிர்வு—தீயிர்ந்தல்.

தீயிரகாசம்—சண்ணையுணொன்று.

தீயிரம்—1. இருள். (உ-ம்.) “செவ்வந்திரீலத்தினிழைமுற்றததீயிரமுமே” (கந்தரர். சு.) 2. விதைப்பு. (வழக்கு.)

தீயிரி—1. தீயிரன். 2. தீயிரந்து. (உ-ம்.) “ஆய்முதுமகளிர்தம்மாலகிறபத்தீயிரியாட்டி” (சந்தர. விமலை. ச.)

தீயில்—1. எருத்தினெரிப்பு. (உ-ம்.) “சேட்டிளந்தீயிலுடைச்செங்கணைற்றெடும்” (கந்தபு. திருநாட்டு. உ.) 2. தோணி. (சூ. நிக. எ: டுஉ.) 3. மீன்படகு. (உ-ம்.) “விலங்குவலைப் பரதவர்மின்றிமில்வினக்கமும்” (சிலப். கடலாடு. கசஉ.) 4. வேங்கைமரம். (பிங்கல-உசுசுரு.)

தீயிலதயில்லம்—தீயிதகுமுதம்.

தீயில்லம்—1. யானைமீன். (பிங்கல. உசுஉ0.) 2. பேரொலி. (சூ. நிக. க0: டிக.)

தீயில்லி—நெய்தநிலமாக்கள். (உ-ம்.) “பாய்கிமிலர்வலையோடு மீன்வாரிப்பயின்றெங்கும்” (தேவார. திருவேட்டகுடி. உ. சம்பந்த.)

தீயில்லி—வேங்கை. (வைத்தியமூ. அக.)

தீயில்லிதல்—ஒலித்தல். (வழக்.)

தீயிலை—சல்லரி. (உ-ம்.) “குடமுளாத்திமலைமொந்தைகுணிலுடைநந்திதட்டை” (சேதுபு. இராமநாத. சுரு.) (பிங்கல.)

தீயிறல்—1. சிந்துதல். 2. பலாத்காரமாய் விலகல். 3. வளர்தல். (2, 3-வழக்.)

தீயிக்கம்—1. அசைவு. 2. சோர்தல். 3. மயக்கம். (1, 2, 3-வழக்கு.)

தீயிக்கி—சல்லிக்கொடி. (வைத்தியபரிபா.)

தீயிக்கு—1. தியக்கம். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தீயிக்குதல்—1. சோருதல். (உ-ம்.) “சென்று நின்றுதியங்கியே” (சுவரக. தேவியுடன். கக.) 2. மயங்கல்.

தீயிசம்—மரமஞ்சள். (மலையக.)

தீயிசேய்—மரமஞ்சள். (வைத்தியமூ. அக.)

தீயிந்தி—திராய். (வைத்தியமூ. அக.)

தீயா—எட்டாவது வசு. (அபிதானசி.)

தீயாகம்—1. கைவிடல். பிராணத்தியாகம் பண்ணுவேன். (வழக்.) 2. கொடை. (உ-ம்.)

“வித்தந்தியாகமுதவாவுலோபர்க்கு” (மறைசை. டு0.)

தீயாகரி—தீயாகஞ்செய்யவர்.

தீயாகராசர்—திருவாளரிலே சிவலிங்கமூர்த்தங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவனார். (உ-ம்.) “தீயாகராசரேவந்திருந்தனரெனில்” (திருவாண. திருநாட். சு.)

தீயாகி—கொடையுளோன் (சூ. நிக. உ: சஅ.)

தீயாச்சியம்—ஒவ்வொரு நட்சத்திரத்திலுஞ் சுபகாரியங்களுக்குவிலக்கப்பட்டநேரம்; அஃது அச்சுவிடுக்கு ஜம்பதநாழிகையின் பின்னும் பரணி பூரடம் உத்திரட்டாதிக்கு இருபத்தநாலு நாழிகையின் பின்னும், கார்த்திகை இரேபதி புரப்பூசம் மகங்களுக்கு முப்பதநாழிகையின் பின்னும், உரோகிணிக்கு நார்பதநாழிகையின் பின்னும், மிருகசீரிடம் சுவாதி விசாகம் கேட்டைகளுக்கு பதிநான்கு நாழிகையின் பின்னும், திருவாதிரை அத்தங்களுக்கு இருபத்தொரு நாழிகையின் பின்னும், பூசம் பூரம் சித்திரை உத்திராடங்களுக்கு இருபதநாழிகையின் பின்னும், ஆயிலியத்திற்கு முப்பத்திரண்டு நாழிகையின் பின்னும், உத்திரம் சதயங்களுக்குப் பதினெட்டுநாழிகையின் பின்னும் அதுடன் அவிட்டம் திருவோணங்களுக்குப் பத்தநாழிகையின் பின்னும், மூலத்திற்கு இருபது நாழிகையின் பின்னும், ஜம்பத்தாறு நாழிகையின் பின்னும், பூரட்டாதிக்கு பதினாறு நாழிகையின் பின்னும் வரும் நன்னுன்கு நாழிகைகொண்ட நேரம். (தாரண. பஞ்சாங்கம்.) [மூன்றே முக்காணுழிகையென்பாருமுளர்.] 2 விலக்குகை.

தீயாதிரு—தீயாதிக்கிறவன். (சி. சி. அ: க0. ஞாநப்.)

தீயாநசமாதி—யோகநிலையினொன்று (சி.சி. அ: உக. ஞாநப்.)

தீயாநநாநம்—அமுதசலமாகத் தியானித்து முழுகுதல். (த.பி. ம்.)

தீயாநம்—1. அட்டாங்கயோகத்தொன்று; அஃது: ஜம்புலண்டக்கிச் சிவயோகஞ்செய்தல். இது ஜவகைப்படுமென்பர். (மணிமே.) (சூ.நிக. கட:அஉ) 2. மாநதசெபத்தினோர்வகை. (உ-ம்.) “புரைமாநதமிருவகையாம்போற்றமநந்தியாநமென” (சூத. ஞாநயோக. கச: கரு.)

தீயாநயக்யம்—தியாநயாகம்.

தீயாநயாகம்—இருதயாதிஸ்தாநங்களிலே சதாசிவாநிழாத்தியைப்பல்காலந்தியாநிப்பது. (சி.சி. அ: உக. சிவாக.)

தீயாநயோகம்—சித்தத்தாலே நோக்குதல். (த.நி. போ. நௌ.)

தீயானவரின்—யோகி.

தீயாநவிந்துயசுர்வேதவுபநிடதங்களுளொன்று. (3ந். நவ. கஅ.)

தீயாநி—1. தியாநவான். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தீயாநித்தல்—சுந்தித்தல்.

தீயாநிப்பு—தியாநித்தல்.

தீயாசேயம்—மரமஞ்சன். (வைத்தியபரிபா.)

தீயாமம்—1. இருவேலி. 2. முயற்புல். 3. வேலிப்பருத்தி. (வைத்தியபரிபா.) (1, 2-மலையக.)

தீயுதம்—கவறுமுதலியவற்றை குதாடல். (மிருச. ச.)

தீயேசேயம்—மரமஞ்சன். (வைத்தியபரிபா.)

தீர்சியம்—பார்வை.

தீரக்கத்தாரு—நிலப்பனை. (மலையக.)

தீரக்கம்—கொன்றை. (மலையக.)

தீரக்கரித்தல்—நிந்தித்தல். (உ-ம்.) “சிவரத் துவைதிமரந்தரிசிப்பித்துத் திரக்கரிக்கின்றார்” (சி.சி. ச: சு. ஞாநப்.)

தீரக்காரம்—நிந்தை.

தீரக்காரணி—பிரண்டை. (மலையக.)

தீரகம்—கொன்றை. (மலையக.)

தீரகழலகம்— } முடக்கற்றான். (மலையக.)

தீரகழலம்— }

தீரகரணம்—சூரும் சதுஷ்பாதம் கிம்ஸ்துக் கிரம். நசகவம் என்னு நாலுகரணங்கள். (விதாந. பஞ்சாங்க. உக. உரை.)

தீரகலாமம்—செம்புளிச்சை. (மலையக.)

தீரங்க—புலர. (ஐங்குறு.)

தீரங்கம்—மிளகு. (மலையக.)

தீரங்கல்—1. சஞால். (மணிமே.) 2. திரைதல். (உ-ம்.) “தானிழிந்துதிரங்கமுலைசரிந்து

வீழ” (பெரியபு. கண்ணப்ப. சஅ.) 3. மிளகு. (மலையக.)

தீரங்கலம்—மிளகு. (மலையக.)

தீரங்கி—உலர்ந்து. (புறநா.)

தீரங்கலாமம்—செம்புளிச்சை. (மலையக.)

தீரங்குதல்—1. உலர்தல். (உ-ம்.) “திரங்குமரநாரிற்பொலியச்சுடி” (மலைபடு. சங்க.) 2.

திரைதல். (உ-ம்.) “திரங்குமுலை” (பெரியபு. கண்ணப்ப. சஅ.)

தீரட்டுகோரை—ஒரு கோரை. (பிங்கல. உககச.)

தீரட்சி—1. உண்டை. (சூ. நிக. அ: நு.) 2.

திரன், கூட்டம். 3. திரண்டதன்மை.

தீரட்டல்—கூட்டல். (உ-ம்.) “திருமுலைப்பாலி

னோமினான்முந்திரட்டி” (திருவிளை-பாண்டி

யன் சுரந்திர்த். உ.)

தீரட்டு—1. இருதவாதல். (வழக்.) 2. சேர்த்

தொன்றாக்கியிருப்பது. (உ-ம்.) “பன்னூற்

திரட்டு” 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. திரளை.

தீரட்டுதல்—1. உருட்டுதல். 2. சேர்ப்பு.

தீரட்டோசை—அலறல். (பிங்கல. கசகசக.)

தீரடம்—வெண்ணொச்சிமரம். (வைத்தியமூ. அக.)

தீரண்டகல்—குண்டிக்கல். (பிங்கல. நுௌ.)

தீரண்டகோடிச்சி—புற்றும்பழம். (மலையக.)

தீரண்டசி—எவட்சாரம். (வைத்தியபரிபா.)

தீரண்டோர்—சபை. (சூ. நிக. உ: கக.)

தீரணச்சி—எவட்சாரம்.

தீரணபதி—வாழை. (மலையக.)

தீரணபிந்து—சமதக்கினிமுநிவர் குமார

ராகியமுனிவருக்கொருபெயர். (அபிதாநசிந்.)

தீரணம்—1. அற்பம். உன்னைத்திரணமாக

நினைப்பேன். (வழக்.) 2. துரும்பு. (உ-ம்.)

“வன்னியிற்றிரணமென்னமாயந்திடம்” (அரு

ணகிரிபு. அருத்தவ. கக.) 3. புல். (வி-ணி.)

4. வலி. (ஞானமி.)

தீரணாசன்—நிலப்பனை. (மலையக.)

தீரணபதி—வாழை. (வைத்தியபரிபா.)

தீரண—ஒரு செடி. (வைத்தியமூ. அக.)

தீரணை—திரட்சி. (வழக்.)

தீரந்திகம்—திப்பிலிமூலம். (வைத்தியமூ. அக.)

தீரந்திசுத்திரங்கள்—உரோகிணி, உத்திரம்,

உத்திராடம், உத்திராட்டாதி என்னு நட்சத்

திரங்கள். (விதாந. பஞ்சா. உ௦. உரை.)

தீரப்பட—நன்மையுண்டாக. (ஞானாமிர்.)

தீரப்படுதல்—உறுதிப்படுதல்.

தீரப்புசம்—கத்தரி. (வைத்தியமூ. அக.)

தீரபுட்பம்— } துத்தநாகம். (மலையக.)

தீரபுலம்— }

திரம்-1. உரம். 2. உறுதி. 3. தகரைச்செடி (மலையக.)

திரமம்—சாதிலிங்கம். (வைத்தியமூ.அக.)

திரமாதம்—ஆவணி, கார்த்திகை, மாசி, வைகாசியென்னுமாதங்கள்.

திரமிடம்—தமிழிற்கு ஓர்பெயர்.

திரமிடவாந்திரதீலாவாபநியாயம்—தமிழ் னுந் தெலுங்குநுங்குடி எள்ளுவிதைத்தலாற் பெற நியாயம். (சி. சி. உ: சுக. சிவாங்.)

திரமிளன்—துவட்டா சத்திரியப்பெண்ணைக் கூடப்பிறந்தபிள்ளை. (உ-ம்.) துவட்டாமன்ன வர்மகளைப்புணரவந்தோன்றிரமிளனால்” (குத. சிவமான் கட: ௩௩)

திரயதிரம்—துவாதசப்பிரசாதகலைகளி லா ருவதாசியநிரோதிநிர்; அது முக்கோணவடிவம். (சி-வி. கி-ரி. கூ.)

திரயம்—மூன்று. (உ-ம்.) இரத்தினத்திரயம்.

திரயமுகம்—திரயமுகநட்சத்திரம்; அவை: அசுவிரி, மிருகசீரிடம், புரப்புகம், அத்தம், சித் திரை, சோதி, அதுடம், கேட்டை, ரேவதி என்பன. (உ-ம்.) “யாத்திரைகோடல்கொடை திரயமுகத்தாமென்பரே” (விதாந. பஞ்சாங்க. கக.)

திரயாங்கம்—(சோதிடம்) மூவங்கம்; அவை: திதிவார நட்சத்திரங்கள்.

திரயாவரணபூசை—வித்தியேசுரர்களையும், கணேசுரர்களையுந் கிப்ப பஞ்சப்பிரமசடங்க தே வரையும், உலகபாலர் பதின்மரையும், அவர்க ளாயுதங்களையும் பூசிப்பது. (சைவச. பொது. ௫௨௬. உரை.)

திரயோதசி—பதின்மூன்றாந்திதி. (உ-ம்.) “அரும்பிரதோடத்திரம்வந்தித்ததந்நா - டிங்க டிரயோதசியாத்திரையும்வந்து” (சிவரக. அபுத் தி. ௨-௩.)

திரராச—இடபம், சும்பம், சிங்கம், விருச்சி கம் என்னுமிராசிகள். (உ-ம் வருஷா-பக்க. ௪௪.)

திரல்—காட்டாமணக்கு. (மலையக.)

திரலடி—எலம். (வைத்தியமூ-அக.)

திரலிங்கம்—பரார்த்தலிங்கம். (உ-ம்.) சைவ. ௨௦௨.)

திரவகத்துவம்—சுரத்தன்மை.

திரவணன்—வருணன்குமரன். (அபிதான சிந்தா.)

திரவத்துவம்—முதல்ஒழுகுதலின் அசமவா யிகாரணம்; அது நைமித்திகத்திரவத்துவம், இயற்கைத்திரவத்துவம் என இருவகைப்படும். (தர்க்க-பா. ௫௫.)

திரவர்தி—காட்டாமணக்கு. (மலையக.)

திரவபோதம்—பூசனி. (மலையக.)

திரவம்—1. சாரம், திராவகம். (உ-ம்.) “விரி திரவநீர்படங்கு” (தைலவர்க்க.) 2. நீர்முதலிய வற்றினெழிச்சி.

திரவாதி—காட்டாமணக்கு.

திரவிடம்—திராவிடம். (தமிழ்.) இது ஆரியர் தமிழற்கு இட்டபெயர். (அபிதானகிந்.) (தமிழ்) இது ஜவகைப்படும். தமிழ், ஆந்திரம், கன்ன டம், மாராட்டிரம், கூர்ச்சரம் என்பன. (அபி தானகிந்.)

திரவியகத்தி—பஞ்சசத்தியிலொன்று; அது: சுவர்ணமுதலியவற்றினியற்றிய அருக்கியமுத லிய பாத்திரங்களை அத்திரமந்திரத்தாற் கழுவி விந்தமிர்தமாகிய நீரை வெளவுடந்த இருதய மந்திரித்தானிறைத்துப்பூசாதிரவியங்களிட்டுப் பஞ்சப்பிரமமுதலிய மந்திரங்களான் முறைப் படிபூசித்துச் சங்கிதாமந்திரத்தா லபிமந்திரத் துத் திக்குபந்தநமும் அவருண்டநமுஞ்செய்து தேறுமுத்திரைகொடுத்து அருக்கியசலத்தாலே தன்னையும் பூசோபகரணங்களையும் புரோட் சித்துக்கவசத்தால் அப்பியுக்கணமும், இருசயத் தால் அபிமந்திரித்தலும், கவசத்தால் அவருண் டனமும், தேறுமுத்திரையால் அமிர்தீகரண முஞ்செய்து புடபத்தால் அருக்கியநீரெடுத்துத் திருமஞ்சரக்குடத்தின் கணிட்டுத் தேறுமுத்தி ரைகொடுத்தல். (திருவாத. திருப்பெரு. ஏ. ௦. உரை.)

திரவியதாநம் — உதயத்துக்கு இரண்டா மிடம்.

திரவியம்—1. ஒருகைக் கலப்புச்சரக்குகள். (வழக்.) 2. பொருள். அது ஒன்பதுவகை. தருக்கசங். பக்க. ௪.) 3. பொன். (உ-ம்.) “கட் டித்திரவியமெப்படிப் பாடக்கால்வைப்பளே” (தனிப்பா. உ-ம் பாக. ௩௮௨.)

திரவியமைந்து—ஐந்துவகைத்திரவியங்கள். பால், தயிர், நெய், சோசலம், கோமயம் என் பன. இவையன்றியும்; மலை, கடல், காடு, நாடு, நகர் இவ்வைந்தில் ஒவ்வொன்றிலுமுண்டாரு மைவகைத் திரவியங்களுமாம். (கு. நிக. கட: ௪௪, ௪௭, ௪௮.)

திரவிரன்—முதலாம்வகவின்மகன். (வி-ணி. உருசு.)

திரள்—1. இயக்ககாண்கினுளொன்று. (சிலப்.) 2. உண்டை. (பிங்கல. உ௨௩௬.) 3. கூட்டம். (உ-ம்.) “அடங்குபிடர் ஞ்ஞளமாதவளைத்திரள்” (சிவரக. தேவியமய. கக.) 4. திரட்டு, தொழிற்பெயர். 5. படை. (திவாகர. உ: தொகுதி.) 6. மிகமுட்கியநடைபையுடையபாடல். (சிலப்)

திரள்கோரை—பஞ்சாயக்கோரை. (கு. நிக. ௪: ௬௨.)

திரள்பு—திரண்டு. (உ-ம்.) "அவலுமிசையு நீர்த் திரள்பீண்டி" (மதுரை. உசு0.)

திரளல்—திரளுதல். (உ-ம்.) சுங்கிதனில் வேறுதிரண்டு. (சேதுபு. வேதாள. உஅ.)

திரளாசம்—நிலப்பீண்டி. (வைத்தியபரிபா.)

திரளாரம்—நிலப்பீண்டி. (வைத்தியபரி.)

திரளி—ஒருவகை மீன். (வழக்.)

திரளுதல்—1. இருதுவாதல். (வழக்.) உருட்சி யாதல். கூடுதல்.

திரளை—1. உருண்டை. 2. கட்டி. (உ-ம்.) "தகைமிகுருரற்றிரளைநேர்சேர" (சோணாசை ல. சக.)

திரா—1. ஜம்பத்தொரு ருத்திரசத்திகளி லொருகிதி. (வி-ணி. உஎஎ.) 2. திராமரம்; அது பவளமல்லிகை. (மலையக.)

திராகியாயநம்—திராகியாய நாராற்செய்யப் பட்ட ருத்திரம்; அது பிராமணருளொருவகை யாராற் கொள்ளப்படுவது.

திராசநம்—ஆதாரசத்திமுதற்குடிஸாசத்தி யீரூன ஆதநம். (சைவச. பொது. டுஉச. உரை.)

2. நிலைப்பட்ட ஆசநம். (உ-ம்.) "மலைமுழைஞ் சினிலேபுகுந்துந் திராசநத்திலேயிருந்தும் அப் பிராசவசத்திலே பசிதண்ணீர்த் தாசத்தைய டக்கியும்" (சி. சி. க0: டு. சிவாக்.)

திராட்சம்—கொடிமூந்திரிகை. (மலையக.)

திராட்சாபாகம்—செய்யுட்பாகம் நான்கனு டொன்று. (கம்பரங். கூக. உரை.)

திராட்சை—திராட்சைப்பழம். (உ-ம்.) "கர்ப் பூரந்திராட்சை. (தைல. தைலவ. கூசு.)

திராணி—
திராணிக்கம்—பலம். (வழக்.)
திராணிகை—

திராதநம்—திராசநம். (உ-ம்.) "திராசநம் பார்"

திராபகநீத்—கம்பந்திராய். (வைத்தியமூ. அகரா.)

திராபை—புத்தியுற்றவன்.

திராமரம்—பவளமல்லிகை.

திராய்—ஒரு கசப்பானபூண்டு; அது கம்பந் திராய் முதற் டலவகைப்படும். (வைத்தியமூ-அக.) ஒரு கீரையென்பர் சந்தாமணியில்.

திராயந்தி—கம்பந்திராய். (மலையக.)

திராலம்—ஒருவகை வெள்ளரிச்செடி. (வை த்தியஅக.)

திராவகரீறு—வெடியுப்புச்சுண்ணம். (வைத் தியர் வழக்கு.)

திராவகம்—செய்நீர். (வைத்தியர்வழக்கு.)

திராவகள்—1. அறிஞன். 2. கன்வன்.

திராவடி—ஏலம். (மலையக.)

திராவணம்—ஒடுதல். (கூர்மபு. அட்டமூர்த். கக. உரை.)

திராவிடம்—தமிழிற்கு வடமொழியிற்கூ றும்பெயர். [திராவிடம்]—ஒட்டுவது என்று பொ ருள்கூறுவர். (உ-ம்.) "எவ்வினையுமோட்டுத லாற்றிராவிடமென்றியல்பாடை" (காஞ்சிப்பு. தழுவக். உசக.)

திராவிடமகாபாடியம்—சிவஞானபோதத் திற்குச் சிவஞானசுவாமிகளாற் தமிழிற்செய் யப்பட்ட விருத்தியுரை.

திரீ—திரிதல். (உ-ம்.) "சிறுகண்யாளைதிரி தருநெறி" (ஜங்குறு. கூடுடு.) 2. முதனிலைத் தொழிற்பெயர். 3. பெண். ஸ்திரியென்பது திரியெனவந்தது. 4. மூன்று. (உ-ம்.) "திரி குணம்" 5. விளக்குத்திரி. (உ-ம்.) திரியழற்கா ணிற்றொழுவர்" (நான்மணி. சக.) 6. வெள் ளைப்பூண்டு. (உ-ம்.) "சீனநற்றிரிரத்தமுரோச நஞ்சிகரம்" (தைல. தைலவ. கூசு.)

திரீகடம்—யாளைநெருஞ்சில். (வைத்திய அக.)

திரீகடு—சுக்கு திப்பிலி மிளகு எனப்படும் மூன்று சரக்குகள். (உ-ம்.) "அம்பினடி"பார்.

திரீகடுகம்—1. ஒரு தூல். (உ-ம்.) "திரிகடுக மென்னுமொருதூல்" 2. சுக்கு மிளகு திப்பிலி. (உ-ம்.) "இந்மூன்றுந்-திரிகடுகம்போலுமருந்து" (திரிகடு. க.)

திரீகடுகு—திரிகடுகம்.

திரீகண்டகம்—நெருஞ்சில். (மலையக.)

திரீகண்டகி—நெருஞ்சில். (தைலவ.)

திரீகண்டகை—நெரிஞ்சில். (உ-ம்.) "மலை தாங்கிதிரிகண்டகைவெண்சாறடை" (தைல. தைலவ. கூகடு)

திரீகண்டம்—நெரிஞ்சில். (மலையக.)

திரீகந்தம்—திரிகர்த்தம், ஒருதேயம். (உ-ம்.) "திக்கோதையெழுவம்மமுரசங்கர சானதிரிக த்தர்கோன்" (பாரத. நிரையீட்சி. அ.) இத் தேயம் ஆரியாவர்த்தத்துக்கு வாயு திங்கிலுள்ள தேசமென்பர். (அபிதாநசிந்தாமணியில்.)

திரீகந்தாநம்—முதுகின்கீழ்நடுத்தண்டெ லும்பின்மூட்டும் இரண்டு தொடைகளினெலு ம்பின்மூட்டுஞ்சேர்ந்திருக்குமிடம். (சீவரட். டு.)

திரீகந்தம்—வாசநைத்திரவியமெனப்பட்ட சந்தநம், செஞ்சந்தநம், அகில் என்பன. [திரா ம்பு, நாவற்பூ, சண்பகப்பூ என்னுமிவையுமாம்] (வைத்தியபரிபா.)

திரீஃபம்—காசம், சுவாசம், சயம் என்னு மூவித கயரோகங்கள். "ஒவ்வொருகஃசாடுண் ணித்-திரிகபந் செப்புமேகஞ்சிறியநிர்க்குண்டியீ தே" (தைல. தைலவ. உ0.)

திரிகரணம்—மரம் வாக்கு கரணம் (உ-ம்.)
“கரும்திரிகரணம்வேறு” (மறைசை. சச.)
திரிகரணம் — புத்தன். (உ-ம்.) வந்துழிக்
கரணம்.

திரிகாலகன்—பிரவணர் இடத்தில் காமிசங்
கேட்டவொருவன் (த. நி. போ. கருஅ.)

திரிகாலம்—முச்சரலம்; அவை உச்சி, காலே,
மாலை; அன்றியும் இறப்பு எதிர்வு நிசுவுமாயும்.

திரிகாலன் — கலைத்தவத்திருக்குமோருருத்
திரன். (வி-ணி. உஎரு.) [மாயாதத்துவத்திருக்
குமோருருத்திரனுமாம்]

திரிகாலோசிதம்—குரைப்புல். (மலையக.)

திரிகுணம்—முக்குணம். (கு. நிக. ச: அ.)

திரிகூடம்—ஒருமலை. (உ-ம்.) “இலகுதிரி
கூடாகிடேயங்கள்” (திருவிளா. மாணிக். எஅ.)

திரிகை—1. ஏந்திரம். 2. குலாலசக்கிரம்.
(உ-ம்.) “ஆங்குறங்குந்திரிகையும்போல” (தாயு
மா. பாயப்புலி. ருசு.) 3. திரிதல். 4. முந்திரி
கைமரம். (வைத்தியமூ-அக.)

திரிகோணப்பாலை — நால்வகைப் பாலையு
ளொன்று. (சிலப். ஆப்ச்சியர். உரை)

திரிகோணம்—1. (சோதிடம்.) உதயமும்
ஐந்தும் ஒன்பதும். 2. முக்கோணம், சிவசத்தி
யினுடைய இரேகைகள். (உ-ம்.) ஆனந்த
லகிரி. “சிவகோணமென்னும்” முதற்குறிப்பு
டைய கவியிற்காண்க.

திரிகோணமலை—திருக்கோணமலை. இஃ
திழநாட்டிலுள்ளது. (உ-ம்.) “சித்திலங்கொ
ழிக்குங்கோணமாமலையமர்ந்தாரே” (திருநாந
சம். திருக்கோண. பதி. க.)

திரிகோணவுப்பு—சத்தியுப்பு. (வைத்திய
பரிபா.)

திரிச்சியம்—திரிசயம்.

திரிச்சு—அரிச்சந்திரன் றந்தை. (உ-ம்.)
“மீதுபோந்திரிச்சங்கைவிண்ணிடையின் மீளே
மே-போதலாயுறவீசலால்” (கந்தபு ஆற்று. உஉ.)

திரிசங்குசோரீங்கம் — திரிசங் குவென்னு
மரசன்பொருட்டு விசுவாமித்திரரால் உண்டா
கப்பட்டதோர் தானம்; அஃது அனுடமுத
லேந்து நட்சத்திரங்கள் விளங்குவது. (இராமா.
மிகிலைக்காட். ககக.)

திரிசடை—வீட்டணன் மகள். (உ-ம்.) ஆயி
யிடைத்திரிசடையென்னுமன்பிறுள்” (இரா
மர். காட்சிப். கக.)

திரிசத்திகள் — மூன்றுசத்திகள்; அவை:
ஆரணி, செந்நிற, ரோதயித்திரியென்பன. [இச்
சசத்தி, கி.பி.பாசத்தி, நூநசத்தியுமாம்.]

திரிசயம் — காட்சிப்பொருள். (உ-ம்.) “எவன்
திரிசயமன்றால்” (வைரரக்ஷயசத. உக.)

திரிசரேணு—சிறுபுழைவழிவருஞ் சூரியகிர
ணத்திலே நுண்ணிதாகக் காணப்படுகிறதகன்;
இது பரமானு எட்டுக்கொண்டது. (மிரு.
சருஅ.)

திரிசதன்—நாலாமதுவந்தரத்திந்திரன். (அபி
தாநசி.)

திரிசமஞ்சரி—துளசி. (வைத்தியபரிபா.)

திரிசாகபத்திரம்—வீல்வமரம். (வைத்திய
பரிபா.)

திரிசாதம் — இலவங்கப்பட்டை, இலவங்க
பத்திரி, ஏலம் எனப்படு மூன்று சரக்குகள்.
(சைல. தைலவ. ரு0.)

திரிசாரம்—எவட்சாரம், சத்திசாரம், நவச்
சாரம் (வைத்தியபரிபா.)

திரிச்சிகம்—வீல்வமரம். (வைத்தியபரிபா.)

திரிச்சிக—யகர்வேதவுபரிடத மைம்பத்தொன்
றனுளொன்று. (கந். நவ. கஅ.)

திரிச்சிகை—குலம். (உ-ம்.) “திணமார்க்கதை
மயூவோதிரிச்சிகையுங்கரமுடையார்” (அருண
கிரிபு. அருந்தவ. க.)

திரிசியம் — 1. கண்ணுக்குப்புலப்படல்.
(வி-ணி.) 2. காணப்படும் மாயாகாரியமாயிய
சடம். (உ-ம்.) “திருத்தியவேதாந்ததூலியம்புறு
வதிருக்குத்திரிசியமென்றிருபொருள்” (வேதா.
சு. உரு.) 3. செவ்வள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

திரிசிரபூம்—திரிசிராப்பள்ளி.

திரிசிரன் — 1. அக்கிரி. 2. இராவணன்
ம. ர. அதிகரயன் யுத்தத்தில் அதுமறாக்கொ
ல்லப்பட்டவன். (அபிதானசந்தர.)

திரிசிரா—ஒரிசிராக்கதன். (உ-ம்.) “தூடணன்
திரிசிராத்தோன்றல்” (இராமா. கரன்வ. ருக.)

திரிசிராப்பள்ளி—திரிசிரபுரத்தின் கோயில்.

திரிசிராமலை—ஒரு மலை; திரிசிரபுரமலை.

திரிச்சிங்கம்—திரிகூடசைலம்.

திரிசுநந்தம் — சாதிக்காய், சாதிபத்திரி,
லவங்கம். (வைத்தியபரிபா.)

திரிகூடம்—முச்சடர். (கு. நிக. கஉ: சு.)

திரிசுந்தி—மூவகைச்சுத்தி. (சி. சி. அ: ரு0.
நூநப்.) பார்.

திரிசுலம்—முத்தலைவேல். (உ-ம்.) “தண்டா
யுதமுந்திரிசுலமுவிழுத்தாக்கி” (கந்தரலங்.)

திரிசுலி—1. கற்றாழை. (வைத்தியபரிபா.)

2. காளி. (உ-ம்.) “சந்தரி சாமுண்டி திரிசுலி.
(அரிச்சந்திர. பாயிர. எ.) 3. சிவலோகத்தில்
தட்சணதிரிசையில் ஓலக்கஞ்சேவிக்கும் பதினெ
ட்டிங் சணைசுரிலொருவன். (வி-ணி. உசுச.)

4. சிவன்.

திரிசேசபுவநம்—நிலிந்திகலையிற் பிருதுவி
தத்துவத்திருக்குதுற்றெடுப்புலவங்கருளொ

ன்று. (சி-லி. கிரி. உக.)

திரிசோல் — கல்லாதவரம் பொருளறியப்
படாது கற்றோரார் பொருளறியப்படுஞ்சோல்.
(உ - ம்.) "அரிதுணர் பொருளன திரிசோல்லா
கும்" (நன். உளஉ.) [இயற்சொல்லின்வேறு
பட்டசொல்லென்பது.]

திரிஞ்சில்—திரிஞ்சில் என் மருவியது என்
றும், உசிலமரம், வாவல் என்பது பொருளென்
றுங்குதுவா. (சூ. நிகண்டில். வாவலுக்குத் துருஞ்
சில் என்று கூறுவர்.)

திரிணிகரம்—அற்பமாக எண்ணல். (வி-ணி.)

திரிணிகாரம்—திரிணிகரம். (பௌட்-பும்.
ருஅ.)

திரித்தல்—1. கயிறுமுறுக்கல். 2. சுழற்றல்.
(கிருமுரு. ககக-அடி. உரை.) 3. மாற்றுதல்.
4. மாறுபடுத்தல், வேறுபடுத்தல். (உ - ம்.)
"இளைஞர் தன்பால்வரமந்திரித்து" (கிருவீளே.
அங்கம். சு.)

திரித்து—திருப்பி. (புறப்பொ. வெ.)

திரித்துவம்—முத்தன்மை.

திரித்தோன்றல் — திரிவிழுதலாகிய ஒரு
வகைப்பீரசரோகம். (உ-ம்.) "சோரிவீழல்" பார்.

திரிதசர்—தேவர். (காஞ்சிப். அமர்சப். உக.)

திரிதசன்—1. கடவுள். 2. சதருத்திரரிலே
ணர்த்தப்பிரதேசத்திருக்குந் தசருத்திரரிலொ
ருவன். (வி-ணி. உளஉ.)

திரிதசாதிப்புலநம்—நிலிர்த்திகலையிற் பிரு
துவிசத்துவத்திருக்கும் நூற்றெட்டுப் புலநங்க
ளுளொன்று. (சி-லி. கிரியா. உக.)

திரிதசி — 1. அகத்தியமுனிவர் குமாரன்.
(அபிசாநசிங்.) 2. திரயோதசி.

திரிதண்டம்—திரிதண்டு.

திரிதண்டம்—1. ஒரு விட்டுணுபத்தன்.
(வி-ணி. உருஅ.) 2. கரணமூன்றுமடக்கினோன்.
3. முக்கோலையுடைய சந்நியாசி.)

திரிதண்டம்—முக்கோல். (உ-ம்.) "மாத்திரி
தண்டயல்வைத்தவஞ்சனும்" (இராமா. சடாயு
வதை. கச.)

திரிதத்துவம்—ஒருவகைத்தீக்கை. (உ-ம்.)
"ஏகதத்துவதிரிதத்துவமுதலாகிய தீக்கைபலவு
முள" (சி. சி. அ: க. மறை.)

திரிதர—தீங்க. (சிந்தா.)

திரிதரம்—1. சுழலல். (பிங்கல. உகஅச.)

2. திரிதல். 3. மீளல். (பரிபாடல்.)

திரிதரிசம்—முத்தரிசம், முப்பதார்த்தரூப
தரிசம். (சி. சி. அ: க. ரூநாப்.)

திரிதல்—1. அலைதல். (உ - ம்.) "திருவடி
சுமந்துகொண்டகொணநான் திரியுமாறே" (தே
வாரம். திருநா. தனித்திருநெரிசை. சா.) 2.

உருளல். 3. உலாவல். 4. கெடுதல். 5. சுழ
லல். (உ-ம்.) "புனையிழைதன்னைக்காணுபுலம்
பியேதிரிதலுற்றான்" (கந்தபு. வள்ளி. கருஉ.)
6. புணர்ச்சிவகாரம் மூன்றனுளொன்று, அது
கற்சட்டியென்றும்போல வருவது. (உ - ம்.)
"தோன்றறிரிதல்செடுதல்வகாரம்" (நன். உயிர்.
ச. 7. போதல். (பிங்கல. உஉரு.) 8. மாறு
படல், வேறுபடல். (புறநா.) 9. மீளல். (பிங்கல.
ககசுரு.) (3, 4-சூ. நிக. கக. மகரவே. ரு.)

திரித்யம்—செவ்வள்ளி. (மலையக.)

திரித்யை—1. ஒரு நதி. (வி-ணி. உஉக.) 2.
மூன்றுந்திதி.

திரிதீர்க்கம்—மணப்பொருத்தம் பத்தினொ
ன்று; அது பெண்ணைமுதற்புருடனுள்பதின்
மூன்றுக்குமேற்பட்டவரும் பொருத்தம். (உ-ம்.)
"மெண்ணினுண்முறன்மைந்தனனொ - ளேன்
றபன்மூன்றுக்குமேற்றிரிதீர்க்கமிசையுறுமே"
(விதாந. கடியண. க.)

திரிதேகம்—மூன்றுதேகங்கள்; அவை பர
தேகம், சூக்குயதேகம், தூலதேகம் என்பன.
(சி. சி. பாயிர. சிலசத்தி. உ ரூநாப்.)

திரிதேகி—பட்டகம். (மலையக.)

திரிதேசன்—சதருத்திரரி லிந்திரதிக்கினி
ருக்குந் தசருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. உசக.)

திரிதேகி—பற்படாகம். (வைத்தியபரிபா.)

திரிதோடம்—ஒரு நோய்.

திரிநிம்பம்—கருவேம்பு, நிலவேம்பு, வேம்பு.
(வைத்தியபரிபா.)

திரிநெரிஞ்சில்—செப்புநெரிஞ்சில், யாண
நெரிஞ்சில், நெரிஞ்சில். (வைத்தியபரிபா.)

திரிப்பு—1. மாற்றுதல். 2. முறுக்குதல்.

திரிபங்கி—ஒருவகைச்சத்திரகவி; அது யா
தேனும் ஒரு செய்யுளாயினிறே ஒருபொருள்
பயப்பதன் தி அதுவே மூன்று செய்யுளாய்
பிரிந்துமுடிந்த வெவ்வேறு பொருள்பயக்கத்
தக்கதாகவும் பாடப்படுவது. (சூ. தண்டி. கரு.
உரை.)

திரிபண்—ஒலங்காரம்; அஃது உபமாநப்
பொருள் நிகழ்கின்றசெய்கையிற் பயன்படுதற்
பொருட்டு உபமேயத்தின் உருவத்தைக்கொண்
டபயித்தல். (உ-ம்.) "செப்புலமாநமுலமேயமா
கத்திரிந்துதொழி- லைப்பயனாக்கொளவந்தாற்றி
ரிபணியாகும்" (சூல. சு-வது.)

திரிபத்திரி—லவங்கபத்திரி, சாதிப்பத்திரி,
தாளிசபத்திரி. (வைத்தியபரிபா.)

திரிபதகை—கங்கை. (சூ. நிக. க: கக.)

திரிபதாகை — பதாகைக்கையினிவ்வரன்
முடக்குவது. (உ-ம்.) "திரிபதாகைதெரியுங்கா
லை, யறைபதாகையினிவ்வரன்முடக்கினுள்.

தாமெனமொழிபவறிந்திசினேரே" (சிலப். அரங்கேற்று. கஅ. உரை)

திரிபதார்த்தம்—சைவசித்தாந்த நூல்களிலே சொல்லப்படுமென்றபதார்த்தங்களாகிய பசுபதி பாசம். (சி. சி. அ: உள. ஞாநப்.)

திரிபதை — இசைப்பா வகையுள்ளொன்று. (உ-ம்.) "செப்பரியசிற்துதிரிபதைசேர்ச்சவலை" (சிலப். கடலா. ௩௫ உரை.)

திரிபத்திகள்—ஒருவகைச்சகலர். (சி. சி. அ: உ. ஞாநப்.)

திரிபயன்—கடுக்காய். (வைத்தியபரிபா.)

திரிபலம்—1. திரிபலை. (உ-ம்.) "சாதூர்சாதந்திரிபலம்" (தைல. தைலவ. சக.) 2. முருங்கை. (வைத்தியபரிபா.)

திரிபலாகம்—முருக்கமரம். (வைத்தியவக.)

திரிபலை—கடுக்காய், தான்றிக்காய், நெல்லிக்காய் எனப்படும் மூன்று (பிங்கல ௩௫௩.)

திரிபன்றி—ஓர் யந்திரம். (சிந்தாம.)

திரிபாகி—ஒருவகைச்சித்திரகவி; அது மூன்றெழுத்துக்களைச் சேர்க்க ஒரு மொழியாகவும் அதன் கண்ணுள்ள முதலெழுத்தையும் இறுதியெழுத்தையுஞ்சேர்க்க மற்றொரு மொழியாகியும் இடையெழுத்தையுங்கடையெழுத்தையும் சேர்க்கப் பின்னொரு மொழியாகியும் வருவது. (கு.கண்டி ௬௫. உரை.) [திரி-மூன்று; பாகி-பாகமுடையது.]

திரிபாதி—சிறுபுள்ளி. (மலையக.)

திரிபிடகம்—உடளத்தாகமம்; அது விநயபிடகம், சூத்திரபிடகம், அபிதன்மபிடகம் என மூன்றுவகைப்படும். (மணிமே. உஞ்சி. ௬௬. உரை.)

திரிபு—1. தப்புதல். (உ-ம்.) "நெறியறிசெறி குறிபுரிதிரிபறியாவறிவனைமுதறி" (கவி. ௩௬.) 2 திரிவு. (உ-ம்.) "திரிபினேடுவிக்கற்ப முஞ்சேர்க்கலா" (சேதுபு. கோடிதீ. ௧௭.) 4. புணர்ச்சிவிசார்த்தொன்று. (உ-ம்.) "வலிவரின்-இயல்புத்திரிபுமாவனவுளபிற" (நன். உஉக.) 5. வேறுபாடு.

திரிபுக்காட்சி—திரிவுக்காட்சி.

திரிபுடி—காண்பான், காட்சி, காட்சிபொருள் என்பன. (உ-ம்.) "திரிபுடிக்கண்-மூன்றுஞாதிரு ஞாநனேயமாம்" (வேதா. சூ. எஅ.)

திரிபுடிபலம் — ஆமணக்கு (வைத்தியமூ. அக.)

திரிபுடை—1. சத்ததாளத்தொன்று. 2. சிற்றேலம். (வைத்தியவக.)

திரிபுண்டரதாரணி—ஓர் யோகினி. (வி-ணி. உசக.)

திரிபுண்டரம்—மூன்றுவரியாய்ப்பூசும் விபூதிப்பூச்சு, முக்குறித்தொகுதி. (சை. வி. சஉ-ம் பக்கம்.)

திரிபுயம்—கக்கரி. (வைத்தியபரிபா.)

திரிபுரசுந்தரி—உமை. (உ-ம்.) "அணியுந்திரிபுரசுந்தரியாவதறிந்தனமே" (அபிராமியந்தாதி.) [திரிபுரசுக்கரமுடைமையாலிப்பெயர் வந்தது.]

திரிபுரத்தான்—குப்பைமேனி. (வைத்தியபரிபா.)

திரிபுரம் — பூமி, அந்தர, சுவர்க்கத்தில் முறையே இரும்பு, வெள்ளி, பொன் என்பவற்றால் மயன்செய்யப்பட்ட மூன்றுகோட்டையுள்ளவர். (காஞ்சிப். முப்புராரிகோ. க.)

திரிபுரமல்லிகை—ஒரு மல்லிகை. (வைத்தியவக.)

திரிபுரமெரித்தான்—1. சிவன். (பிங்கல. ௧௪.) 2. நொச்சி. (மலையக.) 3. மாவிலிக்கை. (வைத்தியமூ. அக.)

திரிபுராதபிதி—அதர்வணவேத உபநிடதத்தொன்று. (கந். நவ. கஅ.)

திரிபுராததி—ஓர் யோகினி. (வி-ணி. உசக.)

திரிபுரி—சாறடை, இது சாறணை. (பிங்கல. உக௦௨.)

திரிபுர — 1. இருக்குவேத உபநிடதத்தொன்று. (கந். நவ. ௧௭.) 2. சாறணை. (வைத்தியபரிபா.) 3. வாமமத்ததார்சொல்லும் ஒரு சத்தி. (த. நி. போ. உச௭.)

திரிபுவநம்—சுவர்க்கம், மத்தியம், பாதலம் என்பன. (உ-ம்.) "திரிபுவநமுழுதாண்டுகெடர் கேமிசெலகின்றோர்" (இராமா. குலமுறை. ௫.)

திரியசுத்து—மூப்பது. (த. நி. போ.)

திரியஞ்சன்—கத்தூரிமஞ்சன், மஞ்சன், மரமஞ்சன் என்பன. (வைத்தியமூ. அக.)

திரியணை—தருவலகு. (வழக்கு.)

திரியரம்—திரிகை. (பத்துப்பா.) இதுவரகைத்திரிக்கிறதிரிகை பெண்பர்.

திரிமலங்கள் — ஆணவமுதலிய மும்மலங்கள். (உ-ம்.) "செங்கமலத்தாளிணைகன்சேர லொட்டாத்திரிமலங்களறுத்து" (சி. சி. ௧௨:௧.)

திரிமுண்டம்—திரிபுண்டரம். (உ-ம்.) "திருத்தருசெம்புன்றலேதிரிமுண்டம்" (கோயிற்பு. நடரா. உக.)

திரிமூர்த்தி — 1. ஈசனிடத்தில் சிப்சாகமங்கேட்டவன். (த. நி. போ. ௧௫அ.) 2. ஜம்பத்தொரு ருத்திரரிலோருவர். (வி-ணி. உச௭.) 3 சாந்திகலையில் பிருதுவித்தனாகத்திவிருக்கும் எட்டிப்புவநங்களுளொன்று. (சி-வி கிரியா. உக.) 4. மும்மூர்த்தி.

திரிமூலம்—கண்டுமூலம், சித்திரமூலம், துப
பிலிமூலம் என்பன. (வைத்தியவக.)

திரிய—மீன. (உ-ம்.) “திரியவுந்ததுக்கோடி
நீரதன்மேன்மையொன்றதுசெப்புவான்,” (சே
துபு. தருமகு. சு.)

திரியக்கதப்பை—குறுக்காக நீண்டிருக்கிற
அகப்பை. (தைல. பாயிர. கௌ. உரை.)

திரியக்கம்—நிலிர்த்திகூலயிற் பிருதுவிதத்து
வத்திலிருக்கும் தூற்றெட்டுப்புலநங்களு ளொ
ன்று. (சி-வி. கிரியா. உக. உரை)

திரியக்கி — தேங்காய். (வைத்தியபரிபா.)
(தைல. தைலவ.)

திரியக்கு—1. குறுக்கு. (தைலவ.) 2. பசு
பட்சியாதி சாதிகள். (சி. சி. உ: ருஅ. சிவாக்.)

திரியக்குகரோத்சிநுட்டி—பிரமன் குறுக்கே
பார்க்கப்பிறந்திருட்டி; அது விலங்குசாதியின்
சிநுட்டி. இது “இனையவப்போழ்துகிரியக்கு
சுரோதமெனப்படுகிருட்டியுண்டாயிற் - நனை
யது பசுமுன்னையிருட்டி” என்றும் (சூச.
சுவமான். கச-ம் செம்புளாற் பெற்றப்படும.)

திரியம்—1. மூன்று. (உ-ம்.) “நல்குஞ்சமு
முநையிடைபிங்கலையெனு நாமத்திரியமதை”
(மதுரைப்பதிற்று. ருக்.) 2. செவ்வள்ளி. (மலை
யக.)

திரியம்பகம் — 1. ஒரு மந்திரம். (உ-ம்.)
“அதமிலா மதுவென்றியாருமறை திரியம்பகத்
தால்” (சூத. ஞாந. ச: கசு.) 2. வீரபத்திரர்
தக்கன்யாகத்தை அழிக்கஎடுத்த வில்லு. (அபி
தா.)

திரியம்பகன்—1. அரன். (பிங்கல: கசு.)
2. அருண். (உ-ம்.) “சினேந்திரன் திரியம்பகன்
சாந்தன். (திடீரகரம். முதலாவது.) 3. விட்டுணு.
4. விநாயகன். (பிங்கலநி: கசு.) 5. வீரபத்தி
ரன். (பிங்கலநி. கசு.)

திரியல்—திரிதல். (உ-ம்.) “திரியலாவகை”
(சேதுபு. கவிதீர். உஉ.)

திரியேகம்—முப்பொருளொன்றாயிருத்தல்,
பதிபசுபாசமுங்கூடியிருத்தலென்பர்..

திரிராதீரீ—1. கறிமஞ்சள், மரமஞ்சள்,
கத்தூரிமஞ்சள் என்னு மூவகை மஞ்சள்.
(உ-ம்.) “கண்டபாரங்கி” பார். 2. மூன்றிரவு.

திரிலவங்கம்—சிறுநாகப்பூ, செண்பகப்பூ,
கிராம்பு. (வைத்தியபரிபா.)

திரிலட்சணபாவநை—புத்தர் சொல்லுகிற
படி முத்திசெத்தித்தந்தகாகிய மூன்று ஞாநம்;
அவை சர்வந்துக்கந்துக்கம், சர்வம் அநித்தியம்
அநித்தியம், சர்வஞ்சூரியம் சூரியம் என்பன.
(பெரியபு. திருஞாந. ககரு. உரை.)

திரிலங்கம் — 1. திரிலங்கம், பெண்பால்.
2. புல்லிகை, திரிலங்கம், நபுஞ்சகலிங்கம்
என்னும் மூன்று விலங்கம் 3. தான்றி. (மலை
யக.)

திரிலேகரி—விட்டுணுகாரத்தை. (மலையக.)
திரிலேகிதம் — 1. துழாய். 2. திரிபலா.
(வைத்தியபரிபா.)

திரிலோகசிந்துரம்—ஒரு மருந்து.
திரிலோகம்—1. திரிபுலகம்; அவை சுவர்க்க
மத்திய பாதகம் என்பன. 2. பொன் வெள்ளி
செப்பு என்பன.

திரிலோகி—விட்டுணுகாரத்தை. (மலையக.)
திரிலோசநம்—1. நிலிர்த்திகூலயிற் பிருதுவி
தத்துவத்திலிருக்கும் தூற்றெட்டுப்புலநங்களு
ளொன்று. (சி-வி. கிரியா. உக.) 2. மூன்று
விழி.

திரிலோசநி—காளி. (சூ. நிக. க: கசு.)
திரிவருக்கம்—1. அகவியன்மூன்று; அவை:
அசுத்தம், அநியாமம், சுத்தம் என்பன. 2. அர
சியன் மூன்று; அவை: ஆதாயம், நடட்டம், மத்
திமம் என்பன. 3. இயல்பாய்விரும்புவது மூ
ன்று; அவை: கடமை செல்வம், பெண்போகம்
என்பன. 4. மூவகைச்சரக்கு; அவை: சுக்குத்
திப்பிலி மிளகு. (தைல. தைலவ. சக.)

திரிவாசம்—சக்கரி. (மலையக.)
திரிவிக்கிரமன்—1. ஓரசசன். 2. விட்டுணு.
மூன்றடிக்கொண்டளந்து பராக்கிரமஞ்செய்த
மையாற்பெற்றபெயர்.

திரிவிச்சதா—மூக்கிரட்டை. (வைத்தியபரி
பா.)

திரிவிதகாரியகர்த்திரிந்துவம்—காரணகர்த்
திருத்துவம், சங்கற்பகர்த்திருத்துவம், சந்திரநா
கர்த்திருத்துவம் என்னும் மூவித காரியகர்த்
திருத்துவம். (வி-ணி. கசுஅ.)

திரிவிதநத்துவங்கள் — சிவம், சதாசிவம்,
மகேசம் என்னும் மூவித தத்துவங்கள். (த-நி.
போ. கசுக்.)

திரிவு—1. திரிபு. 2. தப்பு. (புறப். வெ.)
திரிவுக்காட்சி—ஒருபொருளைப் பிறிதொன்
றுகக்காணுங்காட்சி; அது கட்டையைக் கள்வ
னென்று கொள்வதுபோல்வது. (சி. சி: அள
வை. க. நிரம்ப.)

திரிவேணிசங்கம்—ஒருதலம்; அது கங்கை,
யமுநை, சரசுவதியென்னு மூவாற்றுப்பொ
ருத்து.

திரிலங்கம் — பெண்பால். (பி-வி. சக.
உரை.)

திரு—1. அழகு. (உ-ம்.) “செம்பதுமை
திருக்குமரர்” (சந்தபு. சகாமதகந. கசு.) 2. இலக்

குமி (உ-ம்.) “திருவாரணங்குமணமகன்” (மறை-தி. க.) 3. செல்வம். (உ-ம்.) “திருக்குழாமொண்செய்யான்பார் துதினுண்டாகும்” (நான்மணி. சுசு.) 4. தெய்வவுத்தியென்னுமோரணி. (பிங்கல. கஉ00.) 5. நல்வினை. (சிந்தா.) 6. பெண். (உ-ம்.) “நந்தார்தவமுஞ்சிதைக்குமிந்தத்-திரு. (மரு-தி. உ.) 7. மங்கலமொழியி னென்று. (சூ. நிக. கஉ: ககஎ.) 8. மங்கலியம். (உ-ம்.) “திங்கள்வாணுதனியேழிரண்டாண்டிற் திருவிழந்திருக்குவையென்ன” (பிரமோத்தர. சோமவார. உக.) 9. முலைமேற்றேற்றம்வீற்றுத்தெய்வம். (சிலப். மனையறம். கஅ-வரி.) 10. மேன்மையாகியசிறப்பு. (சூ.நிக. கக: ரகரவெ.)

திருக்கடைக்காப்பு — 1 கோயிற்றிருக்கதவுசாத்தல். (வழக்.) 2. திவ்வியபிரபந்தத்தின் முடிவுப்பாட்டு. (வழக்.)

திருக்கடவுள்—ஒரு சிவத்தலம்.

திருக்கயிலாசபரம்பரைச்சீ } மெய்கண்ட
சந்தாநதரவரிகள்— } தேவர், அரு
ணந்திசிவாசாரியர், மறைஞ்ஞானசம்பந்ததேசிகர்
கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியர் என்னும்
நால்வர்கள். (சைவவிஞ்ஞானிடை.)

திருக்கழக்துன்றம்—செங்கல்பட்டுக்கு அருகிலுள்ள ஒரு சிவத்தலம்.

திருக்களாஞ்சேரி — மறைஞ்ஞானசம்பந்ததேசிகர் பரிபுரணதசையடைந்த தலம். (கோயிற்று. சந்தாநதரவரவரலாறு. சு.)

திருக்களிற்றுப்படியாரீ—திருக்கடவுர் உய்யவந்ததேவநாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளியசைவசித்தாந்தசாத்திரம் பதினான்கனு ளொன்று. (சைவவி.)

திருக்காட்சி—தேவதரிசனம். (வழக்.)

திருக்காட்டுப்பள்ளி—ஒரு தலம். (உ-ம்.) “வெள்ளியங்கிரிமேவினோன் விழைதிருக்காட்டுப்-பள்ளியம்மையார்” (திருநாகைக்காரோ. திருநாட். நிக.)

திருக்காளத்தி—ஒரு தலம்.

திருக்கு—1. ஆணவமலம். (உ-ம்.) “ஒன்று முளத்திருக்கு” (கோயிற்று. பாயி. கஎ.) 2. கண். (சூ. நிக. உ: கூசு.) 3. காண்பாணுகியசித்து. (உ-ம்.) “திருத்தியவேதாந்ததூலியம்புறுவதிருக்குத்திரிசியமென்றிருபொருள்” (வேதா. சூ.) 4. குற்றம். (உ-ம்.) “திருக்கையறுத்தென்னையாரும்பந்தரவே” (மரு-தி. சுசு.) 5. தந்திரம். (வழக்.) 6. முறுக்கு. (சிந்தா.) 7. வஞ்சம்.

திருக்குன்றமுலை—திருக்கோணமுலை. (சமுநாட்டு வழக்கு.)

திருக்கூட்டம் — தேவதொண்டர் கூட்டம். (வழக்.)

திருக்கை—ஒருவகை மீன்; அஃது ஆடாத்திருக்கை, ஒட்டைத்திருக்கை, கருந்திருக்கை, குருவித்திருக்கை, கோட்டாத்திருக்கை, செந்திருக்கை, நெய்த்திருக்கை, பஞ்சாடித்திருக்கை, புள்ளித்திருக்கை, மணந்திருக்கை எனப் பலவகைப்படும். (பரதவர். வழக்.)

திருக்கோணமுலை—பிரணவவடிவமான தாதுள்ளவோர் கொன்றை இது, சிவபிரானுக்குரியது.

திருக்கோணமுலை—திரிகோணமுலை.

திருக்கோலம்—தேவகோலம். (வழக்.)

திருக்கோவையாரீ—மாணிக்கவாசக சுவாமிகளாற் திருவாய்மலர்ந்தருளப்பட்ட திருச்சிற்றம் பலக்கோவையார். (அபிதா.)

திருகவிருத்தீரம்—திருபக்கமும் வந்துவையுடைய கலப்பைவடிவுள்ளதாகிய நாசம்; இது துறாச்சுப்பிரபந்தகலைகளிலேழாவது. (செ-வி. கிரி. கூ.)

திருகடல்—சங்குதிருநீர். சட்டாரவழக்கு.

திருகணை—புரிமணை. (வழக்.)

திருகம்—சாதிக்காய். (மலையக.)

திருகல்—1. முரணல். 2. முறுகல். (பிங்கல உஉசுநி.)

திருகல்—துணிவளைந்த பனைமுதலியவற்றிற்குச் சொல்லப்படும் ஒருபெயர். (வழக்.)

திருகாணி—திருகணி. (வழக்.)

திருகியக்ளளி—திருகுளளி. (வைத்தியபரிபா.)

திருது—1. உள்ளம். 2. திருகுதல். (உ-ம்.) “திருகுசார்க்கப்பிழைத்திசைதிசை கால்வாய்முட்டி” (சே.தபு. திருநாட். உக.) 3. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 5. முறுக்கு. (உ-ம்.) “சில்லலோகியைச்செங்கையாற் திருகுதப்பற்றி” (இராமா. சூர்ப்பகை. கூக.) 6. வஞ்சனை.

திருதுகளி—ஒருள்ளி. (வைத்தியமூ-அக.)

திருதுதல்—1. சுழற்றிப்பிடுங்குதல். (உ-ம்.) “சுரக்குவட்டினையிருகையாற்றிருகின் ரெறிந்தார்” (கூர்யபு. அட்டமூர். கூ.) 2. திரும்புதல். (உ-ம்.) “திருங்குடுமி” (கலிங்கத்துப்பராணி.) 3. பறித்தல். 4. முறுகுதல். (புறநா.)

திருதுதாழை—ஒரு தாழை. (வைத்தியமூ-அக.)

திருதுபலை—வலம்புரிக்காய். (உ-ம்.) “திருகுபலையட்சம்ப்பத்து” (தைல. தைலவ. க0ச.)

திருகூசி—தமருசி.

திருச்சீயம்—காணப்படுகிறபொருள். (சி.சி. கூ. கூ. ஞாநப்.)

திருச்சீரிலவாய்—திருச்செந்தூர். (திருமுறுகாற்றுப்பட்டயிற்காண்க.)

திருச்செந்தூர்—இராமேச்சரத்துக்குத்தெற்
ருள்ள சுப்பிரமணியர் பிரதான தலங்களினொ
ன்று.

திருசோபம்—வெண்டாமரை. (மலையக.)

திருட்டகன்மம்—இம்மையிலேபலிக்கும் இம்
மையிற்செய்த கன்மம். (சி. சி. உ: கஉ. மறை.)

திருட்டம்—காணப்பட்டது.

திருட்டாதிருட்டம்—திருட்டாதிருட்டகன்
மம். (சி. சி. உ: கஉ. மறை.) அது இம்மை
மறுமையிற் பலனடைதற்கேதுவான இம்மை
யிற்செய்யப்படுங் கன்மம்.

திருட்டாந்தம்—1. உதாரணம். 2. காணப்
பட்ட முடிபுடையது. (சைவப்பி. கஉ.)

திருட்டாந்தாய்—திருட்டாந்தம்.

திருட்டாதுமாநம்—பூர்வகாட்சியதுமாநம்.
(சி. சி. அளவை. கஉ. ஞானப்.)

திருட்டி—1. அறிவு. 2. கண். (பிங்கல.
க00கூ.) 3. திணை. (வைத்தியபரிபா.) 4.
பார்வை.

திருட்டியம்—ஞானம்.

திருட்டு—களவு. (கு. நிக. க: 00அ.)

திருட்டுத்தநம்—கள்ளக்குணம். (வழக்.)

திருட்டுப்பு—ஒருவகாச்சந்தம். (கூர்மபு.
உச. உரை.)

திருடக்கிரந்தி—மூங்கில். (மலையக.)

திருடகம்—வியூகவிரி முப்பதனுள்ளொன்று.
(வள். வசன. பரி. குறிப்.)

திருடகாண்டம்—மூங்கில். (மலையக.)

திருடம்—1. உறுதிப்படுத்தல். (சி. சி. ச:
கஅ. சிவாக்.) 2. கடினம். (சி. சி. உ: 00௪.
சிவாக்.)

திருடழலம்—தேங்காய். (வைத்தியமூ. அக.)

திருடர்—கள்வர். (கு. நிக. உ: சக.)

திருடல்—திருடுதல்.

திருடலோமை—சாட்டுப்பன்றி.

திருடழம்—தேங்காய். (வைத்தியமூ. அக.)

திருடன்—1. கள்வன். (உ-ம்.) “பிறர்தம்பொரு
ளேவெளவுந்—திருடனாமேவருக்கமமுறைப்
படுதன” (அரிச்சபு. பாயிர. கஉ.) 2. விட்டுணு
காரத்தை. (வைத்தியமூல. அக.)

திருடாய்—விட்டுணுகாரத்தை. (வைத்திய
பரிபா.)

திருடி—1. கள்ளி. (வைத்தியமூ. அக.) 2.
திருகுகள்ளி. (உ-ம்.) “நளியனற்சிதமிந்திர
வல்லிபிசுகங்குடமென்னுளும்பிணங்குதிருடி”
(தைல. தைலவ. கஉசு.) 3. நொடிப்பொழுது.
(சி. சி. உ: 00சு. சிவாக்.) 4. களவுசெய்தவன்.

திருடு—1. களவு. 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

திருடுதல்—களவுடுத்தல்.

திருணகேது—மூங்கில். (வைத்தியமூ. அக.)
திருணசாரை—வாழை. (வைத்தியமூ. அக.)
திருணசூநியம்—தாழை (வைத்தியமூ. அக.)
திருண்ம்—1. தேன். 2. தேனீ. (1, 2-வைத்
தியபரிபா.)

திருந்தம்—1. ஒழுங்கு. (உ-ம்.) “திருத்தராய்
மதுரபுரி” (திருவிளை. காண்மச. க.) 2. சுகம்
(உ-ம்.) “மாசதனிறாய்மையினில்வறுமைவாழ்
வில்வருத்தத்திற் திருத்தத்தின் மைதுனத்திற்
சினத்தில்” (சி. சி. அ: ௩௩.) 3. திருத்துகை.
4. திருந்தல். 5. தீர்த்தம். (உ-ம்.) “திருத்தம்
வானவர்சென்னியிற்சென்றதால்.” (இராமச.
சேதுபந். சக.)

திருந்தல்—திருத்துதல். (உ-ம்.) “சீதையெ
ன்பவடண்ணைவிட்டம்மனிதரைத் திருத்தல்”
(இராமா. படைகாட்சி. சக.)

திருந்தாண்டகம்—சேவாரத்தினோர்பகுதி;
இது. “அருநாவுக்கரசுநாயனார் திருவாய்மலர்ந்
தருளியது (உ-ம்.) “சரணம்” பார்.

திருந்தாண்டம்—திவ்யநடனம். (உ-ம்.)
“ஐந்துதொழி - வென்னுந்திருத்தாண்டவம்புரி
தல்கண்டால்” (திருவாத-புத்தரை. கக.)

திருந்தி—1. செவ்விதாக்கி. (புறநா.) 2. பூர
ணம். (சி. சி. ஞானப்.)

திருந்து—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.)
“வரைவிருத்தொண்டரணி” (கோயிற்பு. பா
யிர. கஅ.) 2. பயிர்செய்த நிலம்

திருந்துதல்—1. சீர்ப்படுத்தல். (வழக்.) 2.
தேற்றுதல். (வழக்.) 3. விளக்குதல். (உ-ம்.)
“பரிகலந்திருத்தி” (திருவிளை. விருத்தகு. உச.)
(1, 2, 3-வழக்.)

திருந்துறைபுர்—பெண்ணையாற்றுக்குச்
சமீபத்திலேயுள்ளதலம். இது, அருணந்திசிவா
சாரியர் பரிபூரணதசையடைந்த தலமுமாம்.
(சந்தானகுரவர் வரலாறு.)

திருந்தொண்டர்—தேவதொண்டர். (உ-ம்.)
“வளர்க்கிருத்தொண்டரணி” (கோயிற்பு. பா
யிர. கஅ.)

திருந்தொண்டு—திவ்யவழிபாடி. (வழக்.)
திருதராட்டிரன்—1. சூரியன்முன்பாடுந் து
வாதச கந்திருவாரிலொருவன். (வி-ணி. உச00.)
2. துரியோதனன்ற்றதை. (பாரத சம்பவ. உஉ.)
உரை.) [பூமியைத்தாங்குபவன் என்றபடி.]

திருதி—1. ஒருவகைச்சந்தம். அஃது ஓரடி
பதினெட்டெழுத்துப்பெற்றது வருவது. (வீர
சோ. யாப். ௩௩. உரை.) 2. சந்திரனது சோ
டச கலைகளிலொன்று. (வி-ணி. உசக.) 3.
திருத்தி. 4. மங்கலங்காமை. (உ-ம்.) “முத்தி
யுற்றகேதுவாமென்றெண்ணலேதிருதி” (குத.

ஞாந. கக: கக.)

திருதியை—மூன்று.

திருதியைப்பிரகரணம்—வீவேகசிந்தா என்னுஞ் சாத்திரத்தினோர் பிரகரணம் இதிற் மத்துவசிருட்டிசொல்லப்படும். (த. நி. போ. கூஅ.)

திருதியாதம்புருடன்—மூன்றாம்வேற்றுமைத்தொகை. (பி. வி. உக. உரை.)

திருந்தலர்—திருந்தார். (உ-ம்.) “திருந்தலர் வணங்க” (பிர-காண். கச: க.)

திருந்தார்—பகைவர். (உ-ம்.) “திருந்தாரையெயொழிக்கும்” (நளவெண்பா. சயர்வர சுஉ.)

திருந்து—1. ஒப்பனை. (உ-ம்.) “திருந்தார் மன்றமுழைணங்கின்செவிலித்தாயர்” (பாரத. திரௌ. கச.) [முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.] 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “திருந்தம் பலவன்” (திருக்கோ. கூஉ.)

திருந்துகை—செவ்வைப்படுதல்.

திருந்துதல்—1. சீர்ப்படல், திருத்தமாதல். 2. தேறுதல். 3. நன்றும்முடித்தல். (1, 2, 3-வழக்.)

திருநாமச்சேடி— } திருநாமப்பாலை. (வைத் திருநாமத்துத்தி— } தியவக.)

திருநாமப்பாலை— } ஒருபுதி, அது நன்னாரி.

திருநாரிப்பாலை— } (வைத்தியபரிபா.)

திருநாள்—விசேடாராதனைத்திரம். (உ-ம்.)

“சீராதரவருதிருநாள்படிமுதல்” (கோயிற்பு. திருவிமா. ௫௦.)

திருநாளைப்போவார் — அறுபத்துமூன்று நாயன்மாரிலொருவர். (உ-ம்.) “திருநாளைப் பே-வார்நாயனாற்புராணம்”

திருநீலகண்டர்—அறுபத்துமூன்றுநாயன்மாரிலொருவராகிய திருநீலகண்டநாயனார். (உ-ம்.)

“திருநீலகண்டநாயனார்புராணம்”

திருநீற்றுக்கோவில்—திருநீற்றுப்பை. (வழக்.) திருநீறுசிவமாகவும் ஐயைக்கோவிலாக வங்கொண்டு கூறுவர்.

திருநீற்றுச்சோழன்—அநபாயச்சோழனார். (உ-ம்.) “உலகுய்யத்-துன்றுபுகழ்த்திருநீற்றுச் சோழனெனமுடிசூடி” (கோயிற்பு. பாயிர. க.)

திருநீற்றுப்பச்சை—திருநீற்றுப்பத்திரி. (வைத்தியமூ. அக.)

திருநீற்றுப்பத்திரி—உருத்திரசடைப்பூடி

திருநீறு—விபூதி. (உ-ம்.) “நாதன்-நன்னடி மகத்துட்கொண்டெருந்திருநீறுசாத்தி” பெரிய பு. தடுத்தாட். கக.) (பிங்கல. களநிக.)

திருநெடுங்களம்—ஒருதலம். (உ-ம்.) “பன்னு மேன்மைசால் பரம்பரன்றிரு நெடுங்களமும்” (திருநாகைக்காரோ. திருநாட். ௫அ.)

திருநெல்வேலி—தென்னுட்டெருதலம்.

திருப்படைவீடு—சுப்பிரமணியர் ஆறுபடைவீட்டிற்குங்கூறுவர். (பத்துப்பா. முகவுரை.)

திருப்பணி—ஆலயங்கட்கும் பெரியோர்க்குஞ்செய்யும் பணி. (வழக்.)

திருப்பதி—1. தேவதலம். 2. வீட்டுணு.

திருப்பம்—திரும்புகோடி. (வழக்.)

திருப்பாங்குளம்—மதுரைக்கருகிலுள்ள ஒரு மலை; இது சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்கு பிரதான தலமாயுள்ளது. (உ-ம்.) “திருப்பரங்குன்றமர்”

“சேயைப்போற்றுவாம்” (கந்தபு. கட. வாழ். கஉ.)

திருப்பள்ளி—1. தெய்வசாயம். 2. திருக்கோயில்.

திருப்பள்ளித்தாமம்—திருக்கோவிலுக்குச் சாத்தும்படி தொடுக்கப்படும் பூமலை. பள்ளி-கோவில்.

திருப்பள்ளியெழுச்சி—சேவர்கள் அநந்தல் விட்டெழுதல்.

திருப்பனையூர்—ஒரு தலம். (உ-ம்.) “உம்பர் சென்றேறித்திறிற்ருந் திருப்பனையூரணையானே” (திருக்கோ. ககஎ.)

திருப்பி—வட்டத்திருப்பி. (வைத்தியபரிபா.)

திருப்பு—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. வளைப்பு. (வழக்.)

திருப்புதல்—திருவண்ணாமலையிலிருந்த அருணாச்சிநாதரார் சுப்பிரமணியக்கடவுளைக்குறித்துச்செய்யப்பட்ட ஒருதூல்.

திருப்புதல்—1. கவிழ்த்தல். 2. மடக்கல். 3. மாற்றல். 4. மீட்குதல். 5. வளைத்தல். இத்திருப்புதல் பெரும்பாலும் வழக்கில்வரும்.

திருப்பூட்டு—மங்கலியதாரணத்துக்குக் கூறும் வழக்கு. திருமங்கலியம்.

திருப்பூட்டுதல்—மங்கலியந்தரித்தல்.

திருப்பெண்ணகடம்—மெய்கண்டதேவர் திருவவதாரஞ்செய்த தலம். (கோயிற்பு. சந்தாரகுரவர் வரலாறு.)

திரும்பல்—திரும்புதல். (உ-ம்.) “தித்தேடிச் சென்று திரும்பி. (சேதுபு. வேதாள. உரு.)

திரும்பு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

திரும்புதல்—1. கவிழ்த்தல். 2. பின்னிடல். 3. மடங்கல். 4. மாற்றல் 5. மீள். 6. வளைதல். இவை வழக்கிற் பெரும்பாலும் வரும்.

திருமகன்மைந்தன்—மன்மதன். (பிங்கல. கசரு.)

திருமகள்—இலக்குமி. (உ-ம்.) “திருமகள் வலக்கண்வாக்கின்சேயிழையிடக்கண்” (திருவிளை. நான்மாட. உ.)

திருமகளாடல்—பரவையென்று பெயர். (ஞ. நிக. கூ. ௫௦.)

திருமஞ்சநம் — தெய்வ அபிடேகம். (திருவாதஞ். திருப்பெ. எ௦. உரை.)

திருமண — வைணவர் நெற்றியிலிடுவது, (வைணவர் வழக்கு.)

திருமயிலை — மயிலாப்பூர் (மருஉ.)

திருமாய் — அரசு. (பிங்கல. உசுசுஅ.)

திருமலர் — தாமரை. (பிங்கல. ௩௦௦௭.)

திருமலை — சிவபிரான் திருமலிருக்கு மலை கட்டுச் சிறப்பித்துக்கூறும் பெயர்.

திருமறுமார்பன் — 1. அருகன். (சூ. நிகண். க. ௫.) 2. திருமூல. (பிங்கல. ௧௩௦.) திருவாகிய மறுவையணிந்தமார்பன் என்பர், பரிபாடலில்.

திருமால் — விட்டுணு. (உ-ம்.) “புல்லாணித் திருமான் முன்னே” (அரிச்சு. பாயிர. ௧௪.)

திருமால்கொப்பூழ் — தாமரை. (பிங்கல. ௩௦௦௭.)

திருமால்வதாரம்பத்து — விஷ்ணுவின் ஆவ தரம பத்து; அவை: மச்சம், வராகம், கூர்மம், நரசிங்கம், வாமநம், பரசுராமன், இராமன், பல பத்திரன், கண்ணன், கந்தி என்பன. (பிங்கல. ௧௩௬.) [சுருகன், சுந்தரன், சுருதன், சுந்த குமாரன், நரநாராயணன், கபிலன், இடபன், நாரதன், அயங்கிரீவன், தத்தாத்திரேயன், மோகினி, யாகபதி, வியாதன், தன்வந்திரி, பெளத்தன் என விட்டுணுவின் அவதாரம் பதி னைந்தாடிவங்குறுவர்.] (பிங்கல. ௧௪௦.)

திருமாலாயுதமைந்து — விட்டுணுவின் ஆயு தம் ஐந்து; அவை: பாஞ்சசந்தியமென்னுஞ் சங்கும், சுதரிசுநமென்னுஞ்சக்கரமும், சாடங்க மென்னும் வில்லும், நாந்தகமென்னும் வாளும், கொனமோதகியென்னுந் தண்டமாம். (பிங்கல. ௧௩௩-முதல் ௧௩௮-வரை.)

திருமாலுதி — தாமரை. (சூ. நிக. ௪. ௫௬.)

திருமாளிகைத்தேவர் — திருவிசைப்பாடிய ருளிய ஓடிமயர். (சைவச.)

திருமாற்பேறு — திருமால் பூமியிலே சுவனைப் பூசித்தவோரு தலம். (சி. சி. உ. ௧௨. உரை.)

திருமுகம் — பெரியோர்வரைந்து விடுக்கு மேலைக்கு மங்கலமாகக்கூறு, மொருபெயர். (நன்னூ பெயரி. ௧௦.)

திருமுட்டு — பூவசுத்திமுதலியன. (உ-ம்.) “இலங்குநற்றிருமுட்டிவை முதலியவீந்தார்” (வேதாரணியபு. மேன்மை. ௫௨.)

திருமுதல் — திரும்புதல்.

திருமுநகாற்றுப்படை — நக்கிரதேவராத செய்யப்பட்ட ஒரு தூல். (பத்துப்பா.)

திருமுற்றம் — 1. குதிரைவையாளிவீதி. (சூ. நிக. ௫. ௪௬.) 2. கோயிற்சந்திதானம். (வழக்.)

திருமுறை — திவ்யபுத்தகம் பன்னிரண்டு.

(உ-ம்.) “திருமுறைகண்டபுராணம்” பார்.

திருமுன் — திருமுன்பு, தேவர்பெரியர் திருமுன்பு — சந்திதானம். (வழக்கு.)

திருமுலட்டாநம் — தில்லைமுலத்தானம். (கோயிற்பு. வியாக். ௧௪. உரை.) [திருமுலஸ்தானம் திருமுலட்டாநமெனமீஇயிற்று.]

திருமெழுத்தீது — குற்றமற்றகோமயமும்வடித் தெடுத்த சலமுங்கொண்டு கோயின்முதலிய வற்றை மெழுகல். (உ-ம்.) “பூசைத்தலம்புகுந் தேதிருமெழுக்காற்புதுக்கிடுவார்” (சிவரக. நை மிச. உசு.)

திருமேனி — 1. குப்பைமேனி. (வைத்திய வக.) 2. திவ்யதேகம்.

திருமேனியழகி — குப்பைமேனி. (மலையக.)

திருமொழி — ஆசுவம்; ஐஹ (சிந்தா.)

திருவட்டி — கள்ளி. (வைத்தியமூ. அக.)

திருவடி — 1. அதுமார். வைணவர் வழக்கு. (உ-ம்.) “திருவடியென்னுந்தன்மையாவர்க்குந் தெரியின்றான்” (இராமா. மயேந்திரப். உசு.) 2. திவ்யபாதம். (உ-ம்.) “திருவடியின்மிதியடியும்” (கோயிற்பு. பதஞ்ச. ௧௧.)

திருவடிநிலை — பெரியோர்பாதுகைக்குப்பெ யர். (வழக்.)

திருவடையாளம் — சிவபிரானுக்குரிய சிறந்த அறிகுறியாகியமலை அது, உருத்திராக்கமலை, கொன்றைமலையைக்குறிகரும்பெயர். (பெரிய பு. திருஞானச. ௧௨௧௦.) (சி. சி. காப்பு. ௧. உரை.)

திருவம் — குதிரைவத்தி. (வைத்தியபரிபா.)

திருவழது — திவ்யவுணவு. (வழக்.)

திருவருட்பயன் — கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவசாரியர் அருளிச்செய்த ஒரு சித்தார்த்தசாத் திரம்.

திருவலது — கோவில்களிலே கொள்ளப்படும் விளக்குமாறு. (சி. சி. அ. ௧௧; மறை.)

திருவள்ளுவர் — திருக்குறள் என்னும் ஒரு தூலசெய்த ஆசிரியர். (உ-ம்.) “திருத்தகுந்திய வத் திருவள்ளுவர். (திருவள்ளுவமலை. ௧.)

திருவன் — திருவுடையவன்.

திருவனம் — துளசி. (வைத்தியபரிபா.)

திருவாக்கு — திவ்யவாக்கு. (வழக்.)

திருவாசகம் — 1. திருவாக்கு (வழக்.) 2. மாணிக்கவாசகசுவாமிகளாற்செய்யப்பட்ட ஒரு தமிழ்வேதம்.

திருவாசி — மரத்தினுலேனும் உலோகங்களி னுலேனும் வில்லாகாரமாய்ச்செய்து விக்கிரகத் தின்மேல் வைக்கப்படுவதொன்று. (உ-ம்.) “ஒந் சாரமேநற்றிருவாசி” (உண்மைவிளக். ௩௪.)

திருவாசிகை — திருவாசி.

திருவாடுதண்டு—திருவுருவைச்சுமக்கு மரம். ஓர் குழுஉக்குறி.

திருவாத்தி—ஒரு பூமரம். (உ-ம்.) “திருவாத்தியனைந்தருளி. (பெரியபு. சிறுத். சக.)

திருவாத்திரை—ஒருநாள். (பிங்கல. உசச.)

திருவாபரணம்—தெய்வாபரணம். (வழக்.)

திருவாய்மொழி—1. திவ்வியவாக்கு. 2. வைணவரது தமிழ்வேதம்.

திருவாயில்—திருக்கோயில்வாயில். (வழக்.)

திருவாநூர்—ஒரு தலம். (உ-ம்.) “திருவாநூர்ப் பிறந்தார்களுள்ளார்க்குமடியேன்” (திருத்தொண்டத்தொகை.)

திருவாவின்னதுடி—சுப்பிரமணியக் கடவுளுடைய விசேடத்தலங்களுளொன்று. அது, ((பழனி.) (திருமுருகாற்றுப்படை பார்.)

திருவான்கோடு—ஒரு பட்டினம்.

திருவானக்கா—திருச்சிராப்பள்ளிக்கருகில் ஒரு தலம். (திருவானக்காபுரா. பாபிரம்.)

திருவில்—இந்திரவில். (உ-ம்.) “திருவில்லலதுகொலைவியறியார்” (புறநா. உ0.) தெய்வவில் என்றபடி.

திருவிழா—உற்சவம். (உ-ம்.) (திருவானைக். திருவிழாப்படை.)

திருவிளக்கு—திவ்யதீபம். (உ-ம்.) “திருமாவை திருவிளக்கோடு” (சிவரக. பசாசமோசந. ௩௬)

திருவிளம்—1. சிவதை. 2. திராய். (1, 2-மலையக.)

திருவிளையாட்டு—தெய்வவிளையாட்டு.

திருவிளையாடல்—1. ஒரு புராணம். (உ-ம்.) (திருவிளையாடல்புராணம்.) 2. தெய்வவிளையாட்டு.

திருவினாள்—திருமகள். (உ-ம்.) “போதிலார் திருவினாள்புகழுடைவடிவென்று” (சிலப். மங்கலவாழ்த்து.)

திருவந்தியர்—பதினான்குசித்தாந்தசாத்திரங்களுளொன்று.

திருவுரு—திவ்யமேனியாகிய விக்ரிகம். (உ-ம்.) (சுருணத்திருவுருவாகி. (கோயிற்பு. பாயிர. உ.)

திருவுளம்—திவ்யசித்தம். (உ-ம்.) “அச்சிதையிலேசேதற்குன்றன்றிருவுளமறியேனென்றான்” (அரிச்ச-பு. மயந. ௧௬.)

திருவூசல்— } திவ்யவ்யஞ்சலாட்டு.

திருவூஞ்சல்— }

திருவேண்ணைநல்லூர்—ஒரு தலம்.

திருவேழச்சி—தெய்வமெழுதல். (உ-ம்.) “எந்தைபிரான்றிருவெழுச்சியின்பமெய்த” (கோயிற்பு. திருவிழா. உரு.)

திருவேழுத்து—பஞ்சாக்கரம். (உ-ம்.) “இது

திருவெழுத்தினீடே” (சிவப்பி. ௧0: ௧௩.)

திருவேன்றசாரம்—காசிச்சாரம். (வைத்தியபரிபா.)

திருவேங்கடம்—ஒரு தலம்.

திருவேடம்—1. சைவமடங்களிலுள்ள வழியார் கர்த்தணி. (குழுஉக்குறி.) 2. திவ்யவேடம்.

திருவேரடம்—சுப்பிரமணியக்கடவுளுடைய விசேடத்தலங்களுளொன்று. திருமுருகாற்றுப்படைபார்.

திருவொற்றுடை—விக்ரிகங்களுக்கு அபி டேகமானபின்னொன்றுஞ்சிலை.

திருவொற்றியூர்—சென்னைக்கருகிலுள்ள ஒரு சிவதலம்.

திருவோணம்—ஒரு நாள். (பிங்கல. உசு0.)

திருவோலக்கம்—மகாதிவ்யசபை, ஒலக்கம்-சபை. (ஞானமி. ௪0. உரை.)

திருேகம்—தேகம். (வழக்.)

திருேகந்தி—திராய். (வைத்தியமூ. அக.)

திருேதம்—திருேதாயுகம். (உ-ம்.) “என்னே கிருேதத்திருேணுகையே கூற்றுவுரை-தன்னே திருேதத்திற்சாநகியே” (நீதிவெண்பா.)

திருேதாயுகம்—நான்குயுகங்களில் இரண்டாவதுயுகம்; அது: பன்னிரண்டு இலட்சத்துத் தொண்ணூற்றாறுபுறாயிரம் மதுவருடங்கொண்ட காலம். (சி-வி. ஞாந. உச. உரை.)

திருேந்தி—திராய். (மலையக.)

திரை—1. அலை. (உ-ம்.) “திரைகடியிற்று மால்” (அரிச்ச. பு. நாட்டு. ரு0.) 2. உடற்றிரை. (உ-ம்.) “நரைதிரைமூப்பிவைமார்தி” (இராமா. குலமுறை. ௪.) 3. கடல். (உ-ம்.) “எற்றுந் திரையினிமிர்தை” (திருக்கோ. ௧௩௪.) 4. சுருள். (உ-ம்.) “கப்புரப்பசுந் திரைகதிர்செய்மாமணி” (சிரந்தா. நாமக. ௧௬௮.) 5. திரைச்சிலை, இதனை இடுதிரையென்பர் நிகண்டில். 6. தெரிநிலை விளைப்பகுதி. (உ-ம்.) “திரைகடலோடியுந்திர வியந்தேடு” (கொண்றைவேந்தன்.) 7. யாறு. (உ-ம்.) “தெண்டிரைசேர்சடையாருந்திருவுள் ளமகிழ்ந்தருளி” (கோயிற்பு. இரணி. ரு௧.) 8. வெற்றிலை. (உ-ம்.) “இளந்தகாய்கமழ்திரைவாச மீணடி” (சிரந்தா. கேம. ௬௮.) 9. வைக்கோற் புரி.

திரைத்தல்—1. சுருக்கல். 2. சுருட்டுதல். (உ-ம்.) “நிலந்திரைக்குங்கடற்றினை” (புறநா. ௬௭.)

திரைதல்—1. உறைந்தபால் கண்விடுதல். (உ-ம்.) “திரைந்தபால்” (வழக்.) 2. சுருங்கல். 3. திரங்கல். 4. திரளல், சுருள்.

திரைந்து—சாய்ந்து. (உ-ம்.) “சில்லம்போ

தின்மேற்றிரைந்துதேனுலாம்” (சிந்தா. கோ
விந்தை. ரு.)

திரைப்பு—திரைதல்.

திரையல் — 1. சுருங்கல். 2. வெற்றிலை.
(உ-ம்.) “பாசிலைத்திரையலும்பளிதமும்படை
த்து” (மணிமே. கச்சிமாந. உசாக.)

திரையன் — நெய்திலத்தலைவன்.

திரைவு—திரைப்பு.

திரோகீதம்—1. மறைக்கப்பட்டது. (ச. சி.
உ: கூஉ. சிவாக்.) 2. மறைவு.

திரோதகம்—மறைத்தல். (உ-ம்.) “ஞாந
திரோதகமென்னில்” (சி. சி. உ: அரு. சிவாக்.)

திரோதகத்தி—மாயை, கண்மம், ஆணவம்,
வைந்தவம் என்னும் நால்வகைப்பாசத்தினு
டைய அநாதித்தன்மைநிகழ்வதற் கேதுவாயி
ருக்கின்ற சிவசத்தி. இது கிரமத்திலேபேரின்ப
மரவதாய் அந்தப்பேரின்பத்திற்குக் காரணமா
குஞ் சிற்றின்பத்திற்கு நிமித்தமாகிய சிருட்டி,
திதி, சங்கரம், திரோபாவமென்கின்ற நான்கு
கிருத்தியங்களை ஆரணி, செநரி, ரோதயித்திரி
என்னும் முச்சத்திரூபமாயிருந்து பண்ணுவது.
(சி. சி. கை; சி. சி. ஞாநப்.)

திரோதம்—திரோதமலம். (உ-ம்.) “ஆசுறுதி
ரோதமேவாதகலுமாசிவமுன்கை” (சிவப்பிர)
திரோதம் - மறைப்பு.

திரோதமலம்—பஞ்சமலங்களுளொன்றாகிய
திரோதாயி. (உ-ம்.) “அம்மலங்கட்கருகூலமாய்
நின்றுசெய்யுஞ்சிவசத்தி பாசத்தியி னடங்கு
மாயினுந்தொழில்வெற்றுமைபற்றியுபசாரத்தா
ற்றிரோத மலமெனவேறுவைத் தெண்ணப்படு
ம்” (சி. சி. உ: அள. சுப்பி.)

திரோதாயி—திரோதம்.

திரோதாநகரி — திரோதாநசத்தி. (உ-ம்.)
“ஏயுமும்மலங்கடத்தந்தொழிலினையியற்றவே
வுந் - தூயவன்றனதோர்சத்திதிரோதாநகரிய
தென்றும்” (சி. சி. உ: அள.) [திரோதாநத்தைச்
செய்வதென்னும்பொருட்டு.]

திரோதாநசத்தி — திரோதசத்தி. (உ-ம்.)
“வள்ளலாமெனவே, திரோதாநசத்தியதுஉ
ண்மையும்பெற்றும். அது பா க ம் வருவித்தற்
பொருட்டு மலத்தின்வழியின்றி மோகமுதலிய
வற்றைத் தொழிற்படுத்தவாகிய சிவசங்கற்
பத்திற்கேதுவாதல்பற்றி மலமென்றுபசரித்துக்
கூறப்படும். இவ்வாறு மலகன்மமாயை திரோ
தாநம் மாயாகாரியமென்னு மைவகைப்பாசமுங்
கண்டுகொள்க” (சிவஞானபோ. உ: உ-ம் அதி
கரணம். சிவஞா.) ஆன்மசுக்களோடு ஆணவமலம்
பக்குவமாகும்படி அது மறைத்தற்கனுகூலஞ்
செய்வது என்பர். (சிவப்பிர. உ: உ. உரை.)

திரோதாநம் — 1. திரோதாநசத்தி.
2. மறைப்பு.

திரோதாயி — திரோதாநசத்தி. (உ-ம்.)
“மூயங்கிநின்றபாகமிகவுதவு திரோதாயியொ
ன்ற” (சிவப்பிர. உ: கச.)

திரோபவம்—1. பஞ்சகிருத்தியத்தொன்று.
(சைவவி.) 2. மறைவு. (உ-ம்.) “செவ்வருட்
குறியிலசன்றிரோபவஞ்செய்தான்” (சேதுபு.
சங்கரபாண். 30உ.)

திரோபவீத்தல் — திரோபவஞ்செய்தல்.
(சி. சி. உ: கரு. சிவஞா.)

திரோபாவம்—பாசங்களுக்குச் சாமர்த்திய
முண்டாக்குதலாகிய அதுக்கிரகத்தைச்செய்து
அதனாற் சேதநர்களை ஏற்றபோகங்களை வரு
வாமல் உண்ணும்படிமறைத்தல். “திரோபவம்”
1 பார். (சைவப்பி. ருசு.)

திரோபதி — பஞ்சபாண்டவர் மனை வி.
(உ-ம்.) “இன்னமுதச்-சொல்லாய்நல்லாய்மென்
பூவாய்தேகாகயப்பாவய்திரோபதியே” (பாரத.
திரோபதிமாலை. 8சு.)

தில்—1. ஆசையுந், காலமும், ஒழிந்தசொல்
லுமாகிய மூன்றுபொருளைத்தருமோ றிடைச்
சொல். (உ-ம்.) “விழைவேகாலமொழியிசை
தில்லே” (நன். சாக.) 2. ஓரசைச்சொல். (கு.
நிக. 30: கள.)

தில்லகம் — வெள்ளிலோத்திரம். (உ-ம்.)
“மும்பாலைநறுக்குமூலந் - குட்டமகிரில்லகமு
ருதி” (தைல. தைலவ. எச.)

தில்லம்—காடு. (உ-ம்.) “தில்லமும்பலதே
சமுங்கடந்தவன்சென்றான்” (சேதுபு. மங்கல.
எசு.)

தில்லி—மில்லிப்பட்டணம்.

தில்லியம் — 1. எட்சாட்டி, எள்ளுகிரந்த
செடி. 2. நல்லெண்ணெய். (உ-ம்.) “தில்லிய
முமுருவினுக்கொருகரமதுரநிசின்கி முக்கடு
முப்பலம்” (தைல. தைலவ. சு.)

தில்லை—1. ஒருமரம். (உ-ம்.) “தில்லைமூல்லை
வன்னிபுன்னை” (சிவாக. தேவர்முறை. சு.) 2.
சிதம்பரம். (உ-ம்.) “தில்லை—மீ திலைந்திருவருட
மேலியபலன்மேவும்” (சேதுபு. சேதுபல. சு.)
[தில்லைமரக்காடு மிகுதியாயிருந்ததினால் இப்
பெயர் வழங்கிற்று.]

தில்லைநாயகம்—ஒருநெல், முக்கூடற்பட்
பிரபந்தத்திற்கான்க.

தில்லைவனம்—சிதம்பரதலம். (உ-ம்.) “தட
மாகியர் தில்லைவனத்து” (கோயிற்று. வியாக்கிர.
30.)

திலகம்—1. கலித்துறை. 2. சிந்தாரம். (பிங்
கல. 3உஉ. சு.) 3. திலோதகம், எள்ளுநீரும்.

4. துதற்குறி. (பிங்கல. கரு உச.) 5. பொட்டு. (உ-ம்.) "சிந்தூரத்திலகதுதற்சிந்தூரத்தின்மருப் பொசித்தசெங்கண்மாலே" (பாரத. கிருட்டி. கச.) 6. மஞ்சாடிமரம். (உ-ம்.) "திலகமும்வருளமுஞ்செங்கால்வெட்சியும்" (மணிமே. மலர் வன. கசக.) 7. மேன்மை. (உ-ம்.) "திலகமா மெந்தைநாமஞ்சேர்ந்து" (சிவரக. காயத்திரி. உஎ.) மேலாதல் என்பர் நச்சினுர்க்கினியர்.

திலகலம்—செக்கு.

திலகற்கம்—திலகடம், பின்னாக்கு.

திலகாதுகன்—வாணியன்.

திலதண்டநீ—வாணியன்.

திலதம்—1. சுட்டி. 2. நெற்றித்திலகம்.

திலபநுணி—

திலபநுணிகை—} சந்தனம். (மலையக.)

திலபவம்—எண்ணெய். (உ-ம்.) "வடித்த படியே திலபவம்வார்த்து" (தைல. தைலவ. உரு.)

திலபாவி—கொளுஞ்சிமரம்.

திலபாவிந்—சாதிமல்லிகை.

திலம்—1. எள். (உ-ம்.) "செவ்வளநீர்" பார். (பிங்கல. உகஎ௦.) 2. மஞ்சாடிமரம். (வைத்திய சூ. அக.)

திலமயூரம்—ஒருவிதமயில். [எள்ளுப்போலும் புள்ளிகளையுடையமயில் என்றபடி.]

திலரசம்—எண்ணெய். (உ-ம்.) "திலரசமுங் கலந்து" (தைல. தைலவ. சக.)

திலவகம்—வெள்ளிலோத்திரம். (வைத்திய சூ. அக.)

திலாசா—தைரியப்படுத்தல். [பாரசி.] திலாசாப்பண்ணிவருகிறேன். (வழக்.)

திலீபன்—ஓரசன். (உ-ம்.) "தெண்ணீர்மை மதியினையான், நிலீபனெனுந் தேர்வேந்தன்" (இரகு. அரசியற். எ.)

திலோத்தமை—1. ஓரரம்பை. (உ-ம்.) "திராரியேவவினாலவந்ததிலோத்தமை தன்னை க்கண்டார்" (பாரத. இந்நிர. சக.) 2. பதுமையின்றும்; புத்திசேனன்தாய். (சிந்தா.)

திவ்யசாதிகர்ப்பம்—சர்ப்பபேதமிரண்டனு னொன்று. அது தலைமையும் உத்தமசாதியும் கடவுட்பாம்புமாகிச் சிறப்புற்று அட்டதிக்குக ளில்வாசஞ்செய்யும் வாசகி, அநந்தன், தக்கன், சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், காரக்கோடகன் என எட்டிப்பேதப்படும். (சிவ ரட். கருக.)

திவ்யம்—திவ்வியம். (உ-ம்.) "தொண்டருக் கிசைந்ததிவ்யவிம்பகோடியே" (சிவரக. நந்தி கேசு. கக.)

திவ்யத்தொளி—தேவர்கள் அருகனுக்குச்செ ய்யு மென்வகைச்சிறப்பினுள் ஒன்று. (சிந்தா.)

திவ்வியது—திவ்வியமானது.

திவ்வியநாநம்—சூரியகிரணம்பாயு மழைத் தூறலிற்படிதல்; இஃது ஏழ்வகை நானத்தொ ன்று.

திவ்வியம்—1. இனிமையானது. (வழக்.) 2. தெய்வத்தன்மை, தைவிசம். (உ-ம்.) "திவ் வியநரம்பும்" (திருவிளை. திருநகரப் பூஉ.) 3. மேன்மையானது. (உ-ம்.) "அரவணியேணி யான்-நிருவுளஞ்செய்ததிவ்வியமென்மொழிப் பொருளும்" (அரிச்ச. பு. மயாந. சரு.)

திவ்வியமுத்திரை—ஒருவகை முத்திரை. (சைவச. பொது. கருச. உரை.)

திவ்வியரத்திரம்—சிந்தாமணி, சூடாமணி யென்னுமிரத்தினங்கள்.

திவ்வியவருடம்—தேவவருடம்; அது: மா னிடவருடம் முந்நூற்றறுபத்தைந்து கொண் டது.

திவ்வியலிங்கம்—அழகர்த்திசாதாக்கியம். (உ-ம்.) "மேலைத்திவ்வியலிங்கமெனவு-மூலத் தம்மமெனவுமொழிந்தனர்" (சதாசிவ. கஉ.)

திவ்வியாதிவ்யசம்பந்தம்—தேவ இருடி யிடத்திருந்து மதுட இருடியிடத்துவந்த ஆகம சம்பந்தம்; இது ஜந்தாவது சம்பந்தம். (சி-வி. சரி. உ.)

திவச்சுவான்—துவாதசாதித்திரிலோருவன். திவசகரன்—சூரியன்.

திவசம்—நான். (உ-ம்.) "கற்பாந்த-திவசம் பொரினும்" (பாரத. கிருட்டி. உகச.)

திவடல்—துவளுதல்.

திவண்ட—திளைத்த. (சிந்தா.)

திவண்டது—குழைந்தது. (சிந்தா.)

திவண்டல்—திவடல்.

திவண்டன—விளங்கின. (திருக்கோ. ௩௦௦ உரை.)

திவம்—நான். (உ-ம்.) "திவநிலைமாற்றி-மற் றெங்கெழுந்தாலென்னசெங்கதிரே-திருச்சிற் றம்பலதேசிகர்கலம்பகம்" பார்.

திவலை—1. மழை. (கு. நிக. க: அக.) 2. மழைத்துளி. (பிங்கல. சக.)

திவவு—செங்கோட்டியாழறுப்பினுனொன் று; அது: நரம்புகளைவலிபெறக்கட்டும் வரர்க் கட்டு. (உ-ம்.) "தந்திரிகரத்தொடுகிவவுறுத்தி யார்த்து" (சிலப். புறஞ்சேரி. 30௭.)

திவள—1. அசைய. 2. விளங்க. (1, 2-சிந்தா.)

திவளல்—1. அசைதல். (சிந்தா.) 2. சேர்தல். (உ-ம்.) "பன்மணிதிவள்கதிர்மேகலைதிளைக்கு மஞ்ஞம்" (சூர்ம. திருக்கல். உஅ.) 3. துவளல். (சிந்தா.) 4. விளங்கல். (உ-ம்.) "தார்திலைப் பதுமுசுனிவ்விருந்தோன்" (சிந்தா. ககக. உரு.)

திவருதல்—திவளல்.

திவா—பகல். (பிங்கல, உஉக.)

திவாகரம்—ஒரு நிகண்டு.

திவாகரம்—1. சூரியன். (உ-ம்.) “இலகொளி வீட்டொருகோடிதிவாகரரென்ன விளங்கியிரு ப்பதுவே” (மதுரைப்பதிற்று. ௫௬.) 2. சூரிய னது துவாதசரட்சதர்களாகிய மெய்களாவலர்க ளுளொருவன். (வி-ணி. உச௫.) 3. திவாகரஞ் செய்தவன்.

திவி—1 சுவர்க்கலோகம். (உ-ம்.) “திவிதல போகபேதந்தினைப்பர்” (சிவதரு.சிவதரும.கக.) 2. சூரியன். (உ-ம்.) “திவிவரநாழிகைபத்தென வாயுத்திசையுறமே” (கெவுளிசாத்திரம். 3. புலி. [குறுக்கல்விகாரம்.] (பிங்கல, உசகக.) திவிதாரட்சம் — கொடிமுந்திரிகை. (மலை யக.)

திவிபிராமம்—கொடிவேலி. (தைல.தைலவ.)

தினைக்கும்—அசையும். (சிந்தா.)

தினைத்தல்—1. அசைதல். (சிந்தா.) 2. அதுப வித்தல். (உ-ம்.) “கண்டவடிவாற்றினைப்பதற்கு” (திருவிளை. வளை. உக.) 3. அழுந்தல். (உ-ம்.) “வள்ளற்றாரகலந்தன்னிலவனமுலைதினைக்க” (நைடதம். அன்ன. கண். எ.) 4. அருதொழுது தல். (சிந்தா.) 5. ஒருதொழிலை யிடைவிடாது பயிறல். (சிலப். அரும்பத.) 6. நிறைதல். (சூ. நிக. கக: ளகரவெ. கூ.) 7. நெருங்கல். (ஐங் குறுதூ.) 8. பெருகுதல். (உ-ம்.) “இக்கடம் பவனத்தின்றுகண்டவகைதினைத்தேம்” (திரு விளை. இங்கிர. எசு.)

தினைத்தவர் — தொழிலில் இடைவிடாது பயின்றவர். (சிந்தா.)

தினைப்ப—1. அசைய. (உ-ம்.) “திருந்து காமல்குறினைப்பவுஇ” (திருமுரு. உ0ச.) 2. விளையாட. (உ-ம்.) “இளையார்தினைப்ப” (புற நா. உருக.)

திறப்பட—கூறுபட. (சிந்தா.)

திற்பி—1. இறைச்சி. (பதிற்றுப்.) 2. தின் பன். (உ-ம்.) “தேனொகெடமான்பாலுந்திறி கள்பிறவுநல்கி” (கந்தபு. வன். எசு.) (மதுரைக் கா. உகக. அடி. உரை.)

திறக்குதல்—திறத்தல். (உ-ம்.) “கதவினைத் தின்னமாக்கத்திறந்தருச்செய்மினே” (தே வார. திருமுறை. க. திருநாவு.)

திறத்தல்—1. திறக்குதல். (உ-ம்.) “பூட்டு” பார். 2. பிளவுபடுத்தல். 3. வலுத்தல்.

திறத்தார் — பகுதியார். (உ-ம்.) “முநிவர் விண்ணாராகியதிறத்தாரோடுமணுகுதி” (கந்த பிரமயாக. சு.)

திறப்படுதல்—1. சீர்ப்படல். 2. தேறுதல். 3. பலப்படுதல்.

திறப்பணம்—துறப்பணம், தமருசி. (குழுவக் குறி.)

திறப்பு—1. காவலின்மை. 2. திறத்தல்.

திறம்—1. அதிகம். (வழக்.) 2. அரையென் னும் ஒரிலக்கணம். (தைலவ.) 3. இடம். (மணி மே.) 4. உறுதி. (உ-ம்.) “அறைந்தவைகட் கெவ்விதத்தூந்திறந்தான்மண்ணே” (வை தல. கஅ.) (பிங்கல. க0அஎ.) 5. ஐசுவரியம். 6. கற்பு. (சிலப்.) 7. காரணம். (பிங்கல. உஉஅக.) 8. குறைநரம்புள்ளவீணை. (சூ. நிக. க0: சக.) 9. சாமர்த்தியம். 10. சுற்றம். (உ-ம்.) “புனை கடிமாலையாத் திறத்திது மொழிந்துவிட்டார்” (சிந்தா. சுரமஞ்ச. எஎ.) 11. தன்மை. (மணி மே.) 12. நிலப்பேறு. (பிங்கல. கஅ0எ.) 13. வகை. (உ-ம்.) “அறமுதனான்குமகலிடத்தோ ரெல்லாந்திறமுறத்தேர்ந்துதெளிய” (வன்-மா. கூஅ.) கூறுபாடு. (புறநா.) 14. வரலாறு. (மணிமே.) 15. வலி. (பிங்கல. கஎகக.)

திறம்பல்—1. தவறுதல். (உ-ம்.) “சிராத்த சேடத்தை முகந்துகொண்டு திறம்பிடாமல்” (ஏகாதசி. காலநிர். ௫௬.) 2. மாறுபடல் (உ-ம்.) “திரம்பாதேபணிசெய்துநிறிகையன்றோ சீரடி யார்தம்முடையசெய்திதானே” (சி. சி. கூ: கக.)

திறம்புதல்—திறம்பல்.

திறமை — 1. சமர்த்து. 2. வகைமை. 3. வலிமை

திறல்—1. உபாயம். (உ-ம்.) “ஒருநிருதனை வேறம்-கிரணத்திறல்குரு விருளிற்றரவர” (கோயிற்பு. திருவிழா. கூசு.) 2. ஒளி. (உ-ம்.) “திறல்விடுகிருமணியிலங்குமார்பின்” (பதிற்று. சசு.) 3. வலி. (உ-ம்.) “அழலெனவுயிர்க்குமஞ் சுவருகடுந்திறல்” (திருமுரு. கசக.) 4. வெற்றி. (உ-ம்.) “திறல்புனைந்துவைகிறார்” (திருவிளை. வளைய. கூசு.)

திறலோன்—1. வலிமையுடையவன். (உ-ம்.) “செங்கோலறத்தின்முறையேசெலுத்தத் திற லோன்” (அரிச்சுபு. மயாந. உச.) 2. தின்னணியன். (சூ. நிக. உ: ௫0.)

திறவாளி—வலியன்.

திறவான்—வலியன்.

திறவிது—செவ்விது. (உ-ம்.) “திருவிளை கடிமனைதிறவிதின்மொழிவாம்” (சிந்தா.காமக. கரு.)

திறவு—1. உளவு. (வழக்.) 2. திறத்தல், வெளிப்படை. (உ-ம்.) “திறவிலேகண்டகாட்சி யே” (திருவாச. பிடித். சு.)

திறவுகோல்—தாட்கோல். (வழக்.)

திருநீ — 1. காரணம். எனகரம்போலி. 2. கூறுபாடு. 3. வரலாறு. (உ-ம்.) “நூலேநுவல்
வோனுவலுந்திறனே” (நன். பாயி. ௩.) 4. வழி.
(உ-ம்.) “அறனெடுபுணர்ந்ததிறனறிசெங்கோ
ல்” பொருந. ௨௩௦.)

திறனல்—நெறியல்லாதன. (சிந்தா.)

திறனிலயாழ் — நெய்தல்யாழ்த்திறம். (சூ.
நிக. ௧௦: ௩௪.)

திறுத்திறுத்தல்— } அச்சக்குறிப்பு.
திறுத்திறுப்பு— }
திறுத்திறுனல்— }

திறை—அரசிறை, திறைப்பொருள். (உ-ம்.)
“ஒன்றாத்திறைகொணர்ந்துபுகுவதையன்றி”
(கூர்மபு. தக்கன்வமி. ௩௬.)

தின்—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தின்பன—திறி. (பிங்கல. ௧௧௫௬.)

தின்மர் — தின்பவர். (உ-ம்.) “உண்மருந்
தினமரும்” (பதிற்றுப். ௨௪.)

தின்மார் — தின்மர். (பதிற்றுப்.)

தின்மை — தீமை. (உ-ம்.) “தின்மைநெறிவர
வேண்டா” (பழமொழிவி. ௪.)

தின்றல் — உண்ணல். (சூ. நிக. ௧: ௪)

தின்றி — தின்.

தின்று—கடித்து. (உ-ம்.) “வாளெயிறுதின்று”
(கூர்மபு. தக்க. வமி. ௫௬.)

தின்னல்—1. அழித்தல். (உ-ம்.) “அறத்
தினைத்தின்ற” (திருவிளா. மாயப். ௩௬.) 2.
கடித்தல் (உ-ம்.) “வாளெயிறுத்தின்றனவோ”
(இராமா. சூர்ப்பந. ௧௨௧.) 3. மெல்லுதல்.
வெற்றிலைபாக்குத்தின்றான். (வழக்.)

தின்னி—தின்கிறவன். மிகத்தின்பவனுக்குக்
கூறுவர். (வழக்.)

தின்னுகை— } தின்னல்.
தின்னுதல்— }

தினவு—சொறி. (உ-ம்.) “பகைவர்ப்பெறு
மையாற்றினவுறுதடந்தோன்” (கூர்மபு. தக்கன்
வமி. ௫௦.) (பிங்கல. ௧௧௮௪.)

தினவேடுத்தல்—சொறிவுண்டாதல்.

தினுசு—வகை. (உ-ம்.) “தன்மூலம்” பார்.
(தைவ. தைலவ. ௨௨.)

தினை—ஒருவகைத்தானியம்; அது: வென்
றேத்தினை, அச்சித்தினை, காட்டுத்தினை, செந்
தினை கருந்தினை, அணில்வாற்றினை எனப்
பலவகைப்படும். (உ-ம்.) “மொய்வரைத்தினை
மென்சோறு” (பெரியபு. தண்ணப். ௩௪.)

தினைக்குருவி—ஒருசிறு குருவி.

தினைச்சாமை—ஒரு சாமை.

தினைத்தாள்—அருவி. (பிங்கல. ௨௧௬௬.)

தினைப்பொழுது — மிகச்சிறிய பொழுது.
(உ-ம்.) “தினைப்பொழுதுமவப்பொழுதாய்ச்செ
லுத்தாதார்சிவகணத்தின்செய்கையோரே” (சி
வரக. நந்திரமனு. ௧௬.)

தி.

தீ--1. அறிவு. (உ-ம்.) “தீதாவசவநிமலர்
செல்வா” (நந்திரந. ௩௧.) 2. இனிமை. (உ-ம்.)
“தீயவாஞ்சுவைப்பரலாவிற்கேவராவ திகம்”
(திருவிளா. மூர்த்திவி. ௧௧.) 3. கொடுமை.
(உ-ம்.) “தீமலியிடுக்கண்மாத்சேவடி” (சேதுபு.
சேதுச்சுரு. ௧.) 4. கோபம். (சிந்தா.) 5. தெரி
நிலைவினைப்பகுதி. 6. நரகம். (வன். ௧௬௮.)
7. நெருப்பு. (உ-ம்.) “பகற்பெய்யார்தீயினு
ணீர்” (ஆராரக்கோவை. ௬.) 8. பஞ்சபூதத்
தொன்று.

தீக்கஞ்சி—ஆரதிகருப்பூரம், இது: தீபமேற்
றுதற்குரிய சுருப்பூரம். (வைத்தியபரிபா.)

தீக்கடண்—சமத்திலே அக்கிரியாற்றெய்யுங்
கடன். (உ-ம்.) “நீர்க்கடனுந்தீக்கடனுஞ்செய்
விய்பீர். (பாரதவெண்பா.)

தீக்கடைகோல்—ஒருலிகோல். (பிங்கல.
௫௦.)

தீக்கணம்—கணப்பொருத்தவகையுள்ளன
று; அஃது: இடைநேராகிய புளி மாங்கனரி.
(இலக்கணவி. ௮௦௦. உரை.)

தீக்கணவகை—தேயு, வாயு, அந்தரம், சூரி
யன், இந்நான்குசுருமுந்தீது. (பிங்கல. ௧௧௬௩.)

தீக்கணக்கிடு—ஒரு நோய். (உ-ம்.) “விட
மந்தீக்கணக்கிரி” (தைவ. தைலவ. ௧௨௩.)

தீக்கடர்—தீட்சதர்.

தீக்கத்திதும்பச்சீசை—நாகப்பச்சை. (வைத்
தியமூ. ௮௧.)

தீக்கருமம் — 1. அக்கிரிகொண்டுசெய்யுங்
கருமம். (உ-ம்.) “நவையிதீக்கருமம்யாவும்” (கூர்
மபு. பதிக. ௨௫) 2. சமத்திற்செய்யும் அக்கிரி
காரியம். 3. தூர்க்கிரியை.

தீக்கரை—முருக்கு. (மலையக.)

தீக்கல்—தீக்காலுங்கல், அது: சூரியகாந்தக்
கல்.

தீக்காரியம்—அக்கிரிகருமம்.

தீக்காலி—ஒரசுரன். (பெரியபு. திருக்குறிப்
பு. ௩௦.)

தீக்கிணதாராதீரசய்யாநரகம்—ஒரு நர
கம். (உ-ம்.) “மாளு-மஞ்ஞன்றுதீக்கிணதாராத்
திரசய்யாநரகத்தடைப்பர்” (சேதுபு. தூரநார.
௨௭.)

தீக்கித்தல்—ஐச்சித்தல்.

தீக்கிதர்—திட்சிதர். (சி. சி. உ: எ.க. மறை.)
தீக்குணம்—1. துர்க்குணம்; அது: பொய் சொல்லல், கோபித்துச்சொல்லல், கோட்சொல்லல், பயனிலசொல்லல் என்னும் வாக்கின் குணம்நாலும்; களவுக்குப்போதல், வறிதேதொழில்செய்தல், கொலைசெய்தல் என்னும் காயத்தின் குணமூன்றும்; கொலைநினைக்கை, காமப்பற்று, ஆசையென்னும் மனசின் குணமூன்றும் ஆகப்பத்துவகைப்படும். (சி. சி. அ: கஉ. நிரம்ப.)
2. தீயின்குணமென்று. பசி, சோம்பு, மைதுனம், காட்சி, நீர்வேட்கை. (சிலப்ப.)

தீக்குணர்—தீழ்மக்கள். (சூ. நிக. உ: டிச.)
தீக்குதல்—தீயச்செய்தல்.
தீக்குத்தீதல்—ஆவேசமுதவியவற்றாற் றீப்பாய்தல். (வழக்.)

தீக்குநி—தழல்விழுங்கி. இது மலையாள தேசத்தில் மிகுதியாயுளதென்பார். (வழக்.)
தீக்குவெறுத்துகை—சவுக்காரம். (வைத்தியபரிபா.)

தீக்குறி—துர்க்குறி.
தீக்கூர்மை—1. இந்துப்பு. 2. திலாலஊனம். (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

தீக்கை—1. தீட்சை. (உ-ம்.) “அவன்செய்திக்கைகக்கொண்டு” (ஈசுவச. பொது. கஉரு.)
2. விரதநியமம்.

தீக்கையோன்—1. அரண். 2. குரு. 3. தீட்சைபெற்றோன்.
தீக்கோள்—துர்க்கிரகம். உள்ளமுடையான் பார்.

தீங்கனி—1. இனிமையானபழம். 2. நெல்லிக்கனி. (உ-ம்.) “கைத்துக்கடிதடுங்காஞ்சிரந்தின்பவன்நீங்கனியைத்தய்த்து” (திருநாற். டிசு.)

தீங்கினர்—தீயோர்.
தீங்கு—1. குற்றம். (உ-ம்.) “திங்கிலாதின்னங்கேட்கச்சிந்திக்கின்றேம்” (சிவரக. நந்திமனு. கூ.) 2. கேடு. (சூ. நிக. அ: சுஎ.) 3. துன்பம். (உ-ம்.) “ஒலமிட்டுத்தீங்கிணைந்தோரல்லுத்தேறும்” (திருக்கோ. கஎக.)

தீச்சுதும்—துர்ச்சுதும்.
தீச்சுடம்—அழுகி. (வைத்தியபரி.)
தீச்சுணம்—மிளகு. (வைத்தியபரி.)
தீச்சுலம்—கடனுரை.
தீச்சுணகம்—இலுப்பை. (வைத்தியபரி.)
தீச்சுடர்—1. தீபம். (உ-ம்.) “தற்புகழ்தல்” பார். 2. வெடியுப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

தீச்சோல்—1. சாபம். 2. சிறுசொல். (பிங்கல. உ௦கஉ.) 3. பழிச்சொல்.
தீஞ்சுவை—நற்சுவை.

தீஞ்சேறு—தீனியபாகு. (உ-ம்.) “அறையுறகரும்பின்நீஞ்சேற்றியாணர்” (பதிற்று. எரு.)
தீஞ்சோல்—இனியசொல். (உ-ம்.) “மாங்குயிலினையதிஞ்சொல்” (நைடத. சுயம்வர. கஉ.)
தீட்டண்பத்திரம்—1. அலரி. 2. கொத்தமல்லி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

தீட்சணபுட்பம்—கரம்பு. (மலையக.)
தீட்சணம்—1. கஞ்சாங்கோரை. (மலையக.)
2. கூர்மை. 3. நஞ்சு. (வைத்தியபரிபா.) 4. நிவிர்த்திகலையிற் பிருதிவித்தத்துவத்திலிருக்கும் தூற்றெட்டுப்புவரங்களுளொன்று. (சி-வி. திரி. உக. உரை.) 5. மிளகு. (உ-ம்.) “மலையசந்தீட்சணம்பா-லதிவிரண்டிமிழை” (தைல. தைலவ. கூ.)

தீட்சணகண்டகம்—முள்நாவல். (மலையக.)
தீட்சணகந்தகம்—சுருள்நி. (வைத்தியமூ.)
தீட்சணகம்—வெண்கடுகு. (மலையக.)
தீட்சணசாரம்—இலுப்பை. (வைத்தியபரி.)
தீட்சணதண்டிலம்—திப்பிலி. (மலையக.)
தீட்சணபத்திரம்—அலரி. (மலையக.)
தீட்சணரகம்—வெடியுப்பு. (வைத்தியபரிபா. அக.)

தீட்சணியம்—கூர்மை.
தீட்சிதன் — சோதிட்டோமப்புரிந்தோரது பரம்பரையில் வந்தவர்க்குரிய பட்டப்பெயர். (அபிதானகோச.)

தீட்சாவரன்—திட்சிதன்.
தீட்சித்தல்—திட்சைசெய்தல். (சி. சி. பாயிர. கூ. ஞாநப்.)

தீட்சை—1. உபதேசம். அது: சட்சுதீட்சை, பரிசுதீட்சை, வாசகதீட்சை, மாநததீட்சை, சாதிரதீட்சை, யோகதீட்சை, ஒளத்திரிதீட்சை என ஏழுவகைப்படும். அவற்றுள், மச்சஞ்சிணையைப்பார்த்துத்தானாக்குமாறுபோல ஆசாரியன் உண்மையிலே சித்தத்தைவைத்து ஞானதிருட்டியைவிழித்து அத்துவாக்களின் கட்டுண்டகண்மங்களைத்தகித்து இராசுவினாலே விடப்பட்ட சந்திரனைப்போல மலத்திரயங்களினின்றே சீடனைக்குவது சட்சுதீட்சை. பஞ்சப்பிரமசுடங்களைச் சொருபமாகவுடைய பஞ்சாட்சரத்தை வலக்கையிலேந்திப் பிரார்த்தவாதையை நீக்குவதுபொருட்டாகச் சேஷனுடையதலையிலே சோதிமயமாகவைத்து அந்தச் சோதிமயமான தடையை உள்ளும் புறம்பும் பரிபூரணமானதாகத் தியானித்து அந்தக்கையாலே அவனுடைய தேகத்தில் பஞ்சகலாத் தாங்களைப் பரிசித்து வாதையையொழிக்குமது பரிசுதீட்சை. பஞ்சாக்கரத்தின் பொருளாயிருக்கிற திரிபதார்த்தங்கள் ஞான ஒளியுடனேகூடி உபதே

சிக்குமது வாசகதிட்சை. சீஷனைத்தானாகப் பாவிக்குமது மாந்ததிட்சை. இந்த முறைமைகளெல்லாம் இவனுக்குச்சந்தேகங்கள்தீரச் சாத்திரங்களிலே கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் உண்டாக்குமது சரத்திரதிட்சை. அட்டாங்கயோகங்களினாலேமனோபாவநையைக்கெடுத்துநிட்டையிலே புரிவிக்குமது யோகதிட்சை. [இவ்வாறு தீட்சையும் பக்குவர்க்குச்செய்வது.] குண்டமண்டலத்தோடேசெய்யுமது ஔத்திரிதிட்சை. 2. சங்கற்பம்.

நீட்டணகாரம்—இருப்பை. (மலையக.)

நீட்டணம்—கஞ்சாங்கோரை. (மலையக.)

நீட்டல்—1. எழுதுதல். (பிங்கல. உகஉச.)

2. கோதல். (உ-ம்.) “கூந்ததிட்டி” (புறநா.கஉ.)

3. தீட்டுதல். (உ-ம்.) “ஊட்டி” பார். 4. துலக்கல். (பிங்கல. உகசஉ.)

நீட்டு — 1 அழுக்கு. 2. ஆசெளசம். 3. எழுத்து. (உ-ம்.) “காரணமுலகுக்குதவுநின்னடியாரகையெழுத்திட்டதிட்டன்றோ” (மதுரை. பதிற்று. சுஎ.) 4. சித்திரித்தல். (உ-ம்.) “திட்டார்மதில்புடைகூழ்” (திருவாச-திருவப். சு.) 5. தெரிநிலைவினப்பகுதி. 6. பரிசித்தல், தீண்டதல். (உ-ம்.) “ஓட்டு” பார். 7. மகளிர்குதகம். (வழக்கு.)

நீட்டுக்கல்—சாணைக்கல்.

நீட்டுகல்—நீட்டுக்கல்.

நீட்டுதல் — 1. அரிசிதிட்டல். (வழக்.) 2. எழுதுதல். (உ-ம்.) “கயற்கூடுகண்ணிண்டையாகாசந்தீட்டுதல்கைக்காரிதே” (மறைநை. எக.) 3. கட்டுதல். 4. கூராக்குதல். (வழக்.)

நீடன்—கஞ்சாங்கோரை. (வைத்தியபரிபா.)

நீண்டல்—அணுகல். (உ-ம்.) “நீண்டிலெலித்தவர்தீவினைதீர்ப்பவன்” (திருக்கோ. உசக.) 2. தொடுதல். (பிங்கல. உகநக.) 3. பாம்புமுதலியனதீண்டதல். (உ-ம்.) “வாளரவந்தீண்டிடவேலீழந்துமாண்டு” (சிவரக. அபுத்திபு. உக.)

நீண்டியம்—பவளக்குறிஞ்சி. (வைத்தியபரிபாடை.)

நீண்டுதை—தீண்டதல்.

நீண்டுதல் — 1. தீண்டல். 2. விஷந்தீண்டல்.

நீத்தட்டிக்ப்.ல்—நீக்கல், இதனாலே தீயுண்டாக்குவர். (வழக்.)

நீத்தம்—1. சிவாகமமிருபத்தெட்டி ஒன்று. (இரண்டாவது சைவவினாவி. தீப்தம் தீத்தமென நின்றது.) 2. தீர்த்தம், ரகரங்கெடநின்றது.

நீத்தநீ—சதாசிவத்தவத்திவிருக்கும் அணுசதாசிவர் பதின்மருளொருவர். (சி. சி. க: உரு. மறை.)

நீத்தல்—தீப்பொறிக்கல். (உ-ம்.) “இமைத்தீத்தொளிர்செங்கண்” (கூர்மபு. அட்டமூர்த்த. கூ.)

நீத்தா—வட்டத்திருப்பி. (மலையக.)

நீத்தாங்கம்—மயில். (வைத்தியபரிபா.)

நீத்தியம்—அரத்தை. (மலையக.)

நீத்திரள்—ஊழித்தீ. (பிங்கல. சரு.)

நீத்திறம்—கொலை. (மணிமே.)

நீத்தெய்வம்—அக்கிரிதேவன், பாவகன் என்று பெயர். (சூ. நிக. க: ருஉ.)

நீத்தொட்டல்—1. அக்கினிகுமம். 2. தூர்ச்செய்கை. (உ-ம்.) “தீத்தொழிபிலகன்றித்திரிதந்து. (நன்னூ. உயிர்த். ரு. உரை.)

நீத்தோபலம்—சூரியகாந்தக்கல். (வைத்தியமூ)

நீதல்—சருக்குதல்.

நீது—1. குற்றம். (உ-ம்.) “நீதகலேகாதசிதான்” (ஏகாதசி. காலநிரண். எ.) 2. கொடுமை. (உ-ம்.) “புலையுன்செய்தநீதமுணர்ந்து” (திருவினா. அங்கம். 40) 3. பீகாள். (பிங்கல. கஅஅஎ.) 4. தீமையுடையது. (உ-ம்.) “அநனழீஇயல்லவைசெய்தலிற்றீதே” (வன். கஅஉ.) 5. துன்பம். (ஐங்குறு.) 6. பாவம். (உ-ம்.) “உள்ளத்தாலுள்ளலுந்தீதே” (வன். உஅஉ.) (7) மரணம். (சிந்தா.)

நீர்தோடை—1. நரம்பு. (உ-ம்.) “நீர்தோடையகரவினாத்தெள்வினி” (சிந்தா. காந்தருவ. ககசு.) 2. யாழ். (சிந்தா.)

நீர்ப்பு—நீக்குணத்தாரோடுளதாயநட்டி. (வன். உஉ-ம் அதி.)

நீநம்—கேடு.

நீநீ — 1. இரப்போர். (சூ. நிக. உ: சஅ.) 2. தீமைசெய்வோர் (உ-ம்.) “சிவபத்தரல்லாதநீநருக்கும்” (சிவரக. பசாசு. உக.)

நீநன்—1. இரப்போன். (சூ. நிக. உ: சஅ.) 2. தரித்திரன். (சூ. நிக. உ: சக.) 3. பெருந்தீநன். (வழக்.)

நீநா—கப்பற்காரர்துறைபிடிக்கக் கொழுத்தின வெளிச்சம். (பரதவர் வழக்கு.)

நீநாய்—ஒருவகை நாய். (மணிமே)

நீநிறம்—மாந்தளிர்க்கல். (வைத்தியமூ. அக.)

நீநீர்—திராவகம். (வைத்தியமூ. அக.)

நீப்பியம்—அசமதாகம். (வைத்தியமூ.)

நீப்பிரகாசி—குங்கிலியம். (மலையக.)

நீப்பிரயகம்—ஒலம். (வைத்தியபரிபா. அக.)

நீப்பு—சருக்குதல்.

தீப்புட்பம்—சண்பகப்பூ. (வைத்தியமூ.)
தீப்போறி—நெருப்புப்பொறி. (உ-ம்.) “தீப்
பொறியொன்றுற்றால்” (சிவரக. அபுத்தியருவ.
ச.)

தீபக்கால்—1. விளக்குத்தண்டு. 2. விளக்
கேத்துகருவி. (திருவிளை. மூர்த்திவி. உஅ.)

தீபகம்—1. ஓரலங்காரம். அஃது ஒருசொல்
குணமுதலிய நான்கனுள் யாதேனும் ஒன்றி
னைக்குறித்து ஒருகவியிலே ஓரிடத்தினின்று
பலவிடத்துஞ்சென்று பொருளைவிளக்குவது.
(தண்டி. கூஅ.) [ஓரிடத்துவைக்கப்பட்ட விளக்
கானது பலவிடங்களிற்சென்றுபொருளைவிளக்
குதல்போல இஃது ஓரிடத்தினின்று பலவிடங்
களிலுஞ்சென்று பொருள்களை விளக்குதலா
லே தீபகம் எனப்பட்டது.] 2. பார்வைமிகும்.
(உ-ம்.) “சகலர்க் துமம்மலமாய்ந்தறுக்கப்-பாங்
குறுதீபகம்போ லுருக்கொண்டு பரன்வருமே”
(திருவாத. திருப்பெருந். கசு. உரை.) 3. மஞ்
சன். (வைத்திய.) 4. விளக்கு.

தீபகாந்தி—வயிரக்கல்.

தீபகாந்தியோன்—தீபகாந்தி.

தீபசாலம்—சோதிவிருட்சம். (உ-ம்.)
“தீளைத்தவோமுதம்சினையுறவிரிவன தீபசால
மும்போன்ற” (பாரத. காண்டவ. கூரு.)

தீபதீச்சம்—வாலுஞ்சை. (மலையக.)

தீபதைலி—ஆமணக்கு. (வைத்தியமூ.)

தீபநம்—1. ஆகாரம். (உ-ம்.) “தீபங்கள்
சென்றதினால்” (அகத். குருநாடி. உருக.) 2.
மஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.) 3. வளரப்பிரகா
சிக்கச்செய்யுங்கருவி. (சிந்தா.)

தீபளி—கயா. (வைத்தியபரிபா.)

தீப்புட்பம்—சண்பகப்பூ. (மலையக.)

தீபம்—1. இரவெரிமரம் இது, சோதிவிருச்
கம். (உ-ம்.) “தேக்கிலாரநாகஞ்சிந்துரந்திலகந்
தீபம்” இரகு. ஆற்று. கசு.) 2. சோதிநாள்.
(சூ. நிக. க. எக.) 3. தீவு. (உ-ம்.) “பல்வேறு
தீபத்துச்செங்கோன்மை. (திருவிதழ்நாடி.
அ.) 4. விளக்கு. (பிங்கல. சசு)

தீபமரம்—சோதிவிருட்சம். (உ-ம்.) “தீபமா
மரங்களாலும். (பெரியபு. கண்ணப்ப ககக.)

தீபாக்கிநி—ஒருசுடர்கொண்டெரியும் நெ
ருப்பு. காடாக்கிநி, கமலாக்கிநி, தீபாக்கிநி என்
னு மூவித அக்கிரியிலொன்று. அது. தீபம்போ
லொருசுடராக நின்றெரிவது ஒருவிதருவைத்
தெரிப்பது என்பர். (வைத்தியபரிபா. அசு.)

தீபாந்தம்—பெருச்சாளி. (வைத்தியமூ.)

தீபாவலி—ஐப்பசிமாசத்தில் அபரபக்கச்
சதுர்தசியில் உஷத்தகாலத்தில் நரகாசுரனைத்
திருமால் கொன்றதனால் இவ்வேளை எழுந்து

அப்பியங்கஸ்நாநஞ்செய்துகொண்டு கோடி
தரித்துப் பலகாரங்களுக்தி யுலகத்தார் மங்க
ளங் கொண்டாடவேண்டுமென அவ்வசுரன்
வேண்டுகோளாஸ்திருமால்நவனமேயாகவென்
றதினமாம். இத்தினம் தைலத்தில் இலக்குமி
யும் வெந்நீரிற்கங்கையும் வசிக்கின்றூர்கள்
ஆகையால் தைலாப்யங்கஞ் செய்துகொண்டு
வெந்நீரிலே ஸ்நாநஞ்செய்யச் சகல தரித்திரத்
தையும் ஒழிக்கின்றாராவர். ஸ்நாநஞ்செய்தவுட
னே அலங்காரமாய்த்தரிக்கும் ஆபரணங்களா
லும் புதுவத்திரங்களினாலும் அதுகமேன்மை
யான சம்பத்தையுமடைகிறார். (அபிதானசி.)

தீபாவளி—தீபாவலி.

தீபிகை—1. சாந்தியதிகலையிற் சிவதத்து
வத்திருக்கும் பத்துப்புறங்களுஞ்ஞொன்று. (சி-
வி. கிரி. உக.) 2. பிரமரந்திரத்துக்குள்ளான
ஒரு சிவகலை. (பௌட். எடுக.) 3. விளக்கு.
(சூ. நிக. க. ருஉ.)

தீம்—இன்சவை. (பிங்கல. கசுகரு.)

தீம்பண்டம்—1. இனிய பழம். (சிந்தா.)
2. நற்பணிகாரம்.

தீம்பர்—1. கீழ்மக்கள். (சூ. நிக. உ. ருச.) 2.
தீங்குசெய்வோர். (உ-ம்.) “சிவன்பொற்கோயிற்
செம்பொனுங்கவந்ததீம்பர்” (அருணகிரிபு.
நாட்டு. உக.)

தீம்பாலை—துருதிவாதிமரம். (வைத்தியமூ-
அசு.)

தீம்பு—1. கீழ்மை. 2. தீது. (வழக.)

தீம்புழல்—இனியபண்ணியாரம். (உ-ம்.)
“தீம்புழல்வல்க்கழற்கான்மன்ளர்” (மதுரை.
ககரு.) [இருப்பைப்பூவென்றுங்கூறுவர்.]

தீம்புளி—கருப்புக்கட்டிகூட்டிப்பொரித்த
புளி. (உ-ம்.) “இருங்கழிச்செறுவிறீம்புளி
வெள்ளுப்பு” (மதுரை. ககஅ.)

தீம்பூமரம்—ஒருமரம். (உ-ம்.) “நீர்தீம்பூ
மரநிரந்ததக்கோலமும்” (சிந்தா. விமலை. கக.)

தீமுருகல்—ஒரு சரக்கு; அது: வைப்புப்பாண
முப்பத்திரண்டினுள்ளது.

தீமை—1. இனிமை. (ஐங்குறு.) 2. கேடு.
(உ-ம்.) “எனது - தீமைவிழிக்கடைநோக்கி”
(கோயிற். பதஞ்சலி. கரு.) 3. கொடுமை.
(புறநா.)

தீயம்—1. இனிமையான. 2. தீதான. (1, 2-
புறநா.)

தீயது—1. இனியது. 2. தீங்குள்ளது.

தீயப்புட்பம்—சண்பகப்பூ. (மலையக.)

தீயம்—தித்திப்பு. [தெலுங்கு.]

தீயர்—1. கீழ்மக்கள். (சூ. நிக. உ. ருச.)
2. பொல்லாதவர்கள்.

தீயல்—தீதல்.

தீயளி—காயா. (வைத்தியமூ. அக.)

தீயன—1. இனிமையுள்ளன. 2. தீங்குள்ளன. (உ-ம்.) “சாந்தனையுந்தீயனவேசெய்திடினும்” (முதுரை. ௩௦.)

தீயாக்கிரை—பொன்னாங்காணி. (மலையக.)

தீயாடி—சிவன். (உ-ம்.) “வீயினன்ன-தீயாடி சிற்றம்பலமனையான் தில்லையூரனுக்கு” (திருக்கோ. ௩௭௪.)

தீயார்—தீயோர். (உ-ம்.) “தீயாரைக்காண்பதுவுந்தீதே” (முதுரை. ௬.)

தீயோர்—தீமோர். (பிங்கல. ௮௭௨.)

தீர்—தேரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “தீர்வழிதேற்றமிலையேல்” (இன்னிசை. ௧௪.)

தீர்க்ககணம்—வெண்சேரகம். (வைத்தியமூ. அக.)

தீர்க்ககந்தை — மெருகன்கிழங்கு. (தைல. தைலவ.)

தீர்க்ககாண்டம்—கோரைப்புல். (வைத்தியமூ. அக.)

தீர்க்கசந்திரமகம்—ஒருவகையாகம். (உ-ம்.) “தீர்க்கசந்திரமகநத்தினர்” (சேதுபு. இலக்கும. ௭.)

தீர்க்கசந்தி—வடமொழிப்புணர்ச்சியி னென்று. அது: அ ஆக்களின்பின் ஆவும் இ ஈக்களின்பின் ஈயும் உ ஊக்களின்பின் ஊவும் தோன்றல். (நன். மெய்யீ. ௧௮. உரை)

தீர்க்கசாலம்—ஆச்சாமரம். (வைத்தியமூ. அக.)

தீர்க்கணம்—வெண்சேரகம். (வைத்தியபரிபா.)

தீர்க்கதண்டம்—1. ஆமணக்கு. (வைத்தியமூ. அக.) சாட்டாங்கதண்டம்.

தீர்க்கதமணி—ஒரு முரிவர். (உ-ம்.) “தீர்க்கதமணவன்குமரன்கத்தீவான்” (சேதுபு. அகத்திய. ௭.)

தீர்க்கதரிசி—முக்காலவருத்தமாநமறிவோன்.

தீர்க்கதநு—பனைமரம். (வைத்தியமூ. அக.)

தீர்க்கதாரு—நிலைப்பனை. (மலையக.)

தீர்க்ககந்தை—மெருகன்கிழங்கு. (தைலவ.)

தீர்க்கநாசிகை — ஐம்பத்தொருநத்திரசத்திகளிலொருத்தி. (வி-ணி.)

தீர்க்கபத்திரம்—உள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

தீர்க்கபர்ணி—வாழை. (தைலவ.)

தீர்க்கபர்ணி—தீர்க்கபர்ணி. (உ-ம்.) “செங்கிரை” பார்.

தீர்க்கபாகன் — திருதராட்டிரன் குமரன். (அபிதானசி.)

தீர்க்கபாகு—1. சதருத்திரரிலேவருணதிக்கி னிருக்கும் சதருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி.

உஎ௦.) 2. நிவிர்த்திகலையிற் பிருதுவிதத்துவத்த் விருக்கும் நூற்றெட்டுப்புலவங்களு ளொன்று. (சி-வி. கிரியா. உக. உரை.)

தீர்க்கபாதபம்—தென்னமரம். (மலையக.)

தீர்க்கபுயன் — திருதராட்டிரன் குமரன். (அபிதானசி.)

தீர்க்கபம்—1. ஆறுமேழாமிராசிகள். 2. நிச்சயம். (கு. நிக. அ: ௪௪.) 3. நீளம். 4. நெடில். (பி. வி. நு.)

தீர்க்கழகி — ஐம்பத்தொரு உருத்திரசத்திக ளி லொருத்தி. (வி-ணி. உஎ௧.)

தீர்க்கழலம்—1. தெரட்டாற்சுருங்கி. (வைத்தியமூ. அக.) 2. முடக்கொற்றன். (வைத்தியமூ. அக.)

தீர்க்கரதம்—பன்றி. அதிகப்புணர்ச்சிசெய்வது. (வைத்தியமூ. அக.)

தீர்க்கராசிகை—மஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

தீர்க்கலேகிதம்—துளசி. (வைத்தியபரிபா.)

தீர்க்கலோகிதம்—1. சிவந்தி. 2. தருப்பை. (1, 2-மலையக.)

தீர்க்கலோசநன்—திருதராட்டிரன்குமரன். (அபிதானசி.)

தீர்க்கவசன் — திருதராட்டிரன் குமரன். (அபிதானசி.)

தீர்க்காதேவி—நிருதியின்றேவி. (அபிதானசி.)

தீர்க்கவிருக்கம்—பெருமரம். (மலையக.)

தீர்க்கவைரம்—நெடுநாளையில் விரோதம்.

தீர்த்தகர்—சமணமுரிவர்.

தீர்த்தகர்— } சமணகுருக்கண்மார். அவர்
தீர்த்தங்கர்— } ஏமசந்திர, காசசந்திர, நே
மிசந்திர, வகிசந்திர, மாகசந்திர, அருகந்த,
ஆகிநாத, அசுகள, பாஸ்வநாத, செளகத,
சுருதிசீர்த்தி, ஸ்ரீமதகாமரகிதமுரிசுவாமி முத
லிருபத்துநால்வர். (த. நி. போ.)

தீர்த்தம் — 1. ஆகமம்; ஐஜ. (சிந்தா.) 2. சுத்தம். 3 திருமஞ்சளநீர். (உ-ம்.) “இன்மலர் கந்தத்தீர்த்தமிவற்றொடுமொருசாரூயப்ப” (கந்த பு. திருக்கல். ௭௬.) 4. திருவிழா. 5. நீர். (4, 5-கு. நிக. கக: ரகரவே. ௧௩.)

தீர்த்தர்—1. கடவுளர். 2. பரிசுத்தர். (உ-ம்.) “தீர்த்தராய்முத்தீவேட்குஞ் செல்வந்தம் மிருக்கைசொல்வாம்” (திருவிளை. நகர. ௮௨.)

தீர்த்தல்—1. ஒழிதல். (உ-ம்.) “பெண்முத லாப்பற்றதுதீர்த்தவெம்பாவரைதீர்த்த” (திரு நூற். ௮௮.) 2. தீர்மானித்தல். 3. நீக்குதல். (உ-ம்.) “இடுக்கணவர்த்தசேவடி” (சேதுபு. சேதுச. ௧.)

தீர்த்தன்-1. அருகன். (உ-ம்.) "பெண்முதலாப்பற்றதுதீர்த்தவெம்பாவணைதீர்த்த" (திருநாற்-அஅ.) 2. குரு. (பிங்கல.௭௮௨.) 3. சிவன். (உ-ம்.) "உலகுயிர்ப்பாவுந்தீர்த்தன்மேனிகொள் பேரொளிகோக்கியேதியங்கி" (கந்தபு.ததிசுஉத. ௧௪௭.) 4. பரிசுத்தன். (உ-ம்.) "புலவன்நீர்த்தன் புண்ணியன்புராணன்" (மணிமே. மணிமே+லா. தோன். ௧௮.)

தீர்த்திகை-1. தீர்த்தம். (உ-ம்.) "தீர்த்திகைச்சுனைச்சிகரநண்ணினான்" (கந்தபு. வள்ளியம்மை. ௮௧.) 2. யாது. (பிங்கல. ௮௮௦.)

தீர்த்தல்-ஒழிதல். (உ-ம்.) "சிறந்தையிலுந் பவற்குருவத்தீர்த்தால்" (இராமா. சூர்ப். ௧௨.)

தீர்த்தவன்-1. துறந்தவன் 2. தேறினான். (மருதாரந்தாதி. உ.)

தீர்த்தன்ரு-தீர்த்தது. (புறநா.)

தீர்ப்பான்-வைத்தியன். (தைலவ.)

தீர்ப்பு-1. தீர்மானம். (வழக்.) 2. நிவிர்த்தி.

தீர்பு-தீர்வு. (உ-ம்.) "பாடினமாயையாற் றீர்புரைப்பீரென" (சேது. இலக்கும ௧௬.)

தீர்மானம்-1. தாளத்தீர்ப்பு. 2. தீர்ப்பு. (1, 2-வழக்.)

தீர்மானத்தல்-1. தாளத்தீர்த்தல். 2. நிச்சயித்தல்.

தீர்மானிப்பு-தீர்மானம்.

தீர்வினை-வினைத்தீர்வு. (உ-ம்.) "சீதவறன்முழ்குபுதிர்வினையடைந்தான்" (சேது.காசிப். ௬.)

தீரவு-1. தீர்தல். (உ-ம்.) "மையநீர்வுறவெய்தனை" (சேதுபு. சேதுவந். ௧.) 2. பிராயச்சித்தம். (உ-ம்.) "பற்றியபழிக்குத்தீர்வு" (திருவி. கரகணனுக்குச்சிவ. ௭.)

தீர்வை-1. தீரி. (பிங்கல. ௨௮௨௮.) 2. சங்கம். (வழக்.)

தீர்வைத்துறை-ஆயத்துறை. (வழக்.)

தீர-1. நீடித்த. (உ-ம்.) "தீரகாமமுஞ்செவ் வியுமிரும்படிதிளைத்தான்" (பாரத. குருகுல. ௮.) 2. முற்றாக. (உ-ம்.) "இன்னந்தீரத்தேருமின்" (திருவி. பழிய. ௨௬.)

தீரகாகளம்-வெற்றிச்சிந்தம். (உ-ம்.) "தீரகாகளம்பெறுதலின்" (பாரத. பாயிர. ௧௭.)

தீரத்துவம்-1. உறுதி. 2. தைரியம்.

தீரத்துறந்தார்-முற்றத்தாறந்தார். (உ-ம்.) "தலைப்பட்டார்தீரத்துறந்தார்மயங்கி - வலைப்பட்டார்மற்றையவர்" (வள். ௬௪௮.)

தீரம்-1. கரை. (உ-ம்.) "அதன்நீரத்தோர்" (பிரமோத். ௬: ௨.) 2. சிறுவரம்பு. (சூ. நிக. ௮: ௧௮.) 3. மஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.) 4. மகத்தையம். 5. வெற்றி. (உ-ம்.) "தீரகாகளம்பெறுதலின்" (பாரத. சிறப்பு. ௧௭.)

தீரன்-1. சதருத்திரரில் அதேபாதத்திருக்கும் சதருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி ௨௭௦.)

2. திண்ணியன். (உ-ம்.) "இறையவனடியார் குளவன்ருநதீரன்" (சிவரக. சிவதன்மா. ௨௭.)

தீரமை-நீங்காமம். (உ-ம்.) "திருவினைத் தீரமையார்க்குங்கயிறு" (வள். ௪௮௨.)

தீவகம்-தீபகம்.

தீவகமிருகம்-ஒரு பார்வைமிருகம். (உ-ம்.) "தீவகமிருகந்-தளிருடைக்கரங்கொ டநடப்பார் சிலந்தாமே" (சேதுபு. சங்கரபா. ௧௬.)

தீவம்-விளக்கு. (உ-ம்.) "தீவந்தோன்றிய முழைத்துணையெனத்தெறுகண்ணார்" (இராமா. படைகாட்சி. ௨௬.)

தீவர்த்தி-ஒரு விளக்கு. (வழக்.)

தீவலஞ்செய்தல்-கவியாணச்சடங்கிலொன்று. அஃது: அக்கிரிப்பிரதட்சணம்பண்ணல். (சூ. நிக. ௬: ௪.)

தீவாந்தரம்-தீவுகள். (உ-ம்.) "விரியொழிற் சாலிவேயமிகுதினவேறுதீவாந்தரம்" (திருவினை. நரிபரி. ௧௦௭) 2. வெளி.

தீவான்-கறையான். (வைத்தியபரிபா.)

தீவி-1. ஒருபட்சி. 2. புவி. (பிங்கல. ௨௪௧௧.)

தீவிகை-தீபம். (சிந்தா.)

தீவிதீரட்சம்-கொடிமுந்திரிகை. (வைத்தியமூ. அக.)

தீவிய-இனிய. (சிந்தா.)

தீவியது-இனியது.

தீவிரகந்தம்-துளசி. (வைத்தியபரிபா.)

தீவிரதரம்-நால்வகைச்சத்திரிபாதங்களு ளொன்று. அது: தீ. இரும்பைத்தன்வண்ண மாக்குவதுபோலச் சிவம் ஆன்மாவைத்தன்வண் ணமாக்சிச் சிவநந்தம்மேலிடச்செய்துநிறற் றல். (திருவாத. திருப்பெரு. ௬௭. உரை.)

தீவிரம்-1. சூரியகிரணம். (பிங்கல. ௨௧௨.)

2. நால்வகைச்சத்திரிபாதத்துள்ளொன்று. அஃது என்னின்கணெண்ணெய் இனிது விளங்கித் தோன்றினும் பரித்தநியப்படா துடனிறற் றல் போல ஆன்மாவின் கட் சிவம் இனிதுவிளங்கித் தோன்றினும் பிரித்தநியப்படா துடனிறற் றல். (திருவாத. திருப்பெரு. ௬௭. உரை.) 3. பிரா ரத்தமூன்றனுள்ளொன்று. அஃது எல்லாறையும் வாகிக்குமாறானும் சிவஞானிகளை மிகுதியும் வா தியாது. (சி. சி. ௧௦. ௬: ஞாநப்.)

தீவிளங்குவைரம்-மீனம்பர். (வைத்தியமூ. அக.)

தீவிளி-காய். (சூ. நிக. ௪: ௮௬.)

தீவிழித்து-தீபுறப்படவிழித்து. (சிந்தா.)

தீவினை-1. கொடுமை. (சூ. நிக. ௧௧: ௧௮.)

2. பாவம். அஃது இருவினையிடுஞ்

(உ-ம்.) “தீவினைக்கிடமாய்ப்பூண்டலுனருந்தி” (பிரமோத். ச: அ.) (பிங்கல. கஅசக.)

தீவு—1. இனிமை. 2. கடலிடைக்குறை, இது ஏழுவகை. (சூ. நிக. கஉ: சுக.) (உ-ம்.) “ஆரமுதின்கடல்வேலிசெழுந்தருவாய்மணிபம் பியதீவுடே” (ஆனந்தலகரி. அ.) 3. தீதல்.

தீவேட்டல்—1. அக்கிரிக்குமுன் விவாகஞ் செய்தல். (உ-ம்.) “உலகறியத்தீவேட்டானென் னுமதுவென்னேடி” (திருவா. திருச்சா. கக.) 3. யாகம்பண்ணல். (உ-ம்.) “முத்தீவேட்டு” மிவர்” (திருவிளை. உலவாக்கிழி. கஉ.)

தீற்றுல்—உண்பித்தல். (சிந்தா.)

தீற்றி—பூசி. (சிந்தா.)

தீற்றுக்கல்—மணியாசிக்கல். (வழக்.)

தீற்றுதல்—1. சுத்தம்பண்ணுதல். 2. சுவர் முதலியமெழுகுதல் (வழக்.) 3. தின்னப்பண் ணுதல். (உ-ம்.) “நென்மாவல்சித்திரிப்பண் டை” (பெரும்பாறை. கசக.) 4. பூசுதல். (உ-ம்.) “சிறையைந்துமிடுதுமென்பார்தீற்று தஞ்சிருக்கியென்பார்” (சிந். பதுமை. ககஉ.)

தீற்றுப்பவகை—மணியாசிப்பவகை. (வழக்.)

தீனி—உணவு.

தீன்பண்டநல்கல் — உணுப்பொருளீதல். அஃது அறம் முப்பத்திரண்டினுன்று. (சூ. நிக. கஉ: ககரு.)

தீனி—தின், தின்னப்பட்டது. (உ-ம்.) “தீனி யிலாசைதெவுட்டாதுதேவர்க்கும்” (திருமந் திரம.)

து.

து—1. ஒரு விசுவதி. இவ்விசுவதி அது என் றுதப்பாலப்பெயரிலும், குழையதுஎன்றுற்போ லவினைக்குறிப்புமுற்றிலும், அவ்வினையாலவினையும் பெயரிலும், பாய்த்து என்றும்போலத் தொழிற்பெயரிலும், வந்தது வந்து வருது என் பனவற்றிற்போலத் தெரிநிலைவினைமுற்றிலும், வரும். (நன்னூலிற்காண்க.) 2. ஒளிகழ்ச்சிக் குறிப்பு. (வழக்கு.) 3. சுத்தம். (உ-ம்.) “எற்ப தங்கன்றுவளர்சோமனங்கி” (மறைசை. அஅ.)

துக்ககண்—துயரமுள்ளோன்.

துக்கசகிதர் — மாநிடர். (உ-ம்.) “சந்திர மௌலிரகைசெய்து துக்கசகிதரைத் தோற்றி டேன்யானே” (குத. சிவமான். க0: கரு.)

துக்கடி—துண்டுபட்டது. (வழக்.)

துக்கத்திரயம்—உடவுளாலு முயிர்த்தோற் றங்களாலும் பஞ்சபூதியங்களாலு முண்டாகு மூவகைத்துக்கம். அவை: ஆதிதைவிகம், ஆதி பெளதிகம், ஆதியாத்மிகம்என மூவகைப்படும்.

அவற்றுள்; கர்ப்பாசயத்திலேவரும் விதநமும் பிறக்குங்காலத்திலேவரும் விதநமும், மூப்பில் நரை திரையால்வரும் விதநமும், அஞ்ஞாதத் தாலே செய்யப்பட்டிருக்கிற அளவில்லாத சந் கற்பத்தினாலேவரும்விதநமும், இயமனுயிரைக் கொண்டிபோகும்போதுவரும் விதநமும், நர கரகத்திலமுந்தும் விதநமுமுதலானவை ஆதி தைவிகம்; சீ த த் த ா லு ம் பெருமழையாலும் கொடுவெயிலாலும் பெருங்காற்றாலும் மின்ன லும் இடியாலும்வரும் விதநமும் ஆன்மாக்க ளொன்றையொன்று கட்டிவைக்கையா லும் ஒன்றையொன்று கொல்கையாலும்வரும் விதந முதலானவை ஆதி பெ ள தி க ம்; ஆதியாத் மிகம்—தேகத்தைப்பற்றிவரும் விதநமும், மநத் தைப்பற்றிவரும் விதநமும் என இரண்டுவகை. அவற்றுள், தேகத்தைப்பற்றிவரும் வி த ந ம்— வாத்தாலும், பித்தத்தாலும், சேட்டெத்தாலும் வெப்பாலும், சூலையாலும், சத்தாறுக்களாலும், விலங்காக்களாலும், அழகு தொழுநோய்களா லும், நீர்ப்பாட்டாலும், இராகத்தாலும், ஸ்திரி புருடர்கூட்டப்பிரிவினாலும், குருதிவங்களி னாலும், தபசினாலும், உள்ளமுயற்சியினாலும், சம்பத்தின்மிகுதியாலே அடாதனசெய்கையா லும்வரும் விதநமுதலியவாகும், மநத்தைப்பற் றி வரும் விதநம்—பந்துக்கள் திரவியமுதலியவற் றைப் பிரிகையால்வருஞ்சோகம், பிறருடைய சிறிவுமாக்கமுங்கண்டு பொருமை மநத்துக்கு இழிவுவருதல் விடபத்திவிச்சை கோபம் முத லியவாகும். (வி-ணி.)

துக்கம்—1. கிலேசம். (பிங்கல. கஅஅக.)

2. தன்பம். (உ-ம்.) “துக்கமாமடவிதனைச் சந்நிகொமிந்தியுமாகி” (சிவரக.உருத்திரவீணை. கக.) மணிமேகலையில் துக்கம் ஆறென்பர்.

துக்கர்—துக்கமுள்ளாராகிய பாவிகள்.

துக்களம்—குங்கிலியம். (வைத்தியபரிபா.)

துக்காணி—இரண்டெம்படிகொண்ட ஒரு செப்புநாணயம். [தெலுங்கு.] “துக்காணிபோ லொருபொட்டிட்டுத் துலங்கவிட்டு” இது திருவாரூர்த்தேசிகர் தனிக்கல்.

துக்கி—துக்கத்தையுடையவன். (சி. சி. உ: ரு மறை.)

துக்கித்தல்—1. கிலேசித்தல். 2. புலம்பல்.

துக்கிதம்—துக்கம்.

துக்கிதர்—துக்கமுள்ளவர். (சி. சி. க: ரு. சிவாக்.)

துக்கிப்பு—துக்கம்.

துக்கு—கீழ்மை. [தெலுங்கு.]

துக்குணி—அற்பம். (வழக்.) (உ-ம்.) “சீனிச் சரக்குத்துக்குணிக்கிள்ளிதாயம்மே” (குற்றலக்

குறவஞ்சி.)

துகன்—1. குற்றம். (உ-ம்.) “துகடர்பெருஞ் செல்வம்” (நாலடி. செல்வநிலை. உ.) 2. தாது. (பரிபாடல்.) 3. புழுதி.

துகீநம்—பணி. (சூ. நிக. க: ௪௦௧.)

துகீர்—பவளம். (உ-ம்.) “துகிரிதழ்வைத்து வல்வோகண்முழக்கின” (பாரத. கிருட்டிண. ௨௦௪)

துகிரீத்தாளி— } பவளமல்லிகை. (வைத்
துகிரீத்தாளி — } தியபரிபா.)

துகில்—1. சீலை. (உ-ம்.) (சூ. நிக. எ: ௪௬.)
2. வெண்பட்டு. (சிந்தா.)

துகிலிகை—எழுதுகோல். (சூ. நிக. எ: ௧௪.)

துகினூல்—வெண்ணூல். (சிந்தா.)

துகைத்தல்—1. சஞ்சரித்தல். (உ-ம்.)
“வரம்பெறவாமனமாறுகைக்குந் திருவாயிற்
கோபுரம்” (மரு. தி. ௧௨.) 2. நசுக்கல். (உ-ம்.)
“துன்றுகடிக்காவினையடிக்கெடுதுகைத்தான்”
(இராமா. சுந்தரகா. பொழிவிறு. அ.) 3. வருத்
தல். (சிந்தா.)

துகையல்—துகைத்தபொருள்.

துங்கபத்திரி—துங்கபத்திரை. (உ-ம்.)
“துங்கபத்திரிதம்பாவி” (திருவிளா. தலவிசே. ௧௧.)

துங்கபத்திரை—ஒருநதி. (வி-ணி. ௨௨. ௬.)

துங்கம்—1. அகலம். (பிங்கல. ௩௪௪. ௮.) 2.
உயர்ச்சி. (உ-ம்.) “துங்கமரம்விசையையோடு”
(சிவரக. விசையை. ௧௭.) 3. பெருமை. (பிங்
கல. ௩௪௪. ௮.)

துங்கீரிகம்—காவிக்கல். (வைத்தியபரிபா.)

துங்கன்—மேன்மையுடையோன்.

துச்சத்தாந்—ஆயணக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

துச்சம்—1. கீழ்மை. 2. கொம்மட்டி. 3.
நிஷ்பலம். (சி. சி. ௩௩. சிவாக்.) 4. பேய்க்
கொம்மட்டி. (2, 4-வைத்தியபரிபா.)

துச்சன்—கீழ்மகன்.

துச்சாசநன்—துச்சாதநன். (உ-ம்.) “நீட்டிய
துச்சாசநனுடையநெஞ்சை” (கலி. ௧௦௧. உரை.)

துச்சாதநன்—துரியோதனன் தம்பி. (உ-ம்.)

“தருகதுகிலெனவெழுந்ததங்களை வன்போடு
துச்சாதநன்சொல்லா முன்” (பாரத. குதுபோர்.
௨௪௪.)

துச்சார்—காமுகன். (நாலடி. ௬: ௪.)

துச்சில்—1. ஒதுக்கிடம். (உ-ம்.) “துச்சி
விரந்தவயிர்க்கு. (திருவன். ௩௪௦.) 2. தங்கு
மிடம்.

துசுபரிசம்—சிறுகாஞ்சொறியேவர். (உ-ம்.)
“சதப்புப்பிதுசுபரிசமுண்டிவீழி” (தைல. வை
லவ. ௭௪.)

துசுகம்—கோம்மட்டிமாத்லை. (மலையக.)

துசும்—1. இருபிறப்புள்ளன. 2. குக்கிலி
யம். 3. கொடி. [இது துவசமென்பதன் விகா
ரம்.]

துஞ்சல்—துஞ்சதல்பார்.

துஞ்சுதல்—1. இறந்துபடுதல். (உ-ம்.)
“பொய்த்துயிறஞ்சும்” (கலி. ௭௫.) 2. உறங்கு
தல். (உ-ம்.) “துஞ்சாநாய்துயிலறிந்து” (கந்தபு.
வள்ளியம்மை. ௧௬௪.) 3. சோம்பல். 4. சோர்
தல். 5. தங்குதல். (உ-ம்.) “சாபஞ்சாத்தியகலிண
துஞ்சுவியனகர்” (பெரும்பாணா ௧௨௧.) 6. நிலை
பெறுதல். (3, 6-சூ. நிக. ௧௧: ௭௧௪. ௧.)

துஞ்சை—ஐம்பாலினுள் ஒருவகை. (சிந்தா.)

துட்கல்— } அச்சக்குறிப்பு. (உ-ம்.) “துட்
துட்குதல்— } கக்கடற்றுட்கப்பொருள் வே
லா” (திருப்பு. ௪௨௨.)

துட்கெனல்—துணுக்கெனல், அச்சக்குறிப்பு.
(சிந்தா.)

துட்டகம்—பொல்லாங்கு.

துட்டகன்—துட்டன். (உ-ம்.) “அவலத்
துட்டகனத்தியருந்” (அருணகிரி. அருந்தவ.
௧௩௪.)

துட்டசதுர்த்திரி—மகாபாரதத்தில் கொடுமை
யிற்சிறந்த நால்வராகிய கன்னன், சகுனி, துச்
சாதநன், துரியோதனன் என்பவர். (திரோபதி
மாஸியிட்டசரு. ௧௦௦.)

துட்டத்தனம்—தீக்குணம்.

துட்டம்—1. அடங்காமை. 2. மரகதக்குற்றத்
தொன்று. அது நீலோற்பலநிறம். (திருவிளா.
மாணிக்கம்வி. ௪௮.)

துட்டரி—தொடரி, புல்தொடக்கி. (வைத்
தியபரிபா.)

துட்டவி—ஒருசெடி. (வைத்தியபரிபா.)

துட்டன்—1. தீயன். (உ-ம்.) “மறையோர்
வேட்கொண்டவர்க்கும்வஞ்சுஞ்செய்துட்ட
னான்” (சிவரக. கத்தரிப்பூ. ௨௨.) 2. தேன்.
(சூ. நிக. ௩: ௭௭.)

துட்டு—ஒரு நானாயம். (தெலுங்கு.)

துட்டை—தொழுத்தை. (சூ. நிக. ௨: ௪௫.)

துட்டபதம்—தீமையானவியாசம். (உ-ம்.)
“கொட்பனற்சுடவிறந்தமைகேட்டலுந் குருக்
கடுப்பதத்துடனமுதிஞ்சுயோதநன்” (பாரத.
வாரணாதத. ௧௩௫.)

துடக்கறுப்பான்—முடக்கொற்றான். (மலைய
க.)

துடக்கு—1. ஆகுசம். 2. பந்திப்பு. (உ-ம்.)
“மாயாடனவயிற்றிவற்றாறுடக்குண்டு” (சி. சி.
௨: ௪௬.) 4. தெரிநிலைவினப்பகுதி. 5. மகளிர்
குதகம். (உ-ம்.) “மாயவலைப்பட்டிலைத்துடக்

தழல்” (திருப்பு. டுகக.)

துட்கீதல்—பந்தித்தல்.

துடங்கணம்—வெண்காரம். (வைத்தியபரிபா.)

துடவை—1. உழவுகொல்லை. (உ-ம்.) “தனிநகருமாளிகையும் பாழ்ந்துடவைப்படுமீ” (சேதுபு. இராம. டி: கச௦.) சோலை. (சூ. நிக. ச: டிசு.) 3. தோட்டம். (உ-ம்.) “சுனையுடைப்பலவாசினி பூகமாந்துடவை” (கந்தபு. ஆற்று. கள.) 4. மயில். (வைத்தியபரிபா.)

துடி—1. அகில். (வைத்தியபரிபா.) 2. இசங்கு. (மலையக.) 3. உடுக்கை. (உ-ம்.) “துடிமருங்கிற்கொடிச்சியர்” (அரிச்சந். நாட்டு. கடு.) 4. வலம். 5. காலதட்பம். அஃது தற்ப்பரையொன்றின் தூற்றிலொருபங்கு. (சித்தாந்த சிரோமணி. கணிதாத்தியாயம். கசு.) 6. குமர னுடல். (உ-ம்.) “சூர்திரங்கடந்தோனடியதுடியும்” (சிலப். கடலாடு. டுக.) 7. குறிஞ்சிப்பறை. (பிங்கல. டுஉஉ.) 8. கூதாளிச்செடி. (உ-ம்.) “துடித்தலைப்படர்ச்சந்தனக்குங்குமத்தொருதி” (தணிகை. நாட். கசு.) 9. சத்தகந்திகைகளாடல். 10. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 11. பாலநிலப்பறை. (4, 5, 9, 11-பிங்கல. கசு டு௦.)

துடிக்கல்—துடித்தல். (உ-ம்.) “துடிக்கலுற்றதுருவம்” (கந்தபு. குரதண்டஞ்செய். சு.)

துடிக்குறடு—உடுக்கைவடிவாகச்ச்சய்த மரக்கட்டை. (உ-ம்.) “துடிக்குறடுருட்டியோடி” (பெரியபு. கண்ணப்ப. உச.)

துடிகம்—தும்பை. (வைத்தியபரிபா.)

துடிசம்—தும்பை. (மலையக.)

துடித்தல்—1. அசைதல். 2. குதித்தல். (உ-ம்.) “துள்ளியதிரையிலாடுமீன்கண்டுதுடித்துவீழ்” (திருவிளை. கான்மா. அ.) 3. கோபம் முதலியவைகாரணமாக வாய்முதலியவற்றிலுண்டாகுஞ்சகம்பிதம். (உ-ம்.) “செவ்வாய்துடிக்க” (திருக்கோ. கசுசு.) 4. துள்ளுதல். பொற்பந்துபோலத்ததுடித்தது. (திருவிளை. மேருவைச். உசு.) 5. பதறல். (உ-ம்.) (சிவரகசி. சிவதன்மா. கஉ.)

துடிநீர்—சாக்குடமுதுவந்தரத்திலுள்ள அதிதிபுத்திரராகிய பன்னிருவர். (உ-ம்.) “சாக்குடமந்வந்தரத்தினிற்றுடிதப்பெயரொடும்” (கர்மபு. தக்கன். வழி. கசு.)

துடிதலோகம்—(பெனத்த)தெய்வலோகங்கள் ளாநினுள்ளனாகாவது. (மணிமேகலை. புத்தசரித்திரம்.)

துடிதுடிக்குதல்—துட்டத்தனம்பண்ணல். 2. துடிக்குதல். (1, 2-வழக்.)

துடிதுடிப்பு—துட்டத்தனம். (வழக்.)

துடிதுல்—சரிசாங்கத்துடிப்பினால்வரும் நயநட்டஞ்சொல்லுமொருசுரத்திரம்.

துடிப்பு—அசைவு.

துடியடி—யானைக்கன்று. (பிங்கல. உசகசு.)

துடியி—1. துட்டன். (வழக்.) 2. துடி கொட்டும் புலையன். சிலப்பதி. வேட்டுவரி.

துடியாஞ்சீ—இசங்கு. (வைத்தியபரிபா.)

துடுக்கன்—துட்டன். (வழக்.)

துடுக்கு—1. தீக்குணம். 2. விரைவு. (1, 2-வழக்.)

துடுப்பாற்றி—ஒரு மீன். (பரதர்வழக்கு.)

துடுப்பு—1. துடுப்புப்போலுமுகை. (உ-ம்.) “களிபட்டாநிலையேபோற்றவபுதுடுப்பின்” (கவி. க௦க.) 2. நெய்த்துடுப்புமுதலியன. (சூ. நிக. எ: கசு.) 3. வலிதண்டு. (உ-ம்.) “நாவாயிருக்கையுமெயினர் துண்டத்தயல்வன துடுப்புவிசந்துவிலைகள்” (இராமா. அயேசு. குக. டிசு.)

துடுப்புக்கீரை—ஒரு கீரை. (வழக்கு.)

துடுமெனல்—ஓர் ஓவிக் குறிப்பு. நன்னூர். இடையிய உ. உரை.)

துடுமை—ஒருவகைத்தோற்றக்கருவி. (உ-ம்.) “நிசாளந்துடுமைசிறுபறையுடக்கம்” (சிலப் அரங்கேற்று. உஎ உரை.)

துடுவை—நெய்த்துடுப்பு. (உ-ம்.) “துடுவைபுரித்தாகுதி” (திருவிளை. குண்டோதர. கசு.)

துடை—1. அரசமரம் 2. விஷமூங்கில். (1, 2-வைத்தியபரிபா. 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

துடைக்குதல்—துடைத்தல்.

துடைத்தல்—1. சுவறச்செய்தல். (உ-ம்.) “பட்டக்கடறுடைக்குஞ்சுடர்ப்படைத்திளி” (கர்மபு. தக்கன்வமி. உசு.) 2. தடவுதல். (புறநானூர்.) 3. நீக்குதல். (உ-ம்.) “பழியைத்துடைத்து” (இராமா. ஆரணிய. சூர்ப்ப. கசுசு.)

துடைப்பம்—முதேவியின் படைக்கலம். (உ-ம்.) “முதலில்முகடிதோன்றினன். அவளை வேதசிவாகம ஒழுக்கமில்லாத பாஷண்டகளிடத்தும் பாதகரிடத்தும் மற்றையசுத்தமுள்ள இடங்களிலுமார்வாயென. அவள் கழுதையிலேறிக் காகக்கொடியிடித்துத் துடைப்பமாகிய படைதாங்கித் துப்பிரபன் என்னுங் கலிபுருனைக் கணவனுக்கொண்டு சொல்லியவாறுற்றனன்” (கர்மபு. இந்திரத்துய. கஉ. உரை.) வாருகோல் என்பதுமிது. (பிங்கல. கசுஅஅ.)

துடைப்பு—துடைத்தல். (உ-ம்.) “துடைப்புறேவா” (சேதுபு. திராசா. உஅ.)

துடையரசு—விசமூங்கில். (வைத்தியமூ. அக.)

துடையு — துடைத்து. (உ-ம்.) “நீலம் புடைப்பண்ணவார்ப்பொலிச்சம்பு துடையு” (பதிற்று. சச.)

துண்டகேரி-1. கோவைக்கொடி. 2. பருத்திச்செடி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

துண்டம்—அலகு. (உ-ம்.) “துண்டவெம்படையிற்றற்குத்தி” கூர்மபு. தக்கன்வயி. சச.) 2. சாரப்பாம்பு. (பிங்கல. உசு0க.) 3. துண்டித்தல். 4. துண்டு. (உ-ம்.) “துண்டமாக்கினர் மூக்கெனச்சொல்லினான்” (இராம. கரன்வதை. ஏ.) 5. பங்கு. (உ-ம்.) “செவார்பொடிநீறும் நல்லதுண்டப்பிறைக்கீறும்” (தேவார. திருக்கேதீச். சந்தர. உ.) 6. முகம். (பிங்கல. க0கச.) 7. மூக்கு. (உ-ம்.) “கவ்வைசெய்முகனுறு துண்டமுயிர்ப்பெழு” (சேதுபு. தேவியு. ௩௨.)

துண்டர்—பாலிகள்.

துண்டரிக்கம்—குறும். [தெலுங்கு.]

துண்டன் — கொலைசெய்வோன். (உ-ம்.) “தண்டனாகியதுட்பண்ணியன்” (சேதுபு. அக்கிரி. சச.)

துண்டி — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. துண்டிவிநாயகன். (உ-ம்.) “துதிக்கைபெறந் துண்டிசேன்” (சிவரக. கணபதியுடன். ௬)

துண்டித்தல் — அறுத்தல். 2. தறித்தல். (உ-ம்.) “இருபதமுமழுவாற்றண்டித்து” சேதுபு. கடவுள்வா. கஉ.)

துண்டிப்பு—துண்டித்தல்.

துண்டிவிநாயகன் — காசியில் விநாயகன். துண்டிபார்.

துண்டிரபுரம் — காஞ்சி. (உ-ம்.) “காஞ்சி துண்டிரபுரமென்புகலநின்ற தவே” (கந்தபு. திருநகர. எக.)

துண்டிரன் — காஞ்சியரசனானவன். (உ-ம்.) “அரியதோர்கயிலைக்கணங்கனிலொருவனானதுண்டிரன்” (கந்தபு. திருநகர. எக.)

துண்டு—1. துண்டம். 2. பங்கு துண்டம் பார்.

துண்ணிடுதல்—திடுக்கிடுதல்.

துண்ணோளல்—1. அச்சக்குறிப்பு. (உ-ம்.) “துண்டகுதிராபுயந்துளங்கத்துண்ணொ” (இராமா. அயோத்தி. நகர்நீர். கருடு.) 2. விரைவுப்பொருடருமோர்குறிப்பிடைச்சொல். (உ-ம்.) “துண்ணென்றுடலம்வெருக்கொள்ள” கூர்மபு. தக்கன்வேள்வியழி. சஅ.)

துணங்கல்—கூத்து. (பிங்கல. கசசச.)

துணங்கலம் — 1. இரள். 2. திருவிழா. (1, 2-பிங்கல. கசருக.)

துணங்கை—1. ஒருவகைக்கூத்து. இஃது இருகையுமுடக்கிப்பழப்புகையொத்தியாடல்.

(உ-ம்.) “பழுப்புடையிருகைமுடக்கியடிக்கத் துடக்கியநடையதுதனைக்கைய” தம்” (திருமுரு. முசு. உரை.) [இதனைச்செய்யென்பாருமுள்.] இதை மதுரைக்காஞ்சியில் மச்சரிராடுங்குத்தென்பர். சூடாமணிநிகண்டில் பேய்க்குத்தென்பர். 2. திருவாதிரை. 3. திருவிழா. (2, 3-கு. ௪க. கக: ணகரவெ. கஉ.)

துணர்—1. பழக்குலை. (உ-ம்.) “சாரற்பலவின் கொழுந்தணர்நறம்பழம்” (ஐங்குறு. உகச.) 2. பூங்கொத்து. (கு. நிக. ச: சக.) 3. மலர். 4. மலர்த்தாது. (பிங்கல. உஅ0அ, உஅ0க.)

துணர்த்தல்—முகைத்தல்.

துணரிய—குலைகொண்ட. (உ-ம்.) “பைம்பாகற்பழந்துணரிய” (பொருந. ககக)

துணவு—துணுமரம். (வைத்தியபரிபா.)

துணி—1. ஒளி. (பிங்கல. கககஎ.) 2. சல்லி. (கு. நிக. சு: கச.) 3. சிலைத்துணி. (உ-ம்.) “வநமெலாந்துணிகள்” (அரிச்சமாயா. கஅ) 4. சோதிநாள். 5. துண்டு. (உ-ம்.) “உடுத்தபாயைத்துணிபடக்கிழிந்து” (திருவிளை. யானையெ. கஎ.) 6. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “மாறைவெற்பாதுணி” (வாண. கக0.) 7. செளிவு. (உ-ம்.) “துணிமழைதவழந்” (சிறுபாட்டு. உசரு.) 8. மரவுரி. (4, 8-பிங்கல. கசருஉ.)

துணிக்கை—துணித்தல்.

துணிகரம்—துணிவு.

துணிகை—துணிவு.

துணித்தல்—1. அறுத்தல். 2. துண்டுசெய்தல். (உ-ம்.) “வெங்கண்வாளரவைத்துணித்துவிளித்தவாறும்” (திருவிளை. நாகமெய். க.) 3. துமித்தல், வெட்டல் (உ-ம்.) “சுடராநுளாலிருணீங்கச் சோதியினித்தான் றுணியாயே” (திருவாச. பிரார்த்தனை. ஏ.) (பிங்கல. உகசச.)

துணிதல்—1. தெளிதல். (உ-ம்.) “துகளறத்துணிந்த” (மலைபடுகடா. உஅக.) 2. நிச்சயித்தல். (பெரியபு. திருவாரூர். சக.) 4. முயலல். (உ-ம்.) “சோதனையுளகப்படாச்சோதியுனைச்சோதிக்கத்துணிந்தேனந்தோ” (திருவிளை. நான்மாடக்கட. உஉ.) 5. வெட்டுதல். (உ-ம்.) “துணிந்திரண்டுபடப்பொருதுதொல்லையுலகாசாளத்துணிவதல்லால்” (பாரத. கிருட்டி. கச.)

துணிந்த—கிழிந்த. (உ-ம்.) “ஆடையுந்துணிந்தசீரையாகி” (திருவாத. மண். உக.) 2. தெளிந்த (உ-ம்.) “துகளறத்துணிந்த” (மலைபடுக. உரு0.)

துணிபு—துணிவு. (உ-ம்.) “வீரத்துணிபினைவியந்துபோற்றி” (சேதுபு. வேதாள. ருசு.) தெளிவு.

துணியல்-துணிகள், துண்டங்கள். (உ-ம்) "கொழுமீன் குறைஇயதுடிசட்டுணியல்" (மதுரை. ௧௨௦.)

துணிவாவி—தன்பொருணிற்சுப்பிற்சொலுக்கிசைதல். (உ-ம்.) "தன்பொருணிற்சுப்பிற்சொலுக்கிசைதறுணிவானியென்பது" (த. நி. போ. ௧௦௪)

துணிவினோதம்—தன்சொற்பொருளையழிவுறுக்கொடுத்தல். (த. நி. போ. ௧௦௪.)

துணிவினந்தரம்—முன்சொன்ன பொருளை யொழித்தொருபொருளை மொழிந்திடல். (த. நி. போ. ௧௦௪.)

துணிவு—1. ஆண்மை. (உ-ம்.) "தூங்காமை கல்விதுணிவுடையமயிம்முன்றம்" (வள்ள. ௧௮௬.) [ஒன்றினையும்பாராத கடிதிற்செய்வதாகலின் உபசாரவழக்காற்றணிவெனப்பட்டது.] 2. தெளிவு. (உ-ம்.) "துன்னல்போகியதுணிவினோனென" (புறநா. ௨௬.) 3. நிச்சயம். 4. மறங்கலங்காமை. (உ-ம்) "துன்பமுறவரினுஞ்செய்கதுணிவாற்றி - யின்பம்பயக்கும்வினை" (வள்ள. ௬௬௬.)

துணிவுத்தாக்கு -- இசைத்தமிழ்நூலிற்குரியஎழுவுகைத்தாக்கினுளொன்று. இது மூன்று சீரையுடையது. (மணிமே.)

துணுக்கம்—1. அச்சம். (உ-ம்) "தோன்றினையாவருந்துணுக்கமெய்தவே" (இராமா. ஆரணியகா. கரணவதை. ௫௨.) 2. நடுக்கம். (உ-ம்.) "யானைநின்றநிலைகெடத் துணுக்கங்கொள்ள" (திருவிளா. நான்மா. ௭.)

துணுக்கிடுதல்—திடுக்கிடுதல், பயப்படுதல். துணுக்கிடுதல்—1. துண்டு. (வழக்கு.) 2. பயமுறல்.

துணுக்கெனல்—1. அச்சக்குறிப்பு. 2. குலைதல். (பிங்கல. ௬௮௫௬.)

துணுங்குதல்—ஒருவதல். துணை—1. அளவு. (ஐங்குறு.) 2. ஆதரவு. (உ-ம்.) "வாய்த்தல்" பார். 3. இரண்டு. (உ-ம்.) "துணையடிக்கணவையினார்" (திருவிளா. வளை. ௧௬.) 4. ஒப்பு. (உ-ம்.) "தென்காலினுடன் கவரிகால்வீசிடவேதுணையிலாதார்" (சிவரக. கணபதிமுரன். ௧௧.) 5. கணவன். (உ-ம்.) "தாழ்துணை துறந்தோர்சனித்துயரெய்த" (சிலப். அந்திமால. ௧௬.) 6. சகாயம். (பிங்கல. ௬௮௫௬.) 7. துணைவன். (உ-ம்.) "நின்றதுணை கூன்புரிந்தனனதுகேள்" (சிவரக. தாருக. ௧௧.) 8. துணைவி. (உ-ம்.) "செவியுறவாங்குகணை துணையா மானமர்நோக்கியர்நோக்கென" (திருக்கோ. ௨௭௪.)

துணைக்கருவி—துணைக்காரணம்.

துணைக்காரணம்—முதற்காரணங்காரியாய் முடியுமளவும் அதற்குத்துணையாயுடனிகழுவது. (நன். ௫௮. உரை.)

துணைசெயல்விலக்கு—விலக்கலங்காரவகையுள் ஒன்று அது துணைசெயல்போலக் கூறிவிலக்குவது. (தண்டி. ௧௪. உரை.)

துணைத்தல்—பிணைத்தல். (உ-ம்.) "தண்ணறுங்கழுநீர்துணைப்பவிழைபுணையு" (மதுரைக்கா. ௫௫௬.)

துணைப்படை -- அறுவகைச் சேரைகளுளொன்று (வள்ள. ௭௬௨. உரை.)

துணைமை—உதவி. (உ-ம்.) "தோட்டுணைத்துணைவரோடுந்துணைமாறுணைமைசெய்ய" (சேதுபு. இலக்குமி. ௨௫.)

துணையினோர்—சகோதரர். (உ-ம்.) "சுற்றுதுணையினோரை" (கந்தபு. தருமகோபன். ௧௭.)

துணைவர்—1. சகோதரர். துணைவன்பார். 2. தோழர். (உ-ம்.) "மித்திரரானமன்னர்விறலுடைத்துணைவரோடும்" (பாரத. படையெழுச்சி. ௧௫.) 3. மந்திரிசர். (சூ. நிக. ௨: ௨௧. ௪வியிலே தேர்ச்சித்துணைவரென்றார்.)

துணைவன்—1. உதவிக்காரன். 2. சகோதரன். (உ-ம்.) "கரியின்முகத்துணைவனெனவொருசார்வரும்" (கந்தபு. சூரபன். வதை. ௪௧௬.) 3. தலைவன். 4. தோழன். (சூ. நிக. ௨: ௪௨.) 5. மணவாளன். (உரிச்சொல்லி ௨: ௭.) 6. மந்திரி. துணைவர் பார்.

துணைவி—1. சகோதரி. 2. தோழி. (பிங்கல. ௬௬௬.) 3. மனைவி. (உ-ம்.) "தன்றதுணைவியின்னலதுகந்து" (பிரமோத். பஞ்சா. ௪௧.)

துத்தநாகம்—இது. சுயமும்ரசமுந்தொந்திப்பானதென்பர். (வைத்தியபரிபா. நவலோகத்தொன்று. (பிங்கல. ௬௨௬௬.)

துத்தபாடாணம்—ஒரு பாஷாணம். துத்தம் — 1. எழிசையினொன்று. அது: நாவினுற்பிறக்குமிசை. (சூ. நிக. ௧௦: ௧௬.) 2. ஒருவகைக்கல். 3. கண்மருந்து. (உ-ம்.) "கண்ணேய்குந்தந்தொலையும்- வாசமிகுதுத்தத்தால் வாழ்த்து" (பதார்த்தகுண.) 4. சமனிசை. (பிங்கல. ௧௪௨௦.) 5. தீ. 6. நான்முகப்புல். 7. நாணற்புல். 8. நாய். (சூ. நிக. ௧௧: ௧௧௪௦௨) 9. நாய்ப்பாகல். 10. நீர்முள்ளி. 11. பால். (உ-ம்.) "துத்தமிசைந்திடும்வானின்முளைத்தபிறைத் - துண்டங்கடுத்ததுதலிமயாசலத்துய்யபச்சைப் - பிண்டங்கடுத்தது" (மறைசை. ௭௧) 12. யாழினோர்நம்பு. (சிலப்.) 13. வயிறு. (6, 7, 9, 10-வைத்தியமூ. அக.) 11, 12-பிங்கல. ௬௬௫௬.)

துத்தமனா—முயற்புல். (மலையக.)
துத்தி -- ஒருவனைக் கொட்டுவாத்தியம்.
(உ-ம்.) “கொம்புதுததிகொட்டுமுறைமையன்”
(இராமா. அயோத்தி. சுங்கைப். ௩௦.)

துத்தல்—உண்ணல். (உ-ம்.) “முற்றுத்தந்
துத்தின” (நாலடி. ௧௧. அதி.)

துத்தி—1. ஒரு செடி. அது: எலிச்செவித்
துத்தி, ஐயிதழ்த் துத்தி, ஒட்டுத்துத்தி, ஒரிலைத்
துத்தி, (கண்டுதுத்தி) காட்டுத்துத்தி, கொடித்
துத்தி, இறுதுத்தி, (செந்துத்தி) நாமத்துத்தி,
நிலத்துத்தி, பணிகாரத்துத்தி, (பெருந்துத்தி)
பெட்டகத்துத்தி, இரட்டகத்துத்தி, (வயற்
துத்தி) வட்டத்துத்தியெனப் பலகிறப்படும்.
(உ-ம்.) “இப்படியிற்றுத்தியிலையை” (பதார்த்த
குண.) 2. செமல். (பிங்கல. ௧௬௦௮.) 3. பாம்பி
ன்படப்பொறி. (உ-ம்.) “துத்திநாகநாரியிற்
றுவக்கிவெற்பிலத்தநாள்” (சேதுபு. இராம
தை. ௧.)

துத்தியம் — துதி. (உ-ம்.) “முன்விழுந்தடி
வணங்கித்தத்தியஞ்செய்து” (சிவரக. வரலா.
௧௧.)

துத்து--உணவு. (உ-ம்.) “முற்றுத்தந்துத்
தினை” (நாலடி. ௧௧.)

துத்துநாகம்--துத்தநாகம். (உ-ம்.) “பயித்தி
யத்தைப்போக்குமரியதுத்தநாகமது” (பதார்த்த
குண.)

துத்துராம்—ஊமத்தை. (மலையக.)
துதி—1. துருத்தி. (சுந்தர.) 2. தெரிநிலை
வினைப்பகுதி. 3. தோத்திரம். (பெரியபு. பா
யிரம். ௪.) 4. துதி. (உ-ம்.) “துதிக்காலன்னர்
துணைசெரதுமிதிக்கும்” (ஐங்குறு. ௬௦௬.)

துதிக்கை — 1. துதிக்குதல். 2. யானைத்
துதிக்கை. (கு. நிக. ௩. அ.)

துதித்தல்—தோத்திரஞ்செய்தல். (பிங்கல.
௨௦௦௭.)

துதிப்பு—துதித்தல்.

துதியம்—சுவரிலோத்திரம். (வைத்தியபரி
பா.)

துதியரிசி—அட்சதை. (உ-ம்.) “துதியரிசி
குங்குமுமுத்திரையஞ்சாத்தி” (தைல. தைலவ.)

துதியை — இரண்டாந்திதி.

துதியாதற்புருடன் — இரண்டாம் வேற்று
மைக்கொகை. (பி. வி. ௨௧. உரை.)

துபுத — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2.
செறிவு. (உ-ம்.) “பொன்றுதையம்புயத்தின
காலன்” (மறைசையன்.)

துதைத்தல்—நெருக்கல்.

துதைதல்—1. செறிவு. (பிங்கல. ௨௨௩௪.)
2. பூசப்படுதல். (உ-ம்.) “சூங்குமந்துதைந்து

பிறைவடங்கிடந்தகுவிமுலை” (சுர்ம. தமோகு.
௪.)

துந்தி—வயிறு. (உ-ம்.) “துந்திரோகங்கா
மாலை” (தைல. தைலவ. ௧௭.)

துந்திரோகம்—மகோதரம். (உ-ம்.) “துந்தி
ரோகங்காமாலையுன்மாதம்” (தைல. தைலவ.
௧௭.)

துந்துயம்—கடுகு. (வைத்தியபரிபா.)

துந்துபி — 1. ஒரு தைத்தியன். (இராமா.
கிட்கிந்தா. துந்துபிப். ௧.) 2. கன்மேந்திரிய
பஞ்சகத்திலிருக்கும் ஐந்துருத்திரிலோருவர்.
(வி-ணி. ௨௭௨.) 3. பேரிகை. (உ-ம்.) சோனை
மாழுமிலேழுமொத்ததிர்ந்தன துந்துபிக்குலம்”
(பாரத. படைபெ. ௮.)

துந்துமாரி — முதல்வள்ளலெழுவரிலோரு
வன். (பிங்கல. ௭௮௮.)

துந்துயி—வியாழவட்டமாகிய அறுபது வரு
டத்தின் ஐம்பத்தாறுவதாண்டு. (வருஷாதி
தூல்.)

துப்பட்டி—ஒருசீலை. [இந்துஸ்.]

துப்பல்—துப்புதல்.

துப்பாக்கி — துப்பாக்கி. (உ-ம்.) “ஆணிவரை
யுறலால்.....துப்பாக்கிலைச்சுருள்” (காள
மேசம்.) [இந்துஸ்தானிச்சொல் என்பர்.]

துப்பிரபன்—சலிபுருடன். இவன்மூதேவி
கணவன். (உ-ம்.) “துடைப்பம்” பார்.

துப்பு — 1. அறுபவம். (உ-ம்.) “சொல்லு
மிம்முன்றுஞ்செய்தாற்றப்புத்துப்பாக்கி” (சே
துபு. சர்த்தியா. ௧௧.) 2. அரக்கு. (உ-ம்.) “துப்பு
பலநிரியாசம்” (தைலவ.) 3. அறிவு. 4. ஆயுதப்
பொது. சிலப்பதிகாரத்திற் கருவி ‘யென்றார்.
(பிங்கல. ௧௬௦௮.) 5. ஆராய்ச்சி. 6. உணவு.

(உ-ம்.) “துப்பார்க்குத்துப்பாயதுப்பாக்கி”
(வள். ௧௨.) 7. கறை. (வழக்.) 8. குற்றம்.

9. சிவப்பு. (உ-ம்.) “துப்புடையாதைச்சொல்லு
கேன்” (இராமா. சூர்ப்பநகை. ௨௧.) 10. சுத்தம்.

(உ-ம்.) “துப்புடைமணலிற்றுகி” (இராமா.
எதிர்கோட். ௨.) 11. துணை. 12. துணைக்கார

ணம். (கு. நிக. ௬. ௩௩.) 13. தெரிநிலைவினைப்
பகுதி. 14. நன்மை. (வள். ௧௨.) 15. நெய்.

16. பகை. (உ-ம்.) “திருகுழைற்றவெந்துப்பின்”
(சுர்மபு. தக்கவே. ௪௭.) 17. பவளம். (உ-ம்.)

“துப்பார்திருமேனித்தும்பிக்கையான்பாதம்”
(வாக்குண்டாம்.) 18. பற்றுக்கோடு. (வள்.

௧௦௬) 19. பொலிவு. 20. மேன்மை. 21.
வன்மை. (உ-ம்.) “ஆனியின்றுப்பினிய” (இரா
மா. கரண். ௬௩.) (11, 15, 19, 20-பிங்கல.

௧௬௦௮)

துப்புதல்—உழித்தல்.

துப்புரவு—1. அதுபலிப்பன. (உ-ம்.) “துப்புரவில்லார்” (வள்.க௦௫௦.) 2. ஜம்பொறிதுகர்ச்சி. (சூ. நிக. க: உள.) 3. சுத்தம். (வழக்)

தும்—உளப்பாட்டுத்தன்மைப்பன்மைவினை விருதியிடைச்சொல். (உ-ம்.) “நடத்தும்” (நன் னூ. வினையி. கக.)

தும்பகா—தும்பை (மலையக.)

தும்பரம்—அத்தி. (மலையக.)

தும்பராட்டம்—1. அரத்தை. (தைல். தை வவ. கஅ. உரை.) 2. பேரரத்தை. (மலையக.)

தும்பன்—துட்டன். (வழக்.)

தும்பாரகம்—பேரரத்தை. (வைத்தியபரிபா)

தும்பால்—குரை. (வைத்தியபரிபா)

தும்பாலை—சுரை. (மலையக.)

தும்பி—1. ஒரு மீன். (பரதர் வழக்கு.) 2. கொடிக்கொத்தான். (வைத்தியபரிபா.) 3. ஈரை. (பிங்கல. உககக) 4. துட்டை. (வழக்.) 5. தும்பிமரம். (உ-ம்.) “கிஞ்சுக” பார். 6 யானை. (பிங்கல. கக௫௭.) 7. வண்டினாண். (பிங்கல. உகஅக.) 8 வண்டு. (உ-ம்) “தும்பிசேர்ந் தார்க்குந் தொங்கற்சரிசுழலுடையாய்போற்றி” (சிவரக. தேவி. மேருவ. 40.) (பிங்கல. கக௫௭.)

தும்பிவி—ஒரு மரம்.

தும்பினி—மின்மினிப்பூச்சி. (வைத்தியபரி பா.)

தும்பு—1. ஈயம். 2. கரும்பு. 3. சிம்பு. (சிந்தா.) 4. நார். 5. நெருஞ்சில். 6. பனைமுத வியவற்றினேடு. (சூ. நிக. கக: மகரவெ. க.) (2, 4, 5-மலையக.)

தும்புரியம்—இராகதாள லக்கணங்களைக் குறித்துத் தும்புருசெய்த ஒருதூல். (அபிதா.)

தும்புரு—1. நாரதர்போல யாழ்வாசித்தலில் வல்லாரிருடி. (உ-ம்.) “வாரத்தேயிசைத்தும்புரு நாரதர்வந்தபாடினரன்றே” (சிவரக. தேவி யியவ உச.)

தும்பை—1. ஒருபூடு (மலையக.) 2. பொரு தல்செய்வோர்க்குரியமலை. (சூ. நிக. கஉ:கஉ.) 3. போர். (பரிபாடல்.) 4. வெற்றிலை. (மலையக.)

தும்பைமலை—1. ஒரு பிரபந்தம்; அஃது தும்பைப்பூமாலைக்கு உமாற்றாரோடு பொருவதை க்கூறுவது. (தொன்னூல். உஅக. உரை.) 2. போர்செய்வோர்க்குமலை. (சூ. நிக. கஉ: கஉ.)

தும்மல்—1. தும்முதல். 2. மூச்சு. (சூ. நிக. க: சுள.) 3. விடுதல்.

தும்பிசகரோகம்—வாயினாற் கோழைகோழையாகக்கக்கல், வார்த்தைகேட்க அசங்கிதப் படுதல், நெஞ்சுலரல், அதிகங்த்திறை, சோம்பல் என்னுமிக்குணங்களை யுண்டாக்குமொரு கைரோகம். (சிவரட். எக.) [தேகத்தைச்

சேக்கிரத்தில் நாசம்பண்ணுவதாலிப்பெயர் பெற் றது.]

தும்பிட்டி—1. சிறுகொமட்டி. 2. பேரீந்து. (1, 2-மலையக.)

தும்மு—1. கொசுரு. 2. தும்மல். (உ-ம்.) “தும்முச்செறுப்பவழுதான்” (வள். கககஅ.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தும்முதல்—காலுதல். (உ-ம்.) “நிழல்” பார்.

தும்மீத்தம்—தும் என்பதின் அர்த்தமாய்வந்த சதார்த்தி. (பி-வி. அ. உ௦.)

தும்—1. சிறுதிவலை. (பிங்கல. சுக) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. மழைத்துளி.

தும்மீத்தல்—அறுத்தல்; துணித்தல். (உ-ம்.) “சோறுவாய்த்தொழிந்தோருள்ளியுந் தோறு மிபு” (முல்லைப்பா. எஉ.) (பிங்கல. உகசச.)

[பாட்டில் துணித்தலென்பர்.] 2. துளித்தல். 3 விலக்கல். (உ-ம்.) “தொடையுசெல்வார்த் துமித்தெகிரம்மண்மீ” (கலி. ககச.) 4. வெட்டு தல். (உ-ம்.) “இராவணன்மணியுடைமருடத் தலைதுமித்தம்ருநாட்கொண்ட தொத்ததோர்த ன்மை” (இராமா. சூர்ப்பனகை. க௫.)

தும்மீதம்—1. நீர்த்துளி. (உ-ம்.) “திரைக்கட றுமிதழர்புக” (இராமா. யுத்தகா. சேதுபந். சஉ.) 2. மழைத்துலை. (பிங்கல. சுக.)

தும்மீதல்—1. துணிதல். (திருமுரு. க௦௭. அடி. உரை.) 2. வெட்டுண்ணல்.

தும்மீது—அற்று. (பதிற்றுப்பத்து)

தும்பு—தும்பித்தல்.

தும்பு—அறுத்து. (பத்துப்பா. அரும்பத.)

தும்மீரம்—1. கருமை. 2. மிகச்சிவப்பு.

தும்மீலம்—பேரோலி. (உ-ம்.) “தும்மீலமுற விரும்பாணியழலுடைவற்துயருறவே” (சிவசுரு. சுவர்க்கநர. க௭௦.)

தும்மீலம்—குழப்பம்.

தும்மீலம்—செய்ய என்னும் வாய்பாட்டுவினை யெச்சம். (பி-வி. நூ. பக்.)

தும்—1. உணவு. 2. சிம்பு. (சிந்தா.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. தூற்கும்பஞ்சிற் றெடர்துனி. (உ-ம்.) “தும்மீயைச்செவெங்கன லிற்செவ்வான் றுணிந்தேன்” (இராமா. நகரீநீங்கு. கஉள.) 5. பஞ்சு. 6. மென்மை. (பத்துப்பா. அருந்தொ.)

தும்மீச்சி—தும்மீத்தல். சி. தொழிற்பெயர் விருதி.

தும்மீக்கல்—உண்ணல். (வைத்தியபரிபா)

தும்மீத்தல்—1. அதுபவித்தல். (நாலடி. உஅ. அதி. க.) 2. உண்ணல். (உ-ம்.) “உண்மீத்தம் பயன்றுய்த்தார்போ லுண்மீத்தனாகியுந் றுன்” (கந்தடி. வள்ளி. உஉ.)

தாய்ப்பு—1. அதுபவம். 2. புசிப்பு.
 தாயிமை — மென்மை. (உ-ம்.) “தாயம்மயி
 ரடக்கியசேக்கையன்” (மலைபடு. சகஅ.)
 தாயியம்—சுத்தம்.
 தாயியன்—1. பரிசுத்தன். 2. வெள்ளிமணல்.
 (வைத்தியபரிபா.)
 தாயியாள்—சரசுவதி. (பிங்கல. கருஅ.)
 தாயியான்துறுமணல்— வெ ள் ளி ம ண ல்.
 (வைத்தியபரிபா.)
 துயக்கம்— } 1. சோர்வு, தளர்வு. (உ ம்.)
 துயக்கல்— } “தூரநடக்குந் துயக்கதனால்”
 துயக்கு— } (சேதுபு. வேதாள. உக.)
 2. தடை. (உ-ம்.) “துக்கமுஞ்சுகமுந் துயக்கற
 வறிந்து” (மணிமே. உள. கக.)
 துயங்கல்— } சோர்தல்.
 துயங்குதல்— }
 துயம்—இரண்டு. [துவயம்என்பதன்றிரிபு.]
 துயர்—1. கிலேசம். (உ-ம்.) “ஞாநமுந்தய
 ருந்தம்முண்மலையெனநலிந்தவன்றே” (இராமா
 ஆரணிய. அயோமுதி.உ.) 2. தெரிநிலைவினைப்
 பகுதி 3. தன்பம். (உ-ம்.) “தூபரிலங்குமுலகிற்
 பலவுழிகடோன்றும்பொழுதெல்லாம்” (தேவா
 ர. பிரமபுர. அ. சம்பந்த.)
 துயர்தல்—துன்பப்படுதல். (உ-ம்.) “புலோ
 மசுகொழுநன்றன் னுளந்துயர்” (கூர் ம பு.
 தக்கன்வமி. உக.)
 துயரம் — தன்பம். (உ-ம்.) “இம்முன்று-
 மருந்தயரங்காட்டுகெறி” (கிரிகடு. ரு.)
 துயரி—யாழ்நரம்பு. (சந்தா.)
 துயலல்—நாலல். (புறப்-வெ.)
 துயல்வரல்—அசைதல். (கிருமுரு. ௨௦௭.
 அடி உரை.)
 துயலுதல்—அசைதல். (புதிற்று.)
 துயவு—அறிவின்றிரிபு.
 துயில்—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. நித்
 திரை. (உ-ம்.) “வைகறைத்துயிலெழு” (ஆத்தி
 குடி.) (பிங்கல. ௨௦௩க.) 3. மரணம். (புறப்.
 வெண்.)
 துயில்வு— } நித்திரைசெய்தல்.
 துயில்ல்— }
 துயிலார்— தேவர்.
 துயில்—ஒர்கீரை. (வைத்தியபரிபா.) தொ
 யிலி என்பர் வழக்கில்.
 துயிலுணர்தல்—விழித்தல். (உ-ம்.) “துயி
 லுணர்ந் திருந்த” (கிருவிளா. நரிபரி. கள.)
 துயிலுதல்—நித்திரைசெய்தல்.
 துயிலெடை—துயிலெழும்பல்.
 துயில்லடைநிலை—ஒரு பிரபந்தம்; அஃது
 மகக்கவர்ச்சியின்றிப்பாசறைக்கட்டுயின்ற அர

சர்க்குப் புகழ்கொடுத்தலைக்கருகிய. சூதர் துயி
 லெழுப்புவதாக்கப்பாடப்படுவது. (தொன் னூ ல்.
 உஅக. உரை.)
 துயிலொழுதல்—சாகரம் (பிங்கல. ௨௦௪க.)
 துயிற்சி — நித்திரை. (உ-ம்) “கயக்கயிறு
 யிற்சிக்கும்பகருணைக்கண்ணிற் கண்டான்”
 (இராமா. ஊர்தேடு. கடக.)
 துயிற்றுதல்—நித்திரையாக்கல். (பெரியபு.
 கண்ணப்ப. உள.)
 துயிறல்—1. தங்குதல். (சந்தா.) 2. நித்தி
 ரைசெய்தல். (ஐங்குறு. அருப்பத.)
 துயின்மடித்தல் — உறங்குதல். (உ - ம்.)
 “தயின்மடிந்தன்ன” (புரநா. கடக.)
 துயுல் — தொய்யில், ஒரு கீரை. (உ-ம்.)
 “துயுல்லியலைக்கறிக்குஞ்சொல்” (பதார்த்தகு)
 தூர் — தீதப்பொருடருமோர் உபசருக்கம்.
 தூர்க்குணன் என்பதபோலு மொழிகளிற்
 காண்க.
 தூர்க்கசதுட்டயம்—சலதூர்க்கம், வநதூர்க்கம்,
 கிரிதூர்க்கம், கிரத்திகாவநதூர்க்கம் என்னும்
 நால்வகைத்தூர்க்கம். (வி-ணி. ௨௨௪.)
 தூர்க்கை—1. கொற்றவை. (பிங்கல. கடச.)
 2. பூரநட்சத்திரம். (சூ நிக. க; எக)
 தூர்க்கையாடல் — மரக்கால், என்றுபெயர்.
 (சூ. நிக. க; ரு.)
 தூர்க்கீசனன்—துஷ்டன்.
 தூர்த்தூரம்—துருத்தூரம், ஊமத்தை. (வைத்
 தியபரிபா.)
 தூர்த்தூலம்—கீர்முள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)
 தூர்த்தூரிசம்—சிறுகாஞ்சொறி. (வைத்திய
 பரிபா.)
 தூர்த்தூரிசம்—பஞ்சம்.
 தூர்மதி—1. தூர்புத்தி. 2. துன்மதிவருடம்.
 தூர்லபம்—பெறுதற்கரிது.
 தூர்வாகர்—ஒரிருடி. (சிறுவியா. வெள்ளை
 யானைசா. உ.)
 தூரகநதி—குதிரைநடை. அது மல்லகதி,
 மயூரகதி, வானகதி, விடபகதி, வியாக்கிரகதி
 என ஐவகையென்றும், விக்விதம், வற்கிதம்,
 வெல்லுமுபகண்டம்-மத்திமஞ், சாரியோடைந்
 து, என ஐவகையென்றும் பேதப்படப்பேசுவர்.
 (சூ. நிக. கட: சக.)
 தூரகநதி—1. சத்தாரி. (வைத்தியபரிபா.)
 2. குதிரை. (உ-ம்.) “சூழிவெங்கசாததூரகந
 திருபரை” (பாரத. ஆறும்போர். க) 2. குதிரைப்
 பற்பாஷாணம்.
 தூரகதழலம்—கீர்முள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)
 தூரகம் — 1. குதிரை. (பிங்கல. உசசக.)
 2. குதிரைப்பற்பாஷாணம். 3. குதிரைமரம்.

இது அணைக்கட்டுவதற்குநிறுத்துமரம். (உ-ம்.)
 “தூரகங்கொடுதர்க்குவார்” (அரிச்ச. நாட்டு. ௧௦.)
 தூரகர்—ஞானேந்திரிய தத்துவத்திலிருக்கும்
 பஞ்சபுவனபதிகளிலொருவர். (வி-ணி ௨௭௨.)
 தூரகரம்—கத்தாரி. (வைத்தியபரிபா.)
 தூரங்கப்பிரியம்—சோதுமை. (வைத்திய
 பரிபா.)
 தூரங்கம்—குதிரை. (உ-ம்.) “தூரங்கமுந்
 தறநடந்தவே” (அரிச்ச. வேட்டஞ். ௨௦.)
 தூரங்கமம்—குதிரை.
 தூரங்கவதநர் — கந்தருவர், பரிமுகத்துட
 னிருப்பவர்.
 தூரட்டன்—துன்மார்க்கன். (வழக்கு.)
 தூரத்தல் — 1. அகற்றுகை, எறிதலுமாம்.
 (உ-ம்.) “தூயகடனீரடிசிலுண்டதுதூரந்தான்”
 (இராமா. அகத்திய. ௩௮.) 2. செலுத்துகை.
 (உ-ம்.) “அரும்பொருள்வேட்கையினுள்ளந்
 தூரப்ப” (கலி. ௧௮.) 3. போதல். (பிங்கல.
 ௨௨௦௮.)
 தூரத்துதல் — 1. ஒட்டதல். (உ-ம்.) “அகத்
 தைவிடத்துரத்தினர்கள்” (திருவிளை. விருத்த.
 ௩௧.) 2. செலுத்தல். 3. தொடர்தல்.
 தூரந்த — எறிந்த (புறப்-வெ.)
 தூரந்தாம்—வல்லபம்.
 தூரந்தான்—1. பாரந்தாங்குலோன். 2. வல்
 லோன்.
 தூரந்தரி—பாரந்தாங்குபவன். (உ-ம்.) “தூரை
 ராசுதூரந்தரிமுன்” (சிவரக. நந்திசுண. ௮.)
 தூரந்து — செலுத்தி. (புறநா. ௩௮.)
 தூரப்பணம்—சம்மாளர் கருவியினென்று.
 (ஒர் குழுவைக்குறி.)
 தூரப்பு — 1. தூரத்துதல். 2. முடிக்குதல்.
 (உ-ம்) “தூரைவாய்தூரந்தூரப்பமையானி”
 (பொருட. ௧௦.)
 தூரம்—சுமை.
 தூரம்—1. தூதுளை. 2. தொடரி. (1, 2-
 மலையக.)
 தூரவு—1. ஒருவகை நீர்நிலை. (உ-ம்.) “அவ
 ளொருநாடுவோரத்தினாப்பாய்த்துங்குமந்த
 ணையதனுள்விழத்தள்ளி” (பஞ்சதந். அர்த்த
 நாச. ௬௪.)
 தூராகதம்—தூர்நடை.
 தூராகிருதம்—தீத்தொழில்.
 தூராய் — அருகம்புந்தியு. (உ-ம்.) “தூரா
 அய்துற்றியதருவையம்புமுக்கின்” (பொரு
 ந்நாற். ௧௦௩.)
 தூராரோகம்—பனை. (மலையக.)
 தூரால்—1. செத்தை. (சிந்தா.) 2. துக்கம்.
 (பிங்கல. ௧௮௮௨.)

தூராலபம்—சிறுகாஞ்சொறி. (மலையக.)
 தூராலோபம்—சிறுகாஞ்சொறி. (வைத்திய
 மு. அக.)
 தூரி—1. சுமை. (உ-ம்.) “தூரிபெறச்சரிபொ
 ழிற்கனவயற்கழஞர்” (திருப்பு. ௮௦௭.) 2. நா
 டா. (தர்க்கபா.) 3. நூற்பாத்திருத்தும்படை
 மயிர்.
 தூரிகாரம்—பொரிகாரம். (வைத்தியபரிபா.)
 தூரிச்சிக்குநு—நவட்சாரம். (வைத்தியபரிபா.)
 தூரிசு — 1. குற்றம். (உ-ம்.) “தூரிசுறுத்து
 நின்றியற்றியவருந்தவச்சுது” (உபதேசகா.
 கைலமான். ௧௨.) 2. துருசி. 3. துன்பம்
 (பிங்கல. ௧௮௮௨.)
 தூரிஞ்சில்—சீக்கிரிமரம். (பிங்கல. ௨௭௪௬.)
 இதனை உசிலமரமென்றுங்கூறுவர்.
 தூரிதம்—1. ஒரு தாளம். 2. கலக்கம். (பிங்
 கல. ௧௮௮௮.) 3. காலதசப்பிரமாணத்தொன்று;
 அது: தாடி இரண்டுகொண்டது. 4. சீக்கிரம்.
 (உ-ம்.) “தூரிதமான்றேரிற்போனான்” (இராமா.
 தைலமாட்டு. ௮௪.) 5. பாவம். (பிங்கல. ௧௮௮௮.)
 தூரியகாய் — ஏழாம் ஞானபூமி; இது:
 அறிவுருவான அத்துவிதபதத்தில் வெளியில்
 வெறுவகடம்பேசல் உள்ளும்புறமுஞ்சூரியமா
 யிருப்பது. (உ-ம்.) “உண்டியலையென்
 னுமலசக்கிருதிநிரங்கிருதியுருடலநீ வுருவாயவத்
 துவிதபதத்துட்-கண்டதொருவறுங்குடம்போ
 லுட்புறஞ்சூரியமாங்கதிதூரியகாயியாம்” (வே
 தா. ௧௮. ௧௮௮.)
 தூரியசந்தி — கன்மயாகக்கிரியையினென்று.
 (சி. சி. ௮: ௨௩. சிவாக்.)
 தூரியசோநுபம்—(வேதாந்தம்.) உபாதிதே
 கம் அவத்தைமுதலிய தூரிசெல்லாம்விட்டுச்
 சுத்ததொம்பதார்த்தமாய் விளங்கிக்கொண்டிரு
 க்கும் ஆத்தமசொருபம். (ஞானக்கட்டளை.
 தொம்பதமநம்.)
 தூரியநாநம் — ஒருவகைஞானம். (உ-ம்.)
 “மித்தையெனுமாயசாரியவுடம்பா திகளின்
 வேறையதூரியநாநத்தின்மேலாக:- வைத்ததொ
 ருபோகபோத்திருக்களிலாமையினான்” (வேதா
 ந. ௧௮௩.)
 தூரியத்தாநம்—நாபி; இதிலே பிராணவாயு
 விளங்கும். (சி. சி. ௪: ௩௨. மறை.)
 தூரியம் — 1. ஐந்து அவத்தையில் நான்கா
 வது; அது: ஆன்மாப்பிராணவாயுவோடும்புருட
 தத்துவத்தோடும் நாபித்தாநத்தில் நின்ற வவச
 ரம். (சி. சி. ௪: ௩௩. நிரம்ப.) 2. சுத்தநிலை.
 3. பொதியெருது. (சூ. நிக. ௩: ௧௮.) 4. மே
 லானபொருள்; பரமான்மா. (உ-ம்.) “காண்பா

னுங்காட்சியுமாயவைகடந்ததரியமுமாய் நி ன் றாய்" திருவிளா. கல்லாணை. உஅ.)

தூரியர்—1. கடவுள். 2. சுத்தநிலையிற்சலந மந்திரிப்போர்.

தூரியன்—1. கூடத்தனது பரியாயநாமக் க ளுளொன்று. (உ-ம்.) "தாவரும்பாரமார்த்திகன் றாரியன்" (வேதா. சூ. 16.) 2. மேலான் பொ ருளையடைந்தோன். (உ-ம்.) "சுத்தன் றாரியன வதாதன்றுதவசிவயோகி" (ஒழிவிலொ. அருள வத்தை. 80.)

தூரியாதீதந்தாநம்—மூலாதாரம்.

தூரியாதீதம்—1. ஐந்தவத்தைகளில் ஐந்தா வது; அது: ஆன்மாப்புருடத்தவத்தோடுமூலா தாரத்தினின்ற வவசரம். (சி.சி.ச.கக.சிவாக்.) 2. யசர்வேதவுப்பிடத்ததொன்று. (கந்.நவ.சஅ.)

தூரியாதீதர்—சந்ரியாசுவாச்சிரமத்தார் அறு வருள் ஒருவர். (கூர்மபு. வருணை. 80. உரை.)

தூரியோதநன்—தூரியோதநன் இவன் திருத ராட்டிசன்மகன். (உ-ம்.) "தூரியோதநன்மகனும் பொருதுச்சாதநன்மகனும்" (பா ர த. பதின மூன்று. 80அ.)

தூர்—நெய்வார்கருவிலினென்று.

தூரியம் — 1. காற்பங்கு. 2. நான்காவது நிலைமை. 3. பொதியெருது, நிகண்டில் தூரிய மென்பர்.

தூரியன்—வாக்குமனம்விருத்தி ஞானங்கட் கெட்டாமனின்றிவன். (சி. சி. அ:உக.சிவாக். உரை.)

துநு—1. உபாயர். 2. கறை.

துருக்கி—1. ஒக்கவழி. 2. கத்தாரி. (பிங் கல. உருஉச.) 3. கத்தாரியிருக்கும். 4. கலக்கம். 5. காடு. 6. குங்குமமரம். (உ-ம்.) "வாசத்தருக் கமுமாரமும்" (சேதுப. திருநாட். வசு.) 7. குந் தருக்கம். 8. சேரல் உரிச்சொல் நிகண்டிற் சேரற்கரியவீடமென்றார் (5, 6-பிங் கல. ககருஅ.)

துருக்கி—ஒரு பாசுடக்காரர்.

துருக்கல்—சீச்சுக்கிட்டம்.

துருக்கி—துருக்கிதேசம்.

துருக்கு—தலுக்கப்பாடை.

துருசி—மயிற்றுத்தம். (உ-ம்.) "காந்திதருத் தருசிகாண்" (பதார்த்தசுணம்.) நற்பச்சைச யென்பர் வைத்தியபரிடாடையில்.

துருசிக்ரு—நவச்சாரம். (வைத்தியபரிபா.)

துருசு—சீக்கிரம் (வழக்.)

துருசிசில்—வாவல். (பிங்கல. உருஅ0.)

துருந்தி—1. ஆற்றிடைக்குறை. (திருமுரு. உஉக. அடி உரை.) 2. ஊதுந்தருத்தி. 3. ஒருதிருப்பதி. (உ-ம்.) "துருத்திகன்னிலருத்தி

யோடிருந்தாம்" (திருவாசகீர்த். அசு.) 4. சடம். (உ-ம்.) "பீற்றற்றருத்தியை" (பட்டணத்தடி.) 5. தோல். (பிங்கல. கசுருக.) 6. நீர்த்துருத்தி. (உ-ம்.) "செம்பொன்செய்தருத்திதாம்புசெய் குழல்" (திருவிளா. உக்கிரபா. திருவவ. உச.)

துருத்திரபிரணவன்—கன்மேந்திரியபஞ்ச கத்திவிருக்கும் ஐந்துருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி.)

துருத்தாரம்—ஊமத்தை. (மலையக.)

துருதுருத்தல்—1. விரைதல். 2. விரைவு. (1, 2-வழக்.)

துருதுருப்பு—விரைவு. (வழக்.)

துருதுருனல்—விரைவின்குறிப்பு. (வழக்.)

துருப்பிடித்தல்—கறைபிடித்தல். (வழக்.)

துருபதன்—திருளபதைதந்தை. (உ-ம்.)

"துங்கவேற்றுருபதன்ருன்" (பாரதம். திருளப திமா. க.)

துரும்பர்—1. ஈநர். 2. பறையர்முதலா ளோர்க்கு வண்ணர்.

துரும்பு—திரணம். (உ-ம்.) "துரும்பெனக் கன்னுசென்னன்" (இராமா. நித்தனைப். கக.) பத்துப்பாட்டு அரும்பதவுரையிற் கூளமென் றார்.

துருமசிரேட்டம்—பனை. (மலையக.)

துருமநகம்—மூன். (வைத்தியபரிபா.)

துருமம்—1. குங்குமமரம். 2. மங்கலக்கம். 3. மரப்பொது. (பிங்கல. உருகக.) (உ-ம்.)

"கடவுட்பட்டுத்தருமத்தடைவாக" (திருப்பு. 8உ4.)

துருமலரு—காட்டாமணக்கு. (மலையக.)

துருமநியாத்—கொம்பர்க்கு. (உ-ம்.) "துரும வியாத்யெண்குடிப்பம்" (சைல. தைலவ. நிக.)

துருயோற்பலம்—கோர்குமரம். (பிங்கல. உருஅக.)

துருவாங்கட்டுதல்—1. உபாயத்தேடல். 2. கிரகணமுதலியன அறிதருகருவியாக்கல்.

துருவசக்கரம்—நவக்கிரகமண்டலம். (உ-ம்.)

"துருவசக்கரம்போற்கொங்கை" (திருவிளா. திருமணப்ப. கசு.) தருவத்திற்கு இருபத்து மூன்றவரப்பாகையளவில் நிற்பது.)

துருவதாளம்—நவதாளத்தொன்று. (பிங்கல. சகக.)

துருவம்—1. அசையாநிலை. 2. உபாயம். (வழக்.) 3. ஒப்பு. (உ-ம்.) "செங்கண்மாறெழித் கப்பட்டவலம்புரித்தருவங்கொண்ட- சங்குவா ய்வவத்து" (சுந். காந்தரு. கக.) 4. கிரகநடை யின்மண்டலம். 5. சத்தாளத்தொன்று. (சூ. நிக. கஉ: 80க.) 6. தருவநட்சத்திரம்.

துநவல்—1. ஆராய்தல். 2. கடைதல். (பிங்கல. உகஉஉ.) 3. துளைத்தல். 4. தேடுதல். (உ-ம்.) "துருவின்குங்காணன்" (திருவிளை. இந்நிரன்ப. ஏ.)

துநவலது—துருவுமணை. (வழக்.)

துநவலநடம் — சத்தவீருடிகள் வருடம் பத்துக்கொண்டது. (கூர்மபு. விருணை. கூ. உரை.)

துநவன் — 1. அட்டவசக்களிலொருவன். (பிங்கல. கஅக.) 2. உத்தாநபாதனுக்குச்சுந்தியிடத்திற்றிறந்தவன். (உ-ம்.) "வலங்கெழுதோனத்தாநபாதனியற்றுருவனையுண் மகிழவீன் றான்" (கூர்மபு. தக்க. சபித். க.) இவன் சுவாயம்பு மதுவின் பேரன். 3. மாயாதத்துவத்திலிருக்கு மோருருத்திரர். (வி-ணி.)

துநவாசம்—உப்புராணம் பதினெட்டி னென்று. (பிங்கல. சசரு.)

துநவாசன்—அத்திரிபுத்திரருளொருவன். (உ-ம்.) "நாளுமலக்கண நுமத்திரநல்லநருயை யவ்வயிற்றினலங்குசோமன் - கலக்கமிதத்தாத் திரயன் றுருவாசனெனுமிவரைக்களிப்பிற் றந்தான்" (கூர்மபு. அபிதாந.) [கருப்பவாசந்துரு வாசமெனப் புட்பாஞ்சலியில்வந்த காரணம்பற நித் துருவாசனைனப் பெயர்வந்தது.]

துநவாட்டி—சிற்றேலம். (மலையக.)

துநவாடு—செம்மறியாடு. (பிங்கல. உசஅக.)

துநவாதி—காட்டாமணக்கு. (மலையக.)

துருவு—1. துருவல், தேடல். (சூ. நிக. கூ. கூசு.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. துளை.

துருவுதல்—1. கடைதல். 2. துளைத்தல். 3. தேடுதல். (வன். கூஉக.) 4. தொடர்தல்.

துருவுமணை—தேங்காய்துருவுமொரு சருவி.

துருவை—1. தேவனுப்புளொன்று. (சிலப். அரங்கே. கரு0. உரை.) 2. செம்மறியாட்டுக் கிடாய். (பெருந. க0க. உரை.)

துருளக்கம்—குந்துருக்கம். (வைத்தியபரிபா.)

துரை—1. சுமை. (உ-ம்.) "துரைமாண்ட வாபாடித்தோனோக்கமாடாமோ" (திருவாச. திருத்தோனோ. கச.) 2. மிகுதிப்பாடு. (உ-ம்.) "தண்டத்துரைசெய்துதீர்ப்பன்" (சி. சி. உ. கூஉ: சிவஞா.) 3. மேன்மகனுக்கு மிகுகியையுடை மையாற்குறுவர். (வழக்.)

துரைச்சி—துரைப்பெண்.

துரோகம்—1. கொடுப்பாவம். (உ-ம்.) "சிவத்து ரோகங்கள்" (சிவரக. சிவதன்மா. கூ.) 2. தப்பிதம்.

துரோகி—கொடுப்பாவி.

துரோணகும்பம்—பதக்கென்னுமளவுகொ ண்ட நீர்நிறைந்த கும்பம். (உ-ம்.) "சுரத்தாது வீழ்ந்ததுரோணகும்பந்தன்னில்" (பாரத. வார ணை. கூஉ.)

துரோணை—வெண்ணைச்சி. (வைத்திய பரிபா.)

துரோணம் — 1. எண்காற்புள். 2. கவிழ் தும்பை. (மலையக.) 3. காக்கை. (வைத்தியபரி பா.) 4. சத்தமுழிவினென்று; அது மண்பொ ழிவது. (பிங்கல. எக.) 5. ததுவிராசி. (சூ. நிக. க: கூசு.) 6. தும்பைச்செடி. 7. பதக்கு என்னுமோ ரளவு. (உ-ம்.) "பெய்திடுந்துரோணந்தேன்" (சேதுபு. சங்கரபா. எரு.) 8. வில். (1, 3, 6, 8- பிங்கல. கூசுசு0.)

துரோணன்— } குருகுலத்தரசர்
துரோணசாரியன்— } குருவாகிய வாசாரி யன்; இவன் பரத்துவாசமுநிவர் புத்திரன். (பா ரதவாரணை. கூஉ.)

துரோணி—ஆடகம் நாலுகூடினது.

துரோணிகை—ஆவிரை. (வைத்தியபரிபா.)

துரோணிதலம்—தாழை. (வைத்தியபரிபா.)

துல்லபம்—அருமை. (வழக்.)

துல்லம்—பேரொலி.

துல்லாசிநி—விசத்திக்குரிய பத்மதளமொன் றிலிருக்கும் ஐ என்னும் அட்சரத்தின் அதி தேவதை. (சி. சி. அ: உக. மறை.)

துல்லிமை—மேன்மை.

துல்லியம் — 1. அப்பிரகப். (உ-ம்.) "அசீ தளம்". பார். 2. உவமை. (பிங்கல. உஉஅக.)

துல்லியயோகிதாலங்காரம் — ஒப்புமைக் கூட்டவணி; அது பலவண்ணியப்பொருள்களுக் கேனும் பலவவண்ணியப் பொருள்களுக்கேனும் ஒப்பானதருமத்தினால் முடிவுகூறுவது. (குலவ. கச.)

துலக்கம்—பிரகாசம். (சூ. நிக. க0: உஅ.)

துலக்கல்—விளக்கல் (உ-ம்.) "திருவாசற் றிண்ணைகளுந்துலக்குவீரால்" (சிவரக. சுகமுநி. கக.)

துலக்து—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பிர காசம்.

துலக்துதல்—பிரகாசிப்பித்தல்.

துலங்கல்—1. துலங்குதல். 2. துளங்கல். (திருக்கோ. உச. உரை.)

துலங்கு — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. தொழுமரம்.

துலங்குதல்—1. நடுங்குதல். (உ-ம்.) "துலங் குகின்றேனடியேனுடையாயென் றொழுருல் மே" (திருவாச. நீத்தல். உஅ.) 2. பிரகாசித்தல்.

துலங்கூர்தி — தூங்குக்கட்டில். (கவி. கக. உரை.)

துலந்தாது—நிலப்பனை. (வைத்தியபரிபா.)

துலம்—1. இலவு. 2. கோரை. 3. துலாநிறை. 4. நீர்முள்ளி. 5. பருத்தி. (1, 2, 4, 5-வைத்தியபரிபா.)

துவவம்—பஞ்சு.

துலா—1. கைமரம். 2. துலாராசி. (சூ. நிக. க: சுரு.) 3. நிறைகோல். 4. நீரிறைக்குந்துலா. துலாக்கட்டை — மேலிகெற பாக்கட்டை (இராமா. பால. நகரப். ௩௦.)

துலாக்கோடி—பட்டைக்கொடி. (வைத்திய பரிபா.)

துலாக்கோல் — தராசுக்கோல். (திருவன். ௧௨. அதி. அ. உரை.)

துலாதாநம் — துலாபுருடதாநம். (உ-ம்.) “சாற்றருந்துலாதாநஞ்சோடசமநா தாநம்” (சிவரக. தேவர்முறை ௧௧.)

துலாதாரம்—துலாக்கோல்

துலாநி — இலவமரம். (வைத்தியபரிபா.)

துலாபாதாநம் — துலாபுருடதாநம்.

துலாபுருடதாநம் — துலாபாரதாநம்.

துலாபுருடம் — துலாபுருடதாநம்; அஃது ஒருபுருடன் தன் தேகத்தையொத்த பாரத்தை யுடைய பொன் அல்லது பணிகள் அல்லது வேறு விலைபெற்ற உடைமைகளைத் தானம் பண்ணுதல். (சி. சி. அ: உரு. மறை.)

துலாம் — 1. ஏற்றமரம். 2. ஐந்துவீசை கொண்டநிறை. (வேதா. சூ. ௧௧.) 3. ஒரிராசி. (பிங்கல. ௨௭௦) 4. நிறைகோலிற்கும் பெயர் கூறுவர்.

துலாம்பரம்—விளக்கம். (வழக்.)

துலாவிவேம்—துலாராசியிற் சூரியன் வருங்காலம். ஜப்பசிமாதம். [விஷ்ணுவா-விவிலமென்றாயிற்று.]

துலி—பெண்ணாமை. தமிழ்நிகண்டிற்றுளி யெனக்கூறுவர்.

துலிநி—இலவமரம். (வைத்திய. அச.)

துலியாசுநம்—செம்முருங்கை. (மலைபக.)

துலுக்கச்சி — துலுக்கப்பெண்.

துலுக்கரி—துருக்கர்.

துலுக்காணம்—ஒரு தேயம்.

துலுக்கு—1. அசைப்பு. 2. ஒருதேசம். 3. ஒரு பாடை. 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

துலுக்குதல்—குலுக்குதல்.

துலை—1. ஒப்பு. 2. துலாக்கோல். (உ-ம்.) “தென்பா-துலைபெற்றிதுத்தகளைகளை யென்று” (திருவிளை. புராணவர. ௨௧.) 3. துலாராசி. (சூ. நிக. க: சுரு.) 4. தூரம். (வழக்.) 5. நீரிறைக்குந்துலை. 6. தூறுபலம். (உ-ம்.) “சரண்” பார்.

துலோபம்—கருஞ்சுண்டி. (வைத்தியமூ. அச.)

துவ்வல் — 1. அதுபவித்தல். 2. புசித்தல், உண்டல். (பிங்கல. ௧௧௧௮.)

துவ்வாதவர்— } வறியர். (உ-ம்.) “துறந்தார்
துவ்வாதார்— } க்குந்துவ்வாதவர் க்கும்”
துவ்வார்— } (வள். சஉ.)

துவ்வாமை—1. தரித்திரம். 2. துகராமை யாகிய தீவினை. (உ-ம்.) “தொடர்கூரத்துவ்வாமைவந்தக்கடை” (கலி. ௨௨.) 3. வெறுப்பு.

துவ்வான்—வலியிலன். (உ-ம்.) “அன்பில னன்றதுணையிலன் றுவ்வா-னென்பரியுமேதி லான்றுப்பு” (வள். அசுஉ.)

துவ்வு—1. அதுபவம். (உ-ம்.) “பொருளி னைத்துவ்வான்புதைத்துவைப்பான்” (திரிகடு. அக.) 2. (இகழ்ச்சி. சூ. நிக. அ: ரூக.) 3. உணவு. (திருவன். ௨: ௨.) 4. ஜம்பொறிதுகர்ச்சி. (சூ. நிக. க: ௨௮) 5. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

துவ்வுதல்—துகர்தல். (வள். ௧௦௦௬.)

துவக்கம்—ஆரம்பம்.

துவக்கல் — 1. கட்டல். (உ-ம்.) “முலை மேற்றனிர்க்காறைதனிற்றுவக்கி” (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. ௧௪.) 2. தொடங்கல்.

துவக்கவிவரம்—செவ்வலரிசி. (வைத்திய பரிபா.)

துவக்கு—1. கட்டு. (உ-ம்.) “துவக்குசங்கிலி யெறிந்து” (திருவிளை. நகரப். ௨௭.) 2. சங்கிலி. (சூ. நிக. எ: ௧௩.) 3. சம்பந்தம். 4. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 5. தேசத்திலே வாயு இடமாக நின்று பரிசுத்தையறியு மிந்திரியம். (உ-ம்.) “நற்செவி துவக்குக்கண்ணாசியை யந்தினை யு நல்லோர் - புத்தியிந்திரியமென்றுபுணர்நன்” (சி. சி. ௨: ௬௧.) 6. தோல். (உ-ம்.) “பறக்கும் பருந்துவக்குங்கழியுண்முடைப்பற்றுளதாயிற் க்கும்பருந்துவக்காக்கையென்க்கி” (மறைசை. அ. அ.) 7. பிணக்கு. (பிங்கல. ௩௬௬௧.)

துவக்குதல்—துவக்கல்.

துவக்குநோய் — தோற்புரைவியாதி. (உ-ம்.) “கற்புமன்புஞ்-சோதித்தலுன்னித்தணியாதது வக்குநோயன்” (பாரத. திரௌ. ௭௪.)

துவங்கல்— } தொடங்கல்.

துவங்குதல்— } தொடங்கல்.

துவசம்—கொடி. (உ-ம்.) “விடைத்துவசன்” (சிவரக. கத்தரி. ௧௬.)

துவசர்—கள்விற்போர். (சூ. நி. ௨: ௩௩.)

துவட்சி—1. அசைவு. (உ-ம்.) “துவட்சியிலா-மிக்கநிலையாநிலைபோக்கி” (ஞானவா. உபசாந்திப் பிர. ௬௨.) 2. வறட்சி. (வழக்.)

துவட்டர்—கம்மாளர்.

துவட்டல்—1. துடைத்தல். 2. துவட்டற் கறி. (1, 2-வழக்.)

துவட்டன் — துவாதசாதித்தரிலொருவன். துவட்டர்—கண்ணாளர். (சூ. நிக. ௨: ௨௮.)

துவட்டாநாள் — சித்திரைநாள். (பிங்கல. ௨௫௨.)

துவட்டு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

துவட்டுதல்—துடைத்தல்.

துவதியை—கோரோசனை. (வைத்தியபரி.)

துவந்ததை—1. பந்தம். (உ-ம்.) “பெருந்து வந்ததைப்பிறப்பையும்” (பாரத. கிருட். எள.)

2. இரட்டித்திருப்பது. 3. தடை.

துவந்தம்—1. இரட்டித்தது. 2. தொந்தம்.

துவந்தித்தல் — 1. ஒன்றற்கொன்று தொ டர்ந்திருத்தல். 2. சேருதல். (சி. சி. உ: சுரு. சிவாக்.)

துவந்துவசமாசம் — உம்மைத்தொகை. (உ-ம்.) “உடநூலாரும்மைத்தொகைபைத்துவந் துவசமாசமென்பர்” (நன். நகசுஅ. உரை.)

துவந்துவம் — 1. இரண்டு. (வி-ணி.) 2. ஒன்றற்கொன்றுதொடர்ந்திருப்பது. 3. பற்று. (உ-ம்.) “தன்பங்களைத்துவந்துவங்கயைமை செய்து” (திருவாச. குலாப். கூ.) 4. புணர்ச்சி.

துவந்துவன்—உம்மைத்தொகை. (பி. வி. ௨௦. உரை.)

துவரி—ஒலி.

துவம்—1. அசையாநிலை, நிலைபேறு. (உ-ம்.) “தோயிலாமுன்றுநூலுந்தவமென வு தி த்த வன்றே” (சூ. நிக. சிறப்பு.) 2. இரண்டு. (தை லவ. அரும்பதவகராதி.) 3. தன்மை. (தருக்க சங்கிரகத்திலுதி.)

துவயம்—இரண்டுதன்மை. (உ-ம்.) “துவய சமாநதர்மதரிசந்திநிலே” (சி. சி. உ: ௨. சிவாக்.)

துவரி — 1. சிவப்பு. (உ-ம்.) “முத்தவெண் முறுவற்கனிபடுதுவர்பாய்” (கூர்மபு. அரியய. கூ.) 2. துவர்ப்பு. (உ-ம்.) “துவர்ப்புருவப்பிப்பேற்றி” (தைல. பாயிர. கசு.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. பவளம். (உ-ம்.) “வளைவளர்கையன்விழிவ ளர்பாற்கடல்வார்துவரின்-கிளைவளர்காட்சியசே யரிக்கண்” (தணிகை. களவு. ௨௦௬.) 5. பாக்கு. (உ-ம்.) “அங்கொருசுமாய்பிளகுதுவர்பினை தெனங்கனிபோலவேபலகனியின் வ யி ரு கி ” (திருப்பு. ௨௨௦.) 6. விறகு. (பிங்கல. கள௨௦.) 7. இனித்துவர்ப் பத்தென்பர். (சூ. நிக. க௨: ௧௦௫.) இக்கவியில் முப்பலை என்பதைமுப்பழம் எனப் பிழையாக அச்சிட்டனர்.

துவரிக்கட்டி — காய்ச்சுக்கட்டி. பாக்குமுத லியவற்றின் சாரங்களைக்காய்ச்சியகட்டி. (வழக்.)

துவரிக்கண்டல் — செந்தாழை. (உ-ம்.) “துவர்க்கண்டலரசு” (தைல. தைலவ. ௧௩௫)

துவரிக்காய்—பாக்கு. (உ-ம்.) “துன்றிடலா கதுதுவர்க்காயென” (ஏகாதசி. உருக்குமா. ௧௦.)

துவரிச்சிகை — 1. கடுக்காய்ப்பிஞ்சு. 2. கூகைநீர். (1, 2-மலையக.)

துவரித்தல்—துவர்ப்புக்கொள்ளுதல், அறு வகைச் சுவையினைன்று. (பிங்கல. ௪௦௬.)

துவரிதல்—வகிர்தல். (பிங்கல. சூ. நிக. க: ௨௮.)

துவர்ப்பு—1. அறுசுவையினைன்று. அது துவர்ப்பு (பிங்கல. ௧௧௬௪.) 2. பத்து. (உ-ம்.) “தொண்டிசாயிருவேர்நெய்தறொட்டி நாரியுந் துவர்ப்பாம்” (தைல. தைலவ. ௧௪.)

துவர்ப்புஆறு—ஆசியமுதலியன. (சிர்தா.) உரைக்கிடையிற்காண்க. ஆசியம்-சிரித்தல்.

துவரிவீழி — சிந்தவிழுதி. (உ-ம்.) “காணி துவர்வீழி” (தைல. தைலவ. ௧௨௫.)

துவரா — 1. மிக. (உ-ம்.) “துவரப்பசித்து” (வன். ௧௪௪.) 2. முற்ற. (உ-ம்.) “தப்புரவில் லார்துவரத்துறவாமை-யுப்பிற்குங்காடிக்குங்கு ற்று” (வன். ௧௦௫௦.)

துவரம்—துவர்ப்பு.

துவரி—1. புலர்த்தி. (உ-ம்.) “பின்னிருந் கூந்தல்பிழிவனந்துவரி” (சூ-பா. ௬௦.) 2. கஷா யம். (வைத்தியபரிபா.)

துவரை—1. ஒரு பயறு; அது: கருந்துவரை, காட்டுத்துவரை, காலியார்துவரை, மலைத்துவ ரை எனப் பலவகைப்படும். 2. துவாரகை. (உ-ம்.) “வண்டுவரையரண்கடமதுரைகை விட்ட” (பாரத. கிருட். சள.)

துவரைக்கோமான்—இடைச்சங்கப்புலவரு ளொருவன். (சிலப்.)

துவரைமல்லி — புஷ்பராசகத்தரிப்பு. (ஒரு குழுவக்குறி.)

துவல்—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

துவலம்—பவளம். (வைத்தியபரிபா.)

துவலல் — துளிவிடல்.

துவலுதல் — துளிவிடல்.

துவலை—1. துளி. (உ-ம்.) “தாதனிட்டமலை யின்றவலையால்” (இராமா. சேதுபந். ௬௭.) 2. மழைத்துவலை. (பிங்கல. ௬௬.)

துவள் — தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “துவடனிமருங்குற்கஞ்சத்தோரைபால்” (சேது பு. சேதுமர. ௧௩.)

துவளவு—துவட்சி. (உ-ம்.) “தோலாக்கரி வென்றதற்குந்துவள்விற்கும்” (திருக்கோ. ௧௧௦.)

துவளல்—துவளுதல்.

துவளுதல்—1 அசைதல். (சூ. நிக. க: ௨௨.) 2. கசங்கல். (வழக்.) 3. கலங்கல். (உ-ம்.) “அந் கவனின்சொற்றொண்டுதவண்டு” (கோயிற்று. நடரா. ௬௬.) 4. துடித்தல். (உ-ம்.) “சொடின்

றுவண்டாங்கு" (திருவாச. நீத்தல். உசு.) 5. நெளிதல். 6. மெல்லியதாயிருத்தல். (மழக்.)

துவந்நல்—துவதல். (உ-ம்.) "கார்ப்புழைத் தொழுதிதையன்ன துவலை துவற்றலில்" (மலை படு. ௩௬௩.)

துவறல்—துவலைவிடுதல்.

துவன்—வட்டத்திருப்பி. (மலையக.)

துவன்றல்—1. குவிதல். (உ-ம்.) "அகன் கட்டாறைத்துவன்றிக்கல்லென" (மலைமடு உஎசு.) 2. சாதல், மரணம். (பிங்கல. ௧௧௦௭.) 3. நிறைதல். (உ-ம்.) "இளையருமுதியருங்கிளை யுடன்றுவன்றி" (பெரும்பா. உசுஅ.) 4. நெருங்கல். (உ-ம்.) "தொங்கல்" பார்.

துவன்றிய—நிறைந்த. (பத்துப்பா.)

துவா—இரண்டு.

துவாட்சரி—இருவருக்கவெழுத்தான் முடியுமோர்க்கவி.

துவாதசகலை—பன்னிரண்டு பிரசாதகலைகள். (சி-ச. கிரி. எ.) [இவற்றின்விரிவை "அர்க்காமசு" என்பதிற்காண்க.]

துவாதசசத்துவம்—பன்னிரண்டு சத்துவங்கள்; அவை: தேவசத்துவம், யக்சுசத்துவம், கந்திருவசத்துவம், நாகசத்துவம், வானரசத்துவம், முநிசத்துவம், பிசாசசத்துவம், ராக்சுசசத்துவம் முதலியன. (வி-ணி.)

துவாதசநிதானங்கள்—பன்னிரண்டு காரணங்கள்; அவை பேதைமுதலியன (மணிமே.)

துவாதசம்—பன்னிரண்டு. (உ-ம்.) "இன்ன தாந்துவாதசாந்தம்" (திருவிளை. வெள்ளிய. ச.)

துவாதசமலம்—தேகத்திலுண்டாகும் பன்னிரு மலங்கள்; அவை சர்மவியர்வு, மலமூத்திரம் முதலியன. (வி-ணி.)

துவாதசமுகியகணுக்கிரகண்ணியர்—சிவலோகத்திற்பச்சிமதிசை யோலக்கஞ்சேவிக்கும் பன்னிரு கணுக்கிரகண்ணியர்; அவர்: தண்டதரர், தண்டமாதர் முதலியோர். (வி-ணி.)

துவாதசமுகியதேவதைகள்—சிவலோகத்தில் உத்தரதிசையோலக்கஞ்சேவிக்கும் பன்னிருதேவதைகள்; அவர்: நாராயணன், திக்குப்பாலகர் முதலியோர். (வி-ணி.)

துவாதசவாநந்தங்கள்—(வேதாந்தம்) பன்னிரண்டுவகையான ஆநந்தங்கள்; அவை: மதுஷாநந்தம், மதுஷகந்தருவாநந்தம், தேவகந்தருவாநந்தம், பிதிராநந்தம், ஆசானசுதேவாநந்தம், கருமதேவாநந்தம், தேவாநந்தம், இந்நிராநந்தம், பிரகஸ்பதியாநந்தம், ப்ரசாபதியாநந்தம், விராட்டாநந்தம், இரணியசர்ப்பாநந்தம், என்பன. (வேதா. சூ. ௧௫௫ உரை.)

துவாதசவாலிங்கநம்—ஸ்திரீபுருஷர்க்குரிய பன்னிருவகை ஆலிங்கநம்; அவை: புஷ்கரம், விவிதகதிருஷ்டகபீடநம், வீருட்சாரோகணம், லதாவேஷ்டநம், திலதண்ணிலாக்கியம், கூரீரநீரம், ரூபகட்டம், சகநோபகட்டம், ஸ்நாபக்கிலேசலலாடிகம் முதலியன. (வி-ணி.)

துவாதசாங்கீகம்—இராசியைப்பன்னிரண்டாய்ப் பகிர்தல்.

துவாதசாத்தீதர்—பன்னிருசூரியர்; அவர்: தாத்தரு, சக்கரன், அரியம்பன், மித்திரன், வருணன், அஞ்சுமான், இரணியன், பகவான், திவாச்சுவரன், பூடன், சலித்தரு, துவட்டன் என்பவர். [பிங்கலநிகண்டில் வைகத்தன், விவச்சதன், வாசன், மாந்தாண்டன், பாந்தரன், இரவி, உலோகப்பிரகாசன், உலோகசாட்சி, திரிவிக்கிரமன், ஆதித்தன், திவாகரன், அங்கிசமாலியென்பர். களக.]

துவாதசாந்தமலம்—துவாதசாந்தத்தாந்தத்திருக்கும்பதம்; அஃது: ஆயிரமிதமுள்ளதாயும், வாமாதி நவசத்திகளாகிற கேசரங்களோடு கூடியதாயும், சூரியசோமாக்கிரகங்களுடைய அதிபதிகளோடுகூடிய மண்டலங்களை யடைந்ததாயுமிருக்கும். (சி-வி. யோக. பா. ௩.)

துவாதசாந்தம்—பிரமரந்திரத்துக்குமேல் பன்னிரண்டங்குலவரை நிகழ்ந்தாநம். இதில் சத்தி வியாபிரி சுமறை உன்மறை ஆகிய கலைகள் நான்கிற்குந்தாநம். (சி-வி. கிரி. ௧௦.)

துவாதசாவத்தை—(உயிர்வேதனை பன்னிரண்டு பார்.)

துவாதசி—பன்னிரண்டாங்கிதி.

துவாந்தம்—1. இருள். (பிங்கல. ௧௧.) 2. நரகம். (பிங்கல. ௪௫௫.)

துவாப்பிரத்தியம்—துவாவாகிய பிரத்தியம். (பி-வி. ௩௧. உரை.)

துவாபரம்— } மூன்றாய்கும். எட்டு
துவாபரயுகம்— } லக்கத்து அறுபத்து நாலாயிரம் வருடம். (வருஷாதினா.)

துவாரகாசக்கரம்—ஒரு சக்கரம். (உ-ம்.) "ஆசைகூர் துவாரகாசக்கரத்தையும்" (சேதுபு. சேதுபல. ௧௨௬.)

துவாரகாபுரி—துவாரகை.

துவாரகை—சத்தபுரியினென்று. ஆங்காங்கே யனேக துவாரங்களையுடைய கோட்டையையுடையதாதலால் இப்பெயர் பெற்றதென்பர்.]

துவாரபாலகரோழவர்—கணபதி, சுரசுவதி, இலக்குமி, நந்தி, கங்கை, மகாகாளர், யமுனை என்பவர். (சைவச. பொதுவி. ௪௧௮. உரை.)

துவாரபாலகன்—கடைகாப்போன்.

தூழனி—1. ஒலி. (உ-ம்.) “நீரிலெருமைபாய் தூழனி” (இராமா. நாட். கூ.) 2. பறவைக்கூட்டத்தொலி. (பிங்கல. உச0ச)

தூழா—1. முதனிலைத்தொழிற்பெயர், தூழாவுசல். (உ-ம்.) “தூழாதெடுப்பெனும்” (இராமா. குகப்பட. சுசு.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தூழாய்—1. தூழாவி (சிந்தா.) 2. தூளசி. (உ-ம்.) “குடுகின்றதூழாய்முடியோன்” (பாரத. கிருட். க.)

தூழாவல்—1. அளவளாவுதல். (பிங்கல. ககஎஉ.) 2. வெட்டல். (பிங்கல.உகசக.)

தூழாவு—1. தூழாவுதல். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தூழாவுதல்—1. ஆராய்தல். 2. கலக்குதல். 3. தோணியில், தண்ணிலைத்தல். 4. பரவுதல். (வழக.)

தூழி—வெட்டுப்பள்ளம். (உ-ம்.) “நார்த்தொடுத்திர்க்கொன்றாய்ந்தடைக்கிலென் - பார்த்துழிப்பெய்யிலென்” (நாலடிய. பாக்கைநிலை கூ)

தூழி—தூழாவி. (மலைபடு. கஅக.)

தூள்எளி—தூளி

தூள்எல்—1. ஆடு. (பிங்கல. உசஎக) 2. கலிப்பாவினோசை. (உ-ம்.) “தின்பாமலிசெப்பல்சீர்சாலகவல்சென்றோங்குதூள்எல்” (யா-காரிகை. செய்யு. க.) 3. குதித்தல். தூள்எரியாடுவன. (திருவிளா. நகரப். உசு.) 4. சலகொதுகு. (பிங்கல. உககக.) 5. சோருதல். (உ-ம்.) “கலை யுஞ்சங்குந் தூள்எவைவகணையானவாளிதூள்எப்ப” (திருவிளா. வளையல். கசு.) 6. விரைந்து பாடுமிசை. இது (பாடற்றொழிற்குற்றம். திருவிளா. விற்குவி. கூ0.)

தூள்எலோசை—கலிப்பாவினோசை. (யா-காரிகை. செய்யு. க.உரை.) [தூள்எருதலைஉடைய ஒசையென்பதுபொருள். நச்சினார்க்கினிடர். “வழச்சியலாற்சொல்லாதுமுரற்கைப் படுமாற்றற்றள்ளச்சொல்லுமொசை” என்பர்.]

தூள்எளி—1. பெண்ணுமை. (உ-ம்.) “தூள்எளிகொள்வன. (இராமா. நாட்டுப்ப. கூக) துலியென்பது தூளியென்றாய்த் தூள்எளியென விரிந்து நின்றதென்பர். 2. திவலை. (உ-ம்.) “தூள்எளியோங்குசெந்தாமரைநயனங்கள். (இராமா. ஆரணிய. சடாயுவதை. கஅ0.)

தூள்எரு—1. குதிப்பு. 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தூள்எருதல்—1. குதித்தல். (உ-ம்.) “பயது தூள்எள்ளுரால்” (சிலரக. சிவதன்மா. கூக.) 2. பதைத்தல். (உ-ம்.) “தூள்எருநர்க்காண்மாள்” (கலித். ச.)

தூள் றுபூச்சி—தென்குளன்னுமொருபூச்சி.

தூளக்கம்—1. அச்சம். (உ-ம்.) “தூளக்கில் பெரொலியால்” (பெரியபு. திருவாரூ. கூ.) 2. அசைவு. 3. ஒலி. 4. ஒளி. 5. கலக்கம். 6. சோதநாள். (பிங்கல. உருக.)

தூளக்கல்—1. அசைத்தல். (உ-ம்.) “பின்னலஞ்சடைநெடுமுடிதூளக்கினனு வகையிற் பெரிதற்றான்” (உபதேச. குராதி. உ.) 2. ஒளிசெய்தல்.

தூளக்கு—1. அசைவு. (உ-ம்.) “தூளக்கற யார்மாட்டெடுங்கும்” (கூர்மபு. பிரகிருதி. உ.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. வருத்தம். (சிந்தாமணி.)

தூளக்குதல்—தூளக்கல்.

தூளங்கல்—1. அச்சப்படுதல். 2. அசை தூளங்குதல்—தல். (சிறுபா. உகஉ. உரை.) 3. ஒளிசெய்தல். (உ-ம்.) “தூளங்குவான்போலு மிஞ்சி” (சேதுபு. திருநாட். அசு.) (பிங்கல. சககக.) 4. நடுங்கல். (உ-ம்.) “வட்டவாய்க் கமலத்தண்ணன்மணிமுடிதூளங்க வேராச்சி” (சணிகை. நாட்டு. க.) 5. நிலைகலங்குதல். (உ-ம்.) தூளங்கியகாவும். (புறநா. உக.) 6. வருத்தல். (உ-ம்.) “தூளங்கினுந்-தன்குடிமைகுளரூத் தகைமையும்” (திரிகதி. சக.) 7. வெளிப்படல்.

தூளங்கோளி—கேட்டைநாள். (பிங்கல. உருக.)

தூளசி—ஒருபூச்செடி; அது: கரியமால் தூளசி, கருந்துளசி, கற்பூரத்துளசி, செந்துளசி, காட்டுத்துளசி, சிவதுளசி, சிறுதுளசி, நாயத்துளசி, நிலத்துளசி, பெருந்துளசி எனப் பலவகைப்படும். (வைத்தியமூ. அக.)

தூளபம்—தூளசி (உ-ம்.) “முருகவிழ்க்கும் பசந்துளபமுடியோனே” (பாரத. கிருட்டி. கூஉ.)

தூளம்பிக்கிரி—ஆதொண்டை. (வைத்திய பரிபா.)

தூளரி—களைக்கொட்டு. (பத்துப்பா.)

தூளவம்—தூளசி.

தூளவன்—1. சோரபாடாணம். 2. திருமால்.

தூளவி—திப்பிலி. (மலையக.)

தூளவு—தூளவம். (உ-ம்.) “காணுலவுதண்டுளவினாடிகள்கைதொழுதே” (கந்தபு. பிரம யாகப். கூ0.)

தூளவை—மூங்கில். (வைத்திய பரிபா.)

தூளரி—நெப்பார்க்குலியினோன்று. (ஒரு குழுஉக்குறி.)

தூள்—1. திவலை. (சூ. நிக. க: கூ) 2. தூளித்தல். 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. பெண்ணுமை. 5. மழை. (உ-ம்.) “தூளியின்மைஞால் கிற்கெற்றற்றேவேந்த ன்ளியி

ன்மைவாழுமுயிர்க்கு" (வள்.டுருள.) 6. மழைத் துளி. (உ-ம்.) "விசும்பிற்றுழிவீழினல்லான்" (வள். கசு.) (2, 4-பிங்கல. கசுகஉ.)

துளித்தல்—1. துளியாய்விழுதல். (உ-ம்.) "கண்ணிமுந்தெழுந்தவிழிதுளிப்ப" (திருவிளை. இந்தி. பழி. எசு.) 2. மழைபெய்தல்.

துளிப்பு—துளித்தல்.

துளி—1. தளிர். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

துறப்படுதல்—கலக்குதல். (சிந்தா.)

துறும்பு—1. இளக. 2. வருந்த. (1, 2-சிந்தா.)

துறும்பல்—1. அலைதல். 2. இளகல். 3. எழும்பல். (சிந்தா.) 4. ஒளிசெய்தல். 5. திமிர் தல். 6. துள்ளுதல். 7. வருந்தல். (2, 7-சிந்தா.)

துறும்புதல்—1. அசைதல். (சிந்தா.) 2. ததும்புதல். (உ-ம்.) "மைக்கணீர்துறும்பு" (திருவிளை. விருத்த. உஅ.)

துறவம்—1. தேயமைம்பத்தாறினென்று. (உ-ம்.) "துறவமிக்குதிரை" (திருவிளை. நரிபரி. கசு.) 2. பதினெண்பாடையினென்று.

துளை—1 உட்டிளை. (உ-ம்.) "துளையெயிற் றகல்வாய்ப்பாம்பிணைப்புறத்தினறிதுயிலமர்ந்தி டுந்தோன்றல்" (கடம்பு. தக்கன். வமி. உஎ.) 2. துவாரம். (உ-ம்) துளையிடுங்கருவியாகும். (திருவிளை. மாணிக்கசுசு.) 3. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 4. மூங்கில். (கு. நிக. ச. கசு.)

துளைக்கருவி—பஞ்சகருவிகளிலொன்று; அது: சிந்நமுதலிய துளையுட்கவாத்தியம். (உ-ம்.) "கானத்தின்மேவுதுளைக்கருவிக்குழல்" பெரியடி. ஆளுபநாய. கஉ.)

துளைக்கை—1. துளைத்தல். 2. யானைத் துதிக்கை.

துளைத்தல்—1. ஊடுருவல். (உ-ம்.) "குன் றந்தளைத்தவேல்" (திருமுருகர். வெண்பா.) 2. துவாரஞ்செய்தல். துளைபார்.

துளைதல்—1. அறுபவித்தல். 2. அமிழ்த்தல். (உ-ம்.) "துடுபுனற்கட்டுளாந்துகிடந்திடர்ப் - படுபுழாழ்குஞ்சமீரணன்பாலனை" (சேதுபு. இராமானு. கசுரு.) 3. கலத்தல்.

துளைப்பு—துளைத்தல்.

துங்கதம்—உபத்திரம்.

துற்றல்—1. உண்டல். (பிங்கல. கசுகஅ.)

2. குற்றல். (பிங்கல கசுகஉ.) 3. தின்னல். (பொருந. கசுக. உரை.) 4. நிறைதல். 5. நெருங்கல்.

துற்றவை—உண்ணப்படுபவை. (உ-ம்.) "துற்றவைதுறந்தவெற்றுயிர்பாக்கை" (திரு வாச. திருவண்ட. கசுஎ.)

துற்றி—உணவு. (உ-ம்.) "பசியினுற்றன் முகம்பார்த்துத்-துற்றிவேண்டுசொற்றயப்பத ந்து" (சேதுபு. மச்சல. கசுக.)

துற்றிய—தின்ற (உ-ம்.) "துறாஅய்துற்றிய தருவையம்புழக்கின்" (பொருந. கசுக.)

துற்று—1 உணவு. (நாலடி. பெருமை. கசு.)

2. சோறு. பிங்கல. கசுகஉ.) 3. கூட்டம். (பிங் கல. உஉகரு.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

(உ-ம்.) "சுந்தரமாளிகைருளிகைதெற்றிகடுத்து சுடர்" (சிவரக. தேவிமேருகயிலை. கஉ.) 5. செறிவு. (பிங்கல. உஉகசு.)

துற்றுதல்—1. அறுபவித்தல். (உ-ம்.) "துற் றுவர்போகவிதம்" (சிவசரு. சுவர்க்கநரக. ச.) 2. நிறைதல். 3. நெருங்கல். 4. தின்றல். (பத் தப்பா.)

துறக்கம்—தேவருலகம். (உ-ம்.) "துறக்க நண்ணினுண்விண்ணவாரநாதன்" (திருவிளை. இந்திரன்பழி. கசு.)

துறட்டி—யானைத்தோட்டி. (வழக.)

துறட்டிச்செடி—ஒரு பூண்டுஎன்றார் வைத் திபழலியையகராதியில்; முட்செடி யென்றார் அறுபந்தத்தில்.

துறட்டு—தோந்தரை. (வழக.)

துறட்டுழை—செடில், ஓர் கருவி.

துறத்தல்—1. திறத்தல். (உ-ம்.) "துறக்கும் பருந்துதித்தற்கரிதாமுத்தித்தொல்சதவே" (ம றைசை. அஅ.) துறத் து-திறப்பேன். 2. துறவு.

(உ-ம்.) "வேண்டினுண்டாகத்திறக்கதுறத்தபி- ணீண்டியற்பாலடல்" (வள். கசுகஉ.) 3. நீக்கல். (உ-ம்.) "தோழியைநீத்தென்னைமுன்னேதுறத் துதுன் னுர்கண்முன்னே" (திருக்கோ. கசுக.)

4. வெறுத்துவிடுதல். (உ-ம்.) "அண்டர்தம்பதம் யாடையுமடைத்தவைதுறந்து" (பிரமோத். பஞ் சாட்சர. சசு.)

துறந்தாரி—துறந்தோர். (உ-ம்.) "துறந்தார் பெருமைதுணைக்கூறின்" (வள். உஉ.)

துறந்தென—நீங்க. (ஐங்குறு.)

துறப்பது—நீக்குவது. (ஐங்குறு.)

துறப்பு—1. துறவு. 2. திறவுகோல். 3. பூட்டு. (பிங்கல. கசுக.) 4. விடுகை.

துறம்—துறவு. (உ-ம்.) "துறஞ்சிறந்தமட பதிகளும்" (சேக்கிழார்புராணம். டுஉ. [திருவி.]

துறவர்—முனிவர். (கு. நிக. உ. உ.)

துறவநம்—இல்லறந்திறத்தல்; அது: நாலாச் சிரமத்தொன்று. (உ-ம்.) "பாயிரநான்கிலறமிரு பான் பன்முன்றே-தூயதுறவறமொன்றுழாக" (உள்ளுலகமலை. உரு.)

துறவி—1. துறத்தல். (உ-ம்.) "துறவியுள் ளந்தோன்றித்தொடரும்" (மணிமே. உசு, டுஉ.)

அடி.) 2. நீத்தோன். துறவிக்குவேந்தன்று
ருமபு. ஒன்னைவபரடல்.

துறவு-1. புறமாகிய செல்வத்தின் கண்ணும்
அகமாகிய யாக்கையின்கண்ணும், ஁ளதாயபற்
றினை அவற்றது நிலையாமையென்க்கிவிடுதல்.
(வன். கரு. அதி.) பிங்கலத்தில் நிவிர்த்தி என்
பர். (பிங்கல. சஅரக.)

துறவோ-1. நீத்தோர். (உ-ம்.) "துறவோர்
கன்புத்திபுக்கடவே" (஁ரிச்ச. மயாந. உசு.)

துறு - 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. நெ
ருக்கம். (உ-ம்.) "துறுமயிர்க்குறுந்தான்" (கூர்ம
பு. பதி. ௪)

துறுக்கல் - } திணித்தல்.
துறுக்கதல் - }

துறுகல்-1. குண்டிக்கல். (உ-ம்.) "துறுக
லக்கத்துத்துணையொடுவதும்" (஁ங்குறு.
உசுஉ.) 2. சலதாரைமுதலியவடைக்குங்கல்.
3. நெருக்கினமலை. (உ-ம்.) "துறுகற்பிடிசெத்
துத்தழுஉநின்-குன்றுகெழுநன்னாட்டுச் சென்
தபிறறை" (஁ங்குறு. உகக.) 4. பொறை.
(பிங்கல. ருர.)

துறுகாரம்-கத்தாரி. (வைத்தியபரிபா.)

துறுட்டி-சிறுமேலம். (வைத்தியபரிபா.)

துறுத்தல்-1. அழக்கல். 2. துழைத்தல்.
(உ-ம்.) "தோன்றமளவாய்த்தானே துந்கிவைத்
துத்துறுத்து" (தைல. பாயிர. கசு.) 3. நெருக்
குதல்.

துறுதல்-1. செறிதல். (உ-ம்.) "தோடகை
யத்துறுமலர்த்தாரிகலரக்கர்" (இராமா. ரூர்ப்
பந. ககரு.) 2. புசித்தல்.

துறுப்பு-துறுத்தல்.

துறுமல்-துறுமுதல், நெருங்கல். (சு. நிக.
அ: கச)

துறுமுதல்-நெருங்கல். (உ-ம்.) "துறுமுதின்
காம்பினத்துணமெங்கணும்" (சேதுபு. கந்தமா.
உஉ.)

துறுவல்-1 உண்டல். (பிங்கல. கககஅ.)
2. நெருங்கல்.

துறுவு - 1. உணவு. 2. தெரிநிலைவினைப்
பகுதி. 3. நெருக்கம்.

துறுவுதல்-1. உண்ணல். 2. நெருங்குதல்.

துறை-1. அகப்பொருட்டுறை. 2. ஆறு,
நதி. (உ-ம்.) "஁ங்குதுறை-யந்தொளையோர்
சோடசம்பெய்" (தைல. தைலவ. ககரு.) 3.
இடம். (திருக்கோ. கஉர.) 4. இறங்குதுறை.
5. எல்லை. 6. கடல். (திருக்கோ. கஅர. உரை.)
7. காரியம், வரலாறு. (உ-ம்.) "துறையெனக்
கியாதெனச்சொல்லுசொல்லென்றான்" (இரா
மா. மீட்டி. உருரு.) 8. நீர்த்துறை. (உ-ம்.)

"புலிப்போத்தம்புல்வாயுமொரு நறையினீ ரு
ண்ணவுலகாண்டோனுளானொருவன்" (இராமா.
குலமு. ரு.) 9. தூல். 10. பாவனத்தொன்று.
(யாப். காரிகை. க. உரை.)

துறைக்குறை-ஆற்றிடைக்குறை. (உ-ம்.)
"வண்டிறைக்குறைசேர்ந்தான்" (பார். த. ச-ம்
பவ. சு.)

துறைபோதல் - 1. துறைபோகுதல். 2.
முடிவுபோதல். (உ-ம்.) "பிறைபுகரையேர்ந்துறா
மெண்ணியவையெல்லாந் - துறைபோதலொல்
லுமோ" (கலி. கக.)

துறைபோய்-முற்றக்கம்மா. (சந்தா.)

துறைமலை - பகைத்திறச்செய்கைக்குரிய
மலை.

துறைமுகம்-஁ற்றமிறக்கஞ்செய்யுந்துறை.
துறைவன் - நெய்தனிலத்தலைவன். (உ-ம்.)

"தண்ணந்துறைவன்கண்டிகு - மம்மர்தோழிய
துதுயரே" (஁ங்குறு. கருஅ.)

துன்-1. சேர்ச்சல். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

3. நெருக்கம். (1, 2-கு. நிக. கக: மகரவெ. கரு.)
துன்பம்-வருத்தம். (உ-ம்.) "துன்பத்திற்
கிடங்கொடேல்" (ஆத்திருடி.)

துன்பில்-கடவுள்.

துன்பு-துன்பம். (உ-ம்.) "எம்மைத்தெந்
பர்த்தொறுந்துன்பென்பதே" (திருக்கோ. க.
உருக.)

துன்புறுதல்-வருந்துதல்.

துன்மதி-1. அவமதி. 2. வியாழவட்டமாகிய
அறுபதுவருடத்தினைப்பத்தைந்தாவதாண்டு.

துன்மதி-வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவரு
டத்தின் முப்பதாவதுவருடம். (வருஷாதிநூல்.)

துன்றல் - } 1. நெருங்குதல். (உ-ம்.)
துன்றுதல் - } "உவளகவகவையினன்றுது
ன்றலின்" (சேதுபு. துத்தம். உரு.) 2. மிகுதல்.

(உ-ம்) "துன்றமன்புபெற்றேசுகமுற்றுளே
ன்" (சிவரக. மேரு. சச.)

துன்னகாரி-தையற்காரர். (உ-ம்.) "தன்
னகாரருந்தோலின்றுன்னரும்" (சிலப் இரங்கி
ர. கஉ.)

துன்னம்-1. கிழிவு. 2. தைத்தல். (பிங்
கல. உகஉரு.)

துன்னர்-தையற்காரர். (சு. நிக. க: கக.)

துன்னல்-1. கிட்டல். (உ-ம்.) "துன்னி
வளைத்தநந்தோன்றற்கு" (திருக்கோ. ககக.)

2. செய்தல். (உ-ம்.) "துன்னற்கிவினைப்பால்"
(வன். உருக.) 3. தைத்தல். (உ-ம்.) "வேரொடு
நனைந்துவேற்றிழைதுழைந்த - துன்னற்கிதா
அர்துவரநீக்கி" (பொருக. அக.) 4. வருதல். (உ-ம்.)

"இத்தரிசுதுன்னமை" (திருக்கோ. அக.)

துன்னலம்—சேரேம். (ஐங்குறு.)
துன்னலர்—பகைவர். (உ-ம்.) “துன்றின
ரின்னலெய்தத்துன்னலராகித்தம்மி-லொன்றி
னர்செறினும்” (பாரத. அருச்சுனன்றவ. உக)
துன்னார் — பகைவர். (உ-ம்.) “துறத்தல்”
பார்.

துன்னுமை—மேவாமை. (வள். ககசு.)
துன்னியார்—அடுத்தோர், சிநேகிதர். (உ-ம்.)
“துன்னியார்குற்றமும்” (வள். கஅஅ.)
துன்னு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி, சேர்தல்.
(பெரியபு. திருவாரூர். கூ.)
துன்னுதல்—துன்னல்.
துன்னுநர்—1. அடுத்தோர். 2. துன்னர்,
தையற்காரர்.

துன்னாசி—தையலுசி. (உ-ம்.) “கொற்சேரி
துன்னிளைத்துன்னாசிவிற்பாரின்” (ஐந்திணை.
மருதம. க.)

துன்னு—திப்பிலி (வைத்தியப்பரிபா.)
துன்—1. அச்சம். (உ-ம்.) “துனியிருந்தவன்
மந்ததினன்” (இராமா. குர்ப்பநகிப். கூஉ.) 2.
கோபம். 3. துன்பம். (உ-ம்.) “துனியருநீர்மை
யிதென்னென்றுதூநீர்செளித்தளிப்ப” (திருக்
கோ. ககஉ.) 4. நோய். 5. புலவி. (வள்.
கஉகச.) 6. யாறு. 7. வெறுப்பு. (உ-ம்.) “துனி
யில்காட்சிமுநிவர்” (திருமுரு. ககௌ.) 8.
முதிர்ந்தகலாம். (வள். கக௦சு.)

துனித்து—வெறுத்து (சீர்தா.)
துனை—துனைபு, விரைவு. (உ-ம்.) (முல்லைப்
பாட்டு. க௦உ. அடியுரை.)

துனைபு—துனைவு. (உ-ம்.) “துனைபொழி
வேங்கையுங்காட்டிற்” (தணிகை. களவுப்.
கௌஎ.)

துனைவு—விரைவு. (உ-ம்.) “தக்கன்முத
லேரைத்துனைவினோக்கி” (கூர்மபு. வருண.
சக.)

தூ.

தூ — 1. ஒரிகழ்ச்சிக்குறிப்பு. 2. சுத்தம்.
(உ-ம்.) “அன்பருந்தூநீராடி” (திருவாத. திருப்
பெ. சக.) 3. தகை. (உ-ம்.) “தூநின்றசுடர்
வேலாய்” (இராமா. குலமுறை. கூ.) 4. முத
னிலைத்தொழிற்பெயர். 5. பகை. (பிங்கல.
கசுகச.) 6. பற்றுக்கோடு. (உ-ம்.) “மந்தூய்
மைசெய்வினைதாய்மையிரண்டு-மினந்தாய்மை
தூவாவரும” (வள். சருரு.) 7. வலிமை. (உ-ம்)
“சுற்றமொதுவறுத்தலில்” (மதுரை. கஅஅ.)
8. வெண்மை. (உ-ம்.) “தாமதிவாக்கியகிரணம்”
(காஞ்சிப்பு. நாட்டுப். கசு.)

தூக்கணங்குருவி — ஒரு குருவி. (பிங்கல.
உகசு௦)

தூக்கணம்—1. உறி. 2. தூக்கணங்குருவி.
(உ-ம்.) “நந்தெறுப்புதூக்கணம்புட்காக்கை.”
(ஆசாரக்கோ. கசு.) 3. தொங்கல்.

தூக்கம்—1. அயர்ச்சி, அம் தொழிற்பெயர்
விருதி. 2. ஆபரணத்தொங்கல். (பிங்கல.
கசுகசு.) 3. தூக்கணி, இது பலவிதமுண்டு.
அவற்றுள் ஒன்றிற்கு தாரணம் “சட்டமாநிறைத்
திடுமின்கண்ணாடிதூக்கங்கள்சந்திராதித்தர்”
(சுவரக. கசுமுரி. கூ.) 4. நித்திரை. (உ-ம்.)
“வெருவறக்கட்டித்தூக்கம் - கொண்டனன்”
(பஞ்சதந். க: ருஅ.) 5. மந்தம். (வள். கசு: அ.)
தூக்கல்—1. தூக்குதல். 2. வரையறுத்தல்
(வள். கசுஅ.)

தூக்கி — 1. ஆராய்ந்து. (இருபாவீரு. சு:
உரை.) 2. தூக்குவோன்.

தூக்கிரி—ஊர்காவற்காரன். [இத்தூள்.]

தூக்கு—1. ஆராய்வு. 2. உயர்ச்சி. 3. உறி.
4. ஒருவமைச்சொல். (கு. நிக. அ: எஅ.) 5.
கணம். (உழக்.) 6. கூத்து. 7. செய்யுட்குறப்
பென்று தொலகாப்பியத்துட்குறப்பட்ட முப்
பத்தாநாக்கனொன்று; அது: பாக்களைத்
துணித்துநிறுத்தல். (தொல். பொரு. ககக.)
8. தாளங்கள் நாலுவகையிலொன்று; அது:
இரண்டுமாத்திரையும் உகரவடிவும் தாக்கித்
தூக்குதலாகிய தொழிலுடையதாய் வருவது.
(செல். ஊர்காண். கரு. உரை.) 9. தாளங்
களின் வழிவருந்தூக்குக்கள்; அவை: செந்தூக்கு,
மதலைதூக்கு, கோயிற்றுக்கு, ரிப்புத்தூக்கு,
கழாற்றுக்கு, நெடுந்தூக்கு என்பன. (செல்.
ஊர்காண். கரு. உரை.) 10. தூலம். 11.
தலாரச்சி. (பிங்கல. உஉருச.) 12. தூக்கங்கள்.
13. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 14. நிறைகோல்.
(வழக்.) 15 பாட்டு. (உ-ம்.) “மன்னுடைமன்
றத்தேலைத்தூக்கினும்” (நன். ருரு.) (2, 3,
6, 10-பிங்கல. கசுகசுரு.)

தூக்குக்கோல்—நிறைகோல். (பிங்கல.
கசுகசுரு.)

தூக்குணி—தழக்குணி, ரோசமில்லாதான்.
(உ-ம்.) “புண்புநீதியறியாததூக்கினிப்பள்ளன்
செய்கருமலுளேக்கேளும்” (பறாவிரையகர்
பன்னு.)

தூக்குதல்—1. ஆராய்தல். (உ-ம்.) “தூக்கி
வினைசெய்” (ஆத்திசூடி.) 2. உயர்த்துதல். 3.
எடுத்துவிடல். 4. சிந்தித்தல். (உ-ம்.) “சிறிய
தோர்பயனைத்தூக்கி” (கந்தபு. கயமுகனு. கசு.)
5. தொங்கக்கட்டுதல். (உ-ம்.) “முத்தூநற்றமம்
பூமலைதூக்கி” (திருவாச. திருப்பொற். க.) 6.

நிறக்குதல். (உ-ம்) “செம்பொன்றாக்கி-கைம் மறியில்வணி-ருத் தவிலைகொடுப்பான்” (திருவிளை. மாணிக்க. அச.)

தூக்குதல் — நேரறியிறு. (வழக்.)

தூக்குபு — துளக்கி. (உ-ம்.) “வாக்குழைவில் விடமாமுடி தூக்குபு- காரகெழுஞ்றையான்” (சிங். நாமக. ககரு.)

தூகல் — துடைப்பத்தால்விளக்கல். (உ-ம்.) “கோமானின்நிருக்கோயிறாகேன்” (திருவாச திருச்ச. கச.)

தூகை — பாளை. (வைத்தியபரிபா.)

தூங்க — ஆட. (உ-ம்.) “நிணந்தின்வாயடி ணங்கைதூங்க” (திருமுரு. நசு.)

தூங்கணம் — 1. தூக்கணங்குருவி. (உ-ம்.) “தூங்கணங்குரீ டியின்மஞ்சத்தலந்தொறுந்தூங்குகின்ற” (பாரத. திரௌபதி. உஉ.) 2. தூக்கு. தூங்கணி—ஒராபரணம், அது தொங்கலணி.

தூங்கழட்டு — கோரைக்கிழங்கு. (வைத்திய பரிபா.)

தூங்கல் — 1. அழுந்தல். (உ-ம்.) “மாநகராணவின்பந்தூங்கின” (திருவிளை. மாயப். உஉ.) [சிந்தாமணியில் செறிதலென்பர்.] 2. அனந்தர், அது கள்ளின்செருக்கு. (உ-ம்.) “துகின்முடி தூங்கலோங்குருடைப்-பெருமதா ளர்” (முல்லை. நக.) 3. உறங்கல். (உ-ம்.) “தூங்கி-மீளமொய்ம்பரினியுளவீழ்கின் றன்” (இராமா. கரண்வ. எசு.) 4. ஆடுதல். (உ-ம்.) “குரலைதூங்க” (பெரியபு. கண்ண. கச.) (சிறுபா. ககஉ. அச. உரை.) 5. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “தூங்கருவி - மலையாசலத்தமிழ்தேர்வா ணன்மாறைநம்மன்னவரே” (வாண. கசஎ.) 6. ஓரசை. (திருவிளை. விநகுவிற். ஈஉ.) 7. கூத்து. 8. சோம்பல். (பிங்கல. கஅகக.) 9. சோம்பி. (வழக்.) 10. தராசு. 11. தாழ்தல். 12. நாலுதல். (உ-ம்.) “தூங்குகிறைவாவல்” (சிந்தா. காந்தருவ. சு.) 13. நிரம்பாத்தூக்கம். (பிங்கல. ஈசசுசு.) 14. யானை. 15. வஞ்சிப் பாவிலேசை. [தூங்குதலையுடையது என்பது பொருள். நச்சிஞர்க்கினியார் அடியிற் றாங்காது சீர்தொறுந்தூங்குமோசை என்பர்.] (7, 8, 10, 11, 14-கு. நிக. கக: நகரவெ. கூ.)

தூங்கல்வண்ணம் — வஞ்சியின்றுவருவது. (உ-ம்.) “தூங்கல்வண்ணம்வஞ்சியிலும்” (தொல். பொரு. நசுநக.)

தூங்கலன் — சோம்பன்.

தூங்காமை — விரைவுடைமை. (உ-ம்.) “தூங்காமைகல்வி துணிவுடைமையிம்முன்று - நீங்கலிலான்பவற்கு” (வன். ஈஅக.)

தூங்கலோசை — வஞ்சிப்பாவிலே னோசை. (யாப்-காரிகை. செய்யுளி. க. உரை.)

தூங்கிசைச்செப்பல் — இயற்சீர்வெண்ட லோயான்வரும் வெண்பா. (உ-ம்.) இயற்சீர்வெ ண்டலோயான்வரும்யாப்பைத்-தூங்கிசைச்செப் பல்வன்மனூர்புலவர்” (காரிகை. செய்யுளி. க. உரை.)

தூங்கிசையகவல் — நிரைநிரையிறற்றை யான்வருமகவல். (காரிகை. செய்யு. க. உரை.)

தூங்கிநுள் — செறித்தலிநுள். (உ-ம்.) “வரற் பாற்றன்றுதூங்கிநுள்” (திருக்கோ. கஎசு.)

தூங்குதல் — 1. அசைத்தல். 2. சொரிதல். (உ-ம்.) “மழைதூங்குநள்ளிரவில்” (திருவிளை. பலகையிட்டப. க.) 3. சோம்பாயிருத்தல். (கு. நிக. அ: சுஎ.) 4. சோர்தல். 5. தங்குதல். (புறப்பொ-வெண்.) 6. தலைசாய்த்தல். 7. துயிலுதல். 8. நாலுதல். (உ-ம்.) “மஞ்சத் தலந்தொறுந்தூங்குகின்ற” (பாரத. திரௌபதி. உஉ.) 9. நீட்டித்தல். (உ-ம்.) “தூங்குகதூங்கிச் செப்ப்பாலதூங்க” (வன். சுஎஉ.)

தூங்குமஞ்சம் — ஆடுமஞ்சம்.

தூங்குகோளல் — சித்திரகல்களிலொன்று; அஃது: ஒருவன் ஒரு வெண்பாச்சொன்னால் அதனீறேழுதலெழுத்தாக மற்றொரு வெண் பாப்பாடுவது.

தூங்கம் — யானைக்கயிறு. (உ-ம்.) “வேய்முதற் றாசங்கொண்டேறினன்” (சிங். கநக. சசு.)

தூங்கி — வண்ணார். (பிங்கல. அ0உ.)

தூங்குத்தல் — ஒருசிறியில்லாமற்செய்தல். (பார. வெ.)

தூசி — 1. குதிரை. (பிங்கல. உசசக.) 2. கொடிப்படை. (உ-ம்.) துன்றியசெருவிறுதாசி பிளந்தே” (பாரத. பதினான். 400.) 3. படை யுறுப்பு. (பிங்கல. க00ச.) 4. புழுதி. (வழக்.)

தூசிகம் — புளியாலை. (வைத்தியபரிபா.)

தூசிதாங்கி — அழுக்குத்தாங்க உடையின் மேற்கட்டித் துண்டிப்படை. (வழக்.)

தூசிப்படை — கொடிப்படை.

தூசியம் — கூடாரம். (ஒரு குழுஉக்குறி.) தூசு — 1. சித்திரநாள். (கு. நிக. க: எக.) 2. சீலை. (உ-ம்.) “எல்லாருந்தூசுக்கி” (இரா மா. யுத்த. இந்நிரசித்து. வதை. நசு.) 3. யானைப்புரசைக்கயிறு. (பிங்கல. கசகஉ.)

தூசுதாங்கி — தூசிதாங்கி.

தூசுப்பு — தண்ணீர்விட்டான். (வைத்திய பரிபா.)

தூட்டி — சீலை. (வைத்தியபரிபா.)

தூட்டிகம் — தும்பை. (வைத்தியபரிபா.)

தூடணம்—நிந்தை. (சைவதூடணபரிகாரம்.)
தூடணன் — இராவணன் தம்பிமாரி லொருவன். (உ-ம்.) “நிருதரோடினார் தூடணன் விலக் கவுநில்லார்” (இராமா. கரன்வதை. ௧௩௬.)

தூடணத்தல்—நிந்தித்தல்.

தூடணை—தூடணம்.

தூடித்தல்—நிந்தித்தல்.

தூடிப்பு—நிந்திப்பு.

தூண்—தம்பம். (உ-ம்.) “இந்நடுவேநின்றா னென்றனெழுமுவயிற் தூணைபோல்” (கந்த பு. வள்ளி. ௧௧௩.)

தூண்டல்—தூண்டதல். (உ-ம்.) “தூண்டல் செய்யாமணிவிளக்கே” (திருக்கருவைப்பதி. எ.)

தூண்டாவிளக்கு—தூணையெரியும்விளக்கு. (உ-ம்.) “தூண்டாவிளக்கின் சுடரணையாய்” (திருவாச. பிரார். ச.)

தூண்டில்—மீன்பிடிக்குங்கருவியினொன்று. (உ-ம்.) “மீன்கவர் தூண்டிலென்னவிண்ணிடை விளங்கிற்றன்றே” (நைடதம். சுயம். ௩௦.)

தூண்டிலுதல்—உந்துதல்.

தூண்டு — தூண்டதல். தெரிநிலைவினைப் பகுதி. (உ-ம்.) “தூண்டு வெம்பரித்தேர்த்துரி யோதகன்” (பாரத. படையெழுச். ௩௩.)

தூண்டுதல் — 1. ஏவுதல். (வழக்.) 2. செ லுத்தல். (உ-ம்.) “ஐக்கதி” பார். 3. விளக்குத் தூண்டல்.

தூணம் — 1. செவ்வாய்நின்றநாண்முதல் மூலமிறுதியாக எண்ணிக்கண்ட தொகையை மூலமுதலாகக்கழிக்கஉறுநான். (உ-ம்.) “சுட ரவன் செயவனின் நாளாதிமூலாந்தத்தொகை யடைவுமூலாதிநாட்கண்டகர் தூணம்” (விதா ந. குணகுண. ௩௭.) 2. தூண் (உ-ம்.) “துறு முதல்” பார்.

தூணி—1. அம்புக்கூடு. (உ-ம்.) “கொலை யெடுத்தசமனுறைவதற் றுரியகூடென்னத்த கை யதூணியில்” (அரிச்ச. வேட்டஞ். அ.) 2. நாலு மரக்காலாவு. (உ-ம்.) “தூணிநான்றினொன் றாய்ப் - பிறகிறத்தெட்டயிலுமிருப்பி பெய்” (தைல. தைலவ. ச.)

தூணியங்கம்—அத்திப்பிசின். (வைத்திய பரிபா.)

தூத்தியம்—தூதன்மொழி.

தூத்திரகூர்ச்சம்—ஆண்டருப்பை. (தைலவ. அருப்பை.)

தூத்துக்குடி—தெற்குள்ள ஒரு பட்டினம்

தூதகம்—தருசு (வைத்தியபரிபா.)

தூதகன்—தூதன்.

தூதநம்—மூங்கில். (வைத்தியபரிபா.)

தூதம்—நிந்தை.

தூதர்—காரியமுறைப்போர். (உ-ம்.) “வெய்ய காலன்—மாதூதர்மங்களுக்கப்பொருவதனினும் பெறவன்” (பாரத. நிருட்டிண. ௧௦.)

தூதல்—தூவுதல்.

தூதன்—1. செய்தியறிவிப்போன். 2. புதன். (பிங்கல. உருக.)

தூதாயி—ஒருவிதப்பூண்டு.

தூதி—1. தூதுசொல்பவன். (உ-ம்.) “நாடிய தூதியானநாவிசன்றேய்” (பஞ்சதந். ௧: ௩௬.) 2. பாம்பினச்சுப்பல்நாலினொன்று. (சித்திராரு டத்திநாண்க.)

தூதினை—தூதி.

தூது—1. ஒரு பிரபந்தம்; அது: பாணன் முதலாகப் பாங்கனீருதவிடுக்கும் உயர்திணை யிருபாலினையுங்கொள மரபினைவற்றைக் கேட் பனவாகக் கூறிவிடுக்கும் அன்னமுங்கிளியும் உண்டும் மயிலுங்குயிலும் முதலாயின அஃநி ணைப்பொருளையும் இலையகலாம் முதியகலாம் இவற்றின் துணிநீங்கற்கு வாயிலாகவடுத்தலைக் கலிவெண்பாவாசகூறவது. (உ-ம்.) “பயிற்றங் கலிவெண்பாவின்னோயுயர்திணைப்பொருளையு மஃநிணைப்பொருளையுஞ் - சந்தியின்வீட்டுத்தன் முந்தறு தூதென்ப—பாட்டியர்புலவர்நாட்டினர் தெளிந்தே” (இலக்கணவி. அளச.) 2. ஒருவ ருடையொருவரது மாற்றற்கொண்டுதக வுரை க்குந்தன்மை; (உ-ம்.) “வேதமாந்தர்வேந்த ரென்றிருவர்க்குந்—தூதுபோதற்றொழிலுரித்தா ரும்” (அகப்பொ. அகத். எரு.) 3. காரியம். (சந்தா.) 4. ஒருவித பருக்கங்கல். (உ-ம்.) “தூது ணம்புறவொடு” (ட்டினப்பாலை. ௩௮.) 5. தூதன். ஆகுபெயரென்க.

தூதுணம்—புருவின் பொதுப்பெயர். (கு. நிக. ௩: ௬௬.)

தூதுணி—ஒருவகப்புற. அது, பருக்கங் கற்களைத்தின்னும்புற.

தூதுவளை — ஒரு கொடி. (உ-ம்.) “முடக் கற்றுன்று தவளைபருக்குறிஞ்சி” (தைல. தை லவ. எசு.)

தூதுவன்—தூதன். (உ-ம்.) “தூதுவனொரு வன்றன்னை. (இராமா. யுத்தகா. அங்கத்தனா. உ.)

தூதுளை—தூதுவளை. (வைத்தியபரிபா.)

தூதை—1. சீமட்டலர். (உ-ம்.) “மண்ணை யாசையசோறு” (மயூரநசையந்தா. உரு) 2. பாலை. (வைத்தியபரிபா.)

தூப்பு—தொரம். (உ-ம்.) “தூப்புச்சைவரை சூழ்வடபேருயில்” (திருவளை. வீடையி. ௧௬.) [வலித்தல்]

தூபக்கால் — ஒரு தூபக்காலி. (உ - ம்.)
“பெறுந்தகையதூபக்கால்” (திருவிளா. மூர்த்தி
வி. உஅ.)

தூபம் — 1. புகை, நறுப்புக்கை (உ - ம்.)
“அருங்கியதூபதிபங்கொடுத்து” (சிவரக. பசாசு.
க.) 2. நீர்க்கட்டி. (பிங்கல. நசுசுஅ.)

தூபமணி — மைம்மணி. (பிங்கல. கடசுந.)
தூபமுட்டி — இந்தனம். (சிந்தா.) மணிமே
கலையில் புகைக்கலையென்பர்.

தூபயோகம் — 1. செவ்வாயினங்கிசாதிபதிக்கு
மும் சந்திரலக்ஷ்மிநாதிபதிக்கும் ஐந்து ஒன்பதில்
குருசுக்கிரனிருக்கப் பத்தாமிடத்தில் சனியுச்ச
மாயிருந்தால் வரும்யோகம் (சோதிடக்கட.)
2. லக்ஷ்மிநாதிபதிநின்ற அங்கிசாதிபதி ஐந்தா
மிடத்திலிருக்கப் பஞ்சமஸ்தாநத்தைச்சுக்கிரன்
பார்க்கில்வரும்யோகம். (சோதிடக்கட.)

தூபி — } கோவின்முதலியவற்றின்முடி.
தூபிசை — }
தூபிதம் — சுமதல். (சூ. நிக. க: சு0.)
தூம்பல் — சுரை. (வைத்தியபரிபா.)
தூம்பா — தம்பை. (வைத்தியபரிபா.)
தூம்பிரகருப்பம் — துத்தபாடாணம். (வைத்
தியபரிபா.)

தூம்பிராஷ்டகம் — ஒரு குளிகை.
தூம்பு — 1. சயம். (வைத்தியபரிபா.) 2. உட்
டுளை. (உ - ம்.) “தூம்புடையெயிறுவானராத்
திண்ட” (பிரமோ. காண். உமாமகே. எ.) 3. ஏரி
மதகு. (சிலதேசமழக்கு.) 4. சலதானை (உ - ம்.)
“தூம்பெனத் தெரிந்தழக்கினன்” (இராமா.
கரன். க.) 5. நெடுவங்கியம். (உ - ம்.) “கண்ணி
டைவித்தகளிற்றுயிர்த்தூம்பின்” (மலைபடு.
டு) 6. பெருவங்கியம். (உ - ம்.) “கழைவளர்தூம்
பின்னண்ணிடமிடிர” (மலைபடு. டூநக.) 7.
மரக்கால். (பிங்கல. நசுசுசு.) 8. மூங்கில். (பிங்
கல. உஎடுக.) 9. வாயில் (பிங்கல. நசுசுசு.)
தூமகாரம் — குதபாடாணம். (வைத்திய
பரிபா.)

தூமகேது — 1. அக்கிரி. (பிங்கல. சச.)
2. அக்ரிதேவன். 3. வால்நட்சத்திரம்.
தூமத்துவரன் — தி.
தூமதேவன் — அக்கிரிதேவன். (உ - ம்.)
“தூமதேவனுமபுனிதகற்றறவினர்” (பிரமோ.
காண். கடு: ந)

தூமபுடம் — ஆகித்தியன் சுத்தபுடத்தை
வைத்து அதிலே நாலாசியும் பதினாறு
பாடையுங்கூட்டிநின்றநிலை. (விதாந. குணகு.
ருச. உலா.)

தூமம் — 1. ஒரு கோள். (உ - ம்.) “மைன்
புகையினுத்தூமந்தோன்றினும்” (புறநா. ககஎ.)

2. சலஞ்சுடுஞ்ஞை. 3. தூமபுடம். (உ - ம்.)
“வெங்கிதிர்மேனாக்கிராசென் மூன்றுவிளங்கு
பாகந் தங்கிடத்தூமம்” (விதாந. குணகுண.
ருச.) 4. புகை. (சிந்தா.) 5. புளிநறளை. (வைத்
தியபரிபா.)

தூமம்போக்கி — புகைக்கூண்டு. (தைலவ.)
தூமன் — சசருத்திரர்களுளொருவனாகிய
நிருதிதிக்கிலிருப்பவன். (வி - ணி. உஎ0.)

தூமாட்சி — ஓர் யோகிரி. (வி - ணி. உசச.)

தூமாதீமார்க்கம் — பிதிர்கம்மங்களைத் தவ
றுதுசெய்தவர்கள் பிதிர்லோகஞ்செல்லும் மார்க்
கம். (அபிதா.)

தூமை — 1. தூய்மை. 2. மகளிர்குதகம். (மழக்.)
தூய் — தூவி. (உ - ம்.) “மன்றமுழமலர் தூய்
வலம்வந்தனநிற்ப” (கூர்மபு. அட்டமூர்த்த.
உஉ.)

தூய்தன்மை — அசுத்தம்.
தூய்தாக்கல் — சேத்தல், சுத்தமாக்குதல். (சூ.
நிக. க: கட.)

தூய்து — தூய்மை. (உ - ம்.) “தூய்தாகமன்னும
பூபவகைப்படியோதநவர்க்கங்கள்” (சிவரக. தே
விமயம். க.)

தூய்மை — சுத்தம். (உ - ம்.) “தூய்மைசெய்
வதநீரலாந்சொல்லின் வேறுளதோ” (அரிச்சந்
திர. மயாந. கடஎ.)

தூய்மையசெய்தல் — உவளித்தல். (பிங்கல.
கஅஉக.)

தூய்து — களங்கமில்லாதது. (உ - ம்.) “தூய
தேற்பற்றிக்கோடும்” (இராமா. ஆரணியகா.
மாரீசன்வதைப். உகஉ.)

தூயவர் — சுத்தமுள்ளவர். (உ - ம்.) “தூயவ
ரல்லர்சொல்லில்” (இராமா. ஆரணிய. சடாயு
வதை. ருச.)

தூயன் — சுத்தன்.
தூயாள் — 1. சரசுவதி. பிங்கலத்திறுய்யா
ளென்றார். 2. சுத்தமுடையவள்.

தூயினர் — சொரிந்தனர். (உ - ம்.) “விண்ணவை
முதலதேவர்தூயினர்மலர்கள்” (கூர்மபு. திருக்
கல். சுசு.)

தூர் — 1. அடிப்பக்கம். (உ - ம்.) “தூனிரீக்கித்
தூரிற்றின்றன்னதைத்து” (நாலடி. சல்வி. அ.)
2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. வேர். (பிங்கல.
உஅகஅ.)

தூர்க்கை — 1. தூர்த்தல். 2. பூரணர். (பிங்
கல. உசக)

தூரினாகி — கன்மேந்திரியபஞ்சகத்திலிருக்கு
மைந்துருத்திரரிமலாருவர். (வி - ணி. உஎஉ.)

தூர்த்தத்தம் — காமுகத்தன்மை.

தூர்த்தம்—1. ஊமத்தை. (வைத்தியபரிபா.)
2. தூர்த்தத்தநம்.

தூர்த்தர்—சாமுகர். (பிங்கல. அசுள.)

தூர்த்தல்—1. உட்செலுத்தல். (உ-ம்.) “பழக்
கும்பழத்தைத் தூர்த்து” (தைல. தைலவ. கருசு.)
2. நிரப்புதல். (உ-ம்.) “யானைக்கவுட்குழி தூர்த்த
வன்றே” (நடை. சுயம்வர. க.)

தூர்த்தை—தூர்த்தைக்குணமுள்ளவன்.

தூர்த்தல்—1. அழிதல். (உ-ம்.) “தூர்த்தொழி
யும்பொய்யிறத்தபொழிதே” (நான்மணி. எசு.)
2. நிறைதல். (உ-ம்.) “தோளாமரச்செவித்தூரா
வயிற்றுச்சுமடர்க்கெல்லாம்” (திருநாற். 40.)

தூர்ப்பு—நிரப்புதல்.

தூர்மம்—தேட்கொடுக்கி. (வைத்தியபரிபா.)

தூர்வகம்—1. சுமத்தல். 2. பொதியெருது.
(பிங்கல. உசுள.)

தூர்வம்—நாயி. (வைத்தியபரிபா.)

தூர்வாசி—ஒரிருடி. அவர் அத்திரிமகாமுரி
யின் புத்திரர். இவரைத்தருவாசரென்பர்.
(அபிநா.)

தூர்வு—தூர்ப்பு. (வழக்.)

தூர்வை—1. அரக்கு. (வைத்தியபரிபா.)
2. அறுகம்புல். (பிங்கல. உசுள.) 3. கிணற்
றடைசேறு. (வழக்.)

தூர்வைத்தலை—ஒருவகைத்தலை, அத
னிலக்கணம். (உ-ம்.) “கணபதியணிமூலந்-தூர்
வைத்தலைமீதே” என்னும் (தைல. தைலவ.
கருசு-ம் செய்யுளிற்காண்க.)

தூர்வை—முசற்புல். (வைத்தியபரிபா.)

தூரகாரியவேது—ஒரலங்காரம். தூரத்தி
லேகிமுந்காரியத்தினையுடையவேதுகாரிய
மொருவழியுங் காரணமொருவழியுமாய் நிகழ்
வது என்பதாகருத்து. (உ-ம்.) “வேறொருமாதர்
மேல்வேந்தனகருதியால்—ஊறுதரவியமாதயிர்
வாடும்” (தண்டியல. பொருளணி. சுஉ. உரை.)

தூரகூலை—ஒழுக்குலை. (வைத்தியபரிபா.)

தூரணம்—சீக்கிரம்.

தூரத்தான்—அந்நியன். (வழக்.)

தூரதரிசி—பண்டிதன்.

தூரத்திடி—1. அஞ்சநபாஷாணம். (வைத்
தியபரிபா.) 2. தூரபார்வை.

தூரத்திடிக்கண்ணுடி—தூரத்திற் பொரு
ளைச் சம்பிமாகக்காட்டுமோர்கருவி.

தூரம்—1. ஊமத்தை. (வைத்தியபரிபா.)
2. சேய்மை. (உ-ம்.) “சுவயோகியர்தாந்தூரத்
தேயெதிரந்தாரென்றால்” (சிவரக. நந்திகேசு
ரர். நமனுக்கு. கஉ.) 3. புறம்பு-தூரமாயிருக்கி
றான். (வழக்.) 4. நீளம். (பிங்கல. உஉசு.)

தூரம்—தேட்கொடுக்கி. (வைத்தியபரிபா.)

தூரம்—1. தூருதல். 2. மறைதல். (உ-ம்.)
“அம்மணல்-வெத்தூரவரிப்போல்” (கலி. சக.)

தூராகி—எலிச்செவிக்கள்ளி. (உ-ம்.) “தூராகி
சங்கட்சமார்க்கவம்” (தைல. தைலவ. கஉரு.)

தூராதூரம்—வெகுதூரம். (வழக்.)

தூராவயச்சோல்—ஆற்றொழுக்குமடிமறி
மாற்றமல்லாத “சுரையாழுவம்மிமிதப்ப” நல்ல
படாஅபுரத முதலிய எழுவகைப்பொருள்கோ
ளிலக்கணம்பெற்ற செய்யட்கள். (பி-வி. உரு.)

தூரி—1. ஊஞ்சல். (பிங்கல. கசுள.) 2.
எருது. அங்கெட்டுகின்றதென்பர். 3. ஒருவாத்
தியம். (உ-ம்.) “கணுவை” பார். 4. தூரிக்கோல்.
5. பலகறை.

தூரிக்கோல்—

தூரிகை—

தூரிகைக்கோல்—

தூரியக்கோல்—

தூரியம்—1. இசைக்கருவி. 2. உவகைப்
பறை. 3. எருது, பேரெருது. 4. எழுதுகோல்.
5. ஏறிபடைப்பொது. 6. தூரம். (கலி கக0.
உரை.) 7. நல்லாடை. 8. பேரிகைமுதலிய
வாத்தியப்பொது. (உ-ம்.) “நெருங்குதூரியங்க
ளேங்க” (பெரியபு. தடுத்தா. உரு.) 9. பொதி
யெருது. (பிங்கல. உசுள.) (2, 3, 7-பிங்கல.
கசுள0.)

தூரியன்—1. கடவுள். (உ-ம்.) “தூரியனை
வெந்தோன்றும்” (சி. சி. அ: உஅ.) [வாக்குமநா
திகோசரெனப்பதுபொருள்.] 2. தூரத்திலே
யுள்ளவன்.

தூரு—அடி. (உ-ம்.) “தூருகனத்தோடே
யெத்தொழிற்கும்” (தைல. பாயிர. கரு.)

தூருதல்—மேவப்படுத்தல். (வழக்.)

தூரேத்தி—கம்பந்திராய். (வைத்தியமூ. அக.)

தூரேந்தம்—தூளசி. (வைத்தியபரிபா.)

தூரோணம்—கவிழ்தும்பை. (வைத்தியமூ.
அக.)

தூலகம்—பருத்தி. (வைத்தியமூ. அக.)

தூலகன்மம்—மரம் வாக்குக் காயங்களாற்
செய்யப்படுங்கன்மம். (சி. சி. உ: கரு. மறை.)

தூலகாலம்—லௌகிககாலம். (வி-ணி.)

தூலககனத்தூலம்—வித்தியாதத்துவம்.
(சி. சி. க: கரு. ஞாநப்.)

தூலசரிக்கரை—1. உப்பு. 2. பருத்திவிரை.
(வைத்தியபரிபா.)

தூலசரிசமட்டியபிமாநி—விராட்டிருடன்.

(த. நி. போ. க0க.)

தூலசரி—சாதி, குலம், பிறப்புமுதலியவை
களால் அபிமானஞ்செய்தற்கிடனாய் பிருதிவி,
அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னு மைந்து

பூசமுங்குடிப் பரிணமித்த வருவுட்டி. (சைவவி.)

தூலசரிவியட்டியப்பிமாநி--விசுவன். (த. நி. போ. 40க.)

தூலசித்து--உயிர். (சி.சி. எ. க. சிவஞான.)
தூலசிநட்டி -- ததுகாண புலநபோகங்கள். (சி. பி. சை.)

தூலசிவத்துவம்--தூலமாகிய சிவத்துவம். (சி.சி. அ. க. ரு. ரூபப்.)

தூலதாயம் -- ஒன்றற்கொன்றோற்றமான தூலதன்மையுடையனபல ற்றள்ளும் மற்றவற்றைக்கேற்றமான தூலத்தன்மை. (உ-ம.) "நிவிர்த்திசையுட்பட்ட புலநவாட்டிக்குத் தூலதமாயும" (சி. சி. க. உச. சிவஞான.)

தூலதாயம்--அதிகதூலம். (உ-ம.) "நிவிர்த்திகலாகற்புபுலநவாசிகளுக்குத்தூலதமாயும" (சி. சி. க. உச. ரூபப்.)

தூலதேயம்--தூலசரிமம். (சைவவி.)

தூலப்பிரவர்த்தன்--உருந்திரன். (சி.சி. க. சுரு. இராமலி.)

தூலப்பிரவர்த்தித்தத்துவம் -- வித்தியாதத்துவம். (சி.சி. க. சுரு. ரூபப்.)

தூலபஞ்சகிருத்தியம். -- தூலமாகிய பஞ்சகிருத்தியம். (சி.சி. க. சுரு. ரூபப்.)

தூலபஞ்சவிஞ்சகி -- சுரோத்திராதி வாக்காததாரம் பந்தம், அவஸ்தாதாரம்மைந்தம், பிருதிவியின் கூறென்னும் மயிர், தோல், எலும்பு, நரம்பு, மரபிசமாகிய ஐந்தும், அப்புயின் கூறென்னுஞ் சோரிமுதலேந்தும் ஆயெ இருபத்தைத்த தூலம். (த. நி. போ. 40க.) பஞ்சவிஞ்சகி-இருபத்தைந்து.

தூலபஞ்சாக்காரம்--பஞ்சாக்கர பேதத்தொன்று. மெய்கண்டசாத்திரத்திற்குறப்பபும்.

தூலபஞ்ச--பஞ்ச. (வைத்தியபரிபா.)

தூலபூதம்--புறப்பூதமாகிய ஆகாயமுதலியவைகள். (சிவப்பிர. உ. உ. உரை)

தூலம் -- 1. ஆகாயம். 2. இலவமரம். 3. கோரை. 4. சிவதேகமுன்றிறென்று. 5. நஞ்சு. 6. நீர்முள்ளி. 7. பஞ்சு. 8. பருத்தி. 9. பருமை. (சி. சி. ரூபப்.) (2, 3, 5, 6, 7, 8-வைத்தியபரிபா.)

தூலலிங்கம்--கோபுரம். (சைவச. மான. எ. உரை.)

தூலினி--இலவு. (வைத்தியபரிபா.)

தூலவிசாரத்துவம் -- விசாரதிருநமேதி விசாரயகுறைது இச்சாத்திரபிரபாயிருத்தள்ளவிற்பெறும் பெயர். (சி. சி. க. சுரு. ரூபப்.)

தூலாதிகாரத்துவம்-தூலவிசாரத்துவம். (சி.சி. க. சுரு. ரூபப்.)

தூலாராட்சி -- மணிபூசகதாந்தினிற்குமோரதிதேவகை. (சி.சி. அ. உச. மறை.)

தூலாநுந்தந்தநியாயம்--மீமாஞ்சை நூலிற் சொல்லப்பட்ட சகஸ்திரஞாயங்கொன்றொன்று; அஃது: அருகியவடிவுடைத்தாகிய அருந்ததியைக் காட்டவேண்டின் அதற்கணித்தாயுள்ள தூலநகரத்திரமொன்றைக்காட்டிக்காட்டிமொறு போல துண்ணியவட்டயத்தை எளிதுணுணரத்தக்கவோர் விடயங்கொண்டு சோபாநுமுறைப்படி புணர்த்துமொரு நெறி. (சி. சி. க. உச. சுவாக்.)

தூலி -- 1. எழுதுகோல். (கு. நிகண்டில், தூலையென. 2. பருத்தவன்.

தூலிகை-1. எழுதுகோல். (கு.நிக.எ.கச.) 2. மெத்தை. 3. விளக்குத்திரி.

தூலித்தல்--தூளித்தல். (வழக்.)

தூலிநி--இலவு. (வைத்தியபரிபா.)

தூலிப்பு--தூளிப்பு.

தூலேச்சுவரன்--தாணுவாஷ்டகரி லொரு உன். (வி-ன்.)

தூலேசாயம்--பிரதிட்டாகலையில் அகங்காரத்துவத்திலிருக்குமொருபுவனம். (சி-வி. கிரி. உச. உரை.)

தூலேயம் -- சிறுகாஞ்சொறி. (வைத்தியபரிபா.)

தூலை--பருத்தி (வைத்தியபரிபா.)

தூவத்த--வான். (பிங்கல. 40000)

தூவாயம்--தூவர்ப்பு. (பிங்கலத்தில் தூவரம் என்பர்.)

தூவரன்--அண்ணகன்.

தூவல்--1. அழித்தல். (சிந்தா.) 2. இறகு. (வழக். கோழித்தூவல் கொண்டிவா.) 3. ஒழித்தல். (சிந்தா.) 4. சிந்தல். (கு. நிக. க. உச.)

5. தூரியக்கோல். 6 நீர்த்தளி (கு.நிக.க.க0.)

7. மழை (உ-ம்.) "தூவந்நலிசு" (மலைபடு. 4சசு.)

8. மழைத்தூவலை. (பிங்கல. 4சசு.)

தூவழி -- ஒரு பண். (உ-ம்.) "தூம்பிவண்டொடுதூவழியாழ்செய்ய" (சிந்தா. குண. ச.)

தூவாத--வெய்ய்சொற்கள். (உ-ம்.) "தொகச்சொல்லித் தூவாதநீக்கி" (வள். சுஅரு.)

தூவாமை--1. உண்ணாமை. (உ-ம்.) "தாயி நூவாக்குழவித்துயர்" (மணிமே. 4க; 4க.) 2. இன்னாமை. (வள். சுஅரு.)

தூவானம் -- காற்றினுற்செதறப்படு மழைத்தூவலை. (வழக்.)

தூவி -- 1. அண்ணச்சிறகு. (பிங்கல. 4சசு.) 2. அண்ணம். (உ-ம்.) "தூவகன்ருக்குஞ்சாலிவளைக்குஞ்சோலைசுதசுமபுலியூரே" (திருப்பு. நிஅஅ.)

3. இறகு. (கு. நிக. க. 4சசு.) 4. குட்டு.

(உ-ம்.) “அன்னத் தூறித்தூவி” (கெடுகல். கரு. உ.) மயிலின்குடும்பம். 5. மயிலிறகு. (உ-ம்.) “தூவியமுந்திரிகை” (தைல. தைலவ. சு.) 6. சொரிந்து. (சிந்தா.)

தூவிப்போன் — கிளிச்சிறை, நால்வகைப் பொருளினென்ற. (உ-ம்.) “தூவிப்போன்மாட மூதூர்ச்சுபத்திரனென்னைக்கண்டே” (சிந்தா. கனக. உரு.)

தூவு — 1. ஊன். (பிங்கல. கரு. 2.) தூவுதல். 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. பகை. (பிங்கல. கரு. 2.)

தூவுதல் — 1. சிந்துதல். (தனிகைப். குமரேசு. கரு.) 2. தெளித்தல். (வழக்.)

தூளி — 1. குரணம். (உ-ம்.) “சிங்கித் தூளசை சர்க்கரை” (தைல. தைலவ. கரு. 2.) தூள். (உ-ம்.) “தடித்தூளிப்பொழிநிலமஞ்சுடாமுமிஞ்சுகளேதாய்” (கரு. 2. கரு. 2.) 3. பூந்தாறு. (வைத்தியபரிபா.) 4. பொடி. (பிங்கல. சு. 2.)

தூளநம் — உத்தூளம். (உ-ம்.) “சொல்லரிய ஞானசத்திவடிவாரீறு தூளநஞ்செய்திடின மயிர் த்துவாரமெல்லாம்” (சிவரக. சிவதன்மா. உரு.)

தூளம் — தூள். அம் சாரியை.

தூளடல் — தூளாதல். (உ-ம்.) “சேடன் முடியுங்கதிர்கொள்சென்னிவரையுந்தூளட வடியிட்டு” (திருவள்ளு. மாயப். சு.)

தூளி — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பராகம். (உ-ம்.) “அம்பலத்தாடிஞ்சுரைகழந்தீழ்த் தூளிநிரைக்கடர்முடியோய்” (திருக்கோ. கரு. 3.) 3. புழுதி. (உ-ம்.) “தூளியின்படலைவந் துதொடர்வு” (இராமா. கரன். ரு. 2.)

தூளிஞ்சுடி — தூம்பப்பொடி. (வைத்திய பரிபா.)

தூளித்தல் — 1. தூளஞ்செய்தல். 2. பருத்தல். தூளித்துவசம் — காற்று.

தூளிதம் — தூள்.

தூற்றல் — 1. சிதறுதல். சிந்துதல். (வழக்.) 2. தூற்றுதல். (உ-ம்.) “காற்றுள்ளபேதே தூற்றிக்கொள்” (பழமொழி.) 3. பழிகுதல். (உ-ம்.) “தூற்றுகே தூரவிடல்” (நாலடி. 4. மழைத் தூற்றல்.

தூற்றி — ஆராதாரி. (வழக்.)

தூற்றித்தனம் — தூர்த்தத்தனம். (வழக்.)

தூற்றி — பழிகுறுபவன், பழிகுறுபவன். (வழக்.)

தூற்று — 1. தூற்றுதல். 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 3. பழிப்பு.

தூற்றுதல் — 1. சிதறுதல். 2. கெண்முதலிய வற்றைத் தூற்றுதல். (உ-ம்.) “வைத்தெரிந்தகற்றி

யாற்றிமழைபெயன்மானத்தூற்றி” (பெரியடி. நாட்டு. உரு.) 3. பலருமறியப்பரப்புதல், பழிகுதல். (உ-ம்.) “தூன்னியார்குற்றமுத்தூற்று மரபினர்” (வன். கரு. 2.)

தூற்றுமைக்கொற்றன் — ஒருகொடி. (வைத்தியபரிபா.)

தூற்றுவாய்க்கொற்றன் — தூற்றுமைக் கொற்றன். (வைத்தியபரிபா.)

தூறல் — 1. பழிசொல்லல். 2. மழை. (ரு. நிக. க. கரு.) 3. மழைவிடல். (பிங்கல. உரு.)

தூறவம் — நாலவல். (மலையக.)

தூறன் — தூறுசொல்பவன். (வழக்.)

தூறு — 1. இறம்பு. (பிங்கல. உரு. 2.) 2. கூட்டம்-கெடுக்குதல். (திருக்கோ. கரு. உரை.) 3. சிலம்பல். 4. சிறுசெடி. 5. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 6. திராய். (வைத்தியமூல அக.) 7. தீங்கு. (உ-ம்.) “தூறுஞ்றிடுகிப்பண்ணியன்றனை” (சேதுபு. அக்கிரிதீர். சு. 2.) 8. பழிச்சொல். 9. பற்றைக்காடு. (உ-ம்.) “தூளியின்படலைவந்துதொடர்வுமரமுந்தூறத் தூளிடையொடியுமோசை” (இராமா. கரன். ரு. 2.) 10. மஞ்சள். (வைத்தியமூ. அக.)

தூறுதணம் — கடம்பு. (வைத்தியமூ. அக.)

தூறுட்டி — சிந்தேலம். (வைத்தியபரிபா.)

தூறுதல் — தூறல்.

தூறுதலையன் — 1. பிராய் (வைத்தியபரிபா.)

2. அலம்பியமயிர்த்தலையன். (வழக்.)

தூறுபுட்பம் — 1. சிலந்தி. 2. சிந்திலி. (வைத்தியபரிபா.)

தூறுபுரம் — சிலந்தியாய். (வைத்தியபரிபா.)

தூறுவாதி — தீம்பாலை. (வைத்தியபரிபா.)

தெ.

தெக்கணகைலாயம் — திருக்காளத்தி. (சீகாளத்திப். தென்கை. கரு.)

தெக்கணம் — தக்கணம்.

தெக்கணயநம் — தக்கணயநம், (பொருட் டொகைநிகண்டிற் காண்க.)

தெக்கணம் — தெற்கு. (உ-ம்.) “தெக்கண திக்கிணுநீர்தீர்த்தில்” (சேதுபு. சக்கரதீர். ரு.) [தக்கணத்தெக்கணம் என மருவிற்று.]

தெக்கி — ஒருவிளையாட்டு (ஒரு குழுவாக குறி.)

தெக்கிபுதல் — வாடிவிடுதல். (உ-ம்.) “தெக்க யத்தணிமலர்வதெக்கிழந்தநாற்றமு” (சிந்தா. கரு. உரு.)

தெக்கிள் — ஒரு கொடி. (வைத்தியபரிபா.)

தெதுட்டல்—தெவிட்டல் என்பதன் மருஉ என்பர்.

தெதுட்டி— } தேட்கொடுக்கி. (வைத்திய
தெதுட்டிகை— } பரிபா.)

தெதுளம்—நிறைவு.

தெதுளல்— } நிறைவு. (பிங்கல. ௨௨௨அ.)

தெதுளதல்— } நிறைவு. (பிங்கல. ௨௨௨அ.)

தெங்குகாய்—தேங்காய். (உ-ம்.) "தெங்குகாய்போலத்திரண்டுருண்ட" (நன், பொதுவி. சுள. உரை.)

தெங்கணம்—தேயமைப்பத்தாறினொன்று. [தெலுங்கு.]

தெங்கநாடு—குமரியாற்றுக்கும் பஃதுளி யாற்றுக்குமிடையிலுள்ள நாடு. (சிலப்பதிக.)

தெங்குந்தீவு—1. சத்ததீவிலொன்று. (கு. தெய்து— } நிக.கஉ:சு.க.) 2. தென்ன

மரம். (உ-ம்.) "காய்மாண்டதெங்கின் பழம்பீழ" (சிந்தா. நாமகள். உ.)

தெசலம்—தேமா. (வைத்தியபரிபா.)

தெசலன்—வீராகமங்கேட்ட ஒருவன். (த. நி. போ. ௧௫௬.)

தெசலம்—மா. (வைத்தியபரிபா.)

தெசனி—1. பெருங்குரும்பை. 2. மஞ்சன். (வைத்தியபரிபா.)

தெசாகம்—இறந்த பத்தாநாள். (உ-ம்.) "காரிகையாய்தெசாகத்துண்டாமிந்து காணின் ன்றன்று" (செகராசசேகரமென்னுஞ்சோதிட நூல். பல்வினை. ௪௩ அபிதானகோ.)

தெட்ட—தெளிவான. (உ-ம்.) "திசைகட்டியமால்கரிதெட்டமதப் - பசைகட்டின" (இராமா. சரபல். அ.)

தெட்டல்—1. அபகரித்தல். 2. எத்தல். (1, 2-வழி.)

தெட்டவர்—தெளிந்தவர். (உ-ம்.) "உணர் வில்லார்தெட்டவரென" (இரகு. தேது. சு.)

தெட்டு—1. எத்து. (உ-ம்.) "தெட்டிவந்து புலியூரின்மன்றுள்வளர்பெருநாளை" (திருப்ப. ௫௫அ.) 2. தெரிநிலைவினப்பகுதி. (உ-ம்)

"மற்றவையாவுதாற்றெட்டே" (அழகர்கலம் பம். ௨௦.)

தெட்டுதல்—வஞ்சித்தல். (வழி.)

தெட்டம்—தெளிவு. (உ-ம்.) "தெட்டமார்க்குமி" (சேதுபு. பாவநா. ௨௩.)

தெண்டகன்—சத்திரியன் சூத்திரமாதைப் புணரப் பிறத்தபிள்ளை. (உ-ம்.) "பகர்ந்தவரையன் சூத்திரர்தம்பாவவதன்னைப்பகர்விதியா-லு கந்துபுணரவுற்பலித்தான் பெயர்தெண்டகன்" (அருணகிரிபு. வலம்புரி. ௧௭.)

தெண்டபங்கி—ஒருவகைநியாசம், இது சிவ பூசையிற்செய்வது. (உ-ம்.) நித்தியகன்மநெறியிற் காண்க.

தெண்டம்—அபராதம். } (வழி.)
தெண்டன்—வணக்கம்.
தெண்டனை—தண்டனை.

தெண்டி—1. தண்டியாசிரியர். 2. தெரி நிலைவினப்பகுதி.

தெண்டித்தல்—ஒறுத்தல். "தெண்டித்தாரக் கன்றொசெயம்" (விவேகசுந்தரமணி.)

தெண்டிப்பு—கண்டிப்பு.

தெண்டிரை—சமுத்திரம். (உ-ம்.) "தெண்டிரையுடுத்தவங்கண்மாலிலம்" (நாட. அரசா. ௧.)

தெண்டு—1. தண்டு. 2. ததுஇரண்டுக்கொண்டது. (வி-ணி.)

தெண்டுதல்—1. நரம்புவலித்தல். 2. மிண்டு தல். (வழி.)

தெண்மை—தெளிவுத்தன்மை.

தெந்தநாள்—பாபக்கிரகங்களின்று கழிந்த நாள். (விதாந. குணகுண. ௬௪. உரை.)

தெந்தவியத்தியாகுதி—அறிவு விளங்கும்படி கொடுக்கிறவாகுதி.

தெந்து—எத்து. (வழி.)

தெந்தது—தாளக்குறிப்பு.

தெந்தி—நேர்வாளம். (வைத்தியபரிபா.)

தெப்பம்—புணை. (கு. நிக. எ. ௫௨.)

தெம்பாங்கு—ஒருவரைச்சந்தம். (வழி.)

தெம்மாடி—அறிவீரன். (வழி.)

தெம்முனை—1. இரண்களம். 2. பகைமுகம். (உ-ம்.) "மன்னவன் றெம்முனைமேற்செல்லுமாயினும்" (திருக்கோ. ௩௦௬.)

தெய்—1. கொல்லல். 2. தெய்வம். (1, 2-பிங்கல. ௩௬௭௨.)

தெய்—ஒரையிலையிடைச்சொல். (உ-ம்.) "பாலரேதெய்யவெம்மறையாதீமே" (ஐங்குறு. ௬௪.) [இது தெய்யோனவந்நிரிந்துவரும்.]

தெய்வகளை—தெய்வம். (வழி.)

தெய்வகாரி—காமதேது.

தெய்வத்தச்சன்—மயன். (மணிமே.)

தெய்வத்தரு—தேவதாரா. (உ-ம்.) "சசிபலை தெய்வத்தருசுத்திரகம்" (தைல. தைலங். ௧௪.)

தெய்வத்தியன்—இப் பிரமமே நீயெனச் சீடனுக்கு ஆசிரியர் உபதேசிக்குமுபதேசமே தனக்குபதேசமாகப் பிரமமே தானெனத் தெளிந்தவன். (வேதா-கு. ௩௩.)

தெய்வத்துவம்—தெய்வத்தன்மை. (வழி.)

தெய்வதம்—தெய்வம். (உ-ம்.) "தெய்வதமடந்தையர்" (கந்தபு. தெய்வயா. ௧௮௫.)

தெய்வயாதி — 1. ஜராவதயாதி. 2. தெய்வயாதிமயம்மை. (உ-ம்.) “தெய்வயாதி கேடயகுருயிரவ்வியவேலினுண்மனைவி யா த லால்” (கந்தபு. தெய்வயா. க௭க.)

தெய்வநாடும்—வெயிலெறிக்க மழைபெய்த லாற் கிழக்குநோக்கி இரண்டு கையையுங் குவி த்து மேலேநீட்டிக் கிழக்கே யேழடி இதயமந் திரத்தாலேபோய்ப் பிறகாலே இம்மந்திரத்தால் எழுமினல். (த-பி.)

தெய்வநாயகன்—சிவன். (உ-ம்.) “தெய்வ நாயகன்மருவுமேருகயிலாயத்திற் சேர் த்தான்” (சிவரக. தேவரமுநி. க௦.)

தெய்வநாயகி — உமை. (உ-ம்.) “சென்ம கோடியிற்செய்தபுண்ணியத்தினுற்றெய்வநாய கிசேரும் - பொன்மயந்தருவிமாநசேவையும்பெ ற்றோம்” (சிவரக. தேவியமய. உக.)

தெய்வப்பகை—காமதேது. (பிங்கல. உசநு.)

தெய்வப்பாவை — தெய்வத்தாற்செய்த கொல்லிப்பாவை. (உ-ம்.) “சிலைத்தொழிற்சிறு துத்தெய்வப்பாவை” (சிந்தா. காந். கசுநு.)

தெய்வப்பெண்—அணங்கு. (பிங்கல. உசநு.)

தெய்வம்—1. உஜு. (உ-ம்.) “சுந்தனாரக்கு மிற்செய்வாலாகுமோ—தெய்ந்திடாமுறைதெய்வ முளையையே” (சேதுபு. அக்கிரிதீர். சக.) 2. ஜவகையாகத்தொன்று. (பிங்கல. கசுநு.) 3. கடவுள். (உ-ம்.) “தெய்வத்தொழாஅள்” (வன். நுநு.) 4. தெய்வமணம். (உ-ம்.) “அறநிலையொப்பெபொருள்கோடெய்வம்” (இக்கணவி. சஅநு. உரை.) 5. வரூடம். (உ-ம்.) “சில்லியிட் டொருதெய்வஞ்சென்றமுதிற்பெயர்கொணெ ல்விட்டு” (தைல. தைலவ. கசுநு.)

தெய்வமணம்—1. எண்வகைமணத்தினு ன்று; அது: வேள்வியாசாரியனுக்குக் கந்நியை யலங்கரித்துத்தீமுன்னர்க்கொடுப்பது. (உ-ம்.) “நீளினெடுநகர்.....தெய்வமணத்தார் திறம்” (இலக்கணவி. சஅநு. உரை.) 2. திவ வியவாசனை.

தெய்வமணி—குதிரைகளினற்சுளியிலொ ன்று. (உ-ம்.) “அணிகிளர்கழுத்தில்வலஞ்சுழித் திருந்தாலறிந்தவரதீனையேதெய்வ-மணியென விசைப்பர்” (திருவிளா. பரிநரி. கக.)

தெய்வமந்திரி—வியாழன். (கு.நிக.க.சுஉ.)

தெய்வயாகம்—பஞ்சமகா யஞ்ஞத்தொன்று; அஃது: ஒம்வளர்த்தல். (வன். தென்புலத்தார் என்னுங்குறநரையிலதிக.)

தெய்வயாதி—சுக்கிரன்மகளாகிய ஒருபெண். (உ-ம்.) “பார்க்கவன்பயந்ததெய்வயாதிக்குப்பதி யாயுள்ளோன்” (இராமா. இலவணன்வதை. கஉ.)

தெய்வயாதி—1. ஜராவதயாதி. 2. தெய்வ யாதிமயம்மையர். (உ-ம்.) “கொற்றவேற்படை க்குமரற்கிந்திரன்—தெற்றெனத்தருந்தெய்வயா தினைய” (கந்தபு. தெய்வயா. நுஉ.)

தெய்வயாதி கார்த்தன்—சுமரன். (கு. நிக. க. உச.)

தெய்வவிவரதன்—விமோசாரி. (பிங்கல. எக௭.)

தெய்வவுணவு—அமுது. (பிங்கல. க௭௦.)

தெய்வவுத்தி—சீதேவியென்னுந்தலைக்கோ லம். (உ-ம்.) “தெய்வவுத்தியொடுவலம்புரி” (திருமுருகாற். உக.)

தெய்வாதீநம்—தெய்வசுதந்தரம். ஆதினம்- சுதந்திரம். (சி. சி. க. அ. மறை.)

தெய்விகம்—1. தெய்வச்செயல். 2. தெய் வத்தன்மை. (உ-ம்.) “சென்றசென்றவெஞ் சேனைகளிளப்பறத்தெய்விகந்தனில்வந்த” (பா ரத. பதினான். சுஅ.)

தெய்வீகம் — தெய்வத்தன்மை. (உ-ம்.) “தெய்வீகமாகநீர்தா - மித்திசையில்வந்ததரன ருளதன்றே” (சிவரக. சிவமெண்டிவந். சச.)

தேரீக்கல் — விரித்துச்சொல்லல். (உ-ம்.) “சைவத்திறத்தினைத்தெரிக்கலுற்றும்” (சி. சி. பாயிர. உ.)

தேரிகாரம்—பொரிகாரம். (வைத்தியபரிபா.)

தேரிகோல்—பொருள்களையாராயுந்துலாக் கோல். (புறநானூறு.)

தேரிசநம்—தரிசநம். (உ-ம்.) “தேடிராம நாடெனந்தைதெரிசநத்தினுலரோ” (சேதுபு. இராம. ச.)

தேரிசநவேதி—கண்டமாத்திரத்திலே செம் பப்பொன்னுக்குமோரிதருளிகை. (உ-ம்.) “தெரிசநவேதிசுண்டசீருணம்போல” (சேதுபு. வேதான. எக.)

தேரிசநை—தரிசநம். (வழக்.)

தேரிசித்தல்—தரிசித்தல். (திருவிளா. அன் னக்குழி. கக.)

தேரித்தல்—1. எழுதல். (பிங்கல. உகஉச.)

2. கொழித்தல். 3. சொல்லல். (கு.நிக.க௭௦.)

4. தெரிவித்தல். (உ-ம்.) “உறுபொருளெவற் றையுந்தெரித்து” (தணிகை. கடவுள். க.)

தேரிதரல்—அறிதல்.

தேரிதருதேற்றவுவமையணி — உவமை யணிகளுள்ளொன்று; அஃது: ஜபுற்றதனைத்தெ ரிந்து துணிவது. [வ-று.] “தாமரைநாண்மல ருந்தண்மதியால்வீழியுந் - காமர்மதியுங்கறை விரவு - மாமிதனாற் - பொண்ணமயக்கும்புனைச ணங்கினுமுகமே-யெண்ணமயக்குமிது” (தண் டி. கக. உரை.)

தெரிதல்-1. அறிதல். 2. ஆராய்தல். (உ-ம்.) "தெரிந்துதெளிதல்" (வன். நுக. அதி. பார்.) 3. காணல். (உ-ம்.) "இன்னசேர்த்தன்மைகளைல்லாதெரிந்து" (சந்தபு. குபன். வதை. எக.) 4. தென்னுதல். (பிங்கல. ௬௮௬௫.) 5. விசாரித்தல். (புறப்-பெண்.)

தேரிந்து—ஆராய்தல். (வன். நுக. அதி.)

தேரிதலை—விளங்கிநிற்பது.

தேரிதலைவினை — கருத்தாவும் காரணமும் இடமும் செயலும் காலமும் செயப்படுபொருளுமாகிய அறுவகைப்பொருளையுந்தரும்வினை. (நன். ௩௨௦. உரை.)

தேரிதலைவினைப்பேயரெச்சம்—காலமுஞ் செயலுந்தோன்றி வினைமுற்றதற்குரியபாலொன்றுந்தோன்றாது அப்பாலுடனே செய்யவன் கருவி நிலம் செயல் காலம் செயப்படுபொருள் என்னும் அறுவகைப்பொருட்பெயர்களும் எஞ்சுநிற்கும் வினை. (நன். ௩௪௦. உரை.)

தேரிதலைவினைமுற்று — பால்காட்டும் விசுவையையுறுதிப்பிறப்பற்று வெளிப்படையாகக் காலத்தைக்கொண்டிருப்பது. (நன். ௩௨௬. உரை.)

தேரிதலைவினைவினையெச்சம்—தொழிலுங்காலமுந்தோன்றி வினைமுற்றதற்குவேண்டும் பாலொன்றுந்தோன்றாது அப்பாலுடனேவினையெஞ்சுநிற்கும்வினை. (நன். ௩௪௨. உரை.)

தேரிப்பு—1. அறிவிப்பு. 2. ஆராய்வு. 3. எழுதுதல். 4. கொழிப்பு. 5. சொல்லுதல். (தெரித்தல் தெரிப்பு, இரண்டுமொக்கும்.)

தேரிபடுதல் — 1. தெரிந்தெடுக்கப்படுதல். 2. தோன்றதல். (வழக்.)

தேரியல்—1. ஆராய்தல். 2. காணல். 3. பூரணம். (உ-ம்.) "கல்விகரிந்தவென்றித்தேரியலன்" (திருவிளை. உக்கிரபாண்டியன்றிரு. ௨௬)

தேரியலர்—அறிவீனர்.

தேரியவருதல்—அறிதல். (வழக்.)

தேரியற்றி—தெரிதலையுடையமாலை. (சிந்தா)

தேரியாத்தனம்—1. அறியாமை. 2. தோன்றாமை. (1, 2-வழக்.)

தேரியாநிலைவினை—குறிப்புவினை.

தேரியாமை—அறியாமை. (வழக்.)

தேரிவிடல்—1. ஆராய்தல். 2. தெரிந்தெடுத்தல்.

தேரிவித்தல்—1. அறிவித்தல். 2. வெளிப்படுத்தல். (உ-ம்.) "சிங்கவருமன்றனக்குத்தேரிவித்து" (கோயிந்து. பாயிர. ௨௬.)

தேரிவினை—தெரிநிலைவினை.

தேரிவு—1. அறிவு. (உ-ம்.) "தெரிவுநீலம் புவிமுறியோனும்" (கோயிந்து. நடரா. ௩௫.)

2. ஆராய்வு. 3. தெரிதல். 4. தெரிந்தெடுக்கப்பட்டது; ஆகுபெயர்.

தேரிவை — 1. இருபத்தாறுமுதல் முப்பத்தொருவயுதிற்பெண். (கு. நிக. உ. நுஅ.) 2. கண்ணிராசி. (பிங்கல. ௩௬௭௩.) 3. பெண். (உ-ம்.) "தேரிவைநீர்மூழக" (அரிச்ச. விவா. ௨௭௨.)

தேரு—1. வழி. (உ-ம்.) "துஞ்சிறார்த்தெருவினடப்போதுவனே" (திருக்கோ. எசு.) 2. வீதி. (உ-ம்.) "தாயிலாப்பின்னேருகந்தனைகோக்கித்தெருவினிடத்தளர்வான்" (திருவிளை. விருத்த. ௩௨.)

தேருட்சி—1. அறிவு. (பிங்கல. ௧௭௬௬.) 2. இருதுவாதல். (உ-ம்.) "தெருட்சிப்படலம்" (வச்சாந.) 3. தெளிவு. (உ-ம்.) "தெருட்சிசேரவைத்திசைமுக்கண்சித்தநான்" (சேதுபு. விதாம. எக.)

தேருட்டல் — 1. இசைக்கரணங்களைட்டிணுளொன்று. (உ-ம்.) "தருட்டலென்பதுசெப்புங்காலை யுருட்டிவருவதொன்றேமற்ற - வொன்றென்பாட்டிமடையொன்றே நோக்கின் - வல்லோராய்த்துலையையினும் - வல்லோர்பயிற்றுங்கட்டுரையையினும் - பாட்டொழிந்துலகினிநெழிந்தசெய்கையும்-வேட்டதுகொண்டுவிய்யுடனாடி" (கூர்மபு. தேவி. ௧. உரை.) 2. தெளியச்செய்தல். (ஐங்குறு.)

தேருட்டு—1. அறிவிப்பு. 2. இருது. தெருட்டுக்கலியாணம். (வழக்.) 3. தெருட்சி. 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தேருட்டுதல் — 1. அறிவுறுத்தல். (உ-ம்.) "வார்த்தங்கொங்கைதெருட்டி" (தணிசை. ௧௭௭. ௩௦௪.) 2. மறதைத்தெளிவித்தல்.

தேருமால்—1. சுழலல். (பிங்கல. ௨௧௮௪.) 2. மறக்கவற்சி. (உ-ம்.) "செய்யார்தேவந்தெருமரல்கவிப்ப" (பொருந. ௧௩௪.)

தேருநுதல்—செருமால். (உ-ம்.) "வெளியின்மேனியும்மெய்ப்படுகோலமுந் - தெளிகிலாதுதெருமருவார்சிலர்" (சந்தபு. தத்சியுத். ௬௪.)

தேருநிலழகி—குப்பைமேனி. (வைத்தியபரிபு.)

தேருவு—தெரு. (உ-ம்.) "தெருவுதோறலநிலைசெய்வதொன்றறியேனே" (திருவாச. திருச்சதக. ௩௧.)

தேருள்—அறிவு. (உ-ம்.) "தெருடன்மன்குணமதாக்கித்தெனநிற்குஞ்வேன்" (சி.சி.உ. அரு.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. தெளிவு. (உ-ம்.) "தெருட்டருமறைக்கேரு" (திருவிளை. மெய்க்கா. ௨௧.)

தேருளல்—1. இருதுவாதல். 2. தெளிதல்.

தெருளாது—ஞாநமில்லாமல். (உ-ம்.) “தெருட்டவந்தெருளாதுடலொடுதுயல்வோர்” (மணிமே. ௭: ௫௨.)

தெருளுதல்—தெருளல். (உ-ம்.) “தெருளுந்தாநம்” (அரிச்ச. நகர. ௨௧.)

தெல்—தெல்லு, ஒரு கொடிவித்து. இதனை முலைக்குவமானமாகக் கூறுவர். (உ-ம்.) “தெல்லுக்கரகங்கோங்கரும்பு” (உவமானசங்கி. ௧௧.)

தெல்லுப்பு—வளையலுப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

தெலுது—1. ஒரு தேசம். 2. ஒரு பாடை. அது: ஆந்தரதேயத்துமொழி. வடமொழி தென்மொழியிரண்டுங்கலந்துண்டாயது. அதனை ஆகியிலே இலக்கணஞ்செய்து செம்மைசெய்தவர் கண்ணுவமுநிவரென்ப. (அபிதா.)

தெலுங்கம்—ஒரு தேசம். (உ-ம்.) “தெலுங்கங்கலிங்கம்வங்கம்” (நன்னூல். பெயரி. ௧௮. உரை.)

தெலுங்கு—தெலுரு-ஆந்திரதேசத்துமொழி; அது: வடமொழி தென்மொழி யிரண்டுங்கலந்துண்டாய மொழி. (அபிதா.)

தெவ்—1. கொள்ளுதல். (பிங்கல. ௩௬௭௪.) 2. சத்துரு. (உ-ம்.) “தெவ்முன்முத-திருப்பங்கயத்தன்” (மருதி. ௧) 3. பகை. (பிங்கல. ௩௬௭௪.) 4. போர். (சூ. நிக. ௧௧; வகரவெ. ௧௮.)

தெவ்வம்—தெவ்வு. (உ-ம்.) “திருவழங்காத் தெவ்வம்பணியச்சென்றலுய” (திருச்சே. ௩௦௪) [விசாரம்]

தெவ்வர்—பகைவர். (உ-ம்.) “சிறந்தனை யென்றுணைக்கொண்டே தெவ்வரை வென்றுலகாளச்சிந்தித்தேன்யான்” (பாரத. பதினமூன். ௧௩௮.)

தெவ்விய—பகைத்த. (உ-ம்.) “தெவ்வியவவுணர்க்காயந்து” (தணிகை நாட்டு எச.)

தெவ்வ—1. கொள்ளுதல். (மதுரைக்கா. ௮௫. அடி உரை.) 2. சத்துரு. பகைவரையுணர்த்தலாகுபெயர். 3. பகை. (உ-ம்.) “தெவ்வுப்புலம்” (தொல். சொல். ௩௪௬. சேநா.) 4. போர். உகரச்சாரியைபெற்றது.

தெவ்வுதல்—கொள்ளுதல். (உ-ம்.) “விழைவெல்லாம் - பாங்குபெறத்தெவ்வுதி யென்று” (தணிகை. அகத்தி. ௯௦.)

தெவம்—மாமரம். (வைத்தியமூ. அக.)

தெவிட்ட—1. ஒலிக்க. (உ-ம்.) “அவலுநந்தேரை தெவிட்டயிசைசொறும்” (ஐங்குறு. ௪௫௩.) 2. குத்தல். (உ-ம்.) “பிணைநிலைப்புரவி புல்லுண்ணதெவிட்ட” (மதுரைக்கா. ௬௯௦.) 3. திரள. (உ-ம்.) “மரமுதற்றெவிட்ட” (கு. பா. ௧௭.)

தெவிட்டல்—1. அடைத்தல். 2. உமிழ்தல். 3. தங்குதல். (பிங்கல. ௧௧௬௩.) 4. நிறைதல். 5. ஒலித்தல். (1, 2, 4, 5-கு. நிக. ௧௧. வகரவெ. ௮.)

தெவிட்டு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தெவிட்டுதல்—1. உமிழ்தல். (சூ. நிக. ௧௧. வகரவெ. ௮.) தெவிட்டல், தெவிட்டுதல் இரண்டுமொக்கும். 2. ஒலித்தல். (ஐங்குறு. ௪௫௩.) 3. தேக்கிதல். (உ-ம்.) “தெவிட்டிவந்ததுபாலை யுட்கொண்டிடுசெருக்கால்” (கந்த பு. ஆற்று. ௧௪) 4. நிறைதல். (உ-ம்.) “தோள்களால்வாரி வாரியுண்டதுதெவிட்டிப்பேழ்வாய்க் கடைகடோறொழுதிப்பாயும்” (இராமா. ஊர்தே. ௨௧௧.) 5. வெறுத்தல். (உ-ம்.) “கீதவமுதஞ்செவிநிறையத்தேக்கியிருந்துந்தெவிட்டரதால்” (சேதுபு. வேதாள. ௧.)

தெவிட்டும்—அசையிடும். (புறநானூறு.)

தெவிள—திரள. (உ-ம்.) “நுண்ணீர்தெவிளவீங்கிப்புடைதிரண்டு” (நெடுநல். ௨௫.)

தெவிளல்—திரளல். (நெடுநலவா. ௨௫. தெவ்ளுதல்) அடி. உரை.)

தெவு—கொள்ளுதல். (உ-ம்.) “நீர்தெவு நிரைத்தொழுவர்” (தொல் சொல். ௩௪௫. சேநா.)

தெழி—முழக்கம். (உ-ம்.) “தெழிப்பட்டிக் கயத்தின்செவி” (திருவிளையாணியெய். ௨௧.)

தெழித்தல்—1. உரப்புதல், அதிட்டல். (உ-ம்.) “எருமைப்போத்தினுண்மாடுறத்தெழித்து” (சிந்தா. நாம. ௩௦) 2. சினத்தல். (சிந்தா.) 3. துவைத்தல். (உ-ம்.) “நீனிறக்கரும்பகட்டி னுற்றெழித்துவைத்தி” (நாடக. நாட்டு. ௪௦.) 4. நீக்குதல். (உ-ம்.) “கண்மொலப்பிறெழித்திடன்மலங்களெல்லாம்” (சி. சி. ௧: ௩௭. சிவாக்.) சிலப்பதிகாரத்தில் பிரித்தல் என்ற கூறிக்குடநாட்டு வழக்கு என்பர். 5. பிபரொலி செய்தல். (உ-ம்.) “மள்ளர்தெழித்திமொர்ப்பும்” (திருவிளையாணியெய்க்கா. ௨௭.) பிங்கலத்தில் கிரட்டோசையென்பர். (௧௪௪௩.)

தெழித்தான்—கோபித்தான். (சிந்தா.)

தெழித்து—1. உரப்பி. 2. கோபித்து. (1, 2-சிந்தா.)

தெழிப்பு—தெழித்தல். (உ-ம்.) “பூதர்த் தெழிப்புவிண்ணுமொழிந்திடுகிசையும்பாருமுற்றன்” (கந்த பு. எமகூட. ௨௦.)

தெள்—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. தெளிவு. (உ-ம்.) “தெள்ளரர்சலதிமறைகுதலும்” (சேதுபு. சேதுவர். ௩௭.)

தெள்து—1. ஒருபுச்சி. (உ-ம்.) “சிறியதெள்கு துள்ளிக்-கருடனார்க்குப்பறவைகற்பிப்பதென”

(அரிச்ச. பாயிர. கஉ.) 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி.

தெள்துதல்—1. தெளிவித்தல். 2. வீசுதல்.

தெள்விளி—1. இசைப்பாட்டு. (சிந்தா.) 2. ஓரிராகம். (உ-ம்.) “தெள்விழிச்சிறியாழப்பாணர் தேம்பிழிநறவமாந்தி” (இராமா. நசட்டு. அ.) 3. தெளிந்தசொற்கள். (உ-ம்.) “வள்ளுயிர்த் தெள்வியியிடையிடையிற்றி” (கு-பா. 400.) 4. தெளிந்தவோசை. (உ-ம்.) “ஆம்பலந்திற்கு முற்றென்வளியிற்ற” (கு-பா. 122.) 5. மகிழ்ச்சியாலார்த்தல். (உ-ம்.) “பொள்ளெனப் படையொடுவருதியாலெனத் தெள்வியியெடுத்தனன்” (கந்தபு. சதமுக. கூ.)

தெள்ளத்தெளிதல்—நன்றாய்த்தெளிதல்.

தெள்ளல்—கொழித்தல். (உ-ம்.) “கரிமருப் புத்-தெள்ளிநறவந்திசைதிசைபாயுமலைச் சிலம்பா” (திருக்கோ. கஉஅ.)

தெள்ளிச்சி—பூநீறு. (வைத்தியபரிபா.)

தெள்ளிமை—1. அறிவு. 2. தெளிவு.

தெள்ளிய—தெளிவான. (உ-ம்.) “தெள்ளியவக்கரங்கள்” (சி-சி. க: உக.)

தெள்ளியர்—அறிவுடையார். (உ-ம்.) “திருவேறதெள்ளியராதலும்வேறு” (வள். கூஎச.)

தெள்ளு—1. தெள்கென்னும்பூச்சி. 2. தெள்ளுதல். 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தெள்ளுதல்—1. கொழித்தல். (கு. நிக. கூ: உரு.) 2. தெளிதல். (உ-ம்.) “உள்ளுதலுள்ளி புரைத்தலுரைத்ததனைத்தெள்ளுதல்” (வள்-மா. கஎ.) 3. வறண்டல். (பிங்கல. உகரு.)

தெள்ளேணம்—மகளிர் விளையாட்டினென்று. (உ-ம்.) “ஆயிரர்-திருநாமம்பாடிநாந்தெள்ளேணங்கொட்டாமோ” (திருவாச. திருத்தன். க.)

தெளி—1. ஒளி. (திருக்கோவையார். கக. உரை) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. தெளிவு. (உ-ம்.) “குநக்+ரும்பின்றெளியை” (திருவாச. திருப்பொம். கரு.)

தெளிஞன்—அறிஞன்.

தெளித்தல்—1. ஒலித்தல். 2. கொழித்தல். 3. தெளிவாக அறிபச்செய்தல். (உ-ம்.) “இவர் தொழிற்கெல்லாங்காரணமாதறெளித்தருள் கொழிக்குங்கநியை” (தணிகை. கடவுள். உ.) 4. நிச்சயித்தல். 5. புரோட்சித்தல். (உ-ம்.) “பனிசீரையுன்பஞ்சுணை மேலள்ளியங்கார் தெளிப்பார்” (தனிப்பா. இரண்டாம். கூகக.) 6. வடித்தெடுத்தல். 7. விதைத்தல். (6, 7 வழக்.)

தெளித்து—1. ஈரைத்து. (சிந்தா.) 2. தெளியச்செய்து. (ஐங்குறு.)

தெளிதல்—1. அறிதல். (உ-ம்.) “விரித்தெடுத்துரைத்தறெளிந்துமன்னன்” (ஏகாதசி. உருக்கு. கஉ.) 2. ஆராய்தல். 3. ஒளிர்தல். 4. தெளிவாதல். 5. தேறுதல். (பிங்கல. கஅகக.) 6. நன்கெளித்தல்.

தெளித்தீர்—சற்சலம். (பிங்கல. எக.)

தெளித்தார்—மெய்யுணர்ந்தார். (உ-ம்.)

“ஐபத்தினிங்கித்தெளிந்தார்க்குவையத்தின்-வானநணியதுடைத்து. (வள். கூருக.)

தெளிந்த்சின்—தெளிந்தேன். (ஐங்குறு.)

தெளிப்ப—தேற்ற. (ஐங்குறு.)

தெளிப்பான்—தெளியச்செய்வான். (ஐங்குறு.)

தெளிப்பு—1. தெரிப்பு. 2. நிச்சயம். 3. விதைப்பு. (வழக்.)

தெளியாதான்—தன்னைநம்பாதான். (உ-ம்.) “கூரை”பார்.

தெளிர்—1. உள்ளோசை. (பிங்கல. கசகக.)

2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தெளிர்ந்தல்—உள்ளோசையாதல்.

தெளிர்ப்ப—1. ஒலிப்ப. (உ-ம்.) “வருநர்க்கு வரையாதுபொலங்கலந்தெளிர்ப்ப” (பதிற்று. கஅ.) 2. செழிப்ப. (உ-ம்.) “வறந்தருலந்தெளிர்ப்பவீசி” (ஐங்குறு. சருஉ.)

தெளிவித்தல்—சந்தேகந்தீர்த்தல். 2. தெளியச்செய்தல். 3. வடித்தெடுத்தல்.

தெளிவினமை—பரவசம். (உ-ம்.) “பாடிலர் தெளிவிவரநின்றனர்” (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. சரு.)

தெளிவு—1. அறிவு. (பிங்கல. கஎகக.) 2. குணவலங்காரம்பத்தினொன்று; அது: கவியர்ந்கருதிய பொருள்விளங்கத்தொடுப்பது. (உ-ம்.) “தெளிவெனப்படுவதுபொருள்புலப்பாடே” (தண்டி. கக.) 3. குறிப்பு. (பிங்கல. கஎஎச.) 4. துணிவு. (வாணன்கோ. உக. முக.) 5. பிரகாசம். உகரம் சாரியை என்க. 6. மந்ததேற்றல். (பிங்கல. கஎஅஎ.)

தெளிதல்—எடுத்தலோசை. (கு. நிக. கரு.)

தெற்று—தென்றிக்கு. (உ-ம்.) “பகற்றெற்கு நேரக்காரிவாட்குநோக்கார்-பகற்பெய்யார்தியினுணர்” (ஆசாரக்கோ. சு.)

தெற்பை—தருப்பை. (உ-ம்.) “தெற்பை குண்டுகைசீரைகொண்டென்னுடன்” (சேதுபு. இராமனரு. ககக.) (மருஉ.)

தெற்றல்—1. அலைத்தல். (உ-ம்.) “முரணெங்கோடுதெற்றி” (சேதுபு. நாட்டு. உரு.) 2. இடறல். (வழக்.) 3. தடைப்படுதல். 4. பின்னல். (உ-ம்.) “தெற்றுஞ்சுடிவத்திராமேசன்” (சேதுபு. பிரமகத். சக.)

தெற்றி—1. சித்திரகூடம். (உ-ம்.) “சித்திர நிரைத்தபீடிகைமறுகுதெற்றிகள்” (திருவிளை. திருநகரங்கண். கக.) 2. திண்ணை. (பிங்கல. சுகக.) 3. பிணங்கி. (சிந்தா.) 4. வாசற்படி. (உ-ம்.) “முதலவத்தைமசர் துவமார்தெற்றி” (வேதா-சூ. கசு.)

தெற்றித்தல்—தடைப்படுத்தல். (உ-ம்.) “ஒரு வரா-வில்வாழ்க்கையென்னுமியல்புடையவான் சகடஞ்செல்லாதுதெற்றித்ததுரின்று” (அற நெறி.)

தெற்று — 1. தெற்றல், தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 2. பின்னல்.

தெற்றுதல்—1. அலைத்தல். 2. இடறல். (வழக்.) 3. சடைசெய்தல். (உ-ம்.) “தெற்றிடும் பூங்கொடி” (கந்தபு. நாட்க. சக.) 4. நெரித்தல். (பிங்கல. உகசுரு.) 5. மாறுபடல், பின்னல். தெற்றல் தெற்றுதல் இரண்டுமொன்றென்க.

தெற்றென—1. கடுக (உ-ம்.) “தெற்றெனச் செலவுகடைக்கூட்டினர்” (பொருந. கஎச.) 2. தெளிய (உ-ம்.) “தெற்றெனவுணர்த்தல்போர்” (கந்தபு. சந்திரசாப. சக.)

தெற்றெனல்—1. தெளிகல். (உ-ம்.) “தெற்றெனப்பசிப்பிணிமருத்துவனில்லம்” (புறநா. கஎக.) 2. விரைவுக்குறிப்பு. (உ-ம்.) “தெற்றென்றுதெய்வந்தெளியார்” (திருநா. திருப்பாசரம்.)

தெறல்—1. அழித்தல், நெடுத்தல். (உ-ம்.) “ஒன்றர்த்தெறலுமுவந்தாரையாக்கலும்” (வன். உசுச.) 2. கோபித்தல். (உ-ம்.) “செனத்தியிற் பெயர்ப்பொங்கத் - தெறலருங்கடுந்துய்ப்பின்” (மதுரைக்கா. கக, கஉ.)

தெறி — 1. அணி அங்கி முதலியவற்றின் கடைப்பூட்டு. (வழக்.) 2. சிதறுகை. 3. தெரி நிலைவினைப்பகுதி.

தெறிக்குதல்—தெறித்தல். (வழக்.)

தெறிகூதம்—துள்ளும். (புறநா. னாறு.)

தெறிகெடல்—நிலைகெடுதல். (உ-ம்.) “குறி கொள்விற்கோடியிருக்கிறதெனார்பவந் - தெறிகெடவோடுதல்கண்” (சேதுபு. கந்தமா. எக)

தெறித்தல்—1. சிந்தல். (வழக்.) 2. சுண்டி தல். (உ-ம்.) “செஞ்சிலைநெடுநெண்பூட்டித்திரு விரதெறித்துத்தாக்கி” (திருவிளை. யானையெய்.) உக.) 3. துள்ளிவிழ்தல். (உ-ம்.) “பிணத்தின் றிலைதனையோர் - காட்டத்தறைந்தானறைபவ னைசகக்கித்தெறித்தவன்முக்கத்தில்” (சேதுபு. வேதாள. கக.) 4. பிதுங்கல். (உ-ம்.) “கண் டெறித்துயிர்சிந்திடநிதிக்கடவனை” (கூர்மபு. தக்கனவேன். கஎ.) 5. முரிதல்.

தெறிப்ப—முற்ற. (புறநா. னாறு.)

தெறிப்பு—1. துள்ளுதல். 2. சிந்துதல். 3. சுண்டுகை. 4. முரிவு. (தெறித்தல், தெறிப்பு. இரண்டுமொன்றென்க.)

தெறிவில்—சுண்டுவில். (வழக்.)

தெறு — தெறுதல். (உ-ம்.) “தெறுவலக் காலனை. (திருக்கோ. உஉஎ.) [முதலிலைத்தொழிற்பெயர்.]

தெறுக்கால் — 1. தேள். (உ-ம்.) “குலமா மதலெகொழுங்கமலக் - காலிற்றெறுக்கான்முன் னுறுத்திக்கடுவுற்றிடலும்” (சேதுபு. அதும. கஉ.) 2. விருச்சிபுராசி. (உ-ம்.) “சீயந்துலைதெறுக் காலிழ்க்கிறு” (விதாந. நல்வினை. கஉ.)

தெறுகட்டு — வருத்துமவோப்பு. (உ-ம்.) “செம்முகமாதெறுகட்டழிய” (திருக்கோ. ககக)

தெறுதவரீ—அழிப்பர். (புறப்பொ-வெண்.)

தெறுத்தல்—1. அழித்தல். 2. நெரித்தல். (பிங்கல. உகசுரு.)

தெறுதல்—1. அழித்தல். (உ-ம்.) “தெறும் பாவதிசநத்தின்பாவந்தீ” (சிவரக. சிவதன் மா. கக.) 2. சுடுதல். (உ-ம்.) “ஒண்ககிர்தெறு தலின்” (கலி. உ.) 3. வருந்துதல். (திருக்கோ. ககக. உரை.) 4. வெகுளுதல். (உ-ம்.) “தெறு வலக்காலனை” (திருக்கோ. உஉஎ.)

தெறுநீ—1. கொலையாளர், தெறுதல்-அழித் தல். 2. மாற்றலர். (பிங்கல. கசுஎ.)

தெறுவது—அழிக்கப்படுவது. (ஐங்குறு.)

தெறுவி—அகப்பை. (உ-ம்.) “தெறுவியால ன்றிக்கையினுடையிடுதலேற்றருந்துதலீதா - முறைபிறழ்ந்திருப்பதெறுவியாலிடுவோர் மூ ட்குஉர்சொடியபாழ்நரின்” (காசிகா. இல்லொ மு. உக.)

தெறுவு—சுகுகை. (உ-ம்.) “தீத்தெறுவிற் கவின்வாடி” பட்டினப். க௦.)

தெறுள்—காட்டிலுள்ளதோர்கொடி. (புற நா. னாறு.)

தேள் — 1. அழகு. (பிங்கல. கசுஎரு.) 2. இசை. (உ-ம்.) “தென்னுண்டேனிற்திருக்கவை” (இராமா. மிதிலை. உக.) 3. ஒர்பாடல். (பிங்கல. கசுஎரு.) 4. கற்பு. 5. தெற்கு. 6. தென்ன மரம். (4, 5, 6 சூ. நிக. கக. னகரவெ. எ.)

தேள்கலை—தமிழ். (உ-ம்.) “தென்னிதின் மொழிதென்கலையேமுதல்” (கந்தபு. நகரப். சக.)

தேன்கலையார்—விட்டுணுசமயிகளுள்ளொரு வகையார். (வைணவர் கழக்கு.)

தேன்காசி—பாண்டிநாட்டினோர்.

தேன்காஞ்சி—ஒளர். (காஞ்சிப். தழுவக்கு டை. உஅஎ.) இதனைத்திருநெல்வேலி என்பர்.

தென்கால்— } தென்றற்காற்று. (பிங்கல.
தென்காற்று— } உக.)
தென்கீழ்த்திசையிறை — அக்கிரிதேவன்.
(சூ. நிக. க: ௫௦.)
தென்சேடி— வித்தியாதரருலகின் ஒருபகுதி.
(சந்தா.)

தென்படுதல்—கிடைத்தல். (வழக்.)
தென்பாண்டி—கொடுத்தமிழ்நாட்டிலுண்
று. (உ-ம்.) “தென்பாண்டிக்குட்டங்குடங்கற்கா
வேண்பூழி” (நன். உளந. உரை.)
தென்பாரதம்—நவசண்டத்தொன்று; அது:
பரசுண்டத்தின் ஐந்தொன்றாம்.

தென்பாலிவீதேகம்—நவசண்டத்தொன்று.
(சூ. நிக. க: ௧௧.)

தென்பாலியேபதம்—நவசண்டத்தொன்று.
(சூ. நிக. க: ௧௧.)

தென்புலத்தார்—பிதிர்கள். (உ-ம்.) “தென்
புலத்தார்தெய்வம்வீருந்தொகல்” (வன். சந.)

தென்புலம் — 1. இயமலோகம். (உ-ம்.)
“சேற்றவேலசன்சேகரதென்புலம்படர்கைதி
ண்ணம்” (பாரத. கிருட்டி. ௧௪௬.) 2. பிதிர்கள்
வாழ்மிடம். (வன். சந.)

தென்மதுரை—1. ஆலவாழ். (உ-ம்.) “தென்
மதுரைமதுராமல்லவாசிவலோகம்” (திருவா
த. மண்சும. ௬௭.) 2. தலைச்சங்கமிருத்தலூர்.
இது முற்காலத்துக் கடல்கொள்ளப்பட்டது.
(சிலப்பதிக.)

தென்மலை — பொதியமலை. (உ-ம்.) “தென்
மலையின்மான்மச்சமுஞ்சாமரையும்” (தண்டி.
௧௬. உரை.)

தென்மேய்த்திசைப்பாலன்—நருதி. (பிங்
ல. கக: ௧௧.)

தென்மொழி—தமிழ்ப்பாடை. (உ-ம்.) “உட
மொழியைப்பாணிக்குவகுத்தருளியதற்கிணை
பாத்தொடர்புடையதென்மொழியை” (காஞ்
சிப்பு. தழுவக். உசஅ)

தென்விதேகம் — தென்பால் விதேகம். (சூ.
நிக. க: ௧௧.)

தென்றல்—தென்காற்று. (உ-ம்.) “விந்தம்
பணித்தோன்மலைத்தென்றற்கன்றுயர்க — வர
வா” (மறைசை.)

தென்றல்வரை — பொதியமலை. (உ-ம்.)
“பொருளைதென்றல் — வரைதருமாரமெல்லாம
ருங்குறவொதுக்குமாகோ” (சேதுபு. நாட்டு.
உள.)

தென்றற்கோன் — பாண்டியன். (உ-ம்.)
“தென்றற்கோன்செவிமடுத்தான்” (திருவிளை.
மெய்க்கா. ௧௨.) [தென்றல்தோன்றும்பொதிய
மலைக்குத்தலைவனென்றபடியுமாம்.]

தென்றம்நேரோன்—மன்மதன். (பிங்கல.
௧௪௫.)

தென்றி—தென்றற்காற்று. (சூ. நிக. கக: ௧௧.)

தென்றிசைக்கிழவன்—இயமன். (பிங்கல.
௧௧௭.)

தென்னம்பிள்ளை—தென்னங்கன்று. (வழக்.)

தென்னம்புலத்தினோர்—பிதிர்; அவர்: தெற்
குத்திசைக்கண் எட்டுக்கோடியோசகரை தூரத்
துள்ள சநலோகத்தில்வசிக்கும் ஒரு சாதியார்.
(உ-ம்.) “தென்னம்புலம்” பார்.

தென்னம்புலம் — தெற்கின்கண்ணுள்ள
பிதிருலகம். (உ-ம்.) “தென்னம்புலத்தினோர்
தெவிட்டத்துய்ப்ப” (சூர்மபு. உச.) அம்
சாரியை.

தென்னர்—1. தெற்கு. (உ-ம்.) “மூலக்குறி
யுளததற்குத்தென்னர்” (கோயிற் பு. பதஞ்.
௭௧.) 2. பகைவர். 3. பாண்டியர். (உ-ம்.) “தென்
னர்பிரானந்தநிந்தான்” (திருவிளை. மெய்க்
கா. ச.)

தென்னவன் — 1. இராவணன். (உ-ம்.)
“தென்னவற்பெயரிய துன்னருந்துய்ப்பின்”
(மதுரைக்கா. ௪௦.) 2. கூற்றுவன், தென்றிசை.
யோன். 3. பாண்டியன் (உ-ம்.) “வரகுணனுந்
தென்னவனைத்திசிற்தம்பலத்தான்” (திருக்
கோ. ௩௦௬.)

தென்னவன்பிரமராயன்—மாணிக்கவாசக
சுவாமிகள் அரிமருத்தநபாண்டியனுக்கு மந்திரி
யராயிருத்தபோதுள்ளபெயர். (உ-ம்.) “தென்
னவன்பிரமராயனென்றருள்சிறந்தநாம — மன்
னவர்திசைக்கல்கி” (திருவாத. மந்திரி. ௧௫.)
[பாண்டியனுக்கு முதன்மந்திரி.]

தென்னன்—பாண்டியன். (உ-ம்.) “தென்
னன்விக்கிரமன்புயத்து” (திருவிளை. விருத்
த. உ.)

தென்னுதேன—ஒர் பன். (சிலப்பதிக. அரங்
கே. உச. உரை.)

தென்னிரோபதம்—தென்பாலிரோபதம். (சூ.
நிக. க: ௧௧.)

தென்னி—வாழை. (மலையக.)

தென்னுலகு—பிதிருலகம். (உ-ம்.) “தென்
னுலகிற்புகுந்தனைபோ” (திருவிளை. வள்ளியங்
கிணறு. உக.)

தென்னு—தென்னமரம். (பிங்கல. ௨௭௪௧.)

தேனாது—1. தெற்கின்கண்ணுள்ளது. (நன்.
உச௭. உரை.) (புறநானூறு.) 2. தெற்கு.
(உ-ம்.) “வடாதுந்தேனாதும்பரராசர்வகுத்தநே
மி” (பாரத. பதின்மூன். ௮௦.)

தே.

தே—1. கடவுள். (உ-ம்.) “தேபூசைசெய்ய யுஞ்சித்திரசாலை” (சிவரக. நைமிச. ௨௦.) 2. கொளற்பாடு. (பிங்கல. ஈசு. ௭௭.)

தேக்கம்— } நிறைவு. (பிங்கல. ௨௨௨௮.)
தேக்கல்— }

தேக்கிடல்— } 1. தெவிட்டல். (உ-ம்.)
தேக்கிடுதல்— } “நெருப்புத்தின்றதேக்கிடுகின்றது” (இராமா. இலங்கையெரி. ௪௬.) 2. நிறைதல்.

தேக்கு — 1. ஒரு மரம்; அது: கந்தேக்கு, சிறுதேக்கு, பூந்தேக்கு, சொரித்தேக்கு, மெழுகுதேக்கு, வெண்டேக்கு எனப் பலவகைப்படும். (உ-ம்.) “அம்பட்டை” 2. பார் 2. தெவிட்டு. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. நிறைவு.

தேக்குதல்—1. உண்ணுதல். (உ-ம்.) “கீடவுணருடற்புலவலகைநிறையத்தேக்கி” (சிவராத். கடவுள். ௪.) 2. தடைபண்ணுதல். (ஹக்.) 3. தெவிட்டுதல். 4. நிறைத்தல்.

தேக்கெறிதல் -- 1. ஏப்பமிடல். (உ-ம்.) “உண்டதேக்கெறித்துலவினுமுலவுவர்” (கூர்மபு. அட்டமூர். ௪.) 2. தெவிட்டல். 3. நிறைதல்.

தேகபந்தம்—சரீரசேர்மானம்.

தேகபாதம் — 1. அசத்தியோநிர்வாணம். (உ-ம்.) “சாலநிகழ்தேகபாதத்தினோடுசத்தியந்ருவாணமெனச்சாற்றுங்காலே” [தேவாந்தத்திலே முத்தியைக்கொடுத்தலினிப்பெயர்த்து.] 2. தேகம் விழுதல். (1, 2-ச. சி. அ: ச. சிவாக்.)
தேகம்—சரீரம். (உ-ம்.) “உரியதோர்தேகத்தினுற்றபாவங்கள்” (சிவரக. சிவனடியார். ௨௦.) [ஹேமம்—தெக்கப்படுவதென்பது.]

தேகராசம்—கரிசாலை. (உ-ம்.) “தேகராசச்சுரதம்” (லாசல. தைலவ. ௩௧.)

தேகன் — சதருத்திரரிஸே குபேரகிசையிலிருக்குந் தசருத்திரரிஸோருவன். (வி-ணி. ௨௭௦.)

தேகன்—மஞ்சள். (மலையக.)

தேகாத்துமவாதி—சாருவாகமதஸ்தன், உலகாயதமத்தினோருவன். இவன்கொள்கையைச் சிவஞானசித்தியார் முதற்குத்திர வுரையிலிக.

தேகி—1. இவையாக. (உ-ம்.) “திடசற்புளாயைந்தேகியெனச்செப்பி” (சைவச. பொது. ௩௬௬.) 2. தேசத்தை யுடைய ஆன்மா. (சி. சி. ௨: ௨. சிவாக்.) 3. புலுரி. (மலையக.)

தேங்கல்—1. அச்சக்குறிப்பு. (கு. நிக. அ: ௩௬.) 2. குலைதல். (பிங்கல. ௧௮௩௩.) 3. நிறை

தல். (உ-ம்.) “தேங்குபேரொளியாகியசிவமெனுநாமும்” (திருவாணக். ஞானவுப. ௨௪.)

தேங்காத—கெடாத. (உ-ம்.) “தேங்காதமன்னரித்திரடோளிணைக்கியாத்த-பூங்கச்-சு” (சிந்தா. பதிக. ௧௧.)

தேங்காய் — தெங்கங்காய். (நன் னூ. உயிர்த். ௩௭.)

தேங்காய்க்கீரை—ஒருகீரை. (வைத்தியமூ. அக.)

தேங்காய்ப்பூக்கீரை— } தேங்காய்க்கீரை.
தேங்காய்ப்பூநாறி— } (வைத்தியமூ. அ.)

தேங்கீட்டி—தேட்கொடுக்கி. (வைத்தியபரிபா.)

தேங்குதல்—தேங்கல்.

தேங்கொள்ளுணம்—ஒளியும், நற்றமும் ஊறும் இனிமைகொண்ட சண்ணம். (சிந்தா.)

தேசசு — 1. ஒளி. (சி. சி. க: ச. ஞானப்.) 2. தேயு. சி. சி. க: ச. சிவாக்.)

தேசநம்—மூங்கில். (வைத்தியபரிபா.)

தேசம்—1. இடம். இப்பொருட்குத் தேயம் என வழங்குவர். 2. தேசாபுரம். (வைத்தியபரிபா.) 3. நாடு. (உ-ம்.) “சிவபூசைபுரிவார்களும் மைப்போலெத்தேசத்துங்கண்டிலேன்” (சிவரக. சிவதன். ௩௦.) 4. பிரகாசம். (உ-ம்.) “தேசமலிபொதுஞ்ஞாநச்செவ்வொளியும்” (கோயித்பு. பாயிர. ௨௦.) 5. யோகசத்தி. (உ-ம்.) “தேசமொடு செல்வமாகி” (சி. சி. பாயிர. ௨. ஞானப்.)

தேசமையிப்பந்தாறு — அங்கம், அரிணம், அவந்தி, ஆந்திரம், இலாடம், ஒட்டியம், கருசம், கலிங்கம், கன்னடம், கன்னடம், காசம், காசமீரம், காந்தாரம், காமபோசம், கிராடம், குருகு, குடகம், குந்தளம், குரு, குலிந்தம், கூர்ச்சரம், கேகயம், கேரளம், கொங்கணம், கொல்லம், கோசலம், சுகம், சுவீரம், சாலவம், சிங்களம், சிந்து, சீகம், சூரசேநம், சோழம், சோனகம், திராவிடம், துளுவத், தெங்கணம், நிடதம், நேபாளம், பப்பரம், பல்லவர், பாஞ்சாலம், பாண்டியம், புலிந்தம், போடம், மசதம், மச்சம், மராடம், மலையாளம், மாளவம், யவநம், யுகந்தரம், வங்கம், வங்காளம், யிதர்ப்பம் என ஐப்பத்தாறு தேசங்கள். (வைத்தியபரிபாடை; தொகையகராதியிற்காண்க.) திராவிடம்பஞ்சதிராவிடம். பொருட்டொனாக நிகண்டிலிக.

தேசன்—தெயிருருவானவன். (உ-ம்.) “தேசனையம்பலவனெசெய்வதொன்றுமறியேனே” (திருவாச. திருச்சதக. ௩௩.)

தேசனம்—மூங்கில். (வைத்தியபரிபா.)

தேசுவி—மஞ்சன். (உ-ம்.) “பொருசிரணச் சுரூமாமதத்தேசனியாய்” (கைல. தைலவ. ௪௪.)

தேசுட்சரி—ஒளிராகம், உச்சியிற்பாடுமிராக மென்பர்.

தேசுநீதி—பரதேசி. (ரு நிக. கக: சகரவெ. க.)

தேசுவரம்—ஒருசெடி. (உ-ம்.) “சீரயின் பூருவோர்தேசுவரம்” (தைல. தைலவ. ௧௬௫)

தேசி—1. (பரதம்.) அசுமார்ச்சுமூன்றுவகையு னொன்று; அது: கீதத்துக்கு அடி சாரி முதலாகக் காற்சுற்றுதல் எறிதல் முதலியன. (உ-ம்.)

“அசுமார்ச்சுரிசுழந்திடுந்தேசியேவடுகேயருஞ்ச மாகியசுங்குமெனமுன்றும்” (திருவிலை. காண் மா. ௧௦.) சிந்தாமணியில் மெய்தொழிற்கூத்தி லொருவகையென்பர். 2. எலுமிச்சை. (மலை யக.) 3. ஒளியுடையது. (மணிமேகலை.) 4. குதிரை. (வைத்தியபரிபா.) [தெலுங்கு.]

தேசிகம்—1. அவ்வவநாட்டுச்சொல். 2. அழகு. 3. இயற்சொல்லுமுதலிய நான்குசொற் கூறுயசொற்பிரயோகம். (உ-ம்.) “தேசிகமென் றிவையாசினுணர்ந்து” (சிலப். அரங்கே. சௌ.) 4. ஒளி. 5. ஓர் கூத்து. 6. பொன். (1, 2, 4, 5, 6-பிங்கல. ௧௪௭௭.)

தேசிகன்—1. அழகன். (தேசிகம்-அழகு) 2. குரு. (உ-ம்.) “பற்றற்றவன்கொடுக்கும்பண்ட மனைத்தினையும்—பற்றுதலுந்தேசிகர்க்குப்பாங்கு” (சைவச. ஆசா. அ-அ.) 3. தேசாந்தரி. 4. வணிகன். (3, 4 பிங்கல. ௧௪௭௭.)

தேசிகாரி—பரதத்தின் பொது இலக்கணங்க ளாகிய இருபது பேதங்களுளொன்று. (உ-ம்.) “அகங்காரம்” பார்.

தேசு—1. அழகு. (உ-ம்.) “தேசுடைப்பிரம சாரியியற்கைபைத்தெரித்தவாறும்” (கூர்மபு. பதிக. ௨௬.) 2. ஒளி. (பிங்கல. ௧௬௭௭.) 3. நீர்த்தி. (உ-ம்.) “தேசுவன்படைக்குமேல்வை” (சேதுபு. வேதாண். சக.) 4. ஞானம். (உ-ம்.) “தேசுமுண்டபார்க்கெனதேதேறு” (சைவச. பொது. ௫௬௬.) 5. பெருமை. (புறப்பொ-வெ.) 6. விசிட்டம். (உ-ம்.) “இவ்வாழ்விற்சிறந்தார்க் குக்கேவலமேதேசு” (சைவச. பொது. சௌச.)

தேசேசரி — சதாசிவத்துவத்திலிருக்கும் அணுசதாசிவர் பதினாயிரலொருவர். (சி. சி. க: ௨௫. மறை.)

தேசோபத்திரவம்—தேசுவியாருலம்; அது: கடவுளால்வருவதும், மனிதரால்வருவதுமென இருவகைஅவற்றுள்; கடவுளால்வருவதுகாற்று, நெருப்பு, தண்ணீர், நோய், பஞ்சம் என்னு மைந்தும், மனிதரால்வருவது கோள், திருட்டு, பற்றரசர்கொள்ளா, வேந்தரதுபெருங்காரியக்

சாரர் பரிதாபம், தன்னரசினதிகபொருளாசை என்னு மைந்துமாம்.

தேசோபிந்து—தேசோவிந்து.

தேசோமந்தரம்—நெல்லி. (வைத்தியபரி.)

தேசோமயம்—1. அழகுத்தன்மை. 2. ஒளி மயம். (உ-ம்.) “தேசோமயாநந்தமே” (தாயுமா.)

தேசோவதி—1. அக்கிரிதேவனின் இராச தாரி. (அபிதா. ௫.) 2. யானைத்திப்பிலி. (வைத் தியபரிபா.)

தேசோவிந்து—யசுவேத உபநிடதத்தொ ன்று. (கந். நவ. ௧௮.)

தேட்கடை—1. தேட்கொடுக்கு. (உ-ம்.)

“வேம்பிதழிதேட்கடைபெரும்புல்” (தைல. தைலவ. ௭௨.) 2. மூலநாள். (பிங்கல. ௨௫௭.)

தேட்துடிச்சி—கதண்டு, ஒரு பச்சிலையாம். (வைத்தியபரிபா.)

தேட்கெண்டை—ஒருமீன். ஓர் குழுக்குறி.

தேட்கொடுக்கி—ஒரு செடி, தேங்கிட்டி. (வைத்தியபரிபா.)

தேட்டம்—1. ஆராய்வு. 2. சேகரித்த சம் பாத்தியப்பொருள். (வழக்.) 3. பேரவா. (உ-ம்.) “தேட்டந்தான்வாளெயிறற்றிறிண்ண வோ” (இராமா. சூர்ப்பணகை. ௧௨௧.)

தேட்டாவு—தேதெல். (அரவு - தொழிற் பெயர் விசுதி.)

தேட்டாண்மை—1. நாட்டம். 2. பொருள் தேடி முயற்சி.)

தேட்டாளன்—பொருள்சம்பாத்தியஞ்செய் பவன். (வழக்.)

தேட்டு—1. ஆராய்வு. (உ-ம்.) “தேட்டுறவி யையழி” (சேதுபு.) 2. சம்பாத்தியப்பொருள். 3. தேன். [தெலுங்கு.]

தேட்டை—1. ஆராய்வு. 2. சம்பாத்தியப்பொ ருள். (ஐ சாரியை.) 3. தெளிவு. [தெலுங்கு.]

தேடல்—நாடல். (பிங்கல. ௧௭௭௭.)

தேடாமை—விசாரியாமை. (வழக்.)

தேடி—அதிவிடயம். (சிந்தா.)

தேடுதல்—1. உசாவுதல். (உ-ம்.) “தேடிய வயனுமாலும்” (பெரியபு. தடுத்தாட். ௭௧.) 2. சம்பாதித்தல். (உ-ம்.) “இலகியமாணிக்கவகை தேடிவைத்தே” (சிவரக. அபுத்திபு. ௧.) 3. விசாரித்தல். (வழக்.)

தேண்டதல்—தேடுதல். (உ-ம்.) “வேண்டிய கலப்பையாவும்விதியுளிமரபினோடு-தேண்டின னுய்த்து” (சந்தபு. பிரமயா. ௨.)

தேண்டியு—மாந்தளிர்க்கல். (வைத்தியபரிபா)

தேத்தடை—தேன்கூடி. (உ-ம்.) “தேத்த டைத்திரன்கிரிந்தசம்பு” (தணிகை. நாட்டி. ௧௪.)

தேத்து—இடத்து. (ஐங்குறு.)

தேதி—திகதி. [தெலுங்கு.]

தேதே—ஒரிசைக்குறிப்பு. (உ-ம்.) “வண்டெண்டேன்பருகித்தேதேயெனுந் தில்லையோன்” (திருக்கோ. அஉ.)

தேது—1. தெய்வப்பசு. 2 பசு. (பிங்கல. உசடுக, உசடுஅ.)

தேதுழந்திரை—இருவிரல்களையும் ஒன்றாகக்கோத்துக் கரிஷ்டாநாமிகைகளையும் மத்தியமா தர்ச்சனிகளையும் பசுவின்முலைபோற் சேர்ப்பது. (சி-லி. கிரி உக. உரை.)

தேம் — 1. இடம். (சூ. நிக. கக: மகர வெ. ஏ.) 2. இனிமை. (உ-ம்.) “பூம் புறநல்லடையளைஇத்தேம்பட” (பெரும்பா. உளஅ.) 3. ஏழனுருபு. (உ-ம்.) “கோடாய் தேத்து” (நன்னூ. பெயரிய. சரு.) 4. கள். (பிங்கல. ககசசு.) 5. திசை. (உ-ம்.) “தேள்கொண்ட தெய்வநோக்கி” (நெடுநல். எள.) 6. தேயம். (உ-ம்.) “செய்யார்தேள்தெருமரல்+லிப்ப” (பொருந. ககச) 7. தேன். (உ-ம்.) “தேங்கமழ்கொன்றை” (சுவரக. நந்திகேசுர. கூ) 8. தேனீ. (உ-ம்.) “தேம்பாய் டோத்தொடு” (பதிற்று. நிக.) 9. நறுமணம். (ஐங்குறு.) 10. நெய். (உ-ம்.) “தேங்கலந்து மணிநிறங்கொண்டமாயிருங்குஞ்சியின்” (சூ-பா. ககக.) 11. யானைமதம். (உ-ம்.) “தேம்படுகவுள்” (முல்லைப்பா. கக.)

தேம்பு—1. கெம்புடி. (உ-ம்.) “உண்டியார் நலந்தேம்ப” (சலி. சுஅ.) 2. புலர். (உ-ம்.) “புட்டேம்ப்புயன்மாறி” (பட்டினப். ச.)

தேம்பல்—1. இளைத்தல். (சூ. நிக. கூ: சுக.) 2. தேய்தல். (உ-ம்.) “தேம்பலிடைருமிய” (திருக்கோ. ககசரு.) 3. பழம்பூ. (பிங்கல. உஅஉரு.) 4. ஊடல். (உ-ம்.) “ஓம்பாதிங்ஙன்றேம்பில்” (இராமா. அயோத்தி. நகர்நீக்கு. ௭௦.) 5. விட்டியழல். (உ-ம்.) “தென்பாலிம்புகுந்தனையோவோமகளேயெண்புலம்பித்தேம்ப லுற்றாள்” (அந்தபு. மார்க்கண்ட. ௧௦௨.)

தேம்பி உலர்ந்து. (உ-ம்.) “கொழும்பதிய குடிதேம்பி” (மதுரைக். கசுள.)

தேம்பிழிதேறல்—தேனாற்சமைத்த கட்டெயிவு. (உ-ம்.) “தேம்பிழிதேறன்மார்திமகிழ்சிறந்து” (சூ-பா. கருநி.)

தேம்பு—1. தேய்தல். (உ-ம்.) “தேம்புடைய லங்கம்பார்பிற்திருமகன்றனியகை” (சிந்தா. நாம. ௨௦௬.) 2. கெரிநிலைவிளைப்பகுதி.

தேம்புதல்—கெடுதல். (சிந்தா.)

தேம்பும்—மெலியும். (பத்துப்பா.)

தேம்புறல்—தேறல்.

தேமல் — திதலை. (பிங்கல. ௧௦௮௬.) படர்சணங்கு; அஃது: அழகுதேமல், அழுக்குத் தேமல், பொங்குதேமல், மங்குதேமல் எனப் பலவகைப்படும்.

தேமா—1. இயற்சீர்வாய்பாடுகளுளொன்று. (உ-ம்.) “தேமாபுளிமாகருவிளங்குவிளஞ்சீரக வற்-சார்ம்” (யா-காரிகை. உறுப். ச.) 2. தித்திப்புமாமரம். தேமாங்கனிகள்கிந்தி. (சிந்தா. நாமக. உ.)

தேமாங்கனி—வஞ்சியுரிச்சீர் வாய்பாடுகளுளொன்று. (யா-காரிகை. உறுப். ச. உரை.)

தேமாங்காய்—வெண்பாவுரிச்சீர் வாய்பாடுகளுளொன்று. (யா-காரிகை. உறுப். ச. உரை.)

தேமாந்தண்பூ—பொதுச்சீர்வாய்பாடுகளுளொன்று. (யா-காரிகை. உறுப். நு. உரை.)

தேமாந்தண்பூ — பொதுச்சீர்வாய்பாடுகளுளொன்று. (யா-காரிகை. உறுப். நு. உரை.)

தேமாநறுநீழல்—பொதுச்சீர்வாய்பாடுகளுளொன்று. (யா-காரிகை. உறுப். நு. உரை.)

தேமாநறுநீழல்—பொதுச்சீர்வாய்பாடுகளுளொன்று. (யா-காரிகை. நு. உரை.)

தேய்குடை—தேய்வானது. (வழக்.)

தேய்த்தல்—1. அழித்தல். (உ-ம்.) “செறுநர்த்தேய்த்தசெல்லுறழ்தடக்கை” (திருமுருகு. நு.) 2. உரைத்தல், தேய்த்தல். (பெரியபு. மூர்த்திநா. ௨௦.) 3. குறைத்தல். (உ-ம்.) “அல்லற்பட்டாற்றாதமுகண்ணீர்நன்றே-செல்வத்தைத் தேய்த்துமட” (வள்ள. நுநுநு.) 4. துடைத்தல். (வழக்.)

தேய்தல் — 1. உரைத்தல். (உ-ம்.) “தேய்ந்தொளிராரமும்” (பிரமோத். பஞ்சாட். உள.)

2. கழித்தல். (உ-ம்.) “தேரைக்கால்பெற்றமிகத் தேய்ந்துகாலோயந்ததே-கோரைக்காலாளவான் கொடை” (தனிப்பா.) 3. குறைத்தல். (இராமா. சடாயுகாண். கூ.) 4. மெலித்தல். (வழக்.)

தேய்ப்பு—தேய்த்தல். (வழக்.)

தேய்ப்பிறையீரும்பு — அறிவாள். (உ-ம்.) “மள்ளர்கடேய்ப்பிறையிரும்புதம்வலக்கைசேர்த்தினார்” (சிந்தா. நாம. உசு.)

தேய்வு — 1. அழித்தல். 2. உரைத்தல். 3. குறைவு. (உ-ம்.) “நாளுக்குரட்டேய்வுற்று” (தைல. தைலவ. அ0) 4. மெலிவு. (உ-ம்.) “ஆண்டோர்தேய்வுவந்துற்றபோது” (இராமா. மாரீச. ௧௦௭.)

தேய்வை—பரிமளச்செறிசூழம்பு. (சூ. நிக. சு: கரு.)

தேயபரிச்சேதம்—ஒருதேயத்துண்டு ஒருதேயத்தின்றென்பது. (பொருட்டொகைநி.)

தேயம் — 1. இடம். (பிங்கல. எகக.)
2. உடல். 3. ஒளி. (திருக்கோ. கக. உரை.)
4. களவு. (சூ. நிக. க:ருஅ.) 5. தியாரிக்கப்படும் பொருள். (உ-ம்.) “ஆயுபுல்லியபு:ழ்ச்சிபோற் கொள்ளலையறிவோர்-தேயமாவதுபார்க்குமெட்டாததுதெளியில்” (சந்தபு. அவை-புரு. கஉச.)
6. தேசம், நாடு. (உ-ம்.) “செங்கோலநந்தகுண மீநவன்றேயங்காப்ப” (திருவிளா. மாயப்பசு. கூஅ.) 7. நாமமென்னும்பொருளையடுத்து அதன் பின்வரும் ஒரிடைச்சொல்; அது: நாமதேயம் - பெயர். (2, 6-பிங்கல. கூஅஉ.)

தேயன் — தியாரிக்கப்படுவோன். (கூர்மபு. அட்டமார். உக. உரை.)

தேயாமணி — வைரமணி.

தேயு-1. ஜம்புசங்களிஞென்று; இது: உருவதன் மாத்திரையிற்பிறப்பது. இதன்கூறு பசி, நித்திரை, மைதாசம், பயம், சோம்பு என்னு வமந்தும். இதற்கு வடிவு முக்கோணம். நிறம் சிவப்பு. குணம் உட்டணம், சமீதல் தொழில் ஒன்றுவித்தல். குறி சுவத்தி. தேவதை உருத் திரன். மந்திரம், அகோரம். கலை, வித்தை. தூலபஞ்சாட்சரம், சிகாரம். குக்குமபஞ்சாட்ச ரம், மகாரம். பொதுக்குணம், சத்தம், பரிசம். சிறப்புக்குணம்; உருவம். (சி-பி.) 2 நெருப்பு. 3 மயக்கம். (2, 3-பிங்கல. கூஅஉ.)

தேயுடவி — தேவாங்கு. (வைத்தியநூல் வழக்கு.)

தேயுதத்துவம் — ஒரு தத்துவம்; இஃது: அப்புத்தத்துவத்துக்கப்பால் தசகுண மதிகடாக ஆவரித்திருக்கும் இதில் அரிச்சந்திரன் முதலிய அதிகுடியகாஷ்டகரிருப்பர். (வி-ணி.)

தேயுவின்கணவகை-நிரைநேர்நிரை. (பிங்கல. கககக.)

தேர்-1. இரதம்; அது: நால்வகைத்தானையி னென்று. (உ-ம்) “பட்டப்போதகத்தேர்பரியா னெனும்படையுடைப்பாஞ்சாலர்” (பாரத. படையெழு. கூ.) 2. உரோகணிநான். (உ-ம்.) “செக்கு”பார். 3. சந்திரன். (உ-ம்.) “நெடுவெண்ணிலவின்னிமித்தேர்பரியா - தமொல்” (சிந்தா. கேம.ககக.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “பல்லக்கு”பார். 5. பாகன். (உ-ம்.) “தேரே முற்றன்முன்னினும்பெரிதே” (கவி. எச.)

தேர்க்குவ — மிறைக்கவியினென்று, ரதபந்தம்; அது: தேரங்கமாய்க்கோடுகிற பெயுமுத்த டைக்குங்கவி.

தேர்க்கோடிஞ்சி — கூவிரம். (பிங்கல. கசஅக.)

தேர்க்கி — 1. ஆராய்தல். (வன். கூகரு.)

தேர்க்கித்துணைவர் — மந்திரிகள். (உ-ம்.) “தூநான்மறையோருடன் தேர்க்கித்துணைவர் தொடர்” (சேதுபு. அதும கச.)

தேர்தல்-1. அறிதல். (உ-ம்.) “தேருந் தொறுமினிதாந்தமிழ்போ” (வாணன்கோ.) 2. ஆராய்தல். (உ-ம்.) “தேர்ந்துசெய்வ:தேமுறை” (வன்.) 3. கொள்ளுதல். (பிங்கல. கூஅஉ.) (தேவார. பிரமபுர. ச. திருஞானச.) 4. தெளிதல். (உ-ம்.) “பேதைபாகனேபரமெனத்தேர்ந்துணர்” (திருவிளா. புராணவர். அ.) 5. நிச்சயித்தல்.

தேர்ந்து — தேடி. (ஜங்குறு.)

தேர்ந்துசெயல் — வாய்க்குந்திறன் நாடிச் செய்தல் (உ-ம்.) “தெரிதலுந்தேர்ந்துசெயலும்” (வன். கூகச.)

தேர்நடு — தட்டி. பிங்கல. கசஅச.)

தேர்ப்பாப்பு — பார். (பிங்கல. கசஅஎ, தேர்ப்பலகை - கசஅச.)

தேர்பு — தேர்ந்துநின்ற. (உ-ம்.) “வெள்ளை யர்மாதேர்புகொட்கும்” (மலைபடு. உஎச.)

தேர்மரசிசுற்று — கிடுகு. (பிங்கல. கசஅரு.)

தேர்முட்டி — பிரம்பு (பிங்கல. கசஅக.)

தேர்மோட்டு — தேர்க்கூட்டி. (பிங்கல. கசஅஉ.)

தேர்வு — 1. ஆராய்வு. 2. தெளிவு.

தேரீ — பௌத்தர். (பிங்கல. கூஉ.)

தேரலர் — அறிவீநர்.

தேரறேர் — பேய்த்தேர். (உ-ம்.) “பொரி மலர்ந்தன்னபொரியமடமான் - திரிமருப்பேற் றெடுதேரறேர்க்கோட” (கவி. கக.)

தேரனார் — தேனையர். (அபிதா.)

தேரா — 1. கல்லாதவர். 2. கீழ்மக்கள். (சூ. நிக உ: ருச.)

தேர் — மணத்திட்டை. (வழங்.)

தேரிய — கொள்ள. (உ-ம்.) “உண்மகிழ்ந்து பலிதேரியவந்து” (தேவார. பிரமபுர. ச. சம்பந்த.)

தேரிக்கட்டுங்கோடி — கூவிரம். (பிங்கல. கககக.)

தேரினகத்திற்செறிகதிர் — ஆர். (பிங்கல. கசஅஉ.)

தேருக்கி — நத்தை. (வைத்தியபரிபா.)

தேருநன் — கால். (பிங்கல. கசஎக.)

தேரை — தவளையினொருபேதம். (உ-ம்) “கல்லுட் - பற்றலத்தேரைக்குமேயளந்தான்” (மறைசை. அஉ.)

தேனையர் — ஒரு வைத்தியபண்டிதர்; இவர்: தமிழிலே அகத்தியர்பால் வைத்தியங்கற்ற மாணக்கருள் முதன்மைபெற்றவர். (அபிதாந.) இவர்செய்ததூல் பலவுள, ஒன்றேனும் பழுதி லாதது.

தேரோன் — 1. இரதவீரன். 2. சூரியன். (பிங்கல. உக௦.)

தேலிக்கை—இலேசு. [தெலுங்கு.]

தேவக்கிரியை — 1. ஓரிராகம். (பொருட் டொகைநி.) 2. தெய்வச்செயல்.

தேவகதி — சத்தம் இருடியின் மனைவியும் கபிலமுநிவரின் தாயுமான ஒரு பெண். (த. நி. போ. கசக.)

தேவகந்தம்—நெய்ச்சிட்டிப்பூண்டு. (உ-ம்.) "சிறுமுட்டிதேவகந்தம்" (தைல. சதலவ. ௩௨.) இதனைக்குங்கிலியம் என்பர். (வைத்தியபரிபா.)

தேவகன்—தேவகிதந்தை.

தேவகாட்டம்—தேவதாரி. (வைத்தியபரிபா.)

தேவகாந்தாரி—ஒரு பண்.

தேவகாயநன்—கந்தருவன்.

தேவகி—கண்ணன்றாய்; இவளுடையபிதா தேவகன். (உ-ம்.) "பொருவருங் கடவுட்கற்பிற் றேவகியவிற்பின்" (கூர்மபு. கண்ண. ௭.)

தேவகிரி—ஒருமலை. (உ-ம்.) "தேவகிரிப்பட லம்" (கந்தபு.)

தேவதரு—சுரகுரு. (பிங்கல. உ௩௨.)

தேவதருவம் — அறுவகைப் போகபூமிகளு ளொன்று. (கூர்மபு. வருண. உ௬. உரை.)

தேவதலம்—1. கோவில். (உ-ம்.) "தீர்த்தம்" பார். 2. தேவசாதி.

தேவகெந்தம் — குங்கிலியம். (வைத்திய பரிபா.)

தேவகோட்டை—மதுரைக்கருகில் நாட்டுக் கோட்டையாரூர். (வழக்.)

தேவகோடி—ஓரளவு; ஐஜர். (சிந்தா.)

தேவசாவரணி—பதின்மூன்றாம்மது. (கூர்ம புராணத்திற்காண்க.) உருத்திரசாவரணியென் றுங்கூறுவர்.

தேசுருதன்—நாரதன்.

தேவசேநாபதி—1. இந்திரன். 2. குமாரக் கடவுள். (உ-ம்.) "அனலன்னசேய்தேவசேநா பதியாகும்" (கூர்மபு. தக்கவமி. ௧௦.)

தேவசேநை—1. இந்திரன்மகள். 2. தேவர் தாளை.

தேவடியாள்—தேவதாசி. (வழக்.)

தேவத்துவம் — தேவத்தன்மை. (உ-ம்.) "நவைதீர்தேவத்துவம்யாம்பெறவேவேண்டொநா தனீவீசாரித்துநல்காயென்றார்" (சிவரக. சத் தியவிரத. ௩௩.)

தேவதச்சன்—விச்சுவகன்மா. (அபிதாநசிந். விசுவகன்மாபார்.)

தேவதத்தம்—அருச்சுநன்கைச்சங்கு. (பக வத். ௧: ௧௫.)

தேவதத்தன்—ஒட்டமும், இளைப்பும், வியர்த் தலும் விளைப்பது. (பிங்கல. ௪௧.) அது தசவாயு வினோன்று; அது: சிரித்தல் வசநிப்பித்தலைச் செய்விப்பது. (வாசுதே. ௬௦) (உ-ம்.) "திதி லாததேவதத்தனே" (சிலப். அரங்கேற்று. உ௬. உரை.)

தேவதத்துவம்—தெய்வவுண்மை.

தேவதரு—1. சந்தாநம் முதலிய பஞ்சதருக் கள். 2. தேவதாரமென்னுமரம். (வைத்திய பரிபா.)

தேவதா—சிவன், தேவதை. (உ-ம்.) "தண் ணளிசேர்தேவதா" (சிவரக. கணபதிசுமரன். ௪.)

தேவதாண்டகம் — மீமாஞ்சையில் இரண் டாம்பாகமாகிய வியாசகுத்திரத்தில் முதல்நான் கத்தியாயம். (த. நி. போ. ௧௭.)

தேவதாசன்—1. அரிச்சந்திரன்மகன். (அரிச் சந்திரபுராணம்) 2. தெய்வத்தொண்டன்.

தேவதாசி—தேவடியாள். (வழக்.)

தேவதாரம்—1. ஒருமரம். (வைத்தியபு. அ.) 2. சந்தாநம்முதலிய பஞ்சதருவிலொன்று. (பிங் கல. உ௬௫௦.) (குடாமணியில் அரிச்சந்தனமென் பர்.) 3. செம்புளிச்சை. (பிங்கல. உ௭௭௬.)

தேவதாரி — தேவதாரு. (தைல. சதலவ. ௧௩. உரை.)

தேவதாரு—1. செம்புளிச்சை. 2. தேவதா ரம். (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

தேவதருவனம்—பருகுமுதலிய முனிவர் தலஞ்செய்த மகாவனம். (அபிதாநசி.)

தேவதாள்—ஒரு செடி. (வைத்தியபரிபா.)

தேவதீநம்—மதுவருடமொன்றுகொண்ட காலம். (சைவப்பி. ௫௬.)

தேவதீர்த்தம்—பஞ்சதீர்த்தங்களுளொன்று; அது: கைந்துதி. (சைவச. பொதுவி. ௬௫. உரை.)

தேவதூபம்—1. சாம்பிராணி. (உ-ம்.) "கடி நகந்தேவதூபமுதலியவிரைகளிட்டு" (தைல. சதலவ.) 2. வெள்ளைக்குங்கிலியம். (உ-ம்.) "காரமுறதேவதூபஞ்சலிகை" (தைல. சத லவ. ௧.)

தேவதேவன்—சிவன். (உ-ம்.) "செப்புது முணர்கவென்றுகூறினான்றேவதேவன்" (கோ யிற்பு. பதஞ்சலி. ௬௩.)

தேவதை—தெய்வம். (வழக்.)

தேவநந்தி—இந்திரன் வாயில்காப்போன்.

தேவநாகரம் — தேவநாகர எழுத்துக்கள்.

தேவநாகரி—தேவநாகரம்.

தேவபதி—இந்திரன்.

தேவபாகை—ஏகாதசப்பதிவிரதையருளொ ருத்தி. (வி-ணி. உ௬௩.)

தேவபாடை—சம்ஸ்கிருதபாஷை. (உ-ம்.) “தேவபாடையினிக்கதைசெய்தவர்” (இராமா. பாயிர். எ.)

தேவபாணி—தேவர்ப் பராவதுலையுடையது; இது: முத்தமிழ்க்கும் பொதுவாகிய பெருந்தேவபாணி, சிறுதேவபாணியென இருவகைப்படும். (கூர்மபு. மரமா. கஉ. உரை.) இசைப்பாவின் பகுதியினொன்று, புறநாடகவுருக்களுள் முதலாவது. பதினொராடற்கு முதனிலையென்பர் சிலப்பதிகாரவுரையில்.

தேவபிதன் — கிரணுகமங்கேட்ட ஒருவன். (த. நி. போ. கருக.)

தேவம் — 1. அணிச்சை. 2. குளிர்நாவல். 3. நாவல். 4. தெய்வம். (1, 2, 3-வைத்தியபரிபா.)

தேவமாதா—மரியாள். [கத்தோலிக்.]

தேவமாதம்—தேவர்க்கானகாலவளவு. (கூர்மபு. பிரமா. சு. உரை.)

தேவமாதவருடம்—தேவமானகினம்முந்நூற்றறுபதுகூடிய காலம். (சிந்தா. சாரா. ஞாநப. உச.)

தேவமாமரம் — 1. அரிச்சை. 2. குளிர்நாவல். (வைத்தியபரிபா.)

தேவயாகம் — ஐம்பெருவேள்வியினொன்று. (வன். அள. உரை.)

தேவயாநம் — 1. சூரிபனது வடக்குவீதியாகிய உத்தராயணமரீர்க்கம். (கூர்மபு. பிரமா. சு. உரை.) 2. தெய்வவிமானம். யாநம்-உள்தி.

தேவயாநி—சுக்கிரன்புத்திரி. (அபிதானகோ.)

தேவயாண — 1. இந்திரன்பட்டத்தியாணை. 2. சுக்கிரன்மகன். 3. யபாதி பாரி. 4. முருகன் தேயி. (அபிதானகோ.)

தேவயுகம் — பன்னிராயிரத் தேவவருடங்கொண்ட காலம். (சைவப்பி. நுக.)

தேவர் — ஈரர்; இவர்: சண்மதேவர் கன்ம தேவரென இருகிறத்தினர் (உ-ம்.) “சிவன் தேவர்க்கிறைவன்போல” (அபிதா. சிவரக. அபுத்தியுருவ. ச.)

தேவரீவகம்—அரசு. (வைத்தியபரிபா.)

தேவரம்ஸப — தேவப்பெண். (இந்திரன் சபையிலாமோர் தேவப்பெண். அபிதாந.)

தேவரன் — கணவனுடைய சகோதரன். (உ-ம்.) “சண்டுதேவரீதியிற் கொழந்தியரெழின்மகப்பெற” (பாரத. சம்பவ. ச)

தேவரட்டி—சன்னதகாரி. (உ-ம்.) “தலைமரபின்வழிவந்ததேவரட்டி” (பெரியபு. கண்ணப். சள.)

தேவராளன் — சந்தக்காரன், வெறியாட்டானன். (சூ. நிக. உ: கக.)

தேவரான்—காமதேது. (உ-ம்.) “ஐங்கனியமுதமைந்துகொவியமமுதுதாபஞ்-செங்கதிர்விளக்குமின்னதேவரான்கொடுப்ப” (திருவிளை. நான்மாட. உ௦.)

தேவநணவு—அமுதம்.

தேவநர் — 1. பொன்னாங்காணி. (உ-ம்.) “நற்றேவநராம்மிலைபலண்டு” (தைல. தைலவ. க௦க.) 2. அமராபதி.

தேவல்லபம்—சரபுன்னை. (வைத்தியபரிபா.)

தேவவதை—அடுக்குமல்லிகை. (வைத்தியபரிபா.)

தேவலன்—ஒரு முநி. அட்டவசுக்களிலோருவனாகிய பிரத்தியுஷன் மகன். (அபிதானகோ.)

தேவலோகம்—சுவர்க்கம். (சூ. நிக. நு: க.)

தேவவருடம்—தேவாண்டு; அது: முந்நூற்றறுபது தேவனினங்கொண்டகாலம். (சைவப்பி. நுக.)

தேவவரசி—இந்திராணி.

தேவவல்லபம் — சரபுன்னை. (வைத்தியபரிபா.)

தேவவிமானம்—தேவரதம். (உ-ம்.) “மேவுதேவவிமானத்தினோசையும்” (சிவரக. தேவியிமையம். உள.)

தேவவிரதன்—வீமன். (சூ. நிக. உ: கக.)

தேவவுணவு—அமுதம்.

தேவளம்—கோவில். [தெலுங்கு.]

தேவன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: க.) 2. கடவுள். (உ-ம்.) “தேவனன்பர்க்கவமானம்புரிந்துமிலேன்” (சிவரக. தேவர். முறை. கஉ.)

தேவனம்—தாமரை. (வைத்தியபரிபா.)

தேவாங்கு—1. ஒருமிருகம். 2. பணித்தாசு. (பிங்கல. கஉளவு.)

தேவாசிரயன்—திருவாரூர்த்திருப்பூங்கோயிற் திருமுற்றத்தைச்சூழ்ந்த திருமதில்வாயின் முன்னுள்ளதொரு ஆயிரக்கான்மண்டபம். (உ-ம்.) “வானவ ரோவாதேவருநிறைந்துறைந்துளது - தேவாசிரயனெனுந்திருக்காவணம்” (பெரியபு. திருக்கூட்ட. உ.)

தேவாட்டகர் — புத்தித்தவத்திலிருக்குமஷ்டகர். (த. நி. போ. கசக.)

தேவாத்துமா—அரசமரம். (வைத்தியபரிபா.)

தேவாதி—கடவுள்.

தேவாபீட்டை — வெற்றிலை. (வைத்தியபரிபா.)

தேவாமீதம்— } தேவர்கன்பருகுமுதம்.
தேவாமுதம்— }

தேவாரம் — திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருநாவுக்கரசுநாயனார் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் என்னுஞ்சமயகுரவர் மூவரால் திருவாய்மலர்ந்தருளப்பட்டதொரு தமிழ்வேதம். (அபிதா.) [தேவ; ஆரம்-மாலை.]

தேவாலயம்—கோவில். 2. மேருகிரி. (திருவிளை, மேருவைச்செ. உச.)

தேவி—1. அசுர்வவேக உபரிடதத்தொன்றம். (கந். நவ. சஅ.) 2. அரசி. (உ-ம்.) "தேவிதிருமொழிகேட்டி. (திருவிளை. எழுடட.) 3. ஒரு யோகிரி. (வி-ணி. உசக.) 4. காளி. (பிங்ஃல. ககக.) 5. தலைவி. (தஞ்சைவா.) 6. தூர்க்கை. (உ-ம்.) "தேவிக்குந்தானவர்க்குஞ்சொல்லரும் வெஞ்சமர்வினைந்த" (சேதுபு. தேவிபுர. உச.) 7. தேவப்பெண். 8. பார்ப்பதி (உ-ம்.) "தேவியேபரணம்" (சிவாக. தேவிமேரு. கச.) 9. மனைவி. (உ-ம்.) "ஆளும்வெற்பரசமவன்றேவியும்" (சிவாக. மேரு. உச.)

தேவிகாலோத்தரம்—ஒருதூல். (அபிதா.)

தேவிதை—ஊமத்தசை. (வைத்திரபரிபா.)

தேவப்படிநம்—ஒருர். (வழக்.)

தேவிபுரம் — ஒரு புரம்; அஃது இராமர் இவங்கைககுப்போகச் செதுதிருத்திலை செதுவகுத்தநாளில் ஆதியில் ஒன்பதுசிலை தங்கைகளால் நிறுத்தியதானம். (சேதுபு. தேவிபுர. ச.)

தேவு — 1. சிவமாதன்மைப் பெருவாழ்வு. (உ-ம்.) "அயன்றிருமால்செல்வமுமொன்றோ வெண்ணெச்செய்யுச்சேவே" (சி. சி. காப்பு. சிவஞா.) 2. தெய்வம். (சிந்தா.) 3. தேவாந்தன்மைபென்றமாம். (உ-ம்.) "தேவிற்றிறந்ததிருவள்ளுவர்" (வ. மா. கக.)

தேவுர்—ஒருர். (உ-ம்.) "தேவுர்த்தென்பாற்றிகழ்த்தருளில்" (திருவாச. கீர்த்தி. எக.)

தேவேந்திரயோகம் — திரராசி யுதயமாகி லக்கிராதிபதியிலாபத்திலிருக்கக் குடும்பாதிபதிரும்பத்தாநத்திலிருந்து பஞ்சமர்திபதி குடும்பத்தாநத்திலிருக்கப் பாக்கியாதிபதி யிலக்கிரமேரில் வரும்யோகம். (சோதிடக்கடல்)

தேவை—1. இராமநாதபுரம். (உ-ம்.) "தேவைத்துரை" (ஒர்துறைக்கோ.) 2. வேண்டப்படுவது. (வழக்.)

தேள்—1. அதுடநான். (பிங்ஃல. ககஅச.) 2. ஒரு செத்து. (உ-ம்.) "தேற்குதலைமொழிமைந்தன்தேளால்வருத்தவழத்தசையல்" (சேதுபு. அதும. கக.) 3. கார்த்திகைமாதம். (உ-ம்.) "வயமாகிக்குங்கோற்றேட்குநன்னைகு" (வைல். பாயிர. நூ.) 4. விருச்சிகவிராசி. (பிங்ஃல. ககஅச.)

தேளி — 1. ஒருவகைமீன். (உ-ம்.) "முயலேரிமீனையிரதேளியொரிசுறு" (தைல. பாயிர. நூ.) 2. கேளித்தேங்காய். ஒரு தேயவழக்கு.

தேற்றிகிலேடி—தெளிகின்றிலம். (உ-ம்.) "குறைப்பவர்தஞ்சிலத்தனகொங்கைதேற்றிலேம்" (திருக்கோ. சரு.)

தேற்றஞ்செய்து—தெளிவித்து. (ஐங்குறு.)

தேற்றம்—1. கடைப்பிடி. (சூ. நிக. கர. கக.)

2. தெளிவு. (உ-ம்.) "தேற்றஞ்செய்து" (ஐங்குறு.) 3. நம்பப்படுதல். (உ-ம்.) "மறமானமாண்டவழிச்செலவுதேற்ற - மெனநான்சேயேமம்படைக்கு" (வன். எகச.) 4. நிச்சயம். (உ-ம்.) "தீர்வழிதேற்றமிலையேல்" (இன்னிசை. கச. எ.) 5. மங்கலங்காமை (உ-ம்.) "அன்பறிவுதேற்றமவாவின்மையிந்நான்கு - நன்குடையான்கட்டேதெளிவு" (வன். நூ.)

தேற்றரவாளன்—1. திடப்படுத்துகிறவன்.

2. திடனுடையோன். 3. தெளிவுள்ளவன்.

தேற்றரவு — 1. திடப்படுத்துகை. 2. தெளிவு. (வழக்.)

தேற்றல்—1. அறிதல். (உ-ம்.) "இரத்தலுமீதலேபோலுங்கரத்தல் - கனவிலுந்தேற்றாதார்மாட்டு" (வன். கரஞ்சு.) 2. அறிவித்தல். 3. ஆற்றல். 4. தேறப்பண்ணுதல். 5. தேறுதல்.

தேற்றவுவமை — உவமையணிகளுளொன்று; அஃது ஐயநீங்கித்தெளிந்தபின் இதுவேயாமென்று காரணங்காட்டிச் சொல்லப்படுவது. (தண்டி. கர. உரை.) [இதனைத்தெரிதருதேற்றவுவமையென அடையொடுபுணர்த்திக்கூறுவர் சிலர்.]

தேற்றன்—தெளிவானவன். (உ-ம்.) "தேற்றனேதேற்றத்தெளிலே" (திருவாச. சிவபுரா. அஉ.)

தேற்ற—ஒரு மரம், தேற்றாமரம். (சூ. நிக. ச. உர.)

தேற்றதவர்—அறியாதார். (வன். ககஎ.)

தேற்றிய—தெளியாய். (புறநானூறு.)

தேற்றிர்—அறிவிலார். (உ-ம்.) "சிறியபகையெனினுமோம்புகதேற்றிர் - பெரிதும்பிழைபாடுடையார்" (நீதிநெறி)

தேற்றன்—தெளிவியான். (சிந்தா.)

தேற்று—தேற்றுகொட்டை. (உ-ம்.) "தேற்றின் - வருபரல்சேர்நீர்மருவுங்சலங்கலும்போலாகி" சி. சி. கக. ச.)

தேற்றுதல்—தெளிவித்தல். (உ-ம்.) "போற்றினரியவைபோற்றல்சுத்ததின் - தேற்றுதல்பார்க்குமரிது" (வன். ககக.)

தேறல்—1. கட்டெளிவு. (உ-ம்.) "பாம்புவெகுண்டன்னதேறனல்கி" சிறுபா. உகஎ.)

2. கள். (பிங்கல, கசகசு.) 3. சாறு. (உ-ம்.)
“கரும்பின்மேறல்” (திருவாச. திருச்சத. ௩௮.)
4. துணிதல். 5. தெளிதல். (உ-ம்.) “தேருத
தெவ்வென்றவாணன்” (வாண. கச.) 6. தேறு
தல். 7. தேன். (உ-ம்.) “புரிமுறுக்குடைந்து
தேறல்வார்ந்திழியும்புதுமலர்க்கற்பகம்” (தணி
கை. நாட்டு. ௮௨.)

தேறலர்—தேறலார்.

தேறலார் — 1. அறியாதார். 2. தெளியப்
படாதவர். (உ-ம்.) “தேறலார்தமைத்தேறலும்”
(பாரத. சூது. ௭௨.)

தேறலை—தெளியாய். (புறநானூறு.)

தேறமை—தெளியாமை.

தேறுர்—அறிவிலார். (வழக்.)

தேறி—தெளிந்து. (ஐங்குறு.)

தேறு—1. தெளிவு. 2. தெறுதல். (உ-ம்.)
“கட்டுதேறுகிளை” (பதிற்றுப். ௭௧.) 3. தேற்று
மரம். (உ-ம்.) “தேற்றச்சனித்தவித்து” (தைல.
தைலவ. ௫௩.) 4. தெரிநிலைவிளைப்பகுதி. 5.
நிச்சயம். (சூ. நிக. ௮: ௪௬.)

தேறுதல் — 1. ஆறுதல். 2. துணிதல். 3.
தெளிதல். (ஐங்குறு.) 4. தைரியங்கொள்ளல்.
5. நிச்சயித்தல்.

தேறுதலை—1. ஆறுதல். 2. தைரியம். (உ-ம்.)
“தேறுதலைசொல்வாச்சிலரில்லை” (ஒர் விடுகவி.)

தேறுநர்—1. கற்றோர். 2. நம்பினோர். (உ-ம்.)

“தேறுநர்தேறலாமை” (பாரத. சூது. ௭௨.)

தேறை—ஒரு மீன்.

தேன்—1. கள். (பிங்கல, கசகசு.) 2. கந்தம்.
(பிங்கல. ௨௦௪௬.) 3. தேனிரூல். (உ-ம்.) “தேன்
கணக்கரும்பியல்காடும்” (சிந்தா. நாம. ௨௫.)
[ஆகுபெயர்.] 4. பெண்வண்டு. (பிங்கல.
௨௩௮௨.) 5. மது. (உ-ம்.) “தேனென்றபா
கென்றுவமிக்கொணமொழி” (கந்தரல.) 5.
வண்டு. (உ-ம்.) “தே-தைஞ்செய்யுந்தார்வேந்
தே” (திருவிளை. உலவாக்கிழி. ௧௦.)

தேன்கடல்—சத்தசமுத்திரத்துளொன்று.
(பிங்கல. ௫௮௫.)

தேன்கதலி—ஒருவாழை. (வைத்தியபரிபா.)

தேன்கூடு—தேனிரூல். (பிங்கல, கசகசு.)

தேன்மரம்—ஒரு மரம்.

தேரை—திருடர். (சூ. நிக. ௨: ௪௬.)

தேர்—1. கடுகுரோகணி. 2. கொத்துமல்லி.
(வைத்தியபரிபா.)

தேன்னை—கொத்துமல்லி. (வைத்தியபரிபா)

தேளித்தல்—தேன்போல இனித்தல். (உ-ம்.)

“அடியார்க்குத்தேனிக்ஞாலிங்கேசுரமே” (த
ணிலக. புராண. ௪.)

தேவிறுதி—தேனிரூல். (வழக்.)

தேனிரூல்—தேன்கூடு. (உ-ம்.) “பெருந்தே
னிரூஅல்திறுநாடன்” (ஐங்குறு. ௨௧௬.)

தேனி—தேன்கூட்டி. (உ-ம்.) “கடியதே
னியும்போக்கித்தேனெடுத்தருந்துவாரே” (சிவ
ரக. பாயிர. ௮௮.)

தேனிக்குழிக்கிரூர்—கடைச்சங்கப்புலவரு
ளொருவர். (அபிநாச.)

தேனு—களவு. (சூ. நிக. ௧: ௫௮.)

தேனூர் — பாண்டிநாட்டிற்குளொன்று.
(உ-ம்.) “வேனிலாயினுந்தண்புனலொழுருந் -
தேனூரன்ன” (ஐங்குறு. ௫௪.)

தேனெய்—தேனாகியநெய். (உ-ம்.) (பொ
ரு. ௨௧௪.)

தேனெறும்பு—பெரிய எறும்பு. (வழக்.)

தை.

தை—1. ஒரு மாதம். அது: தைஷ என்னு
மாரியபதங் கடைக்குறைந்து தை என் வழங்கு
கின்றது. இதனைப் பவுஷமென ஆரியர் சொல்
வர். இப்பெயர் பூசநட்சத்திரத்தினுவாமதி
நோக்கியென்ப. 2. தாளக்குறிப்பினைன்று. 3.
தெரிநிலைவிளைப்பகுதி. 4. பூசநாள். (சூ. நிக. ௧௧:
௨௧௪௨-௨௫.) 5. மகரராசி. (அருஷாதிதூல்.)

தைது — 1. கோத்து. (உ-ம்.) “அவ்விழை
தைஇமின்னுமிழ்பிலங்க” (பதிற்று. ௩௬.) 2.
செய்து. (புறநானூறு.) 3. தொடுத்து. (உ-ம்.)
“வயலைச்செங்கொடிப்பிணையறைது” (ஐங்
குறு. ௫௨.)

தைஇய—1. இழைத்த. (உ-ம்.) “வேலன்
றைஇயவெறியயர்களும” (திருமுரு. ௨௨௨.)
2. கோலஞ்செய்த. (ஐங்குறு.) புனைந்துசெய்த
என்பர். (புறநானூற்றில்.) 3. தொடுத்த.
(ஐங்குறு.)

தைஇயினார்—அணிந்தார். (பரிபாடல்.)

தைசகம்—1. தேயுசம்பந்தம். (சி. ௧: ௫௮.
சிவாச.) 2. நெய். (வைத்தியபரிபா.)

தைசசுழித்தி—அட்டசூர்த்திகளிலொன்று;
அது: சுத்தலித்தைவரையில் வியாபித்தது.
(சி. வி. சரி. ௩௩. உரை.)

தைசசாங்காரம்—சாத்துவீகாங்காரம். (சி.
சி. ௨: ௬௦. ஞானப்.)

தைசதம்—1. அக்கிரிசம்பந்தம். 2. தைசத
வகங்காரம். (சி. சி. ௨: ௬௦. ஞானப்.)

தைசதவகங்காரம் — மூவகையகங்காரம்
கருளொன்று. (தைசசாங்காரம் பார்.)

தைசதன் — சூக்குமதேகமாயி சொப்பந்த
தை நானென்றபிரானித்த ஆத்துமா. (ஞானக்
கட். தொம்பதமநக.)

தைசம்—பூசநட்சத்திரம். (உள்ளமுடை. கூ.)

தைத்தல்—1. ஊடுருவுதல். (உ-ம்.) “தான வேன்முட்டைக்குங்காடி” (பொய்யாமொழி.) 2. பொருத்துதல். (உ-ம்.) “புகியகோமளப் பலகைதைத்து” (பாரத. கிருட்டிண. ௧0௨.) 3. பொல்லம். (பிங்கல. ௨௬0௨.)

தைத்தன்று—தைத்தது. (உ-ம்.) “வலைத்தலை யமாளைக்கிவயிறுருவத்தைத்தன்றால்” (கிரு விளை. பழியஞ். அ.)

தைத்தியமதநம்—கரணைச்செடி. (வைத்திய பரிபா.)

தைத்தியர்—அசுரர், திதிபுத்திரர். (பிங்கல. ௨0௧.)

தைத்திரம் — கிச்சிலிக்குருவி. (வைத்திய பரிபா.)

தைத்திரியம் — 1. இரண்டாம்வேதமாகிய யசர். (சைவச. பிங்கல. ௨0௯௧.) 2. உபநிடதம் முப்பத்திரண்டினுன்று. (அபிதாந.)

தைத்திரியம்—யசுவேத உபநிடதத்தொன்று. (கந். நவ. ௧௮.)

தைத்திரியர்—யசர்வேதத்துத் தைத்திரிய பாகத்தை யதுசரிப்போர்.

தைதுலம்—ஒரு கரணம்; அது: பூர்வபக்கத் திரிதியை முற்கூறும் பூர்வபக்கச்சட்டி பிற்கூறும் பூர்வபக்கத்தசமி முற்கூறும் பூர்வபக்கத் திரயோதசிபிற்கூறும் அபரபக்கத்துதியைமுற் கூறும் அபரபக்கபஞ்சமி பிற்கூறும் அபரபக்க நவமி முற்கூறும் அபரபக்கத்துவாதசிபிற்கூறு மாம். (விதாந. பஞ்சாங்க. ௨௬.)

தைப்பான்—தையற்காரன். (வழக்.)

தைப்பு—தைத்தல். (உ-ம்.) “தாங்காவிழை யெடுத்துத்தைப்பரோவம்மாளை” (தனிப்பாட்.)

தையல்—1. அழகு. (சூ. நிக. ௨: ௫௬.) 2. ஒப்பனை. (பரிபாடல்.) 3. தைப்பு. 4. பெண். (உ-ம்.) “தையனல்லார்போகமின்றி” (ஏகாதசி. காலநிரணய. ௬௧.) [பெண்ணுக்கு அழகுடை மையால்வந்தபெயரென்றுகூறுவர்.]

தையியம்—உரம், பலம். (வழக்.)

தையியலட்சுமி — அட்டலட்சுமிகளிலொ ருத்தி. (உ-ம்.) “அட்டலக்குமிபார்”

தைலபரணிகம் — வெண்சந்தநம். (வைத் தியபரிபா.)

தைலம் — எண்ணெய். (தைல. தை லவ.) 2. மருத்தெண்ணெய். (உ-ம்.) “பிணி யாவும்போக்கிக்காக்குந்தைலம்போற்குழிலைவே ழுமிறை, நீக்கிக்காக்குந்தமிழைநின்று. (தைல. கூடவுள். ௧.)

தைலங்குருவி—ஒரு குருவி. (வழக்.)

தைலி—
தைலிகன்— } எண்ணெய்க்காரன்.

தைவதம்—1. ஏழிசையினென்றாகிய “த” என்பது; இது: விளரி. (கொக்கோ.) 2. தெய்வ ஆராதனை. (உ-ம்.) “தொழுதுபெறுதைவதமங் களமிசையாதிகளாய்” (தைலவ. பாயிர. ௧௬.) 3. பஞ்சமதுளைக்குஅடுத்ததுளை. (பெரிய பு. ஆனாய. ௨௪. உரை.)

தைவம்—தேவனதுடைமை. (சி. சி. அ:கூ.)

தைவரல்—1. அநுசருதியேற்றல். (சிந்தா.)

2. தடவல். (பிங்கல. ௨௧௭௬.)

தைவருதல்—1. அநுசருதியேற்றல். (கூர்ம

பு. அட்டமூர்த். ௧. உரை.) 2. தடவல். (உ-ம்.)

“ஒப்பின்மைந்தருடல்கரத்தாற்றைவந்து” (சிவ

ரக. தேவியுடன். ௨௬.) (புறநாணூறு.) 3.

துடைத்தல். (உ-ம்.) “தைவருநவமணிச்சைல

மென்னவே” (பாரத. வாண. ௪) [ஈண்டு அழு

கற்றத்துடைத்தலென்க.]

தைவிகம்—தேவச்செயலாய்ச்சம்பவிப்பது.

(சி. சி. ௨: ௬௪. சிவஞா.)

தைவிகலங்கம்—விட்டுணுமுதலிய தேவர் களாற்றாபிக்கப்பட்டலிங்கம்; அது: தீபாகார மாய் மேடுபள்ளமுடையதாய் நானுவதமாகிய கோடரத்தோடுங்கூடினதாய், இரண்டுகையை யுங் கூப்பினதுபோலவதாய்த் திருமுகத்திலே நெல்லுப்பிரமாணமுயர்ந்து நீண்டு தாரையா யிருக்கும். (சைவச. பொது. ௪௬௨. உரை.)

தைவிகம்—1. தெய்வத்தன்மை. 2. தெய்வ வழியாய்வருவது.

தைவேளை—ஓர் பூண்டு. (வைத்தியபரிபா.)

தொ.

தொக்கடி—சிறுகடை. (வழக்குப்போலும்.)

தொக்கம்—தொங்கல். பகுதிவிசாரமாயிற்று. அம் தொழிற்பெயர்விருதி.

தொக்கார்—அடுத்தோர்.

தொக்கி — சமுத்திராப்பச்சை. (வைத்திய பரிபா.)

தொக்கிநீதிரியக்காட்சி—ஓரளவை; அது: பரிசுமறிதல்.

தொக்கிநீதிரியம் — பரிசுத்தைக்கிரகிக்கிற இந்திரியம். (வாசுதே. ௫௫.)

தொக்கு—1. உட்புக்குட்குருவியாய்நின்று

பரிசுத்தை அறியுமொரு இந்திரியம். (த.வி.ம்.)

2. உடல். ஆகுபெயர். 3. தோல். (சூ. நிக. ௬: ௪௨.)

4. மரப்பட்டை. (உ-ம்.) “இலவங்கம்பன்னந்

தொக்கோடு” (தைல. தைலவ. ௬௪.) 5. மறை

ந்துனப் பொருள்படுமொரு தெரிநிலைவினை யெச்சம். (உ-ம்.) “தொக்குநிறல்”

தொக்குநிறல்—உருபுமுதலிய மறைந்து நிறல். (உ-ம்.) “சிறியவிலையெனற்பாலதுசிறி விலையெனயகரவுயிர்மெய்தொக்கு நிறது” (நன். கருநி. உரை.)

தொகல்—1. கூடல். (உ-ம்.) “செல்வம்-தொ கற்பாலபோதேதொகும்” (பழமொழி. க: உ.) 2. சேர்தல். (உ-ம்.) “ஆணைத்-துறைநின்றே னுதலினுற்றொக்கெனனின்பக்கவியாண்” (சேது பு. பிரமகத்தி. உச.) 3. தொகுத்தல். (உ-ம்.) “ஐந்தொகைமொழிமேற்பிறதொக்கலன் மொழி” (நன். கூசக.) 4. மாந்தப்புல். (வைத்திய பரிபா.)

தொகாநிலை — வினைமுற்றம் பெயரெச்ச மும் வினையெச்சமும் எழுவாயும் விளியுமாகிய ஐவகைப்பொருள்களிலே பெயர்வினைகள் புண ரும் புணர்ச்சியும், வேற்றுமைப்பொருள்களில் அவற்றினுருபுகளாகிய இரண்டாவது முதலிய ஆறு உறுபுகளும் இடையேவிந்நிறிகப் பெ யர் வினைகள்புணரும் புணர்ச்சியும், இடைச் சொற் புணர்ச்சியும், உரிச்சொற்புணர்ச்சியும், ஒருசொல்லுக்கிவரும் புணர்ச்சியுமாகிய இவை. (உ-ம்.) “முற்றீரெச்சமெழுவாய்விளிப்பொரு ளாறுருபிடையுரியடுக்கிவைதொகாநிலை” (நன். கூஎ0.)

தொகுசரணம் — குறுந்தான். (உ-ம்.) “பகு சகந்திண்டொகுசரணந்தண்பார்தங்க” (கோ யிற் பு. நடராச. உக.)

தொகுத்தல் — 1. அளவுபடுத்தல். 2. ஒடுக்கு தல். (உ-ம்.) “சுத்தத்ததுவங்கடொகுமுதலி” (கோயிற் பு. இரணியவன். உ.) 3. கூட்டல், திரட்டெல் என்பர். (புறநானூற்றில்.) 4. சம் பாகித்தல். 5. சுருக்குதல். (உ-ம்.) “பொற்பு டையகூர்மபுராணத்திறொகுத்தினைப்புக்ன் றிட்டாரே” (ஏகாதசி. காலநிர்ணய. கூக.) 6. திரண்டு அமையச்செய்தல். (உ-ம்.) “துகடரு சாதுரங்கம்யாவையுந்தொகுத்துநின்றான்” (பா ரதபதினோரா. கூ.)

தொகுத்து—சேர்த்து. (ஐங்குறு.)

தொகுத்துச்சுட்டுதல்—முப்பத்திரண்டுந் திரபுத்திகளுள்ளோன்று; அது: பலவற்றையுந் திரட்டிக்கூட்டல். (நன். கச.)

தொகுத்துரை — பொழிப்புரை. (உ-ம்.) “பாடங்குந்தேசொல்லகை சொற்பொரு- டொகுத்துரையுதாரணம்” (நன். உக.)

தொகுதல் — 1. ஒருங்குடிகுதல். (உ-ம்.) “பெயலுமவினையுளுந்தொக்கு” (வன். ருசரு.) 2. சுருங்குதல். 3. திரளுதல். 4. தொகையா

தல். 5. பொருந்துதல். (உ-ம்.) “பார்த்துடொகு பணந்தகுநிதம்ப-வுடையமர்துகிலும்” (கோயிற் பு. நடராச. கச.) 6. வேற்றுமையுருபுமுதலிய மறைதல்.

தொகுத்—1. அளவு. 2. கூட்டம். (உ-ம்.) “தெய்வப்பெயர்த்தொகுதி” 3. திரட்சி, பிண்டம்.

தொகுப்பு — தொகை. தொகுதியெனினு மொக்கும்.

தொகுப்பு-கூடி. (உ-ம்.) “பலந்தொகுபுரைக் கும்பண்பில்வாய்மொழி” (மணிமே. உ: கூரு.)

தொகூஉம்—கூடும். (பரிபாடல்.)

தொகை—1. எண்ணினுறுப்பு. 2. கூட்டம். (உ-ம்.) “தொகைநின்ற-பெற்றத்துட்கோலின் றிச்சேறலும்” (திரிகடு.ச.) 3. சுருக்கம். (உ-ம்.) “தொகையானுவலாராளி” (திருவாணக்காப்பு. கடவுள்வா. கக.) 4. தொகுதி. 5. தொகைநிலை. (உ-ம்.) “முன்மொழிபின்மொழிபன்மொழிபுற மொழி-யெனுநான்கிடத்துஞ்சிறக்குந்தொகை ப்பொருள்” (நன். கூஎ0.)

தொகைக்குழநீர் — சரக்குகளின்தொகை யாற் பெயரிடப்பட்ட பஞ்சமூலகஷாயமாகிரி யான கஷாயவருக்கங்கள். (தைல.பாயிர. உக.)

தொகைக்கீழ்த்தாய்—அறுவகைக்குத்திரத்து ளொன்று; அது: பலதிறப்பொருள்களையும் வேறுவேறுகத் தொகுத்துச்சொல்லுஞ் சூத்திர ம். (நன். உ0. உரை.)

தொகைத்தல்—தொகைப்படுத்தல்.

தொகைநிலை—தொகைநிலைத் தொடர். (உ-ம்.) “தொகைநிலையெவடநூலார்சமாச மென்பர்” (நன். கூசக. உரை.)

தொகைநிலைச்செய்யுள் — ஒருவரேனும் பலரேனும் பொருள் இடம் காலம் தொழில் பாட்டு அளவு என்னுமிவற்றால் தொகைப்படுத் திக்கூறுமொருபிரபந்தம். (இலக்கணவி.அகள். உரை.)

தொகைநிலைத்தொடர் — தொகைநிலைத் தொடர்மொழி.

தொகைநிலைத்தொடர்மொழி — பெயர்ச் சொல்லோடு பெயர்ச்சொல்லும் பெயர்ச்சொல் லோடு வினைச்சொல்லும் வேற்றுமை முதலாகிய அறுவகைப்பொருட்புணர்ச்சிக்கண் அவற் றினுருபுகள் நடுவிலே தொகுக்குநிற்ப இரண்டு சொற்கள்முதலாகப் பலசொற்கள் தொடர்ந்து ஒருசொற்போலநடப்பன. (நன். கூசக. முகம்.)

தொகைப்பொருள்—நான்கிடத்துஞ்சிறந் துநிற்கும். (நன். னூ. கூசஉ.)

தொகையாக்குதல்—தொகைப்படுத்தல்.

தொகையின்மைவழக்கு — (பௌத்தம்.)
அறுவகைவழக்குகளிலொன்று; அஃது: உருவ
முதலிய ஐந்தையும் ஒருகீர்த்தா அதனோடுங்
கூடாமல் நீக்கிநின்றதுண்டாக் குவ னென்பது.
(உ-ம்.) “உருவமங்கா தியாயவைந்தையுமொரு
வனின் தருவதுதொகையின்மைவழக்கதாளு
சாற்றுங்காலே” (சி. சி. சௌத்திரா. எ.)

தொகையுண்மைவழக்கு — (பௌத்தம்.)
அறுவகைவழக்குகளொன்று; அஃது: ஒரு
கீர்த்தாவென்றுரைக்கப்பட்டவன் உருவ முத்
லிய வைந்தோடுங்கூடி வருபவனென்று கூறு
தல். (உ-ம்.) “ஒருவனென்றேதப்பட்டானுரு
வாதியைந்துங்கடி - வருபவனென்றுரைத்த
றொகையுண்மைவழக்கதாகும்” (சி. சி. பர.
சௌத்திரா. எ.)

தொகையுருவகம் — உருவக அணிவகையு
ளொன்று; அஃது: ஒற்றுமையைவிடக் குவன
வாகி ஆகிய ஆக என்னும் என்பன மறைந்து
நின்றலுடையது. (வரலாறு.) “அங்கைமலரு
மடித்தளிநுங்கண்வண்டிங் - கொங்கைமடிநுநுங்
குழற்காருந்-தங்கியதோர் - ம. தர்க்கொடியுந் தா
னண்பாவதர்க்கெழுந்த - காதற்குளேதோகரை”
(தண்டி: கரு. உரை.)

தொகையுமயம் — தொகையுமயம்.

தொகையுமயம் — உவமையணி வகையு
ளொன்று; அஃது: பொதுத்தன்மை பொதுப்
பட்டுவாராமலாய்ந்துணரும்படி மறைந்துநின்ற
லுடையது. (வரலாறு.) “தாமரைவாண் புத்த
துத்தண்டரளம்போன்முறுவல் - சாமருவேய்பு
ண்தோட்காரிகையிர்-தேமருவும்- பூங்குழலின்
வாசப்பொறைசுமந்துநொந்ததோ-பாங்குமுலுந்
தென்றற்பரிசு” (தண்டி: கரு. உரை.)

தொகைவிரி — நால்வகைதூலாய்ப்பிணுளொ
ன்று; அது: தொகுத்தும்விரித்துஞ்செய்தல்”
(உ-ம்.) “தொகுத்தல்விரித்தறொகைவிரிமொழி
பெயர்ப் - பெண்த்தகுதூலியாய்ப்பிரண்டெ
ன்ப” (நன். கு0.)

தொகைவிரியுருவகம் — உருவக அணி
வகையுளொன்று; அது: தொகையுருவகம் விரி
யுருவகம் என்னு மிரண்டுஞ்சேர்ந்து வருவது.
(வரலாறு.) “வையந்தகழியாவார்கடே நெய்
யாக-வெய்யசுடரோன்வள்ளக்காகச்-செய்ய-சுட
ராழியானடிகேசுடெவன் சொன்மலை - யிட
ராழிநீங்கவேயென்று” (தண்டி: கரு. உரை.)

தொங்கல்-1. ஆண்மயிர். (சூ.நிக.உ:கசு.)2.
ஆபரணக்கடைப்புட்டு.3. ஒட்டுப்பற்றிருத்தல்.
(வழக்.)4. குடை. (பிங்கல:கரு.கசு.)5. தூக்கம்.
(உ-ம்.) “பன்மணிமாலையன்கொண்டணிதொங்
கல்பயிற்றி” (கோயிற். திருவிழா. கஎ.) 6.

தொங்குதல். 7. பீலிக்குஞ்சம். (உ-ம்.) “தொங்
கல்வெண்குடை” (இராமா. எதிர்கோட். எ.)
8. பீலிக்குடை. 9. மயிற்றேருகை. 10. மலர்
மாலை (உ-ம்.) “தொங்கலும்விரையுஞ்சூழ்ந்த
மைந்தருந்துவன்றி” (பெரியபு.தடுத்தாட்.உக.)
11. வெண்குடை. (சூ. நிக. எ: கஎ.) (2, 8,
9-பிங்கல. கசு.அச.)

தொங்கல்—கன்வன். [தெலுங்கு.]

தொங்கி—கள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

தொங்கிசம்—கட்டம். (வழக்.)

தொங்கு -- 1. தொங்குதல். 2. தெரிநிலை
வினைப்பகுதி.

தொங்குதல்--1. தங்குதல். 2. தூங்குதல்.
(1, 2 வழக்.)

தொட்ட—தூளாயிட்ட. (உ-ம்.) “செந்தீத்
தொட்டகருத்துளைக்குழவின்” (பெரும்பா.
கஎக.)

தொட்டம்—தூண்டுநிலை. வழக்குண்டுபோ
லும்.

தொட்டல்--1. தீண்டல், தொடுதல். (உ-ம்.)
“தொட்டாண்யொட்டிப்பொருளில்லை” (பழ
மொழி. கஉக0.) 2. தேசண்டல். (உ-ம்.)
“நுழந்தொட்டித்தேரைவழிச்சென்றாரில்” (பழ
மொழி. க: க.) 3. பெருங்குறிஞ்சி. (வைத்திய
பரிபா.)

தொட்டவிரித்தந்தான்—பெருங்குறிஞ்சா.
(வைத்தியபரிபா.)

தொட்டால்வாடி—ஒரு செடி. (வைத்திய
பரிபா.)

தொட்டாற்சீனுங்கி—சுண்டில். இதற்குச்
சுண்டி என்ற பெருண்பி. (வைத்தியபரிபா.)

தொட்டாற்குருங்கி — தொட்டால் வாடி.
(வைத்தியபரிபா.)

தொட்டி--1. காஞ்செறி. (வைத்தியபரிபா.)
2. குறந்தொட்டி. (தைலவ.) 3. கிறுமுட்டி.
(உ-ம்.) “மட்பனையெருவைதொட்டி” (தைல.
தைலவ. கசு.) 6. நீர்த்தொட்டி. (உ-ம்.) “கோ
யிற்புறத்தொட்டித்தீர்த்தமாடி” (திருவிளை. மா
பாத. கஉ.) 7. பத்தர். (பரிபாடல்.)

தொட்டிக்கி—தொட்டியப்பெண். (வழக்.)

தொட்டிப்பாஷர்ணம் — ஒரு பாஷர்ணம்.
(வைத்தியபரிபா.)

தொட்டிமை—ஒற்றுமை. (உ-ம்.) “காமன்
றந்ததொட்டிமையுடையவீணை” (சிந்தா. சுர
மஞ்சரி. குக.)

தொட்டியம் — ஒரு தேசம்.

தொட்டியர்—ஒருசாதியார். (சூ.நிக.கஉ:எச.)

தொட்டில்—குழந்தைகளைவைத்துஆட்டுஞ்
சிறுகட்டில். (உ-ம்.) “தொகைநல்லாய்பிள்ளை

யைத்தொட்டிலேற்றெனச்சொல்லினரே" (விதந. மைந்தர்வினை. ச.)

தொட்டு — 1. சுட்டி. தொட்டுக்காட்டாத வித்தை. (வழக்.) 2. செறித்து. (புறநா. னாறு.) 3. தொடங்கி. (உ-ம்.) "அன்றுதொட்டின்று காறும்" (இராமா. சூர்ப்பநகை. ௧௩.) 4. தோண்டி. (உ-ம்.) "கண்டொட்டுண்டகழிமுடைக் கருந்தலை" 5. தோண்டிதல். 6. பற்றி. "உண்ணைத்தொட்டொருகாரியமில்லை" (வழக்.) 7. பூண்டு. (உ-ம்.) "போர்க்கெழுக்கவசந்தொட்டுப்புண்டரதுதலிற்றீட்டி" (திருவிளை. மெய்க் கா. உரு.) (4, 5-திருமுரு. ௫௩.)

தொட்டுக்கட்டுதல் — சுட்டிக்காட்டுதல்.

தொடக்கம் — 1. ஆதி. (உ-ம்.) "தொடக்கமீறப்பியாசம்" (காஞ்சிப். சனற்குமாரப். ௫௧.) 2. தொடங்குகை.

தொடக்கல் — தொடர்தல். (உ-ம்.) "நீடலை யுந்துபுனற்சங்கந் - தங்கவிலைக்கதலிப்புசன்மீதுதொடக்கிப்போய்" (பெரியபு. ஆநாய. ச.)

தொடக்கு — 1. சுட்டு. (உ-ம்.) "தொடக்கு நாய்ப்பாசஞ்சுற்றி" (பெரியபு. கண்ணப்ப. உச.) 2. சம்பந்தம். பற்று. (உ-ம்.) "மாதரவர்பின்னை களைப்பெறுந்தொடக்கில்" (ஏகாதசி. காலநிர்ணய. ௪௦.)

தொடக்குணல் — கட்டுணல். (உ-ம்.) "பழியஞ்சான்செய்தபாதகத்தொடக்குண்டு" (திருவிளை. மாபாத. ௩௫.)

தொடக்குதல் — தடைப்படுத்தல். (உ-ம்.) "தொண்டைமான்கடசளிற்றினைமுல்லை யாற் றொடக்கி" (காஞ்சிப். நாட்டுப். ௬௩.)

தொடங்கல் — 1. ஆரம்பித்தல். (திருக்குறள். இடனறிதல். ௧.) 2. கருதல். (உ-ம்.) "தொடங்கற்றோன்றியமுதியவன்முதலாக" (கலி. உ.) 3. புகுதல். (உ-ம்.) "பரிந்துசிலகற்பான்றொடங்கல்-கருந்தனம்" (நீதிநெறி. ௬௬.)

தொடங்கின்று — தொடங்கிற்று. (உ-ம்.) "பலரிவனெவ்வாய்கிழிவதனை-லலர்தொடங்கின்றாலுரேமலர" (ஐங்குறு. ௭௫.)

தொடங்கி — தெரிநிலைவினைப்பகுதி

தொடங்குதல் — தொடங்கல். (வழக்.)

தொடர் — 1. கோவை. 2. சங்கிலி. (சிந்தா.) 3. தொடர்தல். 4. துவக்குச்சங்கிலி. (உ-ம்.) "விற்பொறிகளெவையவிடுகுதிரைதொடரயில் வாள்" (சிந்தா. நாம. ௭௨.) 5. நட்பு. (வள்ளு. ௧௦.) 7. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 6. பஞ்சிதல். (சூ. நிக. ௭: ௭௧.) 7. பூமலை.

தொடர்ச்சி — 1. உரிமை. 2. ஒழுங்கு. 3. தொடர்பு. 4. பற்றுதல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

தொடர்ச்சியின்மை — தொடர்ச்சியுண்மையிற்சொல்லியபடியின்றி ஒரு கடவுளெக்காலத்துமுள்ளவனென்பது பொய்யென்கை. (த. நி. போ. உச௭.)

தொடர்ச்சியுண்மை — புத்தர்நூலிற் சொல்லப்பட்ட ஏழுறுப்பான சீவன்களுமதின் போதங்களுங்கெட்டுப்போனாலும் வித்தின்வழி வித்துப்போலக் கணபங்கப்பட்டு அது தானே தோன்றுவது. (த. நி. போ. உச௭.)

தொடர்ச்சொற்புணர்த்தல் — தந்திரயுத்தி முப்பத்திரண்டினொன்று; அஃது: ஒன்றற்க்கொன்று சம்பந்தமுடைய சொற்களைச் சேர்த்தல். (நன். கச.)

தொடர்த்தல் — 1. இடையறாதுவரல். 2. தாவல். 3. படித்தல். (உ-ம்.) "வடகலைதொடர்வார்" (கோயிப்பு. திருவிழா. ௩௨.) 4. பின்பற்றிப்போதல். (உ-ம்.) "பையுண்மாலையிற்றொடர்ந்தனர்பற்றினர்" (கந்தபு. தருமகோபன்வ. ௩௪.) 5. பொருந்தல். (உ-ம்.) "சுற்றிவாரணவுரித்தகுதிநீவினதொடர்" (இராமா. விராதன்வதை. ௧௪.)

தொடர்ந்தார் — மித்திரர். (சூ. நிக. உ: ௫௨.)

தொடர்ந்து — நெருங்கி. (பரிபாடல்.)

தொடர்நிலைச்செய்யுள் — 1. காப்பியம். (சிந்தா.) 2. செய்யுள்வகை நான்கனுள்ளொன்று; அது: பொருள்பற்றிவரும் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளெனவும், சொற்பற்றிவருஞ் சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுளெனவுமிருவகைப்படும். (தண்டி. ௫. உரை.)

தொடர்ப்பாடு — 1. காமநுகர்ச்சி. (சிந்தா.) 2. சம்பந்தம்.

தொடர்பின்மைபணி — ஓரலங்காரம்; அது: காரிய கரணங்கள் விரோதத்தோன்றும்படி வெவ்வேறிடத்திலிருப்பது. (குலவ. ௧௩.)

தொடர்பு — ஒட்டுகை. 2. சங்கிலித்தொடர். 3. சிநேகம். (உ-ம்.) "எங்கண்மன்னவனுடன் தொடர்பையெண்ணி" (சேதுபு. சேதுவந்த. ௭.) 4. தொடர்ச்சி. (உ-ம்.) "கலத்தல்" பார். 5. பழமை. 6. பாட்டு. (பிங்கல. ௨௦௩௬.) 7. முறைமை, ஒழுங்கு. (உ-ம்.) "சுற்றினிலுயிரே லாமெய்தியோருழைத் - தோற்றுழிப்பிரிந்து போந்தொடர்புகூட்டுமே" (சேதுபு. கந்தமா. அஉ.)

தொடர்புயர்வுநலிற்சியணி — ஓரலங்காரம்; அது: சம்பந்தமில்லாதிருப்பச் சம்பந்தத்தைக் கற்பித்துக்கூறுதலாம்.

தொடர்முழுதுவமையணி — ஓரலங்காரம்; அது: முன்வாக்கியங்களுள்ளும் பின்வாக்கியங்

சுள்ளும் ஒரே பொதுத்தருமத்தைச்சொல்லுதல்.

தோடர்மொழி—அவாய்நிலையானுந் தகுதியானு மண்மையானு மியைந்து பொருள்விளக்குந் தனிமொழியீட்டம்; அது: இருமொழித் தோடர் பன்மொழித்தொடரென விருவகைப்படும்.

தோடர்வு—தொடர்பு.

தோடர்-1. ஒருசெடி; அது புலிசொடக்கி. (வைத்தியபரிபா.) [முன்கொடரி பின்னொடரியென விருவகைப்படுமென்பாரு முளர்.] 2. தொடுத்தல். (உ-ம்.) “புதன்நிலைசந்நமலர் கவின் பெறத்தொடரி” (ஐங்குறு. சுசுசு.)

தோடருஉ—தொடர்ந்து. (பரிபாடல்.)

தோடரெழுத்து — நிலைமொழியிற்றையும் வருமொழிமுதலையும் தழுவிநிற்குமெழுத்து.

தோடல்—1. தீண்டல், பரிசுத்தல். (உ-ம்.) “சென்றுமெய்தொடலாம்” (கூடம்பு. அந்தகா. உ0.) தோண்டல். (உ-ம்.) “தொடத்தொடப் பொறுக்குந்திண்மைத்தொன்னிலமனையான்” (திருவிளா. அங்குமெலா. 3.) பிடித்தல். (உ-ம்.) “குழையிணையிற் கரந்தொட்டு” (கந்தபு. கயமுக னுந். உ0ச.)

தோடலி—தொடரி.

தோடலை—1. தூக்கு. (உ-ம்.) “தோடலை வாள்வொடொடோலடியர்” (மதுரை. சுசுசு.) 2. மகளிர்விளையாட்டு. (உ-ம்.) “தாமணிவெண்ணைகையுமையாடொடலைச் சம்பவான்” (சிவரக. உருத்திரா. அ.) 3. மாலை. (உ-ம்.) “சூடின எரிருந்தனடொடலையாற்றியே” (கந்தபு. மார்க்கண்டேய. அ0.)

தோடாவு—தொட்டு. (பரிபாடல்.)

தோடி—1. ஒரு பலம். (உ-ம்.) “தோடிப் புழுதிசுச்சாவுணக்கின்” (ஐங். க0கஎ.) 2. கங்கணம். (பிங்கல. சுசுஅரு.) 3. கைவளை, குடகம். (உ-ம்.) “விரும்பியகுழைதொடியின்செய்கண்டிகை” (திருவிளா. வளைய. உச.) 4. பூண். (உ-ம்.) “பெருங்கையாணைக்கொடுந்தொடிபடுக்குங்-கருங்கைக்கொல்லன்” (பெரும்பா. சுசுசு.) (புறநானூறு.) 5. வளையல்குழலாதிருத்தற்கு முன்கையிலணிவது. (சிந்தா. கோவிந்தை. சுசு.) உரை.) 6. வீரவளை. (உ-ம்.) “வலிகெழுதடக்கைத்தொடியொடுசுடர்வர” (மதுரை. எஉ0.)

தோடித்தலைவிழ்த்தண்டினுர்—சங்கப் புலவருளொருவர். (திருவள்ளுவமாலையிற் காண்க.)

தோடு—1. தெரிநிலைவினப்பகுதி. 2. தோண்டல். (உ-ம்.) “தொடுவெலைப்புவியாக்கி” (சிவரக. சுத்திரிப்பு. சுசு.) 3. தோட்டம். 4. மருதசிலம்பு. 5. வண்டுகம். (3, 4, 5 பிங்கல. சுசுஅசு.)

தோடுக்கம்—பொன். (பிங்கல. கடகஉ.)
தோடுக்குவர் — வளைத்துக்கொள்வர். (புறநானூறு.)

தோடுகை—1. தோண்டுகை. 2. பரிசம்.

தோடுத்த-கட்டின. (உ-ம்.) “கிதிபன்னுன்கினிடையுவாவின்ருகென்றுதொடுத்தநுன்முநிலரோடுஞ்சொல்லினன்” (பாரத. களப்பவியு. உ.)

தோடுத்தல்—1. அணிதல். (உ-ம்.) “தொடுக்கோபணியீரணியீர்மலர்நுஞ்சரிசுழற்கே” (திருக்கோ. சுசு.) 2. எய்தல். (உ-ம்.) “தூறம்புதொடுத்துநூறு. (திருவிளா. சந்தரப். உஅ.) 3. கட்டல். (உ-ம்.) “கிறுதாம்புதொடுத்தபசுலைக்கன்தின்” (முல்லை. கட.) (பிங்கல. கடசக.) 4. கோத்தல். 5. செலுத்தல். 6. பற்றல். (உ-ம்.) “பாச்சடைதொடுத்தபடலைப்பழுமரத்தின்” (கந்தபு. கயமுகனு. கஅசு.) 7. பாத்தொடுத்தல். (உ-ம்.) “புலவோருரைவெலாந்தொடுத்துரைப்பினும்” (பாரத. கிருட்டிண. சுசு.) 8. பிணைத்தல். 9. பொருத்தல். 10. வழக்குத்தொடுத்தல். (உ-ம்.) “பெண்ணீர்தொடுத்தாண்டவைப்போர்புகலும்” (கிரிகடு. எசு.) 11. வளைத்தல். (கு. நிக. சு: லகரவெ. கரு.)

தோடுதல்—1. அணிதல், வளைகாப்புத்தொடுத்தல். (வழக்.) 2. இணைந்திருத்தல். செறித்தல் என்பர் (பரிபாடலில்.) 3. உண்ணல். 4. எய்தல். (உ-ம்.) “கடுங்கனைகடம்மைத்தொட்டனன்” (கந்தபு. சூரபன்மன்வதை. ககக.) 5. செலுத்தல். (உ-ம்.) “சுடராழிதொட்டார்க்கு” (மறைசையந்.) 6. தீண்டல், தொடுத்தல். (பிங்கல. உகசுசு.) 7. தொடங்கல். (உ-ம்.) “அன்றுதொட்டிறைவனைநினைக்கிலன்” (கந்தபு. திருமண. ருரு.) 8. தோண்டல். (உ-ம்.) “காவோடறக்குளந்தொட்டானும்” (திரு. கடு. எ0.)

தோடுதோல்—செருப்பு. (மதுரைக்கா. சுசுசு. அடி. உரை.)

தோடுப்பு—1. கட்டு. 2. கலப்பை. (கு. நிக. எ: சஅ.) 3. கோவை. 4. சங்கிலி. 5. சேர்க்கை. 6. தொடர்ச்சி. 7. விதைப்பு (உ-ம்.) “தொடுப்பினுயிரம்வித்தியதுவிளைய” (மதுரை. கக.) 8. வெறும்புறங்கூறல். (கு. நிக. க0:க.) 4, 5-வழக்.)

தோடுமீன்—பிழிமீன். (புறநானூறு.)

தோடேல்—தீண்டாதேகொள். (சிந்தா.)

தொடை—1. அம்பு. (கு. நிக. எ: ரு.) 2. கட்டு. (உ-ம்.) “மென்றொடைவன்கிழாஅன்” (மதுரை. கக.) 3. சரமாகத்தொடுத்தமலை. (உ-ம்.) “இண்டைநிறைத்தொடைதொங்கென அடையாநுத்தொட்டார்க்கொண்தொடுத்தணிவித்

(திருவிளே. தருமிக்கு. சு.) 4. சீரவறுப்பினு
ளொன்று; அது: முழந்தாளுக்கும் அரைக்கு
மிடையிலுள்ள வோருறுப்பு. (உ-ம்.) “உடை
தொடைமேலுறவுடுத்தான்” (கோயிற்று.பதஞ்
சலி. கூஉ.) 5. செய்யுட்டொடை; அஃக: அடி
களிலுஞ்சீர்களிலுமுள்ள எழுத்துக்களிகையத்
தொடுப்பது. அவை, மோனைத்தொடை, இயை
புத்தொடை, எதுகைத்தொடை, முரண்டொ
டை, அளபெடைத்தொடை, அந்தாதித்தொ
டை, இரட்டைத்தொடை, செந்தொடை எனப்
பலவகைப்படும். (இலக்கணசிங்.) 6. செய்யுள்.
7. தாறு. (சிந்தா.) 8. தொடுத்திருத்தல், தொ
டர்ச்சி. (உ-ம்.) “தொடையுடைவாளிமாரிசோ
னையம்புயலிற் பெய்தார்” (பாரத. பதினேராம்.
எ.) 9. நாணி. (பிங்கல. கருகூ.) 10. பூமலை.
(உ-ம்.) “நறையித்தழித்தொடையும்” (பிரமோ.
சோமவாரவி. சு.) 11. மலை. (உ-ம்.) “சுரும்
புற்றநறையித்தழித்தொடைமுடியோன்” (கோ
யிற்று. பாயிர. கக.) 12. உடம். (பரிபாடல்.)
13. விதி. (உ-ம்.) “தொன்மதுதூற்றொடைமது
வாற்றுடைப்புண்டது” (பெரியபு. திருவாரூர்.
கூ.) 14. வீணைமுதலியவற்றின்நரம்பு. (புற
நாட்டாறு.)

தொடையல்—1. தேன்கூடு. (உ-ம்.) “தே
னமர்தொடையறுங்குஞ்செய்கையால்” (கந்த
பு. வள. கூ.) 2. தொடர்ச்சி. (உ-ம்.) “கேள்வி
போகியனீர்வித்தொடையல்” (பொருந. கஅ.)
3. பூமலை. (உ-ம்.) “கொன்றையங்கொடை
யலையும்புயன்” (ம-தி. எ.)

தொடைவாழை—ஒரு நோய்.

தொண்ட பப்பறை—ஆகோட்பறை. (உ-ம்.)
“தொண்டகப்பறைதுடியொடார்த்தெழ” (சிந்
தா. கோவில்தை. க0.)

தொண்டமும் — 1. குறிஞ்சிநிலத்திற்குரிய
சிறுபறை. (உ-ம்.) “தொண்டகமுரசங்கொம்
பும்” (பெரியபு. கண்ணப்ப. கூஅ.) 2. தொண்டு
பூண்ட இருதயம். (உ-ம்.) “அன்பர்-தொண்ட
கமலாரிந்தசோதி. (திருவிளே. சான்மாறி. கக.)

தொண்டி—வழிபடுகின்ற அடியவர். (உ-ம்.)
“வந்துகிசுத்தொண்டர்புடைசூழ” (திருவாத.
திருப்பெரு. ௧௭.)

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரி—ஒரு வை
ணவர். (அபிதாந.)

தொண்டலம்—யானைத்துதிக்கை. (பிங்கல.
உசகஅ.)

தொண்டன் — அடியான். (பெரியபு. தடுக்
தாட். எகூ.)

தொண்டி—1. அடியவன். 2. ஒரு பட்டினம்;
அது: சேரநாட்டிற்குடற்கரை யிலுள்ளது.

(உ-ம்.) “தொண்டியுட்டந்து” (பதிற்று. கூ0.)
3. கள். (பிங்கல. ககசகூ.) 4. கலப்பைக்கிழங்கு.
(தைலவ.) 5. தோன்றிக்கிழங்கு (உ-ம்.) “தொ
ண்டிசாயிருவேர்நெய்தல்” (தைல. தைலவ.
கூச.)

தொண்டிக்குள்—நெல்லாலாக்கிய கள்.
(உ-ம்.) “தோழயாம்பெரிதுமுண்டுநொண்டிக்
களிதனையென்றான்” (சிந்தா. பதுமை. கூஅ.)
[நெல்லரிசியாலாக்கிய கள்களென்க.]

தொண்டிச்சி—அடியான்.

தொண்டியோர்—சோழகுலத்தோர். (உ-ம்.)
“வங்கவீட்டத்துத்தொண்டியோரிட்ட” (சிலப்.
ஊர்காண். க0௭.)

தொண்டி—1. அடிமை. (உ-ம்.) “நாரதனாதி
யர்கலந்தேதொண்டுசேர்தரு நந்திதனேவலாந்
குழந்தார்” (சிவக. மேரு. உஉ.) (பிங்கல.
அளச.) 2. ஒன்பது. (உ-ம்.) “அம்பட்டை”
பார். 3. பழமை. 4. வழிபாடு. (3, 4-சூ. நிக. கக:
ணகரவெ. கூ.)

தொண்டை --- 1. ஆதொண்டைச்செடி.
(பிங்கல. உஅகூஅ.) 2. ஆதொண்டைவேர்.
(உ-ம்.) “அமுக்கிரி” பார். 3. கொவ்வை. (உ-ம்.)
“தொண்டைக்கனிவாய்துடிப்ப” (இராமா. மா
யாசனக. அஅ.) 4. தொண்டைக்குழி. (பிங்
கல. க0ருகூ.) 5. தொண்டைமண்டலம். 6.
மிடறு. 7. யானைத்துதிக்கை. (பிங்கல. கூசுஅஎ.)

தொண்டைநாடு—தொண்டைமண்டல நாடு.
(உ-ம்.) “ஒலிகெழுவினையுளோடுமுடையது
தொண்டைநாடு” (தணிகை. திருநாட்டு. கூ.)

தொண்டைப்புற்று—ஒரு நோய்.

தொண்டைமண்டலம்—காஞ்சித்திருப்பதி
யை தன்னகத்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு நாடு.
(உ-ம்.) “உந்தப்புராணமரங்கேற்றினாந்தொண்
டைமண்டலமே” (தொண்டைமண்டலசதகம்.)

தொண்டைமான் — ஓரசன். (காஞ்சிப்பு.
நாட்டுப். கூகூ.)

தொண்டையோர் — தொண்டையைச்சுடி
னோர். (உ-ம்.) “கொண்டியுண்டித்தொண்டை
யோர்மருக” (பெரும்பா. ச0ருச.)

தொண்டாறு—ஓரென், என்பதின்மேற்
பத்துச்சேர்ந்தது. (நன்னூ. ககச. உரை.)

தொத்தல் — 1. ஒட்டிதல். (உ-ம்.) “சுடர்
வெண்கோட்டுமண்டொத்திமிராண்கேழலா
யினும்” (இராமா. அகநயகுமா. வதை. ரு.) 2.
தொந்தித்தல். (உ-ம்.) “அவித்தைதொத்தா
தயர்ந்ததொல்குடர்” (சங்கற்ப. மாயா. எ.)

தொத்தன்—அடிமைக்காரன்.

தொத்திடல் — திரளுண்டாதல். (உ-ம்.)
“மின்னெடுத்திடுகழல்” (திருக்கோ. உசகூ.)

தொத்திரம்—தோத்திரம். (உ-ம்.) “மருவு மலர்புனைதொத்திரசொற்கொடுவளர்கைகுழை பிழ்தொப்பணகுட்டொடிகு” (திருப்பு. விநாயக. ௫.) [இது குறுக்கல்லிகாரம்.]

தொத்து—1. அடிமை. (பிங்கல. ௩௬௮௮.) 2. ஒட்டி, கட்டி. (திருவருட்பயன். உயிரவை நிலை. ௩. உரை.) 3. சார்பு. 4. பூங்கொத்து. (உ-ம்.) “தொத்தின்மலர்ப்பொழிர்நிலைத் தோல்லோனருளென்னமுன்னி” (திருக்கோ. ௧௨௧.)

தொத்துதல்—1. ஒட்டுதல். 2. படர்தல். (வழக்.)

தொதி—பப்பரப்புளிமரம். (வைத்தியபரிபா.)

தொந்தத்தி—நீயதுவாய் எனப் பொருள் படு மொரு வடமொழிவாக்கியம். (ஞானக்கட். தொம்பதசிரவணம்.)

தொந்தம் — 1 அடங்கியிருத்தல். (உ-ம்.) “வித்தினிடைத்-தொந்தத்தருப்போல்” (ஞான வா. ஞானவிண். ௧௧.) 2. அந்நியோந்நியம். 3. இரட்டித்தது. 4. தொடர்பு. “தொந்தயுத்தம்”பார்.

தொந்தழை—ஒன்றுபட. (உ-ம்.) “வெந்த முத்தங்கனநிடுநெய்வெண்ணிறைநெய் பையந் தைந்தார்தொந்தமுறச்சேர்” (தைல. தைலவ. ௧௩௫.)

தொந்தயுத்தம்—தொடர்ந்தபோர். (உ-ம்.) “ஒருவரோடுமொருவர்தொந்தயுத்தநின்றனருந் திறை” (சேதுபு. சீதைகுண்ட. ௧௨.)

தொந்தரவு—தொந்தரை. (வழக்.)

தொந்தரை—வருத்தம். (வழக்.)

தொந்தரோகம்—தொந்தித்தரோகம்.

தொந்தனை—தொடர்ச்சி. (உ-ம்.) “கர்ப்பா சபத்திற்றொந்தனை அநாதியெயொழியாமல்” (சி. சி. ௧: ௫௫. நிரம்ப.)

தொந்தி — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. வயிறு. (உ-ம்.) “அன்றுதொந்தித்தந்தியறிந்து” (சிவரக. கணபதிவந்தனை. ௧)

தொந்தித்தல்—1. இரட்டித்தல். 2. தொடர்தல். 3. பற்றுதல். (வழக்.)

தொந்திப்பு—1. இரட்டிப்பு. 2. தொடர்பு.

தொந்தி — சதாசிவத்தவத்திலிருக்கு மொருபுவம். (வி.ணி. ௨௭௮.)

தொப்பணம் — தொப்புக்கரணம். (உ-ம்.) “வளர்கைகுழைபிழ்தொப்பணகுட்டொடிகு” (திருப்பு. விநாயகர்துதி. ௫.)

தொப்பி — 1. சன். (பிங்கல. ௧௧௪௪.) 2. தலைத்தொப்பி. (உ-ம்.) “தொப்பியுமுகத்திடை துலக்கமுளராகி” (திருவாத. குதிரை. ௧௬.) 3. நெல்லாற்சமைத்தகன். (உ-ம்.) “இல்லகிகள் ளின்றொப்பிபருகி” (பெரும்பா. ௧௪௦)

தொப்புள்—தொப்பும். (வழக்.)

தொப்பை — திண்மையிலாமற்பருத்திருத் தல். (வழக்.)

தொம்—ஒரதுகரணவோவச. (உ-ம்.) “தொம் மெனப்பன்முகத்த - குடமுழுவெழுமுழக்கம்” (கோயிற். நடராச. ௭.)

தொம்பதசிரவணம் — (வேதாந்தம்.) சீவனது யதார்த்தத்தன்மையைக் குரு உபதேசிக் கத் திடமுறக்கேட்டல். (ஞானக்கட். தொம்பத சிரவணம்.)

தொம்பதநித்தியாசநம் — (வேதாந்தம்.) குருவினாபதேசிக்கப்பட்ட ஆத்மபோதம் நன் ருக விளங்கிய விளக்கம். (ஞானக்கட். தொம்பத நித்தியாசநம்.) [நித்தியாசநம்-தெளிதல்.]

தொம்பதம்—துவமென்னும் பதம். (உ-ம்.) “தற்பதந்தொம்பதந்தாமாயவப்பதம்” (பாடி துறை. அன்னைப். ௭.)

தொம்பதமநடம்—(வேதாந்தம்.) யதார்த்த மாகிய ஆத்மசொருபத்தை குரு உபதேசிக்கக் கேட்டபின் அதை மகிற்றிடமாக தரித்துக் கொள்வது. (ஞானக்கட். தொம்பதமநடம்.)

தொம்பம்—கம்பக்கூத்திலொன்று. (வழக்.)

தொம்பர்—கழைக்கூத்தர். (வழக்.)

தொம்பறை—களஞ்சியம். (ஒருகுழைக்குறி.)

தொம்பை—தானியங்களைச் சேமித்துவைக் குங் குதிர. (உ-ம்.) “மென்னவவன்காணுமுனங்க வனைத்தொம்பைமேவுவித்தங்கவனுடனே மே வங்காலை” (பஞ்சாத. ௧-வது. ௧௮௩.)

தொம்பைக்கூடு—தொம்பை.

தொய்—குற்றம். (உ-ம்.) “சண்ணந்தொய் யறப்பெய்துநீர்த்தொடுகடற்பவனச்செப்பும்” (சிந்தா. இலக்கண. ௧௭.)

தொய்தம் — இரண்டாயிருக்குத்தன்மை. (உபரிடதம்.)

தொய்தல்—1. இளகல். 2. தளர்தல். (1, 2-வழக்.)

தொய்தன்—துவதன். (வாசுதே. ௧௦௮.)

தொய்யகம் — தலைப்பாளையென்னு மணி யென்பார்கிணடில். பூரப்பாளையென்னுஞ் சிவந்த தலைக்கோலம். (உ-ம்.) “தொய்யகம்புல்லகந் தொடர்ந்தலைக்கண்” (சிலப். கடலாடு. ௧௦௭.)

தொய்யல்—1. அகமழிச்சி. 2 இளைத்தல். (வழக்.) 3. இன்பம். (உ-ம்.) “தொய்யற்சிற்தை யாமயாவரையாதென்றுதுதிப்பாம்” (இராமா. ஊர்கேடு. ௧௮.) 4. உழவு. 5. சேறு. 6. சோர் தல். (உ-ம்.) “நமதுகுற்றேவல்லாஸமுங்கித்-தொய் யலுள்ளமேடிந்நிரன்கரந்தனன்” (கந்தபு. ரூ ன்றண்டஞ்செய். ௨௩.) 7. துன்பம். (1, 4, 5, 7-கு. நிக. ௧௧. யகரவெ. ௫.)

தொய்யா — கெடாத. (உ-ம்.) “தொய்யா வெறுக்கையொதெவன்றுபுழுதி” (பெரும் பா. ௪௩௪.)

தொய்யாது—கெடாது.

தொய்யில் — 1. உழுநிலம். 2. எழுதுங் குழம்பு, மாதர்முலையுந்தோளுமேழுதுக்குழம்பென்சு. 3. ஒரு கீரை. (வைத்தியபரிபா.) 4. சாத்தினாலெங்கோலம். (உ-ம்.) “ததியேது மின்நீரிற்பிரித்ததொய்யிருளும் பதலவோ” (மதுரைக். ௧௬.) 5. தொய்யிற்கொடி. (உ-ம்.) “துணிநீர்மெல்லவற்றொய்யிலொமெலர்” (மதுரை. உஅ. ௩) 6. பத்திக்கீற்று. (சிலப். அரும்பத.)

தொய்யு-1. இளைப்பு. 2. தொய்தல். (1, 2-வழக்.)

தொல் — பழமை. (உ-ம்.) “தொல்பகீரதி மைந்தனும்” (பாரத. கிருட்டிண. எசு.)

தொல்காப்பியக்குடி—மதுரைக்கருகிலொருபட்டினம், பழையகாப்பியக்குடி என்பர்.

தொல்காப்பியம் — ஓரியற் தமிழிலக்கண நூல்; இது: தொல்காப்பியனாரற் செய்யப்பட்டது. இதனுடையசொற்கிரியர்கள் கல்லாடர், இளம்பூரணர், சேனாவரையர், பேராசிரியர், நச்சினர்க் கினியர் என ஐவர். (அபிதாசு.)

தொல்காப்பியன்—அத்தியமுநிவர்மாணக் கருளொருவரும், சமதக்கிரிமுநிவர் புத்திரரு ளொருவருமாகிய திரணதூமாக்கிரி என்பவர். (அபிதாசு.)

தொல்படை — அரசனது முன்னோரைத் தொடங்கிவரும் படை. (உ-ம்.) “உடலைவிடத் துறஞ்சாவன்கண்டொலைவிடத்துத் - தொல்படைக்கல்லாலரிது” (வங். எசு.உ.)

தொல்லியல்—1. பழையஉழுலண்ட்பு.(உ-ம்.) “தொல்லியல்வழாவளந்துய்ப்பு” (கந்தபு. வங். அஅ.)

தொல்லெழில் — இயற்கைநலன். (உ-ம்.) “தொல்லெழிலேயந்தார்தொலையினவரினும்” (சலி. ௪0.)

தொல்லை — 1. தொந்தரவு. (வழக்.) 2. பழமை. (உ-ம்) “தொல்லுநீர்க்கொண்டவண்டத்து” (அரிச்ச. ௩.) 3. பழையுரிமை.(உ-ம்.) “தொல்லைக்கணினுர்தொடர்பு” (வங். அஅ.௬.)

தொல்வரவு—பழையகுடிவரவு.(உ-ம்.) “தொல்வரவுந்தோலுங்கெடுக்குந்தொகையாக” (வங். ௧0௪௩.)

தொல்வினை—பழவினை. (உ-ம்.) “தொல்வினதொடர்ந்துதருகுப்பிறவியென்னும் வல்வினதொடர்ந்து” (பிரமோத். பஞ்சா. ௩௮.)

தொல்—1. உமி. 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. பழத்தொல். (வழக்.)

தொலித்தல்—உமிபோக்குதல். (வழக்.)

தொலியல்—1. உமிபோக்கியஅரிசி.(வழக்.) 2. தொலித்தல்.

தொலியாகரம்பை—நத்தைச்சூரி. (வைத்தியபரிபா.)

தொலை—அழித்து. (உ-ம்.) “விலங்கலன்னபோர்முதற்றொலை” (மலைபடு. ௪௪௬.)

தொலை—1. தூரம். 2. தொல்லை. (உ-ம்.) “தொலைப்பருஞ்சுற்றத்தாரோ” (சிந்தா. முத்தியா. ௩௭.) [விகாரம்.] 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தொலைச்சி — 1. கொன்று. ஐங்குறு.) 2. போக்கி. (உ-ம்.) “நாளாதந்தாநறவுநொடை தொலைச்சி” (பெரும்மா. ௧௪௬.)

தொலைச்சிய—தொலைத்த. (புறநானூறு.)

தொலைத்தல் — 1. கொல்லல். (பிங்கல. ௨௧௨௬.) 2. தோற்கச்செய்தல்.(உ-ம்.) “செப்புங்கோங்குமபுந்தொலைத்தென்னையுமாட்கொண்டகொங்கைகளே” (திருக்கோ. ௪௬.) 3. முடித்தல். (வழக்.)

தொலைதல் — 1. அழித்தல். (உ-ம்.) “வாளவுணர்தொலைதல்காண” (கூர்ம்பு. அந்தகா. ௩௪.) 2. உட்தெல். 3. தோற்குதல். (பிங்கல. ௧௮௪௬.) 4. நீங்குதல். (உ-ம்.) “துதித்திடுவோர்தங்கன்பவந்தொலையுந்தானே” (எகாதசி. காலநிர்ணய. ௬௬.) 5. முடித்தல். (உ-ம்.) “தொலையாவழி” (சுவரக. கணபதிவந்தனை. ௫.)

தொலைபு — 1. கெடுதல். (உ-ம்.) “படைதொலைபறியாமைந்துமலிபெரும்புகழ்க் - கடைகாலயாத்தபல்குடிசெழிஇ” (பெரும் பா. ௩௬௮.) 2. தொலைந்து. (பரிபாடல்.)

தொலைபுயோன்—தொலைவித்தோன். (புறநானூறு.)

தொலையாச்செல்வர்— திருச்சோற்றுத்துறைக்கோவிலெழுந்தருளியசுவன். (பெரியபு. திருஞாந. ௩௫௫. உரை.)

தொலைவு—1. அழிவு. (உ-ம்.) “தொலைவில் யாவர்க்குந்தோற்றருமங்கலம்” (அரிச்ச. மயான. ௪௪.) 2. கழிவு. (உ-ம்.) “பிராரத்தத்தொலைவிலே” (சி.சு.கக:க.நிரம்ப.) 3. தூரம். 4. தொல்வி. (திருக்குறள். படைமாட்சி.உ.) 5. மனச்சோர்வு. (உ-ம்.) “தொலைவிலாமுதல்வனார்க்கும்” (அரிச்ச. ௧௪௬. ௧௬.)

தொழல்—வணங்கல். (உ-ம்.) “இறுதியில்வனைத்தொழற்கு” (திருவிளை. விடையி. ௧0.)

தொழிக்க—சிறக்க. (திருவாணைக். கௌதமப். அசு.)

தொழித்தல்—1. ஆரவாரித்தல். 2. கோபித்தல். 3. சிதறல். (உ-ம்.) “தொழித்தளிமுரலு

நந்தனவனமும்”(தணிகை.புராண.எச.) (1, 2-
சிந்தா.)

தொழிந்து - தொழித்து, சிதறி. (சிந்தா.)

தொழில்—1. கிரியாசத்தி. (உ-ம்.) "பரையாதிநசயறிவுதொழிலிஸ்தும்வாயிலா" (சேதுபு. சேதுடல. ரூசு.) 2. செயல். (உ-ம்) "தூயமுரிவன்மகத்தழலின் றெழிலுக்குதவ" (சேதுபு. வேதாள. சு.) 3. தந்திரம். (சிந்தா.) 4. பொருளினதுபுடைபெயர்ச்சி. (தொள். சொல். உ00. உரை.) 5. வினைச்சொல். 6. வேலை. (உ-ம்.) "சிறப்பிலாவச்சிறுதொழில்செய்தனெம்" (கந்தபு. கயமுகனு. உ0ரு.)

தொழில்செய்வோர் — கம்மியர். (பிங்கல. ௮௮௪.)

தொழிலாளி—வேலைக்காரன். (வழக்.)

தொழில்—தொழிலையுடையவன். (உ - ம்.)
 “தொழில்இதுகாற்றுப்போவந்தகதழ்விடைந்
 காரியை” (சலி. க0க.)

தொழிலுவம் — இருபொருளின் ஞெழி
 லொப்புமையானத் தொழிற்பொருளை யு வ மா
 நோபமேயமாகக் கூறுவது. (தண்டி. பொருள்.
 ௩௦.)

தொழிலோம்—தொழிலாளர்.

தொழிந்தறிப்பு—வினைக்குறிப்பு. (உ - ம்.)
 “சொல்லிடுமபெயரேயேனைத்தொழிந்ருறிப்பி
 ரண்டினுள்ளும்” (சேதுபு. கந்தமா. ௧௦௯.)

தொழிற் திறை விசேடம்—ஒர லந் காரம்; அது: காரணமாகிய தொழில்குறைத்து அசை லாகிய காரியம் விசேடித்திருத்தல். (சண்ம. என். உரை.)

தொழிற்கை — (பரதம்.) தொழில்பெறக் கார்ட்டிற்கை; இஃது ஆக்கத்திற்குரியது. (உ - ம்.) “பிண்டியும் பிண்டியனுமெழிற்கையும் தொழிற்கையும்” (சிலப். அரங்கே ௧௮.)

தொழிற்படுதல்—காரியப்படுதல்.

தொழிற்பணி-தொழிலையுணர்ந்துதம்பண்
புச்சொல். (நன்னூர், பெயரி. கூவு. வி-உரை.)

தொழிற்பாடு—வேலை. (வழக்.)

தொழிற்பெயர் — தொழிலாளாய் பெயர்

தொழிற்நிர்மையணி-தன்மையணியினே
ருவகை; அது: தொழிலின்கணுள்ள பல்வித
மான தன்மைகளை உள்ளவாறே அலங்கரித்துக்
கூறுவது. [வ-று.] “சூழ்ந்துமுரண்றணிவாசந்
துதைந்தாடித் - தாழ்ந்துமதுதுகார்ந்துதாதருந்து
ம் - வீழ்ந்தபெரும்-பாசத்தாரீங்காப்பரஞ்சுடரி
ன்பைபன்கொன்றை - வாசத்தாரீங்காதவண்டு”
(தண்டி. உஅ. உரை.)

தொழிற்று — தொழிலையுடையது. (உ-ம்.)
“இறப்பேபுரிந்ததொழிற்றும்” (வள். கள்ள.)

தொழிற்றுறை—வியாபாரத்துறை, (வழக்.)
தொழின்றுழை—காரியத்திற்கு முன்னிற்
குந் காரணம். (உ-ம்.) “எட்டென்பதொழின்
முதனியே” (தொல். சொல். ௧௧௨.)

தொழிலுட்பம்-நுட்பவணியிரண்டனுமொன்று; அது: தொழிலினுடையது அரிதாக அநியதக்கச்செய்கைத்திறமுடையது. [வ-று.]
“பாடல்பயிலும்பணிமொழிதன்பிணத்தோய்கூடவவாவாற்றிப்புணர்த்து-மாவதற்கு -மென்றிந்தொடையாழின்மெல்லவேதைவந்தா-ளின்றுக்குறிஞ்சியிசை” (தண்டி, ௬௩, உரை.)

தொழு — 1. இரேவதி. (பிங்கல. ௩௬௬௦.)
2. குஷ்ட-நோய். (உ-ம்.) “துக்கத்தொழுநோ
யெழுபவே” (நாலடி. பழவி.) 3. தொழுமரம்.
(சூ. நிக. கக: முகரவெ. ௩.) 4. தெரிநிலைவீணப்
பகுதி. 5. பசுக்கொட்டில். (உ-ம்.) “தொழுத்
திறத்துகன் றாட்டநந்துங்கறவை” (நான்மணி.
௬௦.) 6. பட்டி. (பிங்கல. ௬௮௮.)

தொழுகண்ணி—அரவாட்டிப்பச்சை, இது:
வெட்டினதையைக்கூட்டுமென்பர். (வைத்
தியபரிபா.)

தொழுகல்லீர் — தொழுமாட்டாதீர். (பரி
பாடல்.)

தொழ்தலம் — மறையவர்குலம். (உ - ம்.)
 “மதிக்கோவேந்தன் — ஞெழுஞ்சுலச்சிறுவனொத்
 தான்” (திருவிளா, யானையம், கூஉ.)

நோழிகை—தொழுதல்.

தொழத்தை — வசவி, குறளைக்கூறுவாள.
(சு. நிக. உ: சுரு.)

தொழுக—1. நன்குமதிப்ப. 2. வீரும்ப.
(1, 2-சிந்தா.)

தொழுதல்—வணங்குதல். (உ-ம்.) “அவர் பதம்புல்லித்தொழுதல்செய்வாம்” (சேதுபு. சடவுள். ௧௦)

தொழுதி -- 1. இனம். (உ-ம்.) "தொழுதி போகவலிந்தகப்பட்ட-மடநடையாமான்" (மலை படு. சகசு.) 2. கூட்டம் (உ-ம்.) "இழையணிந்தெழுதருமபல்களிற்றுத்தொழுதியொடு" (பதிற்று. சுஉ.) 3. திரள். (உ-ம்.) "கைதோய்வன்னகார்மழைத்தொழுதி" (மலை படு. கூசுஉ.) 4. தொழுதிறுய்னப் பொருள்படும் ஒரு முற்றுவகினை. 5. பறவைக்கூட்டத்தொலி. (கு. நிக. கசு: முகரவெ. க0.) 6. புட்கூட்டம். (பிங்கல. உச0௭.)

தொழந்தைக — தொழத்தக்கவன்.

தொழினாய்-குட்டினாய். (உ-ம்.) “துக்கத் தொழினாயெழுபவே” (நாலடி. கா:நா.)

தொழிப்பு—உழுவுதாழில் ஊளைப்பு.

தொழும்பர்—அடிமைகள். தொழும்பு-அடிமையாதலில், தொழும்பரென்றார். (பிங்கல, அளநு.)

தொழும்பாளர்—தொண்டர்கள். (உ-ம்.) “துணையாளனெதொழும்பாளரெய்ப்பினில்” (திருவாச. திருச்சதக. கூஅ.)

தொழும்பு—1. அடிமை. (உ-ம்.) “பெற்றவ டொழும்புநிலைபெற்றபிழையின்றே - யற்றதென” (சேதுபு. கத்திரு. அக.) 2. அடிமைவேலை. (உ-ம்.) “தொழும்புசெய்யாரென்செய்வார்யம தாதருக்கே” (கந்தரல. ௫௫.)

தொழுவம்—1. தொழுவோம். தன்மைப் பன்மை. 2. பசுக்கொட்டில். (அம் சாரியை.)

தொழுவர்—1. தொழில்செய்வோர். 2. மருத நில மாக்கள். (உ-ம்.) “நெய்தலங்கழனி. நெல்லரி தொழுவர்” (புறநா. ௨௦௬.)

தொழுவு—தொழும். (பிங்கல, கசு.கஉ.)

தொழுவை—மடு. (உ-ம்.) “துயிலின் தியாரீந் தத்தொழுவையம்புனலாடி” (கலி. ௩௦)

தொழுவை—யமுநையாறு. (சிலப். அரும்பத.)

தொள்து—1. குழி. (உ-ம்.) “தொள்கொடுங் கிடந்த” (இரா. வாலிவதைப். எக.) 2. வலை (உ-ம்.) “தொள்கின்றலையெய்தியமாணென” (இராமா. சடாயுவுயிர். ௧௩௦.)

தொள்ளம்—சேறு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

தொள்ளல்—துளைத்தல். (கு. நிக. கூ. ௩௧.)

தொள்ளாமணி—தொளைக்காத முத்தணி.

தொள்ளாயிரம்—ஒன்பதுதூறு (நன்னூல், ஒன்பாடுவெபத்தும். என்னுஞ் சூத்திரத்தி லுதிக.)

தொள்ளி—குழைசேறு. (பிங்கல. ௬௦௬.)

தொள்ளுதல்—துளைத்தல்.

தொள்ளை—1. துளை. (உ-ம்.) “மின்னுறழ் தொள்ளையாக்கைவிடுநிலவீடுசேர்வார்” (சேதுபு. இராமனருச். ௨௨௬.) 2. துளையுடைப்பொ ருள். 3. மரக்கால். (உ-ம்.) “அரையரைத்தொ ள்ளையடிமுத்து” (தைல. தைலவ. ௧௧௩.) 4. வெளிற்றறிவு. (உ-ம்.) “தொள்ளைபூத்தலர்ந்த நெஞ்சிற்றக்கீகேட்டி” (கூர்மபு. தக்கவே. சு.)

தொள்தொளத்தல்—தளர்த்தல். (வழக்)

தொள்தொளப்பு—நெகிழ்வு. (வழக்)

தொள்தொளவல்—நெகிழ்தல். (வழக்)

தொளாயிரம்—தொள்ளாயிரம்.

தொளி—1. சேறு. (உ-ம்.) “உழாஅநுண் டொளியுள்புக்காழந்திய” (சிலப். ௩௦௮காண். ௧௨௦) 2. தெரிநிலைவினப்பகுதி.

தொளுத்தல்—துறைத்துக்கட்டல், தளர்ச்சி யுக்கட்டல். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

தொளுதொளுத்தல்—துறைத்தல், தளர்த்தல்.

தொளை—1. உட்டுளை. 2. துளை. (உ-ம்.) “கைம்மான்” பார். 3. மரக்கால். (உ-ம்.) ஒங்கு துறையந்தொளையோர்சோடசம்பெய்” (தைல. தைலவ. ௧௩௫.) [தொள்ளையின் விகாரம்.] 4. மூங்கில் (பிங்கல. ௨௭௬௦.)

தொளைத்தல்—தொள்கல். (பிங்கல. ௨௧௫௨.)

தொற்று—1. ஏறுதல். 2. ஒட்டு. 3. தெரி நிலைவினப்பகுதி. (உ-ம்.) “தொற்றுவியாதி” 4. பற்று. 5. பொருத்து தொற்றுவைத்துக் கட்டு. (1, 2, 3, 4, 5 வழக்.)

தொற்றுவியாத்—ஒருவரிலிருந்து மற்றவ ருக்குவரும் வியாதி. (வழக்.)

தொறு—1. அடிமை. (பிங்கல. அளநு.) 2. இடைச்சாதி. (சிந்தா.) 3. கூட்டம். 4. தொழிற்பயில்வு, உம்பெற்றுவரும். (உ-ம்.) “தொறி தொறும்” (வள்ளுவ. புணர்ச்சிமகிழ்தல். ௧௦.) 5. தொழுவம். 6. பசுக்கூட்டம். (உ-ம்.) “தொறுக்கொண்டவருயிருந்தொறுநிரையுங்கவர்கூர ன்” (பாரதி. அருச்சுநன், நீர்த்த. சு.) (3, 5-பிங் கல. ௩௬௧௧.)

தொறுத்தி—இடைச்சி. ஒருமைப்பால்.

தொறுத்தியர்—இடைச்சியர். (உ-ம்.) “செய் தனர்சிறுபுன்கோலந்தொறுத்தியர்தி கைத்துநி ன்றார்” (சிந்தா. கோவி. ௧௦) (பிங்கல. ௫௪௬.)

தொறும்—இடப்பன்மைப்பொருளையும் கா லப்பன்மைப் பொருளையும் தொழில்பயில்வுப் பொருளையும் தருமோரிடைச்சொல். (உ-ம்.) “இடந்தொறுஞ்செறியேனற்புனமொலாம்” (கந் தபு. உள். ௨௭.) [இடம்.] ஏனையன இலக்க ணச்சுருக்கத்திற்காண்க.

தொறுவர்—இடையர். (உ-ம்.) “திளைபடு துளைவழிவிர்வவிடுதொறுவர்க்கீதக்குழ லொ வியும்” (திருப்போரூர். சிறுபறை. ௭.)

தொறுவன்—இடையன். (உ-ம்.) தொறு வனைப்போனின்றுகேள்” (ஒழிவி. சத்தி. ௭.)

தொறுவி—இடைச்சி. (கு. நிக. உ. ௭௦.)

தொறுவியர்—இடைச்சியர்.

தொறுவு—அடிமை. (பிங்கல. அளநு.) (உகரம் சாரியை.)

தொன்பரம்—ஆலமரம். (உ-ம்.) “விருப்பி னளைப்பிடித்தேறுதொன்மரத்துச்சியி னேற்றி னுன்” (உபதேச. அயமுகி. ௩௬.)

தொன்மை—1. பழமை. (உ-ம்.) “தொன்மைய ஞாநம்பெற்றது” (கோயிற்று. நடராச. ௪௨.)

தொன்மைக்காட்சிய நுமானம்—பூர்வகட்சி ய நுமானம், ஓரளவை; அஃது ஒருபுவைக்கா ணுதிருக்க வதன்மணத்தால் இன் றாபுவென் றறிதல். (சி. சி. அளவை. ௧௨, உரை.)

தோன்று-1. ஊழ். (உ-ம்.) "தொன்றுசுண்ணத்திறேன்றியவேறுபாடு" ஆகுபெயர். (சிந்தா. குணமாலை. ௫௬.) 2. பழமை. (உ-ம்.) "தொன்றுமொழிந்துதொழில்சேட்ப" (மதுரை. ௧௨௪.)

தொன்னலம் — இயற்கைநலம். (உ-ம்.) "தொன்னலந்தொலைபீங்கியாந்துயருழப்பத்துறந்துள்ளார்" (கலி. ௧௬.)

தொன்னீர்—கடல். (பிங்கல. ௫௮௪.)

தொன்னூல்விளக்கம்—ஒலிக்கணநூல்.

தொன்னை — இலைமுதலியவற்றிற்குச்செய்தபாத்திரம். (உ-ம்.) "தொன்னையாலுண்டியாக்கினைவற்கியாந்துயோன்" (சிவரக. சதானந்த. ௨.)

தொனி-1. ஒலி. (உ-ம்.) "துன்னருங்கானகத்திலொருமுநிவன்கடவுள்தொனியதனைவினவி" (சிவரக. கிவதன்மா. ௧௪.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தொனித்தல்—ஒலித்தல். (வழக்.)

தொனிப்பு—ஒலி. (வழக்.)

தொனு—உக்காரம், உக்கிரசத்தம். (வழக்.)

தோ.

தோ—நாயைக்கப்பிமோரொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

தோக்குளம்—பருத்தி. (வைத்தியபரிபா.)

தோக்கை—கொய்ச்சம். (உ-ம்.) "தோக்கையந்துகிவிடைன்றுணைமுலைபொருதுசேர்ந்த" (சிந்தா. இலக்கணை. ௧௭௫.)

தோகசம்—பாசல். (வைத்தியபரிபா.)

தோகம்—சிறுமை. (கு. நிக. அ: ௧௧.)

தோகல்—சோனைப்புல். (வைத்தியபரிபா.)

தோகை — 1. இறகு. (பிங்கல. ௨௬௬௪.) 2. கொய்ச்சம். (உ-ம்.) "தாசுலாநெடுந்தோகையினல்ல" (சிந்தா. பதுமை. ௧௫௫.) 3. பெண். (உ-ம்.) "உள்ளஞ்சோரவோர்தோகைநின்றார்" (இராமா. உலாவியல். ௧௬.) [ஆகுபெயர்.] 4. மயில். (உ-ம்.) "தோகைகளோகையோடு-மாதேனேக்கி" (பாரத. திரௌபதி. ௧௫.) 5. மயிற்றேருகை. (கு. நிக. கூ: ௫௧.) 6. முன்றூண். (பிங்கல. ௧௨௮௬.) 7. வால். (உ-ம்.) "பொறியயப்புலியின்-தழைத்ததோகையால்" (சேதுபு. சங்கர. ௭.) 8. பிங்கலத்தில்-குதிரைவாலுக்குஞ்சுறுவர். (உசு. ௭.) 9. பெருங்கொடி. (கு. நிக. ௭. ௭௪.)

தோகைதழல் --- முதியார்கூந்தல். (வைத்தியபரிபா.)

தோகை-தகபூடணம் — மஞ்சள்; அது: மஞ்சள், மரமஞ்சள், கஸ்தூரிமஞ்சள் என

மூன்றுவகைப்படும். (உ-ம்.) "தோகைமுகபூடணம்மூன்று" (தைல. தைலவ. ௮௨.)

தோகையர்—பெண்கள். (உ-ம்.) "துருத்திரீருதேகையர்விசினார்" (அரிச்ச. விவாக. ௨௬௬.)

தோசம்—குற்றம். (உ-ம்.) "தோசமறத்துதி கொண்மனத்தோதித்தொழுதிருந்தான்" (சிந்தா. ௧௧௧. ௨௨௮.)

தோசி—தோஷமுள்ளவன். (வழக்.)

தோசை—அப்பவருக்கத்தினென்று. (கு. நிக. கூ: ௨௫.)

தோட்கப்பபாத—துளைக்கப்படாத. (உ-ம்.) "கேளவியால் தோட்கப்பபாதசெவி" (வள்ள. ௪௧௮.)

தோட்கோப்பு — கட்டுச்சோறு. (உ-ம்.) "தோட்கோப்புக்காலத்தாற்கொண்டியம்மின்" (நாலடி. இளமைநிலையா. ௪௮.)

தோட்ட-1. துளைக்கப்பட்ட. (உ-ம்.) "தோட்டசெவியையீயாகுவையாமெனில்" (மணிமே. உதையகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை. ௧௬௫.) 2. வாங்கிய. (திருக்கோ. ௮. உரை.)

தோட்டம்—1. கொல்லை. (உ-ம்.) "வழுதுணைத்தோட்டப்புருந்தான்" (சிவரக. கத்தரிப்பூ. ௨௪.) 2. பட்டை. (பிங்கல. ௭௦௬.)

தோட்டா—வெடிமருந்துச்சுருள். [இந்துஸ்]

தோட்டி—1. அட்டமங்கலத்தொன்று. (பிங்கல. ௪௬௧.) 2. அழகு. (பிங்கல. ௧௬௪௧.) 3. கணிச்சி. (பிங்கல. ௧௫௭௧.) 4. கதவு. (உ-ம்.) "நாடுடைநல்லெயிலணங்குடைத் தோட்டி" (மதுரை. ௪௬௬.) 5. செங்காரத்தன். 6. நெல்லி. 7. யானையின் அங்குசம். (உ-ம்.) "உரணென்னுந்தோட்டியானேரைந்துங்காப்பான்" (வள்ள. ௨௪.) 8. வாயில். (பிங்கல. ௪௮௧.) 9. வெட்டியான். (வழக்.) (5, 6-வைத்தியபரிபா.) பரிபாடலில் தோட்டி என்பது ஆணையென்பர்.

தோட்டிச்சி—பறைச்சி. (வழக்.)

தோட்டிமை — 1. ஒற்றுமை. (சிந்தா.) 2. வெட்டியான்வேலை.

தோடகம்—தாமரை. (வைத்தியபரிபா.)

தோடத்திரயம் — முப்பினி; அவை: வாதபித்தசிலேட்டுமம்.

தோடம் — 1. குற்றம். 2. பாவம். (உ-ம்.) "சத்திரத்தானஞ்சதனற்கொன்றதோடத்திரயடைந்து" (ஏகாதசி. காலநிர்ணய. ௬௬.)

தோடமூர்ச்சிதம்—மரகதரத்திற்குற்றத்திலொன்று; அது: புல்லினிறம். (உ-ம்.) "புல்லினிறந்தோடமூர்ச்சிதம்" (திருவினா. மாணிக்கம். ௬௮.)

தோடலேசம்—மரகத இரத்திநக்குற்றத்தி லொன்று; அது: தாமரைநிறம். (உ-ம்.) “முளரி தோடலேசம்” (கிருவிளை. மாணிக்கம். சுஅ.)

தோடலேசாஞ்சீதம்—மரகதரத்திநக் குற் றத்திலொன்று; அஃது: எலுமிச்சையிலே நிறம். (கிருவிளை. மாணிக். சுஅ.)

தோடா—கைவளை. (வழக்.)

தோடாபவாதம்—வழுக்காததல். (உ-ம்.) “தோடாபவாதம்வழுமைப்பே” (பி-வி. சச.)

தோடாழ்ஞளம்—கையைமேலேகூப்பி முழு கிரீர்நிலைகாட்டுங்காலத்துக் கைய மிழ்ந்துங் குளம். (உ-ம்.) “தோடாழ்ஞளத்தகோடுகாத்தி ருக்கும்” (பெரும்பா. உ.எக.)

தோடி—ஒரிராகம். (சிலப். வேளிற். கரு. உரை.)

தோடு-1. ஒலை. (உ-ம்.) “இரும்பனம்போந் தைத்தோடும்” (பொரு. கசக.) 2. காதணி. (உ-ம்.) “தோடுடையசெவியன்” (தேவார. பிரம புர. க. சம்பந்த.) 3. கூட்டம், தொகுதி. (உ-ம்.) “பாடுகளமகளிருந்தோடுகொண்மருங்கில்” (சிலப். கடலாடு. கருஅ.) 4. பழத்தின்றோலி 5. பனைமடல். (சிந்தா) 6. பூவிதழ். (உ-ம்.) “பொன்னந்தோட்டலர்தாமரைமுளைத்த” (கிருவிளை. தலவிசேட. க.) 7. வளையம்.

தோடை-1. ஆடாதோடை. (வைத்தியபரி பா.) 2. ஒருமரம்; அது: கச்சற்றோடை, தேன் றோடை, புளித்தோடையெனப் பலவகைப் படும். 3. சலாபக்குளியிலோர்குழுஉக்குறி.

தோடயம்—நாடகச்சிறப்புப்பாயிரக்கவி.

தோண்டல்-1. அகழ்தல். (பிங்கல. உகசக.) 2. முகத்தல். (பிங்கல. உகசக.) 3. முதலை. (வைத்தியபரிபா.)

தோண்டாது—பரியாமல். (புறநா. னூறு.)

தோண்டி—1. கரந்தை. (வைத்தியபரிபா.) 2. தண்ணீரிறைக்குஞ் சிறுபாத்திரம். 3. முகந் துகொண்டு. 4. வறட்சுண்டி. (வைத்தியபரிபா.)

தோண்டேல்—1. அகழ்தல். (சூ. நிக. க: உச.) 2. முகத்தல். (உ-ம்.) “தோண்டல்பார் இரண்டுமொன்றே”

தோண்மகரம்—ஓரணி. (சிந்தா.)

தோண்மேல்—பிடரி, நிகலம். (பிங்கல. 80உஎ.)

தோணுகம்—சூழ்கழியிருக்கை. (பிங்கல. ருகச.)

தோணி—1. அம்பு. 2. இரேவதிநாள். 3. சிறுவழுதுணை. (தைவல.) 4. சேறு. (சூ. நிக. ரு: உஅ.) 5. மறிவறுப்பு. 6. மரக்கலம். (உ-ம்.) “புனவின்வீழ்ந்தவர்க்குத்தோணியாய்” (சிலரக. கணபதிவந்தனை. கக.) 6. மரக்கலத்தினமாகத்

திரியில் என்றுங்கூறுவர். (சூ. நிக. எ: ருஉ.) 1, 2, 5, 6-பிங்கல. கசகச.)

தோணிபுரம்—சீகாழி. (உ-ம்.) “தோணி புரத்திறையவனாச்சொன்ன” (கிருவாவடு. கோவை. கருக.)

தோணியோகம்—பஞ்சமாதிபதி மறைந்து குடும்பத்தானத்தில் லாபாதிபதி சந்திரனைக் கூடிநிற்க வரும்யோகம். (சோகிடக்கடல்.)

தோணோக்கம்—மகளிர் விளையாட்டினொ ன்று. (உ-ம்.) “கூத்தாவன்சேவடிக்கேகூடும் வண்ணந்தோணோக்கம்” (கிருவாச. கிருத்தோ ணோ. க.)

தோத்திரம்—1. தூதி. (உ-ம்.) “தோத்திர மொழிவோர்மாதர்துதரென்றிவரைக் கொல்லி ல்” (பாரத. கிருட்டிண. கஎக.) 2. தொட்டி பாஷாணம்.

தோத்திரித்தல்—துதித்தல்.

தோதகத்தி—1. தூக்கமரம். (வைத்தியபரிபா) 2. மரியாதையற்றவன். (வழக்.)

தோதகம்—1. மரியாதையின்மை. (வழக்.) 2. வஞ்சகம். (உ-ம்.) “சிந்தனைசிறிதின்நித்- தோதகத்தடனென்னையோசகுனிதன்குதினா க்கெதிரென்றான்” (பாரத. சூது. சுஎ.) 3. வருத் தம். (உ-ம்.) “தோதகமாக்கவெங்குஞ்சண்ணமேற் சொறிந்து” (சிந்தா. கோவிந்தை. ருரு.)

தோதகன்—வஞ்சகன். (வழக்.)

தோதகி—1. சவுட்டிமண். (வைத்தியபரிபா.) 2. வஞ்சகி. (வழக்.)

தோதிப்பிரியம்—இலவங்கம். (வைத்திய பரிபா.)

தோதிபேலா—பேராமுட்டி. (வைத்தியபரி பா.)

தோப்பு—(செய்குன்றுசேர்ந்த) சோலை. (பிங்கல. உஅசச.)

தோப்புக்கண்டம்—இருகைமாறிச் செவ் வியைப்பிடித் திருகான்முடிக்கியிருந்திருந் தெழு ம்பல். பள்ளிக்கூடங்களிலே சிறுவரைத்தண் டிக்குமொருசிறு தண்டனை. (வழக்.)

தோய்—குற்றம். (உ-ம்.) “தோயிலாமுன்றுநா லுந்துவமெனவுதித்தவன்றே” (சூ. நிக. பாயிர.)

தோமரம்—1. இருப்புலக்கை. (உ-ம்.) “ஞாலமெலம்பொருதோமரம்வாங்கின” (பார த. கிருட்டிண. உச.) 2. ஏறிப்படை. (உ-ம்.) “இலை”பார். 3. கைவேல். (பிங்கல. கருக0.) 4. தண்டாயுதம். (உ-ம்.) “தோமரவலத்தர்” (பதிற்று. ருச.) 5. பெருஞ்சவனம். (பிங்கல. கருஅக.)

தோய்—1. ஒருவமவாசகம். (உ-ம்.) “பரந்திடம் கொடுக்கும்விசம்புதோயுள்ளமொடு” (மலைபடு.

௩௩௮.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ. ம்.) "நிலைண்டந்தோயுடலின்" (திருவிளை. நாக. ௮.)

தோய்ச்சல்—தோய்வு.

தோய்த்தல்—1. ஆயுதங்களைக்காய்ச்சிநனைத்தல். (ஒர் குழக்குறி.) 2. துவைத்தல். (வழக்.)

தோய்தல் — 1. அகப்பட்டுக்கொள்ளல். 2. அணிதல். (உ. ம்.) "ஐயரிபர்த்துமைதோய்த்தம் பிலத்திகலும்வேற்கட்-டையல்" (நைடத. சுயம் வர. கச.) 3. இரும்பைக்காய்ச்சிநனைத்தல். 4. உறைதல். 5. கலங்கல். 6. கலத்தல். (பிங்கல. ககக.) 7. குறிக்கப்படல். 8. தீண்டதல். (திருக்கோ. ந. உரை.) 9. துவைச்சலிடல். 10. நனைத்தல். 11. ஸ்நானஞ்செய்தல், குளித்தல். (பிங்கல. ககக.) 12. நிலத்திற்படிதல். (உ. ம்.) "அடியிணைபடியிறேயத்-திருவிக்குவருவாள்கொல்லே" (இராமா. சூர்ப்ப. நக.) 13. புணரல். (உ. ம்.) "பொருட்பெண்டிர்த்தோய்தல்" (திரிகதி. நக.) 14. பொருத்துதல். (புறநானூறு.) 15. முகத்தல். (உ. ம்.) "கருங்கலந்தோய் விலாக்காமர்பூந்துறை." (சுந்தர. நாமக. சுஅ.) உதாரணங்காட்டாதவை வழக்கிலுறிக.

தோய்த்த—செறிந்த. (சுந்தா.)

தோய்ப்பு—தோய்த்தல்.

தோய்ப்பிழி—செறிந்தது. (சுந்தா.)

தோய்ப்பு—1. சலப்பு. 2. சார்பு. 3. தோய்தல்.

தோயசம்—தாமரை. தோயம்-கீர். சம்-உற்பத்தி.

தோயத்பிரியம்—இலவங்கம். (வைத்தியபரிபா.)

தோயபாணம்—பொதிலை. (உ. ம்.) "தோயபாணமில்வேழிரத்ததோ" (தைல. தைலவ. கக.)

தோயம்—1. சமுத்திரம். (உ. ம்.) "ஆடற்சூர்கெட்டோடத்தோயத்தாரைச்சீறி" (திருப்பு. நகரு. நக.) 2. சலம். (உ. ம்.) "துரிசெற்றுங்கம்பைநகிதோயத்தினொடாறுமுப்போதுந்தோயந்து" (அருணகிரிபு. அருந்தவ. சக.)

தோயமாபுரம்—நிவாதகவசரெனு மவுணரது நகரம். (உ. ம்.) "செம்பொற்புரிசைசூழ்தோயமாபுரந்தன்னிற்றுதைந்த" (பாரத. நிவாத. சச.)

தோயல்—1. ஆயுதங்களைக்காய்ச்சித்தோய்த்தல். 2. கலத்தல். 3. குளித்தல். 4. சயிர். (உ. ம்.) "சுண்டர்தோயலவாரி" (அரிச்ச. நாட்டு. ௨௦.) 5. துவையல். (வழக்.)

தோயி—ஒரு நதி. (வி. ணி.)

8. தோரணகம்பம் — வெளிவாய்தற் றம்பம். தலை ம்.) "தோரணகம்பத்தெஞ்ஞான்றும்-வீற்சுரோ-கும்பெருமானை" (தணிகை. காப்பு. ௨.)

தோரணம் — 1. தோரணங்கட்டுங்கம்பம். (இராமா. சுந்தரகா. சம்புமாலிவதை. கச.) 2. மகரிகை. (உ. ம்.) "தேசபெறுவாசலுறுதிபிரை தோரணமுத்திரடனில்" (சிவரக. சிவாதாரர். ச.)

தோரணி— { ஒழுங்கு. (வழக்.)

தோரியமடந்தையர்—ஆடிமுதிர்ந்த பெண்கள். (சிலப். அரங். ககச. உரை.)

தோரை—1. குளநெல். (உ. ம்.) "கீர்விளை கேழலுத்தோரையும்" (சுந்தா. கேமசரி. கக.) 2. கையிறை. (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. கக.) 3. பிலிக்குடை. (உ. ம்.) "போர்தருசாமரைதோரைகண்குடைபொறப்பிடம்" (கோயிற்பு. திருவிழா. கக.) 4. மணிக்கோவைக்குஞ்சம். (உ. ம்.) "தோரைப்பெருங்குடைமிடைந்து செல்ல" (பெரியபு. தங்கத்தா. உக.) 5. மூங்கில். (உ. ம்.) "அலற்பதன்கொண்டனவம்பொதித்தோரை" (மலைபடு. ககச.) 6. மூங்கிலரிசி. (பிங்கல. உகசக.)

தோல்—1. அபசயம், தோல்வி. 2. உடம்பு. (உ. ம்.) "தோல்வற்றிச்சாயினும்" (திரிகதி. உஎ.) 3. ஒருவகைவனப்பு; அது: விழுமியபெர்நூராதரும் மெல்லென்றசொல். (உ. ம்.) "தோல்வரவுந்தோலுங்கெடுக்கும்" (வன். கசக. 4. கேடகம், தோற்பரிசை. (உ. ம்.) "அல்லிருந்நவட்டத்தோல்" (திருவிளை. தண்ணீர். உக.) 5. சருமம். (உ. ம்.) "ஈர்த்ததோலினையிர்த்தலும்" (கந்தபு. ததீசி உத்தர. கசஎ.) 6. துருத்தி. (உ. ம்.) "மென்றோனமதியுலக்கொல்லன்" (பெரும்பா. ௨௦௩.) 7. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 8. பக்கரை, குதிரைக்கல்லினை. (உ. ம்.) "தோறுமிபு-வைந்நுனைப்பகழிமூழ்கலிற்செவியாய்த்-துண்ணையங்குமாசிந்தித்தும்" (முல்லை. எஉ.) 9. மூங்கில். (வைத்தியபரிபா.) 10. யானை. (உ. ம்.) "தேர்கள் தோலரிபரிகள்" (திருப்பு. உஉ௦.) 11. விதையின்மேற்றோல், மரப்பட்டைக்குங்குறுவர்.

தோல்வி—தோற்றல். (பிங்கல. கஅகச.)

தோல்வித்தாநம் — யாதேனுமொருவிஷயத்திலே ஒருவர்கொள்கைக்கு மற்றொருவர்கொள்கை மாறுபட்டுழி மெய்யுணர்வுகைகருதல் காரணமாக நியாயசபையிலேவாதியும் பிரதிவாதி யுமாகிநின்ற பிரமானதிகளோடும் வாதிக்குந்தருக்கவாதத்திலே சமொதிக்க உறுதலினாலாவது, வேறென்றாகக்கூறுதலினாலாவது ஒருவர் தோல்விக்கிடதைல்; அது: மயங்கப்பேசதலும் வாளாவிருத்தலுமென்று இருவகைப்பட்டு; தானெடுத்துக்கொண்ட மேற்கோளைச் சாதிக்க மாட்டாமல் அதற்குக்கேடுவரப்பேசதலும்,

பிறிதொரு மேற்கோளைக்கூறுதலும், மேற்கோளுக்குமறதலைப்பட்டுப்பேசுதலும், மேற்கோளை விட்டுவிடுதலும், தான்கூறிய ஏதுவுக்குக் குற்றம்வந்துழி வேறொன்றின் ஏதுக்கூறுதலும், தனக்குவருந்தோல்வியைப் பிறிதொன்றுபேசி மறைத்தலும், பயனென்பதான பேசுதலும், பொருளினிது விளங்காதசொந்தனை யெடுத்துக்கொண்டு பேசுதலும், அவாய்நிலை தருதியண்மையில்லனவாப் பேசுதலும், மேற்கோண்முதலியவைவந்தினையும் முறைபிறழ்ப்பேசுதலும், அவற்றுட்கில குறையப்பேசுதலும், ஒன்றற்குப்பலகூறுதலும், சொல்லையிரட்டித்துச் சொல்லுதலும், பொருளையிரட்டித்துச்சொல்லுதலும், பிரன்கூறிய பொருளை ஆதவதிக்கமாட்டாமையும், பிறன்கூறியபொருளையறிந்தும் அறியான்போன்று விதைதலும், விடைசொல்லாததெரியாது வேறொருகருத்துடையன்போன் நிறுத்தலும், வாதத்தைவிட்டுப் பிறிதொன்றினைச்சொல்லிப் பொழுதுபோக்கலும், சுபக்கத்துக்குச்சொல்லிய குற்றத்தைப் பரிகரிப்பாதுடம்பட்டுப் பரபக்கத்துக்குக் குற்றம்பேசுதலும், தேரல்வித்தானமெய்தியோனைத் தோல்வித்தானமெய்தினையென்றிந்து கூறுதிருத்தலும், தோல்வித்தானமெய்தாதோனையெய்தினையென்று கூறுதலும், தன் சித்தாந்தத்திற்கிணங்காதவற்றைச் சொல்லிச் சித்தாந்தஞ்சாதித்தலும் என விரியான் இருபத்திரண்டாம். (சி. சி. அளவை. ௧௩.)

தோல்விலேநூர்—பரம்பர். (பிங்கல. அக0.)

தோல்வு—தோல்வி. (பிங்கல. அபிசுச.)

தோலடிப்பறவை—தோற்காற்பட்சி; அது: தாராமுதலியன.

தோலம்—இலவு. (வைத்தியபரிபா.)

தோலா—1. தேரல்வியடையாத. (உ-ம்.) “தோலாக்கரிவென்றதற்கும் (திருக்கோ. ௧௧0.)

2. ஸபாவிடை. [இந்துஸ்.]

தோலாமை—ஈடழியாமை, தோல்வியில்லாமை.

தோலிசை—காது. (வைத்தியபரிபா.)

தோழ்—தொழுவம். (சிந்தா.)

தோழநெறி—சகமார்க்கம். (சி. சி. அ: ௧௮. சிவாக்.)

தோழம்—தொழுவம். (உ-ம்.) “துன்றிறைந்துளகுழலுடன்பலதோழங்கள். (பெரியபு. ஆறாய. ௧௧.)

தோழமை—1. நட்பு. (உ-ம்.) “தொடர்ந்ததோழமை-நல்லியலருங்கடன் கழித்தநம்பியை” (இராமா. சடாயு உயிரீத்த. ௧௩௬.) 2. நாலாமிடம். (உ-ம்.) “உதயந்தனமுடனேபிறப்பொ

ண்டோழமைமகவு-சிதையுப்பகை” (விதநா. மரபியல். ௪.)

தோழன்—1. நண்பன். (உ-ம்.) “யானேதந்தைதோழன்இவரென்மகனார்” (புறநா. ௨0௧.)

2. பாங்கன். (பிங்கல. ௧௨௭.)

தோழன்முன்னிலை—ஏடா. (பிங்கல. ௧௨௮.)

தோழி—சிறேகிதி, பாங்கி. (உ-ம்.) “என்றோழிபரிசேலோரெம்பாவாய்” (திருவாச. திருவெ. ௧.) இச்செய்யுளிலே ஏல், ஒர்-என்பன இடைச்சொற்கள்.

தோழிமுன்னிலை—ஏடி. (பிங்கல. ௧௩௪.)

தோள்—1. கை. (உ-ம்.) “தோளுந்-றொந்தெய்வந்துணைபாய்த்துயர்தீர்த்தவாறும்” (சிந்தா. பதிக. ௫) 2. தோண்டிதல், முதனிலைத்தொழிற்பெயர். 3. புயம். (உ-ம்.) “குன்றனருவவுத்தோளார்” (பாரத. பதினேரா. ௩.)

தோள்கொடுத்தல்—உதவுதல். (வழங்.)

தோள்முத்தம்—ஓரணி. (சிந்தா.)

தோள்வளை—வாகுவலையம். (உ-ம்.) “கிம்புரிப்பெரியதோள்வளையொடுக்கிளரவே” (இராமா. விராதன்வதை. ௧௨.)

தோளணி—1. கெயூரம். (பிங்கல. ௧௧௭௨.)

2. வாகுவலையம்.

தோளல்—துளைவிடல். (உ-ம்.) “தோளர்மரச்செவித்தாராவயிறுச்சுமடர்க்கெல்லாம்” (திருநாற். ௧0.)

தோளா—துளைக்கப்படாத. (உ-ம்.) “தோளாழுத்து” (திருவாச. புணர்ச். ௧.)

தோளாமணி—துளைக்கப்படாத மாணிக்கம். (உ-ம்.) “தோளாமணியேபிணையேபலசொல்லியென்னை” (திருக்கோ. ௪௭.)

தோளி—1. அரக்கு. 2. அவுரி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

தோளுதல்—துளைத்தல்.

தோளோச்சி—தோளையெடுத்து. (உ-ம்.) “சிலைநவிலெறுத்தோளோச்சி” (பெரும்பா. ௧௪௫.)

தோற்க—1. இழக்க. 2. மெலிய. (1, 2-ஐங்குறு.)

தோற்கடகு—தோற்கேடகம். (பதிற்று. ௪௫. உரை.)

தோற்கடித்தல்—தோற்றோட்பண்ணல். [தோற்க; அடித்தல்.]

தோற்கருவி—தோலான்மூடப்பட்ட வாச்சியம்; இது: ஐயகை வாச்சியத்தொன்று.

தோற்கருவியாளர்—இயவர். (பிங்கல. ௭௧௬.)

தோற்பரம்—கிடுகு, கேடகம். (உ-ம்.) “போர்மயிற்கேடகம்புளகத்தோற்பரம்” (சிந்தா. இகணை. ௧௧௭.)

தோற்பலகை — தோற்பரம். (பிங்கல. ௧௬௧௧.)

தோற்பாய்—சருமம், தோற்றவிசு. (சூ.நிக. ௭: ௫௫.)

தோற்பாவை — தோலினுஞ்செய்தபாவை. (உ-ம்.) “தோற்பாவைக்கூத்தும்” (சி.சு.ச:௨௪.)

தோற்பாவைக்கூத்து — அறுவகைவிநோதக் கூத்தினுள்ளொன்று; அது: தோலாற்பாவை செய்தாட்பிவது. (உ-ம்.) “தோற்பாவைக்கூத்துந்தொல்லைமரப்பாவையியங்குமம்” (சி.சு.ச:௨௪.)

தோற்பு—தோல். [பு-ஒருதொழிற்ப்பெயர்விகுதி.]

தோற்பை—உடம்பு. (உ-ம்.) “தோற்பையுண்ணுந்தொழிலுற்செய்தாட்பம்” (நாலடி. ௬: ௬.)

தோற்றம்—1. உதயம். 2. உயர்ச்சி. (வன். ௧௨௪.) 3. உற்பத்தி. (உ-ம்.) “தோற்றமுந்லையுமீறுமாயயின்றொழிலதென்றே” (சி.சு.ச:௧௪) 4. எண்ணம். 5. காட்சி. 6. சொன்மலை (பிங்கல. ௨௦௫௪.) 7. பிரகாசம் (வெளிப்படல் என்பர் பரிபாடலில்.) 8. புகழ். 9. வலிமை. 10. விட்சேபசத்தி. (உ-ம்.) “விவதமாந்தோற்றமென்றும்” (வைவல். தத்துவ. ௧௫) (5, 9-பிங்கல. ௧௬௧௭.)

தோற்றவு—தோற்றுதல். (உ-ம்.) “தீழாலவதையைச்சொல்லிமத்தியாலவதையைச் சொல்லாரின்ற சுத்தாவதையைத்தோற்றவுமுரைக்கின்றார்” (சி.சு.ச: ௧௫. ஞாநப்.) அரவு தொழிற்பெயர்விகுதி.

தோற்றல்—1. தோல்வி. (பிங்கல. ௧௮௧௪.) 2. தோன்றல். 3. பிறத்தல். (2, 3-சூ.நிக. ௧௧: ௧௧௪௭. ௫.)

தோற்றன்—துரிசி. (வைத்தியபரிபா.)

தோற்றமை—வெளிப்படாமை.

தோற்றுதல்—1. உண்டாதல். 2. உதித்தல். 3. பிறப்பித்தல். (பிங்கல. ௧௮௨௨.)

தோற்றுநுத்தி—உடம்பு. (சிந்தா.)

தோற்றுவார் — தோன்றச்செய்யுமிடம், ஆரம்பம். (உ-ம்.) “மேல்—தூங்காமையுடையவெனத்தோற்றுவாய்செய்தமாட்சியைவிதித்துக்கூறுகின்றமையின்” (வன். ௪௦. அ.வி.)

தோற்றுவித்தல் — 1. உண்டாக்கல். 2. பிறப்பித்தல்.

தோற்றுன்னர்—செம்மார். (சூ.நிக.௨: ௧௬.)

தோன்றல் — 1. உயர்ச்சி. (உ-ம்.) “வரைகண்டன்னதோன்றல்” (நெடுநல். ௧௦௨௮.) 2. எப்பொருட்குந்தலைவன். (பிங்கல. ௮௬௮.) 3. தலைமை. (உ-ம்.) “பூவினிற்பிறந்ததோன்றற் புண்ணியனனையநம்ப” (சிந்தா. ௧௪௧௧.௨௮௭.)

4. தலைவன். (பிங்கல. ௧௬௬௮.) (புறநா.ஹா.)

5. தோற்றம். (உ-ம்.) “வரைமருளு முயர்தோன்றல்” (மதுரை. ௪௬.) 6. புணர்ச்சிக்காரமூன்றனுள்ளொன்று; அது: முன்னில்லாத எழுத்தாயினுஞ் சாரியையாயினுந்தோன்றதல். (உ-ம்.)

“தோன்றறிதல்கெதெல்லவாரம்” (நன்.௧௫௪.)

7. பெருமையிற்சிறந்தோன். (சூ. நிக. ௨: ௧.)

8. மகன். (பிங்கல. ௧௨௦.) 9. முல்லைவிலத்தலைவன். (உ-ம்.)

“நெடுமால்குறும்பொறைநாடன் றோன்றல்” (இலங்கைவி. ௧௦௮.) 10. மூத்தோன். (பிங்கல. ௧௬௦.) 11. விளக்கம். (சிந்தா.)

12. வெளியாதல்.

தோன்றல்விவாரம் — எழுத்தாயினுஞ் சாரியையாயினுந்தோன்றல். (நன்.ஹா.௨: ௮. ௨: ௮.)

தோன்றல் — தோற்றச்செய்தபாவை. (உ-ம்.) “தோன்றல்செய்தபாவை” (சூ.நிக. ௧௧: ௧௧௪௭.)

தோன்றல்பாது — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தோன்றல் — தோன்றல். (உ-ம்.) “தோன்றல்பாதுதம்பழிபுஞ்சுனர்” (பதிற்று. ௭௧)

தொ.

தொளத்தியம்—1. துத்தியம். 2. தூசுநிலைமை.

தொளட்டிசுள் — சத உருத்திரரில் நிருதி

திக்கிலிருக்குந்தசுருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி.

௨௭௦.)

தொளதகம்—முத்தா. (வைத்தியபரிபா.)

தொளமியன்—பாண்டவர் புரோகிதன்.

(அபிதா)

தொளர்வாசம் — தூர்வாசப்புரோகிதமாயிய

ஒரு புராணம். (அபிதா.)

தொளரீதகம்—குளிரையின் மெல்லியபாண்ட

(சிலப்.)

தேளரிதம்—குதிரைநடை. (சிந்தா.)
 தேளவல்—1. கெடுதல். 2. தாவுதல்.
 தேளவாரிகன்—துவாரபாலகன். (கூடம்பு.
 திருக்கல். க. உரை.)
 தேளவுதல்—1. கெடுதல். 2. தத்துதல்.
 தேளவை—1. அக்கான். (பிங்கல. ௧௧௩.)
 2. தாய். (சூ. நிக. ௧௧: வகரவெ. ௧௪.) 3.
 மூதேவி. (பிங்கல. ௧௮௭.) [தவ்வை எனவும்
 வரும்.]

ந.

ந—1. ஓர் இடைநிலை. (உ-ம்.) “வருநர்” 2.
 இன்மை எதிர்மறைபிறிது என்னும் பொருள்
 களிலும், நன்மைப்பொருளிலும், ஒப்புப்பொரு
 ளிலும் வருமோருபசர்க்கம். [நக்கீரர் என்பதில்
 நகரம் சிறப்புப்பொருளில்வந்தது.] (சிந்தா.) 3.
 பஞ்சாட்சரத்தினொரெழுத்தாகிய ந க ர த் தி
 னை குறிக்கப்படும் திரோதாநசத்தி. (உ-ம்.)
 “நமமேலொழித்தருளோங்கும்மீன” (சிவப்.
 ௧௦: ௧௨. உரை.)

நக்க — 1. கெடுத்த. (சிந்தா.) 2. சுடுக.
 (புறநா.)

நக்கத்தீரகீவகன்—அரசமகளிர் பிராமண
 னைச் சோரத்தாற்கூடிப்பெற்றபிள்ளை. (உ-ம்.)
 “மன்னவாமகளிர்சோரமறையவர்க்கின்றசேய்க்
 கு — நன்னிலத்தவாரசொல்வாரநக்கத்தீரகீவகப்
 பேர்” (சூத. 5 வாமன். ௧௨: ௬.)

நக்கல்—1. கெடுத்தல். (உ-ம்.) “பானக்கதிஞ்
 செர்பவனம்புரைபாவை” (சிந்தா. ௧௩௧. ௧௧௦.)
 2. சிரித்தல். (உ-ம்.) “நன்றுநன்றென்னநக்கு”
 (நைடத. போர். ௬.) 3. தீண்டல். (உ-ம்.) “வா
 னக்கிரின்று” (சிந்தா. ௧௩௧. ௧௧௦.) 4. நக்குதல்;
 இது: நால்வகையுணவினென்று. (சூ. நிக. ௧௨:
 ௧௧.) 5. மலர்ந்தல். (திருக்கோ. ௧௫௧. உரை.)

நக்கவரி—வறட்சுண்டி. (வைத்தியபரிபா.)
 நக்கவாரி — குள்ளமானது, இது ஒரு தெ
 ன்னை மூன்றுவருடத்திலே காயுண்டாவது.

நக்கநம்—நிருவாணம்.
 நக்கன்—1. அருகன். (சூ. நிக. ௧௧: ௧௨.)
 2. சிவன். (உ-ம்.) “நக்கனுந்தனையன்னார்கண்
 ணிடைக்கண்டு” (திருவிளா. வளைய. ௧௧.) 3.
 நிருவாணி. (உ-ம்.) “நராரியினுரிவைநீத்துநக்
 கனையாகி” (கந்தபு. ததீசி. யுத். ௧௭.)

நக்காரி—வறட்சுண்டி. (வைத்தியபரிபா.)
 நக்கி—1. தீண்டி. (சிந்தா.) 2. நக்குவோன்.
 நக்கிதம்—இரண்டு. (வைத்தியபரிபா.)

நக்கிரம்—நிருவாணம். (உ-ம்.) “மூலமுதிர
 ராணமுதிரந்தடங்கிமூடிச்—கலவியிலேநக்கிரத்
 தைக்காட்டல்” (ஒழிவிலொ. சத்திரிபாதம். ௪.)

நக்கிரன்—நிருவாணமுடையோன். (சைவ
 ௪. ௧௦௫)

நக்கிரை—ஆடையில்லாதவன்.
 நக்கிப்பு—ஓர் பூதென்றார். (வைத்தியபரிபா.)

நக்கிரை—தேட்கொடுக்கி. (வைத்திய
 நக்கிரை—பரிபா.)

நக்கிரை—நற்றீரன். (திருவிளா. தீரணக்
 கரையே. ௧௧.) நகரம் சிறப்புப்பொருடந்தது.

நக்கு—1. நக்குதல். (உ-ம்.) “நக்குநாயினுங்
 கடையெனப்புகலுநான்மறையே” (திருநா.
 தேவாரம். பொ.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

3. பிணிவிட்டு. (பரிபாடல்.)

நக்குதல்—நக்கல். (வழக்.)
 நக—மகிழ்மாறு. (உ-ம்.) “பகச்சொலிக்கே
 ளிப்பிரிப்பநகச்சொல்ல” (உள். ௧௮௭.)

நகச்சுற்று—நகச்சுண்ணில்வருமொருநோய்.
 நகச்சிரிதம்—குன்றி. (வைத்தியபரிபா.)

நகட்டுதல்—அரைத்தல். (வழக்.)
 நகத்தியரி—பூச்சருக்கரைக்கிழங்கு. (உ-ம்.)

“நகத்தயிரணந்தைகுப்பி” (தைல. தைலவ.
 ௧௨௫.)

நகத்துரோணம்—தும்பை. (வைத்தியபரிபா.)
 நகநோகரம்—மஞ்சிட்டி. (வைத்தியபரிபா.)

நகதிபீசம் புலிதொடக்கி. (வைத்தியபரிபா.)
 நகநோக்கி — லேலிப்பருத்தி. (வைத்திய
 பரிபா.)

நகம்—1. உசர். (உ-ம்.) “வடுப்போனகந்தை
 மணிமுலனின்குறைமற்றிலையே” (மறைசை.
 ௮௧.) 2. (பரிமளமாகிய) நாசனம். (உ-ம்.)

“கடிநகந்தேவதாபம்முதலிய விரைகளிட்டு”
 (தைல. தைலவ. ௪௬.) 3. தந்தரசம். (வைத்திய
 பரிபா.) 4. பூமி. (தைலவ.) 5. மரம். (சூ. நிக.
 ௧௧: ௧௧௪வெ. ௬.) 6. மலை. (உ-ம்.) “அகனகத்
 தாநத்தடிவீழ்ந்தலற” (மரு. தி.)

நகர்—1. இடம். (சிந்தா.) 2. ஊர். (உ-ம்.)
 “நளிமலைச்சிலம்பினன்னகர்வாழ்த்தி” (திருமு
 ரு. ௨௬௮.) 3. கோயில். (உ-ம்.) “கயிலையினடு
 வணுள்ளகடவுண்மாளாகிலெய்கி” (கந்தபு. பிரம
 யாகப். ௪.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. மனைவி.
 (உ-ம்.) “வருவிருந்தோம்பித்தன்னகர்
 விழையக்கூடி” (கலி. ௭.) [ஆகுபெயர்.]

6 வீடு. (உ-ம்.) “அந்தணரருகாவருங்கடிவிய
 னகர்” (சிறுபா. ௧௮௭.)

நகரித்துதல்—நகரச்செய்தல். (வழக்.)
 நகரிதல்—ஊர்தல், நகருதல். (வழக்.)

நகரிதுரோணம்—தும்பை. (மலையக.)
 நகரிப்புறம்—பறநகர்—மருஉ. (உ-ம்.) “நாளை
 வாவருதுநாமுநகர்ப்புறத்தொரு சாரென்றான்”
 (திருவிளா. அங்கம். ௧௧.)

நகர்படுதரவியம் — நகரிலுண்டாகுந் திரவியம்; அவை: அரகன், கண்ணாடி, பித்தன், மந்தி, யானை என்பன ஐந்து. (சூ.நிக.கஉ: சஎ.)

நகரீவு—நகர்தல். 2. தொழிற்பெயர்விருதி. நகரசம்—யானை. (வைத்தியபரிபா.)

நகரப்பட்டினி—ஒருவகைப்பட்டினி. (உ-ம்.) “மேவருடங்குயர்நகரப்பட்டினியும்பாரணமும் விதிவிற்றை” (சேதுபு. அகத்திய. கக.)

நகரம்—1. இராசதானி. (சூ.நிக.கரு: கசு.) 2. ஊர். (சூ. நிக. இ. கரு.) 3. ஒரொழுத்து. 4. கோயில். (உ-ம்.) “கயங்கண்டன்னவயங்குடை கரத்து” (மதுரை. சஅச.) 5. மருதநிலத்தூர். (சூ. நிக. இ. ச0.)

நகரவியக்கி—இண்டு. (வைத்தியபரிபா.)

நகரவிரம்—மயில். (வைத்தியபரிபா.)

நகராணம்—வந்து. (வைத்தியபரிபா.)

நகரா—ஒரு பறை. (வழக்)

நகராழசி—சுரல். (வைத்தியபரிபா.)

நகரி—1. பட்டினம். (சூ.நிக.கஉ:கக.)

2. வறட்சண்டி. (வைத்தியபரிபா.)

நகரிபகம்—காகம். (வைத்தியபரிபா.)

நகருதல்—நகர்தல். (வழக்.)

நகருடம்—மூக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நகரை—ஒருமீன். (பரதர்வழக்குப்போலும்.)

நகரோடதி—வாழை. (வைத்தியபரிபா.)

நகல்—மகிழ்தல். (வள். அச0. உரை)

நகலம்—பிரதிட்டாகலையில் வாயுதத்துவத் திவிருக்கும் புவநங்களுளொன்று. (சு-லி. கிரி. உச. உரை.)

நகவியாக்கிரம்—புல்தொடக்கி. (வைத்தியபரிபா.)

நகவுளி—ஒருளி. (சுமம்யர்வழக்குப்போலும்.)

நகாஅரி—எயிறு. (உ-ம்.) “நகாஅரன்னநரி நீர்முத்தம்” (சிறுபா. இள.)

நகாஅல்—நகுதின்னிலேன். (உ-ம்.) “நகா அலெனவந்தமறே” (புறநா. உருக.)

நகரி—தேட்கொடுக்கி. (வைத்தியபரிபா.)

நகில்—நகிலம். (உ-ம்.) “நலங்கழைதரநகின் முசத்தினேவுண்டு” (இராமா. மிதிலை. சரு.)

நகிலம்—முலை. (உ-ம்.) “மெய்வியர்வடையவுநகிலம்விம்மவும்” (கந்தபு. வள்ளி கஉச.)

நகு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “நகு கதிர்பரப்புமச்சயிலம்” (தணிகை. புராண. உ.)

நகுதம்—சிரிப்பேம். (ஐங்குறுநூ.)

நகுடன்—அகத்தியமுநிவரர் சாபத்தாற் சில நாட் பாம்பாயிருந்த ஒரு சங்கிரகுலத்தரசன். (உ-ம்.) “நகுடநாமவேனராதிபன்” (பாரத. குருகுல. கசு.)

நகுத்தம்—புன்குமரம். (வைத்தியபரிபா.)

நகுதக்கனரி—சிரிக்கத்தக்கார். (உ-ம்.) “நகு தக்கனரேநாடுமீக்கடறுனர்” (புறநா. எஉ.)

நகுநயமறைத்தல்—பொது மெய்ப்பாட்டி லொன்று. (உ-ம்.) “புகுமுசம்புரிநகுநயமறைத்த லாதியபொதுமெய்ப்பாடு” (சுர்மபு. கடவு. உ. உரை.)

நகுதம்—பாடாநிற்கும். (புறப்பொ.)

நகுலம்—கீரி. (உ-ம்.) “வெருவாகளையரவம் மதுநகுலத்தொடுவிரவும்” (அருணகிரி. அருந் தவ. க0.)

நகுலன்—பஞ்சபாண்டவர்களி லொருவன். (உ-ம்.) “சசிசுலநகுலநென்றுந்தம்பிசாதேவ னென்றும்” (பாரத. சம்பவ. அஎ.)

நகுலி—பட்டுப்பருத்தி. (வைத்தியபரிபா.)

நகுலேட்டை—ஒருபூ. (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

நகேசுறு—புல்லூரி. (வைத்தியபரிபா.)

நகை—1. ஆபரணம். (வழக்.) 2. இன்பம். (சூ. நிக. எ: கஅ.) 3. எயிறு. (பிங்கல.க0ச0.)

4. எள்ளற்பொருட்டானசிரிப்பு. (உ-ம்.) “நிறை யினர்குணத்தோர்க்கெல்லாநகையினைநிறுத்து மன்றே” (சி. சி. பாயிர. ச.)

நகை நான்குவத மாம்—எள்ளவிளமைபேதைமை மடனென்றுள் ளப்பட்டநகைநான்கென்ப. (திருக்கோ. உஉ. உரை.)

5. சிரிப்பு. (உ-ம்.) “நகையாமென்று ரையாமால்” (கோயிற்பு. பாயிர. உஎ.)

6. தெரி நிலைவினைப்பகுதி. 7. பூமொட்டு. (வைத்திய பரிபா.)

8. மகிழ்ச்சிதோன்றக்கூறுமோ ரலங் காரம். (தண்டியல. சுசு. உரை) 9. முத்தம். (சிந்தா.)

10. மலர். (பரிபாடல்.) 11. விளக்கம். (உ-ம்.) “நகைமலரிட்டரிச்சித்து” (திருவிளை. விருத்த. உச.)

12. விளையாட்டு. (உ-ம்.) “நகை யுள்ளுமின்னுது” (வள். பண்புடைமை. இ.)

நகைத்தல்—சிரித்தல். (வழக்.)

நகைத்திறக்கிவை—ஒருவகை விநோதக் கூத்து; அது: விதூடக்கூத்து. (சிலப். அரங் கே. கஉ. உரை.)

நகைநோக்கம்—மஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)

நகைப்பு—சிரிப்பு. (வழக்.)

நகையாடல்—சிரித்தல். (உ-ம்.) “அதுபற்றி அவன்வெகுளாதுஇவரியல்பிதுவென நகையா டியொழிந்துவிடும்” (சிவஞானபா. இ.)

நகையால்—பன்றைச்செடி. (வைத்திய பரிபா.)

நகைவரி—நட்பினர். (பதிற்றுப்.)

நகைவேளம்பரி—சாரமாணிகள், சிரிக்கும் பரியாசகருமாம். (சிந்தா.)

நங்கு-பிரிகாசம். (வழக்குமுண்டு.) [தெலுகு.]

நங்குரம்—நங்கூரம். (கடலர் வழக்கு.)

நச்சுமரம்—மரக்கலத்தைத்தரிப்பிக்கும் ஒரு கருவி. (வழக்.)

நங்கெந்தாடும்—அரிதாரம். (வைத்தியபரிபா.)

நங்கை—1. சிறியாணங்கை. 2. பெண்ணிற் சிறந்தான். (உ-ம்.) “நங்கைமகிழ்ந்திட” (சிவரக. தேவ இமயம். ச.) (கு. நிக. உ: ௫௭.) 3. பெரியாணங்கை. (1, 3-வைத்தியபரிபா.)

நச்சுமபச்சை—நாவி. (வைத்தியபரிபா.)

நச்சுமபு—நஞ்சுட்டியபாணம்.

நச்சுமனூர்—கடைச்சங்கப்புலவருளொருவர். (வள்-மாலை. சாநு. முகம்.)

நச்சுறுப்பான்—கழுதைப்பாலை. ஓர் பூங்கு என்னுர் வைத்தியபரிபாடை அகராதியில்.

நச்சுனுர் ககினியார்—தமிழ்நாட்டரசியர் களுள் ஒருவர்; இவர்: மதுரையிற் பிராமணகுலத்திற் பாரத்துவாசகோத்திரத்திற் பிறந்தவர் தொல்காப்பியத்திற்கும், பத்துப்பாட்டிற்கும், சிவகந்தாமணிக்குப், வேறுஞ் சிலவற்றிற்கும் இவராலுரை செய்யப்பட்டுள்ளன.

நச்சுளி—சேவரகு. (வைத்தியப. கருப்பொ.)

நச்சுளி—நாலாமாதம். (வைத்தியபரிபா.)

நச்சு—1. ஆசை. (கு. நிக. அ: எரு.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. நஞ்சு. (உ-ம்.) “நச்சுநீர் குடித்துயிரிந்த நால்வரில்” (பாரத. நச்சுப்பொய். சு0.)

நச்சுநகத்தி—நஞ்சுபாய்ச்சியகத்தி. (திருவிளை. வாசுதேவரக. ௫௫.)

நச்சுக்கொடி—கொப்பூழ்ம்கொடி. (வைத்தியபரிபா.)

நச்சுந்தாடும்—(கொக்கோகம்.) அமுதநிலைக் கேழாமிடம். (உ-ம்.) “அமுதசின்னம்-சாரந்தானத்துக்கேழாந்தானத்திலொன்றுஞ்செய்யேல் என்பதால்திக.”

நச்சுநல்—விரும்பல். (உ-ம்.) “உம்பர்நாயகன் பதங்கணச்சி” (பாரத. அரிச்சுநன்றவரி. ௧௨.)

நச்சுப்பல்—நஞ்சுப்பல்; அவை: காளி, காளாத்திரி, யமன், யமதுதி என நால்வகைப்பல் பாம்புகளுக்குள்ள (சித்தராளுத்திலிதிக.)

நச்சுப்பால்—சுள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

நச்சுப்பொய்கை—நச்சுநீர் தடராகம். (உ-ம்.) “நச்சுப்பொய்கைச்சுருக்கம்” (பாரதம்.)

நச்சுமரம்—1. எட்டி. (வைத்தியபரிபா.)

2. நஞ்சுள்ள மரம். (உ-ம்.) “நச்சுமரமானாலும் வைச்சவன் வெட்டுவானே” (வழக்.)

நச்சுமனூர்—கடைச்சங்கப்புலவருளொருவர். (அபிதானசி.)

நச்சுவிருது—நஞ்சுச்சார்முள்ள விருது; அஃது: ஒருக்கு, கள்ளி, எட்டி முதலியனவாம். (வைத்தியபரிபா.)

நச்சுறுவித்தல்—ஆசையுண்டாக்குதல்.

நச்சுமுத்து—(இலக்கணம்.) செய்யுளில் முதற்சீருக்கும் தசாவகத்தயலுக்கும்விலக்காயுள்ள எழுத்துக்கள்; அவை: யா, ரா, லா, யோ, ரோ, லோ, ய், ர், ல், ஃ. என்பனவும் இருவகையளபெடையும் மகரக்குறுக்கமும் ஆய்தக்குறுக்கமுமாம். இதனைத் “தெரிந்தயரலமேற் சேர்ந்தவாவோவும், புரிந்தவற் றெழுற்றாய்தப் புள்ளி-விரித்த. அளவொடுகொன்மத்திரையுமா மென்றறிந்தோர், உளவென்றார் நஞ்சென்றோழி” என்னும்வெண்பாப்பாட்டியல் முதல்மொழியியல் ௮-ஆம் செய்யுளிற்காண்க.

நச்சுசென்னையர்—ஒரு புலமையர்; இவர்: பெண்பாலார். (சிந்தா.)

நச்சுசோலம்—நாவி. (வைத்தியபரிபா.)

நச்சுனை—செம்மணியின் குற்றத்தொன்று. [தெலுகு.] திருவளையாடற்புராணத்திலேய்தனைக் கூறவில்லை.

நசாரி—காஞ்சிரை. (வைத்தியபரிபா.)

நசித்தல்—அழித்தல். (வழக்.)

நசிதல்—அழிதல். (வழக்.)

நசிப்பு—அழிவு. (வழக்.)

நசியம்—மருந்து மூக்கிலிதெல். (உ-ம்.)

“நாடி—தனினசியம்புரிந்திடினோர் நசுமுந்தலை நோயுந்தரியா” (தைல தைலவ. உ.)

நசியர்—குப்பைமேனி. (வைத்தியபரிபா.)

நசியல்—நசித்தது. (வழக்.)

நசிவு—கெடுகை. 2. தொழிற் பெயர்விருதி.

நசுகு—1. நசித்தல். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நசுக்குணி—அவரைமுதலிய படர்கொடிகளிற் பற்றியிருக்கிற செந்துக்கள். (வழக்.)

நசுக்குதல்—நசியச்செய்தல்.

நசுங்கடித்தல்—நொறுக்கல் (வழக்.)

நசுங்கல்—நசுக்குப்படல். (வழக்.)

நசுங்குதல்—நசுங்கல். (வழக்.)

நசுநசுப்பு—சுரம். (வழக்.)

நசுநசெனல்—சுரங்கொண்டிருத்தல். (வழக்.)

நசுவல்—லோபி. (வழக்.)

நசை—1. அன்பு. (உ-ம்.) “கண்பிலார்மாட்டு நசைக்கிழமைசெய்வானும்” (திரிகடு. ௯௪.)

2. ஆசை. (உ-ம்.) “நசைதரவந்தோர் நசைபிறக்கொழிய” (புறநா. ௧௫.)

நசைதுநர்—நண்பர். (வழக்.)

நசைதல்—1. அன்புதல். 2. விரும்பல்.

நசைநர்—1. சிநேகிதர். 2. விரும்பினோர்.

நசையுநர்—1. சிநேகிதர். 2. நச்சிவந்தவர். (உ-ம்.) “நசையுநர்க்கார்த்துமிசைபோளா” (திருமுரு. ௨௭0.)

நஞ்சம்—நஞ்சு. (உ-ம்.) “கறையிருணஞ்சம்” (திருவீர, நாச. ௧௭.)

நஞ்சரப்பாய்ந்தான்—கொடிப்பாலை. (மலை யக.) (வைத்தியபரிபா.)

நஞ்சறுப்பான்—1 ஓர் பூண்டு. 2. கொண் டைசாணிக்கிழங்கு. 3. கொடிப்பாலை. 4. குன்றி. (வைத்தியபரி. கருப்பொ.)

நஞ்சி — குன்றுமணி, கொண்டைச்சாணிக் கிழங்கென்றுங்கூறுவர். (வைத்தியபரிபா.)

நஞ்சு—விடம். (உ-ம்.) “மீண்டல்”பார்.

நஞ்சுக்கொடி—கொப்பூழ்க்கொடி. (வைத் தியபரிபா.)

நஞ்சுண்டபட்டை—நச்சப்பாலைப் பட்டை. (வைத்தியபரிபா.)

நஞ்செழுத்து—நச்செழுத்துப்பார்.

நஞ்ஞு—இன்மை, அன்மை, எதிர்மறையென் பனவற்றைக்காட்டவருவது. (பி-வி. உக. உரை.)

நஞ்ஞுதற்புருடவர்—தற்புருடசூச மெட்ட னுளொன்று; அஃது: அன்மைமுதலாக மூன் ரும். (பி-வி. உக. உரை.)

நட்சப்படுவார்—நட்புக்கொள்ளப்படுவார். (வள. வகசு. பரி.)

நட்சத்திரகண்டகி—அநாசிச்செடி. (வைத் தியபரிபா.)

நட்சத்திராகிநதி — வெண்ணோளம். (வைத் தியபரிபா.)

நட்சத்திராகிரகம்—ஒரு சீரகம். (வைத்திய பரிபா.)

நட்சத்திரகீபம்—ஒரு விளக்கு. (வழக்)

நட்சத்திரம்—1. தாரகைப்பொது. 2. நாண் மீன், அவை: அச்சுவினிமுதலாக ரேபதியறுதி யாகவுள்ளவற்றிற்கும் பெயர்கூறுவர்.

நட்சத்திரமாதம்—இருபத்தேழுநட்சத்திரத் தினனுண்டாகிய மாதம். (விநாக. குணகுண. அ. ௦. உரை.)

நட்சத்திரமலை—ஒரு சோதிடநூல்.

நட்டசந்திரன்—ஆவணிமாசத்துப் பூர்வபக்கச் சதுர்த்திப்பிறை.

நட்டணை—1. ஆகடியம், பரிகாசம். 2. வெ றுப்பு. (1, 2-வழக்.)

நட்டபாடை — ஒரு பண். (திருஞானசம். தேவார. தோடுடையசெவியன்.)

நட்டம்—1. கலைஞர் மறுபத்துநான்கினு ன்று; அது: களவுபோனபொருளைக்குறித்துச் சொல்வது. (சினேந்திரமலை.) 2. கூத்து. (உ-ம்.) “இருகைகொட்டிமுன்னர்வட்டமிட்டு நட்டமாடினான்” (சிவரக. ஞானவாலன்வயிரா. ௪.) 3. கேடு. (உ-ம்.) “நட்டம்புரிந்துழலுநல்குர வினுன்மெலிவான்” (சிவரக. கத்திரிப்பூ. ௩௨.)

நட்டல்—1. சினேகித்தல். (உ-ம்.) “நாடாது நட்டலிற்கேடில்லையெனட்டபின்—வீ டில்லையென ட்ட பாள்பவர்க்கு” (வள. வகசு.) 2. கடுதல், நகற்று நட்டல். (வழக்.)

நட்டவர்—சினேகிதர். (உ-ம்.) “நட்டவரிகலின் றித்தம்மின்-மல்லும்வெஞ்சுமரிழைப்பவும்” (தி ருவீர. எல்லாம். ௧௬.)

நட்டவாளன்—நட்டவாளி. (வழக்.)

நட்டாழட்டிச்சித்தரை—ஒரு நூல்.

நட்டார்—1. உறவோர். (உ-ம்.) “நட்டாரு டையான் பகையான் மைமுன்னினிதே” (இனி யவை. ௧௬.) 2. சினேகிதர். (உ-ம்.) “மெய்மையே பட்டாங்கதமுரைக்கும்பண்புடையாளரே- நட்டாரெனப்படுவர்” (அறநெறி.)

நட்டி—நட்டம். (வழக்.)

நட்டு—சினேகித்துஎனப் பொருள்படுமொரு வ்னையெச்சம். (உ-ம்.) “உறினட்டறினொரு உ மொப்பிலார்கேண்மை - பெறினுமிழப்பினுமெ ன்” (வள. அக. ௨.)

நட்டுவக்காலி—நட்டுவாய்க்காலி, ஒருவிஷ செந்து. (உ-ம்.) “கரிபவருச்சிகஞ்செய்யவிருத் தி—நட்டுவக்காலிசுத்தேகொட்ட—வெரியுமி ருப்புக்குகையிலீழ்த்துருகிப்பிண்டிபாலங் களெற்ற” (சிவரக. கதிகன்வர. ௩௬.)

நட்டுவம்—நாட்டி ம்பழகுந்தொழில்.

நட்டுவன் — நடனமாட்டுவோன். (உ - ம்.) “எல்லா-மாட்டுமொருநட்டுவனெம்மண்ணலெ னவெண்ணம்” (திருவாத. புத்தரை. ௭௫.)

நட்டுவிழுதல்—தலைகீழாய்விழுதல். [பெய் அவத்தை ஐந்தினொன்று.] (கு. நிக. ௧௨: ௪௫.)

நட்டோர்—1. உறவோர். (கு. நிக. ௨: ௫௩.) 2. சினேகர்.

நட்டபாடல்—நட்பையாளுதல். (உ-ம்.) “பகச் சொல்லிக்கேளிர்ப்பிரிப்பாநகச்சொல்லி—நட்டா டதேற்றாதவர்” (வள. ௧௮௭.)

நட்டி—1. உறவு. (உ-ம்.) “பாற்கடலாரமு தங்கெழுமித்தழைத்துநட்பாற்புகுந்தா லென வந்துவாவேலநண்ணி” (அரிச்ச. நாட்டு. ௨.) 2. சினேகம். (உ-ம்.) “நட்டல்”பார். 3. (யாழின்) நாலாநரம்பு. (சிலப். அரும்பத.) 4. புணர்தல். (பரிபாடல்.)

நடக்கல்—நடக்குதல். (வழக்.)

நடக்கீதம்—கௌரிபாஷாணம். (வைத்திய பரிபா.)

நடக்கை—1. ஒழுக்கம். (வழக்.) 2. நடத்தல்.

நடத்தல்—1. இயற்றுதல். 2. செல்லுதல். 3. சொல்லுதல். (உ-ம்.) “நன்னுட்டணியான் சிலவல்லநடத்தலுற்றேன்” (அரிச்ச. நாட்டு. ௧.)

நடத்துதல்—1. இயற்றுதல். 2. செலுத்துதல். 3. நடப்பித்தல். (வழக்.)

நடத்தை—ஒழுக்கம். (வழக்.)

நடந்தாரைத்தொடர்ந்தான்—தெட்டங்காய்ச்செடி. (வைத்தியபரிபா.)

நடந்தேறுதல்—நிறைவேறுதல். (வழக்.)

நடநம்—கூத்து. (சூ. நிக. க: சஅ.)

நடநமுன்று—தேசிகம், வடுகு, சிங்களமென்பன. (உ-ம்.) “திரம்பயினடநமுன்றும்” (கந்தபு. பட்டாபி. கக.)

நடநாயகன்—1. கருடபச்சைக்கல். (வைத்தியபரிபா.) 2. சிவன்.

நடப்ப—பரப்ப (புறப்பொ.)

நடப்பன—இயங்குமுயிர்த்தம்.

நடப்பித்தல்—நடத்துதல். (வழக்.)

நடப்பு—நடக்கை. பு-தொழிற்பெயர்விகுதி.

நடபத்திரிகை—சேம்பு. (மலையக.)

நடம்—கூத்து. (உ-ம்.) “நடமுயலும்பொழுது” (சோயித்பு. பதஞ்சு. 3. கூஅ.)

நடமண்டநம்—அரிதாரம். (வைத்தியபரிபா.)

நடர்—கூத்தர். (சூ. நிக. உ: கூஅ.)

நடராகன்—சிவன். (உ-ம்.) “கடராசனனுப் பியநாடியாரநகத்திறனுடி” (சிவரக. நந்தி. கூஅ.)

நடல்—நடுதல். (வழக்.)

நடலம்பண்ணுதல்—நாகரீகம்பண்ணுதல்.

நடல்—1. துன்பம். (உ-ம்.) “நடலைக்கடலிற் படியேனே” (அருணகிரிபு. அருணாசலோதய. அஅ.) 2. நடுக்கம், அசைவு. (உ-ம்.) “நரகந்தி லிடர்ப்போதம்நடலையிலலோம்” (தேவார. திருநாவு.) 3. பொய். 4. வஞ்சனை. 5. வருத்தம். (சிந்தா.) 3. 4-சூ. நிக. கக: டகரவெ. க.)

நடவு—1. நடவுதல். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. நடுகை. (உ-ம்.) “நாறுசெய்குநரும் போர்த்துநடவுசெய்குநரும்” (திருவிளா. நாட்டு. உஉ.)

நடவுதல்—1. செலுத்தல். (உ-ம்.) “நாநவர சேகையினடவும்” (கர்மபு. தக்கவமி. சக.) 2. நடத்துதல்.

நடவை—1. கடவுமரம். 2. தணக்குமரம். 3. நடப்பட்டது. 4. வழி. (உ-ம்.) “பாறவாரந் தனைப்பணிவன்பருநடவைபணியாதேல்” (சேதுபு. சேதுவந்த. உசு.) (1, 2-வைத்திய பரிபா.)

நடன்—1. கூத்தன். 2. சிவன். (உ-ம்.) “நட னுமவணங்குந்தொல்லோன்” (திருக்கோ. எள.) 3. மல்லனுக்குமகன். (உ-ம்.) “மல்லனைப் புணர்ந்துவிச்சிலைமாதுவயிறுவாய்த்தவ னடனாகும்” (சூத. சிவமா. கஉ: கூக.)

நடாத்துதல்—நடத்துதல்.

நடவல்—செலுத்தல். (சூ. நிக. க: சச.)

நடாவுதல்—நடவுதல்.

நடி—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. நாடகக் கணிகை.

நடித்தல்—1. கூத்தாடுதல். 2. பரவரைநாட்டல். (உ-ம்.) “நாடகத்தாலுன்னடியார்போன டித்து” (திருவாச. திருச்சத. கக.)

நடிப்பு—1. கூத்து. 2. பாவனைகாட்டல். (வழக்.)

நடு—1. அரையென்னுமுறுப்பு. 2. இடை. (உ-ம்.) “ஆசுரர்சேகைநடுச்-சுக்கிரனார்நிகரென் ன” (பாரத. பதினொரா. சு.) 3. திதி. (உ-ம்.) “ஆதிநடுவந்தமிலாவனவில்சோதி. (சி. சி. பாயிர. உ. ஞாநப்.) [ஆகுபெயர்] 4. நடுவுநிலைமை. (உ-ம்.) “நடுவொர்இயல்வசெயின்” (வன். ககசு.) 5. செரிநிலைவினைப்பகுதி. 6. பூமி. (பிங்கல. சசஅ.) பரிபாடலில்—அந்தரியாமியென்றார்.

நடுக்கம்—1. அச்சம். (உ-ம்.) “அணங்குறு தேவரைமிகவுந்நடுக்கமுந்தார்” (சிவரக. தே வர்முறை. பூ.) 2. நடுங்கல். (உ-ம்.) “நடுக்கம்பாவ முழ்குண்டிமாழ்கி” (திருவிளா. யானையெ. கூஅ.)

நடுங்கல்—அசைவு. (வழக்.)

நடுங்கல்லாதம்—ஒரு நோய். (வழக்.)

நடுங்கு 1. குளிர்ச்சி. (உ-ம்.) “கோட்டமே லம்-நடுக்குறுசந்தம்” (இராமா. ஆறா. கூக.) 2. நடுக்கம். (உ-ம்.) “நடுக்கின்றிநீலியரோ” (புறநா. உ.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நடுக்குதல்—நடுங்கச்செய்தல். (வழக்.)

நடுகை—நடுதல். (வழக்.)

நடுங்கு—தலையசைத்துக் கொண்டாட. (புறநா.)

நடுங்கநாட்டம்—அகப்பொருட்களவியினொ ன்று; அது: தோழிதலையிப்பைநடுங்கநாடுதல். (வாண. சுஅ. முகம்.)

நடுங்கல்—1. அஞ்சல். (பத்துப்பா.) 2. நடுங்குதல்.

நடுங்குதல்—1. அசைதல். (உ-ம்.) “பெருங் காலெறியநடுங்குங்கொடியினிற்-திருக்கருவை யந்தாதியிற்நாண்க. 2. பதறுதல். (உ-ம்.) “நாந்த கத்தடக்கைநடுங்கிவாங்கினுன்” (பிர. காண். பஞ் சாட். உள.) 3. பயப்படல். (உ-ம்.) “பருந்து பட. வொன்னாத்தெவ்வநடுங்கவோச்சி” (பெ ரும்பா. ககஅ.)

நடுத்தாயவம்—ஒரளவை; அது: வெண்கடு காரகொண்டது. (மிருச. நுஅ.)

நடுத்துஞ்சல்—அவமிருத்து. (உ-ம்.) “நடுத் துஞ்சுந்தொழிறஞ்சென” (கோயித்பு. வியாக். உரு.)

நடுதல் — 1. தாபித்தல். 2. நன்றிநடல். (வழக்.)

நடுநடுங்கல் — பயத்தால் மிகக்கலங்குதல். நடுநடுங்குதல் — (உ-ம்.) “நடுநடுங்கினாறு யர்” (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. ௧௮) (சிந்தா.)

நடுநாடி — சுழுமுறைநாடி. (உ-ம்.) “பக்கவளி தனையடைத்துநடுநாடி யுறப்பயிற்றி” (காஞ்சிப் பு. தழுவக்குழை. ௫௭.)

நடுநாள் — 1. இடையாமம். (உ-ம்.) “நாநடு நாளிடைநீந்துதுமே” (வாண. உகக.) (புறப் பொ.) 2. சித்திரை. (சூ. நிக. க. ௭௬.)

நடுநிலை நீப்பகம் — தீபகவணியுளொன்று; அது: நடுநின்றசொல் பலவிடத்துஞ் சென்று பொருளாவிக் குவது. (சி. சி. க. ௫. மறை.)

நடுப்பகல் — மத்தியாநம். (சூ. நிக. க. ௮௬.)

நடுவறுத்தான் — மூக்கறுத்தான், மூக்குரட்டைக்கொடி. (வைத்தியபரிபா.)

நடுவன் — 1. இயமன். (உ-ம்.) “பணிந்து பூசைபண்ணுவார்புந்திமாழ்குபுன்களேடு நடுவ னார்புகுந்திடார்” (சேதுபு. இராமநாத. ௬.) 2. நியதிபதி.

நடுவனுள் — பரணி. (உ-ம்.) “நடுவனுட்சித்தி ரைத்திவகணகைபம்புலியின்வார்பக்கர் — தொ டும்காளில்” (வேதாரணியபு. விசுவாமித்திரர் மேகை. ௬௮.)

நடுவிரல் — மத்தியமென்று பெயர். சைவ சமயநெறியிற் காண்க.

நடுவு — 1. நடுவுநிலைமை. (உ-ம்.) “நடுவிகந் தெளி” (கவி. ௮.) 2. மாதரிடை. (திருக்கோ. ௩௬.)

நடுவுப்பு — சுல்லுப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நடுவுநிலைத்திணை — பாலைத்திணை. (உ-ம்.) “நடுவுநிலைத்திணையே நண்பகல்வேளிலொடு” (தொல். பொரு. ௬.) இதன் விவரத்தைச் சூத் திரவிருத்தியில் நன்குகாண்க.

நடுவுநிலைமை — நியாயம்; அது: பகை அயல் நண்பு என்னும் அறத்தின்வழுவாது ஒப்பநிற் கும் நிலைமை. (வன். கஉ-ம் அகி.)

நடுசழர்த்தி — சிவமூர்த்திக் கொல்லாவற் றுள்ள மிக மேலாகிய சிவமூர்த்தி. (கோயிற்பு புராணத்திற்காண்க.)

நடை — 1. ஒழுக்கம். (திருமுரு. ௨௦௫. உரை.) 2. கூத்து. (சூ. நிக. க. ௪௮.) 3. செல்லுகை. (பிங்கல. ௩௭௦௬.) 4. செல்வம். 5. முறை. (உ-ம்.) “துன்பப்பாட்டினையீக்கியாளு-நடையி னையாகி” (திருவிளா. நான்மாட. ௧௬.) 6. வழக் கம். (வழக்.) 7. வழி. (4, 7-சூ. நிக. ௧௬: டகர வெ. உக.)

நடைத்தேர் — சிறுதேர். (புறப்பொ.)

நடைப்படாம் — நடைப்பாவாடை. (உ-ம்.) “பையரவரியினன்னநடைப்படாம்பரப்பி” (திருவிளா. திருமண. ௧௪௭.)

நடைப்பரிகாரம் — 1. நடத்துதற்குவேண் டம் பொருள். (உ-ம்.) “நட்டோருவப்பநடைப் பரிகாரம்” (சிறுபா. ௧௦௪.)

நடைப்பாவாடை — நடைப்படாம். நடைபெருக்கல் — போக்குவரவுசெய்தல். (உ-ம்.) “பின்னுமசன்மாடுசெலநாணடைபெருக் கிச்-சென்னெறியின்” (கோயிற்பு. இரணியவன் மச. ௩௦.)

நடையன் — 1. கழுதை. ஒரு குழுவெக்குறி. (ஏகாலியர் வழக்கு.) 2. நடக்கிறவன்.

நண்டு — 1. கற்கடகவிராசி. (உ-ம்.) “சாடி” பார். 2. கொண்டு. (உ-ம்.) “நண்டுசெப்பிவேய் கதலி” (மதுரை.)

நண்டுக்கண்ணுக்கிள் — ஒலமிச்சை. (வைத் தியபரிபா.)

நண்டுக்காழ்கீரை — ஒரு கீரை. (வைத்திய பரிபா.)

நண்டுக்காற்புல் — ஒரு புல். (வழக்.)

நண்ணல் — கிட்டல். (உ-ம்.) “மதுலன்” பார்.

நண்ணலர் — பகைவர். (பிர்கல. ௧௪௮.)

நண்ணுர் — பகைவர். (உ-ம்.) “நண்ணுநாண் நாடொறுந்தலைச்சென்று” (புறநா. ௨௬.)

நண்ணுதல் — 1. கிட்டதல். (சூ. நிக. ௩௪௬.) 2. கிடைத்தல். (உ-ம்.) “போதுசெய்யாநடங் காணநண்ணுமுடலிதுவன்றோ” (கோயிற்பு: பாயிர. ௧௪.) 3. பொருந்தல். (உ-ம்.) “அத்தனு மித்தலநண்ணி” (கோயிற்பு. விவாக்கிரபாத. ௭.)

நண்ணுநீர் — மித்திரர். (பிங்கல. ௧௪௬.)

நண்பகல் — மத்தியாநம். (சூ. நிக. க. ௮௬.)

நண்பன் — 1. கணவன். (சிந்தா.) 2. சணல். (வைத்தியபரிபா.) 3. தோழன். (சூ. நிக. உ. ௪௨.)

நண்பாலம் — வெட்பாலம். (வைத்தியபரிபா.)

நண்பு — 1. நட்பு. (வன். பண்புடைமை. ௮.)

2. நண்பன். (உ-ம்.) “கவிதனக்குரைகெழு நண்பா-மன்னவன்” (பாரத. குருகுல. ௧௮.) [ஆகுபெயர்.]

நணந்தம் — 1. சணல். 2. புன்கு. (1, 2- வைத்தியபரிபா.)

நணி — அணியை. (உ-ம்.) “திரைபொருமுந் நீர்க்கரைநணிச்செலினும்” (புறநா. ௧௫௪.)

நணிநணித்து — மிகவணித்து (பரிபாடல்.)

நணித்து — கிட்டியிருக்குந் தன்மைத்து. (உ-ம்.) “வாழ்க்கை-தவனுங்கெடலுநணித்து” (வன். ௮௫௬)

நணிது — அணியது. (சிந்தா.)

நணிய—அண்ணிய. (ஐங்குறுநூ.)
 நணியது—கிட்டியது. (உ-ம்.) “வைத்தின்-
 வானநணியதுடைத்து” (வன். கூருக.)
 நணுகல்—1. கிட்டல். 2. சேர்தல். (திருக்
 கோ. ச. எ. உரை.)

நணுகலர்—பகைவர். நண்ணலர் என்ப
 நணுகலர்—தன் பொருளாம்.

நணுகுதல்—1. கிட்டல். 2. சார்தல்.

நணுகுவித்தல்—பொருந்துவித்தல். (உ-ம்.)
 “நாநனடிக்கலலங்கண்ணுகுவிக்குந்தானே” (சி.
 சி. அ: உசு.)

நந்தத்தலை—சங்கப்புலவரிலொருவர். (வன்.
 மாலையிற்காண்க.)

நந்தப்பலர்—எருக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நந்தம்—1. ஆக்கம். (உ-ம்.) “நந்தம்போற்
 கேடுமுளதாகும்” (வன். உகரு.) [நந்தென்னுந்
 சொழிற்பெயர்விகாரத்தால் நந்தென்றாய் ப்,
 பின் அம்என்னும்பகுதிப்பொருள் விசுவதிபெற்
 று நந்தம் என்றாயிற்று.] 2. இராத்திரி (உ-ம்.)
 “விருத்தர்பாலரானவர்களைத்தபோசனங் கள்
 பண்ண” (ஏகாதசி. காலநிர்ணய. சக.) 3.
 இருள். 4. ஊர். 5. எருக்கு. 6. சங்கு. 7. நத்
 தை. 8. புன்சமரம். 9. மூக்கு. 10. வாழை.
 (3, 4, 7-கு. நிக. கக: தகரவெ. கக.) (5, 6, 8,
 9, 10-வைத்தியபரிபா.)

நந்தமாலம்—புன்சமரம். (வைத்தியபரிபா.)
 (பிங்கல. உளஎஉ)

நந்திரி—மூட்டை. (வைத்தியபரிபா.)

நந்தி—1. ஓர் பறவை. (வைத்தியபரிபா.)
 2. சங்கு. (உ-ம்.) “நந்தளித்தவெண்ணையவனித்
 தலத்தணவயல்” (ம-தி. கூஎ.) 3. தெரிநிலை
 வினைப்பகுதி. 4. மூக்கணி. (வழக்.)

நந்துதல்—விரும்பல். (வழக்.)

நந்துளி—அத்திப்பால். (வைத்தியபரிபா.)

நந்தை—1. ஒரு பூண்டு; அது: கடைச்சார
 ணையென்றும், நாரத்தை என்றுங்கூறுவர்.
 (வைத்தியபரிபா.) 2. கடுகு. (மலையக.) 3. கருந
 த்து. (பிங்கல. உசுசஉ.)

நந்தைச்சீகண்டி—நந்தைச்சூரி. (வைத்திய
 பரிபா.)

நந்தைச்சூரி—ஒர்பூண்டு. (வைத்தியபரிபா.)

நந்தம்—மேற்கேடுகிற ஆறு. [இதனை ஆண்
 ஆறு என்பர்.] (உ-ம்.) “நந்திரதமுதலியநாரமி
 யாவும்” (மாயூரப்.)

நந்தி—கிழக்கேமொறு. [இதனைப்பெண்ணறு
 என்பர்.] (மாயூரப்.)

நந்திகாந்தை—திப்பிலிமூலம். (உ-ம்.) “இலதை
 வளி” பார்.

நந்திகாமம்—1. இரண்டியாறுசந்தித்த விட
 ம். 2. யாறுங்கடலுங்குடினவிடம். (சைவவி.)
 நந்திரம்—ஆற்றுச்சார்பிற்பிறந்த யானை.
 (பாரதம். குதுபோ. எக. உரை.)

நந்திபதி—1. கடல். (உ-ம்.) “திருநதிபதி
 யாய்மேவும்” (சேதுபு. சேதுயா. கக.) 2. வரு
 ணன்.

நந்திசம்—தாமரை. (வைத்தியபரிபா.)

நந்திவடம்—காராலமரம். (வைத்தியபரிபா.)

நந்திவரம்—தகரம். (வைத்தியபரிபா.)

நந்துத்தல்—1. அவித்தல். (கு. நிக. கக: உக.)
 2. கெடுத்தல். (உ-ம்.) “நாற்கடலுமேவினுநதுப்
 பரியலுழிக்-காற்ககலிஹை” (கந்தபு. சத
 முகன். ச.)

நந்த—1. பெருக. (பரிபாடல்.) 2. விளங்க.
 (பதிற்று.)

நந்தகி—திப்பிலி. (வைத்தியபரிபா.)

நந்தகோபன்—கண்ணனைவளர்த்த தந்தை.
 (உ-ம்.) “மருவுநந்தகோபன்மனையினுய்த்து”
 (கூர்மபு. கண்ணனவ. உக.)

நந்தந-வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடங்
 களிலே இருபத்தாரும் வருடம். (வருஷாதி
 தூல்.)

நந்தநதிவசம்—செய்திவசத்தின்பின் நாற்
 பதுநாள்; அது: “நலிவுநாற்பதுநந்தநம்” என்
 பதனாற் பெறப்படும். (விதநகருணாகுண. எக.)

நந்தநம்—1. இருபத்தாறுவதாண்டு. 2. பூந்
 தோட்டம். (உ-ம்.) “சந்தநமரவ...நந்தநத்து”
 (திருவிளை. மலய. உ.)

நந்தநபநம்—பூந்தோட்டம். (உ-ம்.) “தண்
 மலர்கடந்திருந்தநவநங்க-ளிடையுறொன்றில்
 லாமல்வைத்துவளர்த்திடுதல்” (ஏகாதசி. உருக்
 கு. க) சூடாமணிநிகண்டில். ச-ஆவது தொகு
 தியிலே சோலையென்றார்.

நந்தநன்—மகன். (கு. நிக. உ: அ0.)

நந்தநி—மகள் (வழக்.)

நந்தநை—மகள் (வழக்.)
 நந்தம்—1. எருக்கு. 2. கஸ்தூரி. 3. சங்கு.
 (உ-ம்.) “நந்தம்படைத்தலைச்சால்வழியூர்த்திடு
 ம்” (மறைசை. ருஉ.) 4. புன்கு. 5. வாழை.
 (1, 2, 4, 5-வைத்தியபரிபா.)

நந்தம்பாடி—ஒரு திருப்பதி. (உ-ம்.) “நந்
 தம்பாடியினுண்மறையோய்” (திருவாசகீர்த்தி.
 உக.)

நந்தமாலம்—புன்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நந்தம்—1. ஆக்கம். (கு. நிக. கக. எ.) 2.
 கெடுத்தல். (உ-ம்.) “நந்தலிலைவிலையிலதேலவை
 களெல்லாநவமுறவென்றுரைக்கு நான்கு வே
 தம்” (சிவரக. சிலாதரன்சமூக. உக.) 3. மிகு

தல். (உ-ம்.) "நந்தியவியலுண்டி" (பெரியபு. கண்ணப்ப. கரு.) தழைத்தல் என்பர். (ஐங்குறு.)

நந்தவநம்—நந்தவநம். (உ-ம்.) "மெய்யன்ப னெருவனுளவனுண்டாக்குநந்தவந மொன் றுளது" (சிவரக. அபுத்திபு. கரு.)

நந்தன் — 1. அரசாண்ட ஒரு சங்கிலியன். 2. சீர்பந்தபாஷாணம். 3. நந்தகோபன், கண்ணைவளர்த்த தந்தை.

நந்தனம்—1. நந்தை. 2. நாரத்தை (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நந்தாமணி — உத்தாமணி, லேலிப்பருத்தி. (வைத்தியபரிபா.)

நந்தி — 1. எருது. (உ-ம்.) "நந்திவாகனம்" (சிவரக. தேவியுடன். கரு.) 2. ஒரு நகி. (ச. நி. போ. கரு.) 3. ஒரு மலை. (சாஞ்சிப்பு. திரு நாட்டுப். கரு.) 4. ஓரசன். 5. சிவன். (உ-ம்.) "அணியவனந்திமருதாரனென்று" (ம. தி. சக.) (திருக்கோ. கரு.) 6. சிறுபறை. (உ-ம்.) "குணிலுடைநந்திதட்டை" (சேதுபு. இராம நா. கரு.) 7. செக்கான். (சு. நிக. உ. கரு.) 8. நந்திதேவன். (உ-ம்.) "நம்பன்கணத்துக்கு நாதனருணந்திபதம்" (சைவ. ச. பாயிர. கு.) 9. நந்தியாவட்டம். (உ-ம்.) "நந்திநந்தநந்தம் புன்னகம்" (குறிஞ்சி. கரு.)

நந்திகேசுகரன்—நந்திகேசன்.

நந்திகேசுகவரன்—சகாதச முக்கியகணேசரி லொருவர். (வி-ணி.)

நந்திகேசரம்—நந்தியாவட்டம் (வைத்திய பரிபா.)

நந்திகேசன்—நந்திகேசரன்.

நந்திகேசுரன்—திருநந்திகேசன்.

நந்திநண்பன்—சிவன். (ஆ. நிய. மி. க. உ.)

நந்திந் — 1. ஒரு பாலாரிட்ட தேவதை. 2. சுத்த மயரத்ததுவத்திலிருக்குமோர் புவநம். (1, 2-வி-ணி.)

நந்திப்புகன்—சாம்பற்புகன். (மலையக.)

நந்திபந்திரி—நந்தியாவட்டம். (மலையக.)

நந்திமலை—ஒரு மலை. (சாஞ்சிப்பு. திருநாட் டுப். கரு.)

நந்திழகி—கோதுமை. (வைத்தியபரிபா.)

நந்திய—தழைத்த. (உ-ம்.) "காணநந்தியசெந் நிலப்பெருவழி" (முல்லை. கரு.)

நந்தியாவட்டம்—நந்தியாவர்த்தம். (சந்தா.)

நந்தியாவர்த்தத்தாமன் — துரியோதனன் (சு. நிக. உ. கரு.)

நந்தியாவர்த்தம் — ஒரு பூச்செடி. (உ-ம்.) "பெப்புமிருங்குவினாசெவ்வந்திநந்தியாவர்த்த தம்பிச்சிகொன்றை" (கொத்தி. உருச்சு. சக.)

நந்திவிருக்கம்—சின்னிமரம். (வைத்தியபரிபா.)

நந்திவி — வசிட்டர் காமதேனுவின் கன்று. (அபிநாசரி.)

நந்திசீசுரன்—நந்திசுவரன்.

நந்திசுவரன்—திருநந்திதேவன். (சாஞ்சிப்பு. கடவுள்வா. அ.)

நந்து—1. சங்கு. (உ-ம்.) "நந்தாரும்புனடை டின்றிறம்வேண்டு" (பாரத. கிருட்டிணன் றுது. கரு.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. நந்தை. (சு. நிக. கரு. கரு. எ.) 4. பறவை. (பிங்கல. கரு.)

நந்துக — பெருக. (ஐங்குறுது.)

நந்துதல்—1. கெடுதல். (உ-ம்.) "சாடற்கரிய நலத்தாதந்தத்தேனை" (கிருவாச. திருப்பொற் சண்ண. கரு.) 2. விரித்தியாதல்.

நந்தை — 1. ஐவதப்பசுக்களிலொன்றி; அதி; சபிலநிறமுடையது. (பாலபாடம்.) 2. கொத்தான்கொடி. (வைத்தியபரிபா.) 3. பிரத மையும் சட்டியும் ஏகாதசியும்கூடும் பக்கம். (சு. நிக. க. அரு.)

நந்தாவதி—நான்கு நான்கு. (நன்னூல். உயி ரீற்றுப். ஒன்பதொழித்த. என்னுஞ்சுத்திரத் திற் காண்க.)

நப்பாலத்தன — சங்கப்பலவரினொருவர்; (வன். மால. சக. முகம்.)

நப்பிரிந்து — நர்மைப்பிரிந்து. (ஐங்குறு.) இவ்வாறே நம்மறந்து- நம்மைமறந்து. என்பர். நப்பிள்ளை — கண்ணன் மனைவிளிலொ ருத்தி. பாகவதத்திற்காண்க. (சந்தா.)

நபநம் — ஸ்நாநஞ்செய்தல். (திருவாணக் காப்பு. கோச்செங்க. சப.)

நபம்—1. ஆகாயம். (சு. நிக. க. சக.) 2. நிவிர்த்திகலையிற்பிருதுவச்சுதுவத்திலிருக்கும் தூற்றெறிப்புபவங்களுளொன்று. (ச-வி. கி-ரி. உ. உரை.)

நபாதி—தோன்றாத. (உ-ம்.) "இருந்தாற் றேன்றானைன்கின்றநபாதியும்" (வேதா. சூ கக. உரை.)

நபாபு—துலுக்கராசன். (வழக.)

நபி — இஸ்லாமார்க்கத்துத் தீர்க்கதரிசி. [இந்துஸ்.]

நபுச்சுகம்—பேடு.

நபுச்சுகலிங்கம்—துலிப்பால். (பி-வி.)

நபுச்சுகன்—பேடன். (உ-ம்.) "பொன்ன னிரிநனபுஞ்சுண்புறப்புருளோமென்றுன்னி" (சிவர. வீரர்த்துவிரத்த. கரு.)

நபம்—1. ஒரு சாரியை. (உ-ம்.) "எல்லாரும் மையும்" (நன்னூல். உருபு எல்லாருமென்னு ருத்திரத்திலுங்க.) 2. நமது. (உ-ம்.) "பொருது

சிறைமீட்டானங்குலத்துமுதல்வனன்றே”
(பாரத. கிருட்டிண. உஅ.)

நம்பகன்—சீர்பந்தபாஷாணம். (வைத்தியபரிபா.)

நம்பன்—1. சிவன். (உ-ம்.) “நந்தி” அ.பாற்.
2. விரும்பத்தக்கவன். நம்பு-விரும்பம்.

நம்பாதி—நம்பாதிரு. (உ-ம்.) “நம்பாதிருந்தகர்
பொல்லாச்சமயங்கண்ணன்றெனவே” (மறசை.
ருக.)

நம்பி—1. அகப்பொருளிலக்கணஞ்செய்த
ஓராசிரியர். (உ-ம்.) “நம்பியகப்பொருள்” 2.
அரசமாதைப்பார்ப்பானிராக்கமணஞ்செய்யப்
பிறந்து விட்டுணுவையருச்சிப்போன். 3. ஒரு
வேடுவரசன். [இவன் வள்ளியம்மையாரைத்
தனக்குமகனாகக்கொண்டவன்.] 4. புருடிறி
சிறந்தோன். (சூ. நிக. க: ருள.) 5. விஷ்ணுசம
யச்சிலருமாருக்குள்ளப்பட்டப்பெயர். (கைண
வர் வழக்கு. 6. விரும்பி. (உ-ம்.) “வாயாரநின்
னிசைநம்பி” (புறநா. கருசு.)

நம்பிக்கை—1. சத்தியம். 2. நிசம். (ஐழக்.)
நம்பியாண்டார்நம்பி—திருத்தொண்டர்
திருவந்தாதி செய்தருளியவர். (திருவாணக்.
கடவுள். கக.)

நம்பியார்—திருக்கோவிலிலே சிவபிரானைப்
பூசிக்கு மாதிரிசைவர்க்குரிய பட்டப்பெயர். நால்
வகை வருணத்தாடலர்க்குமேலாச்சிறந்தவராத
லால் இப்பெயர் பெற்றாரென்க.

நம்பு—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.)
“நம்புபவின்னிலேயேயுதிருழல்” (சிவரக. க.
சுமுரி. உள.) 2. நாவல். (வைத்தியபரிபா.) 3.
விரும்பம். (சூ. நிக. அ: எரு.)

நம்புண்டல்—நம்புதலைச்செய்தல். (உ-ம்.)
“நம்புண்டல்யார்க்குமிங்கரிதாயின்” (கலி.சஎ.)

நம்புதல்—விரும்பல். (ஐழக்.)
நம்புரி—மலையாளப்பார்ப்பாரிலுயர்ந்தோர்.
(அவர் வழக்கு.)

நம்பெரும்—வித்தரசம். (வைத்தியபரிபா.)
நம்மவன்—நம்மைச்சேர்ந்தவன். (ஐழக்.)

நம்மாழ்வார்—தாம்பிரவந்தி நதிக்கருகிலிரு
ந்த ஒரு வேளாள வைணவாசாரியர். (திருவாய்
மொழி. சூ. பாடல்செய்தவரிவரே.)

நம்—1. மந்திரங்களின் முடிவிறோறுப்பு.
2. வணக்கம். (உ-ம்.) “கந்தநமனைத்துமுதர்ந்த
முருகேசகம்” (கந்தபு. திருவிளையாட்டுப்படலம்.
அஉ.)

நமக்காரம்—நமஸ்காரம். (ஐழக்.)

நமக்காரி—1. புழுக்கொல்லி. 2. வறட்
சண்டி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நம்சிவாயர்—சிவன். (உ-ம்.) “பரிநம்சிவாய
ருக்குதித்தநதிகரைபெருக்காம் பகவாளுக்கே”
(சிவரக. கணபதிவந்த. கஅ.)

நம்மீதம்—சடாமாஞ்சி. (வைத்தியபரிபா.)

நயர்—நம்மவர்கள். (உ-ம்.) “நண்ணியவபீட்ட
மெல்லாநமர்கள்பாற்பெருமான்றே” (சிவரக.
வரலா. கஉ.) நன்னூல், பெயரியல், கிளந்த
கிளைமுதல் என்னுஞ்சுத்திரவுரையிற் கிளைப்
பெயர்க்குதாரணமாகக் காட்டினர். (புறப்பொ.)

நமரங்கள்—நம்மவர். அம்-அசை. (சிர்தா.)
நமவாரிதி—தொடை. (வைத்தியபரிபா.)

நயள்—நம்மவன்; நுது: கிளைப்பெயர். (நன்
னூல் பெயரியல், கிளைமுதலாகவென்னுஞ்
சுத்திரவுரையிற் காண்க.)

நமன்—1. இயமன். (உ-ம்.) “நமனத்தியான
நஞ்சென்னக்கொதித்து” (மரு-தி. ச.) 2. நம்
மவன்; இதனை: நன்னூல்-பெயரியல், கிளை
யெண்குழுஉமுதல் என்னுஞ்சுத்திரவுரையிற்
கிளைப்பெயர்க்குதாரணமாகக் காட்டினர்.

நயிநந்தியடிகள்—அறுபத் தழுவரிலொருவர்.
(உ-ம்.) “பெரியபு. நயிநந்தியடிகள்புராணம்.

நயனு—மாதிரி. [பாற்சி.]

நமேரு—புண்ணெரம். (வைத்தியபரிபா.)

நமை—1. ஒரு மரம். (உ-ம்.) “வஞ்சிகாஞ்சி
குங்குமநமையொடுவாண். (சாஞ்சிப்பு. சனற்
குமார். சு.) 2. தினவு. (ஐழக்.) 3. கத்தரி.
(உ-ம்.) “பத்தியங்கண்ணேர்கூரமாகா - யலகின
மைக்காய்கொத்தவரை” (தைல. பாயிர. ருஅ.)
4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நமைக்காய்—கத்திரிக்காய். (உ-ம்.) “நமை”
பார்.

நமைச்சல்—தினவு. (உ-ம்.) “சோபை”பார்.

நயைத்த—குழிய. (சிர்தா.)

நமைத்தல்—1. சொறிதல். 2. தின்றல்.
(1, 2-ஐழக்.)

நமைப்பு—சொறிவு. (ஐழக்.)

நமோ—வணக்கம். (உ-ம்.) “நாவாருமறைப்
பொருளேநமோநமோவெனநாமநவிறு வாளு
ல்” (சிவரக. கணபதிவந்தனை. கஉ.)

நயக்க—விரும்ப. (ஐங்குறு.)

நயக்கு—செய்யப்பாட்டுவினைப்பொருளுணர்ந்
தும்விஞ்சி தொகைநிற்கப்பெறும் வினையால
ணையுப்பெயர். (உள். ரு: க. குறிப்பு.)

நயச்சோல்—முகமன்வார்த்தை. (பிங்கல.
உருகக.)

நயத்தக—விரும்ப. (ஐங்குறு.)

நயத்தல்—1. அன்பாற்சிறத்தல் (பரிபாடல்.)
2. ஆசைப்படல். நயப்பு என்பது ஆசை ஆத்
மால் நயத்தவென்றார். 3. இன்பமுதல்.

4. நன்மைப்பட்டல். 5. பயன்படல். 6. மகிழ்ச்சி யுறல். நயமென்ப மகிழ்ச்சியின்ப நன்மை நற் பயனாற்பேரேயென்பது நிகண்டு ஆதலால் நயத்தல்எனத் தொழிற்பெயராக்கி யிங்ஙனம் பொருள்கூறினார்.)

நயந்தன்று— நயந்தது. (புறப்பொ.)

நயந்தனீர்—விரும்பினீர். (பத்துப்பா.)

நயந்து—விரும்பி. (பத்துப்பா.) 2. மகிழ்ந்து. (புறநா.)

நயந்தோர்—1. கணவர். 2. சிநேகிதர் (பிங் கல. கள0சு.) (நயந்தார் எனினும் நயந்தோர் எனினுமொக்கும்.)

நயந்தீகை—மீன் தனது நினைவையக் கண் ணுற் பார்த்தன்மாத் திரத்தால் இரட்சிப்பது போல ஆசாரியன் நயனத்தாற் கட்டாட்சித்தனுக் கிரகிப்பது. (சி. சி. அ. க. மறை.)

நயநப்பத்து—கண்ணினைப் பத்துச்செய்யு வாற்கூறுமோர் பிரபந்தம். (தொன். உஅக. உரை.)

நயநபத்திர்—வட்டச்சாரணை. (வைத்திய பரிபா.)

நயநம்—கண். (உ-ம்.) “சிறப்பெலா - நனி கண்டேமகிழ்கூரநயநமும்” (சிவரக. மேரு. உரு.)

நயப்பாடு—மிகப்பலன். (உ-ம்) “உடலடை ந்தநயப்பாடெல்லாம். (திருவிளை. தலவி. உஉ.)

நயப்பித்தல்—1. இன்புறவித்தல். 2. சந் தோஷப்படுத்தல். 3. நன்மைப்படுத்தல். 4. பயன் படுத்தல். நயமென்பதனடியாகப் பிறவினையாக் கிகூறியதென்க.

நயப்பு—1. ஆசை. (பிங்கல. சஅகக.) 2. மகிழ்ச்சி. 3 விநோதம். (உ-ம்.) “நாயகன் கண் ணையப்பர் ஞயகிபுதைப்ப” (சி. சி. க. டுஉ.)

நயப்புணர்வு—கண்ணோட்டம். (சூ. நிக. அ;ச0.)

நயம்—1. இன்பம். (உ-ம்.) “நயநடனுந்தகு மங்கவர்” (கோயிற்பு. பதஞ்சலி சக.) 2 இனி மை. (உ-ம்.) “நயந்தெரிபாலு” (சிறுபா. கசு.) 3. நரம். (ஐங்குறு.) 4 உபசாரம். (சூ. நிக. க0: கக.) 5. நன்மை. (பரிபாடல்.) 6. நீதி. (உ-ம்.) “நட்பினயநீர்மைநீங்கல்” (திரிகடு. அசு.) 7. பயன். 8. மகிழ்ச்சி. 9. விரும்பம். (உ-ம்.) “நயம் வந்துவழங்கவில்” (மதுரை. சுரு0.) (5, 7, 8- சூ. நிக. கக. யகரவெ. கக.)

நயமாலி—மனோசிலை. (வைத்தியபரிபா.)

நயவ—நியாயத்தையுடையன. (உ-ம்.) “நல்ல போலவுநயவபோலவு” (புறநா. டுஅ.)

நயவர்—1. சிநேகிதர். (பிங்கல. கருடு.) 2. விரும்பிவந்தவர். (உ-ம்.) “நயவர்பாணர்புன் கண்டிர்த்தபின்” (சிறுபா. உசஅ.)

நயவர—விரும்பம்வர. (ஐங்குறு.)

நயவரும்—விரும்பம்வரும். (ஐங்குறு.)

நயவான்—1. நயப்புள்ளோன். 2. விரும்பி னோன்.

நயன்—1. அருள். (உ-ம்.) “நயனில்லான்வினை வாங்க” (கலி. அ.) 2. இன்பம். 3. நரம். (உ-ம்.) “நயனுடைநெஞ்சின்” (திருமுரு. சசக.) 4. நன்மை. 5. நீதி. (வன். கஎ.) 6. பலன். 7. மகிழ்ச்சி. நயம் நயன் எனப்போலியானதாலிவ் வளவு பொருளாயிற்று.

நயிசன்—சூர்யாட்டகரி லொருவன். (வி-ணி.)

நயினார்—நாயனார். (உ-ம்.) “தொண்டர்கண் யினர்கேசயின்முன்பாய்” (திருநெல். தீர்த்த. உச.) நாயனார் என்பதன்மருஉசைநர்களுக்கு ஒரு பட்டப்பெயராகக்கூறுவதுமுண்டு.

நீர்த்தகன்—1. அம்பட்டமாதைச்சுவனன் கூடிப்பெற்றபிள்ளை. (உ-ம்.) “சொன்னவம் பட்டமாதினேரேளினேசவன் னன்புல்ல-நன்ன யத்துடனுதித்தோனர்த்தகனென்னும் பேரா ன்” (சூத. சிவமா. கஉ: உக.)

நீர்மதை—நருமதை. (உ-ம்.) “நர்மதைத் திரையேறுகரைமேவுசிவயோகி” (சிவரக. மா நதபு. உ.)

நரகங்களிநபத்தேட்டு—கோரம், கோர தரம், பயாநகம், சண்டம், சண்டதரம், வீமம், விகரளம், ஐங்கோணம், ஏழுநிலம், கவினகோ ரம், அதிகோரம், கோரருபம், காளரத்திரி, மகாசண்டம், சரோருகம், வீமவீடணம், குலி சம், தீர்க்கதரம், எட்டுநிலம், தரளதரம், பயோற் கடம், சண்டகோலாலம், சலவதி, கரளம், முக் கோணம், பரிவர்த்துளம், தீர்க்கவெளி, மாயை யென்பன. (சூர்மபு. தமோ. கஉ. உரை.) இதன் விரிவை அபிதாநசிந்தாமணியிற் காண்க.

நரகத்தீர்—நரகத்திலிருக்கிறவர்கள். (உ-ம்.) “புரியட்டகருபத்திலுண்டானயாதனா சரீரத் தையுடையநரகத்தருக்கும்” (சி. சி. உ: க0. சிவாக்.)

நரகம்—பாவலோசம், வேதாகமங்களின் மொழிவழிநடவாதாரத்தன்மடித்தற்பொருட் டிக் கடவுளாலமைக்கப்பட்ட சிறைக்களம். (சி. சி. உ: க0. சிவஞா.) இது ஏழுவிதம். சூ. நிக. கஉ: எக.)

நரகநீர்—பாவமிகுதியால் நரகலோகத்தவராய்ப் பிறப்பவர். (உ-ம்.) “மக்கடேவர்நரகருயர்தினை” நன்னூ. பெயரியல்.)

நரகல்—மலம். (வழக்.)

நரகவட்டம்—நரகச்சுற்று. இது ஏழுவகை. (சூ. நிக. கஉ: எக.)

நரகன் — 1. ஓரசுரன். இவனைத்திருமால் கொன்றார். 2. நரகத்திலுள்ளோன்.

நரகனுதி—தேட்கொடுக்கி. (வைத்தியபரிபா.)

நரகாகுரன்—ஓரசுரன்; இவன்: திருமால் தன்னைக்கொன்றதினத்தில் எல்லாருமக்களங் கொண்டாடவேண்டுமெனக்கேட்டுக்கொண்ட படி கொண்டாடுந்தினமே நரகசுதார்த்தசியெ னப் படும. (அதனைத் தீபாவளிப்பண்டிகை என்பர் பிற்காலத்தில்.)

நரகாரி—விட்டுணு.

நரகு—நரசம். (உ-ம்.) “அறத்தைவேர்கல்லு மருரகிற்சேர்க்கும்” (நளவெண்பா. ருசு.)

நரதுலன் — 1. சூயாட்டகரிவொருவன். (வி-ண.) 2. சிவலோகத்துத்தரதிசையோலக் கஞ்சேவிக்கும் துவாதசமுக்கிய தேவதைகளி லொருவர். (வி-ண.)

நரங்துதல் — தேய்ந்துதேய்ந்து கெடுதல். (வழக்.)

நரசிங்கம் — நரசம்பந்தமுடைய சிங்கம். (உ-ம்.) “முரணினவெய்யநரசிங்கமாகி”. (கூர்ம பு. தக்ஷமி. கூஉ.) [இது திருமால் தசாவதாரத் தொன்று.]

நரசிம்மநாபதி—அதர்வணவேத உபநிடத் தொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூர். உசு. உரை.)

நரசிம்மன் — தேவி சேமாளிடத்தில் பார மேசுராகமங்கேட்ட ஒருவன். (த. நி. போ.)

நரத்துவம் — மாநிடத்தன்மை. (உ-ம்) “கங்கைமுதலவற்றொழிப்பதனுர்கிசை வர் நரத்துவம்” (வேதகு. களவு.)

நரந்நம்—1. கத்தாரி. (உ-ம்.) “நரந்தமரைப்ப நறுஞ்சாந்துமறுக” (மதுரைக். ருநிகு.) 2. நரந் தப்புல் (உ-ம்.) “நரைநரந்தமுகிலுடாரமும்” (பொருந. உகஉ.) 3. நரத்தை. (உ-ம்.) “நாளி சேரஞ்செருந்திநறுமலர்நரந்தமெங்கும்” (பெரி பபு. நாட்டு. உஅ.)

நரத்தை—சொற்றான். (வைத்தியபரிபா.)

நரப்புக்கருவீ—வீணைமுதலியவாத்திடம்.

நரபதி—அரசன். (உ-ம்.) “நாடெலாழிக் கக்கேட்டுநரபதிவெருண்டு” (அரிச்ச. சூழ். உஅ.)

நரபுடம்—ஐம்பதெருப்புடம். (வைத்திய பரிபா.)

நரம்பு — 1. தந்தி. (உ-ம்.) “ஒளவியமதர் வேற்சண்ணாரத்தளிர்விரனடாததந் - திவ்விய நரம்பும்” (திருவிளா. நகர. அஉ.) 2. நாடி. 3. நாணி. (பிங்கல. கருநா.) 4. நார். 5. வீணை. (உ-ம்) “பாடனாரம்பிணைசையும்” (திருவிளா. திருச்சைலா. கூ.) [ஆகுபெயர்.]

நரம்புக்காய்—முருங்கைக்காய். (வைத்திய பரிபா.)

நரம்புச்சீலந்தி—ஒரு புண், இதில் நரம்பும் வெளிவரும். (வழக்.)

நரம்புறுதுநம்—தந்திரித்தாநம். (பெரியபு. ஆராயநாய. கக. உரை.)

நரமேதம்—ஒருயாகம். [அது ராடலியீட்டுச் செய்வது.] (இராமா. மிதிசிலக்கா. கஉ௦.)

நரர்—மந்திரர். (வழக்.)

நரல்வு—ஒசை. உ-சாரியை. வகரந்தோன் தல்.

நரலல்—ஒலித்தல். (திருக்கோ. ககக.)

நரலுதல் — ஒலித்தல். (உ-ம்.) “ஆடுகழை நரலும்” (புறநா. கஉ௦.)

நரலை—கடல். (உ-ம்.) “வண்ணவெண்கதை மெய்யுடைவரந்திகேள்வ - னண்ணுதொல்லுல காகியேராயுற்றெண்ண” (கந்தபு. சுரம்புகு. ச.)

நரலாகநம்—சீவிகை. (உ-ம்.) “வாமாவுயர் நரவாகநமதமாவொடுதிண்டேர்” (மதுரைப் பதிற்று. அக.)

நரவாகநன்—குபேரன். (பிங்கல. ககரு.)

நரளி—கடலை. (வைத்தியபரிபா.)

நரன்—1. அருச்சுநன். (உ-ம்.) “நாற்றிசை யுமவளர்த்ததழந்தசடவுளந்தந்நனுடலங் குளிர் விக்குநாரம்போன்றான்” (பாரத. அருச்சுநன் தவ. நக.) 2. மனிதன்.

நரநீபன்—அரசன். (வழக்.)

நரநீதயன்—இராவணன் மக்களிலொருவன். இவனைக்கொன்றவன் அங்கதன். (அபிதாநசி.)

நரி — ஒரி. (உ-ம்.) “மடங்கலேறென்றும் பைக்கணரியொன்றுமலைந்தாலென்ன” (திரு விளா. அங்கம். கசு.)

நரிகாரம்—பொரிகாரம். (வைத்தியபரிபா.)

நரிக்கொன்றை—ஒருமரம். (வைத்திய பரிபா.)

நரித்தல்—நிந்தித்தல். (வழக்.)

நரித்தலையினீவாய்பு — நரித்தலையவாதம். (உ-உ.) “வளியத்புநரிததலையினீவாய்பு” (தை ல. தைலவ. கஉஅ.)

நரிப்பயறு—ஒரு புண்டயறு, மின்னிப்பயறு. (வைத்தியபரிபா.)

நரிப்பாகல்—காட்டுப்பாகல். (வைத்திய பரிபா.)

நரிப்பு—இடிப்பு. (உ-ம்.) “நரிப்பாய்நாயே னிருப்பேனோ” (திருநாச. கோயின்மூத்த. கூ.)

நரிப்புறம்—மிருச்சரிடம். (சூ. நிக. க: கூக.)

நரியுட்டி—கிலுகிலுப்பை. (வைத்திய பரிபா.)

நரிபுருத்தி — ஓர் பூடு. (வைத்தியமூலிகை யகராதியில் இதனைச் சயம்போருமென்றார்.)

நரியனெல்—ஒருவகை நெல். (வழக்.)

நரியிலந்தை—ஒருவகையிலந்தை. (வைத்தியமூல. அக.)

நரியுடை — மொசுமொசுக்கை. (வைத்தியபரிபா.)

நரியுப்பு—தரியுப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நரிவாழ்புல்—ஒரு புல். (வழக்.)

நரிவிளா — நிலவிளா. (வழக்.) இதனைச் சிறுவிளாவென்பர்.

நரிவேண்காயம்—ஒருவேண்காயம். (வைத்தியபரிபா.)

நரிவேந்தையார் — ஒரு சங்கப்புலவர். (அபிதாநசி.)

நருக்கல்—நொருக்கல். (வழக்.)

நருக்கு—1. நருக்குதல். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நருக்குதல்—நொருக்குதல். (உ-ம்) “நகத்தினாலுயர்நகங்களைநருக்குமாபோல்” (பாரத. பிறைமீட்சி. கள.)

நருக்கெனல்—ஒரொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

நருங்குதல்—நொருங்குதல் (வழக்.)

நருநருத்தல்—நருக்கெனலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

நருநரெனல்—நருநருத்தல். (வழக்.)

நருமதை — விந்தியபருவத்தாதிக்கும் இருநதிகளிலொன்று. (உ-ம்.) “சீலமிருநருமதைமாநதிதனைக்காணவும்பெற்றேன்” (சிவரக. நதிகள்வர. கள.) [இது சத்தநதிகளிலொன்று]

நருளிகை—சத்திசாரம். (வைத்தியபரிபா.)

நரேந்திரன்—அரசன், நரர்களுக்குமேலானவன்.

நரை — 1. இடபம். (சூ. நிக. க: கச.)

2. சரை, நரைமயிர். 3. சாமரை.

4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. நாரை. 6. பெருமை. (உ-ம்.) “மரந்தின்னூஉவரையுதிர்க்கு - நரையுருமினேறேனைய” (மதுரைக்காஞ்சு. க.)

7. வெண்மை. (உ-ம்.) “நரைவிடையூரிசாமநாதனைநண்ணினானே” (சேதுபு. சங்கரபா. அக.)

(2, 3, 5-பிங்கல. கள௦௭.)

நரைக்கொள்ளு—சீர்க்கொழிப்பூடு. (வைத்தியமூலி. அக.)

நரைக்கொம்பு—எலும்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நரைத்தல்—மயிர்முதலியவெளுத்தல்.

நரைமை—வெண்மை. (உ-ம்.) “நரைமையிற்றிரைதோற்றகையின்றயது” (மணிமே. ௨௦. சச.)

நரையல்லி—வெள்ளாம்பல். (வைத்தியபரிபா.)

நரையுந்திரையுமில்லான்—காக்கை. (வைத்தியபரிபா.)

நல்—1. நன்மைஎன்னும் பண்படி. 2. வறுமை. (உ-ம்.) “கல்குயின்றன்னவெனல்கூர்வளி

மறை” (புறநா. ககசு.) [நல்குரவென்பது நல்வெனக்குறைந்து நின்றது.]

நல்கல்—1. நதல். (உ-ம்.) “எவையுநல்குஞ்செல்வரும்” (கந்தபு. ததிசெஉத். கருநி.)

2. உண்டிபண்ணல். (உ-ம்.) “சின்தையாலோர்வில்லங்கணைகள் பலவும்விரைவொடுநல்கி” (கந்தபு. திருவி. சக.)

3. பயன்படல். (உ-ம்.) “அயற்றேவார்நல்கார்” (கிருதூற். அக.)

4. பெறுதல். (உ-ம்.) “நல்கியதாதையைக்கொலைசெய்தநயன்” (திருவிளா. மாபாத. க.)

5. மகிழ்தல். (புறநா. னூறு. அ௦.)

நல்கி—கொடுத்து. (புறநா.)

நல்கிலும்—உவப்பினும். (புறநா.)

நல்துதல்—நல்கல்.

நல்துரவு—தரித்திரம், துகரப்படுவனயாவும்மில்லாமை. (உ-ம்.) “நல்குரவென்னுநகை” (வன். க௦சக.)

நல்கூர்நல்—தரித்திரப்படல். (உ-ம்) “நயனுடையானல்கூர்ந்தானாதல்” (வன். உகக.)

நல்கூர்ந்தோன்—தரித்திரன். (சூ. நிக. உ: சக.)

நல்கூர்வேள்வியார்—சங்கப்புலவரிலொருவர். (அபிதாநசி.)

நல்லசாரம்—அத்திப்பிசின். (வைத்தியபரிபா.)

நல்லது—நன்மையானது; அது: அறம். (பரிபாடல்.)

நல்லபாம்பு—நாகப்பாம்பு. (வழக்.)

நல்லம்—கறுப்பு. (சூ. நிக. அ: உஉ.)

நல்லம்மான்பச்சரிசி—ஒரு பூண்டு. (வைத்தியபரிபா.)

நல்லமிளகு—சருமிளகு. (வைத்தியபரிபா.)

நல்லரிவஞ்சம்—போகபூமியாற்றெனும். (கூர்மபு. வருணத். உசு. உரை.)

நல்லவர்—1. அறிஞர். நல்லவர் எனினும் நல்லோர்எனினுமொக்குமென்க. (சூ. நிக. உ: எ.)

2. உத்தமர். (உ-ம்.) “நல்லவன்வியாதனைக்கோன்” (சிவரக. வரலா. கக.)

3. விகுதியொருமைசுருத்தக. 3. சிநேகிதர். (சூ. நிக. உ: ருஉ.)

4. மடவார். (உ-ம்.) “நல்லவர்க்காரணன்காகியமார்பு” (புறநா. கச.)

நல்லவேளை—1. நல்சமயம், காலம்.

நல்லவை — 1. நற்சுவை. மிகுதி, ஒப்புத் தாழ்வு என்று மூன்றனுள் முன்னிரண்டுமாம்.

வகையறிந்துயர்ந்தோ ரொத்தவர் தாழ்ந்தோர் மருவுமூன்றவையுமாராய்ந்து என விநாயகபு.

அரசியற். ககரு. கவியிலதிக. 2. மேன்மையுள்ளவை.

நல்லன்—நல்வன். (வழக்.)

நல்லாதனா—திரிகடுகமென்னுதல்தெய்த
ஒராகிரியர். (அபிதாநசி.)

நல்லாபிணை—பாரதம்பாடினோர். (அபி
தாந.)

நல்லார்—1. அறிஞர். (சூ. நிக. உ. எ.) 2.
உத்தமர். (உ-ம்) “நல்லாரைக்காண்பதுவுநன்
தே” (வாக்குண். அ.) 3. மாதர். (திருவிளை.
திருமணப்ப. ககக.)

நல்லான்—1. நலமுடையவன். 2. பெண்.
(உ-ம்.) “மெல்லிநல்லாடோழ்சேர்” (ஆத்திருடி.

நல்லி—நல்லான். (வழக்.)

நல்லேறு—எருமையேறு. (உ-ம்) “நல்லேறு
பொருடங்கல்லென்கம்பலை” (மலைபடு. ககரு.)

நல்லோர்—1. அறிஞர். (உ-ம்.) “நவை
பொறுக்க-நல்லோரையிரந்தேமேல்” (கோயிற்
பு. பாயிர. உ. எ.) 2. உத்தமர். 3. மகளிர். (ஐங்குறு.)

நல்வழி—1. ஒளவையார்செய்த ஒரு தூல்.
(அபிதாநசி. 2. சன்மாரக்கம்.)

நல்வினை—புண்ணியம். (உ-ம்.) “நல்வினை
புழந்து” (பிரமோத். பஞ்சா. கஅ.)

நலகீதல்—கசங்கச்செய்தல், அல்லது வருந்
தச்செய்தல் எனினுமாம்.

நலங்கல்—1. முடங்கல். (உ-ம்.) “மலையா
வினலங்கலினைத்தவர்” (ம-தி. க00.) 2. வருந்
தல். (உ-ம்.) “இலங்கையிற்றாலங்கவிட்ட”
(இராமா. ஆரணிய. மாரீசன்வதை. நு.)

நலங்கு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நலங்குதல்—வருந்தல். (உ-ம்.) “உயிர்வருந்த-
நலங்கிவந்து” (அரிச்சந்திரபு. வேட்டன். ச0.)
(இராமா. ஆரணிய. மாரீசன்வ. நு.)

நலத்தது—1. விரும்பப்படுகின்ற. (உ-ம்.)
“நலத்தகுநாநின்றுகிக்கும்” (சிந்தா. நாமக.
சக.) 2. அழகுதக்க. (ஐங்குறு.)

நலத்தல்—நயத்தல்.

நலத்தம்—சடாமாஞ்சி. (வைத்தியபரிபா.)

நலதம்—வென்வெட்டிலேர். (வைத்திய
பரிபா.)

நலதம்பு—வேப்பமரம். (வைத்தியபரிபா.)

நலதை—சடாமாஞ்சி. (வைத்தியபரிபா.)

நலநாறி—சுவகரத்தை. (வைத்தியபரிபா.)

நலப்பாடு—மிகுநன்மை.

நலப்பு—நன்மை. பு-பண்புப்பெயர்விகுதி.

நலபிரதி—பொட்டிலுப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நலம்—1. அழகு. (சூ. நிக. அ. உ. எ.) 2. அன்பு.
(சிந்தா.) 3. இன்பம், நன்மை. (உ-ம்.) “நலத்து
டன்வன்மனைநன்னுமெல்லையில்” (பாரத.
குருகுல. சக.) 4. உபகாரம். 5. சுகம். 6. செம்
மைநிறம். (உ-ம்.) “நலம்பெறுகலிங்கத்துக்குறந்

கின்மிசை” (திருமுருகு. 40க.) 7. நிறம். (உ-ம்.)
“எழினலமந்நலம்” (கலி. கரு.) 8. பயன்.
9. மேம்பாடு (உ-ம்) “நலமுருவுமிலிங்கபூசனை
யின்மேன்மை” (சுவரக. அபுத்தியுருவ. க.)
10. மேம்பாடுடையவன். (உ-ம்.) “நலத்தின்க
ணரின்மைதோன்றின்வனைக்-குலத்தின் கண
மப்படு” (வன். கருஅ.) [ஆகுபெயர்.] 11.
விருச்சிகராசி. (4, 5, 11-பிங்கல. கௌ0அ.)

நலம்பாராட்டுதல்—தெய்வப்புணர்ச்சியின்
பின்னிகழ்வது. (அகப்பொ. களவிய. க.) புனை
ந்து அழகுசெய்தல் என்றார் சிலப்பதிகாரவுரை
யில்.

நலமலை—அத்திப்பிசின். (வைத்தியபரிபா.)

நலவல்—நாவல். (வைத்தியபரிபா.)

நலவு—நன்மை. (வழக்.)

நலன்—நலம். இறுதிபோலியாயினிது.

நலி—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நலித்தல்—நலிவித்தல்.

நலிதல்—1. அழிதல். (சிந்தா. அரும்பத
வுரை.) 2. நெருக்கல் (புறப்பொ.) 3. மெலி
தல். 4. வருந்தல். (உ-ம்.) “நாணன்” பார்.

நலிநீருகம்—தாமரைத்தண்டு. (வைத்திய
பரிபா.)

நலிவு—1. அழிவு. 2. நருக்குதல். (புறப்
பொ.) 3. மெலிவு. 4. வருத்தம்.

நலை—சங்கையிற்சங்கமிக்கு மொருநதி.
(அபிதானகோ.) நலையென்றும் பெயருண்டு.

நல்வல்—நாவல் மருஉ.

நலவி—1. அத்தநான். (சூ. நிக. க. எ. உ.)
2. அழகு. (சூ. நிக. அ. உ. எ.) 3. இளமை.
(சூ. நிக. அ. உ. எ.) 4. தோணி. (சூ. நிக. கக:
வகரவெ. சச.) 5. மான். (உ-ம்.) “நலவிவிழிச்
சேயினுமாட்டெய்தி” (பிரமோத். க: உ0.)

நலக்கிரகம்—ஆனத்தன், சந்திரன், செவ்
வாய், புதன், வியாழன், சுக்கிரன், சனி, இராகு,
கேது என்பன. (உ-ம்.) “பின்னுமுளதேவர்
நலக்கிரகமுவின்கூட்டம்” (சுவரக. சத்திய
விரத. சச.)

நலக்கிரகவாதமும்—நலக்கிரகங்களாலே
செருட்டிமுதலிய கிருத்தியமுண்டா மென்று
வாதிப்பவன் மதம். (த. நி. போ. உஅரு.)

நலகண்டம்—ஒன்பதுகண்டம்; அவை: கீழ்
விதேகம், மேல்விதேகம், வடவிதேகம், தென்
விதேகம், வடவிரேபதம், தென்னிரேபதம்,
வடபரதம், தென்பரதம், மத்திமகண்டம். (சூ.
நிக. கஉ: கக.) குருவருடம், இரணியவருடம்,
இரமியவருடம், இளாவிரதவருடம், கேது
மால்வருடம், பத்திரவருடம், அரிவருடம், கிம்
புருடவருடம், பாரதவருடம். (உ-ம்.) “நலகண்

டவெல்லையறிவன்மாதோ" (கந்தபு. அண்ட கோச உரை. கரு.)

நவகோடிசித்தபுரம் — திருவாவடுதுறை. துறைசையந்தாதியில் நவகோடிசித்த என்னு முதற்குறிப்புள்ள செய்யுளிற்காண்க.

நவகோணத்தாள் — உமாதேவி. (உ-ம்.) "நவகோணத்தாட்சிறையை" (சிவரக. தேவர் முரிவர். க.)

நவச்சாரம்—ஒருமருந்து. (வைத்தியபரிபா.)

நவச்சி—எவட்சாரம். (வைத்தியபரிபா.)

நவச்சிரத்தம்—முதலாம் மூன்றாம் ஐந்தாம் ஏழாம் ஒன்பதாம் பதினொரநாளிற்செய்யுஞ் சிராதம்.

நவசாரத்தாள்—பொன்மணல். (வைத்திய பரிபா.)

நவசாரம்—நவச்சாரம்.

நவஞ்சம்—அசமதாகம். (மலையக)

நவட்சாரம்—நவச்சாரம்.

நவட்சி—எவட்சாரம். (வைத்தியபரிபா.)

நவத்துவாரம் — ஒன்பதுவாயில்; அவை: கண்ணிரண்டு, ஸ்க்கிரண்டு, செவ்விரண்டு, வாயொன்று குதமொன்று குறியொன்று. (சூர் மபு. அரியயன். சு. உரை)

நவதளம் — தாமரைத்தளிர். (வைத்திய பரிபா.)

நவதாநியம் — ஒன்பதுதாநியம்; அவை: உழுந்து, எள்ளு, கடலை, கொள்ளு, கோதுமை; அவரை, துவரை, நெல்லு, பயறு என்பன. அவரை என்பது கருமொச்சை. பயறு என்பது பாசிப்பயரை (இதனைப் பொருட்டுகைகிகண்டி லறிக.)

நவதாரணை — ஒன்பது தாரணை; அவை: சதுரங்கதாரணை, சத்ததாரணை, சித்திரதார ணை, நாமதாரணை, செய்யுட்டாரணை, பொ ருட்குறைநிறைதாரணை, மாயாதாரணை, வச் சிரதாரணை, வத்துத்தாரணை என்பன. (சூ. நிக. கஉ. ௧௦௦.) பிங்கலகிகண்டிற் சிலபெயர் வேறுகூறுவர்.

நவதாளம்—ஒன்பதுவகைத்தாளம்; அவை: அரிதாளம், அருமதாளம், சமதாளம், சயதாளம், சித்திரதாளம், துருவதாளம், நிவிர்த்ததாளம், பழமதாளம், வீடதாளம் என்பன. (சூ. நிக. கஉ. ௧௦௨.) பிங்கலகிகண்டிற் சிலபெயர் வேறு கூறு வர்.

நவதி—1. தொண்ணூறு. 2. பொடுதலை. (வைத்தியபரிபா.)

நவதீர்த்தம் — நவநதி, ஒன்பதுதீர்த்தம்; அவை: கங்கை யமுறை சரசுவதி நருமதை சிந்து காவேரி கோதாவரி சோணநதி துங்க

பத்திறை என்பன. (உ-ம்.) "கங்கைநதியாதி நவதீர்த்தக்கரைநாட்டுள்" (சைவச. ஆசாரிய. உ.)

நவநாகம் — 1. அசமதாகம். (மலையக.) 2. ஒன்பதுநாகம்; அவை: அநந்தன் ஆதிசேடன் கார்க்கோடகன் குளிகன் சங்கபாலன் தக்கன் பதுமன் மகாபதுமன் வாசுகி யென்பன. ஆதி சேடனைநீக்கி எட்டுநாகத்திற்கு (சூ. நிக. கஉ: எ.அ.) கவிபார், ஆதிசேடனாகிய அரகைச்சேர் த்து நவநாகமென்பர்.

நவநாதசித்தர்—சத்தியநாதர் சதோகநாதர் ஆதிநாதர் அநாதிநாதர் வகுளிநாதர் மதங்க நாதர் மச்சேந்திரநாதர் கடேந்திரநாதர் கோ ரக்கநாதர் என்னு மொன்பது சித்தர். (வேதா சூ. கசு. உரை.)

நவநீ—மணியூரகத்திற்குரிய பத்தமளங்கள் பத்தில் ஒன்றிலுள்ள அதிதேவகை. (சி. சி. அ. உக. மறை.)

நவநீதம்—வெண்ணெய். (சூ. நிக. சு: உ.எ.)

நவப்பிரசாபதீகள்—காசிபர் முதலான ஒன் பதின்மர்.

நவப்பிரமரீ—மரீசி, பிருகு, அங்கிரா, இருது, புலகன், புலத்தியன், தக்கன், வசிட்டன், அத் திரி என்னும் ஒன்பது முரிவர். (உ-ம்.) "செரு ய்னை தவிர்த்தநவப்பிரமரெனச்செப்புவர்" (சூத. சிவமான். க0: கக.) [இவர்களை பிரமாவின் மந்த்ரிகின்றின்று சிருட்டிக்கப்பட்டவராத லால் மாநசுபுத்திரரென்று சொல்லப்படுவரென்றும் பிரமாவைப்போலப் படைக்குந்தொழிலுடைய வராதலால் நவப்பிரமரென்றுஞ் சொல்லப்படு வர்.]

நவப்பிரீதி—பொட்டிலுப்பு. (வைத்திய பரிபா.)

நவபண்டம்—நவதாநியம். (உ-ம்.) "எல்லே தீர்நவபண்டமுமெடுத்துவாய்மடுத்தான்" (திரு விளை. குண்டோ. கரு.)

நவபுண்ணியம் — ஒன்பது புண்ணியம்; நீத்தவர்க்குச்செய்வன, அவை: அமுதமேந்தல், அருச்சித்தல், ஆசந்திநுத்தல், எதிர்கொளல், தாள்கழுவுதல், தீபங்காட்டல், தூபங்கொடுத் தல், பணிதல், புழ்தல் என்பன. (சூ. நிக. கஉ: கஅ.)

நவபேதம்—சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவன், மகேசுரன், உருத்திரன், மால், அயன் எனச் சத்தமாயையிலே சிவன் கொள் ளப்பட்ட ஒன்பதுவர்க்கமாகிய திருமேனிகள். (சி. சி. உ: எசு. ஞாநப்.)

நவம்—1. ஒன்பது. 2. கார்க்காலம். 3. கேண் மை. 4. சாரணை. (மலையக.) 5. பாம்பு. (வைத் தியபரிபா.) 6. புதுமை. (உ-ம்.) "நன்னயன்

கொள்சங்கீதப்ரசங்கமுநவநவம்பெறுநாட்டியப் புங்கமும்" (சிவரக. தேவிநாட்டியம். உக.) (1, 2, 3-சூ. நிக. கட. வகரவெ. க.)

நவமணி — ஒன்பது இரத்தினம்; அவை: கோமேதகம், நீலம், பவளம், புருடராகம், மரகதம், மாணிக்கம், முத்து, வயிரம், உயிரேரியம் என்பன. (உ-ம்.) "அம்பொன் நவமணிக்கலன் பொன்னுடைநல்கிணன்" (திருவிளை. மெய்க் காட். கூசு.) (சூ. நிக. கட: கருக.)

நவமணிமாலை-1. ஒன்பதுவகைமணிமாலை. 2. வெண்பாமுதலாக வேறுபட்டபாவும் பாவின்மும் ஒன்பது அந்தாதியாகப்பாடுமோர் பிரபந்தம். (உ-ம்.) "வெண்பாமுதலா வேறேரொன் பது-நண்பாக்கடனவமணிமாலை" (இலக்கண வி. அக.)

நவமாலி—மனோசிலை. (வைத்தியபரிபா.)

நவமி—ஒன்பதாந்திதி. (உ-ம்.) "சத்தமி" பார்.

நவரசம்—ஒன்பதுசுவை; அவை: அற்புதம், இரௌத்திரம், கருணை, குற்சை, சாந்தம், சிங்காரம், பயம், பெருநகை, வீரியம் என்பன. (சூ. நிக. கட: கருச.)

நவரத்தினம்—நவமணி. (வழக்.)

நவரதம்—நவரசம். (வழக்.)

நவராத்திரி—கந்திமாதத்தில் இலக்குமி சரசுவதி துர்க்கையாகிய சத்திகளைப்பூசிக்கும் ஒன்பது தினம். (அபிதாநசு.) பூசித்தோர் சத்திரு செயம் போகம் ஞானம் பெறுவர்.

நவரோக — ஓரிதாகம். இதனைக்காந்தார மென்னும் பண்ணோதம்போதுசேர்த்துஞ் சொல்வர்.

நவலோகம்—ஒன்பதுவகைலோகம். (வழக்.)

நவலோகாங்கம்—காந்தம். (வைத்தியபரிபா)

நவவிதபிரபஞ்சம்—பஞ்சமகாபூத முதலாகிய நவவித சமுசாரம். (வாசுதேவ. கசக.)

நவவியாகரணம்—கிரந்தவிலக்கணமாகிய ஒன்பது வியாகரணம்.

நவவியுகம்—காலவியுகம், குவ்வியுகம், நாமவியுகம், ஞானவியுகம், சித்தவியுகம், நாதவியுகம், வீரவியுகம், கலாவியுகம், சிவவியுகம்.

நவவிலாசசபை — அதிதூதர், சத்துவகர், ஞானாதிகர், தூதர், நாதகிருத்தியர், பத்திச் சுவாலகர், பத்திராசனர், பலவத்தர், பிராதமி கர் என்னுமொன்பதுவகைச் சத்தான்மாக்கள் கூடிய தேவசபை.

நவாங்கம்—ஒமம். (வைத்தியபரிபா.)

நவாங்கிசம்—1. இராசியையொன்பதாய்ப் பகிர்ந்தல். (வருஷாதினால் பார்.) 2. ஒன்பது பங்கு.

நவித்தல் —அவித்தல். (சூ. நிக. கட: உக.)
நவியம்—1. கோடாலி. (உ-ம்.) "வடநவின் வியம்" (புறநா. உக.) 2. புதியது. 3. மழை. (சூ. நிக. எ: உ.)

நவியம்பாய்தல்—வெட்டுதல். (புறநா.)

நவிரி—1. ஆண்மயிர். 2. மருதயாழ்த்திறம். 3. வாள். (1, 2, 3-சூ. நிக. கக. வகரவெ. கரு.)

நவிரம்—1. ஆண்மயிர். 2. உச்சி. 3. ஒரு மலை. (உ-ம்.) "பேரிசைநவிரமேளஉறையும்" (மலைபடு. அஉ.) 4. தலை. (உ-ம்.) "நனைபுலாவனசத்தலர்வேதனார்நவிரம்வேறுபடுத்தது" (சேதுபு.காயத்திரி. கூஎ.) 5. புன்மை. 6. மயில். 7. மலை. 8. வாள். அம் சாரியை. (1, 2, 3, 6, 7-பிங்கல. கூஎகக.)

நவிரோழுகந்தி—முட்சங்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நவில் — தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "கொன்னவில்லுறவர்" (கந்தபு. வள்ளி. ககஎ.)

நவில்லல்—1. கூறியடிப்படுத்தல். (உ-ம்.) "நல்லோர்குழியுநாநவிலலவையத்து" (மலைமடு. எஎ.) 2. செய்தல். (உ-ம்.) "கொன்னவில்லுறவர்மாதர்குயிற்றியகோலநீங்கி" (கந்தபு. வள்ளி. ககஎ.) 3. சொல்லல். (உ-ம்.) "நவிலலுற்றதெனன்னையே" (சிவரக. தேவியுடன். சு.) பயிலுதலென்பார். (புறநா.) 4. பழகுதல். (புறப்பொ.)

நவிலுதல்—நவிலல்பார்.

நவிற்கி—நவிறல்.

நவிறுதல்—நவிறல்.

நவிறுதல் — 1. ஆராய்தல். (பரிபாடல்.) 2. சொல்லல்.

நவிறுதல்—தலைப்படு. (பரிபாடல்.)

நவிறல்—சொல்லல்.

நவின்றதை—நவின்றது. ஐ சாரியை. (பரிபாடல்.)

நவின்று — 1. பயின்று. (பத்துப்பா.) 2. மிக்கு. (பரிபாடல்.)

நவின்றோர்—பயின்றோர். (பரிபாடல்.)

நவின்றோர்க்கினிமை — தூலின் பத்தழகி னென்ற; அது: கற்போனுக்குத்திருத்திப்படுத்தகை. (நன். கக.)

நவிறம்—புதிது.

நவை—குற்றம். (உ-ம்.) "நாடுங்காற்றோன்ற நவை" (இன்னிசை. கசு: உ)

நவோத்திரதம்—வெண்ணெய். (வைத்தியபரிபா.)

நழக்கம்—மழுங்கல். (வழக்.)

நழுகு—1. நழுக்கம். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நழுக்துதல்—மழுங்கல். (வழக்.)

நழுகிகல்—மழுங்கல். (வழக்.)

நழுவல்—1. வழுவுதல். (உ-ம்.) “சிகையவிழுவடைநழுவ” (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. உள.) 2. விலகல். (வழக்.)

நழுவுதல்—1. வழுவுதல். 2. விலகல். (1, 2-வழக்.)

நள்ளல்—1. உச்சிப்பொழுது; இது: நடு என்பது ஆகுபெயராய்ச்சிப்பொழுதை யுணர்த்தியது. 2. செறிவு. (மணிமே.) 3. நடு. (உ-ம்.) “ஆதிநள்ளந்தம்மில்லாஉரும்பெருஞ் சோதியான்” (அருணகிரிபு. அருணைசலோதய. உக.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. நள்ளன்னுமோசை. (புறநா.) 6. மிகுதிப்பொருடருமோசைச் சொல்.

நள்ளல்—நட்பாகப்பொருந்துதல். (உ-ம்.) “பண்பின்களிர்பயன் றாக்கிநள்ளாவிடல்” (வள். ககஉ.)

நள்ளலர்—நள்ளார், நள்ளலர் எனினும் நள்ளலர் எனினுமொக்கும்.

நள்ளரி—பகைவர். (உ-ம்.) “நள்ளர்சமர்த் தொழில்கடந்ததண்டகனும்” (கந்தபு. திருநகரப. அள.)

நள்ளாறு—ஒரு சிவஸ்தலம். (உ-ம்.) “கடனாகைநள்ளாறுகாறியில்கோளரியூர்” (கந்தபு. கந்தவிரத. ககஅ.)

நள்ளி—1. கடையெழுவள்ளலொருவன். (உ-ம்.) “கொள்ளாரோட்டியநள்ளியும்” (புறநா. கருஅ.) 3. கற்கடகவிராசி. (கு. நிக. க. சுசு.) 4. நண்டு. (கு. நிக. ச. எள.)

நள்ளிருணி—இருவாட்சிப்பு. (உ-ம்.) “நரந்தநாகநள்ளிருணி” (குறிஞ்சி. ககச.)

நள்ளிருள்—1. செறிந்தவருள். (உ-ம்.) “நள்ளிருள்சீய்க்குஞ்செய்யநகைமணித் கொடிஞ்சித்தேரும்” (நைடத. சுயம்வர. சு.) (புறப்பொ.) 2. நடுவிரா.

நள்ளு—நடு. உகரஞ்சாரியை.

நள்ளுதல்—நட்புக்கொள்ளுதல்.

நள்ளுநர்—சிறேகிதர். (கு. நிக. உ. ருஉ.)

நள்ளெனியாமம்—நள்ளென்னுமோசையை யுடைய யாமம். (உ-ம்.) “நள்ளெனியாமத்துப் பள்ளிகொள்ளான்” (நெடுநல். கஅசு.)

நள்ளென்னுமோசை—அதுகரணவோசை. நிகண்டிற்கூதிய அதுகரணவோசைகள்போல் இதுவுமொன்றென்க.

நள—வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடங்க ளிலே ஐம்பதாவதாகண்டு. (வருஷாதிரூ.)

நளகூபரன்—குபேரன்மகன். (அபிதாநசி.)

நளத்தம்—சடசமாஞ்சி. (மலையக்.)

நளம்—1. சிற்பதுன்முப்பத்திரண்டி. னென்று. தாமரை. (வைத்தியபரிபா.)

நளப்பல்—வெட்பாலை. (வைத்தியபரிபா.)

நளபள்—சணல். (வைத்தியபரிபா.)

நளல்—நண்டு. (வைத்தியபரிபா.)

நளன்—1. இராமர்முதலானவர்கள் இலங்கைக்குப்போவதற்குச் சேதுவிலையைக் கட்டிய ஒரு குரங்கு. (இராமா. சேதுபந்தனப். க.) 2. நிடதநாட்டையரசாண்டவோரசன்; இவன்: அறுவகைச்சக்கிரவர்த்திகளிலும் முதலெழு வள்ளர்களிலும் ஒருவன். நைடதம்பார்.

நளி—1. குளிர்ச்சி. (உ-ம்.) “மரம்பிறங்கிய நளிச்சிலம்பு” (புறநா. ககசு.) 2. கூட்டம். (உ-ம்.) “ஒளிதிகழ்திருந்துமணிகளியிருளகற் றும்” (புறநா. ககஉ.) 3. செறிவு. (உ-ம்.) “நளியிருமுன்னீர்” (புறநா. சுசு.) 4. தேன். (வைத்தியபரிபா.) 5. பெருமை. (உ-ம்.) “நளிகடல்” (புறநா. ககசு.) 6. வெண்சாறடை. (உ-ம்.) “ஒலிவேளைநளிசங்கு” (நைட. நைடலக. எஉ.) நளிகை—மூங்கிற்குழாய். (உ-ம்.) “நளிகைக் கழுக்குவந்தநாசமெனநாடி” (ஒளிவில். துறவு. ஏ.)

நளிதல்—செறிதல். (பதிற்றுப்.)

நளிந்து—செறிந்து. (உ-ம்.) “நளிந்துபலர் வழங்காச்செப்பம்” (மலைபடு. ககஎ.)

நளிநம்—1. இங்கிதம். (வழக்.) 2. தாமரை. (உ-ம்.) “நாளங்கொள்நளிநப்பள்ளி” (இராமா. குர்ப்பணகை. ச.) 3. பரிசுநாசம். (உ-ம்.) “பயிலுமானவர்பேசனளினமே” (சேதுபு. நாட்டி. ககரு.)

நளிந்—1. இலக்குமி, சரஸ்வதி. 2. ஒரு பாலாரிட்டதேவதை. (வி.ணி. உகஅ.) 3. தாமரை வாலி. பீநாட்சிபிள்ளைத்தமிழ் முப்பத்து முக்கோடிதேவர் துதியிற்காண்க.

நளிநை—இலக்குமி, சரஸ்வதி.

நளிர்—1. குளிர். 2. நண்டு. 3. நெருக்கம். 4. பெருமை. (உ-ம்.) “நளிர்முனம்மதுரை மூதார்” (திருவிளை. நான்மா. ரு.) (1, 2, 3, 4-கு. நிக. கக: எகரவெ. க.)

நளந்த—ஒருகிளிக்ஞ்சில். (வழக்குப்போலும்.)

நளை—1. எலத்தோல். (வைத்தியபரிபா.) 2. கங்கையில்சங்கமிக்குமொருநதி. (அபிதாநசி.)

நற்கீரன்—நக்கீரன்.

நற்கு—நன்கு. (உ-ம்.) “அநநற்கறிந்தனை யாயின்” (புறநா. கரு.) [விகாரம்.]

நற்குணம்பத்து—மெய்யுரைத்தல், நல்வார்த்தை, இனியனகூறல், பயன்படுசொல், என் கின்ற வாக்கின்குணம்நாலும், பள்ளிவல்லவரு தல், தவம்புரிதல், தாநஞ்செய்தல், என் கின்ற

காயத்தின்குணம் மூன்றும், அருணியை வு, ஆசையறுத்தல், தவப்பற்று என்கின்ற மரதின் குணமூன்றுமாம். (சி. சி. அ: ௧௨. நிரம்ப.)

நற்சங்குலதம் — ஒன்றுதொடுத்து முறையே தாங்குகின்றிற்பது.

நற்சாங்கம் — சாலம்பாஷாணம். (வைத்தியபரிபா.)

நற்சாந்து—1. சந்தனம். 2. சுண்ணச்சாந்து. நற்சாரி—நவச்சாரம். (வைத்தியபரிபா.)

நற்சீந்தில் — பலவகைச்சீந்திற்கொடியிலே ஒருவகைச்சீந்திற்கொடி.

நற்கோடம் — கறிச்சீரகம். (உ-ம்.) “சுக்கு வசம்பு நற்கிரகம். (தைல. தைலவ. ௧௩.)

நற்செங்கல்—மஞ்சட்காவிக் கல். (வைத்தியபரிபா.)

நம்பரங்குன்றி—சிந்துலவணம். (வைத்தியபரிபா.)

நற்பலம்—வெட்பாலை. (மலையக.)

நற்பிரியம்—1. பற்படம். (மலையக.) 2. மிகு பகை. (வழக்.)

நற்போர் — அறத்தாற்பொருளின்றபோர். (உ-ம்.) “முக்கோலசைநிலைகடுப்பநற்போர்” (முல்லை. ௩௮.)

நற்றியம்—பெற்றதாய். (உ-ம்.) “செவிலிநற் றுய்தோழியை” (அகப்பொ. அகத்திணை. ௧௧௧.)

நற்றிணை—ஒரு தூல்.

நற்றாடி—1. நாகமரம். 2. வேர். (1, 2-பிங் கல். ௩௯௧௫.)

நற்றாள்—1. அத்திப்பிசின். 2. அத்திரம். (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நற்றாபம்—சாம்பிராணி. (உ-ம்.) “நாரொடு முக்குந்திருக்கநற்றாபம்” (தைல. தைலவ. ௧௩௫.)

நறம்பநப்பு—இஞ்சி. (வைத்தியபரிபா.)

நறவம்—1. அரத்தை. (உ-ம்.) “நறவந்திரி கடுவேனிமதரஞ்சிவகை” (தைல. தைலவ. ௬௭.) 2. அனிச்சமரம். (உ-ம்.) “தண்டளிரநற வமெங்கும்” (பெரியபு. திருநாட். ௨௬.) 3. கள். (இராமா. நாட்டுப். அ.) 4. குங்குமமரம். (மலை யக. 5. ஞாழல். (மலையக.) 6. தேள். (வைத் தியபரிபா.) 7. நாறைக்கொடி. (உ-ம்.) “நந்தி நறவறும்புன்கை” (குறிஞ்சி. ௧௧.)

நறவு—1. என். (உ-ம்.) “குறையின்றபருகி நறவுமகிழ்ந்து” (மலைபடு. ௧௭௨.) 2. குங்கு மரம். (மலையக.) 3. தேன். (உ-ம்.) “நறவார் மந்தாரவரும்பு” (கோயிற்று. வியாக்கிர. ௨௧) 4. தேனாற்சமைத்தமைத்தது. (கலி. ௧௪௭. உரை) 5. மலரினொருவகை. (பதிற்றுப்.)

நறளை—ஒரு பூடு; இது: சிறுநறளை, பெரு நறளை, புளிநறளை என மூவகைப்படும். (வைத் தியபரிபா.)

நறு—1. கள். (உ-ம்.) “நனையினுனந்துநறு” (நான்மணி. ௪௭.) 2. தேன். 3. நறவம்பூ. (பரிபாடல்.) 4. வாசனை. (2, 4-வைத்தியபரிபா.)

நறுஅ—நறவு. (உ-ம்.) “நறுஅவலிழந்தன்ன வென்மெல்விரற்போதுகொண்டு” (கலி. ௪௫.)

நறியது—நல்லது.

நறிவிளா—நிலவிளா. (வைத்தியபரிபா.)

நறு—நறுமை. மை விருதியின்ரி வந்தது.

நறுக்கு—1. துண்டு. (வழக்.) 2. தெரிநிலை வலினைப்பகுதி.

நறுகீதத்திப்பில் — தேசாவரம் என்னுஞ் சரக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நறுகீததல்—துண்டித்தல் (வழக்.)

நறுக்குழலம்—1 திப்பிலிக் கொட்டை. (தைலவ.) 2. வெட்டிலேவர். (வைத்தியபரிபா.)

நறுங்கடி—நறியவூறுகாய். (உ-ம்.) “மாங் காய்நறுங்கடிகூட்டுவேம்” (கலி. ௧௦௯.)

நறுங்கரத்தை—ஒருகரத்தை. நறுகரத்தை யென்பர்.

நறுஞ்சுதை—நல்லபசும்பால். (தைலவ.)

நறுந்தாளி—பசுந்தாளி. ஒங்கொடியென்றும், வாசனைத்தாளியென்றற்கூறுவர். (வைத்திய பரிபா.)

நறுந்தோகை — அதிவீரராமபாண்டியன் செய்த ஒரு சிறிய நீதிநூல். (குபிதானகி)

நறுநலகை—நறுந்தாளி (வைத்தியபரிபா.)

நறுநெனல்—சாடுக்கொலிக்குறிப்பு.

நறுநாற்றம்—சுகந்தம். (வழக்.)

நறுநெய்—பசுநெய். (வைத்தியபரிபா.)

நறும்பலா—சரப்பலா. (வைத்தியபரிபா.)

நறும்பிசின் — சாதிரம் என்னும் பிசின். (வைத்தியபரிபா.)

நறும்புல்—ஒருவகைப்புல். (உ-ம்.) “நரத்தை நறும்புன்மேய்ந்தகவரி” (புறநா. ௧௩௨.)

நறும்புனல்—பத்துத்துவாரிலும் ஐந்துவிரை யிலும் முப்பத்திருவகை ஓமாலிகையிலும் ஊ றியநீர். (கந்தபு. குமாரபுரி. ௬௬. உரை.)

நறுமருப்பு—இஞ்சி. (வைத்தியபரிபா.)

நறுமாதலம் — தித்திப்புமாதலம். (உ-ம்.) “கொளுஞ்சிறுமாதலமுட்சங்கு” (தைல. தைலவ. ௧௩௫)

நறுமுதல்—பற்கடித்தல். (வழக்.)

நறுமுதல்—உறுமுதல். (வழக்.) பொரு மையுறுதலென்றுக்கூறுவர்.

நறுமுறெனல்—நறுமுறுத்தல். (வழக்.)

நறுமை — 1. நன்மணம். (ஐங்குறு.) 2. நன்மை. (கு. நிக. அ: கூ.)

நறுவியது—நல்லது. (வழக்.)

நறுவிலி—ஒரு மரம். (உ-ம்.) “பாசிலமென் கொடியின்வடம்பயிலநறுவிலிபுரிந்து” (பெரிய பு. ஆறாம். கரு.)

நறை—1. இனிமை. (உ-ம்.) “நறைகொன் யாழ்தழித்தம்புருநாரதர்பாட” (திருவள்ளு. வர குண. 10.) 2. கன். (பிங்கல. கசகசு.) 3. குற்றம். (பிங்கல. கசகசு.) 4. சந்தனம். (பரி பாடல்.) 5. தேன். (உ-ம்.) “பூளைநறைவீ போல்” (திருவள்ளு. மாயப். எ.) 6. நறுநாற்றம். (திருமுரு. கக0. அடி. உரை.) 7. நறும்புகை. (கு. நிக. க: நுக.) 8. நறைகொடி. (உ-ம்.) “நறை நார்த்தொடுத்தவேங்கையங்கண்ணி” (புறநா. கசஅ.) 9. புகை. (உ-ம்.) “நறையொடுதுக ளென” (கலி. க0க.)

நறைக்காய் — சாதிக்காய். (உ-ம்.) “பைங் கொடிநறைக்காய்” (திருமுரு. கக0.) [நறு நாற்றத்தையுடையகாய் என்பது பொருள்.]

நன்களம்—நன்றாக. (பரிபாடல்.)

நன்காடு—இடிகாடு. (நன். உசஎ. உரை.) [இது மங்கலம்.]

நன்து — 1. அழகு. (கு. நிக. அ: உச.) 2. நன்மை. (உ-ம்.) “கற்புடையாடன்மணனரை விட்டிங்குறையின்தநன்குறுமோ” (சிவரக. தேவியிமையம். ச) 3. மிகுதி. (உ-ம்.) “உப தேசித்தல்”பார். (பரிபாடலில். மிக என்பர்.)

நன்செய்—நெல்லிளநிலம். (வழக்.)

நன்பகல்—1. அடியொத்தகாலம். (உ-ம்.) “விலைவாய்க்கடைநன்பகற்குழறவும்” (பட்டி ன. உசஅ.) 2. உச்சிகாலம். (உ-ம்.) “நன்பகல வணீத்து” (கலி. எச.) 3. எப்பொருளும்துகர் தற்குநன்றாகிய பகல். (உ-ம்.) “என்பெழுந்தி யங்குமியாக்கையர்நன்பகல்” (திருமுரு. கக0.)

நன்பகலநீர் — நன்றான உச்சிக்காலமான சந்தி. (உ-ம்.) “நன்பகலநீரடைவிலைவிலங்க வில்” (பொருநா. சசு.)

நன்பன்—சணல். (மலையக.)

நன்பால்—நல்லொழுக்கம். (சிந்தா.)

நன்மை—நன்கு. (உ-ம்.) “இம்மூன்று-நன் மையத்தவில்” (கிரிகடு. க0.) 2. மிகுதி. (உ-ம்.) “நல்லமழை-நல்லவெயில்என்பவற்றிற் போல” உலகவழக்கிற்காண்க.

நன்மைதடைப்பிடித்தல் — தயாவிருத்தி பெட்டிஒன்று.

நன்மொழி—தேவபாணி. (உ-ம்.) “சீருடை நன்மொழிநீரொடுதி” (பொருநா. உச.)

நன்றி—1. செய்நன்றி. (உ-ம்.) “நன்றிமறப் பதுகன்றன்று” 2. தருமம். (வன். கஎ.) 3. நன்மை. (உ-ம்.) “நன்றிசூழ்தருமமுதமார்த்தித் தரங்கத்தில்” (சிவரக. மேரு. கக.)

நன்றியில்செல்வம்—சம்பாதித்தவனுக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுதலில்லாதசெல்வம். (திருக் குறள். நன்றியில்செல்வமென்னும் அதிகார வுரையிற்றாண்க.)

நன்று — 1. நல்லது. 2. நல்வினை, அறம். (உ-ம்.) “சான்றோர்செய்தநன்றுண்டாயின்” (புறநா. கச.) 3. நன்மை. (கு. நிக. அ: கூ.) 4. பெரிது. (உ-ம்.) “செய்யசந்தநந்திம்பழமாதி யா-நையவாரிநடந்ததுநன்றரே” (சிந்தா. நா மக. அ.)

நன்னர்—நன்மை. (கு. நிக. அ: கூ.)

நன்னன்—மலைபடுகடாமென்னும் பாட்டின் தலைவனதும் அவன்நந்தையினதும் நாமம். (உ-ம்.) “நன்னன்சேய்நன்னன்நடந்தகொள் கையொடு” (மலைபடு. கச.)

நன்னரி—1. ஒரு பாற்கொடி. 2. நன்னரி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நன்னரியுபயம் — சிறுநன்னரி, பெருநன் னரியென்னு மிருவகை நன்னரி. (உ-ம்.) “கண்ணபாரங்கி”பார்.

நன்னூல்—1. நல்லநூல். 2. பவணந்திமுநி வர்செய்த இலக்கணநூல்.

நன்னெறி — 1. சிவப்பிரகாசராத் செய்யப் பட்ட ஒரு நீதிநூல். 2. நல்வழி.

நனந்தம்—புண்கு. (மலையக.)

நனந்தலை — 1. அகற்செய்யுடைத்தாகிய இடம். (உ-ம்.) “கழைபயின்னந்தலைக்கதிவள ரடுக்கம்” (புறநா. கசஅ.) 2. நடு. (உ-ம்.) “நாற் றடந்தயிர்கடன்னந்தலைநிலங்கீண்கு” (திருவி ளை. அந்நக்குழி. கூ.)

நனம்—அகற்சி. (உ-ம்.) “கல்லுயர்நனஞ்சா ரற்கலந்தியலுநாடகே” (கலி. 10உ.)

நனவிற்குழந்தி—சாக்கிரசமுத்தி. (வழக்.)

நனவு — 1. சாக்கிரம், தெளிவு (உ-ம்.) “நனவுடொருபொருளாயிருநயநங்கு னின்றான்” (மதுரைப்பதிற்று. அச.) 2. பகல் (உ-ம்.) “நனவினுலம்வாட” (கலி. 10உ.) 3. மெய்ம்மை. (உ-ம்.) “நனவிற்பாடியநல்லிசை” (பதிற்று. அரு.)

நனி—1. பெருமை. (பிங்கல. உஉஉரு.) 2. மிகுதி. (பிங்கல. உஉகூ.)

நனை—1. கன். (கு. நிக. க: கூ0.) 2. தேன். (உ-ம்.) “நனைவழிவேம்பன்றேறிற்றண்டிக்கு நம்மையென்னு” (திருவள்ளு. மாமனாகவந். கூ.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “வழது

ணங்காய்நனைபாணி" (சிவரக. அத்திப்பூ.உரு.)
6. பூமொட்டி. (உ-ம்.) "வேப்புநனையன்ன
நெடுங்கட்கள்வன்" (ஐங்குறு. ௧௦.)

நனைத்தல்—சுரமாக்கல். (உ-ம்.) "புலி"பார்.

நனைதல்—சுரமாதல். (வழக்.)

நனைப்பு—சுரமாக்குகை. (வழக்.)

நனைய—அரும்பு. (ஐங்குறு.)

நனையாவிழட்டி — ஆகாசத்தாமரையென்
றுங், கொட்டைப்பால்என்றுங் கூறுவர். (வைத்
தியபரிபா.)

நனைவு—1. சுரம். 2. நனைதல். (1, 2-வழக்.)

நா.

நா—1. மணிமுதலியவற்றினுக்கு. (உ-ம்.)
"பணினாவசைக்கும்படியென்னக்கழுத்தில்வீர-
மணினாவசைப்ப" (திருவள்ளு. மாயப். ௧௬.) 2.
நடு. (சூ. நிக. நு: ௪௬.) 3. நாக்கு. (உ-ம்.) "தீயி
னாற்சுட்டயுண்ணுள்ளாறுமாறாதே — நாவினாற்
சுட்டவடு" (வந். ௧௨௬.) 4. வார்த்தை. (உ-ம்.)
"நம்பினாவினாளுலகமெல்லாம்" (சிந்தா. நாமக.
௨௮௭.) [ஆகுபெயர்.]

நாக்கப்பூச்சி—நாங்கூழ். இதற்குப்பூநாகம்
என்றும் பெயருண்டு. (வழக்.)

நாக்கனிடுக்கூர்மை — கெந்தகலவணம்.
(வைத்தியபரிபா.)

நாகீது—நா. (உ-ம்.) "கொடுநாகக்கெறிந்து"
(திருவள்ளு. மாயப். ௧௬.)

நாக்த்துப்புற்று—ஒரு நோய். (வழக்.)

நாக்த்துழித்த—1. நடுவறுத்தான். 2. மூக்கிர
டை. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நாக்த்துழறல்—வாய்வெருவல். (உ-ம்.) "நாக்
குழறிப்-பாடினார்" (பாரத. இராசசூய. ௧௪௬.)

நாக்த்துழிச்சான்—ஒரு செடி. (வழக்.)

நாகநந்தி— } நாகலோகத்தப் பெண்.

நாககன்விகை— } (வழக்.)

நாககரிணம்—செவ்வாமணக்கு. (வைத்திய
பரிபா.)

நாககற்பம்—செவ்வீயம். (வைத்தியபரிபா.)

நாககெந்தி—1. நேர்வாளம். 2. வஞ்சிக்
கொடி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நாககேசரம்—சிறு நாகப்பூ. (வைத்தியபரிபா.)

நாககேளி—பெருமருந்து. (வைத்தியபரிபா.)

நாககந்திரன் — சைரசமயத்திற் சொல்லப்
படும் இருபத்துநான்கு தீர்த்தகருளொருவன்.
(ச. நி. பொ. ௨௭௬.)

நாகசம்—1. சிந்தாரம். 2. வங்கம். (1, 2-
வைத்தியபரிபா.)

நாகசம்பவம்—செவ்வரம். (வைத்தியபரி.)

நாகசித்விதை—சிவந்தபாஷாணம். (வைத்
தியபரிபா.)

நாகசிந்தம்—ஒருதுக்குழல். (வழக்.)

நாகசீவநம்—துத்தநாகம். (வைத்தியபரிபா.)

நாகணம்—1. ஒருபரிமளத்திரல்யம். (தைல.
தைலவ. சக: உரை.) 2. நகம். 3. நேர்வாளம்.
(1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நாகணவாய்—நாகணவாய்ப்புள். (சூ. நிக.
க: ௫௬.)

நாகணை—சர்ப்பசயநம். (உ-ம்.) "நாகணை
மீதுகண்டியிலும்" (கூர்ம. தக்கவமி. ௨௫.)
[நாகம். அ-ம் கடைக்குறை.]

நாகதகநி—ஓர் மரம். (வைத்தியபரிபா.)

நாகநந்தி—ஒரு மரம். (வைத்தியவகராதிகளி
வில்லை.)

நாகநாளி—ஒரு மரம். (வைத்தியபரிபா.)

நாகநாளிக்கள்ளி—ஒரு மரம். (வைத்திய
பரிபா.)

நாகதீபம்—ஐந்தலைவினக்கு. (வழக்.)

நாகதேந்தி—நேர்வாளம். (வைத்தியபரிபா.)

நாகதேயவம்—இந்துப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நாகதேளி—பெருமருந்து. (மலையக.)

நாகநீதி—நாகணம். (இது நேர்வாளம்.)

நாகநகரி—பவணலோகம். சைநர் வழக்கு.
(சிந்தா.)

நாகணம்—சங்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நாகப்பச்சை—ஒரிரத்திரம்.

நாகப்பூ—சிறுநாகப்பூ. (வைத்தியபரிபா.)

நாகப்பூச்சி—நாங்கூழ்ப்பூச்சி. (வைத் திய
பரிபா.)

நாகபட்டினம்—ஒருர். (இது கடலருகிலுள்
ளது.)

நாகபடம்—1. ஒரு காதணி, மாதாணிவது.
2. பாம்பின்படம். (வழக்.)

நாகபந்தம் — ஒருவகைச்சித்திரகல்; அது:
இரண்டு பாம்புகள்புணர்ந்து விளையாடுவன
போலத் தோன்றும்படி உபதேசமுறைப்படி
சித்திரித்த அறைகளிலே எழுத்துக்களைத்தொ
கையிற்சுருங்கிப் பொதுவாகநிற்கும்படி அமை
த்துப்பாடப்படுவது. (தண்டி. ௧௫) [நாகம்-
பாம்பு. பந்தம் சிறை, ஒடுக்கம்.] அட்டநாகபந்
தமுமுண்டு.

நாகபந்தி—அரசமரம். (வைத்தியபரிபா.)

நாகபலை—நாகமல்லி. (உ-ம்.) "ஆமலகி"பார்.
(தைல. தைலவ. ௧௦.)

நாகபாசம் — 1. ஒரு முடிச்சு. (சைவச.
பொது. ௧௪௫. உரை.) 2. பாம்புருவானவோர்
படைக்கலம். (உ-ம்.) "நாகபாசப்படலம்"
(இராமா.)

நாகபாடாணம்—ஒரு பாடாணம்.

நாகம் — 1. ஆகாயம். (சூ. நிக. கக. ககர வெ. ச.) 2. கஞ்சாங்கோரை. 3. காரீயம். (சூ. நிக. சு. கூ.) 4. குரங்கு. (உ-ம்.) “நாகத்தை நாகம்பிடித்துக்கொண்டேயொரு நாண் முழுதும்” 5. சுரபுண்ணை. (உ-ம்.) “நாகநறுமலருகிர” (திருமுரு. கூஉ.) 6. ஞாழல். 7. துத்தநாகம். 8. தேவலோகம். 9. நஞ்சு. (உ-ம்.) “ஆனைத்தீ யமுதங்கண்ட-பையணைஞைம்போல்” (சிந்தா. நாமக. கௌச.) [ஆகுபெயர்.] 10. நற்புடவை. (உ-ம்.) “கூலம்”பார். 11. நாகப்பச்சை. [ஆகு பெயர்.] 12. நாகப்பூ. (உ-ம்.) “நரந்தநாகநள் ளிருணை” (கு-பா. கச.) 13. நாகபாடாணம். 14. நாகலோகம். 15. பாம்பு. (உ-ம்.) “படத்தி னைப்பெரியநாகங்கடிப்பது” (அரிச்சமயாந. எ.) 16. புண்ணைமரம். (உ-ம்.) “தண்டலை”பார். 17. மலை. (உ-ம்.) “நாகத்தனியொருவில்லி யை” (இராமா. கரன்வதை. கௌ.) 18. யாணை. (உ-ம்.) “நாகத்தைநாகமணுகக்கண்டு” 19. விலாமிச்சவேர். (2, 6, 7, 19-வைத்தியபரிபா.) (4, 18-தனிப்பா. 2-ம் பாக. சடு0)

நாகமல்லி—நாகமல்லிகை.

நாகமல்லிகை—ஒருமல்லிகை; இது: அணிச் சமண்பர். (வைத்தியபரிபா.)

நாகமயம்—சுக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நாகமர்தா—துளசி. (வைத்தியபரிபா.)

நாகரீ—1. சர்ப்பசாகரிகள். 2. தேவர். (உ-ம்.) “நாகம்வேட்டுறைநாகரை” (சேதுபு. சேதுச். சக.)

நாகராகம்— } தேன்றொடை (வைத்திய நாகராகம்— } பரிபா.) (மலையக.)

நாககாணம்—செவ்வாமணக்கு. (வைத்திய பரிபா.)

நாகரத்திநம்—நாகமணி. (வழக்.)

நாகரம் — 1. ஒரு பாடை. 2. ஒருஉண்டு. (சூ. நிக. க. எசு.) 3. தேன்றொடை. 4. சுக்கு. (3, 4-வைத்தியபரிபா.)

நாகரான்—நகரத்தான்.

நாகராகம் — ஒரு பண். (சிலப். வேனிற். கூடு. உரை.)

நாகரத்தித்தைலம்—சுக்குத்தைலம் (உ-ம்.) “கடத்திலிடுகாரசாதித்தைலம்” (தைல. தைலவ. உ.)

நாகரீ—1. குருக்கத்தி. (சூ. நிக. ச. டு.) 2. தவசிமுருங்கை. (வைத்தியபரிபா.) இதனை, நாகரிசம் என்றுகூறுவர்.)

நாகரிகம்—கண்ணோட்டம். (உ-ம்.) “நயத்தக்க நாகரிகம்வேண்டிபவர்” (வன். டுஅ0.) [நாகரீகத்தி ற்கு உள்ளபொருளெல்லாம் இதற்கும் வரும்.]

நாகரீகரீ—நகரமுடையோர். (உ-ம்.) “காஞ்சி நாகரிகராலிவர்” (திருவிளை. மெய்க்கா. கூக.) நகரவாசிகள் என்பது கருத்து.

நாகரீகசேம்பு—தண்டு. (வைத்தியபரிபா.)

நாரீகம்—1. கண்ணோட்டம். (சூ. நிக. அ; ச0.)

2. சாதுரியம். (உ-ம்.) “வாகுசேர்தருவடிவீனிற குணத்தினினமதியி—னாகரீகமாமைந்தரைப்பய ந்திடுநலத்தில” (சிவரக. தாருக. கூ) 3. வினோ தம். (உ-ம்.) “நாகரீகந்துன்றுதுகில்வர்க்கமெல் லாம்” (சிவரக. சுகமுரி. டு.)

நாகரீகரீ — 1. சதுரர். (சூ. நிக. உ: சடு.)

2. நகரத்தார்.

நாகரு—குருக்கத்தி. (வைத்தியபரிபா.)

நாகருசம்—தேன்றொடை. (வைத்தியபரி.)

நாகரேணு—செவியம். (வைத்தியபரிபா.)

நாகரை—ஒரு பூடு. (வைத்தியபரிபா.)

நாகல்—நாவன்மரம். (வைத்தியபரிபா.)

நாகலண்டன் — குய்யாட்டகரிவொருவன். (வி-ணி. உஎக.)

நாகலதை—ஆண்குறி. (வைத்தியபரிபா.)

நாகலம் — பிரதிட்டாகலையில் வாயுத்தது வத்திலிருக்கும் தூற்றெட்டுப்புலங்களு ளொன்று. (சி-வி. கிரி. உக.)

நாகலோகம் — 1. கீழேழுலகினென்று (உ-ம்.) “நீநாகலோகந்தருவழியேசார்க” (கோ யிற்று. பதஞ்சலி. எடு.) 2. தேவலோகம்.

நாகவம்—திரகரணம் நான்குளொன்று; அது: அமாவாசையின்பிற்கூறு. (விதந. பஞ்சா. உக. உரை.)

நாகவல்லி—1. ஒரிதழ்த்தாமரை. (வைத் தியபரிபா.) 2. வெற்றிலை. (உ-ம்.) “மாதவத் தாலித்தைலமமையினாகவல்லியிற்றேய்த் தருந் து” (தைல. தைலவ. டிக.)

நாகவள்ளி—1. வள்ளிக்கிழங்கு. (வைத்திய. கருப்பொ.) 2. வெற்றிலைக்கொடி. (வைத்திய பரிபா.)

நாகவாயு—தசவாயுக்களினென்று; அது: விக்ஸல்முதலியவற்றை யுண்டாக்கும். (தத்துவ விளக்கம்.)

நாகவீதியர்—சுவர்க்கலோகத்திற்குச் செல் லும் வழியிலேயுள்ள ஒருவகைத்தேவசாகியார். (உ-ம்.) “மருந்தினுமினியநாகவீதியரென்று ரைப்பர்” (கூர்மபு. தக்கவமி. எ.) [நாகம்—சுவர்க்க லோகம்.]

நாகன்—நாகவாயு; இது: தசவாயுவினென் னு. (பிங்கல. கூஅ.)

நாகாதிபன்—1. இந்திரன். (உ-ம்.) “நாகாதி பன்மகன்” 2. இமயமலை. (உ-ம்.) “நாகாதிபன் வன்சாரலின்” 3. ஜராவதம். (உ-ம்.) “நாகாதி

பன்விடுமும்மதநாறுத்திசைபுச்சான்" 4. சே
டன். (உ-ம்.) "நாகாதிபன்மகன்மைந்தனலன்
கண்டு" 5. மலையரசன். (1, 2, 3, 4-பாரத.
அருச். நீர்த். ௧௦.)

நாகினி—1. வஞ்சிக்கொடி. 2. வெற்றிலை.
(1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நாகு — 1. இளமை. (சூ. நிக. அ: ௨௭.) 2.
எருமைமரைபெற்றம் நந்து என்னுமிவற்றின்
பெண். (உ-ம்.) "எருமையும்மரையும்பெற்றமுநா
கே" நீர்வாழ்சாதிபுணந்துநாகே" (தொல். பொரு.
௧௧௮; ௧௧௯.) 3. சங்கு. (உ-ம்.) "தண்டலேநா
கங்கணைமுநீர்முனைசுற்றுவிண்ட" (ம-தி. ௧௦.)
4. நத்தை. (சூ. நிக. க: ௭௫.) 5. புற்று.
(உ-ம்.) "எண்கெதிர்தாருளுறைசெல்லாமால்"
(தைல. தைலவ. ௧௨௦.)

நாகுலாவி—நாக்தாளி. (வைத்தியபரிபா.)

நாகுலி—1. அரத்தை. 2. கிரிபுரண்டான்
பூமி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நாகூர்—ஒருர். (வழக்.)

நாகேசுரம்—1. சும்பகோணத்தருவில் திரு
நாகேசுரம் என்னும் ஒருர். 2. சிறுநாகப்பூ.
(வைத்தியபரிபா.)

நாகை—1. நாகபட்டினம். (நாகைப்புராணத்
திற்காண்க.) 2. வெற்றிலைக்கொடி. (வைத்திய
பரிபா.)

நாய்கள்—நாம். (உ-ம்.) "இந்தக்கிழியிலெத்
துணைப்பொன்னெடுத்துவழங்குந்தொறு நாய்
கள்" (திருவிளா. உலவா. ௧௬.) கள் பகுதிப்
பொருள்விகுதி. (சிந்தா.)

நாய்கூழ்—நாகப்பூச்சி. (உ-ம்.) "ஏறும்பிடை
நாய்கூழை" (திருவாச. நீத்தல்வி. ௨௫.)

நாசகாரி—சேடுசெய்வோன். (வழக்.)

நாசகாலம்—அழிவுகாலம். (உ-ம்.) "நாச
காலம்வரும்பொழுதாண்மையுளுநமுங் செடு
மோ" (பாரத. கீசக. ௧௬.)

நாசநட்சத்திரம்—சுக்கிரனின்றநாளுக்குப்
பத்தாநான். (விதாந. குணகுண. ௪௧. உரை.)

நாசநம்—நாசம். (வழக்.)

நாசநன் — நாசஞ்செய்திவன். (உ-ம்.)
"திமிரநாசநன்செய்யமேனியன்" (பாரத. சூது.
௧௪௧.)

நாசபோசநி—ஒருபோகினி. (விணி. ௨௪௧.)

நாசம்—1. அழிவு. (உ-ம்.) "நம்புபுண்ணியமி
யாவையுநாசமா" (சிவரக. நந்திகேசுரம. ௭.)
2. நாசநட்சத்திரம். (உ-ம்.) "பத்தாஞ்சிதனிலை
நாசம்" (விதாந. குணகுண. ௪௧.)

நாசயோகம்—மரணயோகம். (வருஷாதிதா.)

நாசி—1. மூக்கு. (உ-ம்.) "கைநாசியற்
சேர்த்தி" (அரிச்ச. வேட்டஞ் செய். ௪௬.)

2. மேல்வாய்தற்படி. (உ-ம்.) "கொடிசெறிந்திடு
குளிகைதன் னுடனவுணர்தங்குழாங் கொண்ட
முடிசிறைத்தனநாசிடிலையெலா முடிந்தன"
(கந்தபு. சதமுகன்வதை. ௧௪.) சிந்தாமணியில்
வீட்டுப்பென்பர்.

நாசிரோகநாசத்தைலம்—ஒருவகைத் தை
லம்; அது: நல்லெண்ணெய் பசுப்பால் இளநீர்
முதலியவற்றிலிருந்து வடித்தெடுப்பது. [இத
னிலக்கணம். தைல. தைலவ. நுக-ம் கலியற்
காண்க.]

நாசுகம்—பீர்க்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நாஞ்சிநாடு—மலையாளம்.

நாஞ்சில்—1. கலப்பை. (உ-ம்.) "நாஞ்சி
லொப்பநிலமிசைப்புரன்" (புறநா. ௧௯.) 2. மதி
லுறுப்பு. (உ-ம்.) "மகரதோரணவாயிலுநாஞ்சி
லும்" (அரிச்ச. நகர. ௧.)

நாட்கால் — மங்கலப்பந்தரில் முதலாட்டுங்
கால். (வழக்.)

நாட்கூலி—அற்றைக்கூலி. (வழக்.)

நாட்கொள்ளுதல்—முகூர்த்தநாட் கொள்ளு
தல். (உ-ம்.) "துமித்தல்" பார்.

நாட்டம்—1. அழகு. (சிந்தா.) 2. ஆராய்ச்சி.
(உ-ம்.) "அறம்புரிந்தன்னசெங்கோனாட்டத்து"
(புறநா. ௧௫.) 3. ஒரு பண். 4. கண். (உ-ம்.)
"வயவார்தோளுநாட்டமுமிடந்துடிக்கின்றன"
(இராமா. கரன்வ. ௭௧.) 5. சோதிடநூல்.
(உ-ம்.) "சொற்பெயர்நாட்டங்கேள்வி" (பதிற்
று. ௨௧.) 6. வான். (3, 6- சூ. நிக. ௧௧. டகர
வே. ௧௫.)

நாட்டமையி — நாட்டுச்சிறப்பிற்குடையன
ஆறு; அவை: குறும்பின்மை, செங்கோல், செல்
வம், செழிப்பு, நோயின்மை, விளைவு
என்பன. (சூ. நிக. ௧௨: ௪௦.)

நாட்டல்—நாட்டுதல். (வழக்.)

நாட்டவன்—நாட்டான். (வழக்.)

நாட்டாண்மை—ஊரதிகாரம். (வழக்.)

நாட்டாரி—ஊரார். (உ-ம்.) "நாட்டாரநகை
யாமனாமேலைவீடுய்த" (திருவாசக. அம்மா.)

நாட்டியம்—1. குறிப்பு. (சூ. நிக. அ: ௩௪.)
2. கூத்து. (உ-ம்.) "நான்றவார்குமுலரம்பையர்
நாட்டியங்கண்டான்" (சேதுபு. விதாம. ௧௬.)
3. புறநடம். (உ-ம்.) "தாண்டவம்நிருத்தம்நாட்
டியமென்னும்" (சிலப். அரவ். ௧௫௮. உரை.)

நாட்டிலமிர்து—நாட்டிலுண்டாகியஅமிர்து;
அவை: செந்நெல், சிறுபயறு, சேதாநறுநெய்,
கன்னல், கதலி என்பன. (சின். மண்மக. ௬.
உரை.) சேதாவைநீக்கி இளநீரைக்கூட்டி ஐந்
தாகக்கூறுவர். (சூ. நிக. ௧௨: ௪௭.)

நாட்டு-1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. நிலை. (சிந்தா.)

நாட்டுக்குற்றம்—ஊருக்குள்ளதிற்கு; அவை: கன்வர், கின்னை, தொட்டியர், பன்றி அவமழை, யாளை, விட்டில் என்பன. (சூ. நிக. கஉ: எச.)

நாட்டுதல்—நிறுத்தல். (உ-ம்.) “நாட்டினான் குறித்துப்பாயநண்ணுமுன்” (திருவிளை. கான் மாறி. உச.)

நாட்டுப்படை—அறுவகைச் சேனைகளிலொன்று. (வன். எசஉ. பரி.)

நாட்டுவலை — வைராசன் என்னும் பிரசாபதியின்புத்திரி. (உ-ம்.) “பொலங்கொடியனைய நாட்டுவலைதனைவினிதின்வதுவைசெய்தான்” (கூர்மபு. தக்க. சபித். கூ.)

நாட்டுவள்ளரி — ஒருவள்ளரி. (வழக்.)

நாட்டை — ஒரிராகம்; குத்திரசாதி: இதன் மனைவிமார் தேசக்கூரி, காந்தாரம், சாரங்கம். அதிதேவதை தம்புருவன். (வி-ணி. உசக.) 2. நாட்டையுடையாய். (உ-ம்.) “ஆடுகளங்கடுக்குமகளுட்டையே” (புறநா. உஅ.)

நாட்டறை — நாழிகைப்பறை. (சிலப். அரங். உஎ. உரை.)

நாட்டி—1. போர். 2. போர்க்களம். (உ-ம்.) “விழுமியோர் துவன்றியவன்களுட்பின்” (பதிற்றுப். சடு.)

நாட்பொருத்தம் — விவசாயப்பொருத்தத்து ளொன்றாகிய நட்சத்திரப்பொருத்தம். [இது பெண்ணினுடைய சென்மநாளாகியாக 2, 4, 6, 8, 9, 11, 13, 15, 18, 20, 24, 26-ம் நாட்கள் புருஷநாளாகவரில் நட்சத்திரப்பொருத்த முண்டாமென்றறிவது.]

நாடககாலம்—கூத்துப்பயிலுமிடம். (வழக்.)

நாடகத்தமிழ்—நாடகவழக்குத்தமிழ்; அது: முத்தமிழினென்று. (நன்னூ. சிறப்பு. உரை.)

நாடகத்தி—கூத்துவிளையாடும்பெண்.

நாடகம்—1. கதைதழுவியவருக்கூத்து; இது: சாந்திக்கூத்தின் நால்வகைகளுளென்று. (சிலப். அரங்கேற்று. கஉ. உரை.) 2. கலைஞர்நமறுபத்து நான்கினென்று.

நாடகம்பத்து—பத்துவகைநாடகம்; அவை: வாரம், யாமிருகம், அரட்டு, சமுஸ்காரம், பாணம், வீதி, சல்லாபம், உத்திரட்டாங்கம், விராகணம், வியாயோகம் என்பன. [தண்டியலங்காரவுரைகாரர் நாடகம், பிரகரணம், பானம், பிரகசனம், டிமம், வியாயோகம், சமாஸாகாரம், வீதி, அங்கம், ஹீயாமிருகம் என்னுமிவையே பத்துவகைப்பட்ட நாடகசாதியென்பார்.]

நாடகர்—கூத்தர் (சூ. நிக. உ: கூஅ.)

நாடகவழக்கு — மூவகை வழக்கினென்று; அஃது: இல்பொருளாய்ப் புகழ்ச்சியிடத்துப் புனைந்துரையாய்த் தோன்றுவது. (தண்டி. கஉஉ. உரை.)

நாடகாங்கம்—அவியம். (வழக்.)

நாடகியார்—நாடகியர். (உ-ம்.) “நடராசன்” பார்.

நாடகியர்—கூத்தர். (வழக்.)

நாடல்—ஆராய்தல். (உ-ம்.) “நாடல்சான்ற மைந்தினேய்” (புறநா. கடு.)

நாடன்—1. குறிஞ்சிநிலமுடையான். (புறநா. 2. நாடுடையவன்.

நாட்பநத்தி—ஒரு செடி. (வைத்தியபரி.)

நாடனை — நாட்டையுடையாய். (உ-ம்.)

“கானகநாடனைகீயோ” (புறநா. டு.)

நாடா—தூணுழி. (சூ. நிக. எ: டுஎ.)

நாடான்—சான்றார்க்குரிய ஒரு பட்டப் பெயர். (வழக்.)

நாடி—1. ஆராய்ந்து. (புறநா.) 2. இருபத்து நாலுநிமிடங்கொண்டது, நாழிகை. 3. தாது. வாத பித்த சிலேட்டமென்னு மூவகைத் தாதுகளாம். 4. நரம்பு. (சூ. நிக. கக: டகரவே. எ.) 5. மூக்கு. (உ-ம்.) “துதல்விழிநாடிவன்னடிநாக் களங்களினும்” (தைல. தைலவ. கூஎ.) (சிந்தா.) 5. வீட்டினுறுப்பு. (சிந்தா.)

நாடிக்கிரந்தம் — அவை பதினென்குவகையுள்ளன. (அபிதாநசி.)

நாடிகளபதினென்து—பதினென்குவகை நாடிகள்; அவை: சுழிமுறை, பிங்கலை, இடை, சரச் சுவதி, பூடை, வருணை, அத்திசிகுவை, யச்ச விரி, அலம்புடை, குரு, விசுவோதரை, பயச்ச விரி, சங்கிரி, காந்தாரை என்பன. (உ-ம்.) “மலிதருநாடிபலவுளுஞ்சிறந்து மன்னு நாடிகளபதினென்கு—பொலிசுழிமுறைபிங்கலையிடை சரச்சுவதிபுரைபூடையேவருணை—மெலிவுறு மத்தி சிகுவையேயச்சவிரிவிழையலம்புடைகுருவே—வலிகெழுவிசுவோதரைபயச்சவிரிசங்கிரியங்குகாந்தாரை” (குத. ஞாந. கக: சு.) இவற்றுள்ளேபத்துச் சிறந்ததாகச் சித்தாந்தக்கட்டளைகள் கூறும்.

நாடிகுளிப்பம்—மரமஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)

நாடிபத்து — பத்துவகைநாடிகள்; அவை: சுழிமுறை, இடை, பிங்கலை, காந்தாரி, அத்தி, சிகுவை, அலம்புடை, புருடன், குரு, சங்கிரி என்பன. (தத்துவக்கட்டளைபார்.)

நாடியுன்று — மூன்றுவகையான நாடிகள்; அவை: சுழிமுறை, இடை, பிங்கலை.

நாடியுப்பு—வீளையுப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நாடு—1. இராச்சியம். பலவூர்களின் கூட்ட மென்பர் மணிமேகலையில். (பலத்திற. ககக. உரை.) 2. உலகின்பொது. (பிங்கல. சதுடி.) 3. கண்டம். (உ-ம்.) “அவற்றிடைநாடும்” (கோயிற்பு. வியாக். சு.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. நாளிலத்துக்கும் பொதுப்பெயர். (உ-ம்.) “நாட்டிடம்பரந்தபோகிநாடுநாங்களுன்னு” (சிந். ககக. கதுடி.) 6. மென்புலம். (பரிபாடல்.)

நாடுதல்—1. தேடுதல். (உ-ம்.) “நாடினான் கழுகும்பேயும்” (அரிச்ச. மயாநக. கக.) 2. நினைத்தல். (உ-ம்.) “பரசிவனைக்காட்டு-நன்மார்க்கஞா நத்தைநாடி” (சி. சி. அர. உ.) 3. விசாரித்தல். (உண்மைவி. உசு. உரை.)

நாடுபடுதிரவியம்—நாட்டிலுண்டாகுந் திரவியம்; அவை: சுரும்பு, சிறுபயறு, செந்நென், செவ்விளநீர், வாழைஎன்பன. (சூ. நிக. கஉ: சஎ.)

நாடுநீ — நாவுரி. (நன். கடுச. உரை.) [நாழி-உரி.] மருஉ.

நாண் — 1. இழிதொழில்களின்மநஞ்செல்லாமை. (உ-ம்.) “குடிப்பிறந்துகுற்றத்தினிங்கி வடுப்பரியு-நாணுடையான்கட்டே தெளிவு” (வன். 100உ.) 2. கயிறு. (சூ. நிக. எ: சு0.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. பொன்னுண்; இஃது: ஒரு அணிவிசேடம். (உ-ம்.) “கனநாணணிந்துபொற்கச்சுறவீசு” (வாண. உருடி.) 5. மேகலை. (உ-ம்.) “கருத்துநாணன்றிக்காசு-செய்யும்பொன்மருங்குணுமிழப்பர்” (திருவிளா. வளைய. 10.) 6. விண்ணுண். (உ-ம்.) “ஆத்தநாணிணுவரைவாங்கினுண்” (இராமா. கரன்வ. கஎ.) 7. வெட்கம். (உ-ம்.) “மண் கொள்ளாநாண்மடம்ச்சம்பயிர்ப்பைவலிந் தெழுவம்” (பெரியபு. தடுத்தா. கசக.)

நாண்மகிழ்நூக்கை — நாளோலக்கம். (உ-ம்.) “வியாதுசுரக்குமவனுண்மகிழிருக்கையும்” (மலைபடு. எசு.)

நாண்மலர்—புதுமலர். (உ-ம்.) “விரைநாண் மலர்க்காவதத்தே” (வாண. கஎ.)

நாண்மீன் — அசுபதிமுதலிய நட்சத்திரம். (தொல். பொரு. அகத். க. உரை.)

நாண்முழவு-ஏழுவகைமுழவுகளுனொன்று; அது: நாட்பதை. (சிலப். அரங்கே. உஎ. உரை.)

நாண்ம் — வெட்கம்; இது: மகடேஉக்குண நான்கினொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கஎ.)

நாணயம்—வாக்குப்பிசகாமை. (வழக்.)

நாணயவாண்—உண்மைதவறுதவன். (வழக்.)

நாணல்—1. ஒருபுல். (பிங்கல. உககக) 2. நாணுதல். (உ-ம்.) “பிறந்தினைப்பேணுங்காண ணலும்” (திரிகடு. சு.) 3. உவன்தல். (உ-ம்.)

“சருங்காலிக்கட்டைக்குவாய்நாணுக்கோடாலி” (தனிப். ஓவ்வைபாடல்.)

நாணன் — நாணுக்குநான். (உ-ம்.) “நாண ளாயரியபுணர்நாகங்கீழிடைத்தேழநலிந் தே க ண்ணுந் காணுதகாரணனை” (சிவரச. கந்திகண. க.) நாடோறும் என்பர் பரிபாடலில்.

நாணி—1. நாண்முடையான். 2. விண்ணரி. (சூ. நிக. எ: ச.)

நாணுகம்—குதிரை. (வைத்தியபரிபா.)

நாணுதல்—வெட்குதல். (திருக்குறள். நாணுடைமை. க.)

நாணையம்—நாணயம். (வழக்.)

நாத்தலை—ஒருவகைக்கூத்து. (சிந்தா.)

நாத்தழும்பேறுதல்—நாவில்வெடிவண்டாதல். (உ-ம்.) “நாத்தழும்பேறுவாழ்த்தி” (திருவாச. திருப்பொற். கடு.)

நாத்தனார்—கணவன் சகோதரி. (வழக்.)

நாத்தாங்கி—இலைக்கள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

நாத்தி—1. இன்மை. (உ-ம்.) “அத்திநாத்தி யென்றெழுதி” (பெரியபு. திருஞாந. அகசு.) 2. கணவன்சகோதரி. (வழக்.)

நாத்திகம்—கடவுளில்லையென்னுங் கொள்கை. (உ-ம்.) “நாத்திகம்பேசினாத்தழும்பேறி னார்” (திருவாச. போற்றி. கஎ.)

நாத்திகமதம்—சூரியவாதம். (வழக்.)

நாத்திகர்—கடவுளும் புண்ணியமும் பாவ மும் சுவர்க்கநகருமில்லையென்போர். (உ-ம்.) “பொன்னுலகம்வெந்நகரம்புண்ணியபாவம் புரி வார்-நின்மலனுமுண்டேன்றுரிச்சயித்தா-நிந் நிலைமை, யாத்திகரேயார்கண்டாரம்மைப்பல மென்பார்-நாத்திகரென்றேயுளத்துனாடு” (சைவச. பொது. சசுஅ. உரை.)

நாத்திகன்—சூரியவாதி. (வழக்.)

நாத்திவேடம்—அரோசகம். (உ-ம்.) “விர்து நாசங்காசந்தாகநாத்திவேடம்” (தைல. தைலவ. கச0.)

நாத்தாண்—மைத்துனி, கணவனுடன்பிறந் தவன். (உ-ம்.) “தாரணியையலங்கரிப்பாடலை யவணைத்துணை-நாரணிதான். (சேதுபு. தேவிபுர. 10.) (சிலப்பதி.)

நாதகம் — வேதமோதலின்முடிவில் பிரம ராச்சியபட்டாபிடேகம்போல்வதொன்று; அது: வித்தியாஸ்நாதகம் விரதஸ்நாதகம் வித்தியா விதஸ்நாதகம் என மூன்றுவகைப்படும். வேதத் தைமாத்திரம்முடிப்பது முதலாவதுவிரதத்தை மாத்திரம் முடிப்பது இரண்டாவது இரண்டி னையுமுடிப்பது மூன்றாவது. (பராச. 10க.)

நாதகலாபுவநம்—நாதகலையிற் சிவத்துவத் திருக்கின்ற புலநங்கள்; அவை: இந்திகை,

திபிகை, ரோசிகை, மோசிகை, ஊர்த்துவகை என ஐந்தாம். (சி.வி. ஞாந. ௧௨.)

நாதகீதன்—சிவன். (உ-ம்.) “நாதகீதனென்னுதன் முக்கட்பிரான்” (தாயு. பொன்னை: ௫௦.)

நாதசாரம்—சிவசாரம். (வைத்தியபரிபா.)

நாதத்தியன் — பரிமருத்துவரிருவரிலொருவன். (கூர்மபு. தக். வேள்விய. ௩௬. உரை.) பரிமருத்துவர்—அசுவிரிதேவர்.

நாதத்திரயம்—அட்சராத்தமகநாதம், அநக்ஷராத்மகநாதம், நிசுசப்தம் என்பன. (வி-ணி. ௧௬௭.)

நாதத்தூவம்—மாயைக்குமேற்பட்டவோர்த்துவம். (சி. சி. அ: ௨௫. மறை.) [சில வாகமங்களிலே நாதத்தூவம் லயமென்று கூறப்படும் என்பர்.]

நாதநாமக்கிரியை—ஒளிராகம். (வழக்.)

நாதபருணி—மலம். (வைத்திய. கருப்பே.)

நாதம்—1. இந்நிரியம். (வைத்திய தூல் வழக்கு.) 2. இரகம். 3. மகாரகிங்கி. 4. உமை. (செனந்த.) அளிவினோந்துகளிப்பெழுநாதமே.

5. உயிர் முயற்சியாலெழுதின உதாரவாயுவாலாவது. (வன். ௧. உரை. 6. ஒலி. (உண்மைவி. ௪௫. உரை.) 7. சத்தியிலாயிரத்தொரு கூற்றிசை அநாதிமலமுத்தன் தேற்றுவித்துத் தாங்கொண்ட அருவத்திருமேனி. (சி. சி. உ: எச. மறை.) 8. சிவன். (சி. சி. உ: எச. சிவாக்.)

[மூர்த்தி மூர்த்திமான்களுடைய அபேதோபசாரத்தால் வந்தபெயர்.] 9. சத்தத்தூவமைந்தனொன்றாகிய சிவத்தூவம். (ப. வி.) 10. துவனி; அது: இரண்டு கட்டைவிரல்களாலும் இரண்டுகாதுகளையும் மூடிக்கொண்டாற் கேட்டுமோசை. (சி-வி. ஞாந. ௧௨. உரை.) 11. நிரோதிகலைக்குமேல் நாதாத கலைக்குக்கீழ் மூன்றங்குலம் வியாபித்துநிற்குநலை. (சி-சி. கிரி. ௬. உரை.) 12. பிரணவமாகிய ஐந்தெழுத்துக்களுள்ளொன்று; இது: புருடனை அகிட்டித்து நின்றுசெலுத்தும். (சி-வி. ச: ௩ மறை.) 13. மாயை. (உ-ம்.) “நாதத்தினுபாதிதென்றே” (கைவல். சாந்தே. ௧௮௦.) (2, 3-வைத்தியபரிபா.)

நாதயம்—இந்துப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நாதரவி—சரீரக்கொழுப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நாதவடியுப்பு—சுறியுப்பு (வைத்தியபரிபா.)

நாதவத்தம்—பெருநெருஞ்சில். (வைத்தியபரிபா.)

நாதவிந்து—1. இருக்குவேத உபநிடதங்களுள்ளொன்று. (கந். நவ. ௧௭.) 2. சிவந்தபூமியிலுள்ள சுத்தசலம். (வைத்தியபரிபா.)

நாதன் — 1. அருகன். (கு. நிக. ௧: ௪.) 2. எப்பொருட்குமிறைவன். (கு. நிக. உ: ௧௦.)

3. கடவுள், சிவன். (உ-ம்.) “நாதன் நன்னடிமநத்துட்கொண்டு” (பெரியபு. ததே. ௧௬.) (பிங்கல. ௧௪.)

நாதா—சிவன். (கூர்மபு. கிருக்கல். ௬. உரை.)

[இது ஞாநசத்திமானாய் நிற்கும்பொழுது பெறும் பெயர்.]

நாதாக்கிகள் — சுத்தவான்சன், பெரியோர். (சி. சி. உ: ௬. நிரம்ப.)

நாதாங்கி — சுதவுநிலைச்சங்கிவி. (உ-ம்.)

(கிருமந்திரம். ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராய ரெழுதிய தூறுபாட்டுக்குரை. நாதாங்கியில்லாமல் என்பதாலறி.)

நாதாந்தம்—நாதகலைக்குமேல் பிரமரந்தரம் மட்டாகமூன்றங்குலம் வியாபித்துநிற்குநலை.

வலப்புறத்தில்மாத்கிரம் விந்துவையுடைய கலப்பைவடிவுவந்து. (சி-வி. கிரி. ௬.)

நாதாந்தகன்—சிவன். (வழக்.)

நாதாந்தி — பொன்னிமினா. (வைத்தியபரிபா.)

நாதி—1. உருத்திரனிடத்தில் விஜயாகமங்கேட்ட ஒருவன். (த. நி. போ. ௧௫௬.) 2. ஞாதி. போலி. (வழக்.)

நாதேயம்—1. இந்துப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

2. நீலாஞ்சனம். (உ-ம்.) “தக்கேலநாதேயம்” (தைல. தைலவ. ௩௫.)

நாதேனி—மணத்தக்காளி. (வைத்தியபரிபா)

நாந்தகம் — வான். (உ-ம்.) “நாந்தகமனையவுண்கண்” (கந்தபு. வள்ளி. ௭௦.)

நாந்தி—1. ஒருவனைப்புகழ்ந்துபாடியகவி. 2. சந்தோடம். (பி-வி.) 3. தூன்முதலிலே செய்யப்படும் பிரார்த்தனை. 4. பாயிரம். (உ-ம்.)

“பாயிரநாந்திபதிசுமென்ப” (பி-வி. ௩. உரை.)

நாந்திகந்தந — மாமஞ்சன். (வைத்தியபரிபா.)

நாந்தொனி—ஒர்ப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நாதம்—1. அறிவு. ஞாநகரநகரன்போலி. 2. கவரிமா. 3. சண்ணம். (உ-ம்.) “நலத்தருநாநநின்றிடிக்குநல்லவர்” (சிந்தா. நாமக. ௬. ௬.)

[ஆகுபெயர்.] 4. தூவியெரிக்கும்புழு. (உ-ம்.) “நறையும்நாநமுறும்புகைவிறகின்” (சிந்தா. நாமக. ௧௦௨.) 5. நீரடல்; அஃது எட்டுவகைப்படும் அவை: மலநாநம், சலநாநம், ஆக்கிரேயநாநம், தெய்வநாநம், வாயுவியநாநம், மந்திரநாநம், மாதநாநம், தியாநாநம் என்பன. 6. பூசுவன். 7. நெய். (சிலப். அரும்பத.) 8. மான்மதம், கத்தூரி. (உ-ம்.) “நாநக்குழியை” (வாண. ௧௭.) 9. முழுகல். (வழக்.) 10. வாசனை. (உ-ம்.) “நாநவாரக்குழிநா” (திருவினா. சங்கப். ௪.) (1, 2, 6, 9-பிங்கல. ௩௭௨௪.)

நாநலம் — நாவாலுளதாகிய நலம்; அது: சொல்வன்மை. (உ-ம்.) “நாநலமென்னுநலனு டைமை” (வன். சசு.க.)

நாநா—பலவகை. (உ-ம்.) “முந்தான்மன் றன்முத-நாவாஞ்சிறுவேன்” (திருவிளை. மெய்க்கா. ௧௦.)

நாநாநீதிநதாரி—சதருத்திரரிலே குபேர திசையில் தசருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. ௨௭௦.)

நாநாவிதம்—பலவிதம். (உ-ம்.) “நாநாவித மாயவழிபாடுநயந்துசெய்வாய்” (பிர-காண். சிமந். கூஉ.)

நாப்பண்—1. தேர்நடு. 2. நடு. (உ-ம்.) “வார்திரையளக்கர்நாப்பண்” (கந்தபு. ஏம. கூ.)

3. யாழினுறுப்பு. (1, 3-சூ.நிக.கக.பகரவெ.கூ.) நாப்புற்று—நாவறளை. (வழக்.)

நாபம்—நாபி. பத்மநாபன், என்பதிற்காண்க.

நாபி—1. ஒருவிடமூலிகை; அது: வற்சநாபி, பச்சைநாபி, வசம்பு, அந்தணநாபி, பிரமநாபி, சத்திரியநாபி, அரசநாபி, வைசியநாபி, சூத்திர நாபி எனப் பலவகைப்படும். [அந்தணநாபி-வெண்மை; சத்திரியநாபி-சிவப்பு; வைசியநாபி-நீலம்; சூத்திரநாபி-கறுப்பு.] 2. கொப்புழ். (சூ. நிக. ௨: அகூ.)

நாபிதன் — அந்தணர்மாதையேனும் அரச மாதையேனும் நிதாதன்கூடிப் பெற்றபின்னை. (உ-ம்.) “அந்தணர்மாதையேனுமரசர் தம்மாதை யேனு - மைந்துறுநிதாதன்கூடவருசெய்நாபித னேயாவன்” (சூ. த. சிவமான். கஉ: ௨௬.) சவுரகன். தவுடியந்தப்பெண்ணுக்கும் மறை யோனுக்குமுதித்தபின்னை. (உ-ம்.) “பேரெழிற் றவுடியந்தப்பெண்ணுக்குமறையோனுக்கு - நா ருறவுதித்தபின்னைநாபிதனென்னும் பேரான்” (சூ. த. சிவமான். கஉ: ௧௨.)

நாபிரம்—விந்து. (வைத்தியபரிபா.)

நாய்—1. அச்சம். (உ-ம்.) “நாமநல்லம் செய்” (புறநா. ௧௬.) உரிச்சொல்லென்பர். (சிலப்பதி.) 2. தன்மையிலவரும் ஒரிருகிணையிருகூற்றுப்பன்மைப்பெயர். (நன். ௨௮௭.) [சிறுபான்மை “நாமரையாமத்தென்னோவந்து வைகியந்ததுவே” என முன்னிலையிலும் வரும்.] (திருக்கோவையார்.)

நாய்பல்—இளைத்தல். (சூ. நிக. கூ: ௬௬.)

நாய்பு—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. மெலிவு. நாய்பல் ஈதுவிகாரமாயினது.

நாய்புதல்—நாய்பல், மெலிதல். (வழக்.)

நாமகரணம்—பெயரிடுதல். (உ-ம்.) “அந்நப் பிரசகம்” பார்.

நாமகள்—சரச்சுவதி. (உ-ம்.) “நலமிருரை மிசந்தானாநாமகட்பொருவுமாதோ” (மச்சபு. நைமிசா. ௧௫.)

நாமசங்கிதை—சிற்பநுன்முப்பத்திரண்டி னென்று. (வழக்.)

நாமத்துவாராவத்தியாசம்—நான் கிருட்டி ணன் இராமன், என்றற்றொடக்கத்தனபோல நாமம் வாயிலாகவருமத்தியாசம். (வாசுதே. ௭௮.) இப்பியை வெள்ளியென்பது அத்தி யாசம்.

நாமதாது — பெயரடியாகப்பிறந்த வினை. (பி-வி. கூரு. ௨ரை.)

நாமதாரணை—நவதாரணையினென்று; அது; பூரணமாய்க் கடவுளைத்தியாமித்தற்குககற் பித்த நாமதியாநத்தினுல்கடவுள் யெல்லிப் படுத்தல்.

நாமதேயம்—பெயர். (வழக்.)

நாய்ப்பொருத்தம் — பெயர்ப்பொருத்தம். வெண்பாப்பாட்டியலில், குறிலைந்தம் என்னும் வெண்பாவிலறிக.

நாமம்—1. அச்சம். (உ-ம்.) “நாமமார்தரு சைய” (சி. பர. உலோகாயதன்மறு. ௩௦. உரை.) 2. இணக்கம் ஐயம் கோபம் நிச்சயம் நிற்கை நினைப்பு மாய்மாலமிவைகளைக்காட்டுஞ் சொல். என்டர் உதாரணமில்லை. 3. கீர்த்தி. (உ-ம்.) “வழுதியர்நாமம்” (வாண. ௭.) 4. தும்பை. (வைத்தியபரிபா.) 5. நாரத்தை. 6. நிறைவு. (பரிபாடல்.) 7. பாசி. 8. புகழ். (சிலப்பதி.) 9. டெயர். (உ-ம்.) “புகல்வதெல்லாமவனாமமிமித் தம்” (சிவரக.நந்தி.நமனு. ௧௬.) 10. வைட்டிண வரிநாமம். (உ-ம்.) “துதலினும்தான்நீட்டு வைட்டிணவர்” (ஏகாதசி. காலநிர். ௨௨.) (5, 7-வைத்தியபரிபா.)

நாமமாலை—அகவலடியுங் கவியடியுங் வந்து மயங்கிய வஞ்சிப்பாவால் ஆனமகனைப்புதழ்ந்து பாடுமோர் பிரபந்தம். (உ-ம்.) “மயக்கவடிபெறு வஞ்சிப்பாவால்-வியத்தருநல்லார்விழுச்சீருரை த்தல்-புகழ்ச்சிமாலையுருடர்க்குரைப்பி - னுமமா லையாமெனநவில்தர்” (இலக்கணவி. அசுசு.)

நாமவந்தம்—கெரிஞ்சில். (வைத்தியபரிபா.)

நாமவெகுண்டம்—நாமவைகுண்டம்.

நாமவைகுண்டம்—தும்பை. (வைத்திய பரிபா.)

நாய்—1. சூதாடுகருவி. (உ-ம்.) “பளிக்கு நாய்சிவப்பத்தொட்டு” (இராமா. மிதிலை. ௧௭.) (புறநா.) 2. குமலி. (உ-ம்.) “நீயாவரினுங்கடைய ஞாய-நாயினேனாதலையும்” (திருவாச. திருச்சு. ௨௬.) 3. தென்மேற்றிசைப்பாலன் குறி. (சூ. நிக. கஉ: ௮௦.)

நாய்க்கடுது—நாய்வேளை. (வைத்தியபரிபா.)
நாய்க்காந்தை—குன்றி. (வைத்தியபரிபா.)
நாய்க்குட்டிச்சேடி—ஒருசெடி. (வைத்தியபரிபா.)

நாய்க்குருவி—இலைக்கள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

நாய்க்கொட்டி—நீரிலுண்டாகுமொருவகைக்கொட்டி. (உ-ம்.) “வாவியுணய்க்கொட்டி” (தைல. தைலவ. கரு.)

நாய்கர்—செட்டிகள். (உ-ம்.) “நல்வளை தெரிந்திடமென்றுநாய்கர்முன்” (திருவிளை. விளைய. உரு.)

நாய்கன்—செட்டி. (உ-ம்.) “கண்டநாய்கனக்கடிகொலைக்கிராதேனா” (சேதுபு. விளைய. கசு.)

நாயங்கியலை—கள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

நாய்ச்சிமார்—நாய்ச்சியார். (வழக்.)

நாய்ச்சியார்—எசமாட்டிகள். (வழக்.)

நாய்ச்சிரகம்—ஒருசிரகம். (வைத்தியபரிபா.)

நாய்த்தயிர்பேளை—ஒரு செடி. (வைத்தியபரிபா.)

நாய்த்துளசி—1. ஓர் துளசி. 2. சஞ்சாங்கோரை. (வைத்தியபரிபா.)

நாய்நாக்கி—நாய்நாக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நாய்நாக்கு—இலைக்கள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

நாய்ப்பயறு—ஒருபூடு. (வைத்தியபரிபா.)

நாய்ப்பாகல்—ஒரு பாகல். (வழக்.)

நாய்ப்புடுக்கன்—ஒருமரம். (வழக்.)

நாய்ப்புடால்—ஒருகொடி. (வழக்.)

நாய்முள்ளி—ஒருமுள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

நாய்விட்டைக்கல்—ஒருவகைச்சுண்ணாம்புக்கல். (வழக்.)

நாய்வேளை—நாய்த்தயிர்பேளை. (வைத்தியபரிபா.)

நாய்வேம்பு—நாய்வேளை. (வைத்தியபரிபா.)

நாய்வேளை—ஒருபூடு. (வைத்தியபரிபா.)

நாயக்கர்—தெலுங்குருளோர்வகையார்குரிய பட்டப்பெயர். (வழக்.)

நாயகச்சி—நாயகத்தி. (வழக்.)

நாயகத்தி—தலைவி. (வழக்.)

நாயகம்—1. கிரந்திநாயகம். 2. சன்னிநாயகம். 3. கிரேட்டமனது, தலைமை. (உ-ம்.)

“மிக்கசுடர்க்கெல்லாம்நாயகமனையதோர்மாலகல்கொன்” (இராமா. மந்தரை. ௫௨.) 4. நாயகமணி. (உ-ம்.) “நாயகத்தைத்தொட்டுநவில்ல” (சைவச. பொது. கரு.) (1,2-வைத்தியபரிபா.)

நாயகன்—1. அரசன். (உ-ம்.) “நம்நாயகனுக்களைத்-தேடினாண்டுசெப்பலும்” (அரிச்ச. வேட்டரு. ௫.) 2. எசமான். (உ-ம்.) “நங்க

னையகபுகலுதியென்ன” (சிவரக. ஆயுததேவ. சு.) 3. எப்பொருட்குமிறைவன். (சிவரக. சி. காயத்திரி. சு.) 4. நடத்துவோன், தலைவன். (வழக்.) 5. புருடன், கணவன். (உ-ம்.) “என்னையகன்றன்மணிமாப்பு” (அரிச்ச. மயாந. ௩௦.)

நாயகி—எசமாட்டி. 2. பெருமையிற்சிறந்தவன். 3. மனைவி. (1, 2, 3-வழக்.) (3-சூ. நிக. உ: எக.)

நாயரஞ்சி—நாயுருவி. (வைத்தியபரிபா.)

நாயன்—1. எசமான், ஆண்டான். (பெரியபு. எயர்கோன்கலி. கரு.) 2. கடவுள். 3. பெருமையிற்சிறந்தோன்.

நாயன்மார்—1. ஆண்டவர். 2. தலைவர். 3. பெருமையிற்சிறந்தோர். (வழக்.)

நாயனார்—1. தந்தையர். (சிந்தா.) 2. நாதனார்.

நாயில்—நாயில், மதிலுறுப்பு. (சிந்தா.)

நாயிலை—இலைக்கள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

நாயிலுவணங்கி—கொழிஞ்சி. (வைத்தியபரிபா.)

நாயுருவி—ஒருசெடி; அது: செந்நாயுருவி வெண்ணாயுருவியென இருவகைப்படும். (உ-ம்.)

“திண்ணாயுருவிசேவந்திபரிபுண்ணாற்றுஞ்சிந்தமந்தாரமெட்டும்” (தைல. தைலவ. கரு.)

நாரி—1. அன்பு. (உ-ம்.) “நாரின்மை” (வன். கரு.) 2. கயிறு. (உ-ம்.) “நாருளததுவளாய்நானுஞ்சேதையும்” (இராமா. நகர்நிங்கு. கரு.)

3 கலநார். (உ-ம்.) “சத்துநாரிவைப்புட்பொரு” (தைல. தைலவ. கரு.) 4. தும்பு. (உ-ம்.)

“தந்தி”பார். 5. பன்னாடை. (புறநா.) 6. பனை

மட்டை முதலியவற்றின் வெளிப்பக்கத்தைப்

போர்த்திருக்குங்கடினமானதோல். (உ-ம்.)

“இலைபழம்பூதேனார்வைவரங்கருத்தரும்” (மெய்கண்ட. மாயாவதி. சங்கற்ப. கரு.)

நாரிச்சிலை—1. மரவுரியாகிய ஆடை. 2. வலைக்கோணி. (உ-ம்.) “கண்ணிருக்கும்புத்தாடைகம்பளநார்ச்சிலைக்கசி” (தைல. தைலவ. கரு.)

நாரகர்—நரகத்தில் விழுதிறவர்கள். (சிவதரு. கரு: கரு.)

நாரகிகள்—சைநசமயத்திற் சொல்லப்படுபநாலுபுருஷர் மூவகையரிவொருவகையர். (த.நி. போ. கரு.)

நாரகிகம்—1. தேன்றொடை. (வைத்தியபரிபா.) 2. நாரத்தை. (சூ. நிக. ச: ச.)

நாரசிங்கம்—1. அட்டாரசு வுபுராணத்தொன்று. 2. உபநிடதமுப்பத்திரண்டினொன்று. 3. நரசிங்கம். (வழக்.)

நாரசிங்கன்—விட்டுணு. (சூ. நிக. க: கரு.)

நாரசிம்மம்—1. காமிகத்தின் மூவகைப்பே தங்களிஞென்று. (த. நி. போ. கருகூ.) 2. சர்வோத்தமென்னு மாசகம். (சி-லி. சரி. உ.) [சோமதேவரிடத்தில் நாரசிம்மன் உபதேசம் பெற்றதால்வந்தபெயர்.] 3. நரசிங்கம். (சி. சி. உ: சச. சிவரக்.)

நாரணன் — விட்டுணு. (உ-ம்.) “கள்ளகந்தளித்தமலர்த்தலைச்சேக்குங்கடவு னாரணன் முதலானோர்” (தணிகை. நந்தி. கூ.)

நாரணி—தூர்க்கை. (உ-ம்.) “நாத்துண” பார். நாரணியவன்—சிவன் (உ-ம்.) “அந்திவணக கொண்டமேனியனாந்தனாரணியவன்” (ம-தி. சக.) [உமாதேவியையுடையவனென்றபடி.]

நாரத்தகச்சல் — போசனகத்தூரி. (வைத்தியபரிபா.)

நாரத்தம்—1. சடாமாஞ்சி. 2. வசம்பு. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நாரத்தம்புல்—ஒரு புல். (வழக்.)

நாரத்தை—நாரத்தம். (சூ. நிக. ச: ச.)

நாரதப்பிரியம்—தணிகை. (உ-ம்.) “மகதியாழ்முனிக்குறுபிரியம்—விரவியனப்பாராதப்பிரியம்” (தணிகை. புராணவர். கூ0.)

நாரதபரிவீராகம்—அதர்வவேத உபநிடத முப்பத்தொன்றனுள்ளே. (கந். நவ. கஅ.)

நாரதம்—விட்டுணுபுராணம் நான்கனுள்ளே. (உ-ம்.) “காருடம்” பார்.

நாரதன்—ஒரு தேவவிருடி; இவர்: பஞ்சபாரதியம் என்னுமிசைத்தமிழ் நூலாசிரியர். (உ-ம்.) “வாரியும்வடித்தந்தியும்வரிசையாலுறழ்ந்துஞ்சீரியாழ்வல்லாராதன்புவிதளிற்சேர்ந்தான்” (சந்தபு. வள்ளி. ரூசு.) இவர் சரிதம், அபிதானகோசத்திற்காண்க.

நாரதீயம்—1. அட்டாதச வுபபுராணத்தொன்று 2. பதினெண்புராணத்தொன்று. (1, 2-அபிதானகோ.)

நாரம்—1. அன்பு. அம்சாரியையென்க. 2. நாரத்தை. (உ-ம்) “சாலவிருட்சோதகமூலந்தந்தசடநாரம்” (தைல. தைலவ. அரு.) 3. நீர். (உ-ம்.) “கண்கண்டம்பாய” (சிவரக. சண்பதிவந்தனை. கக.) 4. பாசி. (மலையக.)

நாராங்கி—நாதாங்கி. (வழக்.)

நாராகம் — 1. இருப்புச்சலாகை. (உ-ம்.) “உள்ளநெறியென்பதுநாராகத்திரிவித் கொள்ளத்தருவது” (மணிமே. உள: ரூரு.) 2. எழுத்தகணி. (வழக்.) 3. ஓரம்பு. 4. சலாகை. (சூ. நிக. கக. லகரவே. கச.)

நாராசமுத்திரை — புராமுத்திரை வகையி னென்று. சைவவிஞ்விடைபார்.

நாராயணகவுளம்—ஒரு பண். (வழக்.)

நாராயணப்பிரியன்—சிவன்.

நாராயணப்பூண்டு—சுவரிக்கொத்து. (வைத்தியபரிபா.)

நாராயணம் — 1. அரசமரம். (மலையக.) 2. யசர்வேதஉபநிடதமைப்பத்தொன்றனுள்ளே. (கந். நவ. கஅ.) 3. மீன்முதலிய செலசரங்கள்.

நாராயணன்—1. வருணன். 2. விட்டுணு. [நீரையிடமாகவுடையவனென்றபடி, நாராயண: நாரம் நீர். அயந-இடம். இனிச்சிவபிரானுக்குப்பெயரென்றும், அதற்கு நார்தொருதியை யொத்து நடப்பவன் என்பது பொருளென்றும் சிவஞானபோதப்பாஷியத்திற் கூறுவர்.

நாராயணத்தீரம்—ஒரு பாணம். (வழக்.)

நாராயண—1. ஓரிதாகம். 2. கங்காதேவி. நீரையிடமாகவுடையவனென்க. 3. சத்தமாதர்களிலொருத்தி, நாராயணையுடையவன். 4. தண்ணீர்விட்டான்கிழங்கு. (உ-ம்.) “அதிபிலகோரைநாராயணி” (தைல. தைலவ. கஅ.) 5. தூர்க்கை, உமாதேவி. நாராயணன் என்பது சிவபிரான்திருநாமங்களுள்ளொன்றாதலால் அவனையுடையவனாகுந் நாராயணியென்று பெயருண்டு. (சிவஞானபோதப்பாஷியத்திற்காண்க.)

நாராயணத்தீம்—கௌரிபாஷாணம். (வைத்தியபரிபா.)

நாராயணோபநிடத்து—ஒரு நூல். (த. நி. போ. (வைத்தியபரிபா.)

நாராயம்—நாராசமென்னுமத்திரம். (உ-ம்.) “குறநரிக்குநல்லநாராயல்கொளல்” (பழமொழி. அ0.)

நாரி—1. கள். (பிங்கல. களஉக.) 2. தேன். 3. நன்னரி. (உ-ம்.) “இரேணுகை” பார். 4. நாணி. (உ-ம்.) “மெய்த்துக்கண்விசித்தநாரியோ” (சேதுபு. இராமதீர். ரூ0.) 5. பன்னாடை. (பிங்கல. உஎருக.) 6. பார்வதி. (சூ. நிக. க: கஉ.) 7. பெண். (உ-ம்.) “நாரியர்தஞ்சுத்திணையுஞ் சுடச்சொல்வாரே” (சிவரக. ஞானவால. கவி. கூ.) (2-வைத்தியபரிபா.)

நாரிகேளம்—தென்னை. (மலையக.)

நாரிகை—பெண். (பரிபாடல்.)

நாரிதூடணம் — பதிவிரதாலிரதத்திற்குத்தப்பானது; அஃது: அந்நியக்கிருகசுயநம், அந்நியக்கிருகப்பிரவேசம், அந்நியக்கிருகாசநம், கணவனைப்பிரிந்திருத்தல், தூர்க்கட்டம், மதுபாநம் என்பன.

நாரியங்கம்—தேன்றெடை. (மலையக.)

நாரின்மை—முறிந்த சொற்செயலுடைமை. (உ-ம்) “நாணமைநாடாமைநாரின்மையாதொன்றும்—பேணுமைபேதைதொழில்” (வந். அகநு.)

நாரை—1. ஒரு புள்; அது: கருநாரை செங்காலை நத்தைகுத்திநாரை வெண்ணைரை பெருநாரை சாம்புரை கொய்யாநாரை யென்ப பலவகைப்படும். (உ-ம்.) “துவியன்னமுந் தன்னியநாரையும்” (அரிச்ச. நாட்டு. உஉ.) 2. நீராரை. (உ-ம்.) “நாரைசிறுசின்னிபற்படாம் வெள்ளறுகுவல்லாரை” (தைல. தைலவ. கரு.)

நால்—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நால்து—நான்கு. (உ-ம்.) “பாஸ்புரைபுரவி நால்குடன்பூட்டி” (பொரு. கரு.) (சிந்தா.) [பெயர்த்திரிசொல்.]

நால்வகைக்கேள்வி — அறமுதலியநான் குக்கேட்டல். (சு. நிக. கட. கசு.) பிங்கலத்தில் வேறுகூறுவர்; அது: பொருந்தாமைகாண்க.

நால்வகைச்சீக்கீ—பார்ப்பதி, தர்க்கை, காடுகிழான், விட்டு எனப்பவர். இது, “நால்வகைப்படநண்ணியசத்தியுண் — மரலுமாதலின்” என்னும். (கந்தபு. மகாசாத்தா. உஅ-ம் செய்யுளாற் பெறப்படும்.)

நால்வகைச்சீசமயம்—புறப்புறம் புறம் அகப்புறம் அகம் என்பன. (உ-ம்.) “சித்தியார், அறுவகைச்சமையத்தோர்” என்னுஞ்செய்யுளுரையிற் காண்க.

நால்வகைச்சீசரணம்—அருகசரணம், சித்தசரணம், சாதுசரணம், தன்மசரணமென்பன. (சிந். பதிக. க. உரை.) (சைநர் வழக்கு.)

நால்வகைச்சீசாந்து—கலவை, பீதம், புலி, வட்டிகையென்பன. (சு. நிக. சு. கசு.)

நால்வகைச்சீசோல்—பெயர் வினை இடை உரியென்பன. (உ-ம்.) “பழுதகன்றநால்வகைச் சொன்மலரெடுத்து” (திருவிளை. பாயிர. கசு.)

நால்வகைச்சீசேனை — யானை, தேர், பரி, காலாள். (பிங்கல. கசு.)

நால்வகைத்தேவர்—(அருக) பவண, வியந்தர, சோதிட, கற்பவாசியர். (உ-ம்.) “மூவுலகத்துள்ளநால்வகைத்தேவருமுன்னுவுரே” (திருநூற். கசு. சைநர் வழக்கு.)

நால்வகைத்தோற்றம்—நான்குவகைப்பிறப்பு; அவை: அண்டசம், சுவேதசம், உற்பிச்சம், சராயுசம்என்பன. (உ-ம்.) “சிவஞானசி, அண்டசஞ் சுவேதசங்கள் என்னு முத்தற்குறிப்புள்ள செய்யுளிற்காண்க.

நால்வகைநடம்—தாண்டம், இலாச்சியம், அகம், புறவரியென்பன. (சிவநரு.)

நால்வகைநிலை — சரம்விடுநிலை நான்கு: (பிங்கல. கசு.)

நால்வகைப்பக்கப்போலி — துணியும் பொருட்கிடனாகாததுஉம், துணியும் பொருட்கொருமருங்கிடனாகாததுஉம், துணிந்த

பொருட்டிடனாவதுஉம், துணிந்தபொருட்கொருமருங்கிடனாவதுஉம் என்பன. (சி. சி. அள. கசு. சிவஞா.)

நால்வகைப்புலமையர்—கவி, கமகன், வாதி, வாக்கி. (பிங்கல. கசு.)

நால்வகைப்பொருள் — அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன. (சு. நிக. கட. கசு.)

நால்வகைப்பொன்—நான்குவகைப்பொன். (பிங்கல. கசு.)

நால்வகைபுருந்து—சல்லியகரணி, சந்தானகரணி, சமனியகரணி, மிருதசஞ்சீவினி. (பிங்கல. உளவுஉ.)

நால்வகைமலர்—கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நிலப்பூ, நீர்ப்பூ என்னும் நால்வகைப்பூக்கள். (திருவிளை. பாயிர. கசு. குறிப்பு.)

நால்வகைமாயை — ததுகரணபுலநபோகமென்னும் நால்வகை மாயாகாரியங்கள். (உ-ம்.) “நால்வகைமாயையுருத்தி” (கோயிற்று. இரணிய. க.)

நால்வகையரண்—மலை, காடு, மதில், நீர். (பிங்கல. எஉஉ.)

நால்வகையாழ் — பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டியாழ் என்பன. (உ-ம்.) “குன்றாதநால்வகையாழ்க்குநன்னரம்பு” (சிந். காந்தரு. கசு. உரை.)

நால்வகையழிச்சோல்—நான்குவகையழிச்சோல். (பிங்கல. கரு.)

நால்வகையுணவு—உண்பன, தின்பன, நக்குண, பருகுண. (பிங்கல. கசு.)

நால்வகையுபாயம் — சாமம், பேதம், தானம், தண்டம். (பிங்கல. கசு.)

நால்வகையுறுபாடு — குத்தல், வெட்டல், எய்தல், எறிதல். (பிங்கல. கசு.)

நால்வகையெழுத்து—வடிவெழுத்து, பெயரெழுத்து, தன்மையெழுத்து, முடிவெழுத்து. (பிங்கல. உஅஅ.)

நால்வகையொடுக்கம்—நித்தியப்பிரளயம், நைமித்திகப்பிரளயம், பிராகிருதப்பிரளயம், ஆத்தியந்தப்பிரளயம் என்பன. (உ-ம்.) “நால்வகையொடுக்கத்துள்ளபகுதிகளைவின்றவாறு” (கூர்மபு. பதிக. கசு.)

நால்வர்—1. திருநாரசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசுநாயனார், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், மணிக்கவாசகசுவாமிகள் என்பவர். (உ-ம்.) “நாவலர்இயேசுமததாரதம்மியம்” 2. நான்குபேர்.

நால்வாய்—யானை. (உ-ம்.) “முழுவதிர்சும் மையுநால்வாய்-வரம்பிலோதைபும்” (திருவிளை. திருக்கைலா. கசு.)

நால்விதப்பண்—பாலை, குறிஞ்சி, மருகம், செவ்வழி. (பிங்கல. கருகூர்.)

நால்விதப்பண்ணியம்—தானம், கல்வி, தலம், ஒழுக்கம். (பிங்கல. கருகூர்.)

நால்வேதம் — தைத்திரியம், பௌத்யம், தலவகாரம், சாமவேதம். (கவி. க.) இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வம் என்பனவுமாம். (உ-ம்.) “நால்வேதமாறங்கமானாய்போற்றி” (தேவார. திருநாவு.)

நாலடி—நாலடியார். (உழஞ்சு.)

நாலடியார்—ஒரு தூல்; இது: பதினெண் கீழ்க்கணக்கினுள் முதலாவது சைநமுநிவர்களாலியற்றப்பட்டது, கடவுள் வாழ்த்துள் பட நானூற்றொருவெண்பாக்களையுடையது பதுமனொரென்பவர் திருக்குறளிற்போல இதன் பொருளை அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூப்பாற்படுத்தி ஒவ்வொருபொருளை வற்புறுத்துவனவாகிய பப்பத்துப்பாடல்கள்களைத்தனித்தனியே தொகுத்து நார்பது அதிகாரமாகப் பகுத்தனர் இதற்கு அப்பதுமனொரும வேறுசிலரும் உரைசெய்திருக்கின்றனர்.

நாலல்—தொங்குதல். நாலுதல்பார்.

நாலாம்பாதகன்—கொலைபாதகன். (உ-ம்.) “நன்றெனவுவந்து-நாலாம்பாதகனதற்குநேர்ந்தான்” (திருவிளை. அங்க. கஉ.)

நாலாம்பொய்யுகம் — கலியுகம். (உ-ம்.) “செம்பொன்மேனிவேறாகநாலாம்-பொய்யுகத்தவர்க்குத்தக்கபொருந்துருவாகிமன்னும்” (திருவிளை. இரசு. ௩௦.)

நாலாம்பவருண்— } சதூர்த்தசாதி, சதூர்த்த

நாலாம்பவருண்— } தவருண்ம. (வழக்.)

நாலாம்பாப்பிரபந்தம்—ஆழ்வார்கள் பாடிய வைணவப்பிரபந்தம்.

நாலி—கார்த்திகைப்பூ. (வைத்தியபரிபா.)

நாலிகம்—1. ஏருமை. 2. காகம். 3. தாமரை. (1, 2, 3-வைத்தியபரிபா.)

நாலிகை—மூங்கில். (வைத்தியபரிபா.)

நாலு—நான்கு. (உ-ம்.) “நாலுமறைகளுமறியா” (சிவரக. கணப. குமர. ௩.)

நாலுதல்—தொங்குதல். (உ-ம்.) “இளமேதிகளின்கடைவாயெலாம்முத்துமாலையெனலுமே” (அரிச்சு. நாட்டி. சக.)

நாலுக்களளி — இலைக்களளி. (வைத்தியபரிபா.)

நாவரசர் — 1. சிவதொண்டர் அறுபத்து மூவரிலொருவரான திருநாவுக்கரசு நாயனார். 2. புலவர்.

நாவரணை — நாப்புற்றுகிய ஒரு வியாதி. (வழக்.)

நாவரணை—நாவரணை. (வழக்.)

நாவரையார்—திருநாவுக்கரசு நாயனார். (உ-ம்.) “தமிழின்செய்யுள்பாடி-நாவரையார்புகழ் மொழிகள்” (சேதுபு. கடவுள்வா. க.)

நாவல்—1. இரக்கக்குறிப்பு. (உ-ம்.) “மாவலிக்குமடங்கலொப்பான்றனிக் - காவலிக்குத்து யர்வந்தகன்னியிர்-நாவலிக்கணநண்ணுதிருன்றுகூய்” (கந்தபு. பாதுகோப. வதை. கஉஉ.) 2. ஒருமரம்; அது: குழிநாவல் சிறுநாவல் சம்பு நாவல் நிழுவைல் பெருநாவல் எனப் பலவகைப்படும். (உ-ம்.) “கருங்கணினாவலிருந்துகொய்துண்ணும்” (புறநா. களள்.) 3. சத்ததீவிலென்று. (உ-ம்.) “நாவலம்பூதலத்தரசர்” (பாரத. கிருட்டி. உள.)

நாவலநீதிவு—சத்ததீவிலென்று. (வழக்.)

நாவலர்—கற்றவர், புலவர். (உ-ம்.) “நல்லியதூறெறிநாவலர்பாட” (அரிச்சு. விவாக. உசரு.)

நாவலோ — நெற்போர்தெழிக்கும் பகட்டினக்களைத்துரப்பதோர்சொல்” (நன். க0க. உரை.)

நாவழி—நாக்குவழிக்குங்கருவி. (சிங். கார்தரு. கஉ0. உரை.)

நாவாய்—1. இரேபதிநான். (உ-ம்.) “இருவகைப்பூசமுன்றுத்திரநாவாய்” (விதாந. குணகுண. க0.) 2. மரக்கலம். (உ-ம்.) “இருதுறை நெறியில்வருநரைநாவாயேற்றுவலெந்தையேவலின்” (பாரத. குருகுல. கஉ.) தோணிமுதலாயுள்ள சலசரங்கனென்பர். (சிலப்பதி.) ஒடம் என்பர். (புறப்-வெ.)

நாவாளி—சரச்சுவதி. (உ-ம்.) “நாவாளுடன் யெனநான்முக்கனே-மாவாளுடனீயெனமாதவனே” (சேதுபு. சிவதீர். சக.)

நாவி—1. ஊமத்தை. (வைத்தியபரிபா.) 2. ஒரு மருந்து. 3. ஒருவகைமரக்கலம். (உ-ம்.) “வங்கநாவியினதன்வடக்கிழிந்தி” (மணிமே. உசு. அரு.) 4. கத்தூரி. (உ-ம்.) “சிறியதேக்குயர்நாவியிந்தைநதிலவணம்” (தைல. தைலவ. எசு.) 5. கத்தூரியிருகம். (வைத்தியபரிபா.)

நாவிக்கன்—கப்பற்காரன். (வழக்.)

நாவித்தண்டை—1. ஏருமுட்டை. (வைத்தியபரிபா.) 2. பீநாதி. (மலையக.)

நாவிநீச்சி—அம்பட்டந்தி. (வழக்.)

நாவிநீர்—அம்பட்டர். (கு. நிக. கஉ: ககசு.)

நாவிதன் — 1. கார்த்திகைகள். 2. நாய்கர் மகளிர் பார்ப்பாரைக் கரவிற்கூடிப் பெற்றபிள்ளை. (உ-ம்.) “ஏயும்மாதர்பார்ப்பாற்றியைதரு கரவினீற்ற - செய்பெயர்கும்பகாரன்சேருநா விதனென்பேரும்” (குத. சிவமான். கஉ: க0.) 3. பூரநான். (1, 3-கு. நிக. க0: வகரவெ. கஉ.)

நாவிநெய்—மயிர்ச்சாந்த. (வழக்.)
நாவிப்பிள்ளை—ஒரு மிருகம். (வழக்.)
நாவியம்—கார்த்திகைப்பூ. (வைத்தியபரிபா.)
நாவினுக்கரையன்—நாவரசர். (உ-ம்.)
“சரணம்”பார்.

நாவு—நா. உகரச்சாரியை.
நாவுதல்—நெம்புதல். (வழக்.)
நாவுரி—நாழியும் உரியும். (நன். களச. உரை.) [நாடுரியென்பது இக்காலத்து நாவுரியென மீஇயிற்று.]

நாவுழலை—விடாய். (வழக்.)
நாவூறு—நாவேறு. (வழக்.)
நாவேறு—நாத்தோடம்.

நாழி—1. அம்புறுத்தாணி. (பரிபாடல்.) 2. உட்டுளைப்பொருள். (கு. நிக. ௨: ௬.) 3. ஒரு படி. (உ-ம்.) “உண்பதுநாழியுட்பதுநான்கு முழம்” (நல்வழி.) 4. ஒருமுகத்தளவுகருவி. (உ-ம்.) “தோற்றஞ்சான்ஞாயிறுநாழியாவைக ளுங்—கூற்றமளந்துநாநாணுண்ணும்” (நாலடி. செல்வநிலை. எ.) 5. நாழிகை. (சிந்தா.) 6. நானாழி. 7. பூரட்டைநாள். (கு. நிக. ௧௧. முகரவே. உ.)

நாழிகை—1. நாடா. (உ-ம்.) “நெய்கைதண்ண னானாழிகையினிரம்பாநின்றசுழல்வாரே” (சிந்தா. முத்தி. களஉ.) 2. விநாடியறுபதுகொண்ட காலம். (உ-ம்.) “எண்ணிறைமீனேநோக்கிநாழிகையெண்ணி” (திருவள்ளு. மெய்க்கா. ௨௦.)

நாழிகைக்கணக்கர்—1. கடி கையார். (சிலப். அரும்பத.) 2. நாழிகைஉட்டிலிடுகார். (சிலப். அரும்பத.)

நாழிகைப்பறை—நாழிகையறியவடிக்கும் ஒருகைத்தோற்கருவி. (சிலப். அரங். உள. உரை)

நாழிகைவட்டில்—நாழிகையறிவிக்கும் வட்டில். (சிலப். அரும்பத.)

நாழிகைவேண்பா—அரசர்க்கு நாழிகை தோற்றுஞ்சொல்லும்வெண்பா. அக்காலவழக்குப் போலும்.

நாள்—1. ஓரிரவும் பசுலங்கொண்டதினம். (உ-ம்.) “ஒருநாளுணவை” (நல்வழி.) 2. காலம். (உ-ம்.) “நாழி”பார். 3. கால, விடியற்காலம். (உ-ம்.) “நாண்மோர்மாறும்” பெரும்பா. ௧௬௦.)

நாளம்—இலாமிச்சு. (வைத்தியபரிபா.)

நாளம்—1. உட்டுளை. (உ-ம்.) “கழுநீர்நாளத் தாளினாலொருத்தியுண்டான்” (இராமா. உண்டாட். ௧௧.) 2. பூந்தண்டு. 3. பொன்னரிதாரம். (2, 3-வைத்தியபரிபா.)

நாளம்—இலாமிச்சு. (வைத்தியபரிபா.)

நாளவை—நாளோலக்கம். (உ-ம்.) “செம்ம னாவையண்ணுந்துகுதல்” (புறநா. ௫௪.)
ஒலக்கம்—சபை.

நாளாய்ந்தோர்—வைத்தியர். (உ-ம்.) “நாளாய்ந்தோர்—தீரணிவனென்பார்சிலரிந் தூலைப் பழிச்சுத்—தேரணிவனென்பார்சிரித்து” (தைல. கடவுள்வாழ்த். ௬.)

நாளி—கள். (வைத்தியபரிபா.),
நாளிகம்—1. தாமரை. 2. வள்ளிக்கீரை. 3. வள்ளை. சக்ஷாடி. (1, 2, 3-வைத்தியபரிபா.)
நாளிகேரபாகம்—செய்யுட்பாகம் நான்கு னொன்று. (கம்பரம். ௬௬. உரை.)

நாளிகேரம்—தெனீன். (கு. நிக. ௪: ௧௨.)
நாளிருக்கை—நாளோலக்கவிருக்கை. (உ-ம்.)
“பெருநாளிருக்கைவிழியோர்குழிஇ” (மதுரைக்காஞ்சி. ௫௨௫.)

நாளினி—புளிமா. (வைத்தியபரிபா.)
நாளும்—எப்பொழுதும். (இராமா. அயோத்தியா. மந்தாரை. சூழ்ச்சிப். ௧௪.)

நாளே—மற்றைநாள். (உ-ம்.) “நாளேநாளே மென்பீராயின்” (கபிலரகவல்.)

நாளேகீது—இன்றைக்குஅடுத்தநாள். (உ-ம்.)
“இருமடங்கு”பார்.

நாளேநீன்று—நாளேவிட்டு மற்றைநாள். (வழக்.)

நாளோலக்கம்—காலே ஒலக்கவிருப்பு. (பதிற்று.)

நாளோலை—சாதகம். 2. முகூர்த்தவோலை. (உ-ம்.) “குறித்தநாளோலைவிட்டார்” (பெரிய பு. ௨௮த்தாட். ௧.)

நாற்குடவுளி—மதுக்கன் பதினால்குள் எழாவது வைவைச்சுதமதுவின் ஆட்சியாகிய இக்காலத்து ஆதித்தியர், உருத்திரர், வசுக்கன், மருத்துவர் என வகுப்பினராயிராயிருப்பவர்; இவர்: முறையே பன்னிருகோடியர் பதினொருகோடியர் என்கோடியர் இருகோடியர் என முப்பத்துமுக்கோடி தேவராவர் இவ்வாறும் மற்ற மதுவந்தரங்களிலேயும் பற்பல நாம வகுப்பினராயும் பற்பல தொகையினராயும் வகுத்து எண்ணப்படுவார்கள். (திருகு.)

நாற்கணம்—உயிர்க்கணம், வன்கணம், மென்கணம், இடைக்கணம் என்பன. (நன். ௧௫௧. உரை.)

நாற்கதி—தேவர், நரகர், மனிதர், விலங்கு என்பன. (கு. நிக. ௧௨: ௧௪.)

நாற்கவி—நாலுவிதக்கவி; அவை: ஆசு, சித்திரம், மதரம், வித்தாரம் என்பன. (கு. நிக. ௧௨: ௨௧.)

நாற்கவிராசநம்பி—புளியங்குடியில் நாத் கவிகளையும் பாடவல்லராகிய ஆகப்பொருளிலக்கணம்பாடிய ஒரு சமணப்புவர். (உ-ம்.)
“புவிராசப்போற்றம்புவலர்கணாவிற் - நவிராச

கற்றித்தமிழ்நாற் - கவிராசு, நம்பியகப்பொருள் விளக்கவுரைநாட்டமுக்கட்டிம்பிமுகன்குணை" (அகப்பொ-பா-காப்பு.)

நாற்காலி — 1. ஒருவகையாசனம். 2. நாற் கான்மிருகம். (வழக்.)

நாற்குணங்கள் — சீவகாருண்ணியம், சுசுர பத்தி பாசவைவராக்கியம் பிரமஞானம் என்னுங் குணங்கள். (உபதேசக்கட்டளை. ௪௦.)

நாற்குணம்—ஆடேக்குணம்நான்கு; அவை: அறிவு, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி, நிறைவு என்பன. (சூ. நிக. கஉ: கசு.) மக்கேக்குணம் நான்கு; அவை: நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்வு என்பன. (சூ. நிக. கஉ: கசு. ௧௭.) பயிர்வு-பயிலாதபொருட் கண்ணருவருப்பு)

நாற்கோணம்—நாலுமுலை (வழக்.)

நாற்சந்தி—நாற்றெருக்கடமிடம். (உ-ம்.) "ஆவணம்"பார்.

நாற்புது—1. ஒரு பிரபந்தம்; அது: காலமு மிடமும் பொருளுருமாகியவிவற்றுளொன்றனை. நாற்பதுவெண்பாவாற்கூறுவது. (உ-ம்.) "நாற் பது" (இலக்கணவி. அருக.) 2. நான்குபத்து. (நன்னூ. நான்குநெய்யே.) என்னுஞ்சுத்திர வுரையின்பார்.

நாற்புள்—நாற்பது. (உ-ம்.) "நாண்பது" பார்.

நாற்பொருள் — அறம் பொருள் இன்பம் வீடு எனப்படும் பொருள்கள். (உ-ம்.) "நாற் பொருட்பயத்தோடெழுமதந்தழுவீ" (நன். ச.)

நாற்போன்—ஆடகம் கிவிச்சிறை சாதாரணம் சாம்பூரதமென்னு நால்வகைப்போன். (சூ. நிக. கஉ: கஅ.)

நாற்றம்—1. கந்தகம். (உ-ம்.) "வேந்தனோடு நாற்றங்காதம்" (வைரா. கசு.) 2. தள் (பிங்கல. கசுசு.) 3. தோன்றுதல். 4. புழுகுமுதலியன. (உ-ம்.) "ஒருஉச், கொடியியனல்லார்குரணற்றத் துற்ற-முடியுதிர்நூது" (கவி. அஅ.) [ஆகு பெயர்.] 5. மணத்தல். 6. வசம்பு. (வைத்திய பரிபா.) 7. வாசனை (உ-ம்.) "நாற்றநாட்டத் தறுகாற்றைவை" (புறநா. ௭௦.) (3, 5-சூ. நிக. கசு: நகரவெ. கசு.)

நாற்றி—1. நான்மடங்காக்கி. (உ-ம்.) "எட் எட்டளைநாற்றியிரட்டியவிவைற்றெறி தி ரைப் பெரும்புனற்கங்கை" (தணிகை. புராணவரலா. ௪௮.) 2. நான்மடங்கு. (உ-ம்.) "நாற்புடைய நாற்றியே" (சிந்தா. காந்தரு. ௭௫.)

நாற்றிசை—நான்கு திக்குகள்; அவை: கிழக்கு, தெற்கு, வடக்கு, மேற்கு என்பன. (உ-ம்.) "மொளவல்-வெறிக்கொடியுநாற்றிசை யுந்தாய்ப்படர. (காஞ்சிப். நாட்டுப். கசச.)

நாற்றியு—கவித்த. (பரிபாடல்.)

நாற்று—முளை பயிர். (வழக்.)

நாற்றுதல்—தூக்குதல். (உ-ம்.) "மலையருவி வீழுவதுபோலாற்றுவீரால்" (சிவரக. சிவமுநி. கஉ.)

நாற்று—சடைச்சிச்செடி. (வைத்தியபரிபா.)

நாறல்—1. நாறுதல். (உ-ம்.) "நாற்றப்பாழ்ந் துணி" (அரிச்ச. சூழ்வினை. கசு.)

நாறி—1. கற்றுகழை. 2. நன்னூரி. 3. மோந்து. (சிந்தா.) (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நாறியு—பரந்த. (பரிபாடல்.)

நாறு—1. நாற்று. (உ-ம்.) "நறவுபாய்ந்திட நாறுவளர்ந்தவே" (அரிச்ச. நாட்டு. கசு.) (சிந்தா.) 2. தெரிநிலவீண்ப்பகுதி.

நாறுகட்டி—பெருங்காயம். (வைத்தியபரிபா.)

நாறுகரந்தை—சுவகரந்தையென்பர். (உ-ம்.) "நாறுகரந்தையணிகருவைக்காபாலி" (திருக் கருவைவெண்பாவந்தாதியிற் காண்க.)

நாறுதல்—1. தோற்றுதல். (உ-ம்.) "நாறும் வடக்கயிறுவெண்ணரம்பாவென்பு" (தாயு. சச்சி தாநந்த. உ.) 2. மணத்தல். 3. முளைத்தல். (உ-ம்.) "நல்வித்துநாறுமையின்ன" (இன்னு. உஎ.) (2, 3-சூ. நிக. கசு: நகரவெ. ௭.)

நாறுபு—நாறி. (பரிபாடல்.)

நாறுமதம்—புழுகு. (சிந்தா.)

நான்—இருதிணையிருகூற்றுத் தன்மையொ ருமையிலவரும் ஒருபெயர். (உ-ம்.) "நாணுரென் னுள்ளமார்" (திருவாசகம். கோத்தும்பி. உ.)

நான்காம்வேதம்—அதர்வம். (சூ. நிக. ௧௦. உக.)

நான்து—நாலு. (உ-ம்.) "நான்குதோ-ளுந்தி யிலுலகளித்தாற்கென்றுன்னுவான்" (இராமா. சூர்ப்பணகை. கஉ.)

நான்துவகைப்பெண்கள்—பத்மினி, சித்திரி, சங்கிரி, அத்திரியென்னும் நால்வகைப் பெண் கள். (உ-ம்.) "காமநூல்சாற்றுகாண்குவகை நலார்" (திருவிளை. நாட். உசு.)

நான்மணிமாலை — வெண்பாவும் கவித்து றையும் விருத்தமும் அகவலுமாக அந்தாதித் தொடையாணற்பது பாடப்படும் ஓர் பிரபந்தம். (உ-ம்.) "வெண்பாக்கவித்துறைவிருத்தமகவல்- பின்பேசுமந்தாதியினற்பதுபெறி- னான் மணி மாலைபாடெமனநவில்வர்" (இலக்கணவி. அஉசு.)

நான்மருப்பியானையூர்தி—இந்திரன். (சூ. நிக. க: கசு.)

நான்மாடக்கூடல்—மதுரை. (உ-ம்.) "வன் றிறல்வருணன்விட்டவாரியைவிலக் க வீ சன்- மின்னிகழ்சு நடையினின் றுநீங்கியமேகநான்குங்- குன்றுபோனிலவந்துநான்குகூடமாக்கூடலாலே

யன்றுநான்மாடக்கடலானதான் மதுரைமூதார்" (திருவிளா. நான்மாட. உசு. [நச்சினூர்க் கினியார் நான்மாடக்கடலென்பதற்கு நான்கு மாடங்கடலின் நான்மாடக்கடலாயிற்றென்றும்; அவை: திருவாலவாய், திருநள்ளாறு, திருமுடங்கை, திருநடுவூர் என்றும், அல்லது கந்தி கரியமால் காளி ஆலவாய் என்றுங் கூறுவர். கலி. கடஉ.]

நான்புகப்புல்—ஒருபுல். (வைத்தியபரிபா.)

நான்புகன்—1. அருகன். (நன்னூல். எழுத்தியல். க.) 2. பிரமன். (உ-ம்.) "அரிநான்முகன் வணங்கு" (அரிச்ச. பாயிர. க.)

நான்புகன்றேவி — 1. சரசபதி. 2. மனோசிலை. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நானம்—1. அறிவு. 2. நெய். (சிலப்.) 3. புழுது. 4. பூசவன. 5. முழுதூதல். 6. வாசனை. (1, 3-சிந்தா.) (4, 5, 6-பிங்கல. கூஉஉச.)

நானமாலி—கெவுரி. (வைத்தியபரிபா.)

நானுங்கள்ளி—இலைக்கள்ளி. (மலைபடுக)

நானிலம் — 1. நால்வகைநிலம்; அவை: குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தலென்பன. இப் பகுப்புப்பற்றிப் பூமிக்கு நானிலமென்ப பெயர்கூறுவர். (சூ. நிக. கட: கச.)

நி.

நி—இன்மை, உறுதி, எதிர்மறை, ஐயம், சமீபம், நிச்சயம், நிலை, பேறு, பூரணம், மிகுதி என்னுமிவைகளைக்காட்டுமோருபசர்க்கம். (உ-ம்.) "நிலன்-இன்மைகுறித்து வந்தது; ஏனைய வந்துழிக்காண்க.

நிக்கந்தை—அருகன். (உ-ம்.) "நிக்கந்தன் கோட்டம்நிலாக்கோட்டம்புக்கெங்கும்" (சிலப். கனாத்தி. கக.)

நிக்கிரகத்தன்—அழிப்பவன். (வழக்.)

நிக்கிரகந்தாநம் — தருக்கவாதத்தின் கட்டுபேசத்தெரியாமையாகிய தேரல்வித்தாநம். (சி. சி. அளவை. கக. சிவஞா.)

நிக்கிரகம்—1. கீழ்ப்படுத்தல். 2. தண்டம், தண்டனை. (உ-ம்.) "அந்நியர்காரியமறிந்தே யறுக்கிரகநிக்கிரகமமைக்கின்றார்க்கே" (சிவரக. கணபதிவந்த. கஎ.)

நிக்கிரகித்தல் — தண்டித்தல். (சிவஞானபோ. க. பாண்டி.)

நிக்குரோதம்—காட்டாமணக்கு. (வைத்திய பரிபா.)

நிகடம்—சமீபம். (காஞ்சிப். இரண்டாங் கண்டம். சாப்பு.)

நிகண்டம்—உடையின்மை. (சி. சி. பரபட். நிகண்டவா. உ.) [நி-எதிர்மறை; கண்டம்-உடை.]

நிகண்டவாதம்—ஒரு சமயம். (வழக்.)

நிகண்டவாதி — சமணரில் ஒருவகையான்; இவன்: ஆன்மாச்சரமெங்கும் வியாபித்தறியுமென்றும், எட்டு, பதினேழு, ஆறுகுணங்களை விடிகிறதே முத்தியென்றுஞ்சொல்வன். (சி. சி. ச: கஎ. முகம். சி. சி. அ: கட. நிரம்ப.)

நிகண்டவாதமதநூல் — காலம் உயிர் தன்மை தநம் அறம்முதலிய பத்தும் ஒருவரார் படைக்கப்படாது அநாதியுள்ளனவென்றுசொல்லுமதநூல். (த. நி. போ. உஎச.)

நிகண்டு — 1. சொற்பயன்விளக்கு நூல். (இடுகுறிப்பெயர். நன்னூல். பாயிர. முதலூல். கருத்தன் என்னுஞ்சுத்திரவுரையிற் காண்க. 2. தொகுதி. கூட்டம்எனினுமாம். 3. வேதாங்க மாறினென்று. (சூ. நிக. கட: நுக.)

நிக்மநம் — உறுதிப்படுத்தி முடிவுகூறல். தருக்கசங்கிரகத்திற் காண்க.

நிகமம்—1. கடைவீதி. (உ-ம்.) "நீண்டவர் நிகமம்புக்கரிமலன்மேலார்வம்வைத்து" (கந்தபு. ததீசியுத். அக.) 2. நகரம். (உ-ம்.) "தமதுநிக மங்கடல்போன்மருங்குவரக்-கடங்கள்கடந்து" (பிர. காண்ட. ச: கக.) 3. வேதம். (உ-ம்.) "நிகமமெனிலொன்றுமற்றுநாடொறு" (திருப்பு. கசடு.) நியமமாகவுணர்த்தற்கருவி என்க.

நிகர்—1. உவமையுருபுகளிலொன்று. (நன்னூல். போலப்புரைய என்னுஞ்சுத்திரத்திற் காண்க. 2. சமானம். (உ-ம்.) "நிகருமேலுமின் ருகியேயமர்தருநிலன்" (கந்தபு. ததீசியுத். கடு0) 3. தெரிநிலவினைப்பகுதி. 4. பிரகாசம். (உ-ம்.) "நிகர்மலர்நெல்லொதுஉய்ப்பகன் மாய்ந்த" (சிலப். கனாத்த. உ.) 5. போர். (உ-ம்.) "கோதையர்"பார்.

நிகர்கீதம்—மாறுபடும். (ஐங்குறு.)

நிகரீத்தல்—1. ஒப்பாதல். 2. மாறுபடுத்தல். (உ-ம்.) "பல்லித்தழீநீலமொடுநெய்தனிகர்க்கும்" (ஐங்குறு. உ.)

நிகரீதல்—ஒப்பாயிருத்தல். (வழக்.)

நிகரீப்பு—ஒப்பு. (வழக்.)

நிகரீபக்கம்—சபக்கம். (உ-ம்.) "நிகரில்பக்கம்"பார்.

நிகரீவம்—எண்மானத்திற் பன்னிரண்டாந் தாநம். (சி-லி. ஞாந. உடு.)

நிகரீவு—ஒப்பு. (வழக்.)

நிகர—ஒருவம்ச்சொல். (உ-ம்.) "நேரநிகர வன்னவின்ன - வென்பவும்பிறவுமுலம்மத்துரு பே" (நன். கூசுஎ.)

நிகரம்—1. கூட்டம். (உ-ம்.) “பொடிபடப் படிபடப்பனபுகர்முகக்கரிநிகரமே” (பாரத. அணிவரு. சு.) 2. நி என்னு மெழுத்து.

நிகரா — பகையாத. (உ-ம்.) “தன்னொடு நிகராவென்னொடுநிக” (ஐங்குறு. சுஎ.)

நிகராட்சி — விசுத்தியென்னுமாதாரத்திற் குரிய சுவேதபத்தமதம் பதினாறனுளொன்றில் நிற்கும் ஏ யென்னு மக்கரத்தினதிதேவதை. (சி. சி. அ: உக. மறை.)

நிகரி—பகைத்து. (உ-ம்.) “நிகரா”பார்.

நிகரிதேல்—ஒப்பிதல். (வழக்.)

நிகரில்பகைம்—விபக்கம். (உ-ம்.) “மூன்று பக்கம்பக்கநிசர்பக்கநிகரில்பக்கமெனத் - தோன் றும்பக்கந்துணிபொருளு ள்கிடமாமுவமை நிக ர் பக்க - மான்றபொருள்சென்றடையாதவிடமா நிகரில்பக்கமுத-லேன்றவரண்டும்பொருளுண் மைக்கிடமாமொன்றுபொருளினீரும்” (சி. சி. அளவை. சு.)

நிகலம்—தோண்மேல். (சூ. நிக. உ: கூஉ.)

நிகழ் — தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ - ம்.) “சுங்ஙனமிவ்வாறுநிகழ்தன்மையெல்லாம்” (சிவ ரக. அபுத்திபூ. கச.)

நிகழ்காலம்—வர்த்தமானகாலம். (உ - ம்.) “நின்நிமிசிகழ்காலத்தினிமலனுக்கன் பு செய் வார்” (சிவரக. பாயிர. கக.)

நிகழ்காலவிலகீது— நிகழ்காலம்பற்றிவரும் முன்னவிலக்கென்னுமணி. (தன்டி. சஉ. உரை) நிகழ்காலவினையேசீகம்—செயவென் வாய் பாட்டுவினையேச்சம்.

நிகழ்ச்சி—1. ஒளி. 2. ஒழுக்கம். (பரிபாடல்.) 3. சம்பவம். (உ - ம்.) “பெறுவரெனுநிகழ்ச்சி பொய்யோ” (பாரத. கிருட். உசு.) 4. மனக்கிளர்ச்சி. (உ-ம்.) “நிகழ்ச்சியின்மைந்தரீண்டிண்முறை சாத்தினார்கள்” (பெரியபு. தடுத்தா. கக.) 5. வர்த்த மாநகாலம். 6. விருத்தி. (சைவப்பி. உரு.)

நிகழ்த்தல்—1. செய்தல். (உ-ம்.) “அந்த நன்னடமேகினைந்தொழினிகழ்த்த லா ரு ம்” (திருவாத. திருவம். சு.) 2. செரால் லு த ல். (உ-ம்.) “நீபடைத்திடுகெனநிகழ்த்தி” (கூர்மபு. அட்டமார். கசு.)

நிகழ்த்துதல் — 1. சொல்லுதல். (உ - ம்.) “ஏறிகடற்சேதுவினிராமநாதனை - நிறுவியகா தையைநிகழ்த்துகென்னவே” (சேதுபு. அவை ய. க.) 2. நடப்பித்தல்.

நிகழ்தல் — 1. ஒளிசெய்தல், விளங்குதல். (பிங்கல. கககக.) (பிறிற்றுப்.) 2. நடத்தல்.

நிகழ்வு — 1. சம்பவப்பு. 2. நிகழ்காலம். (உ-ம்.) “இறப்பெதிர்வுநிகழ்வெனக்காலமூன் றே” (நன். கஅக.)

நிகளம்—1. சங்கிலி. (உ-ம்.) “நிகழங்கால் விட்டநினைவு” (தனிப்பாடற்றிரட்டு.) 2. நீர்க் கடம்பு. (வைத்தியபரிபா.) 3. மலம். (உ-ம்.) “நிகளமறுக்குமிந்தமயம்” (அருணகிரிபு. அருந் தவ. சுசு.) 4. விலங்கு. (சூ. நிக. எ: உசு.)

நிகற்பம் — ஒரெண்; அது: கற்பம் பத்து. (பிங்கல. உஉஎக.)

நிகற்புதம்—அற்புதம் பத்துக்கொண்டது. (பிங்கல. உஉசக.)

நிகாதம்—வஞ்சகம் (உ-ம்.) “நிகாதன்”பார்.

நிகாதன்—வஞ்சகன். (பிங்கல. அஎஅ.)

நிகாயம்—1. கூட்டம். (சூ. நிக. அ: ச.) 2. மருதஞ்சாரந்தவூர். (சூ. நிக. ரு: ச0.)

நிகாயன்—கடவுள், காயமில்லாதவன்.

நிகாரணம்—காரணமற்றது. (வழக்.)

நிகாரம்—பனி. குறுக்கல்விகாரம். (பிங்கல. எசு.)

நிகவா—பிரமிஎன்னுமோர்பூடி. (வைத்திய பரிபா.)

நிகித்தநு—வசியமுதலிய அட்டசுருமங்களால் இம்மையிலின்பமும் மறுமையிற்று ன்பமுங் கொடுப்பவன். (உ-ம்.) “நல்வசியாதியாவின்மை யின்பம்பெந்துயரங்குதவுமவனிகிதகுரு” (வே தா. சூ. கசு.)

நிகிதம்—இதமின்மை. (உ-ம்.) “விதிமான இதத்தைநீக்கலானிகிதமாயிற்று” (வேதா. சூ. கசு. உரை.)

நிகிருட்டம்—நீசம். (உ-ம்.) “நிகிருட்டவிட யத்திலேதனக்குத்தானையொப்பா யிருக்கிற சித்தமானது” (உபநிடதம். க. உரை.)

நிகிலம்—எல்லாம். நிகலநிகமாகமம் என்பது வழக்குரையதிக.

நித — மஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)

நிதஞ்சம்—குகை. (சூ. நிக. ரு: கசு.)

நிதம்பம்—நேர்வாளம். (வைத்தியபரிபா.)

நிதம்பலை—இலங்கையில் இத்திரசித்துயா கம்பண்ணின இடம். (இராமா. யுத்தகா. நிகும் பலைப்படலம்.)

நிதம்பன்—ரும்பகன்னன்மகன். (இராமா. யுத்தகா.)

நிகேசரம்—ஒரு மரம். (வழக்.)

நிகேதநம் — 1. தேவர்கோயில். (உ - ம்.) “வெள்ளியானிகேதநத்தைவிருப்பினால் விதித் தோன்” (சேதுபு. இராமநா. சச.) 2. வீடு. (உ-ம்.) “நிதிநிகேதநங்கொள்கும்” (பெரியபு. திருநாட். கக.)

நிச்சந்தேகம்—சந்தேகமின்மை. (சி. சி. க உ0. சிவாக்.)

நிச்சம்—நித்தம். (உ-ம்.) “நிச்சலுமீசனன் பர்” (திருவிளை. நாட்டுப். கூ.)

நிச்சயம்—1. உறுதி. (உ-ம்.) “நிச்சயம்மெ னுங்கவசந்தான்” (இராமா. ஆரணிய. கரன் வதைப். கசஉ.) 2. மெய். (பிங்கல. கஅ0க.)

நிச்சயித்தல்—உறுதிப்படுத்தல். (வழக்.)

நிச்சயிப்பு—நிச்சயித்தல். (வழக்.)

நிச்சலம்—1. அசையாத இலக்கு. (உ-ம்.) “சலம்”பார். (பாரத. வாரணுவத. டுசு.) 2. அசைவினமை.

நிச்சலன்—1. அசைவற்றவன். 2. கடவுள்.

நிச்சல்—நித்தமும். (உ-ம்.) “நிச்சலுமீர்த் தாட்கொள்வோன்வாழ்க” (திருவாச. திருவண். கூ.) [நித்தல்-நிச்சல் என்றாயிற்று.]

நிச்சலை—1. சலநமற்றசத்தி. (சி. சி. உ: ஞாநப்.) 2. பூமி. (உ-ம்.) “வந்துழிக்காண்க”

நிச்சலி—தாளி. (மலையக.)

நிச்சாயகம்—நிச்சயிப்பது. (சி. சி. உ: ஈ0. சிவாக்.)

நிச்சித்தம்—1. மனோலயம். 2. விசாரமின் மை.

நிச்சித்தல்—நிச்சயித்தல். (வழக்.)

நிச்சிதம்—நிச்சயிக்கப்பட்டது. (சி. சி. ச: உள. ஞாநப்.)

நிச்சிந்தன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: க.) 2. எண்ணமற்றவன். (வழக்.)

நிச்சியம்—} உள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

நிச்சிரம்—} உள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

நிச்சுவாசம்—1. சதாசிவமூர்த்தியுடைய அகோரமுகத்தினின்றுற்பவித்த ஐந்தாகமங்க ளுளொன்று; இதற்குக் கிரந்தசங்கியைகோடி. (சைவச. பொது. கூகௌ. உரை.) 2. சுவாச மின்மை, மூச்சடக்குகை. (சி. சி. ச:அ. ஞாநப்.)

நிச்சேட்டை—சேட்டையொழித்திருத்தல். (சி. சி. ச: அ. சிவாக்.)

நிச்சேடம்—சேடமின்மை. (சி. சி. உ: டுசு. சிவாக்.)

நிசக்கல்லு—சீதாங்கபாஷாணம். (வைத்திய பரிபா.)

நிசம்—மெய். (வழக்.)

நிசயம்—1. திரட்சியாகியவுண்டை. (பெரி யடி. முழுநீறுபூ. உ.) 2. வியூகவிரி முப்பது ளொன்று. (வன். எசுஎ. பரி. குறி.)

நிசவான்—மெய்யன். (வழக்.)

நிசா—இரவு. (பிங்கல. உஉக.)

நிசாகசம்—வெள்ளாம்பல். (வைத்தியபரிபா.)

நிசாகம்—மஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)

நிசாகரன்—1. சந்திரன். (பிங்கல. உஉரு.) 2. சேவல். (வைத்தியபரிபா. கருப்பொ.)

நிசாசரம்—1. இரவில்நடமாடுவன. 2. கூகை. 3. பாம்பு.

நிசாசரர்—1. அசுரர். 2. இராக்கதர். (1, 2-சூ. நிக. க: சக, ச்ச.)

நிசாசரி—1. இராட்சதத்திரி. (உ-ம்.) “நீடிருஞ் சரப்பெற்றநிசாசரிவனமீதாமால்” (கூர்மபு. இராமன. கஅ.) 2. கூகை. (பிங்கல. உககூ.)

நிசாடு—மஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)

நிசாநந்தம்—மனோலயமான யோகாப்பியச சத்தினுண்டாகு மாநந்தம். (உ-ம்.) “மனோ லயயோகத்தினில்வந்துதித்த-லேதமறுநிசாநந் தம்” (வேதா-சூ. கூச.) [யோகத்திற்காட்சியா கியகுறியைக் காண்பாறாகிய மஞ்சேர்ந்தொ டுங்கினவிடத்து அவ் விரண்டுமின்றி வரும் பயன் நிசத்தைமுன்னிட்டவருதலால் நிசாநந் தம் என்றாயிற்று.] (வேதா-சூ. கூரு. உரை.)

நிசாபதி—1. கர்ப்பூரம். (வைத்தியபரிபா.) 2. சந்திரன். (சூ. நிக. க: ருஅ.)

நிசாபிசா—மரமஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)

நிசாபுட்பம்—1. செவ்வாம்பல். 2. பணி.

3. வெள்ளாம்பல். (1, 2, 3-வைத்தியபரிபா.)

நிசாளம்—ஒரு கட்பறை. (உ-ம்.) “நிசாளந் துஹைசிறுபறையடக்கம்” (சிலப். அரங்கேற். உள. உரை.) [சதுரஅகராதிசாரர் நிசாளம் என எழுதுவது, பொருந்தாது.]

நிசி—1. இரா. (உ-ம்.) “சிவநிசிப்பீடுஞ்சொல் வேன்” (பிர. காண். பஞ்சாட். சஉ.) 2. இருள். (சூ. நிக. க: அஉ.) 3. கத்தாரிமஞ்சள். (உ-ம்.) “ஆரநிசிபுட்கரம்” (தைல. தைலவ. டுசு) 4. பொன். 5. மஞ்சள். (4, 5-சூ. நிக. கக. சகர வெ. கூ.)

நிசித்தண்ணீர்—நீராகாரம். (வைத்திய பரிபா.)

நிசிசாரர்—1. அசுரர். 2. இராக்கதர். இரவிற் சஞ்சரிப்பவர்.

நிசிதம்—1. இகழ்ச்சி. (வழக்.) 2. கூர்மை. (சூ. நிக. எ: கசு.)

நிசிதர்—1. அசுரர், இரவிற்சஞ்சரிப்பவர். 2. ஈநர். (1, 2-வழக்கு.)

நிசுலம்—அலரி. (வைத்தியபரிபா.)

நிசுவாசம்—நிச்சுவாசம், கீழ்விகிறசுவாசம்.

நிசுளம்—நிசுநம்.

நிசுநம்—நீர்க்கடம்பு. (மலையக.)

நிசேதம்—நிடேதம். (உ-ம்.) “நிசேதமில் யன்மாலீசன்” (மச்சபு. பிரமுக. கூ.)

நிசை—இரவு. (உ-ம்.) “நிசையடைந்து கதிரிரவியென்னும்வகைசீறிமாறுபொரு தெல் வரா—நிசையழிந்துவெளியாக” (பாரத. இராய சூய. சரு.)

நீட்கம்-1. இருபதுகுன்றியெடைகொண்ட பொன். (மிருச.ருக.) 2. வராகனிகை. (உ-ம்.) “கற்புரமியையாநின்பொடியிறைத்தோரைநதுநிட்கம்” (தைல. தைவ. கரு.)

நீட்களசிவம்—அவயவமிலாத ரூபமாயிருக்கிற சிவம்.

நீட்களசிவன்—இலயசிவன். (பெளட்.கஅ.)

நீட்களதத்துவம்—சிவதத்துவம். (சி. சி. க: கரு. ஞாநப்.)

நீட்களம்—வடிவில்லாதது. (சி. சி. உ: எச. மறை.) [கலைவில்லாதமையாற்பெற்றபெயர்.]

நீட்களர்—சிவன். (சி-லி. ஞாந. ச. உரை.)

நீட்களன்—இலயசிவன். (சி. சி. க: கரு. ஞாநப்.)

நீட்காமியம்—1. சொர்க்காதிபோக இச்சையின்றித்தன்னிடத்திலமைந்துநிற்கல். (உ-ம்.) “நீட்காமியதவஞாகத்தினுக்கென்றறியே” (வேதா-ரு. கரு.) 2. விருப்பின்மை.

நீட்காரணம்—காரணமின்மை. (சி. சி. ச: சௌ. மறை.)

நீட்கிராமணம்—குழந்தையை வெளிக்கொண்டுபோதல்; இது: நாலாமாசத்துட்செய்ய வேண்டும்கிரியை. (பராசர. உக, உஉ. திருவாணைக். கோச்செங். அச.)

நீட்குடி—ஏலம். (உ-ம்.) “நீட்குடிசாதியயிராநெய்” (தைல. பாயிர. ஞா.)

நீட்கேபம்—புதையல். (மகாபாரதம். பாயிரம். க. உரை.)

நீட்டம்—இருத்தல். (சி. சி. உ: ருச. சிவாக்.)

நீட்டுரைபுத்திரை—இருகையும் முட்டியாக மூடிக்கொண்டு அந்தமுட்டிகளையே அங்குட்டங்களை யுள்ளடக்கிப்பிடித்தல். (சி-லி. கிரி. உரு. உரை.)

நீட்டுரம்—கொடுமை. (உ-ம்.) “நீட்டுரநிரசு குலநிரப்பயனை” (கந்தனலங்.)

நீட்டுரன்—கொடியவன். (வழக்.)

நீட்டை—1. அசையாமை. 2. அழிவு. 3. இக்கட்டு. 4. உறுதி. 5. சமாதி. 6. சரித்திர முடிவு. 7. சாதகம். 8. நம்பிக்கை. 9. நன்னடை. 10. நிலைபரம். 11. முடிவு. 12. மோட்சம். 13. வாழ்நாள். 14. விரதம். (5, 12-சி. சி. அ: உச. ஞாநப்.) ஏனையவற்றிற்குதாரணம் வந்துழிக்கானக.

நீட்டவம்—1. அடிமை. 2. மொச்சைப்பயறு. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நீட்டாவம்—1. அவரைப்பிஞ்சு. (உ-ம்.) “மணப்புளிரிப்பாவத்தோ-இச்சிதமுருங்கையா குமுரையிச்சாப்பத்தியமென்றே” (தைல. தைவ. ருரு.) 2. மொச்சைக்கொட்டை. (வைத்தியபரிபா.)

நீட்டிரபஞ்சம்—பிரபஞ்சமல்லாதது. (உ-ம்.) “நீத்தநிர்மலசகித. நீட்டிரபஞ்சப்பொருளை” (தாயு. பரசிவவணக்கம். க.)

நீட்டிரமாமணம்—பிரமாமணமல்லாதது. (சி. சி. சு: க. ஞாநப்.)

நீட்டிரயோசநம்—பிரயோசனமல்லாதது. (சி. சி. சு: க. ஞாநப்.)

நீட்டம்—1. அட்டமலையினொன்று. (ரு. நிக. கஉ: எஎ.) 2. இணைக்கைபதினைந்துவகையுள்ளொன்று; அது: முட்டியாகவிரண்டுகையுஞ்சமஞ்செய்வது. (உ-ம்.) “நீட்டமென்பதுநெறிப்படக்கிளப்பின்—முட்டியிரண்டுகையுஞ்சமமாகக்கட்டிநிற்குங்காட்சித்தென்ப” (சிவம். அரங்கே. கஅ. உரை.) 3. தேயணம்மபத்தாரினொன்று. (நைடதத்திற்காண்க.)

நீட்டநீகோன்—நளன். (உ-ம்.) “நீட்டநீகோன்புகழ்ச்சரிதை” (நைடத. பாயிர.)

நீட்டாடம்—ஆந்தை. (வைத்திய: கருப்பொ.)

நீட்டாதன்—குத்திரப்பெண் சோரமாரக்கமாகப் பிராமணனைக்கூடிப் பெற்றபிள்ளை. (உ-ம்.) “சந்தவம்மடலார்சோரந்தனின்மறையோனைக்கூடி—நந்திடலுயிர்த்தமையந்தனிடாதனென்றுரைப்பர்நல்லோர்” (குத. சிவமா. கஉ: கக.)

நீட்டாதா—ஒருவகைச்சாதி. (உ-ம்.) “வேனெனப்பவன் மாதாமகனான மிருத்துவின்றோடத்தால் தாநம் தவம் யாகமுதலிய புண்ணியச் செய்கைகளை ஒருவருங் செய்யக்கூடாதென்று ஆஞ்ஞாபித்தனன். அதனையறிந்த விருடிகள் பற்பல புத்திகளைச்சொல்லியுங், கேளாமையால் அவர்க்குக்கோபமூண்டு தருப்பையினு லடித்தனர். அதனாலரசனுயிர் துறக்கச்சனங்க ளொருவரையொருவர்வருத்திப் பொருளை யபகரிக்கத் தொடங்கினர். அதுசண்டவிருடிகள் அரசனில்லாமையாலன்றோ இத்தீங்குகள் நேர்ந்தனவென்று வருத்தமுற்று அரசுசெயவேளர்புத்திரநிமித்தம் வேனனின் தொடையைக்கடைந்தனர். அதிலிருந்து வருநிறமும், விகாரமுமும், குறுத்தசரிமுங்கொண்டு ஒரு மனுடன்றோன்றி, நானென்னசெய்யவேண்டுமென்று முறிவரைவினாவ, அவர்கள் (நிவீத) உட்காரு என்றனர். அதனால் அவன் நிவீததன் என்னும் பெயர் பெற்றனன். அன்றுமுதல் நீட்டாதா என்னுமொருவகைச்சாதி யுலகத்திலுண்டாயிற்று” (கூர்மபு. தக்கனைச்சபித். சு. உரை.)

நீட்டாலம்—நெறி. (வைத்தியப. கருப்பொ.)

நீட்டேகம்—1. கருத்தரித்தல். (குமாரசாமி.) 2. தெளித்தல். (பரா. மிரு. உக.)

நீட்டேததிரவியங்கள்—விலக்கப்பட்டதிரவியங்கள்; அவை: மதுபலாண்டு முதலியவை.

(வேதாரு.உச.உரை.) பலாண்டு-ஈரவெங்காயம்.

நீடேதம்—விலக்கு. (பராமி. சசு.)

நீடேதித்தல்—1. மணவாளனும் மணவாட்டியும் முதற்கூடுதல். 2. விலக்கல். (சி-வி. நூந. அ. உரை.)

நிண்ணம்—உறுதி. (வழக்.)

நிணக்கும்—கட்டி. (புறநா.)

நிணத்தல்—1. கொழுத்தல் 2. முடைதல். (சூ. நிக. க: உஅ.)

நிணந்து—பிணித்து. (உ-ம்.) “நிணந்தெனெஞ்சுநிறைகொண்டகள்வனை” (சிந்தா. பதுமை. கசசு.)

நிணம்—கொழுப்பு. (உ-ம்.) “நிணங்கருகிச்சுறுநாறுமுடையினும்” (அரிச்ச.மயான. கூரு.)

நீத்தம்—1. அநவரதம். (திருவிளை. தீர்த்தவி. உஅ.) 2. நிருத்தம். (பரிபாடல்.) 3. நிலையுடைமை. (உ-ம்.) “அநித்தநித்தமோர்ந்து” (திருவிளை. திருமண. ககக.)

நீத்தல்—நித்தம். (உ-ம்.) “அம்புயன்மாலவனித்தலத்தனென்றறற்று” (மரு-தி. கூ.)

நீத்தலம்—முத்து. (உ-ம்.) “நத்தளித்தவெண்ணேயவனித்தலத்தணவயன்மருதாரன்” (மரு-தி. கூ.)

நீத்தன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: கூ.) 2. ஆத்தமா. 3. எப்போதுமுள்ளவன். (உ-ம்.) “அறிவிலனமூர்த்தனித்தனராகுகதிருணங்கனோடும்” (சி. சி. ச: கூஅ.) 3. சிவன். (உ-ம்.)

“நித்தனாகமவேதங்கனிகழத்திடுங்கல்விச்சாலை” (சிவரக. நைமிச. உ0.)

நீத்தியகருமம்—சட்கருமங்கள். (நித்தியகன்மவிதி என்னுதரலிற்காண்க.)

நீத்தியகலியாணி—1. பார்வதி, அழியாத மங்களத்தையுடையவள் என்றபடி. 2. வாடாமல்லிகை. (வைத்தியபரிபா.)

நீத்தியசகலம்—இருவகைச்சகலாவத்தையுள்ளோன்று. (சி. சி. ச: கூக. சிவாக்.)

நீத்தியசிராத்தம்—எப்பொழுதுஞ்செய்யுஞ்சிராத்தம். (நித்தியமேபெனநிகழ்சிராத்தமும்) என்னுஞ்சேதுபு. சேதுபல. ககசு-ம் செய்யுளாற் பெறப்படும.

நீத்தியசிலேட்டுமரோகம்—ஒருவகைச்சிலேட்டுமரோகம்; அது: வெள்ளோக்காளம், சுரம், இருமல், தேகஞ்சுட்டித்தல், எரிச்சல், கிறுகிறுத்துக்கீழேவிழுதல், குரற்கம்மல், வார்த்தையின்மை என்னுமிக்குணங்களை யுண்டாக்கும். (சிவரட். ககசு.) [நித்தியம்-கெடாமை.]

நீத்தியப்பிரளயம்—1. சமஸ்தபிராணிகளுடைச்சமுத்தி. 2. நால்வகையொடுக்கத்துள்ளோன்று. (கூர்மபு. பதிக. கூக. உரை.)

நீத்தியம்—1. அழியாமை. (உ-ம்.) “நித்தியகல்யாணி” பார். (சிவரகசி. தேவிநாட்டி. சு.) 2. எப்போதும். (உ-ம்.) “நித்தியசிரார்த்தம்” (பார்.)

நீத்தியமுத்தி—மீளாதகதி. (வழக்.)

நீத்தியமோட்சம்—நித்தியமுத்தி. (வழக்.)

நீத்தியயோகம்—நிரயோகம்; அவை: அநிகண்டம், அரிடணம், ஆயுஷ்மான், ஐந்திரம், கண்டம், சாத்தியம், சித்தம், சித்தி, சிவம், சுகரம், சுபம், சுப்பிரம், சூலம், சோபநம், செளபாங்கியம், திருதி, துருவம், பரிகம், பிரமம், பிரீதி, வச்சிரம், வரியான், விட்கம்பம், விதிபாதம், வியாகாதம், விருத்தி, வைதிருதி என்பன. (பஞ்சாங்கத்திலறிக.)

நீத்தியர்—என்றுமுள்ளவர். (சைவவி. க.)

நீத்தியவீநோதம்—அருகன் முக்குடையின்று. (சிலப்பதிகாரம். காகோண்காதை. க. அழியற்காண்க.)

நீத்தியன்—1. கடவுள். 2. சிவன். (உ-ம்.) “நீலகந்தரநித்தியபிரிக்குணநினமலாவுருள்வாயே” (சிவரக. தேவிநாட்டியம். சு.)

நீத்தியாங்கங்கள்—நித்தியத்துக்கு உரிய அங்கங்கள்; அவை: நித்தியகர்மலோபம் வந்த போது அதற்குப் பரிகாரஞ்செய்தலும், அட்டபந்தனசலநம்வந்தால் மீளவும்வட்டபந்தனஞ்சாத்தலும், மார்கழிமாதத்திற் கிருதாபிஷேக முதலாகப் பன்னிரண்டுமாதத்திலும் மாதபூசை பண்ணுதலும், சம்வற்சரிகப்பிராயச்சித்தமாகப் பவித்திரஞ்சாத்தலு முதலாயின. (சைவச. பொதுவி. உஉ. உரை.)

நீத்தியாநந்தம்—கோட்சம். (வழக்.)

நீத்தியநந்தன்—கடவுள். (வழக்.)

நீத்திரம்—கண்டங்கத்தரி. (வைத்தியபரிபா.)

நீத்திராலு—நித்திரைகொள்வோன். (உ-ம்.) “நீளரவினங்கனானித்திராலுவை-மீளவுங்கொல்லுவான்” (பாரத. வாரணுவத. அ.)

நீத்திரை-கண்படை; அது: மாயையாக்கை பதினெண் குற்றத்தொன்று. (உ-ம்.) “மெத்தையிற்படுத்தல்நித்திரைக்கழகு” (கொன்றை வேந்தன்.)

நீத்தில்—நொச்சி. (வைத்தியபரிபா.)

நீத்திலம்—முத்து. (உ-ம்.) “நீலம்வைரம் வைரேரியநித்திலஞ்செந்-கோலந்திகமுந்துகிர்” (அரிச்ச. நாட்டு. க0.)

நீத்திறம்—கண்டங்கத்தரி. (வைத்தியபரிபா.)

நீதகம்—நீர்முள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

நீதநம்—1. அழிவு. 2. பிறந்தநாளுக்கேழாநாள்.

நீதம்பம்—1. அல்குல். 2. கற்பரிபாஷாணம். (வைத்தியபரிபா.) 3. மலைப்பக்கம். (1, 3-கு. நிக. கக: தகரவெ. நு.)

நீதரிசநம்—1. காட்சியணி; அஃது: ஒரு பிரகாரம் நிகழ்வதாகிய ஒரு பொருளுக்குரிய பிரயோசனமானது பிறிதொருபொருளுக்கு நன்மையாவது தீமையாவது புலப்படநிகழ்வதாகச் சொல்லப்படும்து. (உ-ம்.) “ஒருவகைநிகழ்வதற் கொத்தபயன்பிறிதிற்குப்-புகழ்மைதீமையென்றிவைபுலப்பட - நிகழ்வதாயினிதரிசநமதுவே” (தண்டி.அக.) [ருவலயநந்தகாரர். ஒருபொருள் தன்செய்கையால் மற்றொருபொருளுக்கு நற்பயனாவது தீப்பயனாவதுகாட்டுவது நிதரிசநமென்பர்.] 2. காணப்படாமை.

நீதலம் — கீழேமுலகிவென்று. (கு. நிக. கஉ: எக.)

நீதநம்—1. இடம். (திருவிளை. வேதத்துக்குப்பொரு. உஅ.) 2. உத்தேசம். 3. கடவுண்மணி. (கு. நிக. சு: ஈ.) 4. திரவியம். (கு. நிக. சு:க.) 5. நிச்சயம். 6. படை. (பிங்கல.கருஉ.) (2, 5-வழக்.)

நீதாநீத்தல் — 1. உத்தேசித்தல். 2. நிச்சயித்தல். (1, 2-வழக்.)

நீதநிப்பு—மதிப்பு. (வழக்.)

நீதி—1. சங்கநிதிபதமரிதிகள். 2. திரவியம். (உ-ம்.) “நிகரிலதுவினவினோர்தமக்குமுத்திரிதிருடங்கைதனிலவந்ததாகுமன்றே” (சிவரக. சிவமெண்டி. சக.) 3. திரள், பெரும்பொருள். (உ-ம்.) “நிலம்பொறுக்கலாதசெம்பொண்ணிதி” (சிந்தா. நாம. கௌக.) 4. நிறைவு. 5. பொன். (உ-ம்.) “நிதியிழந்தனம்” (அரிச்ச.மயாந.சுங்.) நிதிக்கிழவன்—குபேரன். (பிங்கல. ககரு.)

நீதிநீதியாசநம்—வீட்டிற்கு நிமித்தகாரணமாய் முதற்பொருளை உணர்த்தற்குள்ள உபாயம் மூன்றனுளொன்றாகிய தெளிதல். (வங். கருசு. குறிப்பு.)

நீதிநீதியாசநயோகபஞ்சகம் — மந்திரயோகம், ஸ்பரிசயோகம், பாவயோகம், அபாவயோகம், மகாயோகமென்பன. (வி-ணி. நுஎ.)

நீதிநீதிகம்—கண்டங்கத்தரி. (வைத்தியபரிபா.)

நீதிப்பொதி — கிழிக்கட்டு. (கு. நிக. கக: மூகரவெ. க.)

நீதியம்—1. திரவியம். (உ-ம்.) “உற்றுண்டாகியநிதியம்” (அரிச்ச. குழ்வினை. கருஉ.) 2. பொருட்டிரன். (உ-ம்.) “நிலந்தினக்கிடந்தநிதியமோடனைத்தம்” (மலைபடு. நுஎரு.)

நீதியின்கிழவன்—சங்கப்புலவருளொருவன். (செல்பதி.)

நீந்தகன்—பழிசொல்வோன். (வழக்.)

நீந்திகம்—கண்டங்கத்தரி. (வைத்தியபரிபா.)

நீந்தனம்—நிந்தனை. (வழக்.)

நீந்தனை—நிந்தை. (உ-ம்.) “நிந்தனைசெய்தொழுதுவார்” (திருவிளை. விருத்தா. கரு.)

நீந்தித்தல்—இகழ்தல். (வழக்.)

நீந்திதம்—இகழ்ச்சி. (வழக்.)

நீந்திதன்—பழிக்கப்பட்டவன். (வழக்.)

நீந்திப்பு—இகழ்ச்சி. (வழக்.)

நீந்தை—நிந்திப்பு. (வழக்.)

நீந்தையுலமை—உலமையையிகழ்ந்துவழிப்பது. (வரலாறு.) “மறுவுடைத்திங்கனையொப்பெனின்முகஞ்சிறப்புடைத்து” (தண்டியல.)

நிபதேசம்—கோரோசனை. (வைத்தியபரிபா.)

நிபந்தப்பத்திரம் — அரசனாக்கிரையாலே வாணிகஞ்செய்பவர்குமுதலானவர்களால், தேவர் கட்டேனும், அந்தணர்குமுதலோர்கட் கேணும், மாதந்தோறும் அல்லது வருடந்தோறும் இவ் வளவுபொருள் கொடுக்கத்தக்கதென்று ஏழுதப்பட்டுக் கொடுக்கப்படுவது. (மிருச. கக.)

நிபந்தம்—கட்டளை, நியதி. (உ-ம்.) “பூசகைக் கங்கனவேண்டுநிபந்தமாராய்ந்துளான்” (பெரியபு. திருவாரூர். கசு.)

நிபந்தநம் — கட்டெதல். நி-உபசருக்கம். 2. வீணையின்வலிக்கட்டு.

நிபந்தனை—எற்பாடு. (வழக்.)

நிபம்—1. காரணம். (இராமா. பாலனா. பரசுராமப். கரு.) 2. நீர்ச்சாடி. 3. வேம்பு. (2, 3-வைத்தியபரிபா.)

நிபாகம்—சமைத்தல். (வழக்.)

நிபாதம்—1. பதித்தல். (உ-ம்.) “நிராதாமாதிக் - கரையிலருட்பரன்றுவிதாசத் திரிபாதத்தாற்கழிப்பன்மலம்” 2. விடுகை. (சி. சி. உ: நுசு. சிவாக்.) 3. விழுதல். (1, 3-சி. சி. அ: உ. உரை.) நி-உபசருக்கம்.

நிபிடம்—1. நெருக்கம். (உ-ம்.) “தண்டிசந்தர சாமர-நிபிடமிடவந்து” (திருப்பு. ஈசரு.) 2. மிகுதி. (சி. சி. உ: அ: சிவாக்.)

நிபுணத்துவம்—விவேகம். (வழக்.)

நிபுணதை—சாமர்த்தியம். (சி. சி. உ: நுஎ. சிவாக்.)

நிபுணர்—கல்வியறிவினர். (வழக்.)

நிம்பகம்—வேம்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நிம்பசேதம்—முடக்கொற்றன். (வைத்தியபரிபா.)

நிம்பத்தின்சளி — வேப்பம்பிசின். (உ-ம்.) “சுருளிகாட்டுள்ளிநிம்பத்தின்சளி” (தைல. தைலவ. ககரு.)

நிம்பம் — 1. எலுமிச்சம்பழம். (வைத்திய பரிபா.) 2. வேம்பு. (உ-ம்.) “அங்குநின்றவர் நிம்பவலங்கலானைவணங்கியே” (திருவரத. குதிரை. ச.)

நிம்பிரிந்து—கோபித்து. (உ-ம்.) “அலர்ந்த வந்தாமரையல்லிப்பாயைப்புலந்துகண் சிவந்த னபோன்றுநிம்பிரிந்து” (சிந்தா. இலக். ௩௪௮.)

நிம்மம்—நியமம். (உ-ம்.) “நிம்முடனரித்த முத்தியென்றிட” (த. நி. போர். ௨௫௬.)

நிம்மம்—அழக்கின்மை. (உ-ம்.) “அமலத் தொல்பெயராயிரத்தாழியா—னிம்மலப்பாதம்” (இராமா. கர. ௧௫.)

நிம்மலர் — 1. காலதத்துவத்திருக்குமோரு ருத்திரர். (வி-ணி. ௨௭௪.) 2. சுத்தர்.

நிம்மலன்—1. கடவுள். (உ-ம்.) “நிகமம்”பார். 2. சுத்தன்.

நிம்-சூரியகுலத்தரசரினொருவன், நிமிச்சக்ர வர்த்தி. (இராமா. பாலகாண்ட. திருவவதா. ௧௦.)

நிமிட்டல்—கிள்ளல். (வழக்.)

நிமிடம்—ஓர் காலநுட்பம். (உ-ம்.) “நாடொ ணாதநிமிடமொன்றின்” (சேதுபு. இராமநா. ச.)

நிமிண்டுதல்—கிள்ளல். (வழக்.)

நிமித்தகாரணம் — 1. கத்துருத்துவவேது வாயிருப்பது. 2. யாதொன்றுசமவாயிகாரண மும் அசமவாயிகாரணமுமன்றும் மற்றுங்கார ணமாமது என்பர். (தர்க்கபரி. ௬.)

நிமித்தகாரணன்—ஏதுக்கர்த்தா. (வி-ணி.)

நிமித்திகள் — வருங்காரியஞ்சொல்வோன். (சூ. நிக. ௨: ௨௨.)

நிமித்தசூடமணி—ஒருசகுநூல். (வழக்.)

நிமித்தத்துவம்—ஏது.

நிமித்தம்—1. காரணம். (உ-ம்.) “எந்தை யோர்வினையாடலினிமித்தமாகக் கெழுந்தே” (சிவரக. மேரு. ௨௬.) 2. சகுநம். (சிந்தா.) 3. நிமித்தகாரணம். 4. பல்விழுதலியவற்றின்குறி. (உ-ம்.) “இனிதற்றநிமித்தமுமெய்கிலதால்” (சிவரக. கணபதிவக். ௭.) 5. பொருட்டு; இது: நான்காம்வேற்றுமைப்பொருளில்வரும்.

நிமித்தகப்புலவன்—அரசர்க்குறுதிச்சுற்றத் தொருவன், புரோகிதன்.

நிமித்திகள்—சகுநஞ்சொல்வோன். (சிந்தா.)

நிமித்தியம்—நிமித்தம். (சி. சி. க: ௧. நிரம்ப.)

நிமித்திகரித்தல்—நிமித்தமாகக்கொள்ளுதல். (சி. சி. அ: ௧௬. ஞாநப்.)

நிமிர்—தெரிநிலைவிணப்பகுதி. (உ-ம்.) “நிமிர் சுடர்” (நான்மணி. ௩௭.)

நிமிர்ச்சி—1. உயர்ச்சி. 2. நிமிர்வு. 3. நீட்டி.

நிமிர்த்தல்—நிமிர்த்துதல். (வழக்.)

நிமிர்த்துதல்—1. உயர்த்துதல். 2. நீட்டல். (உ-ம்.) “இக்கோணஞ்ஞானவெரியால்வெதுப்பி நிமிர்த்து” (சி. சி. ௧௦: ௨. ஞாநப்.) 3. பிரித்தல். (உ-ம்.) “முடங்கலையிமிர்த்துவாசித்து” (திரு விளை. யானையெய். அ.)

நிமிர்த்தல் — 1. உயர்த்தல். (உ-ம்.) “நிமிரச் சமையக்கொட்டியவாலரிப்புழுக்கலும்” (திரு விளை. குண்டோ. ௬.) 2. ஓடல். (சூ. நிக. ௧: ௪௨.) 3. நீளல். (உ-ம்.) “அற்புதமாய்ச்சிவந்து நிமிர்ந்தகன்றவயில்வழிக்கணிகள்” (கேரயிற் ப. பதஞ்சலி. ௨௬.) 4. நுடங்குதல். (பத்துப்பா.) 5. வளர்த்தல். 6. வளைவுமாதல்.

நிமிர்ந்து—இடைவிட்டு. (பரிபாடல்.)

நிமிர்ப்பு—நிமிர்ச்சி. (வழக்.)

நிமிர்வு — } நிமிர்த்தல். (வழக்.)

நிமிரல் — } நிமிர்த்தல். (வழக்.)

நிமிரின்—நடப்பின். (புறப்பொ.)

நிமிளை—அஃது: இரசிதநிமிளை, வெள்ளி நிமிளை, கருமாநிமிளை, காகநிமிளை, பொன் னிமிளை, சத்திநாதலோகநிமிளை, துரைச்சி நிமிளை, வெண்கலநிமிளை, லோகநிமிளைஎனப் பல்வகைப்படும். (வைத்தியபரிபா.)

நியக்குறோதம்—ஆலமரம். (சூ. நிக. ௪: ௪௪.)

நியக்சீசநீதேகம் — வைதரணி மேருவைச் சேர்ந்து பெற்றமகள். (கடம்பு. தக்க. சபி. ௨௪. ௨ரை.)

நியசித்தல்—வைத்தல், பதித்தல். (சி. சி. ௧: ௮. மறை.)

நியத்துவம்—வைத்தல். (வழக்.)

நியதம்—இன்றியமையாமை. (தருக்கசங். ௪௦.)

நியதி—1. ஊழ். (சூ. நி. அ: ௩௬.) 2. நித்திய கருமம். (உ-ம்.) “மாதுடர்புனலின்மூழ்கிவாய்க் கவெனியதிமுற்றி” (அருணகிரிபு. வலம்புரி. ௫.) 3. முறைமை. (பிங்கல. ௨௨௦௬.) 4. வித்தியா தத்துவமேழிஞனன்றும் வையையிலே நின் று காலதத்துவத்துக்குப்பின்றோன்றி ஆன்மாக்கள் அவரவர் செய்தகண்மம் அவரவரே பேறுறு குறையாது துகருமாறு நியமிக்குமொரு தத்து வம். (உ-ம்.) “நியதிபின்றோன்றிக்கண்மரிச்சயம் பண்ணிநிற்கும்” (சி. சி. ௨: ௫௫.)

நியதித்தல்—நியதிசெய்தல். (வழக்.)

நியதித்துவம்—வித்தியாதத்துவமேழிஞ ன்று. (நியதி. ௪. பார்.)

நிபந்தா—ஆளுகிறவன். (சி. சி. ௧: ௪௮. சிவா ௨.)

நியமகம்—நியமம். (த. நி. போ. ௧௧௩.)

நியமச்சிலேடை—சிலேடையணியுளொன் று; அது: பலபொருள்களுக்கியையுமாறு சிலே டுத்ததைத் தேற்றோகாரம்புணர்த்தி ஒன்றற்கு நியமமாக்குவது. (தண்டி. எசு. ௨. லரை.)

நியமச்செயல் — நித்தியதத்துவம். (உ-ம்.)
“தேரினடக்குங்கதிர்மறையச்செய்யுநியமச்செயல்” (சேதுபு. வேதாள். உரு.)

நியமத்தீர் — நியமக்காரர். (வழக்.)

நியமநம் — 1. அடக்குதல். (சி. சி. நு. க. சிவாக்.) 2. ஏற்பாடு. (சி. சி. உ. நு. சிவாக்.) 3. முறை. 4. வைகப்படுத்தல். (உ-ம்.) “விளக்குறவுணர்வியமனஞ்செய்வானெவன்” (கூர்மபு. பிரகிருதி. உ.) 5. வேம்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நியமம் — 1. அட்டாங்கயோகத்தொன்று; அது: தவம், ம்நமுவந்திருத்தல், கடவுளுண்டென்னும் விசுவாசம், பாவத்திற்குபயந்து தேடியபொருளைச் சற்பாத்திரருக்குக்கொடுத்தல், தன்னின்மூத்தோரை வழிபடல், உயிர்க்குறுதியுக்கும் உண்மைநூல்களைக் கேட்டல், குலம், செல்வம், அதிகாரம் முதலியவைகளினாலே கொள்வமின்றியடங்கி யொழுகுதல், தக்கனவுந்தகாதனவும் பகுத்தறிதல், செபம், விரதம் என்னும் பத்துமாம். (சைவவி. உரு.) 2. இடம். (பிங்கல. எகக.) 3. கடைவீதி. (உ-ம்.) “வாணிசுருறையுள்சூழ்நியமம்” (கிருவிளா. நகர. சுக.) 4. கோயில் 5. தெரு. 6. நிச்சயம். 7. நியதி. 8. நெடுந்தெரு. (சூ. நிக. நு. சௌ.) 9. மருதநிலத்தூர், நகரம். (சிந்தா.) (4, 5, 6, 7, 9-பிங்கல. கருள்க.)

நியமவிலக்குச்சிலேடை — சிலேடையணியுளொன்று; அது: நியமஞ்செய்துகூடிய சிலேடையை வேறொன்றிற்குங்கூறி அந்நியமத்தை விலக்குவது. (தண்டி. எசு. உரை.)

நியமவுவமை — இதற்கிதுவே யொப்பெனவேகாரம் புணர்த்துரைப்பது. (வ-று.) “வேயேகரமொப்பது”

நியமித்தல் — 1. ஏற்படுத்தல். (வழக்.) 2. தொழிற்படுத்தல். (உ-ம்.) “எவ்வாறுநியமிக்கப்படும்” (கூர்மபு. பிரகிருதி. உ.) 6. பிறப்பித்தல். (சூ. நிக. க: உ.)

நியமிப்பு — நியமித்தல். (வழக்.)

நியாக்கியம் — பொரியரிசி. (வைத்தியபரிபா.)

நியாசம் — ஒருவன் திருடர்முதலியவர்களால் அபாயப்படுமென்னுமச்சத்தால் தன்னுடைய எருதுமுதலிய காலிகள் வெண்கலப்பாத்திரம் முதலானவைகளை நம்பத்தக்க ஒருவன் அயலாருக்குப்போகும்போது அவன் வந்தபின்னர் அவனிடத்திலொப்பிவிக்கவேணுமென்று சொல்லி அவனுடைய வீட்டாரிடத்திற்கு கொடுப்பது. (மிருச. ககக.) 2. வேம்பு. (மலையக.) 3. வைப்பு. (சைவ. பொது. கருள்க. உரை.)

நியாதம் — 1. நியாசம். (உ-ம்.) “பண்ணிநியாதம்பரசிவன் தன்பாதமுண்ணினைக தேசிக

கன்றானும்” (சைவச. பொதுவி. கருள்க.) 2. வேம்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நியாமகசத்தி — போகத்திற்குரிய சீவர்களை நியமப்பட ரட்சிக்குஞ்சத்தி. (வேதா. சூ. நு. உரை.)

நியாமகம் — ஏற்பாடு. (சி. சி. உ. நு. சிவாக்.)

நியாமகன் — கட்டளையிடலோன். (வி-ணி.)

நியாயிகை — இச்சாசத்தி. (சி. சி. கரு. ஞாநப்.) [நியமப்பண்ணுதலாற்பெற்றபெயர்.]

நியாயசூடாமணி — தருக்கநூலினொன்று. (வழக்.)

நியாயசூத்திரம் — அட்சபாதாரம் செய்யப்பட்ட ஒரு சாத்திரம். (மச்சபு. முகவுரை.)

நியாயபோதநி — தர்க்கசாத்திரங்களினொன்று. (வழக்.)

நியாயம் — 1. நீதி. (சூ. நிக. அ: சச.) 2. பரதத்தின்பொது இலக்கணங்களாகிய இருபது பேதங்களுளொன்று. (உ-ம்.) “அங்ககாரம்” பார். 3. வேதப்பொருளை நிச்சயித்தற்கு அநுகூலமாகிய பிரமாணமுதலியவைகளை அறிவிப்பது. (சைவவி. உரு.) இவ்வாறன்றி, வைதீகசாத்திரங்கள் மூன்றினொன்று; தருக்கம். இந்நூல்: பிரமாணம், பிரமேயம், சம்சயம், பிரயோசகம், திட்டாந்தம், சித்தாந்தம், அவயவம், தருக்கம், நிர்ணயம், வாதம், செற்பம், விதண்டை, ஏதுவாபாசம், சலம், சாதி, நிக்கிரகத்தாநம் ஆகப் பதினாறு பதார்த்தங்களுள்ளன வென்றும், இத்திற்பதார்த்தலக்கணங்களும் முத்தியிலக்கணமும் வைசேடிகநூலிற் கூறியவாறே கூறப்படும். ஈசுரன் செய்விப்பனென்றுங்கூறும். இதனைச்செய்தவர் அக்கபாதர். (சி. பி. கை. அக.)

நியாயமலைவு — தருக்கசாத்திரவழுவினொன்று; அது: தீர்ப்புவினங்காமல் மயங்கப்பேசுதல்.

நியாயவாதி — நியாயவாதங்கூறுவோன்.

நியாயவாதி — நீதிமான். (வழக்.)

நியுத்தி — அரசனால் பொருள்கொடுத்தன்முதலான உபகாரங்கள் செய்யப்பட்டவராகி விவகாரவிசாரணை செய்தற்பொருட்டுச்சபையிருக்கும் பண்டிதர். (மிருச. எரு.)

நியுதம் — இலட்சம். திவாகரம் கஉ-ஆவதிற்கான்க.

நியூதம் — 1. குறைவு. (உ-ம்.) “நியூதநதிகங்கள்” (சி. சி. உ: உஅ.) 2. தோல்வித்தாநம் இருபத்திரண்டில் பதினோராவது; அது: தன்னாற் சொல்லப்பட்ட பிரதிஞ்ஞையைநிலைபெறுத்து முறுப்புக்களை முற்றக்கூறுது சிலவுறுப்புக்கள் குறைவுபடக்கூறுதல். (சி. சி. அளவை.)

நியோகத்திற்கும்—எதிரியின் ரோல்வித்தன மறியாமை. (உ-ம்.) “எதிரிதன்ரோல்வித்தன மறியாமை-யிசைப்பருநியோகத்திற்கு நந்தன்” (த. நி. போ. ௩௦௪.)

நியோகம்—செலுத்தல். (பரா. மி. ௭௦.)

நியோகித்தல்—ஏவுதல். (சி. சி. உ: ௭௪. சிவாக்.)

நீர்—எதிர்ப்புமையல்லது அபாவத்தை நிச்சயத்தைக்கருதுமோ ரூபசர்க்கம்.

நீர்க்குண்டி—வெண்ணெய்ச்சி. (சூ. நிக. ௪: ௨௫.)

நீர்க்குணம்—1. குணமின்மை. 2. மாயையோடுகூடாத பிரம்மம். (த. நி. போ. ௧௧.)

நீர்க்குணம்—கடவுள். (உ-ம்.) “சோதிநீர்க்குணநிரஞ்சனம்” (சிவரக. காயத்திரி. ௬.) சாத்தவிகம், இராசதம், தாமதமென்னுங் குணங்களைநீங்கிநிற்பவன். (சிவஞான போத விருத்தி. ௧: ௩.)

நீர்ச்சரம்—சைநத்திற்சொல்லப்படும் சத்த பதார்த்தங்களுளொன்று. (த. நி. போ. ௧௧.)

நீர்ச்சலம்—அசைவின்மை. (சி. சி. அ: ௨௨. ஞானப்.)

நீர்ச்சலயோகி—யோகசந்ரியாசி, சர்வகருமங்களையும்விடுத்துச் சலநமில்லாத சமாதியை புற்று எவன்நிர்ச்சலமாயிருக்கின்றானோ அவன். (கூர்மபு. வருண. ௪௦. உரை.)

நீர்ச்சலை—சலநமற்றசத்தி. (சி. சி. க: ௪௭. ஞானப்.)

நீர்ச்சீவன்—சைநத்திற் சொல்லப்படுஞ் சத்தபதார்த்தங்களிலொன்று. (த. நி. போ. ௧௧.)

நீர்ணயம்—1. நிச்சயம். (வி-ணி.) 2. நியாய நூலிற்சொல்லப்பட்ட பிரமேயம்மூதலிய பதினாறு பதார்த்தங்களுளொன்று; அஃது அவதாரணஞாகம். (சி. பி. கை.)

நீர்ணயித்தல்—நீர்மானித்தல். (வழக்.)

நீர்த்தத்துவன்—தத்துவாதீதன். (சங்கற்பரி. மாயாவா. ௩.)

நீர்த்தாரணம்—ஆதாரமற்றது. (பி-வி.)

நீர்த்துகம்—கஷாயம். (உ-ம்.) “மருதநிலத்தாற்றுநீர்நீர்த்துகத்திற்காம். (தைல. பாயிர. ௨௬.)

நீர்த்தேசம்—1. காண்பித்தல். (உ-ம்.) “வாழ்த்துவனன்கொடுவதுநீர்த்தேசமென மூன்று” (வேதா. சூ. அ.) 2. விரித்துக்கூறல்.

நீர்த்தேசித்தல்—நீர்த்தேசம்பண்ணல். (வேதா. சூ. அ: ௨௭.)

நீர்நாமம்—அருகர்கூறுமட்ட குணத்தொன்று. (த. நி. போ. ௨௭௨.)

நீர்ப்பீசதிட்சை—மலபரிபாகமுடையவராய வழியும் திட்சைக்குப்பின் ஒருதலையான் வரு

வின்றி அறுட்டிக்கக்கடவனவாகிய சமயாசாரங்களை யறுட்டிக்கும் ஆற்றலுமறிவுமிலராயினருக்கு மற்றைக்கருமங்களோடுகூடச் சமயாசாரத்தையும் ஆகுதியாற் சத்திசெய்தொழித்து நித்தியகருமமாத்திரையில் இயன்றமட்டும்அதிகாரமுடையராகச் செய்யுந்திட்சை. இதுசமயம் விசேடம் நிருவாணமென மூன்றுவகைப்படும்; அவற்றுள்: சமயமும் விசேடமும் ஒரோவொன்றேயாம் ஏனை நிருவாணதிட்சை தேகாந்தத்தின் முத்தியைப்பயக்கு மசத்தியோநிருவாணமெனவும் அப்பொழுதே முத்தியைப்பயக்குஞ் சத்தியோநிருவாணமெனவும் இருவகைப்படும். [சமயாசாரசத்தியோடு செய்யப்படும்நிருவாணதிக்கையும் அதற்கங்கமாயுஞ் சுதந்தரமாயுஞ் செய்யப்படுஞ் சமயவிசேடங்களும் நிர்ப்பீசதிட்சையெனவறிக.] சி. சி. அ: ௪. சிவஞா.)

நீர்ப்பீசபாவனை—மகேச்சரிய பாவனை. (கூர்மபு. வருண. ௪௩. உரை.)

நீர்ப்பீசம்—நிர்ப்பீசதிட்சை. (உ-ம்.) “பாலரொவொலிசர்விருத்தார்பனிமொழியார் பலபோகத்தவர்வியாதிப்பட்டவர்க்குப்பண்ணுஞ்—சீலமதுநிர்ப்பீசஞ்சமயாசாரந்திகழ்சுத்திசமயிபுத்திரர்க்குநித்தத்—தேலுமதிகாரத்தையிறந்தானுமெழினிரதிகாரையெனநின்றிரண்டாய்விளங்குஞ்—சாலநிகழ்தேகபாதத்தினுடையநிருவாணமெனச்சாற்றுங்காலே” (சி. சி. அ: ௪.)

நீர்ப்பீசை—நிர்ப்பீசதிட்சை. (சி. சி. அ: ௪. ஞானப்.)

நீர்ப்புதம்—அற்புதம்பதின்மடங்கு கொண்டது. (உ-ம்.) “அபுதஞ்சகமொருகோடிஅற்புதநிர்ப்புதமணந்தம்” (சிவரக. விசையை. ௧௨.)

நிரம்பாத்தூக்கம்—தூங்கல். (சூ. நிக. ௧: ௭.)

நிரம்பாமென்கொல்—மழலை. (சூ. நிக. ௧: ௧.)

நிரீமதம்—சிருட்டிக்கப்பட்டது. (த. நி. போ. ௧௧௫.)

நீர்மலம்—கணங்கமின்மை. (உ-ம்.) “கருமருவுகாயத்தைநீர்மலமதாகவே” (தாயு. தேசோ. ௧.)

நீர்மலதை—மலரகிதமாயிருக்குந்தன்மை. (சி. சி. உ: ௧. சிவாக்.) மலம்—அழுக்கு.

நீர்மாணம்—செய்கை. (வழக்.)

நீர்மாலியம்—நிருமாலியம். (வி-ணி.)

நிரீமதம்—நிருமிதம். (வழக்.)

நீர்மலம்—நிருமலம். (வழக்.)

நீர்வகநம்—பேசாதிருத்தல். (வழக்.)

நீர்வத்தியம்—இயற்றப்படுவது. (பி-வி. ௧௨. உரை.)

நீர்வாகம்—நிருவாகம். (வழக்.)

நீர்வாணம்—1. நிருவாணம். 2. மோட்சம். (சைவச. ஆசாரிய. சுச. உரை.)
 நீர்வாணி—நிருவாணி. (வழக்.)
 நீர்விக்கிறம்—இடையூரில்லாமை. (உ-ம்.)
 “நிர்விக்கிறபரிசமாத்தி” (சி.சி.பாயிர.க. சிவாக்.)
 நீர்விகர்ப்பக்காட்சி — சாமானியமாக ஒரு வஸ்துவைக்காண்பது. (சி.சி.அளவை.க.சிவாக்.)
 நீர்விகற்பகம்—விகற்பமில்லாதது. (சி.சி. அளவை. க. சிவாக்.)
 நீர்விகற்பம்—வேறுபாடினமை. (வி-ணி.)
 நிரக்கம்—சுட்டறிவின்மை. (உ-ம்.) “நிரக்கம்பெருகி” (கோயிற். நடராச. கசு.)
 நிரகங்கிருதி — புறவிகாரம். (வேதா. சூ. கசு. உரை.)
 நிரங்கிருதி—நிரகங்கிருதி. (உ-ம்.) “உண்டி யெனமுமலகங்கிருதிநிரங்கிருதி யுருமல்” (வேதா. சூ. கசு.)
 நிரங்குசம்—கட்டுப்படாமை. (வி-ணி.)
 நிரஞ்சநம்—1. இரசுரப்பூரம். (வைத்திய பரி.) 2. நிறைவு. 3. மயக்கமின்மை. (திருவிளா. தீர்த்தவி. எ.) 4. மோகக்கம். 5. வெளி. (2, 3, 5-பிங்கல. கூடவு.)
 நிரஞ்சநன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: நு.) 2. மறைப்பில்லாதவன், கடவுள். (உ-ம்.) “நிர் விகற்பன்நிர்த்தத்தவன்நிரஞ்சநன்” (சங்கற்ப நி. மாயாவா. கூ. அடி.)
 நிரஞ்சநி—பார்வதி, மயக்கமில்லாதவன். (வழக்.)
 நிரத்தம்—கூடாமை. (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.)
 நிரத்தல் — 1. கூடியொழுகுதல். (உ-ம்.) “நெரநிரந்தவந்நி” (வன். அடக.) 2. நிரல் படக்கோத்தல். (உ-ம்.) “நிரந்தினிதுசொல்லு தல்” (வன். சுசு. அ.) கலத்தலுமாம்—நிரந்தரிக்குஞ் சடையார். புகலுந்தாதியிற்காண்க. 3. நிறை தல். (உ-ம்.) “துறுமுதிண்காம்பினத்தாணமெங் கணும—நிறைகிரிமுழுவதுநிரந்த நீண் முகில்” (சேதுபு. கந்தமா. உஉ.) 4. பரத்தல். (சிந்தா.)
 நிரத்தி—நிறைவித்து. (உ-ம்.) “பள்ளமேடு நிரத்திப்பாடமை” (சேதுபு. அக்கினிதீர். கூஉ.)
 நிரதம்—எப்போதும். (உ-ம்.) “வரதனைநிரத மேத்தெடுப்பாம்” (குதை. ஞாந. க: நு.)
 நிரதிகாரணதீட்சை — ஒருவகைத்தீட்சை. (சி. சி. பாயி. கூ. ஞாநப்.)
 நிரதிகாரணம்—ஆதாரமின்மை. (சி.பி.கை. எ.)
 நிரதிகாரணன் — ஆதாரமேண்டாது நிற் கிறவன். (சி. சி. அ: உ. ஞாநப்.)
 நிரதிகாரதிக்கை—நிரப்பீச்சீட்சை. (சி. சி. அ: ச. மறை.)

நிரதிகாரம்—நிரதிகாரதிக்கை. (சி. சி. அ: ச. சிவாக்.)
 நிரதிகாரன்—பக்குவமற்றவன். (வழக்.)
 நிரதிகாரி—பரமகர்த்தா. (உ-ம்.) “முன்கூறிய நிரதிகாரியாகியபரமகர்த்தாவுக்கு” (சி. சி. க: கூ. அ. மறை.)
 நிரதிகாரை—ஒருதிட்சை; இது: சமயிக்குப் பூசையாதியில் அதிகாரங்கொடாததும் புத்திர கனுக்குப் பிரதிட்டைமுதலிய தன்மஞ்செய் தற்கு அதிகாரங்கொடாததுமான தீக் கை. (உ-ம்.) “எழினிரதிகாரையெனநின்றிரண் டாய்விளங்கும்” (சி. சி. அ: ச.)
 நிரந்தம்—குரங்கு. (உ-ம்.) “கோசலேசனி ரந்தவினங்கொடுகோதிலாநெறிகொண்டகுரம் பினில்” (சேதுபு. சேதுவன். சுசு.)
 நிரந்தம்—எப்பொழுதும். (உ-ம்.) “பொன் னிரந்தரம்வைகுமார்பிறைபுரிவுகொண்டு” (சே துபு. கவிதீர்த்த. ச.)
 நிரந்தரன்—கடவுள். (வழக்.)
 நிரந்தரி—பார்வதி. (வழக்.)
 நிரந்தரித்தல்—நிறைதல்.
 நிரந்தரியன்—பூரணவியாபதி. (வாசுதே. ககசு.)
 நிரந்திரம்—துவாரமின்மை. (வழக்.)
 நிரந்து—1. ஒழுங்குபட்டு. (ஐங்குறு.) 2. பரந்துநின்றது. (பரிபாடல்.)
 நிரநுயோகீசியம்—உடன்பாடமைக்குரியது. (உ-ம்.) “நிரநுயோகீசியாநுயோகம்” (சி. சி. அளவை. கசு. மறைஞா.)
 நிரம்பம்—ஒத்தல். (உ-ம்.) “நிரம்பமில்லாக்கை” (கவி. கூசு.)
 நிரப்பு—1. தரித்திரம். (உ-ம்.) “நெருநலுங் கொன்றதுபோலுநிரப்பு” (வன். க0சு. அ.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.
 நிரப்புதல்—நிறைத்தல். (வழக்.)
 நிரபி—மஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)
 நிரம்பரன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: ச.) 2. சிவன். நக்கன் என்னும் பெயரற்றகொள்க. 3. வத்திரமில்லாதவன்.
 நிரம்பல் — நிறைவு. (உ-ம்.) “நிருத்தன் சடைமேனிரம்பாமதியன்” (திருவதிகைவீரட் டம். தேவாரம்.)
 நிரம்பவழகியர்—சேதுபுராணஞ்செய்திருந் தாலாசிரியர்.
 நிரம்பாக்கொல்—நிரம்பாமென்சொல்.
 நிரம்பாநீதாக்கம்—தூங்கல். (சூ. நிக. க: எ.)
 நிரம்பாமென்சொல்—மழலைமொழி. (சூ. நிக. க: க.)

நிரம்பியபுட்பம்— } வாழை. (வைத்திய
நிரம்பியம்— } பரிபா.)
நிரம்புதல்—நிறைதல். (உ-ம்.) "நிரம்பல்"
பார்.

நிரயம்—நரசம். (உ-ம்.) "கெவ்வாய்நிரயத்து
வீழ்த்துமால்" (இன்னிசை. கசு: சு.)

நிரல்—வரிசை, ஒழுங்கு. (உ-ம்.) "நேரின
மணியைநிரல்படவைத்தாங்கு" (நன். பொதுப்
பா. கசு.)

நிரவுதி—எல்லையின்மை.

நிரவயன்—கடவுள். (வழக்.)

நிரவல்—நிரவுதல். (வழக்.)

நிரவுதல்—நிரம்புதல். (வழக்.)

நிரனிறை—1. ஒழுங்காககிறதுத்தல். (வழக்.)
2. நிரனிறையணி. (உ-ம்.) "ஏதுநுட்பமிலே
நிரனிறை" (தண்டி. உசு.)

நிரனிறையணி — முன்னர் வைக்கப்பட்ட
சொற்பொருள்களோடு பின்னர்க்கு வைக்கப்பட்டு
சொற்பொருள்கள் முறையேசேர்ந்து பொருள்
படுமாறு வரிசையாககிறதுத்திப் பாடப்படுமணி.
(தண்டி. சுசு.)

நிரனி நறவழ — செய்யுள்வழுவிறென்று;
அது: நிரன்முறை பிறழவைப்பது. (தண்டி.
சொல்லணி. கசு.)

நிராகரணம்— } மறுத்தல். (சி. சி. அ: கசு.
நிராகரித்தல்— } நி ர ம் ப.) மூன்றுமொன்
நிராகரிப்பு— } தே.

நிராகாரத்தியாநசமாதி — வடிவறுதியாகச்
செய்யப்படு. மொருவகைச்சமாதி. (சி. சி. அ:
கசு. ஞாநப்.)

நிராகாரபாவநை — மகேச்சுரியபாவநை.
(கூர்மபு. வருண. சக. உரை.)

நிராகாரம்—1. உபவாசம். 2. நிராகரிப்பு.

3. வடிவமில்லாதது. (த. நி. போ. உரு.)

நிராகாரன்—1. கடவுள். 2. சூக்குமசரீரன்.
(1, 2-வழக்.)

நிராசம் — 1. எதிரிடை. 2. நம்பிக்கை
யின்மை. 3. விடுதல். (உ-ம்.) "வந்துழிக்காண்க"

நிராதாரசமாதி—ஆதாரமற்றசமாதி. (சி. சி.
ச: கசு. மறை.)

நிராதாரசிவயோகம்—ஒருவகைச்சிவயோ
கம். (சி. சி. அ: க. சிவாக்.)

நிராதாரதீக்கை — விஞ்ஞானகலர் பிரளயா
கலர்களுக்குச்சிவன் குருவடிவின் மறைந்து
நில்லாது நேரேசெய்யுந்தீக்கை. (சி. சி. அ: உ:
சுப்.)

நிராதாரம்—1. அந்துவயவெதிரேகங்களால்
நேதிநேதிசெய்து அறிவித்தல் வேறுபடுத்தல்
நித்தியமாகக் சொரூபநிச்சயம்பண்ணல் இவ

ற்றூற்றத்துவங்களை வேறுக்கிச் சமாதிபொருக்
கிக் குருவாற் றண்ணைக்கண்டு தானுந்தனக்குயி
ராயிருக்க அருளைக்கூடுவது. (உ-ம்.) "ஓதார
நிரா-ஆதாரநிராதாரமீதாரமெனமூன்றாமுயிர்க
ளிறைவனடியடையுநெதி" (சிவப்.) 2. ஆதர
வின்மை.

நிராதாரன்—1. ஆதாரமற்றவன். 2. கடவுள்.
(1, 2-வழக்.)

நிராமயம்—நோயின்மை. (உ-ம்.) "நிராமய
பரமாரந்தநிருத்த" (திருவிளை. வரகுண. உஉ.)

நிராமயன்—1. சிவன். (உ-ம்.) "ஆகமம்"பார்.

2. நோயில்லாதவன்.

நிராமாலு—விளாமரம். (வைத்தியபரிபா.)

நிராயுதன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: 'க.)

2. ஆயுதமில்லான்.

நிராலம்பசாலம்பம்—சிவத்தியானம். (சி. சி.
க: ஞசு. ஞாநப்.)

நிராலம்பம்—1. ஆதாரம்பேண்டாதது. 2.
யசர்வேத உபநிடதத்தொன்று. (கூர்மபு. அட்
டமூ. உசு. உரை.)

நிராலம்பன்—கடவுள், பற்றுக்கோடில்லான்.

நிராலம்பசிவத்தியாநம்—ஞாநம். (சி. சி. அ:
சஅ. ஞாநப்.)

நிராலம்பித்தல்—பற்றுக்கோடின்கைகாட்
டல். (சி. சி. அ: கசு. ஞாநப்.)

நிரியாசம்—பிசின்; அது: குங்குலியமுதலி
யன. (உ-ம்.) "தூப்புலநிரியாசம்" (தை ஸ.
பாயிர. உஅ.) (சிந்தா.)

நிரியாணம்—1. சாவு. 2. யானைக்கடைக்
கண். (சூ. நிக. க: ஏ.)

நிரீக்கணம் — நீரீட்சணம் அட்டசுத்தியி
றென்று, ஆகித்தன், அக்கிரி, சந்திரன்என்னு
மூவரும் முறையே உலக்கண்ணும் நெற்றிக்
கண்ணும் இடக்கண்ணுமா வாராதலால், வலக்
கண்ணினாலே அ த னை உலர்த்தினதாகவும்
நெற்றிக்கண்ணினாலே தகித்ததாகவும், இடக்
கண்ணினாலே அமுதங்கொண்டு நனைப்பதாக
வும் பாவிப்பது. (சைவச. பொதுவி. கருரு.
உரை.)

நிரீக்சுவரசாங்கியம்—குடியிவாதம். (வழக்.)

நிரீக்சுவரசாங்கியன்—புருடன்சந்தியிலே
மாயைதானே ததுகரணபுவரபோகமாய்த் தோ
ன்றுமென்று சொல்லுவன். (சி. பி.)

நிரீக்சுவரவாதம்—நிரீக்சுவரசாங்கியம்.

நிரீக்சுவரவாதி — சிருட்டிகர்த்தா வில்லை
யென்று சாதிக்கிறவன். (சி. சி. க: க. சிவாக்.)

நிரீட்சணசுத்தி—கண்ணாறுகழிப்பு.

நிரீட்சணம்—1. பார்வை. 2. பார்வையின்
மை. 3. மதிப்பு. (உ-ம்.) "வந்துழிக்காண்க"

நிரீட்சமாணம்—1. நம்பிக்கை. 2. பார்த்தல். (உ-ம்.) “வந்துழிக்காண்க”

நிரீட்சித்தல்—பார்வை பார்த்தல். (உ-ம்.) “வந்துழிக்காண்க”

நிரீட்சிதம்—காணப்பட்டது. (வழக்.)

நிரீட்சிதர்—1. அருளடைந்தவர். 2. பார்சுப்பட்டவர்.

நிருகேதுகம் — ஏதுவில்லாதது, யாதொரு ஏதுவுமில்லாமல் வருவது. (சி.சி.அ:உ.சிவாக்.)

நிருசுகவாசம்—சுவாசமடக்குதல். (சிவதரு. எ: ௧௪௮.)

நிருசன் — வாதராயணனுக்கும் அகந்தரிக்கும்பிறந்த ஒரு மகன். (த. நி. போ. ௧௫௧.)

நிருணயம்—1. ஆராய்வு. 2. தீர்ப்பு. 3. நிச்சயம். 4. நியமிப்பு. (உ-ம்.) “வந்துழிக்காண்க”

நிருணமன்—1. அருகன். 2. கடவுள்.

நிருணித்தல்—நிண்ணயம்பண்ணல். (வழக்.)

நிருத்தம்—1. கூத்து; அது: கலைஞராமறு பத்துநான்கினொன்று. (உ-ம்.) “எந்தையந்த மிலாவாநந்திருத்தமளித்தருளென்று” (கோயிற். பதஞ்சலி. ௧.) 2. பதம்பிரித்தல். 3. பற்றில்லாமை. (சிவதரு. அ: ௧௬.) 4. வேதங்களின் சொற்களுடைய பொருளையறிவிக்குமொரு வேதாங்கம். (சைவவி. ௨௦.)

நிருத்தமாது—நாடகக்கணிகை. (சூ. நிக. ௨: ௬௪.)

நிருத்தன்—1. சிவன். (உ-ம்.) “ஆகமம்”பார். 2. நடிப்போன்.

நிருத்தாநுபம் — கூத்துவிகற்பங்களுக்கமைந்த வாச்சியக்கூறுகளுளொன்று; அது: நிருத்தத்துக்குவாசித்தல். (சிவப். அரங்கே. ௧௪. உரை.)

நிருத்தி—1. அர்த்தம்பண்ணுதல். (பி-வி. ௬௧.) 2. பதச்சேதம்பண்ணிவிளக்குதல்.

நிருத்தியலங்காரம்—பிரிநிலை நவீற்சியணி. (சுவலயா.)

நிருதர் — இராட்சதர். (உ-ம்.) “நிருதர்ச் செற்றோய்” (கூர்மபு. சுவேதவரா. ௫.) [நிருதி குலத்திற்பிறந்தவர்களென்பது.]

நிருதி—1. இராக்கதத்தி. (இராமா. ஆரணிய கா. சூர்ப்பக. ௧௬௭) 2. தென்மேற்றிசைப்பா. லன். (சூ. நிக. ௧௨: ௭௧.) 3. நிவிர்த்திகலையிற் பிருதிவித்தவத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப் புலங்களுளொன்று. (சி-வி. கிரி. ௨௧. உரை.) 4. பகவினிகழும் பன்னிரண்டாமுகர்த்தம். (விதாந. குணகுண. ௭௬. உரை.) 5. முதலெழு வள்ளலிலொருவன். (சூ. நிக. ௨: ௨௬.) 6. மூலம். (விதாந. குணகுண. ௭௬. உரை.)

நிருபசரிதம்—உபசாரமில்லாதது. (சி.சி. ௧: ௬௮: ஞாநப்.)

நிருபம்—1. கட்டளை. (வழக்.)

நிருபன்—அரசன். (சூ. நிக. ௨: ௧௨.)

நிருபாதநவாதி—முதற்காரணத்தினின்றும் பிரபஞ்சந்தோன்றவில்லையென்னுமவன். (சி. சி. ௧: ௫. ஞாநப்.)

நிருபாதாநம்—முதற்காரணமில்லாதது. (சி. சி. வரலாறு. ௭-ஆம் பக்.)

நிருபாதிகம்—உபாதிபற்றது, தடையற்றது. (சி. சி. பாயிரம்.)

நிருயலன்—1. அருகன். (உ-ம்.) “நிருமலன் ருண்மூலங்கழிதல்செய்யாதுய்மினென்னினி னும்” (திருநாற். ௫௪.) 2. சிவன். (சூ. நிக. ௧: ௭.) 3. மலத்துடக்கற்றவன். (உ-ம்.) “நிருமல ரஞ்சனைசேயபணிமாலத்தர்” (மறைசை. ௫௭.)

நிருமாணம்—நிருமிப்பு. (வழக்.)

நிருமாலியம் — பூசித்துக்கழித்தபொருள். (வழக்.)

நிருமித்தல்—1. ஆராய்தல். (பிங்கல. ௬௭௯.) 2. உண்டாக்குதல். (உ-ம்.) “மயன்நிருமித்துத வியவவ்விமானஞ்சாத்தி” (திருவிளை. இந்நிரன் பழி. அரு.)

நிருமிதம்—1. நியமிப்பு. (வழக்.)

நிருமிதி—சிருட்டி. (உ-ம்.) “இலதுகாத்த- னிருமிதியிச்சைசெய்திரிகழ்நடமாகுமன்றே” (கோயிற். பதஞ்சலி. ௬௬.)

நிருவகித்தல்—1. தாங்குதல். 2. நிலைப்படுத்தல். (1, 2-வழக்.)

நிருவாகம்—1. காரியத்தையிற்ப்போதிய சத்தியுடைமை. 2. காரியப்படுத்துதல், நிறைவேற்றதல். (1, 2-வழக்.)

நிருவாகி—காரியமுடிக்குஞ் சமர்த்தன். (வழக்.)

நிருவாகித்தல்—நிருவகித்தல். (வழக்.)

நிருவாணதீட்சிதர்—சமயதீட்சை நிருவாண தீட்சை விசேஷதீட்சை யென்னும் மூன்றும் பெற்றுக்கொண்டு சந்தியாவந்தாம் சிவலிங்க பூசையென்னு மிரண்டனோடு ஞாநபூசையு மறுட்டிப்பவர். (சைவவி. ௧௨.)

நிருவாணதீட்சை—மூவகைச் சிவதீட்சைகளி லொன்று; அஃது: ஆறு அத்துவாவைச் சோ தித்திரீக்கி ஆன்யாவைத் திருவடியிலேகட்டுந் தீட்சை. இத்தீட்சை அசத்தியோநிருவாண மெனவுஞ் சத்தியோநிருவாணமெனவு மிரு வகைப்படும். அவற்றுட் சத்தியோநிருவாண தீட்சைபெற்றோர் பெற்றபொழுதே சரீரம்நீங்கி முத்தியைப்பெறுவர். அசத்தியோநிருவாண தீட்சைபெற்றோர் தீட்சையிற் சஞ்சிதமும் ஆகாமியமுஞ்சோதித்துச் சரீரம்நிற்பதற்கேது வாய்ப் புகிக்கப்படும் பிராரத்தகனமுஞ் சோதித்

கப்படாமையால் ஆயுள்முடிவில் சரீரம் நீங்கி முத்தியையடைவர். (சைவச. ஆசாரி. கூஉ. உரை. (சித். பிர.)

நீருவாணம்—1. இருக்குவேத உபநிடதங் களுளொன்று. (கூர்மபு.அட்டம. உசு. உரை.) 2. உடையின்மை, 3. நிருவாணதிட்சை. (சைவச. ஆசாரி. கூஉ. உரை.) 4. பிறப்பொழிபு.

நீருவாண—1. அருகன். 2. ஆறத்துவாவை யுங்கடந்தனாமி. (ஒழிவி. அருள. சர. (சி. சி. அ: ரு. ஞாநப்.) 3. சிவன். (1, 3-நக்கன்பார்)

நீருவிகற்பக்காட்சி—பெயர்முதலியவற்றூற் பகுத்தறிதலின் நிஃது ஒன்றுதோன்றுகின்ற தெனப் பொருளின் உண்மைமாத்நிரையே யறியுஞாநசத்தி. (சி. சி. அளவை. கூ. சிவஞா.)

நீருவிகற்பசமாதி—ஒரு யோகநிலை. (சி. சி. சர: ச. ஞாநப்.) [விகற்பமில்லாதசமாதியென் பது பொருள்.]

நீருவிகற்பப்பிரமீதி—விசேடணத்தோடு கூடுதலின் நிப் பொருண்மைமாத்நிரத்திற்குே ய்ந்து இஃதொன்றெனத்தோன்றாமறிவு. (சைவப்பி. கூ.)

நீருவிகற்பம்—நிருவிகற்பக்காட்சி. (சி. சி. அளவை. கூ. சிவஞா.)

நீருவியாநந்தம்—விடயாநந்தம்போலத் தோற்றமுதெதிரிட்ற்ற விடத்திற்குேன்முறாநந் தம். (உ-ம்.) “கூடார்-நிருவிடயாநந்தசுகம்” (ஒழிவி. அருள. கூகூ.)

நீருபகூபந்தம்—யாகமிருபத் தென் றி னென்று. (அபிதாநசி. யாகங்களபார்.)

நீருபணம்—சொல்லுதல். (சி. சி. கூ: எ. சிவாக்.)

நீருபாதிகம்—உபாதியற்றது. (சி. சி. கூ: எ. சிவாக்.)

நீருபித்தல்—நிச்சயித்தல். (சி. சி. ச: ரு. சிவாக்.)

நீருபிதம்—நிச்சயிக்கப்பட்டது. (சி. சி. ச: ரு. சிவாக்.)

நிரோதுகம்—ஏதுவின்றிவருதல். (சி. சி. க: க. சிவாக்.)

நிரை—1. ஒழுங்கு. (உ-ம்.) “நிரைநிரை வணங்குந்கிலை” (கோயிப்பு. பதஞ்சலி. அரு.) 2. நிரையசை. (உ-ம்.) “நிரையதுமுன்றுதானே நிலக்கணம்” (கு. நிக. கூஉ: கூசு.) 3. தெரிநிலை

வினைப்பகுதி. 4. பசு. (கு. நிக. கூ: கூஉ.) 5. பசுக்கூட்டம். (உ-ம்.) “தொறுக்கொண்டவரு யிந்தொறுநிரையுங்கவர்கூரன்” (பாரத. அருச் சுநன்நிர். கூ.) 7. வரிசை. (உ-ம்.) “நிரைமணி மோலிகுடிநேரலர்வணங்கியேத்த” (கூர்மபு. அந்தக. அ.)

நிரைகவர்தல்—சத்துருக்கள், காலிகளைக் கவர்தல்; அது: புறப்பொருட்டுறையினென்று. வெட்சிமாலைகுடிச்செல்வோர்செய்வது. (கு. நிக. கூஉ: கூஉ.)

நிரைகிளம்பி—குலாடு. (வைத்திய. கருப் பொ.)

நிரைதல்—மறைப்பு. (வழக்.)

நிரைத்தி—இடைவிடாத. (சிந்தா.)

நிரைத்தல்—1. ஒழுங்காய்நிறுத்தல். (உ-ம்.) “முட்டரித்திலநிரைத்தபந்தரினகைத்தசீரரி முகத்தகால்” (பாரத. கிருட்டிண.) 2. கோத் தல். (கிருமுரு. கசு. அடி. உரை.)

நிரைதல்—ஒழுங்குநிறவுதல். (வழக்.)

நிரைநிறை—நிரைநிறை. (வழக்.)

நிரைபு—குற்றுசுரமுற்றுசுங்களோடு நிரை யசை ஒருசொல்விழக்காடுபட விசைந்துவரு வது. (உ-ம்.) “இருவகையுசுரமோடியைந்தவை வரினேநேர்புநிரைபுமொருமெனப்” (தொல். பொருள். கூகூ.)

நிரையணி—அவுரி. (வைத்தியபரிபா.)

நிரைமீட்டல்—பகைவர்கள்வந்த காலி களைத் திரும்பக்கவர்தல். (பாரத. நிரைமீட்சிச் சருக்கம்பார்.)

நிரையகை—குறிவினைந்துங் குறினெடி வினைந்துங் குறிவினையொற்றடுத்தங் குறி நெடிலொற்றடுத்தங் வருமசை. (உ-ம்.) “குறி வினைகுறினெடிற்றனித்துமொற்றடுத்து - நெ றிவருநிரையசைசாண்குமாகும்” (இலக்கணவி. எகசு.)

நிரையம்—நரகம். (உ-ம்.) “அந்தமற்றநிரை யத்தமுத்தென்பான்” (சிவரக. நந்திகேசுரர்நம னுக்கு. கூ.)

நிரையொன்றுசிரியந்தனை—நிரையிற்று இயற்சீர்முன்னிரைமுதலியற்சீர்வந்தென்று வது. (யா. காரிகை. உறுப். எ. உரை.)

நிரோட்டம்—மிறைக்கவியினென்று; அது: இதழ்முயற்சியாற் பிறக்குமுயிரும் மெய்யும் உயிர்மெய்யுமின்றிவரப் பாடப்படுவது. (உ-ம்.) “சித்திரப்பா”பார். [நிர் - இன்மை. ஒட்டம் - உதடு.]

நிரோதகம்—மறைப்பு. (சி. சி. உ: அச. சிவாக்.)

நிரோதநம்—அழுதலின்மை.

நிரோதம்—ஆணவமலம். (சி. பி. கை. சிவப் பிர. உ: உ. உரை.)

நிரோதித்தல்—தகைதல், தடைப்படல். (வி-ணி. உஅரு.)

நிரோதிந்—பன்னிரண்டுகலைகளிலேழாவது; அது: அர்த்தசந்திரகலைக்குமேல் மூன்றங்குலம்

வியாபகம். வடிவு-திரிகோணம். தேவதை-சதா சிவன். தத்துவம் சாதாக்கியம். (சி-வி. கிரி: ௧-ஆம். உரை.)

நில்—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நில்லாத நிலை—நிலையாத நிலை. (உ-ம்.) “நில்லாத நிலையிது” (சேதுபு. கடவுள்வரம்)

நில்லாமை—அறித்தியம். (இராமா. ஆரணிய, மாரீச, ௨௨௨.)

நில்லிகா—நிற்க. (பரிபாடல்.)

நிலக்கடம்பு—ஒருபூதி. (வைத்தியபரிபா.)

நிலக்கடலை—வேர்க்கடலை. (வழக்.)

நிலக்கணம்—செய்யுட்பொருத்தத்திலவருங் கணப்பொருத்தத்தொன்றி; அது: முற்றும் நிரையாய்வருவது. (இலக்கணவி. ௮௦௦. உரை.)

நிலக்கரி—பூமியிலிருந்தெடுக்கப்படு மொரு கரி. (வழக்.)

நிலக்கறையாலை—ஒருகறையான். (வழக்.)

நிலக்காரை—ஒரு முட்செடி. (வழக்.)

நிலக்காளான்—ஒரு காளான். (வழக்.)

நிலக்கிழங்கு—நிலப்பனைக்கிழங்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நிலக்கும்பு—ஒரு செடி. (வழக்.)

நிலக்கூந்தல்—எலிச்செவிப்பூதி. (வைத்தியபரிபா.)

நிலக்கோட்டை—ஒருபூதி. (வைத்தியபரி.)

நிலத்தாமரை—முட்செவ்வந்தி. (வழக்.)

நிலத்துந்தி—ஒரு துத்தி. (வழக்.)

நிலத்துளசி—ஒரு துளசி. (வைத்தியபரி.)

நிலநெல்லி—ஒரு நெல்லி. (வழக்.)

நிலப்பயிர் — பெண். (வைத்தியபரி. கருப்பொ.)

நிலப்பலா—வேர்ப்பலா. (வைத்தியபரி.)

நிலப்பனை—ஒருபூதி, நிலப்பனைக்கிழங்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நிலப்பாகல்—

நிலப்பாகை— } ஒருபூதி. (வைத்தியபரி.)

நிலப்பாலை—

நிலப்பாலை—அம்மாண்பச்சரிசி. (வைத்தியபரிபா.)

நிலப்பிளப்பு—சமர். (புகலூரந்தாதி. ௧௨.)

நிலப்பூழ்—ஒரு பூழ். (வழக்.)

நிலப்பு—நால்வகைப்பூவினொன்று. (உ-ம்.) “கொடிப்பு” பார்.

நிலப்போட்டு—1. ஒருவகைக்காளான். 2. மண்ணைத்தேய்த்திடுந்திலம். குழவிக்கு முழுக்காட்டினவுடனிலுவது. (வழக்.)

நிலம்—1. இடம்; அது: குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என நால்வகைப்படும். (சூ. நிக. ௧௨: ௧௪.) 2. கள்ளி. (மலையக.) 3.

பூமி. (உ-ம்.) “அழியுநிலிலங்கிளைத்த” (திருவிளை. மாயப். ௧௭.)

நிலம்பி—கொசுரு. (வைத்தியபரிபா.)

நிலம்பு—தாளி. (வைத்தியபரிபா.)

நிலமகன்—செவ்வாய். (சூ. நிக. ௧: ௬௦.)

நிலயம்—நிலையம். (வழக்.)

நிலவடல்—சிறுபனை. (வழக்.)

நிலவல்—ஒளிசெய்தல். (உ-ம்.) “நிலவலா ண்டினுக்” (பெரியபு. திருக்குறிப்பு. ௭௨.)

நிலவறை—நீழநிலை. (பிங்கல. ௬௬௦.)

நிலவாகை—1. நில ஆவிரை. 2. நிலப்பாகல். (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நிலவாழை—ஒரு பூதி. (வழக்.)

நிலவி—நிலபெற்று. (சிந்தா.)

நிலவிநதை—ஒரு பூதி. (வழக்.)

நிலவிழது—நிலப்பனை. (வைத்தியபரிபா.)

நிலவிளா—நிலவிளாத்தி. (வழக்.)

நிலவிளாத்தி—ஒரு மரம். (வழக்.)

நிலவீரியம்—பூநீறு. (வைத்தியபரிபா.)

நிலவு—1. ஒளி. 2. சந்திராப்பிரபை. (உ-ம்.)

“நிலவுகாலுநெடுங்குடைமன்னவன்” (அரிச்ச. வேட்டந். ௧.) 3. சந்திரன். (உ-ம்.) “நிலவைப்புனைந்தசெஞ்சடைநின்மலன்” (கந்தபு. தத்சி ௨த். ௨௭.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. நிலைபெறதல். (உ-ம்.) “நீரொலித்தன்னநிலவுவேற்றினையொடு” (மதுரைக். ௩௬௬.) (புறநா.)

நிலவுதல்—1. ஒளிசெய்தல். 2. மன்னுதல். (புறப்பொ.) 3. விளங்குதல். (உ-ம்.) “மாவாணிலவுநிலமங்கைவாரகுழல்” (வாண. ௨௪௦.)

நிலவுமரி—நிலவுமரிப்பூதி. (வைத்தியபரி.)

நிலவேம்பு-கிரியாத்துச்செடி. (வைத்தியபரி.)

நிலவேர்—பூநகம். (வைத்தியபரிபா.)

நிலன்—நிலம். (உ-ம்.) “கன்னலுஞ்செந்நெலும்புல்லுமநிலனுக்கழிந்துபுறங்கிடக்கநடந்துபோய்” (திருவிளை. விடைபி. ௧.) போலி.

நிலா—1. ஒளி. (சிலப்பதி.) 2. நிலவு. (உ-ம்.)

“புன்முறுவலென்னமுதிழ்த்தது வெண்ணிலா” (பெரியபு. தடுத்தாட். ௧௬௦.)

நிலாமணக்கு—ஒரு பூண்டு. (உ-ம்.) “சுகபிலைநிலாமணக்காயில்” (தைல. தைலவ. ௧௧௬.)

நிலாமணி—சந்திரகாந்தம். மணி-கல்.

நிலாழகி—நிலாழகிப்புன். (வழக்.)

நிலாழகிப்புன்—சகோரம். (பிங்கல. ௨௩௩௦.)

நிலாவிரை—ஒராவிரை. (வைத்தியபரிபா.)

நிலாவுதல்—நிலவுதல். (வழக்.)

நிலியர்—நிற்பாயாக. (புறநா.)

நிலியர்—நிலபெறுவாயாக. (புறநா.)

நிலுமாகன்—ஒரு இந்திரிய தத்துவத்திற்குக் கும் பஞ்சருத்திராரிலொருவன். (வி-ணி. ௨௭௨.)

நிலை—1. இடம். (பிங்கல, எகக.) 2. கதவு நிலை. (உ-ம்.) “வன்னிலைக்கதவுநாக்கி” (திருவிளை. அங்க. அ.) 3. சரியையமுதலிய நான்கு பாதம். 4. தன்மை. (உ-ம்.) “கொழுஞ்சுட்டருந்தியதிருந்துநிலையாரத்து” (பெரும் பா. சசு.) 5. நிச்சயம். (வழக்.) 6. நிற்றல். (புறநா.) (ஐங்குறு.) 7. நிலைபரம். (உ-ம்.) “நிலையிலாவுலகினிடைநிற்பனவும்” (இராமா. மாரீசன் வதை. உ.) 8. நிலைமை. (உ-ம்.) “நிலைமையுறுமற்றையதாய்நின்றகடவேங்கடத்தின்” (சேதுபு. திருநாட்டு. க.) 9. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 10. பூமி. (பிங்கல, சசுஅ.) 11. பொழுது. (உ-ம்.) “அந்நிலையுடையோர்காண்பாரனைவருங்கேட்க” (திருவிளை. அங்க. கஅ.) 12. யுத்த நிலை; அவை: பைசாசம், மண்டலம், ஆலீடம், பிரத்தியாலீடம்என நால்வகைப்படும். (சூ. நிக. கஉ: ௩௬.) நிலை என்பதனைச் சிந்தாமணியில் ஒருவகையிசைப்பாட்டென்பர். (சிந்தா.)

நிலைகலங்குதல்—தடுமாறல். (வழக்.) நிலைஇ—நிலைபெற்று. (பத்துப்பா.) நிலையு—நிலைபெற்றன. (சிலப்பதிக.) நிலையி—நிலைபெறுவதாக. (பத்துப்பா.) நிலைத்தமை—நிலைத்திருக்குந் தன்மை. (உ-ம்.) “அகநிலைத்தமைபுறத்தினுந்தெரிக்குயாறியை” (சேதுபு. நைமிசா. கச.)

நிலைத்திணை—நடையில்து. (தொல். மொழி மரபு. கரு.)

நிலைத்தல்—1. உறுதிதொள்ளல். 2. நிலைபெறுதல். 3. நிற்றல். (1, 2, 3-வழக்.)

நிலைத்தேர்—அல்லகாரத்துக்குச் சென்று நெருவில் ஓரிடத்தே நிறுத்தப்பட்டிருக்குந் தேர். (திருவிளை. திருமணப். கஉ.)

நிலைதல்—நிலைப்புடல். (வழக்.) நிலைதளம்பல்—நிலைதளரல். (வழக்.) நிலைநிற்றல்—நிலைபெறுதல். (வழக்.) நிலைநிறுத்துதல்—நிலைப்படுத்துதல். (வழக்.) நிலைநிற்காமையு—ஆளுமை. (சூ. நிக. க. அ: சஎ.)

நிலைநீர்—நீர்நிலை. (உ-ம்.) “கூவண்ணிலைநீர்களு” (திருவிளை. அநங்க. எ.) [இலக்கணப்போல.]

நிலைப்படக்கேய்தல்—தாபித்தல். (சூ. நிக. க: உஅ.)

நிலைப்படுதல்—நிலைநிற்றல். (வழக்.)

நிலைப்பாடு—உறுதிப்பாடு. (வழக்.)

நிலைப்பித்தல்—உறுதிப்படுத்தல். (வழக்.)

நிலைப்பு—திரங்கொள்ளுதல். 2. நிலை. (1, 2-வழக்.)

நிலைபரம்—நிலைமை. (உ-ம்.) “இன்பமுறுபாக்கியங்கண்ணிலைபரமென்றுன்னுகின்ற நெஞ்சன்வஞ்சன்” (சிவரக. சிவதன்மா. ச.)

நிலைபெறுத்தல்—நிலைநிறுத்துதல், நிலைபெறச்செய்தல். (சி. சி. க: ச சிவஞாந.)

நிலைபெறுத்துதல்—நிலைபெறுத்தல்.

நிலைபெறுதல்—திரங்கொள்ளுதல்.

நிலைபெறு—அசையாமை. (வழக்.)

நிலைமண்டலவாசிரியப்பா—ஒருவகையாசிரியப்பா; அஃது: எல்லா அடியுமுளவொத்து நற்றீரடியாகவருது. (யா-காரிகை. செய்யு. கஉ. உரை.) [நிலைமண்டலம் - நின்றவாறுநிறறலை யுடைய மண்டலம். மண்டலம் - நாதரீரடியொத்துவருவது.]

நிலைமாறுதல்—1. இடமாறுதல். 2. எழுத்துமுதலிய மாறிநிற்றல். (வர-று.) “வைகாசி” “வைகாசி”

நிலைமை—1. இயல்பு. 2. நிலை. 3. புகழ். (உ-ம்.) “நில்லாவுலகத்துநிலைமைதாக்கி” (பொருந். உஎசு.) [நிலைபெருந்தன்மையுடைத்தாகலின் புகழை நிலைமையென்றார்; இது: ஆகுபெயர்.] 4. மெய். (பிங்கல. கஅ௦க.)

நிலைமொழி—புணருமிருமொழிகளுள் மூதல்விற்கு மொழி. (நன். கநிக. உரை.)

நிலையங்கி—உடன்குற்றமுமிசிற சட்டை. (வழக்.)

நிலையம்—இருப்பிடம். (வழக்.) 2. தேவர் கோயில். (சூ. நிக. இ: ௫௦.) 3. மருதநிலத்தார். (சூ. நிக. இ: ௪௦.)

நிலைமைப்பித்தரம்—வித்துவான்கள் முதலானவர்களுக் குரிமையேற்படுத்தி யவ்வுரிமை சித்திப்பதற்காக எழுதப்படுவதாம். (மிரு. ச. கரு.)

நிலையல்—நிலைபெற்றுநிற்றல். (உ-ம்.) “நிகழ்ந்ததுகூறிநிலையலுந்நிணையே” (தொல். பொருள். சச.)

நிலையாமை—அரித்தியம். (உ-ம்.) “நிலைநிலையாமைநோக்கி” (திருவிளை. நகரப். க௦௫.)

நிலையிற்பொருள்—ஓரிடத்தே நிற்குந் தன்மையையுடையபொருள். (சி. சி. க: ௫௪. சிவஞாந.) அசரம்.

நிலையிற்படுமவத்தை—சாக்கிரத்தாநமாகிய லலாடத்தாநத்தே நிகழுமைந்தவத்தை; அது: ஒருபண்டத்தைமற்றதவன் அந்தப்பண்டங் காண்பொழுது பிராணவாயுவுமியங்காமல் மூர்ச்சித்திருந்த அவதாரநிலையிற்படு மவத்தையில் சாக்கிரதரியாதிடமும், அந்தப் பிராணவாயு இயங்குத்தக்கதாகப் பெருமூச்செறிந்து விசாரித்தறிவோமென்றுநின்ற அவதாரநிலையிற்படுமவத்தை

படுமவத்தையிற் சாக்கிரதுரியமும், அவ்விடத்திலன்றோ பேரயினோமென்று நினைவெழுந்திருந்த அவதாரநிலையிற் படுமவத்தையிற் சாக்கிரசமுத்தியும், இன்ன இடத்தன்றோ பண்டம் வைத்தோமென்று விசாரப்பட்டநின்ற அவதாரநிலையிற் படுமவத்தையிற் சாக்கிர சொப்பநமும் அந்தப்பண்டம்வைத்த இடத்திற்சென்று கண்டது நிலையிற் படுமவத்தையிற் சாக்கிரசாக்கிரமும், இந்தநிலையிற் படுமவத்தைக்குச் சுருவிகள் சுத்தத்துவங்கள். (சிவப்பிர. வியாக்.)

நிலையுடைமை—ஏன். என்றுபெயர். (சூ. சிக. அ: ௪௦.)

நிவசகி—வீடு. (வைத்தியபரிபா.)

நிவசநம் — புடவை. (வைத்தியபரி. கருப்பொ.)

நிவக்தம்—ஒங்கும். (ஜங்குறு.)

நிவத்தல்—உயர்தல். (திருக்கேச. கரு. உரை.)

நிவந்த—1. மேலான. (உ-ம்.) “ஒளிரிலஞ்சியடைநிவந்த” (மதுரை. உசஅ.) 2. வளர்ந்த. (உ-ம்.) “நறுநீர்ப்பொய்கையடைகரைநிவந்த” (சிறுபா. சுஅ.)

நிவந்தது—ஏறிற்று. (பரிபாடல்.)

நிவந்து—1. ஏறி. (சிரந்தா.) 2. ஒங்கி. (புறநா.)

நிவப்பு—1. உயர்வு. (உ-ம்.) “உருத்திரபாகந்தன்னிவப்புடனுரைத்ததில்லை” (கடும்பு. தக்கவே. எ.) 2. ஒக்கம். (உ-ம்.) “நிரைசெவ்விவப்பிற்கொண்மூமயங்கி” (சூ. பா. 100.) 3. மேடு. (உ-ம்.) “நிவப்புமண்” (அரிச்ச. நாட்டு. 100.) 4. வளர்ச்சி. (உ-ம்.) “மால்வரைநிவந்தசேணுயர்வெற்பில்” (திருமுரு. ௧௨.)

நிவர்த்தகன்—வேதமோதுஞ்சாகியிருவரினொருவன்; இவன்: சங்கரனுபதேசிகள். (த. நி. போ. ௧௩௫.)

நிவர்த்தநம்—1. இருதூறுமுழ நீளமகலங்கொண்டது. 2. திரும்புதல். (உ-ம்) “வந்துழிக்காண்க”

நிவர்த்தித்தல்—மறுத்தல். (சி. சி. சு: ௧. சிவாக்.)

நிவர்தல் — உயர்தல். (உ-ம்.) “பொன்னிவரம்பலவா” (ம-தி. ௩௩.)

நிவறுல்—கடெதல். (உ-ம்.) “வந்துழிக்காண்க”

நிவறுதல்—நிவறுல்.

நிவாசம்—இருப்பிடம். நி-உபசருக்கம்.

நிவாதகவசர்—தோயமாபுரத்தசுரர். (மகாபாரதம். நிவாதகவசகால. ௧௫: ௨௨.)

நிவாதம்—காற்றின்மை. (வழக்.)

நிவாரணம்—1. பிராயச்சித்தம். 2. போக்குதல். (சி. சி. உ: அச. சிவாக்.)

நிவி—மாமரம். (வைத்தியபரிபா.)

நிவிர்த்தி—1. இல்லாமை. (சி. சி. அளவை. ௧. சிவாக்.) 2. சாந்தியாதீதகலையிற் சத்திதத்துவத்திலிருக்கும் ஐந்து புவநங்களுளொன்று. (சி-கிரி. உச. உரை.) 3. திரும்புதல். 4. துறவு. 5. நிவிர்த்திகலை. (8, 5-சி. சி. உ: எச. ஞானப்.) [தன்னிடத்தடைந்த பக்குவர்க்குச் சங்கற்பங்களை விடுவித்தத் திருப்புவிகையால் இப்பெயர்பெற்றது.]

நிவிர்த்திகலை — பஞ்சகலைகளுளொன்று; அது: மூலாதாரந்தொடங்கி உந்திக்குமேல் எண்விரலளவுநிற்பது. அதற்கு மண்டலம், அக்கிரி, ஆதாரம், மூலாதாரமுஞ்சுவாதிட்டாகமும், பிரகாசம் சொரிதழற்கொழுந்து, மலம் மாயாமலம், அவத்தை சாக்கிரம். மரத்திரை மூன்று. மந்திரம் இருதயமுஞ் சத்தியோசாதமும். பதம் ஒமோ முதல் மாதேவார்த்தமாக இருபத்தெட்டு. வநம் கஷாரம். புவநம் காலாக்கி முதல் வீரபத்திரர்முடிவாகதுற்றெட்டு. தத்துவம் பிருதிவி. தெய்வம் பிரமா. தொழில் கிருட்டி. (சிவப்பி. வியாக். பொது. ௨௧. ௧௧௦.)

நிவிர்த்தாளம் — நவதாளத்தொன்று. (சூ. நிக. ௧௨: ௧௦௨.)

நிவேசனம்—1. இடம். (தைல. தைலவ.) 2. ஊர். (சூ. நிக. 10: ௩௫.)

நிவேதநம்—தேவர்க்குச்சமர்ப்பிக்குணவேத்தியம். (வழக்.)

நிவேதித்தல்—ணவேத்தியஞ் செய்தல். (திருவிளா. மூர்த்திவி. உஎ.)

நிழத்த—சருக்க, சுருங்க. (பரிபாடல்.)

நிழத்தல்—1. இல்லையாக்கல். (உ-ம்.) “அருவிமாமலைநிழத்தவும்” (பொருந. ௨௩௫.) 2. உள்ளதன் துணுக்கம். (தொல். சொல். ௩௩௦. உரை.) 3. ஒய்தல். (மதுரைக். ௩௦௩.) 4. நோக்குதல். (பத்துப்பா.)

நிழல்—1. அருள். (பத்துப்) 2. ஒளி. (பிங்கல. ௧௧௩௭.) 3. குளிர்ச்சி. (ஜங்குறு.) 4. சாயை 5. செல்வம். 6. தெரிநிலைவிணப்பகுதி. 7. விம்பம். (உ-ம்.) “நிழன்மேவியிருவென்று” (கோயிப்பு. இரணியவன்.) (2, 3, 4-சூ. நிக. ௧௧: குகாவெ. உ.)

நிழலல்—நிழலுதல்.

நிழலவை—நிழலையுடைய. (பரிபாடல்.)

நிழலுதல்—நிழல்செய்தல்.

நிழற்றல்—1. ஒளிவிடல். (சிரந்தா.) 2. நிழற்றுதல்

நிழற்றுதல்—1. சொல்லுதல். 2. நிழல்செய்தல், ஒளிசெய்தல். (உ-ம்.) “பொன்னுநன்மணியுமுத்தும்புனைந்தமுக்குடைநிழற்ற” (சூ. நிக. காப்பு.) (ஜங்குறு.)

நிழன்ற—நிழல்செய்த. (பத்துப்பா.)

நிழலவல்—ஒரு நாவல். (வழக்.)

நிற்கல்—நிற்குதல். (வழக்.)

நிற்கு—நிற்பேன். (புறப்பா.)

நிற்கை—நிற்குதல். (பழமனையந்தாதி. உற்
கைக்குமாறு என்னு முதற்குறிப்புள்ளகவியிற்
காண்க.)

நிற்பன — அசரம்; அது: மரமுதலியன.
(உ-ம்.) “உலகினிடைநிற்பனவுநடப்பனவு
நெயியினீந்த” (இராமா. மாரீசன்வதை. உ.)

நிற்பீன்—நின்றால். (புறநா.)

நிற்பு—நிற்றல். பு-தொழிற்பெயர்விகுதி.

நிற்பா—நிற்றலுச்செய்ய. (பத்துப்பா.)

நிற்பல்—1. ஒழிதல். நெருநலளவும்வருத்
திய பிணிஇன்றுநின்றது என்பது வழக்கு.
நன்னூல். உருப்புண. இயல்பின் விகாரமுமெ
ன்னுஞ்சுத்திரவுரையிலநிக. 2. நிலைநிற்குதல்.
(உ-ம்.) “என்றுமழுக்காறிகந்தானுமியிழுவர்-
நின்றபுகழுடையார்” (திரிககக.) 3. நிற்குதல்.

நிறத்தல்—நிறங்கொள்ளுதல். (வழக்.)

நிறம்—1. ஒளி, இயல்பு. (திருக்கோ. நுஅ.
உரை.) 2. குணம். (கு. நிக. அ: எக.) 3. சரீ
ரம். (உ-ம்.) “செல்வங்கல்வி-நிறங்கலவாவீடு
தரும்” (சேதுபு. அசத்தி. தீர். சு.) 5. மார்பு.
(காஞ்சிப்பு. காப்பு.) 6. வண்ணம். (உ-ம்.) “நிறத்
தருங்குமலரிவையைநிறுத்திவாளவுணர்” (பார
த. குருகுல. கஉ.) (கு. நிக. அ: உச.)

நிறிடு—நிறுத்தி. (பத்துப்பா.)

நிறுஉம்—நிறுத்தும். (ஐங்குறு.)

நிறுத்தம்—நிறுத்துதல். (பத்துப்பா.)

நிறுத்தமை—பிரதிட்டைசெய்தல். (உ-ம்.)
“இராகவனீழிவங்கம் - பிறியாமைநிறுத்தமை
பேசுகெனென்றுபேசும்” (சேதுபு. இராம
னருச். நு.)

நிறுத்தல்—1. தாபித்தல். 2. நிறுக்குதல்,
துவாரிநிறுக்குதல். 3. நிறுத்தல். (உ-ம்.) “வந்துழிக்
காண்க.

நிறுப்பான்—1. தராசு. (பிங்கல. கசஎரு.)
2. துலாராசி. (கு. நிக. க: சுரு.) 3. நிறுப்ப
வன். (வழக்.)

நிறுப்பு—1. தாபிப்பு. 2. நிறுத்தல்.

நிறுவல்—1. நிலைபெறுதல். (உ-ம்.) “பூண்ட
பெரும்புகழ்நிறுவ” (இராமா. சடாயுகாண். கக.)

நிறுவுதல்—1. நாட்டல். 2. நிறுத்தல்.

நிறை — 1. ஆகீக்குணம் நான்கினொன்று.
(கு. நிக. கஉ: கசு.) 2. கற்பு. (திருவன். வாழ்க்
கைத்துணை. எ.) 3. சாவு. (உ-ம்.) “நிறை
யுடைமைநீங்காமைவேண்டி” (உள். கருசு.)
4. தராசு. (பிங்கல. கசஎரு.) 5. துலாராசி.

(கு. நிக. க: சுரு.) 6. நிறுத்தலளவு. (மணிமே.)

7. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 8. நிறைவு. (உ-ம்.)

“நிறைமொழிமாந்தர்” (உள். உஅ.) 9. நீர்ச்சால்.

(கு. நிக. எ: சுசு.) 10. தூறுபலம். (கு. நிக. எ: அசு.)

நிறைநுடம்—அட்டமங்கலத்தொன்று; அது:
பூரணமும்பம். (திருவிளை. திருமணம். சுஎ.)

நிறைந்தல்—நிறையச்செய்தல். (வழக்.)

நிறைநருதூறு—சீத்தில். (வைத்தியபரிபா.)

நிறைதல்—1. திருத்தியாதல். 2. பூரணப்
படுதல். (கு. நிக. அ: கரு.) 3. பெருகுதல்.

(உ-ம்.) “நிறைதலோடுகுறைதலாய” (சிவரக. க.
கணபதிவர். கக.)

நிறைந்தீடல்—நிறைதல். (கு. நிக. அ: கரு.)

நிறைமொழி — 1. அருளிக்கூறிலும் வெ
குண்டுகூறிலும் அவ்வப்பயன்களைப் பயந்தே
விட்டுமொழி. (உ-ம்.) “வன். 28” 2. மந்திரம்.

நிறையறிகருவி—தராசு. (வழக்.)

நிறைவு—1. செறிவு. 2. பூரணம். (பிங்கல.
உஅ.) 3. மிகுதி. (வழக்.)

நிறைவேறல்—சபலம். (கு. நிக. நிக:),

நின்மலசாக்கிரம் — ஆசாரியராலே ஞான

திட்சைபெற்றுத் திரிபதார்த்தஉண்மையறிந்து

சிறுத்துத்தெளிந்து கருவிகள்நீங்க விசாரித்து

நிற்பது. (சித்தா. கட். கருஎ.) இருதயத்திலே

மகம், அகங்காரம், புத்தி, சித்தம், உள்ளம் என்

னுணைமத்துடனுங்கூடிநின்று பாகியகரணங்க

ளினாலே காணப்பட்ட சத்தாதி பிரபஞ்சத்தை

யெல்லாஞ் சிவசகாரமாகவும் விஷயசுகங்களைச்

சிவாந்தமாசவுங்கண்டு நீர்பது. (சி. சி. ச: கச.
சிவாசு.) பிரபஞ்சமறித்தியமெனத் தோன்றி

ஆசாரியரனுக் கிரகத்தினாலே பற்றுசப்புருந்து

பெறியுலன்மேலிட்ட பசுகரணங்கள் சிவகர

ணங்களாயிருக்கை. (சிவப். கட். ச.)

நின்மலசீவம் — மலத்துடன்கூடாதசிவம்.

(சதாசிவருபாம். க.)

நின்மலசீற்சத்தி—மலத்துடன்கூடாத ஞா

னசத்தி. (சி. சி. நு: நு. ஞாநப்)

நின்மலசுமூத்தி — தத்துவநீங்கி மேலான

கேவலந் தானாய்நிற்பது. (சித்தா. கட். கருஎ.)

நின்மலசொப்பநம் — கருவிகள் நீங்கியும்

நீங்காமலும் நடுவேசற்றுப் பதைப்புண்டாவது.

(சித்தா. கட். கருஎ.)

நின்மலதுரியம்—கேவலம்நீங்கி அருளினா

லே தண்ணையுங்கண்டு அருளையுங்கண்டு அவ்

வசத்தாய் நிற்பது. (சித்தா. கட். கருஎ.)

நின்மலதுரியாதீதம்—சிவத்தைத்தரிசித்துச்

சிவாந்தத்திலுமுந்தல் (சித்தா. கட். கருஅ.)

நின்மலம்—அழுக்கின்மை. (சிவப்பிரகாசம்.
க: க. உரை.)

நின்மலன்—1. அருகன். (உ-ம்.) “நீமலர்ப் பின்டிநின்மல” (திருதாற். 100.) 2. சிவன். (உ-ம்.) “நின்மலனென்றிச்சண்ணினெருப் பெழ” (மச்சபு. ஆதிசிருட். சு.) 3. மலமற்றவன். (உ-ம்.) “நின்மலாபோற்றிபோற்றி” (திருவாச. திருச்சத. சுசு.) [நிர்என்னும் வடமொழியின் சிதைவு.]

நின்மலாத்தீதாவத்தை—சுத்தாவத்தை. (சி. சி. ச: கௌ. சிவாக்.)

நின்மலாவத்தை—சுத்தாவத்தையின் காரியமாகிய வோரவத்தை. (சித்தா. கட்ட. கருள.)

லாவத்தை; சேவலாவத்தை சகலாவத்தை என்றெனையுந் தீழ்முறைமையில்விட்டுச் சுத்தாவத்தையை மேன்முறையிற்றீண்டி முத்திசிவத்துவாபி வியத்திமுறைமையி லுண்டாம் பொருட்டு; இதயத்தினின்றும் புருவமத்திய நுனிமட்டில் கண்டத்தினின்றும் பிரமாந்திர நுனிமட்டில் புருவமத்தியினின்றும் துவாதசாந்த நுனிமட்டில் ஒரொட்டாக இதயத்தினின்றும் துவாதசாந்தநுனிமட்டிற்றூண்டுவைகளிற்போய்த்தங்குவது. இது சதேகை விதேகையென விருவகைப்படும். அவற்றள் சதேகை சீவன்முத்தித்தன்மையின் நிட்டையைப் பொருந்தியிருத்தல். விதேகை முத்தியடைந்த காலத்துச் சுவாந்தாதுபுகியைத் தியாநித்திருத்தல். (சி. சி. ச: கரு. மறை.)

நின்மாலியம்—நிருமாலியம். (உ-ம்.) “நவமாநின்மாலியந்தீர்த்தமபுகியாதிருந்துமி லோரம்” (சிவரக. தேவர்முறை. கஉ.)

நின்மலவிடநீதிஞ்சுரன் — குருவிச்சி; அது: புல்லாரி என்பர். (வைத்தியபரிபா.)

நின்நன்று—நின்றது. (பரிபாடல்.)

நின்நியல்—நிற்றல். (உ-ம்.) “உறையொடு நின்நியல்வேண்டுமொருங்கே” (கவி. கசரு.) [தொழிற்பெயர்த்திரிசொல்.]

நின்னு—1. ஓரசைச்சொல். (உ-ம்.) “சொல்லி நின்னு” சொன்னான் என்பது பொருள். 2. எப்பொழுதும். (பரிபாடல்.) 3. நின்றது. (ஐங்குறு.)

நின்னுசிணுங்கி — சிறியாணங்கை. (வைத்தியபரிபா.)

நின்னுபயனின்மை — தூற்குற்றம் பத்தி னென்று. (நன்னூல். பாயிர. குன்றக்கூறல் என்னுஞ்சுத்திரம்பார்.)

நின்றும்—ஐந்தாம்வேற்றுமையினீக்கவுருபுகளினென்று. (உ-ம்.) “ஊந்தியினின்றும்பிழ்ந்தான்”

நின்னுவற்றல்—தருசொல் எழுவாய்முதலியவைபெருதுநிற்றல். (தொல். சொல். உரு. சேநா)

நினவ—நின்னுடையன. (புறநா.)

நினைகு—நினைந்து. (மணிமேக.)

நினைத்தல்—1. ஆலோசித்தல். 2. தியானித்தல். (1, 2-வழக்.)

நினைப்பணி—ஒருபொருளைக்கண்டவுடன் ஒப்புமையான் மற்றொரு பொருளினினைவுண்டாவதைக்காட்டுமணி. (குறல். அ.)

நினைப்பு—நினைக்குதல்; அது: உடற்குற்றம் பதினெட்டினென்று. (சூ. நிக. கஉ: ககஅ.)

நினையல்—நினையாதேகொள். (சிந்தா.)

நினைவு — 1. எண்ணம். (உ-ம்.) “செய்வாராவின்முகஞந்திருநாடுபெறநினைவோ” (பாரத. கிருட்டிண. 10) 2. கருத்து. (உ-ம்.) “நினைவுவேற்று” (சிவரக. வரலா. கௌ.) 3. நினைப்பு. உ- தொழிற்பெயர்விருதி. 4. வருத்தம். (சிந்தா.)

நீ.

நீ — 1. தருமுன்னிலை ஒருமைப் பெயர். (உ-ம்.) “நீயிருக்கெடுவிற்கையாசிரியனவனிருக்க” (பாரத. கிருட்டிண. ககரு.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. விதி (பரிபாடல்.)

நீக்கப்பொருள்—ஐந்தாம்வேற்றுமைப் பொருள்களினென்று; அது: மலையினின்று நீங்கி னான் என்பதிற்போலவரும் (நன். உகக. உரை.) [பிரிவையுண்டாக்குந்தொழிலின்றிப் பிரிவை மாதிரித் தன்னிடத்துடைய பொருளென்பது.]

நீக்கம்—1. நீக்கல். 2. நீங்குகை. 3. பிரிப்பு. (சிவஞானபோத. க. சூத்திரம்.)

நீக்கல் — 1. அகற்றல். (உ-ம்.) “தாக்கு” பார். 2. கொல்லல். (வள். கொல்லாமை. கௌ.) 3. தள்ளல். 4. நீக்கம், பிரிவுஎன்க. 5. மற்றல். 6. விடல். (3, 5, 6-வழக்.)

நீக்கவுருபு — நீக்கப்பொருளைத்தருமுருபு; அஃது: ஐந்தாமுருபு.

நீக்கு—1. நீக்கல். (சூ. நிக. அ: சசு. மூலம் பார்.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நீக்குதல்—1. அகற்றுதல். 2. கொல்லல். (உ-ம்.) “நீக்கல்” பார். 3. விதேகையாக்குதல். (1, 3-வழக்.)

நீகம்—தவறல். (சூ. நிக. க: எள.)

நீகாரம்—1. ஆணவமலம். (சி-வி. ஞாந. சு.) 2. பணி. (உ-ம்.) “நீகாரமழைபொழிய” (பாரத. காண்டவ. கக.)

நீகான்—மாலுமி. (உ-ம்.) “உடற்கமர்தலைவ னீசானொத்தளவுந்களெங்கும்” (சேதுபு. திருநாட். கஉ.)

நீங்கல்—நீங்குதல், பிரிதல். (உ-ம்.) “ஒங்குலகந்துபர்நீங்க” (சேயிற்பு. வியாக. க.)

நீங்கள்—ஒருமுன்னிலைப்பன்மைப்பெயர்: (உ-ம்.) “நீங்களுரைசெய்வதெவன்” (திருவிளை. அங்க. உஉ.)

நீங்காமை—பிரியாமை. (வள். பொறைபுடைமை. ச.)

நீங்கியினர்—நீங்கினார். (சிந்தா.) இ-அசை.

நீங்குதல்—நீங்குதல். (வழக்.)

நீச்சத்தான்—இரசம். (வைத்தியபரிபா.)

நீச்சு—நீந்துதல். (உ-ம்.) “நீச்சினினிலத்து நிற்குநீலமென்கொடிபோனின்றார்” (அரிச்ச. சூழ்வினை. ச.)

நீச்சுப்பிரமேகம்—ஒருவகைப் பிரமேகரோகம்; அது: கள்ளைஒத்த நீரிற்றங்குதல் வெளுத்தசீழ்மடிதல்முதலிய குணங்களை யுண்டாக்கும். (சேவரட். கூஉ)

நீச்சக்கிரகம்—1. இராகு தேது. 2. உச்சத்திற்கேழாமிடக்கிரகம்.

நீச்சகாதி—கீழ்சாகி. நீசம்-தாழ்வு.

நீச்சத்தாநம்—1. இழிந்த இடம். 2. உச்சத்திற்கேழாமிடம்.

நீசபங்கராசயோகம்—(சேரதிட.) ஒரு யோகம். (வழக்.)

நீசம்—1. ஈசம், இழிவு. (உ-ம்.) “நீசமுயர்வாம்நோக்கங்கணைந்தால்” (ஞானவா. தேவபூ. ௫உ.) 2. உச்சத்திற்கேழாமிடம். 3. மஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)

நீசர்—கீழ்மக்கள். (சூ. நிக. உ: ௫ச.)

நீசன்—நான். (இராமா. மிதிலைக்காட். ௧௦௯.)

நீஞ்சுதல்—நீந்துதல். (வழக்.)

நீட்சி—நீளம். (வழக்.)

நீட்சிமை—நெடுமை. (வழக்.)

நீட்டம்—நீளம். (உ-ம்.) “நீட்டமிக்கதோர் சிலையினன்” (கந்தபு. சூரபன்ம. அரு.)

நீட்டல்—1. ஈதல். (உ-ம்.) “நெடியவன் குறியகைநீரினீட்டினான்” (இராமா. பாலகா. வேள்விப். கூ.) 2. நீட்டெதல்.

நீட்டலளவு— } நான்களவையுளொன்று;
நீட்டலளவை— } அது:கோல்முதலியவற்றினளத்தல். (நன்னூல் எண்ணலெடுத்தலென்னுஞ்சூத்திரத்திற் காண்க.)

நீட்டலளவையாதுபெயர்—நீட்டியுளத்தற்குரிய கருவியின்பெயர். அதனுளைக்கப்படுவதற்கு வழங்கப்படுவது. (வறு.) தடி. (நன். உக௦. உரை.)

நீட்டித்தல்—1. தாமதித்தல். 2. நெடுமொழிசெல்லல். (1, 2-வழக்.)

நீட்டினவிரல்துறித்தான்—கிரந்திராயகம். (வைத்தியபரிபா.)

நீட்டு—1. நீட்டெதல். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. நீளம். (1, 2-வழக்.)

நீட்டுதல்—1. ஈதல். (உ-ம்.) “நீட்டல்”பார். 2. நீளமாச்செய்தல். (வழக்.)

நீடம்—பறவைக்கூடு. (இராமா. ஆரணிய. கார்கால. ககக.)

நீடல்—நீளல். (வழக்.)

நீடாணம்—கறி. (சூ. நிக. சு: உசு.)

நீடிக்கை—நீடிப்பு. (வழக்.)

நீடித்தல்—நெடுகுதல். (வழக்.)

நீடிப்பு—நீடித்தல். (வழக்.)

நீடின்று—கொடுத்தது. (புறப்பொ.)

நீடு—நீடித்தல். (உ-ம்.) “நெடுஞ்செல்வநீடின்றியாங்கேகெடும்” (வள். ஞசுசு.) [முதலிலைத்தொழிற்பெயர்.] நெடுநேரம் என்பர். (சிந்தா.)

நீடுதல்—1. நிலைத்திருத்தல். 2. நீளுதல். 3. நெடுங்காலத்திற்கிருத்தல். (உ-ம்.) “நீடுதலில்லையின்றேநிருபதி+ன்னிமன்றல்-கூடுதலிவர்க்குண்டாகும்” (பாரத. திரௌபதி.) (1, 2-வழக்.)

நீடுநினைந்திரங்கல்—அகப்பொருட்டுறையினை; அது: ஈலைவன்கூட்டம்வாயாது காலம் நெடிதாகத்தலையியைநோக்கி நினைந்திரங்கல். (வாண. கூ. முகம்.)

நீடுரம்—பாஷாணம். (வைத்தியபரிபா.)

நீண்டது—நெடியது. (வழக்.)

நீண்டி—அரசன். (உ-ம்.) “நின்றமாமன்னர்க்கெலாநீண்முடியிலக்கமானான்” (சிந்தா. நாமக. உருஅ.) ஆகுபெயர்.

நீத்தம்—1. ஆழம். (பரிபாடல்.) 2. தண்ணீர் விட்டான். (வைத்தியபரிபா.) 3. வெள்ளம். (உ-ம்.) “நிலையுடைக்கவிநீத்தமநீத்தமே” (இராமா. ஆற்று. கூ.)

நீத்தல்—1. துறத்தல். (வள். நீர்த்தர்பெருமை. 2. நீக்கல். (உ-ம்.) “தோழியைநீத்தென்னமுன்னேதுறந்து” (திருக்கோ. உக௦.)

நீத்தவன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: கூ.) 2. துறத்தோன். (வழக்.)

நீத்தார்—முற்றத்திறந்தமுறிவர். (உ-ம்.) “ஒழுக்கத்தநீத்தார்பெருமை” (வள். உக.)

நீத்திட—பெருக்கிட. (சிந்தா.)

நீத்திருணி—காம்பபால். (வைத்திய. கருப்.)

நீத்து—1. நீந்துதல். (உ-ம்.) “யானைக்கு நீத்துமுயற்குநிலை” (யாப். காரிகை. செய். ௫. உரை. 2. பெருக்கம். (ஐங்குறு.) (பத்துப்.)

நீதச்சிலைச்சூதம்—நீலாஞ்சகம். (வைத்தியபரிபா.)

நீதகம்—நீர்வள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

நீதபரிமளம்—சீதாங்கபாடாணம். (வைத்தியபரிபா.)

நீதம்—நன்னெறி. (உ-ம்.) “நீதம்பெறுமறையோனியமையவார்மார்பணிமுடியா” (சிவரக. வேதபாத. சு.) 2. நீதி. (உ-ம்.) “பொல்லாதசேயெனிறுய்தள்ளனீதமோ” (தாயு. சு. கவரி. கூ.)

நீதவான்—நீதமுள்ளவன். (வழக்.)

நீதன்—நீதிமான். (உ-ம்.) “நீதன்வஞ்சநெறிமைதன்னினி” (சேதுபு. சிதைகுண்ட. கூ.)

நீதி—1. கண்ணெறி. 2. நியாயம், பலருஞ்சகமடையநடத்துமுறை. (சைவப்பி. சு.க.) 3. முறைமை. (உ-ம்.) “நீதியினுரித்தியநைமித்திககாமியத்திறுத்தி” (சி. சி. அ: நு: நிரம்ப.) (சிந்தா.) (1-வழக்.)

நீதிசாத்திரம்—கலைஞானமறுபத்தாநான்கனுளான்று. (வழக்.)

நீதிசாரம்—1. ஒரு தூல். 2. பிருதுவிதத்துவத்தில் குபேரதிகிலுள்ள பத்துபுவங்களுளொன்று. (சி. சி. அ: எ. மறை.)

நீதிசாநுபன்—சதருத்திரரிலே குபேரகிசையிலிருக்கும் சதருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. ௨௭0.)

நீதிநூல்—நீதிகளையுணர்த்துநூல். (உ-ம்.) “யாப்பின்மன்னியநன்நிதன்னைவிடுத்திமையிதற்குயர்—நீப்பதேபரிகாரமென்றிடுநீதிநூலருடாதைதாய்” (சேதுபு. சங்கதி. ௨0.)

நீந்நெறி—1. ஒரு தூல். 2. சன்மார்க்கம்.

நீந்நெறிவிளக்கம்—குமரகுருபரசுவாமிகளாற் செய்யப்பட்டவோர்நூல்.

நீதிமான்—நீதியுள்ளவன். (வழக்.)

நீந்தல்—நீந்ததல். (சூ. நிக. நு: ௨௪. மூலம்.)

நீந்தன்—மிதந்தன். (புறப்பொ.)

நீந்துதல்—1. கடத்தல். (உ-ம்.) “பிறவிப்பெருங்கடனீந்துவரீந்தா—நிறைவனடிசேராதார்” (வன். ௧0.) தாற்பரியம். 2. நீந்தல்.

நீப்பு—1. துறவு. 2. பிரிவு. (1, 2-வழக்.)

நீபம்—1. உத்திரட்டாநிதான். 2. கடம்பு. (உ-ம்.) “அமைச்சரோமெந்நீபமாவனம்புகுந்து” (திருவிளை. திருநக. கண்ட. ௨0.) 3. காரணம். (பிங்கல. ஈளக. ௨.) 4. வெண்கடம்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நீம்—நீவிர். (உ-ம்.) “நீமெம்வென்றிக்களிறுனுழை” (சிந்தா. விம. சச.) [நிசைச்சொல்லென்பர்.

நீம்பல்—வெடிப்பு. (வைத்தியபரி.)

நீமம்—ஒளி. (சூ. நிக. அ: ௨௨.)

நீயல்—நீங்கற்பாலையல்லை. (பரிபாடல்.)

நீயா—விடாத. (பரிபாடல்.)

நீயிர்—நீவிர். (உ-ம்.) “நீயிர்கன்வாய்மையைநிகழ்த்துமென்னவே” (கந்தபு. சூரனகர்புரி. ௧௮)

நீயேன்—வீடேன். (உ-ம்.) “நீயேனென்றதெவன்கொலன்னும்” (ஐங்குறு. ௨௨.)

நீர்—1. ஒரு முன்னிலைப்பெயர். (உ-ம்.) “முழுமதிமுகத்தினுரைமுனிந்துநீர்ப்பட்டமங்கைப்—பழமரமுதலஞ்ஞாநப்பாறையாக்கிடமினென்ன” (திருவிளை. அட்டமா. கூ.) 2. கடல். (உ-ம்.) “நீர்வழங்கும்பண்டத்தால்” (நான்மணி. ௮௫.) 3. கழியிடம். (உ-ம்.) “பொளவீர்ச்சாய்க்கொழுதி” (கவி. எசு.) 4. குணம். (உ-ம்.) “நீரகத்தேதமைநினையுமன்பிடுநீர்” (கந்தபு. கடவுள்.) 5. தண்ணீர். (உ-ம்.) “நீர்பகற்றுயிலாதவம்” (தைல. பாயிர. நு. ௮.) 6. தன்மை. (உ-ம்.) “செந்நீர்பசும்பொன்” (புறநா. கூ.) 7. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 8. பூரடநாள். (சூ. நிக. க: எசு.) நீர்க்கடம்பு—ஒருமரம். (சூ. நிக. க. க. வகர. வெ. ௨.)

நீர்க்கடன்—திலதர்ப்பணம். (உ-ம்.) “பொர்க்களத்திலயான்பொருதுபொன்றினுலெம்பியரா—னீர்க்கடனுந்தீக்கடனுஞ்செய்விப்பீர்” (பாரதவெண்பா.) உதசக்கிரியையென்பர். (சிந்தா.)

நீர்க்கண்டகி—நீர்முள்ளி. (உ-ம்.) “கூவின்நீர்க்கண்டகியிரண்டெடமுக்கண்டகிதுவஞ்சூரி” (தைல. தைலவ. ௧௭௫.)

நீர்க்கணம்—செய்யுட்பொருத்தத்துளொன்றாகிய கணப்பொருத்தத்துளொன்று; அஃது: ஆதிநேராய் வருவது. (இலக்கணவி. ௮00. உரை.)

நீர்க்கம்மல்—ஒரு நோய். (உ-ம்.) “அமரம்” பார்.

நீர்க்கமல்லி—ஒரு நீர்ப்பூண்டு, அல்லி. (வைத்தியபரிபா.)

நீர்க்காக்கை—நீர்க்காகம். (சூ. நிக. க: கூ.)

நீர்க்காசம்—ஒரு நோய். (வழக்.)

நீர்க்கால்கலாமை—சந்திரகாந்தக்கல். (சூ. நிக. சு: கக.)

நீர்க்கிழவன்—வருணன். (உ-ம்.) “தொன்னகர்மேனீர்க்கிழவன்வரவிடுத்தகடல்சுவறத்தொலைத்தவாறும்” (திருவிளை. பதிகம். ச.)

நீர்க்கீழ்—உதயத்திற்குநாலாமிராசி. (உ-ம்.) “வந்துழிக்காண்க”

நீர்க்குடம்—பூரணகும்பம்; இஃது: அட்டமங்கலத்தொன்று. (திருவிளை. திருமணப். ௧௪௩.)

நீர்க்குண்டி—வெண்ணெய்ச்சி. (வைத்தியபரி.)

நீர்க்குழி—நீர்முள்ளி. (மலையக.)
 நீர்க்குழி—நீர்மொக்குள். (சூ. நிக. நு. உரு.)
 நீர்க்குழிமூம் — வென்விழியில் சங்கம்பழம்
 போல் கொப்புளத்தையுண்டாக்கும் ஒருவகைக்
 குமிழ்ரோகம். (சீவரட். உசுசு.)
 நீர்க்குளரி—கல்லாரச்செடி. (பெரிய பு.
 தடுத்தா. களக. உரை.)
 நீர்க்குறிஞ்சா—ஒருசெடி. (வைத்தியபரிபா.)
 நீர்க்குன்று—நத்தை. (வைத்தியபரிபா.)
 நீர்க்கோழி—ஒருவகை நீர்வாழ்ங்கோழி.
 நீர்க்கோன்—வருணன். (உ-ம்.) “நீர்க்கோ
 னொல்லைதாழ்ந்து” (திருவிளை. நான்மாட. உக.)
 நீர்கள்—நீர். கள்—அசை. (சிந்தா.)
 நீர்ச்சங்கு—சங்கு. (மலையக.)
 நீர்ச்சால்—தண்ணீர்ப்பூரிக்குஞ்சால். (சூ. நிக.
 எ. சுசு.)
 நீர்ச்சித்திரம்—நீரடிமுத்து. (உ-ம்.) “நீர்ச்-
 சித்திரம்போகியரணந்தந்திபீசம்” (தைல. தை
 லவ. ககசு.)
 நீர்ச்சின்னி—ஒரு பூண்டு. (வைத்தியபரி.)
 நீர்ச்சுண்டி—கொடிநெட்டிச்செடி. (வைத்
 தியபரிபா.)
 நீர்ச்சுறுத்து—நீர்க்கெடுப்பு, ஒரு பிணி.
 நீர்க்குலை—அண்டவாயு. (வைத்தியபரி.)
 நீர்ச்சேம்பு—ஒரு பூடு. (வழக்.)
 நீர்த்தல்—நீராதல். (உ-ம்.) “எட்டொன்றாய்
 நீர்க்கவடி” (தைல. தைலவ. கஉ.)
 நீர்த்து—தன்மையுடையது. (புறநா.)
 நீர்த்தகைதவு — ஒன்று பெயர். (பிங்
 கல. சுளக.)
 நீர்நாய்—நாய்மீன். (உ-ம்.) “நீர்நாய்கள
 வியநெடுப்புறவாளை” (சிலப். நாடுகாண். எக.)
 நீர்நாள்—பூரடம். (சூ. நிக. க. எசு.)
 நீர்நிலை—1. குளம். (சூ. நிக. நு. உரு.) 2.
 நீர்நிலையாயுள்ளதடாகமுதலியன. (உ-ம்.) “நீங்
 குநீர்நயிப்பிலனுடல்புரண்டனனீர்வேட்- டாங்
 குநீர்நிலைதேவொயினொனெழுந்தான்” (திரு
 விளை. அந்நக்குழி. சு.)
 நீர்நெட்டி—ஒரு பூடு. (வழக்.)
 நீர்நெடுப்பு—கல்லுருவி. (வைத்தியபரி.)
 நீர்நொச்சி—ஒரு நொச்சி. (வைத்தியபரி.)
 நீர்ப்பகண்டை—ஒரு பூடு. (வைத்தியபரி.)
 நீர்ப்பஞ்சு—கடற்காளான். (வைத்தியபரி.)
 நீர்ப்பந்தர்—அம்பணம். (சூ. நிக. எ. நுஅ.)
 நீர்ப்படுவன்—ஒரு நோய். (வழக்.)
 நீர்ப்படை—புறப்பொருட்டுறையினொன்று;
 அது: கண்டுகால்கொண்டகல்லினை நீர்ப்படுத்தி
 துத்தாய்மைசெய்தலும், பின்னப்பெயரும்பீடம்

எழுதிநாட்டியவழிநீராட்டுதலுமாம். (தொல்.
 பொரு. சு0. உரை.)

நீர்ப்பதுமம்—இமைரோகபேதத்தொன்று;
 அது: இமையிற்றடிப்பையும் அதிக நீர்ச்சுரப்
 பையுமுண்டாக்கும். (சீவரட். உசுஅ.)

நீர்ப்பரிசை—ஆமை. (வைத்தியபரிபா.)

நீர்ப்பறவை—நீரில்வாழும் பட்சி; அவை:
 கின்னரப்புள் முதலியன. (பிங்கல. கங்எசு.)

நீர்ப்பனை—புல்லாமணக்கு. (வைத்தியபரி.)

நீர்ப்பாசி — வைப்புப்பாடாண முப்பத்தி
 ரண்டினொன்று.

நீர்ப்பாம்பு—நீர்க்கோத்தை. (உ-ம்.) “அஞ்
 சாப்புறங்கிடக்குநீர்ப்பாம்பு” (முதுரை.)

நீர்ப்பு—நீர்த்தல். பு-தொழிற்பெயர்விருதி.

நீர்ப்புடையன்—ஒரு பாம்பு. (வழக்.)

நீர்ப்பூ — நால்வகைப்பூவினொன்று; அது:
 நீர்நிலைகளிலுண்டாகும்பூ. (உ-ம்.) “கொடிப்பூ”

நீர்ப்பூண்டு—நீர்முள்ளி. (வைத்தியபரி.)

நீர்ப்பூல்—நீர்ப்பூலா. (வழக்.)

நீர்மட்டம் — சரிமட்டம்பார்க்குங்கருவி.

நீர்மாங்கூரய் — மாங்காயடைகாய். (வைத்
 தியபரிபா.)

நீர்மாடம்—பள்ளிஓடம். (உ-ம்.) “ஓங்குநீர்
 மாடமொடுநாவாய்க்கி” (சிலப். உணர்காண். எசு.)

நீர்மீட்டான்—தண்ணீர்மீட்டான். (வைத்
 தியபரிபா.)

நீர்முகம்—இறங்குதாறை. (உ-ம்.) “நீர்முகந்
 திசுநீரிது” (சேதுபு. கோடி. நு.)

நீர்முள்ளி—ஒருமுள்ளி. (உ-ம்.) “ஐங்கோல
 நீர்முள்ளி” (தைல. தைலவ. ககரு.)

நீர்மேனெடுப்பு—கொட்டைப்பாசி. (மலைய
 க.)

நீர்மை—1. இயல்பு, தன்மை. (உ-ம்.) “நெ
 டுங்கடலுந்தன்னீர்மைகுன்றும்” (வங். கங்.)

2. ஒளி. (உ-ம்.) “நெடுநீர்வார்குழைகளைந்
 தென” (நெடுநல். ககக.) 3. குணம். (திருக்
 கே. கள. உரை.)

நீர்வண்டு—நீரில்வாழ் வண்டு. (வழக்.)

நீர்வல்லி—1. நீர்வள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

2. வெற்றிலைக்கொடி. (உ-ம்.) “முடக்கற்றான்
 காக்கரிப்பனீர்வல்லியங்க - மலிழிலைச்சுரதந்
 திங்களாம்படிவகைக்கிதுத்து” (தைல. தைலவ.
 கசு.)

நீர்வலயம்—பூமி. (உ-ம்.) “எரிமணிச்சூட்ட
 ராநெற்றி-மருவுநீர்வலயமுதலியவல்லக மனைத்
 தையும்” (கடம்பு. கக்கவமி. உசு.)

நீர்வழக்கை—ஒரு நீர்ப்பூடு. (உ-ம்.) வந்து
 முிக்காண்க.

நீர்வள்ளி — வெற்றிலைக்கொடி. (உ-ம்.)
“வெய்த-லல்லிமூலகநீர்வள்ளி” (தைல. தைல வ. ௧௪.)

நீர்வாத்து—ஒரு பறவை. (வழக்.)

நீர்வாரம் — 1. திணையரிசி. 2. நீர்வஞ்சி (1, 2-வைத்தியபரி.)

நீர்வாழ்வன — எழுவகைப்பிறப்பினென்று; அது: மீன்முதலிய நீந்துப்பிராணி.

நீர்விட்டான்—தண்ணீர்விட்டான். (வைத்தியபரிபா.)

நீர்விளைவமை—உப்பு. (சிந்தா.)

நீரசும்—1. தாமரை. 2. மாதூனீ. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நீரடி—நீரடிமுத்து (வைத்தியபரிபா.)

நீரடிமுத்தம்—நீரடிமுத்துப்பருப்பு. (உ-ம்.)
“நீரடிமுத்தமொலிபோகி” (தைல. தைலவ. ௧௨.)

நீரணிமாடம்—நீர்மாடம். (உ-ம்.) “நீரணி மாடத்துநெடுந்துறைபோகி” (சிலப். நாகுகாண். ௨௧௫)

நீரத்தி—ஒரு மரம். (வழக்.)

நீரதம்—நீரின்மை. (உ-ம்.) “நீரதநெறியில் வாவிநிறைந்தநீரென்னநின்றான்” (பாரத. திரௌபதி. ௫.)

நீரம்—1. தீர்த்தம். (உ-ம்.) “அறுநாலுகுளிர் நீரமுறைகூறினோம்” (சேதுபு. பாலோடை. ௧.)
2. நீர். அம்-சாரியை.

நீரரண்—அகழ்; அது: நான்கரணினென்று. நான்காவன:—நீரரண், நிலவரண், மலையரண், காட்டரண். (வங். அரண். ௨.)

நீராமகளிர் — நீரில்வாழ்ந் தெய்வப்பெண்கள். (உ-ம்.) “நீதியற்புகல்பகலெலா-நீராமகளிர்” (பாரத. கிருட்டிண. ௮௮.)

நீரலரி—ஒருவகைச்செடி. (வைத்தியபரி.)

நீரவர்—அறிவுடையார். (உ-ம்.) “நிறைநீர நீரவர்கேண்மைபிறைமதிப் - பின்னீர்பேதையார்நட்பு” (வங். எழு. ௨.)

நீரழிவு—ஒரு நோய். (வழக்.)

நீரக்கரம் — பழஞ்சேற்றுநீர். (பதார்த்த குணசி.)

நீராசநம் — நீராஞ்சநம். (திருவிளை. நகரப். ௧௦.)

நீராஞ்சநம்—ஆலாத்தி. (உ-ம்.) “எஞ்சலி லாத்திநீராஞ்சநத்தட்டியேந்தி” (சிவரக. பசாசு மோசக. ௧௩.)

நீராமம்—ஒரு நோய். (வழக்.)

நீராமம் — 1. கடலாமம். 2. சலக்கார்ம ரோகம். (சீவரட். ௧௨௦.)

நீரிது—நீர்மை. (சிந்தா.)

நீரிழிநோய் — நீரிழிவு. (உ-ம்.) “நோய்க் குட்டம்” பார்.

நீரிழிவு—நீர்ப்பாடி, மூத்தரரோகம். (உ-ம்.)
“மூக்கடைப்புட்காந்திரீழிவுகுண்மம்” (தைல. தைலவ. ௧௪௦.)

நீருடும்பு—ஒருடும்பு. (உழக்.)

நீருதிபாசம்—கடற்பாசி. (வைத்தியபரி.)

நீருபம்—1. ஆகாயம். 2. உருவமற்றது. 3. காற்று. (1, 2, 3-வழக்குண்டுபோலும்.)

நீருமரி—ஒரு பூடு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

நீருள்ளி—வெண்ணாயம். (வைத்தியபரிபா.)

நீருளாரை—ஒர் பூடு, நீராரை. (வைத்திய பரிபா.)

நீருறமிர்தம்—புளிங்கதி. (உ-ம்.) “அண் பன்னிருமிர்தந்- தாம்பாலவரைநாட்டித்தந் துட்டயர்வார்” (சிந்தா. குணமா. எழு.)

நீரோட்டி—ஒரு மரம். வழக்குண்டு.

நீரோலி—ஒரேலி. (வழக்.)

நீரேற்றம்—சலதோடம். (உ-ம்.) “அதி துர்ப்பலம்” பார்.

நீரோட்டி—நீராரை. (வைத்தியபரிபா.)

நீரோம்பல் — 1. பேய்க்கடுக்காய். 2. நீர்க் கடம்பு. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நீரோருகம்—தாமரை. (வைத்தியபரிபா.)

நீல்—1. நீலம். (உ-ம்.) “நிரந்தநீன்முகில். (சேதுபு. கந்தமா. ௨௨.) விகாரம். 2. வாதம். (உ-ம்.) “நோக்குமிவைமூன்றுநீலாகிமூன்று” (தைல. பாயிர. ௪௨.)

நீலக்கடிப்பிணை—குதம்பைபோலவதோர் பணி. (சிந்தா. நாமக. ௨௪௬. ௨ரை.)

நீலக்கத்தரி—ஒரு வழுதுணை. (வழக்.)

நீலக்கல்—நீலரத்தினம். (வழக்.)

நீலக்காரம்—துருசு. (வைத்தியபரிபா.)

நீலக்காலி—அவுரி. (வைத்தியபரிபா.)

நீலக்கிராந்தை—விஷ்ணுகிராந்தை.

நீலக்கொண்டி—புல்லாமணக்கு. (வைத்திய பரிபா.)

நீலகண்டசிவரசாரியர் — வேதார்த்தத்தி ரத்திற்குப் பாடியஞ்செய்தவர். (அபிதானகோ.)

நீலகண்டன்—1. சிவன். (உ-ம்.) “தொலை யாதசெவ்வீலகண்டனை” (சிவரக. கத்தரிப்பூ. ௧௩.) 2. துருசி. 3. முருங்கை. (2, 3-வைத்திய பரிபா.)

நீலகந்தி — ஒருவகை மாணிக்கம். (சிலப். அரும்பத.)

நீலகம்—1. காரப்ப. 2. துருசு. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நீலகமலம்—நீலோற்பலம். (வைத்தியபரி.)

நீலகாசம்—கண்ணோயுளொன்று. (வழக்.)

நீலகிரி — அட்டமலையினென்று. (சூ. நிக. ௪௨. எ௭.)

நீலதந்த — தெங்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நீலநீதி—சூபேரனவரிதிகளினென்று. அமர நிகண்டிற்காண்க.

நீலப்பைங்நுடம்—பச்சைக்குப்பி. (உ-ம்.) “நீலப்பைங்நுடந்தொலைச்சி” (பெரும்பா. ௩௮௨.)

நீலபந்திரம்—கருங்குவளை. (வைத்தியபரி.)

நீலபதுமம்—நீலோற்பலம். (வைத்தியபரி.)

நீலபம்—1. தேனி. 2. முகில். (உ-ம்.) “வந்துழிக்காண்க”

நீலபாடாணம்—ஒரு பாடாணம். (வழக்.)

நீலபுட்பம் — 1. அவுரி. 2. எட்டிமரம். 3. விட்டுணுக்கரந்தை. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

நீலம்—1. ஒருநிறம். (உ-ம்.) “நீலச்சிகண்டியிலேறும்பிரான்” (கந்தரல. ௨௬.) 2. கருங்குவளை. (பிங்கல. ௩௦௬.) 3. கறுப்பு. (சூ. நிக. ௮: ௨௨.)

4. காற்று. (பிங்கல. ௨௪.) அம் - சாரியை.) 5. செங்கழுநீர்க்கிழங்கு. (உ-ம்.) “சாந்து”பார். (தைவ. தைவ. ௪௬.) 6. துத்தம். 7. நஞ்சு. (பிங்கல. ௨௬௦௮.) 8. நவமணியினென்று. (உ-ம்.) “காரொளிபரப்புநீலம்” (திருவிளை. நான்மாட. ௧0.) 9. நீலக்கட்டி. (வழக்.) 10. நீலப்பட்டு. (கவி. எ௨.)

நீலம்பார்த்தல் — விடமுதலியவற்றால் சரீரம் நீலவன்னமாதல். (வழக்.)

நீலமண்டலம்—சீற்றிச்சமரம். (வைத்தியபரி)

நீலமணி—1. கண்ணிற்சருமணி. (வழக்.) 2. நீலரத்திரம். (சூ. நிக. ௬: ௬.) 3. பனைமரம். (வைத்தியபரிபா.)

நீலமருந்து — அவுரி. (வைத்தியபரிபா.)

நீலமாதகம்—கையாந்தகரை. (வைத்தியபரி)

நீலமாரீகம்—கையாந்தகரை. (வைத்தியபரிபா.)

நீலலோகிதம் — கருமையுஞ் செம்மையுங்கலந்தவடிவம். (உ-ம்.) “சோதியு-ணிலலோகித நிலவுமேருவைப் - போலுமிக்கதோர்புருடனிற் பதே” (சேதுபு. சிவதீர். எ௪.)

நீலலோகிதன் — 1. சிவலோகத்தில் மகாதேவனரண்மனையில் மேற்குவாயிற்காவலன். (வி-ணி.) 2. சிவன். (உ-ம்.) “அன்பினிலலோகிதாவலகநாதா-செய்யசிரிராமநாதா” (சேதுபு. இராமநாத. ௩௬) 3. நியதித்தவத்திருக்குமோருருத்திரர். (வி-ணி. ௨௭௪.)

நீலவருணம்—1. சத்தமுடிலினென்று; அது: திப்பொழிவது. 2. நீலநிறம்.

நீலவழுதலை—நீலக்கத்தரி. (வழக்.)

நீலன் — 1. ஒரு வானாப்படைத்தலைவன். (இராமா. சேதுபந்த. ௩௮.) 2. சரி. (சூ. நி. ௧: ௬௩.)

நீலா — அவுரி. (வைத்தியபரிபா.)

நீலாங்கம்—மலைத்தேள். (வைத்தியபரி.)

நீலாங்கு — புழு. (வைத்தியபரிபா.)

நீலாஞ்சநம்—1. ஒரு கற்கதிரவியம். (உ-ம்.) “கற்பூரம்”பார். 2. கல்லியம். 3. துருசு. 4. கறுப்புக்கல். (2, 3, 4-வைத்தியபரிபா.)

நீலாம்பரன்—பலபத்திரன். (சூ. நிக. ௧௧: ௧0.)

நீலாம்புசம்—கருங்குவளை. (வைத்தியபரி.)

நீலாம்புரி—ஒரிராகம். (வழக்.)

நீலாராட்சி—மணிபூரகத்தாநமாகிய நாபிக் குரிய பத்மதளங்கள் பத்தினுள் ஒன்றினிற்கு மட்சரத்தினத்திதேவதை. (சி. சி. ௮: ௨௧. மறை.)

நீலி — 1. அவுரி. (தைவ. தைவ. ௩௬.) 2. கருநெய்ச்சி. (வைத்தியபரிபா.) 3. கறுப்பு. (பிங்கல. ௩௭௩௪.) 4. காளி. (உ-ம்.) “அந்தரி”பார். 5. துர்க்கை. (சூ. நிக. ௧௧: ௪0.) 6. பழையனார் வணிகன் மனைவி. இவள்சரிதம், (அபிதானகோசத்திற்பார்.) 7. பார்வதி. (உ-ம்.) “நீதழைந்தது யோகமம்பிகைநீலியென்பதுபாவமே” (சௌந்தரி.) 8. மேகவண்ணப்பூவுளமருதோன்றிமரம். (வைத்தியபரிபா.)

நீலிகை—அவுரி. (வைத்தியபரிபா.)

நீலிதம்—நீலநிறம். (உ-ம்.) “நீலிதவுடையா டையுடுத்தான்” (பாரத. அருச்சுனன்வநிலை. ௧௮௮.)

நீலிநி—அவுரி. (வைத்தியபரிபா.)

நீலோற்பலம்—கருங்குவளை. (உ-ம்.) “படர் பூங்குவளைநாண்மலரோநீலோற்பலமோ” (இராமா. மிதிலைக். ௬௮.)

நீவரம்—நாடு. (பிங்கல. ௪௮௭.)

நீவல்—நீவுதல். (உ-ம்.) “நிறஞ்செய்கோசி கணுண்ணேநீவிநீவாதவல்குல்” (இராமா. கோலங்காண். ௧௩.)

நீவாரம்—குளநெல். (சூ. நிக. ௪: ௪0.)

நீவி—1. ஒருதெரிநிலைவியையெச்சம். (உ-ம்.) “மாசறுசுடர்துதனீவி” (சூ. பா. ௧௮௨.) 2. கொய்சகம். (உ-ம்.) “நீவிநிதம்பவழத்தியர்” (பெரியபு. ஆனாநாய. ௨.) 4. சீலை. (உ-ம்.) “நீவியின்றியிந்நெற்றியங்கண்ணுதல்” (கந்தபு. ததிசியு. ௮௬.) 5. தடைத்து. (பத்துப்பா.) 6. வஸ்திரமுடிச்சு. (சி. சி. ௮: ௧௨. சிவாக்.) 7. நீங்கி. (பதிற்றுப்.)

நீவியம்—சீலை. (சூ. நிக. ௭: ௬௮.)

நீவி — ஒரு முன்னிலைப்பெயர். (உ-ம்.) “நீவிநிலைவந்துபுகலும்” (சிவரக. தாருக. ௨௮.)

நீவுதல்—1. உருவியிடுதல். (தணிகைப்பு. நாட்டுப். ககக.) 2. கழுவுதல். (உ-ம்.) “நீவிநித் திலம்பரத்தியருணக்குவனெய்தல்” (பெரியபு. திருக்குறி. சு.) 3. தடவுதல். (உ-ம்.) “நீவிப் பூசம்-வெய்யபிடித்தைலா திகளுங்கு” (தைல. பாயிர. உச.) 4. துடைத்தல், நீங்குதல். “நீவல்” பார்.

நீழல் — நிழல். (உ-ம்.) “வடத்தினீழல்” (அரிச்ச. மயா. ௫.)

நீள்—1. உயரம். 2. நீளம். 3. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “நீள்பரணி” (விதாந. குணகுண. ஏ.) (1, 2-விதாரம்.)

நீள்கடையோன்—கொன்றை. (வைத்திய பரிபா.)

நீளம்—நெடுமை. (உ-ம்.) “பேசத்திருவார்த் தையிற்பெருநீள்-பெருங்கண்களே” (திருக் கோ. ௧௦௧)

நீளல்—1. உயர்தல். (உ-ம்.) “நீளுங்குடி” (வள். ௧௦௨௨.) 2. ஒடுதல். (பிங்கல. உச௧௦.) 3. நீளுதல். (திருவிளை, திருநகரம். கச.)

நீள்—1. நீளத்தையுடையது. (உ-ம்.) “நெடுந் தருநீளிகன்” (கந்தபு. அடிக்நிழுகா. ௧௦௪.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. நெடியன். இ-விருதி.

நீளிடை—சேய்மை. (கு. நிக. அ: ௧௨.)

நீளித்தல்—1. தாமதித்தல். 2. நீளுதல்.

நீளிப்பு—நீடிப்பு. (வழக்.)

நீளியது—நெடியது. (வழக்.)

நீளியன்—நெட்டையன். (வழக்.)

நீளுதல்—நீளவிற்பொருளெல்லாங்கொள்க.

நீற்றுல்— } எரியிட்டு நீற் செய்ய்தல்.

நீற்றுதல்— } (வழக்.)

நீற்றுப்பூசனி—ஒரு கொடி.

நீறுதல்—வீழ்ந்தியுத்தாளநமாகப்பூசுதல்.

நீறு—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. புழுதி. (உ-ம்.) “நீறடங்குதெருவினவன்சாறயர்மூதார்” (சிறுபாண. ௨௦௧.) 3. விழுதி. (உ-ம்.) “மந்திரமா வதுநீறு” (தேவார. திருநூற்றுப்பதிகம்.) [தீவி னையை நீற்செய்தலாலிப்பெயர் பெற்றது.]

நீறுதல்—நீறுதல். (வழக்.)

நீறுபடுதல்—1. அழிதல். 2. நீறுகுதல்.

நீறுபூத்தல்—சாம்பற்பொடித்தல். (வழக்.)

நீளமை—நீலம். (உ-ம்.) “நீளமைமேனிய னேமியந்தடத்துறைநிறைநீர்” (சேதுபு. விதாம. க.)

நீளிறவியலகம்—கடல். (ஐங்குறு.)

நு.

நுக்குடம்—காஞ்சிரை. (மலைபக.)

நுகம்—1. கண்ணையரம். (உ-ம்.) “கொடு துகந்தழீஇயபுதவின்” (பெரும்பா. ௧௨௭.) 2. நுகத்தடி. (உ-ம்.) “பளிக்குதுகம்பிணைத்து” (இராமா. பாலகா. கார்முக. கசு.) 3. பாரம். (உ-ம்.) “எழுவார்புண்டவீகைச்செந்துகம்” (சிறு பாண. ககக.) (சிந்தா.) 4. வலி. (உ-ம்.) “தெவ்வர்தேவடதுகம்படக்கிடந்துதுழில் லாட் டி” (மலைபடு. அஎ.)

நுகர்து—துகர்வேன். (உ-ம்.) “அஞ்சலோம்பு நிண்ணணிகலதுகர்கென” (கு. பா. ௧௮௧.) கு- தன்மையொருமைவிருதி.

நுகர்ச்சி—1. அதுபவம். (உ-ம்.) “தொய்யா வுலகத்துகர்ச்சியிலெனின்” (புறநா. ௨௧௪.) உண்ணுதல் முதலியவதுபவம் என்பர். 2. துகர்தல், உண்ணல். (ஐங்குறு.)

நுகர்ச்சியின்மையணி—ஒருபொருளினது பவத்திற்குவராமையை அதனின்மைக்கு ஆதா ரமாகக்கூறுமணி. (குலல. ககக.)

நுகர்ச்சியிலுலகம்—வீடு. (உ-ம்.) “நோற்ற வன்வலையைநீங்கிதுகர்ச்சியிலுலகநேர்க்கி-யாற் றறப்போதறேற்றமுழிய மோபெரியமோ காண்” (சிந்தா. நாமக- ௩௪௭.)

நுகர்தல்—1. அதுபவித்தல். (உ-ம்.) “தன டந்தரு-மினிமைதுகர்ந்தமடந்தையம்” (கோ யிற்பு. பதஞ்சலி. ௪௨.) 2. புசித்தல். (உ-ம்.) “அம்பிகையோடுதுகர்த்துகளித்தனன்” (சிவரக. தேவிமேருயிலை. ௧௦.)

நுகர்பு—துகர்ந்து. (பரிபாடல்.)

நுகர்வு—துகர்ச்சி. (வழக்.)

நுதம்பு—நொங்கு. (உ-ம்.) “பனை நுகும்பன் னெரினைமுதிர்வராலோடு” (புறநா. ௨௪௧.)

நுகை—சிவதைவேர். (வைத்தியபரிபா.)

நுகைத்தல்—1. இளக்குதல். 2. தளர்த்தல்.

நுகைதல்—1. இளகுதல். 2. தளர்தல்.

நுகைப்பு—நுகைத்தல். (உ-ம்.) “வந்துழிக் காண்க”

நுகைவு—1. இளக்கமானது. 2. தளர்வு. (உ-ம்.) “வந்துழிக்காண்க”

நுங்கல்—விழுங்கல். (உ-ம்.) “பாயும்வெம் புகைநுங்கான்” (சேதுபு. சேதுச. ௩௨.)

நுங்கன்—உங்கள். (உ-ம்.) “உமைத்தொ டத்தசாபத் - துப்பறநோக்கிநுங்கடொல்லுரு நல்கி” (திருவிளை. அட்ட. ௧௦.)

நுங்கு—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பனைவி னிளங்காய். (உ-ம்.) “தோட்டநுங்கிற்றொளை யுறமூக்கினை” (இராமா. கரன். அ.)

நுங்குதல்—விழுங்குதல். (உ-ம்.) “இந்தநஞ் சேர்கானகத்தைநுங்குமெரிபோல்” (பிர. காண். ௧௩. ௨௦.)

நுங்கை-1. உன்றங்கை. (உ-ம்.) "நுங்கை-கையிழந்ததென்மாயமோ" (கந்தபு. சூரன்றன் ட. உரு.) 2. உன்றாய். (உ-ம்.) "நுங்கையுமே ருவினிருந்தான்" (கந்தபு. சயந்தன்கன. கூ.)

நுகப்பு — இடை. (உ-ம்.) "முற்றமுதிழ முலைப்பான்முற்றிருமுகங்கறுப்பப் - பற்றநுகப் பாள்கருப்பம்படைத்தனளே" (பிரமோ. காண். க: ௧0.)

நுகை—சிவதை. (உ - ம்.) "கொள்ளிரவு தேசணிபுளிகண்ணிறுகை" (தை ல. தைலவ. ௧0௩.)

நுட்பம்-1. கரந்துறைகோள்களுளொன்று. (சிலப்.நாடிகாண்.௧0௨. உரை.) 2. நுட்பவணி. (உ - ம்.) "தெரிவுவேறெகிளகாதுகுறிப் பினுந் தொழிலினுந் - அரிதுணர்வினைத் திறநுட்பமா கும்" (தண்டி. ௬௩.) 3. நுண்மை. (சூ. நிக. அ: ௧௧.)

நுட்பவணி — தெரிந்துவேறுகச்சொல்லப் படாமல் குறிப்பினாலாவது தொழிலினாலாவது அநுமித்து அரிதாக அறியத்தக்க செய்கைத் திறமுடைய அணி; அது: குறிப்புநுட்பம், தொழி லுட்புநுட்பமென விருவகைப்படும். (தண்டி. ௬௩. உரை.)

நுடக்கம்—அசைவு. (ஐங்குறு.)

நுடக்கி—ஒன்றாகக்கரைத்து. (சிந்தா.)

நுடக்கிய—கழுவின்: (உ-ம்.) "தள்ளமிக ளிர்வள்ளநுடக்கிய" (பெரும்பா. ௩௩௩.)

நுடக்கு—முடக்கு, நுடக்கம். (வழக்.) (பரி பாடல்.)

நுடக்குதல்—மாய்த்தல். (உ-ம்.) "பொங்கு பிளிநுடக்கிய" (பதிற்று. ௭௨.)

நுடங்கல் — அசைந்துவருதல். (உ - ம்.) "சூசுமுகத்தினி- லேக்கிற்சந்திற்செருகநுடங் கலான்" (சேதுபு. சேதுச. ௩௩.)

நுடங்கி—அசைந்து. (பத்துப்பா.)

நுடங்கு—1. நுடக்கம். 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி.

நுடங்குதல்—1. ஆடல், அசைதல். (உ-ம்.) "மின்னினன்னமருங்குல்போலநுடங்கிநின் றான்" (இராமா. உலாலியல். கூ.) 2. துளவல். (உ-ம்.) "நுடங்கித்தயங்குமே" (அரிச்ச. நகர. ௧0.) 3. முடங்கல், வீழ்தல். (ஞானமிர்தம்.)

நுண்ணிமை—நுட்பம். (வழக்.)

நுண்ணியது—நுண்மையானது. (வழக்.)

நுண்ணியம்—நுண்ணிவுடையேம்.(உ-ம்.)

"நுண்ணியமென்பாரளக்குங்கோல்" (வள். ௭௧0.)

நுண்மணல் — மெல்லியமணல். (உ - ம்.) "மீதேநுண்மணலிறைத்து" (திருவாத. மண்

சுமந்த. ௩.) ஈண்டுநுண்மை-மென்மைகுறித்து நின்றது.

நுண்மை-1. கூர்மை, நுண்ணிறிவு. என்பதின் காண்க. 2. நுட்பம், சிறுமை. (உ - ம்.) "நுண்டு ளிகண்டருமருவி" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. ௪௪.)

நுணக்கம்—நுணங்கல். (வழக்.)

நுணக்கம்—பொன். (வைத்தியபரிபா.)

நுணங்கல்—1. நுட்பமாதல். (உ - ம்.) "நுணங்கியகேள்விமேலோர்" (பெரியபு. தடுத்தாட். ௪௪.) 2. நுண்மையாதல்.

நுணங்கியோர்—அறிவுடையோர். (உ-ம்.) "யாப்பும்பாட்டுந்தூக்குந்தொட்புஞ்செய்யுளை நோக்கிற்றென்பநுணங்கியோரே" (யாப். காரிகை.)

நுணங்கு-1. நுண்மை. (ஐங்குறு.) (புறநா.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நுணங்குதல்—1. நுண்மையாதல். 2. மெலி தல். (உ - ம்.) "நுணங்குவாலுமறுப்பண்டு" (விவேகசிந்தாமணி.)

நுணல்—தவளை. (உ - ம்.) "நுணலுந்தன் வாயாந்தெழு" (பழமொழி.) நுணலையென வும் வழங்குவர். (ஐங்குறு.)

நுணலை—தவளை. (சூ. நிக. ௩: ௭௭.)

நுணவம்—நுணை. (உ-ம்.) "நறவுவாயுறைக்கு நாசுமுதிர்நுணவம்" (சிறுபா. ௧௩.)

நுணவு—1. தணக்கு. 2. நுணை. (சிறுபா. ௧௩. உரை.) ஆக்குறுக்கம். உகரம்-சாரியை.

நுணவை—1. எண்ணிலை. 2. மர. (1, 2-சூ. நிக. ௧௧: ண்கரவெ. ௨௧.)

நுணை—தணக்கு. (சூ. நிக. ௪: ௨௪.)

நுணைதல்—தடவுதல்.(வழக்குப்போலும்.)

நுணைப்பூக்கிரந்தி—ஒருவகைநோய்.(உ-ம்.)

"தொக்கண்ணியெழும்புநுணைப்பூக்கிரந்திமுத லேய்தொலையும்" (தைல. தைலவ. ௧0௪.)

நுணைஞ்சளி—ஆத்தி. (வைத்தியபரிபா.)

நுணைவுதல்—தடவித்தெரிதல்.(வழக்குப் போலும்.)

நுணுக்கம் — 1. கூர்மை. 2. நுண்மை. (பிங்கல. ௨௨௨௪.)

நுணுக்கல் — நுண்மையாக்கல். (உ - ம்.) "திரிகடு" ௪0. பார்.

நுணுக்கி—கூரிதாக்கி. (சிந்தா.)

நுணுக்கு-1. அற்பம். (வழக்.) 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

நுணுக்குதல்—நுணுக்கல். (உ-ம்.) "நூறு கொட்டிநுண்மணல்விராயநுணக்குநொருபா ல்" (திருவாரணங்கா. திருநீற்றுத்திரு. ௧௪.)

நுணுகி—மெலிந்து. (உ-ம்.) "தோணுணுகி" (புறநா. ௧௪.)

நுணுது—1. நுண்மை. (பிங்கல, உஉஉசு.)
2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நுணுதுதல்—1. கூர்மையாதல். 2. நுண்மையாதல். (1, 2-வழக்.)

நுணுங்கல்—நுண்மையாதல். (வழக்.)

நுணுங்கு—1. நுண்மை. (சூ. நிக. அ: கக.)
2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நுதம்புதல்—நனைந்தழுக்காதல். (வழக்குப்போலும்.)

நுதல்—1. சென்னி. (உ-ம்.) “குடுமிகளைந்த நுதல். (புறநா. எஎ.) 2. சொல். 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. நெற்றி. “சின்னாரம்”பார். 5. புருவம். (சூ. நிக. உ: கஎ.)

நுதலணி—இலம்பகம். (பிங்கல, கஉ00.)

நுதலல்—1. குறித்தல். (சூ. நிக. அ: கரு.)
2. சொல்லல். (உ-ம்.) “வந்துழிக்காண்க”

நுதலிப்புதல் — தந்திரயுத்தி முப்பத்திரண்டனுனொன்று; அஃது: இதுசெய்யின் இப்படியாகுமென்று கருதிப்புதல். (உ-ம்.) “நுதலிப்புருதலோத்துமுறைவைப்பே” (நன். பாயிர. கச.)

நுதலுதல்—நுதலல். (வழக்.)

நுதி—1. தலை. (கலி. க0க. உரை.) 2. நுனி. (உ-ம்.) “திருக்கரத்தினகநுதியால்” (கோயிற்று. பதஞ்சலி, கஉ.) 3. முன்பு. (திருக்கோ. கக00. உரை.) (சுந்தர்.)

நுதிந்தல்—அவித்தல். (உ-ம்.) “நெய்யாலெரிதுதிப்போமென்றற்றுகெனவையாற்—காமததப்போமெனல்” (வள். ககசஅ.)

நுதிப்பு—நுதித்தல். (வழக்.)

நுந்த—செலுத்த. (ஞானமீர்தம்.)

நுந்தல்—பொழிதல். (உ-ம்.) “கட்புனன் மிகநந்த” (கோயிற்று. நடராச. எஎ.)

நுந்துதல்—1. தள்ளுதல். (உ-ம்.) “பிடர் பிடித்துநுந்துகின்றதவைகேட்ப” (சேதுபு. சத்துரு. உ.) (திருவாச. கோத்தம்பி. க0.) 2. தூண்டதல். (உ-ம்.) “நுந்தாவொண்கடரே” (திருநாவு. தேவாரம்.)

நுந்தை—உன்றந்தை. (உ-ம்.) “எம்மைக் காக்குந்தலைவனே நுந்தையன்றே” (தாயு. தேன் முக. க0.) (ஐங்குறு.)

நுபம்—எருக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நுபுவருந்தி—ஆமையோடு. (வைத்தியபரி. கருப்.)

நும்—1. ஒரு சாரியை. (உ-ம்.) “நிரலேதம் நும்சார” (நன். உசசு.) 2. விரவுத்திணைமுன்னிலைப்பன்மையில்வருமோர் விகாரப்பெயர்.

நும்பி—உம்பி.

நும்பியர்—உந்தம்பியர். (உ-ம்.) “நும்பியரிற்பிணையொழிப்பதற்கேதுவுண்டென” (பார்த. நச்சப்பொ. நிக.)

நும்மோர்—உம்மவர். (வழக்.)

நுமர்—உம்மவர். (உ-ம்.) “அம்மலர்வாட்கணல்லாயெல்லவாய் நுமராவேதே” (திருக்கோ. கருக.)

நுமள்—உம்மவள். (நன்னூல். பெயரியல்.) களைமுதலாகன்னுஞ் சூத்திரவுரையிற்காண்க.

நுமையனார்—நுந்தமையனார். (சுந்தர்.)

நுரை—1. நீர்முதலியவற்றினுரை. (உ-ம்.) “துண்டம்”பார். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. வெண்ணெய். (உ-ம்.) “தீர்ச்சயிர்கலக்கி நுரை தெரிந்து” (பெரும்பாண. கருக.)

நுரைத்தல்—நுரைக்குதல். (வழக்.)

நுரைப்பீர்க்கு—ஒரு பீர்க்கு. (வழக்.)

நுரையாம்பூச்சி—ஒரு பூச்சி. (த. நி. போ. ககக.)

நுரையீரல்—சுரவினோர்வகை. (வழக்.)

நுவணம்—நுவணை.

நுவணை—1. கல்விநூல். (சூ. நிக. கக; வகர வெ. உ. 2. திணைப்பிண்டி, திணைமா. (உ-ம்.) “உண்ணுநர்த்தடுத்தவிடிநுண்ணுவணை” (மலைபடு. சசரு.) 3. நுட்பம். (சூ. நிக. கக. வகர வெ. உ.) 4. மா. (பிங்கல. கககஎ.)

நுவல்—1. சொல். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நுவல்கை—சொல்லுதல். (வழக்.)

நுவலல்—1. சொல்லுதல். (உ-ம்.) “சுகை நுவல” (புறநா. உச.) 2. விரும்பல். (ஞானமீ.) நுவலாச்சொல்—நுவலாநுவற்சி. (உ-ம்.) “மாறியிகழ்மொழிவண்புகழாய் நுவலாச் சொல்வரும்” (வீரசோ. அலங்கா. கஉ.)

நுவலாநுவற்சி—புகழாப் புகழ்ச்சியென்னுமணி; அஃது: ஒருபொருளைப் பழித்தாற்போலப் புகழ்வது. (தண்டியல். பொருளணியி. அஉ.)

நுவலுதல்—நுவலல். (உ-ம்.) “வெய்கிழையெலென நுவலா” (இராமா. ஆரணிய. சூர்ப்பக கிப். கக.)

நுவலுழித்தோற்றம் — பாடிவிட்டுள்ளோர் மகிழ்ந்துரைத்தற்குக்காரணமான நிரைகொண்டோர்வரவும் ஊரிலுள்ளோர்கண்டு மகிழ்ந்துரைத்தற்குக் காரணமான நிரைமீட்டோர்வரவும். (தொல். பொரு. நிக.)

நுவற்சி—சொல்லுதல். (வழக்.)

நுவறல்—சொல்லல். (உ-ம்.) “நோக்குநெடும்பாரவர்க்குநோன்புலெவான்றலையவர்க்குநுவறல்கேட்டா-மீக்கணிலைவிழியளவா” (சேதுபு. காயத். ச.)

நுவறிய — அராவின். (உ-ம்.) “நுணங்கத நுவறியநுண்ணீர்மாமை” (மலைபடு. கரு.)

நுழல்-கொற்றுக், ஓர் பூண்டு. (வைத்தியபரி) நுழுதல்—கோதுதல். (உ-ம்.) “மயிர்துழுகி மருங்குயர்ந்த” (பெரியபு. ஆராய. கரு.)

நுழிந்துதல்—நுழுவதல். (வழக்.)

நுழுவல்—நுழுவல். (வழக்.)

நுழவு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நுழவுதல்—நுழுவதல். (வழக்.)

நுழை—1. சிறியவழி. (உ-ம்.) “பின்னி யன்னபிணங்கரினுழைதொறும்” (மலைபடு. கரு.) 2. துவாரம். (தைல. தைலவ.) 3. நுண்மை. (சூ. நிக. அ. கரு.) 4. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “மழைதுழைவரையென” (திருவிளா. நாக. அ.) 5. பலகணி, சாளரம். (பிங்கல. சுஅ. 0.)

நுழைச்சல்—நுழைத்தல். (வழக்.)

நுழைக்கல்லா—நுழையாத. (புறநா.)

நுழைத்தல்—நுழைவித்தல். (வழக்.)

நுழைதல்—1. கழிதல். (உ-ம்.) “வடபெருங்கோட்டமலர்ப்பொழிநுழைந்து” (சிலப். நாகோண். கரு.) 2. செல்லுதல். (உ-ம்.) “பார்த்தகண் நுழையாவாகபரந்திருள்கான் றவன்றே” (திருவிளா. நான்மா. சு.)

நுழைவு—1. கூரியபுத்தி. 2. நுண்மை. (உ-ம்.) “நொசிவுநுழைவு நுணங்குநுண்மை” (தொல். சொல். கரு.)

நுளம்பு—ஓர் பறவை. (பிங்கல. உகரு.)

நுளம்புதல்—அசட்டைபண்ணல். (வழக் குப்போலும்.) நுளர்ப்புறலென்றுக்கூறுவர்.

நுளை—1. கரும. (வழக்.) 2. நுளைச்சாதி. (சிறுபாண. கருஅ. உரை.)

நுளைச்சி—கெய்தனிலப்பெண். (சூ. நிக. உ. எஉ.)

நுளைச்சியர்—கெய்தனிலத்துத் தாழ்ந்த பெண்மர். (உ-ம்.) “தழுவுசீர் நுளைச்சியர் தசம் பிற்சேலுடன் - விழிநிழலெண்ணியே விற் க” (சேதுபு. கந்தமா. அ. எ.)

நுளைத்தியர்—பரத்தியர். (தொல். பொரு. உ. உரை.)

நுளைமகள்—நுளைச்சாதியிற் பிறந்தமகள். (உ-ம்.) “நுதிவேனோக்கினுளைமகளரித்த” (சிறு பா. கருஅ.)

நுளையர்—கெய்தனிலத்துத் தாழ்ந்த ஆடவர். (உ-ம்.) “நுளையர் நுளைச்சியர் பரதர்பரத்தியர்” (அகப்பொ. அகத்தி. உச.)

நுள்—உனது. (உ-ம்.) “நம்பநின்பெருமை நுன்னிடையொடுங்க” (கருஞ்சுரத்தேவர் திரு விசைப்பா.) (சிந்தா.)

நுள்—1. நுண்மை. (உ-ம்.) “நுளோடு போன நுளிகூர் நோலாருஞ்நாழிவீர்” (சேது பு. பாலோடை. சசு.) 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 3. முனை. (வள். வலியறிதல். சு.)

நுளித்தல்—1. உற்றாராய்தல். (உ-ம்.) “நுண் மையாவையு நுனித்தநாடி” (கந்தபு. இந்திராணி. கரு.) 2. கூராக்கல்.

நுளித்தவன்—கூரிதாகக்கற்றவன். (சிந்தா.)

நுளித்து—கூர்த்து. (சிந்தா.)

நுளை—முனை, நுனி. (உ-ம்.) “கூர்நுளை வேல்” (புறநா. சஉ.)

நூ.

நூக்கம்—நூக்கு. (வழக்கு.)

நூக்கல்—1. காலங்கழித்தல். (உ-ம்.) “வா னுடைத்திருநீக்கியெமணியை நூக்க” (சேது பு. வினா. உக.) 2. செலுத்தல். (உ-ம்.) “மா ணிக்கமாலவிற்றுவநூக்கி” (சிவரக. சசுமுரி. கஉ.) 3. தள்ளல். (உ-ம்.) “நூக்குவான்செல்ல வேங்கி” (அரிச்ச. சூழ். கரு.) 4. கெய்வார் கருவியினென்று. (ஒரு குழுவிற்குறி.)

நூக்கி—1. சாத்தி. (உ-ம்.) “தாழ்க்கோல் பார். 2. செலுத்தி. (உ-ம்.) “ஆறுமேழுமறுபது மைம்பதும் நூறுமாயிரமுங்கிணை நூக்கி” (இரா மா. நாகபாச. கசு.) 3. தள்ளி. (உ-ம்.) “நூக்கி யெறிபொறியும்” (சிந்தா. நாமக. எஉ.) 4. முறித்து. (பரிபாடல்.)

நூக்கு—1. தள்ளு. 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி.

நூக்குதல்—1. செலுத்துதல். 2. தள்ளுதல். (1, 2-வழக்.)

நூது—ஒரு நதி. (வி-ணி. கரு.)

நூந்து—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பெருமை. 3. மிகுதி. (2, 3-உதாரணம் வந்துழிக் காண்க.)

நூந்துதல்—1. பெருமையாயிருத்தல். 2. மிகுதியாயிருத்தல்.

நூடி—சிற்தேலம். (வைத்தியபரிபா.)

நூத்தல்—நொதுத்தல், அவித்தல். (சூ. நிக. கரு.)

நூதந்துவம்—புதுமை. (வழக்.)

நூதநம்—புதுமை. (வழக்.)

நூதநன்—புதியன். (வழக்.)

நூநம்—1. குறைவு. (உ-ம்.) “கவுரிநனை வணங்கிடா நூநத்தாலே” (அருணகிரிபு. அருந தவ. கஅ.) 2. நிச்சயம். (சூ. நிக. கரு. டகர வெ. கரு.)

நூப்பு—தணிப்பு. (உ-ம்.) “வந்துழிக்காண்க”

நாபுரம்—1. காற்சிலம்பு. (உ-ம்.) “மறையே கமதுநாபுரமாம்” (திருவிளை. உவவா. க.) 2. பாதகிண்கிணி. (சூ. நிக. எ: உரு.)

நாரீத்தல் — 1. அணைத்தல். 2. ஆற்றல். (உ-ம்.) “உந்துழிக்காண்க”

நாரல்—1. அவிதல். 2. ஆறல். 3. பதனழிதல். (உ-ம்.) “வந்துழிக்காண்க”

நூல்—1. அரிகயிறு. (உ-ம்.) “சூரங்குபொருதகரினெடுகூர்ந்தரிவநுண் ணூல்” (சிந்தா. நாம. எரு.) 2. இலக்கணமுதவியநூல், இருவகைப் பாயிரமுடையதாய் மூவகை நூலிலொன்றாகி நான்கு பொருட்பிரயோசனத்தோடு எழுவகை மதந்தழுவிப் பத்துக்குற்றமுமகற்றிப் பத்தழகுடனே முப்பத்திரண்டு யுத்தியைக்கொண்டு இயல்முதவிய வுறுப்புக்களை உடைத்தாகிச் சூத்திரங், காண்டிகை, விருத்தியாகும் விகற்பநடை பெறுவது. (நன். பாயிர. ச.) 3. இழை. (சூ. நிக. வகரவெ. உ.) 4. எண்ணுமெண்ணம். (உ-ம்.) “ஏதிலார்நூல்” (வள். சசு.) ஆகுபெயர். 5. கயிறு. (உ-ம்.) “பிடியமைநூலொடு மெய்ம்மணிகட்டி” (கவி. சசு.)

நூல்வழக்கு—செய்யுள்வழக்கு. (நன். பெயரியல். உ.)

நூலாக்கலிங்கம் — பட்டாடை. (உ-ம்.) “நூலாக்கலிங்கமவாலரைக்கொளீஇ” (பதிற்று. கஉ.)

நூலாசிரியன்—நூலாக்கியோன். (வழக்.)

நூலாம்படை—ஒட்டடை. (வழக்.)

நூலாம்பூச்சி—சிலந்திப்பூச்சி. (வழக்.)

நூல்தொடக்கி—மூக்கருவு. (வைத்தியசூப்.)

நூலியாப்பு—நூலினிடத்தி யாப்பமைக்கும் விதம்; அது: தொகுத்தல், விரித்தல் தொகை விரி, மொழிபெயர்ப்பு, என நூல்வகைப்படும். (நன். நூல். பாயிர. ரு.)

நூலிநீதாள்—அமங்கலி. (வழக்.)

நூலிழைத்தல்—நூலூற்றுகதல். (வழக்.)

நூலுத்தி—தந்திரவத்தி. (நன். நூல். பாயி. நுதலிப்புருதல் என்னுஞ்சூத்திரத்திற் காண்க.)

நூலேணி—கயிற்றேணி. (வழக்.)

நூலோடுதல்—பாவோடுதல். (ஒரு குழுவைக் குறி.)

நூலோர்—1. அறிஞர். 2. பார்ப்பார். 3. மந்திரிகள். (1, 2, 3-சூ. நிக. கக: லகரவெ. உஉ.)

நூவு—எள்ளு. (உ-ம்.) “திரியட்சி” பார்.

நூழல்—நூறல், அழித்தல்.

நூழில்—1. கரந்துசெல்வழி. (உ-ம்.) “சுண்டியோடின நூழில்புக்கேகினசிலவே” (திருவிளை.

பரிநரி. கக.) 2. கொடிக்கொத்தான், ஒருவகை வாசனைக்கொடியென்பர். (புறப்பொ.) 3. கொலை. 4. கொன்றுகுவித்தல், கொன்று குவிக்குமிடமுமாம். (பத்துப்பா.) (உ-ம்) “ஒள்வான்வீசியநூழிலும்” (தொல். பொருள். எஉ.) 5. தன்மெய்ப்புதைந்த படைபையப்பறித்துநிறைகை. 6. படர்கொடி. (உ-ம்.) “மண்ணறுநூழிலான்மருங்குமீப்படர் - தண்ணடைக்கோடி லாதருக்கடோன்றமால்” (சேதுபு. கந்தமா. கூரு.) 7. யானை. 8. மிடைந்தபோர். (பரிபாடல்.) (2, 3, 7-சூ. நிக. கக: முகரவெ. க.)

நூழிலாட்டல்—கொன்றுகுவித்தல். (சிந்தா.) நூழிலாட்டு— } பகைவரோடத் தன்மார் நூழிலாட்டுதல்— } பிற்புதைத்துகிடந்த ஆயுதம் பிடுங்கியெறிவது. (உ-ம்.) “நூழிலாட்டென்பதுகளங்கமுடியியபடையிரிய-வுளங்கழிந்தவேல்பறித்தோச்சின்ரு” (புறப்பொருள்.)

நூழை—1. சிறுவாயில். (புறப்பொ.) நூழைவாயில் என்பர். (பிங்கல. எகஉ.) 2. துவாரம். (தாயு. சச்சி. சு.) 3. நுண்மை. (சூ. நிக. எ: கக.) நூற்குழி—நூற்பந்து. (வழக்.)

நூற்குச்சு—நூற்குச்சம். (வழக்.)

நூற்றுதல்—நூற்றல். (சூ. நிக. சு: உக.)

நூற்றுற்றம்பத்து—பத்துவகைநூற்றுற்றங்கன்; அவை: குன்றக்கூறல், மிகைபடக்கூறல், கூறியதுகூறல், மாறுகொளக்கூறல், வழுஉச்சொற்புணர்த்தல், மயங்கவைத்தல், வெற்றெனத்தொடுதல், மற்றொன்றுவிரித்தல், சென்றுதேய்ந்திதல், நின்றபயனின்மைஎன்பன. (நன். நூல். பாயிரம். கஉ.)

நூற்பயன்—நூலாலெய்தும் பிரயோசனம். (உ-ம்.) “அறம்பொருளினிபம்வீட்டைதனூற்பயனே” (நன். க0.)

நூற்பா — 1. சிலவகையெழுத்துக்களாகிய சொற்றொடராய்ப் பலவகைப்பொருள்களை விளக்கித் திட்டபுதுப் மமைந்துவருவது. (சூ. நிக. க0: உரு.) 2. தறியிற்பிணைக்கும்பா. (ஒரு குழுவைக்குறி.)

நூற்றந்தாதி—நூறு வெண்பாவினாலேனும் நூறு கவித்துறையினாலேனும் அந்தாதித்தொடையாற் கூறுமொரு பிரபந்தம். (தொன். உஅக. உரை.)

நூற்றல்—1. நூலாக்குதல். (உ-ம்.) “நிலவு நூற்றன்னகவரி” (கூர்மபு. தக்கவமி. கூசு.) 2. கெறித்துருட்டல். (கூர்மபு. பதிக. கூக. உரை.)

நூற்றுவரைக்கொல்லி—சதபொறி. (உ-ம்.) “மாற்றவர்மறப்படமலைந்துமதில்பற்றி - நூற்றுவரைக்கொல்லியொடுதொக்கியெறிபொறியும்” (சிந்தா. நாமக. எஉ.) ஒருபடை. (சிந்தா.)

நூறல்—அழித்தல். (உ-ம்.) “சேனைவேடர் மேலடர்ந்தசீறியம்புநூறினார்” (பெரிய பு. கண்ண. எஅ.)

நூறி—1. அறைந்துகொண்டு. (உ-ம்.) “முலை பொலியாகமுருப்பநூறி” (புறநா. உரு.) 2. வெட்டி. (உ-ம்.) “அருஞ்சமந்ததைபநூறி” (புறநா. கூங்.)

நூறு—1. ஒரெண், சதம் (சூ. நிக. அ: அக.) 2. சுண்ணாம்பு. (உ-ம்.) “கோடுசுடுநூற்றினர்” (மதுரை. சுரு.) 3. நீறு. (உ-ம்.) “நூறெடு குழிஇயின்” (மலைபடு. கரு.) 4. தெரிநிலை வீணப்பகுதி.

நூறுகோடி — 1. சதகோடி, ஒரெண். 2. வச்சிராயுதம். (உ-ம்.) “திண்களிற்தின்மத்தகத்-தேறிநூறுகோடியங்கையேந்தி” (சேது பு. சிதைகுண். உஉ.)

நூறுதல் — அழித்தல். (உ-ம்.) “தேவரை வென்றவன்—நூறுதந்தமுறைமுறை நூறினான்” (இராமா. நாகபாச. கரு.)

நூறை—1. நூற்றைக்கிழங்கு. (உ-ம்.) “கா அய்க்கொண்டநுகமுறுநூறை” 2. மலங்கு மீன். (1, 2-மலைபடு. கரு.)

நூன்முகம்—பாயிரம். (உ-ம்.) “முகவுரை பதிமணியந்தரை நூன்முகம்—புறவுரைந்துரை புனைந்துரைபாயிரம்” (கண். க.)

நூன்முடிபு—நூன்முடிவு, படலம். (சூ. நிக. சு: உரு.)

நூனுழி—நாடா. (பிங்கல. கருகுக.)

நூனுழிகை — நெய்தற்றெழுந்திருநியதோர் கருவி. (சிந்தா.)

நெ.

நெக்கல்—உருக்கல். (உ-ம்.) “நெக்குநெக்கு நினைப்பவரெஞ்சுளே” (திருநாவுக்கேதவாரம்.)

நெக்கது—கெட்டது. (சிந்தா.)

நெக்கு—தெரிநிலைவீணப்பகுதி.

நெக்குடைதல்—நெகிழ்துருகுதல். (வழக்.)

நெக்குதல்—உருகுதல். (வழக்.)

நெக்குரோதம்—ஆல். (வைத்தியபரிபா.)

நெக்குவிதல்—விண்டிடைதல். (உ-ம்.)

“நெட்டிருப்புப்பாறைக்குநெக்குவிடாப்பாறை பசுமரத்தின்வெருக்குநெக்குவிடும்” (நல்வழி. கூங்.)

நெகல்—1. உடைத்தல். (கிருக்கோ. கூ. உரை.) 2. நெகிழ்தல். (சிவதரு.)

நெகிழ்ச்சி—இளக்கம். (வழக்.)

நெகிழ்த்தல்—1. அவிழ்த்தல், கழலச்செய்தல். 2. உருக்கல். 3. நிலைகுலையச்செய்தல். 4. பிரமித்தல். (உ-ம்.) “மும்மலங்களுன்னும் -

வல்லியமாமனெகிழ்த்து” (ம-தி.கூ.க.) 5. மலர்த்தல். (1, 3-ஐங்குறு.)

நெகிழ்த்துதல்—நெகிழ்த்தல். (வழக்.)

நெகிழ்தல்—1. இளகுதல். (உ-ம்.) “சேவடி நோக்கி—விரும்பியுண்ணெகிழ” (கூர்மபு. அரியய. கசு.) 2. உருகல். 3. பிரிதல். (திருவாசகம். திருச்சதகம். க.) 4. மலர்த்தல். (சூ. நிக. சு: கரு.)

நெகிழ்ப்பு—நெகிழ்த்தல். (வழக்.)

நெகிழ்ப்பு—1. நிலைகுலையச்செய்தல். (உ-ம்.) “நாளினுநெகிழ்போடுநலனுடனிலையுமே” (கலி. கள.) 2. நெகிழ்த்து. (ஐங்குறு.)

நெகிழ்வு—1. பிரிவு. 2. மலர்த்தல்.

நெகிழ்—மெலிய. (உ-ம்.) “மென்றோனெகிழ்விடல்” (கலி. அசு.)

நெகிழம்—பாதச்சிலம்பு. (வழக்.)

நெகிழி—1. நெருப்புறுவிறகு. 2. நெகிழி. (1, 2-சூ. நிக. கசு; கசுரவெ. ரு.)

நெகிழ்சை — வல்லெழுத்துவாராத மறநீரினவெழுத்தி னென்றான்முடியுஞ் செய்யுள். (தண்டி. பொ. கரு. உரை.)

நெகிழ்தல்—நெகிழ்த்தல். (வழக்.)

நெகுதல்—1. உருகுதல். (உ-ம்.) “நெகுமன்பில்லை” (திருவாச. திருச்சதக. சுரு.) 2. கரைதல். (இராமா. அயோத்தியா. நகர்நீர். சுரு.)

நெச்சடி— { கடுக்காய். (வைத்தியபரிபா.)

நெச்சி— {

நெசவு—நெய்குதல். (வழக்.)

நெசவுகாரர்—நெய்வார். (வழக்.)

நெஞ்சம் — 1. மனம். (உ-ம்.) “ஒருநெஞ்ச மொழியுருவமற்றும்” (சேதுபு. நைமிசா. உசு.) 2. மார்பு. (சூ. நிக. கசு; கசுரவெ. உ.) அம்சாரியை.

நெஞ்சறிவிளக்கம்—ஒரு நூல். (வழக்.)

நெஞ்சு—1. நடு. (உ-ம்.) “இஞ்சிமாகநெஞ்சு போழ்த்து” (சிந்தா. நாம. கசுசு.) 2. மனம். (உ-ம்.) “நெஞ்சுறத்தந்தைபானிறத்தி” (பாரத. குருகுல. எரு.) 3. மார்பு. (சூ. நிக. கசு; கசுரவெ. உ.)

நெஞ்சுவிடுதாது — கொற்றவன்குடி உமரபதி சிவாசாரியராதெய்யப்பட்ட ஒரு சித்தாந்தசாத்திரம்.

நெஞ்சேரித்தல்—ஒர் நோய். (வழக்.)

நெஞ்சேரிப்பு—நெஞ்சேரித்தல். (வழக்.)

நெட்டம்—மிளகு. (வைத்தியபரிபா.)

நெட்டி—1. ஒரு புல்; இது: நறுக்குநெட்டி, கசாடிநெட்டி, பூநெட்டி, நெரிநெட்டி, பெருநெட்டி, வயல்நெட்டியெனப் பலவகைப்படும். 2. கிடை. (சூ. நிக. கசு; கசுரவெ. உசு.) 3. நெட்டு. 4. நெட்டை; அது: யாக்கைக்குற்றத்தொன்று. (சூ. நிக. கசு; சரு.)

நெட்டிக்கோரை—ஒரு புல். (வழக்.)
 நெட்டிடை—தூரவிடம். (உ-ம்.) “நெட்டிடை
 நெறிகளுநிகரில்கானமும்” (சிங். பதுமை. ௫௧.)
 நெட்டிப்பு—கிடைச்சியிற்செய்தபூ. இதனை
 மாலையாக்குதலுமுண்டு.
 நெட்டிமலை—கிடைச்சுமலை.
 நெட்டில்—1. மூங்கில். (வைத்தியபரிபா.)
 2. மேல்விட. (உ-ம்.) “அட்டிலுமிழந்தனபுகை
 யகிற்புகைநெட்டிலுமிழ்தன” (இராமா. நகர்
 நீங்கு. ௨௦௪.)
 நெட்டிலிங்க — அசோகு. (வழக்.) (வைத்
 தியபரிபா.)
 நெட்டு—1. காம்பு. தேங்காய்நெட்டுவிட்
 டது. (வழக்.) 2. தள்ளுதல். 3. தெரிநிலை
 விளைப்பகுதி.
 நெட்டுதல்—தள்ளுதல். (உ-ம்.) “வந்துழிக்
 காண்க”
 நெட்டியிர் — உயிர்நெட்டெழுத்து. (நன்
 னூல். எழுத்தியல். நெட்டுயிர்காரமும்.)
 நெட்டியிர்த்தல்—பெருமூச்சுவிதெல். (வழக்.)
 நெட்டியிர்ப்பு—பெருமூச்சு. (உ-ம்.) “தட்
 கெரகூறிநெடுவிக்கொளாகண்ணவிழியா—நெட்
 டியிர்ப்போற்றபிணம்” (நீதிநெறி. எஅ.)
 நெட்டுருப்பண்ணல்—மனத்தாலும் வரையா
 லும் பாட முருவேற்றல். (வழக்.)
 நெட்டுரம்—நிட்டுரம். (உ-ம்.) “நெட்டுர
 னின்பமுறுபாக்கியங்கணிலவரமென்று” (சிவ
 ரக. சிவதன்மா. ௪.)
 நெட்டெழுத்து—நெடுவெழுத்து. (வழக்.)
 நெட்டை—நெடுமை. (உ-ம்.) “ஒட்டல்வாய்
 நெட்டைப்பேய்கள்” (திருவிளா. இந்திரன்பழி.
 ௪௬.)
 நெடநெடெனல் — ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு.
 (கு. நிக. ௧௦: ௪௬.) உபயவோசையென்பர்.
 நெடி—1. சிவ்வண்டு. (உ-ம்.) “நெடிக்கடிய
 வெங்காணடுங்கிட” (வேதாரணியபு. சேராரச்
 சரு. அ.) [நெடில் எனவும் பாடபேதமுண்டு.]
 2. விளைப்பகுதி.
 நெடிகு—நெடிது. (வழக்.)
 நெடித்தல்—தாமதித்தல். (ஐங்குறு. அரு.
 ௨௪௪.)
 நெடித்து—தாமதித்து. (ஐங்குறு.)
 நெடிது—நெடுங்காலம். (உ-ம்.) “உடம்பு-
 பெற்றுநெடிதுக்குமாறு” (வள். ௧௪௬.)
 நெடிப்பு—காலநீட்சி. (உ-ம்.) “அவர்கெடிப்
 புறச்சாணமுற்றிருந்த” (சேதுபு. பராவசு. ௬௪.)
 நெடியவட்டம்—பரிசை. (கு. நிக. எ: ௧௮.)
 நெடியவன்—1. நெட்டையன். 2. விட்டுணு.
 (உ-ம்.) “நெடியவன்சேமலாகி” (திருவாத.)

நெடியன் — 1. நெடியான். 2. விட்டுணு.
 (உ-ம்.) “நெடியனாண்முகனும்” (திருவிளா.
 அங்க. ௨௫.)
 நெடியான்—நெட்டையன். (வழக்.)
 நெடியோர்—பெரியோர். (வை. தீ. ௧௪௬.)
 நெடியோன் — 1. திரிவிக்கிரமனான
 விட்டுணு. (உ-ம்.) “தாருவனம்” பார். 2. துளசி.
 3. மூக்கிரட்டை. 4. வடிம்பலம்பரிந்தபாண்டி
 யன். (உ-ம்.) “பொலந்தார்மார்பினையோ
 னும்பல்” (மதுரைக். ௬௬.) (2, 3-மலையக.)
 நெடில்—1. நீளம். (கு. நிக. அ: ௧௬.) 2.
 நெட்டெழுத்து. (யாப். காரி. குறிலேநெடிலே.)
 3. மூங்கில். (மலையக.)
 நெடிலடி—ஐஞ்சேரடுத்துநிற்பது. யாப்-காரி.
 குறளிருசேரடி என்னு முதற்குறிப்புள்ளபாவிற்
 காண்க.
 நெடிலி—ஒர் புல். (வைத்தியபரிபா.)
 நெடிலெதுகை—அடிதோறுநெடிலெழுத்
 தெதுகையாய்வருவது. (யாப். காரி. எழுவா
 யெழுத்துஎன்னு முதற்குறிப்புள்ளசெய்யுளிற்
 காண்க.)
 நெடிற்றெடர்—நெட்டெழுத்தை யிற்றுக்
 கயலெழுத்தாகத்தொடர்ந்துவருங்குற்றுகரவிற்
 துமொழி. (நன்னூ. எழுத்திய. ௬௬.)
 நெடின்மோனை—அடிதோறு முதலெழுத்து
 வருவது. யாப். காரி. எழுவாயெழுத்துஎன்னு
 முதற்குறிப்புள்ளசெய்யுளிற் காண்க.
 நெடு—நெடுமை. (வழக்.)
 நெடுக்கு—நீட்சி. (வழக்.)
 நெடுகல்—1. உயர்தல். 2. நீளம். (உ-ம்.)
 நெடுதல்—1. “உம்பர்ப்பொகிர்த்திட நெடு
 குமூக்கமானும்” (தணிகை. திருநாட். ௧௧௬.)
 நெடுங்கணக்கு — 1. அரிச்சுவடி. (உ-ம்.)
 “ஒவறுநெடுங்கணக்கோகிடுஞ்சிறார்” (சேதுபு.
 கந்தமா. எரு.) 2. பெருந்தொகை.
 நெடுங்கழந்தல் — ஒட்டகம். (பிங்கல.
 ௨௪௬௬.)
 நெடுங்காழ்க்காண்டம் — நெடிய குத்துக்
 காலுடனேபண்ணின பலநிறத்தாற்கூறுபட்ட
 மதிட்டிரை. (உ-ம்.) “நெடுங்காழ்க்காண்டம்
 கோலி. (மு-பா. ௪௪.)
 நெடுங்கிள்ளி — ஒரு சோழகுலத்தவன்.
 (புறநா.)
 நெடுங்கோணி—ஒட்டகம். (வழக்.)
 நெடுஞ்செழியன் — ஒரு பாண்டியன்.
 (சிலப்பதிக.)
 நெடுந்தல்—நீளுதல். (வழக்குப்போலும்.)
 நெடுந்தகை — பெருங்குணத்தைபுடைய
 வன். (உ-ம்.) “நீறுபட்டையொளிகாட்டும்பொன்

மேனிரெடுத்தகையே" (திருவாச. நீத்தல் வின். கக.)

நேநேல்வாடை—ஒரு நூல். (பத்துப்பா.)

நேநேரீ—1. தாமதம், விரைந்துசெய்வதனை நீட்டித்துச்செய்யுமியல்பு. (உ-ம்.) "நெநேரீ மறவிமடிதுயினுஞ்-கெடுநீ ரார்காமக்கலன்" (வள். சுரு. 2). நெடியகடல்.

நேடுப்பம்—நீளம். (வழக்.)

நேடுப்பின — வங்கமணல். (வைத்திய பரிபா.)

நேடுப்பு—நீளிப்பு. (வழக்.)

நேடும்பா—ஆடாதோடை. (வைத்தியபரி.)

நேடொழையுற—அறுபத்துமூவரி லொரு வர். (பெரியபு.)

நேடீ — 1. நீண்டது. 2. நீளியபெண்.

நேடீமை — 1. உயரம். (வழக்.) 2. நீளம். (சூ. நிக. அ; கக.) 3 பெருமை. (உ-ம்.) "நெ ற்குவுலையுழங்கைக்கொண்டு" (சேகாயிற் பு. இரணிய. கக.) (சிந்தா.)

நேடுமொழி—1. தன்மேம்பாட்டுரை, வஞ் சினம். (உ-ம்.) "நெடுமொழிமறந்தசிறுபேரா ளர்" (புறநா. களவு.) 2. புகழ்ச்சி. (புறப்பொ. வெ.)

நேடுமொழியூச்சி—பகைவர்முன்னே தன் னுண்மைசொல்வது. (வள். எளக. பரி.)

நேடுவல்—நீட்சி. (வழக்.)

நேடுவாய்—உள்ளான்மீன். (வழக்.)

நேடுவாலாடகம்—ஒரு மீன். (உ-ம்.) "ஊட கத்துடன்சூடைசேஎ பலியுற்றநெடு வா லா ட கம்" (புறநா. பன். எச.)

நேடுவாற்றிறன்—ஒருமீன். ஒரு குழுஉக் குறி.

நேடுவிரல் — 1. ஆடாதோடை. 2. நாய்ப் பாகல். (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நேடுவேர்—சாயவேர். (வைத்தியபரிபா.)

நெண்டல்—நெளிதல், கிளைத்தல். நொண்ட லென்பது நெண்டல் என வந்ததென்பர்.

நேத்தப்பலகை — வல்லுப்பலகை. (கலி. கச. உரை.)

நேத்தமண்டலி—ஒருவகைத்தேள், இரத்த வேர்வையுண்டாக்கிவருத்துவது. (வைத்திய பரிபா.)

நேத்திலி—ஒருவகைமீன். (வழக்கு.)

நேம்புதல்—கிளப்புதல். (வழக்.)

நேமிசந்தனு—திமிசு, வேங்கை. (வைத்திய பரிபா.)

நேய — 1. சித்திரைநாள். (சூ. நிக. க; எக.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. தேன். (உ-ம்.) "வரைமிசைமேற்றொடுத்தநெய்க்கணி

றாஅல்" (கலி. சஉ.) 4. நறுநெய்; இது: பஞ்ச கௌவியத்தொன்று. (உ-ம்.) "பாலொடு-நெய் யுமுண்டியுநிறந்தலுமுண்டு" (கந்தபு. ததீசியுத். சக.) 5. நிணம். (உ-ம்.) "நெய்திகழ்வேல்" (கடம்பு. தக்கனைச்சபித். ச.) 6. புழுகு. (உ-ம்.) "நெய்யிடைநீவி" (கலி. உஉ.) புழு கு நெய்; அது: கூந்தற்கணிவது என்பர். (சிலப்பதி.)

நெய்க்கடல் — சத்தசமுத்திரத்தொன்று. (உ-ம்.) "சிற்றெறும்பு"பார்.

நெய்க்கிரை — ஐங்கோலம். (வைத்தியப. கருப்.)

நெய்க்குறி—தேரையர்செய்தவொரு நூல். (அபிதாசகோ.)

நெய்க்கோட்டான் — பூவந்தியமம். (வைத் தியபரிபா.)

நெய்கை—நெய்தல். (சிந்தா.)

நெய்க்சட்டி—1. ஒரு கீரை. (வைத்தியமூ. அக.) 2. செங்கழுநீர். 3. பவளக்குன்றிமணி. (2, 3-வைத்தியபரிபா.)

நெய்க்சிட்டி—சிற்றிலைச்செடி. (வைத்திய பரிபா.)

நெய்த்தல் — 1. கொழுத்தல். 2. நேயப் பசையுடனிருத்தல்.

நெய்த்துடுப்பு—ஆகுதிவிடுத்துமவை. (சூ. நிக. எ; கச.)

நெய்த்தோர்—1. இரத்தம். (உ-ம்.) "நெய்த் தோரிடையறாதுமுருங்கோட்டுச்" (நைடதம். போர்புரி. உக.) 2. ஒதியமரம். (வைத்தியபரி.)

நெய்தல் — 1. ஆடைமுதலியநெய்தல். 2. இரங்கலாகிய உரிப்பொருள். (மதுரைக். ௩௨௫. உரை.) 3. ஐந்நிலத்தொன்று; அது: கடலுங்கடல்சார்ந்த இடமும். (சூ. நிக. கக; யகரவே. ௧0.) 4. ஒரு பூண்டு. (உ-ம்.) "கொட் டியுமாம்பலுநெய்தலுமபேரலவே" (வாக்குண் டாம். கள.) 5. குவளை. (பத்துப்பா.) 6. சாப் பறை. (உ-ம்.) "ஒரினெய்தல்கறங்க" (புறநா. ககச.) 7. செங்கழுநீர்க்கிழங்கு. (உ-ம்.) "அமிர் தை"பார். 8. பேரெண்ணினொன்று. (பரிபாட.)

நெய்தலுரிப்பொருள் — இரங்கல், இரங்க னிமித்தம். (நம்பியக. அகத்தி. உரு.)

நெய்தற்கருப்பொருள் — நெய்தநிலவீளை பொருள். (நம்பியக. அகத்திணை. உச.)

நெய்தற்கடவுள் — வருணன். (பிங்கல. ௬௦௩.)

நெய்தன்முதற்பொருள் — கடலுங் கடல் சார்ந்தவிடமுஞ்சிறுபொழுதாயவெற்பாடும்பெ ரும் பொழுதாரும். (நம்பியக. அகத்திணை. க, கள, கஅ.)

நெய்தனிலத்தலைவன் — சேர்ப்பன். (பிங்கல. ௬௦௨.)

நெய்தனிலத்தியாழ்—விளரியாழ். (நம்பியக.)

நெய்தனிலத்தினிர்—உவாரீர். (நம்பியக.)

நெய்தனிலத்தாரி—பாக்கம். (பிங்கல. ௫௯௮.)

நெய்தனிலப்பறவை — கடற்காக்கை. (நம்பியக.)

நெய்தனிலப்பறை — சாப்பறை. (பிங்கல. ௫௯௯.)

நெய்தனிலப்பெண்— அளத்தி, துளைச்சி, பரத்தி. (பிங்கல. ௬௦௧.)

நெய்தனிலம்—ஐந்திலத்தொன்று.

நெய்தனிலமரம் — அடம்பு, தாழை, புன்னை, முள்ளி. (வைத்தியபரிபா. நம்பியக.)

நெய்தனிலமாகிகடொழில்—கடலாடல், மீன் உப்புப்படுத்தன் முதலியன.

நெய்தனிலமாகிகள் — அளவர், துளையர், பரதவர். நெய்தற்றலைவன்முதலாகநெய்தனிலப்பெண்ணிறாகக்கூறியனவற்றிற்குதாரணம். (நம்பியக. அகத்திணை. ௨௪.)

நெய்நெட்டி—சம்பம்புல். (வழக்.)

நெய்ப்பிரீக்து—துரைப்பிரீக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நெய்ப்பு—1. கொழுப்பு. 2. புல்லாணக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நெய்ப்புக்கவரி—மான்செவிக்கள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

நெய்பால்பெருநுந்துறை—பெண்ணைநதி; இது: “உருகுங்கமழ்நெய்பாலிருபாலுங்கரை யொத்துப்—பெருகுந்துறை” என்னும், (பாரத. அருச்சுநன்றிர். ௧௬-ம்செய்யுளாற் பெறப்படும். துறை-நதி.

நெய்மீதி—நெய்யால்மிதித்துத் திரட்டப்பட்ட கவளம். (உ-ம்.) “நெல்லுடைக்கவள மொடுநெய்மீதிபெறா” (புறநா. ௪௪.)

நெய்மீன்—வெள்ளிறால்மீன். (வழக்.)

நெய்யரி—பன்னாடை. (உ-ம்.) “அன்ன மாவேண்ணென்கிளியேயில்லிக்குடமாடுருமைநெய்யரி—அன்னர்” (நன். ௩௮.)

நெய்யல்—நெய்குதல். (வழக்.)

நெய்யாடுதல்—நெய்ப்புசிமுருகுதல்; இது: பிள்ளைப்பேற்றுச்சடங்களுளொன்று. (உ-ம்.) “மையாடிபதங்கண்ணொருநன்மகவுயிர்த்து—நெய்யாடுதல்” (வெண்கைக்கோவை. ௧௯௦.)

நெய்வாரி—நெசவுகாரர், காரகர். (சூ. நிக. ௨: ௩௨.)

நெய்விழா—நெய்யாடுதல். (திருவிளையாடலைப்பிரா. ௩௦.)

நெய்வு—நெசவு. (வழக்.)

நெரி—1. தெரிநிலைவிளைப்பகுதி. (உ-ம்.) “நெரிகொடும்புருவம்” (கடம்பு. தக்கன்வமி. ௬௦.)

2. நெரிவு. 3. புடைவைமுரிப்பு, மடிப்புமாம்.

நெரிசல்—நெரிவு; (வழக்.)

நெரிஞ்சி—நெரிஞ்சில். (வழக்.)

நெரிஞ்சில்—ஒரு முட்டிண்டு; இது: தசமுலத்தொன்று. (வழக்.)

நெரித்தல்—1. நசுக்குதல். (உ-ம்.) “விலைக் கரநெரித்து” (திருவிளையாடலை. விருத்த. ௨௪.) 2. நொறுக்குதல். (வழக்.) 3. வருத்தல். (சூ. நிக. ௧: ௩௪.)

நெரிதரல்—நெரிதல். (வழக்.)

நெரிதல்—1. சாய்தல். (சூ. நிக. ௧: ௨௬.) 2. தகர்தல். (வழக்.) 3. நசுங்கல். (உ-ம்.) “செழும்பரம்புதோறும்படிந்துநெரிந்தவே” (அரிச்ச. நாட்டுச். ௩௪.) 4. நொறுக்குதல்.

நெரிநெட்டி—சம்பம்புல். (வைத்தியபரிபா.)

நெரிப்பு—நெரிதல். (வழக்.)

நெரிபடித்தல்—புடைவையொத்துசேர்த்தல், (வழக்.)

நெரிவு—நெரிதல். (வழக்.)

நெருக்கடி—இக்கட்டு. (வழக்.)

நெருக்கம்—1. இடைஞ்சல். (வழக்.) 2. நெருக்குதல். அம்—தொழிற்பெயர்வருதி.

நெருக்கல்—நெருக்குதல். (உ-ம்.) “நேர டர்ந்துநெருக்கலின்” (அரிச்ச. நகரச். ௩.)

நெருக்கிடை—இடைவெளியின்மை. (வழக்.)

நெருக்கு—1. தெரிநிலைவிளைப்பகுதி. 2. நெருக்கம். (வழக்.)

நெருக்குதல்—1. அடரச்செய்தல். 2. ஒடுக்குதல். 3. நசுக்கல். (1, 2, 3-வழக்.)

நெருங்கல்—செறிவு. (சூ. நிக. ௮: ௧௪.)

நெருங்குதல்—சுருங்குதல். (வழக்.)

நெருஞ்சி—நெருஞ்சில். (வழக்.)

நெருஞ்சின்முள்—1. ஓர்கருவி. இதற்குக் கப்பணம் என்று பெயராம். (சூ. நிக. ௧௧. பகரவெ. ௧.) 2. நெருஞ்சிலின்முள்.

நெருஞ்சில்—நெரிஞ்சில்; அது: கொடி நெருஞ்சில், செப்புநெருஞ்சில், பெருநெருஞ்சில், யானைநெருஞ்சில் எனப்படலவகைப்படும். (உ-ம்.) “அமுக்கிரி” பார். (தைல. தைலவ. ௪௨.)

நெருடல்—1. இழைபொருத்தல். 2. நிமிண்டல். (1, 2-வழக்.)

நெருடு—1. இழையின்பொருத்து. 2. தெரிநிலைவிளைப்பகுதி. 3. நிமிண்டுகை. (வழக்.)

நெருடுதல்—நெருடல். (வழக்.)

நெருநல்—முன்னைநாள். (உ-ம்.) “நெருநலுளனொருவனின்நிலையெனும்—பெருமைபுடைத்திவலு” (வள். ௩௩௬.)

நெருநை—நெருநல், நேற்று, (உ-ம்.) “நெருநையினின்றுநன்றெனையன்” (கலி, ௧௧.) (ஐவ் குறு.)

நெருப்பு—1. அக்கிரி. (உ-ம்.) “நெருப்பெழும்படிபிசைந்து” (கூர்மபு தக்கன்வேள். ௩௧.) 2. குற்றம் (சிந்தா.)

நெருப்புக்கல் — கடிக்காரம், ஒருசரக்கு. 2. தீத்தட்டிக்கல். நெருப்புப்பெட்டிவருவதற்கு முன் இதனைச் சனங்களுபயோகமாகச் செய்தார்கள்.

நெருப்புக்கோழி—தீக்கோழி; இது: மலை யானதேசத்திலே மிகுதியாயுண்டென்பர்.

நெருப்புமறை—அக்கிரிமறை சத்தமேகங்கள் லொன்று பொழியுமென்பர். (பிங்கல. ௭௧, ௭௨.)

நெருலெனல்—ஒரொலிக்குறிப்பு. (சூ. நிக. ௪0: ௪௮.)

நெல்—1. ஒரு தானியம்; அஃது: யவைமூதல் செந்நெல் ஈராயுள்ள பதினேழு வகைப்படும். (சிவதரு.) [இதன் உயிரியைக் கழற்றுதற்கு முன்னே நெல்லென்றும் கழற்றியபின் நெல்லரிசியென்றும் சொல்லுவார்; இது: தென்னிந்தியா, இலங்கைமுதலாயிடங்ளில் வசிப்பவருக்குப்பிரதான போசனத்துக்கானது.] 2. நெல்வகை. (மலைப. ௪.)

நெல்லி—ஒரு மரம். (சூ. நிக. ௪: ௨௬.)

நெல்லிக்கந்தகம்— } ஒரு கந்தம்.

நெல்லிக்காய்க்கந்தகம்— } (வைத்தியபரி)

நெல்லிழை—நெல்லிக்காய்வற்றல். (வைத்தியபரிபா.)

நெல்லினார்—சாஸியூர். (உ-ம்.) “சீர்சான்ற வயர்நெல்லி—ஓரார்கொண்டவயர்கொற்றவ” (மதுரை. ௮௭, ௮௮.)

நெல்லு—சாவி. உசரம்-சாரியை.

நெளி—1. ஒருவகைமோதிரம்; இது: மாதர்கைவரலிலிவெது. (வழக்.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. நெளிதல். (உ-ம்.) “கூர்வாநெளிதர” (திருவிளை. நாகமே. ௭௭.)

நெளிகீரல்—வளைதல். (வழக்.)

நெளித்தல்—வளைத்தல். (வழக்.)

நெளிதம்—இலேசு. (வழக்.)

நெளிதல்—1. புரளுதல். (உ-ம்.) “நெளிய ராக்குருளை” (திருவிளை. இந்திரன்பழிதீ. ௭௩.) 2. வளைதல். (வழக்.)

நெளிப்பு—நெளித்தல். (வழக்.)

நெளிய—வருந்த. (புறநா.)

நெளியல்—வளைவு. (வழக்.)

நெளிர்— } எடுத்தலோசை. (சூ. நிக. ௧0:

நெளிந்தல்— } ௪௮.)

நெளிவு—வளைவு. (வழக்.)

நெற்துறி—நெற்கொண்டுசொல்லு மொரு சோசியம்; இது: குறத்தியர்கள்சொல்வர். (திருக்கோவை. குயில்தன்றே என்னு முதற்குறிப்புள்ளசெய்யுளிற் காண்க.)

நெற்கூடு—நெல்லைப் பொதிந்துவைத்த கூடு. (பெரியபு. திருக்குறிப்பு. ௨௮.)

நெற்சப்பி—ஒரு புல்; இது: நெற்பயிரைக் கெடுப்பதென்பர். (வழக்.)

நெற்பயிர்—நெல்லினையும் பயிர். (வழக்.)

நெற்போர்—நெற்குவை. (சூ. நிக. ௪: ௩௩.)

நெற்றி—1. உச்சி. (உ-ம்.) “நீளுறுமேருவினெற்றிமுற்றிய” (இராமா. சடாயுகாண். ௭.) (சிந்தா.) 2. தலை. (உ-ம்.) “முகிற்றழியுசம்ப ருதநெற்றிய” (சிந்தா. நாமக. ௭௧.) 3. நுதல். (உ-ம்.) “நமதுநெற்றியுநாட்டவனல்கேட்டழிசுவான்” (சிவரக. தாருக. ௨௨.) 4. படைவகுப்பு, முன்னணி. (உ-ம்.) “தனியனெற்றியிற்சார்வலென்றன்” (கந்தபு. அசுரர்யா. ௩.) 5. முகம். (உ-ம்.) “சோலைநெற்றியிற்றெடுத்த” (கூர்மபு. அட்டமூ. ௧௮.)

நெற்றிக்கூறி—திலகம். (சூ. நிக. ௪: ௧௬.)

நெற்றிக்கீட்டி—ஒராபரணம். இதனை நிகண்டிற் சுடிகையென்பர்.

நெற்றிக்கீட்டி—மகளிரணிதற்குரியதொன்று. (சிந்தா.)

நெற்றிப்பட்டம்—ஒராபரணம். (உ-ம்.) “முன்னோனெடுத்துளைக்கையிடித்தேறி நெற்றிப்பட்டத்-தலவி” (சேதுபு. கடவுள்வா. ௩.)

நெற்றிமலை—ஒருவிதமலை. (சிந்தா.)

நெற்றியிற் கல்லுவைத்தல்—ஒராக்கினை. (திருவிளை. பரிநரியாக்கியப. ௪௭.)

நெற்று—1. உலர்ந்தபழம். (உ-ம்.) “நெற்றுப்பசங்கதிர்ச்செவ்வேனல்காக்கின்ற” (கந்தரல. ௩௮.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நெற்றுதல்—இடறுதல். (வழக்.)

நெறநெறெளல்—ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு. (சூ. நிக. ௧0: ௪௧.)

நெறி—1. அறல். (உ-ம்.) “நெறிமருப்பெருமை” (சிந்தா. நாமக. ௧௩.) கருமணல்வரி. 2. ஆணை. (உ-ம்.) “குடபுலவரசர்கணெறி செய்து” (திருவிளை. அநர்குழி. ௨௦.) 3. ஒழுங்கு. (உ-ம்.) “நெறியேழுடித்தலை” (வாண. ௬.) 4. நீதி. (சூ. நிக. ௧௧: ௧௧௨௭.) 5. முடக்கம். (உ-ம்.) “நெறிகொள்வரிக் குடர்” (புறநா. ௧௪௦.) 6. முறை. (உ-ம்.) “நெறிவிண்டபுலமகளாய்” (பிரமோத. ௩: ௨௨.) 7. வழி. (உ-ம்.) “நின்றிடைவிடாதுநெறிசென்றுறநெருக்கி” (இராமா. மந்திரப். ௩௮.)

நெறிக்கல்—சக்காண்டல். (வைத்தியபரி.)
நெறிக்கோரை — ஒரு புல். (வழக்குப்போ.
ஹம்.)

நெறித்தல் — 1. நெளித்தல். (வழக்.) 2.
மயிர்சுருளல். (உ-ம்.) “நெறிகரிபூங்குழல்”
(யாப். காரிகை. செய். கூ.) 3. முதிப்புக்
கொள்ளல்.

நெறிநீர்—கடல். (சிந்தா.)

நெறிநெட்டிக்கோரை—நெறிக்கோரை.

நெறிப்பு—நெறித்தல். (வழக்.)

நெறிமை—நீதி. (உ-ம்.) “நெறிமையினாகாய்
வருவிரையசையே. (யாப். காரிகை. உறுப். உ.
உரை.)

நெறியறுவகை—ஆறத்துவா. (சி.க. சு.)

நெறியிலார்—1. கீழ்மக்கள். 2. கிகேடர்.

நெறுக்கிடுதல்—நெறுக்கெனல். (வழக்.)

நெறுக்கெனல்—ஒரொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

நெறுநெறுத்தல்—நெறுநெறுப்பு (வழக்.)

நெறுநெறுப்பு — ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு.
(வழக்.)

நெறுநெறுனல் — ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு.
(உ-ம்.) “நெறுநெறுனக்கொடுவிலவறையிற்
புக” (பாரத. கிருட்டி. ககக.)

நென்னல்—நேற்று. (உ-ம்.) “மதுகைவாள
மர்க்குநென்னல்வந்ததைகூவிப்போன” (திரு
விளை. அங்கம். கடு.)

நே.

நே — அன்பு. (உ-ம்.) “நேனநெஞ்சின்”
(புறநா. கூ.)

நேசநாயனார்—அறபத்துமுவாரிலொருவர்.
(பெரியபு.)

நேசம் — 1. அன்பு. (உ-ம்.) “நேசர்”பார்.
2. விருப்பம். (உ-ம்.) “நேசமும்வைத்தனையோ”
(திருவாச. திருவெ. உ.)

நேசர் — அன்புடையவர். (உ-ம்.) “செய்ய
சிலநேசர் தாம்வைகறையிலெழுந்து” (சிவரக.
நந்திரமண. கடு.)

நேசி — 1. அன்புள்ளான், அன்புள்ளவன்.
2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நேசித்தல்—அன்புவைத்தல். (உ-ம்.) “நே
சித்தருதான்முறை” (சேதுபு. சங்கர. அச.)

நேசிப்பு—நேசித்தல். (வழக்.)

நேடல்—நேடுதல். (சூ. நிக. க: கூ.)

நேடு—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. நேடு
தல். (உ-ம்.) “நேடருமுன்னிலேவெறுநேயத்
தால்” (சேதுபு. இராமநாத. கசு.)

நேடுதல்—தேடல். (உ-ம்.) “சினகரமொரு
விப்போருவான்வழிக் கேண்டினன்” (பிர
மோத். ச: கச.)

நேத்திரகரான்—சிவலோகத்திலேதகண
திசையோலக்கஞ்சேவிக்கும் பதினெட்டுத்
கணேசரிலொருவன். (வி-ணி.)

நேத்திரகரி—மணிபூரகத்திற்குரிய பத்துப்
பதுமதளங்களிலொன்றிலிருக்கு மதிதேவனத்.
(சி. சி. அ: உக. மறை.)

நேத்திரகாசம்—ஒருநோய். (வைத்தியமூ.
அச.)

நேத்திரபடலம் — கண்ணையிடு னென்று.
(வழக்.)

நேத்திரம்—1. கண். (உ-ம்.) “எரிநேத்திர
மிந்துவெழுங்கதிர்நோக்கமென்னுந்திரி நேத்
திர” (சேதுபு. அமுததி. கள.) 2. பட்டாடை.
(உ-ம்.) “நேத்திரமொருமுன்றவற்றுவறுநேத்
திரமடவார்” (சிவரக. தேவிநாட்டிய. கஅ.)

3. (சிவாகமங்களிற்குநியபடி.) பன்னிரண்டா
வது மந்திரம். (சி. சி. அ: கூ. மறை.)

நேத்திரவாயு—ஒருவாயு. (வழக்.)

நேத்திராரி — கள்ளிரம். (வைத்தியபரிபா.)

நேதா — நடத்துபவன். (உ-ம்.) “நினைத்த
தளித்துவிரியற்றுநேதாவாகி” (வேதாரணிய,
பிரவர. சு.)

நேதி — 1. இதுவன்றெனல், இப்படியின்
நெனல். (சி. சி. ஞா.) 2. நியதி. (உ-ம்.)
“இலவிதழ்கோதிநேதிமதகலையாரவார” (திருப்
பு. கூகூ.)

நேதித்தல் -- அல்லவென்று தன் னு த ல்.
(த. நி. போ.)

நேபாலிகை—ஒரு பாஷாணம். (வைத்திய
பரிபா.)

நேபாளம்—1. ஒரு நச்சுமரம், நேர்வானம்
என்பர். (வைத்தியபரிபா.) 2. தேயமைம்பத்
தாரிடுனென்று. (வழக்.)

நேம்பல்—அரிசிமுதலியவற்றைப்புடைத்து
கல்லாய்தல். (வழக்.)

நேமகம்—நியமம். (வழக்.)

நேமநம் — நியமம். (வழக்.)

நேமம்—1. நியமம். 2. வேர். (வைத்தியபரி.)

நேய்—1. கடல். 2. காலசக்கரம். (உ-ம்.)
“அகில்கொண்டகொள்ளிவட்டமாருயிர் மேயு
நேய்” (சிந்தா. காந்த. கூகூ.) 3. சக்கரம்.
(பத்துப்பா.) 4. சக்கரவாகப்புள். 5. தெரிநிலை
வினைப்பகுதி. 6. தேருருள். (உ-ம்.) “நேர்
கொணெடுவரைநேயியிற்றெடுத்த” (மலைபடு.
உகள.) 7. பூமி. 8. மூங்கில். (சூ. நிக. ச: ககூ.)
9. வட்டம். (1,3,4,7,9-சூ.நிக.கக.மகரவெ. எ.)

நேய்சந்தன—வேங்கை. (மலையக.)

நேய்சந்திரன்—சைநத்திற் சொல்லப்படும் இருபத்துநான்கு தீர்த்தகரிலொருவன். (த. நி. போ. கக.)

நேய்த்தல்—நியமித்தல். (வழக்.)

நேயநாதம் — ஓரிலக்கணநூல். (உ - ம்.) “தொல்காப்பியக்கடலிற்சொற்றீபச்சுற்றளக்கப்-பல்காற்கொண்டோடும்பட வென் ப-பல் கோட்டுக் - கோமிகாமற்புலனைவெல்லுங்குணவீர-நேமிநாதத்தினெறி” (நேமிநாதத்திறுதி யிற்காண்க.)

நேயநாதன்-1. அருகன். (சூ. நிக. க: கூ0.) 2. திருமால். (சூ. நிக. க: கட.)

நேயிப்புள்—சக்கரவாகப்புள். (சூ. நிக. கக. மகரவெ. எ.)

நேயிவநம்—நைமிசசரணியம். (உ ம்.) “பராசரணர்செல்வனருட்பெறுதனேயிவநத்தவர்க்கருள்செய்வானே” (சிவரக. விசையை. கூசு.)

நேயம்—1. அன்பு (உ - ம்.) “நன்னேயமுடன்பூசிப்போர்” (சிவரக. நந்திரமனு. கசு.) 2. எண்ணெய். (உ - ம்.) “ஆம்லகி”பார். 3. நிலப்பனை. (வைத்தியபரிபா.) 4. நெய். (சூ. நிக. கக: யகரவெ. க.)

நேர்—1. உடன்பாடு. (திருவிளை. வெள்ளியம்பலத். உரு.) 2. உவமை. (உ-ம்.) “தன்னேரில்லாதசிவன்றனை” (சிவரக. நந்திகேசரமனுக்கு. கசு.) 3. எதிர். (திருவிளை. மூர்த்திவி. கசு.) 4. ஒழுங்கு. (வழக்.) 5. நீளம். நேர்பு என்பதில் பு-விகுதிதொக்குநின்றது. (சூ. நிக. அ: கக.) 6. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 7. நேரசை. (உ-ம்.) “குறிசெனெழுநெய்.....நேர்நிரையென்றறி” (யாப். காரிகை. உறுப். உ.) 8. பாதி. (வழக்.) 9. முன். (உ-ம்.) “கேரேவுதலும்” (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. கூஉ.)

நேர்கட்டி—களபக்கட்டாறினென்று. (சந்தாம. காந்தருவத். சஉ.)

நேர்கல்லைன்—ஒவ்வேன். (ஐங்குறு.)

நேர்ச்சி — 1. சிநேகம். (நன்னூல். பெயரியல். நான்காம்வேற்றுமைச் சூத்திரவுரையிற்காண்க.) 2. நேர். (வழக்.)

நேர்ச்சை—நேர்ச்சி.

நேர்த்தி-1. சிறப்பு. 2. நேருதல். (1, 2-வழக்.)

நேர்தல்—1. அங்கீகரித்தல், உடன்படல். (உ - ம்.) “மெழிவுடனங்கவைநேரா” (கூர்மபு. அரியய-அ.) 2. சதல்; இது: சாமிக்குநேர்ந்தது. 3. எதிர்வரல். (உ - ம்.) “எங்குந்தேடி, நின்றனைக்காணதிங்குநேர்ந்தனம்யாங்கொன்றார்” (திருவிளை. அங்கம். உக.) 4. ஒப்பரதல். (இராமா. திருவவதார. எக.) 5. கிடைத்தல். (உ-ம்.)

“நிலையிலாரீர்மையாக்கநேர்ந்துழி” (சேதுபு. திருநாட். உக.) 6. சந்தித்தல், தீண்டதலுமாம். (பத்துப்பா.) 7. வேண்டல். 8. சம்பவித்தல். (2, 6, 7, 8-வழக்.)

நேர்த்தம் — 1. பாலையாழ்த்திறம் ஐந்தனுளொன்று. (சிலப்பதி.) 2. முல்லையாழ்த்திறம். (1, 2-சூ. நிக. க0. கூக, கூசு.) துக்கராகம் என்பர். பிங்கலத்தில். ககஅகசு.)

நேர்த்தும்—நிச்சயித்தும். (புறப்பொ.)

நேர்நஞ்சு—கலமதம். (வழக்.)

நேர்நெட்டி—ஒரு பூடு. (வழக்.)

நேர்ப்பு—ஒத்த. (பரிபாடல்.)

நேர்படல் — 1. உடன்படல். (வழக்.) 2. கிடைத்தல். (உ - ம்.) “இல்லார்க்குக்கிழியீடு நேர்பட்டாவென” (திருவிளை. விருத்த. கசு.)

நேர்படுதல் — 1. இணங்குதல். 2. சந்தித்தல். (1, 2-வழக்.)

நேர்பாடு—1. நீதி. (உ-ம்.) “கோணேநேர்பாடாயிருந்தான்” 2. நேர். (1, பாரத. சூது. உஉஎ.) (2. வழக்.)

நேர்பு—1. ஒன்றிப்பு. 2. குற்றகர முற்று கரங்களோடு நேரசை ஒருசொல்விழக்காடுபட விசைசுத்துவருவது. (உ-ம்.) “நிரைபு”பார். 3. நீளம். (சூ. நிக. அ: கக.)

நேர்மை-1. இணக்கம். (உ-ம்.) அவனுக்குமிவனுக்கு நேர்மையிலை. 2. செவ்வை. 3. துண்மை. (ஐங்குறு.) (1, 2, 3-வழக்.)

நேர்வாய்க்கட்டளை—மாடத்தின்கட் சாலேகம். (உ - ம்.) “நேர்வாய்க்கட்டளை திரியாது” (நெடுநல். சுஉ.)

நேர்வாளம்—நேர்வாளக்கொட்டை. (வைத்தியபரிபா.)

நேர்வான்—சித்திரைநாள். (பிங்கல. உருஉ.)

நேர்வித்தல்—உடன்படுவித்தல். (ஐங்குறு.)

நேர்வு — 1. உடன்பாடு. 2. எதிர்தல். 3. கூடுதல். 4. சம்பவிப்பு. (1, 2, 3, 4-நேர்த்தம் குரியபொருளை இதற்குரைக்க.)

நேர—ஒருவமைச்சொல். (நன்னூல். பொதுவிய. கசு.)

நேரசை—குற்றெழுத்தேனு நெட்டெழுத்தேனுந்தனித்தும் ஒற்றெழுத்துமவருவது. (உ-ம்.) “நெடிக்குறிறனியேநின்றுமொற்றெழுத்தும்-நடைபெறுநேரசைநால்வகையானே” (யாப். காரி. சு.)

நேரசைக்கலித்துறை—நேரசையாய்த் தெரிடங்குந் கலித்துறை.

நேரடி—அளவடி. (உ - ம்.) “நாலொருசீர்-அறைதருகாலையளவொடுநேரடி” (யாப். காரிகை. உறுப். கூ.)

நேரம்—காலம். 2. சமயம். (உ-ம்.) “ஆண் டொருபத்துடனாறுநிரம்பியதநேரம்” (சேது பு. துத்தம். கச.).

நேரல்—1. உடன்பாடு. (சூ. நிக. கூ. நுசு.) 2. நேர்தல், ஒத்தலென்பதுபொருள்.

நேரலர்—பகைவர். (உ-ம்.) “நேரலர்வணங்கி யேத்த” (கூர்மபு. அந்தகா. அ.).

நேராரி—பகைவர். (உ-ம்.) “நேரார்தம்மைக் கொலைகண்மெகிழாமல்” (பாரத. கிருட்டிணன் து. உக.).

நேராளி—நேருள்ளவன். (வழக.).

நேரி—சோழதேயத்தோர்மலை. (உ-ம்.) “நேரி வெற்பன்” (சூ. நிக. உ. கக.).

நேரிசைச்சிந்தியல்வெண்பா — நேரிசை வெண்பாப்போலஇரண்டாமடியினிறுதிதனிச் சொற்பெற்றநடந்த மூன்றாமடியினால் முடி வது; (உ-ம்.) “நேரிசையின்னிசை போலநடந்தமூன்றின்வந்தால் நேரிசையின் னிசைச்சிந்தியலாகும்” (யா. காரிகைசெய்யு. எ.).

நேரிசையாசிரியப்பா—இறுதியடிக்கு அய விலுள்ள அடியானது மூன்றாசுருடையதாக வருவது. (யா. காரிகை. செய்யு. கஉ. உரை.).

நேரிசையோத்தரீழ்சைக்கல்பா—தரவு ஒன்றும், தாழ்சைமூன்றும், தனிச்சொல்லுஞ் சரிதசமுமாக முறையே பொருந்திவருவது. (யா. காரிகை. செய்யு. கக. உரை.).

நேரிசைவெண்பா—முன்னொன்றும் பின் னொன்றாக இரண்டு குறள்வெண்பாவாய், நடுவே முதலுக்குடுத்த எதுகையுடைய தனிச் சொல்லினால் அடிநிரப்பிச்செய்யலோசை வழ வது இரு விகற்பமாகவும் ஒரு விகற்பமாகவும் வருவது; இது: இருகுறளேரிசைவெண்பா இருவகைப்படும். (யா. காரிகை. செய்யு. கூ. உரை.).

நேரிதேல்—1. எதிர்த்தல். 2. சம்பவித்தல். (1, 2-வழக.).

நேரியது—நேராணது. (உ-ம்.) “நெல்லுக்கு நேரியதபுல்” (வழக.).

நேரியல் — மிளகு. (பெரும்பாண. எ. அ. உரை.).

நேரியன்—1. அணுவொரண்டமாம்படி அதி குக்குமாயுள்ளவன். (சிவஞானசி. அ: உஅ. உரை.). 2. சோமுன், நேரிமலையுடையவன். (சூ. நிக. உ. கக.).

நேரோடம்—நாவல். (வைத்தியபரிபா.).

நேரோடு—நாவன்மாம். (சூ. நிக. ச: கஎ.).

நேரொன்றாசிரியத்தளை — நேரிற்று இயற் சீர்முன் நேர்வந்து ஒன்றாவது. (யாப. காரிகை. உறுப். எ. உரை.).

நேரோடல்—நேராயோடுதல், வீதியென்று கூறுவர்; இது: தூரகதையுமாமென்பர். (சூ. நிக. க: சஉ.).

நேளி—தாமரை. (மலையக.).

நேற்று—முன்னேநான். (உ-ம்.) “நேற்றைப் பொழுது” (நன் னூல். உயிரீற்றுப். கரு. உரை.).

தை.

நை—1. ஓரிகழ்ச்சிக்குறிப்பு (வழக.). 2. தெரி நிலைவினைப்பகுதி.

நைகரம்—தன்பம், நைகுதல். (உ-ம்.) “நைகர மில்லாவன்பின்னங்கை” (பெரியபு. அரிவாட். கஉ.).

நைச்சியம்—தாழ்வு, அடக்கம். (சி. சி. தஉ: உ. சிவாக.).

நைச்சியம்—நாசியிழைப்புதலுமுத்து. (வழக.).

நைஞ்சு — நைந்து, வருந்தி (உ-ம்.) “நைஞ் சழுது” (கொயிற்று. வியாக்கிர. உரு.).

நைட்டிகதீட்சை—முத்தியவயுர்ப்பினர்க் குச் செய்யப்படுதீட்சை; இது: சத்தியோபிநு வாணதீக்கையெனப்படும். (சி. சி. க: ச. ஞாநப்.).

நைட்டிகப்பிரமசாரி—மரணந்தம் விதம் நியமித்தத் தறவியாயிருப்பவன். (நைவச. ஆசாரி. ச0. உரை.).

நைட்டிகம் — ஒருவகைவிதம். (சி. சி. அ: கூஉ. சுவாக.).

நைட்டிகரீ—உருட்டிகப்பிரமசாரிகள். (சி. சி. அ: ரு ஞாநப்.).

நைட்டிகன் — நிட்டைசெய்பவன் (வழக.).

நைட்டிகாரீரியன்—அக்கினிகாரியாதி கன் மங்களின் நிச் சர்வமும் ஞானத்தாலேபண்ணு மாசாரியன். (சி. சி. அ: ரு. சிவாக.).

நைடதம் — தமிழிலும், வடமொழியிலு முள்ள ஒரு காவியம். நிடதசம்பந்தமானது. (அபிதாநகோ.).

நைத்தல்—1. அழித்தல். (உ-ம்.) “நாடுகைத் தலின்” (புறநா. கஉ.). 2. வருத்தல். (வழக.).

நைத்தியம்—நித்தியசம்பந்தம். (வழக.).

நைதல் — 1. தளர்தல். (உ-ம்.) “கிலம்பா விடைவைவதுகண்டு” (திருக்கோ. ககச.). 2. வருத்தல். (உ-ம்.) “நினைந்துருகுமடியாரை நையவைத்தார்” (தேவார. திருநல்லூர். க: திரு நாவு.) நைதல் ஈண்டுக்கருவி கொடுங்கலெ ன்க. அன்றி, நைய என்பதற்கு அவசமாக என்றுமாம். (சிந்தா.).

நைதிகை—மூல்லை. (வைத்தியபரிபா.).

நைந்திகை—மூல்லைக்கொடி. (வைத்தியபரி.).

நைநையெனல்—இதழ்ச்சிக்குறிப்பு. (வழக.).

நெய்பாணி—அடுக்குமல்லிகை. (வைத்திய பரிபா.)

நெய்சம்—நைமிசாரணியம். (உ-ம்.) “சேடாத்திரிநைமிசமருணை” (சேதுபு.சேதுபல. சு)

நெய்சர்—சிவலோகத்திலுத்தரதிசையோலக்கஞ்சேவிக்குந் துவாதசமுக்கிய தேவதைகளிலொருவர். (வி-ணி.)

நைமிசாரணியம்—பிரமதேவரால்விடுக்கப்பட்ட சக்கரமோயந்தகாடு. (உ-ம்.) “நைமிசாரணியத்தருள்கூருதமுநியடைந்தான்” (கூர்மபு. இந்திரத். உ.) [நைமிசம் - நேமிசம்பந்தம். ஆரணியம் - காடு.]

நைமித்திகசிராத்தம் — நைமித்திகமாகிய சிராத்தம்; இதனை: (உ-ம்.) “மீதுறுகாமநைமித்திகரித்தமாதிராத்தமளித்தறியேனல்” (சேதுபு. மங்கலதீர். சாகு-ம் செய்யுளிற்காண்க.)

நைமித்திகப்பிரளயம் — நால்வகைப்பிரளயத்தொன்று; அது: பிரமதேவனது பகன்முடிவிலே யுண்டாகும் பிரளயம். அதனால் இருபத்தெட்டுக்கோடி தேவர்களிறப்பர். (கூர்மபு. பிரம. அ. உரை.)

நைமித்திகம் — நிமித்தத்தாலானது; அது: நைமித்திககன்மம். (சி. சி. அ. ச. சிவாக்.) அது, வேதசிவாக்மங்களில் விதித்த மூவகைவழிபாடுகளில் சிவதிக்கைக்கருகரல்லாதவர் விடர் இழி குலத்தவர் அபக்குவர் சைவாசாரநிந்தகர் பாவிகள் இவர்களுய்யும்பொருட்டுச்செய்யும் வழிபாடு. அஃதுதம்சவம். [நித்தியத்தின்ருழ்வுதீர்ச்செய்யப்படுவதாகவினிப் பெயர்த்து.]

நைமித்திகாதிக்காரம்—திக்கைப் பிரதிட்டை. சிவாகம் போதகம் முதலியவற்றிலதிகாரம். (சி. சி. அ. இ. ஞானப்.)

நைமித்தியம்—நைமித்திகம். (வழக்.)

நையம்—அவசமாக. (சிந்தா.)

நையல்—1. துன்பம். (வழக்குப்போலும்.) 2. நையாதேசுள். (சிந்தா.)

நையாயிகம்—நியாயதூலர்மதம். (வழக்.)

நையாயிகமதம்—உருபமாயிருக்கிற பரமானுவே யுலகிற்கு காரணமென்றும் அந்தக்கரணமே ஆன்மாவென்றும் வாதிக்குமதம்; (சி. சி. உ. ஞக. சிவாக்.)

நையாயிகர்—நியாயதூல்கற்றோர். (உ-ம்.) “நையாகரணர்கணையாயிகர்மறை வல் லோர் மறைமுடிசொல்லாய்லோர்” (திருவிளை. உலவா. கக.) கௌதமகணைதமவாதிகளென்பர், இவர்கொள்கையை அபிதானகோசம்பார்.

நையாயிகன்—1. ஆத்மா வியாபியென்றும் புத்திருணமென்றும், ஈசுவரனும் கன்மமும் ஆத்மாவைப்பாசபந்தப்படுத்துமென்றும், சிவன்

நித்தியனாய் எல்லாவியாபாரத்துக்குந் கர்த்தனாயிருப்பானென்றுஞ்சொல்லுகிறவன். (த. நி. பேர. ககஉ.) 2. நியாயசாத்திரி.

நைநுதம்—பகலில்வரும் பன்னிரண்டாமுகூர்த்தம். (கூர்மபு. பிரம. க. விசேட.)

நைநுதன் — நிருகிதிக்கினிருக்கும் தசருத்திரரி லொருவன். (வி-ணி.)

நைநுதி—நிருகிதிசை, நிருகிசம்பந்தம்.

நைவர—இரங்க. (புறநா.)

நைவளம் — 1. குறிஞ்சியாழ்த்திறம். (கு. நிக. கர: கக.) 2. நடப்பாடை. (உ-ம்.) “நைவளம்பமுநிய” (சிறுபா. கக.) 3. நடப்பாகம். (உ-ம்.) “நைவளம்பமுநியபாலைவல்லோன்” (குறிஞ்சி. கசக.)

நைவு — 1. நைதல். உ - தொழிற்பெயரவிகுதி. 2. வியாதி. (உ-ம்.) “நாளு-நைவுகன்றதிரம்” (நைல. பாயிர. க.)

நைவேத்தியம்—தேவர்க்குச் சமர்ப்பிப்பது. (உ-ம்.) “வானெய்துமின்னமுதேயெனனைவேத்தியம்வகுப்பார்” (சிவரக. நைமிச. உள.)

நைவேதநம்—நிவேதநம். (உ-ம்.) “மதுரவர்க்கமோடேசனித்தொகைமணமிருந்த நைவேதநம்” (சிவரக. சுகமுநி. உச.)

நைவேதித்தல்—நிவேதித்தல். (உ-ம்.) “பொற்கிண்ணத்தற்றளவினை வேதித்து” (நைல. நைலவ. சகஎ.)

தொ.

நொ—1. துன்பம். (நன்னூல். பதவிய. உ: உரை.) 2. தெ.நிலைவினைப்பகுதி.

நொச்சி—1. ஒரு செடி; அது: கருநெரிச்சி, நீர்நொச்சி, வெண்கொச்சி எனப் பலவகைப்படும். (உ-ம்.) “குடம்”பார். 2. சிற்றார். 3. மதில். (2, 3-கு. நிக. கக: சகரவெ. கக.)

நொச்சிமாலை—மதில்காப்போர், குடிமாலை. (புறப்பொரு. நொச்சிப்படலம்.) (உ-ம்.) “புறத்தான்றியமாற்றர்க்கோடவின்நொச்சிப்பூ மாலைகுடித்தன்மதில்காக்குத்திறங்குறு மொரு பிரபந்தம்” (தொன்னூல். உஅக. உரை.)

நொச்சி—நொசித்தல்: (வழக்.)

நொச்சித்த—வருத்தின. (சிந்தா.)

நொச்சித்தல்—வருத்தல். (உ-ம்.) “நொச்சித்தவெம்முலை” (சிந்தா. காந்தரு. ககக.)

நொசித்தல்—1. நுண்ணிதாதல். (மணிமேக.) 2. நொசிவு, வருத்தல்.

நொசிப்பு—சமாதி, மனத்தினையொருவழிச் செலுத்தல். (பரிபாடல்.)

நோசிவு—1. துவன்வு. (பதிற்றுப்.) 2. துண்மை. 3. வருத்தம் (2,3-ரு.நிக.அ:கசு,கசு.)
 நோடி — 1. ஒரு கால அளவை; அது: கை விரல் நொடித்தற்றொழிவிற்றிற்றந்த ஒசையது தோற்றக்கேட்டில் நிகழும்காலம். (தொன். துண்மரபு. எ.) இது ஆகுபெயர். 2. கை நொடி. (நன்னூல்.எழுத்தியல்.சரு.) 3. சொல். (ரு. நிக. க0: உ.) 4. தெரிநிலைவிணப்பகுதி. 5. பன்னம். 6. விடுகதை. (உ-ம்.) “பொருளோடு புணர்ந்தநகைமொழியென்பார். (மணிமேக.) (5, 6-வழக்.)

நொடித்தல்—1. அழித்தல். (உ-ம்.) “நொடித்தான்மலையுத்தமனே” (சந்தரமூர்த்தி. தேவாரம்.) 2. கையால்நொடிக்குதல். (உ-ம்.) “நொடித்தருளமுருக்கியபூசனைபுரிந்துதாநசுத்தினோக்கிச்செய்தே” (சிவரக.பசாசமோசன.எ.) 3. சொல்லல். (ரு. நிக. க0: கரு.)

நொடிப்பு — 1. ஒரு கணம். (சிந்தா.) 2. நொடித்தல்.

நொடுநொடுத்தல் — } துக்கியிருத்தல்.
 நொடுநொடிப்பு — } (வழக்.)

நொடை—1. பலபண்டம். (உ-ம்.) “நொடை நவின்மகேஉக்கடைதளவினாக்கழும்” (சிலப். கடலாடி. கசுஅ.) 2. வலை. (உ-ம்.) “நறவுநொடைதொலைச்சி” (பெரும்பா. கச0.)

நொடைமை—வினா. (பதிற்றுப்.)

நொண்டல்—1. நொண்டெல். 2. முகத்தல். (சிந்தா.) 3. விழுங்குதல். (ரு. நிக. க: சு.)

நொண்டி—கான்முடவன். 2. முடம். (வழக்.)

நொண்டெல்—கால்முடக்கப்பட்டுக் குந்தி கட்டத்தல் (வழக்.)

நொத்தல்—வருத்தல். (வழக்.)

நொத்து—தெரிநிலைவிணப்பகுதி.

நொதி — 1. அருவருத்தசோறு. (ரு. நிக. க: உஅ.) 2. தெரிநிலைவிணப்பகுதி.

நொதித்தல்—} கொதித்தல், பொங்கல்.

நொதிப்பு — } (வழக்.)

நொதுக்கல்—நொதுத்தல். (வழக்.)

நொதுத்தல்—அவித்தல். (ரு. நிக. க: உக.)

நொதுநொதுத்தல்—இளக்கக்குறிப்பு. (வழக்.)

நொதுநொதுப்பு — நொதுநொதுத்தல். (வழக்.)

நொதுப்பு—இளக்கம். (வழக்.)

நொதுமல்—அயல். (வன். எச். பரி.)

நொதுமலர்—அயலோர். (பிங்கல. அருசு.)

நொதுமலாளர்—1. அயலவர். (ஐங்குறு.)

2. குறளைக்கூறுவோர். (உ-ம்.) “நொதுமலாளர் பொதுமொழிகொன்னாது” (புறநா. கரு.)

நொந்தகைமை — நொந்திருக்குந்தன்மை. (வழக்.)

நொந்தலை—நொந்தகைமை. (வழக்.)

நொந்தார்—பகைவர். (உ-ம்.) “நொந்தார் குடிச்செல்வார்நொண்மைறுகம்பூண்டார்” (சிந்தா. சீவகன்றுறுவு. கசுஅ.)

நொந்தீவார்—வெறுப்பார். (உ-ம்.) “நொத்தகையெனநின்னைநொந்தீவாரில்வழி” (கலி.எக.)

நொப்பு—ஆட்டின்முலையிற்கற்றிய கட்டிய தடை. ஒரு குழக்குறி.

நொய் — 1. இலேசு. (ரு. நிக. அ: கசு.) மை-விருதிக்கெட்டு நின்றது. 2. குறுணல், நொறுங்கு. (ரு. நிக. எ: சுஉ.)

நொய்து—1. மெல்லிது. (உ-ம்.) “நொய்தல்திரணத்தின்நொய்தாகும்வெண்பஞ்சு - நெடிய தாமிரப்போனுவலுங்கால்” (நீதிவெண்பா.) 2. விரைவு. (உ-ம்.) “கொடியவேதாளமெல்லா-நொய்தினிற்செற்றான்” (சேதுபு. வேதாள. சுஅ.)

நொய்தெனல்—1. மெல்லிதாதல். 2. விரைவிற்குறிப்பு. (பிங்கல. உகசு.)

நொய்மை—1. இலேசு. (உ-ம்.) “அனிச்சுப்போதினதிகமுநொய்ய” (இராமா. பாலகா. கோலங். கசு.) 2. இழிவு. (வழக்.) 3. எண்வகையுறினென்று. (நன்னூல்.உயிரியல். கசு. உரை.) 4. சிறுகியிருத்தல். (உ-ம்.) “யாக்கை நொய்மை” (வன். கசுஉ.) 5. மிருது.

நொய்யபூதம்—குக்குமபூதம். (கைவல்.உக.)

நொய்யரிசி — குறுணல் (உ-ம்) “நொய்யரிசிகொதிபொருது” (வழக்.)

நொய்யவன்—1. எளியவன். 2. பலவீனன். (1, 2-வழக்.)

நொய்யாரி—சீமோர். (உ-ம்.) “குலத்தனில் நொய்யார்சைவதிக்கைகொண்டிடினும்” (அருணகிரிபு. வலம்புரி. எஉ.)

நொய்யெனல்—நுண்மைக்குறிப்பு.

நொய்வு—நொய்மை. (உ-ம்.) “சிறியவென்றிகழ்த்தநொய்வுசெய்வனசெய்யல்” (இராமா. கிட்கிற். அரசிய. கஉ.)

நொருக்கல்—நொருக்குதல். (வழக்.)

நொருக்காய்—குருக்குக்காய், குருக்கு. ஓர் செடி. (வைத்தியபரிபா.)

நொருக்கு—1. நெரிவு. (வழக்.) 2. தெரிநிலை விணப்பகுதி.

நொருக்குத்தல்—1. அடித்தல். 2. நெரித்தல். (1, 2-வழக்.)

நொருங்குதல்—நெரிதல். (வழக்.)

நொலை — } அப்பவருக்கம். (ரு. நிக. சு:

நொலையல் — } உரு.) (பிங்கல. கசுஅ.)

நோவ்வு—1. நொய்மை. (சூ. நிக. அ: கசு.)
2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. வருத்தம். (உ-ம்.)
“நொவ்விடக்குயிலே” (இராமா. சுந்தரகா. சிந்தனைப். உச.)

நொவ்வுதல் — 1. நொய்தால். 2. வருந்துதல். (உ-ம்.) “நொவ்விடைமடந்தைதன்னிருக்கைநோக்கினான்” (இராமா. காட்சி. ருச.)

நொள்ளல்—துளம்பு, ஒருசெந்து. (பிங்கல. ௨௩௧௨.)

நொள்ளை—1. குருடு. (திருவிளை. பரிநரிபா. கசு.) (நொள்ளைக்கண்ணன் என்பது வழக்கு.) 2. நாகரவண்டு. (சூ. நிக. ந: எக.)

நொறில்—1. அடக்கம். (பிங்கல. ௧௧௬௫.)
2. விரைவு. (உ-ம்.) “நொறில்பரித்தடந்தேறும்” (கைடத. போர்புரி. நு.)

நொறுக்கு — 1. அடிக்கை. 2. பொடி.
நொறுக்குதல்—யாக்கல். (1, 2-வழக்.)
நொறுக்குநொறுக்கெனல்—சரமெக்கொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

நொறுங்கல்—1. நொறுக்குதல். 2. நொறுங்கினது. (1, 2-வழக்.)

நொறுங்குதல் — நொய், குடிணல். (சூ. நிக. எ: க௨.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நொறுங்குதல்—பொடியாதல். (வழக்.)
நொன்றி—மான். (வைத்தியபரிபா.)

தோ.

தோ—1. துக்கமுறல். (உ-ம்.) “அருளிலோரெனநோதகாதென” (கோயிற்பு. இரண்யவன்ம. ௧௭.) 2. துன்பம். (உ-ம்.) “நோவஞ்சாதாரோடு” (திரிகடு. கடுக.) (வள். கடுஎ.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தோக்க—நினைக்க. (பரிபாடல்.)

தோக்கப்பிரம் — செய்வினை. (வைத்தியபரி. கருப்பொ.)

தோக்கம்—1. அழகு. 2. எண்ணம். (வழக்.) 3. கண். (சூ. நிக. உ: கசு.) 4. நோக்குதல். அம்-தொழிற்பெயர்விகுதி.

தோக்கல்—காணல். (உ-ம்.) “பக்கநோக்கிப் பலிப்பறித்து” (அரிச்ச. நாட். ௩௮.) 2. காத்தல். (உ-ம்.) “பேசறியவுயிரையெல்லாம்பெற்றுநோக்கி” (சி. சி. பாயிரம்.) 3. தேடிதல். (உ-ம்.) “காதலிநோக்கியுள்ளகைப்பொருள்” (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. ௮௨.)

தோக்கலை—நோக்குதலையுடையாய். (பதிற்றுப்.)

தோக்காடு—நோதல், காடு-தொழிற்பெயர்விகுதி.

நோக்கின்று—நோக்கியது. (புறநா.)

நோக்கு — 1. அழகு. (உ-ம்.) “யாவர்க்கு நோக்கலாப்-பெண்ணினோக்குடையான்” (இரா. மா. கர. ௬.) 2. அறிவு. (உ-ம்.) “துண்ணிதினுணர் தனுமைந்தநோக்கில்” (மதுரைக். நிக. ௩.) எண்ணம். (வழக்.) 4. கண். [இது முதனிலைத்தொழிலாகுபெயர். கருவிப்பொருண்மையதாகிய அம் விகுதிபுணர்ந்துகெட்ட தொழிலடியாகப்பிறந்த பெயரெனினுமாம்.] 5. கிரகநிலைகளினேழாமிடம். 6. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 7. பார்வை. (உ-ம்.) “தேசிகர்நோக்காற்றிமிரத்திருமுயிர்க்கு” (சைவச. பாயிர. ௨௬.) 8. விநோதக்கூத்தனுளொன்று. (சிலப். அரும்பத.)

நோக்குதல்—1. கருதுதல். (உ-ம்.) “ஒன்று நோக்கலருண்வலியோங்கற-என்று நோக்கி நிறுத்துநினைப்பினர்” (இராமா. கரன். ரு.) (ஜங்குறு.) 2. காத்தல். (சி. சி. பாயிரம்.) 3. பார்த்தல். (உ-ம்.) “மன்னவன்மாதைநோக்கி” (பிரமோத். பஞ்சாட். ௨௮.)

நோகு—நோவேன். (புறநா.)
நோஞ்சல்—மெலிதல். (வழக்.)
நோஞ்சி—மெலிந்தவன் (வழக்.)
நோட்டம்—கண்ணோடியறிதல். (வழக்.)
நோண்டல்—நோண்டிதல். (வழக்.)
நோண்டெல் — 1. இளறுதல். (பிங்கல. ௨௧௬௧.) 2. தோண்டல். 3. முகத்தல். (சூ. நிக. க: ௩௨.)

நோதக்க — வெறுக்கத்தக்கன். (உ-ம்.) “நோதக்கநட்டார்செயின்” (வள். ௮௦௫.)

நோதல்—1. துன்புறல். 2. நொந்துசொல்லுதல். “நோதற்க” என்பதிற்பார்.

நோய்—நோகும். (ஜங்குறு.)

நோய்—1. அச்சம். (பரிபாடல்.) 2. குற்றம். (புறப்பொ. வெ.) 3. பிணி. (உ-ம்.) “மழவு நோயற்றகையபலங்களும்” (சிவரக. தேவிநாட்டிய. ௨௨.) 4. வருத்தம். (உ-ம்.) “தரவுறழஞ்சிலைகொளிஇநோய்யிக்” (குறிஞ். கடுஅ.)

நோய்ச்சல்—நோய்கொள்ளுதல். (வழக்.)

நோய்ச்சல்—நோயுறுதல். (வழக்.)

நோய்ச்சலன் —மெலிந்தவன். (வழக்.)

நோய்ச்சி — வியாதிகொண்டு மெலிந்தது, மெலிந்தவன், மெலிந்தவன். (வழக்.)

நோய்ச்சியன்—நோய்ச்சலன். (வழக்.)

நோய்த்தல்—நோய்ச்சல். (வழக்.)

நோய்தீர்க்குமருந்து—உறையென்றுபெயர். (பிங்கல. ௨௭௮௮.)

நோய்ப்பாலஃது — நோயின்பகுதியது. (ஜங்குறு.)

நோய்முகன்—சரி. (சூ. நிக. க: சுரு.)

நோயனுகாவிதி—தேரையர்செய்த ஆரோக்
கியதால். (அபிதானகோ.)

நோயுற்றேழிந்தோள்—உல்லபன் என்று
பெயர். (சூ. நிக. உ: சுசு.)

நோல்—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. வலி
மை. (உ-ம்.) “நோக்கியெ திருநின்றநோலா
ரும்படைவியந்தே” (அருணகிரிபு. அருந்தவ.
கஉரு.)

நோலாதவர்—தவஞ்செய்யாதவர். (உ-ம்.)
“இவர்பலராகியகாரணநோற்பார் - சிலர்பலர்
நோலாதவர்” (வன். உஎ0.)

நோலாதார்—தவஞ்செய்யாதவர். (வழக்.)

நோலாமை—தவமின்மை.

நோலார்—நோலாதவர். (வழக்.)

நோலுதல்—நோற்றல் (உ-ம்.) “புரையற
வேண்டினர்நோலாதொளிகவென” (காதசி.
கரலநிரண்ய கூ.)

நோலை—எட்டகி. (உ-ம்.) “புழுக்கலுநோலை
யும்விழுக்குடைமடையும்” (சிலப். இந் திர.
கஅ.) [சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியர்
என்னுருண்டையென்பர்.]

நோவற்க—நோவுசொல்லற்க. (உ-ம்.)
“நோவற்கநொத்தறிபார்க்கு” (வன். அஎஎ.)
[நோவென்னும்முதனிலைத் தொழிற் பெயர்
நண்டு அதுசொல்லுதற்கணுயிற்று.]

நோவாளி—நோவுள்ளான். (வழக்.)

நோவு—1. நோய் (வழக்.) 2. மஞ்சள்.
(வைத்தியபரிபா.) 3. வருத்தம். (சூ. நிக. அ: சுசு.)

நோற்கிற்பவர்—தவஞ்செய்ய வல்லார்.
(உ-ம்.) “சுடச்சுடரும்பொன்போலொளிவிந்
துண்பஞ்-ரடச்சுடநோற்றிப்பவர்” (வன். உசுஎ.)

நோற்பாள்—கொளந்தி என்றுபெயர். (சூ.
நிக. உ: சுஉ.)

நோற்பு—1. தவம்செய்தல். (வன். உஎ.

நோற்றல்—அதி. கூ.) 2 பொறுத்தல்.

3. விரதமுதல். (கிருவிள. வேதத்துக். கரு.)

நோள்—வலி. (மணிமேக.)

நோன்பு—1. தவம். (சூ. நிக அ: சு0.)
2. விரதம். (உ-ம்.) “பூவநந்தம்வகுத்துநோன்
புமுறைபோற்றி” (சேதுபு. பாவநா. நக.)

நோன்புண—கொய்யதெப்பம். (சிந்தா.)

நோன்மார்—நோற்கைக்கு. (உ-ம்.) “ஆன்
றடங்கறிஞர்செறிந்தனர்நோன்மார்”. (மதுரை.
சஅக.)

நோன்மின்ம்—நோன்மின். இதில் அம்
அசை. (சிந்தா.)

நோன்மை—தவம். (உ-ம்) “விரதநோன்
மைகுலைந்தனர்” (கந்தபு. ததீசியுத். சு0.)

2. பொறுமை. (வன். சஅ.) (சிந்தா.) 3. வலி.
(சூ. நிக. அ: உஅ.)

நோன்றல்—1. தன்எல். (பிங்கல. உகஎஎ.)

2. பொறுத்தல். (உ-ம்.) “உற்றநோய்நோன்
றல்” (வன். உசு. புறநா.)

நோனுது—பொறுது. (உ-ம்.) “சிறுமைநோ
னுது” (குறிஞ்சி. கருஎ.)

நோனுமை—1. தவமின்மை. 2. பொறுத்த
வில்லாமை. (வன். நாணுத்துற. உ.)

நோனார்—1. தவமில்லார். 2. பகைவர்.
(பிங்கல. கசஎ.) 3. பொறார். (சிந்தா.)

நோனுள்—பொறுன். (புறப்பொ.)

நோனுதல்—1. தவஞ்செய்தல். 2. பொறுத்
தல். (1, 2-நோனுமைக்குமறையாகிய தொழிற்
பெயர்.

ப.

ப—1. இருபதில்ஒர்பாகத்தைக்காட்டுமொரு
கீழ்வாயிலக்கருதி. 2. காவல்செய்தல். (உ-ம்.)
“துவாரபன்” துவாரம்-வாயில். 3. குடித்தல்.
(உ-ம்.) “பாதபம்” நீரைக்காலாற்றுகுடிப்பது.
4. வினைச்சொல் வினைத்து எதிர்காலப்பொரு
ளில்வருமோ ரிடைநிலை. (நன். கசசு.) இது:
நடப்பான் என்பவற்றிற்றொடக்கத்தன்போலச்
சந்தியாயும்வரும்.]

பஃறுழிகைக்கோசிகைக்கலிப்பா—பல
தாழிகைகளோடு மற்றையுறுப்புக்களையும்பெற்
றுவருங் கொச்சுக்கலிப்பா. (யாப். காரிகை.
செய்யுள். உ0. உரை.)

பஃறி—1. இரேபதி. (பிங்கல. உசுரு.) 2.
ஓடம். 3. மரக்கலம். (சூ. நிக. எ: நிக, நுஉ.)
படகு என்பர் பட்டினப்பாலையில்.

பஃறுளி—வழம்பலம்பரின்ற பாண்டியனு
லுண்டாக்கப்பட்டதோரஹு. (உ-ம்.) “முன்
னீர்விழி வெடியோன் - நன்னீர்ப்பஃறுளி”
(புறநா. கூ.)

பஃறெடை-பஃறெடைவெண்பா. (உ-ம்.)
‘அடிபலவாய்ச்சென்றுநிகழ்வபஃறெடையாம்’
(யாப். காரிகை. நு.)

பஃறெடைவெண்பா—நான்கடியின்மிக்க
பலவடிகளைப்பெற்றுவரும் வெண்பா. (யாப்.
காரிகை. செய்யு. நு. உரை.) [பல்-தொடை.]

பக்கச்சித்திரை—பூர்வபக்கம், அமரபக்க
மென்னு மிருபக்கங்களிலும்வரும் சுதார்த்தி,
நவமி, சட்டி, அட்டமி, துவாதசி, சுதார்த்தசி
யென்னுந் திதிகள். (உ-ம்) “அளவுறுநான்
கொண்பதாறெட்டாரற்றோழானபக்கம் - விழை
வுறுதிப்பக்கச்சித்திரை” (விதாந. பஞ்சாங்க. க.)

பக்கச்சொல்—துணைச்சொல். (வழக்.)
பக்கதுலை — பக்கத்திலேவருமொரு குலை
நோய். (வழக்.)

பக்கணம்—1. ஊர். 2. வேடர்வீதி. (கு. நிக.
டு: கடு, சக.)

பக்கத்தும்—குட்டுதல். (கொக்கோ.)

பக்கத்தார்—1. அயலவர். (நாலடி. பேதமை.
க0.) 2. இனத்தவர், பட்சமுள்ளவர். (வழக்.)

பக்கபகந்திரம்—குறியின்பக்கத்தில்வருஞ்
சிலந்தி. (வழக்.)

பக்கப்பிளவை—முதுகந்தண்டருகிற்
பிளவை. (வழக்.)

பக்கப்போலி—துணிபொருட்கிடளுதலா
கிப பக்கலக்கணத்திற் குறைபாடுடைத்தாயும்
ஒருபுடையொத்துப் பக்கம்போலத் தோன்று
வது; அது: துணியும்பொருட்கிடளுகாததூஉம்,
துணியும்பொருட்கு ஒருமருங்கிடளுகாததூ
உம், துணிந்தபொருட்கிடளுவதூஉம், துணிந்த
பொருட்கொரு மருங்கிடளுவதூஉம் எனநான்கு
வகைப்படும. (உ-ம்.) “சுண்டிப்பக்கப்போலி
நான்கு” (சி. சி. அளவை. கச. சிவஞா.)

பக்கபாநம்—ஒருபட்சத்திருத்தல். (வழக்.)

பக்கம்—1. அருகு. 2. இடம். (உ-ம்.)

“அரிவையையளித்தோன்பக்கமதடைந்தான்” (பா
ரத. குருகுல. கஉ.) 3. இறகு (உ-ம்.) “நின்
பக்கமாதியொப்பில்சீரங்கமெல்லாம்” (சேதுபு.
பாலோடை. உக.) 4. ஐயுற்றுத்தனியிற் பால
தாசிய பொருளிருக்குமிடம். (உ-ம்.) “பக்கம்,
சுபக்கம், விபக்கமென்பன” (சி. சி. அளவை.
க. சிவஞா.) 5. கூறு. (பரிபாடல்.) 6. சந்திர
னான். (உ-ம்.) “முன்பக்கமிசையிற்பாலும்பின்
பக்கமாவின்னுங்கோமயரசமுமாகாரங் கொண்
டிடலுமாம்” (குத. வான. அ.) 7. சமீபம். 8.
நட்பு. 9. பிரதமமூதற் பதினைந்துநாட்கொ
ண்டகாலம். 10. புறம். (7, 10-வழக்.) (1, 3,
7, 8-கு. நிக. கக: கசரவே. கஉ.)

பக்கரசம்—மது. (வைத்தியபரிபா.)

பக்கரை—1. அங்கவடி. (உ-ம்.) “கலனை”
பார். 2. கலனை. (உ-ம்.) “பட்டிலகுபக்கரை
பனிக்கவரியெய்ட்டும்” (திருவாத. குறிசை
விட்ட. கஎ)

பக்கல்—பக்கம். (பெரியபு. இயற்பகை. எ.)

பக்கவாநம்—பாரிசவாதம். (வழக்.)

பக்கவாயு—பச்சத்தினெருக்கும்வாயு.

பக்காசித்தம்—பட்சமின்மையான் முடியா
தது. (சைவப்பி. கசு.)

பக்கி—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பறவை.
(உ-ம்.) “பாலுணும்புள்ளிப்பிமின்பக்கி” (ஒளி
வி. சத்திரி. கசு.)

பக்கிடுதல்—1. திடுக்கிடுதல். 2. வெடித்தல்.
(1, 2-வழக்.)

பக்கிணி—ஒன்றரைநான். (உ-ம்.) “ஞாதி
யர்க்கும்பக்கிணிமேல்” (ஆசனாச. கடு.)

பக்கித்தல்—பட்சித்தல். (வழக்.)

பக்கிராசன்—கலுழன், பறவைவேந்தன்
என்பதாம்.

பக்து—1. பிளவு. 2. பொருக்கு. 3. பை.
(ஐங்குறு. உஎக.) (1, 2, 3-வழக்.)

பக்துபக்கெனல்—அச்சக்குறிப்பு. (வழக்.)

பக்துவம்—1. தகுதி. 2. பருவம். (ஞானாமிர்.
நாச. உரை.)

பக்துவமாக்குதல்—தகுதியாக்குதல். (வழக்.)

பக்துவமாதல்—1. தகுதியாதல். பெண்கள்
குதுவாதல். (வழக்.)

பக்துவர்—மோக்கபக்குவர்; அவர்: கரும
காண்டிகர், ஞானகாண்டிகர், பத்திகாண்டிகர்.

பக்துவரசம்—சாராயம். (வைத்தியபரி.)

பக்துவாசயம்—பஞ்சாசயத்தொன்று; இது:
நாபிக்குமேலுள்ளது. ஞானாமிர்தம். அ: உரை.)
அன்னம் பக்குவமாகுமிடம்.

பக்துவி—1. பக்குவப்பட்டபெண். 2. பரி
பாகி. (1, 2-வழக்.)

பக்துவிடுதல்—பிளத்தல். (உ-ம்.) “கரவேன்
னும்—பார்தாக்கப்பக்குவிடும்” (வள். க0சு. அ.)

பக்கெனல்—1. அச்சக்குறிப்பு. 2. ஒவிக்
குறிப்பு. (1, 2-வழக்.)

பக—1. ஐம்பத்தோருருத்திரரினொருவர்.
(வி-ணி. உஎஎ.) 2. விட்டுநீங்க. (உ-ம்.) “பகச்
சொல்லிக்கேளிர்ப்பிரிப்பர்” (வள். கஅஎ.) 3.
பிளக்குமாறு. (உ-ம்.) “மண்பகவடித்து” (கூர்ம
பு. தக்கவமி. எக.)

பகட்டு—1. தந்திரம். 2. தெரிநிலைவினைப்
பகுதி. 3. மயக்கம். (1, 3-வழக்.)

பகட்டுதல்—1. மயக்கல். 2. வஞ்சித்தல்.
(1, 2-வழக்.)

பகட்டுக்காரன்—1. எத்தன். 2. தந்திரி.
(1, 2-வழக்.)

பகடம்—தந்திரம். (வழக்.)

பகடி—1. விகடம். (வழக்.) 2. வினை. (உ-ம்.)
“பற்பதமேபகடிப்பகைவா” (திருநா. ந.)

பகடு—1. ஆண்யாண. (உ-ம்.) “பகடுதேர்
புரவிகாலான்பலவகைப்பட்டசேரை—சகடமா
வியுதமாகவகுத்தனன்” (பாரத. பதினோரா. சு.)

2. ஏறுதல். (உ-ம்.) “பகடுநடந்தகூழ்பல்லாரோ
டுன்ன” (நாலடி.) 3. ஏறுமைக்கடா. (உ-ம்.)

“பெருமிதப்பகட்டுக்குத்துறையுமுண்டோ”
(புறநா. க0.) 4. ஓடம். 5. தெப்பம். (4, 5-கு.

நிக. எ: ௫௨.) 6. பெருமை. (உ-ம்.) “உகட்டா
வீன்றகொடுகடைக்குழவி” (பெரும்பா. உசக.)

பகடை — 1. சக்கிலிச்சாதி. 2. குதுதாயங்
களினென்று. (1, 2-வழக்.)

பகண்டை—சில்லையென்னுமொருபறவை.
(சூ. நிக. ந: ௬௦.)

பகதந்தன்—நாகாசுரன்மகன். (உ-ம்.) “ஒழுகு
வெங்கடத்தொருத்தவின்மேல்வருபகதத்தன்”
(பாரத. பதினேழா. கக.)

பகந்தரம்—ஒர் குதநோய். (உ-ம்.) “இரு
மன்மூலம்பகந்தரம்” (தைல. தைலவ. ௬௭.)

பகபடுகளல் — 1. ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு.
2. வேகக்குறிப்பு. (1, 2-வழக்.)

பகம்—1. ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ், திரு,
நூநம், வைராக்கியம் என்னு மறுகுணங்கள்.
(வன். க. குறிப்பு.) 2. காக்கட்டான்கொடி.
(தைலவ. 3. கார்த்தி. 4. கொக்கு. (சூ. நிக. ந: ௬௬.) 5. கொக்குமந்தாரை. (வைத்தியபரிபா.) 6. பெண்குறி. (சூ. நிக. உ: ௮௬.)

பகர்—1. தெரிநிலவீணப்பகுதி. 2. பக்ம்
பாணை. (வைத்தியபரிபா.)

பகர்ச்சி—சொல். (உ-ம்.) “பகர்ச்சிடவார்
பயில்” (ந-தி.)

பகர்தல்—1. சொல்லல். (உ-ம்.) “மங்களம்”
பார். 2. விற்றல். (உ-ம்.) “கொம்மைமூலபகர்
வார்கொண்டாட்டம்” (நல்வழி. ௨௦.)

பகர்நர்—விற்குநர். (மதுரைக்கா.)

பகர்பு—வினாந்து. (உ-ம்.) “பல்வன்ம்பகர்
பூட்டிப்பயனிலம்பைதம்” (கவி. ௨௦.)

பகர்வு—பகர்தல். (வழக்.)

பகரம்—1. அலங்காரம். (உ-ம்.) “பகரமா
மயில்மீசுவரரினைவதுமொருநாளே” (திருப்
பு. ௨௫௮.) 2. ஒரெழுத்து. 3. மினுக்கம்.
(வழக்.)

பகர்ப்பு—மினுக்கு. (வழக்.)

பகல் — 1. அரையாமம். (உ-ம்.) “அரை
யிருள்யாமத்தம்பகலுந்துஞ்சார்” (சிலப். அந்தி
மாலை. ௮௬.) 2. ஒளி, இளவெயில் என்பர் பரி
பாடலில். 3. கூடாமை. (உ-ம்.) “இகலென்ப
வெல்லாவுயிர்க்கும்பகலென்னும்-பண்பின்மை
பாரிக்கு நோய்” (வன். ௮௫௬.) 4. சூரியன்.
(உ-ம்.) “வெயில்காலும்பகன்மதிவெருவற”
(திருவினா. நாக. ௧௦.) 5. திரம். (உ-ம்.) “ஓர்
பகலேயிவனிறந்தனன்” (சிவரக. கத்தரிப்பூ. ௬.) 6. நடு. 7. கடுவுநிலைமை. (உ-ம்.) “பெவதுண்டு
பகலாற்றி” (புறநா. ௬௭.) 8. பகற்போது.
(உ-ம்.) “சலைகாட்டையாயுமுகூர்த்தம்பகல்கங்
குல்” (கூர்மபு. பல்வகை. ௬௬.) 9. பகுத்தல்.
(திருமுருகா. ௬௬.) 10. பிரிதல். (உ-ம்.) “பகச்

சொல்லிக்கேளிர்ப்பிரிப்பர்” (வன். ௧௮௭.) 11.
பிளத்தல். 12. மத்தியாணி, நுகத்திற்சீராணி
யென்பர். (உ-ம்.) “மூரிவெம்பிடர்நுகப்பகற்
றலெக்கொளி” (இரகு நாட். ௧௨.) 13.
முகூர்த்தம். (2, 6, 11, 13-பிங்குல. உசக.)

பகல்வர்த்தி—ஒரு விநோதவிளக்கு. (வழக்.)

பகல்வாயில்—சூழ்த் தி. (உ-ம்.) “புகர்
வெள்ளைநாகர்தங்கோட்டம்பகல்வாயில்” (சிலப்.
கனத்திறம். ௧௦.) [பகற்றேற்றுகிறவாயில்
என்றபடி.]

பகலவன்—1. சூரியன். (உ-ம்.) “பகலவன்
பைம்பொற்றேரேரே” (இராமா. கரன். ௫௨.)

2. பண்ணிநான். (சூ. நிக. ௪: ௬௭.)

பகலோன்—பகலவன். (வழக்.)

பகவதி — 1. தருமதேவதை. (சூ. நிக. ௧:
௬௬.) 2. துறவா. (உ-ம்.) “அகிலதலத்தில்
விதிர்ப்பவருமடந்தேசரிமேற்-பகவதிவ்யயடி
வுணங்க” (சேதுபு. சேவிபுர. ௨௫.) 3. பார்வதி.
(உ-ம்.) “பகவதி” (திருப்பா. காப்பு.)

பகவதிகள்—பூரநான். (சூ. நிக. ௧: ௭௧)

பகவற்கீதை — கிருட்டிணரால் அருச்சுந
னுக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட ஓர் யோக தூல்.
(அபிதா)

பகவன் — 1. அரன். (உ-ம்.) “பகன்றன்
புரமதெய்தல்புதுமைபசோ” (சிவரக. வரலா.
௪௦.) 2. அரி. 3. அருகன். 4. சூரியன். (பிங்
கல ௨௧௦.) 5. பிரமன். (உ-ம்.) “கங்கைச்-
சுமைபாதவம்பகவன்செயச்சென்னிதுளக்கர
னே” (மறைசை. ௬௬.) 6. புத்தன். (2, 3, 5,
11-சூ. நிக. ௧௬: ௧௬ரவெ. ௬.)

பகவான்—1. சிவன். (சூ. நிக. ௬: ௬.) 2.
துவாதசாதித்தரிவொருவன்.

பகவிநுக்கம்—நிலக்கடம்பு. (வைத்தியபரி.)

பகவு—1. பங்கு. (வழக்.) 2. பிளப்பு.
(உ-ம்.) “எட்பகவன்னசிறுமைத்தேயாயினு-
முட்பகையுள்ளதாங்கேடு” (வன். ௮௮௬.) 3.
வெடிப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

பகழி—1. அப்பிற்குதை. (பிங்குல. ௬௫௪௪)

2 அம்பு. (உ-ம்.) “பொங்கழற்பகழி” (பிரமோ.
சிவதாந. ௨.)

பகற்றுகுடு—கூடை. (வழக்.)

பகற்றுகுறி—கவுளப்புணர்ச்சியிற் பகற்காலஞ்
சந்திக்க நியமிக்கமிடம். (நம்பிபக. ௮௧த்தி.
௬௭.)

பகற்பண்—பலிலைபாடப்பெந் தேவாரப்
பண்கள்; அவை: புறநீர்மை, காந்தாரம், கவுசிகம்,
இரக்களம், தக்கேசி, நடப்பாடை, நடராசம்,
பழம்பஞ்சரம், சாந்தாரபஞ்சமம், பஞ்சமம்
ஆகிய பத்துபாடம். (உ-ம்.) “புறநீர்மைகாந்தாரங்

கௌசிகபிந்தன்மே - புகழ்பெறுதக்கேசிகுட்ட
ராகநட்டப்பாடை - நறியபழம்பஞ்சுரங்காரந்தார,
பஞ்சமஞ்சீர்நன்மைதருபஞ்சமச்சோடூரைந்
தும்புத்பண் - னன்றைதக்கராகமொடுபழந்தக்க
ராகமண்சீகாமரங்கொல்லிவியாழகுறிஞ்சியு
மே - சிறியவந்தாளியுமேசுருறிஞ்சுருறிஞ்சியும்
ராச்செல்வழிசெந்துருத்திதாண்டகம்பொது
பண்ணெப்பே" என்னுங்விவிலிச இக்கவி
திருவாவடுதறையாதீனத்திலே தெரிந்தேன்.

பகன் - 1. ஒரு சூரியன்; இவன்: பதினே
ராயிரங் கிரணங்களையுடையவன். (உ-ம்.)
"பசுவன்வழித்திணைபறித்ததொருகை" (கூர்ம
பு. தக்கன்வேள். கூஅ.) 2. பகாசுரன், பக
னென்னுமோரசுரன். வீமனாலிறந்தவன்.
கொக்குவடிவமாகிய ஓரசுரன் சிவபிரானையெ
திர்த்திறந்தவன், கஞ்சனாலனுப்பப்பட்ட கொ
க்குவடிவமானவோரசுரன் கண்ணனாலிறந்த
வன். (அபிதாசிக.)

பகன்றை-1. கிலுகிலுப்பை. (உ-ம்.) "பகன்
றைக்கண்ணிப்பல்லாங்கோவலர்" (ஐங்குறு.
அஎ.) 2. சிவதை. 3. சிந்தில். 4. பெருங்கையா
லென்னுங்கொடி. (சிவப். அரும்பத.) (2, 3-
வைத்தியபரிபா.)

பகா-தூதுவன். (வைத்தியபரிபா.)

பகாங்கும் - பெண்குறி. (சி. சி. சு: கூக.
சிவஞா.)

பகாசுரன் - ஓரசுரன். (பகன்பார்.)

பகாப்பதம் - பகுப்பிறப்பயன்படாப்பதம்.
(நன்னூ. பதவிய. உ.)

பகாப்பொருள் - கடவுள். பிரிக்கப்படாப்
பொருள். நன்னுணர்வாலரிக.)

பகாரம்-1. அலங்காரம் (உ-ம்) "விகார
முறுசூரன்பகாரமுயிர்வாழ்வும்விராசமுறவே
லங்கெறிவோனே" (திருப்பு. கஅசு.) 2. பகரம்.

பகாவின்பம் - வீட்டின்பம் (சிவதரு.)

பகி-பகலில்வரும் பதனைந்தாமுகூர்த்தம்.
(கூர்மபு. பிரமாயு. கூ: உரை.) [விதானமாலே
யுரைகாரர் பாக்கியமென்பர்.]

பகிடி - 1. பரிகாசம். 2. விகடம். (1, 2-
வழக்.)

பகிர்-1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பகுப்பு.
(இராமா. பாலகா. திருவவதார. அஅ.) 3.
பின்பு. (உ-ம்.) "திங்களின்பகிர்வுரைநஞ்சம்"
(திருவிளை. நாக. கரு.) 4. வெடியுப்பு. (வைத்
தியபரிபா.)

பகிர்ச்சி-பகுப்பு. (தொழிற்பெயர்.)

பகிதல் - பங்கிடல். (உ-ம்.) "பாழக்கு
யான்வளர்த்தேன்கிள்ளையைப்பழம்பால்பகிர்ந்
தே" (தனிப்பா. உ-ம். கூஎசு.)

பகிர்விடல்-பிளவாதல். (வழக்.)

பகிரங்கும்-1. பறைப்பின்மை. 2. வெளி.

பகிரண்டம்-1. அடத்தின்வெளி. 2. பே
ரண்டம். (உ-ம்.) "ஆதியாயண்டபகிரண்டத்
தும்புறத்தும்" (அரிச்ச. பாயிர. நு.)

பகிரதன்-சூரியகுலஓரசுரன், கங்கையைவர
வழைத்தவன். (இராமா. பால. அகலிகைப். சக.)

பகிரதி-கங்கை. (உ-ம்) "பாருவகையின
லாளுதற்கிருந்தான்பகிரதிமகன்" (பாரத. குரு
குல. கசு.) பகிரதன்பொருட்டிப்பூமியில்வந்தத
னற் பகிரதியென்றானது.

பகிரோனல்-அச்சக்குறிப்பு. (வழக்.)

பகு-தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பகுத்தல்-1. ஈதல். (உ-ம்.) "வைவேத்தியம்"
பார். 2. பங்கிடல்; இது: வணிகரெண்குணத்
தொன்று. (உ-ம்.) "செழுங்கோள்வாழையக
விலைப்பகுப்பும்" (புறநா. கசுஅ.) 3. வெட்டல்.
(சூ. நிக. கூ: உச.)

பகுதல்-1. கிளைத்தல். 2. பிரிதல்.

பகுதி-1. இயல்பு. [பிரகிருதியென்பதின்
விகாரம்.] 2. ஒருவகைச்சந்தம்; அஃது: அடி
யொன்று ஒன்பதெழுத்தாய்வருவது. (வீரசோ.
யரப். கூக. உரை. 3. சொன்முதனிலை. (நன்
னூ. பதவிய. ச.) 4. பங்கு, பிரிவு. (வழக்.)
5. படை. (பிங்கல. கரு0க.) 6. வேறு.
(நானாமி.)

பகுதிக்கிளவி-பக்கச்சொல். (உ-ம்.) "தகுதி
யும்மழைஞ்ஞந்தழிஇயினவொழுமும், பகுதிக்கி
ளவியுரைநிலையிலவே" (தொல். சொல். கள.
சேநா.)

பகுதிக்கட்டுதல் - 1. இறைகொடுத்தல். 2.
பாசிடெல்.

பகுப்பு-1. பகுத்தல். 2. பகுதி. 3. பிரிவு.
(1, 2, 3-வழக்.)

பகுப்பதம் - பகுக்கப்படுமியல்புடையபதம்.
(உ-ம்.) "பகாப்பதமேழம்பகுப்பதமொன்பதம் -
எழுத்திறுக்கத்தொடருமென்ப" (நன். கக0.)

பகுப்பஞ்சம் - உபநிடத முப்பத்திரண்ட
னென்று. (வழக்.)

பகுவாய் - 1. தாழி. 2. பிழா. 3. பிளந்த
வாய். (உ-ம்.) "பல்பொறிப்பகுவாய்ப்படம்புடை
பரப்பி" (திருவிளை. நாக. கரு.)

பகுளம் - கிருட்டிணபக்கம். (வழக்குண்டு
போலும்.)

பகூதகம் - உலகிலெவ்விடத்தாமடைந்து
நடக்கப் பலமுள்ளவர்களுக்கு நியமிக்கப்பட்ட
-சந்தியாசம். (கைவல். கசுஅ.)

பகை-1. ஆறநரம்பு, மூன்றநரம்பென்பர்.
(சிலப்பதிக.) 2. சத்துருத்தாரம்; அஃது: ஆறு

மிடம். (விதாந. மரபியல். ச. உரை.) 3. தெரி நிலைவினைப்பகுதி. 5. பகைவன். (உ-ம்.) "பகை முன்னர்வாழ்க்கைசெயலும்" (திரிகடு. ச.) 6. விரோதம். (உ-ம்.) "எக்காலம்பகைமுடித்துத் திரௌபதியுக்குழல்முடிக்கவிருக்கின்றா னே" (பாரத. கிருட்டிண. உஉ.)

பகைஞர்—சத்துருக்கள். (இராமா. பாலநா. ககரப். கக.)

பகைத்தல்—பகைகொள்ளல். (வழக்.)

பகைத்தானம்—ஆறுமிடம். (விதாநமா.)

பகைத்தோடை—முரண்டொடை. (யாப். காரி. உறுப். கசு.)

பகைநாயி—நரம்பிசையாற்பிறந்த பொல் லமை; அவை: அகிரிவு, ஆர்ப்பு, கூடம், செம் பகை யெனநான்கு. (சிலப். வேனிற். உஎ, உக.)

பகைநாள்—செய்யுட்பொருத்தம்பொருந்தா நாள். (உ-ம்.) "சொல்லியநாண்மூவொன்பதா கத்துணிந்தொன்று - புல்லியமுன்மைந் தேழ் பொருந்தாலாம்" (வெண்பாப் பாட்டியலிற் காண்க.) இவ்வாறன்றி, ஆகிரைபரணியரலா யிலியமுப்பூரங்கேட்டைதிருவியசாகஞ்சோதி சித் திரைமகமீராரும். சுபசாயித்துக்காகா என்பர்.

பகைப்படல்—விரோதமாதல். (வழக்.)

பகைப்பு—பகைத்தல். (வழக்.)

பகைமுன்னெதிநூன்றல்—பகைவர்க்கு முன் னெதிர்த்தல்; அஃது: எண்வகை வெற்றியி னென்று. இதற்குக்காஞ்சியேய்தலுண்டு. (கு. நிக. கஉ: கூஉ.)

பகைமேற்கெல்லல்—மாற்றாரைப்பொரப் போதல்; அஃது: எண்வகைவெற்றியினென்று. (கு. நிக. கஉ: கூஉ.)

பகைமை—பகைத்தனம். (வழக்.)

பகையாளி—பகைஞன். (வழக்.)

பகைவர்—சத்துருக்கள். (உ-ம்.) "பரிதிதன் பெரும்பகைவர்மேல்விடுத்தலில்" (பாரத. கிருட்டிண. அசு.)

பகைவர்க்கம்—காமம், வெகுளி, கடும்பற் றுள்ளம், மாணம், உவகை, மதம் எனப்பட்ட குற்றங்களாரும். (வன். சச. அதி.)

பகோளம்—வானஉண்டை, வானவட்டம்.

பங்ககிரீடம்—பன்றி. (வைத்தியபரிபா.)

பங்ககாதம்—தாமரை. (உ-ம்.) "பங்ககாத பரிமணக்கொள்பாநூராசகுதுவே" (பாரத. வர ணுவதச். கசு.) பங்கம்—சேறு. சாதம்—உற்பத்தி.

பங்கதை—ஒரு பாலாரிட்ட தேவதை. (வி-ணி. உகஅ.)

பங்கணி—பங்கம்பாளை. (வைத்தியபரி.)

பங்கப்பிரபை—ஏழுநகர்களுள்ளொன்று. (சித்தா. முத்தி.)

பங்கம்—1. அழிவு. (உ-ம்.) "அற்பங்கமுற வருமருணன்" (இராமா. சடாயுகாண். அ.) 2. சூறம். (உ-ம்.) "பங்கமில்சீரருண்முறிக்குப்" (கோயிற் பு. பாயி. உசு.) 3. சேறு. (உ-ம்.) "பங்க முகந்தலைமோத" (ம-தி. சுரு.) 4. தோல்வி. (உ-ம்.) "செர்பங்கமுறநிமிரிசையின்சும்மைய" (இராமா. சடாயு. அ.) 5. பின்னம். 6. முட்டம். அம்—சாரியையென்க 7. உத்திரம். 8. வெட்கம். (திருவிளை. தருமிக்குப். அஉ.) (5, 7, 8 கு. நிக. கசு: வகரவெ. ச.)

பங்கம்பாலை—பங்கம்பாளை.

பங்கம்பாளை—1. ஆகிதின்னாப்பாலை 2. வட்டத்திருப்பி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

பங்கயம்—1. தாமரை. (உ-ம்.) "உனையு மடர்த்தபங்கயம்" (ம-தி. கூக.) 2. தாமரைவடி வினதாகிர ஒருவகை ஆயுதம். (உ-ம்.) "மணி மலர்ப்பங்கயந்தண்டம்" (கந்தபு. விடைபெறு. கூக.)

பங்கயன்—பிரமன். (உ-ம்.) "பங்கயன் முகுத்தனம்பரமென்றுன்னியே" (கந்தபு. கட வுள்வாழ். தி.)

பங்கயநாள்—உரோகணி. (உ-ம்.) "சத்தமி பஞ்சமிபங்கயநாள்" (விதாந. குணகுண. கூ.)

பங்காரம்—பொன். [தெலுகு.] வங்கார மெனவும் வரும்.

பங்காளம்—1. ஒரு தேயம். வங்காளம் ன்னவும் வரும். 2. ஒரு புருஷராகம்; இதன்: மனைவிகள். தந்தியாசி, காமப்போதி, கௌளி, அதிதேவதை. விராயசர். (வி-ணி. உகக.)

பங்காளி—பங்காளி. (வழக்.)

பங்கி—1. ஆண்மயிர். (உ-ம்.) "விந்தாசலத் தின்மிகைபெற்றிலக்கமிளிர்நங்கிவெங்கதமி கும்—கொந்தாரழற்கு" (ஏகாதசி. உருக்குமாங். சஉ.) 2. கஞ்சா. (உ-ம்.) "பங்கிச்சாற்றாட்டி" (தைல. தைலவ. கரு.) சடைக்கஞ்சாவுக்கும் பெயர்கூறுவர். 3. சர்திலிங்கம். (வைத்தியபரி பா.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. பிறமயிர். (கு. நிக. உ: கரு.)

பங்கிகவாசம்—நண்டு. (வைத்தியபரிபா.)

பங்கிதேல்—பகிர்தல் செய்தல். (வழக்.)

பங்கித்தல்—பங்கிவிதை—கஞ்சாவிதை. (வைத்தியபரி.)

பங்கிடு—பங்குசெய்தல். (வழக்.)

பங்கு—1. கூறு. 2. சரி. (உ-ம்.) "சகட்டி னைப்போழ்ந்துபங்குவேறினும்" (பிரமோ. க: உ.) 3. பாகம். (உ-ம்.) "பங்குலவுகோதையுந் தானும்" (திருவாச. திருப்பொன். கூ.) 4. பாதி.

5. முடம். (4, 5-பிங்கல, கௌசக.)

பங்குசம்—தலைக்கோலம். (பிங்கல.கஉ௦உ.)
பங்குநன்—அருச்சுநன். (உ-ம்.) “பங்குநன்
பெருந்தீர்த்தநீர்ப்படிவதற்காக” (பாரத. அருச்
சுநன்நீர். சுஎ.)

பங்குநீ—1: உத்திரநட்சத்திரம். (உ-ம்.)
“உலக்கையதனெடுபங்குநியந்தத்திற்கு” (விதா
ந. குணகுண. உக.) 2. ஒரு மாதம், பங்குந
என்னுமாரியபதம் தமிழிலே பங்குநினை வழங்
கும் என்பர்.

பங்குபதேல்—பின்னப்படல். (வழக்.)

பங்குரை—அதிவிடயம். “செ”பார்.

பங்குரம்—1. அதிவிடயம். 2. மரமஞ்சள்.

1, 2-வைத்தியபரிபா.)

பங்கேசம்—தாமரை.

பங்கேருகம்—தாமரை. (உ-ம்.) “பங்கே
ருத்தமலர்” (அரிச்ச. மயா.உ. உச.)

பச்சடி—ஒரு கறி. (பிங்கல. கசஉரு.)

பச்சரிசி—1. அம்மான்பச்சரிசி. (உ-ம்.)
“பிரமிவிளாபச்சரிசிபீளைசங்குலேனை” (தை.
தைலவ. ககரு.) 2. அவியாமற்குத்தினவரிசி.
(உ-ம்.) “பச்சரிசிப்பொங்கல்” (வழக்.)

பச்சன்னியம்—மரமஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

பச்சாதாபம்—1. இரக்கம். (வழக்.) 2.
செய்தகுற்றத்திற்கு மன்னஸ்தாபம். (உ-ம்.)
“கூறுமறையருட்டிடலென்றத்தேபச்சாத் தா
பமெய்தி” (சுவரக. பாக்கிய. கூ.)

பச்சியம்—1. பின். 2. மேற்கு. (உ-ம்.)

“பச்சிமத்தடைந்தபரிசி” (சுவரா. உற்பல. உச.)

பச்சிலை—1. ஒரு மரம். (உ-ம்.) “பச்சிலை
மதுரஞ்சடை” (தை. தைலவ. ககரு.) 2. பச்சை
யிலை. (திருவிளை. இசைவாதுகெ. கச.)

பச்சிலைப்பாம்பு—ஒரு பாம்பு. (வழக்.)

பச்சிலையோணை—பச்சோந்தி. (வழக்.)

பச்சிறைச்சி—பச்சைவிறைச்சி, வேலா
விறைச்சி. (வழக்.)

பச்சேனல்—பச்சையாயிருத்தல். (வழக்.)

பச்சேனவு—சரம். (வழக்.)

‘பச்சை—1. அவியாதது. 2. இளமை, பச்
சைப்பிள்ளை. 3. சரம். 4. உடம்பிற்குத்தம்
பச்சைக்கோலம். 5. ஒருகிறம், பசுமை. (உ-ம்.)
(உ-ம்.) “பச்சையாலிலையோ” (பாரத. திருட்டி.
அ௦.) 6. ஒருபுதர்; அது: வாசனைப்புதர். 7.
தோல். (உ-ம்.) “பச்சைநல்லாயிழ்” (புறநா. ககச.)
8. பச்சைக்கற்பூரம். (தை. தைலவ. கச.)
9. பண்டம். (சிந்தா. கார்த்தவ. ககரு. உரை.)
10. புதன். 11. மரசுதம். (உ-ம்.) “பைஞ்சுட்
ரெறிக்கும்பச்சை” (திருவிளை. நான்மா. க௦.)
12. வங்காளப்பச்சை. (தை. தைலவ. ககரு.)

73. விட்டுணு. (1, 2, 3, 4-வழக்.) (6; 10;
13-பிங்கல. கௌசக.)

பச்சைக்கருப்பூரம்—ஒருவகைக்கருப்பூரம்.
(வழக்.)

பச்சைக்குதிரை—சூரியனுடைய பசுங்
குதிரை. (உ-ம்.) “ஞாலங்காவனுடையவ்னெரு
நாட்பச்சைக்கோடசநிகரப்ப” (சே. துபு. வே
தாள். சரு.)

பச்சைக்கோம்பு—இஞ்சி. (வைத்தியபரி.)

பச்சைநாடன்—ஒருவிதவாழை. (வழக்.)

பச்சைநாபி—ஒரு மருந்து. (வழக்.)

பச்சைநிறநீர்களை—தருசி. (வைத்திய
பரிபா.)

பச்சைப்பசேரேனல்—மிருபசுமையா
யிருத்தல். (வழக்.)

பச்சைப்பயறு—பசும்பயறு, பசிப்பயறு.
(வழக்.)

பச்சைப்பாம்பு—பச்சிலைப்பாம்பு. (வழக்.)

பச்சைப்பாலன்—இளங்குழந்தை. (வழக்.)

பச்சைப்புழ—ஒருபுழ. (வழக்.)

பச்சையன்—கிருமால். (வழக்.)

பச்சைவில்—1. இந்திரசது, 2. மன்மதன்
வில். (1, 2-வழக்.)

பச்சோந்தி—கோம்பி. (பிங்கல. உரு.அ.)

பசுத்தல்—1. காமமுதலியவற்றால் பொன்
னிறப்புள்ளியுண்டாதல். (உ-ம்.) “உங்களைக்
கம்பித்தியைப்போற்பசுப்பதுரை செய்யுமே”
(புசலூரந்தர. நங்கனங்குமன்ற முதற்குறிப்
புக்கவியிலுதி) 2. பசுமையாதல்.

பசுந்து—1. பச்சைவண்ணமாய். (உ-ம்.)

“ஒளிறுபசுந்துதோன்றி” (திருவிளை. யானை
யெய். உஎ.) 2. பொன்னிறஞ்சொண்டு. (சிலப்
பதி.)

பசுப்பல்—பசுப்புதல். (வழக்.)

பசுப்பு—1. பச்சைநிறம். 2. பச்சை. (திரு
வள். பசுப்புறுபருவரல். க௦.)

பசுப்புதல்—மயக்கல். (வழக்.)

பசுபசுத்தல்—தினவெடுத்தல். (வழக்.)

பசுபசுப்பு—பசுபசுத்தல். (வழக்.)

பசுபசுனல்—பசுபசுத்தல். (வழக்.)

பசுமந்திரம்—மரமஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

பசுலை—1. கர்மமுதலியவற்றால் உண்டாகும்
பசுப்பு. (உ-ம்.) “வித்தற்குபுருவெற்றிவெயர்
வரப்பசுலைவீம்” (இராமா. உலாவியல். ககரு.)

2. னொழுவயலைக்கிரை. (பதார்த்த. சிந்தா.
சுருச.) [வயலை-பசுலையென மருவிற்று.] 3.
பொன்னிறம். (உ-ம்.) “பாழூர்நெருஞ்சிப்பசுலை
வான்பூ” 4. வருத்தம். (முல்லைப்பாட்டு.)

பசவ்வியம்—புல். (வைத்தியபரிபா.)

பசுள்—பலாமரம். (வைத்தியபரிபா.)

பசுளி—ஒரு கீரை. (வழக்.) வழவழப்பும் புளிப்புமுள்ளது.

பசுளை — உசுளைக்கோடி; அது: கொழிப் பசுளை அல்லது வெள்ளைப்பசுளை, சிவப்புப் பசுளை, துலக்கப்பசுளை அல்லது கோழிக்கீரை, பேய்ப்பசுளை, வழக்கைப்பசுளை எனப் பல வகைப்படும். (வைத்தியபரிபா.)

பசுறை—சிறுபசுலைக்கீரை. (பதார்த்த. சிந்தா. சுருதி. உரை.)

பசாசம் — 1. இணையாலிணக்கைமுப்பத்து மூன்றுவகைகளுள்ளன; அது: பெருவிர லுஞ்சுட்டுவிரலுமன்றி ஒழிந்த மூன்றுவிரலும் தம்மிற்பொவ்விந்நிற்பது, அஃது: அசல்ப பசாசம், முகநிலைப்பசாசம், உசுநிலைப்பசாச மென மூன்றுவகைப்படும். (சிலப். அரங்கே த்று. 18. உரை) 2. இரும்பு. (உ-ம்) “காந்தக் கண்டபசாசத்தவையே” (சிவஞானபோ. இ.) 3. பேய். (உ-ம்.) “மபாநம்” பாள்.)

பசாசன்—பேயன். (வழக்.)

பசாசு—பேய். (சூ. நிக. க: சுரு.)

பசாநம்—ஒருகெட. (வழக்.)

பசாள்—சந்தை. [பாள்சி.]

பசி — 1. உணவவத்தகிக்கும் அக்கிரி. 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. பசித்தல். (உ-ம்) “பவகோடிமுனைத்தினிலும்பசிப்பிணியாநிட ருழந்து” (சிவரக. பசாசமோசன. 10அ.)

பசித்தல்—பசிகொள்ளல். (வழக்.)

பசிதம் — திருந்து. (சைவவி. கூ.) [சிவத் தவத்தைவிளக்கலாற் பெற்றபெயர்.]

பசிப்பாடி—உடம்பு (உ-ம்.) “பசிப்பாழி மூலமுற்பார்” (சைவச. பொது. 10க.)

பசிப்பு—பசித்தல். (மணிமேக.)

பசிரி—ஒப்பூடு; அது: குதிரைப்பசிரி, பெரும் பசிரி, வரட்பசிரி எனப் பலவகைப்படும். (சூ. நிக. ச: 100) —ல் பாவிரியென்றுபெயர்கூறுவர்.

பசு — 1. அநாதிபாசபந்தமுடைய ஆன்மா. (சைவப்பி. 10க.) [பசு-பந்தித்தல். உ-செயப் படுபொருள் விருதி.] 2. ஆன். (சூ. நிக. க: 100.) 4. யாகத்துக்குரிய ஆடு. (உ-ம்.) “சாகபசுநியா யம்” பாள்.

பசுகாயத்திரி — பலிவிடப்படு மிருகத்துக் குபதேசிக்கு மந்திரம்.

பசுங்கதித்தே — சந்திரன். (சூ. நிக. க: 100.)

பசுங்கரந்தை — பச்சைக்கரந்தை, ஒரு பூண்டு. (வழக்.)

பசுந்தழவி—இளம்பிள்ளை. (உ-ம்.) “ஒரு வாதபசுங்குழவியுடனிருத்தி” (திருவிளா. பழி பஞ். எ.)

பசுங்கோடி—அறுகு. (வைத்தியபரிபா.)

பசுங்கோற்றன்—ஒருகொற்றன், ஓர் பூடு.

பசுங்கோரை—ஒருபூல். (வழக்.)

பசுஞாநம் — மனமுதலிய நான்குங் கண் ணுக்கு விளக்குப்போல உயிர்க்குக்கருவியாய் வேறுநிற்பனவென்றறிந்து நீங்கின்று இவற் றைக்கொண்டறியுங் கருத்தாவினுண்மையா ராயந்தார்க்கு இனிதுவிளங்குவதாகிய ஆன்ம சொருபஞாநம். (சி. சி.)

பசுண்டி—சீரகம். (வைத்தியபரிபா.)

பசுந்துவம்—ஆன்மத்தவம்.

பசுநரிசநம்—ஆன்மதரிசநம். (சித்தா வழக்.)

பசுதருமம்—1. இட்டிமுதலியதருமம். (காஞ் சிப்பு. சத்தாநாப். எ.) 2. முப்பத்திரண்டறம். (காஞ்சிப்பு. கழுவாய்ப். உகஅ-ஆவதுகவிமுதல், உகக-ஆவது கவிவரை காண்க.)

பசுதன்மம் — ஆன்மபுண்ணியம், இட்டி முதலிய தருமம் (உ-ம்.) “ஒருபகவன்மேனார்- முன்னர்செய்தபசுதன் மந்தன்னில்” (சிவரக. பசாச. உ0.)

பசுத்தலை செவ்வித்தலை. (உ-ம்.) “பசந் தலைமூரல்பாலொடும்பெறுகுவீர்” (பெரும்பா. ககஅ.)

பசுநா—பராய்மரம். (சூ. நிக. ச: உ0.)

பசுநீகாரம்—ஆணைமலம். (ஞானமீர்தக் கட்டளையிற் காண்க.)

பசுபந்—செவன். (உ-ம்.) “பர்லலோசநன்” பாள்.

பசுபந்தம்—ஒரு யாகம். (வழக்.)

பசுபுண்ணியம்—ஆன்மக்கட்குச்செய்யுந் தருமம். இட்டியாதிதருமங்களும், முப்பத்தி ரண்டு தருமங்களுமாம். முறையே (காஞ்சிப்பு. சத்தாநாப். எ-ஆவது கவியிலும், கழுவாய்ப் பட. உகஅ-ஆவது முதல், உகக-ஆவது கவி வரையிட்டுந் காண்க.)

பசுபோகம்—விடயவிம்பிதமாகிப் போக ருபமாகிய புத்தியின் சாயையின் சம்பந்தத்தி னாலே பசுவின் சிந்தையிலாகின்ற உணர்ச்சி விளக்கம், அப்போகஞ் சுகமுந் துக்கமுமென விருவகைப்படும். (சைவப்பி. 10க.)

பசும்பதம் — விளைந்தநெல்லும் பறிக்குங் காய்களும்; இதற்கு அரிசியும் கறியுமென்று பெயர். (உ-ம்.) “பண்ணியமட்டியும்பசும்பதம் கொடுத்தும்” (பட்டின. உ0க. உரை.)

பசும்பயறு—பாசிப்பயறு. (வழக்.) (வைத் தியபரிபா.)

பசும்பிடி—பச்சிலைமரம். (சூ. நிக. ச: 100.)

பசும்புற்றரை—சாட்டுவலம் என்றுபெயர். (சூ. நிக. இ: உக.)

பசும்பொன்—1. ஒட்டற்றபொன், மாற்று உயர்ந்தபொன். (உ-ம்.) “பாணன்ருடியபசும் பொற்றாமரை” (புறநா. கசக.) 2. கிளிச்சிறை யென்னும் பொன். (மதுரைக். சக0.)

பசும்பி — திருநீறு. (சைவப்பி. ௩௮.) [பாவங்களைநீறுக்கலால்.]

பசுமாந்தகம்—நிலிர்த்திகலையிற் பிருதிவி தத்துவத்திலுள்ள தூற்றெட்டுப் புலங்களு ளொன்று. (சி-வி. கிரி. உக. உரை.) [இது அக்திரிதிக்கிலுள்ள பத்துப்புலங்களு ளொன்று என்று விளங்குகின்றது. (சி.சி. அ: ௭. மறை.)]

பசுமெழுகு—புதுமெழுகு. (உ-ம்.) “பாரு குத்தபசுமெழுகில்” (பட்டினப்பாலை. கசக.)

பசுமை — 1. செவ்வி. (உ-ம்.) “பசுந்தா மரைத்தான்” (திருநாற். உக.) 2. பச்சை. (கு. நிக. அ: உக.) “பசுந்தாட்டாம்பிறைப்பரி தூல்” என்னும், (திருவிளை. திருவால. உ0-ம் செய்யுட்பாகத்திலுள்ள பசுமையென்ப தற் கு இளமையென்று பொருள்கூறுவர்.)

பசுமையெனியுப்பு—விரையலுப்பு. (வைத தியபரிபா.)

பசுவம்—கோரோசனை. (வைத்தியபரிபா.)

பசுவின்றக்காரி—ஒருபூண்டு. (வைத்திய பரிபா.)

பசேரேனல்—பச்சைநிறமாயிருத்தல். (உழத்)

பசை—1. ஒட்டிம்பசை. (உழத்.) 2. செந் தளிப்பு. (உ-ம்.) “சுரான்மெழையின்றிப்-பசை வில்கருப்புஉரத்தளர்வான்” (சேதுபு. வேதா. ௨0.) 3. தெரிநிலைவினைப்படைதி. 4. பற்று. (திருவிளை. அன்னக்குழியும். ஏ.)

பசைநூரம்—காரங்கூட்டியபுலசை. தட்டார் குழுஉக்குறி.

பசைதல்—அன்புகொள்ளல். (உ-ம்.) “பசை தல்பரியாதாமேல். நாலடி.)

பசைந்தாரி—சிறேகிதர். (கு. நிக. உ: ௫௨.)

பச்சையாப்பு—பற்றுகியதொடர்ச்சி. (உ-ம்.)

“உன்பாதகமலந்தொழுவேங்கன்பசையாப் பவி ழுப்பணியாயே” (சிந். பதுமை. ஏ.)

பசைவு—1. அன்பு. 2. நப்பு. (1,2-உழத்.)

பஞ்சக்கிலேசம் — ஐவகைக் குற்றங்கள்; அவை: அவிச்சை, அகங்காரம், அவா, விழைவு, வெறுப்பு என்பன. (வன். ௩௮. பரி.) [பஞ்சம்-ஐந்து. கிலேசம் குற்றம்.]

பஞ்சக்கிலேசி — அசுமிதம் - அகங்காரம், அவித்தை, அவா, இராகம், துவேஷம் என்னு மைந்து கிலேசத்தையுடைய புருடன். (சி. சி. உ: ௫௬. ஞாநப்.)

பஞ்சக்குரோசவெல்லை—காசியிலோர்டம். (உ-ம்.) “தேவதேவவிசுவேசசெசுமேழினுக்குந்

குருநாத-பாவநாசமாகாசிப்பதிநாயக நி ன் கிரு பையினால்-ஓவவரியபாதகங்களொழிப்பான் பஞ் சக்குரோசத்தை-ஆவபிரதக்கணஞ் செய்தே ன்ருளாயேன்மெய்யுட்டு” (காசிரகசியம். பஞ்சக்குரோசபிரதட்சணவத்தியாயம்.)

பஞ்சகச்சீரம்—பிராமணர்முதலோர் உடையவரும ஐந்துவகைமடிப்பு. கச்சம் - உஷ்ண னுனி. (வழத்.)

பஞ்சகசாயம்—தேன், நெய், பால், வாழைக் கனி, சர்க்கரை. (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சகஞ்சுகம்—காலம், கலை, நியதி, வித் தை, இராகம் என்னு மைவகைப்போர்வை. (உ-ம்.) “பஞ்சகஞ்சுகன்” பார்.

பஞ்சகஞ்சுகன் — இராகம், காலம், கலை, நியதி, வித்தையாகிய ஐந்து கஞ்சுகத் தையுடைய புருடன். (சி. சி. உ: ௫௬. ஞாநப்.)

பஞ்சகதி—மயூரகதி, மல்லகதி, வானரகதி, விட்பகதி, வியாக்கிரகதியென்று குதிரைகளுக் குச்சொல்லப்பட்ட ஐவகைக்கதிகள். (கு. நிக. ௧௨: ௪0.)

பஞ்சகந்தக்கோத்து — ஞானசத்தியாகிய விஞ்ஞானகந்தம், வாசநாசமுகமாகிய சமஸ்கார கந்தம், சுகபுத்தி, துக்கபுத்தி உபேட்சாபுத்திக ளாகிய வேதநாகந்தம், சந்தசமுகமாகிய சம்ஞா கந்தம், மூர்த்தபூத சமுகமாகிய ரூபகந்தமென் னுமித்தொகுதி. இவை நார்பத்துமூன்று வகைப்படும் (சி. சி. ௪: ௫. ஞாநப்.)

பஞ்சகந்தம் — பெளத்தமதத்தார் கொள்ளு மைந்துகந்தங்கள்; அவை: விஞ்ஞாநம், சமஸ்காரம், வேதனை, சம்னைரூபம் என்னு மைவகைக் கந்தங்கள். (சி. சி. ௪: ௫. ஞாநப். பெரியபுரா. திருஞானசம்பந்த. ௧௧௧௬.) சமஸ்காரம்-செய்கை. சம்னை-குறிப்பு. என் றறிக. கந்தம்-கொத்து அல்லது கூட்டம்.

பஞ்சகந்திகள்—அகவிகை, சீதை, தாரை, திரௌபதி, மண்டோதரி என்னும் ஐந்து கந்தியர். (அபிதாநசி. வழத்.) வேறுகூறுவார்களார்.

பஞ்சகம்—ஐந்தின்கூட்டம். (வழத்.)

பஞ்சகம்மாள்—கண்ணார், கொல்லார், சிற்பர், சச்சர், தட்டாரென்பவர். (சிற்பர் - கல் விசையர் (பிங்கல. எகசு.)

பஞ்சருத்தங்கள்—அயன், அரி உருத்தி திரன், சதாசிவன், மகேசன் என்னுமைவகைக் கருத்தாக்கள். (வழத்.)

பஞ்சகமம்—ஆடாதோடை, சிந்தில், கண் டங்கத்தரி, கையாந்தகரை, பெரும்பலா. (வைத் தியபரிபா.)

பஞ்சகருவி—தோல், துணை, நரம்பு கஞ்சம், மிடறு எஃகருவிகள். (பிங்கல. ௩௧௬.)

பஞ்சகலியாணம்—(அருகசு) சுவாக் காவதரணம், மந்திராபிடேகம், மகாப்பிரஸ்தாநம், கேவலோற்பத்தி, பரிநிர்வாணம் என்னு மைவகைக் கலியாணங்கள். (திருதாற். ச. உரை.)

பஞ்சகலாசுத்தி — பஞ்சகலைகளாலாகுஞ் சத்தி. (சி. சி. அ: நு. ஞாந்.)

பஞ்சகலாபிமாநிகள் — பஞ்சகலைகளை அபிமாநிக்கும் பஞ்சசத்திகள். (சி. சி. அ: சு. சுவாக்.)

பஞ்சகலியாணி — ஒருவகைத் குதிரை. (உ-ம்.) “தலைவால் வியனு ரமென்ற விம்முன்று — மொருவியவுறுப்போரைந் தினும் சென்றோயுள்ள துபஞ்ச கலியாணி” முன்னடிகளிற்கூறிய வெட்டினுள் மூன்றென்சு. (திருவிளா. நரிபரியா. ௧௧0.)

பஞ்சகலை—ஐவகைக்கலை; அவை: நிவிர்த்தி, பிரகிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியநீதை, யென்பன. (சிவஞானசித்தியார். அ-ஆம் சூத். ௭, ௮, ௯ கவிகளிலுதி.)

பஞ்சகலியியம்—விதிப்படி கூட்டி யமைக்கப்பட்ட கோசலம், கோமயம், தயிர், நெய், பாலென்பவைகளின் தொகுதி (உ-ம்.) “பாறயிரான நெய்யாற்பஞ்சகலிபத்தாலீசற்கு” (சேதுபு. இராமநாத. ௪௮)

பஞ்சகற்பம் — கடுக்காய்த் தேரால், கத்தூரி மஞ்சள், நெல்விப்பருப்பு, மிளகு, வேப்பம் வித்து. (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சகாசம்—ஐந்து வகைக்காசரோகங்கள். (தைவல.)

பஞ்சகாயம்—திரிபலையும், வெங்காயமுந் காயமும். (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சகாலம் — கருப்புக்காலம், அஃகலி”ல குறைந்தகாலம். (வழக்.)

பஞ்சகாசகம்—காயம், வெள்ளுள்ளி, வெங்காயம், கடுகு, வெந்தயம். (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சகாரம்—நவட்சாரம், வவட்சாரம், சத்திசாரம், அவச்சாரம், கதலிச்சாரம் (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சகாவியம்—ஐவகைக்காவியம்; அவை: சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வீரபாபதி, குண்டலகேசி. (வழக்.)

பஞ்சகிருத்தியம்—சிறுட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அதுக்கிரகம் என்னுமைந்தொழில்கள். இவ்வைந்தொழிலும் ஒவ்வொன்றுக்கை வைந்தாய் இருபத்தைந்துபேதமாம். சிறுட்டி; சத்திகளப்படைப்பு, உயிர்ப்படைப்பு, பாசங்களிப்படைப்பு, எண்பத்துநான்கு தூறு யிர யோநிபேதங்கள் நாடோறுஞ்செய்யும்படைப்பு என ஐந்தாம். திதியும், சங்காரமும்; முன்னொன்ன ஐவகையும், வளர்ப்பதுவும், ஒடுக்கு

வதுமாம். திரோபவம்; பிரபஞ்சம் மெய்யாகவும் சிவன் பொய்யாகவுஞ்செய்தல், தத்துவங்களிலே செலுத்தல், தத்துவங்களோடே கூடியதாய்ச்செய்தே யறிவிக்கும்பொருளைக் காட்டாதுவிடல், கன்மமேயுருசிப்பித்தல் என ஐந்தாம். அதுக்கிரகம்; தன்னையுணர்த்து முறைமை, மாணும் மழுவும் சதார்ப்புயமும் திரிநேத்திரமுமாகிய தன்வடிவுகொண்டு முன்னின்று இரட்சித்துவிடுதல், தன் வடிவுகொண்டு மாணிடகை வெளிப்பட்டு இரட்சித்தல், மாணுடர்முதலாயினோர்க்குப் பக்குவமிருதியாலே வேடம் மாறித்தோன்றி மெய்யறிவித்தல், மந்திரமுதலியவற்றிலே அதுக்கிரகித்தல் என ஐந்தாம். (த-பிர. உச.)

பஞ்சகூய்பாட்டகாதநம்—அபரமுத்தித்தாநத்தொன்றாகிய உருத்திரார்பதம். (சிவதரு.)

பஞ்சகூடம் — ஆமை. (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சகோசக்துகை — தேகம்; அது: பஞ்சகோசத்தாலானது. (கைவல்.)

பஞ்சகோசநாதான்மியம் — அந்நமயம், ஆந்நமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞாநமயம் ஆகிய இவ்வைந்தையுந் தானெனல்; இவற்றுள்: அந்நமயகோசநாதான்மியம் — நான் பருத்தேன் இளைத்தேனென்பது. ஆந்நமயகோசநாதான்மியம் — நானறியேனென்பது பிராணமயகோசநாதான்மியம் — எனக்குப்பகிகிறது தாக்கிகிறது என்பது. மனோமயகோசநாதான்மியம்—நான் சங்கற்பித்தேன் விகற்பித்தேன் என்பது. விஞ்ஞாநமயகோசநாதான்மியம்—நான்கர்த்தா போக்தானென்பது. (உபநி. ௩௭.)

பஞ்சகோசம் — அந்நமயம், ஆந்நமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞாநமயம் ஆகிய பஞ்சகோசம் என்பன. (வாசுதே. ௭௮.) [கோசம் போல ஆத்மாவையறியவொட்டாமல் மறைத்த லாற் பெற்றபெயர்.] (சிவஞானசித். ௪. சூத். உச.) கோசம்—உறை.

பஞ்சகோமாதாக்கள்—நந்தை, பத்திரை, சுரபி, சசிலை, சுமலை என்பனவாகிய தெய்வப் பசுக்கள். (கோயிற்று. இரண்யவன்ம. ௪. உரை.)

பஞ்சகோலம்—சித்திரமூலம், சுக்கு, செவ்வியம், கிப்பிலி, கிப்பிலிமூலம் என்பன. (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சகௌடம் — கௌடதேயத்தினைந்து பகுதி; அஃது: உற்கலம், காணுகோபிணம், சாரசந்து, சுத்தகௌடம், மாந்தலை என்பன. (அபிதாநசிந்தாமணி.)

பஞ்சகௌவியம்—பஞ்சகிரவியும். (உ-ம்.) “பாங்கிணற்பஞ்சகௌவியமஞ்செனும்பிர்தம்” (சிவரக. நாரத. ௪.)

பஞ்சசுத்தி—பராசத்தி, ஆதிசத்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி என்னுமைவகைச் சத்திகள்; அவற்றுள்: பராசத்தி, பரசிவத்திலாயிரத்தொருகூறு லட்கள சிவனுடனேகூடிக் கிருத்தியத்தைத் திருவுள்ளத்திலடக்குஞ்சத்தி. ஆதிசத்தி; பராசத்தியிலாயிரத்தொருகூறு வலியையுடைத்தாய்ப் பெத்த முத்திகளில் வியாபிக்குஞ்சத்தி. இச்சாசத்தி; ஆதிசத்தியில் ஆயிரத்தொருகூறு வலியையுடைத்தாய் வடிவைப்பிரேரிக்குஞ்சத்தி. ஞானசத்தி; இச்சாசத்தியிலாயிரத்தொருகூறு வலியையுடைத்தாய் அறிவைவளக்குஞ்சத்தி. கிரியாசத்தி; ஞானசத்தியிலாயிரத்தொருகூறு வலியையுடைத்தாய்ப் பஞ்சகிருத்தியத்தை நடத்துஞ்சத்தி. (சதாசிவரூபம். கூ. உரை.)

பஞ்சசயநம்—அன்னத்துவி, இலவம்பஞ்ச, செம்பஞ்ச, வெண்பஞ்ச, மயிர் இவைகளினுற் செய்யப்படுஞ்சயநம். (சூ. நிக. கஉ: ௪௦.)

பஞ்சசன் — ஓரசுரன். இவனைத் திருமால் கொன்று அவனெலும்பைக்கடைத்து பாஞ்சசந்ரியமென்னுஞ் சங்கமராகக் கொண்டார். (அபிதாநகோ.)

பஞ்சகாதநம்—ஆசுநமும், யோகப்பட்டமும், தண்டும், கமண்டலமும், செபமாலையுமாகிய ஐந்து சாதநங்கள். (சி. சி. பர. மயா. கரு.)

பஞ்சகாதாக்கியங்கள்—ரிட்களமான பஞ்சசத்திகளிடத்திலும் சர்வான் மாக் கருக்கும் கியாநபூசைரிமித்தமாகச் சிருட்டிக்கப்பட்ட ஐந்துசாதாக்கியங்கள்; அவை: சிவசாதாக்கியம், அமூர்த்திசாதாக்கியம், மூர்த்திசாதாக்கியம், கர்த்துரு சாதாக்கியம், கண்மசாதாக்கியம் என ஐந்துவகைப்படும்; அவற்றுள்: சிவசாதாக்கியம் முதல் நான்கு சாதாக்கியமும் இலிங்காகாரமாக வே யிருக்கும். கண்மசாதாக்கியம் ஒன்றுமே சிவலிங்கமும் பீடமுமாயிருக்கும். (சி. சி. உ: எள. மறை.)

பஞ்சகாந்தி—ஒருமந்திரம். (உ-ம்.) “பண்ணமர்பவமானத்தைப்பஞ்சசாந்தியை” (சேதுபு. இராமநாத. ௪௭.)

பஞ்சசிகம்—ரிவிர்த்திகலையிற் பிருதிவி தத்துவத்திலுள்ள தூற்றெட்டுப் புவநங்களு ளொன்று; இது: வாயுதிக்கிலுள்ள பத்துப் புவநங்களு ளொன்றென்பர். (சி-வி. கிரி. உக: அ. உரைகாரர்.)

பஞ்சசிகி — சத உருத்திரரிலே வாயுதிக்கினிருக்கும் சத உருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. உள௦.)

பஞ்சசிகை—சௌளம்பண்ணுதுவிடு மைந்திடம். (வழக.)

பஞ்சசுத்தி — பூதசுத்தி, தாநசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, இலிங்கசுத்தி என்னுமைவகைச்சத்திகள்; அவற்றுள்: பூதசுத்தி, பூதபரிணாமதேகத்தைச்சுத்திசெய்தல் - அஃதாவது, பிருதிவிமுதலிய பஞ்சபூதங்களாகிய வித்துடையதும், படைத்தல் காத் தல்களைச்செய்யும் பிரமவிஷ்ணுக்களால் உண்டாக்கப்பட்ட முளையுடையதும், விருப்புவிவறுப்புச் சோதிட்டோமயாகமுதலிய தருமம் பிரமகத்திமுதலிய அதர்மம், அரித்தம், அசுத்தம், துக்கமென்னுமிவற்றிற்குக் காரணமாகிய மோகமென்னும் இவைகளாகிய வேருடையதும், சத்தகோடி மகாமந்திரங்களாலும் போஷிக்கப்படுவதும், கலேமுதலிய தத்துவங்களாகிய நிலையுடையதும், காரணதன்மாத் திரைகளாகிய மகாசாகைகளும் ஞானேந்திரிய கண்மேந்திரங்களாகிய உபசாகைளருமுடையதும், காரியதன்மாத் திரையாகிய சத்தாதிவிடயங்களைப்பற்றும் வடிவாகிய வியாபாரங்களைத் தளிர்கவடிவதும், புத்திசுணங்களாகிய தன்மம் ஞானமுதலிய எட்டின் விகாரங்களாகிய முன்னாறுபாவங்களின் கூட்டத்தைப் பூவாகவுடையதும், புத்திசத்துவத்திற் றேன்றும் சித்தத்தால் அவதானிக்கப்படும் பொருள்களையே பழமாகவுடையதும், புருடனாகிய பறவையினுலே அதுபவிக்கப்படுவதும், போகவிடயமாகிய சரீரத்தைபுயம், போக கிரியையின் கர்த்தாவாதிய ஆன்மாவையும் இரசமாகவுடையதும், மேனோக்கும் வேருடையதும், கீழ்நோக்கும் கொம்பருடையதுமாகிய சரீர ஆலமரூபத்தைத்தியாரித்து—கும்பகம், பூரகம், இரேசக மென்னுமிவற்றின்பகுப்புகளாற் பஞ்சகலாமந்திரங்களைப் பிருதிவிமுதலிய தத்துவங்களோடிருக்குங் கந்தமுதலிய குணங்களினிலையோடு முறைப்படி சேர உச்சரித்து, பத்திரமுதலியன ஒழிந்த பாவநயினாலும், உலர்ந்தபாவநயினாலுந்தகித்து நீருக்கி, ஒழிந்தபாவநயினாலும், சுத்தாகாச சொரூபாவநையினாலும், சத்தியானனைக்கப்பட்ட மந்திரமயமான வேறு சரீரமுடையவனுக்கித் தன்னிருதயத்திலே துவாதசாந்தத்தினின்றுஞ் சோதிவிங்கமா வாகித்துப் பாவநயினாலுலர்ந்த மலர்முதலியவற்றும் புறம் புபோலருச்சித்து, நாபிகுண்டத்தக்கிரியின் ஞானாக்கிரியைவைத் தோமஞ்செய்து செவர்ப்பணம்பண்ணி அச்சிவனைப் புறத்தேவந்து பூசனைகொண்டருள் அதுமதி கோடலாம். [இதுவேறு பிரகாரமாகவுகூறப்படும்.] தாநசுத்தி: அஸ்திரமந்திரங்களினுலே தாளத்திரயஞ்செய்து அங்குரின்றுமிடையூறகற்றி அஸ்

திரமந்திரத்தால் எம்மருங்குஞ் செலிக்கும் அக்திரிவண்ணமாகிய மதிவையும், கவசமந்திரத்தால் அகழையுஞ்செய்து, சத்திமந்திரத்தால் மேலுங்கேழுஞ் சத்திகளினிறைவாகப் பாலித்துச் சிவலிங்கத்துக்குமுன் மண்டலமிட்டுப் பூமிதேவியைச் சகலாபரணசகிதையாகத் தியானித்த, இருதயமந்திரத்தாற் கந்தமுதலியவற்றைக்கொண்டருச்சித்து அஸ்திரமந்திரத்தினாலே திக்குபந்தநஞ்செய்தலாம். திரவியசுத்தி: சுவர்ணமுதலியவற்றானியற்றிய அருக்கியமுதலிய பாத்திரங்களை அஸ்திரமந்திரத்தாற்கழுவீ வந்தமீர்தமாகிய நீரை வெளவுடந்த இருதயமந்திரத்தானிறைத்துத் திரவியங்களிட்டுப் பஞ்சப்பிராமமுதலிய மந்திரங்களான் முறைப்படிபூசித்துச் சந்திராமந்திரத்தாலபிமந்திரித்துத் திக்குபந்தநமும் அவருண்டருமுஞ்செய்து தேதுமுத்திரைகொடுத்து அருக்கியசலத்தாலே தன்னையும் பூசோபகரணங்களையும் புரோட்சித்து, கவசத்தாலப்பியுக்கணமும் இருதயத்தால் அபிமந்திரித்தலும் கவசத்தால் அவருண்டருமும் தேது முத்திரையால் அமிர்தீகரணமுஞ்செய்து, புஷ்பத்தாலருக்கியநீரெடுத்துத் திருமஞ்சருடத்தின் கணிட்டுத் தேதுமுத்திரை கொடுத்தலாம். மந்திரசுத்தி: தன்னாசநத்திற் சிவாசநமும் மாப்பிற்செவழாந்தியும் நியசித்துச் சந்தநதிலகமிட்டு மூலத்தாற் சிசுசிலே புட்பமிட்டு ஆன்மபூசைசெய்து, குறில், நெடில், அளபெடையென்னும் மாத்திரைகளின் முறைப்படி பிரணவவாதியாகவும் நமோந்தமாசவும் மந்திரங்களை யுச்சரித்தலாம். இலிங்கசுத்தி: ஸ்நானவேதிகையில் விரித்த வஸ்திரத்தினாலே சமீபத்தாசநங்கற்பித்து இலிங்கத்தை யெழுந்தருளப்பண்ணி அந்த ஸ்நான வேதிகையிலவைத்து விதிப்படி பூசித்து, நின்மாலியங்கழித்து, இலிங்கத்தையும் ஆவுடையாரையும் அவம்பிச் சாமாநிபாக்கியத்தாலுஞ் சத்தோதகத்தாலும் அபிஷேகஞ்செய்து, தைலமுதல் அருக்கியசலமீருகமுறைப்படியபிஷேகஞ்செய்து, திருவொற்றாடைசாத்திப் பீடத்திலெழுந்தருளப்பண்ணி ஓர்புஷ்பஞ்சாத்துதலாம். (இப்பஞ்சசுத்தி புறப்பூசையின்கட் பஞ்சசுத்தி.) இனி அகப்பூசையின்கட் பஞ்சசுத்திகளாவன: பூதசுத்தி, ஆன்மசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, இலிங்கசுத்தி யென்பனவாம். அவற்றுள்; பூதசுத்தியாவது: பூதம்-சூக்குமபூதம் என்பது முப்பத்தாறுதத்துவங்கள் நாமமல்ல, அவையனைத்துஞ்சுடம், அவையுந்தாமாகக் காரியப்படமாட்டா வென்றறிதலாம். ஆன்மசுத்தியாவது: அப்படியறிதல்

திருவருளானன்றி ஆன்மபோதத்தாலன்றென்றறிதலாம். திரவியசுத்தியாவது: ஆன்மபோதத்தாற் றுனையறிதற்குச் சேட்டையில்லையென்று கண்டதுகொண்டே ஆன்மாவுக்கறிவில்லையென்றறிந்து, கண்டு கேட்டுண்டெயிர்ந்து நறிவதெல்லாம் திருவருளென்றறிதலாம். மந்திரசுத்தியாவது: ஐந்தெழுத்தைச் சிகராமுதலாகமாறி அதனுண்மையை விசாரித்தறிதலாம் இலிங்கசுத்தியாவது: பதியெங்கும் பூரணமாய்ப் பசுபாசங் ளிரண்டினும் பிரிவறநின்று அவற்றைச் சேட்டிப்பித்துநின்ற தன்மையறிந்து, அத்தலைய சிவம் இலிங்கத்தினுமெழுந்தருளியிருக்குமென் றறிதலாம். (திருவாத. திருப்பெருந்துறை. ௭௦ உரை.) புறப்பூசையிலேசெய்கிற தானசுத்திக்குப் பதிலாக அகப்பூசையிலே ஆன்மசுத்தியென்றார்; அகப்பூசைக்கு ஆன்மா தானமாதலில்.

பஞ்சசூரன் - புத்தன். (வழக்.)

பஞ்சசூரன்—பஞ்சாலாயமெத்தை. (உ-ம்.)

“பத்திமண்டபத்திற் போவார்பஞ்சசூரன் மிசையே போவார்” (சிவரா. விசையை. உச.)

பஞ்சதகம்—பதினைந்து. (வழக்.)

பஞ்சதகம்—அந்தியேட்டிமுதலிய கிரியைகளுனொன்று. (சைவச. பொதுவி. உகக. உரை.)

பஞ்சதகம்—பதினைந்து. (வழக்.)

பஞ்சதகாட்சரி—பதினைந்த்சரத்தாலாய ஒரு மர் விரம். (சி. சி. பாயிர. ஞாநப்.)

பஞ்சதகி—அமாவாசி, பெளர்ணிமை. (உ-ம்.)

“பதினான்கிருளான்குபஞ்சதகிதையின்முதலான” (சைவச. பொதுவி. ௩௨.)

பஞ்சதந்திரம்—1. ஒரு தூல்; அஃது: அசம் பிரேட்சியகாரித்துவம், அர்த்தநாசம், சந்திவிக்காகம், சுகிரலாபம், மித்திரபேதம் என்னு மைவகைத் தந்திரங்களை யுடையது. 2. பரிட்சாதந்திரம், பேததந்திரம், மித்திரகாரியதந்திரம், வஞ்சநாததந்திரம், விசுவாசதந்திரம். (வி-ணி. உக௭.)

பஞ்சதநு — பஞ்சதாரு, கற்பகமுதலியன. (சூ. நிக. ச. உ.)

பஞ்சதன்மாத்திரை—சத்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்தமென்னுமைந்து தன்மாத்திரைகள்; இவை: பூதாதிசுவாங்காரத்திற் றேன்றுவன. (சிவஞானசி. உ. சூத். கச.)

பஞ்சதாரை—சருக்கரை. (வைத்தியபரி.)

பஞ்சதாளம் — ஐவகைத்தாளம்; அவை: சச்சற்புடம், சாச்சற்புடம், சட்டிதாபுத்திரிகம், சம்பத்துவேட்டம், உற்கடிதம் என்பன. (சுந்தேதுலிற்காண்க.) பொருட். நிகண்டிலறிக.

பஞ்சதீரவியம்—1. கோசலம், கோமயம், தயிர், பால், நெய் என்பன. (வழக்.) 2. மலை படுகிரவியம், காடுபடுகிரவியம், நாடுபடுகிரவியம், நகர்படுகிரவியம், கடல்படுகிரவியம் என்பன; இவற்றுள் மலைபடுகிரவியமாவது: மிளகு, கோட்டம், அகில், தக்கோலம், குங்குமம். காடுபடுகிரவியமாவது: தேன்கூடு, தேன், அரசு, மயிற்பீலி, நாவி. நாடுபடுகிரவியமாவது: செந்நெல், சிறுபயறு, கரும்பு, வாழை, செவ்வழிநீர். நகர்படுகிரவியமாவது: அரசன், பித்தன், கருங்குரங்கு, யானை, கண்ணாடி. கடல்படுகிரவியமாவது: உப்பு, முத்து, பவளம், சங்கு, ஒக்கோலை. (சூ. நிக. கஉ: சக, சஎ, சஅ.) காடுபடுகிரவியத்தில் மீதன்கூடு ஒன்றென்றார். பிங்கலத்தில் அதினைக்கிச் சூடாமணியில் இறடியென்றார். இறடி-கருந்தினை. 3. சீரகம், சண்பாப்பூ, கோட்டம், அதிமதுரம், ஏலம் (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சதிராவிடம்—திராவிடம், கர்நடம், கூர்ச்சரம், மகாராட்டிரம், தெலுங்குமென்பன. கர்நடம் - தமிழ்தெலுங்குதேசங்கட்கிடையிலுள்ளது. (அபிதாநபி.)

பஞ்சதீர்த்தங்கள் — ஜவகைத்தீர்த்தங்கள்; அவை: ஆரிடதீர்த்தம், தேவதீர்த்தம், பிதீர்த்தம், மானிடதீர்த்தமென்பன. (சைவச. பொதுவி. சுசு. உரை.)

பஞ்சதுந்துபி—கஞ்சக்கருவி, கண்டக்கருவி, துளைக்கரு, தோற்கருவி, நரம்புக்கருவி, எண்ணுமைவகை வாத்தியம். (கோயிப்பு. நடராச. அ: உரை.)

பஞ்சதூபம் — அகில், கருஞ்சீதாரி, குந்துருக்கம், குங்குல, குடன்கற்பூரம். (சிவதரு.) பஞ்சநடம்—1. ஆமை. 2. புலி. 3. யானை. (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சநகி—உடுப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சநதி—திருவையாறு. (பெரியபு. திருநாவுக். கூகக.)

பஞ்சநமக்காரம்—(அருக) ஓர் நமக்காரம். (சிந்தா. பதுமை. கஉச. உரை.)

பஞ்சநிம்பம்—1. ஜவகைவேம்பு. நல்வேம்பு, மலைவேம்பு, நிலவேம்பு, கருவேம்பு, சிவனார் வேம்பு என்பன. 2. வெப்பிலை, பட்டை, பழம், பூ, வேர் என்றுக்கூறுவர். (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சப்பள்ளி—ஒரு திருப்பதி. (திருவாச. கீர்த்தி. கக.)

பஞ்சப்பிரமாடங்கழித்தி — சதாசிவன். (சி. சி. க: அ. சிவாங்.)

பஞ்சப்பிரணவகலைகள்—அகார, உகார, மகார, விந்துநாதங்கள். (சி. சி. ச: க, ஞாநப்.)

பஞ்சப்பிரமசுடங்கதேவர் — பதினொரு மந்திரதேவர். சைவச. பொதுவி. றுஉஅ. உரை.)

பஞ்சப்பிரமசுடங்கம் — பதினொருமந்திரம். (சைவவி. ககஉ.)

பஞ்சப்பிரமம்—1. சத்தியோசாதம், வாமம், அசோரம், தற்புருடம், ஈசாநம் என்னும் மந்திரங்கள். (வி-ணி. கக.) 2. யசர்வேத உபநிடதத்தொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூ. உசு. உரை.)

பஞ்சப்பிரமமந்திரசரி — சதாசிவன். (கூர்மபு. வருண. கஉ. உரை.)

பஞ்சப்பிரமவடிவு — பஞ்சப்பிரமமந்திரவடிவு. (சி. சி. க: றூக. சிவஞா.)

பஞ்சப்பிரமை — பேதப்பிரமை, கர்த்தவியப்பிரமை, சங்கப்பிரமை, விகாரப்பிரமை, ஜகப்பிரமை என்பன; இவற்றுள் பேதப்பிரமை: பிரமமும் பரமேசுவரனும் வேறென்பது. கர்த்தவியப்பிரமை: கர்த்திருத்துவாதீகம் வாஸ்தவமென்பது. சங்கப்பிரமை: சரிரத்திரய அவிச்சின்னனாகிய ஆத்மாவைச் சங்கனாய்க் காணப்படுகிறது. விகாரப்பிரமை: சகத்துக்குக் காரணமாகிய பிரமத்தை விகாரியென்பது. ஜகப்பிரமை: காரணமான பிரமமன்றி இந்தச் சகத்துச் சத்தியமென்பது. (வாசுதே. ககக.)

பஞ்சப்பிராணன்—பஞ்சபூதங்களின்சேர்க்கையான இரசோருண முதலியவற்றினின்றும் பிறந்து சிரியாதாநபேதங்கவிலி ஐந்து வகைப்பட்டிருக்கும் பிராணவாயு; இஃது: இருதயத்தாநத்திலேநின்று பசிதாநங்களை உண்டாக்கும்போது பிராணனென்றும், குதத்திலேநின்று மலசலவிசர்ச்சநஞ்செய்யும்போது அபாநனென்றும், நாடியிலேநின்று அந்நபாநாகளைப் பசநமாக்கும்போது சமானனென்றும், சண்டத்திலேநின்று மூச்சுவியும்போது உதாநனென்றும், சரிமெங்குநின்று உணவுகளைச் சுவ நாடிகளிலுமிழுக்கும்போதுவியாநனென்றும் பெயர்பெறும். (விசார. ககசு.)

பஞ்சபக—ஜவகைப்பசுக்கள்; அவை: நத்தை பத்திரை, சுரபி, சுசீலை, சுமனை என்பனவாம். (சிவதருமோத். கோபுரவி. கஉஉ.)

பஞ்சபட்சி—1. எழுத்துப்பொருத்தமறியும் ஜத்துபட்சி; அவை: வல்லூது, ஆந்தை, காகம், கோழி, மயில் என்பன. அவைகட்குமுறையே எழுத்துக்கள் அ, இ, உ, எ, ஒ என்பன. (சூ. நிக. கஉ: கஉ.) 2. வைப்புப்பாஷாணமுப்பத்திரண்டினொன்று.

பஞ்சபட்சிக்காதல்—ஒருசாத்திரம். (வழக்.)

பஞ்சபலோதகங்கள் — எலுமிச்சம்பழச்சாறு, குழஞ்சிப்பழச்சாறு, தமரத்தம்பழச்சாறு, நாரத்தம்பழச்சாறு, மாதுளம்பழச்சாறு என்பன.

(சைவச. பொது. நிகச. உரை.)

பஞ்சபாடாணம்—ஜவகைப் பாடாணம்
(வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சபாண்டவர்—பாண்டவினைந்து புத்திரர்; அவர் தருமன், வீமன், அருச்சுனன், நகுலன், சகாதேவன் என்பவர். “பாரதம்”பார்”

பஞ்சபாணம்—மன்மதாத்திரமென்று; அவை: முல்லை, அசோகு, வரசம், சூதம், நீலம் என்பன. அவை முறையே தைக்குமிடம் உச்சி, நெற்றி, நெஞ்சு, முலை. சூய்யம் என்பன. (உ-ம்) “பஞ்சவரினெப்பிறந்தோன்பஞ்சவன் பேரவையெய்திப்பஞ்சபாண-வஞ்சகன்செய்” (பாரத. அருச்சுனனீர். ௩௬.)

பஞ்சபாணை—மன்மதன். (உ-ம்.) “பாதி யிரவிநிற்பஞ்சபாணனார் தம்பகைவனார்க்கமை த்தநந்தவநத்திற்புக்கான்” (சிவரக. அபுத்தி பூ. ௧௧.)

பஞ்சபாணவந்தை — மன்மதாத்திரத்தி லுண்டாமைந்துபாதி; அவை: சுப்பிரயோகம், விப்பிரயோகம், சோகம், மோகம், மரணம் என்பன. (சூ. நிக. ௧௨: ௧௦.)

பஞ்சபாதகம் — ஐந்து துரோகம்; அவை: களவு, கள்ளுண்ண, குருநிலை, கொலை, பொய் என்பன. (உ-ம்.) “பஞ்சபாதகன்” (சூ. நிக. ௧௨: ௩௬.)

பஞ்சபாதகன் — பஞ்சபாதகஞ்செய்வோன். (வழக்.)

பஞ்சபூதச்சுரம்து—தாமுகம், வீரம், கௌரி, வெள்ளை, லிங்கம். (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சபூதம்—ஐந்துபூதம்; அவை: பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம். (சூ. நிக. ௧௨: ௪௨.)

பஞ்சபேதி—அன்னபேதி, மாங்கிசபேதி, சத்திரபேதி, பரிசபேதி, தூமபேதி. (வைத்திய பரிபா.)

பஞ்சம்—1. ஐந்து. 2. கருப்புக்காலம், சிறு விலைக்காலம். (1, 2-சூ. நிக. ௧௨: ௧௩௧௦௦. ச.)

பஞ்சமகாயக்கியங்கள்—பஞ்சமகாயாகம், அக்கிரிகருமம், தேவபூஜை, பிதிர்பூஜை, விருந் தோம்பல், வேதாத்தியயநம். (சூ. நிக. ௧௨: ௧௩௧௦௦. உரை.)

பஞ்சமந்திரதது — சாதகருடைய தியான பூசைகளினிமித்தமாக உபசாரமாய்ச் சிவனுக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட ஐந்துமந்திரமாகிய தேதகம். (சி. சி. ௧: ௧௩: சிவாக்.)

பஞ்சமந்திரம்—ஐந்துமந்திரங்கள். (உ-ம்.) “பஞ்சமந்திரதது”

பஞ்சமம்—ஒரு பண்; அது: தேவாரப்பண் களிலே, பகவ் லேயோதும்பண்பத்திலொன்று. 2. கந்தருவமத்திமத்துலோக்கு அடுத்ததுலோ.

(பெரியபு. ஆராய. உச. உரை.) ௦. சத்தநாளத் தொன்று.

பஞ்சமர்—ஐந்தாஞ்சாதிகாரர்: (வழக்.)

பஞ்சமலம் — ஆணவம், மாயை, கன்மம், மாயேயம், திரோதாநசத்தி என்னுமைந்து மலங்கள். (சி. சி. ௨: அ. ௭. ஞாந்.)

பஞ்சம்—1. அவிட்டமுதலைந்துநாள், அவிட்டபஞ்சமியாம். 2. ஐந்தாந்திதி.

பஞ்சமிலேவவாதம்—சிற்றமுணக்கு. (வைத் தியபரிபா.)

பஞ்சமுகன்—சிவன். (சூ. நிக. ௧: ௭.)

பஞ்சமூத்திரைகள்—1. ஆசாரியர்களுக்குரிய ஐந்து சிந்நங்கள்; அவை: திருநீறு, உருத்திராக்கமலை, பூணூல், உத்தரீயம், உட்டினிடம் என்பன. (சைவச. ஆசாரிய. சநு. உரை.) 2. பதுமம், சங்கம், மகரம், சக்கரம், தண்டமென் னும் ரேகைரூபமான முத்திரைகள். (உ-ம்.)

“திருவடிவிறிருப்பஞ்சமூத்திரையுந்திகழ்ந்தி லங்க” (பெரியபு. மானக்கஞ். உச, மாவிரதச் சமைத்தோர்மேனியிறிரிக்குமடையுள்ள மா கியமுத்திரை)

பஞ்சமூத்திரைகள்—சதாசிவன், மகேசுவரன், ருத்திரன், விட்டுணு, பிரமன் என்பவர். (சி. சி. ௧: ௬௦. சிவாக்.)

பஞ்சமூலம் — ஜவகைமூலம்; அவை: சிறு பஞ்சமூலம், பெரும்பஞ்சமூலம் என விருவகை ப்படும். 1. சிறுபஞ்சமூலம்—திப்பிவிமூலம், சித் திரமூலம், செவ்வியம், சுக்கு, பேரரத்தை என்பன. 2. பெரும்பஞ்சமூலம்—தழுதாழை, பாதிரி, பெருக்குமிழ், வாகை, வில்வம் என்பன. (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சமூலம்—வெள்ளெருக்கு, மாவிலிங்கம், சித்திரமூலம், புனல், முருங்கை என்பன. (வைத்தியபரிபா.) புனல் என்பது வாலுருவை யென்றார்.

பஞ்சமாயகம்—1. கன்மயாகம், செயயாகம், ஞானயாகம், தபோயாகம், தியானயாகம் என்பன. (சிவதரு.) 2. தெய்வவேள்வி, பிரமவேள்வி, பூதவேள்வி, மானிடவேள்வி, தென்புலத்தார் வேள்வி என்பன. (பிங்கல. ௩௬௦.)

பஞ்சமோகம்—அபாவமோகம், பரிசமோ கம், பாவமோகம், மகாமோகம், மந்திரமோகம் என்பன. (வேதா. சூ. ௨௨௮.)

பஞ்சரத்திரம்—ஜவகையிரத்திரம். (உ-ம்.) “மைந்துறுசெம்மணிமுத்துவாள் வைரம் பச்சை யொளிவழங்குநீலமைந்து” (திருவிளை. மாணிக் கம்வி. ஏச.)

பஞ்சரம்—1. ௧௦. 2. செருந்திரமம். (1, 2-சூ. நிக. ௧௧: ௧௩௧௦௦. க.)

பஞ்சராத்திரம் — வைணவமத்தொன்று; அது: சோமுகாசுரன் வேதங்களைக் கவர்ந்தகாலத்துத் திருமாலினால் திரவிலருளப்பட்டனல். (உ-ம்.) “மாசில்பஞ்சராத்திரத்தின்வழி நடப்போர்” (ஏகாதசி. கர்லநிரண்ய. ௧௮.) பாஞ்சராத்திரம் எனவும் வழக்குண்டு.

பஞ்சரிடிகோத்திரம் — அகத்தியர், காசிபர், கௌசிகர், கௌதமர், பாரத்துவாசர் என்பவர்கோத்திரம். (சைவச. பொதுவி. ௪௩௫. உரை.)

பஞ்சரித்தல் — 1. கெடுசிக்கேட்டல். (உ-ம்.) “பஞ்சரித்தத்தாவனமெயன” (திருப்ப. ௫௪௪.) 2. விரிவாய்ப்பேசல். (வழக்.)

பஞ்சரிப்பு — பஞ்சரித்தல். (வழக்.)

பஞ்சநத்திரம் — அதர்வசிகோபநிடதம், அதர்வசிரோபநிடதம், காலாக்கிரிநுத்திரோபநிடதம், கைவல்லியோபநிடதம், சுவேதாசுவதரோபநிடதம் என்னுமைந்துபநிடதங்கள். (கந். நவ. ௧௮.)

பஞ்சலக்கணம் — 1. இலக்கணமைந்து; அவை: எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்பன. 2. புராணபஞ்சலக்கணம்; அவை: “மணித்திரள்படுகடன்மாரிலவரை” பிற-மணிப்பில்பல்லுலகமுந் தத்துவவகையும-மன்னமுன்னொளவகுத்தவிர்த்தநீந்தமும், அன்னவையெடுங்குறுமடைவுமர்வந்தரத் - தியற்கையும்புலவாரிநுடியர்மரபும் மயக்கறமிங் விருவகையினர்சரிதமும் என்னும் புராணவிலக்கணமைந்தே” (கூர்மபு. பாயிரம். உரை.)

பஞ்சலவணம் — ஐவகையுப்பு; கல்லுப்பு, இந்துப்பு, பொட்டிலுப்பு, லீனாயுலுப்பு, கெந்தப்பொடியுப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சலாங்கலதாநம் — ஐந்து கலப்பைகளைக் கொடுக்குந்தாநம். (உ-ம்.) “பஞ்சலாங்கலதாநத்தின்பகுதியைச்சுருக்கிச்சொன்னோம்” (கூர்மபு. தாந. முரை. ௪௪.)

பஞ்சலிகை — சுயம்புலிங்கம், காணலிங்கம், தெய்விகலிங்கம், ஆரிடலிங்கம், மானிடலிங்கம் என்பன. (சிவாலயதரிசனவிதியிற்காண்க.)

பஞ்சலிலை — ஆலிங்கம், சும்பநம், தாடநம், மைதாநம், நகவர்ணனை. (த. நி. போ. உருக.)

பஞ்சலோகம் — 1. ஐந்துலோகம்; அவை: இரும்பு, சுயம், செம்பு, பொன், வெள்ளி. (பிங்கல. ௧௨௪௪.) திரிகடுகு, செவ்வியம், கொடிவேலி யென்று வைத்தியபரிபாடை அகராதியிற்கூறுவர்.

பஞ்சவடி — 1. ஒருதலம்; அது: கோதாவரிக் கரையில் நாகிகாத்திரியம்பகத்துக் கணித்தாயுள்ள ஒருஇடம். (உ-ம்.) “குன்றின்-பாங்கருள்

தாலுறையுள்பஞ்சவடிமைஞ்ச” (இராமா. அகத்தி. ௫௪.) [பஞ்சவடம்-ஐந்துஆலமரங்கள்.] வடத்தையுடையதுவடி. 2. மயிர்ப்பூணால். (பெரியபு. மானக்கஞ்ச. உக.)

பஞ்சவர் — 1. பாண்டியர். (உ-ம்.) “செருமான்பஞ்சவரேறே” (புறநா. ௫௮.) “பஞ்சவன்” பார். 2. பாண்டமக்கள். (உ-ம்.) “பஞ்சபாணம்” பார்.

பஞ்சவர்தூதன் — கிருட்டிணன்.

பஞ்சவலக்கம் — அத்தி, அரசு, ஆல், பூவரசு, வேல் என்பனவற்றின் பட்டை. (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சவண் — பாண்டியன். (உ-ம்.) “பஞ்சவண்டத்தமணரேவிவிட்டமதயானைவிழ” (திருய்ணையானையெய். ௧.) பஞ்சதிராவிடத்தையுமுடையவனென்பர்.

பஞ்சவண்ணக்கிளி — ஓரினக்கிளி; அஃது: ஐந்தவன்னமுடையது. (வழக்.)

பஞ்சவன்னம் — ஐந்துவன்னம்; அவை: கருமை, செம்மை, பச்சை, மஞ்சள், வெண்மை, என்பன (ச. சி. ௧-ஆம் சூத். உஉ. உரை.)

பஞ்சவாசம் — ஐவகைவாசம்; அவை: இலவங்கம், ஏலம், கருப்பூரம், சாதிக்காய், தக்கோலம் என்பன. (உ-ம்.) “பன்னலங்கொள்கனி பலபண்டமும்பஞ்சவாசம்பரிமளகந்தமும்-மின்னலங்கொள்காளாஞ்சிபொற்பன்னயம்” (சிவரக. தேவிநாட்டியம். ௧௫.) (சூ. நிக. ௧௨: ௩௫.)

பஞ்சவாதநம் — அநந்தாசநம், கூர்மாசநம், சிங்காசநம், பத்மாசநம், யோகாசநம் என்பன. (சி. சி. பர. மாயா. ௧௫.)

பஞ்சவாயுக்கள் — கிருகரன், கூர்மன், தநஞ்சயன், தேவதத்தன், நாகன் என்பன. (சி. சி. பர. மாயா. ௧௫.) அபாரன், உதாநன், சமாநன், பிராணன், வியாநன் என்பன. (சைவச. பொதுவி. உக௩. உரை.)

பஞ்சவிஞ்சகீ — இருபத்தைந்து. (ஞானமிர்தம்.)

பஞ்சவிடயம் — பஞ்சப்பொறியினாலியப்படுவன; அவை: இரசம், உருபம், கந்தம், சத்தம், பரிசம் என்பன. (வழக்.)

பஞ்சவிதசாத்திரம் — லௌகீக, வைதீக, ஆதியாத்மீக, ஆதிமார்த்தீக, மார்திரிக மென்பன. (த. நி. போ. ௧௪.)

பஞ்சவிதவட்டகரீகள் — அகிரும்யாஷ்டகர், சூய்யாகும்யாஷ்டகர், சூய்யாஷ்டகர், பெளத்திராஷ்டகர், லோகபாலாஷ்டகரென்னுமிவர். (வி-ணி.)

பஞ்சவில்வம் — நித்தியகன்மநெறியிற் காண்க.

பஞ்சா—மகமதியருடையவிழாக்களிற்கொண்டாடுமொருநிர்நம். (வழக்.)

பஞ்சாக்கரம் — 1. ஜந்தெழுத்து. 2. பஞ்சாக்கரம்; அது: ஜந்தெழுத்தாலாய ஒரு மந்திரம். [பஞ்சாக்கரத்தின் பேதமாகிய எட்டெழுத்து முதலியனவும் பஞ்சாக்கரமெனவும் வழங்கப்படும்.] கொடிக்கவியிற்காண்க. (சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம். காப்பு. சிவஞா. உரை.)

பஞ்சாக்கிரி—1. உதராக்ரிக்ரீ, சூரியதாபாக்ரிக்ரீ, தவாக்ரிக்ரீ, நிதாக்ரிக்ரீ, இரவிக்ரீ, தாக்ரிக்ரீ. (வி-ணி. கருக.) 2. தவஞ்செய்வேர் நிற்குமைத்தக்கிரி; அது: நாற்றிசைக்கும் நான்குதிக்குண்டம் மேலே சூரியன். (சி. சி. அ: கக. மறை.) நிதாகம்—முதிர்வேனில்.

பஞ்சாக்கிரிக்ரீகோடி — வேலிப்பிரண்டை, காட்டுக்கருணை, மரன், புளிநறளை, நறளைக் கிழங்கு. (வைத்தியநூல்களிலிக.)

பஞ்சாங்கிக்ரீமை — ஆமை. (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சாங்கநமஸ்காரம் — கால்கைதலையென்னும் பஞ்சாங்கமும் பூமியிற்படிய வணங்கல். (சிவாலய. ௧௦.)

பஞ்சாங்கபலன் — பஞ்சாங்கநிர்மித்தத்திற்கண்டபலன். (வழக்.)

பஞ்சாங்கம்—1 ஜந்தறுப்புக்கள். (உ-ம்.) “அட்டாங்கபஞ்சாங்கத்திறத்தினொடு நன்று பணிந்தெழுந்து” (சிவரக. கணபதிவந்தனை. ௧௧.) 2. காலத்திங்களாகிய வாரம், திதி, நட்சத்திரம், யோகம், கரணம் என்னுமைத்து. (சூ. நிக. ௧௨: ௩௬.)

பஞ்சாங்கி — பஞ்சாங்கஞ்சொல் வேன். (வழக்.)

பஞ்சாங்குலம்—ஆமணக்கு. (வைத்தியபரி.)

பஞ்சாசுது — ஐம்பது. (சி. சி. உ: ௫௭. சிவாங்.)

பஞ்சாசயம் — ஆமாசயம், இரத்தாசயம், கர்பாசயம், சலாசயம், மலாசயம் என்பன.

பஞ்சாசற்பாவம்—ஐம்பதுபாவம்; அவை: காரணமாயுள்ளது பதினமூன்று, காரியமாயுள்ளது பத்து, இந்திரியபந்தம் பதினொன்று, ஆங்காரம் எட்டி, புத்தி எட்டி. இவைபோகத்துக்குத்தாரகமாகிய புத்தித்துவத்திலே அந்தப் போகத்திற்கேறிக் கண்டான பாவத்தை உண்டாக்குங்குணம்; அவற்றுள் காரணம் பதினமூன்றுவன: ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியமாகிய புறக்கரணம் பத்தும், மனப்புத்தி அங்காரமாகிய மூன்றத்தக்கரணமும். காரியம் பத்தாவன—பஞ்சபூதமும் பஞ்சதன்மத்திரைகளும். இந்திரியம் பதினொன்றுவன—ஞானேந்திரியகன்மேந்திரியங்களும் மனமும், அதங்காரமெட்டாவன—தைசதம், வைகாரிகம், பூதாதி, தமம், மோகம், மகாமோகம், தாமிச்சிரம், அந்ததாமிச்சிரம். புத்தி எட்டாவன—தன்மம், ஞானம், ஸ்வராக்கியம், ஜஸ்வரியம், அதன்மம், அஞ்ஞானம், அவைராக்கியம், அநைஸ்வரியம். (சதாசிவ.)

பஞ்சாசியம் — சிங்கம். (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சம் விரிவு. அசியம்—வாய், முகமுமாம்.

பஞ்சாக்கரி — ஒரு மந்திரம். (த. நி. போ. ௨௧௫.)

பஞ்சாடித்திருக்கை—ஒரு மீன். (ஒருகுழு உக்குறி.)

பஞ்சாணியம்—மரமஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

பஞ்சநியமென்றுங்கூறுவர். (வேறொரு வைத்திய அகராதியில்.)

பஞ்சாத்திகாயம்—ஜந்தவகையான அத்திகாயங்கள்; அவை: சீவாத்திகாயம், அசீவாத்திகாயம், தர்மாத்திகாயம், அதர்மாத்திகாயம், ஆகாசாத்திகாயம் என்பன. (த. நி. போ. ௨௭௪.)

பஞ்சாஸ்திரம்நீராங்குள் — அகோராஸ்திரம், சிவாஸ்திரம், சுரிகாஸ்திரம், பாசுபதாஸ்திரம், வியோமாஸ்திரம் என்பன. (வி-ணி. ௧௧.)

பஞ்சாதாரம்—ஜந்தாதாரம். (சி. சி. அ: ௩௦: ௫௩.)

பஞ்சாந்தகன்—சசுருத்திரரிலே வாயுதிக்கின்றிருக்கும் சதருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. ௨௭௦.)

பஞ்சாநநம்—சிங்கம் பஞ்சம்—விரிவு. ஆநநம்—முகம். (சூ. நிக. ௩: ௨.)

பஞ்சாமீர்தம்—ரசபஞ்சாமீர்தம். (சிவரக. பஸிபீட. ௩.) பலபஞ்சாமீர்தம் சைவவினாவிடையிலிக.

பஞ்சாமிலம் — இலந்தை, எலமிச்சை, நெல்லி, புளியாரை, மாதுளை சேர்ந்தது. ஆமிலம்—புளிப்பு.

பஞ்சாமுதம்—பஞ்சாமிருதம். (வழக்.)

பஞ்சாயி—திரட்கோரை. (பிங்கல. ௨௧௬.)

பஞ்சாயம் — 1. ஜந்தபேரகூடிய நியாயசங்கம். 2. முத்தக்காசு. (வைத்தியபரி.) (வழக்.)

பஞ்சாயுதன்—விட்டுணு. (உ-ம்.) “கிண்ணி... நேமிவலம்புரிவாள் கதைநிலையடைநாயகனும்” (பாரத. பதினமூன்றாம் போர். ௨௨௪.)

பஞ்சார்க்கம்—ஜந்தருக்கம்; அவை: இந்திரவில், தாமம், பரிவேடம், விதிபாதம் என்பன. இவற்றுள்வருந்தோடத்ததைப் பஞ்சார்க்கதோடமென்பர்.

பஞ்சாநுடபத்திரம் — தன்னைப்பத்திரமுதவிய பத்திரங்களில் கொடுத்தவன் வாங்கின

வன் சான்றினரிருவர்வரைபவன் ஆகிய இவ்வைவரு மேவரையப்பட்டிருக்கும் பத்திரம். (மிருச. நடு.)

பஞ்சாலம்—ஒரு தேயம். (பாரதம். திரௌபதிமா. நஉ.)

பஞ்சாவத்தை—ஐந்தவத்தை; அவை: சாகிரம், சுழத்தி, சொப்பநம், துரியம், துரியாதீதம். (சிவஞானசித். ச-ஆம் சூத். நஉ, நக.)

பஞ்சாவயவம்—மேற்கோள், ஏது, எடுத்துக்காட்டு, உபநயம், நிகமம் என்பன. (சி. சி. அளவை. கக. சிவாக்.)

பஞ்சாவரணபூசை — பஞ்சப்பிரமசுடங்கதேவர் பதினொருவரையும், வித்தியேசுரர் எண்மரையும், கணேசுரர் எண்மரையும், உலோகபாலர் பதினமரையும், அவர்களுடைய ஆயுதங்கள் பத்தையும் பூசித்தல்; அது: பிரமாங்குகளைத் தளங்களிலும், வித்தியேசுரர்களைத் தளக்கிரங்களிலும், கணேசுரர்களைப் பீடத்தின்கண்டத்திலும், உலோகபாலர்களைக் கீழ்ப் பீடத்திலும், தசாயுதங்களை ஆகாரசிலையின் மேலும் பூசித்தலாம். இவற்றுள் வித்தியேசுரர் எண்மராவார்: அகத்தர், குஞ்சும், சிவோத்தமர், வகநேத்திரர், வகருத்திரர், திரிமூர்த்தி, சேண்டர், சிகண்டி. கணேசுரர் எண்மராவார்: நந்தி, மாகாளர், பிரங்கி, கணபதி, இடபம், கந்தர், பார்வதி, சண்டர். உலோகபாலர்பதினமராவார்: இந்திரன், அக்கிரி, இயமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், சசாநன், பிரமா, வீட்டுணு. உலோகபாலராயுதம் பத்தாவன: வச்சிரம், சத்தி, தண்டம், கட்கம், பாசம், அங்குசம், கதை, சூலம், பதுமம், சக்கரம். (சைவச. பொதுவி. நுஉஅ, நுஉக. உரை.)

பஞ்சான்மா — அந்தரான்மா, சிவான்மா, தத்துவான்மா, பூதான்மா, மந்திரான்மா என்பன. [திராவிடமகாபாஷியத்தில் அத்துவிதச் சொற்குப் பொருளுரைவிடத்திலே நன்கு காணலாம், ஈண்டுறைப்பின் விரியுமென்க. யான் அச்சிட்டிருக்கிற அத்துவிதவாக்கியத்தெளிவுரையிலுங்காண்க.]

பஞ்சி—1. சோம்பு. 2. தூறு. 3. பஞ்சபூதம். (த. நி. போ. ககஅ.) 4. பஞ்ச. (உ-ம்.) “மருங்குலாரடி-பஞ்சிதேயப்பூண்டன” (கந்தபு திருநாட்டு. ௫௦.) 5. வெண்ணெய் (உ-ம்.) “அவிர்பஞ்சி” (சந்தா. இலக். நஅஎ.) (1, 2-வைத்தியப்பிரபா.)

பஞ்சிகை — 1. கணக்கு. 2. பஞ்சாங்கம். (1, 2-வழக்.)

பஞ்சிநாண்—உபவீதம். (உ-ம்.) “பஞ்சிநாண் கலேதோன்மாற்பு” (திருவிளா. நகர. அக.)

பஞ்சிற்றோடீ—தூணுனி. (சூ.நிக.க.உக.)
பஞ்சீகரணக்கிரமம் — ஒரு பூதரூபத்தை இரண்டாக்கி ஒரு பாதி அந்தப்பூதமாகவேயிருக்க நின்றபாதி நாலாகி எஞ்சிநின்ற நாலு பூதங்களிலும் அந்நியேசம் வியாபித்திருக்கை. (சி. சி. உ: சுரு. சிவாக்.)

பஞ்சீகரணம் — பஞ்சபூதவமிசகூட்டம், பஞ்சபூதங்களாலுண்டான தேகஸ்திதி.

பஞ்சீகிருததூலபூதங்கள்—ஆகாயமுதலிய தூலபூதங்கள் ஒவ்வொன்று இரண்டுபாகமாய் அதில் ஒருபாகம் நிற்க மற்றையொருபாகமும் ஒவ்வொன்று நான்காகி அவ்வப் பாகங்களின் லிசாம்சத்தைவிட்டு இதரபூதங்களுடனே கூடுவது; இந்த ஸ்தூலபூதங்களிடத்தில் ஈசுவர வீட்சண்யத்தால் தூலிரபஞ்சமுண்டாயிற்று. (வாகசே அ.)

பஞ்சீகிருதபூதம் — பஞ்சீகிருததூலபூதம். (உ-ம்) “உரைத்திடுபூதங்களோரொன்றுதன்னிலேநாண்கதாதி — விரித்திடுபூதங்களொருநாண்கினுள்ளுமேவுமதைமெய்மென வே தம்தெரித்திடுமாமுரிவர் பஞ்சீகிருத மென விரித்தரிவார்” (சுடம்பு. பிரகிருதி. கரு. உரை.)

பஞ்சு — 1. குதரோஷோவசநிக்குங் குழுவக் குறியினென்று. (உ-ம்.) “பஞ்செனவுரைசெய்வர்பாலயென்பர்” (கந்தபு. கயமுகனுற்பத்தி. ககஎ.) 2. பருத்தியபஞ்சமுதலியன. (உ-ம்.) “சந்திரகாந்தந்தனைச்சூழ்பஞ்சுதனில்” (சைவச. பொது. ககசு.)

பஞ்சு லீலப்பாணி—தூஞ்சி. (வழக்.)

பஞ்சுரம்—1. ஒருபண், பகற்பண் களிலொன்று, தேவாரத்திற்காண்க. 2. குறிஞ்சியாழ்த்திம். (பிங்கல. ககஎஎ.)

பஞ்சுருத்தான்—ஒரு குருவி. வழக்குப்போலும்.

பஞ்சேந்திரியம்—ஐம்பொறி; அவை: மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்பன. (உ-ம்.) “பஞ்சேந்திரியங்களிலவற்றிமைம் - பன்னுகாதுடல்கண்ணைக்குப்பகர்ந்திடுமூக்கென்றாகு - மன்னவைக்கேளுநெந்திரியப்பேரமையுமாதோ’ (மச்சுபு. பிரமமுக. ௧௦)

பஞ்சை — 1. இரப்போன். 2. பலவீனன். (1, 2-வழக்.)

பஞ்சைக்கியம் — ஐந்துவித ஐக்கியங்கள்; அது: ஈசுவரனுடைய தூலசரீரமாகிய விராட்டைப்பார்த்தால், சேவனுடைய தூலசரீரம்விராட்டிலே அடங்கினபடியால் இவனுக்குத்தூலசரீரமில்லையென்பதும், ஈசுவரனுடைய சூக்குமசரீரமாகிய இரணியகர்ப்பத்தைப்பார்த்தால் இவனுடைய சூக்குமசரீரம்திவடங்கினபடி

யால் இவனுக்குக்குமசரீரமில்லையென்பதும், ஈசுவரனுடைய காரணசரீரமாகிய மாயையையப்பார்த்தால் இவனுடைய காரணசரீரம் அதிலடங்குகிறபடியால் இவனுக்குக் காரணசரீரமில்லையென்பதும், ஈசுவரனைப் பார்த்தால் இவனுமவனிடத்திலடங்குகிறபடியால் இவன் வேறில்லையென்பதும், ஈசுவரசாட்சியாகிய பிரமத்தைப்பார்த்தால் இவன்சாட்சி அதிலடங்குகிறபடியால் அது வேறில்லை என்பதுமாம். (உபநிடதம்.)

பஞ்சையன்—1. எளியவன். 2. பலவீனன். (1, 2-வழக்.)

பஞ்சோபசாரம்—உற்சவாதிகளிலே செய்யப்படும் மூலத் உபசார வகைகளுள்ளொன்று; அவை: மண்சம்பந்தமான கந்தமூலபலன்கள், சுகந்தபுட்பாதிக்கள், பணி காரம், அன்னம், அடைகாயாதிகளென்னும் பார்த்திவோபசாரமும், சலசம்பந்தமான நீர், பால், தயிர், வஸ்திராதிகளென்னும் ஆப்பியோபசாரமும், அக்கிரிசம்பந்தமான உலோகாதி ஆபரணங்கள், தீபங்கள் கண்ணாடியென்னுந் தைச்சோபசாரமும், வாயுசம்பந்தமான தூபம், சாமரம், மயில்விசிறி, யாதிகளென்னும் வாய்வோபசாரமும், ஆகச்சம்பந்தமான மணியோசை, மந்திராதிகள் என்னும் வைகரிய சோபசாரமும். (சிவதரு. க: கூஅ. உரை.)

பஞ்ஞீல்—மக்கட்பரப்பு. (சூ. நிக. உ: அச.) பிங்கலத்திற் பஞ்ஞீலியென்பர்.

பஞ்ஞீலி — திருப்பஞ்ஞீலி என்னுமொரு சிவதலம். (தேவாரத்திற் பார்.)

பஞ்ஞீலம்—கொகுதி. (உ-ம்.) “பண்ணாடுக்கியவெறுபடுஞ்ஞீலம்” (புறநா. சுஉ.) மக்கட் கொகுதியென்பர் பதிற்றுப்பத்தில். பஞ்ஞீலம் என்றுங்கூறுவர்.

பட்கை—பாம்பின் மேல்வாயினோர்பல்; அது: காளி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பட்சகன்—பேருண்டியன். (வழக்.)

பட்சணம்—தீன்பண்டம். (வழக்.)

பட்சணி — 1. உண்போன். 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. (1-வழக்.)

பட்சணித்தல்—உண்டல். (வழக்.)

பட்சணியம்—உண்ணத்தகுபொருள். (வழக்.)

பட்சணை—இரை. (வழக்.)

பட்சதாபம்—பரிதாபம். (வழக்.)

பட்சநீர்த்தேசம் — இடத்தைக்குறித்தல். (சி. சி. நு: க. சிவாக்.)

பட்சபாதம்—ஓரம். (வழக்.)

பட்சபாதி—பட்சபாதஞ்செய்கிறவன். (வழக்.)

பட்சம்—1. பக்கம். 2. பதினாந்துகாளைன்க்கருதப்படுமொருகுறிப்புமொழி. (உ-ம்.) “அமிர்தக்குமரி” பார். [பிரதமைமுதல் பதினாந்துகாளைன்பதுபற்றிவந்தகுறிப்பு. 3. பிரியம். (வழக்.)

பட்சவாதம்—பாரிசவாதம். (வழக்.)

பட்சவாதி—ஓரவாரஞ்செய்பவன். (வழக்.)

பட்சி — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பறவை. இறகையுடையது.

பட்சிசாத்திரம் — பஞ்சபட்சியைக்குறித்தறியுந். (வழக்.)

பட்சித்தல்—உண்ணல். (வழக்.)

பட்சிப்பு—பட்சித்தல். (வழக்.)

பட்சியாசன்—பறவைவேந்தனாகிய கலுழன். (வழக்.)

பட்டகம் — 1. ஆடுதினனாபாளை. 2. புழுக்கொல்லிச்செடி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

பட்டங்கட்டி—பட்டவர்த்தனன். (வழக்.)

பட்டங்கட்டுதல்—பட்டமணிதல். (வழக்.)

பட்டசாலை—பட்டத்திற்குவைக்கிற மாளிகை. சாலை-மாளிகை.

பட்டஞ்சூட்டுதல்—1. அரசரைக்குரவரைப்பட்டாபிடேகம்பண்ணி முடிசூட்டல். 2. பட்டப்பேர்கொடுத்தல். (1, 2-வழக்.)

பட்டஞ்சூடுதல் — 1. அபிஷேகமடைதல். 2. பட்டமடைதல். (வழக்.)

பட்டடை—1. அடைகுறடு. (பிங்கல. கசகச.) 2. இசைக்கரணங்களெட்டினொன்று. (பெரிய பு. ஆறாய. உரு) 3. தானியவுறைவிடம். (வழக்.)

பட்டத்துரை—பட்டவர்த்தன். (வழக்.)

பட்டத்தேவி—அரசி. (வழக்.)

* பட்டப்பேர்—1. குலமுறைப்பேர். 2. பட்டஞ்சூட்டப்பட்டபேர். (1, 2-வழக்.)

பட்டம்—1. கவரிமா. 2. கதற்றடிப்பட்டம். 3. குளம். (உ-ம்.) “பாவநாசமெனவுண்மொதருமபட்டமொன்று” (சேதுபு. பாவநாச. கூ.)

4. சதுக்கமுதலியப்பட்டம். தூண் முதலியவற்றிற்காண்க. 5. சீலை. தைல. தைலவ. 6. நெற்றிப்பட்டம். (உ-ம்.) “பட்டப்போதகம்தேர்பரியாளொனும்படையுடைப்பாஞ்சாலர்” (பாரத. படையெழுச்சி. கூ.) 7. பதவி. 8. பெருங்கொடி. (வைத்தியபரிபா.) 9. பொன். 10. மரக்கலவகை. 11. வழி. 12. வான். (சூ. நிக. கச: டகரவெ. கக.) 13. விலங்கின்படுக்கை. (1, 7, 8, 9, 10, 11, 12-பிங்கல. களசு0.) (1, 4-வழக்.)

பட்டமங்கை — ஒருதிருப்பதி. (திருவாச. கீர்த்தி. கூஉ.)

பட்டமணிந்தாள்—பட்டந்தரித்தாள். (சிந்தா)

பட்டயம் — செப்புத்தகமுதலிய தகட்டி
லெழுதிக்கொடுக்கிற சாசனம். (வழக்.)

பட்டர் — ஆதிசைவர்க்குரியவொருபெயர்.
(வழக்.)

பட்டவர்த்தனர் — பட்டந்தரித்த வரசர்.
(உ-ம்.) “மகுடவர்த்தனருடன் பட்டவர்த்தனரு
டனுள்ளார்” (பாரத. படையெழுச்சி. ஏ.)

பட்டன் — 1. ஆதிசைவனுக்குரியபெயர்.
2. சிவபிரான். (உ-ம்.) “பட்டனுக்கென்னைத்
தன்பாற்படுத்தானுக்கேபல்லாண்டுகூறுதுமே”
(திருப்பல்.)

பட்டன்று—பட்டது. (புறநா.)

பட்டனம் — கடற்கரையிற் பலதீவிற்பண்
டம் விற்குமூர். (சூ. நிக. நு. கூ.)

பட்டா—1. பட்டயம். 2. பாட்டமதமுரை
த்த ஓராசிரியன். (வேதா. சூ. ச. உரை.) 3.
வண்டிற்சில்லுகளுக்குப்போடப்படுமோரியும்பு
வளையம். 4. வாள். [இந்துஸ்.] (1, 3-வழக்.)

பட்டாங்கு—1. இயல்பு. (உ-ம்.) “பட்டாங்கி
லுள்ளபடி” (நல்வழி.) 2. உண்மை. (பிங்கு.
கஅ0க.)

பட்டாசிரியன்—ஒருசமையவாசிரியன், பாட்
டமதவாசிரியன்.

பட்டாணி — 1. ஒரு குருவி. 2. ஒரு சாதி
யான். [இந்துஸ்.] 3. ஒருவகைப்பயறு, பட்
டாணிப்பயறு. (1, 3-வழக்.)

பட்டாநாரி—நிலத்துக்குரியவர். (வழக்.)

பட்டாபிடேகம் — பட்டந்தரித்தற் கு ரிய
வபிடேகம். (வழக்.)

பட்டாரகர்—1. கடவுளர். (உ-ம்.) “அருத்
தருமத்தரையாதிபட்டாரகரம்பரிசே” (திரு
நாற். கரு.) 2. குருக்கள். (சைவவி.)

பட்டாரகன் — 1. அரசன். 2. கடவுள்.
(திருநாற். கரு.) 3. குரு. (சைவவி.)

பட்டாளம்—படைவகுப்பு (ஒருகுழுவெக்குறி.)

பட்டி — 1. அட்டவலை. வியாபாரிகள்
வழக்கு. 2. இடம். 3. பூச்செடி. (சோழதேசக்
திற் சிலவிடங்களின் மிகுதியாகவுண்டு.) 4.
ஒருவிதசிகிச்சை. (தைலவ.) 5. களவு. (சூ.நி. 6.
க: நுஅ.) 6. சிற்றூர். 7. சீலை. (பிங்கல.கௌக.)
8. நாய். 9. பசுக்கொட்டில். (பிங்கல. சுஅஅ.)
10. பட்டல். 11. வாலையென்னுமோர்கருவி.
(தைல.தைலவ.) 12. விக்ரமாதித்தன்மந்திரி.
(2,8,9-பிங்கல.கஅஎ.) (3,6,8,10,12-வழக்.)

பட்டிக்காடு—காட்டுக்குள்ளூர். (வழக்.)

பட்டிகட்டல்—மெல்லியசீலையைத்தகப்படி
பாளமாகக்கிழித்துத் தைலத்தில்தனைத்து அவ
யவங்களிற் சுற்றப்படுவது. (தைல. தைலவ.
கஉஅ.)

பட்டிகர்—திருடர். (பிங்கல. அஎச.)

பட்டிகள்—பட்டிகர். (வழக்.)

பட்டிகை—1. அரைநாண். 2. எடு. (உ-ம்.)
“பாறுமப்பொருண்மேற்கொண்ட பட்டிகை”
(பெரியபு. திருஞாந. அகரு.) 3. சுவர்த்தலத்
தின்கித்திரக்கம்பி. (வழக்.) 4. தெப்பம். 5.
தோழிலிடமியோகப்பட்டம். (உ-ம்.) “தோழி
லிடம்பட்டிகையும்” (பெரியபு. மானக்க. உக.)
6. முலைக்கச்சு. (1, 4, 6-சூ. நிக. கக: ட்கரவெ.
உஉ.)

பட்டிசம்—ஒரு ஆயுதம். (உ-ம்.) வந்துழிக்
காண்க.

பட்டினப்பிரவேசம் — நகரிவலம்வருதல்.
(வழக்.)

பட்டிடை—நந்தியாவட்டம். (வைத்தியபரி.)

பட்டிநீ—உணவற்றிருத்தல். (உ-ம்.) “பட்
டிநிகொண்டு” (சேதுபு. மங்கல. சச.)

பட்டிமண்டபம் — வித்தியா மண்டபம்.
(உ-ம்.) “மகதநன் னாட்டுவாள்வாய்வேந்தன்-
பகைப்புறத்துக்கொடுத்த பட்டிமண்டபமும்”
(சிலப். இரத்திரன்விழ.க0க,க0உ.) கம்பருங்கலை
தெரிபட்டிமண்டபம் என்றார்.

பட்டிமாடு — கொண்டிமாடு, பயிரழிக்கும்
மாடு. (வழக்.)

பட்டிமை—1. களவுத்தன்மை. 2. வஞ்சம்.
(உ-ம்.) “பட்டிமையுருக்கள்கொடுபாறலரிது”
(கந்தபு. சதமுகன். எ.) மை-விகுதி.

பட்டியல்—திண்ணைவிளிம்புக்கல். (வழக்.)

பட்டினம்—1. ஊர். (சூ. நிக. நு. கச.) 2.
கடற்றுறையையடுத்த நகரம். (உ-ம்.) “பொன்
மலர்க்கைதைவேலிகுழுவேலைப்புறத்தொருபட்
டினத்துள்ளான்” (திருவிளை. வன்னியுங்
கிணறு. உ) 3. நெய்தநிலத்தூர். (சூ. நிக. நு.
கக.)

பட்டினவர்—நெய்தநிலமாக்கள்.

பட்டிச்சுரம் — ஒரு தலம். (உ-ம்.) “பழை
யாற்றுபட்டிச்சுரத்தாய்போற்றி” (தேவார.
திருவீரட்டாந. கூ. திருநாவு.)

பட்டு—1. ஒரு பருத்தி. 2. சிற்றூர். (பிங்
கல. சஎச.) 3. பட்டுப்புடவை. (உ-ம்.) “பட்டி
சைந்தவல்குணங்கை” (திருவிளை.வளைய.கச.)
4. துகில். (சூ. நிக. எ: சுக.)

பட்டுக்கள்—வேதார்த்தத்தின் மகிமையைத்
துதிப்பவர்கள். (வேதா. சூ. க. உரை.)

பட்டுநாற்காரர் — ஒரு சாதியார். மதுரை
யின் மிகுதியுள்ளார். (வழக்.)

பட்டுநாற்பூச்சி—ஒரு சிலம்பி. (வழக்.)

பட்டுப்பருத்தி — ஒருவகைப்பருத்தி, செம்
பருத்தி. (வழக்.)

பட்டுப்பூச்சி—ஒரு சிலம்பி. (வழக்.)
 பட்டை—மரத்தோல். (வழக்.)
 பட்டைக்கூறை—மாதருடைய ஒரு கழுத்
 தணி. (வழக்.)
 பட்டைச்சாராயம்—வெள்வேலம் பட்டை
 யைக்காய்ச்சி யிறக்குமோர்ப்பாகம். (வழக்.)
 பட்டைப்பெல்லி—பட்டைப்பிடி.
 பட்டையம்—1. பட்டயம். ஐகாரம்போலி.
 2. வான்.
 பட்டோலிகா — எழுதப்பட்ட ஒருவகைச்
 சீட்டு.
 பட்டோலை — 1. அட்டவண்ண. (வழக்.) 2.
 அரசர்விடுத்திருமுகம். [இது பட்டோலிகா
 வெண்ணுஞ்சொல்லில் இக என்னுமெழுத்துக்
 கன்கெட்டிம் ஆ ஐயாகத்திரிந்தும் வந்தது
 என்பர்.] 3. காரியக்குறிப்பெழுதுமோலை.
 (உ-ம்.) “பண்ணியபாவமெங்கன்பட்டோலைக்
 குட்படுமோ” (சிவரக. கத்திரிப்பூ. கூக.)
 பட—ஒருவகைவருபு. (உ-ம்.) “மலைபடவரிந்து”
 (சிந்தா. நாமக. உள.) 2. மொய்ப்பு. (புறநா.)
 படக்குப்படக்கெனல்—1. அச்சக்குறிப்பு.
 2. ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு. (1, 2-வழக்.)
 படகம் — 1. ஒரு வாச்சியம், இரண்பேரி
 யென்பர். (உ-ம்.) “படகமாகுளமுன்னாகும்”
 (சேதுபு. இராமன். கூடு.) (கு. நிக. ஏ. கூக.)
 2. கவர்மா. (கு. நிக. கூ. உக.) 3. தம்பட்டம்.
 (உ-ம்.) “சாதிவங்கமிரதிகளாற்படகமிரண்ட
 கமினையும்” (தைல. பாயிர. உஉ.) 4. திரைச்
 சீலை. (வழக்.) 5. பற்படகம். 6. விஷ்ணு
 கரந்தை. (5, 6-வைத்தியபரிபா.)
 படகாரன்—1. ஓவியன். 2. நெய்வோன்.
 (1, 2-வழக்.)
 படகு—ஒருவகை மரக்கலம். (உ-ம்.) “சோங்
 கு”பார்.
 படகுடி—கடாரம். (வழக்.)
 படங்கன்—ஒருமீன். (வழக்.)
 படங்கு—1. கடாரம். (வழக்.) 2. பதங்கம்.
 (தைல. தைலவ. கக.) 3. பெருங்கொடி. (கு.
 நிக. கக: டகரவெ. கூ.) 4. மேற்கட்டி. (உ-ம்.)
 “மன்கொண்டற்படங்குமழைமலர்” (சிவரக.
 சுசுமரி. கடு.)
 படங்குந்திற்தல் — குஞ்சித்தல், காலிற்
 பெருவிரன்முதலிய விரலான்றிறிற்றல். (கு.
 நிக. கூ. டுக.)
 படநம்—படித்தல். (வழக்.)
 படப்பு—வைக்கோற்போர். (வழக்.)
 படப்பை — 1. கொல்லை. 2. தோட்டம்.
 (உ-ம்.) “மனைப்பட்டப்பையினிற்புக்கு” (பெரிய
 பு. அரிவாட்ட. கஉ.) 3. பக்கம். (சிலப்பதிக.)

4. பூந்தோட்டம். (உ-ம்.) “மஞ்சண்முன்றின்
 மணநாறுபடப்பை” (பெரும்பா. கூடுச.) 5.
 மருதநிலத்தார். (உ-ம்.) “அன்னமுங்குயிலும்
 பயிலுழ்படப்பையத்தி னுபுரியையின் டடைந்
 தான்” (பாரத. குருநல. கூடு.)
 படப்பொறி — துத்தி, பாம்பின்படத்தி
 லுள்ள புள்ளிகள். (கு. நிக. கூ. சக.)
 படபடந்தல் — 1. துடி துடித்தல். 2.
 படபடப்பு — விரைதல். (1, 2-வழக்.)
 படபடெனல் — 1. ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு.
 (கு. நிக. கக: சக.) 2. விரைவுக்குறிப்பு. (வழக்.)
 படம் — 1. எழுதும்படம். 2. காலின்படம்.
 (கு. நிக. க: டுக.) 3. காந்தோட்டி. 4. சீலை
 (பிங்கல. கஉஎக.) 5. திரைச்சீலை. பிரசன்ன
 படம் என்பதிலே படம்-திரை. 6. பாம்பின்
 படம் (உ-ம்.) “நாகத்தின்படமென்றுநடுங்கி
 யே” (அச்சு. நாட்டு. நுஉ.) 7. யானைமுகப்
 படம். (பிங்கல. கககக.) (1, 2, 3, 5-வழக்.)
 படமக்கி—தாழை. (வைத்தியபரிபா.)
 படமஞ்சரி—ஒருபுருடராகம்; இஃது அரச
 சாதி. இதன்மனைவிகள், தேசில்லிதை, தோடி.
 அதிதேவதை, இலக்குரி. (வி.ணி. உகக.)
 படமடக்கி—தாழை. (வைத்தியபரிபா.)
 படமரம் — நெய்வார்க்குவிதினொன்று. (ஒரு
 குழுஉக்கு.)
 படமாட்டம் — கடாரம். (இராமா. பாலகா.
 வரைக்காட. கஎ.)
 படமாளிகை—படங்குவீடு. (உ-ம்.) “எரு
 நெறிக்கிடையேபடமாளிகை” (சிவரக. தேவி
 யிமைய. கஉ.) [படம் சீலை.]
 படமெடுத்தல்—பாம்புபடம்விரித்தல். (வழக்.)
 படர்—1. ஏவல்செய்வோர், நமன்படர்.
 (வழக்.) 2. செலவு, நடை. (உ-ம்.) “வெழிற்
 கதிர்மழுங்கியபடர்கூர்ஞாயிற்றுச் — செக்கரன்
 ன” (மதுரை. சகக.) 3. துன்பம். (உ-ம்.)
 “காலபடர்”பார். 4. நினைவாலுண்டாகியநேயம்.
 (உ-ம்.) “அரும்படர்களைமே” (புறநா. கசடு.)
 5. நினைவு. (உ-ம்.) “முட்கரந்துறையுமுய்யா
 வரும்படர்” (கு. பா. கக.) 6. தெரிநிலவினைப்
 பகுதி. (உ-ம்.) “காட்டுத்தி”பார். 7. படை
 வீரர். 8. வழி. (7, 8-கு. நிக. கக: டகரவெ. க.)
 படர்க்கை—மூவிடங்களிலொன்று; அது:
 சொல்வாறுங்கேட்பானுமாகிய விருவர்கட்
 டத்துப்பிறந்து அவ் விருவரிடத்தும் நிலலாது
 அயலாண்டத்திற்படர்வது. (உ-ம்.) “தன்மை
 முன்னிலைபடர்க்கைமூவிடனே” (நன். உசக.
 உரை.)
 படர்க்கொடி — 1. பயிர்க்கொடி. (வழக்.)
 2. பீர்த்து. (வைத்தியபரிபா.)

படர்கீசி — 1. நடை. சி-தொழிற்பெயர்
விகுதி படர்ச்சல். 2. பரந்தவடிவு. (சூ. நிக. அ:
நு.)

படர்தல்—1. அசலம். (உ-ம்.) “பண்ணைமருப்
பினிணையொடியப்படர்ந்தபொற்றோள்” (இரா
மா. மாரீசன்வதை. கூ.) 2. செல்லுதல். (உ-ம்.)
“அந்தகன் றாத்தென-வண்ணன்பிற்படர்வாரென
வாயினார்” (இராமா. கர. கச.) 3. நினைத்தல்.
(சூ. நிக. அ: கூ.) 4. பரவுதல். (உ-ம்.)
“பாசடை” பார்.

படர்தாமரை — ஒருகரப்பனோய். (வைத்திய
பரிபா.)

படர்தி—போகின்றாய். (புறநா.)

படர்தேமல்—படர்தாமரை, ஒரு கரப்பன்.

படர்ந்து—நினைத்து. (புறநா.)

படர்மல்லிகை—ஒருபூண்டு. (வைத்தியபரி.)

படர்வு—படர்ச்சி. உ-தொழிற்பெயர்விகுதி.

படரும் — வருந்தும். (உ-ம்.) “பண்டிமை
யோர்களைப் படருந்தாநவர். (கந்தபு. எதிர்கொள்.
க.) [இது படர்என்னும் பெயரடியாகத்தோன்
றிய பெயரெச்சம்.]

படருருக்கி—செந்நாயுருவி. (வைத்தியபரி.)

படரை—ஆவிரை. (வைத்தியபரிபா.)

படல்—1. அகப்படுத்தல். 2. உண்டாதல்.

3. ஒன்றுடனேதோய்தல், பொருந்தல். (உள்.
கசஅ. அதி. நு.) 4. சாதல். இல்லையாதல்.

5. தட்டி. (1, 2, 3, 4, 5-வழக்.)

படலம்—1. ஆணவடலம். (சு. பி. கை.) 2.

இரத்திநக்குற்றம். 3. இலக்கியச்செய்யுட்கூறு

பாடு. (பிங்கல. உகஅ.) 4. நன்னூலில், ஒருகெறி

யின்றி விரவியபொருளாற் பொதுமொழிதொ

டரவருவதென்பர். 4. நேத்திரபடலம் 5.

படல். (2, 4, 5-வழக்.)

படலி—வீட்டின்மேற்கூரை. (வழக்.)

படலிகை—1. கைமணி. 2. படலம். (உ-ம்.)

“மறுப்பயின்றிடுங்கண்ணினர்படலிகைவயங்கி

யநோக்கத்தார்” (கந்தபு. மார்க்கண்டே. சுஅ.)

3. பூந்தட்டு. 4. பெரும்பீர்க்கு. (சூ. நிக. ச:

கூடு.) 5. வட்டவடிவு. (1, 3, 5-சூ. நிக. கச:

டகரவெ. உஅ.)

படலை—1. இலைத்தொடை. (உ-ம்.) “பைந்

தளிப்படலைப்பருஉக்காழாரம்” (சிலப். அந்தி.

சக.) 2. கட்டிம்படந்தவடி. (வழக்.) 3. கிண்

ணிமாலை. 4. தாழை. (உ-ம்.) “படலைக்கண்

ணிப்பரேரெழுந்திணிதோள். (நெடுநல். கூ.)

5. திரள். (உ-ம்.) “விரவுபன்மணிகள்கான்ற

விரிகதிர்ப்படலைபொங்கி” (பெரியபு. கண்ணப்ப.

ககூ.) 6. பரந்தவடிவு. (உ-ம்.) “பரந்ததோர

னேக்கோடிபரிதியிற்படலைகான்று” (சூ. நிக. கச:

டகரவெ. உஅ.) 7. மாலை. (கூர்மபு. பிரகிருதி.
க. “கண்ணி” பார். 8. முடிமாலை. (பிங்கல.
கூருடு)

படலைக்கண்ணி—1. கலம்பகமாகியமாலை.

(உ-ம்.) “பல்புமிடைந்தபடலைக்கண்ணி” (பெ

ரும்பா. கஎச.) 2. தழைவிரவினமாலை. (உ-ம்.)

“படலைக்கண்ணிப்பரேரெழுந்திணிதோள்”

(பெரும்பா. சு0.)

படவு—படகு. (வழக்.)

படவை—1. செருப்படியென்கிறவோர்பூடு.

(வைத்தியபரிபா.)

படற்கள்ளி—ஒரு பூண்டு. (வைத்தியபரி.)

படாஅ—பட்டி. (புறநா.)

படாகி—புருகுதிறவன். [இந்துஸ்.]

படாமை—1. கிராமம். (வழக்.) 2. பெருங்

கொடி. (உ-ம்.) “பசுங்கொடிப்படாமைகப்பந்தர்

நீழல்” (சிலப். ஊர்காண். உகச.)

படாச்சாரம்—சத்திசாரம். (வைத்தியபரி.)

படாந்தரம்—முழுப்பொய். (வழக்.)

படாப்பழி—இல்லாப்பெரும்பழி. (வழக்.)

படாம் — 1. கூடாரம். (உ-ம்.) “சித்திரப்

படாத்துப்புக்கான்” (அரிச்ச. வேட்டஞ். அஎ.)

2. சீலை. (தைல. தைலவ. கூக.) 3. திரைச்சீலை.

(வழக்.) 4. பெருங்கொடி. (சூ. நிக. எ. எச.)

படாரி—சிறுதூறுகள். (உ-ம்.) “அதிரல்பூத்த

வாடுகொடிப்படாரி” (முல்லை. நுக.)

படாரிபடாரோனல் — ஒரோலிக்குறிப்பு.

(வழக்.)

படாழக்கி—வெண்ணாயுருவி. (வைத்திய

பரிபா.)

படாரன்—பிடாரன். (வழக்.)

படாரோனல்—படாரிதெல். ஒலிக்குறிப்பு.

(வழக்.)

படி—1. ஒப்பு. (உ-ம்.) “படிதவிர்ப்புதவென்

ளம்படர்தலும்” (கந்தபு. எமகூட. உடு.) 2.

ஒரளவு, ஒருநாழி. 3. ஒருவடிவருபு. 4. குணம்.

(சூ. நிக. அ: எக.) 5. குதிரையங்கவடி. (உ-ம்.)

“கட்டுபடிமீகின்மணி” (திருவாத. குதிரை

யிட்ட. கஎ.) 5. சம்பளம். (உ-ம்.) “படியாக

வெண்குத்தந்த” (அரிச்ச. மயான. சு0.) 7.

சோபாநம். 8. தரம். (வழக்.) 9. தெரிநிலை

வினைப்பகுதி. 10 நாழி. 11. நிறையறிபடி.

12. பகை. 13. படித்தரம். (உ-ம்.) “இரணிய

வருமாமுற்-சீரார்தரவருதிருநான்படிமுதல்”

(கோயிற்பு. திருவிழா. நு0.) 14. பிரதி. (பரி

பாடல்.) 15. பூமி. (உ-ம்.) “படிவிசம்பும்பகைத்

தாலென” (அரிச்ச. நாட்டு. கூ.) (பிருதிவித்

துவப் என்பர் ஞானாபிரதத்தில். 16. வாயிற்படி.

17. விதம். (உ-ம்.) “பூசகைபுரிபுடி

யெலாம்” (பிரமோ. பிரதோ. க.) (3, 7, 12-கு. நிக. கக: டகரவெ. உச.) (8, 10, 11, 16-வழக்.) வைத்தியபரிபாடையில், சிறு சிறுப் படிக்குங்கூறுவர். சீவகசிந்தாமணியில், உருவம் என்றுங்கூறினர்.

படிக்கட்டளை — கோயின்முதவியவற்றிற் குன்ன நித்தியவிருத்திச்செலவு. (வழக்.)

படிக்கம் — துப்பற்பாத்திரம். (பிங்கல. ௧௨௫௫.) (வழக்.)

படிக்காகு—1. இராமநாதபுரம் இரகுநாத சேதுபதியின் சமஸ்தானத்திலிருந்த ஒரு புலவர். என்பர். 2. படிக்கொடுக்கும்பணம். (வழக்.)

படிக்காரம்—சீனக்காரம். (கம்மாளர்வழக்கு.)

படிக்காரர்—படிவரங்குவோர். (வழக்.)

படிக்கால்—ஏணி. (சிந்தா.)

படிகம்—1. படிக்கலிங்கம். (உ-ம்.) “மன்னும் படிக்கதின” (சைவச. பொது. ௫௬௦.) 2. பளிங்கு. (உ-ம்.) “செழுமப்படிக்கறித்தாளே” (அரிச்ச. பாயிர. ௧௦.) 3. பிச்சை. (பிங்கல. ௨௧௩௩.) 4. வெள்ளிலோத்திரம். (வைத்திய பரிபா.)

படிகமணி—படிக்கக் கல்லிறைக்கடைந்த மணி வடம். (சிவதரு.)

படிகாரம்—சீனக்காரம். (வைத்தியபரிபா.)

படிமை — 1. நந்தியாவட்டம். (வைத்திய பரிபா.) 2. படிவு. கை-தொழிற்பெயர்விகுதி.

படித்தாம்—நிபந்தனை. (வழக்.)

படித்தல் — 1. கற்றல். இவன்படிக்கிறான். (வழக்.) 2. வாசித்தல். (உ-ம்) “பண்ணுதல்” பார்.

படித்து — தன்மைத்து. (பெரியபு. திருநா லோ. கக.)

படித்துறை—படிக்கரை. (வழக்.)

படிதம்—1. ஒருவகைச்சாதி மரணிக் கம். (உ-ம்.) “பதுமநீலமும்வந்தமும்படிதமும்-விதி முறைபிழையாவின்ன்கியசாதிபும்” (சிலப். ஊர் கணன். ௧௮௬, ௧௮௭.) 2. கூத்து. (கு. நிக. க: சஅ.)

படிதல் — 1. அமைதல். 2. இறங்கல். 3. கலத்தல். (பிங்கல. ௧௧௭௧.) 4. குழித்தல். (உ-ம்.) “பொற்றண்மலர்வாவிபடிந்து” (கோ யிற்று. வியாக்கிர. ௨௨.) 5. தாழ்தல். (திருமுரு கார்துப்படை. ௮௦-ஆம் அடி.) 6. திருத்துதல். (உ-ம்.) “இசைபடியும்படிபாடினர்” (கோயிற்று. பதஞ்சலி. ௪௬.) 7. பழகல். (உ-ம்.) “பாழியங் குடுமிப்பொலங்கிருழைத்துப் படிந்தபின்” (கூர்மபு. ௧௨வுள்வாழ். கூ.) (1, 2-வழக்.)

படிந்து—முகந்து. (பரிபாடல்.)

படிநம்—பக்குவம். (வழக்.)

படிப்பனை—படிப்பு. (வழக்.)

படிப்பாளி—கற்றோன். (வழக்.)

படிப்பித்தல்—1. கற்பித்தல். 2. பழக்குதல். (1, 2-வழக்.)

படிப்பு—1. படித்தல், வாசித்தல். பு-தொழிற்பெயர் விகுதி 2. பழக்கம். (வழக்.)

படிப்போன்—மாணக்கன். (வழக்.)

படிமக்கலம்—கண்ணாடி. (பிங்கல. ௧௨௫௩.)

படிமத்தான் — தேவராட்டி, சந்தநக்காரி. (உ-ம்) “குறக்கோலப்படிமத்தானே நேர்நோக்கி” (பெரியபு. கண்ணப்ப. ௪௬.)

படிமத்தான்—தேவராளன். (பெரியபு. கண்ணப்ப. சஅ. உரை.) படிமம்—வெறியாட்டு என்பர்.

படிமதாளம்—நவதாளத்தொன்று. (கு. நிக. ௧௨: ௧௨௦)

படிமம் — 1. கண்ணாடி. 2. சுத்தம். 3. பாவை. (சிந்தா.) 4. வெண்மை. 5. வெறியாட்டு. (பெரியபு. கண்ணப்ப. சஅ. உரை.) (1, 2, 4, 5, (உ-ம்.) வந்துழிக்கான்க.

படிவுண்டி—நோற்றுப்பட்டினிவிட்டுண்ணு முணவு. (உ-ம்.) “பார்ப்பனமுதமகன்படிம வுண்டியன்” (மணிமே. மணிமேகலா. ௩௩.)

படிமா—ஒப்பு. (உ-ம்.) “மன்றகுமென்றங்க துபடிமாவாமலிவித்தார்” (கோயிற்று. நடராச. ௪௩.) [பிரதிமாவென்னும் வடசொல்படிமா வென்றியிற்று.]

படிமானம்—1. கீழ்ப்படிதல். 2. திருத்தம். (1, 2-வழக்.)

படிமை—1. தவகேடம். (உ-ம்.) “பல்புகழ் நிறுத்தபடிமையோனே (தொல். சிறப்பு.) 2. தன்மை. (உ-ம்.) “அருதின்படிமையளாம்” (சேதுபு. பிரமகத்தி. ௨௧.) 3. தெய்வவடிவு. (சிலப்பதி.)

படியகம்—படிக்கம். (பிங்கல. ௧௨௫௫.)

படியக்க—1. ஒருகருவி. (ஒருகுழுவக்குறி.) 2. ஒருபொருளிருந்தவண்ண மயங்காதுகாட்டு தல்; அவை எடுத்துக்காட்டுமுதாரணம். (பி-வி. ௬௬.)

படியர்—படிவத்தையுடையோர். (சிந்தா.)

படியரம்—ஒரம். (ஒருகுழுவக்குறி.)

படியவைத்தல்—படியச்செய்தல். (வழக்.)

படியளந்தோன் — விட்டுணு. (கு. நிக. க: ௧௩.)

படியாளர்—படிக்காரன். (வழக்.)

படியினை—படிவித்தனை. (புறநா.)

படியிஞயர்—படுக. (ஐங்குறு. ௧௪௨.)

படியோர்—தன்னைவணங்காதார். (உ-ம்.) “படியோர்த்தேய்த்த” (மலைபடு. ௪௨௩.)

படியோலை—பிரதியோலை. (உ-ம்.) “மூட்சி” பார்.

படிவம் — 1. வீரன். 2. வேலைக்காரன். (1, 2-வழக்.)

படிவம்—1. தான்வழிபடுதெய்வம். (உ-ம்.) “பைஞ்சேறுமெழுதியபடிவகண்ணகர்” (பெரும் பா. உகஅ.) 2. வடிவு, உடல். (உ-ம்.) “மாந்தர் படிவங்கொடுநடந்தார்” (திருவாத. திருப்பெரு. கசு.) 3. விரதம். (உ-ம்.) “கற்றேய்த்துதித்த படிவப்பார்ப்பான்” (முல்லை. ஈஎ)

படிவர்—1. சடைமுடியோர். (சூ. நிக. உ. ச.) 2. முறிவர். (உ-ம்.) “பாதங்களைக்கடிந்திடம்படி வரப்படிவர்” (சிவரா. உற்பவ. அ.)

படிவு—1. அழுந்தகை. உ-தொழிற்பெயர் விசுதி. 2. உருவம். (உ-ம்.) “சித்தர்மேனியும் படிவெழிற்செல்வமுநோக்கி” (திருவிளை. இரச. கசு.) [படிவம் என்பதிலிந்துகெட்டு நின்றது என்பார்.] 3. படிதல், குளித்தல். 4. தாழ்தல். (படிதல்பார்.)

படிநர்—1. திருநர், படிநு சளவு. 2. தூர்த் தர். (சூ. நிக. உ. சரு.) 3. பொய்யர். (உ-ம்.) “படிநனின்னோர்க்குப்பகரார் தூலே” (நன். கக) 4. வஞ்சகர், படிநு-வஞ்சனை.

படிநு—1. களவு. 2. பொய். 3. வஞ்சனை. (உ-ம்.) “பாவமெனவடிவெடுத்தபடிந்மணர்” (திருவிளை. மெய்க்கா. க.) (1, 2-சூ. நிக. கச. டகரவெ. சு.)

படிநம்—1. சந்தநம். (உ-ம்.) “இதிற்படரங் கஞ்சவனையமிருவோ” (தைல. தைலவ. ரூக.) 2. சிவப்பு. (பிங்கல. கககக.)

படிநெல் — படிநிடுதல். ஒலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

படு—1. உப்பு. (தைல. தைலவ.) 2. கள்ளு. (உ-ம்.) “படுவைவாயாலுண்ணுமலுண்ணவருந் தீவினையும்” (சேதுபு. துராசார. சௌ.) 3. குலை. (சூ. நிக. ச. ரூஉ.) 4. குளம். (உ-ம்.) “பனிநீர்ப் படுவிற்பட்டினம்” (சிறுபா. கருக.) [மடுவுமாம்.] 5. செய்யப்படுபொருளையுணர்ந்துமொருவிசுதி. (உ-ம்.) “அடிக்கப்பட்டான்” (நன்னூலுரை.) 6. நன்மை. (சூ. நிக. கச. டகரவெ. அ.) 7. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “படுபறைபல வியம்ப” (கலி. க.) 8. பேரறிவு. (பிங்கல. களநுஅ.) 9. மிகுதிக்குறிப்பு. (உ-ம்.) “படு பொய்” (வழக்.)

படுக்காளி—பொய்யன். (வழக்.)

படுக்கும்—உண்டாக்கும். (புறநா.)

படுக்கை — 1. அடிப்பட்டடை. (வழக்.) 2. படுத்தல். கை-தொழிற்பெயர்விசுதி. 3. மக்கட்படுக்கை; இவை: மூன்றென்பர், இரு

வருந்தனித்தன்பப்படுத்தற்கிரண்டும், இரு வ ருங் டுடிப்போகதுகர்த்தற்கொன்றுமாம். (சிந்தா.) 4. விலங்கின்படுக்கை. (3, 4-வழக்.)

படுகர் — இழிந்தேறும் வழி. (வழக்.) (பிங்கல. சஅஉ.) 2. குளம். 3. பள்ளம். (2, 3-சூ. நிக. ரூ. உக. சுக.)

படுகளன்—வலுகள்ளன். (வழக்.)

படுகளம்—போர்க்களம். (பிங்கல. சுஉஉ.)

படுகாடு—சடுகாடு. (சூ. நிக. ரூ. ரூக.)

படுகாரம்—பொரிகாரம். (வைத்தியபரி.)

படுகி—சினக்காரம். (வைத்தியபரி.)

படுகிபங்கு—பொறிக்கிடங்கு. (வழக்.)

படுகுழி—யானைமுதலியபடுகிடங்கு. (உ-ம்.)

“மூவிருசம்பமாகியபடுகுழியி னாடிழிகின்றாய்” (வைராக்க. சதக. கச. (சூ. நிக. க. க.)

படுகை — ஆற்றங்கலாரையெடுத்த நிலம். (வழக்.)

படுந்த—வீழ்த்த. (புறநா.)

படுதல்—1. அகப்படுத்தல். (உ-ம்.) “கே வேடராகிக்கொளிந்துபடுத்தும்” (திருவாச. கீர்த் தி. கள.) 2. அமைத்தல். (சி.சி.சு. க. சிவநா.) (திருவிளை. திருநகரங்க. சரு.) 3. கொலைசெய்தல். (உ-ம்.) “படுக்கும்பார்ணம்” (சிவரக. கண. கச.) 4. சயனித்தல். 5. சிதைத்தல். (உ-ம்.) “கறித்துமிழ்ந்து - படுத்தனன்” (திருவிளை. நா. கசு.) 6. தளவரிசைசெய்தல். (உ-ம்.) “கற்படுத்தான்” 7. தாழ்த்திக்கூறுதல். (உ-ம்.) “எடுத்தல்படுத்தல்நலிதல்” (நன். அஅ.) (4, 6-வழக்.)

படுத்தலோசை — தாழ்த்திக்கூறுமிசை. (நன்னூல். பதவிய. கௌ-ஆம் சூத்திரவுரை.)

படுத்து — 1. கொட்டப்பண்ணி. (புறப் பொருள்வெ.) 2. செய்து. (புறநா.)

படுத்துதல்—படுத்தல். (வழக்.)

படுத்துநம்—வெள்வேலமரம். (வைத்திய பரிபா.)

படுதல்—1. அகப்படுத்தல். (உ-ம்.) “பட்ட மான்போல்” (அரிச்ச. மயான. சுக.) 2. இல் லாமை, அஸ்தமித்தல். (உ-ம்.) “வெங்கிளிப்படு முன்” (திருவிளை. மெய்க்கா. கரு.) 3. உண் டாதல். 4. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “படுகண்முரசங் காலையியம்ப” (மதுரை. உகஉ.) 5. சகித்தல். (வழக்.) 6. சாதல். (உ-ம்.) “சயத்திரதன் கொ டங்கணையாற்றன்படுத்தலுறுகியெனச்சாற்று வாயே” (பாரத. பதினமூன். உகௌ.) 7. தாழ்தல். (உ-ம்.) “படுமணியிரட்டுமருங்கில்” (திரு முரு. அௌ.) 8. பூத்தல். 9. விளித்தல். (புறநா.) (3, 8-சூ. நிக. கச. டகரவெ. அ.)

படுதா—கிரைச்சீலை. [இத்துஸ்.]

படுதாமரை—படர் தாமரை. (வைத்தியபரி.)
படுநிலம்—பாலநிலம், நீரில்லாநிலம். (சூ. நிக. நு. ௩௦.)

படுபயன்—பெரும்பயன். (உ-ம்.) “படுபய னும்பார் துச்செயல்” (வள். சுஎசு.)

படுபழி—மிகுபழி. (வழக்.)

படுபாக்து — உண்டாதல். (உ-ம்.) “இழுக் காற்றினேதம்படுபாக்தறிந்து” (வள். கசுச.)
பாக்கு-தொழிற்பெயர்விகுதி

படுபு — 1. தோன்றுதல். (உ-ம்.) “படுபறியலனேபல்கதிர்ச்செல்வன்” (புறநா. ௩௪.) 2. பட்டு. 3. படுதல். (2, 3-ஐங்குறு.)

படுபொய்—முழுப்பொய். (வழக்.)

படுபொழுது—மாலையேறம். (வழக்.)

படுமலை—1. ஒருவகைப்பாலப்பண். (உ-ம்.) “படுமலைநின்றபயங்கெழுசேறியாழ்” (புறநா. ௧௩௩.) 2. குறிஞ்சியாழ்த்திறம். பிங்கல. ௧௩௭௭.)

படுமலைப்பாலை — துத்தமேருரலாகிற்படு மலைப்பாலை; இது: எழுவகைப்பாலையினொன்று. (பிங்கல. ௧௪௦௪.)

படுவநாயகி—படுவநாயகி. பாற்சொற்றி. (வைத்தியபரி.)

படுவா—கள்விற்போர். (சூ. நிக. ௨: ௩௩.)

படுவன்—ஒருசிலந்தி. (வழக்.)

படுவான்—அழிவான். படுதல்-இல்லையாதல்.

படுவி — 1. கள்விற்பான். 2. குறியவன். (சிந்தா.) 3. தோழத்தை. (1, 2-சூ. நிக. ௧௧: ௨௧௭௭. ௭.)

படுவை—தெப்பம். (சூ. நிக. ௭: ௩௨.)

படு—படுத்தி. (ஐங்குறு.)

படை — 1. அடிமை. (உ-ம்.) “மன்னுயிர்ப்படைபின்றொடர்ந்து” (கோயிற்று. இரணிய வன்ம. ௧௦.) 2. அடுக்கு; இது: மதிவினடுக்கு. (பெரியபு. பூசல்நா. ௭.) 3. எய்வன எறிவன குத்துவன வெட்டுவன என்னுந் தொடக்கத் தனவற்றிற்குப்பொதுப்பெயர். (தொல். சொல். ௪௪. சேநா.) 4. கல்லணை. (உ-ம்.) “பொற்படை பொலிந்த” (சிந்தா. இலக். ௩௪.) 5. கலப்பை. 6. செறுப்படை. (வைத்தியபரி.) 7. தானை. 8. நித்திரைக்குரியபடுக்கை. 9. படுக்கையில்சிறு பூளை செம்பஞ்சுமுதலியவற்றால் பதம்படுத்தல். (உ-ம்.) “படையமைசேக்கையுட்பாயலினறியாய்” (கலி. ௧௦.) 10. தெரிநிலவீணப்பகுதி. 11. போர். (உ-ம்.) “தேசவன்படைக்குமேலவை” (சேதுபு. வேதா. ௪௧.) (5, 6, 7-பிங்கல. ௩௭௩௬.)

படைக்கலம் — ஆயுதம். (உ-ம்.) “படைக் கலக்குரவன்மீண்டு-போதரு மளவில்” (திரு விளை. அங்கம். ௧௨.)

படைச்சால்—உழவுசால். (படை-கலப்பை.)

படைந்தல்—1. ஆன்மாக்களுக்குத் தனுகரண புவனபோகங்களை முதற்காரணத்தினின்றும் தோற்றுவதித்தல். (சைவவி. ௪.) 2. உடைத்தாதல். 3. சம்பாதித்தல். 4. சோறுமுதலியவண் கலத்திடுதல். 5. நிவேதிக்கவிடுதல். (2, 3, 4, 5-வழக்.)

படைத்தலைவன்—சேனாபதி; இவன்: அரசர்க்குத் துணையாகிய ஜலகைக்குழவி லொரு வன். (சூ. நிக. ௧௨: ௩௭.)

படைத்திசினோர்—படைத்தவர். (புறநா.)

படைத்தோன்—சிறுட்டிகர்த்தா. (சூ. நிக. ௧: ௪௩.)

படைப்பு—1. சம்பாத்திதம். (உ-ம்.) “படைப்புப்பலபடைத்துப்பலரோடுண்ணும்” (புறநா. ௧௮௮.) 2. சாதம்முதலியபடைத்தல். 3. சிறுட்டி. (சி. ௭: ௧: ௩. ௩௪.) 4. சிறுட்டிக்கப்பட்டது. 5. செல்லம். (புறநா.) (2, 4-வழக்.)

படைபயிற்றல்—ஆயுதவிறத்தைகற்பித்தல். (சூ. நிக. ௧௨: ௩௨.)

படைமடம் — வீரரல்லாதார்மேலும், முதுகிட்டார்மேலும், புண்பட்டார்மேலும், மூத்தாரினையார்மேலும் போர்செய்தற்குச்செல்லுதல். (உ-ம்.) “படைமடம்படா அன்பிற்படைமயக் குறினே” (புறநா. ௧௪௨.)

படைமரம்—நெய்வார்கருவியினொன்று. (ஒரு குழுவெக்குறி.)

படைமுன்று — இரத்திரயம்; அவை: சம்மியற்கரைந்திராணம், சம்மியற்கதரிசநம், சம்மியற்கசாரித்திரம். (உ-ம்.) “வலங்கொண்டலர் தூயடியேத்துமவையமுன்றும்படை மூன்றும்” (சிந்தா. சீவக. ௧௪௨.) சைநவ.

படையறுவகை—மூலப்படை, கூலிப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, துணைப்படை, பகைப்படையென்பன. (சூ. நிக. ௧௨: ௩௭.)

படையன்—அடிமை. (வழக்.)

படையாச்சி — ஒருசாதி. (சோழநாட்டு வழக்கு.)

படையாளர்—ஆயுதவீரர். (வழக்.)

படையியங்கரவம்—வெட்சித்திணைக்குரிய துறைகளுனொன்று; அது: நிராகோடற்கு எழுந்தபடைபாடிப்புறத்துப் பொருந்தமரவம், நிறைமீட்டற்கு எழுந்தபடை விரைந்துசெல்லுமரவம். (உ-ம்.) “படையியங்கரவம்பாக்கத்து விருச்சி” (தொல். பொரு. ௩௮.)

படையோசன்—வெடியுப்பு. (வழக்.)

படையிறங்குதல் — பாளையம்பேர் தெல். (உ-ம்.) “பயிலும்வேண்முநிவர்மேற்படையிறங்கியவெயிலுறுபாசறை” (சேதுபு. கந்தமா. ௩௭.)

படையுறுப்பு—படையணி. (கு. க.உ.அ.க.)
படையுறை—ஆயுதவுறை. (கு. க.உ.அ.க.)
படைவகுப்பு—படையணி, விழு. 3; அ.ஃது.
எழுவகையுறுப்புக்களையுடையதாய் வகையால்
நான்காய் விரியால் முப்பதாம். (பன். படை
பரட்சி. குறிப்பு.)

படைவாள்—1. கலப்பை. (கு. க.உ.அ.க.)
படோல்—பேய்ப்புடல். (உ.ம்.) “அதி
படோல்ராசி—பலை” பார். (வை. க்.தியபரி.)
படோகம்—சிப்பி. (வை. க்.தியபரி.)
படோலம்—1. முள்ளுலவெள்ளர். 2. யானை
கட்டுந்தறி. (1, 2-வை. க்.தியபரி.)

படோலிகை—புடல். (வை. க்.தியபரி.)
பண்—1. அமைவு. (வழக்.) 2. இசை. 3.
இசைப்பாட்டு. (பிங்கல. க.உ.அ.க.) குதிரைக்
தல்லணை. 5. கூத்து. 6. நெஞ்சமு
தாநமெட்டினும் எடுத்தல்முதலி
ளெட்டானும் பண்ணப்படுவது. (உ.ம்.) “பெ
ருந்தாநமெட்டினும்—பாவா-யெடு, என்முதலா
யிருநான்குமண்ணிப் - பித்தகளை யாற் பண்
ணென்றுபார்” (இசைநூல்.) (சில. அரங்கே.
உசு. உரை.) 7. தெரிநிலைவினை பகுதி. 8
வாகனங்களின்மேற்றவிய, அலா ரரமுமாம்.
(இராமா. அயோத்தியா. மந்திரப்.) (4, 5-
கு. நிக. கக. ணகரவெ. கக.)

பண்செய்தல்—பண்படுத்தல். வழக்.)
பண்டகசாலை—களஞ்சியம். [தலுங்கு.]
பண்டகன்—பொக்கிஷசாலைக்க. ன். (உ.ம்.)
“நீங்கலரியபண்டகனேர்நின்றுவிட வ” (சேது
பு. அதும. கக.)

பண்டகி—பெருந்திப்பிலி. (வை. க்.தியபரி.)
பண்டகாடி—பிரம்பு. (வை. க்.தியபரி.)
பண்டகாலை—1. அணிகலன்ரு. வலியவைக்
கும் வீடு. 2. பண்டகசாலை. (1, 2- வழக்.)
பண்டபதார்த்தம்—இரசநிரச. னுதுக்கள்.
(வழக்.)

பண்டம்—1. அறிவு. (உ.ம்.) “ராதம்பணி
வார்கன்பெறுபண்டம்மதுபணியா” (தேவார.
திருவெண்ணைநல்லூர். து. சுந்தர.) 2. உடல்
(உ.ம்.) “பண்டம்பொய்க்குறை” (திருமந்தி
ரம். யாக்கைநிலையா. உ.) 3. உணவு. பொருள்.
(வழக்.) 4. சரக்கு. (உ.ம்.) “டென்மலிந்த
விழப்பண்டநாடார” (மதுரைக் அ.உ.) 5.
பண்ணிகாரம். 6. பொருள். (உ.ம்.) “விரிவுற்
றிபெலபண்டநிறைந்திடுவியலிடமு.” (சுவரக.
தேவிமேருகவிலை. கக.) 7. பழம். (சிந்தாம.)
8. பொன். (4, 5-பிங்கல. க.உ.அ.க.)

பண்டமண்டலி—வெள்ளைச்சா. ன். (வைத்
தியபரி.)

பண்டமாற்று — பொருள்மாற்றுதல். (நன்
னா. ஆவியுமொற்றும் என்னுஞ்சுத்திரத்திற்
காண்க.)

பண்டர்—பாடற்கீழ்மக்கள். (உ.ம்.) “இசை
உலாநடுத்ததன்பண்டர்—குழக் கருங் குலை
குலைந்திட” (திருவிளை. விறகுவிற். சஅ.)

பண்டரங்கம்—பாண்டரங்கம் என்னுங்
கூத்து. (உ.ம்.) “பண்டரங்கமாடுங்காற்பனை
யெழிலிணைமென்றேழள்” (கலி. க.) [விகாரம்.]

பண்டறிசுட்டு—முன்னறியப்பட்ட தொன்
றைக்கருதுஞ் சுட்டுச்சொல். (உ.ம்.) “கல்லா
டம்” (உடலக்கண்ணன். இந்திரன். அகரம்.
பண்டறிசுட்டு.)

பண்டன்—ஆண்டன்மையில்லாதவன்.

பண்டகி—பெருந்திப்பிலி. (வை. க்.தியபரி.)

பண்டகி—சேம்பு. (வை. க்.தியபரி.)

பண்டாரகீசந்தி — சைவாதனைங்களிலே
யுபதேசிக்குற ஆசாரியர்க்குரியவொரு பட்டப்
பெயர். (வழக்.)

பண்டாரந்தி — இரப்பாண்டியின் மனைவி.
(வழக்.)

பண்டாரம்—1. இரப்பாண்டி. 2. பலபண்
டம். (கு. நிக. சு. கஉ.) 3. பொக்கசம். (உ.ம்.)
“ஆகமபண்டாரமும்பாங்குறவினங்கும்” (அரு
ணகிரிபு. திருநக. சஅ.) [தெலுகு.] 4. பொக்
கிஷசாலை, நிதியறையென்பர் பரி பாட லில்.

(உ.ம்.) “பல்லாருங்கொள்கவெனப்பண்டாரந்
தனைத்திறந்து” (திருவிளை. தடாதகைப். உக.)
5. மடாதினங்களிலே அபிதேகம்பெற்றுபதே
சிக்கு மாசிரியர்க்கும், இல்லறத்திலே அபிதே
கம்பெற்றிருந்து சீடருக்குபதேசித்துப் பூர்வ
அபரக்கிரியைகளைச் செய்திருக்குமா சிரியர்க்
கும் பெயர். (1, 5-வழக்.)

பண்டாரி—பொக்கிஷக்காரன். (வழக்.)

பண்டி—1. உரோகிணிநாள். (உ.ம்.) “பிணை
பூசமந்தம்பண்டி” (விதாந. குணகுண. கக.)
2. வண்டி. (இராமா. நாட்டுப். துச.) 3. வயிறு.
(உ.ம்.) “கண்டதுகாண்முளைகண்புனல்சோரப்-
பண்டிகொழந்துபசித்தழலோடும்” (சேதுபு.
மங்கல. துச.)

பண்டிதை—1. திருவிழா. [தெலுகு.] 2.
பெருநாள்; இது: துலுக்கர்கொண்டாடுத் திரு
நாள். (1, 2-வழக்.)

பண்டிதபாரிப்பாரி — பார்ப்பாரில் மருத்து
வர். (வழக்.)

பண்டிதம் — 1. வித்தையறிவு. 2. வைத்
தியம். (வழக்.)

பண்டிதர்—அறிவுடையார். (உ.ம்.) “பண்டி
தர்பொற்பாதநினைப்பாம்” (சைவச.பாவிர.கக.)

பண்டிதவாய்—கடுக்காய்.(தைல,தைலவ.க.)
பண்டிதன் — 1. புதன். (சூ. நிக. க: கூக.)
2. புலவன். பண்டிதம்—வித்தையறிவு. 3. வைத்தியன். (வழக்.)

பண்டு—சுருள்ளி. (வைத்தியபரி.) 2. பழமை. (சூ. நிக. அ: சநு.)

பண்டுகம்—1. அசமதாகம், ஓமம். 2. செவ்வகத்தி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பண்டை—1. அநாதி. (உ-ம்.) “பண்டைய விருள்பறியும்படி” (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. சச.)
2. பண்டு. ஐ-சாரியை. 3. முன். (உ-ம்.) “பண்டையிற்பெரிதே” (புறநா. ௧௦.)

பண்டையர்— } முன்னோர். (வழக்.)
பண்டையோர்— }

பண்ணமைத்தல் — சமைத்தல் (உ-ம்.)
“போர்ப்பண்ணமைத்தாதுகம்பூட்டி” (சிந்தா. கோவிலர். கூசு.)

பண்ணமைமுழவு — எழுவகைமுழவுகளுளொன்று; அது: முரசு, நிசாளம், துமை, திமிலை என நான்குவகைப்பட்ட வீரமுழவு. (சிலப். அரங்கே. உள. உரை.) [பண்மைமுழவெனவும் பிரதிபேதமுண்டு.]

பண்ணல் — 1. கலத்தொழிலெட்டிலொன்று; அது: பாடநிலைத்தபண்ணுக்கு இலிணை, கிளை, பகை நட்பான நரம்புகள்பெயருந் தன்மாத் திரையறிந்துவீக்குதல். (கூர்மபு. அட்டமூ. க. உரை.) 2. செய்தல். (உ-ம்.) “பண்ணியபாவங்கள்பகரொணாதவே” (சிவரக. சிவனடியார். ௧௮.)

பண்ணவர்—1. குருமார். 2. திண்ணியர். 3. தேவர். (சூ. நிக. க: சஉ.) 4. பாடகர். பண்-பாட்டு. 5. முனிவர். (சூ. நிக. உ: உ) (1, 2-பண்ணவன் என்பதில் ஒருமைவிகுதிபோலப் பண்ணவர் என்பதிலே பன்மைவிகுதி பெற்றது.)

பண்ணவன் — 1. அருகன். (உ-ம்.) “பண்ணவனென்னுண்பரத்தில்பழம் பெருள்” (சிலப். நாடுகாண். கூடி.) 2. குரு. 3. திண்ணியன். (பிங்கல. கூளசக.) 4. தேவன். 5. பாடகன். (பண்-பாட்டு.) 6. முனிவன். (2, 4, 6-சூ. நிக. கக. ஊகரவெ. கள)

பண்ணுன்து — நால்வகைப்பண்; அவை: பூரீ, குறிஞ்சி, மருதம், செவ்வழி யென்பன. (சூ. நிக. ௧௦: கூஉ.)

பண்ணிகாரம்—1. அப்பலருக்கம். (உ-ம்.) “பண்ணிகாரம்பெய்ப்பண்டிகள் தம் மொடும்” (கூர்மபு. கண்ணனவ. சநு.) [தெலுசூ.] 2. பலபண்டம். (சூ. நிக. சு: கடஉ.)

பண்ணியசாலை—1. சந்தை. 2. பலகரச்சாலை. பண்ணியம்—சிறுமுண்டி. 3. வியாபாரவீடு. (1, 2, 3-பண்ணியம் பலபண்டத்திற்குப் பெயராதலில் சந்தைக்கும், வியாபாரவீட்டிற்கும் பெயராயின.)

பண்ணியம்—1. அப்பலர்க்கங்கள். (உ-ம்.) “பண்ணியம்வைத்தானைமுகன்பாதம்பணிந்து” (சிலப். அரங்கே. ௧௦. உரை.) 2. பலபண்டம். (சூ. நிக. சு: கடஉ.) 3. பாம்பு. (வைத்தியபரி.)

பண்ணிருபத்தோன்று—இராப்பண்எட்டும், பதற்பண்பத்தும், பொதுப்பண் மூன்றுமாகிய இருபத்தொருபண். (தேவாரத்திற்காண்க.)

பண்ணுதல் — 1. அலங்கரித்தல். (பாரதவெண்பா.) (இராமா. அயோத்தி. மந்திர. உ.) 2. உண்டாக்கிக்காரியப்படுத்தல். (உ-ம்.) “பலந்தருமொருவனிற்குப்பண்ணிடவேண்டாவென்னில்” (சி. சி. க: ச. மறை.) 3. கரசரணுகளாற்செய்தல். (சி. சி. உ: ௭௦. ஞாநப்.)

பண்ணுரை—புனைந்துரை. (உ-ம்.) “பண்ணுரையாற் பரவித்துயர்தீர்த்தான்” (சிந்தா. நாமக. ௧௧௧)

பண்ணுவார்—குதிரைப்பாகர். (சூ. நிக. உ. கூசு.)

பண்ணுறல்—பூட்டல். (உ-ம்.) “செறிமருப் பேற்றினஞ்சிலம்பப்பண்ணுறீஇ” (சிந்தா. நாமக. ௧௧௮.)

பண்ணுறுத்தல்—அலங்கரித்தல். (உ-ம்.) “தொய்யுளைப்புரவிப்பண்ணுறுத்தி” (கூர்மபு. தக்க. வமி. ௧௧.)

பண்ணை—1. ஒரு கீரை. (உ-ம்.) “பண்ணையினங்கீரையதுபற்றுமலமிளக்கு” (பதார்த்தசூ. சநு.) 2. சபை. 3. சமுசாரம். (வழக்.) 4. நீர்நிலை. 5. தோட்டம். (சிலப். அரும்பத.) 6. பண். (பரிபாடல்.) 7. பண்ணைச்செடி; அது: சிறுபண்ணை, செம்பண்ணை, சேவற்பண்ணை, புற்பண்ணையெனப்பலவகைப்படும். 8. மகளிர் கூட்டம். 9. மகளிர் விளையாட்டு. 10. மருத நிலம். 11. வயல். (உ-ம்.) “பண்ணைசூழ்ந்திலகுந்திருமுனைப்பாடிப்பழையநாட்டினைத்தையும்” (பாரத. பாயிர. சு.) 12. விலங்கின்படுக்கை. (4, 7, 8, 9, 12-பிங்கல. களஎ௦.)

பண்ணைக்காரர் — வயற்செய்கைக்காரர். (வழக்.)

பண்ணையாளர்—வயல்வேலைக்காரன். (வழக்.)

பண்ணைவீடு—வயல்வளமுடையவீடு. (வழக்.)

பண்படி—பண்புப்பகுதி, செம்மைமுதலிய பண்புச்சொற்களின்பகுதி.

பண்படுத்தல்—சீர்ப்படுத்தல். (வழக்.)

பண்படுதல்—சீர்திருந்தல், (சூ. நிக. உ. எக.)
பண்பாதுபெயர்—குணவாகுபெயர். (உ-ம்.)
“நீலஞ்சூழான்” என்பதுபோல வரும். (நன்
னூல். பெயரி. கக. உரை.)

பண்பி—பண்புடையது. (நன். கசுநு. உரை.)

பண்பு—1. அறம். (பரிபாடல்.) 2. குணம்.
(சூ. நிக. அ. எக.) 3. பாடறிந்தொழுகல்.
(உ-ம்.) “பண்பெனப்படுவதுபாடறிந்தொழுகல்”
(சலி. ககக.) 4. பொறியாலுணரப்படுங்
குணம். (தொல். சொல். உகௌ. சேநா.)

பண்புச்சொல்—உரிச்சொல். (நன் னூர்.
உரியியல். க.)

பண்புத்தொகை—குணத்தொடு குணிக்கு
உண்டாகிய ஒற்றுமையுடையதெனக் கொள்ளும் ஆகிய
என்னும் பண்புருபுதொக்க தொகை. (நன்.
கசுநு. முகம்.) [ஒருபொருளுக்குவரும் பொ
துப்பெயருஞ் சிறப்புப்பெயருமாகிய அவ்விரு
பெயர்நடுவில் ஆகியவென்னும் உருபு தொக்கு
ரிற்பதுமது.]

பண்புப்பெயர்—உரிப்பெயர். (வழக்.)

பண்புமறிநிலை—ஒரலங்காரம்; அஃது:
ஒன்றன் குணம் மற்றொன்றற்குரைப்பது. (தொ
ன் னூர். க௦ச. உரை.)

பண்புரிச்சொல்—பொறிகளாலறியப்படுங்
குணச்சொல். (பண்புபார்.)

பண்புருபு—ஆகிய என்பது. (பண்புத்
தொகைபார்.)

பண்புரைப்பார்—தூதர். (சூ. நிக. உ. சக.)

பண்புவழை—ஒன்றன்பண்பை மற்றொன்
றற்கொப்பிடுவது. (உ-ம்.) “பவளம்போற்செந்
துவார்வாய். (தண்டியல். பொருளணியி. உக.)

பணக்காரன்—பணமுள்ளவன். (வழக்.)

பணத்தலைவர்—1. படத்தையுடைய நாக
ராசாக்கள். (உ-ம்.) “அலைபணத்தலைவயாமு
னறிந்தவாகேட்டியாயின்” (கோயிற்பு. ப த ஞ
சலி. அக.) 2. பணத்துக்குத்தலைவர். (வழக்.)

பணதரம்—பாம்பு. பணம்-படம் தரம்-
தரித்தது.

பணதாரி—(அருக.) பவணர்; இவர்: நால்
வகைத்தேவருளொருவகையர். (உ-ம்.) “பண
தாரேழுதனாச்சாரே” (திருநாற். இக.)

பணதி—சம்பநை. (உ-ம்.) “உளத்திலோர்
பணதிபோல-நின்றலுந்தோன்றும்” (ஞானவா.
வில்வபல. க.)

பணதாரம்—உதயத்துக்கு இரண்டாமைப்
தாம், எட்டாம், பதினொராமிடம். (சோதிடக்
கட. சக.)

பணம்—1. காசு. 2. சூதாடுபந்தம். (உ-ம்.)
“பொருளினதையுமபணத்திடைமாய்த்தே”

(வேதாரணி. பலபத். ச.) 3. பாம்பின்படம்.
4. பாம்பு. (உ-ம்.) “பணத்துறையுலகமுழுவ
தும்புகழும்படி” (பிரமோத். சோம. உ௦.) ஆகு
பெயர். (1, 3, 4-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. உக.)

பணமணி—நாகமணி. (வழக்.)

பணயம்—1. அடகு. 2. பணம். (1, 2-வழக்.)

பணவம்—தம்பட்டம். (உ-ம்.) “சனுவை”
பார்.

பணவன்—பணிசெய்மகன். (வழக்.)

பணவிடை—வராகனிலொன்பதினொரு
பங்கு. (வழக்.)

பணவை—1. அட்டாலை. (வழக்.) 2. தாங்கு
பலகை, பரண். (உ-ம்.) “பச்சைவேய்ப்பணவை
கொச்சைவேட்டுவர்பதிச்சி” (திருப்பு. உச௦.)
3. பேய். (2, 3-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. உக.)

பணுகரம்—பாம்பு. (வழக்.)

பணுதரம்—பாம்பு. பணத்தைத்தரிப்பது.

(சாஞ்சிப்பு. பணுதரிச்சரப்படலம்)

பணுமணி—நாகரத்திரம். (வழக்.)

பணி—1. அருளல். (உ-ம்.) “அருஞ்ஞாநம்
பணியென்றென்று” (கோயிற்பு. நடராச. உ௦.)

2. ஆபரணம். (உ-ம்.) “பணியெலாம்பணிய
தாதி” (சந்தபு. ததீசி. க௦ச.) 3. ஊழியம். 4.

வவல். 5. கட்டளை. (உ-ம்.) “பாந்தளங்கெழுந்து
தீயோர்பணியினால்” (சந்தபு. ததீசியுத். க௦ரு.)

6. செய்கை, வேலை. 7. சொல். 8. தெரிநிலை
வினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “பதப்பதுமந்தொடுத்

தமுதின்படிமையளாம்பணியொழியை” (சேது
பு. பிரமகத்தி. உக.) 9. தோற்கருவி. 10.
பாம்பு. (7, 8, 9, 10-சூ. நிக. கக. ணகரவெ.
கக.) (3, 4-வழக்.) சீவகசிந்தாமணியில், பரத்த
லென்பர்.

பணிக்கம்—திருத்தம். (வழக்.)

பணிக்களரி—தொழில்செய்யுமிடம். (சிலப்.
அரும்பத.)

பணிக்கன்—1. உபாத்தியாயன். (சூ. நிக.
உ. எ.) 2. கொற்றந்தலைவன். (வழக்.) 3. சாரா
யங்காய்ச்சுகிறவன்; இவன்: ஈழுவன். (உ-ம்.)
சாணுருங்கள்ளருக்குடியார்களீழுவாரா மு மு ண்
னார்” ஓர் விடுகவி.

பணிக்குதல்—பணித்தல். (வழக்.)

பணிக்கை—1. நேர்த்தியாயிருக்கை. 2.
பணித்தல். (1, 2-வழக்.)

பணிகை—வணங்கல். கை-தொழிற்பெயர்
விகுதி.

பணிகொள்ளல்—தொண்டுகொள்ளல்.
(உ-ம்.) “கூறருமன்புகொடுத்தடிமைப்பணி
கொள்கொன்றான்” (கோயிற்பு திருவிழா. அ.)

பணிக்சக்கரம்—வேளாண்மைநாட் பொருத் தம்பார்க்குமோர் சக்கரம்.

பணிகாரகன்—வேலையாள். (வழக்.)

பணித்தட்டார்—பொற்கொல்லர், கலந்தரு நர் என்றும் பெயர். (சூ. நிக. உ: கூ.)

பணிதம்—சூதாடற்கு ஒட்டியவை. (புறப் பொருள் வெ.)

பணித்தல்—1. எவுதல். (உ-ம்.) “பாயொ ளிப்பருகிவெம்படைபணித்தனரோ” (கடம்பு. தக்கன்வேள்வி. ௨௨.) 2. கட்டினையிடல். (வழக்.) அருளிச்செய்தல் என்பர் சிலப்பதிகாரத்தில். 3. கொடுத்தல். (உ-ம்.) “புலவர்செஞ்சொற்பாக் கொண்டுமுத்திபணிக்கவல்லானே” (திருநாற். க.) 4. சொல்லல். (சூ. நிக. க: ௩.) 5. தரிசிப் பித்தல். (உ-ம்.) “பாவகயிறந்தநாதன்பரதமுன் பணிக்கவந்தான்” (கோயிற்பு. இரணியவன். எக.) 6. தாழ்த்தல். (உ-ம்.) “பவற்குமாரனை மலர்க்கைபணித்துநோக்கி” (பாரத. கிருட்டி. க௭.) 7. மிதித்தல். (சிந்தா.)

பணிதல்—1. இறங்கல். 2. குறைதல். 3. தாழ்த்தல். 4. பெருமிதமின்றியடங்குதல். (உ-ம்.) “எல்லார்க்குநன்றும்பணிதல்” (வள். க௨௩.) 5. வணங்கல். (உ-ம்.) “பாதபங்கயம்பணிந்த னன்பணிதலும்” (இராமா. மந்திர. ௩௬.) 6. வளைதல். (1, 2, 3, 6-வழக்.)

பணிதி—ஆபரணம். (வழக்.)

பணிப்படுத்துதல்—1. அலங்கரித்தல். 2. செப்பமிடுதல். (1, 2-வழக்.)

பணிப்பு—பணிதல். பு-தொழிற்பெயர் விசுதி.

பணிப்பெண்—குற்றேவற்காரி. (வழக்.)

பணிபு—பணிதல். (பரிபாடல்.)

பணிமாறுதல்—1. இரட்டல். (உ-ம்.) “சித் திரப்பாவைகள்சத்திரசாமரைவிசிறிகளும்- பத் தியினின்றிவிசித்திரமாம்வகைபணி மாறு ம” (சிவரக. தேவிமேருசயிலை. கச.) 2. ஊதுதல். (உ-ம்.) “பணிமாறுந்தனிக்காளத்தெழுந்தவோ சை” (பெரியபு. திருஞாந. ககக. உரை.) [இது குழுவெக்குறியென்பர்.]

பணிமொழி—மெல்லியமொழி. (உ-ம்.) “மாடகமொழியன்னபணிமொழிமகளிர் மை ந்தர்” (கந்தபு. மேரு. உஉ.)

பணியல்—வணங்கல். அல்-தொழிற்பெயர் விசுதி.

பணியார்—பகைவர். (வழக்.)

பணியாரத்துத்தி—ஒருதுத்தி. (வைத்திய பரிபா.)

பணியினுக்கு—தண்ணீர்விட்டான் பூடு. (வைத்தியபரி.)

பணிலம்—1. சங்கு. (சூ. நிக. கக: ணகர வெ. கக.) 2. சலஞ்சலம் என்னுஞ்சங்கு. (சூ. நிக. க: எஉ.)

பணிவிடை—1. கட்டலோ. 2. குற்றேவல். (உ-ம்.) “பணிவிடைசெய்வார்க்கருள்கூப்பவ ணே” (மதுரைப்பதிற்று. ௩௦.)

பணிவு—1. தாழ்வு. 2. பதிவு. 3. பதுங்கு கை. 4. வணக்கம். (உ-ம்.) “சிங்க-நிகரிலிணை தனைப்பணிவார்” (சேதுபு. தேவிபுர. அச.) (1, 2, 3-வழக்.)

பணிசன்—பரஞ்சலிமகாமுநிலர். (உ-ம்.) “நீள்-வண்பணிசனெடும்த” (கோயிற்பு. இர ணியவன். க௩.)

பணிந்திரம்—நிவிர்த்திகலையிற் பிருகிவி தத்துவத்திலுள்ள ஹற்றெட்டுப்புலந் கரு ளொன்று. (சிலி. கிரி. உக. உரை.) [இது அண்டகடாகத்துக்குக்குழாயிருக்கும் பத் துப் புலநங்கருளொன்று என்று விளங்குகிறது.]

பணை—1. அராமரம். (உ-ம்.) “வேங்குப்- பூரம்பணையோடுபுரண்டிட” (அரிச்ச. நாட். அ.) 2. உயர்ம். (உ-ம்.) “பணையடுப்பிற்றயிலாதி பருவமுற்றறு” (தைல. பாயிர. கஅ.) 3. கிளை. (பிங்கல. உஎக௩.) 4. குதிரைப்பந்தி. 5. தோள். (உ-ம்.) “பழுத்தசெவ்வாயிற்றணையி லுந்தித்தடத்தில்” (கந்தரல. உக.) 6. பருமை. (உ-ம்.) “பணைமுலைபாகனுக்குந்தீபற” (திருவா. திருவுந். அ.) 7. பறைப்பொது. (உ-ம்.) “சதி யெனைப்பலவெனமுழக்கினசதவி தப் பணை” (பாரத. அணிவ. கக. 8. பெருமை. 9. மரக் கொம்பு. (உ-ம்.) “செறிவு”பார். 10. மருதநிலப் பறை. (பிங்கல. ௩௦.) 11. மருதநிலம். (சூ. நிக. ௩: கக.) 12. முரசின்விசேடம். (உ-ம்.) “பணையொலியிரலையோதைபம்பையின் முழக் கம்” (கந்தபு. ஆற்று. கச.) 13. மூங்கில். 14. வயல். 15. விலங்கின்படுக்கை. (சூ. நிக. எ௦அ.) (1, 7, 8, 13, 14-சூ. நிக. கக: ௩.)

பணைத்தல்—1. கிளைத்தல். (வழக்.) 2. பருத்தல். (உ-ம்.) “கொங்கையுமிகப்பணைக்கும்” (சேதுபு. நாட்டு. க௦௦.) 3. பிழைத்தல். (வழக்.)

பணைத்திராய்—ஒரு பூடு. (வைத்தியபரி.)

பணைத்து—இடங்கொண்டு. (உ-ம்.) “பணைத் தேந்திளமுலையமுதமூற” (மதுரைக். க௦க.)

பணைப்பு—1. கிளைப்பு. 2. பருமை. (1, 2- வழக்.)

பணையம்—பணயம். (வழக்.)

பந்தகேசரி—சுருப்பூரம். (வைத்தியபரி.)

பந்தங்கம்—1. செஞ்சந்தநம். (வைத்திய பரி.) 2. தசாங்கம்.

பத்தசநம்—தொண்டர். (உ-ம்.) “பத்தசநங்
களைக்காங்கத்துசங்கட்டி” (குற்றாலக்குறவஞ்சி.)

பத்தசாரம்—காடிச்சுவம். (உ-ம்.) “தூணி
பத்தசாரத்தட்டரிருபடி” (தைல. தைலவ.
கூடி.)

பத்ததி—1. ஆகமங்களைப்பிரயோகிக்குநெறி
காட்டுதல்கள்; அவை: சோமசம்புபத்தி,
அகேரரிசொசாரியபத்தி, திரிலோசநசிவாசா
ரியபத்தி முதலியவாகப்பலதிறப்படும். (மச்சபு.
முகவுரை.) 2. ஒழுங்கு. (வழக்.)

பத்தநம்—பட்டணம். (உ-ம்.) “பசிரோய்
முதலாம்—புத்திக்கிலேசங்கணிக் கிப்புக் கார்
க்கென்றும்போதவில்லாச்—சித்திப்பெயர்ப்பத்த
நம்புகுவார்கட்குச்செவ்வழியே” (திருநாற்.சு0.)

பத்தம்—உண்மை. (வழக்.)

பத்தரி—1. அன்பர். (உ-ம்.) “அவர்க்கத்
தொடர்ச்சிக்கும்பத்திரபத்தரித்தப்பணியா”
(ம-தி.எ0.) 2. தட்டாரிலொருவகையர். (வழக்.)
3. யாழிநேருறுப்பு. (உ-ம்.) “பழையதோர்
பொல்லம்பொத்தியபத்தரியாழ்க்கோல்” (திரு
விளை. விறகுவிற். கக.)

பத்தநுடி—கருப்புநு. (வைத்தியபரி.)

பத்தல்—1. ஒருதொட்டி. 2. நீரிறைக்குஞ்
சால். 3. பள்ளம். (ஐங்குறு. கூ0ச.) 4. யாழி
நேருறுப்பு. (உ-ம்.) “குளப்புவழியன்னகவி
படுபத்தல்” (பொருந. ச.) (1, 2-வழக்.)

பத்தரர்—முசுமுசுக்கை. (வைத்தியபரி.)

பத்தன்—1. அன்பு உடையோன். 2. தட்
டான், கம்மாளரிலொருவகையன்.

பத்தா—கணவன். (சூ. நிக. உ; எஅ.)

பத்தாயம்—தாநியமுதலியவகொள்ளும் பெ
ரும் பெட்டகம். (வழக்.)

பத்தி—1. அன்பு. (உ-ம்.) “சென்றகாலத்
திருத்திசெய்துமுத்தியினச்சேர்ந்தோர்” (சிவ
ரக. பாயிர. கக.) 2. ஒழுக்கம். 3. ஒழுங்கு.
4. தூணினிடைவெளி. 5. நம்பிக்கை. 6.
முறைமை. 7. வரிசை. (உ-ம்.) “பத்தியாய்
மணிக்காம்புறுசாமரைபயில” (சிவரக. மேரு.
கடி.) 8. வழிபாடு. 9. விசுவாசம். (உ-ம்.)
“பொருவிப்பத்திபுண்டதவராசரே” (சிவ
ரக. சிவமண்டிவனபாலன். ச0.) (2, 6, 8-
சூ. நிக. கக; தகரவெ. கச.) (3, 4, 5-வழக்.) சிவக
சிந்தாமணியில்—யாணநடைவிசேடம் என்பர்.

பத்திகாண்டிகர்—மூலகைப்பக்குவரி லொரு
வர்; அவர்: நேசப்பெருக்கமுடையோர்.

பத்திந்—1. இல்லாள். (உ-ம்.) “ஆவியெவைக்
குமருள்—பெறும்பத்திரிபங்கனேமறைக்கானப்
பெருஞ்சுடரே” (மறைச்ச. எடு.) 2. கற்புடை
யாள். (வழக்.)

பத்திமான்—பத்தியுடையோன். மான்—ஆண்
பால் விருதி.

பத்திமை—1. அன்புடைமை. (உ-ம்.) “முநி
வர்கள் பணிந்துபோற்றிப்பத்திமையுரைத்தவா
றும்” (கூடம்பு. பதிச. உ0.) 2. ஒழுக்கமுடை
மை. (உ-ம்.) “பத்திமைநெறியொடுபயிற்றிமா
தவம்” (கந்தபு. கசிபனுபதேச. உ0.)

பத்தியகாரி—சிறுகீரை. (வைத்தியமூலி.)

பத்தியம்—1. ஆரியம் தெலுங்கு இவற்றின்
செய்யுள். 2. இணக்கமாயேற்றபோசநம். (வழக்.)
3. கடுக்காய். (வைத்தியபரி.)

பத்தியாபத்தியம்—நோயாளருக்கு ஏற்றவும்
ஏற்காதனவுமாகியவைகள். (வழக்.)

பத்திரங்கம்—செஞ்சந்தனம். (வைத்தியபரி)

பத்திரகம்—1. இலை. 2. இறகு. 3. சந்த
னம். (வைத்தியபரி.) (1, 2-பத்திரம்பார்.) கப்
பிரத்தியமாய் வந்ததென்பர்.

பத்திரகர்ண—பிரகிட்டாகலையிலாகையதத்
துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புவநங்களுளொன்று.
(சிவி. கிரியா. உக. உரை.)

பத்திரகாளி—ஐம்பத்தோரு நுத்திரசத்தி
களிலொருத்தி. (வி-ணி.)

பத்திரகாளிபுவநம்—நிவிர்த்திகலையிற் பிரு
திவி தத்துவத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப் புவநங்
களு ளொன்று. (சிவி. கிரியா. உக. உரை.)

பத்திரகும்பம்—முடிசூட்டுக்குச் சலம்பூரித்த
கும்பம். (வழக்.)

பத்திரங்கம்—செஞ்சந்தனம். (வைத்தியபரி)

பத்திரசிரேட்டம்—வில்வமரம். (வைத்திய
பரி.) (வழக்.)

பத்திரதாநகம்—தேவதாரம். (உ-ம்.) “வில்வ
வேர்பத்திரதாநகம்” (தைல. தைலவ. உஉ.)

பத்திரதாலி—சாதிமல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

பத்திரபதி—சிறுமுட்டி. (உ-ம்.) “பத்திர
பதிமூலமொருவிசையிடைபுரலிலி” (தைல.
தைலவ. உடு.)

பத்திரபரணி—பூசனி (வைத்தியபரி.)

பத்திரம்—1. அம்பிறகு. 2. அம்பு. (உ-ம்.)

“பத்திரங்கட்கயங்காரியொப்புநுழல்கள்”
(திருப்பு.ருசச.) 3. அழகு. 4. இலை. 5. இறகு.
6. உடைவாள். (பெரியபு. மெய்ப்பொரு. கடு.)

7. உறுதிப்பத்திரம். (வழக்.) 8. சாக்கிரதை.
(உ-ம்.) “பத்திரமாகப்பூசைபலவுபசாரஞ்செய்
தே” (சிவரக. நைமிச. சக.) 9. நன்மை.

10. படை. 11. பத்திரவாகரணம். பஞ்சாங்
கத்திலுநிக. 12. மலை. பிங்கலை. சகடு.) (3, 4,
5, 9, 10-சூ. நிக. கக. தகரவெ. கச.)

பத்திரவம்—பத்திரவாகரணம். (வழக்.)

பத்திரவாகரணம்—விட்டிக்கரணம். (பஞ்சாங்கத்திலுநிக.)

பத்திரவீரியகம் — 1. கோணமூங்கில். 2. பிரப்பஞ்செடி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பத்திரன்—வீரபத்திரன். (வழக்.)

பத்திராக்கியம் — தாளிசபத்திரி. (வைத்தியபரி.)

பத்திராங்கம் — 1. ஊமத்தை. 2. செஞ்சந்தரம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

பத்திராசநம்—அட்டாங்கயோகத்தோ ராசநம். (திருமந்திரம். ஆதனம். கூ.)

பத்திராசநி—வாணோநவகணத்தொருவர்.

பத்திராசிராயம்—சந்தரமரம். (வைத்தியபரி)

பத்திராகுவம் — நவகண்டத்தொன்று.

பத்திராட்சம்—ஒருகொட்டை. (ருத்திராக்கம்போலிருக்கும்.)

பத்திராத்தியம் — திப்பிலிமூலம். (வைத்தியபரி.)

பத்திராதநம்—பத்திராசநம். (வழக்.)

பத்திரி — 1. அம்பு. 2. இலை. 3. காளி. 4. குதிரை. 5. பறவை. (1, 2, 3, 4, 5-சூ. நிககக: தகரவெ. உக.) 6. லவங்கப்பத்திரி, சாதிப்பத்திரி, தாழிசபத்திரி இம்மூன்றுக்கும் பொதுப்பெயர் (வைத்தியபரி.)

பத்திரிலக—1. இலை. 2. திருமுகம். (1, 2-வழக்.)

பத்திரை — 1. அவுரி. 2. இரண்டாமேழாம் பன்னிரண்டாந்திதி. (சூ. நிக. க: அசு.) 3. ஒருநதி. (வி-ணி.) 4. காளி. (பிங்கல கௌள.) 5. கீரி புரண்டான்பூடு. (வைத்தியபரிபா.) 6. நற்பசு. (சூ. நிக. க: கக.)

பத்திரைகேள்வன் — வீரபத்திரன். (சூ. நிக. க: உஉ.)

பத்திரைராக்கியம்—தெய்வபத்தியிற் பிடிவாதம். (வழக்.)

பத்து—1. ஒரெண். 2. தேவபத்தி. (உ-ம்.) "பத்துடைபீர்" (திருவா. திருவெய். கூ.)

பத்துக்காலோன்—நண்டு. (வழக்.)

பத்துழகன்—இராவணன். (உ-ம்.) "பதுமமகன்"பா.

பத்துரத்தலைம் — பொன்னாங்காணிமுதலிய சாற்றோடிபிறவுஞ்சேர்த்த வடிக்கப்படுமொருதலைம். (தைல. தைலவ. சுசு. முகம்.)

பத்துரம்—பொன்னாங்காணி. (உ-ம்.) "பத்துரமுறுதைலமே" (தைல. தைலவ. சுசு.)

பத்மணி—சுவாதிட்டானத்திற்குரிய பத்மதளங்களிலென்றிலிருக்கும். "ர" என்னுமட்சரத்தினைதிதேவதை. (சி. சி. அ: உக. மறை.)

பத்மயோகி — சுவாதிட்டானத்திற்குரிய பத்மசுளங்களிலொன்றிலிருக்கும் ல என்னுமட்சரத்தினைதிதேவதை. (சி. சி. அ: உக. மறை.)

பத்மராகம் — பதுமராகம், மாணிக்கம். (உ-ம்.) "சோலத்திழந்துகிரீகோமளப்பத்மராகம்" (அரிச்ச. நாட்டு. ௧0.)

பத்மாசநம்—பதுமாசநம் (உ-ம்.) "ஒரிணைப் பதமுருவினம்மலேறிட்டாரவலித்ததன்மேல் வைத்தமுரு — சீர்திகழ்கைகளதனைத்தன்மேல் வைக்கப் - பார்திகழ்பத்மாசநமென லாகுமே" (திருமந். ஆதனம். உ.)

பதக்கம்—மார்பணியினொன்று, ஆரம்.

பதக்கிரமம்—நடநடைக்கிரமம். (வழக்.)

பதக்கு—இரண்டெரக்கால்கொண்ட அளவு: (எண்ணவழியிலுநிக.)

பதக்கெடுதல் — 1. தைரியங்கெடல். 2. பதனழிதல். (1, 2-வழக்.)

பதகம்—ஒரு பறவை. (சூ. நிக. க: சுஅ.)

பதகளிப்பு—பதறுகை. (வழக்.)

பதகன்—கொல்வோன். (திருவிளா. இந்திரன்பழி. சக.)

பதங்கம் — 1. சந்தநஞ்சாம்பிராணி முதலிய வற்றினொடுக்கும் பதங்கம். (வைத்தியநூலிலுநிக.) 2. பறவைப்பொது. (சூ. நிக. க: சுஅ.) 3. பாதரசம். 4. விட்டில். (உ-ம்.) "சுடரில்விழு பதங்கமெனத்தூர்ந்தார்" (சிவரக. கணபதியுடன். க, கூ.)

பதங்கம் — 1. பறவைப்பொது. 2. விட்டில். (வழக்.)

பதங்கள் — சூரியன். (உ-ம்.) "எற்பதங்கன்றுவளர்சோமனன்கியிவர்செய்கையாய்" (மறைசை சுஅ.)

பதந்து—குழி. (வழக்.)

பத்சீரேநம்—பதத்தைப்பிரித்தல். (வழக்.)

பதசாலம் — பாதசாலம். (உ-ம்.) "பன்னியகைவிரலாழிசிலம்பொடுபதசாலம்" (சிவரக. தேவிமயம். எ.)

பதஞ்சல்லியம்—அத்தியான்மிகநூல்மூன்றினொன்று; இந்நூல்செய்தவன் பதஞ்சலிபகவான். இந்நூல் பிரகிருதியும் பிராகிருதங்களும் ஆன்மாக்களும் பெத்தமுத்திகளுஞ்சாங்கியநூலிற் கூறியவாறேயென்றும் விவேகஞானம்போல யோகமும் யோகாந்தமும் முத்திக்குக்காரணமென்றும் இருபத்தாரூர்த்தத்துவம் ஈசுவரனொருவனுள்ளென்றும் அவன் எல்லாவற்றையும் அகிட்டித்திரின்று செய்வோனாதலானும் ஆன்மாக்களுக்கு வேறென்றுங்கூறும். (சி. கை. ௧0.)

பதஞ்சலி—ஒரு முநிவர். (உ-ம்.) “பத்தியா
விறைஞ்சக்கண்டுபதஞ்சலியவரைநீங்க” (கோ
யிற்று. பதஞ்சலி. அச.) [அஞ்சலியினின்றும்
விழுந்தமைபற்றியிப் பெயராயிற்று.] பதம் -
விழுதல், பதிதல்.

பதஞ்சலியம்—பதஞ்சலிசெய்ததூல். (உழஞ்.)
பதஞ்செய்தல்—இளகப்பண்ணுதல். (உ-ம்.)
“நிரந்தரங்குளிர்த்துநின்றபதஞ்செய்யுநீர்.”
(சி. சி. உ: சுசு.)

பதட்டம்—பதற்றம். (வழஞ்.)
பதடி—1. பதர். (உ-ம்.) “மக்கட்பதடியெ
னல்” (வன். ககசு.) 2. வில்லு. (ஆசரிய.
நிக. ஏ: உ.)

பதணம் — மதிலுண்மேடை. (கு. நிக. நு:
சச.)

பதநகேந்திரம்—உதயத்திலிருந்து நாலாம்
ஏழாம் பத்தாமியம். (சோதிடக.)

பதநம் — 1. இறக்கம். (வழஞ்.) 2. உதயத்
துக்கு ஆறாம் எட்டாம் பன்னிரண்டாம்நாள்
கள். (குமாரசாமியம். இராசிசரித்திர. உ. உரை.)
3. களைதல். 4. தாழ்தல். 5. பத்திரம். (உ-ம்.)
“பருவத்தெடுத்ததைதலமைத்தபதநம்பண்ணி”
(தைல. தைலவ. கரு.) 6. போதல். 7. வியோ
மாட்சரேகை. 8. விழுகை. (வி-ணி. சி. சி. அ:
ச. சிவாக்.)

பதநீர் — பனைநீர். பதம் - பக்குவம். (வைத்
தியபரி.)

பதப்படுததுதல்—பக்குவப் படுத்ததல்.
(வழஞ்.)

பதப்படுதல்—பக்குவமாதல். (வழஞ்.)

பதப்பலம்—காற்பலம். (உ-ம்.) “பதப்பல
மெண்ணெயிலிட்டு” (தைல. தைலவ. க.)

பதப்பாடு—மதிலுறுப்பு. (பிங்கல. சுசு0.)

பதப்புணர்ச்சி — நிலைமொழியிலும் வரு
மொழிமுதலும் இயல்பாயேனும் விகாரமாயே
னும் புணர்ந்தல். (நன்னூல். உயிரீர். க.)

பதப்பொருட்காட்சியணி — ஓரலங்காரம்;
அது: உபமாநோபமேயங்களாயிருக்கும் இரண்
டுகொற்பொருள்களுக்கு ஒற்றுமையாரோபித்த
லாம். (சுவல. கக.)

பதப்பொருள் — பதவுரை; அஃது: உரை
யிலக்கணமைந்தினென்று. (நன்னூல். பொதுப்
பா. உஉ.)

பதபதெனல்—சரடுக்கொலிக்குறிப்பு. (கு.
நிக. க0: சக.)

பதம்—1. அடையாளம். 2. அளவை. (உ-ம்.)
“சொற்பதங்கடந்துநின்றசந்தரன்” (திருவிளை.
மாபாத. கக.) 3. அறுகம்புல். (வைத்தியபரி.)
4. இருக்குமிடம். (உ-ம்.) “ஆரணங்கண்முடிந்த

பதத்து” (கோயிற்று. பாயிர. உ.) 5. இன்பம்.
6. சரம். 7. உண்டல். 8. எழுத்தானாயபதம்.
9. ஒருவஸ்து. 10. ஒளி. (உ-ம்.) “பொற்பதப்
பொதுவார்புகழ்” (கோயிற்று. காப்பு.) 11. கால்.
(உ-ம்.) “கிண்கிணியிலங்கியபதம்பெறுவெ
னே” (அரிச்ச. பாயிர. க.) 12. காலம், சமயம்.
(உ-ம்.) “குறைகொள்வானவர்பதங்கிடையா
திறைகொள்ள” (திருவிளை. வரகு. நு0.) 13.
கூர்மை. (உ-ம்.) “பறகுபறகென்றேசொரியப்
பதமாயிருந்தபாக்குவெட்டி” (விடுகவி.) 14.
சிந்து. 15. செல்வம். (உ-ம்.) “விண்ணோர்பதந்
தந்து” (திருநாற்றந். கரு.) 16. சோறு. 17.
நிச்சயம். 18. நெகிழ்த்தகுணம். (உ-ம்.) “வாரி
குளிர்த்தேபதமாம்” (உண்மைவிளக்கம்.) 19.
பக்குவம். 20. பதவி. (உ-ம்.) “அண்டர்தம்
பதமயாவையுமடைந்து” (பிரமோத். பஞ்சு.
ச0.) 21. பூரட்டாதி. (உ-ம்.) “விளங்குபதங்
கேட்டையாங்குநல்ல” (விதாந. குணகுண. கக.)
22. பொருள். (உ-ம்.) “தற்பாமாய்ப்பரபதமாய்”
(கோயிற்று. பாயிர. க.) 23. மந்திரம். (சிந்தா.)
24. வரிசை. 25. வழி. 26. வேதத்தினோ
ருறுப்பு. (1, 4, 9, 17-சி. சி. அ: கஉ. சிவாக்.)
(5, 8, 16-கு. நிக. கக. தகரவெ. கஅ.) (7, 19,
24, 25, 26-பிங்கல. களவஉ. 6, 14-வழஞ்.)

பதமஞ்சரி—ஒரு தூல். (பி-வி. வழஞ்.)

பதமுத்தி—அபரமுத்தி; அது: காலாந்தரத்
திலே புநருற்பவமுள்ளது. சாலோக்கியமாகியா
யுள்ள மூன்றினையும் பதமுத்தியென்று பெரி
யேனாகச் சொல்லாநிற்பார்கள். (சி. சி. அ: கஅ.
நிரம்.)

பதமை — 1. அமைதி. 2. இணக்கம். 3.
தாழ்மை. (1, 2, 3-வழஞ்.)

பதர்—1. அறிவீனன். (உ-ம்.) “மருந்தரிதாற்
பெற்றும்வயிற்றுப்பெய்யாது—பரிந்தந் துட்
பெய்தபதர்” (இன்னிசை. கச: பொரு. க0.)

2. பதடி. (உ-ம்.) “பதர்கொள்வாரெல்லோடுந்
ருல்” (அரிச்ச. பாயிர. கக.)

பதரி—இலந்தை. (வைத்தியபரி.)

பதலை—1. ஒருகட்பருவாய்ப்பறை. 2. தாழி.

3. மலை. (1, 2, 3-கு. நிக. கக: தகரவெ. க.)

பதவம்—அறுகு. (உ-ம்.) “பேராதென்று
பெரும்பதப்புண்மாநி” (கவி. க0க.)

பதவாயுதம்—கோழி. (உ-ம்.) “பதவாயுதத்
கொடிவேடாதை—கீர்த்தியைப்பாடுதற்கு”
(மறைசை. அக.)

பதவி—1. இடம். 2. நிலை. 3. முத்தி. (உ-ம்.)
“பதவியையார்க்குநல்கும்பண்ணவன்” (இராமா
வாலி. ககசு.) (1, 2-வழஞ்.)

பதவிபது—மிருதுவானது. (வழஞ்.)

பதவியல்—பத்திலக்கணங்கூறுமோரியல்.
(நன் னூ.)

பதவியன்—சாதுவானவன். (வழக்.) இவன் பதவியன்.

பதவு—புல். (பெரியபு. சண்டேசுரநா. உசு.) செங்கோலறுகென்பர் புறப்பொருள்வெண்பா மாலையில். 2. மெத்தனவு. உகரஞ்சாரியை.

பதவுரை—சொற்றோறுமுறைக்கும் பொருள். (வழக்.)

பதவை—வழி. (சூ. நிக. நு. சுஉ.)

பதற்றம்—பதறல். (வழக்.)

பதறல்—திடுக்கிடல். (வழக்.)

பதறுதல்—பதறல். (வழக்.)

பதறை—வேந்தோன்றி, ஓர் பூமி. (வைத்தியபரி.)

பதன்—பக்குவம். (சுற்றெழுத்துப்போலி.)

பதன்படுதல்—1. பக்குவமாதல். 2. பதமையாதல். (1, 2-வழக்.)

பதனழிதல்—ஊழ்த்தல். (சூ. நிக. கக: தகர வெ. கக.)

பதனழிவு—ஊழ்ப்பு

பதனிடுதல்—1. பக்குவமாக்கல். (வழக்.)

பதாகன்—பதாகையுடையோன். (உ-ம்.) “உரகபாதகன்” (துரியோதனன். பாரதம்.)

பதாகிதி—படை. (உ-ம்) “ஓங்குநீள்கொடிப் பதாகிதி” (பாரத. படையெழுச்சி. எ.)

பதாகை—1. [பரதம்] கரகரணமுப்பத்து மூன்று வகையுள்ளதும்; அது: பெருவிரல் விரைந்து ஏனைவிரல் நான்கு நிமிர்ந்துநிற்கப் பிடிக்குந்தன்மை (உ-ம்.) “பதாகையென்பது பகருங்கால - பெருவிரல்குஞ்சித்தல்லா நான்கும்-மருவிநிமிருமரபினதென்ப” (திருவி. கான் மா. க0. உரை.) 2. பெருங்கொடி. (உ-ம்.) “தாழை” பார்.

பதாசநம்—பாதபீடிகை. (வழக்.)

பதாத்துவா — சடத்துவாக்களினென்று. (சி. கை.)

பதாதி — 1. காலான். (சூ. நிக. உ: சசு.) 2. சேகைகள். (உ-ம்.) “பரசியபாதாதித்தம் பதிபுசுச்செலுத்துகென்றான்” (திருவி. மெய்க் கா. ௩௮.) 3. சேனைத்தொகை பத்தினென்று; அது: ஒருதேரும், ஓர்யானையும், மூன்றுபரியும், ஐந்து காலாளுங்கொண்டது. (சூ. நிக. கஉ: ககக.)

பதாயுதம்—கோழி. (உ-ம்.) “வனபதாயுத மொக்குமெனும்படி” (திருப்பு. ௩௦௮.)

பதார்த்தகுணசிந்தாமணி — பதார்த்தங்களின் குணங்களைக்கூறு நூல். (வழக்.)

பதார்த்தசாரம் — வைத்தியசாத்திரத்து ளொன்று; அது: பதார்த்தங்களின் குணத்தைச் சொல்லுவது. (வழக்.)

பதார்த்தத்திரயம் — பசு, பதி, பாசம் என்னும் திரிபதார்த்தம். (சி. சி. க: க. சிவாக்.)

பதார்த்தம்—1. கறிகள். (வழக்.) 2. பதப்பொருள். 3. பொருள். (உ-ம்.) “பரமன்பூசனைக் குரியபதார்த்தமெல்லாஞ்சாரமாச்சேகரித்து” (சிவரக. சிவதன்மா. ௩௪.)

பதார்த்தமாறு — 1. நிரித்தமானநூலும், பிரதிக்யாதிபதார்த்தரூபஞ்ஞாயம், லிங்காச்ச்சனை-இலட்சணம், அதுஷ்டியபஸ்மாதாரணம், அதிகிருதமானசிவமந்திரரூபசாதநம், சிவசமாந்தராமுத்திரரூபசாத்தியம் என்பன. (த. நி. பீபா. ககக.)

பதார்த்தமுன்று—தொம்பதார்த்தம்=சீவன், தப்பதார்த்தம்=சசுவரன், அசிபதார்த்தம்=ஜகம் என்னு முப்பதார்த்தங்கள். (வாசுதே. உகசு.)

பதார்த்தவிநிதிநிதீசனை — பதப்பொருட்காட்சியணி. (சுவல. கக.)

பதார்த்தாபிவியஞ்சகம்—பெயர்களை விளக்குவது. (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.)

பதி—1. அரசன். (பிங்கல. எகக.) 2. இடம். (உ-ம்.) “நின்பதியுறப்பெற்றேன்” (சிவரக. தேவிநாட்டியம். எ.) 3. உறைவிடம். (உ-ம்.)

“பந்தனை” பார். 4. ஊர். 5. எப்பொருட்கு மிறைவன். 6. காக்கிறவன். (சைவப்பி. சு0.)

[ப-காதல்.] தி-வினைமுதற்பொருள்விருதி. 7. கொழுநன். (உ-ம்.) “கண்டவர் பதியிவட்கென்றகட்டுரை” (அரிச்ச. விவரக. உகக.)

8. கோயில். (சி-கை.) 9. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 10. பரிபூரணமாய், ஒன்றும், அறிவுக் கறிவாய், நின் மலமாய், உயிருக்குயிராயிருக்கின்ற சிவம். (உ-ம்.) “பதிபசுபாச்சத்தை” (பஞ்சாக்கரதேசிகரந்தாதி. க) 11. பூமி. (தைலவ.)

12. மருதநிலத்தார். (சூ. நிக. நு. சு0.) 13. வீடு. (பிங்கல. ககக.) 4, 5, 6-சூ. நிக. கக: தகர வெ. சு.)

பதிகம்—1. ஐந்துபொதுவும் பதினொரு சிறப்புமாகிய பல்வகைப்பொருளையுந் தொகுத்துச்சொல்வது. (உ-ம்.) “முகவுரைபதிகமணிக் துரைநூன்முகம்” (நன். க.) 2. பத்துச்செய்யுளான் முற்றுப்பெறுமோர் பிரபந்தம். 3. பாசி. (உ-ம்.) “பதிகம்பரிக்குங்குழன்மாதராயப்பரவை” (மறைசை. கஎ.)

பதிகன்—வழிச்செல்வான். (உ-ம்.) “மொயும்பாயுணர்த்தவந்தப் - பதிகன்ருனும்போனான்” (ஞானவா. மந. கக.)

பதிகி—வழிச்செல்வான். (வழக்.)

பதிச்சம்—வாலுருவை. (வைத்தியபரி.)

பதிஞாநம் — ஒருவரறிவியாமல் சர்வத்தையும் ஒருகாலத்திலேதானறிகை, ஆன்மாவிற்குச் சாட்சாத் சிவசத்தியால்விளங்கிய சிற்சத்திவிர்த்தி. (சி. சி. க: உ. மறை.)

பதிட்டை—பிரதிட்டை. (உ - ம்.) “பழைய பரிணயாஸ்பரிவிற்ற பதிட்டை செய்து” (திருவிளை. இரசவா. உக.)

பதித்தல்—1. அடக்கல். (வழக்.) 2. அழுத்தல். (காஞ்சிப்பு. திருநகரப். சுரு.) 3. தாழ்த்தல். (பிறவினைத்தொழிற்பெயர்.) 4. பதிவைத்தல். (வழக்.)

பதிதம் — தவறு, வருணச்சிரமந்தவறுகை. (வழக்.)

பதிதல் — 1. அழுந்துதல். 2. ஆழ்தல். 3. ஊன்றல். 4. எழுதுதல். 5. ஒடுங்குதல். 6. கீழ்ப்படுதல். 7. தங்குதல். 8. தாழ்த்தல். 9. பள்ளமாதல். (1—9-வழக்.)

பதிதன் — குலஞ்சமயமுதலிய வொழுக்கத்திற்குறினே. (உ - ம்.) “விதிமரபுமாசிரமமெய்நெறியும்விடுத்திழந்த-பதிதனைநீவிடு” (சேதுபு. கவிசம்பு. ௩௦.)

பதிநூல் — கடவுளதுதன்மையைவிளக்குதல்; இதுவே வீட்டுநூலென்பது.

பதிப்பு—பதித்தல். (வழக்.)

பதிபசுபாசந்தேரித்தல் — பதிபசுபாசமாயிமுன்றுபொருளையுந் தடத்தலக்கணத்தின்வைத்து வருத்துணர்த்தல். (உ-ம்.) “பன்மார்க்கப்பொருள்பலவுங்கீழாகமேலாம்பதிபசுபாசந்தேரித்து” (சி. சி. அ: உஉ.)

பதிபடை—ஒளித்திருக்கும்படை. (வழக்.)

பதிபந்தம்—பிரதிபந்தம். (உ-ம்.) “உயிருண்மையுருமற்போக்கியிடறனைப்புதப்பதிபந்தமென்பர்” (வேதா. சூ. ௧௪௦.)

பதிமினுக்கி—விளக்குமாறு. (உ - ம்.) “பதிமினுக்கியாதிதுணைக்கருவிக்குமமைமணவைப்பாங்கிற்குணை” (தைல. பாயிர. ௧௪.)

பதிமை—பிரதிமை. (வழக்.)

பதியம்—பதிக்கப்பட்டநாற்று. (வழக்.)

பதியவத்தாத்திரயம்—சத்தர் உத்தியுத்தர் பிரவிருத்தர் எனப்படும் பதியின்மூன்றவத்தைகள். (சி. சி. அளவை. ரு. சிவாக்.)

பதிர்ன் — இதமாகியவசநமும் அகிதமாகியவசநமும் சுரோத்திரத்துக்கேட்ப்படினும் அவைகளில்தாக்கிதங்களில்லாமலிருக்கிறவன். (வாசுதே. ௧௭௦.)

பதில்—வதில். (வழக்.)

பதிவத்தி—மங்கலை. (வழக்.)

பதிவிடை—ஒளித்திருக்குமிடம். ‘இடை-இடம்.

பதிவிரதம்—கற்புத்தவறுமை. (வழக்.)

பதிவிரதாதருமம்—கற்புநெறி. (வழக்.)

பதிவிரதி—

பதிவிரதை—

பதிவிரத்தல் — ஒளியில் மறைந்திருத்தல் (வழக்.)

பதிவு — 1. அழுந்துகை. 2. ஊன்றுகை. 3. தாழ்வு. 4. புத்தகத்திலே பேர்முதலிய பதிதல். (உ-ம்.) “சேவகம்”பார்.

பதிவைத்தல்—நாற்றுமுதலியன பதித்தல். (வழக்.)

பதிற்றந்தாதி—பத்துவெண்பா பத்துக்கவித்துறை பொருட்டன்மைதோன்றப் பாடப்படுமோர் பிரபந்தம். (உ - ம்.) “வெண்பாப்பத்துக்கவித்துறைப்பத்துப் - பண்புறமொழிதல்பதிற்றந்தாதி” (இலக்கணவி. அசக.)

பதிற்றுப்பத்திந்தாதி — பத்துப்பத்து ஒரு சந்தமாக நூறுசெய்யுட்கொண்ட ஒரு பிரபந்தம்; அது: ஒவ்வொருபத்தும் அந்தாதித்துப்பாடுவது. (திருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதியைப்பார்.)

பதிற்றுப்பத்து — 1. ஒருநூல். 2. நூறு. (1, 2-வழக்.)

பதிற்றென்பான்—தொண்ணூறு. (வழக்.)

பதினாயிரம்—பத்தாயிரம். (வழக்.)

பதினாலகம்—கீழேமுலகு மேலேமுலகு; அவை: அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், இரசாதலம், மகாதலம், பாதலம் இவையேமுலகீழேமுலகு. பூலோகம், புவலோகம், சுவலோகம், சநலோகம், தபோலோகம், சத்தியலோகம், மகலோகம் இவையேமுலக மேலுலகு. (சூ. நிக. ௧௨: ௭௦, ௭௧.)

பதினான்கோணம் — எட்டுத்திசையு மதினான்குதராளமெட்டம். (வழக்.)

பதினான்கிந்திரார்—அரி, விபச்சித்து, சுசாந்தி, சிவி, விபு, மகோசவன், புரந்தரன், மாவலி, அறபுதன், சாந்தி, விருடன், இருதாமன், திவற்பதி, சசி என்பவர். (கூர்மபு. பிரமாயு. ௭. உரை.) [விபுவை-வசு இரவியெனவும் புரந்தரனை ஓசஸ்வியெனவும் பாடமுண்டு.]

பதினான்குமறுக்கள்—சுவாயம்பு, சுவாரோசிடன், உத்தமன், தாமசன், இரைவதன், சாக்ருடன், வைவைச்சதன், சூரியசாவர்ணி, தக்கசாவர்ணி, பிரமசாவர்ணி, தருமசாவர்ணி, உருத்திரசாவர்ணி, இரௌச்சியன், பெளதியன் என்பவர். (கூர்மபு. பிரமாயு. ௭. உரை.)

பதினெண்கணை — பதினெண்கூட்டம்; அவர்: ஆகாசர், உரகர், சித்தர், காந்தருவர், விஞ்சையர், பசாசர், தாரகை, போகபூமியோர், கின்னரர், கிம்புருடர், சுரர். அசுரர், பூதர், முனிவர், கருடர், இராக்கதர், இயக்கர், சாரணர் எனவுங்கொள்கவென்றார் அடியார்க்குநல்லார்.

பதினெண்கீழ்க்கணை — நாலடியார்முதலிய நூல்கள்; இதனை: “நாலடியார்முதலிய நூல்களெல்லாம் — பால்குகெங்கோவை பழமொழி - மாமூலம் - மெய்நிலையகாஞ்சியோடேலாதியென்பவே-கைநிலையவாங்கீழ்க்கணக்கு” என்னும் வெண்பாவாலறிக. கைநிலை-ஓர்நூல்.

பதினெண்துடிமை — ஓடாவி, கன்னார், குயவர், கொல்லர், கோவியர், சிவியார், தச்சர், தட்டார், நாவிதர், பள்ளர், பாணர், மாலைக்காரர், மூவாணிபர், வண்ணார், விலையர், வெட்டியான் என்னும் பதினெட்டுவகைக்குடிமைகள். (பொருட்டொகைநிகண்டிற் காண்க.)

பதினெண்புராணம் — பதினெண்புராணத்துமெடுத்து ஆக்கியுள்ளபெயராய் வழங்குஞ்சார்புதல்; அவை: பிரமாண்டம், அபுசுநம், கார்பிலம், காளிகம், சநற்குமாரம், சாம்பவம், சிவதன்மம், செளரம், திருவாசம், நந்தி, நாசங்கம், நாரதீயம், பராசரம், பார்க்கவம், மாரீசம், மாநவம், வாசுட்டலைங்கம், வாருணம் என்பன. (பிங்கல. சச௦.)

பதினெண்பாடை — பதினெண் தேசத்தார்க்குரியபாடை; அவை: குடகம், கன்னடம், கலிங்கம், தெலுங்கம், கொங்கணம், கொல்லம், சோனகம், சாவகம், சிங்களம், குசலம், சீகம், கங்கம், திராவிடம், துளுவம், கௌடம், மகதம், கடாரம், வங்கம் என்பன. (நன்னூல். பெயரியல். கசு.) திராவிடம் - தமிழ். சிந்தாமணியுரையில் பதினெட்டுப் பாடையென்றே கூறி வகையெழுதாதுவிட்டார்.

பதினெண்புராணம் — சிவபுராணம்பத்தும், விட்டுணுபுராணநான்கும், பிரமபுராணமிரண்டும், அக்கிரிபுராணமொன்றும், சூரியபுராணமொன்றும்; இவைமுறையே: இவில்கம், காந்தம், கூர்மம், சைவம், பிரமாண்டம், பௌடிகம், மச்சியம், மார்க்கண்டேயம், வராகம், வாமநம், காருடம், நாரதீயம், பாகவதம், வைணவம், பதுமம், பிரமம், ஆக்கிரேயம், பிரமகைவர்த்தம் என்பன. (பிங்கல. சசச.)

பதினெண் முக்கியகணைசர் — பிரம்மமுனிகள், காலாக்கிரிநுத்திரர், வீரபத்திரர், பிநாகி, காலகண்டர், அங்கிரிதராளர், கசுராளர், முக்கராளர், நேத்திரகராளர், சோத்திரகராளர்,

சண்டர், மாலாதரர், திரிகுலி, விசவமாலாதி, அண்டாதிநாதர், காலாந்தகர், லகுலீசர், மயூரார்நர் என்னும் பதினெட்டு முக்கியகணைசர் என்பவர். (வி-ணி. உசச.)

பதினெண்மூலம் — சித்திரமூலம், எருக்கு, நெருஞ்சி, முருங்கை, முள்ளி, மாவிலிங்கு, சங்கங்குப்பி, தழுதாளை, குவளை, கண்டங்கத்தரி, பாதிரி, வில்வம், இராசவேகமுத்து, இருமல்லி, தூதுவளை, சிற்றாமல்லி, சக்கு, கரந்தை என்பன. (வைத்தியபரி.)

பதினெண்யாகங்கள் — சோதிட்டோமம், அங்கிட்டோமம், உத்தியம், சோடசீ, வாசபேயம், அதிராத்திரம், சோமயாகம், சாதர்மாசியம், பௌத்திரமேதம், செளத்திராமணி, புண்டரீகம், அங்கிசயன், இராசசூயம், அச்சவமேதம், விச்சவசித்து, பிரமமேதம், பிரணவமேதம், பசுபந்தம் என்னும் பதினெட்டு யாகங்கள். (கூர்மபு. வருணச்சி. கக. உரை.) (பிங்கல. சசக.)

பதினொரடல் — புறக்கூத்திலொருவகைக்கூத்து. (சிலப்பதி.) கொட்டியென்பது முதல் பதினொன்று கூறுவர் (பிங்கல. கசசக-முதற்காண்க.)

பதுக்கம் — 1. ஒதுக்கம். 2. ஒளிப்பு. 3. பதுங்குந்தன்மை. (1, 2, 3-வழக்.)

பதுக்குதல் — மறைத்தல். (வழக்.)

பதுக்கை — 1. இலக்குவை. (உ-ம்.) “தேயத்தார்பதுக்கைகிறைத்த-கடுவையாராற்றறுசுனைமுற்றி” (கலி. கஉ.) 2. கற்குவியல். (ஐங்குறு. கசஉ.) 3. சிறுதிடர். (கு. நிக. நு. கசு.) 4. சிறுநூறு. (கு. நிக. கசு: தகரவெ. சு.) 5. பாறை (உ-ம்.) “அம்புவிடவீழ்ந்தோர்வம்பப்பதுக்கை” (புறநா. க) 6. பாலைமரம். (வைத்தியபரி.)

பதுகரை — பழமுண்ணிப்பாலை. (வைத்தியபரி.) (மலையக.)

பதுங்கல் — 1. ஒடுக்கம். (கு. நிக. கசு: கசு.)

2. ஒளித்தல். 3. பின்னிற்றல். (2, 3-வழக்.)

பதுங்கலன் — பதுங்கி. (வழக்.)

பதுங்கி — பின்னிற்பவன். (வழக்.)

பதுங்குதல் — பதுங்கல். (வழக்.)

பதுமகேசரம் — புண்ணைமரம். (வைத்தியபரி)

பதுமகோசிகம் — இணையாவினைக்கைமுப்பத்துமூன்றுவகையுள்ளொன்று; இதனை: “பதுமகோசிகம்பகருங்காலை, யொப்பக்கைவளைத்தைந்துவிரலு, மெய்ப்படவகன்றவிதியிற்றுகும்” என்பதனாண்க. (சிலப். அரங்கே. கஅ. உரை.)

பதுமநாபன் — பதுமநாபி. (கு. நிக. கசு: கசு.)

பதுமாநாபி—விட்டுணை. (வழக்.)

பதுமாநாபி—1. தாமரைவளையம். (தைவ. கசு. உரை.) 2. தாமரைத்தண்டு. நாளம் - தண்டு.

பதுமநிதி—தாமரையுருவாய்க்கிடக்கும் ஒரு வகை நிதி. (உ-ம்.) “சங்கநிதிபதுமநிதியரண் டிந்தந்” (தேவார. திருநாவு.) (சூ. நிக. சு. அ.) இது: சூபேரணுக்குரிய நவந்திகளுளொன்று.

பதுமபந்தம்—ஓரலங்காரம். கமலபந்தம் என்பதுமிகு. தண்டியலங்காரத்திலில்லை வழக் கத்திலிருக்கிறது.

பதுமபந்து—தேனீ. (வைத்தியபரி.)

பதுமபாணி—சூரியன். தாமரைமலரைக் கையிற்பிடித்திருப்பதஞ்ஞலிப்பெயர் வந்தது.

பதுமமணி—தாமரைக்கொட்டை. (வைத் தியபரிபாடல்.)

பதுமம்—1. ஒருவகைமாணிக்கம். (சிலப். அரும்பத.) 2. ஒரிரேகை. (பாரத. சூருகுல. கசு. உரை.) 3. கோடாகோடி, தூறுகோடி. (சி.வி. ஞாந. உரு-ஆம் சலோ.) 4. தாமரை. (உ-ம்) “அவன்றாட்செம்பதுமம்” (மரு-தி. எ0.) 5. பதுமாசநம். 6. பிரமபுராணங்கள் இரண் டனிலொன்று. (உ-ம்.) “பதுமமேலுண்டபுராண மாம்பிரமமேபதுமம்” (கந்தபு. பாயிர. ருச.) 7. முடியுறுப்பைந்திணென்று. (சூ. நிக. எ: உஉ.)

பதுமமகள்—இலக்குமி. (உ-ம்.) “பதுமமகளைக் கொடுபோகும்பத்துமகன்போற்பாறுதலும்” (சேதுபு. வேதாளவர். கசு.) மகள்-பெண்.

பதுமராகம்—ஓர் இரத்தினம், மாணிக்கம். (திருவிளா. மாணிக்கம். ருஉ.)

பதுமரேகை—கைகேரகையிணைந்து. (வழக்.)

பதுமரோகம்—கண்ணிமைக்குள் சிவப்புச் சதைவளர்ச்சி. (வைத்தியபரி.)

பதுமவண்டம்—பிரமவண்டம். (உ-ம்.) “பதுமவண்டத்தைநீக்கிவெண்டத்திற்பருப் பதநகர்புக்கார்” (ஞானவா. லீலிகை. சரு.)

பதுமன்—1. அட்டநாகத்தொன்று. (சூ. நிக. கஉ: எஅ.) 2. பிரமன். (பிங்கல. கருசு.)

பதுமனா—ஓராசிரியர்; இவர்: நாலடியா ரைத் திருக்குறளிற்போல அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பாற்படுத்து ஒவ்வொரு பொருளை வற்புறுத்துவனவாகிய பத்துப்பாட் களைத் தனித்தனியேதொகுத்து நூற்பது அதி காரமாகப்பகுத்து உரையெழுதியவர். எழுதி னுந்திருக்குறட்பகுப்புப்போற் சிறப்பின்றென் பார்.

பதுமாசநம்—1. அட்டாங்கியோகாசநத் தொன்று; அது: இடதுபாதத்தை வலதுதொ

டையிலும் வலதுபாதத்தை இடதுதொடையி லும்வைத்து உட்கார்ந்து வலக்கையால் வலது பெருவிரலையும் இடக்கையால் இடது பெ ரு விரலையும் முதுகிற கைமாற்றிப் பிடித்துக்கொ ண்டு முகவாய்க்கடையை மாப்பின்மேலுன்றி நாசிதுனியில் நாட்டம்வைத்திருத்தல். (உ-ம்.) “பத்திப்பொலிவொடுபூசையிற்பதுமாசநத்திரு ப்பார்” (சிவரக. நைமிச. உஅ.) 2. தாமரை வடிவாகச்செய்யப்பட்டவாசநம்.

பதுமாசநன்—பிரமன். (திருவிளா. இந்தி ரன்பழி. கூ.)

பதுமாநதம்—பதுமாசநம். (சைவச. பொது. ருஉச. உரை.)

பதுமார்க்கம்—கௌதம்பை. (வைத்தியபரி) பதுமாவதி—ஒரு நதி. (வழக்.)

பதுமிதி—நால்வகைப்பெண்களிலொருத்தி. (உ-ம்.) “பதுமிநிசித்திரிபகந்தசங்கினி-யித முறமத்தினியென்னுநால்வருள்” (கொக்கோக தூலிலிக.)

பதுமிநிகாந்தன்—சூரியன். (வழக்.)

பதுமுகம்—ஒரிருக்கை. (உ-ம்.) “பதுமுக முற்கட்டிதமேயொப்படி, யிருக்கைசம்புடமய முகஞ்சுவத்திகந் - தனிப்புடமண்டிலமேகபாத, முளப்படவொன்பதுமாகுந், திரி த ர வி ல் லா வீருக்கையென்ப” (சிலப். வேனிற்கா. உசு. உரை.)

பதுமை—1. இலக்குமி. (உ-ம்.) “பாகை மொழிப்பதுமைசோன்” (சேதுபு. சேதுபல. உ0.) 2. ஒரிதழ்த்தாமரை. (தைவ. தைவல. கூசு.) 3. காளி. (பிங்கல. கசு.)

பதை—1. பதைத்தல். (உ-ம்.) “பதைபடும மணர்காலபடரென்ப்பரிந்பட்டார்” (திருவி ளா. யாணையெ. ந0.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பதைத்தல்—1. அஞ்சல். (வழக்.) 2. அவத் தைப்படல், துடித்தல். (உ-ம்.) “பாலியேமக னேயென்பன்பதைப்பன்” (அரிச்ச. மயாந. கஎ.)

பதைப்பு—பதறுதல். (வழக்.)

பதைப்ப—அசைய. (ஐங்குறு. கருசு.)

பதைபதைத்தல்—பதைபதைப்பு. (உ-ம்.) “பதைபதைத்துப்பைந்தொடியான்பதறி வீழ்ந் தான்” (அரிச்ச. மயாந. சஉ.)

பந்தகம்—கட்டு. (பிங்கல. நளஎஅ.) கப் பிரத்தியமென்பார்.

பந்ததயிலம்—பந்தமெரித்திறக்குமெண் ணெய். (வழக்.)

பந்தநம்—கட்டு. (உ-ம்) “இரகஷாபந்தனம்” (வழக்.)

பந்தநை—1. கட்டு. 2. பந்தித்தல். (உ-ம்.) “பந்தநைசேர்பிரபஞ்சப்பற்றினவிட்டோரு

ளத்திற்பதியாதனை” (சிவரக. கணபதியுடன் கடவு. சு.) 3. மகன். (சு. நிக. உ: அக.)

பந்தம் — 1. அழகு. (பிங்கல. ககசுக.) 2. உண்டை, திரன். (பிங்கல. உஉகசு.) 3. உறவு, சுற்றம். (பிங்கல. க00.) 4. ஏற்பாடு, நியமம். 5. கட்டு. (உ-ம்.) “மாயபந்தமாவின்னையமான்” (இராமா. கரன். ருசு.) 6. கயிறு. ஆகுபெயர் போலும். 7. சம்பந்தம். (உ-ம்.) “உன்னலருஞ் சுருதிசம்பந்தமுத்திசம்பந்தமுலோகபந்த - மென்னவருஞ்ஞானங்கன்” (வேதா-சு. ருஅ.) 8. தனை; இஃது: யாப்புறுப்பெட்டிணுள்ளொன்று. (உ-ம்.) “பந்தமடிதொடைபரவினங்குறுவன்” (யாப்பருங்கலக்காரிகை. தற்சிறப். க.) 9. தீக்கொளுத்தும்பந்து. 10. தொடர். 11. மதில். (பிங்கல. சுஉக.) 12. மயிர்முடி, ஆண்பான் மயிர்முடி. (பிங்கல. க0௭க.) 13. மலம். (சி. சி. அ: உ. சிவஞா.) 14. விலங்கு. (4,9,10-வழக்.)

பந்தயம் — ஒட்டம், சூதாடவைக்கும் பொருள். (வழக்.)

பந்தர் — 1. ஒரு பட்டினம். 2. நீழல். (உ-ம்) ‘பன்மலரடுக்கியநன்மரப்பந்தரிலவந்திகையின்’ (சிலப். நாகோகன். க0.) 3. பந்தல். (உ-ம்.) “கமைதருபுப்பவிதாநப்பந்தர்” (சிவரக. தேவியமய. கசு.) 4. பாசத்துக்குள்ளானவர்கள்.

பந்தரம் — கரண்டிபாடாணம். (வைத்தியபரி.)

பந்தர் — பிடாலவணம். (வைத்தியபரி.)

பந்தல் — பந்தர். (வழக்.)

பந்தவரிசை — குதிரைப்பற்பாடாணம். (வழக்.)

பந்தன் — 1. ஒரு வானிகன்; இவன்பேரில் ஓளவை பந்தனந்தாதியென்னுதால் பாடினான். (தனிப்பாடலிற் பார்.) 2. சீர்பந்தபாடாணம். (வைத்தியபரி.)

பந்தி — 1. ஒருசத்தம்; அஃது: அடியொன்று க்தெழுத்துக்கொண்டு வருவது. (வீரசேசா. யாப்பு. கக. உரை) 2. ஒழுங்கு. (உ-ம்.) “பந்தித்திக்கும்பெறத்தோன்றியவேதப்பதியன்” (மறைசை. அசு.) 3. குதிரையானமுதலிய நிற்குஞ்சாலை. (உ-ம்.) “பாடலங்கரிவையியபந்தியும்” (அரிச்ச. நகர். க.) 4. கூட்டம். (வழக்.) (இராமா. எழுச்சிப். ருரு.) 5. வரிசை. (சு. நிக. சு: கசு.) 6. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பந்திந்தல் — 1. கட்டல். (பிறவினைத்தொழிற்பெயர்.) 2. பொருந்தல். (உ-ம்.) “அந்தத்திசையாநம்புருவதிக்கிற்பந்திக்குமென்று ாத்திற்பார்” (சைவச. பொது. சசஉ.)

பந்து — 1. உறவு. (பிங்கல. க00.) அம்-கடைக்குறை. 2. எறியும்பந்து. (உ-ம்.) “பந்தனை

விரலான்” (திருவாசகம்.) 3. திரட்சி. (பிங்கல. உஉகசு.) (அம் - கடைக்குறை.) 4. மட்டத்தருத்தி (உ-ம்.) “சிவிறி”பார்.

பந்துத்துவம் — பந்துக்களின்நன்மை. (வழக்)

பந்துவராளி — ஓரிராம். (வழக்.)

பந்தையம் — பந்தயம். அ, ஐ-போலி.

பந்தம் — 1. சீதரங்கபாடாணம். 2. பாம்பு. (உ-ம்.) “பந்தாபரண” (திருவிசைப்பா.)

பந்தகவைரி — கருடன். (சு. நிக. க: ருஉ.)

பந்தம் — பலாமரம். (உ-ம்.) “பள்ளமேற்பநசக்கனியுறல்” (அரிச்ச. நாட்டு. ருசு.)

பந்தயித்தி — அரசு. (வைத்தியபரி.)

பந்தயன் — 1. ஒருநோய். 2. ஒரு பாம்பு.

3. ஒரு மீன். (வழக்குப்போலும்.)

பந்தம் — வாதரோகம். (உ-ம்.) “பநிலவர்க்கமிலை” (தைவ. தைவல. க௭)

பப்பரப்புளி — பெருக்கமரம். (வைத்தியபரி.)

பப்பரம் — தேயமைம்பத்தாறினொன்று. (இராமா. எழுச்சிப். கஅ.)

பப்பரர் — பப்பரதேயத்தார். (உ-ம்.) “பப்பரர்நெருங்கிச்சேறி” (அரிச்ச. சூழவி. கக.)

பப்பளி — பப்பாளிமரம். (வைத்தியபரி.)

பப்பளிச்சேலை — ஒருவகை வன்னச்சேலை. (வழக்.)

பப்பளிப்பால் — ஒரு பால். (வைத்தியபரி.)

பப்பாதி — பாதிபாதி. (உ-ம்.) “பயந்தார்வடிவிறப்பாதி” (பாரதம். இராயசூய. கசு.)

பப்பாளி — பப்பளி. (வைத்தியபரி.)

பப்பு — 1. ஒப்பு. (சு. நிக. கசு: சகரவெ. கஉ.)

2. பாப்பு. (உ-ம்.) “பப்பறவீட்டிருந்து” (திருவாச. திருப்பள்ளியெழு. சு.)

பப்புருவாகநன் — அருச்சுநனுக்குச் சித்திராங்கதையிடத்திற்பிறந்த பின்னா. (உ-ம்.)

“பன்னாளினெனும்போகம்பயின்றபின்னர்ப்பப்புருவாகனென்னும்பைதற்றிங்களன்னா” (பாரத. அருச்சு. நிர்த். சக.)

பப்புவர் — புசுழுவோர். (பிங்கல. அசுசு.)

பப்பூ — நிவிர்த்திகலையிற் பிருதுவிதத்துவத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப்புவநங்கரு ளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை.)

பம் — விண்மீன். (சு. நிக. க: கக.)

பம்பத்திகாயம் — பஞ்சாஸ்திகாயம். (உ-ம்.) “சுணிப்பின்னியைந்தாம்- பம்பத்திகாயம்பணித்தபிரான்” (திருநாற். உக.)

பம்பம் — திராய். (வைத்தியபரி.)

பம்பரம் — ஒரு விளையாட்டுக்கருவி. (பிரபுலிங்கலீலை. விமலைகதி. சக.)

பம்பல் — 1. துளி. (உ-ம்.) “பானந்தனை யொத்துவிழுந்ததுமாரிப்பம்பல்” (அரிச்சு.

நாட்டு. ச.) 2. பரந்தவடிவு. (சூ. நிக. அ: நு.)
பம்பா—தட்சணத்தில் ஒரு பொய்கை,
பம்பை. (இராமா. சுவரிபிறப்புந்குப. க.)

பம்பிகை—பீர்க்கு. (வைத்தியபரி.)

பம்பு—1. ஒலித்தல். (உ-ம்.) "பம்புசில்லரி
பரிபுரத்தாட்டுணைபரித்தான்" (ஏகாதசி. உருக்கு
மாங். சுரு.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3.
வேடிக்கை. (உ-ம்.) "நம்பனடியவர்களுக்காத்
திரவியங்கள்-பம்புக்காம்பேய்க்காம்" (ஒளவை
பாடல்.)

பம்புதல்—1. ஆரவாரித்தல். (பம்புபார்.)
2. எழுச்சி. (சூ. நிக. க: கூஅ.) 3. நெருங்கல்.
(உ-ம்.) "பரசமுதனீதெருப்பம்புநைமிசத்தில்"
(மச்சுபு. பிரமமுக. க.) 4. பரந்தவடிவு. (சூ. நிக.
அ: நு.)

பம்பை—1. ஒரு வாச்சியப்பொது. (சூ. நிக.
எ: சக.) 2. சுருண்டிழிவழாமல் தூராயிருக்
கின்ற தலைமயிர். (உ-ம்.) "நெடுஞ்சடைகரந்திட
நெறித்தம்பையும்" (பெரியபு. திருநீல. கஉ.)
3. பம்பா என்னும் பொய்கை. (உ-ம்.) "பம்பை
யின்கரைகண்டனன்" (சேதுபு. சேதுவந்த. ச.)
இது சக்கீர்வனிருந்தமலைக்கு சமீபத்துள்ளது.
(இராமா. சரிப்பிறப்பு. க.) 4. மூட்டைநிலப்
பறை. (சூ. நிக. எ: சக.)

பம்மல்—1. செம்முதல். (உ-ம்.) "பறந்தன
ரமரஞ்சிப்பல்பெரும்பிணத்தின்பம்மல்" (இரா
மா. சும்பகருணைவதை. ககக.) 2. மந்தாரம்.
3. மந்திப்பு. (2, 3-வழக்.)

பம்முதல்—பம்மல். (வழக்.)

பய்யன்—பையன். (போலி.)

பய—பை, மெல்ல. (உ-ம்.) "பண்கோடே
மொழியாற்பயக்கூறினான்" (சிந்தா. குணமலை.
ருக.) போலி.

பயங்கரம்—அச்சம். (உ-ம்.) "ஆனவதியங்
கரங்கூர்பெருநாகிலடுங்குற்றிறுணைதன்னால்"
(சேதுபு. ததுக்கோ. கரு.)

பயங்கரி—ஒரு யோகிநி, காளியென்பர்.
(வி-ணி. உசக.)

பயங்கோளி—பயங்கொன்பவன். (வழக்.)

பயசி—திருநாமப்பாலை. (வைத்தியபரி.)

பயசி—1. நீர். (சூ. நிக. க: ருச.) 2. பால்.
(உ-ம்.) "ஊற்றும்பயசாலிழை" (தைல. தைலவ.
ருக.)

பயணம்—பிரயாணம். (உ-ம்.) "வல்லவலத்
திசையாகிற்பொருளேசேரும்வருபயணம் போ
தலுறும்" (துடிதூல். கஉ.)

பயந்தல்—1. கொடுத்தல். (உ-ம்.) "இம்
மூன்று-நன்மைபயத்தலில்" (திரிகடு. க0.) 2.
சித்தித்தல், கிடைத்தல். (சூ. நிக. க0. சுச.)

3. படைத்தல். (உ-ம்.) "புழங்கிடுஞ்சத்தியாதி"
(சி. சி. க: சு0. சிவஞா.) 4. பயக்கூறல். (வழக்.)

பயதம்—வண்டு. (வைத்தியபரி.)

பயந்தன்று—கொடுத்தது. (ஐங்குறு.)

பயந்தான்—தாய். (சூ. நிக. உ: எசு.)

பயந்தோர்ப்பழிச்சல்—தலைவியைப் பெற்
றுகரத்தலைவன்வாழ்த்தல். (வாண. கஉ. முகம்.)

பயந்தோன்—பிதா. (நம்பியகப். ஒழிபியல். சு.)

பயப்படல்—அச்சமுறல். (வழக்.)

பயப்பாடு—அச்சம். (உ-ம்.) "தக்கனானவன்
மகத்துப்பயப்பாடில்லாமல்" (கூர்மபு. தக்க.
வேள். கச. உரை.)

பயப்பு—1. நிறம். (பிங்கல. ககசச.) 2.
பசப்பு. ய-போலி. 3. பயன். (உ-ம்.) "பயவாக்
களரணையர்" (தொல். சொல். கூ0உ. உரை.)

பயம்—1. அச்சம். (உ-ம்.) "பயமுணர்த்த"
(அரிச்ச. மயாந. ச.) 2. இன்பம். (பரிபாடல்.)
3. குளம். (சூ. நிக. ரு: கஉ.) 4. குறி. (உ-ம்.) "சத்
திபதிந் - தாம்பயத்தின்பேதமாராய்ந்த" (சை
வச. ஆசாரிய உச.) 5. சுதை. 6. நீர். 7. பயன்.
(உ-ம்.) "முன்னையுழிவினைப்பயத்தினும்" (இரா
மா. மந்திர. சுரு.) 8. பழம். (புறப்பொருள்வெ.)
9. பால். (5, 6, 8 சூ. நிக. கக: யகரவெ. கூ.)

பயம்பு—1. குழி. (உ-ம்.) "கரந்துபாம்பொ
டுங்கும்பயம்புமாருளவே" (முலைபடு. ககக.) 2.
பள்ளம். (சூ. நிக. ரு: சுச.) 3. மட்டுக்குழி.
(உ-ம்.) "சூழ்பயப்பினகத்தொளித்தொடுங்கி"
(பெரும்பாணா. கூ0அ.) 4. யானைபடுகுழி. (சூ.
நிக. கூ: கூ.)

பயநதி—திருநாமப்பாலை. (வைத்தியபரி.)

பயல்—1. சரிபாதி. (உ-ம்.) "பயல்செய்
மேனிப்பெருந்தகை" (குத. ஞாந. கக: க.) 2.
பள்ளம். (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. உச.) 3.
பையல், நிறுவன். (உ-ம்.) "பையலோடிணங்
கேல்" (கொன்றைவேந்தன்.)

பயலைமை—பசுலைத்தன்மை. (உ-ம்.) "நோ
யும்பயலைமையுமீதூரவெம்போல்" (நாலாயிர.
இரண்டா. வாயுந். க.)

பயளி—பசளி. (வழக்.)

பயனை—பசுலைக்கீரை. (வழக்.)

பயற்றங்காய்—ஒரு காய். (வழக்.)

பயறு—1. ஒரு தானியம்; அது: எலிப்பயறு,
கறுப்புப்பயறு, சடைப்பயறு, சிறுபயறு, தட்
டைப்பயறு, துலுக்கப்பயறு, நரிப்பயறு, நன்
னப்பயறு, மின்னிப்பயறு, பெரும்பயறு எனப்
பலவகைப்படும். (வைத்தியபரி.) 2. சித்திரை
நாள். (சூ. நிக. க: எசு.)

பயன்—1. உரைவகைபதினான்கினென்று.
(நன்னூ. பொதுப். உக.) 2. நீர். பிங்கல: ருள.

(இறுதி-போலி.) 3. நெஞ்சினதெத்தோர்மெய்ப் பாடு காரணமாகத் தன்வயினிகழ்ந்த சொல்லாணையது. (திருக்கோ. க. உரை.) 4. பலன். (உ-ம்.) “பிறங்குகங்கை-யாறுதனின்மூழ்குபயனடைந்திடுவர்” (ஏகாதச. உருக்குமா. கஉ.) 5. பால். (வைத்தியபரி.)

பயன்படுதல்—பிரயோசனமாதல். (வழக்.) பயனிலசொல்லல் -- பிரயோசனமில்லாத பேச்சுப்பேச்சல். (உ-ம்.) “பல்லார்முனியப்பயனிலசொல்லுவான்” (வள். ககச.)

பயனிலாள்—வேசி. (சூ. நிக. உ: சுச.)

பயனில—வீணன். (வழக்.)

பயனிலை—பயன்முடிவு. (வழக்.)

பயனுரைத்தல்—உரைசொல்லல்.

பயனுவமம் — பயனைப்பற்றிவருமுவமை; அது: கற்பகவள்ளல் என்றாற்போல்வது. (நன். உகச. உரை.)

பயனுவமை—பயனுவமம். (வழக்.)

பயபனை—சிறுமுட்டிவேர், பேராமுட்டிவேர். (உ-ம்.) “ஆமலகம்” பார். (தைல. தைலவ. ௩௦.)

பயாநகம்—நிவர்த்திகலையிற்பிருதுவிதத்துவத்திலுள்ள தூற்றெடுப்புநவநகளு ளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை.)

பயாநகன் — சதருத்திரரி னிருதிதிக்கினிருக்கும்சதருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி உஎ௦.)

பயீக்கம்—பிச்சை. (உ-ம்.) “பாவியேனறி யாதேபாழறிப்பயிக்கம்புக்கெய்த்தவாரே” (தேவார. திருவாரூர்ப்பழமொழி. ௮. திருநாவு.)

பயீத்தியம்—பைத்தியம், அறிவுப்பிறழ்ச்சி. (வழக்.)

பயீந்தரி—ஏகம்பாடணம். (வைத்தியபரி.)

பயிரீ — 1. அருவருப்பு. (உ-ம்.) “பயிரிலா நரம்பின்கீதம்பாடியதொடங்கினோ” (சிந்தா. சுரமஞ். ருச.) 2. அழைப்பு. பத்துப்பா. (குறிஞ்சி.) 3. இடம்பயிர். (உ-ம்.) “பருவத்தேபயிர் செய்” (ஆத்திருடி.) 4. ஒலி. (உ-ம்.) “பயிரொன்றுகலையுஞ்சங்கும்” (இராமா. உலாவியற். ௮.) 5. தெரிநிலைவினைப்பகுதி (உ-ம்.) “ஆண்கணங்கன் றுடயிர்குரல்” (கு-பா. உகஅ.) 6. பயில். 7. பறவைக்குரல். 8. மிருகங்களுள் ஒன்றை மற்ருன்று அழைக்குமோரோசை. (உ-ம்.) “கடமானல்லேறுமடமாளுகுபிணைபயிரழைப்பின்” (புறநா. கடுஎ.) யானைக்குரியபரிபாடை என்பர் (சிந்தாமணியில்.) (5, 6, 7-சூ. நிக. கச: யகரவெ. ச.)

பயிரீத்தல்—ஒலித்தல். (பிறவினைத்தொழிற் பெயர்.)

பயிரீதல்—அழைத்தல். (உ-ம்.) “கடுவன்-றுய்த்தலைமத்தியைக்கையிேப்பயிரும்” (புற

நா. கடுஅ.)

பயிரீப்பு — 1. பயிலாதபொருளில்வருமருவருப்பு; இது: மகடேக்குணம் நான்கினொன்று. (உ-ம்.) “நாண்மட மச்சம்பயிர்ப்பென்னுமிவை நழுவ” (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. கஅ.) இதற்கு மனங்கொளாத்தன்மையென்றார் சிந்தாமணியில். 2. பிசின். (உ-ம்.) “பலவின்பயிரீப்புறு தீங்கனி” (கவி. ௧௦.)

பயிரவி — 1. பைரவி, உமை. (உ-ம்.) “தநம் பார். (ம-தி. எச.) 2. முடக்கொத்தான். (வைத்தியபரி.)

பயிரீ—ஒரு கீரை. (வழக்.)

பயிருகம்—பழம்பாசி. (வைத்தியபரி.)

பயிரும்—அழைக்கும். (சிந்தா.)

பயில்—1. சைகை, குழைக்குறி. (வழக்.) 2. சொல். 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. பழக்கம். (பெரியபு. கண்ணப்பநா. கசக.)

பயில்வீத்தல்—பழகுவீத்தல். பிறவினைத் தொழிற்பெயர்.

பயில்வு—1. செய்கை. 2. பயிற்சி. (1, 2-வழக்.)

பயிலல் — 1. சொல்லுதல். 2. நடத்தல். 3. நிகழ்தல். 4. நெருங்கல். (உ-ம்.) “மந்தியு மறியாமண்பயிலக்கத்து” (திருமுரு. சஉ.)

5. பழகல். (1, 2, 3, 5 (உ-ம்.) “வந்துழிக்காண்க.)

பயிலியம்—குப்பைமேனி. (வைத்தியபரி.)

பயிலுதல்—1. செல்லுதல். (உ-ம்.) “பாடி வளவியழியருவிபரவசராயெதிர் பயில்வார்” (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. கக.) 2. செறிதல். (புறநா. 3. சேவித்தல். (உ-ம்.) “ஆரிடமாம்பரிச நம்பயில்” (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. ௩௦.) 4. பயில்ல். (உ-ம்.) “சோலையிற்பயிலுங்குயிலையும்” (பாரத. இந்திரம். உ௦.) 5. விளைதல். (உ-ம்.) “உலகம்பயில்புகழ்போற்செல்வம்மாமதியூர்கொண்டதே” (வாண. உகச.)

பயிற்சி—பழக்கம். (வழக்.)

பயிற்றல்—கற்பித்தல். (உ-ம்.) “யாக்கை - மூத்தவனொருவன்வைகிமுனையவான் பயிற்றி வாழ்வான்” (திருவினா. அங்கம். உ.)

பயிற்றி—பலகாற்செய்தல். (ஐங்குறு.) பலகாற்கூறி என்பர் புறநா ளுற்றில்.

பயிற்றுதல்—1. படிப்பித்தல். பயிற்றல்பார். 2. பழக்குதல். (பெரியபு. தடுத்தாட். கஅஎ.)

பயிறல் — 1. எடுத்தலோசை. (பிங்கல. உக௦க.) 2. சொல்லுதல். 3. பயிலுதல். (2, 3-உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பயின்—1. பிசின். (உ-ம்.) “கப்பிணர்மரத்திறகாலம்பயினதாய்” (திருவினா. இந்திரன் பழி. கக.) 2. சிதையப்புருமரக்கலத்தைத்திருத்

தஞ்செய்யுங்கருவிகள்; அல்லது திருத்தஞ்செய்யுங்கள். (பரிபாடல்.)

பயிளர்—பயிலுதலுள்ளவர். (உ-ம்.) “பலசமயத்தின்கண்ணும் பயினர்செய் வணக்கமெல்லாம்” (காரோ, திருநாட். உள்.)

பயினன்—சேடன். (உ-ம்.) “பயினன்மேல் வருகலென” (பாரத, சம்பவ, ககக, [போலி] பையினன்—அழகியருளியனுமாம்.)

பயிளி—இணக்கம். (சூ. நிக. அ: கூ.) 2. பயினிப்பு. (பத்துப்பா. குறிஞ்சி.)

பயை—அதர்மத்தின்புத்திரர் மூவரிலொருவன். (வி.ணி. உரு.)

பயோகநம்—ஆலாங்கட்டி. (வைத்தியபரி.)

பயோட்டிணி—விருட்சபர்வதந்துதித்த இருநதிகளினொன்று. (வி.ணி. உஉக.)

பயோதரப்பத்து—ஒரு பிரபந்தம்; அது: முலையினைப்பத்துச் செய்யுளாற் கூறுவது. (இலக்கணவி. அருஉ. உரை.)

பயோதரம்—1. முலை. (உ-ம்.) “பயோதரவேசையர்” (அரிச்ச. நகர. கூ.) 2. மேகம். (சூ. நிக. க: கக.)

பயோதிகம்—கடனுரை. (வைத்தியபரி.)

பயோவிரதம்—ஒருமாதம்வரை பசுக்கோட்டத்துறைந்து பால்மாத்திரமுண்டுசெய்யுமோர் விரதம். (வழக்.)

பரிக்கம்—1. ஒளி. 2. வீரியம்.

பரிக்கன்—1. சிவன். (உ-ம்.) “வணங்குமன் பர்க்குப்பிறவியா முளைவித்தைவறுத்தேயணங்குருவகைசெய்வதாற்பர்க்கராமொருபேரிணங்கிரிந்ததங்கவர்க்கு” (சிவர. காயத்திரி. கூ.) 2. சூரியன். (பிங்கல. உசு.)

பரிணசாலை—இலைகளாலும் புற்களாலும் வேயப்பட்டகுடிசை. (கோயிற் பு. வியாக். கச. உரை.)

பரிணி—1. முருக்கமரம். (வைத்தியபரி.)

2. வல்லாரை. (தைல. தைலவ. சுசு.)

பரித்தா—பத்தா. (சி.சி. அ: கூசு. சிவர்க்கிர.)

பரிபணம்—பாவட்டை (தைல. தைலவ. கூசு.)

பரிஸ்வரீ—பிரியவிரதன்குமாரரொழுவருளொருவன். (த-நி. போ. கூஉ.)

பரிவதராசன்—மலையரசன். (கூர்மபு. திருக்கல். கூ. உரை.)

பரிவதரிக்கம்—மத்திமவிரனெவான இறை. (த-நி. போ. கூஉ.)

பரிவம்—பருவம். பக்குவத்திற்கும் பொழுத்திற்கும் பெயர். (பிங்கல. கூகஉ.)

பரக்கழிவு—பழி, அபகீர்த்தி. (உ-ம்.) “பரக்கழிவிதுநீபுண்டாற்புகழையார் பரிக்கம்பாலர்” (இராமா. வாலிவதை. எக.) புரக்கழி

விதரீ. என்றும்பாடம். புரக்கழிவு—அபகீர்த்தி. பரக்தம்—பரவும். (புறநா.)

பரகதி—மோட்சம். (உ-ம்.) “பத்தியாய் நினைந்துபரவுவார்தமக்குப்பரகதிகொடுத்தருள் செய்யும்” (திருவாச. அருட்பத். அ.) [பர-மேல்; கதி-அடைதற்குரியவீடம்.]

பரகாயப்பிரவேசம்—யோகசித்தர்கள் தங்கள் தேகத்தைவிட்டு அந்நியதேகத்திற்கு செல்லுதல். (சி.சி. அ: கூஉ. சிவாக்.)

பரகாயம்—பிறகாயம் (உ-ம்.) “பரகாயத்தினண்ணுதல்வான்—புலத்தினியங்கலிச்சித்த போகமனைத்துந்தானிருக்குந்-தலத்தினினைந்த பழுவருசல்பிரகாமிபமாந்தவக்ஷோடியர்” (திருவிளை. அட்டமா. உரு.)

பரகீயம்—பிறர்குரியது. (வன். சசக. பரி.)

பரகீயை—பிறர்க்குரியவன். (வழக்.)

பரங்கி—1. இலவங்கம். 2. கண்டபாரங்கி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பரங்குன்று—திருப்பரங்குன்று. (உ-ம்.) “திருவாவிரன்குடிவாண்பரங்குன்று” (கந்தரந். க.)

பரஸ்பரவிரோதம்—ஒன்றற்கொன்று விரோதம். (சைவப்பி. சௌ.) பரம்பரவிரோதம் எனவும் வழங்கும்.

பரசம்பந்தம்—அறுவகையாக சம்பந்தங்களுளொன்று; அஃது: அநந்தேசரர்க்குஞ்சதா சிவர்க்குமுண்டான வாகமசம்பந்தம். (சி-வி. சரி. உ.)

பரசம்வீத்து—அந்நியத்தையறிதல். (சி.சி. அ: கூசு. ரூரப்.)

பரசமயகோளரி—திருஞ்ஞாநசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார். (உ-ம்.) “பார்குலவுதனிக்காளஞ்சிந்ந மெல்லாம்பரசமயகோளரிவந்தானென்றாத” (பெரியபு. ஞாந. கூசு.)

பரசமயம்—பிறசமயம். (உ-ம்.) “அல்லாத பரசமயவலகைத்தேர்விண்டகல” (சேதுபு. கடவுள்வா. கூ.)

பரசரீரம்—ஆன்மாக்களின் மூலகைச்சரீரங்களுளொன்று; அஃது: அநந்ததேவராத் கலக்குண்ட பாகமாகிய காரணசரீரமும் கலாதிக்களாகிய கஞ்சகசரீரமும் முக்குணங்களாகிய குணசரீரமும் என மூலகைப்பெயர். (சி.சி. ச: உக. சிவாக்.)

பரசாத்—அந்நியசாதி. தருக்கசங்கரகத்திலறிக.

பரசாரணம்—நீட்டிதல். (சி.சி. உருசு. சிவாக்.)

பரசிராமன்—மழவுடையிராமன்; இவன்: சமதக்கிரியும் இரேணுகையுந் தந்தைதாயாகத் திருமாலவதாரம். (காஞ்சிப்பு. இரேணுகி. உ.)

பாசிவதத்துவம்—பரநாதம். (சி. சி. உ. எச. ஞாநப்.)

பாசிவம் — சத்தியொடுங்கிறதற்கிடமாய் நின்றதத்துவம்; இது: தத்துவமெலாங்கடந்த முடிவிலேநின்றது. (உ-ம்.) “ஒடுங்குநாளினில யனரியுருத்திரன்மகேசன் — நெடுஞ்சதாசிவன் விந்துநாதஞ்சத்திநெறியே-யடங்கிடம்பாசிவத் தினிற்பாசிவமினத்துங்- கடந்ததத்துவமுடிவி லேநின்றதுக்குதி” (அருணாசலபு. திருமலை. ௫.)

பாசிவமூர்த்தி—சதாசிவம். (சி-லி, ஞாந. கூ.)

பரக—1. கோடாலி, மழுப்படை. (சூ. நிக. எ. உ.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பரககம்—மோட்சாதுபவம். (வழக்.)

பரக்தல்—துதித்தல். (உ-ம்.) “சண்டேசன் ஞாப்பிரசமலரிற்றைத்திறைஞ்சிப்பரக் வா மே” (சேதுபு. கடவுள்வா. கட.)

பரகபாணி — 1. சிவன். (சூ. நிக. எ. எ.)

2. பரசராமன். பரசு-மழு.

பரசராமன்— திருமாலவதாரத்தினொன்று. (பரசராமன்பார்.)

பரகவம்—பிறப்பொருள். (வழக்.)

பரசோப்பநம்—(வேதாந்தம்) சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி! சர்வசங்காரம்என்னு மூன்று உபாதி யுடன்சம்பந்தித்த காலபரம். (ஞாநக்கட்டளை. தற்பதமநகம்.)

பரசோநபம்—பரசாக்கிரம், பரசோப்பநம், பரசுமுத்தியென்னு மூன்றவத்தையுங் கண்டு கழன்று மேலாய்நின்று விளங்கிய சத்தஅறிவு. (ஞாநக்கட்டளை. தற்பதமநகம்.)

பரசோமசித்தாந்திகள் — வித்தியாபுவரப் பேற்றினையே முத்தியென்பவர். (கூர்ம. பல வகை. கக. உரை.)

பரஞ்சுடர்—சுயம்பிரகாசக்கடவுள். (உ-ம்.) “பரஞ்சுடர்முக்கட்பரமன்”என்னு முதற்குறிப் புக்வி. (திருக்கருடைக்கவித்துறையந்தாதி.)

பரஞ்சுடை—காசனமுதலியவற்றின்தொனி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பரஞ்சோத்—1. கடவுள். 2. சிவன். (உ-ம்.) ‘பவமாயங்காததென்னையாண்டுகொண்டபரஞ் சோதி’ [பரம்-மேலான, சோதி-ஒளி.]

பரஞ்சோதிமகாமூர்த்தி—சத்தியஞாநதரிசி கள் மாணாக்கர். (கோலிற் பு. சந்தாநருவார் வரலாறு.)

பரஞாநம் — பதிஞாநம். (சி. சி. கட. எ. நிரம்ப.) இதுவே மெய்ஞ்ஞாநமென்பது.

பரஞ—கரடு. (பிங்கல. ககஅ. அது, எலி லுன்னது.)

பரண்—1. இதணம். (பிங்கல. எகக.) 2. மேற்றட்டி. (வழக்.)

பரணம் — பரண். (அம்-சாரியை.)

பரணர்—ஒரு சங்கப்புவவர். (பதிற்றுப் பத்து. ௫௦.)

பரணி — 1. அடுப்பு. (உ-ம்.) “தரண்சிசி வேள்வித்தீசாற்றும்பரணிகளிலிட்ட வையெ டாமுன்” (தைல. பாயிர. உரு.) 2. ஒருநாள். (உ-ம்.) “பூராடமுத்திராடம்பூசுநீன்பரணி” (விதாந. குணகுண. எ.) 3. ஒரு பிரபந்தம்; அ. இ. து: ஆயிரங்களிறைக்கொன்றவீரனைத் தலைமகனாக்கொண்டு கடவுள்வாழ்த்துங்கடை திறப்பும் பாலிலிழமுங் காளிகோவிலும் பேய்க ளோடு காளியும் காளியோடுபேய்களுஞ் சொல் லக்கருதியதலைவன் சீர்த்திவிளங்கலும் அவன் வழியாகப் புறப்பொருடோன்ற வெம்போர் வழங்கவிரும்பலு மென்றிவையெல்லா மிரு சீ ரடியொழித்தொழிந்த மற்றையடிகளானீரடிப் பட்டியுழையாற்பாடப்படுவது. (உ-ம்.) “கடவுள் வாழ்த்துக்கடைதிறப்புரைத்தல்..... வுளமகிழ்பரணியுரைக்கப்படுமே” (இலக்கண வி. அகக.) 4. கோய், ஒருபாத்திரம். (சூ. நிக. எ. கூ.) 5. முருக்கமரம். (வைத்தியபரி.)

பரணை—தண்ணீர்விட்டான்கிழங்கு. (உ-ம்.) “அமுக்கிரி”பார். (தைல. (தைவல. சஉ.)

பரந்தீது—பரக்க. (பரிபா.)

பரந்தம்—பரத்தையைநுகர்பவன்றன் னம். (மணிமே.)

பரந்தர்—தூர்த்தர். (உ-ம்.) “வறுமொழியா ளரொடுவெம்பப்பரத்தரொடு” (சிலப். கொலைக் கள. சுக.)

பரத்தல்—1. சப்பையாதல். (உ-ம்.) “பரியவு தடன்பரியபல்லன்பரந்து — முருவழிந்தமூக்கு டையானும்” (சைவச. ஆசாரிய. கட.) 2. பரவு தல். (உ-ம்.) “தண்ணீர்பரக்கவிட்டு” (தைல. பாயிர. கக.)

பரத்தன்—பரத்தையைநுகர்பவன். (சிலப்பதி)

பரத்தி—1. நெய்தனிலப்பெண். (சூ. நிக. உ. எஉ.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பரத்தியர்—நெய்தனிலத்துப் பெண் டிர். (உ-ம்.) “துளையர்நுளைச்சியர்பரதர்பரத்தியரள வரளத்தியர்” (அகப்பொ. அகத்திணை. உச.)

பரத்திரி—வேற்றுப்பெண். (வழக்.)

பரத்துவம்—1. கடவுட்டன்மை. 2. முன் மை. (தருக்கசங்கிரகத்திலறிக.)

பரத்துவன்—பரத்துவாசன். (உ-ம்.) “பரத் துவனுறைவித்தளவும்” (இராமா. மீட்சி. உசச.)

பரத்துவாசன்—1. சத்தவிரடிகளிலொரு வன். (உ-ம்.) “பரதநாதவேததேபரத்துவாச னென்பான்” (பாரத. வாரண. கட.)

பரத்தை — 1. ஒரு செடி. (வைத்தியபரி.)
2. வேசி. (கு. நிக. க: சுச)

பரத்தையிற்பிரீவு — தலைமகன் பரத்தையிடத்துப்பிரிதல்; அது: வாயில்வேண்டல் வாயின் மறுத்தல், வாயினேர்வித்தல், வாயினேர் தல் என நான்கு வகைப்படும். (அகப்பொ. சுற் பிடல். டி. உரை.)

பரதகண்டம்—நவகண்டத்தொன்று. (மணிமே. பதிக. உஉ.)

பரதகன்—சதருத்திரரி லக்கிரிதிக்கிலிருக் குந் தசருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி.)

பரதசாத்திரம்—நடநதூல். (வழக்.)

பரதத்துவப்பொருள்—பரதத்துவமாயுள்ள பொருள். (உ-ம்.) “அத்தனேபரதத்துவப்பொருளென்று. (திருவிளை. விடையி. கூ.)

பரதநீதுவம் — அதிருக்குமத்துவம்; அது: “தத்துவநூலருக்கப்பரங்களுமாகிநிற்கும்” என்பதனைப் பெறப்படும். (சி. சி. உ: எக.)

பரதநீதுவன் — தத்துவங்களைக்கடந்த சிவ பிரான். (உ-ம்.) “அத்தன்பரதநீதுவன்” (கோயிற் பு. வியாக்கி. உக.)

பரதநீதிரம்—சுதந்திரமின்மை, மற்றொரு வரைச்சார்ந்திருப்பது. (சி. சி. க: கூக சிவஞா)

பரதநீதிரியம்—பரதந்திரம். (சி. சி. பாயிர. டி. ஞாநப்.)

பரதநூல்—பரதசாத்திரம். (உ-ம்.) “தென்ன ரேறணையாயதுபசுதநூற்றிரந்திலையெனச் சொன்னான்” (திருவிளை. காண்மா. டி.)

பரதம்—1. இலட்சங்கோடி கோடாகோடி.
2. கூத்து. (உ-ம்.) “பணித்தல்” பார். 3. நவகண்டத்தொன்று. (உ-ம்.) “பாடல்சால்சிறப்பிப்பரதத்தோங்கிய” (மணிமே. பதிக. உஉ.)
4. பரதநூல். (உ-ம்.) “பாவமோடராகந்தாள மிம்மூன்றும்பகர்திடுமுறையாற்பரதம்” (திருவிளை. காண்மாறி. அ.)

பரதர் — 1. நெய்தநிலமாக்கள். (உ-ம்.) “குணங்கர்” பார். 2. செட்டிகள். (மதுரைக் காஞ்சி. கூக.) 3. வைசியர். (உ-ம்.) “அரசுமுமாரும்பரதமுமாரும்” (சிலப். இந்திரவிழ. ௧௫௮.)

பரதவர்—நெய்தநிலத்துத்தாழ்ந்த ஆடவர். (உ-ம்.) “பரதவநெய்தலே” (அரிச்ச. நாட்டி. ௫௮.) பட்டினவர் என்பர் சிலப்பதிகாரத்தில்.

பரதவருடம்—பாரதவருடம், பரதகண்டம். (திருவிளை. மேருவைச். உ௦.)

பரதவன்—நுழையன். (பதிற்றுப்பத்து.)

பரதவித்தல்—பரிதபித்தல். (உ-ம்.) “பாலன் வந்திலனென்றேங்கிப்பரதவித்திருகண்டாரை-காலநொந்துருகி” (அரிச்ச. மயாந. கூ.)

பரதன்—1. இராமன் தம்பி. (உ-ம்.) “பரதனெனப்பெயர்பன்னினைன்றே” (இராமா. திருவவ. ௧௨௧.) 2. சந்திரகுலத்தோரசன். (உ-ம்.) “பரதனென்றொருபார்த்திவன்” (பாரத. குருகுல. உசு.) 3. நடநம்பயின்றோன். (வழக்.)

பரதன்மம்—1. அந்நியாசாரம். 2. பரோபகாரம் (1, 2-வழக்.)

பரதாபம்—பரிதாபம். (வழக்.)

பரதாரம்—பிறர்மனை. (உ-ம்.) “ஆசில்பரதாரம்” (இராமா. .)

பரதி—நாடகி. (வழக்.)

பரதுக்கதுக்கன்—பிறவுயிருக்குநேருந்துன்பத்தைத் தனக்குநேர்த்துபோற் கொண்டிரங்குகிறவன். (உ-ம்.) “பழுகிலாவருளினாலே பரத்துக்கதுக்கனாகி” (சி. சி. பர. செனத்திரார். உ.)

பரதேகம்—குக்குமசரீரத்துக்குள்ளிருக்கும் ஒரு வடிவாதிய சிவத்துவபஞ்சகருபம். (சி. சி. ச: ௧௦. ஞாநப்.)

பரதேசம்—பிறதேயம், அந்நியதேசம். (பிரபுவிற்கலை. பிரபுதே. ௧௧.)

பரதேசி—1. ஓரிடத்திலையல்லாமற் சஞ்சரிப்பவன். 2. களைகணிலலாதவர். (உ-ம்.) “இவர்பரதேசிகாவலரென்றடிவீழ்ந்தேத்தி” (திருவிளை. அங்கம்வெட். உஎ.) 3. பிறதேசத்தான்.

பரதேவதை—அந்தரியாமியாகிய கடவுள். (த. நி. பே. ௧௧௦.)

பரதோவர்—வேறென்றுகொண்டுவருமோ. (சி. சி. அள. ௧. சிவாக்.)

பரந்தவட்டம்—பரந்தவட்டிகை, சேமக்கலம். (வழக்.)

பரந்தாமம்—வைகுத்தம். பரந்தாமன்பார்.

பரந்தாமன்—திருமால். (உ-ம்.) “பரங்குடனேதனக்குயிராந்துளபமௌலிப்பரந்தாமன்றனைநினைந்தான்பார்த்தனாக” (பாரத. அருச். நீர். ௫௨.)

பரந்து—மிக்கு. (பரிபாடல்.)

பரந்துகெடுதல்—எங்குஞ்சுழன்றுகெடுதல். (உ-ம்.) “இரந்தமுயிர்வாழ்தல்வேண்டிப்பரந்துகெடுகவுலகிறியான்” (வள். ௧௦௬௨.)

பரநாதம் — 1. அநதிக்கிராந்தவீர்த்துபரசிவம். (கந். நவ. ௬௫.) 2. நீட்களமான ஒரு தத்துவம்; இது: சிவத்தத்துவத்திலடங்கும். (சி. பி. கை.)

பரநாமத்திலை — மாவிலங்கிலை. (சைதல. சைலவ. ௫௮.)

பரப்பல் — 1. பரம்பச்செய்தல். 2. பரவதல். (1, 2-வழக்.)

பரப்பாழ் — பரமாகிய சூரியப்பொருள். (உ-ம்.) “முப்பாழும்பாழாய்முடிவிலொருசூரியமாய்” (பழங்கவி.)

பரப்பிரணவம்—வாச்சியமான சத்தியஞ் சாநியிலட்சணம். (த. நி. போ. உகௌ.)

பரப்பிரமசநீதி — சிவசநீதி. (உ-ம்.) “பார்முழுதும்பரப்பிரம-சநீதி” (கோயிற்று. வியாக்கி. ௫.)

பரப்பிரமம்—1. அதர்வணவேத உபநிடத முப்பத்தொன்றனுளொன்று. (கந். நவ. ௧௮.) 2. கடவுள். 3. சிதம்பரம். (உ-ம்.) “சித்தம்பரமுத்திப்பரப்பிரமம்” (கோயிற்று. வியாக்கி. உக.) [மகாமாயைக்குமேலாதவில்.] 4. சுத்தப்பிரமந்தன்னிடத்திலுள்ளதாகிய சத்தி விசுரும்பித்துத்தன்னையியாபிக்க அவ்வியாபகத்துக்குள்ளிருந்தபோதுபெறும் பெயர். (நாநாசீவவாதக்கட்டளை. முதலாவது.) 5. தற்பதவிலக்கியார்த்தமான பிரமத்தின் சட்டுவித பரியாயநாமங்களுளொன்று. (உ-ம்.) “சசனென்றிடுமூவகையதிட்டாகனியம்பருமொருபரப்பிரமம்” (வேதாரு. ௫௩.)

பரப்பிரமவிந்து—வாலரசம். (வைத்தியபரி.)

பரப்பு — 1. கடல். (உ-ம்.) “சேதுக்கதை வடசொற்பரப்பை” (சேதுபு. அவையுட. ச.) 2. திரள். (உ-ம்.) “பின்தாழ்புர்சடைப்பரப்பும்” (கோயிற்று. நடராச. ௧௩.) 3. பூமி. (உ-ம்.) “பரப்பினடுப்படுவதொரு-மேருசிரியும்” (கோயிற்று. வியாக்கி. ௬.) 4. விசாலம். (உ-ம்.) “பழுது” பார்.

பரப்புதல் — 1. பரம்பச்செய்தல். (உ-ம்.) “எங்கும்பாயிருள்பரப்பும்” (கைடத. சுயம்வர. ௧.) 2. பரவுதல்.

பரபக்கம்—பிறர்மதம். (சி.சி.காப்பு.மறை.)

பரபத்தி—சிவபத்தி. (வழக்.)

பரபதம் — 1. மேலாகியபொருள். (உ-ம்.) “தற்பரம்” பார். 2. மோட்சம். (உ-ம்.) “மழுவாற்றுண்டித்திகழ்தவனைப்பரபதத்துளிருத்தித் தானும்” (சேதுபு. கடவுள்வா. ௧௨.)

பரபரத்தல்—1. தினவு. (வழக்.) 2. தீவிரப்படல். (உ-ம்.) “பஞ்சாக்கரத்தைப் - பரபரப்பாவெண்ணைபாவம்” (அருணகிரியந்தாதி.)

பரபரப்பு—பரபரத்தல். (வழக்.)

பரபரெனல்—சீக்கிரக்குறிப்பு. (வழக்.)

பரபாகம்—பிறர்சமைத்தது. (வழக்.)

பரபாவநைபுரிதல்—பிரமநிட்டைகூடுதல். (கூர்மபு. வருணச். ௨௦. உரை.)

பரபுட்டம்—குயில். (சூ. நிக. ௩: ௫௬.)

பரபுருடார்த்தம் — முத்தி. (மகாவாக்கியவுரை. பாயிர. ௧.)

பரபோகம் — 1. சிவபோகம், பேரின்பம் (உ-ம்.) “பரபோகம்பெறலாமென்பகார்தான்” (கோயிற்று. வியாக்கி. ச.) 2. சுத்தமாயா காரியமாகிய சுத்தத்தத்துவபுலநங்களில் வித்தியேசுரர் முதலாயினோர் புசித்திருக்கும்போகம். (உ-ம்.) “பவமாய்க்கடலிலழுந்தாதவகையெடுத்துப்பரபோகந்துய்ப்பித்து” (சி. சி. அ: உசு. மறை.)

பரம்—1. அத்திமரம். 2. உடல். 3. கடவுள். (உ-ம்.) “பந்தமறவந்தமில்பரங்குடகவென்றே” (திருவாத. திருப்பெரு. உசு.) 4. கவசம். 5. குதிரைக்கல்லனை. 6. சிதம்பரம். (உ-ம்.) “சுத்தம்” பார். [எல்லாப்பொருட்கு மேலாதவில்.] 7. சுத்தசிவன். (உ-ம்.) “பரம்பிரமமிவனென்றம்” (சி. சி. கஉ: ஏ. ஞாநப்.) 8. நிட்களம். (சி. சி. க: ௫௫. மறை.) 9. பரசம்பந்தம். (சி-லி. சரி. உ.) 10. பரமானந்தவெல்லுக்குக் கீழ்ப்பட்டதோரியல்பு. (தத்துவப். பதி. ச. உரை.) 11. பாரம். 12. பிரமாயுட்காலம்; அது: பிரமவருடம்நூறுகொண்டது. (உ-ம்.) “பரார்த்தம்” பார். 13. பிரயோசனம். (உ-ம்.) “சைவத்-தானம் பலவுந்தொழுந்தற்பரமாகிவந்தே” (திருவிளை. கல்லாலை. அ.) 14. மறுமை. (சௌந். ௩.) 15. முன்பு. 16. மேலானது, சிரேட்டமானது. 17. மோக்கம். (2,4,5,11,15-பிங்கல. ௩௭௮௭.)

பரம்பரம்—வமிச பாரம்பரை. (வழக்.)

பரம்பரன்—கடவுள், சிவன். (உ-ம்.) “அடியேற்கெம்பரம்பரனே” (திருவாச. திருச்சுத. ௫.) [மேலோர்க்கும்மேலோன் என்றபடி.]

பரம்பராகரணம்—ஒருகாரியம் பிறத்தற்குக் காரணமாயிருக்குமொன்றைப் பிறப்பிக்கக்காரணமாய் முன்னிற்குங்காரணம். (சி. சி. ௫: ௧. சிவாக்.)

பரம்பராசாதநம் — உடனுபயோகமாகாத கருவி. (வாசுதேவ. ௧௦௮.) [பசித்தவர்களுடைய பசியைப்போக்கித்திருத்தியாக்குவதற்கு உழவுமுதலியபயிர்களிவ்வகைச்சாதநமாம்.]

பரம்பராதினத்துவம்—ஒன்றையொன்று சார்ந்துவருந்தன்மை. (சி. சி. அள. ௧௩. சிவாக்.)

பரம்பரை — ஒன்றின்பிணைநுகத்தொடர்ந்துவருதல். (உ-ம்.) “நீண்மகவின்பரம்பரையுரிவந்தோங்குந்திதிய தனிநிகழ்த்திடானேல்” (சேதுபு. துராசார. ௩௭.)

பரம்பிரமம்—சொருபசிவம். (சி. சி. கஉ: ஏ. சிவஞா.)

பரம்பு—1. கழனிதிருத்துப்பலகை (உ-ம்.) “எங்கணும்பரம்படிப்பவர்பற்பல கோடியே” (அரிச்ச. நாட்டு. ௩௩.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. விசாலம். (வழக்.)

பரம்புதல்—விசாலித்தல். (வழக்.)

பரம்பொருள்—மேலானவஸ்து. (உ-ம்.) “எங்குமாம்பரம்பொருளையாமும் வணங்குதுமே” (மகாவாக்ஷியம், பாயிரம், க.)

பரமகஞ்சபரிவிராசகம்—அதர்வவேதஉபநிடதமுப்பத்தொன்றனுளொன்று. (கந்.நவ.கஅ.)

பரமகஞ்சம் — 1. நால்வகைச்சந்நியாசங்களுள்மேலாயது; அது: நிட்டைபுரியும்பக்குவர்க்குடையது. (உ-ம்.) “குலவுறுசந்நியாசங்குடசகம்பகூதகஞ்ச, நலமிகுபரமகஞ்சமேயென்னாண்கதாம்” (குத. ஞாந. சு: உ.) 2. யசர்வேதஉபநிடதமைம்பத்தொன்றனுளொன்று. (கந். நவ. கஅ.)

பரமகஞ்சரி—சந்நியாசஆச்சிரமத்தார் அறுவகையருளொருவர். (கூர்மபு. வருணச். ௪௦. உரை.) [நாரதபரிவிராசகோபநிடதப்படி சந்நியாசம் அறுவகையாகக்கொள்ளப்படும்]

பரமகதி—மோக்கம். (வழக்.)

பரமகரீர்த்த—சர்வஞ்ஞத்தஉசர்வகர்த்திருத்தவ சர்வாதுக்கிரகமாகிய மூன்றுகுணங்களை யொருவராற்றருதலின்றித் தனக்கியல்பாகவுடையவன். (சி. சி. அ: கவ. மறை)

பரமகருத்தன்—பரமகரீர்த்தர். (வழக்.)

பரமகரீர்தை—பதினைந்துரிமிடமாகியகாட்டையென்னுங் காலவளவையினுஞ் சிறியது. (உ-ம்.) “அணிமா”பார்.

பரமகாரணம் — முதற்காரணம். (உ-ம்.) “சுண்டிக்கூறியமுதற்காரணமே மயமாம்; அது: பரமகாரணம், உபாதாநகாரணம், சமவாயிகாரணம்எனவும் பெயர்பெறும். (கூர்மபு. திருக்கல். அ: உரை.)

பரமகாரியம் — 1. தேவகாரியம். 2. மகாகாரியம். (1, 2-வழக்.)

பரமசாநீத்யலிங்கம்—சிவஞ்சாந்தியமாமும் லிங்கம். (உ-ம்.) “படியினித்புண்ணியதீர்த்தம்பரமசாநித்தியலிங்கம்” (சிவரக. வரலா. ௫.)

பரமசித்தி—முத்தி. (வழக்.)

பரமசிவம்—துவாதசாந்தத்துக்கப்பால் தத்துவங்களைக் கடந்திருப்பவர். (சி-லி. கிரி. க.)

பரமசிவன்—இலயபோகவதிகாரமென்னுமூன்றவத்தையினும் முறையே அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்னுமூன்று திருமேனிகொண்டு சத்தன், உத்தியுத்தன், பிரவிருத்தன் எனவும் சிவன், சதாசிவன், மகேசன் எனவும் பெயர்பெற்று நிற்பவர்; இவர்: சத்தமாயாபுலநாந்தஞ்சங்கரிப்பர், இவர்க்கு மகேசரமூர்த்தியிறவாயுள்ள திருமேனி சுத்தரவடிவம் இவர் சுத்தமாயையின் வகதேசத்தைக்கலக்கிச் சுத்தத்தத்துவங்களைத்தோற்றுவிப்பர். (சிவஞாநபா. உ.௦.)

பரமசுந்தரி—தருமதேவதை. (சூ.நிக்.க:கக.)
பரமஞாநம்—ஒருசிவநாமம். (உ-ம்.) “பெயரெமக்குப்-பரபதம்பரமஞாநம்பரார்ப்பம்” (கோயிற். பதஞ்சலி. ௬௬.)

பரமண்டலம்—மோட்சதானம். (கிறிஸ்தவர் வழக்கு.)

பரமதநிராகரணம் — இராமநாதாசாரியர் செய்த ஒருநூல். (சி. சி. பாயிர. க. மறை.)

பரமப்பிரயோசநம்— } மோட்சம். (சி. சி. பரமபதம்— } பாயிர. க. சிவாக்.)

பரமபந்தம்—பெரியபந்தம். (உ-ம்.) “எனவே இவ்வாக்குக்கள்பரமபந்தமென்பதாயிற்று” (சி. சி. க: உசு. சிவஞா.)

பரமபாகவதன்—வைட்டிணவ சந்நியாசி. (வழக்.)

பரமபிரகிருதி—(வேதாந்தம்) பிரமம். (சி. சி. உ: எக. மறை.) பிரகிருதி-ஈண்டு இயல்பு.

பரமபுருடன்—ஈசுவரன். (த. நி. போ. கக.)

பரமம் — 1. ஆத்மம். (உ-ம்.) “அகிலசத்தியுடைத்தாயநந்தமானபரமம்” (ஞாநலா. மந்தின். க.) 2. பரப்பிரம்ம். 3. மகாமேன்மை. 4. மிகமேலாகியது. (உ-ம்.) “தீர்த்தங்களைவைக்குமேலாய்-மன்னலாற்பரமதீர்த்தமெனப்பெயர்வழங்கலாகும்” (திருவிளா. தீர்த்த. கக.) 5. அத்திரம். (வைத்தியபரி.)

பரமமதநீகாரணம்—அசுத்தமாயை. (சி. சி. உ: ௫௦. சிவஞா.)

பரமரகசியம்—1. அந்தரங்கவுண்மை. 2. ஒரு நூல். (1, 2-வழக்.)

பரமலோகம்—சிவலோகம். (வழக்.)

பரமவங்கீசகம் — ஒருவகைச் சந்நியாசம். (சி. சி. அ: கக. மறை.)

பரமவிராசன்—ஏகாதிபதி. (வழக்.)

பரமன்—1. அந்தரியாமி. (த. நி. போ. கக.)

2. சிவன். (உ-ம்.) “பரமணமதித்திடாப்பங்கயாசநன்” (கந்தபு. கடவுள்வா. க) 3. சீர்பந்தபாடாணம். (வைத்தியபரி.)

பரமாதாயம்—துவாதசாந்தப்பெருவெளி. (திருவிளா. வேதத்துக்குப். கக.)

பரமாங்கீசம் — உபநிடதமுப்பத்திரண்டினொன்று. (வழக்.)

பரமானு—அதிசூக்குமவண்ணு (உ-ம்.) “மூன்றுபரமானுவத்தனையதிப்பினைகுவாரமலனாவார்” (சேதுபு. பிரமகுண்ட. ஏ.)

பரமாத் துமர்—காலத்ததுவத்திருக்குமோருருத்திரர். (வி-ணி. உஎச.)

பரமாத் துமா—1. ஈசுவரன். (த. நி. போ. கக.) 2. சுமுத்திக்குச்சாட்சியாயிருக்கும் பிரமசைதந்நியம். (நாநாசிவவாதக்கட்டளை.)

பரமாத்மன்—பிரமம். (த. நி. போ. ௧௧௧.)
பரமாந்தம்—பாயசம். (வி-ணி. வழக்.)
பரமாந்தகூபம் — சிதம்பர தசதீர்த்தத்
தொன்று; இது: கருகசைபக்குக்கிழங்கே யுள்
ளது. (கோயிற்று.)

பரமாந்தம் — சிவபோகம், பேரின்பம்.
(உ-ம்.) “அற்புத-வெள்ளமும்பரமாந்தவென்
ளமும்” (திருவிளை. விடையில. உஅ.)

பரமாந்தவாழ்வு—சிவம். (உ-ம்.) “மநாதி
களுக்கெட்டா சபரமாந்தவாழ்வியைங் கோரி
விங்குமணலாற்கூப்பி” (சேதுபு. கடவுள்வா. ௧௨)

பரமாந்தன்—1. ஆந்தரஸுபத்தியுடனே
சர்வாந்தசுழத்தியையடையும் பிரமம். (நாநா
சிவவாதக்கட்டளை.) 2. சிவன்.

பரமாந்தம்—பரமாந்தம். (வழக்.)
பரமாநுபவம் — மேலானவதுபவம்; அது:
அசிபதசோதனையென்க.

பரமார்த்தம் — 1. சிரேட்டமானகருத்து.
2. செல்வத்திற்சிரேட்டமானது.

பரமார்த்தவித்து — உண்மையறிந்தவன்.
(சி. சி. ச: ௧௫. சிவாக்.)

பரமார்த்தன்—சதருத்திரரில் இந்திரதிக்கி
விருக்குந் தசருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி.
உசு. ௧.)

பரமார்த்தம் — 1. உண்மை. (சி. சி. உ:
௧௫. சிவாக்.) 2. பரமார்த்தமுடையது. (சைவவி.)
பரமார்த்தம்—இதரபார்த்தவச்சிந்தவான்மா.
(தருக்கசங்கிரகத்திலுமி.)

பரமருபு—கறிப்பு. (வைத்தியபரி.)

பரமர்த்தன்—தநுவாதிகளாகி நேயத்தழந்
தினோர். (ஒழிவி. அருளவ. ௧௭. உரை.)

பரமர்த்தன்—சாயுச்சியமுத்தி. (சி. சி. ௧: ௨௬.
சிவஞா.)

பரமேச்சுரன்—பரமேச்சுவரன். (வழக்.)

பரமேச்சுரி—பரமேச்சுவி, பார்வதி. (வழக்.)

பரமேச்சுவரன்—1. நியதித்தவத்திருக்கு
மோருருத்திரன். (வி-ணி. உஎச.) 2. பரமேசன்.

பரமேச்சுவி—1. ஒரு யோகினி. (வி-ணி.
உசு. ௧.) 2. பரமேச்சுவி.

பரமேசன்—பரமேச்சுவரன். (வழக்.)

பரமேச்சுவரன்—சிவன். ஈச்சுரநாமஞ்சிவனுக்
கென்பதைப் பிங்கலநிகண்டு கூசு-ல் காண்க.

பரமேச்சுவி—பார்வதி. (சி. சி. உ: ௨௫.
நிரம்ப.)

பரமேட்டி—1. அருகன். (சூ. நிக. ௧: ௨.)

2. சிவன். (உ-ம்.) “பண்ணியனான்மறைவிரித்த
பரமேட்டி” (திருவிளை. மெய்ச். அ.) மேலான
இடத்திருப்பவன் என்பதுபொருள். 3. பிரமன்.
(பிங்கல. ௩௫௬.)

பரமோபநாநம்—மேலானமுதற்காரணம்.
(சி. சி. ௧: ௫௭. சிவாக்.) [பரம-உபநாநம்.]

பரர்—1. அன்னியர். (வழக்.) 2. பகைவர்.
(சூ. நிக. உ: ௫௬.)

பரல்—1. ப்ருக்கைக்கல். (உ-ம்.) “கைத்தலம்
புடைத்துருக்குக்கல்லுமெம்பரலும்வாரி” (திரு
விளை. பன்றி. முலை. சு.) சுக்ளான்சுல்லைன்பர்
(பத்துப்-பொருநரா.)

பரலோகம்—1. மறலோகம். (சி. சி. ஞாநப்.)

2. மோக்கி. (உ-ம்.) “பரலையேத்தவலார்களே
பரலோகமேபதியாவரே” (சிவரக. தேவி
யுடன் ௧௫.)

பரவசம்—1. சன்வசமாயிருத்தல். (உ-ம்.)
“ஆந்தரபரவசனாய்வாழ்ந்து” (கோயிற்று. பதஞ்
சலி. ௫.) 2. மூர்ச்சை. (வழக்.)

பரவசவிலக்கு—ஒரணி; அது: தன்வசமல்
லாமற் காதவியவசமாரிற்றல் கூறிவிலக்குவது.
(தண்டிய. பொருநணி. ௪௬. உரை.)

பரவணி—வமிசம். இஃதோர் வழக்குண்டு
போலும்.

பரவணிகாரன்—தலைமுறைதலைமுறையா
யுரித்துக்காரன். (வழக்குண்டுபோலும்)

பரவணிப்பட்டம்—தலைமுறைப்பட்ட வரி
சைப்பெயர்.

பரவர்—உலைஞர். (வழக்.)

பரவல்—1. சொல்லுதல். (பிங்கல. ௨௦௦௨.)

2. பரவுதல். (சூ. நிக. ௫: ௪௦.) 3. பல்லாண்டு
கூறல். (பரிபாடல்.) 4. புதழ்தல். (உ-ம்.) “பர
வலருங்கொடைக்குறின்றன் பனிக்குடைக்
கும்” (இராமா. சடாயுகாண். ௨௧.)

பரவாசீசுவரர்—ஒரு சிவபேதம். (சி. சி. உ:
௭௭. ஞாநப்.)

பரவாசீசுவரி—ஒருசத்திபேதம். (சி. சி. உ:
௭௭. ஞாநப்.)

பரவாசுதேவன் — ஆதிவிட்டுணு. (த. நி.
போ. ௧௪௪.)

பரவாதி—புறச்சமயி. (உ-ம்.) “பறந்துபுக்குப்
பரவாதிகென்னும்பொரு” (திருநாற். ௫௧.)

பரவாமை—சொல்லமுடியாமல். (உ-ம்.)
“தாவரிகும்படிபாசாச்சாபந்கன்பலவிட்டார்”
(கோயிற்று. பதஞ்சலி. ௨௧.)

பரவித்தை — உபநிடதவித்தை. (உ-ம்.)
“அபரவித்தை” பார்.

பரவிந்து—உன்மநாகலாதிகாரியப்பிரபஞ்ச
மொரு பிரதேசத்து உண்டாயொடுங்கின மகா
மாயையினதோரிடம். (சி. சி. உ: ௭௪. ஞாநப்.)

பரவிப்பார்த்தல் — புடைபடவொற்றியா
ராய்தல். (சி. சி. உ: ௧௧. சிவஞாந்.)

பரவு—பரவல், வணங்கல். (உ - தொழிற் பெயர் விகுதி.)

பரவுக்கடன்—நேர்கடன், அது: தெய்வத் தை வழிபட்டுக்கொடுக்கும்பலி. (வழக்.)

பரவுடம்பு—புரியட்டகதேகததுள் அதி குக்குமவுருவாய்நிற்குங்கலையாதிமண்ணந்தமாயுள்ள உடம்பு. (சி. சி. ச: ௧0 சிவஞா.)

பரவுதல்—1. சொல்லுதல். (உ-ம்.) “பரவரு மணிசன்விளங்கிய” (திருவாத-திருப்பெரு. கூ.)

2. துதித்தல். (உ - ம்.) “கைதொழுதிரந்து வேண்டிப்பரவியிணை” (திருவிளை. மெய்க்கா. உக.)

3. விலாசமாயிருத்தல். (உ - ம்.) “சிற்பர வுஞ்சாக்கிரத்தில்” (உபரி. கக.)

பரவுதும்—வேண்டுதும். (பரிபாடல்.)

பரவேளி—பரமாகாயம். (காஞ்சிப்பு. சனற் குமார. உக.) மகாஞ்சியமென்றுங்கூறுவர்.

பரவையழது—உப்பு. (வைத்தியபரி.)

பரவை — 1. இலக்குமிகூத்து. 2. உப்பு.

3. கடல். (உ-ம்.) “உம்பர்நாயகன்-பரவையிற் செறித்தென” (பாரத. வாரணைவத. கூ.)

4. சுந்தரர்மனைவி. (உ-ம்.) “பேர்பரவை” (பெரிய பு. தடுத்தாட் கசஅ.)

5. பரத்தல். (உ - ம்.) “பரவைவெங்கதிர்ச்செல்வன்” (சிந்தா. நாமக. கூசு.)

6. பிரபலம். (வழக்.) (1, 2-பிங்கல. ௩௭௮௮.)

பரவையாழ்—பேரியாழ். (சிந்தாம.)

பரம்பரவினோதம் ஒன்றற்கொன்றுவினோ தம் (வழக்.)

பரன்—1. அந்தரியாமி. (த. நி. போ. ௧0.)

2. உயர்வுடையோன். (சைவப்பி. உக.)

3. சிவன். (உ - ம்.) “வெந்தசாம்பரும்பூசுமோபா னெனுமேலோன்” (1ந்தபு. ததீசியத். க.)

பராக்கியை—ஒருலடமொழிதூல்.

பராக்கிரதம்—தள்ளப்பட்டது. (வழக்.)

பராக்கிரமசாலி—வீரமிக்கோன். (வழக்.)

பராக்கிரமம்—வீரம். (சூ. நிக. அ: உக.)

பராக்கிரமன்—வீரன். (வழக்.)

பராக்கிரமி—1. பராக்கிரமன். 2. தெரிநிலை

வினைப்பகுதி.

பராக்கிரமித்தல்—வீரங்காட்டல். (வழக்.)

பராக்கு—அசட்டையாயிருத்தல், வேறுபுல னுற்றிருத்தல். (திருவிளை. மணசும. ௩0.)

பராக்குருபி—எதிர்முகசிற்சத்தி. (சி. சி. அ: ௩௮. ஞாநப்.)

பராகண்டம்—அசட்டை, பராமுகம். (வழக் குண்டுபோலும்.)

பராகம் — 1. நாய்த்துளசி. 2. சந்தநம். 3. புழுதி. (உ-ம்.) “எழுதருஞ்சோபராகம்விண் படரிந்து” (கூர்மபு. தக்கன்வமி. ௪0.)

4. பூந்

தாது. (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. எ.) (1, 2-வைத் தியபரிபா.)

பராகரணம்—1. தள்ளுதல். 2. நிந்தித்தல்.

பராகிர்த்தல்—தள்ளுதல், நிந்தித்தல். (வழக்.)

பராசந்தி—ஆன்மாவினிடத்திலே சிவனுக்கு ஒப்பாக முத்திசித்திக்கும்பொருட்டு மலர்ங்கு முன் தடைபட்டிருந்தபேரறிவு பெருந்தொழி

லாகிய சிவதத்துவவிருத்தி விளக்கமென்னு மதுக்கிரகத்தைப்பண்ணுஞ்சத்தி; இது: இச்சா ஞானக் கிரியையெனமூன்றாய்ச் சிவனுக்குச் சமவேதசத்தியெனப்படும். (சி. சி. க: ௬௨. சிவஞா.)

பராசத்தித்தத்துவம்—பரவிந்து. (சி. சி. உ: ௭௪. ஞாநப்.)

பராசநம்—கொலை. (வழக்குண்டுபோலும்.)

பராசநன்—கொலைசெய்வோன். (வழக்.)

பராசயம்—தோல்வி. (வழக்.)

பராசரம்—உப்புராணம் பதினெட்டி

னென்று. 2. தருமதூல் பதினெட்டினென்று.

(பிங்கல. சசநு, சசக.)

பராசரன்—ஓரிருடி; இவர்: சத்திமாமுநிக் குப்புங்கனூர் புலச்சிவயிற்றிற்பிறந்தபுத்திரர்.

(வி-ணி. உரு.)

பராசீதம்—சிவன் கைவான். (உ - ம்.) வந் துழிக்காண்க.

பராசியம்—பலரறிந்தது. (வழக்.)

பராத்தம்—பரார்த்தம். (வழக்.)

பராத்தீதம்—சுதந்தரமற்றது. (வழக்.)

பராத்தீநர் — சுதந்தரமில்லாதவர். (உ - ம்.)

“மிக்கபராதிநர்களேயுலகமெலாம்” (உபரி. ரு.)

பராந்நம் — 1. பகலிற்பூர்வாநந்தின் பின் வரும் ஆறநாழிகை. (வருஷாதி.)

2. பிறர் கொடுத்தபோசனம்.

பராநுகூலம்—பிறர்க்கநுகூலம். (வழக்.)

பராநுகூலி—பிறர்க்குபகாரி. (வழக்.)

பராபத்தியம்—பாரபத்தியம். (வழக்.)

பராபரம்—1. சகளநிட்களம். (சி. சி. க: ௩௩. மறை.)

2. சிவம், பராபரவஸ்து. (உ-ம்.) “பக லிரவென்றறியாதபராபரமாய்” (அரிச்ச. பாயிர. ௪.)

3. நடுத்தரம். முன்பினியிருப்பதுஎன்ற படியாம். மேல்கீழ். (சி. சி. அ: உ. சிவாக்.)

பராபரவஸ்து — மேல்கீழாயிருக்கும் பொ ருள்; அது: கடவுள்.

பராபரன்—1. உயர்வுந்தாழ்வுமுடையோன்.

(சைவப்பி. உக.)

2. பரமேசுவரன், பராசத் திக்குமேலானவன். (உ-ம்.) “பராவுதேவர்பராவு

துயபராபரன்னடிபற்றி” (சி. சி. பர. உலோகா யதமதமறு. உக. உரை.)

3. நடுத்தரம். முன்பினியிருப்பதுஎன்ற படியாம். மேல்கீழ். (சி. சி. அ: உ. சிவாக்.)

பராபரவஸ்து — மேல்கீழாயிருக்கும் பொ ருள்; அது: கடவுள்.

பராபரன்—1. உயர்வுந்தாழ்வுமுடையோன்.

(சைவப்பி. உக.)

2. பரமேசுவரன், பராசத் திக்குமேலானவன். (உ-ம்.) “பராவுதேவர்பராவு

துயபராபரன்னடிபற்றி” (சி. சி. பர. உலோகா யதமதமறு. உக. உரை.)

3. நடுத்தரம். முன்பினியிருப்பதுஎன்ற படியாம். மேல்கீழ். (சி. சி. அ: உ. சிவாக்.)

பராபரவஸ்து — மேல்கீழாயிருக்கும் பொ ருள்; அது: கடவுள்.

பராபரன்—1. உயர்வுந்தாழ்வுமுடையோன்.

(சைவப்பி. உக.)

2. பரமேசுவரன், பராசத் திக்குமேலானவன். (உ-ம்.) “பராவுதேவர்பராவு

துயபராபரன்னடிபற்றி” (சி. சி. பர. உலோகா யதமதமறு. உக. உரை.)

பராபரி—ஒழுங்கு. (இந்துஸ்.)

பராபரித்தல்— { ஒழுங்குபடுத்தல். (வழக்.)
பராபரிப்பு— {

பராபரை—ஒரு சிவசத்தி; இது: ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி, இச்சாசத்தியெனமுத்திறப்படும். (சைவச. பொது. எச. உரை.)

பராபவ—வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடங்களில் நார்பதாவதாண்டு. (வழக்.)

பராபவம் — அவமானம். (சி. சி. உ: உக. சிவாக்.)

பராபூத்—1. குய்யாட்டகரி லொருவர். (வி-ணி. உஎக.) 2. ஜம்பத்தோருருத்திரரி லொருவர். (வி-ணி. உஎக.) 3. பிரதிட்டாகலை யில் அப்புத்தவத்திலிருக்கும் எட்டுப் புவ நங்களுனொன்று. (சி-லி. கிரியா. உக. உரை.)
பராபேட்சம்—பரசிவஅபேட்சையுள்ளது. (சி-லி. ஞாந. கூ.)

பராபரிசம் — பராமரிசம். (சி. சி. க: எ0. சிவாக்.)

பராபரிசம்—ஆராய்ச்சி. (தர்க்கசங்கிரகத்தி லதிக.)

பராபரிசித்தல்—ஆராய்தல். (வழக்.)

பராபரித்தல் — 1. ஆதரித்தல். 2. ஆராய்தல். (1, 2-வழக்குண்டு.)

பராபரிப்பு—விசாரிப்பு. (வழக்.)

பராமாங்கிசம்—உபநிடத முப்பத்திரண்டி னென்று. பரமாங்கிசமெனவும் வழங்கும். (பொருட்டொகை. நிகண்டு.)

பராபுகம்—1. அசட்டை. (வழக்.) 3. எதிர் நோக்காதது. (சி. சி. உ: சுரு. சிவாக்.)

பராயி—ஓர் மரம். (பிங்கல. உஎஎச.)

பராயித்துறை — ஒரு திருப்பதி. (உ-ம்.) “தென்பராயத்துறையாய்விவலோகா” (திருவாச. செத்திலா. ச.)

பராபணம்—பற்று. (உ-ம்.) “பராந்தபராயணம்” (கோயிற்று. பதஞ்சலி. கூ.)

பராபணர் — 1. பாராபணர், குறிக்கொள்வோர். (சூ. நிக. உ: ச0.) 2. வேதாத்தியயநர்.

பராபித்தேவப்பராபித்திகம்—பிறர்க்காகத் தேவாராதனைசெய்தல்; இது: தயர்வீருத்தி பதினென்கிணென்று.

பராபித்தம் — 1. ஆயிரங்கோடாகோடி. 2. பிறர்க்காகத்தக்கது, பிறர்பொருட்டு. (சைவப்பி. கச.) 3. வேதனது ஆயுட்காலமாகிய ஒருபாதி; அஃது, அவனுடைய ஜம்பதுவருடங்கொண்ட காலம். (உ-ம்.) “உரைத்தவிருபரார்த்தமுமே மலரயனுக்காயுள்ளவுரைக்குங்காலம், விரைக் கமலத்தவன்மானத்தாங்கவையும்தவியவா ண்டொருநாற்றென்பவரைத்தபரிமிகுதிதனி

னொருபாதிபரார்த்தமெனவகுப்பீண்டு, நிறை த்துவருசாலங்கள்பிறழாமலுரைப்பனென நி க முதலுற்றான்” (சூர்மபு. பிரமாயு. உ)

பராபித்தலிங்கம்—சிவன்சங்காரகாலம்வரையுஞ் சாநித்தியராயிருந்து ஆன்மாத் ஒருக்கு அதுக்கிரகிக்கப்பெறும் இலிங்கம்; அது: சவாயம்புலிங்கம், காணலிங்கம், தைவிகலிங்கம், ஆரிடலிங்கம், மாதுடலிங்கம் என ஜவகைப்படும். (சைவச. பொது. சகச. உரை.) சவாயம்புலம்—சுயம்பு.

பராபித்தவநுமாநம்— { பிறர்பொருட்டா
பராபித்தாநுமாநம்— { மதுமாநம்; அது: தானொன்றையதுமித்துணர்ந்து பிறவையுணர் த்துதற்குப் பிரயோகிக்கும் அதுமாநவாக்கியம். (சைவப்பி. கச.)

பராபை—பருத்த அரை. (உ-ம்.) “பராவையால்குழன்மருங்குமுறைமுதல்” (திருவிளை. அட்டமா. உ.)

பராவதம்—வாலுளுவை (வைத்தியப்பரி.)
பராவுசிவர்—சஞ்சரிக்கிற சிவன். (உ-ம்.)

“உயிரின்பற்றறுத்துப்பரத்தையடைபராவுசிவரன்றோ” (சி. சி. அ: கூரு. சுப்பிர.)

பராவுதல்—1. சஞ்சரித்தல். “பராவுசிவர்” பார். 2. சொல்லுதல். 3. துதித்தல். (2, 3-பரவுதல் பராவுதலென வந்ததென்க.)

பராப்பாநாதம்—உண்மனை. (சி. சி. உ: எச. ஞாநப்.)

பராப்பரம்—ஒரு சிவநாமம். (உ-ம்.) “பரம ஞானம்” பார்.

பராப்பரவிந்து — சமனை. (சி. சி. உ: எச. ஞாநப்.)

பரி—1. அச்சுவினி. (உ-ம்.) “சகடம்” பார். 2. அன்பு. (சூ. நிக. அ: கூரு.) இதில் உகரஞ்சாரியை. 3. உயர்ச்சி. (சூ. நிக. அ: அ.) 4. கருமை. (தைல. தைலவ. ககச.) 5. குதிரை. (உ-ம்.) “வாம்பரி” (அரிச்ச. நகர. ரு.) 6. குதிரை நடை. (உ-ம்.) “கதழ்பரியகவிமாவும்” (புறநா. ருரு.) 7. சுமத்தல். 8. செலவு. (உ-ம்.) “நிமிர் பரியமாதாங்கவும்” (புறநா. கச.) 9. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 10. பருத்தி. (தைல. தைலவ. க0உ.) 11. பாதுகாத்தல். 12. பெருமை. (பிங்கல. உஉஉரு.) 13. மாயம். (பிங்கல. கூஎஅக.) 14. மிகுதி. (உ-ம்.) “பக்கநீங்கினர்பரிபுலம் பினரென” (சிலப். நாடுகாண். உஉசு.) 15. வருத்தம். 16. விரைவு. (7, 11, 15, 16-சூ. நிக. கச: ரகரவெ. அ.)

பரிக்கந்தி — அமுக்கிராக்கிழங்கு. (தைல. தைலவ. எக.)

பரிக்காரர்—1. குதிரைக்காரர். 2. யானைக்

காரர். (உ-ம்.) “இடறுதல்”பார். (பெரியபு. திருநாவு. ௧௩௦.)

பரிக்கிரகசத்தி—1. ஒன்றையுண்டாக்குதற் கண்கருத்தனுக்குவேண்டியிருக்குஞ் சத்திகளு ளொன்று. (சி. சி. க: ௫௧. சிவாக்.) மாயை யென்பர். பரிக்கிரகம் - அங்கீகரித்தல்.

பரிக்கிரகம் — 1. அங்கீகரித்தல். (உ-ம்.) “பரிக்கிரகசத்தி”பார். 2. எடுத்துக்கொள்ளு கல். (சி. சி. ஞாநப்.)

பரிக்கிரகித்தல்—கைக்கொள்ளல். (வழக்.)

பரிக்கும்—தாங்கும். (புறநா.)

பரிக்கை—பரிட்சை. (வழக்.)

பரிசுசித்தல்—சிரித்தல். (திருவாச. நீத்தல் விண். சஅ.)

பரிகம் — 1. அகழ். 2. ஆசுவீஷமென்று சொல்லப்படும் ஏழு யோகத்தொன்று; அது: ஆகித்தனுஞ்சந்திரனுங்குடினாளான அமாவாசைக்கு ஒன்பதாம்நாள். (உ-ம்.) “(வெய் யோனமதியுடவ்சேர்நாட்கிரண்டு வ் ரோ த மொன்பான்-செய்யபரிகம்)”(விதாந.குணகுண. ௬௪.) 3. நித்தியயோகத்தொன்று. (விதாந. பஞ்சாங். உச.உரை.) 4. மதிலுண்மேடை. 5. வளைதடி. (பிங்கல. ௬௭௧௦.) (1, 4. கு.நி. ௩. ௫. ச. ௪.)

பரிகரம்—நாற்புறத்துந்தொழில் செய்வோர் தொகுதி. (சிந்தாம.)

பரிகாரங்கிரகம்—கருத்துடையடை கொளியணி. (குலவ. உரு.)

பரிகராலங்காரம்—கருத்துடையணி. (குலவ. உச.)

பரிகரித்தல்—நீக்குதல். (உ-ம்.) “சோசக் காய்நீரைப்பரிகரித்து” (தைல. தைலவ. ௧௬௪.)

2. பிராயச்சித்தம்பண்ணல். (வழக்.)

பரிகரிப்பு—விலக்கல். (வழக்.)

பரிகலசேடம் — பெரியோருண்கலத்தன் மிச்சில். (வழக்.)

பரிகலம்—உண்கலம். (உ-ம்.) “நல்லபரி கலந்திருத்தி” (திருவிளை. விருத்த. உச.)

பரிகாசகம்—பரிகாசம். (உ-ம்.) “பண்போ விஃதோர்பரிகாசகமே” (சேதுபு. சிவதீர்த். ௬௬.)

பரிகாசம்—விளையாட்டு. (வழக்.)

பரிகாழத்திரை—ஆகாரத்தால்வந்த குற்றத் தைப்போக்கும் முத்திரை; அது: வலக்கைப் பெருவிரல் மூக்கைத்தொட அதன் சிறுவிரல் இடக்கைப்பெருவிரலைச் சாணைப்பதுபோலத் தொட அவ்விடக்கைச்சிறுவிரலுனியை நாபி யில் வைத்தல். (சைவச. பொது. ௬௨௨. உரை.)

பரிகாசநிகண்டு—வைத்தியநிகண்டு. (வழக்.)

பரிகாரம் — 1. பரிகரித்தல், நீக்குதல். 2. பிராயச்சித்தம். (உ-ம்.) “பரிகாரமயுதஞ்செயினு

மாகா-தென்றனன்” (சேதுபு. கத்துரு. 3. வைத்தியம். (1, 3-வழக்.)

பரிகாரி—1. நாவிதன். (வழக்.) 2. வைத்தி யன். (உ-ம்.) “வண்டுறைசோலைமலைப்பரிகாரி வந்தால்” (தனிப்பா. உ: ௫௧௨.)

பரிகை—1. அகழியையடுத்த வாரியுள்ளயர் நிலம். (பிங்கல. ௬௬௨.) 2. அன்பு. 3. பரிகா முத்திரை. (உ-ம்.) “பரிகையெனுமுத்திரை யைப்பண்ணிக” (சைவச. ௬௨௨.)

பரிச்சதம்—மூடி. (வைத்தியபரி.)

பரிச்சாத்தினர்—குதிரைராவுத்தர். (உ-ம்.) “குலாவுவாம்பரிச்சாத்தினர்வரும்பெருந் தன் மைகூடாவாம்” (திருவாத. குதிரை. ௧௦.)

பரிச்சித்து—அருச்சுநன் பௌத்திரனும், அபிமன்புத்திரனுமாயியவோரசன். (பாரதத் திற்காணக.)

பரிச்சிந்நம்—கண்டிக்கப்பட்டிருக்குந் தன் மை, சண்டிப்பு. (சி. சி. ச: ௧௨. சிவாக்.)

பரிச்சேதகம்—அளவிடுகை. (உ-ம்.) வந் தழிச்சாணக.

பரிச்சேதத்திரயம்—காலபரிச்சேதம், தேச பரிச்சேதம், வஸ்துபரிச்சேதம் என்பன; அவற் றுள்: காலபரிச்சேதம் ஒருகாலத்துண்டு ஒரு காலத்திலையென்பது, தேசபரிச்சேதம் ஒரு தேசத்துண்டு ஒருதேசத்திலையென்பது, வஸ்து பரிச்சேதம், ஒருவஸ்து இதுவாகும் ஒரு வஸ்து இதுவன்று என்பது. (த.நி.போ. ௧௦௭.)

பரிச்சேதநம் — இலக்கியச்செய்யுட் கூறு பாடு.

பரிச்சேதம்—1. நிதார்த்தமானபகுத்தறிவு, பகுத்தறிவை. (வழக்.) 2. நூற்கூறுபாடு, அத்தி யாயம். (பிங்கல. ௨௦௬௮.) 3. பரிச்சேதத் திரயம்.

பரிச்சேத்தல் — 1. அளவிடுதல். (சி. சி. உ: ௫௬. சிவாக்.) 2. சேர்ந்தறிதல். (உ-ம்.)

“ஆன்மசிந்தியானதுபுத்தியின்விருத்தியோ டேகூடிவிஷயத்தைப்பரிச்சேதிக்கிற போது பிரமையாம்” (சி. சி. அளவை. ௧. சிவாக்.)

பரிசுக்குன்று—நாகபச்சை. (வைத்தியபரி.)

பரிசுதன்மாத்திரை-பரிசுவுணர்வின்மூலம். “வாயுவின்பரிசுதன்மாத்திரையினின் வழியே நின்றான் - தேயுமுக்குணங்களோடுஞ்செரித்தி டும்” (மச்சபு. பிரமமுக. ௧௫.)

பரிசுதீட்சை — ஒருவகைத்தீட்சை; அது: பரிசுநவேதியினுலே தாமிராதிலோகங்களைப் பரிசித்துக் களிம்பைநீக்கிப் பொன்னுக்குவது போல ஆசாரியர் தமதுகையைச் சிவன்கையா கப்பாவித்து அந்நமையருச்சுரைசெய்து அதனைச்சீடனது தலையில்வைத்து எங்கும்பரி

சித்து அவனது பாசத்திரயத்தை நீக்கி அவனைச் சிவனுக்குத் தல. (சைவச. ஆசாரிய. சுரு. உரை.)

பரிசந்தியம்—மேருகிரி, பொன்மலை. (சூ. நிக. நு. கக.)

பரிசநம் — 1. அடிமை. (உ-ம்.) “திருந்து பணிப் பரிசநமுமிகருங்க” (கோயிற்பு. பதஞ் சலி. கூ.) 2. உறவு, சுற்றம். (சூ. நிக. உ: நுக.) 3. தொழிதல். (சூ. நிக. க: கக.) 4. பரிவாரம். (உ-ம்.) “பரிசநம்பின்புசெல்ல” (சி. சி. உ: கரு. சுப்ர.) வலச்செய்வோர்.

பரிசநர்—வலச்செய்வோர். (உ-ம்.) “பல்ல வர்”பார்.

பரிசநவேதி—இழிந்தலோகங்களைப்பொன் னுக்கு மருத் து. (உ-ம்.) “பரிசநீட்சை”பார். (வைத்தியபரி.)

பரிசநன்—காற்று. (உ-ம்.) “உலையிறண்டி னிற்பரிசநன்மலையும்” (பாரத. பதின்மூன. கஉசு.)

பரிசநை—பழக்கம். (வழக்.)

பரிசம்—1. கற்பாஷாணம். (உ-ம்.) வந்து ழிக்காண்க. 2. தொழிதல். (பிங்கல். உககக.) இது: பஞ்சதன்மாத்திரைகளினொன்று. பெண் ணினிபிதா மாதாக்களுக்குக்கொடுக்கிற வெகு மானம். (வழக்.)

பரிசமைந்து — உஷ்ணம், கடிநம், சீதம், சிதோட்டணம், மிருதுளன்பண. (வாசுதே நுரு.)

பரிசயம்—பழக்கம். (சி. சி. உ: க0. ஞாநப்.)

பரிசவேதி — பரிசநவேதி. (சி. சி. அ: கூ. சிவாக்.)

பரிசாரகம் — வல்லவேலை. (உ-ம்.) “சாற் றறுகலமினார்பரிசாரகஞ்சார்வுற்றால்” (சிவரக. ஞானவாலன் கலியாண. கூ.)

பரிசாரகன்—வலச்செய்வோன். (வழக்.)

பரிசாரகி—நாதி. இ-பெண்பால்விருதி.

பரிசாரம்—பரிவாரம். (வழக்.)

பரிசித்தல்—தீண்டல். (உ-ம்.) “செம்பிற- காணலுறுங்களிம்பிரதருளிகைபரிசித் தக் கழி யும்” (சி. சி. கக: நு.)

பரிசிப்பு—பரிசித்தல். (வழக்.)

பரிசில் — 1. ஈகை, பிறர்கையிலேற்றபொ ருள். (பத்துப்பா. சிறுபாணம்.) 2. வெகுமதி. (உ-ம்.) “ஒகிமந்தருபரிசினேருறுநடையாளை” (சேதுபு. விதாம. அஉ.)

பரிசிலர்—இரந்துவந்தோர். (உ-ம்.) “பரி சிலர்க்கருங்கலகலவும்” (புறநா. கசு.)

பரிசிலாளர்—இரப்போர். (உ-ம்.) “வத்திய பரிசிலாளர்க்கெண்ணியவனைத்தாநல்கும்” (அரி ச்சு. சூழ். கூஉ.)

பரிசின்மாக்கள்—பரிசிலர். (புறநா. ஞா.)

பரிசீலனம்—அப்பியாசம். (சைவப்பி. சு0.)

பரிசு — 1. ஈகை, 2. நற்குணம். (உ-ம்.)

“பத்திமையும்பரிசுமிலா” (திருவாச. கண்ட. எ.) 3. விதம். (உ-ம்.) “கண்டபரிசுரைப்பே னென்ன” (பிரம-காண். சிவராத் திரிமகி. க்.) 4. வெகுமதி. (உ-ம்.) “கையிலென்சிலப்பரிசு கொண்டெதிர்காணுவேன்” (சிவரக. தேவியுடன். கூ.)

பரிசுத்தம் — 1. தூய்மை. (உ-ம்.) “இனி தருத்தப்பெற்றோர்பரிசுத்தராயின்பவீட்டி” (இனி லெய்துவரால்” (சிவரக. தேவியநாட்டி. கசு.)

பரிசுத்தர்—சுத்தர். (வழக்.)

பரிசுத்தவரன்—பரிசுத்தன். (வழக்.)

பரிசுத்தன்—சுத்தமுள்ளோன். (வழக்.)

பரிசுத்தாவி—சுத்தமான ஆவி. [கிறீஸ்து.]

பரிசுத்தி—பரிசுத்தம். (சி. சி. அ: நு. ஞாநப்.)

பரிசுத்தை—பரிசுத்தமுள்ளவன். (வழக்.)

பரிசேடம்—ஒழிவு. (சி. சி. எ: ச. சிவாக்.)

பரிசேடித்தல்—சேடமாகநின்றல். (சி. சி. அ: க0. ஞாநப்.)

பரிசை—சேடத்தினொருபேதம். (சூ. நிக: எ: கஅ.)

பரிசோதகர்—முற்றுஞ்சோதிப்பவர். பரி- உபசருக்கம். சோதகர்-சோதிப்பவர். (காஞ்சிப் பு. திருநெழி. ச.)

பரிசோதனை—பூரணசோதனை. (வழக்.)

பரிசோதித்தல்—முற்றுஞ்சோதித்தல். (வழக்.)

பரிசோதித்தல் — அலங்காரமாயிருத்தல். (வி-ணி. உசக.) பரி-உபசர்க்கம்.

பரிசோபை—அலங்காரம். (வி-ணி.)

பரிட்சித்தல்—ஆராய்தல். (வழக்.)

பரிணதம்—உருத்திரிதல். (சி. சி. ச: உச. சிவாக்.)

பரிணதவேதாந்தி—பிரமந்தானேயிரபஞ்ச மாய்ப் பரிணமித்துத் தானாயிருக்குமென்னும் வேதாந்தி; இவன்: பிரகிருதிப்புவனப்பேற்றி னையே முத்தியென்பன். (சி. சி. ச: உச. சிவாக்.)

பரிணதி—திரிதல். (சி. சி. உ: க. ஞாநப்.)

பரிணதை—விவாகஞ்செய்தவன். (வழக்.)

பரிணமித்தல்—வேறுபடுதல். (வி-ணி.)

பரிணயம் — கலியாணம். (வழக்குண்டு போலும்.)

பரிணமசாரம் — ஒன்றுதிரிந்துண்டான சாரம்.

பரிணமம்—திரிபு, வேறுபாடு; அது: பால் தயிராவதுபோலவது. (உ-ம்.) “செயல்பரிணம் மன்று” (சி. சி. க: உச)

பரிணமவாதசைவன்—உயிர்கெட்டுக்கூடி அரனடியிலொன்றாய்ப்போமென்பவன். (கந்த பு. நவ. ௩.)

பரிணமவாதி—சீவான்மாக்களெல்லாம் பிரமப்பொருளின் பரிணமமாய்த்தோன்றி அநிலிச்சைசெயல்களையடைந்து தீயுஞ்ஞெப்போலப் பேதாபேதமாகிய குணகுணரித்தன்மைபுற்றுப் பல வேறுவகைப்பட்டிரிற்குமென்று வாதிக்கிறவன். (சி. சி. ச. சு. சிவஞாந.) முத்தியில் உயிர்கெட்டுநிற்கக்கூடிய அரனடியில் ஒன்றாய்ப்போமென்னுமதத்தன். (சி. சி. கக. க. ஞாநப்.)

பரிணமாலங்காரம்—ஆரோபிக்கப்படும் உபமாநம் பிரகிருதகாரியத்திற்கு உபயோகமாக நிவந்தனைசெய்யப்பட்டு, இயல்பிற்றனக்கு அக்காரியத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டுத் தன்மையல்லாமையால் உபமேயமாகத்திரிந்து அக்காரியத்திலுபயோகப்படுவது. (சுவல. சு.)

பரித்தல்—1. அடக்குதல். (உ-ம்.) “பண்படுதறுவைமேற்கொண்டிருந்தியம்பரித் தலின்மேல்” (வேதாரணியபு. விசுவாமித்திரர் மேகை. ௩௮.) 2. ஏந்துதல், காங்குதல். (உ-ம்.) “படைமூவரறும்பரித்தசெந் கையர்” (திருவிளை மெய்க்கா. உச.) 3. சுமத்தல். (உ-ம்.) “பாரகர் பரிக்க” (சி. சி. உ. கரு.) 4. தரித்தல். (உ-ம்.) “சனகர்” பார்.

பரித்தவை—ஒடியவை. (சந்தா.)

பரித்தியாகம்—முற்றும்விடுத்தல். (வழக்.)

பரிதபி—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பரிதபித்தல்—துக்கித்தல். (வழக்.)

பரிதபிப்பு—பரிதபித்தல்.

பரிதல்—1. அறுத்தல். (உ-ம்.) “செந்தறித்தங்கியவென்மந்தனியானைதனைபரிந்து” (திருநாற். ௩௮.) 2. அன்பு. 3. இரங்கல், வருந்துதல் என்பர். பரிபாடலில். 4. ஒடிதல். (சு. நிக. க. உச.) 5. ஒடிதல். (புறநா.) 6. வருந்திக்காததல். (உ-ம்.) “பரியினுமாகாவாம்” (வன். ௩௭௬.) 7. வெட்டல். (சு. நிக. க. உச.) (2, 3-சு. நிக. கக. ரகாவெ. ௮.)

பரிதாநம்—கைக்கூலி. (வழக்.)

பரிதாபப்படுதல்—பரிதாபித்தல். (வழக்.)

பரிதாபம்—1. இரக்கம். (உ-ம்.) “பரிதாபத்தோ-டெம்பியரென்செய்தாரென்றிறை வனுமினைந்துசோர்ந்தான்” (பாரத. நச்சுப்பெரிய. ௨௩.) 2. வெப்பம். (பாரத. வசந்தகால. க.)

பரிதாபி—1. துயருறுவோன். (வழக்.) 2. வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடங்காளிலே காற்பத்தாரும் வருடம். (வருஷாதிநூல்.)

பரிதி—1. சக்கராயுதம். (அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ். க.) 2. சூரியன். (உ-ம்.) “பரிதி

நன்மரபில்வருபார்த்திபன்” (அரிச்ச. காப்பு. உ.) 3. தேர்ச்சில். 4. பரிவேடம். 5. யாகமேடை, அல்லது யூபத்தறி. (கந்தபு. வேள்விப். ௩.) 6. வட்டம். (உ-ம்.) “இளங்கதிர்ப்பரிதிருட்டியியர். நியதென்னலாமே” (சந்தா. காந்த. ௩௩.) (3, 4, 6-பிங்கல. ௩௭௬.)

பரிதியப்துடிந்து—சக்கரவாகப்புன். (உ-ம்.) “கோட்டகம்பரிதியற்குடிங்குகுடிமே” (இரகு. நாட்டு. ௪௦.)

பரிது—பரியது, எனினும்பரிது எனினுமொக்கும். (வன். ௧௦-ஆம் அதி. ௩.)

பரிந்த-அருத்த. (பத்துப். மதுரைக். ௬௮௦-ஆம் அடி.)

பரிந்து—1. ஏற்றுக்கொண்டு. (பரிபாடல்.)

2. துணிந்து. (புறநா.)

பரிநிவிர்த்தி—தேகத்தினின்று ஆன்மா முற்றத்துறந்து இனிப் பிறவாதிருத்தல்.

பரிப்பு—1. இயக்கம். (உ-ம்.) “அஞ்ஞாயிற்றுப்பரிப்பும் (புறநா. ௧௦.) 2. பரித்தல். சுமத்தல் பு-தொழிற்பெயர்விகுதி.

பரிபக்குவம்—ஏற்றபக்குவம். (சி. சி. ௭௬. ஞாநப்.)

பரிபக்குவமலபிரளயாகலர்—சிவாதுக்கிரகம்பெற்றுப் பதி பதார்த்தங்களாய் ஆதிமுத்தசிவன்னளாயும் ஸ்ரீகண்டலீரபத்திரர் முதலிய அபரமந்திரேசுவரர்கள் புலநவாசிகளென்னும் அபரமுத்தசிவன்னளாயும்போயிருப்பவர். (சி. சி. ஞாநப்.)

பரிபக்குவவிஞ்ஞாநகலர்—சிவாதுக்கிரகம்பெற்றுப் பதி பதார்த்தங்களாய் ஆதிமுத்தசிவன்னளாயும் அணுசதாசிவர் அநந்தாதிகள் மந்திரர்கள் புலநவாசிகளென்னும் பரமுத்தசிவன்னளாயும்போயிருப்பவர்கள். (சி. சி. ஞாநப்.)

பரிபவம்—1. எளிமை. (சு. நிக. ௮. ௩௭.) 2. அவமானம். (உ-ம்.) “தம்பியரன்றுணர்வதியாமையினைவைக்கணுரைத்தமாற்றம் - பரிபவமோ” (பாரத. கிருட்டிண. ௧௮.) 3. துன்பம். (உ-ம்.) “இன்னம்பரிபவவிளைவுபாரான்” (திருவிளை. இந்திரன்பழி. ௩௭.)

பரிபாகம்—1. அடுத்தல், சமைத்தல். 2. ஏற்றபக்குவம்.

பரிபாகி—ஏற்றபக்குவன். (வழக்.)

பரிபாடல்—எட்டுத்தொகையுள் ஐந்தாவது தொகையாகிய ஒருநூல்; இது: கடைச்சங்கப் புலவர்களாலியற்றப்பட்ட எழுபது பரிபாடல்களையுடையது. [ஒருவகைப்பாவின்பெயராகிய பரிபாடலென்பது அப்பாவாலாகிய நூலுக்குப் பெயராயிற்று.]

பரிபாடை—சங்ககேதம், குழுஉக்குறி. (உ-ம்.)

“பேர்கொண்டசைவபரிபாடை சேக்கிழார்”
(பிள்ளைத்தமிழ். காப்பு. ௫.)

பரிபாலகன்—காப்போன். (வழக்.)

பரிபாலநம்—பரிபாலம். (வழக்.)

பரிபாலநன்—காப்போன். (வழக்.)

பரிபாலம்—காவல். (வழக்.)

பரிபாலன்—காப்போன். (வழக்.)

பரிபாலி—1. காப்போன். இ.விருதி. 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பரிபாலித்தல்—காத்தல். (வழக்.)

பரிவாதம்—பழிச்சொல். (பிங்கல. ௨0௭௭.)

பரிபுடம்—நூற்றெழுப்புடம். (வைத்தியபரி.)

பரிபுரம்—பாதகிண்கிணி. (சூ. நிக. எ. ௨௫.)

பரிபூதம்—பரிசுத்தம். பூதம்-புனிதம்.

பரிபூர்த்தி—நிறைவு. (வழக்.)

பரிபூரணத்துவம்—பூரணத்தன்மை. (வழக்.)

பரிபூரணதை—திருத்தி. (வழக்.)

பரிபூரணம்—1. எங்குநிறைதல். (சி. சி. க. மறை.) 2. திருத்தி. (வழக்.)

பரிபூரணன்—எங்குநிறைந்தோன். (மகா வாக்கியம். சு. உரை.) 2. பரமநாதன். சித்ரூப சத்தியுடனேகூடிச் சர்வப்பிரகாசமென்னுஞ் சொப்பகாவஸ்தையை அடையும்போதுபெறும் பெயர். (நாநா. கட்.) 3. மிகுதிருத்தியுடைய வன். (சைவப்பி. ௨௮)

பரிபூரணி—பார்ப்பதி. (வழக்.)

பரிபூரணித்தல்—பரிபூரணமாதல். (ஞானக் கட்டளை. அசிபதமநநம்.)

பரிமகம்—அசுவமேதம். (உ-ம்) “பரிமகஞ் செய்வான்வேண்டி” (திருவிளா. புரண வரலா. க௭.)

பரிமணி—கரந்தை. (வைத்தியபரி.)

பரிமளகந்தி—வியாதன்றும். (பாரதத்திற்கு காண்க.)

பரிமளச்சேறு—பரிமளக்குழம்பு. (வழக்.)

பரிமளம்—மிகுமணம்; இது: அட்டபோகத் தொன்று. (உ-ம்) “புரியிட்டம்பெறுபரிமள களப்புகுசாலை” (சிவரக. தேவிமேருகயி. கக.)

பரிமளி—கரந்தை. (வைத்தியபரி.)

பரிமளித்தல்—1. சமாளித்தல். (வழக்.)

பரிமளிப்பு—2. மிகமணத்தல்.

பரிமா—குதிரை. (வைத்தியபரி.)

பரிமாணம்—அளவு. (தருக்கசங்கிரகத்திற்கு காண்க.)

பரிமாவடிப்போர்—குதிரைப்பாகர். (சூ. நிக. கக: தகரவெ. ௨௬.)

பரிமாறுதல்—1. இடுதல். (சைவச. பொது. ௩0௨. உரை.) 2. கொடுத்திமாறுதல். (வழக்.)

பரிமீதம்—அளவுபட்டது. (சி. சி. க: கச. ஞாநப்.)

பரிமுகவம்பி—குதிரைமுகவோடம். (உ-ம்) “பரிமுகவம்பியுங்கரிமுகவம்பியும்” (சிலப். புறஞ் சேரி. க௭௭.)

பரிமேதம்—அசுவமேதயாகம். (உ-ம்) “சயம் பெருகும்பரிமேதந்தரும்பேறுதருமிநீர்” (சே துடி. பலதீர்த். கச.)

பரிமேலழகர்—திருவள்ளுவர் குறளுக்கு உரைசெய்தவோரந்தணக்கவிஞர். (வழக்.)

பரிமோகநம்—மயக்கு. (வழக்கு.)

பரிய—1. பெரிய. (திருவிளா. திருநகர. ௩௭.) 2. வருந்த. (பரிபாடல்.)

பரியகம்—1. காற்சரி. 2. கைச்சரி. 3. பாத கிண்கிணி. (உ-ம்) “பரியகநூபுரம்பாடகஞ்சதங் கை” (சிலப். கடலாடு. அச.) (1, 2-சூ. நிக. எ. ௨௫.)

பரியங்கம்—கட்டில். (உ-ம்) “அத்தனும் பிகையு-முத்தம்பரியங்கத்தணைமீதினி லுறை போதில்” (சிவரக. தேவிமேருகயிலை. கச.)

பரியந்தம்—எல்லை. (சூ. நிக. அ: கக.)

பரியநுயோச்சியோபேட்சணம்—தோல் வித்தானம் இருபத்திரண்டனுளொன்று; அது: மறுத்துரைத்தற்குத்தக்கதாகப் பிரதிவாதி கூறிய வாக்கியந்தோன்றுதலையறிந்தாவது அறியாமலாவது மறுத்துரையாதுவிடுதல். (சி. சி. அளவை. கச. மறை) [பரியநுயோச்சியம்—உடன்படாதற்குரியது; உபேட்சணம்—விருப்பின்மை.]

பரியம்—பரிசம். (சிந்தா.)

பரியல்—இரங்குதல். (உ-ம்) “பரியல் வேண்டா” (புறநா. க௭௨.)

பரியவாசநம்—முடிவு. (சி. சி. ௨: ௪0. சிவாக்.)

பரியவசீதம்—நிச்சயம்பண்ணுகிறது. (சி. சி. ௨: க. ஞாநப்.)

பரியன்—மகத்துக்குமகத்தானவன். (உ-ம்) “நேரியனாய்ப்பரியனுமாயுயிர்த்துயிராய்” (சி. சி. அ: ௨௮. மறை.)

பரியாசம்—1. ஓயம். (வைத்தியபரி.) 2. பரிகாசம். (வழக்.)

பரியாநம்—சேணம். (உ-ம்) வந்துழிக்காண்க.

பரியாப்தம்—போதுமானது. (சி. சி. கக: க. சிவாக்.)

பரியாபீதம்—போதுமெனல்.

பரியாமல்—அறியாமல். (புறப்பொருள்வெ.)

பரியாமை—பற்றுச்செய்யாமை. (புறப்பொருள்வெ.)

பரியாயக்கோல்—கருதியவொருபொருள் குறித்தமறுசொல். (உ-ம்) “பரியாயம்” பார்.

பரியாயசந்தேகம்—அற்பசந்தேகம். (வழக்.)
பரியாயநாமம்—வேறுபெயர். (வி-ணி.)
பரியாயம் — 1 ஒன்றற்குரியன. (உ-ம்.)
“பொருகணைப்பரியாயப்பே—ரத்திரமென்பதா
விக்கழிவுசெய்திதெலாலே” (சேதுபு. சங்கரபா.
சக.) 2. பரியாயவணி. (உ-ம்.) “கருதியிளவா
தப்பொருடோன்றப்—பிதிதென்றுரைப்புது
பரியாயம்மே” (தண்டி. ௭௦)

பரியாயவணி—பரியாயம்பார்.
பரியாயோக்தம் — பிதிதினவிற்கியணி.
(சுவல. உக.)

பரியாலோசனம்— } பெரியவாலோசனை.
பரியாலோசனை— } (சி.சி. அ: நு. ஞாநப்.)

பரியாளம்—பரிவாரம். (உ-ம்.) “விரசையந்
தநம்போர்வேழம்வெம்பரியாளங்க—டரையிட
மின்றியிண்ட” (சேதுபு. சங்கரபா. அக.)

பரியும்—அழியும். (சிந்தாம.)
பரியு—பரிந்து. (பரிபாடல்.)

பரிவட்டணை—எண்வகைக் கலைத்தொழில்
களிலொன்று; அது: வீக்கினநரம்பை அவிர்
லாலும் புறவிரலாலுங்கரணஞ்செய்து தடவிப்
பார்த்தல். (கூர்மபு அட்டமூ. க. உரை.)

பரிவட்டம்—1. ஆடை. (பிங்கல. ௧௨௭௩.)
2. வீக்கிரகத்தினுடை. (உ-ம்.) “பரிவட்டத்
தொகைதிருவாபரணம்பயிலறைகள்” (சிவரக.
சேவி. மேருப்பில. ௧௬.) மரபுவழக்கு.

பரிவருத்தநம்—மாற்றுதல். (உ-ம்.) “பார்க
வரமுறையிற்கொள்ளும்பரிவருத்தநம்பேர்தபா
டுங்-காரகமுகுசுரும்பினிட்டம்” (சேதுபு. திரு
நாட்டி. ௭௬.)

பரிவருத்தநை — 1. பருவருத்தநம். 2. பரி
வருத்தநையணி. (உ-ம்.) “பொருள்பரிமாறுதல்
பரிவருத்தநையே” (தண்டி. அரு.)

பரிவருத்தநையணி—ஒரலங்காரம். (தண்டி.
அரு. உரை.)

பரிவாசம்—தங்குதல். (வழக்.)
பரிவாதகன்—வழக்காளி. (வழக்.)
பரிவாதம்—பழிச்சொல். (சூ. நிக. ௧௦: ௪.)
பரிவாதிநீ—வீணைகளினிருபத்திரண்டுபே
தத்தொன்று. (வி-ணி. உ.உ.௦.)

பரிவாரதேவதை—ஏவற்றேவர. (வழக்
குண்டு.) பரிவாரம் பார்.

பரிவாரம்—1. சூழ்ந்திருக்குந்தேவர். (உ-ம்.)
“மற்றைப்பரிவாரத்தார்மாவியந்தானம்” (சைவ
ச. பொது. ௪௬௬.) 2. சூழ்வேரார். (பிங்கல.
அசரு.)

பரிவிந்தகன் — முன்னோன் மணமுடியா
திருக்க முடித்தபின்னோன்.

பரிவிருத்தி — ஒருபொருள்கொடுத்தொரு
பொருள் வாங்குதல். (வழக்.)

பரிவு—1. அன்பு. (உ-ம்.) “பாகணையசொல்லி
யொடுதம்பிபரிவிப்பின்போக” (இராமா. அகத்.
ருசு.) 2. இன்பம். (உ-ம்.) “பரிவுபொருகவந்
தெடுத்திணைத்து” (பாரத. சம்பவ. ௧.) 3. துண்
பம். (சூ. நிக. ௧௧: ௧௧: ௧௧: ௧௬.)

பரிவேட்டித்து—சுற்றி. (வி-ணி.)
பரிவேட்டி—வட்டம். (பதிற்றுப்பத்து.)

பரிவேடணம்—சூழதல். (வழக்.)
பரிவேடபுடம்—விதிபாதபுடத்துக்கு ஆறு

ராசிகுட்டிமின்ற நிலை. (விதாந. குணகுண.
ருசு. உரை.)

பரிவேடம்—1. சந்திரசூரியரைச்சூழத்தோன்
றும் வட்டம். (சூ. நிக. ௧: ௬௬) 2. சூழதல். 3.
பரிவேடபுடம். (உ-ம்.) “விதிபாதமாரோரைசே
ரப்பரிவேடம்மா” (விதாத. குணகுண. ருசு.)
பரிவேடிப்பு—பரிவேடம். (சிந்தா.)

பரிவை—நந்தியாவட்டம். (வைத்தியபரி.)
பரிஞ—விழந்து. (உ-ம்.) “சுழிந்ததெங்கி
டுணைபழம்பரிஞ” (திருவிளை. நாட்டி. ௪௦.)

பரிக்கை — தான்வகரிக்கும்பொருளினிவ்
விலக்கணமுண்டோவின்னென்பார் த்தல்;
அது: போதப்பிரகாரம் மூன்றினென்று. உத்
தேசம், இலக்கணம், சோதனை என்பனவாம்.
(திருவிளை. தடாதனை. ருசு.)

பரிக்கம்—பரிக்கம், நித்தியயோகத்தொன்று.
(விதாநமலை. பஞ்சாங்க. உச-உரை.)

பரிக்காசம்—பரிக்காசம். (வழக்.)
பரிச்சகரி—பரிச்சிக்கிறவர். (சைவப்பி. ௩௬.)

பரிச்சணம்—சோதனை. (வழக்.)
பரிச்சித்தல்—ஆராய்தல், சோதனை. (வழக்.)

பரிச்சை — இலக்கியத்திற்கு இலக்கணம்
பொருந்துமோ பொருந்தாதோவென்றாராய்
தல். (தர்க்கபாஷை.) சோதனை என்பது
மிதுவே

பரு—1. சிலந்தி. (வழக்.) 2. பருமை. (உ-ம்.)
“பருச்சுழியின்மிதக்குமதகரி” (சேதுபு. நாட்டி.
௧௨.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பருக்கல் — { பருத்தல். (வழக்.)
பருக்குதல்— {

பருக்கை — 1. சோறு. (உ-ம்.) “பருக்கை
யிலாக்கூழுக்கிலக்கறியில்லையென்பார்க்கும்”
(ஒரு சனிக்கவி.) 2. பருக்கைக்கல். (சூ. நி. ரு:
௧௬) 3. பளிங்கு. (சூ. நிக. ௬: ௧௨.)

பருக்கைக்கல்—பருக்கைப்பார். (வழக்.)
பருகல் — 1. குடித்தல்; அது: நால்வகை
யுணவினென்று. (சூ. நிக. ௧௨: ௧௬.) 2. விழுந்
தல். (பத்துப். பொருநரா. ௧௦௪.)

பருத்தல்—பருகல். (சூ. நிக. சு. கக.)

பருங்காயம்—பெருங்காயம். (உ-ம்.) “பருங்காயங்குட்டிலவங்கஞ்சாதிக்காய்” (தைல. தைலவ. எள.)

பருங்குறிஞ்சி — பெருங்குறிஞ்சி. (உ-ம்.) “முடக்கற்றாறு துவளைபருங்குறிஞ்சி” (தைல. தைலவ. எக.)

பருஞ்சாய்—சடாமாஞ்சிவ். (உ-ம்.) “பருஞ்சாய்கோரைகாவிசம்பங்கிசுட்டம்” (தைல. தைலவ. கஅ.)

பருணிதல்—புலவர். (இராமா. மிதிலைக்கா. ௧௦௬.)

பருத்தல் — 1. அதிகரித்தல். 2. தடித்தல். (உ-ம்.) “பாவநைமநந்தாலேபருத்தெழுமநமதாசும்” (நாநவா. நாநவன். அ.) 3. பெருத்தல்.

பருத்தவள்ளிகை—மல்லிகை. (வைத்தியபரிபா.)

பருத்தி—ஓர் செடி; அது: காட்டுப்பருத்தி, செம்பருத்தி, தாளிப்பருத்தி, பட்டுப்பருத்தி, பூப்பருத்தி, பேய்ப்பருத்தி, மலைப்பருத்தி, வெள்ளைப்பருத்தி, உப்பம்பருத்தி, குப்பைப்பருத்தி, இலாடன்பருத்தி, நாடன்பருத்தியெனப் பலவகைப்படும். (உ-ம்.) “பருத்தியிலை மொட்டிரண்டைப்பாலிலரைத்துண்ண” (பதார்த்தகுணசி.)

பருத்திபன்னுதல்—பருசுதூற்றல். (வழக்.)

பருந்தலை—1. பெரியதலை. 2. பெருமையிற் சிறந்தோன். (வழக்.)

பருந்தின் வீழ்வு—குத்திரநிலை நான்கினுள்ளு; அஃது: ஓரிடத்துக்குத்திரம் பின்பலவிடத்துக்குத்திரத்தை யவாவிரிற்பது. (உ-ம்.) “ஆற்றொழுக்கரிமானோக்கந்தவளைப்பாய்த்துப்பருந்தின்வீழ்வன்னகுத்திரநிலை” (நன். பாயிர. கக.)

பருந்து—ஒரு பறவை; அது: கரும்பருந்து அல்லது பறைப்பருந்து, குடுமிப்பருந்து, பெரும்பருந்து, செம்பருந்து, முகவெள்ளைப்பருந்து எனப் பலவகைப்படும். (உ-ம்.) “பருந்தின்வீழ்வு”

பருந்தேகிது—பெருந்தேக்கு. (உ-ம்.) “வாகை புண்குசண்பகம்பருந்தேக்கு” (தைல. தைலவ. ககரு.)

பருப்பதம்—1. ஸீசைலம். (உ-ம்.) “பருப்பதமிறைஞ்சிவிழிசோதிபயில்வித்து” (கோயிற் பு. இரணிய. கள. 2. மலை. (உ-ம்.) “பலகோடி பருப்பதக்கோடொத்து” (அரிச்ச. நாட்டு. எ.)

பருப்பம்—1. பருத்தல். 2. பருமை. (1, 2-வழக்.)

பருப்பித்தல்—பரிதாக்கல்.

பருப்பு—1. அதிகப்படல். 2. தொழிற் பெயர் விருதி. 2. பழற்றம்பருப்பு. (உ-ம்.) “பருப்

புப்பொருப்பைப்பித்தித்திட்டு” (சிவரக. யாநத. ௫.) துவரம்பருப்பு முதற்பலவகைப்படும்; 3. பருமை. (சிந்தா.)

பருப்புக்கீரை—ஒரு பூ. (வழக்.)

பருப்பொருள் — துண்மையற்ற பொருள். (உ-ம்.) “துகடர்புலவர்யான்மொழிந்தபருப்பொருடானும்விழுப்பொருளாம்” (யாப். காரிகை. அவையடக். உ.)

பருமட்டம்—பருமட்டு. (வழக்.)

பருமட்டு—செவ்வயின்மை, பரும்படி. (வழக்.)

பருமம்—1. ஒப்பனை. (உ-ம்.) “துமித்தல்” பா. 2. கவசம். (உ-ம்.) “கற்றைக்கதிர்போற் பருமம்புறங்கெளவியின்ன” (திருவிளை. மாயப். கசு.) 3. குதிரைக்கலணை. (பிங்கல. கசு. கக.) 4. பெருமை. (உ-ம்.) “பாவடிப்பருமயானை” (கூர்மபு அந்தகா. உச.) 5. மூவாறுகோவை மணி. (சூ. நிக. எ. உள.)

பருமல்—கப்பற்பாய்கட்டுமரம். ஒரு குழுவெக்குறி.

பருமன்—பருத்தவன். (வழக்.)

பருமித்தல் — 1. அலங்கரித்தல். (உ-ம்.) “முத்தம்பரிமித்திடைதேய்த்து” (கூர்மபு. அந்தகா. ௫க.) 3. சிரமஞ்செய்தல். (சூ. நிக. க: சக.) 3. பண்ணுறுத்தல். (உ-ம்.) “பருமித்த களிற்றிணு” (சிந்தா. காரந்தரு. உ௦.)

பருமிதம் — 1. இறுமாப்பு. 2. சிரமம். 3. மகிழ்ச்சி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பருமை — 1. பருப்பம். 2. பரும்படியான தன்மை. (1, 2-வழக்.)

பருவதம்—1. ஓர் மீன். (ஒரு குழுவெக்குறி போலும்.) 2. மலை. (உ-ம்.) “பாவபருவதங்க ளெல்லாம்” (சிவரக. அபுத்திபுருவ. ச.)

பருவதவரித்தல்—பார்ப்பதி, இராமேசுவரத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற அம்பிகையின் பெயர். பருவதாசிராயம்—சரப்பட்டி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பருந்து—வருந்தி. (உ-ம்.) “பருவந்துபாழ் படுதவின்று” (வள். அக.)

பருவநாந்து—வாலை, கருணி, பிரவிடை, விருத்தை (வைத்தியபரி.)

பருவம் — 1. அமாவாசி, பெளரணிமை. வழக்குண்டு. 2. இருது; அது: வசந்தருது, கிரிஷ்மருது, வருஷருது, சரருது, ஏமந்தருது, சசிருது என அறுவகைப்படும். (உ-ம்.) “பருவ மாறியபருவத்தில்வையைநீர்பரந்துவருவதாகியும்” (திருவிளை எல்லாம். கஉ.) (பிங்கல. ௧௦௧.) 3. இளமை. (உ-ம்.) “பருவச்சோலைத்-தனியிடமதனைநண்ணி” (இராமா. சூர்ப்பகை. எ.)

4. நிலைமை. (வள். சக-ஆம் அதி. உ.) (வழக்.)
5. பக்குவம். (உ - ம்.) “அரும்பருவமடைதலு
மே” (சி. சி. அ: ௧௦.) 6. பெருநான். (மகமதியர்
வழக்கு.) 7. வயது. (உ-ம்.) “பன்னிருபருவத்
தென்றான்” (பிர-காண். சிவதாந. அ.) 8. விரல்
களின் வரை. (வி-ணி.)

பருவமலைவு— ஒருகாலத்திற்குரியதை மற்
றொருகாலத்துக்குரியனவாகக்கூறுவது. (தண்
டியல. ககள. உரை.)

பருவமாதல் — 1. இருதுவாதல் 2. தருதி
யாதல். (வழக்.)

பருவமேழ— பேதைமுதலேழுபருவம். (சு.
நிக. உ: ௫அ.)

பருவயோனி—கரும்பு. (வைத்தியபரி.)

பருவரல்—துன்பம். (உ - ம்.) “விண்ணவர்
பருவரலுழப்ப” (கூர்மபு. அட்டமூர். ௧௯.)

பருவநதல்—துன்பப்படல். (வழக்.)

பருவல்—பருத்தது. (வழக்.)

பருவாகை—ஒருமரம் (உ-ம்.) “அமுக்கிரி”
பார். (தைல. தைலவ. சஉ.)

பருவி—தில்லை. (வைத்தியபரி.)

பருவு—பரு. உகரஞ்சாரியை (வழக்.)

பருஉ — 1. பருமை. (சு. நிக. அ: ௬.) 2.
பறித்தல். (பிங்கல. உகஉக.)

பருஉக்கை — வண்டியில் அச்சுமரத்தின்
மேல் நெடியவாயிரண்டுபக்கத்து நெடுக்கிடக்
கும் பருமரங்கள். (பத்துப். பெருப்பா. சஅ.)

பரேச்சாப்பிராரத்தம் — ஒருஉகைப்பிரா
ரத்தம்; அது: ஒருவரொருநாளிப்பருசெய்ய அத
லைவரை ஆக்கினை உபராதமென்று இராசரங்
கத்தோர் சொல்ல அதற்கொருவர் வினைமுத
லியவற்றாலுறுமிருபயனுமாம். (சி. சி. உ: ௧௨.
மறை.)

பரோம்புமுது-மலையெருக்கம்பு முதலியன.
(பத்துப். குறிஞ்சி. ௧௬.)

பரை — 1. ஆன்மபோதமடங்கினவிடத்து
முற்றேன்றிய இச்சாஞானக்கிரியைகள் விரி
யாது நீங்கினவிடம். (ஒழிவி. சக.) 2. ஐந்து
மரக்கால்கொண்ட ஓரளவு. (ஒரு வழக்குண்டு.)
3. ஐவகைச்சிவசத்திகளுளொன்று; அது: சுத்
தான்மார்களுக்கு அளவிற்ற தெய்வீகம் பொ
ருந்திய ஞானத்தால் சிவனுடைய பரிபூரண
முள்ளளவும் அறிந்து உபரதியைக்கொடுக்குந்
தன்மையாகிய அதுக்கிரகம்பண்ணுவது. (சதா
சிவ. ௧௦.) 4. ஹைந்திகதிட்சை. (சி. சி. அ: ௫.
ஞாநப்.) 5. மூவகைச்சிவசத்திகளுளொன்று;
அஃது: இரத்ததை, சுக்கிலை, அசிதை, கிருஷ்
ணை என நான்குவிதப்படும். (சைவச பொதுவி.
எச. உரை.)

பரைதேரிசநம் — சூரியப்பிரகாசத்தைக்
கண்ட சண் புடைபெயர்ந்துநோக்காது அச்
சூரியப்பிரகாசத்தி லேகிபாவமாய்நிற்பதுபோல,
அருளென்றுத் தானென்றுஞ் சிறிதுநீதோன்
றுது அவ்வருளே தானாய் நிற்பது.

பரைநாதம்—நெல்லிக்காய்க்கெந்தி. (தைல.
தைலவ.)

பரையோகம்— தற்போதமொழிந்த சுத்த
நிலை. (ஒழிவி. யோக. உ. உரை.)

பரோட்சஞாநம்—சற்காரிய பரிபாகத்தினால்
சொற்காதி பேராகம்போலப் பிரமமொன்றுண்
டென்னு மாப்தவாக்கிய நிச்சயபுத்தி. (உபநிட
தம்.)

பரோட்சத்துவம்—காட்சியின்மை. (வழக்.)

பரோட்சம் — அதிகரிசயமானவை, பிரத்தி
யட்சமாதது. (சைவப்பி. ௧௬.)

பரோட்சபுதேரிசநம்— பரோட்சசுருபத்
தைச் தரிசித்தல். (சி. சி. அ: ௧௦. ஞாநப்.)

பரோபகாரம்—பிறர்க்குபகாரம். (வழக்.)

பரோபகாரன்—பரோபகாரி. (வழக்.)

பரோபகாரி—பிறர்க்குபகாரி. (வழக்.)

பரோன்முகி — எதிர்முகச்சிந்தி. (சி. சி.
அளவை. ௧. சிவாக்.)

பல்—1. ஆயுதக்கருக்கு அரிவாட்பல்
லென்க. 2. நங்கூரநாக்கு. (ஒரு குழுஉக்குறி.)

3. பல். (சு. நிக. உ: ௧௬.) 4. பல.

பல்கணி—பலகணி. (சு. நிக. ௫: ௫ச.)

பல்கல்—பெருகல். (திருவிளை. பாயிர. ௧.)

பல்கலை - பல அம்சங்கள். (உ-ம்.) “பத்தி
ரட்டியினீரிரண்டொழிந்தபல்கலையோன்” (பா
ரத. குருதுல.) ௫. (கலை, அமிசம், கூறு, பங்கு
என்பன ஒரு பெருளாம்.)

பல்காயனார் — ஒரு இலக்கண ஆசிரியர்.
(காரிகையுரையிற்காண்க.)

பல்கால்—அடிக்கடி. (திருவிளை. மூர்த்திவி.
௧௬.) பல்கால், பலகால் இரண்டுமொன்றையா
மென்க.

பல்காற்பறவை—வண்டு. (உ-ம்.) ‘பல்காற்
பறவைகிளைசெத்தோர்க்கும்’ (பெரும்பா. சஅச.)

பல்துதல் — பல்குதல். (உ-ம்.) “பல்குதி
விரும்பினான்” (பிரமோத. சஞ்சா. உக.)

பல்சந்தமாலை—பத்துமுதலாக நூறுசுருகப்
பல்சந்தமுடையதாகி வருவதொரு பிரபந்தம்;
இது: நேரிசைவெண்பாநூறு அந்தாதியாகவந்
தால் வெண்பா அந்தாதிபென்றும், கலித்துறை
நூறு அந்தாதியாகவந்தாற் கலித்துறையந்தாதி
யென்றுஞ்சொல்லப்படும். (உ-ம்.) “பத்தந்தாதி
நூறந்தம்பல்சந்தமாலையாம்” (வெண்பாப். செய்
யு. ௬.)

பல்பு, சாயிர்தம்-இரசபஞ்சாயிர்த்தத்தோடு கூட்டி அமைக்கப்பட்ட வாழைப்பழம், பலாப் பழம், மாம்பழமென்பவைகளின் மொத்தம். (சைவப்பி, ௧00.)

பல்பல-பலபல. (நன்னூ. உயிர்த்துப். ௨0)

பல்லகி-சேங்கொட்டை. (வைத்தியபரி.)

பல்லக்து-சிலிகை. (உ-ம்) "எழுவாப்பல்லக் காளாக்கினுன்பல்கலைதேர்வேந்தனும்" (இன்னிசு. ௧௪.)

பல்லனம்-குதிரைக்கல்லணை (பிங்கல. ௧௧௧௧.)

பல்லதி-சேங்கொட்டை. (வைத்தியபரி.)

பல்லம்-1. அம்பு. (உ-ம்.) "வேடர்பல்ல முயிரினைவாயிர்ப்பட்டமான்" (அரிச்ச. மயாந. ௪௨.) 2. ஒரெண். 3. கரடி. 4. குதிரைக்கல்லணை. 5. சேங்கொட்டைமரம். 6. சேமரம். (2, 3, 4-சூ. நிக. ௧௧: லகரவே. ௧௭.) (5, 6-வைத்தியபரி.)

பல்லரணை-ஒரு நோய். (உ-ம்.) "மூரல்-இடத்திலடர்காலொடுபல்லரணையுங்கொப்பளிக்கவாறும்" (தைல. தைலவ. ௨.)

பல்லவந்தி-அசோகமரம். (வைத்தியபரி.)

பல்லவம்-1. தளிர். (சூ. நிக. ௪: ௪௭.) 2. தேயமையப்பத்தாறினென்று. (திருவிளை. திருமணப். ௭௪.) 3. பத்தத்தினொருபு; அது: முதலிலுள்ளது.

பல்லவர்-1. கீழ்மக்கள். (சூ. நிக. ௨: ௫௪.)

2. தூர்த்தர். (சூ. நிக. ௨: ௪௫.) 3. பலர். (உ-ம்.) "பல்லவராயரருகுநின்றபரிசனாரங்கணங்கடமை" (சிவரக. நந்திகரை. ௭.)

பல்லவி-இசைப்பாட்டினொருறுப்பு. முதலிலுள்ளது. (வழக்.)

பல்லவை-1. பலசைப. 2. பலபொருள். (வழக்.)

பல்லாங்குழி-பலவாகுங்குழி; அது: ஒரு விளையாட்டுப் பலகையிலுள்ளன.

பல்லாண்டு-1. பலவருஷம். 2. வாழ்த்து. (உ-ம்.) "பாவையாட்பல்லாண்டிசைப்ப" (இராமா. திருவவ. ௪௭.)

பல்லாண்டுகூறுதல்-இன்னும்பலவருடம் வாழ்கவென்று வாழ்த்துச்சொல்லுதல். (குளாமணி. அரும்பத உரை.)

பல்லாதகம்- } சேமரம். (வைத்தியபரி.)

பல்லாதம்- }

பல்லாதகி- }

பல்லா-பலர். (வன். பயனில். ௧)

பல்லி-கெவுளி. (உ-ம்.) "சாகாட்டாரம் பொருத்தியசிறுபெண்பல்லிபோல" (புறநா. ௨௫௬.)

பல்லிக்கை- } சேங்கொட்டை. (வைத்

பல்லிகி - } தியபரி.)

பல்லிகை- }

பல்லிச்சாத்திரம்-கெவுளினால். (வழக்.)

பல்லிப்பூடு-கொல்லைப்பல்லி யென்னுமோர்பூடு. (வைத்தியபரி.)

பல்லினம்- } சதுரக்கள்ளி. (வைத்திய

பல்லினர்- } பரி.)

பல்லுக்கிட்டுதல்-அலகுபூட்டுதல். (வழக்.)

பல்லுகம்-1. கரடி. (சூ. நிக. ௭: ௨0.)

2. பெருவாகை. (வைத்தியபரி.)

பல்லுங்கம்-மூங்கில் (வைத்தியபரி.)

பல்லுறுசேங்களை-குதிரைப்பற்பாஷாணம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பல்லுகம்-கரடி. (சூ. நிக. ௭: ௨0.)

பல்லவம்-வாவி. (சூ. நிக. ௫: ௨௭.)

பல-1. அநேகம். (உ-ம்.) "நல்வினையுழந்து பலநல்லுறுவெடுத்தும்" (பிரமோத். பஞ்சா. ௭௮.)

2. சிவலோகத்திற் பச்சிமதிசையோலக் கஞ்சேவிக்கும் துவாதசமுக்கியகணக்கிரகண்ணியரிலொருவன். (வி-ணி.)

3. நிவிர்த்திகலை யிற் பிருதிவத்ததுவத்திலுள்ள தூற்றெட்டுப் புவநங்களுளொன்று; இது: வருணதிக்கிலுள்ள பத்துப்புவநங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. ௨௧. உரை)

பலகடி-கவடி. (வைத்தியபரி.)

பலகணி-சாளரம். (சூ. நிக. ௫: ௫௪.)

பலகறை-கவடி. (உ-ம்.) "பணிலமொத்த பலகறை" (அரிச்ச. மயாந. ௭.)

பலகாரம்-யாணைமேற்றவிசு. (சூ. நிக. ௭: ௨0.)

பலகேசரம்-தென்னை. (வைத்தியபரி.)

பலகை-1. கேடகம். (சூ. நிக. ௭: ௧௮.)

2. தொட்டிப்பாடாணம். (வைத்தியபரி.)

3. மரமுதலியவற்றாலாயபலகை. (வழக்.)

பலகைக்கள்ளி-ஒருவகைக்கள்ளி. (வழக் குண்டுபோலும்.)

பலகைமரம்-நெய்வார்கருவினென்று. (ஒரு குழுஉக்குறி.)

பலகையுரு-வளையலுப்பு. (வைத்தியபரி.)

பலச்சீர்டம்-குன்றி. (வைத்தியபரி.)

பலசந்தமாலை-பொருட். நிகண்டு. பப்பத்துச்செய்யுள் ஒவ்வொருசந்தமாகதூறுசெய்யுட்கூறுவது. பதிற்றுப்பத்தந்தாதியெனினுமாம்.

பலசாடவம்-மாதனை. (வைத்தியபரி.)

பலசாலி-பலமுள்ளோன். (வழக்.)

பலச்சீர்டம்-மாமரம். (வைத்தியபரி.)

பலண்டு-1. வெங்காயம். (தைலவ.)

2. வெள்ளைப்பூண்டு. (வி-ணி.)

பலண்ணெறுகபாடாணம் — விளைவுபாஷாண முப்பத்திரண்டினுண்டு. (வைத்தியபரி.)

பலண்ணெறுகம் — பலண்ணெறுகபாஷாணம்.

பலத்தல் — வன்மையாதல். (வழக்.)

பலத்தியம் — } திரிபிலை. (வைத்தியபரி.)

பலத்திராயம் — }

பலதூசு — புளியாரை. (வைத்தியபரி.)

பலதேவன் — பலபத்திரன். (உ-ம்.) “பல

தேவன்-சுட்டியப்புனற்பழிச்சியேதுவாரகைத் தொல்பதியிடஞ்செல்வான்” (சேதுபு. இலக்கும. உக.)

பலப்படல் — 1. குலாதல். 2 திரப்படல். 3. பயன்படல். (1, 2, 3-வழக்.)

பலப்பல — பலபல. (நன்னூ. உயிர்த்து. உ0. உரை.)

பலப்பித்தல் — பலப்படுத்தல். (வழக்.)

பலப்பிரமதநீ — குரியமுர்த்திக்கு ஈஸ்பர ராகிய உக்கிரர் இவர்பாசத்ததைக்கு மீஸ்பரர். (சி-வி. ஞாந. ச. உரை.)

பலப்பிரமதநீ — 1. சாந்திகலையிற் சுத்த வித்தியாதத்துவத்திவ்ருக்கும் ஒன்பது புவநங்களுளொன்று. (சி-வி.கிரி.உக. உரை.) 2 பலப் பிரமதநருடையசத்தி. (சி-வி. ஞாந. ச.உரை.)

பலப்பிரேதம் — திப்பிலி. (வைத்தியபரி.)

பலபடப்புனைவணி — ஓரலங்காரம்; அஃது: ஒருபொருளிற் பலரும் பலதருமங்களால் பொருள்களை ஆரோபித்தலும் ஒருவரே ஒருபொருளில் விடயபேதங்களால் பல பொருள்களையாரோபித்தலுமாம். [வ-று.] “ஆரணங்காணென்பர்-திருக்கோ முகம்” எனவும், வில்லிற்குவிசயன்கல்விக்குச்சேடன்னவமவரும்” (வழக்.)

பலபண்டம் — 1. பண்ணியம். (கு. நிக. சு: சுஉ.) 2. பலபொருள்.

பலபத்திரன் — பலதேவன். (உ-ம்.) “காழலக்கைகொள்கைப்பலபத்திரன்” (சேதுபு. இலக்கும. கூ.)

பலபத்தம் — வலோற்காரம். (வழக்.)

பலபல — பற்பல. (நன்னூ. உரையிற்று. உ0. உரை.)

பலபலெனல் — ஒலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

பலபாண்டம் — அரிதாரம். (வைத்தியபரி.)

பலபூரகம் — } மாதூளா. (வைத்தியபரி.)

பலபூரம் — }

பலபெயர்த்திரிசொல் — செந்தமிழ்நிலத்து மொழியாகிக் கற்றோர்க்குமாத் திரம் பொருள் விளக்கி யொருபொருளைக் குறித்துவரும் பல பெயர்ச்சொல். [வ-று.] “கிள்ளை,சுகம்,தத்தை என்பன, கிளி என்னும் ஒருபொருள் குறித்த பலபெயர்த்திரிசொல். (நன். உஎஉ. உரை.)

பலபெருந்தொற்றெடரணி — ஓரலங்காரம்; அது: பலபொருள்களைத் தருதற்குரிய சொற்களைப் புணர்த்துக்கூறுதல்.

பலபொருள்துறித்தஒருவினைத்திரிசொல் — செந்தமிழ்நிலத்துமொழியாகிச் செய்யுட்கேபுரியதாய்க் கற்றோர்க்குமாத் திரம் பொருள்விளக்கிப் பலபொருடருமோரிடைச்சொல். [வ-று.] “வரைந்தான் என்பதனீக்கினன், கொண்டான் என்னும்பலபொருள்குறித்தஒரு வினைத்திரிசொல்” (நன். உஎஉ. உரை.)

பலபொருள்துறித்தஒரிடைத்திரிசொல் — செந்தமிழ்நிலத்துமொழியாய்ச்செய்யுட்கேபுரியதாய்க்கற்றோர்க்குமாத் திரம்பொருள்விளக்கிப் பலபொருடருமோரிடைச்சொல். [வ-று.] “கொல் என்பது, ஐயமும் அசைநிலையுமாகிய பல பொருள்குறித்த ஒரிடைத்திரிசொல்” (நன். உஎஉ. உரை.)

பலபொருள்துறித்தஒரித்திரிசொல் — அரிதுணர்பொருளாய்ப் பலபொருடருமோருரிச்சொல். [வ-று.] “ஐ என்பது, காப்பு, கூர்மை, அச்சம், கரிப்பு, விளக்கம், சிறப்பு, மணம் முதலிய பலபொருள்குறித்த ஒருரித்திரிசொல்” (நன். உஎஉ. உரை.)

பலபொருளவமை — ஒருபொருட்குப் பலவுவமையையெடுத்துக் காட்டுவது. [வ-று.] “வேலுஞ்சேலும்போலும்விழி” (தண்டியல. கூ0. உரை.)

பலபொருளொருசொல் — பல அருத்தங் கொள்ளுஞ்சொல். (உ-ம்) “பகவனையீசன்மாயோன்” (கு. நிக. கக. ககரவெ. க.)

பலம் — 1. ஆதாயம். (வழக்.) 2. காய். 3. கிழங்கு. 4. சேரநங்கொட்டை. (வைத்தியபரி) 5. சேனை. 6. நிறையளவினொன்று. (பிங்கல. ஈககக) 7. பயன். (உ-ம்.) “பலமருந்தற்கங்கோரங்கமேயும்” (கொலையறு. ச) 8. பழம். 9. வலிமை. 10. வெட்பாலை. (தைல. தைலவ. ககஉ.) (2, 3, 5, 7, 8, 9-கு. நிக. கக: ககரவெ. ச.)

பலம்பலா — சிற்றமுட்டி. (வைத்தியபரி.)

பலம்பழம் — சேங்கொட்டை. (வைத்தியபரிபா.)

பலமீலாமரம் — அவகேசியென்று பெயர்கூறுவர். (குடாமணிநிகண்டில்.)

பலமை — குன்றிமணி. (வைத்தியபரி.)

பலர்பால் — ஆண்பன்மையையும் பெண்பன்மையையுமாகிய இருவர்பாற்றும் பொதுப் பன்மையுங்காட்டிநிற்பது. (நன்னூ. வினையியல். ஏ: உரை.)

பலாறிசொல்—1. பெருஞ்சொல். (சூ.நிக. 30: க.) 2. உயர்திணைப்பன்மைச்சொல் (நன் ண. விணயி. அ.) 3 பிரதித்தவார்த்தை. (வழக்.)

பலாமைன்—பலபத்திரன். (வழக்.)
பலலோத்திரம்—வெள்ளிலோத்திரம். (வைத்தியபரி.)

பலலம்—பின்னாக்கு. (வைத்தியபரி.)
பலவத்தர்—பரிசுமாதிராதத் துவத்திருக்கு மோருருத்திரர். (வி-ண்.)

பலவத்து—பலத் ததயுடையது. (சி.சி.உ0: 30: சிவாக்.)

பலவந்தம்—பலபந்தம். (வழக்.)
பலவயிற்சொல்பொலியுடையது— ஒரு வாக்கியப் பொருளினாலே மற்றவைக்கியப் பொருளுடைய மிக்கப்படுதலாய் பலவிடங்களிலேயுடையவருபு வெளிப்பட்டுநிற்கவருவது. (தண்டி. 100: உரை.)

பலவறிசொல்—அ, ஆ, வ-எனவருமிறுதி யையுடைய அக்கூற்றமூன்ற்சொல். (உ-ம்.)
“அ, ஆ, வ, எனவருமிறுதி - யப்பான்மூன்றே பலவறிசொல்லே” (தொல். சொல். கூ.) [பல வற்றையறிதற்கு காரணமாகியசொல்என்பது.]

பலவன்—ஒருபருந்துப்பூண்டு; அது: வெடி பலவன், பேய்ப்பலவன் என இருவகைத்து. (வைத்தியபரி.)

பலவான்—பலசாலி (வழக்.)
பலவிதரணன்—சந்திரமூர்த்திக்கு ஈஸ்வர ராகிய மகாதேவர். (சி-வி. ஞாந. ச. உரை.)

பலவிகரணன்—1. சாந்திகலையில் சுத்தவியத்தி யாதத்துவத்திருக்கும் ஒன்பது புலங்களு னொன்று. (சி-வி. கிரியா. உக. உரை.) 2. பலவி கரணரதுசத்தி. (ஞாந. ச. உரை.) [பலத்தை விசேஷமாய்ச்செய்வது என்பது பொருள்.]

பலவிருச்சகம்—பலாமரம். (வைத்தியபரி.)
பலவின்கூட்டத்திற்கியுமை—படைகளது தொகுதியென்றத்போல்வரும் பலபொருட் கூட்டத்தற்கியுமை. (நன். 100: உரை.)

பலவின்பால்—அஃறிணைப்பன்மைப்பால். (நன். உஅ0: உரை.)

பலவின்கூட்டம்—பலபொருட்கூட்டம். (உ-ம்.)
“ஒன்றன்கூட்டம்பலவின் கூட்டம்” (நன். 100:)

பலவினைச்சிலேடை—சிலேடையணியு ளொன்று; அது: பலவினைப்பற்றிவருவது. (தண்டி. 84: உரை.)

பலவினைத்திரிசொல்—செந்தமிழ்நிலத்து மொழியாய்க் கற்றோர்க்குமாதிரம் பொருள் விளக்கி ஒருபொருளுக்குரித்த பலசொல்லாய்

வரும்வினைச்சொல். [வ-று.] “படர்ந்தான்சென் றுன்னென்பனபோயினென்னும் ஒருபொருள் குறித்தபலவினைத்திரிசொல்” (நன். உஎஉ. உரை)

பலவு—பலாமரம். (உ-ம்.) “பாடலநெடும் பலவுபைங்குமு” (திருவாத. திருப்பெரு. 32:)

பலவுறுதிநுமணி—பலவிலைபெற்ற அழகிய மாணிக்கம். (மலைபடு. நுகசு.)

பலன்—1. இத்திரஹைக்கொல்லப்பட்டவோ ரிராட்சதன். 2. இலாபம். (பிங்கல. களகூ.) 3. ஈரவெண்காயம். (வைத்தியபரி.) 4. சதருத் திரரிலே வருணத்திக்குறிக்கும் தசருத்திரரி லொருவன். (வி-ணி.) 5. பலராமன். (உ-ம்.) “என்றப்பலற்குக்கடல்வண்ணனியம்பினுனே” (பாரத. அருச்சுனந்தீர். அ0.) 6. பழம். (உ-ம்.) “செம்பொற்கிரியைத்தனிவலம்வரவரநந்தப் ப லனைக்கரிமுகன் வசமுருளும்பொற்பத னாலே” (திருப்பு. கரு0.) [னகரம்-போலி.] 7. பிரயோ சகம். (வழக்.)

பலா—1. ஒருமரம்; அது: வருக்கைப்பலா, ஈரப்பலா, சிறுபலாஹைப் பலவகைப்படும். (உ-ம்.) “பலாமாலைப்பாதிரியைப்பார்” (தனிப் பா. 1.) 2. சிற்றமுட்டி. (உ-ம்.) “அசுவகந்தி பலாலாட்சை” (தைல. தைலவ. உசு.)

பலாகாரம்—பழமுதலியபோசகம். (வழக்.)
பலாங்கம்—ஒரு மீன். ஒரு குழுவக்குறி போலும்.

பலாசம்—1. இலை. (பிங்கல. உஅ0ச.) 2. ஈரப்பலா. (பிங்கல. உ0எரு.) 3. பச்சைநிறம். அம்-சாரியை. (பிங்கல. ஈககசு.) 4. புரசு. (உ-ம்.) “பலாசக்கோலகையுந்தாங்கி” (திரு விளை. நகர. அக.) 5. புனமுருக்கு. 6. முருங் கை. (5, 6-வைத்தியபரி.)

பலாசாக்கியம்—பெருங்காயம். (வைத்திய பரிபா.)

பலாசு—புனமுருக்கு (சூ. நிக. ச: உச.)
பலாண்டு—ஈரவெங்காயம். (வைத்தியபரி.)

பலாதம்—பூணக்காலி. (வைத்தியபரி.)
பலாதவம்—பூணக்காலி. (வைத்தியபரி.)

பலாதிக்கம்—ஆதிக்கமான பலனுடையது. (சி. சி. அ: கக. மறை.)

பலாந்தம்—மூங்கில். (வைத்தியபரி.)
பலாபலம்—நயநட்டம். (வழக்.)
பலாபலன்—பலாபலம். (வழக்.)

பலாமடக்கீதத்தைலம்—ஒருவகைத்தைலம். இதனிலக்கணம் (தைல. தைலவ. உரு, உசு- ஆம் கவிகளின்பார்.)

பலார்கம்—பிரயோசகத்துக்குரியது. (சி.சி. அ: நு. ஞாந.)

பலார்கீதம்—அரைப்பலம். (தைல. தைலவ.)

பலார்த்தி—பலத்தில் விருப்பு. (சி. சி. உ: ௫௮. சிவாக்.)

பலாரேனல்—விடியற்குறிப்பு. (வழக்.)

பலாலம்—வைக்கோல். (உ-ம்.) “நெற்பதரப்பலாலத்திற்பலன்றும்” (சங்கநப. நிராகரணம்.)

பலாற்காரம்—வலோற்காரம். (வழக்.)

பலி—1. காகம். 2. கிருச்சமதமுரிவரின் கோபாக்கியிற்றேனினவன்; இவன்: விராயகப்பெருமானருளினாலே சகிலம், சுபிலம், சுவிர்த்தியென்னும் பொன், வெள்ளி, இரும்பு என்பவற்றாலாய கோட்டைகளைப்பெற்றா னென்றும், அவற்றுள் சகிலத்தை, வச்சிரதமிட்டிரன் என்னுங்குமாரனுக்கும் சுபிலத்தை வீமகாயன்என்னும் புத்திரனுக்கும் சுவிர்த்தியைக்காளகூடனென்னும் குமாரனுக்கும் கொடுத்த திரிலோகங்களிலும் முறையே வசிக்க வைத்தானென்றும் ஆவர்களம்மதில்களோடெழுந்துதிரிந்து பகைவரையழித்துவந்தனரென்றும் பார்க்கவாபுராணஞ்சொல்லும். (கூர்மபு. தக்கன்வமி. சௌ. உரை.) 3. சாம்பல். (சூ. நிகண்டில் வெண்பலியென்றார். அந்நாமொழியை நீக்கினர்போலும். 4. பலிப்பது. 5. பிச்சை. (உ-ம்.) “தறவடைந்நோர்க்கருத்துபலி” (திருவிளை. மெய்க்கா. ௧0.) 6. பூசை. (உ-ம்.) “பாரிடைக்கும்பலிநடவாப்பழஞ்சேசிமத்தில்” (சேதுபு. வேதாளவர. உக.) 7. போசநம். (உ-ம்.) “சிஞ்சினி”பார. (1, 3 பிங்கல. களகரு.)

பலிகை—பிண்ணுக்கு. (வைத்தியபரி.)

பலிச்சக்கிரவர்த்தி—மாவலியென்றுபெயர். (வழக்.)

பலிசை—இலாபம். (புறப்பொருள்வெ.)

பலித்தல்—1. இலாபம். (பிங்கல. களகரு.) 2. பலத்தைக்கொடுத்தல். (உ-ம்.) “வயலிடுந் தழையுந்நின்னுமருந்தும்பின்பலிக்குமாபோல்” (சி. சி. உ: ௧௭.) 3. வாய்த்தல். (உ-ம்.) “யாண்டும்பலித்திடாப்பணிபுமுண்டோ” (சேதுபு. வேதாள. நிக.)

பலிதம்—1. பலிப்பது. (வழக்குண்டு.) 2. மயிர்நகை. (உ-ம்.) “பலிதரோகலட்சணம்” (சீவரட். உகை.)

பலிநம்—காய்த்திருக்குமரம். (சூ. நிக. ச: ௫௨.)

பலிப்பிரியம்—நிவிர்த்திகலையிற் பிருதிவி தத்துவத்திலிருக்கும் தூற்றெட்டுப் புவநங்களு ளொன்று; அது: சசாந திகிலிருக்கும் பத்துப் புவநங்களு ளொன்று. (சி-லி. கிரியா. ௨௪. உ. ஸா.)

பலிப்பிரியன்—சதருததிரரில் சசாநதிக்கி னிருக்கும் தசருத்திரரிலோருவன். (வி-ணி. ௨௭0.)

பலிப்பு—பலித்தல். (உ-ம்.) “பக்களோக்கிப் பலிப்பறிந்தெங்கனும் மிக்கசெந்நெலும்வெண் ணெலும் பீத்தினார்” (அரிச்ச. நாட்டு. ௩௮.)

பலிபீடம்—பலிசெலுத்தும்பீடம். (உ-ம்.) “பலிபீடத்தினுமைபாகனுண்டிகைக் கொண் டென்பானன்றே” (சிவரக. பலிபூட. ௧௧.)

பலிபுட்டம்—காக்கை. (பிங்கல. உசகௌ.)

பலியரி—சிறுமுட்டி. (வைத்தியபரி.)

பலிந்—1. காய்த்திருக்குமரம். 2. கோங்கு. 3. ஞாமல். (பிங்கல. உசௌ.) 4. நாணற்றது. (உ-ம்.) “கர்ப்பூரம்”பார். 5. மிளகு. (தைல. தைலவ.) (1, 2-வைத்தியபரி.)

பலுகல்—பெருகுதல். உகரஞ்சாரியை.

பலுதல்—பெருகுதல். உகரஞ்சாரியை.

பலு—1. சிறுமுட்டி. (உ-ம்.) “எமபுட்டி” பார். (தைல. பாயிர. உச.) 2. வெப்பம் பசி தாகத்தையோட்டுவதென்றுசொல்லப்படு மொ ருமந்திரம்; இது: விசுவாமித்திரரால் தசரத ராமருக்கு மிலக்குவற்றும் உபதேசிக்கப்பட்டுள் ளது. (உ-ம்.) “அதிபலையுஞ்சேர்த்துஇரண்டு முபதேசிக்காரென்பர்” (இராமா. தாடகை வதைப். ௧௮.)

பலையுறுதைலம்—சிறுமுட்டித்தைலம்; இதனிலக்கணம்: (தைல. தைலவ. ௨௭-ல் காண்க.)

பலோத்தமை—கொடிமுந்திரிப் பழம்.

பலோத்தனம்—(தைல. தைலவ.)

பலோருகம்—பாதிநி. (வைத்தியபரி.)

பலோற்காரம்—வலோற்காரம். (வழக்.)

பவ்வம்—பௌவம், கடல். (உ-ம்.) “பவ்வ வுலகத்தவர்பழிக்கவுரையென்றான்” (பிரமோ: சீமந்தனி. ௫௪.) (போலி.)

பவ்வியம்—பக்குவம். (சிந்தா.)

பவ்வியை—யானைத்திப்பிலி. (வைத்திய பரிபா.)

பவ்வியன்—கோமேதத்திவுக்கதிபதி. (த. நி. போ.)

பவ—வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடங் களிலே எட்டாம் வருடம். (வருஷாதிதூல்.)

பவணநீதி—நன்னூலென்னு மிலக்கண நூல்செய்த ஓராசிரியன். (உ-ம்.) “பவணந்தி யென்னுநாமத்திருந்தவத்தோனே” (நன். சிறப் புப்பா.)

பவணம்—பவணலோகம். (உ-ம்.) “பத்தாம் பவணத்தோரெழுக்கோடியெண்ணெண் பா னி லக்கம்” (திருநாற். ௧௨.) [இது பத்தக்கா யுள்ளதென்றும் எழுக்கோடியே எழுபத்திரண்டு தூறுயிரஞ்சிநாலாயங்க ளிதிலுள்ளனவென்று நுகுறுவர்.] சிந்தாமணியில் நாகலோகமென்றார்.

பவணர்—அருகசமையத்தவரார் சொல்லப்
படம் ஒரு தேவர். (கிருதூற். நிக. உரை.)

பவணை—கழுகு. (சூ. நிக. நு. நுச.)

பவநம்—1. அரசர்கோயில். (பிங்கல.சுரு. 2.)
2. இடம். (தைல. பாயிரம். கூ.) 3. இராசி.
(உ-ம்.) “சங்கரனார்திராமந்தங்கியபவநந்தன்
னில்” (சேதுபு. இராமனரு. அ.அ.) 4. காற்று.
5. நாகலோகம். (திவாகரம். நு. கூ.) 6. பூனை.
(பிங்கல. உருக.அ.) 7. பூமி. சூ. நிக. நு. எ. 8.
வாயு. (தைல. பாயிர. கூ.) 9. வீடு. (பிங்கல.
சுசுசு.)

பவநவாய்—பவநவாசல். (வழக்.)

பவநன்—காற்று. (உ-ம்.) “பன்னிருகரத்து
வள்ளல்பவநனைக்குறிப்பானேக்கி” (கந்தபு.சூர
பன்மன்வதை. சரு)

பவநாசநம்—பாம்பு. (உ-ம்.) “உருப்பவநா
சநவாய்த்தேரை” (மறைசை. சுசு.)

பவநாசன்—கடவுள். (வழக்.)

பவபூதி—ஒரு வடமொழிப்புலவன். (வழக்.)

பவம்—1. ஒரு கரணம்; இது: பூர்வபக்கப்
பிரதமைப்பிற்கூறும் பூர்வபக்கப்பஞ்சமி முற்கூ
றும் பூர்வபக்க அட்டமிப்பிற்கூறும் பூர்வபக்கத்
துவாதசிமுற்கூறும் பௌரணை முற்கூறும்.
அபரபக்கச்சதுர்த்தி முற்கூறும் அபரபக்கச்சத்
தமி பிற்கூறும் அபரபக்க ஏகாதசிமுற்கூறும்.
(விதாந. பஞ்சாங்க. உக.) 2. பாவம். (உ-ம்.)
“சொல்லருமபவமலைதேசிலைந்தது” (சிவரக.
மேரு. நு.) 3. பிறப்பு. (உ-ம்.) “பவக்கருமங்
குலத்தமெய்யன்பர்க்குவிடு” (ம-தி. ச.அ.) 4.
மேன்மை.

பவமாநம்—ஒருமந்திரம். (உ-ம்.) “நன்னு
செருத்திரத்தைநமகமார்சமகந்தன்னினை பண்ண
மர்பவமாநத்தைப்பஞ்சசாந்தியைமுன்னாக-வெ
ண்ணுமாமந்திரங்கனியம்புவானிரயமெய்தான்”
(சேதுபு. இராமநாத. சள.)

பவமாநன்—1. திக்கடைகோலினின்றும்
தோன்றுமக்கிளி. (உ-ம்.) “அருணிதனிற்பிறந்த
வழல்பவமாநன்” (கூர்மபு.முநிவ. சுரு.) 2. வாயு.
(உ-ம்.) “பவமாநாட்டின்வரம்பிலர்வரிசைமே
வும்” (சேதுபு. இராமநாத. நு.க.)

பவர்—1. அட்டமூர்த்திகளிலொருவர். (கந்
தபு. கண்கன்செல். கக.) 2. ஆர். (உ-ம்.)
“பவரிற்செநியரிவரத்துருநர்” (பாரத. கிருஷ்ண
பதி. சள.) 3. கொடி. (உ-ம்.) “நெடுங்கொடி
புழிசைஞ்சுபவரொடுமிடைந்து” (புறநா. எசு.)
4. சலசூர்த்தியில்வராகிய சேட்டர். (சி-வி.
நூ. ச. உரை.)

பவர்க்கம்—நாகம். (உ-ம்.) “பவர்க்கமேவி
லா” (சேதுபு. கவிதீர். கூ.)

பவநு—சூரியனது துவாதசராக்ஷதர்களா
கிய மெய்காலவருள் ஒருவர். (வி-ணி. உசரு.)

பவளக்கால்—1. ஒரு புன். 2. ஒரு பூடு.

பவளக்துண்டு—கடுக்காய். (வைத்தியபரி.)

பவளக்துறிஞ்சி—ஒருபூண்டு. (வைத்தியபரி.)

பவளச்சோளம்—ஒரு சோளம். (வழக்.)

பவளதீர்—குருதி. (சிந். முத். அள.)

பவளநெடுக்துறிஞ்சியோன்—வயிரவன்.
(உ-ம்.) வந்தழிக்காண்க.

பவளப்பூற்றுப்பாடாணம்—ஒர்வகைப் பா
டாணம். (வைத்தியபரி.)

பவளப்பூண்டு—ஒருபூண்டு. (வைத்தியபரி.)

பவளப்பூல்—பவளப்பூலா.

பவளப்பூலா—ஒருசெடி. (வைத்தியபரி.)

பவளம்—நவமணியினென்று (உ-ம்.) “பவள
மால்வரையினிலவெறிப்பதுபோல்” (கிருவாத.
காப்பு.)

பவளமநோசிலை—ஒருசரக்கு. (வழக்.)

பவளமல்லிகை—ஒருமல்லிகை. (வைத்
தியபரி.)

பவளவங்காரவாச்சி—ஒருபூண்டு. (வைத்
தியபரி.)

பவன்—1. உருத்திரனுடைய விபூகர்மாவரி
லொருவர். (சேதுபு. சங்கரதீர். கக: உரை.) 2.
சிவன். (உ-ம்.) “பவன்பிரமசாரியாகும்” (சி.சி.
உ: எள.) [உற்பத்திகளைப்பண்ணுவிக்கையால்
வந்தபெயர்.] 3. மகேசுரனுடைய அழகையி
லுதித்த எழுவாரிலொருவர். (கூர்மபு. அட்டமூ.
கஉ, கக. உரை.) [இவருக்குவடிவம்நீரென்ப.]
பவனி—உலாப்போதல். (உ-ம்.) “பள்ளி” பார்.

பவனிக்காதல்—பவனிவந்ததலைமகன்மேற்
கொண்ட காமத்தாலவன் சிறப்பைப் பிறரோ
டுரைத்துத்தலைவிவருந்துவதாகக் கூறுவதொரு
பிரபந்தம். (தொன். உஅக. உரை.)

பவாநி—1. காவிரியாற்றின் கிளைநதி. 2.
கோயம்புத்தூர்க்கருகில் ஓரூர். 3. தூர்க்கை.
(உ-ம்.) “பவானியடிசின்தனையிலவந்தனைசெய்தே”
(சிவரக. தாருக. கஉ.) 4. பார்வதி. (உ-ம்.)
“பவானிமுதலாப்புசுலுந்தனிராமங்கன்செப்பி”
(சிவரக. கண்பதியுடன்கடவு. எ.)

பவி—நீர். (வைத்தியபரி.)

பவிடியம்—1. எதிர்காலம். 2. சிவபுராணங்
கள் பத்தினொன்று; அது: சம்ஸ்கிருதப்பாஷை
யிலே முப்பத்தோராயிரம் கிரந்தமுடையதாய்
ப்பிரமாவானவர் சூரியனுடைய மான்மியத்தை
மறுவுக்குரைத்தபின்னர் அவர்மறுவுக்கு அகோ
ரகர்ப்பத்திலே உலகமுனதாமுறைமையையும்
சிருட்டிபேதமுதலியவைகளையும் உரைத்த
தாக வுணர்த்துவது. (கந். நவ. உரு.)

பவித்திரகம்-1. அத்திரமம். 2. அரசமரம். 3. தருப்பைப்புல். 4. நெய். (1, 2, 3, 4-வைத் தியபரி.)

பவித்திரம் — 1. சிலசமயங்களில் நாலாம் விரலிலேயணிந்துகொள்ளுந்தருப் பைப் புல் மோதிரம் 2. சுத்தி. (உ-ம்.) “பழுதுபுகுந்தது திரப்பவித்திரமாஞ்செயல்புரிந்து” (பெரியபு. கண்ணப்ப. கருக.) 3. சுத்தத்தத்துவம். (சி. சி. உ: எ0. ஞாநப்.) 4. தேன். 5. நெய். 6. பாவத் தைநீக்கிமோட்சத்தைத்தருவது. (உ-ம்.) “பன் னரும்புனிதமானபவித்திரமாகிசிற்கும்” (திரு விளா. தீர்த்தவி. உக.) 7. பூணூல். (உ-ம்.) “பவித்திரோற்சவம்” 8. யாகத்திலேபிரயோ கிக்கப்படும் ஒரு புல்லு. (4,5,8-வைத்தியபரி.)

பவித்திரமோதிரம்—பவித்திரமுடிச்சாய்ச் செய்த மோதிரம். (வழக்.)

பவித்திரவான்— { சுத்தியுள்ளவன். (வழக்.)

பவித்திரன்— {

பவித்திராபவித்திரம்—சுத்தாசுத்தம். (சி. சி. உ: எ0. ஞாந)

பவித்திரி — 1. சுத்தன். இ-விகுதி. 2. தருப்பை. (வைத்தியபரி.)

பவித்திரிகணம்—செய். (வைத்தியபரி.)

பவித்திரை—தூய்மையுள்ளவள். (திருவிளா. மலயத்துவச. கஎ.)

பவிதம்—மினாகு. (வைத்தியபரி.)

பவிதுமிகதி—இருக்கக்கூடும். (சி. சி. ச: கக. சிவாக்.)

பவினி—நாணல். (வைத்தியபரி.)

பவுட்கரம் — ஓராகமம். இதற்கு உமாபதி சிவாச்சாரியர் உரைசெய்திருக்கிறார் துறைசை யாதின்னத்திலிருக்கிறது.

பவுசு—வாழ்வு. (வழக்.)

பவுண்டரம் — வீமன்கையிற்சங்கு. (பாரதத் திற்காண்க.)

பவுண்டரிகம்—ஓர்யாகம். (உ-ம்.) “பரிமேத மாயிரத்தோடயுசபவுண்டரிகத்தாக்கம்” (சேது பு. துராசார. கஅ.)

பவுத்திரன்—பௌத்திரன். (உ-ம்.) “புத்திர ன்சேயானமுறையாற்புத்திரனென்ற ஹையும்பெயருமடைந்துள்ளான்” (சேதுபு. முத் தீர்த்த. கக.)

பவுத்துவம்—மரகதம். (வைத்தியபரி.)

பவுதிகப்பிரமசாரி—கந்திகா கல்யாணகால மட்டும் விரதம்நியமித்துத் துறவியாயிருக்கிற வன். (சி. சி. அ: ஞ. ஞாநப்.)

பவுதிகம்—பௌதிகம், பூதவகாரம்.

பவுதிகீட்சை — ஒரு தீட்சை. (சி. சி. அ: ச. ஞாநப்.)

பவுந்திரம் — பகந்திரம்; அது: அண்டப் பவுந்திரம், கொடிப்பவுந்திரம், மூலப்பவுந்திர மெனப் பலவகை. (வைத்தியநூலிலறிக.)

பவுர்ணிம்—பவுரணை. (வழக்.)

பவுரணை—பௌரணை, உவா.

பவுரம்—பவுரணை. (உ-ம்.) “பவுரத்திற்பக னல்லகோள்மூர்த்தம்பெறவசந்தந் கெள ள்க” (விதாந. தெய்வ. எ.) [பவுரணைஎன்பது பவுர மென விகாரமாயிற்று.]

பவுரி—கூத்தின்விகற்பம். (உ-ம்.) “பதியா யிருத்தேகப்பவுரிசூலையாமலே” (தாயு. சித் தர்க. ச.)

பவுரிகம்—வேஷம். (வழக்.)

பவேசம் — வித்தியாகலையிற் புருடத்து வத்திலிருக்கும் ஆறு புவநங்களு ளொன்று. (சி. வி. கிரியா. உக. உரை.)

பவோற்பவன்—பன்னொருருத்திரரி லொருவன். (வழக்.)

பழக்கம் — 1. அறிமுகமாதல். 2. பயிற்சி. பழக்கங்கொடியதுபார் என்பது ஒழிவிலொடுக் கம். 3. வழக்கம். (1, 3-வழக்.)

பழக்குதல்—1. பயிற்றல். 2. வழக்குச்செய் தல். (1, 2-வழக்.)

பழகல்—பழகுதல். (கு. நிக. க: சக.)

பழகுதல்—1. பயிலல். 2. வழங்குதல். (1, 2-வழக்.)

பழங்கண்—1. இளைப்பு. (கு. நிக. க: சக.) 2. ஒலி. (கு. நிக. க: நகரலெ. கச.) 3. துன் பம். (உ-ம்.) “முரிவரிமையவர்தம்பழங்கண்ணிக்” (சிவராத். கடவுள். அ.)

பழங்குடி—தொன்றுதொட்டுமேம்பட்டு வரு கின்றகுடியின்கட்பிறந்தவர். (உ-ம்.) “வழங்குவ துள்வீழ்த்தக்கண்ணும்பழங்குடி—பண்பிற்றலைப் பரிதவின்று” (வன். கருடு.)

பழஞ்சரக்து — 1. பழையமருந்துச்சரககு. (வழக்.) 2. பிராரத்தவினை. (உ-ம்.) “கூடற் பதியிலேபுகுந்தளவில்வறிதேதியபழஞ்சரக்கும் புதுச்சரக்கும்பணியற்றேனே” (மதுரைப் பதிற்று. சக.) குறிப்பு.

பழஞ்சோல்—பழ மொழி. (பிங்கல. எ: உ0உ0.)

பழப்பாசம்—சுருஞ்சீரகம். (வைத்தியபரி.) பழப்பேசி—செப்புநெரிஞ்சில். (வைத்திய பரிபா.)

பழம்—1. கனி. (உ-ம்.) “பழச்சுமையினுனை” (திருவாச. திருப்போற். கரு.) 2. தேசிப்பழம். (வைத்தியபரி.)

பழம்பஞ்சரம்—ஒருபண். (பிங்கல. கககக.)

பழம்பாசம்—சுருஞ்சீரகம். (வைத்தியபரி.)

பழம்பாசி—ஒளபூடு. (வைத்தியபரி.)
பழம்பேசி—செப்புநெருஞ்சில். (வைத்தியபரி.)

பழம்பொருள்—1. கடவுள். (உ-ம்.) “முப் பொருளாம்பழம்பொருள்” (சிவரக. கணபதி வந்தனை. உரு.) 2. பழயபொருள். (வழக்.) 3. புதையல்.

பழமலை—விருத்தாசலம். (சிவரகசி. நந்தி கே. கக.) விருத்தாசலபுராணத்திலுமறிக.

பழமுண்ணிப்பால்—ஒரு மரம்.

பழமை—1. பூருவம். (பிங்கல. உஉ௦அ.) 2. மரபுபற்றிவருகை. (வழக்.)

பழமொழி—1. அறிவாற்சிறந்து காலங் கண்டு பிரபஞ்சஇயற்கையைச் சாட்சாக்காரமாயுணர்ந்தபெரியோர்கூறிய ஞாநம்நிறைந்தமுதுமொழிகள். (ப-மொ.) 2. ஒரு நீதிதூல்; இது: சங்கமருவியதூல்.

பழவினை—ஊழ்வினை. (நாலடி. தீவினை யச். கூ.)

பழனம்—1. பொய்கை. (உ-ம்.) “மலங்கு மிளர்ச்செறிவிற்றளம்புதடிந்திட்டபழனவா னைப்பருஉக்கட்டுணியல்” (புறநா. கக.) 2. மருதநிலம். (பிங்கல.ருகசக.) 3. வயல். (உ-ம்.) “இச்சொற்பழனப்பாஞ்சாலர்க்கிறைவன்புதல் வனியம்புதல்கேட்டு” (பாரத. திரௌபதி. கூஉ.)

பழனி—திருவாவிற்குடி. (வழக்.)

பழி—1. குற்றம். (பிங்கல. கஅசக.) 2. தீவினை. (உ-ம்.) “ஒருவற்குயற்பாலதோரும் பழி” (வள். ச௦.) 3. நிந்தை. (உ-ம்.) “பாபமும் பழியும்பூண்டுபடிக்கொருபொறையாய்நின் றார்” (கந்தபு. ததீசியுத். ககஅ.) 4. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

பழிகாரன்—பழிவாங்குவோன். (வழக்.)

பழிபிடித்தல்—யாதொன்று பெறுவதற்குப் பட்டினிகிடத்தல். (வழக்.)

பழிகூறல்—தூற்றல்; அது: மும்மொழியி னொன்று. (சூ. நிக. கஉ: ஏ.)

பழிச்சீகல்—துதித்தல். (பிங்கல.உ௦௦எ.)

பழிச்சுதல்—பழிச்சுதல். (பிங்கல.உ௦௦எ.)

பழிச்சொல்—பழிமொழி. (வழக்.)

பழிசை—பழித்தலையுடையது. (கலி. க௦சு. உரை.)

பழித்தல்—நிந்தித்தல். (சூ. நிக. க௦: ச.)

பழிதாரா—பழிக்கப்படாத. (புறநானா.)

பழிப்பு—1. குற்றம். (புறப்பொருள்வெ.) 2. நிந்தை. (உ-ம்.) “பழிப்பருநலனும்பண்பும்” (இராமா. உலாவிய. அ.)

பழ—1. ஏணிப்பழ. (வழக்.) 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 3. பிசாசு. (உ-ம்.) “பழவும்பார்

தருமுளப்படப்பிறவும்” (குறிஞ்சிப். உருக.) 4. வல்லா. (சூ. நிக. க: ருஉ.) 5. வல்லாவெலும்பு. (திருவிளை. நாட்டு. ச. கூ.)

பழக்கச்சீகுதல்—பொன்னணியைப்பழுப் பாகக் காய்ச்சல். (ஒரு ருமுஉ. குறி.)

பழக்காய்—பாக்கு. (சூருவிளை. குண்டோ தர. கூ.)

பழத்தல்—1. அடிப்படல். (உ-ம்.) “கொற் பழுத்தெரியும்வேலார்” (சிந்தா. கோவிந். உஎ.) 2. கனிதல். (உ-ம்.) “எட்டிப்பழுத்தாயினுமா மோவறை” (நல்வழி) 3. சிவந்திருத்தல். (உ-ம்.) “பழுக்குமந்தப்பாக்கியத்தோர்படி யெடுத்து” (கைவல்.) 4. முதிர்ந்தல். (உ-ம்.) “கொலை பழுத்தொழுநேமி” (கூர்மபு. அநதகா. ரு.) 5. முற்றுப்பெறல். (உ-ம்.) “மற்பழுத்தகன்ன மார்பத்திடங்கொண்டுவைக” (சிந்தா. கோவிந். உஎ.)

பழுது—1. குற்றம். (உ-ம்.) “பழுதின்காவிரி நாட்டின்பார்ப்பெலாம்” (பெரியபு. திருநாட்டு. கஉ.) 2. சிதைவு. (உ-ம்.) “பழுதுறற்கெளிதே” (இராமா. கரவ. அஅ.) 3. பதனழிவு. (வழக்.) 4. பொய். (பிங்கல. கஅஅக.) 5. மிடி. (உ-ம்.) “பழுதின - நிற்குவிருப்பிற்போற்றுபுநோக்கி” (பொருந. கரு, கருக.)

பழுதை—சயிறு. (பிங்கல. கருகக.)

பழுதிய—1. பருவமுதிர்ந்த. (உ-ம்.) “வண்டு படப்பழியியதேனார்ந்தாற்றத்த” (மதுரைக். சஎரு.) 2. முற்றுப்பெற்ற. (உ-ம்.) “நைவளம் பழியியபாலவைல்லோன்” (குறிஞ்சி. கசக.)

பழுப்பு—1. அரிதாரம். (சூ. நிக. க: கஅ.) 2. ஒருநிறம். (வழக்.) 3. நென்பு, பழு. (உ-ம்.) “பத்தியுயின்றிட்டபழுப் பேணியிற்பாதம் வைத்து” (கந்தபு. வள்ளியம்மை. ரு௦.) 4. பழுத்தல். (பு-தொழிற்பெயர்விகுதி.)

பழுபாகல்—1. ஒருபாகல். (வழக்.) 2. தும்பை. மலையக.)

பழமரம்—1. ஆலமரம். (உ-ம்.) “இலைத் தலையபழமரத்தின்மிசை” (திருவிளை. பழி யஞ். அ.) 2. பழுத்தமரம். வினைத்தொகை.

பழுவம்—1. காடு. (உ-ம்.) “பழுவநாட்டுவ னைச்செவ்விக்கண்பணிபரந்து” (இராமா. சூர்ப் பரகை. கூ.) 2. சோலை. (உ-ம்.) “மிடைந்தபழு வத்தொடுவிலங்கிலைமருப்பால்” (திருவிளை. மாயப். அ.)

பழைக—பழையது. (வழக்.)

பழைமை—1. தொன்மை. (சூ. நிக. அ: சரு.) 2. நட்புரது பழையார்த்தன்மைபற்றி அவர் பிழைத்தன பொறுத்தல். (வள். அக. அதி.) [காரணப்பெயர் காரியத்திற்காயிற்று.]

பழையது — 1. பழமையுள்ளது. 2. பழஞ்சாதம். (1, 2-வழக்.)

பழையர்—1. ஈள்விற்பவர். (உ-ம்.) “பழையர் தம்மனையன்பழநறை” (இராமா. நாட்டுப். ௫௦.)

பழையன்—ஒருகுறுநிலமன்னன். (மதுரைக் காஞ்சி. ௫௦௮.)

பழையோள்—காடுகாள். (திருமுரு. ௨௫௧.)

பள்ளு—1. ஒருசாதி. (வழக்.) 2. பள்ளென்னு மொருபிரபந்தம். முக்கூடற்பங்காண்க. இதனை உழத்திப்பாட்டென்பர்.

பள்ளச்சி— } பட்டுபண். (வழக்.)

பள்ளத்தி— } பட்டுபண். (வழக்.)

பள்ளம் — 1. குழி. (பிங்கல. ச௮௮.) 2. தாழ்ந்தநிலம். (உ-ம்.) “பள்ளங்கண்டிருபுனல் போல்” (திருவிளை. விளையல். ச.)

பள்ளர்—ஒருசாதியார். (வழக்.) இவர் மருத நிலமாக்கள்.)

பள்ளாடு—பள்ளையத்தாடு. (வைத்தியபரி.)

பள்ளி — 1. இடைச்சேரி. (உ-ம்.) “பண்ணுப்பெயர்த்தன்னகாவும்பள்ளியும்” (மலைபடு. சநக.) 2. இருப்பிடம். (உ-ம்.) “அறத்துறை விளங்கியறவோர்பள்ளியும்” (சிலப். ஊர்தாண். கக.) 3. ஊர். 4. ஒருசாதி; இது: (சோழதேச வழக்கு.) 5. கோவில். 6. சாலை. (புறநா.) 7. சிற்றூர். 8. நித்திலை. (உ-ம்.) “பாற்கடலிற் பள்ளிகொள்வான்” (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. உ.)

9. பட்டுபண். (வழக். உழத்திப்பாட்டிலநக.)

10. பள்ளிக்கூடம். (பெரியபு. சிறுத்தொண். ௨௨.) 11. மக்கட்படுக்கை. 12. மருதநிலத்தூர். (சூ. நிக. ௫. சச.) 13. முனிவர்வாசம். 14. விலங்குதுயிலிடம். (3, 5, 6, 7, 11, 12, 13, 14-பிங்கல. கூ. ௪௦௦.)

பள்ளிக்கணக்கர்— பள்ளிக்கூடத்தில் நெடுங்கணக்குக் கூற்போர். (வழக்.)

பள்ளிக்கூடம் — சிறுவர் கல்விப்பிலிடம். (வழக்.)

பள்ளித்தாமம்—திருப்பள்ளித்தாமம். (பெரியபு. சுழற். ௫.) திருக்கோயிலிற்சூத்துமலர்க்கு மாலைக்கும்பெயர். பள்ளி - கோயில். தாமம் - மலர், மாலை.

பள்ளியறை—சயநவறை. (தேவாலயத்திற் சுவாமி யம்பிகை சயநவறை. வழக்.)

பள்ளியெழுச்சி — 1. தெய்வத்தைத் துயிலெழுப்புகை யாகப்பாடும்பதிகம். (திருவாசகம், திருவாய்மொழியிற்காண்க.) 2. நித்திரைவிழித்தெழல்.

பள்ளிவாசல்—துலுக்கச்சேரையில், ஒருகுழி உக்குறி.

பள்ளு—உழத்திப்பாட்டாகியபிரபந்தம்.

பள்ளை — 1. ஆடு. (சூ. நிக. கூ. கச.) 2. பள்ளையாடு, ஒருசாதியாடு. (பிங்கல. உச௮௮.)

பள்ளையம்—சிறுதெய்வங்கட்குப் படைக்கப்பட்ட பவி. (சிலதேசவழக்கு.)

பளக்து—கொப்புளம். (செவநரு. கூ. இயல். கூ.)

பளகர்—மூடர். (உ-ம்.) “பருந்திரைகொள்ள மெய்வீழ்வதுகாணும்பளகர்களே” (திருநாற். சு. ௪௦.)

பளகு—குற்றம். (உ-ம்.) “பளகுத்துடையான் கழல்பணிந்திலைபரகதிபுகுவானே” (திருவாச. திருச்சத. கூ. ௫.)

பளபளத்தல்— } ஒளிக்கொள்ளுதல்.

பளபளப்பு— } (வழக்.)

பளபளெனல்—ஒளிக்குறிப்பு. (உ-ம்.) “பளபளெனமெய்யுரப்பாக்கும்” (பதார்த்த. க. ௨௦௨.)

பளபளா—ஒருநிசயக்குறிப்பு. [இந்துஸ்.]

பளிங்கறை — பளிங்குப்பாறை. (உ-ம்.)

“தண்டலமருங்கும்பளிங்கறைகுழி தலங்களினும்” (சேதுபு. திருநாட். கூ.)

பளிங்கு—1. கர்ப்பூரம் (சிந்தா.) 2. சுந்தரன். (சூ. நிக. க. கூ. ௨.) 3. படிசுவம். (பிங்கல. க. ௨௨௬.)

பளிச்சுப்பளிச்சினால்— } ஒளிக்குறிப்பு:

பளிச்சினால் — } (வழக்.)

பளிதம்—1. கருப்பூரம். (உ-ம்.) “மருமிருந்திடுபளிதருங்குமம்” (சுவரக. சுகமுநி. உ. கூ.)

2. பல்லமன்னுமோரெண். (சூ. நிக. கக: ஊரவெ. ச.)

பளிப்பளிர்ரெனல்—ஒளிக்குறிப்பு. (வழக்.)

பளிர்நீதல்—பளிச்சிடுதல். (வழக்.)

பளிர்ரெனல்—ஒளிக்குறிப்பு. (வழக்.)

பளவு—பாரம். [தெலுக்கு.]

பற்றநன்—அருச்சுநன். (உ-ம்.) “பார்த்தனருச்சுநன்கரியோன்விசயன்பாகசாதனி சவ்

வியசாசிபற்றுகுன்பா—ரேத்துதனஞ்சயன் கிரீடி

சுவேதவாகனென்னுநாமம்” (பாரத. அருச்சுநன்

நீர். சச.)

பற்சிவி—பல்விளக்கி. (சிந்தா.)

பற்படகம்— } ஒருமருந்துப்பூடு. (பதார்த்த

பற்படம்— } குணசி. கூ. ௭௭.)

பற்படாகம்— } குணசி. கூ. ௭௭.)

பற்பணம்—ஒரு பலம். (தைவல. அகராதி.)

பற்பதம்—மலை. (உ-ம்.) “கடல்போற்றுணத்

தெம்பற்பதமே” (திருநாற். கூ.)

பற்பநாபன்—விஷ்ணு. (சூ. நிக. க. க. ௨.)

பற்பம்—1. தாமரை. 2. தூள். 3. பதம

புராணம். (சூ. நிக. க. ௨. ககக.) 4. விபூதி.

(உ-ம்.) “பற்பந்திரிசுலம்” (திருப்பு. சகக.)

(1, 2- சூ. நிக. கக: நகரவெ. கச.)

பற்பல—பலபல. (சூ. நிக. கஉ: கூக.)
 பற்புராகம் — பதுமராகம். தகரவொற்று
 தகரவொற்றாக மருவியது.
 பற்புராகம் — பதுமராகம். (திருமந்திரம்.
 ஆதனம். க.)
 பற்புராகம்—நீறுகுகை. (வழக்.)
 பற்புரிகரத்தல்—பற்புராகத்தல். (வழக்.)
 பற்றுக்கறி — பாத்திரஞ்சுரண்டெங் கருவி.
 (தைலவ. அகராதி.)
 பற்றும்—கற்றை. (சிந்தா.)
 பற்றல் — 1. அடுத்தடுத்துச்செய்தல். (பரி
 பாடல்.) 2. தொடர்தல். (உ-ம்.) “பற்றியபழியி
 னீங்கி” (திருவிளா. மாய. கூஎ.) 3. பிடித்தல்.
 (பிங்கல. உகசு.)
 பற்றலர் — சத்துருக்கள். (உ-ம்.) “பற்ற
 லரைக்கண்டாற்பணிவாரே” (வாக். கூ.)
 பற்றலிலியர்—பற்றுகொழிக. (புறநா.)
 பற்றலைத்தல்—பொருந்தவைத்தல். (வழக்.)
 தீபமியற்றிவைத்தல் என்பர்.
 பற்றற்றர்—முறிவர். (வழக்.)
 பற்றற்றன்—கடவுள். (உ-ம்.) “பற்றுகபற்
 தற்றன்” (வன். கூரு.) [எல்லாப்பொருளையும்
 பற்றினின்றே பற்றற்றவனென்பது.]
 பற்றுக்கை — அம்புகட்டுங்கயிறு. (சூ. நிக.
 எ: க.)
 பற்றுக்—கம்மியர் வெள்ளி பொன்முதலிய
 வைகரோ யிணைத்தந்திவெதொன்று. இதற்கு
 ஆசனம் பெயர். (நன் னூல்விருத்தியுரை.
 உயிர்ந்து. கஉ: உரை.) (கம்மியர் வழக்கு.)
 பற்றுர்—பகைவர். (சூ. நிக. உ: நிக்.)
 பற்றுள்—அறியாள். (பரிபாடல்.)
 பற்றுறல்—பற்றியவிடம் விடாது நின்றல்.
 (உ-ம்.) “பற்றுற்றிப்பற்றியார்வெல்வதரண்”
 (வன். எசுஅ.)
 பற்றி—1. குறித்து. (உ-ம்.) “அதைப்பற்றி
 யெனக்கென்னசொன்னான்” (வழக்.) 2. பற்
 ருசு.
 பற்றிரும்பு—அள்ளு. (சூ. நிக. எ: கரு.)
 பற்றினர்—உறவினர். (சூ. நிக. உ: நிக்.)
 பற்று—1. அறிதல். (உ-ம்.) “பற்றரசின்
 மயவம்பரமுடம்பர்” (கோயிற்று. திருவிழா. கசு.)
 2. அன்பு. (சூ. நிக. அ: கூக.) 3. ஆசை; அது.
 பெற்றதன்மேனிகழுமாசை. (உ-ம்.) “பற்றுர்
 வஞ்செற்றமுதலாக” (சிந்தா. முத்தி. ககஉ.)
 4. இடம். (பரிபாடல்.) 5. ஒட்டு. உணக்கு மெ
 னக்கும் பற்றில்லை. 6. செல்வம். (உ-ம்.) “பற்
 தற்றகண்ணும்” (வன். நூஉக.) 7. தெரிநிலை
 வீணப்பகுதி. 8. தொடக்குறுதல். (சி. சி. க:
 கூக. நூந.) 9. தொடர்ச்சி. 10. பற்றுசு. ஒரு

குழுஉக்குறி. 11. பற்றியவிடம். (உ-ம்.) “பற்
 ருற்றிப்பற்றியார்வெல்வதரண்” (வன். எசுஅ.)
 [ஆகுபெயர்] 12. பற்றுக்கோடு. (உ-ம்.) “பரிந்
 தோம்பிப்பற்றற்றேமென்பர்” (வன். அஅ.)
 12. பிடி. 13. வாரப்பாடல். (சிலப். ஊர்க்கண்.
 கருடு. உரை.) (5, 9, 12-வழக்.)
 பற்றுக்கோடு—1. ஆதாரம். (உ-ம்.) “பற்
 ருக்கோடுநின்பதமன்றியிலை” (மதுரையந்தாதி)
 2. பற்றுக்கோல் (வழக்.)
 பற்றுக்கோல்—ஊன்றுகோல். (வழக்.)
 பற்றுதல்—1. அன்புசெய்தல். (சூ. நிக. எ:
 கூக.) 2. பிடித்துக்கொள்ளுதல். (உ-ம்.) “உலக்
 கைபற்றி” (அரிச்ச. மயாந. உ.) 3. பொருந்து
 தல். 4. மனத்துக்கொள்ளுதல். (உ-ம்.) “பற்
 ருக்கபற்றற்றுன்பற்றியிலை” (வன். கூரு.) 5.
 வாங்கல். (3, 5-வழக்.)
 பற்றுப்பித்திரம்—கடன்வாங்கினவன் சில
 பொருள்கொடுத்தபோது தனிகன் அந்தப்பொ
 ருளைப்பற்றினதற்காக எழுதிக்கொடுக்கும் பத்
 திரம். (வழக்.)
 பற்றை—1. காந்தன். (பிங்கல. உஅகஉ.)
 2. சிறுதுறு.
 பறக்கடித்தல்—துரத்துதல். (வழக்.)
 பறக்குதல் — பறத்தல். (உ-ம்.) “பறக்கும்
 பருந்து. (மறைசையந். அஅ.)
 பறங்கி—1. ஒருபாடை. 2. ஒருமேகவியாதி.
 3. பூசனி. (வைத்தியபரி.) இஃதோர் கொடி.
 பறங்கிக்கிழங்கு — சேனக்கிழங்கு. (வைத்
 தியபரி.)
 பறங்கிக்கூர்மை—காசிச்சாரம். (வைத்திய
 பரிபா.)
 பறங்கிச்சாம்பிராணி—ஒருமருந்து. (வைத்
 தியர் வழக்.)
 பறங்கித்தழை—அன்னதாழை. (வைத்திய
 பரிபா.)
 பறங்கிப்பிடை—சேனக்கிழங்குப்பிடை.
 (வைத்தியபரி.)
 பறங்கிப்பாஷாணம் — ஒரு பாடணம்.
 (வைத்தியர் வழக்கு.)
 பறங்கிப்பேட்டை—ஒருர். (வழக்.)
 பறங்கியாமனக்கு — ஓராமனக்கு. (வழக்
 குப்போலும்.)
 பறட்டை—தழைவற்றது, செழிப்பற்றது.
 (வழக்.)
 பறட்டைக்கிரை—ஒருவிதக்கிரை. (வழக்.)
 பறண்டேதல்—சுறண்டேதல். (வழக்.)
 பறத்தல்—1. அவசரம்பண்ணல். 2. ஆகா
 யத்திற் சிறுகிணைசெல்லுதல். (உ-ம்.) “அன்ன
 மிரிந்துபறக்க” (அரிச்ச. காட்டு. நூ.) 3. தூசி

முதலியினம்புதல். 4. விரைவாயோடல். (உ-ம்.)
“பறந்துபுக்குப்பாவரதிகுன்னும்படு ந ர கு”
(திருநாற். டுக.) (1, 3-வழக்.)

பறதி-பறத்தல். (தி-தொழிற் பெயர்விகுதி.)

பறதை-செங்கத்தரி. (வைத்தியபரி.)

பறந்தலை — 1. சுகொடு. (பிங்கல. சுஉக.)
2. பாசறை. (புறநா.) 3. பாழிடம். (உ-ம்.) “யாங்கணும்பரந்தவோங்கிரும்பறந்தலை” (மணிமே. சக்கரவாள. கசு.) 4. பேரர்க்களம். (பிங்கல. சுஉஉ.)

பறப்பணி—1. அவசரக்காரன். (வழக்.) 2. விருச்சிகம். (உ-ம்.) “போனான்பறப்பன்முள்ளுறுத்திப்புதல்வன்பதைப்பப்பொழுராசி” (சேதுபு. அதுமகுண். கசு.)

பறப்பு—1. பறத்தல். பு-தொழிற் பெயர்விகுதி.

பறப்பை—பட்சிவழுவம். (உ-ம்.) “முற்றுநாடியவிருத்திரோரணியின்முறையா-லுற்றவங்கியைவேதிகைப்பறப்பைமேலுய்த்து” (கந்தபு. வேள்விப். கூ.)

பறபறெனல்—1. ஓர்ரடுக்கொலிக்குறிப்பு. 2. விரைவுக்குறிப்பு. (1, 2-வழக்.)

பறம்பர்—தோல்வினோர். (பிங்கல அக0.)

பறம்பு—1. மலை. (பிங்கல. சுகடு) 2. முலை. (சூ.நிக.உ: க0.) பாரியென்னும் வள்ளன்மலைக்குங்கூறுவர். (பத்துப். சிறுபாணாற்றுப்படையிலிசு.)

பறல்—பறத்தல். (உ-ம்.) “விரிசிறைப்பறவின்சுமையாலெய்தி” (பாரத. இந்திரப். உக.)

பறவாதி — பேராசைக்காரன். (வழக்குப் போலும்.)

பறவை—1. அவிட்டநான். (உ-ம்.) “பணிதருபெண்ணைமர்க்கால்பறவையும்பத்திரையு” (விதாந். குணகுண. கசு.) 2. குக்குடசர்ப்பம். (உ-ம்.) “பறவைமாகாகம்வீழ்ந்துபலவுடன்பதைப்போன்றும்” (சிந்தா. பதுமை. கசுஅ.) 3. பருந்து. (உ-ம்.) “திருமலிவித்துப்பறவைபடுத்தி” (கோயிற். நடராச. டுக.) 4. பறத்தல். (உ-ம்.) “சிறியதென்குதள்ளிக்-குடனூர்க்குப்பறவைகற்பிப்பதென” (அரிச்ச. பாயிர. கஉ.) 5. புள். (உ-ம்.) “மிக்கநாரைப்பறவையும்” (சிவரக. கந்திகேசர. க.)

பறவைவேந்தன்-குருடன். (சூ.நிக.க:டுஉ.)

பறழ் — 1. அணில், சீரி, எலி, நாய், நரி, குரக்கு, நாய், புலி, முயல், வெருகு, பன்றி, ஆடு, மான் என்பனவற்றின்குட்டி. (சூ. நிக. க: கள.) 2. பருப்பு. (தைவல.)

பறளை—பறட்டை. (வழக்கு.)

பறவுக்குருகு-கொல்லன்உலையும். (உ-ம்.) “பறவுக்குருகினுயிர்த்தலுமுயிர்த்தனன்” (கலி. டிசு.)

பறி—1. கொள்ளை. (வழக்.) 2. தெரிநிலை விளைப்பகுதி. 3. பறித்தல். விருதிருறைந்தது. 4. பொன். (உ-ம்.) “பொற்கொல்லர்பொன்னைப்பறியென்றலும்” (சேநா. சொல். கள. உரை.) 5. மீன்களோவாரியெடுப்பதாகியகூடை. (உ-ம்.) “குறியிறைக்குரம்பைப்பறியுடைமுன்தில்” (பெரும்பாண. உசுரு.)

பறிக்குதல் — 1. பறித்தல். 2. தோண்டல், குழிபறிக்கிருள். 3. வலாற்காரமாய்க்கலர்தல். (1, 2, 3-வழக்.)

பறிகுதல்—சுடந்தோடுதல். (வழக்.)

பறித்தல்—1. கொய்தல். (திருவிளை. தருமிக்குப். கசு.) 2. பறிக்குதல். (சூ. நிக. க: உசு.) 3. பிடுங்கல். (உ-ம்.) “பகன்”பார். (பிங்கல. எ: உசுரு.)

பறிதல்—1. ஒழிப்போதல், பறிந்திட்டான். (வழக்.) 2. ஒழுகுதல். (உ-ம்.) “செம்புனல் பறிந்த” (திருவிளை. தண். உக.) 3. நீங்குதல். (திருவிளை. நகரப். கடு.) 4. போதல். (உ-ம்.) “எதிர்ப்பரிப்பறிவர்கேர்போயெழுந்துவாணேறுபோல-வதிர்ப்பர்” (திருவிளை. அங்க. கசு.) 5. வெளிப்படல், கதிர்பறித்திருக்கிறது. (வழக்குண்டு.)

பறிதலையர் — சமணரிலோர் விகற்பிகள். (திருவிளை. பாண்டியன்சர. கஉ.)

பறிப்பு-பறித்தல். பு-தொழிற் பெயர்விகுதி. பறிழறை—விழுந்துமுளைத்தன்முறைமை. (குறந்தொகை.)

பறியல்-பறிப்பு. அல்-தொழிற் பெயர்விகுதி.

பறிவு—பறிதல். உ-தொழிற் பெயர்விகுதி.

பறிவை — 1. சீர்தில். 2. நந்தியாவட்டம். (வைத்தியபரி.)

பறுணி — 1. கொள்ளு 2. சீர்தில். 3. பெருங்குமிழ். 4. பெருங்குரும்பை. 5. வல்லாரை. (தைவல.) (1, 2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

பறை—1. இறகு. (உ-ம்.) “பறைவிரித்துருனைத்தபோது” (சேதுபு. பாவபாச. கடு.) 3. ஓரளவு. (ஓர் தேசவழக்கு.) 4. ஓரளவுசுருவி. (உ-ம்.) “நிறைக்கோற்றுலாத்தற்பறைக்கட்பராரையர்” (சிலப். ஊர்காண். உ0அ.) 5. சொல். (பிங்கல. கஅ0உ.) 6. பறத்தல். (சிந்தா.) 7. வாச்சியப்பொது. (உ-ம்.) “நிறையோசைபெற்றபறையோசையற்று” (அரிச்ச. மயாந. உஉ.)

பறைச்சீ-பறைப்பெண். (வழக்.)

பறைசீவி—1. கொள். (வைத்தியபரி.) 2. சிறுகன்னரி. (மலைபக.)

பறைதல் — 1. சொல்லல். (உ-ம்.) “பறையரைப்பறையறென்றுபறைந்திடு மனிதர்கேள் — பறையர்தம்மலத்தைத்தின்றபன்றியைப் புசிப்பதென்றோ” (கொலைமறுத்தல். எ.உரை.) 2. தேய்தல். (உ-ம்.) “பார்வையாத்தபறைத் தாள்விளவின்” (பெரும்பா. கூரு.) 3. நீங்கல். (சிவதத்துவவிவேகம். பாயிரம்.)

பறைந்தன — 1. அழிந்தன. (சிந்தா.) 2. நீங்கின. (புறநா.)

பறைப்பருந்து — சுரும்பருந்து. (வைத்தியபரி.)

பறைப்புச்சி — ஒரு சிலந்திப்பூச்சி. (வழக்குண்டுபோலும்.)

பறையர் — ஒருசாதியார். (கொலைமறுத்தல். எ.உரை.)

பறையலது — பலகறை. (சிந்தா.)

பறைவு — 1. சொல்லுதல். (உ-தொழிற் பெயர்விகுதி. 2. தெரித்தல். (உ-ம்.) “பிறங்கொளிரவாசகற்பம்பறைவுறவரைந்தவாறு” (கூர்மடி. பதி. ச.)

பன் — 1. ஒரு புல். (உ-ம்.) “பன்பாய்” (ஒரு தேசவழக்கு.) 2. சொல்லல். (உ-ம்.) “பன்னருஞ்சிறப்பில்” (நன். பாயிரம்.) [முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.] 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பன்பாய் — ஒருவகைப்புற்பாய். (ஒரு தேச வழக்கு.)

பன்மணிமாலை — கலம்பகத்துக்குச்சொல்லப்பட்ட உறுப்புக்களுள் ஒருபோகும், ஊசலும் அம்மானையுமின்றி யேனையுறுப்புக்களெல்லாம் வரப் பாடப்படுமொரு பிரபந்தம். (இலக்கண வி. அகசு.)

பன்மாண் — பலகாலும். (பரிபாடல்.)

பன்மை — 1. ஒன்றன்மை. (நன்னூல். வினையிய. ரு.) 2. பலவாகியதன்மை. மை-பண்புப் பெயர்விகுதி.

பன்மைப்பால் — பலவின்பால். (நன்னூ. பெயரிய. அ.)

பன்மைப்பொதுப்பெயர் — பன்மைப்பால் கட்டுரிய பொதுப்பெயர். [வ-று.] “கோதைகள்” (நன்னூ. பெயரிய. உஎ.)

பன்மொழித்தோகைத்தோடர் — பலமொழிகளைத்தோடாந்துநிற்குந் தொகைநிலை. (உ-ம்.) “செந்நிறக்குவளை” (நன்னூ. பொதுவிய. கசு.)

பன்றி — ஒரு மிருகம்; அஃது: ஊர்ப்பன்றி, காட்டுப்பன்றி, முட்பன்றியெனப் பலவகைப்படும். (சூ. நிக. க: கக.) கொடுத்தமிழ்நாட்டினென்று. (உ-ம்.) “பன்றியருவாவதன்வடக்கு” (நன்னூ. பெயரிய. கசு. உரை.)

பன்றிக்கரணம் — ஒரு கரணம். (வழக்.)

பன்றிக்குறும்பு — நிலப்பனை. (வைத்தியபரி.)

பன்றிக்கொவ்வை — ஒரு கொவ்வை. (வைத்தியபரி.)

பன்றித்தகரை — ஒருதகரை. (வைத்தியபரி.)

பன்றிநெல் — ஒரு நெல். (வழக்குண்டுபோலும்.)

பன்றிப்பறை — குடப்பறையென்று பெயர் கூறுவர். (பிங்கலத்தில்.)

பன்றிப்புல் — ஒருவகைப்புல். (வழக்குண்டுபோலும்.)

பன்றிப்போறி — பன்றியெந்திரம். (சிந்தா.)

பன்றிமொத்தை — சிறுகுறிஞ்சா. (வைத்தியபரி.)

பன்றிவாழை — ஒரு வாழை. (சோழதேசத்துண்டு.)

பன்மா — பலபடி. (பதிற்றுப்.)

பன்னகம் — 1. பரம்பு. 2. சீதரங்கபாடாணம். (வைத்தியபரி.)

பன்னகம் — துளசி. (வைத்தியபரி.)

பன்னதடி — பன்னசாலை. (உ-ம்.) “பாவைமைந்தனொடுபன்னகுடிமன்னினரே” (சிவரக. தாரு. கரு.)

பன்னசாலை — இலாவீதி. (உ-ம்.) “பன்னசாலைபழமைப்படவமைத்து” (சிவரக. தாருக. கக.)

பன்னத்தண்டு — நெய்வார்கருவியினென்று. (வழக்.)

பன்னம் — இலை. (உ-ம்.) “விதங்கெழுமலர்நீர்பன்னமென்கனிவழங்குவாறை” (சேதுபு. இராமநாத. உரு.)

பன்னல் — 1. சொல். 2. நெருக்கம். 3. பருத்தி. (1, 2, 3-சூ. நிக. கக: எனகரவெ. கசு.)

பன்னகம் — துளசி. (வைத்தியபரி.)

பன்னுங்து — தண்டுகை மேல்விதானம். (வழக்கு.)

பன்னுங்துழி — பன்னுன்குழியுள்ளவோர் வினையாட்டுத்தட்டி. மருஉமொழி. (வழக்கு.)

பன்னுசி — ஒரு துளசி. (வைத்தியபரி.)

பன்னுடை — நெய்யரி. (சூ. நிக. ச: கஉ.)

பன்னி — 1. சணல். (வைத்தியபரி.) 2. மனைவி. (உ-ம்.) “வேளாளன்பன்னியாய்” (பிரமோத. க: கக.)

பன்னிரண்டு — ஒரெண். (வழக்.)

பன்னீர் — ஒரு வாசனைநீர். (வழக்.)

பன்னீர்மரம் — ஒரு பூமரம். (வழக்.)

பன்னு — நெற்கதிரிவாளின் கொத்துவரி. (வழக்.) அரிவாட்டுப் பன்னுவைத்துக்கொடு.

பன்னுதல்—1. சொல்லல். (உ-ம்.) 2. நெருங்கல். 3. பஞ்சபன்னல். (வழக்.) (1, 2-“பன்னல்”பார். (உ.கரஞ்சாரியை.)

பண்ணை — 1. ஒரு செடி. 2. கருப்பூரம். 3. குடன். 4. தண்ணீர்மிட்டான் கிழங்கு. (2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

பன்னென்று — பதினென்று. உம்மைத் தொகை.

பனங்கட்டி—பனைவெல்லம். (வழக்.) (வைத்தியபரிபா.)

பனங்கீரை—ஒரு கீரை. (உழ.)

பனங்குடை — பனையோலையாற் செய்யப்பட்டவுண்கலம். (புறநா.)

பனங்கோரை—ஒருபூல். (வழக்.)

பனங்கோவை—ஒரு கோவை. (வைத்தியமூல. அகராதி.)

பனகம்—பலா. (சூ. நிக. ச. கக.)

பனகவித்தி—அரசு. (வைத்தியபரி.)

பனந்தாமன்—1. சேரன். (சூ. நிக. க. கஅ.) 2. பலதேவன். (சூ. நிக. க. கர.) இருவருக்கும் பனம்பூமாலையுண்டாதலாலிப்பெயரென்க.

பனந்தாமை — ஒருகற்றாழை. (வைத்தியபரி)

பனம்பரானூர்—அகத்தியர் மாணக்கர் பன்னிருவரிலொருவர். (தொல்காப்பியம், சிறப்புப் பாயிரம் முகத்திற்காண்க.)

பனம்பிடுக்கு—பனம்பூ. (வைத்தியபரி.)

பனம்புடையல்—பனமாலே. (பதிற்றுப்.)

பனம்பூ—ஆண்பனைப்பாளை. (உழக்.)

பனரை—நெய்க்கொட்டான். (வைத்தியபரி)

பனவம்—சிறுதம்பட்டம். வழக்குண்டுபோலும்.

பனவங்—பார்ப்பார். (உ-ம்.) “பவனர்கையிற்கைக்குப்பைகணிறைவித்து” (திருவிளை. வரகுணனுக்கு. கூ.)

பனவி — பிரமணஸ்திரி. (உ-ம்.) “தாயவருத்திபெயர்கொன்பனவியாகி” (ஞானவா. லீலிகதை. உரு.)

பனுட்டு—பனையினதழிந்தட்டி. (நன்னூ. உயிற்றுப். நூ.) ஆ-காண்டிகையுரை.

பனி — 1. அச்சம். 2. குளிர்ச்சி. (உ-ம்.) “நின்றன்பனிக்குடைக்கும்பொறைக்கும்—நெடும்பண்புதோற்ற” [இராமா. சடாயு. உக.] 3. துக்கம். 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. நடுக்கம். 6. நீர். (உ-ம்.) “கண்பனியுருப்பநின்றரைப்பான்” (கூர்ம. தக்கன்குமி. உக.) 7. நோய். 8. பெய்யும்பனி. (உ-ம்.) “பனியானனைந்துவெயிலாலுலர்ந்து” (அரிச்ச. மயாநகா. உக.) (1, 2, 3, 5-பிங்கல. கஅ௦க.)

பனிக்கஞ்சி—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

பனிக்கதிரீ—சந்திரன். (உ-ம்.) “வெம்பினை பனிக்கதிரல்லை” (கந்தபு. ஆற்று. உச.)

பனிக்காலம்—மார்கழிமுதலிய நான்கு மாசம். (சூ. நிக. க. அஎ.) முன்பனி, பின்பனி யெனவிருவகைப்படும்.

பனிகீதும்—நடுங்கும். (புறநா.)

பனிகூர்மை — 1. இந்துப்பு. 2. சிந்துலவணம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

பனிகீசா—கஞ்சாங்கோரை. (வைத்தியபரி.)

பனிகீசை — 1. கஞ்சாங்கோரை. 2. காட்டத்திரம். 3. பின்னிமுடிக்கு மயிர்ச்சுருள்; அஃது: ஐம்பாலினென்று. (சீவகசிந்தாமணி.) (1, 2-வைத்தியபரி.)

பனித்தல் — 1. இடைவிடாது மழைபெய்தல். (பிங்கல. கூச.) 2. துளித்தல். (உ-ம்.) “கண்பனிப்ப” (கூர்ம. திருக்கல். கஎ.) 3. நடுங்கல். (உ-ம்.) “வரைக்குலம்பனிப்பவார்த்திட்டு” (கந்தபு. ஏம. கக.) 4. துன்பம். (சூ. நிக. அ. எச.)

பனித்து — பனிகொண்டு, பனிபெய்யப்பட்டு. (சிலப்பதி.)

பனித்துண்டம் — பனியையுடையதுண்டமாகிய பிறை. (உ-ம்.) “பனித்துண்டஞ்சும்படர்ச்சுக்கடையம்பலவன்” (திருக்கோ. ககஉ.)

பனிதாங்கி—ஒருபூடு. (வைத்தியநூ.)

பனிநத்தை—ஒருநத்தை. (வைத்தியநூ.)

பனிநீர்—ஒரு வாகைநீர். (வழக்.)

பனிப்பகை—சூரியன். (சூ. நிக. க. நூ.)

பனிப்பயறு—ஒருபயறு. (பதார்த்தகுணசி.)

பனிப்பநுவம்—பனிக்காலம் இருவகை. (உ-ம்.) “பனிக்காலம்”பார்.

பனிப்பு—1. நடுக்கம். (உ-ம்.) “தலைப்பனிப்பு” (திருவிளை. விருத்தகு. உ௦) 2. பனித்தல். தொழிற்பெயர்விருதி.

பனிப்புடி—பனியிலுண்டாகும்புழு. (வழக்.)

பனிப்பூடு—ஒரு பூண்டு. (வைத்தியநூ.)

பனிமலை — இமயமலை. (பிரபுவல்கலை. கைலாயகதி. உஎ.)

பனிமேகம்—பனியைப்பெய்யுமேகம். (காஞ்சிப்பு. கழுவாய்ப்படலம். கசுஅ.)

பனியவரை—ஒரவரை. (வழக்.)

பனியெதிர்பநுவம் — முன்பனி. (தொல். அநத். எ.)

பனுக்குதல்—தெளித்தல். (வழக்.)

பனுவல்—1. இசைப்பாட்டு. (புறநா.) 2. கல்விநூல். (வள்ளித்தார்பெ. க.) 3. ஆராய்ச்சி. (சிந்தா. கோ. நூ.) 4. சொல். 5. பஞ்சினூல். (4, 5-சூ. நிக. கச: நகரவெ. கூ.)

பனுவலாட்டி—பாரதி. (சூ. நிக. க: கரு.)

பனை — 1. அதுடந்தச்சத்திரம். (பிங்கல. ௨௫௫.) 2. ஒரு மரம்; அது: அலகு, கூந்தற் பனை, தாழிப்பனை, நிலப்பனை எனப்பலவகைப்படும். (வைத்தியபரி.)

பனைக்கொடியோன்—1. பலபத்திரன். (பிங்கல. ௧௪௪.) 2. வீடுமன். (பாரத.)

பனைசதி—அரசு. (வைத்தியபரி.)

பனைமடல்—பனைமட்டை. (திருக்கோவை. ௪௪.)

பனைமீன்—யானைமீன். (பிங்கல. ௨௬௨௦.)

பனையன்—1. ஒரு பாம்பு. இதனைப் பனையேறியென்றுக்கூறுவர். (வழக்.) 2. ஒரு மீன்; அது: பனைமீனென்பர்.

பனைவட்டு—பனைவெல்லம். (வழக்.)

பா.

பா — 1. கப்பு. 2. தூய்மை. 3. தெரிநிலை வினப்பகுதி. 4. நெசவுபா. (வழக்.) 5. பஞ்சி தூல் 6. பரப்பு 7. பரவுதல். 8. பருகுதல். 9. பாட்டு; அது: வெண்பா முதலியனவாம். 10. பாம்பு. (பிங்கல. ௨௦௬௩.) 11. பூனைக்காலி. (1, 2, 8-காஞ்சிப்பு. திருவேகம்ப. ௪௮.) (6, 7, 9-சூ. நிக. ௧௧: வகரவெ. ௧௩.) (10, 11-வைத்தியபரி.)

பாக்கம்—1. ஊர்ப்பொது. (பிங்கல. ௪௪௫.) 2. நெய்தலிலத்தார். (பிங்கல. ௫௧௮.) 3. மருத நிலத்தார். (சூ. நிக. ௫: ௪௦.)

பாக்கல்—பாவுகல். (வழக்.)

பாக்கழி—மருதயாழ்த்திறன்வகையினென்று. (பிங்கல. நிக. ௧௩௮௩.)

பாக்கன்—பூனை. (சூ. நிக. ௩: ௨௬.)

பாக்காநூல்—பாவிநூல். (ஒருகுழைக்குறி.)

பாக்கி — வாங்கியதுபோக எஞ்சிநின்றது. [அராபி.]

பாக்கியத்தாநம் — செம்மத்துக்கொண்பதாமிடம். (சோதிட. வழக்.)

பாக்கியம்—1. காஷாயம். (வைத்தியபரி.) 2. செல்வம். (வழக்.) 3. புண்ணியம். (உ-ம்.) “பாக்கியம்புரிந்திலாப்பரதன்” (இராமா. மந்தரைகு. ௫௬.)

பாக்கியலட்சுமி — அட்டலக்குமியினொருத்தி; இவன்: செல்வந்தருபவன். (தமிழ்ச்சொல்லகராதி முதற்புத்தகத்திலதிக.)

பாக்கியவதி—செல்வி. (வழக்.)

பாக்கியனான்—1. செல்வன். 2. புண்ணியவான். (1, 2-வழக்.)

பாக்கு — 1. எதிர்காலத்தைக்காட்டுமொரு தெரிநிலைவினையெச்சவிகுதி. (உ-ம்.) “வான்

பான்பாக்கினவினையெச்சம்பிற” (நன். ௩௪௩.) 2. துவர்க்காய். (சூ. நிக. ௪: ௧௦.)

பாக்களக்கியம்—அஷ்டகம், பார்வணம், ஸ்பாலிபாகம், சிரார்த்தம், மாசிகம், சர்ப்பபலி, ஸ்சாநபலி, ஆக்கிரஹாயண முதலிய எக்கியங்கள். (அபிதானகோ.)

பாக்கம்—பிரிக்குந்தொகை. (வழக்.)

பாக்கம்—ஒருவகையுப்பு. (வைத்தியநா.)

பாக்காத்திரம்—மடைதூல்; அது: நளபாகம், வீம்பாகமென இரண்டுபாகதூல் வழங்குகின்றவென்பர். (சிறுபாணாற்றுப்படை.)

பாக்காதநன்—இந்திரன். (சூ. நிக. ௧: ௧௬.) பாக்கன்என்னு மசுரனைக்கொன்றவன்.

பாக்காதநி—பாக்காசரி. (உ-ம்.) “பார்த்தனருச்சுநன்கரியோன்விசயன்பாக்காதநி” (பாரத. அருச்சுநன்றிர். ௪௪.)

பாக்காலை—மடைப்பள்ளி. (சூ. நிக. ௫: ௫௫.)

பாக்கம்—எல்லாநாட்டுமொழி. (வழக்.)

பாக்காரி—சமையற்காரன். (வழக்.)

பாக்கப்படுத்தல்—1. சமைத்தல். 2. பக்குவப்படுத்தல். 3. பங்குசெய்தல்.

பாக்கப்படுத்தல்—1. சமைக்கப்படுத்தல். 2. பக்குவப்படுத்தல். 3. பங்குசெய்தல். (1, 2, 3-பாகம் பார்.)

பாகம் — 1. ஒரு கணிதம். 2. ஒருவகைத்தோற்கருவி. (உ-ம்.) “தகுணிச்சம்”பார். 3. கற்கண்டு. (வைத்தியபரி.) 4. சமைத்தல். 5. நான்குமுழங்கொண்டவளவு. 6. பக்குவம். (உ-ம்.) “மூலமாயறிவுமுழுதினையுமறைக்கும்பாகமாம்வகையின்று” (சிவப்பிரகா. ௨: ௨.) 7. பங்கு. (உ-ம்.) “நம்பாகமுங்கொடுவல்லேவிற்குநீவருகென்றலும்” (கந்தபு. பிரமயாகப். ௧௧.) 8. பாதி. (சூ. நிக. ௮: ௧௫) 9. பிச்சை. (சூ. நிக. ௧௧: ௧௧௩௩. ௧௩.) (4, 5-வழக்.)

பாகர் — யானை, குதிரை முதலியவற்றை நடத்துவோர். (உ-ம்.) “பாக்கையரசன்குறிப்பினலேவ” (பாரத. குருகுல. ௬௩.)

பாகரம்—பிரபாகரம். (உ-ம்.) “சாறுவாகம்பாகரமுஞ்சாற்றம்பாஞ்சாரத்திரதூன் — மாறுசெய்யும்பாட்டமுன” (கூர்மபு. திருக்க. ௪௧.) பிரபாகரன்என்பவனாற்செய்யப்பட்டதூல் பிரபாகம். (சிவஞானபாடியத்திற் காண்க.)

பாகல்—1. ஒருவகைக்கொடி. (தைல. தைலவ. ௧௮.) அது: காட்டுப்பாகல், கொம்புப்பாகல், கொல்லம்பாகல், நரிப்பாகல், நாய்ப்பாகல், நிலப்பாகல், பழப்பாகல், பேய்ப்பாகல், மிதிப்பாகலெனப் பலவகைப்படும். 2. பலா. (உ-ம்.)

“பரிமளப்பாகவிற்கனிசுளைப்பீநிறற்படியி னிட் டேருரக்கினமாமும்” (திருப்பு. கசுஅ.) 3. வெட் பாவட்டை. (வைத்தியபரி.)

பாகலம்—யானைநோய். (சூ. நிக. க. க.)

பாகவதம் — விஷ்ணுபுராண நான் கனு ளொன்று. (உ-ம்.) “காருடம்”பார்.

பாகவதர்—விட்டுணுசமயத்தவர். (சூ. நிக. உ. க.)

பாகன்-1. குதிரைமுதலியநடத்துவோன். (உ-ம்.) “பாகர்”பார். 2. புதன். (சூ. நிக. க. க.) 3. விருத்திராசூரன் தம்பி; இவன்: இந்திரனும் கொல்லப்பட்டவன். (அப்தானகோ.)

பாகனோடுசொல்லல்—தலைவன் றன்னைத் தேடிவந்தபாகனோடுதலைவி செலவைக்காட்டிக் கூடல். (வாணன். உஅ. முகம்.)

பாகாரி—இந்திரன். (உ-ம்.) “படிகொள் பல்வரைப்பறையெலாமறிந்தபாகாரி” (சூ. த. முத். க. க.)

பாகி—பக்குவன். (உழக்.)

பாகித்தல்—பங்கிததல். (வழக்.)

பாகியசௌகம்—புறச் சவுசம். (உ-ம்.) “உரைத்தசவுசமிருவகையாலுடம்பின்மண்ணு திகளிட்டு - வரைத்தவிசியின்படிநீரின்மண்ணு வதுபாகியசவுசம்” (சூ. த. ஞாந. கக. கக.)

பாகியதிரிசியாநுவந்தசவுகற்பசமாதி — கடாதிவிஷயமுகத்துள் ஒன்றனைக் குறித்து அதனுடையநாமருபமான மயாங்கிசங்களிர்ண் டையும்பிரிந்து அசனுள ஸ்திபாதிப் பிரிய மென்னுஞ் சச்சிதானந்தப் பிரமாங்கிசத்திரயங் களை யறுசந்தாநஞ்செய்வது. (வி-ணி)

பாகியபோகம்—வெளிப்போகம். (உ-ம்.) “அசுத்தத்தவதுத்திலுண்டாகியபோகமானது (பாகியம்.) (சி-வி. ஞாந. உ. உரை.)

பாகியம்-1. பரைபூசையிலொன்று. (உ-ம்.) “அரும்பரைபூசைபாகியமாப்பியந்தரமெனவி ர ண்டாகும்” (சூ. த. சிவமான். டு. உ.) 2. புறம்பு. (உ-ம்.) “பாகியேந்திரியம்”

பாகிரி—ஐங்காயம். (வைத்தியபரி.)

பாகிரதி—தங்கை. (பாரத. தீர்த்தயா. எ.)

பாது-1. சுற்கண்டு. 2. குழம்பு. 3. சருக் கரை. 4. தலைப்பாக்கு. (வழக்.) 5. பங்கு. அம்-கெட்டுமின்றது. 6. பால். 7. பாக்கு. (உ-ம்.) “தெளிந்தபையுட்பாருசென்றவே” (சிந்தா. கேமசரி. சுஅ.) 8. பாகன். (உ-ம்.) “வினைத்தேரும் வயமாவும்வெம்பாகும்விழுவெய்து” (பாரத. நிறைமீட்சி. கடு.) (1, 3-வைத்தியபரி.) (2. சூ. நிக. கக. ணகரவெ. அ.)

பாதுகசி—பதினான்காமன்வந்தரத்து ருஷி. (அபிதாநசி.)

பாதுடம் — அரசிறை. (சூ. நிக. க. க.) சிந்தாமணியிற். கையுறையென்பர்.)

பாதுதம்—கருஞ்சீரகம். (வைத்தியபரி.)

பாதுதாயன் — பிராமணத்தி சூத்திரனைக் கரவிற்கூடிப்பெற்றபிள்ளை. (உ-ம்.) “பந்தனை விரலார்செங்கைப்பரப்பனமான்பின்னோனை - யுந்துசோரத்திற்கூடவுதித்தவன்பாதுதாயன்” (சூ. த. சிவமான். கஉ. உ. உ.)

பாதுபடுதல்—பகுக்கப்படுதல். (வழக்.)

பாதுபாடு—பகுப்பு. (உ-ம்.) “முன்னாற் பாற்படுபொருளுஞ்சைவப்பாதுபாடுணர்ந்து” (சிவரக. பாயிர. உக.)

பாதுவன் — மடையன். (பெரியபு. திருநா வுக்கர. வசனத்திலறிக.)

பாதுகேக்கியம்—பிதிர்பூசை. (வழக்.)

பாதுகை-1. இராசியளவு, ஒருராசிக்குபாகை. ௩௦.) 2. ஒரு கால அளவு. 3. தலைப்பா. [தெலுகு.] 4. வட்டத்தின் முந்துற்றறுபதி லொருபங்கு. (1, 2, 3-சோதிடக்களஞ்சியத்தி லறிக.)

பாங்கம் — பலன்மறுகபாடாணம். (வைத் தியபரி.)

பாங்கர்-1. இடம். (சூ. நிக. டு. சுரு.) 2. ஓமை. (உ-ம்.) “பாங்கர்மராஅம்பல்பூந்தணக் கம்” (குறி-பா. அரு.) 3. கணவர். (சிந்தாமணி. எஉஅ.) 4. தோழர். (உ-ம்.) “பண்ணையுமாய முந்திரனும்பாங்கரும்” (இராமா. திருவவ. கசுஅ.) 5. பக்கம். (உ-ம்.) “சுசன்பாங்கரந்திரியங்கிலலா மல்” (சிவரக. நந்திகண. டு.) 6. பாங்கர்க் கொடி. (உ-ம்.) “பாங்கருழல்பையும்” (கவி. கசு.) (பாங்கர்பூ. கவி. கடுக.)

பாங்கற்கூட்டம் — பாங்கறைகூடுங் கூட் டம். (உ-ம்.) “இடந்தலைப்பாபாங்கற்கூட்டம்” (அகட்பொ. களவிய. எ.)

பாங்கன் — தோழன். (ஐங்குறுநூறு.) பக் கத்திற் பிரியாதிருப்பவன். உரிமையன். என்று பொருளாம்.

பாங்கன் றலைவனையுற்றதுவினாதுல்--பாங் கன் றலைவனதுள்ளமுந்தோளும்வாடிய வேறு பாட்டைக்கண்டு நினக்கிவ்வேறுபாடிற்ற கார ணம் என்னையென்று வினாதுல். (வாண. ச. முகம்.)

பாங்கன் றன்மந்தழங்கல்--பாங்கன் றன் னுள்ளே யழுங்கல். (வாண. சசு. முகம்.)

பாங்கி-தோழி. (உ-ம்.) “பாங்கியர்மருங்கு குழ” (பெரியபு. கடுத்தாட். ககவு.) [பக்கத்திற் பிரியாதிருப்பவன், உரிமையான் என்றுபொரு ளாம்.]

பாங்கிமதியுடம்பாடு—பாங்கிதலைவி வேறு பாட்டைக்கண்டு புணர்ச்சியினுண்மையறிந்து ஆராய்ந்து தன்மதியுடம்படுதல்; அது: முன்னுறவுணர்தல், குறையுறவுணர்தல், இருவருமுள வழியவன்வரவுணர்தல் என மூவகைப்படும். (உ-ம்.) “முன்னுறவுணர்தல்குறையுறவுணர்தலிருவருமுளவழியவன்வரவுணர்தலென்-றொருமூன்றுவகைத்தேபாங்கிமதியுடம்பாடு” (அகப்பொ. கள. உஉ.)

பாங்கிமிகுட்டல் — தலைவன் தலைவியை ஆயத்துச்செலுத்துதல். (வாண. சுஉ. முகம்) பாங்கு — 1. அழகு. (சூ. நிக. அ: உச.) 2. இடம். (பிங்கல. எகக.) 3. உரிமை, உரித்து. (சூ.நிக. அ: உச.) 4. உறவு. (சிந்தாமணி. சுருக.) 5. நற்குணம் (உ-ம்.) “பாங்கினுனீங்கலாகாப் பதஞ்சலியென்னுநாமந்தாங்கி” (கோயிற் பு. பதஞ்சலி. எரு.) 6. பக்கம். (உ-ம்.) “பாங்கோடிச்சிலைவளைத்து” (பெரிய பு. தடுத்தா. கச்ச.) 7. பாங்கன். (இறைய.) 8. யோக்கியம். (வழக்.)

பாங்குமம்—கருஞ்சீரகம். (வைத்தியபரி.) பாச்சல்—எழுச்சி. (பிங்கல. உகஅஎ.) பாச்சான்—கள்ளி. (வைத்தியபரி.) பாச்சி—பால்; இது: மழலைப்பிள்ளைகூற்று. (வைத்தியபரிபாடையிற்கூறியுள்ளார்.) பாச்சிகை — பாச்சிகை, குதாடுகருவி. [தெலுகு.]

பாச்சுநட்டி—பாச்சுந்தி. (வழக்.) பாச்சுநிறி—தறிமரம். (நெய்வார்வழக்கு.) பாச்சை—ஒரு செந்து. (வழக்குண்டு.) பாசகத்தம் — நிவிர்த்திகலையிற் பிருதிவ தத்துவத்திலுள்ள தூற்றெட்டுப் புவநங்களு ளொன்று. (சி.வி. கிரி. உச. உரை.)

பாசகம்—மடைத்தொழில். (வழக்.) பாசகர்—மடையர். (சூ. நிக. உ: கள.) பாச கத்தைச்செய்பவர்.

பாசகரிணன்—சுமரவியென்னும் அரக்கன் மகன். (அபிதானகோ.)

பாசகரன் — 1. நமன். 2. வருணன். 3. விநாயகன். (இம்மூவருக்கும் பாசத்தைக்கையிற் பரிக்கலுமையால் வந்தபெயரென்க.)

பாசகன்—சமையற்காரன். (வழக்.)

பாசதூகியம்—இலவங்கம். (தைல. தைலவ. சுச.)

பாசனாநம் — நால்வகைவாக்கின் பகுதியா சிய வேதம், சாத்திரம், மிருகி, புராணம், கலை ஞானமாகிய சொற்பிரபஞ்சமும் நிலமுதல் நாத ிருகிய பொருட்பிரபஞ்சமுமென்னு மிலை பற்றிநிகழ் யேகதேசனாநம்; இது: பதினாநம்

விளக்குதற்கு ஏதுவாமுகத்தாற்பயனுடையது. (உ-ம்.) “வேதசாத்திரமிருகிபுராணகலைஞா நம்விரும்பசபைவைகரியாதித்திறங்கண் மேலா நாதமுடிவானவெலாம்பாசனாநம்” (சி.கி.க: உ. சிவஞா.)

பாசடம்—வெற்றிலை. (வைத்தியபரி.) பாசண்டசாத்தன்—தொண்ணூற்றுறுவகைச் சமையசாத்திரத்தருக்கக்கோவையில் மிகப்பயி ன்ற ஐயென்னுங்கடவுள். (சிலப். கருத். தி. கரு.)

பாசண்டம்—பாசண்டமதம். (வழக்.) பாசண்டமதம்—வேதத்தைப்பிரமாணமாகப் கொள்ளாத புறச்சமயிகள். (வழக்.)

பாசண்டர்— } பாசண்ட ம த த் தினர்.
பாசண்டிகர்— } (வழக்.)

பாசத்தன் — சதருத்திரருள் வருணத்திக்கு னிருக்கும் தசருத்திரரினொருவன். (வி-ணி. உஎ0.)

பாசத்திரயம்—ஆணவம், மாயை, கன்மமா கிய மும்மலம்.

பாசதரன் — 1. நமன். 2. வருணன். 3. விநாயகன். பாசகரன்பார்.

பாசதரிசநம்—பிரபஞ்சதரிசநம். (சி. கி. அ: உஅ. நிரம்ப.)

பாசநம்—1. உண்கலம். 2. உறவு. 3. பாத் திரம். (உ-ம்.) “வாசநையுட்டிமிக்கமலர்விரை யடுத்ததுநீர்ப்பாசநத்தமைந்தபாங்கர்” (பெரிய பு. தடுத்தா. கரு) (1, 2- பிங்கல. கூஅ0அ.)

பாசபஞ்சகம்—பஞ்சபாசம். (சி. கி. அள. ரு. சிவாக்.)

பாசம்—1. அவிச்சை. (உ-ம்.) “பின்னேய்ந்து பாசமடங்கினன்” (திருவிளை. நான்மாட. கஅ.)

2. அன்பு. 3. ஆணவமலம். (த-தி. போ. கஅஉ.) 4. ஊசித்துளை. 5. கயிறு. (உ-ம்.) “பற்றுவா னெடும்பாசத்தினென்குநர்” (இராமா. க ர ன். கசு.)

6. கவசம். (பிங்கல. கசு0எ.) 7. சீரகம். (வைத்தியபரி.) 8. நமனாயுதம். (உ-ம்) “சூலம் பிடித்தெம்பாசஞ்சுழற்றித்தொடாந்து வருங்-காலன்றனக்கு” (கந்தரலங்.)

9. பதிக்கும் பசவுக்குமுள்ள தாரதம்மியங்களைச் சற்றுந்தெ ரியவொட்டாமல் மறைத்துநின்றமலம்; இஃது: ஆணவம், காமியம், மாயேயம், வைந்தவம், திரோதசத்தி என ஐவகைப்படும். (சி.பி.கை.)

9. பிசாசம். (சூ.நிக.க. சரு.) (2, 4, 9-பிங்கல. கூஅ0எ.)

பாசநகம்—அகில. (வைத்தியபரி.)

பாசவர்—இலையமுதிவொர். (உ-ம்.) “பாச வர்வாசவர்” (சிலப். இந்திர. உசு.) [கயிறு திரித்துவிற்பாரும் பச்சிறைச்சி சூட்டிறைச்சி

விற்பாருமாம் என்பர் சிலப்பதிகார உரையா சிரியர்.]

பாசுறை—1. பசிய இலைகளால் வேயப்பட்ட சிறுவீடு. (உ-ம்.) “பாசுறைமுழுதுமொருபெருங் கடவுட்பரிமளமொல்லெனப்பரப்பி” (பாரத. குருகுல. க. ௬.) 2. பாடிவீடு. (உ-ம்.) “பாசுறையல்லதுநீயொல்லாபே” (புறநா. கக.)

பாசுனைபேதி — செப்புநெருஞ்சில். (வைத்தியபரி.)

பாசுனம்—புளிப்பு. (வைத்தியபரி.)

பாசாங்கு—மாரீசம். (வழக்.)

பாசாங்குக்காரன்—பாவனைக்காரன். (வழக்.)

பாசாங்குசுதரன்—விநாயகன். (திவாகரம். தெய்வப்.)

பாசானபேதி—செப்புநெருஞ்சில். (வைத்தியபரி.)

பாசி—1. கற்சுவர்முதலியவற்றிலே ஈரத்தினுற் பச்சனவாய்த்தோன்றுவதொன்று. (வழக்.) 2. கிழக்கு. (உ-ம்.) “பாசிச்செல்லாது” (புறநா. உ.உ.க.) [பிராசி என்பது பாசி என்றாயிற்று.] 3. சடைச்சி. (கு. நிக. ச; சு.க.) 4. நமன். பாசத்தையுடையவன் என்பது பொருளாம், வருணனுக்கும் விநாயகருக்குமாம். 5. நாய். (பிங்கல. உருகக.) 6. நீர்ப்பாசி. 7. நெட்டி. 8. பசுமையுடையது. (ஐங்குறுநூறு.) 9. மீன். பாசிக்குத்தகையென வழக்குண்டு. (6,7-வைத்தியபரி.)

பாசிதம்—(கணிதம்.) (வழக்.)

பாசிப்பயறு—ஒருவகைப்பயறு. (வழக்.)

பாசிப்பாசம்—பச்சைக்கயிறு. (சிந்தாமணி. சஅ.க.)

பாசிபந்து—ஒருகையணி. (வழக்.) [இந்துஸ்.]

பாசிலை—1. பச்சிலை. (பெரியபு. ஆயைநா. கடு.) 2. வெற்றிலை. (உ-ம்.) “பாசிலைசுருட்டி மைந்தன்கொடுக்கியபரந்தமின்னுந் — தூசலாவல்குறிண்டிததுயிற்கண்கள்விழித்ததேதாற்றம்” (சிந்தா. விமலை. கக.)

பாசு—1. பசுமை. 2. மூங்கில். (1,2-கு. நிக. கக; சகரவே. கட.)

பாசுபதசாத்திரம் — ஆதிமார்க்கதூன்மூன்றினுள்ளொன்று. (சி. சி. சி. உ; எ.க. மறை.)

பாசுபதம்—1. அதர்வணவேத உபநிடதமூப்பத்தொன்றனுள்ளொன்று. (கந் நவ. சஅ.) 2. அதிமார்க்கதூன்மூன்றினொன்று; இதில்: ஆன்மாக கன்பலவாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் காரண காரிய கையோகத்தாற்றோன்றும் ஞானத்தால் தனித்தனி வேறுபாடுடையவென்றும், இவ்வான்மாக்களுக்கானவமில்லையென்றும், மாயை கன்மங்கள் என்றிரண்டு பாசங்களுள்ளன வெ

ன்றும், பாசங்களாற் சுகதுக்கங்களை யதுபவிக்குமென்றும், வைராக்கியமுண்டாய்ச் சாதிரத்திற்கூறுமுறையே தீட்சைபெற்ற ஆன்மாக்களிடத்தே பரமேசுவரனுடைய ஞானமுதலியகுணங்கள் சங்கிராந்தமாய்ப் பற்றுமென்றும், அப்பொழுது குடும்பபாரத்தைப் புத்திரரிடத்துவைத்துத் துறவறத்திற்செல்வார்போல ஈசுவரனும் தன்னதிகாரத்தொழிவு பெற்றிருப்பெனென்றுக்கூறப்படும். (சி. பி. கை.) 3. ஒருவிரதம். (சி. சி. அ; கட. சிவாக்.) 4. சைவத்திலுட்சமயங்கள் ஆறனுள்ளொன்று. (சி. சி. உ; எ.க. ஞாநப்.) 5. பசுபதியுடையபாணம். (உ-ம்.) “பைந்தொடிபாசுன் பாசுபதமுனக்குதவுமென்றான்” (பாரத. அருச். தவ. எ.உ.) பாசுபதத்திரம்எனவும் வழங்குவர்.

பாசுபதர்—ஆறுவகைச்சைவசமயிகளிலொருவர்; இவர்: சிவனைத்திருநீறுஞ்சுடையுந்தரித்தழாரத்தியாய்க் கொள்பவர். (சி. சி. பாயிர. ச. ஞாநப்.)

பாசுபதி—மாயையேசெகத்து பாதாநகாரணமென்று வாதிப்பவன். (சி. சி. க; கக. சிவாக்.)

பாசுரம்—1. பாட்டு. (சி. சி. க; சச. சிவஞா.)

2. வாசகம். (கு. நிக. க0: க.)

பாசுரர்—ருபதன்மாத்திராதத்துவத் திருக்குமோர்புவநாதிபதி. (வி.ணி. உஎஉ.)

பாசுவசுரோணி—காட்டாமணக்கு. (வைத்தியபரி.)

பாஞ்சசநீயம் — 1. கிருட்டிணன்சங்கு. (பிங்கல. ககஅ.) 2. வலம்புரியாயிரஞ்சுழப்பட்டது. (கு. நிக. க: எ.க.)

பாஞ்சராத்திரம்—விஷ்ணுசமயத்தி னொருபகுதி; இது: வாசுதேவனுற்செய்யப்பட்டது. இஃது: இருபத்துநான்காந்தத்துவம் வாசுதேவனென்றொரு பொருளுண்டென்றும், அந்தப் பரம்பொருளினின்றுகிருட்டிணனும், அநிருத்தனும், மகரத்துவசனும், ரௌகினேயனும் என நான்கு வியூகர்கள் சகத்தைப்படைத்தற் பொருட்டித்தோன்றினரென்றும், இந்தநான்கு வகுப்பினற் சடமுஞ்சித்துமாய் வெல்லாவுலகமும் படைக்கப்பட்டனவென்றும், வேதாந்தவாதிகள் நால்வரிலே பரிணமவாதிகள் சொல்வதபோலே எல்லாம் வாசுதேவன் வடிவென்றும், வேதங்களினுறுதிப்பயனில்லை பாஞ்சராத்திரத்தினுறுதிப்பயனுண்டென்றும், ஆகையால், பாஞ்சராத்திரத்தின் முறையே தீட்சைசெய்துகொண்டு வாசுதேவனை வழிபட்டுவாசுதேவன்வடிவில் இலயமாதலேமுத்தியென்றுக்கூறும். (சி. பி. கை.)

பாஞ்சராத்திரி — நாராயணர் தன்னைவழி பட்டவர் ஒருடைய பந்தத்தைக்கி அவர்களை விரசாநதியிலே மூழ்குவத்துச் சுத்தர்களாக்கி வைகுண்டத்திலே சாரூபத்தைக்கொடுப்பர் என்பன். (கந். நவ. ௧௦௪.)

பாஞ்சராத்திரிகள் — பாஞ்சராத்திரமதத் தோன். (வழக்.)

பாஞ்சராலம்—தேயமைப்பத்தாறினென்று. (உ-ம்.) “துளங்கிப்பாஞ்சராலமிக்கனவட்டம்” (திருவிளை. நரிபரி. ௧௦௪.)

பாஞ்சராலர்—பாஞ்சராலதேயத்தார். (பாரத. திரௌபதிமா. ௩௨.)

பாஞ்சராலி—திரௌபதி. (பாரத. சூதுபோர்ச். ௨௩௪.)

பாட்சா—துருக்கத்தலைவன். [துலுக்கு.]

பாட்டம்—பாட்டாசாரியரால் வார்த்திக ரூபத்திற்செய்யப்பட்ட ஒரு மதம்; இந்தமதத்திலே வேதம் நித்தியமாய் அநாதியாய் சுயம்பு வாய்த் தோற்றமுடிவின்றி ஒரியல்பாய் நாதப் பிரமமாய் அழிவில்லாததாய் இருக்குமென்று சொல்லப்படும். (த. நி. போ. ௧௩௪.)

பாட்டன்—1. பாட்டமதத்தான். 2. மூதாதை. (பிங்கல. ௧௧௫.)

பாட்டாசாரியம்—பாட்டாச்சாரியர் வேதமே தெய்வமென்று ஏற்படுத்திய கொள்கை. (பாகியமதம்.)

பாட்டாசாரியன்—கண்மத்துக்கீடாக யோரி மாறாதென்றும் அயோநியாகவே செறிக்கும தொழிந்த அச்சுமாருதென்றும் எவ்விடத்தும் ஆன்மா வியர்த்தாழ்ந்திறழியுமென்றும் எக்கியாதி கண்மங்களைச்செய்து மறுபிறப்பிலே சுவர்க்கத்தையடைவதே முத்தியென்றுஞ் சொல்லுவோன். (சி. சி. உ: சக. உரை.)

பாட்டாளி—1. பாடுவோன். 2. வேலைப்பிரயாசி. (1, 2-வழக்.)

பாட்டி—1. ஒருசார்விலங்கின்பெண் பொது. 2. நரி நாய் பன்றியிவற்றின் பெண். 3. பாட்டன்மனைவி. (இராமா. அங்கதன். ௩௨.) 4. பாடுவான். (வழக்.) (1, 2-சூ. நிக. ௩: ௩௪, ௩௪௬.)

பாட்டியம்—பாட்டியம், பிரசமை. (வழக்.) பாட்டியர்—பாணிச்சியர். (உ-ம்.) “பாணர் வருகப் பட்டியர்வருக” (மதுரைக். எசகூ.)

பாட்டி பல்—ஒரு தூல். வெண்பாப்பாட்டியல் முதலியவை. அ-செய்யுட்பொருத்த விலக்கண முதலியவைபுணர்த்தும்.

பாட்டு—1. இசைப்பாட்டு. (உ-ம்.) “வண்டு பாட்டயர்” (கூ. ச் மபு. தக்கன்வமி. உரு.) 2. செய்யுள். (சூ. நிக. ௩௦: ௨௬.) 3. சொல். (நன்

னூல்விருத்தி. ௩௪௦.) 4. பட்டு. (உ-ம்.) “பாட்டரும்பகடுவீழ்ந்த” (சிந்தா. கேகாவிந். ௨௮-) [விகாரம்.]

பாட்டுக்காரன்—பாடுவோன். (வழக்.)

பாட்டுடைச்செய்யுள் — பலபாக்களோடு உரைப்பாட்டையும், இசைப்பாட்டையுமுடைய இயலிசைநாடகப் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுள்.

பாட்டுடைத்தலைவன்—பாட்டு நாயகன். (இலக்கணவி. பொருளதி. பாட்டியல். ௩௪. உரை.)

பாட்டுநாயகன்—கவியுடைத்தலைவன்.

பாட்டை—வழி. (வழக்.)

பாடக்கிடம்—பங்கம்பாளி. (வைத்தியபரி.)

பாடகம்—1. காலணியினென்று. (உ-ம்.)

“பாடகச்செம்பதுமலப்பாவையர்” (இராமா. திருவவ. ௬௨.) 2. தெரு. (பிங்கல. ௪௪௪.) 3. பற்படகம். (வைத்தியபரி.)

பாடகர்—பாடுவோர். (வழக்.)

பாடசாலை—பள்ளிக்கூடம். (வழக்.)

பாடணம்—சம்பாடணை. (உ-ம்.) “நயவாய் மைப்பாடணமன்பருள்” (சேதுபு. பிரமகத்தி. ௭௩.)

பாடநம்—பாடுதல். (வழக்.)

பாடம்—1. அழுத்தம். 2. இரத்திநுதலிய வற்றினெளி. 3. ஒளி. (சிந்தாமணி. ௧௮௩.) 4. சேரி. (பிங்கல. ௪௪௫.) 5. படித்தல். 6. மலைதாங்கி. (வைத்தியபரி.) 7. மூலவாக்கியம். (சிவஞானபாடி. .) (1, 2, 5-வழக்.)

பாடம்போற்றல்—மூலபாடங்களை மறவாமற் பாதுகாத்தல்; இது: தூல்கேட்போரியல்பு ளொன்று. (உ-ம்.) “பாடம்போற்றல்கேட்டவை நினைத்தல்” (நன். சக.)

பாடமாக்குதல்—பாடம்பண்ணுதல். (வழக்.)

பாடர்—மதுபானம் (வைத்தியபரி.)

பாடல்—1. சங்கீதம். (உ-ம்.) “நம்புபாட லாடலைநயந்துநண்ணினாங்கொலோ” (சிவரக. கணபதிமறு. ௬.) 2. பாகல். (வைத்தியபரி.) 3. பாட்டு. (திருவிளை. தருமிக்குப். ௧௬.) 4. பாடுதல். (உ-ம்.) “மறைகலந்தவொலிபாடலொ டாடலராகி” (தேவார. பிரம்புர. ௬. சம்பந்த.) 5. பெருமை. (காஞ்சிப்பு. திருநகரப். ௧௬.) அல்-சாரியைபோலும். 6. வாசித்தல். (பிங்கல. ௨.0௧0.)

பாடல்பயிலிடம் — பட்டிமண்டபம். (பி. நிகண். ௬௩௩.)

பாடலம்—1. குதிரை. (உ-ம்.) “பாடலங் கரிவைகியபந்தியும்” (அரிச்ச. நகர. ௨.) 2. சேரன்குதிரை. (பிங்கல. ௭௬௪.) 3. பாஷி

மரம். (உ-ம்.) “பாடலநெடும்பலவு” (திருவாத. திருப்பெரு. கஉ.) 4. மழைக்காலத்துப்பழக்கு நெல். 5. சிவப்பு. (சூ. நிக. கக: டகரவெ. கக்.)

பாடலாவதி—ஒர்நதி; இது: இருக்கப்பர்வதத் திலுற்பத்தியாகிறது. (அபிதானகோ.)

பாடல் — 1. ஒரு நெல். (வழக்குண்டுபோ லும்.) 2. கள். 3. பாதிரிமரம். (2, 3-வைத்திய பரிபா.)

பாடலிபுத்திரம்—ஒருர். (பெரியபு. திருநா வுக். கூஅ.)

பாடலை—1. ஒரு மரம். 2. துர்க்கை. 3. பா டலிபுரம். மரூஉ. (1, 2-உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.)

பாடலம்—1. களிப்பு. (உ-ம்.) “பாடலநிலை யினர்பலருஞ்சுற்றினர்” (இராமா. கான். நூ.) 2. சமர்த்து. (உ-ம்.) “எடையென்செய்தாயாலித் திறமியம்புகின்றாய்—நாடுபழியு மொன் றார் நகையையுநாணியின்று — பாடலமுரைப்பது ” (பெரியபு. இயற்ப. கஅ.)

பாடலன்—பாடுபவன். (வழக்.)

பாடலுரை — உரையெழுதுமிடத்து எடுத் தெழுதிய மூலமும் தானெடுத்திக்கொண்ட பாடத்திற்குப்பிறர் வேறுவகையாகச்சொல்லு வரென்று காட்டலும். (நன். பொது. உக. இராமா.)

பாடவை—மிதுனவிராசி. (பிங்கல. உஎக.)

பாடற்பயம்—பாடலின்பம். (பரிபாடல்.)

பாடற்செழுதின்கள் — யாழின் கண்கவர்தல், வடித்தல், உந்தல், உறழ்தல், உருட்டல், தெருட் டல், எள்ளல், பட்டடையென்னு மிசைக்கா ணங்கொட்டும்; பண்ணல், பரி வட்ட ணை, ஆராய்தல், தைவரல், செலவு, வீரையாட்டு, கையூழ், குறும்போக்குஎன்னுங் கலைத்தொழில் கொட்டும், மிடற்றின்கண் எடுத்தல், படுத் தல், நலிதல், கம்பிதம், குடிபுலம் என்னு மைந் தம் பெருவண்ணம், இடைவண்ணம், வனப்பு வண்ணமுதலிய வண்ணங்கள் எழுபத்தாறு மாம். (வன். நூஎக. பரி.)

பாடல்கள் — பாடுவான் பர்ணர்பெண். (வழக்.)

பாடல்—பங்கம்பாணை. (வைத்தியபரி.)

பாடாண்டிணை — புறப்பொருட்டிணையி னென்று; அஃது: வட்டிவகைப்படும். (தேசல். பொரு. அஃ. உரை.)

பாடாணத்தாபநம் — ஒருகல்லைத்தாபித்து இறந்துபோனவரினான்மாவை யதின் மந்திரத் தால்வரித்துச்செய்யு மிறந்தோர்க்கானகிரியை. (சைவச. பொது. உகக. உரை.) பாடாணம்- கல்.

பாடாணம்—1. கல். (உ-ம்.) “உன்றுமெழிற் பாடாணம்” (ஆசனா. கருச.) 2. நச்சச்சரக்கு; அது: பிறவிப்பாடாணம், வைப்புப்பாடாணம் என விருவகை. (வைத்தியபரி.)

பாடாணவாதசைவம்—அகச்சமய மாறனு ளொன்று; அஃது: ஆன்மா முத்தியிலும் சகச மலரீங்காது கல்லுப்போலக்கிடக்குமெனக்கூறு வது. (சி. சி. உ: எக. சிவஞா.)

பாடாணவாதசைவன் — ஆன்மாமுத்தியி லும் சகசமலரீங்காது கல்லுப்போலக்கிடக்கும் என்பன். (கந். நவ. நூ.)

பாடாணவாதி—பாடாணவாதசைவன். (சி. சி. அ: கஉ. நிரம்ப.)

பாடாந்தரம்—1. பலபாடை. 2. பாடபே தம். (1, 2-வழக்.)

பாடி — 1. சேனை. (சூ. நிக. உ: அஉ.) 2. நகரம். (சிவப். உரைபெறுகட்டுரை. கூ.) 3. நாடு. 4. பாசறை. 5. பாடுபவன். இ-பெண்பால் விருதி. 5. பாராட்டி. (பரிபாடல்.) 6. பூமி. (ஆசிரியரி. கூ: நூ.) 7. முல்லையிலத் தூர் (3, 4, 7-சூ. நிக. கக: டகரவெ. எ.)

பாடிகம்—படிகலிங்கம். (கோயிற்று. பதஞ் சலி. சச. உரை.)

பாடித்தல்—சொல்லுதல். (உ-ம்.) “சேடித் தவந்தனஞ்சிவனுக்குமூலத்தைப்-பாடித்தேயா குதியைப்பண்” (சைவச. பொது. உகநூ.)

பாடிதம் — சொல்லல்; அது: பிறர்கேட்கச் சொல்லல். (உ-ம்.) “மாநதமுமந்தமுப்பாடிதமு மெனமந்திரத்தான்மூன்றாமூன்று — மேநாமுற மந்தத்தத்தேவாயகத்தேபிறர்கேட்க மொழித லாகும்” (தணிகைபு. அகத்தியனருள். கஎக.)

பாடியகாரர்—1. பதஞ்சலிமூலிவர். (பி-வி.) 2. பேருரைகாரருமாம்.

பாடியம் — விருத்தியுரை. (சிவஞானபோ தப்பாடியம்.)

பாடியம் — 1. சந்தநம். 2. துத்தநாகம். 3. மூங்கிலரிசி. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

பாடிவீடு-பகைமேற்சென்றோருறைவிடம். (சூ. நிக. நூ: கூக.)

பாடினம்—சித்திரமூலம். (வைத்தியபரி.)

பாடினி—பாடுவான். (உ-ம்.) “பாடினியணி யான்” (புறநா. உசஉ.)

பாடிகம் — 1. சந்தநம். (வைத்தியபரி.) 2. துத்தநாகம். 3. முகில். 4. மூங்கிலரிசி. (2, 3, 4, உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பாடநம்—சித்திரமூலம். (வைத்தியபரி.)

பாடரம் — சந்தநம். (உ-ம்.) “இரத்தை” பார். (தைல. தைலவ. நூஉ.) [பாடிரத்திற் கூறியபொருளுள்ளா மிதற்கும்வரும்.]

பாடு—1. அதுபவிக்கை. (சிவரக. நந்திகேசரர்கமனு. ச.) 2. இடம். (சூ. நிக. கக. டகர வெ. க.) 3. உண்டாகுகை. படு என்பதன் முன்னீண்டதென்பர். 4. உதயத்திற்கு ஏழா மிடம். (உ-ம்.) “கொடியோருதயத்தும்பாட்டினு நிற்கிறசேய்கூற்றுவன்பாற்கடிதேயணைவுறும்” (விதாந. சாதக. கூ.) 5. ஓசை. (உ-ம்.) “அவ லெறியுலக்கைப்பாடுவிறந்த” (பெரும்பா. உஉசு.) 6. ஒரோழாம்வேற்றுமையுருபு. (உ-ம்.) “பின்பாடனாதேமுழைவழியுழியுளி” (நன். கூ0உ.) 7. கேடு. (பிங்கல. கூஅக0.) 8. சுயகா ரியம். அவன்பாடுபார்ப்பான். (வழக்.) 9. தகுதி. (உ-ம்.) “பகையாகும்பாடறியாதானையிரவு” (நான்மணி. டுகு.) 10. துயில். (உ-ம்.) “பாடின றிப்பசந்தகண்பைதல்பனிமல்கவாடுப” (கவி. கசு.) 11. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 12. பக்கம். (உ-ம்.) “கூட”பார். 13. படுக்கை. (உ-ம்.) “பண் னாளாயினும்பாடுகிடப்பே” (மணிமே. உதய அம்பல. கடுஅ.) 14. பெருமை. (உ-ம்.) “பாட் டின்றும்பாடெய்தும்பாட்டேயுள” (நான்மணி. கூஉ.) 15. முறைமை. (உ-ம்.) “பாடறிந்தொழும்பண்பினோ” (புறநா. ககௌ.) 16. வருத்தம். 17. வேலை. (வழக்.) ஐங்குறுதுற்றிலியலென்பர்.

பாடுகிடத்தல் — வரங்கிடத்தல். (உ-ம்.) “பாசண்டச்சாத்தற்குப்பாடுகிடந்தாளுக்கு” (சிலப். கதைத்திற. கடு.)

பாடுதல்—1. இராகம்பாடுதல். (திருவிளா. இசைவாது. சு.) 2. கவிசெய்தல். (திருவிளா. சங்கப்பலகை. க.) 3. வாசித்தல். (உ-ம்.) “பாடுத லெனினும்பாடல்எனினுமொக்கும்” (பிங்கல. உ0க0.)

பாடுநர்—புலவர். (உ-ம்.) “பாணர்பாடுநர் பரிசிலர்” (புறநா. ககடு)

பாடுவாள்—பாடுவிச்சி. (வழக்.)

பாடுவிச்சி—பாடன்மகள். (சூ. நிக. உ;சுரு.)

பாடை—1. ஆசந்தி. (உ-ம்.) “ஒவுநாளுணர் வழியுநாளுயிர்போகுநாளுயர்பாடைமேல்” (தே வார. திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி. கூ. சுந்தர.) 2. சொல்லு. (ஆ-நி. க0: க.) பதினெண்பா டைக்கும்பெயர். 3. பருத்தி. (வைத்தியபரி.) 4. வட்டத்திருப்பி. (தைல. தைலவ.)

பாடைதூலைத்தரன்—பாகல். (வைத்தியபரி.)

பாண்—1. இசைப்பாட்டு. (திருவிளா. விறகு விறற். அ.) 2. கள். (வைத்தியபரி.) 3. சாழ்ச்சி. (சிந்தா.) 4. பாணச்சாதி. (உ-ம்.) “பாணுவப்பப் பசிதீர்த்தனன்” (புறநா. உகக.) (திருக்கோ வையார். சுஅக.) 5. பாழ். (உ-ம்.) “திறந்த பாண்கோயிலெய்தி” (சேதுபு. வேதாள. கௌ.)

பாண்டம்—1. பாத்திரம், கொள்கலம். (சூ. நிக. எ; சுஎ.) 2. மட்கலம். (வழக்.)

பாண்டரங்கம்—திரிபுரதகந்ததிர் செல்லுங் காலையில் தேர்நடத்தியபிரமன் கலைமகள் பிரி வாற்றாது வருந்துதலைநோக்கி இறைவன் வெண்ணீரணிந்து அவன்முன்னின்றடிய ஆட்டம்; இஃது: ஆறங்கமுடையது. (உ-ம்.) “ஏறமர்கடவுண்மூவெயிலெய்வுழிச்.....படி நிலைதிரியாப்பாண்டரங்கம்மே” (கவி. க. உஉர.)

பாண்டரங்கன் — சிவன், பாண்டரங்கநட னத்தையுடையவன். (வழக்.)

பாண்டரம் — 1. செஞ்சுண்ணாம்பு. 2. மல் விகை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பாண்டல்—பாழ்த்துப்போனது. (வழக்.)

பாண்டவர்—பாண்டிபுத்திரர். (உ-ம்.) “பாண் டவர்கள்புரிந்ததவப்பயனுதியவதரித்து” (பார த. இராசசூய. க.)

பாண்டவேயன்—பாண்டி வமிசத்தான். (வழக்.)

பாண்டி—1. ஒருதேயம். (உ-ம்.) “பாண்டி நாடென்றபின்னர்” (திருவாத. திருவம்பல. சு.)

2. ஒரு விளையாட்டி. 3. பண்ணைக்குழிப் பலகை. (வழக்.) 4. மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

பாண்டிகன்—பள்ளியெழுச்சி பாடுவோன். பாண்டித்தியம்—கல்வியறிவின்றிற்ம். (வழக்.) துமக்கு எந்நூலிலேபாண்டித்திய முண்டு.

பாண்டிமண்டலம்—பாண்டியாண்டு. (உ-ம்.) “வளம்படியும்வயற்பாண்டிமண்டலத்துண்டு” (சேதுபு. நாட்டுச். சு.)

பாண்டியம் — 1. அறிவுடைமை. (வழக்.) 2. பாண்டியன்றேயம். (மருஉ.)

பாண்டியர்—புலிபழையவிராஜதானி — கொற்கைநகரம். (மணிமே)

பாண்டியன்—தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரிலொ ருவன். (உ-ம்.) “சேரன்”பார்.

பாண்டிரம்—ஆல். (வைத்தியபரி.)

பாண்டில் — 1. அகல். (சூ. நிக. எ; சுகூ.) 2. எருது. (உ-ம்.) “காலிரும்பகடுபோக்குந் கரும்பெரும்பாண்டிலிட்டம்” (பெரியபு. நாட்டு. உசு.) 3. கஞ்சதாளம், கைத்தாளம். (உ-ம்.)

“நண்ணுருக்குற்றவிளங்கடர்ப்பாண்டில்” (மலைபடு. ச.) 4. கட்டில். (பிங்கல. கசககூ.)

5. கண்ணாடி. (புறநா. மாலு.) 6. கண்ணி. (உ-ம்.) “கழற்பாண்டில்” (புறநா. கௌ.) 7. தேர்வட் டை. (உ-ம்.) “வையமும்பாண்டிலும்” (சிலப். ஊர்காண். சுசஅ.) 8. நரையெருது. (உ-ம்.)

“வாண்முகப்பாண்டில்” (சிறுபாணை. உசு0.) 9. பண்டி. (உ-ம்.) “மலகாயமென்னுஞ்சுத்தி

ஈப்பாண்டிலிறுமிறும்” (மறைசை. சுச.) 10. மூங்கில். 11. வட்டம். 12. வாகநம். 13. வாகை மரம். (10, 11-பிங்கல. எஅக.) (9, 12-வைத்தியபரி.)

பாண்டில்விளக்கு—கால்விளக்கு. (உ-ம்.) “பாண்டில்விளக்கிற்பருஉச்சுடரழல்” (நெடுநல். கஎடு.)

பாண்டிற்காள் — வட்டக்காசு. (ஐங்குறு நூறு.)

பாண்டிற்பொலங்கலம்—வட்டமாகச் செய்த பொன்னணி. (ஐங்குறு நூறு.)

பாண்டிரம்—ஆல். (வைத்தியபரி.)

பாண்டு—1. ஒரு நோய். (தைல. தைலவ.) 2. சிறுபூளை. (வைத்தியபரி.) 3. திருதராட்டிர னுக்குத்தம்பியும், ஐவர்களுக்குத்தந்தையுமான ஓராசன். (உ-ம்.) “பாண்டிபுத்திரர்க்கோறுமென்றருளிலாப்பாவியர்துணிந்தாரே” (பாரத. நச்சு.) 4. வெள்ளை. (உ-ம்.) “பாண்டிகம்பளந்துளக்கியதாத்தலின்” (மணிமே. பாத்திரமரபு. உக.) பாண்டுகம்—காமாலை. (வைத்தியநூல்களிற்காண்க.)

பாண்டுகம்பளம்—இந்திரன் ஆசனம். இதன் அசைவால் இந்திரன் உலகச்செய்திகளை அறிவானென்ப. (அபிதாநசி.)

பாண்டோம்—1. ஒரு நோய். 2. ஒரு மரம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பாண்டுரை—பாதிமரம். (வைத்தியபரி.)

பாண்டுரோகம்—பாண்டுவியாதி. (வழக்.)

பாண்டிலா—கறிப்புடோல். (வைத்தியபரி.)

பாண்டீர்—ஒருர். (உ-ம்.) “பாண்டீர்தன்னிலீண்டவிருந்தும்” (திருவாச. கீர்த்தித். எ0.)

பாண்டை—ஊழ்த்தநாற்றம். (வழக்.)

பாண்மகள் — பாடுவாள். (திருவிளை. இசைவாதுவெ. கூச.)

பாண்மகள் — பாணனாகியமகன். (உ-ம்.) “நைவளம்பழுவியநயந்தெரிபாலை-கைவல்பாண்மகன்கடனறியுங்க” (சிறுபாண. கூஎ.)

பாணச்சி—பாணத்தி. (வழக்.)

பாணத்தி—பாணப்பெண். (வழக்.)

பாணம் — 1. அம்பு. (சூ. நிக. எ: டு.) 2. திப்பிலி. (உ-ம்.) “பாணந்தன்மூலம்” (தைல. தைலவ. கச.) 3. நாடகவகைபத்தினென்று. 4. பட்டு. (சூ. நிக. கக: ணகரவெ. சு.) 5. மழைவண்ணக்குறிஞ்சி. (சூ. நிக. ச: உக.)

பாணம்பழை—வண்ணக்குறிஞ்சா. (வைத்தியபரி.)

பாணர்—1. தையற்காரர். (வழக்.) 2. பாடுவோர். (பிங்கல. அகடு.) 3. வைசியன்பிராமணப் பெண்ணைப்புணரப்பிறந்தவர். (அபிதாநசி.)

பாணல்—வெற்றிலை. (வைத்தியபரி.)

பாணலிங்கம்—பாணனென்னுமொரு அன்புலே பூசிக்கப்பட்டலிங்கம்; இது: கண்டநதியிலெடுக்கப்படும். (சைவப்பி. கக.)

பாணன் — 1. ஒரு சாதியான், யாழ்வாசிடதலையுடையவன். (ஐங்குறு நூறு.) 2. காட்டாணக்கு. (வைத்தியபரி.) 3. பலியின்புத்திரன். (மணிமே.) 4. பாழாகியவன். (உ-ம்.) “ஓர்பார்ப்பெண்ப்-பாணனேன்” (திருவாச. திருச்சத. சுச.) [அம்பலவாணன், மன்றவாணன், குன்றவாணன் என்பவற்றில் வாழ்நன் என்பது வாணனென நின்றும்போல பாழ்நன் என்றது பாணன் என நின்றது.]

பாணு—பருத்தசட்டி. (வழக்.)

பாணுத்தடி—சிலம்பச்சம்பு. (வழக்.)

பாணி — 1. அழகு. 2. அன்பு. 3. இசை. 4. இடுதலும் ஏற்றலுஞ்செய்வதாய்க் கையிடத்தள்ள இந்திரியம். (நாநாடி.) 5. இலைச்சாறு. 6. உள். 7. ஊரூழ் சோலை. 8. ஒசை. (உ-ம்.) “சுர்ந்தண்முழுவின் பாணித்தும்ப” (புறநா. ககசு) 9. கரண்டகபாடணம். 10. கள். 11. காடு. 12. காலம். 13. கூத்து. (பிங்கல. கசசச.) 14. கை. (உ-ம்.) “பாலலோசநவாலபோசநபாலமா னுறுபாணியாய்” (ஏகாதசி. உருக்கு. சுச.) 15. சருக்கரை. 16. சொல். (பிங்கல. உ00உ.) 17. தாமதம். (சிந்தா. விமலை. சக.) 18. தாளம். (உ-ம்.) “மண்ணமைமுழுவின் பண்ணமைசீறியா - மொண்ணுதல்விறலியர்பாணி துங்க” (பொருந. கக0.) 19. தெரிநிலைப்பகுதி. 20. நாடு. 21. நீர். (உ-ம்.) “வழுதுணங்காயநனைபாணியிலிங்கமீதுவாரந்து” (சிவரக. அபுத்திபூ. உடு.) 22. பலபண்டம். 23. பழச்சாறு. 24. பற்று. 25. பாட்டு. (உ-ம்.) “மாயோன்பாணியும்” (சிலப். கடலாடு. கூடு.) 26. வாச்சியப்பொது. இன்னும்வைத்தியபரிபாடையிற்கும்புக்குங்குறுவர். (2, 3-பிங்கல. கூஅகஉ.) (5, 9, 10, 15, 23-வைத்தியபரிபா.) (6, 7, 8, 11, 12, 14, 20, 21, 22, 24-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. கச.) பாணிக்கிரகணம் — கைப்பற்றல், மணச்சடங்கு. (பராசர. மி. க0.)

பாணிரம்—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

பாணித்தல் — 1. பாவித்தல். (வழக்.) 2. பொழுதுநீட்டித்தல். (உ-ம்.) “பரமருன்னிடத்தருள்சுரந்திவுநீபாணித்தல்பயனன்றால்” (சிவரக. தேவிமேருக. உஉ.) 3. மதித்தல். (உ-ம்.) “பராசரன்மலைகேட்டப்பான்மைபாணிப்ப” (சேதுபு. இராமதீர். அக.)

பாணிதம் — கருப்பஞ்சாறு. 2. கற்கண்ட. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பாணிநீ—ஒரு சமஸ்கிருத இலக்கணநூலாசிரியன். (உ-ம்.) “வடமொழியைப்பாணிநிக்கு வகுத்தருளி” (அபிதாநகோ.)

பாணிநீயம்—ஒரு வடமொழி இலக்கணம். பாணிநிமூலவரம்செய்யப்பட்டது. (அபிதாநகோச.)

பாணிப்பல்லி—வலம்புரிக்கொடி. (வைத்தியபரி.)

பாணிப்பு—பாணித்தல். பு-தொழிழம்பெயர்விகுதி.

பாணிப்பு—இலுப்பைப்பு. (வைத்தியபரி.)

பாணிமுகம்—கைமுகம்; அது: சுட்டுவிரலும் பெருவிரலும்நீங்கின இடம். (சிந்தா.)

பாணியம்—வலம்புரிக்கொட்டை. (வைத்தியபரி.)

பாணிநகம்—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

பாத்தகம்—பேராழுட்டி. (வைத்தியபரி.)

பாத்தம்—மருது. (வைத்தியபரி.)

பாத்தல் — 1 கொடுத்தல். 2. பங்கிடுதல். (உ-ம்.) “பாத்துண்” (வன். உக.)

பாத்தி—1. சிறுசெய். 2. பங்கு. 3. பாய்ச்சுநீரொருபாலுஞ்செல்லாது நிற்கக்கட்டுஞ் சிறுவரம்புகளையுடைய பள்ளம். (உ-ம்.) “பாத்திபடுவன்னிப்படுகுழியில்வந்திடலால்” (கந்தபு. வள்ளி.சஉ.) 4. வீடு. (1,2,4-பிங்கல.நஅகரு.)

பாத்திப்படுத்தல்—வளருநிலத்திலே நிலைபெறச்செய்தல். (உ-ம்.) “பகைவரைப்பாத்திப்படுப்பதோராம” (வன். சசுரு.)

பாத்திபம்—புறமுட்டி. (வைத்தியபரி.)

பாத்தியத்தன்—பாத்தியன். (வழக்.)

பாத்தியத்தீரவியங்கன்—வெண்கடுகு, இலாமிச்சம்பேர், சந்தநம், அறுகு என்னுந் நான்குமாம். (சைவவி. கூஎ.)

பாத்தியம்—1. உரிமை. 2. சம்பந்தம்.

3. பகுக்கப்பட்டது. பாத்து-பகுப்பு. 4. பாதமலம் பக்கொடுக்குநீர். (உ-ம்.) “பார்த்திவன் றனைப்பார்த்தவன்பாத்தியமுதலாஞ்சீர்த்தநல்லுபசாரமுன்செய்தபின்” (சேதுபு. விதாம. ௧௨௬.) 5. பிணை. (2, 5-வழக்.)

பாத்தியல் — தண்ணீர்விட்டான். (வைத்தியபரி.)

பாத்தியன்—1. உரியவன். 2. பிணைதாரன். (1, 2-வழக்.)

பாத்திரச்சுரை—ஒரு சுரை. (வழக்.)

பாத்திரம் — 1. இரப்போர்கலம். (உ-ம்.) “பங்கயன்றலையாற்செய்தபாத்திரங்கையிலேந்தம்” (சேதுபு. இராமநாத. எ0.) 2. உண்கலமுதலியகலங்கள். (வழக்.) 3. சற்பாத்திரம். (உ-ம்.) “தரிக்கவினிப்பாத்திராபாத்திர

ரத்தாநாவோ-டுரைப்பாமதாதாவையும்; (சைவச. பொது. சகஎ.) [பா-பாவக்கடலினமுந்தினோர். திரம்-சுவனது திருவடிபாகிய கரையிலிருத்துவோன்.] 4. தகுதி. (உ-ம்.) “உன்னரும்பாதபூசைக்குரியபாத்திரமானேன்” (சிவரக. மாநத. கக.)

பாத்திரவதம்—சருங்காலி. (வைத்தியபரி.)

பாத்திரவான்— } தகுதியோன். (வழக்.)

பாத்திரன்— }

பாத்து—1. கஞ்சி. 2. சோறு. (உ-ம்.) “அட்டேயிட்டுண்பாத்துவைத்தியமாக” (சிவரக. அபுத்திபு. உரு.) 3. பகுத்திடல். (1,3-சூ.நிக. கக: தகரவெ. கக.)

பாத்துதல்—பங்கிடுதல். (உ-ம்.) “பாத்துண்ணுந்-தன்மையிலாளரயலிருப்பும்” (திரிகடு.க0)

பாத்துற்றன்—பிரிவுற்றன். (கலி. ககக. உரை.)

பாத்தமகற்பம் — பதுமகற்பம். (கோயிப்பு. இரணிய. கூக. உரை.)

பாத்தம்—பாத்தமகற்பம். (உ-ம்.) “பான்மை தருங்கற்பமிதுபாத்தமமெனும்பரிசுணர்ந்து” (கோயிப்பு. இரணிய. கூக.)

பாதக்காப்பு—செருப்பு. (சூ. நிக. எ: சுகூ.) பாதங்காப்பு என்றுங்கூறுவர்.)

பாதகடகம்—பாடகம். (சூ. நிக. எ: உசு.)

பாதகம்—1. தடுப்பது. (சைவப்பி. உ.) 2. துரோகம். (வழக்.)

பாதகன்—துரோகி. (வழக்.)

பாதகாணிகை—பாதத்தினடியில்வைத்து வணங்கப்பெறுந்தக்கிணை. (வழக்.)

பாதகி—துரோகி. (உ-ம்.) “பாதகியினை மாற்றம்பகர்தலும்” (கந்தபு. மகாகா. உசு.)

பாதகிண்கிணி — தூபுரம். (பிங்கல. நிக. ககஅஉ.)

பாதகுறடு—பாதுகை. (வழக்.)

பாதசீசநி—வாக்குத்தாநத்துச்சரி. (விதாந.)

பாதசீசாயை — மிதித்தவடிநிழல். (வருஷாதினூல்பார்.)

பாதசீசிலை—தூண்டாங்குமடிக்கல். (இராமா. மயேந்திர. உக.)

பாதசத்துவரம்—1. அரசமரம். 2. ஆலங்கட்டி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பாதசத்துவம்—அரசு. (வைத்தியபரி.)

பாதசரம்—ஒரு காலணி. (வழக்.)

பாதசன்—நான்காம்வருணன். (உ-ம்.) “பாதசன்கலியிற்பாங்காம்” (ஆசௌ. கஅ.)

பாதசாரம்—கிரகமன்றன்றுநிற்றொழி.

பாதசாலம்—காலணிப்பொது. (சூ. நிக. எ: உசு.)

பாதஞ்சலம் — இயமநியமரதி அட்டாங்க யோகத்தால் மனோநிச்சலசித்தியாமென்று சொல்லுமொரு சாத்திரம்; இது: பதஞ்சலிபகவான் சொன்னது. (சி. சி. உ: எக. மறை.)

பாதஞ்சலர்—உயிர் ஆகாஃம்போல அருவாய் அவிக்காரியாய் நிற்குமென்பவர். (சி. சி. ச: கக: நிரம்ப.)

பாதஞ்சலிகர் — பாதஞ்சலநெறிநிற்போர். (த. நி. போ. கசு.)

பாதஞ்சலியம்—பதஞ்சலி செய்த தூல். (வழக்.)

பாதகீட்சை — பாதமுத்திரைகொடுத்தல்; இது: தீட்சைவகையினொன்று. (வழக்.)

பாதநீதனம்—தொழுவம். (உ-ம்.) வந்துழிக்கு காண்க.

பாதநம்—1. இழிதல். 2. தூக்கத்தாற்றலை சாய்த்தல். 3. விழுதல். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பாதபம்—மரம். (உ-ம்.) “ஒளிகூர்ப்பனை யுடைப்பாதபங்களுமே” (பாரத. அருச்சுநன் தவ. ஞசு.) [பாதவத்திற்குள்ள பொருள்கள். இதற்கும்வரும்.] காலானைக்கி ரகிப்பது.

பாதபரிசம்—சீதரங்கபாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

பாதம் — 1. இராசு. (உ-ம்.) வந்துழிக்கு காண்க. 2. ஜந்தாம் ஆரம்மாதத்திற் கருவழி தல். (ஆசௌ.) 3. கால்; இது: கருமேந்திரிய மைந்தினொன்றுமாம். (உ-ம்.) “அவர்பாதம் வணங்கினற்கு” (ம-தி. கஸ0) 4. காற்பங்கு. (உ-ம்.) “செய்கசெயுமாலுதாற்றெட்டினற்பாதி யுதச்-செய்ய ஸுமாம்பாதத்துஞ்செய்” (சைவச. பொது. கசச.) 5. சரியைமுதலிய நாலுநிலைக் கும் பொதுப் பெயர். (சிவஞானபேர. சிறப்புப்.) 6. செய்யுட்களினடி. (யாப். காரி கை. செய். அ) 7. தடை. (சைவப்பி. உரு.) 8. நீர். (உ-ம்.) “உறுபோரஞ்சிப் பாதத்தில்வீழ் வரோ” (பாரத. பதினெட். ககச.) 9. பாகம், பங்கு. 10. பூரட்டாதி. (உ-ம்.) “பாதம்புனல் பதத்தின்” (விதாந. குண. உசு.) 11. வட்டத் தின்னாக்கொண்ட. 12. வியதிபாதம். (உ-ம்.) “குலமதிபரிவிட்கம்பப்பாசமரவுகண்டம்” (விதா ந. பஞ்சா. உஅ.) 13. விழுதல். (சிவஞானசி. அ: உக)

பாதாசம்—சுத்தசெய்தரசம். (வைத்தியபரி.)

பாதாட்சை—பாதகை. (வழக்.)

பாதரதம்—பாதரசம். (வழக்.)

பாதரம்—மலையத்தி. (வைத்தியபரி.)

பாதரோகணம்—அரசமரம். (வைத்தியபரி.)

பாதலத்தம்பி—நிலக்காளான். (தைல. தை லவ. எஉ.)

பாதலம்—1. சூரியனிற்சூரியராசிக்கு நாலா மிராசி. (சோதிட.) 2. பாதாளம். (பாரத. இராயசூய. உச.)

பாதலம்—மரம். (சூ. நிக. ச: சச.) 2. மலை. (சூ. நிக. ரு: கக.)

பாதளம்—பாதலம். (வழக்.)

பாதாதி—பதாதி. (வழக்.)

பாதாதிகேசம் — பாதந்தொட்டுக்கேசபரி யந்தமாகக் கலிவெண்பாவாற்பாடுவது. (இலக் கணவி. அகரு. உரை.)

பாதார்த்தம்—எட்டிலொன்று. பாதம்—கால். அர்த்தம்—பாதி.

பாதாளங்கனகை—சீமூலகநகி. (வழக்.)

பாதாளகிரகணம்—காணக்கிரகணம். (வழக்.)

பாதாளம் — 1. சீமூலகம். 2. சூரியனிற்சூ யிராசிக்கு நாலாமிராசி. 3. நாகம். (சூ. நிக. ரு: ச.)

பாதாளமூலம்—1. ஆடுகின்னுப்பாளை. 2. கறையான். 3. கோரைக்கிழங்கு. 4. சிறுநெ ருஞ்சில். 5. சீந்திற்கொடி. (1, 2, 3, 4, 5-வைத்தியபரி.)

பாதாளமூலி — 1. நெருஞ்சில். 2. பாதாள மூலியென்னுமொருவகைச்செடி. (உ-ம்.) “பா தாளமூலிபடருமே” (நல்வழி. உக.) 3. புழுக் கொல்லி. (1, 3-வைத்தியபரி.)

பாதாளயோகம்—சுக்கிரன்வியாழத்திலிருக் கப் பன்னிரண்டுக்குடையவன் உச்சனாகிப் பாக்கியாதிபதியுடன்கூடரின்றார் பிரதானயோ கமாம்; இஃது: ஜம்புத்தேழுமையுக்குமேற் பன் னிரண்டுவருடம் நல்லயோகமென்பர். (சோதி டக்கட.)

பாதாளவஞ்சநம் — பூமிக்குட்பொருளைத் தெரியக்காட்டும் மை. (வழக்.)

பாதாளவிலாசநிகள் — பாதாளத்திலிருக் கும் எட்டிலட்சக்கநிகள். (த. நி. போ. கஉக.)

பாதி—1. அரை. (உ-ம்.) “பாதியிரவின்னில்” (சிவரக. அபுத்திபூ. கக.) 2. துண்டு. (உ-ம்.) “முறிப்பாதி” (அரிச்ச. மயாந. சக.) 3. பங்கு. (பிங்ஸ. உஉச0.) 4. பாதியாயிருக்கிறவன். (உ-ம்.) “மடந்தைபாதியே” (திருவாச. அருட். க.) பாதிக்கப்படுதல்—கெடுக்கப்படுதல். (சி. சி. அள. க. சிவாக்.)

பாதிதூதல் — 1. பங்கிதல். (உ-ம்.) “கண் டோர்யார்க்கும்பாதிமுரவோர்போல்” (கோ யிற்பு. பசஞ்சலி. அஉ.) 2. பாதிடு, செறித்தல். பாதித்தல்—கூறுசெய்தல். (சி. சி. உ: அள. சிவாக்.)

பாதிநம்—தடுக்கப்பட்டது. (சைவப்பி. உ0.)

பாதிரம்—1. மலையாத்தி. 2. மூங்கில். (1, 2-வைத்தியபரி.)

பாதிரி-1. கிறீஸ்தவகுரு. ஒருகுழுஉக்குறி.
2. பாதிரிமரம். (உ-ம்.) "பலாமாவைப்பாதிரி
யைப்பார்" (ஒளவைபாடல்.) 3. மூங்கில். (கு.
நிக. ச. கக.)

பாதிர்க்கூட்டம்--பாதிரிவேர், வில்வவேர்,
குமிழவேர், தழுதாழைவேர். (உ-ம்.) "இருசீர
கம்"பார்.

பாதிரியம்--ஒருநோய். (உ-ம்.) "இருநெரி
யின்றெறிப்பு"பார். [அது செவிடுபோலும்.]

பாதிரு-1. காத்தல். 2. செறித்தல். (கு. நிக.
க. கக.) 3. பருத்திடல். (உ-ம்.) "தந்துநிறை
பாதிண்டாண்டுகொடையென" (தொல்.
பொரு. நுஅ.)

பாதுகம் - 1. தொடுதோல், செருப்பு. 2.
பாதுகை. (இராமா. கிளைகண்டுநீங்குப. கச0.)

பாதுகாசித்தி--அந்தரத்தில்நடத்தல். [நீர்
மேல் மிதியடியில் நடத்தல் என்பர்.] (உ-ம்.)
வந்துழிக்காண்க.

பாதுகாத்தல்--காத்தல். (கு. நிக. க. கக.)

பாதுகாப்பு--பாதுகாத்தல். (வழக்.)

பாதுகாவல்--பாதுகாத்தல். (வழக்.)

பாதுகை--1. அறுபத்துநாலுகலைகளிலொ
ன்று; அது: செருப்பைத்தொட்டு நினைக்கில்
நினைத்த இடத்திற்சேர்ப்பது. (சௌந். ௩௦.
உரை.) 2. சிறுசெருப்படை. (தைவ. தைவவ.
ககரு.) 3. மிதியடி. (உ-ம்.) "பாதபங்கயமுப
ரிடப்பாதுகைசூட" (திருவினை. எல்லாம். சு.)

பாதேந்திரியம்--கமநாதிகிரியைகளைச் செ
ய்யுமிந்திரியம். (வாசுதே.)

பாதை - 1. தடை. (சைவப்பி.) 2. மரக்
கலம். (கு. நிக. எ. நிக.) 3. வழி (சிவரக. தே
வர்முறை. உ0.)

பாதைக்குலை--பாகல். (வைத்தியபரி.)

பாதோசம்--தாமரை. (வைத்தியபரி.)

பாதோத்தூதம் - மலயுத்தத்திற்குரிய எண்
வகைக் கண்ணங்களுளொன்று; அது: காலினாற்
றுக்கு யெறிவது. (கூர்மபு. தமோ. கக. உரை.)

பாதோதம்--தாமரை. (வைத்தியபரி.)

பாந்தநம்--அரவு. (வைத்தியபரி.)

பாந்தம்-1. ஒழுங்கு. (வழக்.) 2. பகரவீறு.
(உ-ம்.) "பாந்தரு-செலவொடுவரவும்" (நன்.
கசரு.)

பாந்தல்--பதுங்கல். (கு. நிக. க. கக.)

பாந்தவம்--பாந்தவியம். (வழக்.)

பாந்தவியம்--பந்துத்துவம். (வழக்.)

பாந்தள் - 1. பாம்பு. (உ-ம்.) "பஹலைப்
பாந்தளேந்தி" (இராமா. காரகால. உ.) 2.
பெரும்பாம்பு. (உ-ம்.) "பழுவும்பாந்தளும்"
(கு-பா. உருக.)

பாந்தன்--வழிச்செல்வோன். (உ-ம்.) "அப
ராதர்பாந்தராகி" (இரகு. திக்கு. உஉ.)

பாந்து - 1. அலை. (வழக்.) 2. தெரிநிலை
வினைப்பகுதி.

பாந்துதல்--பதுங்குதல். (வழக்.)

பாநகம்-பருகுதற்குரியஒருவகைநீர். (வழக்.)

பாநசியர்--மடையர். (கு. நிக. உ. கௌ.)

பாநபாத்திரம்-1 அறுபத்துநாலு கலைகளி
லொன்று; அஃது: ஒருகரத்தில் நினைத்தபாந
மெல்லாந்தருவது. (சௌந். ௩௦. உரை.) 2.
குடிக்கும்பாத்திரம்.

பாநம்-1. அமுதம். (உ-ம்.) "பம்பல்"பார்.
2. கள். (கு. நிக. சு. க௦.) 3. குடித்தல் (உ-ம்.)
"நாதன்பூசனையமிர்தபாநம்போலும்" (சிவரக.
பாக்கி. கக.)

பாநி--பருகுவோன். (வழக்.)

பாநிக்குந்சி--சீரக்காரம். (வைத்தியபரி.)

பாநியம்-1. பாநியம். (உ-ம்.) "அந்நாதிபா
நியாந்தம்" (சைவச. பொது. சசஅ.) 2. பாற்
சோறு. (உ-ம்.) "தீவினைப்பயனாவாளராப்
பருகுபாநியம்போல்" (மதுரைப்பதிற்று. சுஅ.)

பாநியவல்லி--வலம்புரிக்கெடி. (வைத்திய
பரிபா.)

பாநியாமலகம்--நெல்லியினோர் பேதம்.
(வழக்குப்போலும்.)

பாநியம்-1. ஏலம், சந்தநம், பச்சைக்கர்ப்
பூரம், பாதிரிப்பூ, செங்கழுநீர்ப்பூ என்பவைக
ளிடப்பெற்றசலம். (சைவவி.) 2. நீர். (உ-ம்.)
"பாநான்பூமியாதாரமினபாநியமேலவையலூர்"
(திருப்பு. கஉக.) 3. பருகுவன்.

பாநு-1. ஒளி. 2. சிற்புதான்முட்பத்திராண்டி
னென்று. (பொருட். நிகண்டு.) 3. சூரியன்.
(உ-ம்.) "பாநுவுங்கடலிற்புக்கான்" (அரிச்ச.
மயாந. க.) 4. தக்கன்மகள். (அபிதாநசிங்.)

பாநுகம்பன்--ஆயிரமுகமும் ஈராயிரங்கை
களுமுடையவனுப் தூற்றைம்பது கணவீரர்க்
கதிபனுய்ச் சிவசந்நிதியிற் சங்கவாத்தியமுழக்
குஞ் செல்வத்தைப்பெற்றவன். (கூர்மபு. திருக்
கல். நுரு. உரை.)

பாநுபலை--வாழை. (வைத்தியபரி.)

பாநுமதி--விக்கிரமார்க்கன்மனைவி. அவன்
சரித்திரத்திற் காண்க.

பாநுமாநு - ருபதன்மாத்திராதத்துவத்தி
ருக்குமோரு ருத்திரன். (வி-ணி. உஎஉ.)

பாநுமைந்தன் - 1. கன்னன். 2. சநி.
3. சுக்கிரீவன். 4. நமன். இந்நாலுவருஞ் சூரிய
னுக்குப் பிறந்தவர்கள்.

பாப்பாச்சி—ஒருவகைத்தொடுதோல். (வழக்.)
 பாப்பாயம்—கோட்டம். (வைத்தியபரி.)
 பாப்பாரநாகம்—பறைநாகம். (வழக்.)
 பாப்பு—பிராமணசாதி. (வழக்.)
 பாப்புப்புகை—கருடன். (பரிபாடல்.)
 பாபக்கினம்—என். (வைத்தியபரி.)
 பாபக்கிரகம்—அசுபக்கிரகம்; அவை; ஆதித்தனும், அபரபக்கச்சந்திரனும், இராகு வும், கேதுவும், சரியும், செவ்வாயும், ஆதித்த னுடன் கூடிரின்றபுதனுமாம். (விதானமானமா. மரபிய. உ.)

பாபகரை—ஒரு நதி. (வி-ணி. உரு.)
 பாபத்தி—வேட்டை. (சூ. நிக. க: கரு.)
 பாபத்து—விஷயக்குறிப்பு. [அரபி.]
 பாபநட்சத்திரம் — சுககாரியங்கள்செய்ய லாகாத நட்சத்திரங்கள்; அவை: திருவாதிரை, கேட்டை, ஆயிலியம், பரணி, கார்த்திகை, பூரம், பூரட்டாசியென்பன. (விதான. பஞ்சாங்க. கசு. முதம்.)

பாபம்—பாவம். (உ-ம்.) “பழி”பார்.
 பாபமூர்த்திகள்—வேடர். (சூ. நிக. உ: சுஅ.)
 பாபராசி—அசுபராசி; அவை: மேடம், சிங் கம், விருச்சிகம், மகரம், சும்பம் என்பன. (விதானமலை. பஞ்சாங்கம். கசு.)

பாபரோகம்—ஊழல்கருநோய். (வழக்.)
 பாபி—பாவி. (வழக்.)
 பாபிட்டன்—பாவஞ்செய்வோன். (வழக்.)
 பாபிட்டை—பாவஞ்செய்பவன். (வழக்.)
 பாபு—மேன்மைப்பொருளில்லருமோர் பட் டப்பெயர். [தெலுகு.]

பாபை—ஒருநதி. (வி-ணி. உரு.)
 பாம்பரணை—ஒரணை. (வழக்.)
 பாம்பாட்டி—அந்தணன் சூத்திரகன்னி யைப்புணரப் பிறந்தவன். (அபிதானசிங்.)
 பாம்பாட்டிச்சித்திரீ—ஒரு சித்திரீ. (அபி தானகோ.)

பாம்பினச்சுப்பல்—இதற்குத்தட்டமென் றுபெயர். (சூ. நிக. க: சுஅ.) இந்தப்பல் காளி, காளாத்திரி, இயமன், இயமதுதியென நால்கு வகைப்படும்.

பாம்பு—1. அரவு. (உ-ம்.) “பருந்தின்சிறை நிழலுற்றதுபாம்பின்கணம்” (சிவரக. ஹைமிச. கரு.) 2. ஆயிலியம். (உ-ம்.) “ஐம்பாணமுறைப் பதிற்பாம்பொடரணமுதாம்” (விதான. குண குண. உசு.) 3. கரை. (சூ. நிக. க: மகரவெ: கசு.) 4. சர்ப்பமுகூர்த்தம். (உ-ம்.) “அரண்பாம்பு துடம்” (விதான. குண. எக.) 5. நாகப்பூச்சி.

பாம்புக்கண்ணி — சங்கங்குப்பி. (தைல. தைலவ. கசு.)

பாம்புக்கல்—பாம்பின்விட்டந்தையிழுக்குங் கல். (வழக்.)

பாம்புக்குத்தச்சின்—கறையான். (மயூரகிரிக் கோவையிலறிக.)

பாம்புகொல்லி—ஒருபூண்டு. (வைத்தியபரி.)
 பாம்புணிக்ருங்கல்—விட்டந்தைப் பேருக்கு மொருவகைக்கல். (தொல். சொல். கரு. சேநா.)

பாம்புமோசிகை — ஒரு பூண்டு. (வைத் தியபரி.)

பாம்புரி — 1. அகழி. (சூ. நிக. ரு: சசு.)
 2. ஒருமலிவறுப்பு; அதி: கீழேபுறப்பட்டபடுத் தது. (உ-ம்.) “தாமரைப்பன்மலர்க்கிடங்குமுழ பசும்பொற்பாம்புரிக்கன்னிமுதேயில்” (சிற. பது. அரு.) 3. பாம்புச்சட்டை. உரி-தோல்.

பாம்புவிரல்—நவிரல். (வழக்.)
 பாமக்கிரம்—கந்தகம். (வைத்தியபரி.)
 பாமகன்—சரிச்சுவதி. (உ-ம்.) “பண்ணொன் பூசைசெய்தபாமகன்போலுநீயே” (ஞாநவா. லீலை. எசு.)

பாமதம்—வாழ்வுநவை. (வைத்தியபரி.)
 பாமம்—1. ஒளி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. (சூ. நிக. அ: உஉ-ல்.) வாமமன்றோர். 2. பரப்பு. (உ-ம்.) “பாமமாகடல்கிடங்காக” (இராமா. அரபிய. எ.)

பாமரம்—அறிவின்மை. (உ-ம்.) “பாமரமட வாரின்னொன்பகருகம்மைபுகாமல்” (சிவரக. வில்வலன். கசு.)

பாமரர் — அறிவீகர். (திருக்குற்றல. மந்த மாருசு. கசு.)

பாமரன்—அறிவீகன். (உ-ம்.) “பாமரனுக் கிதிற்புத்திவாரா” (சிவரக. சிவமண்டிவநபால சஉ.)

பாமன்—சூரியன். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.
 பாமா—சிரங்கு. (சிவரக. கரு.)

பாமாரி—கந்தகம். (வைத்தியபரி.)

பாமரி—பெண். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பாமை—1. சிரங்கு. (தைல. தைலவ. எக.)

2. விரணம். (தைல. தைலவ. கசு.)

பாய் — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “பாயொளிப்பரிதியும்” (கடம்பு. தக்கன்வேன். சஉ.) 2. படுக்கும்பாய். (உ-ம்.) “பாயாருசீயுமல் லாற்பின்னையேதுநட்பாமுடலே” (பட்டணத் தடி. பா.) 3. பரப்பு. முதனிலத்தொழிற் பெ யர். (பிங்கல. உஉசஅ.)

பாய்க்கோரை—ஒரு புல். (வழக்.)

பாய்ச்சல்—பாய்தல். (வழக்.)

பாய்ச்சி—பாய்ச்சிக்கை. (வழக்.)

பாய்ச்சிக்கை — சொக்கட்டான்முதலிய வற்றின் கவறு. (வழக்.)

பாய்ச்சு—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (பிறவினைப்பகுதி.)

பாய்ச்சுதல்—1. உட்செலுத்துதல். (வழக்.)
2. பாயச்செய்தல். (1, 2-பிறவினைத்தொழிற் பெயர்.)

பாய்ச்சுவலை—ஒரு வலை. (வழக்.)

பாய்த்தல்—பாயச்செய்தல். (பிறவினைத் தொழிற் பெயர்.)

பாய்த்தி—பாய்ச்சி. (உ-ம்.) “தேன்பாய்த்தி நிரம்பிய” (திருவாச. திருவண். ககங்.)

பாய்த்து—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பாய்ச்சல். (உ-ம்.) “தவளோப்பாய்த்து” (நன். ௪௮.)

பாய்த்துதல்—பாய்ச்சுதல். (வழக்.)

பாய்தல்—1. குத்தியிருவுதல். (உ-ம்.) “அழகக் கையாநெஞ்சுருகமும்மலங்கன்பாயும்” (திருவாச. திருத்தசா. எ.) 2. தாண்டல். (பிங்கல. உக௮௬.) 3. நீர்முதலியபாய்தல். (உ-ம்.) “உதிரம்பாய” அரிச்ச. மயா. உ.) 4. பரத்தல். (பரிபாடல்.) 5. முட்டல். (வழக்.) கடாக்கன்பாய்கின்றன.

பாய்த்தேன—பாய்த்ததாக. (பத்துப்பாட்டு.)

பாய்பு—பாய்ந்து. (பரிபாடல்.)

பாய்மரம்—கப்பலிற் பாய்தூக்குமரம். (உ-ம்.)

“பாய்மரக்கொடிபோல்” (மதுரைநகராதி.)

பாய்மா—1. குதிரை. (புறப். மலை.) 2. புலி. (1, 2-சூ. நிக. கக: நகரவெ. கச.)

பாய்வி—பசளை. (வைத்தியபரி.)

பாய்—பரப்பிய. (சிந்தா.)

பாயசம்—1. பரமாந்தம். (பாலபாட.) 2. பால்.

3. பாற்சோற்றிச்செடி. (2, 3-வைத்தியபரி.)

பாயசாந்நம்—வேண்டிய அரிசியும் அதிற் பாறிகொண்ட பயற்றம்பருப்பும் அரிசியின் இருமடங்கேனும் மும்மடங்கேனும் நான்மடங்கேனும்பாலுங்குட்டிப்பாகம்பண்ணப்பட்டது. (சைவச. பொது. இசச. உரை.)

பாயம்—1. நீர். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. புணர்ச்சியைக்கருதுங்கருத்து. (உ-ம்.) “சுரஞ்சேருடிப்பவிரும்பல்குட்டிப்பன் மயிர்ப்பிணைவோடுபாயம்போகாது” (பெரும்பா. ௧௪௨.) 3. மந்ததுக்குவிருப்பமானவை. (உ-ம்.) “பாயம்பாடி” (சு-பா. இ௮.)

பாயரங்கம்—பகிரங்கம். (த.நி.பொ.கசுரு.)

பாயல்—1. துயில். (உ-ம்.) “பாயல்பெறே என்படர்கூர்ந்து” (கலி. ௧௭.) 2. மக்கட்படுக்கை. (உ-ம்.) “பந்நகாதிப்பாயலோ” (பாரத. கிருட்டி. ௮௦.)

பாயலுணர்ந்தி—எழுப்பி. (ஐங்குறுநூறு.)

பாயிரம்—முகவுரை, வரலாறு. (நன். பொது. க. உரை.)

பாயிருக்கை—பரந்தவிருப்பு. (உ-ம்.) “இருந்துபுறஞ்சுற்றியபெரும்பாயிருக்கையும்” (சீலப். இந்திரவி. இசு.)

பாயினர்—பரந்தார். (புறப். மலை.)

பாயு—குதம்; இது: மலசலாதிக்களை வெளியே தள்ளுவது. (நாளுசீ.) கன்மேந்திரியமைத்தனனென்று. (ஞானமி.)

பாயுடையவர்—சமணர். (உ-ம்.) “பாயுடையவர்விடவிடநாகப்படிவுகொண்சிசரன்” (திருவிளை. நாக. ௮.)

பாயுரு—பாயு.

பாரீ—1. உரோகிணிநான். (திவாகர. முதலா.) 2. தேர்ப்பலகைப்பரப்பு. (உ-ம்.) “கால்பார்கோத்துஞாலத்தியங்கும்” (புறநா. க௮௫.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. பாரை. (உ-ம்.) “பார்முதிர் பனிக்கடல்கலங்கவுள்புக்கு” (திருமுரு. சரு) 5. பூமி. (உ-ம்.) “பாரிடந்தெடுத்த மாவனையபாழியாய்” (இராமா. கவந்த. உக.) 6. வண்டிப்பார். (வழக்.) 7. வன்னிலம். (உ-ம்.) “கரவென்னும், பார்தாக்கப்பக்குவிடும்” (வன். ௧௦௬௮.)

பாரீக்கவம்—உப்புராணம் பதினெட்டினென்று. (வழக்.)

பாரீக்கவன்—சுக்கிரன். (உ-ம்.) “பாரீக்கவனென்னுமாசான்” (கந்தபு. கந்தவிரத. இ.)

பாரீக்கவி—1. சிறுதேக்கு. 2. வெள்ளறுகு (1, 2-மலையக.)

பாரீகல்பத்தியம்—இரவினிகழும்பதினொர முகூர்த்தம். (விதாந.குணகுண. எக. உரை.)

பாரீகட்டம்—வண்டியச்சின் மேவிசெட்டம். (வழக்.)

பாரீசு—பாரசீகம். பாரிசுதேசமென்பர்.

பாரீத்தல்—1. ஆராய்தல். 2. நோக்குதல். 3. வணங்கல். (சூ. நிக. க: கக.) 4. விசாரித்தல். (உ-ம்.) “பார்த்திடினருளேயெல்லாம்” (சி. சி. க. ௧௭.) (1, 2-வழக்.)

பாரீத்தன்—அருச்சுநன். (உ-ம்.) “பாராளக் கன்னனிகற்பார்த்தனை முன்கொன்று” (பாரத. கிரு. ௧௫.) [பிரதைக்குப்புத்திரனென்றபடி.]

பாரீத்தி—பரந்த. (சிந்தா.)

பாரீத்திப்பித்தி—தூலதைல், சூக்குமதைல், பாலதைல், யௌவதைல், விருத்ததைல், நாநாசாதிருபமெய்தல், பிருதிவிபுறமாக நான்கு பூதத்திறேகந்தரித்தல், நித்தியசுகந்தம் போகித்தல் ஆகிய இவ்வெட்டம். (வி-ணி.)

பாரீத்தியம்—பார்த்திவம். (வழக்.)

பாரீத்திவ—வியாழவட்டமாகிய அறுபது வருடங்களிற் பத்தொன்பதாவதாண்டு. (வழக்.)

பாரீத்திவம்—1. பிருதுவிசம்பந்தமானது.

(சி.சி.க: உஅ. சிவாங்.) 2. பூமி. (சூ.நிக:ந:அ.) பார்த்திவலிங்கம் — மண்ணுற்செய்யப்படு மிலிங்கம்; இது: க்ஷணிகலிங்கம் பன்னிரண்டு வகையினொன்று. க்ஷணிகலிங்கம்-பூசுத்தவுடன் விடப்படுமிலிங்கம். சைவவினாவிடையிற் சிவ லிங்கவிபலிற் காண்க.

பார்த்திவன் — 1. அரசன். (உ-ம்.) “பரிதி நன்மரபில்வருபார்த்திவன்” (அரிச்ச.பாயிர உ.) 2. பூமியில் வசிக்கிறவன்.

பார்த்திவி—சீதை. பூமியிற்பிறத்தவளென் பதாம். (வழக்.)

பார்ப்பதி — 1. பார்வதி. (திருவிளை. வர குணனுக்குச். உஉ.) 2. பெருநெருஞ்சில். (வைத்தியபரி.)

பார்ப்பனத்தி—பிராமணத்தி. (வழக்.)

பார்ப்பனமாக்குகள் — பார்ப்பார். (உ-ம்.) “வேதப் - பனுலுக்குத்தவத்தினுக்கு முரிய வேள்வியார்ப்பனமாக்களினிடையேபாண்ட மைந்த - ரதுவுருக்கொண்டுருமா. ரியிருந்ததன் மையறிந்து” (பாரத. திரௌபதி. சக.)

பார்ப்பனி — பிராமணப்பெண். (உ-ம்.) “உயிரைப்புறங்கொடுத்த-பண்ணீர்மழலைமொழிப்பார்ப்பனியைக்கண்ணுற்றான்” (திருவிளை. பழியஞ். 40.)

பார்ப்பார்—பிராமணர். (உ-ம்.) “பார்ப்பார் தவரேசமந்தார்பினிப்பட்டார்” [வேதாந்தத் தையேபொருளென்று மேற்கொண்டபார்ப்பா ரென்றவாறு.]

பார்ப்பார்மூலகைக்கடன்—தேவர், முனிவர், தென்புலத்தார் ஆகிய மூவர்க்கும் முறையே செய்யப்படும்வேள்வியும், வேதமோதுதலும், மகப்பெறுதலும். [வ-று.] “மூன்றுகடன்கழித் தபார்ப்பாணும்” என்னும் (திரிகடு. கசு-ஆஞ் செய்யுளாற்பெறப்படும்.

பார்ப்பாரறுதொழில் — ஈதல், ஏற்றல், ஒதல், ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேப்பித்தல் என்பன. (காஞ்சிப். ஒழுக்கப்பட. கூடு.)

பார்ப்பான்—1. ஈசன். (பரிபாடல். 2. ஒரு பூமி. (வைத்தியபரி.) 3. பிராமணன். (உ-ம்.) “சாம்பியழியவதென்பார்ப்பானென்ன” (திரு விளை. மாபாத. உஅ.) 4. வியாழன். (உ-ம்.) “பார்ப்பாணுகிற்பெருமழையாம்” (விதாந. உற்பாத. கசு.)

பார்ப்பான்பூண்டு — ஒரு பூண்டு. (வைத் தியபரி.)

பார்ப்பினி—பார்ப்பனி. (உ-ம்.) “முனிவர்பார் ப்பினிகன்பலரிண்டி” (கோயிற்பு.பதஞ்சலி.கூடு.)

பார்ப்பு—1. கோட்டில்வாழ்நிலங்கின்பிள் ளை. 2. தவழ்சாகியின்பிள்ளை. 3. பறவைக்

குஞ்சு. (உ-ம்.) “பரிசயப்படுதண்சததளப்பொ குட்டிப்பார்ப்புறைபள்ளிவிட்டகலா” (பாரத. ரரசுரு. உக.) 4. பார்த்தல். பு-தொழிற்பெயர் விசுதி. 5. பிரமசாதி. (வழக்.) 6. பிராமணத் துவம். (உ-ம்.) “பார்ப்பாயவேடங்கட்டி” (சி.சி. ச: உச. மறை.) 7. விலங்கின்பிள்ளை. (1,2,7-சூ. நிக. க: கள, கூஅ, ச0.)

பார்பதி—பெருநெருஞ்சில். (வைத்தியபரி.) பார்மகள்—பூமிதேவி. (உ-ம்.) “நேரிந்து பார்மகள்முதுகிற” (இராமா. கரன். அசு.)

பார்மகள்சாரி—கர்ப்பூரம்.

பார்மிசைநடந்தோன்—புத்தன். (பிங்கல. ககசு.)

பார்வணம் — யாகமிருபத்தொன்றி னொன்று.

பார்வதம்—வாலுளுவை. 2. வேம்பு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பார்வதி — 1. உமை. (கூர்மபு. திருக்கல். கக.) [பர்வதராசன்புத்திரியென்பதுபொருள்.] 2. பெருநெருஞ்சில். (வைத்தியபரி.)

பார்வதிலோசநம்—புத்தத்திருசிரியநாற்பத் தொரு தாளங்களிலொன்று. (திருவிளை. காண் மாநி. அ. உரை.)

பார்வதேயம்—மலையிற்பிறப்பன். (வழக்.)

பார்வல்—1. குஞ்சு. 2. பார்த்தல். (உ-ம்.)

“பார்வலிருக்கை” (புறநா. க)

பார்வற்பாசறை—காவற்பாசறை. (பரிபா டல்.)

பார்வை—1. ஆராய்வு. 2. கண். (சூ. நிக. உ. கசு.) 3. பார்த்தல். (உ-ம்.) “பார்வைச்செயலங் குனவாம்” (சிவரக.நந்திகண. கஉ.) 4. பார்வை மிருகம். (உ-ம்.) “பார்வையாத்தபறைத்தாள்விள வி-ணீழன்மூன்றினிலவுரப்பெய்து” (பெரும் பா. கூடு.) 5. மேல்விசாரிப்பு. (வழக்.)

பார்வைக்காரர் — நோய்தீர்க்க மந்திரங் கணித்துப்பார்ப்போர். (வழக்.)

பார்வைத்தகடு — துறப்புலாய்த்தற்கடு. (வழக்.)

பார்வைப்படல்—கண்ணுக்குப்புலப்படல். (உ-ம்.) “பர்ப்பார்வைப்பட்டாற்பலியாசெபங் கள்” (சைவச. பொது. கசக.)

பார்வைபார்த்தல்—நோய்தீர்க்கமந்திரமூச் சரித்தல். (வழக்.)

பாரகம்—1. இடிகிறைச்சீலை. (பிங்கல. கஉகசு.) 2. தோணி. (சூ.நிகண்டில்,பாரமென் றார். பாரகம் எனவும் வழக்குண்டு.) 3. பூமி யிடம்.

பாரகர்—1. கரைகண்டவர். (உ-ம்.) (கோயிற் பு. நடராச. கூக.) 2. சுமப்பவர். (உ-ம்.) “பார

கப்பரிக்கக்கொட்ட” (சி. சி. உ. கரு.) 3. நாயகர். (உ-ம்.) “ஒப்புடையமந்தத்தினராய்ப்பாரகப்பாரியர்வாழுமுறையுள்ளெங்கும்” (அருணகிரிபு. நகர. கசு.)

பாரகன்—1. இரட்சிக்கிறவன். (சிவதரு.) 2. தாங்குவன். (சிவதரு.) பாரகிதை—வாதுளாகமம். (சி.வி. சரி. உ.) பாரங்கம்—இலவங்கப்பட்டை. (வைத்தியபரிபா.)

பாரங்கி—1. கண்டுபாரங்கி. (தைல. தைலவ.) 2. சிறுதேக்கு. (வைத்தியபரி.) பாரங்கு—1. காட்டுப்பருத்தி. 2. சிறுதேக்கு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பாரசவம்—ஆயுதப்பொது. பாரசவன்—பார்ப்பானுக்குச் சூத்திரச்சிபெற்ற பிள்ளை. (உ-ம்.) “சூத்திரர்தங்கன்னிதனைச்சுருதிமறையவனலரைச்சூட்டித் தோயவாய்த்தவன்பேர்பாரசவன்” (அருணகிரிபு. வலம்புரி. கரு.)

பாரசிகை—பருந்து. (சூ. நிக. க. ருச.) பாரசிகம்—பாரிசதேயம். (உ-ம்.) “பலர்புகழுங்கோரக்கமச்சஞ்சிங்களமலயம்பாரசிகம்” (திருவிளா. மாணிக்கம். ஏஅ.)

பாரணம்—1. உண்டல். (உ-ம்.) “ஆழிப்புவி-பாரணமேமத்தவேணியைத்தாங்கிய பால்விடையே” (மறைசை. கஅ.) 2. உபவாசமிருந்துண்ணல். (உ-ம்.) “நியமமாந்தியினிதுபாரணம்புரிவதியல்பேயன்றே” (சிவரக. சிவெண்டி. வன்பாலன். கஎ.)

பாரணை—பாரணம். (வழக்.) பாரத்துவாசம்—1. வலியன். (பிங்கல. உகசச.) 2. ஒரு வடநூல்.

பாரத்துவாசன்—1. துரோணசாரியன். (பிங்கல. எகஉ.) 2. பரத்துவாசமுனி. (பாரத. வாரணவ. கஉ.)

பாரதந்திரியம்—பாரதீகம். (வழக்.)

பாரதம்—1. இரதம், பாதரசம். (வைத்தியபரி.) 2. பாரதரது சரித்திரத்தைக்குறித்துச் செய்யப்பட்டநூல். (உ-ம்.) “நாடாழுதனன் மறைநான்முகனுவிற்பாடாவிடைப்பாரதம்பகர்த்தேன்” (வள-மா. உ.) [முறிவர்க்கேர்துக் கிப்பார்க்கையில் இந்நூல் வேதங்களினும் பெரியது பாரமுமுடையதாயிருத்தலால் மகா என்னுமடைமொழிகொடுத்து மகாபாரதமென்று சொல்லப்படும் என்று வேதவியாசர்சொல்லிய படி கொள்ளலுமாம்.] 3. பாரதவருடம். (உ-ம்.) “பாரதத்துள்ளாரவனிகினைத்தமற்றும்பொருழிலும்புரிந்து” (கந்தபு. அண்டகேச. சக.)

பாரதர்—குருகுலவேந்தர். (சூ. நிக. உ. கக.) [பரதனென்னுஞ்சந்திரகுல அரசன் மரபிற் பிறந்தவர்களென்றபடி.]

பாரதவருடம்—பரதகண்டம். (உ-ம்.) “பாரதம்”பார்.

பாரதன்—1. குருகுலவேந்தரிலொருவன். (உ-ம்.) “பாரதம்”பார். 2. கூத்தாடி, பரதசம் பந்தமுடையவன்.

பாரதி—1. சரசுவதி. (உ-ம்.) “மொசில்கவியிற்பாரதி” (கூர்மபு. திருக்கல். கரு.) [பாவிற்பிரியமுடையவன்.] 2. மரக்கலம். (சூ. நிக. எ. ருஉ.)

பாரதீதீபம்—ஒரு நிகண்டென்பர்.

பாரப்பழி—மிகுதிறம். (வழக்.)

பாரபட்சம்—ஓரவாரம். (வழக்.)

பாரபத்தியம்—1. மேல்விசாரணை. [தெலுகு]

பாரம்—1. இரதம். (வைத்தியபரி.) 2. கடமை. 3. கநம். (உ-ம்.) “பாரக்குடர்மிடைபாசடை” (இராமா. கரன். கசு.) 4. கரைப்பொது. 5. கவசம். 6. சமைப்பொருள். (ஞானமிர்தம்.) 7. குதிரைச்சேணம். 8. சுமை. 9. செய்யத்தக்கது. (உ-ம்.) “பாரமீசண்பணியலதொன்றிலார்” (பெரியபு. திருக்கூட். க) 10. துலாமிருபத்தெட்டுக்கொண்டது, ஒருவகை நிறை. 11. தோணி. 12. பருத்திப்பூ. (உ-ம்.) “பாரம்பீரம்பைங்குருக்கத்தி” (சூ-பா. கஉ.) 13. பூமி. 14. பொறுமை. 15. வருத்தம். (4, 5, 6, 7, 11, 13, 14-சூ. நிக. கக: ரகரவெ. உக.) (2, 8, 15-வழக்.)

பாரம்பரம்—கிரமங்கிரமமாய் வருவது. (வழக்.)

பாரம்பரியம்—இடையிட்டல்லாதகிரமம். (சி. சி. க. சரு. ஞாநப்.)

பாரம்பரை—பாரம்பரியம். (வழக்.)

பாரமர்—மாமரம். (வைத்தியபரி.)

பாரமார்த்திகசீவன்—கூடத்தன். (நாநாசீ. கசு.)

பாரமார்த்தீகம்—பரமார்த்தமுடையது. (சைவவி.)

பாரமார்த்திகன்—கூடத்தனது பரியாயநாமங்களுளொன்று. (உ-ம்.) “தாவரும்பாரமார்த்திகன்ருரியன்” (வேதாரு. ருஉ.)

பாரமுகார்த்தீகம்—சிவபூசைமுடிவிலே சிவபிரானையெழுந்தருளச்செய்யும்பேரது கொடுக்குமர்க்கியம். பராமுகார்த்தியம் என்பதுமிதுவே. (பூசைவியிலறிக.)

பாரமேகப்பிராவணை—பிராமிபாவணை. (கூர்மபு. வருண. சக. உரை.)

பாரமேகரம்—சதாசிவமூர்த்தியுடையநகரமுகத்தினின்றிற்பவித்த இருபத்தெட்டாகமம்

களுளொன்று, கிரந்தசங்கியை பன்னிரண்டிலட்சம்; இதனைக்கேட்டவர் சீதேவி, உசநர். (சைவச. பொது. ௧௧௭. உரை.)

பாரமேகவரநுபம்—விசுவரூபம். (கந்தபு. திருவிளை. அ.அ. குறிப்பு.)

பாரமேட்டிசந்தியாசம்—இருவகைச் சந்தியாசங்களுளொன்று. (கூர்மபு. வருண. ௪௦. உரை.)

பாரமேட்டிசந்தியாசம்—புலன்களை யுள்ளடக்கி யோகத்தைச்செய்து முத்தியடைய விரும்புவோன். (கூர்மபு. வருண. ௪௦. உரை.)

பாரவாதம்—புறப்பொது, விகாரம். கரும்புறு. (சூ. நிக. கூ: ௪௧.)

பாரம—தட்டம். (உ-ம்.) “பாவீற்றிருந்த கலைபாரமச்சென்றகேள்விச்—கோவீற்றிருந்த குடிநாட்டணிசுடலுற்றேன்” (சிந். நாமக. ௧.)

பாராகம்—உபரிடதமூப்பத்திரண்டி னென்று. (பொருட். நிகண்டு.)

பாராசரி—சுக்கிரன். (அபிதானகோ.)

பாராசரியம்—தருமதூல்பதினெட்டினென்று. (பொருட். நிகண்டில், பாராச. ரமென்பர்.)

பாராசரி—பெருங்குதிரை. [அரபி.]

பாராட்டல்—1. கொண்டாடுதல். (உ-ம்.)

“பற்றற்றகண்ணும்பழமைபாராட்டிதல்” (வன். நுஉச.) 2. பலகாலஞ்சொல்லுதல். (உ-ம்.)

“பயனில்சொற்பாராட்டிவாளை” (வன். ௧௧௬.)

3. மெச்சுதல். [பாராட்டிதலுக்குள்ளபொருள் கள் இதற்கும்வரும்.]

பாராட்டிலு—கொண்டாடியது. (புறப். மலை.)

பாராட்டு—1. ஆணைக்கை. 2. ஆடம்பரம்.

3. கொண்டாட்டம். (உ-ம்.) “புலவலகைநிறையத் தேக்கிப்பாராட்டுத்தர” (சுவராத். கடவுள். ௪.)

4. தெரிநிலைவினப்பகுதி. 5. புழச்சி.

(1, 2, 5-வழக்.)

பாராட்டுக்காரன்—புகழ்வோன். (வழக்.)

பாராட்டுதல்—1. உபசரித்தல், சிறப்பித்தல். (வழக்.) 2. ஓராட்டுதல். (உ-ம்.)

“மைந்தரைத் தாங்கித்தாயார்மகிழ்ந்துபாராட்டுமோலச” (அருணகிரிபு. திருநாட். ௧௪.)

3. புகழ்த்தல். (உ-ம்.) “பரமனுக்கன்பரானவழையாராட்டுவாரென்று” (சிவரக. பாயிர. ௨௦.)

பாராட்டுத்தாய்—ஐவகைத்தாயரிலொருத்தி. (சூ. நிக. ௧௨: ௪௪.)

பாராயணம்—நியமமாகப்படித்தல். (உ-ம்.)

“வேதபாராயணப்பனுவன்மூவர்செய்பனுவலதுபகரவோ” (தாயு. ௪௪சி.)

பாராயணர்—குறிக்கொள்வோர். (சூ. நிக. ௨: ௪௦.)

நியமமாகக்கற்றதையறிவின் கண்ண

மையப்பழகுவோர் என்பது கருத்தாகக்கொள்க. (வழக்.)

பாராயணி—சரச்சுவதி. பாராயணஞ்செய்வோன். (வழக்.)

பாராநுகம்—மலை. (வைத்தியபரி.)

பாராவதம்—1. கருங்காசி. (வைத்தியபரி.)

2. கரும்புறு. (சூ. நிக. கூ: ௪௧.)

பாராவலையம்—பாராவலையம். (வழக்.)

பாராவலையம்—வலையாடி. (வழக்.)

பாராவாரம்—1. கடல். (உ-ம்.) “பாராவாரத்தனைப்பணிவன்” (சேதுபு. சேதுவர். உச.)

2. கரை. (1, 2-பிங்கல். ௧௮௧௮.)

பாரி—1. உதயத்திற்கேழாமிடம். (விதாந. மரபி. ௪ உரை.) 2. ஒருவள்ளல்; இவன்: மூல்லைக்கொடிக்குச்சேர் கொடுத்தோன். (உ-ம்.)

“பிறங்குவெள்ளருவியீழுஞ்சாரம்—பறம்பிற் கோமானபாரியும்” (சிறுபாண. ௧௧.)

3. கடடில். 4. கடல். 5. கள். 6 கோட்டம். (மலை யக.)

7. தெரிநிலைவினப்பகுதி. 8. நல்லாடை. 9. பருச்சுது. (வழக்.)

10. பூந்தாது. (வைத்தியபரி.)

11. பூமி. (பிங்கல். ௧௮௧௯.)

12. மனைவி. (உ-ம்.) “பாரகர்”பார். (3, 4, 5, 8, 12. சூ. நிக. கூ: ௪௪௦௨. ௪௦.)

பாரிக்கை—பாரிப்பு. கை-தொழிற்பெயர் விசுதி.

பாரிகாரர்—இராக்காவற்காரர். (சி. சி. ௪: ௪௨. சிவரக.)

பாரிசநாதர்—சைநமத்தின்முத்திபெற்ற வரிலொருவர். (த. நி. போ. உளச.)

பாரிசம்—பக்கம். (சூ. நிக. கூ: ௪௬.)

பாரிசவாதம்—பாரிசவாயு. (வழக்.)

பாரிசவாயு—ஒரு நோய். (வழக்.)

பாரிசாதம்—1. ஐந்தருவினென்று. (சூ. நிக. ௪: ௨.)

2. பலனமல்லிகை. 3. முருக்கு. (2, 3-வைத்தியபரி.)

பாரிசேடநியாயம்—மூவரில் இருவரல்ல

ரென்றால் ஒழிந்த ஒருவனென்றநியாயம். (வி-ணி.)

பாரிசேடம்—ஒழிபென்னுமனவை: அது: சகத்துக்குக்கர்த்தா மாயையும் கன்மமும் ஆன்

மாவும்ல்லவெனவே சிவனே கர்த்தாவென்றது

மித்தநிதல். (சி. சி. அளவை. ௧. மறை.) [இது

அதுமானத்திலடங்குமென்பர்.]

பாரிடம்—1. பூதம். (உ-ம்.) “பாறுபாரிடங்

கன்பைத்தகூளிமொய்த்தவே” (திருவிளை. தண்ணி. உச.)

2. பூமியிடம். பார்-பூமி.

பாரித்த—எடுத்துச்சொல்லிய. (வி-ணி.)

பாரித்தல்—1. அதிகரித்தல். 2. உண்டாக்

கல், உருவாக்கல். (சூ. நிக. கூ: ௨.) 3. காத்தல்.

(உ-ம்.) “பாசமம்பற்றறுத்துப்பாரிக்குமாரியனே” (திருவாச. சிவபுரா. சுச.) 4. பரப்புதல். (பிங்கல. உகக.) 5. பருத்தல். (உ-ம்.) “பாரிக்குமாரமுலையுமையாட்கும்” (மறைசையந்.) 6. பாரமாதல். 7. வளர்த்தல். (உ-ம்.) “பசலென்னும்பண்பின்மைபாரிக்குநோய்” (வள். அருக.) 8. வெளிப்படுத்தல். (உ-ம்.) “தம்பதியென்றுரைபாரித்தான்” (கோயிற்பு. திருவிழா. உ.)

பாரித்திரம்—முருங்கை. (வைத்தியபரி.)

பாரித்துரைத்தல்—வி ரி த் து ரை த் த ல். (உ-ம்.) “பயனில-பாரித்துரைக்குமுரை” (வள். ககங்.)

பாரித்தேன் — பரக்கக்கறினேன். (சிந்தாமணி. சுக.)

பாரிநாதம்—பற்படாகம். (வைத்தியபரி.)

பாரிப்பு—1. அடியிடுதல். (திருக்கோ. ககஉ.) 2. அதிகரிப்பு. 3. ஒருப்பாடு. (உ-ம்.) “கனித்தொண்டைவாய்ச்சிகதிர்முலைப்பாரிப்புக் கண்டு” (திருக்கோ. ககஉ.) 4. பருத்தல். (உ-ம்.) “பாரிக்குமாரமுலையுமையான்” (மறைசையந்.)

பாரிபத்திரம் — 1. முருக்கு. 2. வேம்பு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பாரிபாவியம்—கோட்டம். (தைல. தைலவ. சுச.)

பாரியம்—1. கடுக்காய். 2. முருக்கு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பாரியாத்திரம்—ஒரு மலை. (திருவிளை. மாணிக்கம்வி. எள்.)

பாரியாள்—1. பருத்தவர். 2. மனையாள். (1, 2-வழக்.)

பாரிவரிணம்—முள்ளங்கி. (வைத்தியபரி.)

பாரிஸ்வநாதன்—சைநமத்திற் சொல்லப்படும இருபத்துநான்கு தீர்த்தகரரினொருவன். (த. நி. போ. கங்.)

பாநு—மருந்து. (வைத்தியபரி.)

பாநுடியம்—1. பாருஷியம், அகில். (வைத்தியபரி.) 2. கொடுமை. (உ-ம்.) “தண்டபாருடியம், வாக்குப்பாருடியம்” என்பது வழக்குண்டு போலும்.

பாரை — 1. இருப்புலக்கை. (தைல. பாயிர. உ0.) 2. ஒருமீன், அஃது: ஒட்டாம்பாரை, கட்டாம்பாரை, கண்ணிப்பாரை, காசாம்பாரை, செங்கண்ணிப்பாரை, தோற்பாரையெனப் பல வகைப்படும். (ஒருகுழுஉக்குறி.) 3. கடப்பாரை. (உ-ம்.) “பாரைக்குநெக்குவிடாப்பாரைபசுமரத்தின்-வேருக்குநெக்குவிடம்” (நல்வழி. ஈங்.)

பாரைக்கோல் — 1. மீன்குத்தி. (பி. நிக. கசு0.) 2. வழக்கிற் கடப்பாரைக்குக்கூறுவர்.

பால் — 1. இடம். (உ-ம்.) “பால்கடோறும் பரந்து” (அரிச்ச. நாட். உச.) 2. இயல்பு. 3. ஏழனுருபு. (உ-ம்.) “உன்பாலடைந்தேனுலகுடையமாதாவே” (உலகம்மையந்தாதி.) 4. கள்ளி முதலியவற்றிலிருந்து வெண்ணிறமும் நீர்த்தன்மையுடையதாய்வருவதொன்று. (வழக்.) 5. குணம். 6. திக்கு. 7. நிலம். (உ-ம்.) “பால் வரைகிளவியும்” (தொல். சொல். கக0.) [வன்பால் மென்பால் என்பவாகலின் நிலத்தைப் பாலென்றார்.] 8. பக்கம். 9. பகுதி. (உ-ம்.) “ஆண்பால்” 10. பங்கு. (சூ. நிக. கச: லகர வெ. உங்.) 11. பசுமுதலியவற்றின் முலையிலிருந்து வெண்ணிறமும் நீர்த்தன்மையுஞ்சுவையுடையதுமாய் வருவதொன்று. (உ-ம்.) “ஆனிரும்பாலும்” (திருவாத. மந்திரி. அ.) 12. பழவினை. (ஐங்குறுதூறு.) 13. பாதி. 14. விதி. (உ-ம்.) “பாறவந்தபழவிற்றாயம்” (புறநா. எரு.) 15. வெண்மை. (உ-ம்.) “பால் கொண்டநிழல்” (திருவிளை. மாயப். கஅ.) (2, 5, 6, 8, 12-பிங்கல. ஈஅஉஉ.)

பால்பகாவலிணைப்பெயர் — ஒருமைப் பன்மைகளாக்காட்டும் விசுவதியில்லாத அஃறிணைப்பெயர். (உ-ம்.) “பால்பகாவலிணைப்பெயர்கன்பாற்பொதுமைய” (நன். பெய. உச.)

பால்புங்கு-தட்டைப்புங்கு.) வைத்தியபரி.)

பால்மார்க்கை — சோம்பு. (வைத்தியபரி.)

பால்யம்—பாலப்பருவம். (சி. சி. ச: க. சிவாக்.)

பால்யன்—பாலன். (சி. சி. உ: கரு. சுப்ர.)

பால்வரைதேய்வம்—எல்லார்க்கு மின்பத்திற்குக்காரணமாகிய இருவினையையும் வகுப்பது. (உ-ம்.) “பால்வரைதேய்வம்வினையேபூதஞாயிறுதிங்கள்” (தொல். சொல். ரு. சேநா.)

பால்வழி—ஒருபாற்சொல் அத்திணைக்கண் ஏனைப்பாற்சொல்லோடுமுடிவது. (தொல். சொல். கக. சேநா.)

பால்வற்றிப்பழத்தான்—சுசரமூலி. (வைத்தியபரி.)

பாலகம்—1. எள்ளு. (தைல.) 2. கோட்டம். (வைத்தியபரி.)

பாலகன்—1. காப்போன். (வழக்.) 2. குழந்தை. (உ-ம்.) “பாலுக்குப்பாலகன்வேண்டியருதிட” (திருப்பல்லாண்டு. 3. சதருத்திரரில் அதோமுகத்திருக்கும் தசருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி. உஎ0.) 4. புத்திரன். (உ-ம்.) “என்னையிந்தப் பாலகனிநந்தானென்னு” (அரிச்ச. மயாந. அ.)

பாலகி—புத்திரி. (வழக்.)

பாலகில்லர்—ஒருமுநிவகட்டத்தார். (உ-ம்.) “பண்டயன்பயந்தருள்பாலகில்லரும்” (இராமா. அகத்தி. ஈ.)

பாலடை—1. ஒரு பூடு; அது: சித்திரப்பாலடை என்றும், பாலடைச்செடி என்றும் வைத்தியபரிபாடையிற் கூறினர். குழந்தைகளுக்குப் பாலூட்டிகிறதற்கு. 2. பாலகப்பை. 3. பாலுறட்டி. (2, 3-வழக்.)

பாலத்தாபநம் — பழுதுபட்ட கோயிலைத் திருத்தற்காக அதனுள்ளிருந்த சுவாமியை வேரோரிடத்துக்கொண்டுவந்து தாபித்தல். (வழக்.)

பாலதனயம்—சுருங்காவி. (மலையக.)

பாலநம் — 1. காத்தல். 2. பாற்சோறு. 3. வெள்ளையன்னம். (வழக்.)

பாலநன்—காப்போன். (வழக்.)

பாலம் — 1. ஆறுமுதலியவற்றின்மேலே போக்குவரவுசெய்வதற்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பாதை. (வழக்.) 2. நெற்றி. 3. பூமி. (பிங்கல சசஅ.) 4. மழு. (2, 4-சூ. நிக. கச: லகரவெ. உஉ)

பாலர்—1. இடையர். 2. காப்பவர். 3. பாலப் பருவப்பிள்ளைகள். (வழக்.)

பாலவம்—பஞ்சாங்கத்தினொன்றாகிய ஒரு கரணம். (பஞ்சாங்கத்திலுநிக.)

பாலவரை—ஓரவரை. (வழக்.)

பாலவாயம் — வைபரியம், நிகண்டிகளில் வாலவாயம் என்று கூறினர்.

பாலன் — 1. இடையன். பாலர் என்னும் பன்மைப்போல இஃதொருமைப்பெயரென்க. 2. ஏழுவயதுக்குட்பட்டவன். (உ-ம்.) “பாலன யழிவதாயும்” (சி. சி. உ: கூ.) 3. காப்போன். 4. செய்யுளுக்குரியதாநப்பொருத்த மைந்தனு ளொன்று. (உ-ம்.) “இறைவன்பேர்-முன்னெழுத்துப்பாலன்” (வெண்பாப். இ.)

பாலனைக்காதநர்—மணித்தக்காளி. (வைத்தியபரி.)

பாலாசம்—இரதம்: (வைத்தியபரி.)

பாலாரிட்டதேவதை—பதினாலுவயதுவரை யுள்ள பாலகரைப்பிடித்துத்தனது விசேஷத்தைக்காட்டிப் பலிபூசிக்கொள்ளுந் தேவதை. (வி-ணி. உகஅ.) சீவகசிந்தாமணி. நாமகளிலம் பகம். உஅ0-ஆங்கவியுரையில் பாலாரிட்டம் பன்னிரண்டளவுமுண்டெனவுரைத்தார்.

பாலி—1. ஆல். 2. ஒருபாடை. 3. ஓர்யாறு. (காஞ்செப.நாட்டு.கச.) 4. கள். (பிங்கல.கசசச.) 5. செம்பருத்தி. 3. தெரிநிலைவிணப்பகுதி. 7. பாற்பசு. இ-விகுதி. (1, 5-மலையக.)

பாலிகம்—பாலித்தல். (வேதாசூ.க. உரை.)

பாலிகை—1 அம்பு. (மலையக.) 2. உதடு. 3. கத்திப்பிடி. (சிந்தாமணி. கசசச.) 4. படைவாளின்முட்டி. (சூ. நிக. கச: லகரவெ. சு.) 5. பெண்பிள்ளை. (வழக்.) 6. முளைப்பாலிகை.

(திருவிளை. திருமணப். சுசு.) 7. வட்டம். (2, 5, 7-பிங்கல. கசஉக.)

பாலித்தல் — 1. அருளுதல். 2. காத்தல். (1, 2-வழக்.)

பாலிதம்—பெருந்தேக்கு. (வைத்தியபரி.)

பாலிதன்—வளர்ப்புப்புத்திரன். (வழக்குண்டு போலும்.)

பாலியம் — 1. இளமை. 2. ஏழுவயதுக்குட்பட்ட பருவம். (1, 2-வழக்.)

பாலியர்—ஏழுவயதுக்குட்பட்ட பிள்ளைகள். (வழக்.)

பாலிரல்—வெட்பாலை. (வைத்தியபரி.)

பாலிறுவி—முருக்கு. (வைத்தியபரி.)

பாலுகம்—சுருப்பூரம். (வைத்தியபரி.)

பாலுண்ணி — சரீரத்திலுண்டாகிற குமிழ் வடிவு (வழக்.)

பாலேயம் — கழுதை. நிகண்டில் வாலேயமென்றார்.

பாலை — 1. ஒரு குருவி. (வழக்குண்டுபோலும்.) 2. ஒரு கொடி; அவை: கொடிப்பாலை, உசிப்பாலை, எழிலைப்பாலை, கறிப்பாலை, குடசப்பாலை, கடுக்காய்ப்பாலை, திருநாமப்பாலை, நிலப்பாலை, பூப்பாலை, விழுப்பாலை, வெட்பாலை, எனப் பலவகைப்படும். (வைத்தியபரி.) 3. ஒரு மரம். (சூடா. கச: லகரவெ. எ.) 4. பதினாறு வயசிற்கு மேற்படாதவளாகிய பெண். (கொக்கோ. ச: உ.) 5. பாலைத்தன்மை. (உ-ம்.) “பாலை நின்றபாலைநெடுவழி” 6 பாலைத்திணை. (சூடா. சுஉ. கூடு.) 7. பாலைநிலம். (உ-ம்.) “பாலைநெடுவழி” 8. பாலைப்பண். (உ-ம்.) “இன்றிம் பாலேமுனையின்” (பெரும்பா. கஅ0.) 9. பாலைப்பூ. (உ-ம்.) “தில்லைபாலைகல்லிவர்முல்லை” (சூ. பா. எஎ.) 10. பாலைமரப்பட்டை. (உ-ம்.) “அழுக்கிரி”பார். 11. பாலையாழ். (உ-ம்.) “வைவரம்பழுநியபாலைவல்லோன்” (சூ. பா. கசசச.) 12. புநர்பூசநாள். (விமசேநர். உள்ள.) 13. பொருள்வயிற்பிரிதல். (மதுரைக். கசச.) 14. மிருகசிரிடநாள். (பிங்கல. உசக.) (5, 7-சிறு பா. கச.)

பாலைக்கருப்பொருள்—பாலேநிலத்திற்குரிய பொருள்; அது: கன்னியாகியதெய்வமும், விடலையும், காளையும், மீனியும், எயிறியுமாகிய உயர்ந்தோரும்: எயினரும், எயிறியரும், மறவரும், மறத்தியருமாகிய தாழ்ந்தோரும்: புறவும், பருந்தும், ஒருவையும், கழுஞ்ஞாயிபுள்ளும்: செந்நாயாகிய விலங்கும், குறும்பாகிய உருநும், குழியுக்கூவலுமாகிய நீரும், குராவும்,

மராவும், உழிவையுமாகியபூவும், பா லையும், ஓமையும், இரப்பையுமாகியமரமும், வழிபறித்தனவும், பதியிற்கவார்தனவுமாகிய உணவும், துடியாகியபறையும், பாலையாமூசிய யாழும், பஞ்சுரமாகியபண்ணும், போர்புரிதலுஞ் பகற் குறையாடலுமாகிய தொழிலுமெனப் பதினான்குவகைப்படும். (உ-ம்.) “கன்னிவிடலை..... பகற்குறையாடல்பாலைக்கருப்பொருளே” (அகப். அகத்திணை. உக.)

பாலைக்கிழத்தி—தூர்க்கை. (உ-ம்.) “நவமிதனிலிளைத்திடுமேனெடும்பாலைக்கிழத்தியருணயந்து” (சேதுபு. துராசார. உக.)

பாலைசான்றகாரம்—பிரிவாகிய உரிப்பொருளமைந்த அருநிலம். (உ-ம்.) “பாலைசான்றகரஞ்சேர்ந்தொருசார்” (மதுரைக். ௩௬௪.)

பாலைத்திணை — ஐந்திணைகளுளொன்று; அது: பாலைமுதற்பொருள், பாலைக்கருப்பொருள், பாலை உரிப்பொருளென மூன்றுவகைப்படும். (உ-ம்.) “குறிஞ்சிப்பாலைமுல்லைமருதநெய்தலைத்திணைக்கெய்தியபெயரே” என்பதனாற் பெறப்படும். (அகப். அகத்திணை. சு.)

பாலைநிலம் — ஐந்திலத்தொன்று; அது: நீரும் நிறுலுமில்லாத் சுரமுஞ் சுரஞ்சார்ந்தவிடமும். (அகப். அகத்திணை. சு.)

பாலைப்புறம்—சுரநடை, முதுபாலை என விருதுறையாம். இவ்விரண்டினையும், நம்பியகப்பொருள் ஒழியியல் ௩௫-ஆவது குத்திரத்தில் அகப்புறப்பெருந்திணையென்றார்.

பாலைமுதற்பொருள்—பாலைத்திணைக்குரிய முதற்பொருள்; அது: சுரமுஞ் சுரஞ்சார்ந்த விடமுமாகிய நிலமும், வேனிலும் நண்பகலும் பின்பனியுமாகிய பொழுதும் என இருவகைப்படும். (அகப். அகத்திணை. உச. உரை.)

பாலையாழ் — பாலைநிலத்தியாழ். (அகப். அகத்திணை. உக.)

பாலையுரிப்பொருள்—பாலைத்திணைக்குரிய உரிப்பொருள்; அது: பிரிதலும் பிரிதல்நிமித்தமுமென இரண்டு வகைப்படும். (அகப். அகத்திணை. உரு. உரை.)

பாலோடுவை—கொடிப்பாலை. (வைத்தியபரிபா.)

பாவகச்சேர்க்கையணி—ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயிருக்கின்ற இரண்டு கருத்துக்களையங்கமாகக்கொண்டுவருமணி. (குவல. ௧௦௬.)

பாவகத்தோற்றவணி — கருத்து தயமங்கமாகவிளங்குமணி. (குவல. ௧௦௫.)

பாவகம்—1. தியாநம். (உ-ம்.) “பாவகமிறந்தநாதன்” (கோயிற்பு. இரணியவன். எக.) 2. தோற்றம். (திருவிளை. ௧௧1பரிபா. உஎ.) 3.

பாவகை, அபிநயம். (உ-ம்.) “பாவகாம்பலபலகாட்டியபரிசம்” (திருவாச. கீர்த்தி. அஉ.)

பாவகன் — 1. அக்கிரி. (தைல. தைலவ. ௧௩௫.) 2. அக்கிரிதேவன். (உ-ம்.) “பாவகனஞ்சக்கரந்துணித்தாய்” (ம-தி. ௬௬) 3. மின்னலினின்றும்பிறக்குமக்கிரி. (உ-ம்.) “அழன்றவீசமின்னிடத்திற்பிறந்தவழல்பாவகன்” (சுடர்பு. முநிவ. அ)

பாவகாரி—பாவஞ்செய்வோன். ஒருமைப்பெயர். (மணிமே.)

பாவகாரிகள்—பாவஞ்செய்பவர்கள். (உ-ம்.) “இதுவேபுணர்ப்பென்றுமுழங்கிச்சந்து - பாவகாரிகள்பண்டுபோற்பழித்தழல்வளர்த்தார்” (திருவிளை. மாயப். ச.)

பாவகி—முருகன். (பிங்கல. ௧௪௦.)

பாவசந்தியலங்காரம் — பாவகச்சேர்க்கையணி. (குவல. ௧௦௬.)

பாவசபளாலங்காரம் — பலகருத்துக்கள்மேன்மேலாக உண்டாகுமணி. (குவல. ௧௦௭.)

பாவட்டம்—பாதிரி. (வைத்தியபரி.)

பாவட்டா—ஒரு கொடி. [இந்துஸ்.]

பாவட்டை-1. ஆடாதோடை 2. கிரிணைச்செடி; அது: காரிணப்பாவட்டை, வெப்பாவட்டையென விருவகைப்படும். (வைத்தியபரி.)

பாவட்டைச்சீசக்களத்தி—ஒருசெடி; இது: பாவட்டைபோன்றிருப்பதென்பர்.

பாவண்ணம் — தூற்பாவண்ணம். (உ-ம்.)

“அவற்றுட், பாவண்ணஞ்சொற்கீர்த்தாகி தூற்பாற்பயிலும்” (தொல். பொரு. ௫௨௭.)

பாவத்திராபடி—ஞாநவிகிருதிபாவம், மோககவிகிருதிபாவம், வர்த்தநுவிகிருதிபாவமென்னுமும்பாவங்கள். (வி-ணி.)

பாவதத்திதன் — பண்பின் முசனிலையோடும், ஆண்பெண்முதலாகிய பெயரோடும் மகாவைகாரமும் சிறுபான்மையுாரமும் பொருந்தி வருவது. (உ-ம்.) “முட்டாதுகூறியபல்வகைப்பண்பின்முதனிலையுங்-கட்டானவான் பெண்முதலியநாமமுங்கைகலந்து - மட்டார்மலர்க்குழலாய்தன்மைகாட்டியமையுசுரந்தட்டாமனிற்பதுவேபாவதத்திதன்மண்டமிழ்க்கே” (பி-வி. ௩௪.)

பாவநம்-1. உற்சவபேதநான்களுளொன்று; அது: துவசாரோகணமின்றித்தொடங்கித்தீர்த்தவாரியளவுஞ்செய்யப்படுவது. 2. எண்ணம். 3. கருதலுதமானம். 4. கந்திசெய்தல். 5. தவம். 6. தியாநம். 7 தூபம். 8. தூய்மை. (உ-ம்.) “பாவநஞ்செய்வோருநிணையில்” (துறைசையன்.) ஏனையவற்றிற்குதாரணம் வந்துழிக்கான்க.

பாவநாகந்தம் — பஞ்சகந்தங்களுளொன்று; அது: அருள், அவாவின்மை, தவவிருப்பம், இனியவைகூறல், மெய்மைகூறல், பயனுக்கூறல், அறமுரைத்தல், வணக்கம், சுகை, தவஞ்செய்தல் ஆகியநற்குணம்படுத்துத்; தீயசிந்தனை, ஆசை, கோபம், கடுஞ்சொல், பொய்யுரை, பயனில்சொல், கோரட்சொல், களவு, கொலை, வீண்செய்கை ஆகிய தீக் குணம் பத்துமாம். (சி. சி. பரபட்ச. ௫. உரை.)

பாவநாசம் — 1. ஒரு தலம்; இது: திருக்குற்றலத்திற்கு தெற்கேயுள்ளது. 2. பாவநீக்குதல்.

பாவநாத்தியம் — சமுசயபாவநை, அசம் பாவநை, விபீதபாவநை என்பன. (வாசுதே. ௧௬௧.)

பாவநீ—1. கங்கை. 2. துளசி. 3. பசு. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

பாவநை — 1. அதர்வணவேத உபநிடதத்தொன்று. (கந். நவ. ௧௮.) 2. சிந்தனை. (திருவிளை. அட்டமாசித்தி. உக.) 3. தியானம். (உ-ம்.) “தீர்த்தல்”பார். 4. தெளிதல். (நன்னூல்விருத்தி. பாயிரவுரை.) 5. பாஷநாகந்தம். (உ-ம். “ஒங்குருவம்வேதநைபுளக்குறிப்புப்பா (வரைமெய்-தாங்குணர்வென்றைந்தாங்கந்தம்” (மணிமே. பாவத்திற. ௧௯0. உரை.) 6. “ம” என்னு மக்கூர்த்தினதிதேவதை. (சி.சி.அ.உக. மறை)

பாவநைபண்ணுநல் — 1. பாசாங்குபண்ணல். 2. பாவித்தல். (1, 2-வழக்.)

பாவபதம் — பிராதிபதிகம். (பி. வி. சஉ உரை.)

பாவம்—1. அக்கிரமம். (உ-ம்.) “சொல்லரியபாவியிலற்கண்டபாவம்” (சிவரக. சிவதன்மா. ௭.) 2. (பரதம்)அவிரயம்; அவை: வெகுண்டோனவிரயம், ஐயமுற்றோனவிரயம், சோம்பிநோனவிரயம், களித்தோனவிரயம், வெயிற்றிலைப்பட்டோனவிரயம், நஞ்சுண்போனவிரயம், வெப்பினவிரயம், உவந்தோனவிரயம், அழக்காறுடையானவிரயம், இன்பமுற்றோனவிரயம், தெய்வமுற்றோனவிரயம், அஞ்சையுற்றோனவிரயம், உடன்பட்டோனவிரயம், உறங்கினோனவிரயம், துயிலுணர்ந்தோனவிரயம், செத்தோனவிரயம், வருத்தமுற்றோனவிரயம், கண்ணோவற்றோனவிரயம், தலைநோவற்றோனவிரயம், அழற்றிறம்பட்டோனவிரயம், சேழுற்றோனவிரயம், மறைபெய்யப்பட்டோனவிரயம், அன்னித்தலைப்பட்டோனவிரயம், என இருபத்துநான்கு வகைப்படும். (திருவிளை. மாறியாடன. அ. உரை.) 3. அறிவு.

(உ-ம்.) “அகமினதுபாவாபாவங்கள்” (வேதா. சூ. ௧0௮.) 4. ஐம்பது. (த. நி. போ. உ௧0.) 5. ஒன்றிலேயொன்றுண்டாகுதல், பிறத்தல். (சி. பி.) 6. சிவமாகியதத்துவமும் சதாசிவமாகியமூர்த்தியுஞ்சேர்ந்தது. (சித்தா.சாரா. ஞாந. ௧.) 7. தியானம். (சூ. நிக. ௧௧: வகரவெ. ௧௬.) 8. நரகம். (பிங்கல. சநு௫.) 9. நோக்கம், அபிப்பிராயம். (உ-ம்.) “என்னபாவமற்றென்னையின் மென்சொலாதுலகே” (பாரத. தற்சிற்பு. ௫.) 10. பாவனை. (ஞானமி.) 11. மெய்ப்பாட்டுக்குறிப்பு. (தண்டியலங். எ-ஆம் சூத்.) இது, தொல்காப்பியத்தில் எண்வகைப்படுமென்றார். 12. விலக்கப்பட்டதீவினைவடிவமாய்த் துக்கசாதமாயிருப்பது; அவை: ஈசுவரதுஷ்ணம், சீவவிரோதம், துரோகம், ஈமம், உலோபம், கார்ப்பண்யம், மற்சயம், வஞ்சகம், மதம், அநாதரம், கோபம், அருவைய, பொய்; குற்றை, கடுஞ்சொல், கொலை, களவு, வியபிசாரம், நன்றி மறுத்தல், புலாலுண்ணல், கள்ளருந்தல், ஆசைகளும், நித்தியசுருமலோபம் முதலியன. (வி-ணி. உஉ௧)

பாவம்படுத்து—மனத்திற்றேன்றுவனமூன்று, வாங்கிற்றேன்றுவனநான்கு, உடம்பிற்றேன்றுவனமூன்று. (மணிமே. பெள. உஉ௨௧.)

பாவமூலம்—ஆணவமூலம். (த. நி. போ. ௧௮௨.)

பாவல்—1. பரவுதல். 2. பாதகுறி. (சூ. நிக. ௭: ௬௨.)

பாவலர்—பாவிலவல்லவர். (உ-ம்.) “பாவலர்க்கொன்றியும்” (சிவரக. கணபதிமறு. ௧.)

பாவநுபம் — கண்மருபம். (சி. சி. உ: ௩௬. சிவாக்.)

பாவனைநாந்து—ஊமத்திரீ, கருணை, முதிதை, உபேகைஷயென்பன; இவை: மகாபிரஹ்மாக்களாலாறுத்திக்கப்படுவதாதலின் பிரஹ்மலிகாரபாவனையென்று கூறப்படும். (பெள.)

பாவவாரம்—ஞாயிறு, செவ்வாய், சரி என்னும் வாரங்கள். (விதாந.)

பாவாகாரம்—பரசிவம், சதாசிவம் என்னுமிரண்டுஞ்சேர்ந்த உருவம். (சி-வி. ஞாந. ௧.)

பாவாடை—1. ஆடாதோடை. 2. திரிணச் செடி. 3. நிலத்தில்கிக்குஞ்சீலை. 4. பெண்களாடை. (1, 2-வைத்தியபரி.) (3, 4-வழக்.)

பாவாடைப்பு—இலுப்பைப்பு. (வைத்தியபரி.)

பாவாடையழுது—ஒருவகை நைவேத்தியம். (வழக்.)

பாவாணர்—புலவர். (உ-ம்.) “தமிழ்ப்பாவாணர்செவிதுகர்பேரமுதமாக” (சேதுபு. அவையடக். ௧௨.)

பாவாற்றி—நெய்வார்குச்சு. (சூ. நிக. எ. நு. எ.)
பாவீ—1. தீயோன். (உ-ம்.) “தாக்கு” பார்.
2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. வரக்கடவது. (உ-ம்.) “ஆவியாரிலைபெறுபவர்கீதிகூரிய வான்புகழ்மன் திப்—பாவியனைநங்கணுகுருதொழியினும்” (பாரத. சூதுபோ. எச.)

பாவிகம்—பாவிகாலங்காரம்; அது: கவிஞனுடையகருத்திலே காப்பியங்களிலே அமைந்துதோன்றுங்குணம். (உ-ம்.) “பாவிகமென்பது காப்பியப்பண்பே” (தண்டி. அக.)

பாவித்தல்—1. உளஞ்செய்தல். (உ-ம்.) “வேறுவேறுலோகமுமழவுரைகரந்த—சித்தசாமிகணீற்றினைச்சித்தினின்பாவித்து” (திருவிளை. இரகவாத. உச.) 2. தியானித்தல். (சி. சி. சு: எ. நிரம்ப.) 3. பாவனைசெய்தல், ஒன்றையொன்றாகப்பாவனைசெய்தல். 4. பொய்யாய் நடித்தல். (வழக்.)

பாவித்திரம்—மூன்றல்லகம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பாவிதம்—1. கலப்பு. 2. சங்கற்பித்தல். 3. பாவிப்பு. (1, 2, 3-வழக்குண்டுபோலும்.)

பாவிதன்—பாவிக்கப்பட்டவன். (சி. சி. அ: கக. சிவாக்.)

பாவிப்பு—பாவகை. (வழக்.)

பாவியம்—அருகம். (உ-ம்.) “பாவியமல்லாததுரைப்பான்” (சைவச. ஆசாரிய. கள.)

பாவியர்—1. தீவினையாளர். 2. பாவகத்தை யுடையார். (நூனாமி.)

பாவியாதல்—உண்டாதல், வருதல். (உ. சி. க: சுச. சிவாக்.)

பாவிரி—பசுளை. (வைத்தியபரி.) (சூ. நிக-ல். பசிரிபென்பர்.)

பாவிரூச்சர்—இருக்குவேதம் ஒதுகின்றவர்கள். (அபிதாநசிங்.)

பாவின்புணர்ப்பு—சித்திரக்கவிசுரனொன்று; அது: நால்வார்க்கடிக்கு நற்றுரை சொன்னால் தான் அடிக்கு முதல் பாடிப்பொருண்முடிப்பது. (உ-ம்) “பாதமயக்கேபாவின்புணர்ப்பே” (யாப்பருங்கலம். செய்யு. கூச.)

பாவினம்—நால்வகைப்பாக்களுக்கு இனமாகவரும் தாழிசைதுறைவிருத்தங்கள். (யாப். காரிகை.)

பாவு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பாவுதல்—1. தளவரிசைசெய்தல். 2. நாற்றுவிடல். 3. பரப்புதல். 4. விரித்தல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

பாவை—1. அசுரர்கள் போர்க்கோலத்தை யொழிந்துமோகிக்க இலக்குமி மோகிநிவடிவங் கொண்டாடிய ஆட்டம்; இது: இரண்டங்க முடையது. (உ-ம்.) “திருவின்கையோனாடிய

பாவையு” (சீலப். கடலாடு. சுக.) 2. கண்ணிற் பாவை. (உ-ம்.) “புரப்போர்புன்கண்பாவை சோர” (புறநா. உகரு.) 3. கொல்லியம்பாவை. (உ-ம்.) “ஒப்பரும்பாவைபோன்றுறையுமென்பவே” (சிந்தா. நாமக. ககஅ.) 4. சித்திரப்பாவை. (நன்னூ. பொதுப். ச0.) 5. பதிமை, பிரதிமை. 6. பெண், உவமை. (ஆகுபெயர்.)

பாவைக்கூத்து—பாவையாட்டுதல். (உ-ம்.) “தோற்பாவைக்கூத்தம்” (சி. சி. ச: உச.)

பாவோடல்—} நெய்வார்தொழிலினென்
பாவோடுதல்—} நு. (வழக்.)

பாவோதயம்—பாவகத்தோற்றமென்னுமணி. (சூல. ச0நு.)

பாழ்—1. அழிவு. 2. கெடுதி. 3. சூநியம். (உ-ம்.) “வெறும்பாழ்வினாந்தசுக்ஞ்சொல்வல்” (ஒழிவிலொ. சத்தினி. உள.) 4. தெரிநிலைப்பகுதி. 5. நடட்டி. 6. பாழ்நிலம். (சூ. நிக. நு: உக) 7. புருடன். (பரிபாடல்.) 8. வறுமை. (புறப்-மாலை.) (1, 2, 4, 5-வழக்.)

பாழ்க்குதல்—சூநியமாக்கல். (வழக்.)

பாழ்ந்தல்—பாழாகுதல். (வழக்.)

பாழ்நிலம்—சுரம்பு. (சூ. நிக. நு: உக.)

பாழ்படுதல்—அழிதல். (வழக்.)

பாழாக்கல்—} அழித்தல். (வழக்.)

பாழாக்குதல்—} அழித்தல். (வழக்.)

பாழாதல்—அழிதல். (வழக்.)

பாழி—1. அகலம். (சூ. நிக. அ: கஉ.) 2. ஆளாயம். (உ-ம்) வந்துழிக்காண்க. 3. ஊர். (பிங்கல. சளநு.) 4. சயநம். (சூ. நிக. நு: நுஅ.) 5. சிறகுளம்; இது: திசைச்சொல். (நன்னூ. பெயரி. கசு. உரை.) 6. பகைவருள். (சூ. நிக. க: முகரவெ. உ.) 7. பதம். (சூ. நிக. க0: கூ.) 8. பாழ். 9. பெருமை. (உ-ம்.) “பாழ்வெஞ் சிறையுணமும்” (உபதேச. சூராத். கூ.) 10. முநிலர்வாசம். (உ-ம்.) “எங்குமண்பாழிகளாய்” (பெரியபு. தண்டி. ச.) 11. முழைஞ்சு. (உ-ம்.) “பாழிமரல்வரையெறிதிரை” (கந்தபு. நகர. கூ.) 12. வலி. 13. விலங்கின்படுக்கை. (8, 12, 13-பிங்கல. நிக. கூஅஉக.)

பாழிக்கிறைத்தல்—பயனற்ற நிலத்துக்கு நீரிறைத்தல். (உ-ம்.) “ஏழைத்தொழும்பனே நெத்தனையோகாலமெல்லாம்—பாழுக்கிறைத்தேன்” (திருவாச. திருத்தோ. கக.)

பாளக்கீலை—மருந்துபூசிக்காயவைத்த புடவை. ஒரு குழுவேக்குறி.)

பாளம்—1. உலோகக்கட்டி. 2. சிலையின் கிழிவு. 3. வெடியுப்பு. (வைத்தியபரி.) (1, 2-வழக்.)

பாளி—பாபறை. (பிங்கல. கூஉச.)

பாளித்தியம்—ஒருநூல். (யாப். காரி. க. முகவு.)
 பாளிதம் — 1. கண்டசருக்கரை. 2. கருப் பூரம். (பிங்கல. கரு. ௧.) 3. குழம்பு. 4. சந்தனம். (தைல. தைலவ. கச்சு.) 5. சோறு. 6. பட்டிப் புடவை. (1, 3, 5, 6-கு. நிக. கச்சு: எகரவெ. நு.)
 பாளிபாலை — வடமொழிப்பகுதியாகவுடைய பாலைகளுள் முந்தியது. (மணிமே.)
 பாளை — கழுகு, தெங்கு, பனை முதலியவற்றில் வரும்பாளை. (உ-ம்.) “பாளையோதியொரு திங்கள்பார்த்தனள்” (சிவரக. மேரு. உக.)
 பாளையகாரன் — 1. அரசர்க்குக்கீழ்ச் சில சேனையோடும் ஒவ்வொருபுறங்கட் கதிகாரியாயிருப்போன். 2. படைத்தலைவன். பாளையம் - படை. (1, 2-வழக்.)
 பாளைப்பருவம்—பாலப்பருவத்திற்குமுந்திய கருவிலொருபருவம். (பன்னாற்றிரட்டி. ௧௦௦.)
 பாளையம்—1. படை. 2. பாசறை. (பிங்கல. கூஉசு.) (1, 2-வழக்.)
 பாற்கடல்— சத்தசமுத்திரத் தொன்று. “பாற்கடலாரமுதற்கெழுமித்தழைத்து” (அரிச்ச. நாடா. உ.)
 பாற்கடற்பிறந்தாள்—இலக்குமி. (கு. நிக. க: கச்சு.)
 பாற்கரம் — உபநிடத முப்பத்திரண்டினொன்று. (பொருட்டொகை நிகண்டு.)
 பாற்கரன்—ஆதித்தன். (குடா. க: நுநு.)
 பாற்கரியவாதம் — ஏகான்மவாதம் நான்கு வகையுளொன்று; இது: பிரமமேசடமுஞ்சித்த மாகிய உலகங்களாய்ப் பரிணமித்தது என்றும், அங்ஙனம் பரிணமித்து விகாரப்பட்டமையை அறியாமையிற்றைபந்தமாயிற்று என்றும், பரமார்த்தத்திலொரு பொருளையென்றும், வேதாந்த ஞானத்தான் உடம்பிற்குவேறுகிய ஆன்மரூபம் விளங்குமென்றும் வாதிக்கும்வாதம். (சி.சி.பா.)
 பாற்கரியன்—மாயையிற் பிரபஞ்சந் தோன்றுவதில்லைப் பிரமத்தினின்றந்தோன்று மென்பவன். (சி. சி. க: உஅ. முகம்.)
 பாற்கரியோன்—தேவேந்திரன். (தைல. தைலவ. கச்சு.)
 பாற்குறம்— } உத்திரநாள். (பிங்கல. உரு.)
 பாற்குறி— }
 பாற்கெண்டை—ஒருமீன். ஒருகுழைக்குறி.
 பாற்கொவ்வை—ஒரு கொவ்வை. (வழக்.)
 பாற்குண்டை—ஒருவகைச்சண்டை. (வழக்.)
 பாற்குற—ஒரு சுழமீன். ஒரு குழைக்குறி.
 பாற்சொற்றி—1. பாற்சொற்றிச்செடி. (பிங்கல. உஅ. கச்சு.) 2. பொற்றிக்கீரை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பாற்பரியாயம்—பாலின் நிலைமை. (மணிமேகலை.)
 பாற்பீர்த்து—வெள்ளைப்பீர்க்கு. (வைத்திய மு. அகராதி.)
 பாற்புறண்டி—சிறு அம்மாண்பச்சரிசி. (வைத்தியபரி.)
 பாற்மகற்பம்—பதுமகற்பம். (உ-ம்.) “கவின்றகற்பத்-தெடுத்தகலேழாங்கற்பம் பாற்மகற்பம்” கூர்மபு. பிரமா. கச்சு.) [பாதம். பாதம் என்றாயிற்று.]
 பாற்றல்—நீக்குதல். (உ-ம்.) “ஆசமநமாகு மறவிலுருகெட்டதெனும் - பாசத்தைப்பாற்றும் பதிக்கு” (சைவச. நுகசு.)
 பாற்று—உரியது. (உ-ம்.) “செவ்வமொன்றுண்டாகவைக்கற்பாற்றன்று” (நாலடி. க: க.)
 பாற்றுத்தம்—வெண்டுத்தம். (வழக்.)
 பாற்றுள்—சுக்கிலம். (உ-ம்.) “பாற்றுள் பவளநீர்பருகி” (சிந்தா. முத்தி. அஎ.)
 பாறு—சிதர. (சிந்தாமணி. கச்சு.)
 பாறல்—1. அடிப்பறிதல். (வழக்.) 2. இடப விராசி. (பிங்கல. உஎ. ௧.) 3. எருது. (கு. நிக. க: கச்சு.) 4. ஓடல். (உ-ம்.) “பட்டிமை” பார். 5. நீங்கல். (உ-ம்.) “பயிலுறுபாவங்கள் பாறப்பெற்றுளாய்” (சிவரக. சிவனடியார். உக.)
 பாறு—1. கழுகு. (உ-ம்.) “பாரிடங்கள்” பார். 2. பருந்தினொருபேதம். (பாரதம். பதினாறாம். நுநு.) 3. பாறல். (உ-ம்.) “பாறிலுயிர்” (வேதா. கு. கச்சு.) [முதனிலைத்தொழிற் பெயர்.] 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.
 பாறுதல் — 1. அடிப்பறிதல். (வழக்.) 2. ஓடுதல். (உ-ம்.) “பதுமகலைக்கொடுபோகும் பத்துமுகன்போற்பாறுதலும்” (சேதுபு. வேதா. கச்சு.)
 பாறை — 1. கற்பாறைமுதலியன. (உ-ம்.) “பாரைக்குநெக்குவிடாப்பாறைபழுமரத்தின்—வேருக்குநெக்குவிடும்” 2. ஓடுதல். ஐ-தொழிற் பெயர் விருதி.
 பாறையுப்பு—ஒருப்பு. (வைத்தியநூல்களிலறிக.)
 பாண்—1. ஒரு தெரிநிலைவினையெச்சவிருதி. (உ-ம்.) “உண்பான்வந்தான்” 2. பத்தினோர்கிரிபு. (உ-ம்.) “ஒருபான்”
 பாண்மயக்கம் — ஒருபாற்குரியசொல் வேறொருபாற்குரிய சொல்லுடன் வழங்கல்.
 பாண்முட்டான்—ஒருமீன். ஒரு குழைக்குறி.
 பாண்முட்டங்கி — ஒரு பூதி; அது: வேலிப்பருத்தி. (வைத்தியபரி.)
 பான்மை—1. ஊழின் மன்மை. (திருக்கோவை. இயற்கைப்புணர்ச்சியுரை.) 2. குணம்.

(சூ. நிக. அ. எக.) 3. தகுதி. (உ-ம்.) “ஆனபான் மையிலோர்தவிசுருத்தினன்” (கந்தபு. பிரம யாக. 30.) 4. தன்மை. (உ-ம்.) “ஒன்றும்றியாத பான்மையறிவுயிர்க்குண்டோ” (இன்னிசை. கரு.)

பான்மையிற்று—பகுதியுடையது. (சிந்தா மணி. களக.)

பானம்—1. கள். (பிங்கல. சகசச.) 2. பரு குதல். (பிங்கல. ககரு.)

பானல்—1. கருங்குலோ. (உ-ம்.) “பானல் பூத்தவெள்ளத்துப்பெரியகண்ணா” (இராமா. உலாவிய. ச.) 2. கள். 3. மருதநிலம். (சூ. நிக. ரு. கூஉ.) 4. வயல். (பிங்கல. ருஎக.) 5. வெற் றிலை. (2, 5-வைத்தியபரி.)

பானுள்—1. நயிபாமம். (உ-ம்.) “குன்று குளிப்பன்னகுகிற்பானுள்” (நெடுநல். கஉ.) 2. பாநிநாள். (தைவல.)

பானிதம்—சர்க்கரை. (வைத்தியபரி.)

பானியவல்லி—வலப்புரக்கொடி. (வைத் தியபரி.)

பானிறவண்ணை—பலபத்திரன். (உ-ம்.) “நீனிறவண்ணென்றுநெடுந்துகில்கவர்ந்து தம்முன்—பானிறவண்ணைக்கிற்பழியுடைத் தென்றுகண்டாய்” (சிந்தா. நாமக. கஅ0)

பானுபலை—வாழை. (வைத்தியபரி.)

பானை—மிடா. (சூ. நிக. எ: சுரு.)

பானைவெடிச்சூன்—பிளவைக்கொல்லி. (வைத்தியபரி.)

பி.

பிங்கம்—இருவேலி. (வைத்தியபரி.)

பிக்கு—1. குழப்பம். (வழக்.) 2. பிசுரு. (உ-ம்.) “பிக்குச்சொல்லாமலேகொக்குப்பிங்க வே” (திருக்குற்றாலக்குறவஞ்சி.)

பிகபந்து—மாமரம். (வைத்தியபரி.)

பிகம்—குயில். (பிங்கல. உககஅ.)

பிகராகம்—மாமரம். (வைத்தியபரி.)

பிகவல்லபம்—பிகை. (வைத்தியபரி.)

பிகை—பசுளை. (வைத்தியபரி.)

பிகாங்கம்—ஒரு புள். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பிகாந்தம்—வசந்தகாலம், குயிலுக்கு ஆணத் தந்தருவதாகிய காலமென்க. (வழக்.)

பிகி—பெண்குயில். (வைத்தியபரி.)

பிது—1. இறுக்கம். 2. பெலன். (1, 2-வழக்.)

பிதுதல்—தளர்ந்ததைவலிதாக்குதல். (வழக்.)

பிதூப்பட்டை—குதிரைமேற் சேணங்கட்டும் வார். (வழக்.)

பிதுவு—பிசு. (வழக்.)

பிங்க—வித்தியாகாலையில் வித்தைத்தத்துவத் திலிருக்கும் இரண்டு புலநங்களுளொன்று. (சி-வி. கிரி. உக. உரை.)

பிங்கம்—பூரை. (வைத்தியபரி.)

பிங்கல—1. பிங்களஎன்னும் வருடம். 2. வித்தியாதத்துவத்திருக்கு மாசாரியதச்சகரிலொ ருவன். (வி-ணி. உஎச)

பிங்கலகேசி—சுமாலிபுத்திரி, அக்கிரகே சன் தேவி. (அபிதாநசி.)

பிங்கலந்தை—பிங்கலன் என்பவனாற்செய் யப்பட்ட நிகண்டு. (வழக்.)

பிங்கலம்—1. பிங்கலமென்னுந் நிகண்டு. (நன்னூல். உரியியல். கக.) 2. பித்தளை. (வைத் தியபரி.) 3. பொன். (சூ. நிக. கக: நகரவெ. ரு.) 4. பொன்மைநிறம். (சூ. நிக. அ: உக.) 5. வடக்கு. (5-உதாரணம். வந்துழிக்காண்க.)

பிங்கலலோகம்—பித்தளை. (வைத்தியபரி)

பிங்கலன்—1. குபேரன். (உ-ம்.) “நிதிக்குப் பிங்கலன்பதத்துக்கிந்திரன்நிறத்திற்குந்தென் ன்றினவோரை” (திருப்பு. சுங்.) 2. சதருத்திர ரில் அக்கிநிதிக்கிலிருக்கும் தசருத்திரரிலொ ருவன். (வி-ணி. உஎ0.) 3. பிங்கலந்தையென் னும் நிகண்டுசெய்த ஓராசிரியன். பிங்கலமுனி வர் என்றும் பெயருண்டு. (அபிதாநகோ.)

பிங்கலட்சுன்—கன்மேந்திரியதத்துவபஞ் சகத்திலிருக்கும் பஞ்சபுவனபதிகளிலொருவர். (வி-ணி. உஎஉ.)

பிங்கலை—ஆந்தை. (சூ. நிக. ந: சு0.) 2. ஒரு பாலாரிட்டதேவதை. (வி-ணி. உகஅ.) 3. பத்துநாடிகளினென்று; இது: சுழிமுனையி லேதோன்றி யிடைநாடியோடு கத்திரிக்கோல் போலப் பக்கமாறி வீணாதெங்கு வல்லு நா ணிட்டாற்போலக் கபாலத்தைச்சுற்றிக்குதிரை முகமாய் நாசியளவும் நிற்கும். (த. வி.) 4. பார் வதி: பொன்னிறமுடையவன் என்றபடி. 5. பார்வதிதேவியின் ரோழியரிலொருத்தி, கவரி வீசுபவன். (அபிதாநசி.)

பிங்கள—1. நிவிர்த்திகாலையிற் பிருதிவி தத்துவத்துள்ள நூற்றெட்டுப்புலநங்களுளொ ன்று. (சி-வி. கிரி. உக. உரை.) இது: அக்கிநி திசையிலுள்ள பத்துப்புலநங்களு ளொன்றாக விளங்குகின்றது. (சி. சி. அ: மறை.) 2. வியாழ வட்டமாகிய அறுபதுவருடத்தில் ஐம்பத்தோ ராவதாண்டு.

பிங்களம்—களிம்பு. (வழக்.) (உ-ம்.) வந்து ழிக்காண்க.

பிங்களர்—கைலாசமேற்குவாயிற்காவலர்: வாயுதிக்கிலிருப்பவர். (அபிதாநசி.)

பிங்குளன்—அயோகவப்பெண் பார்ப்பாணக் கூடிப்பெற்ற பிள்ளை. (உ-ம்.) “அயோகவப் பெண்பார்ப்பாற்கின்றசேய் பிங்குளன் பேர்” (குத. சிவமா. கஉ; கஉ.)

பிங்குளித்தல்—அருக்களித்தல், அருவகுத்தல். (வழக்.)

பிங்குளை—தென்றிசையாணக்குப் பெண் யாணை. (உ-ம்.) “அட்டதிக்கயங்களின் பிடிசுள்” பார். (அபிதாநசி.)

பிங்காசி—அவுரி. (வைத்தியபரி.)

பிங்கி—வன்னிமரம். (வைத்தியபரி.)

பிங்குசம்—பிங்குச்சம். (உ-ம்.) “கணிப் புதுமலர்ச்செஞ்சூட்டுதுதற்குளக்கந் நிமாதர்-மணிக்குங்குதுப்பின்காந்தப்பிங்குசம் வருவ” (இரகு. நாட்டு. 10.) [விசாரம்.]

பிச்சுடம்—1. சுயம். 2. துத்தநாகம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

பிச்சுடம்—1. ஆண்மயிர். (சூ. நிக. கக; சகர வெ. சு.) 2. இருவேலி. (மலையக.) 3. இறகு. (உ-ம்.) “பிணிப்புறகொடிகளிற் பிச்சு மேல் விரித்-தணிக்குலமஞ்ஞைகளகவியாலுவ” (சேதுபு. கந்தமா. 100.) 4. காஞ்சிரை. (வைத்தியபரி.) 5. பீலிக்குட்டை. (சூ. நிக. கக; சகர வெ. சு.) 6. வெண்குடை. (உ-ம்.) “பிச்சுவெண்குடையார்பவர்” (திருவிளை. நரிபரி. 100.)

பிச்சுர்—பித்தர், மருளர். (வழக்.)

பிச்சாடநம்—இரக்குதல். (உ-ம்.) “பிச்சாடந நவமணிமாலை”

பிச்சாந்தேகி—மூன்றுவருணத்துப் பிரம சாரிகள் பிச்சையேற்கும்போது கூறும் வாக்கியங்கள். இவ்வாக்கியங்களுடன் அந்தணர் பவதிச்சொல்லை முதலிலும், அரசர் பவதிச்சொல்லை யிடைவிலும், வைசியர் பவதிச்சொல்லைக் கடைவிலும் வைத்துக்கூறியேற்பதமரபு. (காஞ்சிபு. ஒழுக்க. கஉ.)

பிச்சி—1. ஒருமல்லிகை. சோழதேசத்திற் சாதிப்புவென்பர். 2. சிறுசுண்பகம். (வைத்தியபரி.)

பிச்சிலம்—1. ஆணம். 2. சுரம். 3. கஞ்சி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிச்சு—1. பித்து. (உ-ம்.) “பெரும்பிச்சுத் தரும்பெருமான். (திருவாச. அடைக்கல. 100.) 2. மயல். (உ-ம்.) “பெரும்பிச்சையளித்தகல் வார்” (கோயிற்று. பதஞ்சலி. உக.) 3. மூளை. (பி. நிக. களவ.)

பிச்சை—1. இரப்பு. (உ-ம்.) “பின்பிச்சை கொண்டுவர” (கோயிற்று. பதஞ்சலி. உக.) 2. வத்தகுக்கொடி. 3. வாழை. (2, 3-வைத்தியபரி.)

பிச்சைநாலுவகை—சாந்தானிகபிச்சை, கணபிச்சை, மாதுகரிபிச்சை, அயாசகபிச்சை

என்பனவாம். [வ-று.] “சாந்தானிகபிச்சைதக்க கணமாதுகரி-யாய்ந்தார்க்கயாசகமுமாம்” என்னுஞ்செய்யுளாற்பெறப்படும். (சைவச. பொது. உருள.)

பிச்சு—1. பிசகு. (வழக்.) 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

பிச்சுதல்—தடுத்தல்.

பிச்சுடி—தடை. (வழக்.)

பிச்சும்—எட்டிக்கொட்டை. (வைத்தியபரி.)

பிச்சு—1. ஆட்சேபம். 2. தப்பிதம். 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (1, 2-வழக்.)

பிச்சுதல்—1. தவறுதல். 2. விலகுதல். (1, 2-வழக்.)

பிச்சுங்கம்—பொன்மைகலந்தசிவப்பு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிச்சுங்கல்—நலங்கல், வருந்தல். (வழக்.)

பிச்சுது—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பிச்சுதுதல்—நலங்கல். (வழக்.)

பிச்சுண்டம்—மிருகத்தின்முதுகு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிச்சுண்டின்—பெருவயிறுள்ளவன். (வழக்.)

பிச்சுநம்—செஞ்சந்தம். (மலையக.)

பிச்சு—1. இறகு. 2. தாமரைவளையம். (உ-ம்.) “அமிர்தை” பார்.

பிச்சு—எருத்துத்திமில். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிச்சுவியம்—பருத்தி. (வைத்தியமூ. அக.)

பிச்சுல்—கலத்தல். (வழக்.)

பிச்சுதல்—1. கலத்தல். 2. செறிவித்தல். (சி. சி. உ: 100. ஞாநப்.)

பிச்சாச்சி—சடாமாஞ்சில். (வைத்தியபரி.)

பிச்சாகை—ஒர்நகி; இது: இருகூப்பவத்திலுற்பத்தியாவது. (அபிதாநசி.)

பிச்சாசம்—1. பேய். (பிங்கல. உக.) தூல தேசத்திற்குவிதித்த ஆயுளினனவைமுடியு முன்றேநீங்கி வாயுவினுருவடைந்து, கால வளவையோக்கியிருக்கும் அந்தரான்மா என்பர். (அபிதாநசி.) 2. பேய்க்கரும்பு. (மலையக.)

பிச்சாசர்—ஒருவிதத் தேவவகுப்பினர். (அபிதாநசி.)

பிச்சாவப்பிரியம்—வேம்பு. (வைத்தியபரி.)

பிச்சாசன்—1. இராவணசேநாதிபதிகளுளொருவன்; இவன்: இலக்குமணரார் கொல்லப்பட்டவன். (இராமா. மங்கிரப். சஉ.) 2. பேய்க்குணமுடையோன். (வழக்.)

பிச்சாசி—சடாமாஞ்சில். (தைல. தைலவ. ககக.)

பிச்சாகை—கிணற்றுப்பெண்தவளை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிசுகு—1. சடாமாஞ்சில். (தைல. தைலவ. ௨௭.) 2. பிசாசம். (பிங்கல. ௨௦௬.)

பிசாரம் — தூதநம். (உ - ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிசாரம்—வேம்பு. (வைத்தியபரி.)

பிசி—1. அரும்பொருள். 2. சோறு. 3. நற்பொருள். (பிங்கல. நிக. ௨௦௮௮.) 4. பொய். 5. பொன். (சூ. நிக. சு: க.) (1, 2, 4-கக: சகர வெ. கூ.)

பிசிதம்—1. ஊன். (உ-ம்.) “பிறவியிற்பெரியதொக்கிற்பிசிதமுண்டெழும்பெற்றி” (இராமா. நாகபாச. ௬௭.) 2. சதகுப்பை. 3. நீர். 4. வேம்பு. (3, 4-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. கூ.) (2-வைத்தியபரி.)

பிசிதர்—அசுரர். (உ - ம்.) “பிசிதர்தம்வாய்நிணங்கக்க” (கந்தரல. அ.அ.)

பிசிதலுணர்—பிசிதாசநர். பிசிதம்-ஊன்.

பிசிதாசநர்—இராக்கதர். (உ-ம்.) “அருமாதவர்பிசிதாசநமுத:சநர்” (சேதுபு. இராமனரு. ௧௮௭.)

பிசிரீ—1. ஊற்றுநீர். (பரிபாடல்.) 2. கிலை. (உ-ம்.) “வரைமுருள்புணரிவான்பிசுருடைய” (பதிற்றுப். உ: க.) 3. பாண்டிநாட்டிலுள்ள தோளூர். (உ-ம்.) “தென்னம்பொருப்பனனனா இன்னும்-பிசிரோனென்பவெனையி ரோம்புநனே” (புறநா. ௨௧௮.) 4. மழைத்துளி. (பதிற்றுப்பத்து.)

பிசிர—துளியாகச்சிதற. (பதிற்றுப்பத்து.)

பிசிராந்தை—ஒரு புலவன். (உ-ம்.) “இரும்பிசிராந்தையடியுறை” (புறநா. ௬௭.) கோப்பெருஞ்சோழனண்பனென்று கூறுவர். (அபிதாநசி.)

பிசின் — 1. சாம்பிராணி. 2. நீர்வஞ்சி. 3. பஞ்சிதூல். 4. மரப்பிசின். 5. வெட்டுக்குருத்து. (1, 2, 3, 4, 5-வைத்தியபரி.)

பிசின்—1. பசை. 2. கள். (வைத்தியபரி.)

பிசினேறி—ஒரு மரம். (வழக்.)

பிசு—பருத்தி. (மலையக.)

பிசுக்கு—1. விலைக்குரியபொருளைப்பெற்ற பின், சிறிதுவாக்குதல். (வழக்.) 2. பீர்க்கு. (வைத்தியபரி.)

பிசுகம்—உத்தாமணி, வேலிப்பருத்தி. (தைல. தைலவ. ௨௬.)

பிசுகுதல்—கொசுறுதல். (வழக்.)

பிசுகூலம்—பருத்தி. (மலையக.)

பிசுநத்தநம்—லோபத்தன்மை (வழக்.)

பிசுநம்—1. உலோபம். (வழக்.) 2. புறங்கூறல். (சூ. நிக. ௧௦: கூ.) 3. பருத்தி. 4. மஞ்சள். (3, 4-வைத்தியபரி.)

பிசுநன் — 1. உலோபன். 2. கோளன். 3. பொய்யன். (சூ. நிக. கக: சகரவெ. ௧௦.)

பிசுநி—பிசுநன்.

பிசுபிகுத்தல்—பிசுபிசுப்பு. (வழக்.)

பிசுபிகுப்பு—பிசுபிசுப்பு. (வழக்.)

பிசுபிசுனல்—பிசுபிசுப்புக்குறிப்பு. (வழக்.)

பிசுமத்தம்—வேம்பு. (மலையக.)

பிசுமந்தம்—வேம்பு. (மலையக.)

பிசுலம்—1. நீர்க்காகம். 2. பிஞ்சு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பிசுளம்—பருத்தி. 2. மஞ்சள். (1, 2-வைத்தியபரி.)

பிசுகம்—வேலிப்பருத்தி. (மலையக.)

பிசைதல்—குழைத்தல். (உ-ம்.) “சூடர்மாலையிட்டெல்பிசைந்ததே” (சூர்மபு. தக்கவமி. ௭௭)

பிசைவு—சேர்த்துக்கலத்தல். (வழக்.)

பிஞ்சுகம்—1. கொலை பிஞ்சும் பிஞ்சுகமென வந்தது. 2. தலைக்கோலம். பிஞ்சுகம் என்பது பிஞ்சுகமென மருவினதாம்.

பிஞ்சுகள் — 1. கொலைகாரன். 2. சிவன். (சூ. நிக. க: கூ.)

பிஞ்சுநம் — பஞ்செஃகும்வில். எஃகுதல்-நெய்தாக்கல்.

பிஞ்சும்—1. இறகு. (பிங்கல. ௨௭௬௬.) 2. கொலை. 3. சத்திசாரணை. (வைத்தியபரி.)

பிஞ்சுரம்—1. அரிதாரம். (வைத்தியபரி.) 2. கருமைகலந்தசிவப்பு. 3. பொன். 2, 3. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிஞ்சுலம்—தருப்பை. (வைத்தியபரி.)

பிஞ்சாநம் — பொன். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிஞ்சிதை—கொட்டையின்பிஞ்சு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிஞ்சு—இளங்காய். (உ-ம்.) “பிஞ்சுபூவுடன் கவாந்தான்” (சிவரக. கத்தரிப்பூ. ௨௪.)

பிஞ்சை—1. பிஞ்சு. 2. மஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

பிஞ்சோலம் — இலமுதலியவற்றானெழுமொலி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிஞ்சுகம்—தலைக்கோலம். (உ-ம்.) “கொன்றைகமழ்முடியோனும்பிஞ்சுகத்தைப் பின்னல் படுகுஞ்சியாக்கி” (பாரத-அரிச்சுநன்றவ. அ.க.)

பிஞ்சுகள்—சிவன். (உ-ம்.) “பெண்ணெரு பசுமலைத்தபிஞ்சுகனுருவுகாட்டி” (சூர்மபு. காப்பு.) [தலைக்கோலத்தையுடையவென்றபடி.]

பிஞ்சை—பின்னை, நப்பின்னை. (சிவப்.)

பிஞ்சுதல்—பிள்ளச்செய்தல். (வழக்.)

பிச்சகர்—யாசகர். (பராச.)

பிட்டு—யசர்வேதஉபநிடதத்தொன்று. (கந். நவ. ௧௮.)

பிட்டுசை—யாசகம். (வழக்குண்டு.)

பிட்டங்கொற்றன்—ஓர்வள்ளல். (அபிதாநசி.)

பிட்டபேடணநியாயம்—சகத்திரநியாயங்களுவொன்று. (மீமாமிசையிலநிக.)

பிட்டம்—1. இடித்தமா. (தைலவ. பாயிரம். ௨௮.) 2. சகநம். 3. மாவு. (சூ. நிக. சு. ௨௫.)

பிட்டர்—ஆடுசின்னப்பாளை. (வைத்தியபரி.)

பிட்டல்—பிட்டுதல். (உ-ம்.) “பிட்டுடலிருபிளவெனவிழவுதிரமுநளிபெருக” (அருணகிரிபு. அருந்தவ. ௧௬௬.)

பிட்டி—சுநபக்கம், வழக்கம்.

பிட்டிமம்—வலம். (மலையக.) (வைத்

பிட்டிலம்—தியபரி.)

பிட்டு—ஒருவகைச்சிறுண்டி. (உ-ம்.) “பிட்டுனைவிற்றுண்டேற்கு” (திருவாத. மண். ௨௫.)

பிட்டை—அண்டவாதம். (வழக்.)

பிடக்கு—வைத்தியன். (உ-ம்.) “பிணியர்க்குரியபிடக்குளத்தையொப்பர்” (தைல. பாயிர. ௪.)

பிடகம்—1. ஆகிபுத்தனோடு தண்ணங்காரன்முதலிய இருபத்துநான்கு புத்தர்கள்மரபில் உபதேசக்கிரமத்தாற்செய்யப்பட்டதால்; அது: விநயபிடகம், சூத்திரபிடகம், அபிதன்மபிடகம்என்பலவகைப்படும். (த. நி. போ. ௧௬௧.) [புத்ததன்மசங்கம் என்னும் மூன்றுமணிகளும் யாதோரிடையூழினிற் இருத்தற்கிடனாய்க் கூடாபோலுதலின் பிடகமாயிற் றென்பர்] (மணிமே. ௨௪௫.) 2. கல்விதூல். (பிங்கல. நிக. ௨௦௫௭.) 3. கூடை. (மணிமே.)

பிடகர்—வைத்தியர். (உ-ம்.) “பிடகர்சொல்வார்” (தைல. தைலவ. ௧௬.)

பிடகன்—1. புத்தன். 2. வைத்தியன்.

பிடகை—கூடை. (உ-ம்.) “தொம்பனர்கள் பூம்பிடகைகொண்டனைய” (பெரியபு. திருக்குறிப்பு. ௫௬.) குடலையென்றுங்கூறுவர். பூந்தட்டு என்பர். (பத்துப். நெடுநல்வாடையில்.)

பிடங்கம்—பெருவெள்ளரி. (வைத்தியபரி.)

பிடங்கு—ஆயுதங்களின் பிற்பக்கம். (வழக்.)

பிடர்—புறங்கழுத்து. (உ-ம்.) “அடங்குபிடர்க்குளமைந்தவுளத்திரள்” (சிவரக. தேவியமயம். ௧௬.)

பிடர்த்தலை—பிடர். (பிங்கல. நிக. ௧௦௬௦.)

பிடர்—பிடர். (வழக்.)

பிடவம்—1. ஒருசெடி, சூட்டிப்பிடவம். (உ-ம்.) “பிடவமுமயிலையும்” (சிலப். புறஞ்-தை. ௧௫௮.) 2. ஒரு மரம். பிடா என்பது பிடவம் என வந்ததென்பர்.

பிடவு—பிடவம். (சிலப்.) பிடாச்செடிஎன்றார் பதிற்றுப்பத்தில்.

பிடவூர்—சோழநாட்டிலுள்ளதோரூர். (உ-ம்.) “நெடுங்கைவேண்மானருங்கடிப்பிடவூர்” (புறநா. ௧௭௫.)

பிடா—ஓர்மரம். (உ-ம்.) “மருதுபோகிபிடாஒருமை. (காஞ்சிப்பு. சனற்குமார. ௬.)

பிடாரம்—வைத்தியவாகடம். (வழக்.)

பிடாரன்—பாம்புபிடிப்போன். (வழக்.)

பிடாரி—காளி. (வழக்.)

பிடி—1. ஏலம். (வைத்தியபரி.) 2. ஒட்டகம், யானை, கவரி இவற்றின்பெண். (சூ. நிக. ௬: ௬௪.) 3. கிரகிப்பு. 4. கைப்பிடி. (உ-ம்.) “சிவனடியார்தமக்கொருபிடியநம்” (சிலப். பசாசுமோசந. ௧௫.) 5. நால்விரல்கொண்ட அளவு. 6. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “கைப்பிடிசூலப்பாசமுடையகாலன்” (சிவரக. சிவதன்மா. ௨௬.)

பிடிகம்—பிள்ளைக்கைவளை. (சூ. நிக. ௭: ௨௪.)

பிடிதருவி—வெற்றிலை. (வைத்தியபரி.)

பிடிச்சராவி—கம்மாளர்கருவியினென்று ஒரு குழுவெக்குறி.

பிடிச்சீலை—கையிற்பிடிக்கிறதுணி. (தைல. தைலவ.)

பிடித்தபிடி—பற்றிக்கொண்டநிலை, விடாப்பிடி. (வழக்.)

பிடித்தம்—வேலைசெய்யாநாட்டுப் பிடிக்கப்படுங்காசு. (வழக்.)

பிடித்தல்—1. உட்கொள்ளல், மனத்துக்கிணங்கல். (வழக்.) 2. பற்றல். (உ-ம்.) “சூலம்பிடித்தவீரன்றன்னை” (சிவரக. கத்திரிப்பு. ௧௫.)

பிடித்திராவி—பிடிச்சராவி. (வழக்.)

பிடித்து—கைப்பிடியிலுள்ளது. (உ-ம்.)

“தொடிப்புழுதிகைச்சாவுணக்கிற் பிடித்தெருவும்—வேண்டாதுசாலப்படும்” (வள். ௧௦௬௭.)

பிடித்தோன்றைப்பேசுதல்—பிதற்றுதல். (பிங்கல. ௨௦௭௮.)

பிடிதம்—பிச்சை. (சூ. நிக. ௬: ௧௧.)

பிடிப்பு—1. சுளுக்கு. 2. பிடித்தல். (1, 2-வழக்.)

பிடிபடுதல்—1. அகப்படுதல். 2. தெரிதல். (1, 2-வழக்.)

பிடிபாடு—அகப்படுதல். (வழக்.)

பிடிமானம்—1. அன்பானபற்று. 2. உலோபம். 3. கையிருப்பு. (1, 2-வழக்.)

பிடியல்—1. சீலை. (வைத்தியபரி.) 2. நல்லாடை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிடியாளி—பலபந்தமாகப்பிடித்தஆள். (வழக்.)

பிடிவாதக்காரன்—பிடிவாதி. (வழக்.)

பிடிவாதம்—கொண்டதுவிடாமை. (வழக்.)
பிடிவாத்—கொண்டதுவிடாதுநிற்போன். (வழக்.)

பிடுக்கு—பீசம். (வழக்.)
பிடுங்கல்—1. கவர்தல். (வழக்.) 2. பறித் தல். (பி. நிக. உகருள.)

பிடுங்குரை—தண்டிக்கிறே. (வழக்.)
பிடுங்குதல்—பிடுங்கல். (பி. நிக. உசருள.)
பிண்டக்காப்பு—காப்பதற்குரிய சோற்றுத் திரளை. (வழக்.)

பிண்டகருமம்—பிதிர்க்கிடும்பிண்டக்கிரியை. (வழக்.)

பிண்டகன்—பிதிர்பிண்டமிடுவோன். (வழக்.)
பிண்டதோசம்—வாசனைப்பிசின். (வைத் தியபரி.)

பிண்டசன்—யாசகன். (வழக்.)
பிண்டதன்—பிதிர்பிண்டமிடுவோன்.
பிண்டது—பிளந்தது. (உ-ம்.) "பிண்டது பாரும்" (திருவிளை. யாழையெய். நக.)

பிண்டப்பிரதாநம்—பிதிர்க்குப் பிண்டத் தைத் தானஞ்செய்தல். (வழக்.)

பிண்டப்பொருள்—1. குவிக்கப்பட்ட பொ ருள், தொகுக்கப்பட்டபொருள். (நன் னூ. பெயரிய. நுக. உரை.) 2. சடப்பொருள்.

பிண்டபாகர்—தந்தைமுதல்மூவர். (பராமி. சுரு.)

பிண்டப்புப்பம்—1. அசோகு. 2. செவ்வந்தி (1, 2-வைத்தியமூ. அக.)

பிண்டம்—1. உடல். (பிங்கல. ககச.) 2. உண்டை. (பிங்கல. நகருள.) 3. எண்வகை யெச்சத்துளொன்று; அது: உறுப்பின்றிப்பிறப் பது. (உ-ம்.) "உறுப்பில்பிண்டமும்" (புறநா. உஅ.) 4. கருப்பம். 5. கவளம் 6. கற்கண்டு. 7. செவ்வந்தி. 8. சோறு. (சோற்றுத்திரளை யென்றார் புறப்பொருள்வெண்பாமாலையுரை யில்.) 9. தொகைச்சூத்திரத்துக்கு முன்புரைக் கும் பிண்டகுத்திரம். (நன்னூ. பாயிர. உ0.) 10. பலபொருட்டொசுகுதி. (தொச. சேநா. கூ0.) 11. பிச்சை. (சூ. நிக. கக: தகரவே. சு.) 12. பிதிர் தேவரைக்குறித்துப்பிண்டத்திடுமுணவு. (உ-ம்.) "ஒன்றுகாதலொடுகொண்டதொ ருபிண்டநல்கில்" (சேதுபு. பாவநாச. அ.) இவ் வுணவு விளாங்கனிப்பிரமாணமாகஇடுவதென் பர். 13. மாமிசம். 14. வெல்லம். (4, 5, 8-வழக்.) (6, 7, 13, 14-வைத்தியபரி.)

பிண்டரோடணம்—காரத்தை. (வைத்திய பரிபா.)

பிண்டவுரை—பொழிப்புரை. (யாப். காரி. க. உரை.)

பிண்டவிருத்தி—சரீரத்தை விருத்திசெய் தற்கிரியை (உ-ம்.) "அந்நப்பிராசநம்"பார்.

பிண்டாகழலம்—சாமரைகளையார். (வைத் தியபரி.)

பிண்டாண்டம்—அண்டமும் பிண்டமும். பிண்டம்-சரீரம்.

பிண்டாப்பிரம்—ஆலங்கட்டி. (வைத்தியபரி.)
பிண்டாயசம்—உருக்கு. (வைத்தியபரி.)

பிண்டாரி—கொள்ளைக்காரன். (தெலுஞ்.)
பிண்டி—1. அசோகமரம். (உ-ம்.) "பொ லம்பூப்பிண்டிநலந்நிளர்கொழுகிழல்" (சிலப். நாடுகாண். உக.) 2. ஒற்றைக்கை; இது: புறக் கூத்திற்குரியது. (சிலப். அரங்கே. கஅ.) 3.

குவிக்கப்பட்டது, தொகுக்கப்பட்டது. 4. திண்மா. (சூ. நிக. சு: உரு.) 5. நெல். 6. தெரி நிலைநீனப்பகுதி. 7. பிண்ணுக்கு. 8. புநர் பூசம். (சூ. நிக. க: எ0.) 9. மா. (5, 7, 9-வைத்தியபரி.)

பிண்டிகை—ஆசநம். (வழக்.)
பிண்டிநீதல்—குவித்தல், தொகுத்தல்.

பிண்டிந்து—திரண்டு. (சிந்தாமணி.)
பிண்டிதகம்—மருக்காரை. (வைத்தியபரி.)

பிண்டிதம்—காரைச்செடி. (வைத்தியபரி.)
பிண்டிபாலம்—எறியாயுதம். (உ-ம்.) "அடுத் தபிண்டிபாலந்தனைஎடுத்தடித்திடுவீர்" (சிவரக. நாரதஉபதேச. கசு.) சிவகசிந்தாமணியில், தலை யிலே பீலிகட்டப்பட்டு எறிவதோர் படை யென்பர்.

பிண்டியான்—அருகன். (உ-ம்.) "உண்டு மில்லையுமெனத்தமொற்றதூலுரைத்த-பிண்டி யானுரைகொண்டு" (திருவிளை. மாயப். நு.)
பிண்டிரம்—மாதுளை. (வைத்தியபரி.)

பிண்டிவாளகம்—குந்துருக்கம். (மலையக.)
பிண்டிகரணம்—உண்டையாக்கிடுதல். (வழக்.)

பிண்டிகரம்—தொகுப்பு. (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பிண்டதகம்—மருக்கொழுந்து. (வைத்திய பரிபா.)

பிண்டரம்—மாதுளை. (வைத்தியபரி.)

பிண்டோற்பத்தி—தந்தையின்றதுவடனி ருந்தவயிர் தாயின் கருப்பையிற்புக்குக் குழவி யாகிப் பின் பூமியிற்பிறப்பது. (அபிதாநசி.)

பிண்ணுக்கு—என்றமுதலியவற்றினரைப்பு. (வழக்.)

பிண்ணுக்குக்கீரை—ஒருகீரை. (வைத்திய மூ. அக.)

பிண்ணுக்குப்பூண்டு—ஒரு பூண்டு. (வைத் தியமூ. அக.)

பிண்ணியாக்கம்—குந்துருக்கம். (மலையக.)
பிணக்கம்—பிணங்கல், (பிங்கல், கக40.)
அம்-சாரியை.

பிணக்கன்—மாறுபாடுடையவன். (உ-ம்.)
“கனிமடி.....பிணியனேழை” (நன் கக.)

பிணக்காடு—சுகோடு. (சூ. நிக. டு: டுக.)

பிணக்கு—1. ஊடல், ஆடவர் மாதர்
கலவிக்கு முன்னிகழ்ந்தலகம். 2. ஒரு பொரு
ளைப்பற்றி இருவர்க்குளாறுபாடு. (உ-ம்.)

“பிணக்கறக்கு—மூத்தோரையில்லாவைவக்கள
னும்” (திரிகடு. க0.) 3. நெருக்கம் (உ-ம்.)
வந்துழிக்காண்க. 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பிணக்குதல்—கலகஞ்செய்தல். (வழக்.)

பிணங்க—நெருங்க. (உ-ம்.) “மாந்தர்பிணங்
கவேட்டான்” (சிந்தா. குணமலை. உகக.)

பிணங்கல்—1. கலகித்தல். (சி. சி. ச: எ.
சிவாக்.) 2 குழம்புதல். 3. நெருங்கல். 4. பின்
னால். 5. மாறுபடுதல். (2, 3, 4, 5 வழக்.)

பிணங்கு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பிணங்குதல்—1. குழம்புதல். 2. சண்டை
செய்தல். 3. நெருங்கல். 4. மாறுபடுதல். (உ-ம்.)

“உலகிலில்லாநெறிகொண்டபிணங்கு கின்ற
திருமறைமுநிவரே” (பெரியபு. தடுத்தாட்சு.)
5. பின்னால். (1, 2, 3, 5 வழக்.)

பிணப்பறை—சாப்பறை. (உ-ம்.) “மணப்
பறையுப்பிணப்பறையாய்” (திருவிளை. பழி
யஞ்சு. ச0)

பிணம்—1. சவம். (உ-ம்.) “காகையுவுக்கும்
பிணம்” (மூதுரை.) 2. பேய். (பிங்கல். உ0க.)

பிணம்வீழ்களம்—போர்க்களம். (சூ. நிக.
டு: டுக.)

பிணர்—1. கோங்கு. (வைத்தியபரி.) 2.
சருச்சரைவடிவு. (சூ. நிக. அ: சு.)

பிணாரம்—சர்க்கரை. (வைத்தியபரி.)

பிணவு—கவரிமா, நாய், புல்வாய், பன்றி
நிலத்தின் பெண்பொது. (பிங்கல். நிக. உடுக.)
விலங்கின்பெண். (மணிமேகலை.)

பிணவெடில்—பிணநாற்றம். (பட்டணத்தா.
பெரிது. கக.)

பிணை—பிணவு. (சூ. நிக. க: கச.)

பிணைப்பிள்ளை—பெண்பிள்ளை. (உ-ம்.)

“கோழிப்பிணைப்பிள்ளைகள்” (திருவாச. திரு
வெண்கல.)

பிணி—1. தலை. (உ-ம்.) “விரகொடுவளை
சங்கடதருவெம்பிணிகொடு” (திருப்ப. டுகஅ.
மதுரைக்காஞ்சியிலுங்காண்க. 2. தன்பம்.
(உ-ம்.) “சிந்தையேருயினர்பிணியிற்றேம்பி
னார்” (பிதமோ. பஞ்சா. உக.) 3. நோய். (உ-ம்.)
“பாத்துணவில்காருமைச்சென்றுணவின்னா -

மூத்தவிடத்துப்பிணியின்னா” (இன்ன. உக.)
4. பசிப்பிணி. (கலித்தொகை. உ0.) 5. பந்தம்.
(உ-ம்.) “பல்லுயிர்க்கும்—பேதஞ்செய்யும்பிணிய
விழ்த்து” (திருவிளை. உலவா. கசு.) 6. தெரிநிலை
வினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “சிறுகிண்கிணி” பார்.

பிணக்குலம்—விலங்கு. (உ-ம்.) “பிணிக்
குலத்தகவயிற்பிறந்தநோய்கெடுத்தணித் தகை
யுடம்பென” (சிந்தா. பதமை. எ.)

பிணித்தல்—1. சுட்டல். (உ-ம்.) “மணிக்
கயிற்றாற்பிணித்திழுத்தார்” (சிவரக. சிவதன்
மா. டு.) 2. தொடுத்தல். (பரிபாடல்.)

பிணித்தோர்—நோயுற்றோர். (மணிமேகலை.)

பிணிப்பு—கட்டு. (உ-ம்.) “பிணிப்புறுகொ
டிகளில்” (சேதுபு. கந்தமா. கசு.)

பிணிமார்—சேர்த்தற்கு. (உ-ம்.) “தரவுச்
சினந்தணித்துபெருவெளிப்பிணிமார்” (மலை
படு. ககக.)

பிணிமீதித்தல்—நெய்வார்தொழிலி னெ
ன்று. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிணிமுகத்திறை—சுருடன். (உ-ம்.) “பிணி
முகத்திறையைநோக்கி” (சேதுபு. பாலோடை.
உசு.) பிணிமுகம்—பறவை.

பிணிமுகம்—1. அன்னம். (பிங்கல். உககஉ.)
2. பறவைப்பொது. 3. மயில். 4. முருகக்கட
வுளின்யாளை. (பத்துப்பாட்டு.) (2, 3-சூ. நிக.
கக: ணகரவெ. க.)

பிணியகம்—காவலிடம். (உ-ம்.) “பிறர்பிணி
யகத்திருந்துபீகொழ்முற்றி” (பட்டிணை. உஉஉ.)

பிணிப்பி—நோயாளன். (உ-ம்.) “பிணிய
னேழை” (நன். கக.)

பிணியாளி—நோயாளி. (வழக்.)

பிணை—1. ஆசை. 2. ஒட்டகம், கவரிமா,
கழுதை, குதிரை, நாய், பன்றி, புல்வாய், யாளை.
முதலியவற்றின் பெண். 3 கட்டு. முதனிலைத்
தொழிற்பெயர். 4. பூமாலை. (உ-ம்.) “வெறி
கொண்டமுல்லைப்பிணைமீது” (பெரியபு. கண்
ணப்ப. டுஎ.) 5. மரக்கூட்டம். (பரிபாடல்.)

6. மான். (உ-ம்.) “பிணையனவியுழிநார்” (அரிச்
சு. விவாக. கச0.) 7. பறிப்பொருள். (உ-ம்.)
“நான்பிணையென்றுதாழ்த்தான்” (திருவிளை.
இந்திரன்முடி. டுஎ.) 8. முட்டுவாய். (புறப்
பொ. வெ) (1, 2-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. டு.)

பிணைக்காரன்—பிணைகாரன். (வழக்.)

பிணைத்தல்—1. இணைத்தல். 2. சுட்டல்.
3. தொடுத்தல். (1, 2, 3-வழக்.)

பிணைதல்—1. இணைத்தல். (உ-ம்.) “தண்
கயமாமெகளிரொடுகைபிணைந்து” (புறநா.
உசக.) 2. கலத்தல். (வழக்.) இருபறவையும்
பிணைந்துகொண்டிருந்தன.

பிணைப்படுதல் — பதிலாயிருப்பதற்கு உத்
தரவாகியாயுட்படல். (வழக்.)

பிணைப்பு—இணைப்பு. (வழக்.)

பிணையு—தழுவு. (புறப்பொ-வெ.)

பிணையல்—1. இரட்டைக்கை; அது: உஞ்
சலிமுதலாகப் பதினைந்துவைகப்படும். (உ-ம்.)
“பிண்டியுப்பிணையலும்” (சிலப். அரங்கே. சுஅ.)
2. இரட்டை. 3. சுதவுமுதலியவற்றிலி
மிணைப்புச்சலாகை. 4. மாலை; அது: மலர்களின்
றுளிரண்டையும் எதிர் எதிரே ஒன்றன்மே
லொன்றாகப் பிணைத்துவைத்துக் கட்டுகின்ற
சரம். (பெரியபு. தடுத்தாட். சுஅ. உரை.) (2, 3-
வழக்.)

பிணையன்மாலை — மலர்களின் றுளிரண்
டையும் ஒருங்குசேர்த்து பிணைக்குஞ் சரம்.
(உ-ம்.) “தாமலர்ப்பிணையன்மாலை” (பெரியபு.
தடுத்தாட். சுஅ. உரை.)

பிணையாளன்—பதிலுத்தரவாதத்திற்குட்

பிணையாளி—பட்டவன். (வழக்.)

பிணையுஉ—கைகோத்து. (உ-ம்.) “சேர்பிகு
நெடுவேப்பேணித்தழுஉப்பிணையுஉ” (மதுரை
க். சுசு.)

பிணைவு—1. இணைவு. 2. புணர்ச்சி. (உ-ம்.)
வந்துழிக்காண்க.

பித்தக்கிராணி—ஒருநோய். (உ-ம்.) “கிராணி”
பார்.

பித்தக்கிருகிறுப்பு — பித்தத்தினால்வருஞ்
சுழற்சி. (வழக்.)

பித்தகம் — நவமணிக்குற்றத்தினென்று;
அது: கிளிநிறம். (திருவிளா. மாணிக்க. சுஎ.)
பித்தகாசம்—ஒரு காசம். (உ-ம்.) “காசம்”
பார்.

பித்தகாமாலை—ஒருநோய், பித்தத்தாலுண்
டாகுங் காமாலை. (வழக்.)

பித்தகாலம்—பித்தத்தினதிகாரகாலம், காலை
நேரமென்பர்.

பித்தகுண்மம்—ஒருவகைக்குண்மம். (உ-ம்.)
“அட்டகுண்மம்” பார்.

பித்தகாந்தி—பொன்னுங்காணி. (வைத்திய
பரி.)

பித்தச்சுழற்றி—பித்தக்கொழுகுப்பு. (வழக்.)

பித்தசிலேட்டுமம்— } ஒருநோய், பித்தத்
பித்தசிலேற்பனம்— } தோடுகலந்த சிலே
ற்பனம். (வழக்.)

பித்தசுரம்—ஒரு சுரம். (வைத்தியமூ. அக.)

பித்தசூலை—ஒரு சூலை. (உ-ம்.) “சூலை” பார்.

பித்தசோகை — ஒருவகைநோய், பித்தத்
தால்வருங் காமாலையென்பர். (வழக்.)

பித்தநாடி—நடுவிரமுடி. (குருநாடி. கௌ.)

பித்தப்பிளப்பு—பித்தவெடிப்பு; இது: கால்
களினுண்டாகுவது. (வழக்.)

பித்தம்—1. நாயுருவி. 2. பிரம்பு. 3. மயக்கம்.
(கு. நிக. அ: சுசு.) 4. மூப்பினியிலொன்று;
அஃது: அருப்பித்தம், இரத்தபித்தம், கரும்
பித்தம், சயபித்தம், வறட்சிப்பித்தம் எனப் பல
வைகப்படும். (வைத்தியமூ. அக.) (1, 2-வைத்
தியபரி.)

பித்தரோசனம்—பூவரசமரம். (வைத்திய
பரிபர்.)

பித்தல்—வாய்பிதற்றல். (தைல. தைலவ.
கௌ.)

பித்தலாட்டம்—ஒன்றைமற்றொன்றுக்குக் காட்
டல். (வழக்.)

பித்தவாயு—ஒரு வாயு. (வழக்.)

பித்தனை — செம்பு நாகமுங்கலந்தது. இவ்
வீரண்டுங்கலந்திருப்பதனால், திருவிளையாடற்
புராணம், இரசவாதஞ்செய்தபடலத்தில், உரு-
ஆவது கவியில், புணர்ப்பாற்றொயும்பித்தனை
என்றார்.

பித்தன்—1. சிவன். (திருவாசகம். திருச்சா
ழல். கூ.) 2. பைத்தியநோய். (சிவப்பிர. பெரிய
நாயகி சலித்துறை. உ.)

பித்தாதிசாரம்—ஒருநோய்; அது: உவாந்திப்
பிராந்தி. (வழக்.)

பித்தாந்தம் — பித்தமுடிப்பு, பெரும்பித்தம்.
(சி. சி. அ: சுசு. சிவஞான.)

பித்தி—1. பங்கு. 2. பின்புறம். (வழக்.)

பித்தியம்—1. பிச்சி. (உ-ம்.) “செவ்வியரும்
பின்னங்காற்பித்திகத்து” (நெடுநல். ச0.) 2.
செண்பகப்பு. (வைத்தியபரி.)

பித்திகாயாச்சீசாலநியாயம்—ஒருவகை
நியாயம். சுவரிலிருக்கும் பூனை எந்தப்பக்கம்
குதிக்குமென்பது தெரியாதது.

பித்திகை—1. நெருங்கை. (வைத்தியபரி.)
2. சிறுசண்பகம். (மலையக.) 3. சுவர்த்தலம்.
(உ-ம்.) “சாளரவெரழுக்கப்பித்திகைமரடம்”
(திருவிளா. திருநகரங்கண்ட. கூக.) அண்டச்
சுவரென்றுங்கூறுவர். (பிங்கல. நிகண்டில்.)

பித்து—1. சுரப்பித்து. 2. சுசுதுக்கமோகக்
கள். (உ-ம்.) “வருஞ்சுசுதுக்கமோகப்பித்தினின்
மயங்கி” (சி. சி. உ: டுஅ. சிவஞான.) 3. பி. தம.
அம்-கெட்டுகின்றது. 4. பைத்தியம். (உ-ம்.)
“பித்துக்கொண்டார்போற்பிதற்றுநீர்” (கந்த
பு. வள். க0அ.) 5. மோகம். (உ-ம்.) “பித்தினில்
லாட்சேர்ந்தபேதையுமேயாவன்” (சிவரக. வில்
வலன். ச0.)

பித்தை—1. ஆண்மயிர். (உ-ம்.) “பித்தை
வயிற்றியம்” (திருவிளா. மாணிக்கம். கரு.) 2.

மயிர். (உ-ம்.) “நிலவு நுழைந்தன பித்தலெனெனத் தவர்” (கூர்மபு. பதி. ௨. ௩. ௩. ௩.)

பிதரம்—நாணல். (ஸவத்திபுபரி.)

பிதற்றல்—பலகாற்பேசல். (சூ.நி. ௩. ௩. ௩.)

பிதற்று—1. பிதற்றல். தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 2. மயக்கொர்த்தை. (வழக்.)

பிதற்றுதல்—விடாஸபேசல். (சூ.நி. ௩. ௩. ௩.)

பிதா—1. சிவன. (பிங்கல. ௩. ௩.) 2. தந்தை. (சூ.நி. ௩. ௩. ௩.) 3. பிரமன். (உ-ம்.) “வாணி தன்னொடுநிநுமிகவருந்தபிதாவெனும் பெரியதேவன்” (சுவாச. கை. ௩. ௩.) 4. நாரை. (சூ.நி. ௩. ௩. ௩.)

பிதாபிதா—பாட்டன். (வழக்குண்டு.)

பிதாமகம்—1. பாட்டன். (சூ.நி. ௩. ௩. ௩.) 2. பிரமன். (சூ.நி. ௩. ௩. ௩.)

பிதீகம்—பெருங்குரும்பை. (மலைபு.)

பிதீகாரம்—பதின்செய்கை. பிரதீகாரம் பிதீகாரமென்றாய்தென்பர். (திருநாவுக்கரசர். பொது. தசபுராணத்தடைவு. ௩.)

பிதீர்—1. கதை. 2. காலதட்பம். (பிங்கல. ௩. ௩. ௩.) 3. சுணங்கு. (உ-ம்.) “பொற்பிதி ரணிந்துவீங்கும்புணர்முலை” (கூர்மபு. பதி. ௩. ௩.)

4. தந்தைவழியின் பிதாமகமே. 5. திவலை. 6. பிதா. பிதீர்க்குமஞ்செய்தன். 7. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. (1, 2, 5-பிங்கல. ௩. ௩. ௩.) (4, 6-வழக்.)

பிதீர்சாலம்—சொர்த்தபுண்ணிய சாலம்; அது பதினெண்ணாழிகைதொடர்ச்சியுடைய நாலு நாழிகைபரியந்தம்.

பிதீர்த்தல்—உதிர்ந்தல். (உ-ம்.) “பருப்பு” பார்.

பிதீர்த்தப்பணம்—பிதீர்களைச் சூறித்துச் சுட்டுவிரலடியினால் எள்ளுக்கீர் குசையுடன் மருப்பணஞ்செய்தல். தருப்பணம்—உவப்பித்தல்.

பிதீர்த்தல்—சுதறல். (உ-ம்.) “பிதீர்த்தகம் மருத்தயர்ப்பிறங்கல்” (இராமா. திருவவ. ௩. ௩.)

பிதீர்த்தி—பிதீர்நாள், அமாவாசை. பிதீர்த்தம்—(வழக்.)

பிதீர்த்திதம்—தேவதீர்த்தமுதலிய பஞ்ச தீர்த்தங்களுளொன்று; அது: தர்ச்சனி, அவ் குட்டங்களினவொகவிலேர். (சைவச. பொது. ௩. ௩. ௩.)

பிதீர்த்தேவர்—தென்புலத்தார். (வழக்குண்டு.)

பிதீர்த்தாள்—1. பிதீர்த்தினம். 2. மகதான். (பிங்கல. ௩. ௩. ௩.)

பிதீர்த்தாகம்—ஐம்பெருவேள்வியினொன்று; அது: நீர்க்கடனாற்றல். (வன். அள. பரி.)

பிதீர்த்தம்—சுடலை. (உ-ம்.) “வெந்திறற்

பிதீர்வாதத்தில்வேண்டியபொருளுமுண்டே” (சே.நி. ௩. ௩. ௩.) (சூ.நி. ௩. ௩. ௩.)

பிதீரர்—ஒரு தெய்வச்சாதி; அவர்க்கிடர்: தென்னை. (வன். ௩. ௩. ௩.)

பிதீரர்க்கீதம்—பிதீர்வழிப்பட்டது. (வழக்.)

பிதீர்வு—பிதீர்தல்.

பிதீரட்சினை—பிதீராட்சிதம்.

பிதீரீகம்—பிதீரீகல். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகச்செய்தல். (வழக்.)

பிதீரீகம்—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பிதீரீகம்—பிதீரீகல். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

பிதீரீகம்—பிதீரீகம். (வழக்.)

குளொருவர். (வி-ணி. உசக.) 3. சிவன். (உ-ம்.)
“பிநாகிமுன்னெதிர்மறமாம்பிடகர்செல்வர்”
(தைவ. தைவவ. கக.) 4. நிவிர்த்திகலையில்
பிருதிவிதத்துவத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப் புவ
நங்களுளொன்று. (சி-வி. கிரி. உக. உரை.)
[அது கிழக்கிலுள்ள பத்துப்புவநங்களுளொன்
றென்று விளங்குகின்றது. (சி.சி.அ.எ. மறை.)]
5. பிநாகினி என்னுமொரு நகியென்பர். (அபி
தாநசி.) 6. புவர்லோகத்திலிருக்கு மகேச்சுவர
ரின் மாநசோற்பவரான ஏகாதசருத்திரரி லொ
ருவர். (வி-ணி. உசஉ.)

பிநாகிநதி—பெண்ணையாறு. (அபிதாநசி.)
பிநாகிநி—பிநாகிநதி. (வழக்.)
பிநாகேகி—ஐம்பத்தோரு ருத்திரரிலொரு
வர். (வி-ணி. உசஎ.)

பிப்பலாசநம்—யாணை. அரசலையை அசன
மாகவுடையது.

பிப்பலி—கிப்பிலி. (உ-ம்.) “அம்பட்டை” பார்.
பிப்பலிகை—அரசமரம். (வைத்தியபரி.)
பிப்பலை—கிப்பிலி. (வைத்தியபரி.)
பிப்பிகை—பல்லழகு. (உ-ம்.) வந்துழிக்
காண்க.

பிப்பிலம்—அரசு. (வைத்தியபரி.)
பிப்பிலாதநன்—ஒருமுனிவன் (அபிதாநசி.)
பிப்பிலி—யாணை நெருஞ்சில். (வைத்தியபரி.)
பிப்பிலியத்தி—பெருநெருஞ்சில். (மலையக.)
பிபாசிதன்—தாக்கல்கொண்டவன். (உ-ம்.)
வந்துழிக்காண்க.

பிபாசி—பிபாசிதன்.
பிபாசை—தாகம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.
பிபாலிகை—அரசமரம். (வைத்தியபரி.)
பிபிலவாதம்—பரமாமுனிபிரபஞ்சத்துக் கா
ரணமெனல். பைபிலவாதம் என்பர்.

பிபிலி— { ஏறும்பு. (வி-ணி. உசக.)
பிபிலிகை— {
பிபிலிகாநியாயம்—ஒருவகை நியாயத்
தீர்ப்பு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிபிலிகாவாதம்—பிபிலவாதம்.
பிபிலிகை—பிபிலி. (பிங்கல. உருங்.)
பிம்பகம்—1. கோவைக்கனி. (வைத்தியபரி.)
பிம்பப்பிரதிவீம்பம்—பிம்பமும் பிரதிவீம்
பமும். (வழக்.)

பிம்பம்—1. கோவைக்கனி. (வைத்தியபரி.)
2. பிரதிவீம்பத்திற்குமுலமாயுள்ள வடிவம்.

பிம்பி—கோவை. (தைவ. தைவவ. எ0.)
பிம்பிகை—கோவைக்கனி. (வைத்தியபரி.)
பிம்பித்தல்—1. பிரித்தல். 2. பிள்ளுதல்.
பிம்பதல்—1. 2-வழக்குண்டுபோலும்.)

பிம்பப்பு—பிம்பத்தல்.

பியல்—தோள். (உ-ம்.) “பிள்ளைபியலின்
மேற்கொள்ள” (பெரியபு. சிறுத்தொண்ட. 10க.)
பியாகடை—ஒரிராகம். (வழக்.)
பியாரம்—ஆடுதின்னுப்பாளை. (வைத்திய
பரிபா.)

பியாலிகை—அரசமரம். (வைத்தியபரி.)
பியுன்—சேவகன். [அராபி.]

பிரமலீணை—வீணைகளினிருபத்திரண்டு
பேதத்தொன்று. (வி-ணி. உசஉ.)

பிரமலுப்பு—கரியப்பு. (வைத்தியபரி.)
பிரமலேதாளி—சுத்தவீத்தியா தத்துவத்தி
ருக்குமொரு புவநம். (வி-ணி. உசக.)

பிரமாண்டம்—பிரபஞ்சம். (உ-ம்.) “ருத்திர
லோகத்தின்மேல்பிரமாண்டம்ஊர்த்தகடாந்தம்
ஒருயோசனையளவாயிருக்கும்” (வி-ணி.) [பிர
மன் உதிக்கப்பெற்றமையால் இவ்வண்டம் பிரம்
மாண்டமெனப்படும். (கூர்மபு. பிரகிரு. உக.
உரை.)]

பிரமாரீப்பணம்—பிரமத்தி லொப்பித்து
விடுதல். (த. நி. போ. 100அ.)

பிர—தோற்றமிகுதிமென்மைவிரைவு இவை
களைக்காட்டு முபசருக்கம்.

பிரக்கதம்—வலம்புரிக்காய். (வைத்தியபரி.)
பிரக்ஞாமாநந்தம்—ஒருவர்கொன்ன அர்த்
தம் புத்தியிற்பதியாமலிருக்கிறது. (வாசு. வே.
கசஅ.)

பிரக்கிதை— { அறிவு. (வழக்.)
பிரக்கியாதம்— {

பிரக்கியாதி—கீர்த்தி. (வழக்.)
பிரக்கிரமம்—துவக்கம். (வழக்.)

பிரக்கிராகம்—1. தராசுக்கயிறு. 2. பிடித்
தல். (1, 2-வழக்குண்டுபோலும்.)

பிரக்கிரீடிதம்—கிரீடை. (வழக்.)
பிரக்கேந்தம்—ஆடுதின்னுப்பாளை. (வைத்
தியபரி.)

பிரகசிதம்—பெருநகை. (உ-ம்.) வந்துழிக்
காண்க.

பிரகடநம்—வெளிப்படுத்தல். (வழக்.)
பிரகடம்—பகிரங்கம். (வழக்.)

பிரகடித்தல்—வெளிப்படையத்தோற்
றல். (வழக்.)

பிரகடிதம்—வெளிப்படல், வெளிப்படுத்தல்.
பிரகத்தன்—சகதேவன்குமரன். (அபிதாந
சிந்.)

பிரகதாரண்ணியம்— { ஒரு உபநிடதம்.
பிரகதாரணியம்— { (கந். நவ. கக.)

பிரகதி—1. கத்தரிச்செடி. 2. கண்டல்கத்தரிச்
செடி. 3. சூரியனது துவாதசராசுதர்களாகிய
மெய்காவலரு ளெ ள ரு வ ன். (வி-ணி. உசரு.)

4. வழுவூண்ச்செடி. (1, 2, 4-வைத்தியபரி.)
பிரகந்தனை — அருச்சுனன் பேடியுருக்
கொண்டு மச்சநாட்டிருந்தகாலத்து வைத்துக்
கொண்டபெயர். (அபிதாநசி.) (பாரத.நாடுகரர்.
கக-ஆங்கவியில், பிருகந்தனையென்றார்.)

பிரகம்பிதம்—அசைவு. பிர-என்பது பசருக்க
மென்பர்.

பிரகமநம்—செல்கை. பிர என்பது பசருக்க
மென்பர்.

பிரகரணம்—அத்தியாயம். (வழக்.)

பிரகரம்—அடித்தல், கொல்லுதல். (இராம.
ஆரணிய. மாரீசன்வதை கக.)

பிரகரிகம்—அகில். (வைத்தியபரி.)

பிரகரித்தல்—சங்கரித்தல். (சி-பி. கை. கச.)

பிரகலாதன்—இரணியன்மகன். (அபிதாநசி)

பிரகலை—தீதவறுப்புளொன்று. (சிலப்.)

பிரகற்பதி — 1. தருமநூல் பதினெட்டி
னென்று. (பொருட். நிகண்டிற்காண்க.) 2.
தேவகுரு; இவன்: பிரமமனாசுபத்திரருள் ஆங்
கோசன்மகனை வியாழன். (அபிதாநகோ.)

பிரகாகி—நீர்முள்ளி. (வைத்தியபரி.)

பிரகாசகரி — ஞானேந்திரிய தத்துவத்திலி
ருக்கும் ருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. உகஉ.)

பிரகாசம்—1. ஒளி. (தாயுமான.பாயிரம். க.)
2. விளக்கம். (வழக்.)

பிரகாசத்துவம்—பிரகாசமான தன்மை.
(சி. சி. உ: ஞ. சிவாக்.)

பிரகாசநம்—1. பிரகாசம். 2. வெளிப்படுத்
தல். (1, 2-வழக்.)

பிரகாசநத்திரர்—பிருகிவிதத்துவத்திற்
குபேரதிக்கிலுள்ள பத்துப்புலங்களு ளொன்
று. (சி. சி. அ: எ. மறை.)

பிரகாசி — 1. பிரகாசன். 2. பிரகாசத்தை
யுடையது. (சி. சி. உ: அள. சிவாக்.)

பிரகாசித்தல்—1. ஒளிசெய்தல். 2. பிரப
லியமாதல். 3. விளங்குதல். (1, 2, 3-வழக்.)

பிரகாசிதம் — பிரகாசம். (சி. சி. க: கச.
சிவாக்.)

பிரகாசியன்—பிரகாசமுடையவன். (சி. சி.
வரலாறு.)

பிரகாண்டம்— { மரம். (வைத்தியபரி.)

பிரகாண்டம்— { மரம். (வைத்தியபரி.)

பிரகாமியசித்தியோகம் — கழுத்துமுதற்
கண்மட்டாக மேருத்துளவழியாக அக்கிநியை
யேற்றி யாருண்டுநோக்கின்மண்ணிலெத்தனை
காலம் புதைந்திருந்தாலுமிருக்கும்பிறப்புமறம்.
(த. நி. பேர. களஉ.)

பிரகாமியம் — பிரகாமியம், ஒரு சித்தி.
(உ-ம்.) "பிரகாமியம்" பார்.

பிரகாரம்—1. அடித்தல். (சி. சி. ஸ: கரு.
சிவாக்.) 2. கோயின்முதலியவற்றின்வீதி. 3.
சுற்றுமதி. 4. விதம். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

பிரகிருதபிரளயம் — உலகநாசப்பிரளயம்.
(வழக்.)

பிரகிருதம்—உண்டாக்கப்பட்டது. (வழக்.)

பிரகிருதி — 1. இயல்பு. (வழக்.) அவனு
டையபிரகிருதி அவ்வளவு. 2 ஒருவகைச்சந்
தம்; அஃது: அடியொன்று இருபத் தொரு
அசையுடையதாய் நான்கடிக்கொண்டு வருவது.
(வீரசோ. யாப்பு. கக. உரை.) 3. பிரபஞ்சமூல
மாயிருக்குமாய்; அது: மூன்றினென்று. (சி.
சி. க: கக. உரை.)

பிரகிருதிநீலயசிரீகண்டர் — சிரீகண்டத்
திரயத்துளொருவர்; இவர்: பிரகிருதியினது
அக்கிரத்துநிலையர். (சி. சி. க: ஞ. ஞாநப்.)

பிரகிருதிமாயை — அசுத்தமாயை அது தூ
பரிணமமாய்த்தோன்றுமாயை; இதின்மூன்றுங்
குணத்தவமுதலிய போக்கியத்தவம் இரு
பத்துநாலுந்தோன்றும். (சி. சி. க: கக. சிவஞா.)

பிரகிருதிவிசுருதிகள் — 1. பிரகிருதியினு
டைய விசுருதிகள். 2. பகுதிவிசுருதிகள். (நன்
னா. பதவி. சு. உரை.)

பிரகிருதம்—ஒருபலம். (உ-ம்.) "பிரகிருத
மொன், பினுக்கொருபானிதக்கம்புபெய்" (தை
ல தைலவ. ச.)

பிரகிருதம்—காட்டுமெல்லிகை. (வைத்தியபரி.)
பிரகிருதம்—மாண்கொம்பு. (வைத்தியபரி.)

பிரகோபம்—கோபம். பிர-என்பது பசருக்
கம், அதிகமென்னும் பொருளாம்.

பிரகீசநகரம்—கரப்புநீர்க்கேணி. (மணி
மே. அரும்பத.)

பிரகீசநாந்—கேட்டல். (சி. சி. சிவாக். உரை.)
அவையடக்கத்தின்பின்வரலாற்றிற்காண்க.

பிரகீசநம்—வினா. (வழக்.)

பிரகீசநம் — அதர்வணவேத உபநிடதத்
தொன்று. (கூர்மபு. அட்டம. உச. உரை.)

பிரகீசநை—பிரகிரை.

பிரகமநம்—இலையுணுமிருகம். (உ-ம்.) வந்
துழிக்காண்க.

பிரசகம்—பிரசகம்.

பிரசங்கம்—1. கலத்தல். பிர-உபசருக்கம்.)
2. விரித்துப்பொருளுரைக்கை. 3. வெளிப்
படுத்தல், பிரபலியமாக்குதல். (1, 2-வழக்.)

பிரசங்கி — 1. தெரிநிலைவிண்ப்பகுதி. 2.
விபாக்கி. (வழக்.)

பிரசங்கித்தல்—1. விரித்துப்பொருளுரைத் தல். 2. பிரபலியப்படுத்தல். (1, 2-வழக்.)

பிரசங்கை — செய்யத்தக்கன. (உ-ம்) “வாரப்பிரசங்கை” (விதாந. பஞ்சா. ௧௦. முகம்.)

பிரசண்டம் — 1. வித்தியாகலையில் இராக தத்துவத்திலுள்ள ஐந்து புநவங்களுளொன்று. (சி-வி. கிரி. உக. உரை.) 2. வீரம். (வழக்.) 3. வேகம். (உ-ம்.) “சண்டப்பிரசண்டவேகமுடன்” (பாரத. இராயசூயம். ௧௨௨.)

பிரசண்டர்—1. இராகதத்துவத்திலிருக்கும் பன்னிரண்டு ருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. உஎச.) 2. சிவலோகபச்சிமதிசை யோலக்கஞ் சேவிக்குந் துவாதசமுக்கிய கணைக்கிரகண்ணி யரிலொருவர். (வி-ணி. உசுச.)

பிரசண்டவாயு—பலத்தகாற்று. (வழக்.)

பிரசண்டன் — 1. வலியன். 2. வீரன். 3. வேகி. (1, 2, 3-வழக்.)

பிரசத்தம்—ரித்தியம். (வழக்.)

பிரசத்தன்—பாலடை. (வைத்தியபரி.)

பிரசத்தி — 1. கிருபை. பிர-என்பது உப சருக்கமென்பர். 2. சம்பந்தம். (சி. சி. சு. க. சிவாக்.) 3. வலி. (வழக்.)

பிரசந்தம்—1. காட்சி. 2. தெளிவு. 3. வெளிப்படுத்தல். (உ-ம்.) “பூசையிற்பிரசந்தமூர்த்தி யானவீசாநராகும்” (சீவாக. நந்திகேசுர. ௧௫.)

(1, 2-வழக்.)

பிரசந்தன்—வெளிப்படையாகத் தோற்றப் பட்டவன். (வழக்.)

பிரசந்தை—வெளிப்படுஞ்சத்தி. (சி-வி. ஞாந. சு. உரை.)

பிரசம் — 1. கள். (சூ. நிக. சு. உக.) 2. தேன். (உ-ம்.) “எம்மான்பிரசமலர்ப்பதமல்லாற் பிறிதொன்றுண்டோ” (சிவரக. சிவதன்மா. ௧௩.) 3. தேனீ. (பிங்கல. உகஅசு.) 4. வண்டு. (சூ. நிக. நு. சுச.) 5. வேங்கை. (வைத்தியபரி)

பிரசயம்—1. குவை. கூட்டல். (சி. சி. அ: சு. சிவாக்.) 2. வேதத்திற்குரியவிசைகளு ளொன்று; அது: விலங்கிச்சொல்வது. (பாரத: இந் திர. ௩௮: சடகேப. உரை.)

பிரசவபந்தம்—பூந்தண்டு. (வைத்தியபரி.)

பிரசவம்—1. சந்ததி. 2. பிள்ளைப்பேறு. 3. பிறப்பித்தல். 4. பிறப்பு. (1, 2, 3, 4-வழக்.)

பிரசவித்தல்—பிறத்தல். (வழக்.)

பிரசா—பிரசை. (வழக்.)

பிரசாசநம் — ஆளுதல். (வழக்குண்டு போலும்.)

பிரசாதக்கிருது — சதருத்திரரிலே குபேர விசையிலிருக்குந் தசருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. உஎ௦)

பிரசாதகம் — நிவிர்த்திகலையிற் பிருதிவி தத்துவத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப்புநவங்களு ளொன்று. (சி-வி. கிரி. உக. உரை.) [இது குபேரத்திலுள்ள பத்துப்புநவங்களு ளொன் றென விளங்குகின்றது.] (சி. சி. அ: எ. மறை.)

பிரசாதம் — 1. அருக்கிரகம். (சி. சி. அ: ௩௮. சிவாக்.) 2. திவ்விய அமுது. (வழக்.) 3. நிவேதனப்பொருள். (உ-ம்.) “அணையதெம் பெருமான்பிரசாதம்” (சிவரக. தேவிகாட்டியம். ௧௬.) 4. பிரசாதம். (உ-ம்.) “அட்டகலாப்பிர சாதரூபம்” (சி. சி. பாயிர. ௬.)

பிரசாதனம்—கொக்கு. (வைத்தியபரி.)

பிரசாந்தன் — 1. சீலதத்துவத்திலிருக்கு மோருருத்திரர். (வி-ணி. உஎச.) 2. விம்பாகமக் கேட்ட ஒருவன். (த. நி. போ. ௧௫௬.)

பிரசாந்தி—அமரிக்கை, சாந்தம். (வழக்.)

பிரசாபகன்—அரசன். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பிரசாபத்தியம்—1. இரவில்நிகழுமெட்டா முகூர்த்தம். 2. பகலில்நிகழுமொன்பதாமுகூர்த்தம். 3. பிரமசரியம் நான்குவகையுளொன்று. (சி. சி. அ: ௧௧. மறை.) 4. பெண்கள்சுற்றறும் ஆண்கள்சுற்றறும் ஒத்துத்தீமுன்னர்க் கொடுக் குமணம். (1, 2-விதாந. குணகுண. எக. உரை.)

பிரசாபத்தியலோகம் — பிரசாபதிகளினு டையலோகம். (சி. சி. உ: ௫௮. சிவாக்.)

பிரசாபதி—1. அரசன். பிரசைகட்குத்தலை வன். 2. ஆண்குறி. 3. ஆதிப்பிராமணனுக்குப் பிறந்தவன்; இவனுக்கு அட்டவசக்கள் பிறந் தார்கள். (வி-ணி. உ௫௬.) 4. பிரமன். (2, 4-வழக்.)

பிரசாமம்—சமாதானம், மனவமைதி. (வழக்.)

பிர-உபசர்க்கம்.

பிரசாரணம்—விசாரித்தல். (வழக்குண்டு போலும்.)

பிரசாரணை—பிரஸ்தாபம். (வழக்.)

பிரசாரம்—1. விஸ்தரிக்கப்பட்டது. (சி. சி. அளவை. ௧௩. சிவாக்.) 2. வேங்கைமரம். (வைத் தியமூ. அக.)

பிரசாரி—வாயுலோகம். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பிரசித்தம் — 1. அறிவிப்பு. 2. சீர்த்தி. 3. விளக்கம். 4. வெளிப்படல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

பிரசித்தன்—வெளிப்படையாயிருக்கிறவன். (சி. சி. க: ௧௭. ஞாந்.)

பிரசித்தி—1. புகழ்பரவல். 2. வழக்கம், பரந்துநிகழும்நிகழ்ச்சி. (சைவப்பி. ௩௫.)

பிரசிறம்—கேள்வி. (சி. சி. உ: ௪௮. சிவாக்.)

பிரசிறை—வினா. (சி. சி. சு: ௫. சிவாக்.)

பிரகாரம்—அறிவிப்பு. (வழக்.)
 பிரகாரன்—சுக்கிரன். (பிங்கல. உகந்.)
 பிரகூதம்—பிள்ளைபெற்றதல். (வழக்.)
 பிரகூதவயு—கருப்பவாயு. (வழக்.)
 பிரகூதி—1. உற்பத்தித்தாரம். (சி.வி. ஞாந. எ.உரை.) 2. ஏகாதசபதிவிரதையருளொருத்தி. (வி.ணி. உகந்.) 3. சுவாயம்புமதுவுக்குச் சத ரூபையிடத்துப்பிறந்த பெண்; இவளிடத்தே: கிரத்தை, இலக்குமி, திருதி, துட்டி, புட்டி, மேதை, கிரியை, புத்தி, இலச்சி, வபுசு, சாந்தி, சித்தி, கீர்த்தி, கிரியாதி, சகி, சம்பூதி, மிருதி, பிரீதி, கமை, சந்ததி, அருஞாய, அருந்ததி, சுவாகை, வசந்தை என இருபத்துநாலுபெண் கள் பிறந்தார்கள். (கூர்மபு. தமோ. சு. உரை.) 4. பிள்ளைபெறுகிறவன். (வழக்.)
 பிரகூதிகாவாயு—கருப்பவாயு. (வழக்.)
 பிரகூதிகை—பிள்ளைபெற்றிருக்கிறவன்.
 பிரகூதை—பிள்ளைபெற்றிருப்பவன் (வழக்.)
 பிரகூதம்—1. தனி. 2. புட்டம். (1, 2-வைத் தியபரி.)
 பிரசேசர்—பிரமஹஞ்சருட்டிக்கப்பட்ட ஒரு வகுப்பார். (சைவப்பி. டிஅ.)
 பிரசேசன்—ஒருவாயு. (த. நி. போ. நசஉ.)
 பிரசேநன்—ஒருவாயு. (வி.ணி. உகந்.)
 பிரசை—1. குடிசை. 2. பிள்ளை. 3. மெரு கன்கிழங்கு. (தைவவ.) (1, 2-வழக்.)
 பிரசோதி—சண்டங்கத்தரி (வைத்தியபரி.)
 பிரசோற்பத்தி—வியாமுலட்டமாகியஅறு
 பிரசோற்பதி—பதுவருடத்தின் ஐந்தா வதாண்டு. (பஞ்சாங்.)
 பிரஞ்சம்—மாறுட்டம். (உ-ம்.) “புத்திப் பிரஞ்சம்வாராமற்சிறிதொருவழிகாட்டுக” (சிவ சமவாத வுரைமறுப்பு.)
 பிரஞ்ஞத்துவம்—உணர்ச்சி. (வழக்.)
 பிரஞ்ஞம்—அறிவு. (வழக்.)
 பிரஞ்ஞன்—அறிஞன். (வழக்.)
 பிரஞ்ஞா—அறிவு. பிரஞ்ஞாபங்கமன்னும் வழக்குரையிற்காண்க.
 பிரஞ்ஞாவான்—ஞாநமுடையவன். (சி. சி. அ: டி. ஞாநப்.)
 பிரஞ்ஞாநம்—சைதந்தியம் (வாகதே. உகஅ.)
 பிரஞ்ஞை—1. அறிவு. 2. முற்காலத்திலுண் டாகிய வியாபாரத்தை யறியாநிற்குமறிவு. (சி. சி. ச: உஅ. மறை.)
 பிரட்சாளநம்—சுத்திசெய்தல். (வி.ணி. சருக.)
 பிரட்சேபணம்—மலயுத்தத்திற்குரிய எண் வகைக்காரணங்களுளொன்று; அது: இழுத்து வீழ்த்துவது. (கூர்மபு. தமோ. கக. உரை.)

பிரட்டம்—தள்ளுபடி. சாதிப்பிரட்டமா னை என்னும் வழக்குரையிற்காண்க.
 பிரட்டன்—1. புரட்டுக்காரன். (வழக்.)
 பிரட்டு—புரட்டு. (வழக்.)
 பிரடை—முறுக்காணி. [தெலுகு.]
 பிரண்டாசம்—சுத்தரசம். (வைத்தியபரி.)
 பிரண்டை—ஒருகொடி. (வைத்தியபரி.)
 பிரணதன்—1. சமர்த்தன். 2. வணக்கமுள் ளவன். (1, 2-வி.ணி.)
 பிரணம்—பழமை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)
 பிரணயகலகம்—கலவியிற் பிணங்கல். (வழக்.)
 பிரணயம்—கலவி. (வழக்.)
 பிரணவகலைகளைந்து—நாத விந்து மகார உகார அகாரங்கள். (சி. சி. க: கக. ஞாநப்.)
 பிரணவம்—அகர உகர மகர அபரவிந்து அபரநாதங்களாகிய பஞ்சாக்கிரம் (சி. சி. ச: க. மறை.) இப்பிரணவம்; சமட்டிப்பிரணவம், வியட்டிப்பிரணவமென விருவகைப்படும். சமட்டிப்பிரணவமாவது ஓம் என்பது; அது: தொகுத்துச்சொல்வது. “தோட்டம்” என்பது போல, வியட்டிப்பிரணவமாவது; அகார உகார மகாரமென நிற்பது; அது: பகுத்துச்சொல் வது. “வாழை, சமுரு” என்பதுபோல. (கக். நவ) இப்பிரணவவரலாற்றை நன்குவிரித்து அபிதானகோசத்திற் கூறியிருக்கின்றார். ஆண் டிக்காண்க.
 பிரணவநபம்—கடவுள். (வழக்.)
 பிரணீதம்—சொல்லுதல். (சி. சி. அளவை: கக. சிவா.)
 பிரந்தம்—1. ஓரளவை; அது: குடுவம் நாலு கூடினது. (வேதா. கு. க. உரை.) 2. விசால் மானவிடம். (பாரத. இந்திரப்பிர. கச.)
 பிரத்தாநம்—பிரயாணம். (வழக்.)
 பிரத்தாபநம்—நியமித்தல். (வழக்.)
 பிரத்தாபநை—வெளிப்படுத்தல். (வழக்.)
 பிரத்தாபம்—1. அறிவித்தல். 2. புகழ்ச்சி. 3. வெளிப்படுத்தல். (1, 2, 3-வழக்.)
 பிரத்தாரம்—1. தாளப்பிரமாணம் பத்தி னொன்று. (பொருட்டொகைநிகண்டிற்காண்க) 2. வடிவு. (சி.வி. கிரி. கூ. உரை.)
 பிரத்திகாண்மா—கூடஸ்தன். (வேதா. கு. டிஉ. உரை.)
 பிரத்திட்சம்—பிரத்தியட்சம். (வழக்.)
 பிரத்திதம்—கேட்கும்பொருள்.
 பிரத்தியக்கதரிசநம்—சண்ணாற்கண்ட கா ட்சி. (வழக்.)
 பிரத்தியக்கப்பிரமாணம்—பிரத்தியட்சப் பிரமாணம்.

பிரத்தியக்கம்—காட்சியளவை.
பிரத்தியக்து—1. அந்தர்முகம். (சி.சி.க.சு.சு. ஞாந.) 2. மேற்கு. (பிங்கல. கசு.) 3. வேறு. (வழக்.)

பிரத்தியக்துநயம்—திரும்பியபார்வை. (சி. சி. கசு. க. ஞாநப்.)

பிரத்தியக்துநயி—திரும்பியமுககிற்சத்தி. (சி. சி. அளவை. சு. ஞாநப்.)

பிரத்தியங்கம்—1. உடம்பின் அப்பிரதானமானவறுப்பு; அவை: மார்புந், கண்டமும், ஸ்தநங்களும், தோள்களும், நாயியும், மத்தகமும், பாதங்களும், அங்குலங்களும், ஊருக்களும், முழந்தாள்களும், கணைக்கால்களுமாம். (சி. சி. க: ச.எ. சிவாக்.) 2. பரதத்தின்பொதுவிலக்கணம் கருளொன்று. (திருவிளை. காண் மாறி. அ. உரை.)

பிரத்தியச்சேதநம்—பிரத்தியகாத்மஞாநம். (உ-ம்.) “மனோலயத்தைமருவுபோதம்பங்கற்ற பிரத்தியச்சேதநமாகும் (ஞாநவா. உத்தாலக. கூ.)

பிரத்தியட்சப்பிரமாணம்—பிரத்தியட்சப் பிரமிதியின்கருவி. (சைவப்பி. சு.)

பிரத்தியட்சப்பிரமிதி—இந்திரிய சம்பந்தத் தாற்றோன்றுமறிவு. (சைவப்பி. சு.)

பிரத்தியட்சப்போலி—பித்தம், பலம், தூரம், இருள்முதலிய குற்றங்களோடுகூடிய இந்திரியம். (சைவப்பி. கூ.)

பிரத்தியட்சம்—காட்சிப்பிரமாணம்; அஃது: இந்திரியப்பிரத்தியட்சம், மாதப்பிரத்தியட்சம், தன்வேதனைப்பிரத்தியட்சம், யோகப்பிரத்தியட்சம் என நான்கு வகைப்படும். (சைவப்பி. சு.)

பிரத்தியபகாரம்—திமைக்குத்திமைசெய்தல். (வழக்.)

பிரத்தியபம்—1. அறிவு. 2. ஆணை. 3. கீர்த்தி. 4. தியாநம். 5. நம்பிக்கை. 6. நிச்சயம். 7. நோக்கம். 8. வழக்கம். (1,2,3,4,5,6,7,8-உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பிரத்தியபிஞாநம்—மீண்டுணர்வு. (சி. சி. பரப. நிகண்ட. அ. உரை.)

பிரத்தியம்—1. குறுக்கு. 2. விசுதி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பிரத்தியபஞ்சகம்—ஐந்து ஞானேந்திரியம்; அவை: சரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிந்திவுவை, ஆக்கிராணம் என்பன.

பிரத்தியயம்—1. தூலரூபமாய்ப்போக்கிய தசையையடைந்த தர்மாதிகள்; அது: சித்திகள் எட்டு துஷ்டிகள் ஒன்பது அசத்திகள் இருபத்தெட்டு புத்திமாற்றங்கள் ஐந்து என

ஐம்பதுவகைப்படும். (சி-வி. ஞாந பா. கசு. உரை.) 2. வடபொழிவிசுதி.

பிரத்தியாகாரம்—சீவபுபதியைநீக்கிப் பிரபஞ்சவுபாதியைச் சிவசொருபமாக நோக்கல்; இஃது: அட்டயோகத்தொன்று. (பி. நிக. ச. உச.)

பிரத்தியாலிடம்—விற்றொடுத்து அம்பு எய்வார்க்குரிய நால்வகை நிலையினென்று; அது: வலக்கான் முன்வைத்து இடக்கான் மண்டலித்துநிற்கு நிலை. (திருவிளை. யானையெய். கூ. உரை.)

பிரத்தியானீமா—ஒவ்வோரானீமா. (சி. சி. க: உக. சிவாக்.)

பிரத்தியுத்தரம்—மறுமொழி. (வழக்.)

பிரத்தியுத்தாரம்—கைம்மாறு. (வழக்.)

பிரத்தியுநன்—விட்டுணுவினுடைய வியூகர் மூவரிலொருவன். (சேதுபு. சக்கரதீர்த். கசு. குறிப்பு.)

பிரத்தியுடன்—அட்டவசுக்களிலொருவன். (உ-ம்.) “அட்டவசுக்கள்” பார. (அபிதானகோ.)

பிரத்தியேகபந்தாந்நுவயம்—ஒருமைப்பெயரை வாக்கியபேதமாகத் தனித்தனி கூட்டி முடிப்பது. (வன். இசு.எ. பரி. குறிப்பு.)

பிரத்தியேகம்—தனிமை. (வழக்.)

பிரத்தியேகமவத்தாநம்—தனித்தனியிருப்பு. (சி. சி. உ: கூ. சிவாக்.)

பிரத்தியேகாத்துமனீ—கூட்டுதன். (த.நி. போ. கசு.)

பிரத்தியோகம்—மனவேற்றுமை. (வழக்.)

பிரத்துதம்—உபமேயம்.

பிரத்துதாப்துராலங்காரம்—வருணியமாகிய வோர் வரலாற்றை வருணிக்குங்காலையில், மற்றொரு வருணியமாகிய இட்டமான வரலாறு விளங்குமணி. (குவல. உஅ.)

பிரத்துவஞ்சாபாவம்—அழிவுபாட்டபா

பிரத்துவம்சாபாவம்—வம். (பி. வி. கசு. உரை.)

பிரத்யக்—அறிவு. (சி. சி. உ: இசு. சிவாக்.)

பிரத்யாநம்—நினைவு (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பிரதக்—தனி. (சி. சி. அளவை. சு.)

பிரதக்கணம்—பிரதக்கணம்: (வழக்.)

பிரதக்கீணம்—வலம்வருதல். (சி. சி. க: இ. மறை.)

பிரதக்து—1. தனிமை. 2. வேறு. (சி. சி. எ: ச. சிவாக்.)

பிரதநம்—படையிலோர்தொகை; அது: வா கிரிமூன்றுகொண்டது. இதனைப்பிரளயமென் பர். (பிங்கல. ௧௯௪௬.)

பிரதநீ—அநாகதத்திற்குரிய இதழ் :—ன்னி ரண்டில் இரண்டாமிதழிலுள்ள அக்ரத்தி னத்திதேவதை. (சி. சி. அ: ௨௧. மறை.)

பிரதநை—பிரதநம்.

பிரதமசிநுட்டி—பூருவசிநுட்டி. (வழக்.)

பிரதமம்—1. ஆரம்பம். (வி-ணி.) 2. முதன் மை. (1, 2-வழக்.)

பிரதமமகாப்பிரளயம்—ஐவகைச் சங்காரங் களிணந்தாவது; இது: சாந்தியதீதகலையிலடங் கிய தத்துவபுவநங்களின் சங்காரம். இச் சங்கா ரஞ்செய்பவர் சதாசிவன். (சி. சி. க. குறிப்பு.)

பிரதமமகாசிநுட்டி—அநாதிமுத்த பரசிவன் சுத்தமாயையிலிருந்து பொருட்பிரபஞ்சமும் சொற்பிரபஞ்சமுமாயிருக்கின்ற சுத்ததத்துவ மைந்தையும் சுத்தபுவநங்களையும் சுத்தபோக் கியப்பொருள்களையும் சுத்த சுத்தாசுத்த அசுத் தத்துவ ஸ்ரீவெல்லாருக்கும் தனித்தனி வேண்டப்படுகின்ற நாதரூபரதேவங்களையும் சுத்தாத்துவாவிற்குரிய சூக்கும ஸ்தூலதேகங் களையும் சுத்தாத்துவவாசிகளாகிய அணுசதா சிவர் வித்தியேசர் மந்திரர் முதலிய தேவிகளையும் வேதாகமங்களையும்படைப்பது. (சைவப்பி. ௫௭.)

பிரதமாவிபத்தி—முதலாம்வேற்றமை.

பிரதமை — 1. கடுக்காய். (வைத்தியபரி.)

2. முதல். (வழக்.) 3 முதன்றிதி. (பஞ்சங்.)

பிரதரிசிப்பித்தல்—1. செவ்வேகாட்டுதல். (சி. சி. ஞாநப்.) 2. சொல்லுதல். (சி. சி. அள வை. ௧. சிவாக்.)

பிரதவேதநா—சூரியனது துவாதச ராட்ச தர்களாகிய மெய்காவலருளொருவர். (வி.ணி. ௨௪௫.)

பிரதாநம் — 1. கடுக்காய். (வைத்தியபரி.)

2. தலைமைப்பொருள். (பி.வி. ௨௧.) 3. பிரகிருதி. (சி. சி. ௨: ௭௧. சிவாக்.) 4. மூலம். (வழக்.)

பிரதாநன் — 1. முதன்மையாகிய தாநவதி காரி. (வழக்.)

பிரதாநி—மூக்கிய அதிகாரி. (வழக்.)

பிரதாநிகம்—அதிகாரம். (வழக்.)

பிரதாபதி — பாண்டு, பிரதைக்குநாயகன். (பாரத. சம்பவ. ௨௫.)

பிரதாபம் — 1. பிரகாசம். (உ-ம்.) “திசுழ் பிரதாபமெனவி” (சேதுபு. வேதாளவரத. ௪௧.)

2. வீரம். 3. வெப்பம். (1, 2-வழக்.)

பிரதாபி—பிரகாசருபி. (உ-ம்.) “சிவஞானம்

தப்பிரதாயிய:—எனின்து” (இவ்வுதாரணவிடம் விளங்கவில்லை.)

பிரதாரம்—உடத்தல். (வழக்.)

பிரதானம் — பிரகிருதிதத்துவம். (ஞான மிர்தம்.)

பிரதி—வேறுனது, எதிராயுள்ளது. (வழக்.)

பிரதிக்கிரகம்—1. உபகாரம். (வி-ணி.) 2. ஏற்றல். (த. நி. பேர. ௨௪.)

பிரதிக்கிரகிப்போர் — தாநம்வாங்குவோர். (சி. சி. ௨: ௧௧. சிவாக்.)

பிரதிக்கிணை—நேர்த்திக்கடன். (வழக்.)

பிரதிகம்—அவல். (வைத்தியபரி.)

பிரதிகாசம் — பரி கா ச ம். (வழக்குண்டு போலும்.)

பிரதிகாநம்—மோதுதல். (உ-ம்.) வந்துழிக் கண்க)

பிரதிகாலன் — சதருத்திரரிலே குபேர திசையிலிருக்கும் தசருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி. ௨௭௦.)

பிரதிகிருதி—பதிற்செய்தல். (வழக்.)

பிரதிகூலம்—1. எதிர். 2. மாறுபாடு. (1, 2-வழக்.)

பிரதிகை — ஒரு வீணை; இது: தம்புருவுக் குரியது. (வி-ணி. ௨௨௦.)

பிரதிசங்கிதாக்கிரமம்—} ஒரு விடயத்தை

பிரதிசங்கிதைமுறை—} வேறுவேறு வகு த்துக்கூறுமுறை. (சிவஞானபோதப்பாஷ்ய முகவுரை.)

பிரதிசந்தாநம்—துதி. (வழக்.)

பிரதிசிஞுவை—உண்ணா. சிஞுவை-நா.

பிரதிஞ்ஞாகாரி—தோல்வித்தாந மிருபத்தி ரண்டுவகையுள் முதலாவது; அது: பிரமாணம் முதலியவைகளாலே சாதிக்கத்தக்க தென்று தன்னால் விரும்பிச்சொல்லப்பட்ட பொருளைச் சாதித்துமுடியாது அப்பொருட்குக் கேடுறு மாறு மாறுபேசுதல், பிரதிவாதிகூற்றுக்களை அங்கீகரித்துக்கொண்டு தன் கொள்கைகளை விடுதல். (சி. சி. அளவை. மறைஞா. உரை.)

பிரதிஞ்ஞாநநியாசம் — தோல்வித்தாநம் இருபத்திரண்டில் நாலாவது; அது: தன்னாலே கூறப்பட்டமேற்கோள் பிரதிவாதியாலேமறுக் கப்பட்டிழி, அதனைமுற்றும் விட்டுவிடுதல். (சி. சி. அளவை: மறைஞா. உரை.)

பிரதிஞ்ஞாந்தரம்—தோல்வித்தாந மிருபத்தி ரண்டுவகையுளிரண்டாவது; அது: தன்னாலே முன்னர்க்கூறப்பட்ட பிரதிஞ்ஞை, பிரதிவாதி யாலே மறுத்துரைக்கப்பட்டிழி அதனைச்சா யாமல் வேறொரு பிரதிஞ்ஞையைக் கூறுத (சி. சி. அளவை: மறைஞா. உரை.)

பிரதிஞ்ஞாவிரோதம் — தோல்வித்தாநம் இருபத்திரண்டுவகையுள் மூன்றாவது; அது: தன்னுலேசொல்லப்பட்ட மேற்கோளுக்குச்சம் பந்தமில்லாத வேறேரேதுவினைக் கூறுதல். (சி. சி. அளவை. மறைஞா. உரை.)

பிரதிஞ்ஞா—மேற்கோள். (அளவை. மறைஞா. உரை.) பக்கத்தைச் சாத்தியமுடையதாக வுணர்த்துவது என்பதாம்.

பிரதிட்டம்—1. தாபநம். (வி.ணி.) 2. வியூகத்தின் முப்பதுவிரியுளொன்று. (வன். எசு. எ. பரி. குறிப்பு.)

பிரதிட்டாகலை—பஞ்சகலையி லொன்று; அஃது: அப்புத்தவமுதல் பிரதிருதியீறாக இருபத்துமூன்று தத்துவங்களை யுடையதாகியும், சேண்டபுவநமுதல் அமரேசபுவநமீறாக லும் பத்தாறு புவநங்களை யுடையதாகியும், விட்டுணுவையதிதெய்வமாயுடையதாகியும், வாமதேவம் சிரசுள்ளு மிரண்டெந்திரங்களை யுடையதாகியும், மகேசுரனென்னும்பதமுதல் அருபின் அருபின் என்னும் பதமீறாக இருபத்தொரு பதங்களை யுடையதாகியும், எகாரமுதல் டகாரமீறாக இருபத்தாறெழுத்துக்களை யுடையதாகியும் இருப்பது. (உ-ம்.) “வந்திமெந்திரமிரண்டெந்தங்கண்மூவேழவநங்கணுலாறுபுரமைப் பத்தாறு-தந்திமெந்தத்துவங்க ளிருபத்துமூன்று தரும்பிரதிட்டாகலைமாலதிதெய்வந் தா னம்” (சி. சி. அ. எ. மறை.)

பிரதிட்டேசன்—பிரதிட்டாசத்திக்குச் சத்தி மானியிருக்கிறவன். (சி. சி. அ. உ. சிவாக்.)

பிரதிட்டை—1. ஒரு சத்தி. 2. சாந்தியாதீத கலையில் சத்திதத்துவத்திலிருக்கும் ஐந்து புவநங்களுளொன்று. (சி-வி. கிசி. உக. தாற்.) 3. சவாதிட்டாநத்திற்குரிய பத்ம தளம் ஒன்றிலிருக்கும் ஏ என்னுமட்சரத்தினகிதேவதை. (சி. சி. அ. உரை.) 4. தாபநம். (வழக்.) 5. பஞ்ச கலைகளுளொன்று. (சி. சி. அ. எ. மறை.) [தன்னையடைந்த ஆன்மாக்களுக்குச் சந் கற்ப விகற்பங்களை விசேடித் து நிலைநிறுத்தலாகப் பெற்றபெயர்.]

பிரதிநீதம்—நாடோறும். (வழக்.)

பிரதிநீதி—பதிலாக ஏற்பட்டவன். (வழக்.)

பிரதிபதம்—பரியாசெசல். (வழக்.)

பிரதிபந்தகம்—கட்டுப்பாடு. (வழக்.)

பிரதிபந்தத்திரயம்—பூதப்பிரதிபந்தம், வர்த்தமாநப்பிரதிபந்தம், ஆகாமியப்பிரதிபந்தமென்பன. (வாசுதே. கசு.)

பிரதிபந்தம்—1. கட்டுப்பாடு. 2. பூர்வகாரியமும், இனிமேல்நடக்குங்காரியமும், இப்போது நடக்குங்காரியமும் பூர்வப்பழக்கம்வாராமல் சிந்

தனைவருகிறது. (வாசுதே. கசு.)

பிரதிபலித்தல் — சாய்தோன்றல். (கைவல். தத்துவவி. ஈஉ. உரை.)

பிரதிபாத்தியம்—அறையப்படல். (வேதா. கு. உரை.)

பிரதிபாத்தியர் — சித்தாந்தப்படுத்தப்பட்டவர். (சி. சி. பாயிர. உ. சிவாக்.)

பிரதிபாதகம் — காரியங்களைப்பிறப்பிக்குமது. (பௌட்.)

பிரதிபாதநம்—சொல்லுதல். (சி. சி. ரு. அ. சிவாக்.)

பிரதிபாதிதம்—அறையுந்தன்மை. (வேதா. கு. உரை.)

பிரதிபாதிதம்—சொல்லப்பட்டது. (சி. சி. ரு. அ. சிவாக்.)

பிரதிபாலகீவன்—தைசதன். (த. நி. போ. கசு.)

பிரதிபாவக்பாவம்—சொல்லுகிறது. (சி. சி. பாயிர. க. சிவாக்.)

பிரதிபிந்நம் — ஒவ்வொன்றும் வேறாயிருத்தல். (சி. சி. உ. அ. எ. சிவாக்.)

பிரதிபிப்பம் — கண்ணாடிமுதலியவற்றிற்கு நேன்றுநிழல். (வி.ணி.)

பிரதிபுருடபிந்நம் — ஒவ்வொரு புருடனுக்கும் வேறாயிருத்தல். (சி. சி. வரலாறு.)

பிரதிபேதநம்—பிரித்தல். (வழக்.)

பிரதிபை—மூக்காலத்துமறிவுமிருந்திருப்பதாகிய பிரஞ்ஞா. (சி. சி. ச. உ. அ. மறை.)

பிரதிபோதம்—கற்பித்தல். (வழக்.)

பிரதிமாநம்—யணைக்கொம்பினு. (கு. நிக. க. எ.)

பிரதிமை—விக்கிரகம். (வழக்.)

பிரதியத்திநம் — 1. எதிரிடை. 2. சிறைப்படுத்தல். 3. பழிவாங்குதல். 4. விருப்பம். இவற்றிற்குதாரணம் வந்துழிக்காண்க.

பிரதியுபகாரம்—பிரத்தியுபகாரம். (வழக்.)

பிரதியோகம்—எதிரிடை. (வழக்.)

பிரதியோகி — 1. எதிர். (சி. சி. உ. ரு. அ. சிவாக்.) 2. எதிரி. (சி. சி. க. ச. சிவாக்.)

பிரதிராத்திரம்—இராவுக்கிரா. (வழக்.)

பிரதிருபம்—பிரதிமை. (வழக்.)

பிரதிலோமகன்—பிரதிலோமன். (வழக்.)

பிரதிலோமர் — இழிந்தவருணத்தாடவன் உயர்ந்தவருணத்துப்பெண்ணைப்புணரப் பிறந்தவர்; இவர்: சூதன், மாகதன் வைதேககன், அயோகவன், சுஷந்தா, சண்டாளன்என அறுவகையர். (சைவச.)

பிரதிலோமன்—நாற்குலத்தில் இழிகுலத்தானு முயர்குலப்பெண்ணுக்கடிப்பெற்ற

பின்னை. (சூ. நிக. உ: சு0.)

பிரதிவாதி—எதிர்வாதி. (வழக்.)

பிரதிவித்யம்—வித்யந்தோறும். (சு. சி. உ: சுசு. சிவாக்.)

பிரதிவிம்பம்—பிரதிபிம்பம், கண்ணாடிமுதலியவற்றிற்குள்ளும் வடிவம். (வழக்.)

பிரதிவிம்பவாதி — சூரியன் கடசலத்தில் பிரதிவிம்பம்போலப் பிரமமும் தேகோபாதிகளாகியபேதத்தால் நானாவாயத்தோன்றிச் செகமாமென்று சொல்லுகிறவன். (த. நி. போ. கங்.)

பிரதிவிம்பித்தல் — போவியுருத் தோற்றுதல். (வழக்.)

பிரதீதி—அறிவு. (சு. சி. உ: ரூச. சிவாக்.)

பிரதீபந்ருவாணவாதி — கந்தமைந்துமறக் கெடுகைமுத்தியென்பவன். (சு. சி. அ: கட. ஞாநப்.)

பிரதீபாலங்காரம்—எதிர்நிலையணி; அது: பிரசித்தமான உவமானத்துக்கு எதிராக உவமேயத்தன்மை கூறுதல். (சுவல. ச.)

பிரதீரம்—கரை. (வழக்.)

பிரதேசம் — 1. அந்நியதேசம். 2. இடம். 3. தேசம். (சு. சி. ச: கசு. மறை.) (1, 2-வழக்.)

பிரதேசன்—உபஸ்தமமாகியகண்மேந்திரியத்தின் தேவதை. (த. நி. போ.)

பிரதை—குந்திதேவி. (பாரத. சம்பவ. உரு.)

பிரதோடகாலம்—திரயோதசித்தியிற் பொழுத்தமிக்குமுன்மூன்றேழுக்காநாழிகைதொடங்கி அத்தமித்து மூன்றேழுக்காநாழிகைப்பரியந்தமுள்ளநேரம். (பிரமோத். பிரதோடமகிமையிற் காண்க.)

பிரதோடம்—பிரதோடகாலம். (உ-ம்.) “பந்திர்பிரதோடத்தின்பூசையின்பலனும்” (பிரமோத். பஞ்சாட். ரு.)

பிரப்பங்கோரை—ஒருபுல். (வழக்குண்டு.)

பிரப்பம்பாய் — பிரம்பினாற்செய்த பாய். (சூ. நிக. எ: ருரு.)

பிரப்பு — 1. குறுணி ஒவ்வொன்றதாகக் கொள்கலத்திற் பல்லுணுக்கள் பரப்பிவைப்பனவாம். (சூ. நிக. சு: கஅ.) 2. பேருண்டி. (சூ. நிக. சு: உங்.)

பிரபஞ்சத்துவயம்—சாஸ்திரப்பிரபஞ்சம், அசாஸ்திரப்பிரபஞ்சம் என்பன; அவற்றுள்: ஆத்துமப்பிரமவிசாரமே சாஸ்திரப்பிரபஞ்சமாம். அது: ஞானாதிசாதந்தால் ஆத்துமசாக்ஷாத்காரமானதற்கு மேல்விடத்தக்கது. அசாஸ்திரப்பிரபஞ்சம் தீவிரமென்றும், மந்தம் என்றும் இருவகைப்படும். அவற்றுள் தீவிரப்பிரபஞ்சமாவது காமக்குரோதிகமாம். மந்தப்பிரபஞ்சமாவது மனோகற்பிதகமாம். (வி-ணி.)

பிரபஞ்சதை—பிரபஞ்சத்தன்மை. (சு. சி. சு: ச. சிவாக்.)

பிரபஞ்சநன்—காற்று. (சூ. நிக. க: சஎ.)

பிரபஞ்சம்—உலகம். (பழக்.)

பிரபஞ்சமூலம்—மூலப்பிரகிருதி.

பிரபஞ்சவாததை—இலௌகிகாப்பியாசம். (வழக்.)

பிரபஞ்சவாழ்வு — இலௌகிக வாழ்க்கை. (வழக்.)

பிரபஞ்சவியாபாரம்—இலௌகிக காரியம். (வழக்.)

பிரபஞ்சவிருத்தி — மாயாகாரியவிருத்தி, உலகச்செய்கை.

பிரபஞ்சன்—மனமாதிரி அந்தக்கரணங்களைச் சேட்டிப்பிக்கிற சேவசம்பந்தவாயுக்கள் நான்கனுள்ளொன்று. (த. நி. போ.)

பிரபஞ்சி—பிரபஞ்சத்தையுடைபது. (சு. சி. உ: ரு0. ஞாநப்.)

பிரபந்தி—மார்ச்சாலசிசைவப்போலத் தன் செயலறச்சிவன்வழித்தாநிற்கை. (சு. சி. சு: க. சிவாக்.)

பிரபந்தம்— விழுதல். பிர-உபசருக்கம்.

பிரபந்தங்கள் தொண் ணூற்றுறு—தொண் ணூற்றுறுவகைப் பிரபந்தங்கள்; அவை: சாதகம், பின்னைக்கவி, பரணி, கலம்பகம், அகப்பொருட்கோவை, ஐந்திணைச்செய்யுள், வருக்கக்கோவை, மும்மணிக்கோவை, அங்கமாலை, அட்டமங்கலம், அநுராகமாலை, இரட்டைமணிமாலை, இணைமணிமாலை, நவமணிமாலை, நான்மணிமாலை, நாமமாலை, பலசந்தமாலை, பன்மணிமாலை, மணிமாலை, புகழ்ச்சிமாலை, பெருமகிழ்ச்சிமாலை, வருக்கமாலை, மெய்க்கீர்த்திமாலை, காப்புமாலை, வேனின்மாலை, வசந்தமாலை, தாரகைமாலை, உற்பவமாலை, தாணைமாலை, மும்மணிமாலை, தண்டகமாலை, வீரவெட்சிமாலை, வெற்றிக்கரந்தைமஞ்சரி, போர்க்கெழுவஞ்சி, வரலாற்றுவஞ்சி, செருக்களவஞ்சி, காஞ்சிமாலை, நொச்சிமாலை, உழிஞைமாலை, தும்பைமாலை, வாகைமாலை, வாதோரணமஞ்சரி, ஏன்செய்யுள், தொகைநிலைச்செய்யுள், ஒவியலந்தாதி, பதிற்றந்தாதி, துற்றந்தாதி, உலா, உலாமடல், வளமடல், ஒருபாவொருபாது, இருபாவிருபாது, ஆற்றுப்படை, கண்படைநிலை, தயிலெடைநிலை, பெயரின்னிசை, ஊரின்னிசை, பெயர்நேரிசை, ஊர்நேரிசை, ஊர்வெண்பா, விளக்குநிலை, புறநிலை, கடைநிலை, கையறுநிலை, தசாங்கம்பத்து, தசாங்கத்தயல், அரசன்விருத்தம், நயநப்பத்து, பயோதரப்பத்து, பாதாதிசேசம், லக்ஷாதிபாதம், அலம்

காரபஞ்சகம், கைக்கிளை, மங்கலவள்ளை, தூது, நாற்பது, குழமகன், தாண்டகம், பதிகம், சதகம், செவியறிவுறுஉ, வாழறைவாழ்த்து, புறநிலைவாழ்த்து, பவனிக்காதல், குறத்திப்பாட்டு, உழுத்திப்பாட்டு, உசுசல், எழுகூற்றிருக்கை, கழிகைவெண்பா, சின்னப்பிழ்வு, விருத்தவிலக்கணம், முதுகாஞ்சி, இயன்மொழிவாழ்த்து, பெருமங்கலம், பெருங்காப்பியம், காப்பியம் என்பனவாம். இத் தொண்ணூற்றாறு பிரபந்தங்களின் விவரத்தை அப்பெயர் முதலெழுத்தைக்கொண்டு அகராதிமுறையாகப்பார்க்கில், இத்தமிழ்ச்சொல்லகராதியிற் காணலாம்.

பிரபந்தம்—தொடர்பு.

பிரபல்லியம்—பிரபல்லம். (வழக்.)

பிரபலசுருதி—உபநிடதம். (சைவச. ஆசிரிய. உக. உரை.)

பிரபலம்—பிரசித்தம். (வழக்.)

பிரபலன்—பெருயர்ந்தவன். (வழக்.)

பிரபலியம்—பிரபல்லியம். (வழக்.)

பிரபல—வியாழவட்டமாகிய அறுபது வருடங்களிலேமுதலாவதாண்டு. (வருஷாதிநூல்.)

பிரபலம்—ஆதாரம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பிரபா—1. சூரியன் றுவாதசூலயினென்று. (வி-ணி.) 2. தண்ணீர்ப்பந்தல். (உ-ம்.) “பிரபாதாகாதிக்கிரியாசம்ஸ்காரங்களும்” (சி. சி. உ: ௫௮. சிவாக்.)

பிரபாகரம் — 1. சைமிருத்திரங்கட்குச் சபரமுநிலவாற்றெய்யப்பட்ட பாடியமதம் பற்றிப் பாட்டாசாரிய மாணாக்கனாகிய பிரபாகரன் செய்தவழிநூல். (சிவஞான. பா.) 2. மீமாஞ்சைமதம் இருவகையுளொன்று; அது: கன்மநாசத்தின் அபூருவமென ஒன்று தோன்றிநின்ற பயன்கொடுக்குமென்றும், வைசேடிகம்போலப் பாடாணம்போற்றிடப்படுதே முதத்தியென்றுங்கூறும். (சிவஞான. பா.) [பிரபாகரன் என்பவனார் சொல்லப்பட்டமையின் பிரபாகரம் என்றும் பெயர்த்து.]

பிரபாகரன் — 1. ஒரு நூலாசிரியன். 2. சூரியன். ஒளிக்கு ஆதாரமாயிருப்பவன் என்பதாம். 3. வேதமே பிரமமென்றும், சமாதியில் மண் சிலைபோலிருக்கவேண்டுமென்றுஞ்சொல்லுகிறவன். (சி. சி. அ: கரு. மறை.)

பிரபாகீடம்—மின்மினி. (வைத்தியபரி.)

பிரபாசம் — பிரதிட்டாசூலயி லப்புத்தவத்திருக்கும் எட்டுப்புலங்களு ளொன்று. (சி-வி. கிரி. உக. உரை.)

பிரபாசன்—1. அட்டவசுக்களிலொருவன். (பொருட்டொகைநிகண்டிற்காண்க.) 2. விச்ச

வகன்மன் றந்தையும் யோகசித்தியின் நாயகனுமானவன். (வி-ணி. அபிநாசன்.)

பிரபாநர்—வித்தியாதத்துவத்திருக்கு மாசாரிய தசகரிலொருவர். (வி-ணி.)

பிரபாவம் — 1. பிரகாசம். (வி-ணி.) 2. மகிமை. (சி. சி. உ: கரு. சிவாக்.)

பிரபாவர் — சிவலோகத்துத்தரதிசையோலக்கஞ்சேஷிக்குந் துவாதசமுக்கிய தேவதைகளிலொருவர். (வி-ணி.)

பிரபு—பெருமையிற்சிறந்தோன், தலைவன். பிரபுகரன்—நியதித்துவத்திலிருக்குமோருத்திரன். (வி-ணி.)

பிரபுத்தர் — காலத்துவத்திருக்குமோருத்திரர். (வி-ணி.)

பிரபுத்தனம்—மேம்பாடு. (வழக்.)

பிரபுத்துவம்—பிரபுத்தன்மை. (வழக்.)

பிரபுலிங்கலீலை—ஒரு நூல்; இது: சிவப் பிரகாசரென்பவாற்றெய்யப்பட்டது.

பிரபூதி — சதருத்திரரி லிந்திரதிக்கினிருக்குந் தசருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி.)

பிரபேதம்—விதம். (வழக்.) பிர-உபசருக்கம்.

பிரபை—1. ஒளி. 2. திருவாசி. (1, 2-வழக்.)

பிரபோத்சந்திரோதயம்—ஒருநூல்; இது: தமிழில் திருவேங்கடசாமியென்பவாற்றெய்யத் வேதாந்தநூல். (அபிநாசன்.)

பிரபோதநம்—போதித்தல். (வழக்.)

பிரபோதம்—அறிவு. (வழக்.)

பிரபோதிகை — போதிப்பது. (சி. சி. உ: க. ஞானப்.)

பிரம்பம்—கோவை. (வைத்தியபரிபா.)

பிரம்பு—1. அரிசி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

2. பிரப்பங்கிழங்கு. (தைல. தைலவ. கரு.)

3. பிரம்புக்கொடி. (வைத்தியபரி.)

பிரமக்கியாநம் — பிரமஞானம். (வைத்தியபரிபா.)

பிரமக்கியாநி—பிரமஞானி. (வழக்.)

பிரமக்கிரந்தி — ஒருவகைமுடிச்சு; அது: பிராமணரது பூணூலினடுவே முடியுமுடிச்சு. (சைவச. ஆசாரிய. சக. உரை.)

பிரமகந்தி — பிராமணக்கொலை. (உ-ம்.)

“எமலிசூலையிராமற்கிராவணப்பிரமகந்தி” (சேதுபு. சேதுசுரு. க.)

பிரமகபாலம்—பிரமன்நிலையோடு. (வழக்.)

பிரமகற்பம் — பிரமன்வாழ்க்கை; அஃது: ஆயிரங்கோடாகோடிவருடம். பூரியம்பத்துக்கொண்டது பிரமகற்பமென்பர். (பிங்கலநிகண்டில்.)

பிரமகன் — மூர்த்தியாதிபிரமசுவருபி. (சி-வி. ஞான. உ.) (மூர்த்தியாதி பிரமம் என்

மது: மூர்த்திப்பிரமம், தத்துவப்பிரமம், பூதப் பிரமம், பிண்டப்பிரமம், கலாப்பிரமம், பதப் பிரமம் என்பனவாம்.)

பிரமகாதகன்—பிரமணக்கொலைபாதகன் (வழக்.)

பிரமகாயத்திரி — ஒருமந்திரம். (உ-ம்.) “மன்னியமுச்சவித் துழக்காற் பிரமகாயத்திரியைமந்ததினோதி” (சாசிகா. இல்லொ. ௩௩.)

பிரமகீதை—பிரமன் செய்த உபநிஷத். தமிழில்—தத்துவராயர் மொழிபெயர்த்துக்கூறினர். (அபிதாநசி.)

பிரமதூலம்—பிரமணசாகி. (வழக்.)

பிரமகைவரீத்தநம்—சூரியபுராணம். (உ-ம்.)

“இரவிதன் கதைபிரமகைவரீத்தமாம்” (கந்தபு. பாயிர. ௫௫.)

பிரமசம்புபத்தி — பதினெண் பத்ததிரியில் ஒருவகைப்பத்தி. பத்ததி-ஒழுங்கு.)

பிரமசரிதன்—பிரமசாரி. (வழக்.)

பிரமசரியம் — நால்வகையாச்சிரமங்களுள் முதலாவது; அது: நைட்டிகம், பொளதிகமென விருவிதமாம். (சி. சி. அ: ௩௩. மறை.)

பிரமசாரபாலம் — உபநிடதத்தினொன்று சாரபாலமென்றும் பெயர். (அபிதாநசி.)

பிரமசாயை—பிரமகத்தி. (உ-ம்.) “வடாதி தன்னைப்பிடித்ததுபிரமசாயை” (திரு விளை. இந்திரன்பழிதீர்த். ௫௮.)

பிரமசாரி — 1. பிரமசரியமறுட்டிப்போன். 2. வீமென். (சூ. நிக. உ: ௧௩.)

பிரமசாவரீணி—கர-ஆம் மது. (அபிதாநசி.)

பிரமதூத்திரம் — வேதாந்தாந்த சூத்திரம்; இது: வியாசர்செய்தது. (அபிதாநசி.) 2. முப்புரிநூல். மந்திரத்துடன் அணியுநூல்கள்புது கருத்து. பிரமம்-மந்திரம்.

பிரமசைதந்திரம்—1. கடவுள். 2. பிரமஞானம். (1, 2-வழக்.)

பிரமஞானி—தேவஞானமுள்ளோன். (வழக்.)

பிரமண்டை—பேய்மிரட்டி. (வைத்தியபரி.)

பிரமணைசன்—ரௌரவாகமங்கேட்ட ஒரு வன். (த. நி. போ.)

பிரமத்தம்—மதிமயக்கம். (வழக்.)

பிரமத்தி—பிரமகத்தி. பிரமத்தி என மருவியது. (வழக்.)

பிரமதகணம் — சிவலோகத்திலே மகாதேவன்கோவில் வடக்குவாசம்-காவலனாகிய மகாகாளனோடுகூடியிருக்குங்கணம். (உ-ம்.) “கறை மதியெயிறுச்சங்குகநன்முன்னுன் வெண் திப்-பிரமதகணமும்” (திருவிளை. மெய்க்கா. ௨௩)

பிரமதண்டம்—1. ஆகித்தியனிற்றநாளுக்குப் பதினைந்தாநாள். (உ-ம்.) “பாகஞ்செரி

சுடர்மன்னியநாளாசியேழுபத்தும்—மோகந்தரும்பதினைந்திருபத்தொன்றுமுன்முறையே பூகம்பமுற்குப் பிரமதண்டங்கொடியென்றுபொல்லா பொகங்கணல்வினைக்காகாதென வுரையொண்ணுதலே” (விதாந. குண. ௩௪.) 2. குருக்கு. (மலைபக.)

பிரமதண்டு—1. ஒருபூண்டு; அது: குருக்கு. (வைத்தியபரி. அக.) 2. பிரமதண்டம். அம்சாரியையின்றி வந்தது.

பிரமதநம்—1. சுடைதல். 2. கொலை. (1, 2-வழக்.)

பிரமதம்—1. சந்தோஷம். 2. வெறி. (1, 2-வழக்.)

பிரமதாயம் — பிரமணருக்குக்கொடுக்கும் நன்கொடைப்பொருள். (பதிற்றுப்பத்து.)

பிரமதாலபம்—நரகம் (வைத்தியபரி.)

பிரமதீநம்—இரண்டாயிரத்தேவபுகல் கொண்ட காலம். (சி-வி. ஞான. ௨௪. உரை.)

பிரமதீதம்—தயிர். (வைத்தியபரி.)

பிரமதீர்த்தம்—சுதம்பரதசதிரீத்தத்தொன்று; இது: சிருக்கோயிலுக்கு வடமேற்கே திருக்காளஞ்செரியில் உள்ளது. (கேரயிற்பு)

பிரமதேவன்—பிரமன். (உ-ம்.) “பிரமதேவனுறுமிடமுறைவளங்குப்பிரமனுமுவந்து வரமும்” (மச்சபு. ஆகிசி. ச.)

பிரமநாடி—சுழமுறைநாடி. (உ-ம்.) “கோதறுமத்தநாடியையே—தென்பொலிபிரமநாடியென்று நரப்பர்” (குத. ஞானயோ. ௧௧: எ.)

பிரமப்பிரளயம்—பிரமதேவருடையநாசாவஸ்தாகாலம். (வாசுதேவ.)

பிரமப்பொழுது — பிராமி முகர்த்தம். (உ-ம்.) “பிரமப்பொழுதத்திலெழுந்துபிராணையுன்னி” (சேதுபு. அமுததீர். ௧௧.)

பிரமபத்திரம்—பிரமபத்திரி, புகைவிலை.

பிரமபத்திரி—(வைத்தியபரி. அக.)

பிரமபதம்—பிரமலோகம். (வழக்.)

பிரமபதவி—பிரமலோகம். (வழக்.)

பிரமபிங்கை—வெள்ளி. (வைத்தியபரி.)

பிரமபுரம் — சிகாழிப்பதி. (திருஞானச.

தேவார. ஏகபாதம். ௧.)

பிரமபுராணம் — பதினெண்புராணங்களுளொன்று; அஃது: உலகசிருட்டியையும், மதுவந்தரங்களையும், சூரியசந்திரகுலத்து அரசர்களையும், சூரியன்பொருட்டும், சிவபெருமான் பொருட்டும், சகநாதர்பொருட்டும் உள்ள திருக்கோயில்களையும், திருந்தவநங்கலையும், சகநாதமான்மியத்தையும் உணர்த்துவது. (கந். நவ.)

பிரமம்—1. அக்கிதி. 2. ஆகித்தன். 3. இருடி. 4. உபநிடதம் நூற்றெட்டினொன்று. 5. கலக்

கம். (சூ. நிக. அ: ௫௫.) 6. சந்திரன். 7. சிவன். 8. சுத்தசிவமத்தியீர்ந்தசிவம். (சி. சி. கஉ: ௭. ஞாநப்.) 9. சுத்தமாயை (சி. பி. கை.) 10. திருமால். 11. நடு. (சூ. நிக. சு: சுசு.) 12. பஞ்சமாவெச்சத்தொன்று; அது: வேதமோதல். 13. பதினெண்புராணங்களினொன்று. 14. பிரமமணம். (இலக்கணவி. சஅநு. உரை.) 15. பிரமன். 16. மந்திரம். 17. முத்தி. 18. யாகம். 19. வேதம். உதாரணங்காட்டாதொழிந்தனவற்றிற்கு (சூ. நிக. கக: ரகரவே. கஅ-ல்காண்க. (4, கக. அபிதாநசி.) அபிதாநகோசத்தில், ஏகமாய்ச் சச்சிதநந்தமாய் உலகத்தொன்றி யொங்குதற்கிடமாயுள்ள கடவுளென்பர்.

பிரமமணம்—எண்வகைமணங்களுளொன்று; அஃது: ஒத்தகோத்திரத்தாரும் நாற்பத்தெட்டியாண்டு பிரமசரியங்கத்தால் அவற்குப் பன்னிராட்டைப் பிரசயத்தாளாய்ப் பூப்புளய் நியவ்ளப்பெயர்த்து இரண்டாம் பூப்புளய்தரமை அணிகலன் அணிந்து தானமாகக்கொடுப்பது. (உ-ம்.) “கயலேர்மலருண்கண்கந்ரிப்பூப் பெய்தி-யயல்பேரணிகலன்கந்சேர்தி-யயலினிரலொத்தவந்தணற்குநீர்க்கொடுத்தல்-பிரமமணமென்னுமடெயர்த்து” (இலக்கணவி. சஅநு. உரை.)

பிரமமீமாஞ்சை — உபநிடதங்களை யுற்று கோக்கி வியாசமுநிவரியற்றிய சூத்திரரூபமாகிய ஒரு வேதாந்தநூல். (சைவச. ஆசாரிய. உக. உரை.)

பிரமழன் — பதினெண்சித்தரி லொருவர். (அபிதாநசி.)

பிரமழல்—பிரமி. (யலைக.)

பிரமயாகம்—ஐவகையாகங்களி லொன்று; அது: வேதமோதல். (வன். அள. பரி. குறிப்பு.)

பிரமர் — ஆதிப்பிரமத்திற்கு நினைவாற்றோன்றிய பிரமர்ப்தின்மர் என்பர். (பரிபாடலுரை.)

பிரமாந்திரம் — உச்சித்துவாரம்; இஃது: அர்த்தசந்திர நிரோதிநி நாதநாதாந்தகலைகள் நான்கிற்கும் ஸ்தானம். சத்திதத்துவம்வரையில் வியாப்தி. (சி-லி. கிரி. க0.)

பிரமரம்—வண்டு. (சூ. நிக. க: சுசு.)

பிரமராகனர்—தபோதனர். (சிந்தா.)

பிரமராட்சதன்— } அவமரண மடைந்த
பிரமராட்சதை— } பிராமணனாவி யெடுக்க
குமிராட்சதப்பேய்.

பிரமராட்சதைழலம்—காசிலேர். (வைத்தியாநுபந்த. அக.)

பிரமரி — 1. புறக்கூத்திற்குரிய வாடலுளொன்று. (சிலப்.) 2. சுழலல். (சூ.நிக.க:சக.)

பிரமலோகம்—சத்தியலோகம்; இது: மேலுலகத்துளொன்று. (அபிதாநசி.)

பிரமவரன் — சீவன்முத்தர் நால்வகையரி லொருவர்; இவர்: சமாதிரூநத்தையடைந்திருந்து தேசசஞ்சாரஞ்செய்தற் பொருட்டு உணவுமுதலியவற்றை நினைப்பவர். (கைவல். தத்துவ. கக. உரை.)

பிரமவரிட்டன்—நால்வகைச் சீவன்முத்தரி லொருவர்; இவர்: சமாதியிலதீதமானவர். (கைவல். தத்துவ. கக. உரை.)

பிரமவரியான்—சீவன்முத்தர்நால்வகையரி லொருவர்; இவர்: சமாதிரூநத்தையடைந்திருந்து சீடன்முதலிய வேற்றோராலுணர்பவர். (கைவல். தத்துவ. கக. உரை.)

பிரமவருத்தநம்—செம்பு. (வைத்தியபரி.)

பிரமவித்தியை—யசுர்வேதவுபநிடதத்தொன்று. (கூர்மபு. அட்ட. உசு. உரை.)

பிரமவித்து—1. சீவன்முத்தர் நால்வகையரி லொருவர்; இவர்: வோகேசபகாரரிமித்தஞ்சந் கரும மனுஷ்டிக்கிறவர். (உ-ம்.) “வானிகர்பிரமவித்து” (கைவல். தத்துவ. கசு.) 2. வென்ளப்பரஷாணம். (வைத்தியபரி.)

பிரமவுப்பு—கறியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

பிரமன்—1. தொண்டி, வறட்சுண்டி. (வைத்தியபரி.) 2. பிரமதேவன். (உ-ம்.) “பிரமன்மால் காணப்பெரியோன்காண்க” (திருவா. திருவண்ட. நஅ.) இவன் வரலாறு குறிகளெல்லாம் (அபிதாநசிந்தாமணியிற்காண்க.) 3. பிரகிருதிமாயை. (கூர்மபு. பிரகிருதி. ௫. உரை.) [தான்வளர்ந்தும் விரிந்தும் பூதங்களைவளர்த்தலால் வந்த பெயர்.]

பிரமனாள்—உரோகணி. (சூ. நிக. க: சுஅ.)

பிரமா — 1. ஞானம். (சி. சி. அளவை. க. சிவாக். 2. பிரமதேவன்.

பிரமாகரணம் — பிரமாணம். (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.) [பிரமைக்குக் கரணமென்றபடி.]

பிரமாங்கம்—பஞ்சப்பிரமசடங்கதேவர்பதி லொருவர். (உ-ம்.) “பிரமாங்கம்வித்தேசர்பேணுகணமெண்டிக்-குரமொகொப்போர்படைகளும்” (சைவச. பொது. ௫உஅ.)

பிரமாந்த்ரகலி—இருகையங்குவித்து நெஞ்சிடைவைத்து வணங்கல். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பிரமாண்டதர்நகர்—உருத்திராதிகள். (சி. சி. க: உசு. மறை.)

பிரமாண்டநிலயபுரிகண்டர்—ஐக்கண்டத்திரயத்துளொருவர்; இவர்: பிரமாண்டத்து நிலையர். (சி. சி. க: ஐசு. ஞாநப்.)

பிரமாண்டநிலையபிரமா—“குணநிலையபிரமா”பார். (சி. சி. க: சு. ஞாநப்.)

பிரமாண்டநிலையவிட்டுணு—“குணநிலையவிட்டுணு”பார். (சி. சி. க: சு. ஞாநப்.)

பிரம்மாண்டபுராணம்—பதினெண்புராணத்தொன்று. (அபிதாநசி.)

பிரமாணஞ்செய்தல்—சத்தியம் பண்ணுதல். (வழக்.)

பிரமாணஞ்ஞன்—பிரமாணத்தையறிந்தவன். (சி. சி. அளவை. ஞ. சிவாக்.)

பிரமாணம்—1. அளவை. (சி. சி. அளவையி. க. சிவாக்.) 2. ஆணை, சத்தியம். (சூ. நிக. க: சு.) 3. எல்லை. யோசனைப்பிரமாணமுண்டு. (வழக்.) 4. நிலை. (உ-ம்.) “பால்பேசுலுந்-தூய்மையுட்டோன்றும்பிரமாணமிம்முன்றும் வாய்மையுடையார்வழக்கு” (கிரிகடு. கூள.) 5. பிரமிதியினதுகருவி. (தருக்கசங்கி.) 6 மேற்கோள். (சிவாலயதரிசனவிதி.)

பிரமாணன்—மெய்யன். (வழக்.)

பிரமாணிக்கம்—பிரமாணிகம். (வழக்.)

பிரமாணிக்கன்—உண்மையுள்ளவன். (வழக்.)

பிரமாணிகம்—1. உண்மை. 2. திருட்டாந்தம். (1, 2-வழக்.)

பிரமாணத்தல்—1. அளவிடல். 2. பிரமாணமாகக்கொள்ளல். (1, 2-வழக்.)

பிரமாதம்—1. தவறல். (உ-ம்.) “தண்டினர் திரித்தருமெத்தலையர்சாரப்—பெண்டுகண்டக்கைபிரமாதமெனவஞ்சி” (இராமா. அசுவமேத. ஞக.) 2. வருத்தம். (உ-ம்.) “மரணப்ரமாதமெனக்கில்லையாம்” (கந்தரல. உக.)

பிரமாதா—அறிபவன். (உ-ம்.) பிரமிதிபார்.

பிரமாதாமகன்—முப்பாட்டன். (வழக்.)

பிரமாத்—வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடங்களிலே பதின்கூற்றாம் வருடம். (வருஷாதிதூல்.)

பிரமாதீச—வியாழவட்டமாகிய அறுபது வருடங்களிலே நாற்பத்தேழாம்வருடம். (வருஷாதிதூல்.)

பிரமாநந்தம்—பரமானந்தம். (வழக்.)

பிரமாயு—பிரமகற்பம். ஆயு-ஆயுள்.

பிரமாயுககாலம்—நூறுபிரமவருடங்கொண்டது. (சைவ. பி.)

பிரமாயுதம்—பத்திலட்சம். (வழக்குபோலும்.)

பிரமாரண்ணியம்—வேதாரணியம். பிரமம்—வேதம்.

பிரமி—ஒருபூண்டு. (ஐதல. ஐதலவ. கரு.)

பிரமித்தல்—அதிசயத்தாலும் அச்சத்தாலும் திகைத்தல். (வழக்.)

பிரமிதி—அளத்தல், பிரமாதாபிரமேயத்தை ஐயந்திரிப்பின்றியுள்ளபடியறிதல். (சைவப்பி. கூ.)

பிரமிப்பு—பிரமித்தல். (வழக்.)

பிரமியம்—1. ஒரு பூண்டு. 2. ஒரு வியாதி. 1, 2-வைத்தியமூ. அக.)

பிரமிநட்டம்—மலயத்தத்திற்குரிய எண்வகைக் கரணங்களுளொன்று; அது: உடம்பு முழுதினும் இறுகப்பிடித்து விழுத்தியுழுக்குவது. (கூர்மபு. தமோ. கக. உரை.)

பிரமகத்துவம்—ஆதிக்கம் (வழக்.)

பிரமகம்—உத்தமோத்தமம். (வழக்.)

பிரமகர்—முதலானவர். (சி. சி. க. உ. ஞாநப்.)

பிரமதல்—பொருமிக்கழிதல். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிரமடன்—மடையன். (வழக்.)

பிரமேகம்—மேகவியாதி. (வழக்.)

பிரமேயம்—அளக்கப்படும் பொருள், அறியப்படும் பொருள் (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.)

பிரமை—1. அறியாமை. 2. பைத்திபம். 3. மயக்கம் (வைத்தியாநுப. அக.) (1, 2. வழக்.)

பிரமோசாந்தி—சூரியன் முன்னடிக்கும் அப்சரஸ்திரிகளிலொருத்தி. (வி-ணி.)

பிரமோத்தரகாண்டம்—ஒரு தூல்; இது: வரதங்கபாண்டியன் செய்யப்பட்டது. பஞ்சாக் கர முத்தவியவற்றின் மகிமைகளை விரித்துக் கூறுதூல். (அபிதாநசி.)

பிரமோதந்—மல்லிகைக்கொடி. (வைத்தியபரி.)

பிரமோதம்—இஷ்டமான வஸ்துவை அது பவித்தபிறகு வருகிற சந்தோஷம். (வாசுதே.)

பிரமோதூத—வியாழவட்டமாகிய அறுபது வருடங்களிலே நான்காவதாம் வருடம். (வருஷாதி.)

பிரமோபநிடதம்—நூற்றெட்டுபநிடதங்களிலொன்று. அது யசர்வேதத்திலுள்ளது.

பிரமோபதேசம்—ஞானோபதேசம். (உ-ம்.) “பிரமோபதேசம்பெறுதலேபாங்கு” (சைவ. ஆசாரிய. கூடு.)

பிரமோற்சவம்—கோயில்களில் வருஷத்திற்கொருதரம் நடக்கும் விசேஷ உற்சவம்.

பிரயந்தினம்—பிரயத்தினம், முயற்சி (தருக்கசங்கி.)

பிரயாகம்—கங்கையமுறை கூடுமிடம்.

பிரயாகை—1. ஒரு நதி. (உ-ம்.) “மறைபுகழ் பிரயாகை தன்னின்மகாரீர்ப்படிந்த தூயே ரர்” (காசிகா தேவர்கள் பிரம. உக.) 2. கங்கையும் யமுனாவும் கூடுமிடத்துள்ள ஒரு புண்ணியத்தலம். (அபிதாநசி.)

பிரயாசம் — 1. உழைப்பு. 2. வருத்தம். (1, 2-வழக்.)

பிரயாசி—1. பிரசாசைக்காரன். 2. பிரயாசைக்காரி. (1, 2-வழக்.)

பிரயாசை—பிரயாசம். (வழக்.)

பிரயாணம்—பயணம். (வழக்.)

பிரயுக்தம்—உண்டாவது. (சி. சி. ரு. க. சிவாக்.)

பிரயுக்தம்—முகாந்திரம். வழக்குண்டுபோலும்.

பிரயுக்தி—பிரயோசனம். வழக்குண்டுபோலும்.

பிரயுக்தம்—பத்திலட்சம். (பிங்ல. உ. உ. க. சி.)

பிரயோகம் — 1. உதாரணம். பிரயோகங்காட்டு. 2. வலம். பாணங்களைப் பிரயோகஞ்செய்தான். 3. செலுத்தல். (வி. ணி.) 4. மருந்துசெய்தல். (1, 2, 4-வழக்.)

பிரயோகவிவேகம்—ஒரு தமிழிலக்கணநூல் (அபிதாநசி.)

பிரயோகித்தல்—1. செலுத்தல். 2. முயல். (1, 2-வழக்.)

பிரயோகச்சியுகித்திருத்துவம்—ஏவப்படுகிறது. ஏவப்பட்டுச்செய்தல். (சி. சி. க. க. சிவாக்.)

பிரயோகச்சியம் — ஏவப்படுதல். (உ - ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிரயோகச்சியன்—1. அடியான். ஏவப்படுபவன் என்பது பொருள். 2. இயற்றாதற்கருத்தா. (பி. வி.)

பிரயோசகம்—எவகிறது. (உ. ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிரயோசகன்—வேலை செய்விக்கிரவன்.

பிரயோசனம்—பயன். (வி. ணி.)

பிரயோசனன்—பரோபகாரி. (வழக்.)

பிரரோகம்—தளிர். (வைத்தியபரிபா.)

பிரரோகி—வறட்சண்டி. (வைத்தியபரிபா.)

பிரலம்பம்—அசைவு. பிர-உபசருக்கம்.

பிரலம்பன்—ஒரசரன் (அபிதாநசி.)

பிரலாபுசநீ—அலறுதல். (வைத்தியம்.)

பிரலாபம் — 1. துக்கம். 2. புலம்புகை. (வழக்.)

பிரலாபித்தல்—புலம்பல் (வழக்.)

பிரலோடநம்—உருளுதல். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிரலோபம் — காமம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிரவசநம்—பிரசங்கம் பண்ணுதல். (வழக்.)

பிரவஞ்சம்—உலகம். (வழக்.)

பிரவஞ்சன்—பிரபஞ்சன். ஒருவாயு; பிரபஞ்சன்பார்.

பிரவணன்—காமிகரகமங்கேட்ட ஒருவன். (த. நி. போ.)

பிரவந்தகம்—செயல். (வழக்.)

பிரவந்தகம் — நடத்துகிறது. (சி. சி. உ. ரு. சிவாக்.)

பிரவந்தகன்—பிரவருத்தகன்.

பிரவந்தநம் — 1. சொல்லுதல். (சி. சி. ரு. க. சிவாக்.) 2. நடக்கை (வி. ணி.) 3. முயற்சி. (வழக்.)

பிரவந்தநை—முயற்சி. (வேதா. க. அ. உரை.)

பிரவந்தம்—பிரவந்தித்தல். (த. நி. போ. கச.)

பிரவந்தி—மகேசுவரர். (த. நி. போ. கச. ரு.)

பிரவந்தி—முயற்சி. (வழக்.)

பிரவந்திக்கிறது—தொழிற்படுகிறது. (சி. சி. க. சு. உ. சிவாக்.)

பிரவந்தித்தல் — சேட்டித்தல், முயற்சி பண்ணல். (உ-ம்.) “பிராணன் முதலாகிய ஐந்து வாயுக்களும் யாதொரு அங்காரத்தத்துவத்தினாலே நித்தம் வியாபாரங்களிலே பிரவந்திக்கின்றனவோ.” (சி. சி. ரு. க. க. உரை.)

பிரவாசைவர்—எழுவுகைச்சைவர்களுளொருவர்; அவர்: சிவதிகைப் பெற்ற அறுலோமர். (சைவச. பொது. ச. ரு. உரை.)

பிரவரம் — வாசிசம். (உ-ம்.) “ஐந்துசைவ இருடிகளின்கோத்திரங்களும் அவரதுகிளைக்கோத்திரங்களும் ஒத்தபிரவரமாயின்” (பெரியபு. தடுத்தாட்ட. 40. உரை.)

பிரவருத்தகன் — முயற்சி செய்வோன். (வழக்.)

பிரவருத்தநம்—முயற்சி. (வழக்.)

பிரவருத்தித்தல்—முயற்சி. (வழக்.)

பிரவாகம்—1. இடையறாமல்வரும் பெருக்கு. வெள்ளம் (சி. சி. உ: 40. மறை.)

பிரவாகாநதி — ஆற்றிலே முன்னேவந்த தண்ணீரோடிப்போகப் பின்னையுமொழியாமல் வருவது. (சி. சி. க: 48. சிவாக்.)

பிரவாகி—தகைப்பிரமன் புத்திரிகளுளொருந்தி (வி. ணி.)

பிரவாகித்தல்—பெருக்கெடுதல்.

பிரவாகிசுவரவதி — சுவரன் ஒரு ஆன்மா முத்தனாறால் அகனிடைத்திலே அதிகாரத்தை வைத்துத்தான் பரமற்றிருப்பன் அவனும் பின்னொருவன் முத்தனாறால் அவன் கையிலே யதிகாரத்தை வைத்துப்பரமற்றிருப்பன் என்று கூறுமதஸ்தன். (த. நி. போ. கச. க.)

பிரவாகநம்—பிரதேசவாசம். (வழக்.)

பிரவாகம் — 1. குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு ஆலயத்திற்குச் செல்லுங்கிரியை. (உ-ம்.) “அந்நப்பிராசகம்” பார். 2. செம்பகாலை அந்நியதேசவாசம்.

பிரவாதம் — 1. ஊர் வழக்குப் பேசுதல். (வழக்) 2. காற்று.

பிரவாரணம்—தடை. பிர-உபசருக்கம். வாரணம்-தடை

பிரவாலம்—இளந்தளிர். (வைத்தியபரிபா.)

பிரவாளம்—பவளம். (வைத்தியபரிபா.)

ப்ரவக்யாதி—தீர்த்தி. (வழக்.)

பிரவிசாரம்—பரதத்தின் பொது இலக்கணங்களாகிய இருபது பேதங்களுளொன்று. (உ-ம்.) "அங்ககாரம்" பார்.

பிரவிடை—பெண்பருவம் நான்கிலொன்று பிரவுடை யென்பது பிரவிடையெனமருவி வழங்குகின்றது. (சந்தி. இந்திரபுரி. கூ.)

பிரவிந்த்சிவம்—சுகளராகியசிவம். (சி. சி. ச: கக. ஞாநப்.)

பிரவிந்தி—அதிகாரசிவன். (சி. சி. பாயிர: க. சிவாக்.)

பிரவிந்தித்தத்துவம்—சுகரதத்துவம். (சி. சி. க: சுரு. ஞாநப்.)

பிரவ்ருத்தி — 1. செய்கை. 2. முயற்சி. (1, 2-வழக்.)

பிரவிருத்தித்தல்—முயற்சித்தல். (வழக்.)

பிரவ்ருத்திமான்—பிரவ்ருத்தியுடையவன்.

பிரவிருத்தியரித்தம்—பிரவிருத்தியின் பொருட்டு. (சி. சி. க: ரூசு. சிவாக்.)

பிரவிருத்திவிஞ்ஞாநம்—உருவக்கந்தத்தைச் சுவிகற்பமாகவுணரும் உணர்வு. (சிவஞாநபா.)

பிரவிணன்—சமர்த்தன். (திருவிளை. திருவாலவா இ.)

பிரவுடை—பேரிளம்பெண். (உ-ம்.) "தரித்தவாலேதருணைபிரவுடை, விருத்தையாகும்வியன்பருவங்களின்" (சந்தி. இந்திரபுரி. கூ.)

பிரவேசகம்—முயற்சி. (வழக்.)

பிரவேசகர்—பிரவேசிக்கிறவன்.

பிரவேசப்படுத்தல்—பிரவேசிப்பித்தல்.

பிரவேசம்—1. தொடக்கல். 2. முயற்சி.

3. தோற்றம். (1, 2, 3. வழக்.)

பிரவேசித்தல்—1. உட்செல்லல். 2. தொடங்கல். 3. தோற்றப்படல். (1, 2, 3-வழக்.)

பிரவேசிதன்—பிரவேசிக்கிறவன். (த. நி. போ.)

பிரவை—பிரபை, ஒளி. (வழக்.)

பிரளயகைவல்லியம்—பிரளயவிதி.

(சி. சி. ச: சு. ஞாநப்.)

பிரளயசொருபம் — பிரளயவடிவு; அது: நித்தியப்பிரளயம், அவாந்தரப்பிரளயம், தினப்பிரளயம், பிரமப்பிரளயம், அத்தியந்தப்பிரளயம் என்று ஜந்துவிதமாயிருக்கும். (வாசுதே. 202.)

பிரளயம் — 1. உலகவொடுக்கம். அழிவு காலம். (உ-ம்) "மண்புனரீக்கால்வானம்ழியளப் பிரளயத்தில்" (மச்சுடி. மாச்சா. எ.) இப்பிரளயம் நித்தப்பிரளயம், நைமித்திகப்பிரளயம், பிராகிருதப்பிரளயம், ஆத்யந்தபிரளயம் என நான்கு வகைப்படும். (அபிதாநசந்தாமணியில் விவர நன்குநாணக. 2. படையிலோர் கொணை. அதுவாகினி மூன்று கொண்டது. பிங்கல. சுசு.) 3. வெள்ளம். (பி. நிகண். எச.)

பிரளயர்—பிரளயாகலர். (த. நி. போ. கசு. எ.) ஆண்வமலம், கன்மம், இரண்டிடன்கூடிய ஆண் மாக்களென்க.

பிரளயாகலர் — ஆணவகன்மமென்னுமிரண்டுமலமுமுடைய ஆண்மாக்கள், பிரளயகாலத்திற்குலீங்கப் பெறுபவர். (சிவஞா. சித். அ: உ.)

பிரளல்—புரளல். (வழக்.)

பிரளாயம்—பிரளயம்.

பிரற்றல்—எடுத்தலோசை. (பி. நி. உகச.)

பிராக்ஷியன்—அறிவுள்ளவன். (வழக்.)

பிராக்ஞன்—பிராஞ்ஞன்.

பிராகபாவம்—முன்னபாவம். (தருக்கசங்.)

பிராகாமியம்—அட்டித்திகளுளொன்று; அது: இச்சித்திவ்வியருபமான ஸ்திரீகளனே கரை மரச்சங்கற்பத்தினுலுண்டாக்கி யெல்லாருடனும் ஏககாலத்திலே அப்படிப்பட்ட ரூபங்களைக் கொண்டி கூடியிருக்கை. (சி. சி. உ: ரூஅ. சிவாக்.)

பிராகாரம்—சுற்றுமடில். (சு. நி. க. ரூ: சஉ.)

பிராகிருதசநம்—கடைத்தரமான மணிதர்.

(சி. சி. அ: கூ. சிவாக்.)

பிராகிருதசிருட்டி—பிரமசங்கற்பமின்றி பிராகிருத சம்பந்தமாயுண்டாகிய சிருட்டி; அது: மகத்துவ சிருட்டி, தன்மாத்திரைச் சிருட்டி, இந்திரிய சிருட்டி என மூன்று வகைப்படும்.

(சூர்மடி. பலவகை. எ. உரை.)

பிராகிருததேகம்—பிரகிருத சம்பந்தமுள்ள தேகம் (சி. சி. அ: கஉ. சிவாக்.)

பிராகிருதப்பிரளயம்—பிரகிருதியில் சத்துவம் இராசதம் தாமதம் என்னும் மூன்று குணங்களும் சம்பந்தப்பட்டு நின்றகாலம். (உ-ம்.)

"பிரகிருதிக்குமுன்புக் கன்ற-விரியுமுக்குணமுந் தூக்குபொற்றுலோநாவெனச்சமமேயின சிறப்பின்-வருபிராகிருதப்பிரளயமாகும்" (சூர்மடி. பிரகிரு. கூ.)

பிராகிருதம்—1. அழியத்தக்கது. 2. ஒழுங்கற்றவடமொழி. (உ-ம்) "பிராகிருதமொழியிற் பயின்றுவருதலால்" (நன். எக. விருத்தி.)

3. பிரகிருதசம்பந்தம். (சி. சி. சு: கூ. சிவாக்.)

பிராகிருதர்—ஆற்றலு அறிவும் காதலுமில்லாதவர். (சி. சி. பாயிர. க. சிவஞா.) பூமியிற் செனித்த மேற் சொப்பநத்தில் ஞானம்போல அறிந்தரியாமலும், கிளிஞ்சிலை வெள்ளியென்று அறிவதுபோல விபரிதஞாநமுமாய் அதனாலே தேகாதிகளையான்மாவென்றும் பிரகிருதிசந்நியவஸ்துக்களையே பரமென்றுமெண்ணுபவர். (சி. சி. பாயிர. க. சிவாங்.)

பிராதுசவிரை-பிராவிரை. (வைத்தியபரிபா) பிராங்கணம் } ஒரு படை (வழக்குண்டு)
பிராங்கம் } போலும்.

பிராச்சங்கம்—தொழுவம். (உ-ம்.) வந்துழிச்சாண்க.

பிராசநம்—சோறுட்டல். (உ-ம்.) “அந்நப் பிராசநம்”பார்.

பிராசயம்—ஆகி. (பிங்கல. உஉசஎ.)

பிராசாதசட்டிலோகி — ஒரு சம்ஸ்கிருத நூல் என்பர்.

பிராசாதம்—ஒரு மந்திரம். (திருவாரணக். கோச்செ. எங்.)

பிராசாதமந்திரம்—ஸ்ரீகண்டராலே சுப்பிரமணியசுவாமிக்ருபதேசிக்கப்பட்டதென்றுசொல்லப்படுகிற ஒரு மந்திரம்; அது: இருபது, பதினாறு, பன்னிரண்டு, பத்து, ஒன்பது, எட்டு, ஆறு, ஐந்து கலைகளையுடையதாய் எட்டு விதமாயிருக்கும். (சி-வி. கிரி. எ.) சித்தாந்த சாராவலியிற்சாண்க.

பிராசுபத்தியம் — 1. உரோகணிநட்சத்திரம். 2. ஒருவகைவிவாகம். (பிங்கல. கக0க.) 3. ஒரு விருதம். 4. பகவிலவருமொன்பதா முகூர்த்தம். (கூர்மபு. பிரமண. க. உரை.) 5. பிரமசரியம் நான்கனுள்ளொன்று. (சி. சி. அ: கஉ. மறை.)

பிராசி—கிழக்கு. (கு. நிக. நு. நு.)

பிராசிநபநசம்—விலவம். (வைத்தியபரி.)

பிராசிநம்—1. பங்கம்பாளி. (வைத்தியமூ. அச.) 2. பழமை. (வழக்.)

பிராசிநர்—முன்னோர். (பி. வி.) (வழக்.)

பிராசேசம்—பிராதிடாகலையிற் புத்தித்தது வத்தள்ள எட்டுப்புலநங்களுள்ளொன்று. (சி-வி. கிரி. உக. உரை.)

பிராசேபம்—பகவிலவருமொன்பதாமுகூர்த்தம். (கூர்மபு. பிரமண. க. உரை.)

பிராசோதனி—கண்டங்கத்தரி. (மலையக.)

பிராஞ்ஞத்துவம்—அறிவின்றன்மை.

பிராஞ்ஞம்—பிராஞ்ஞத்துவம்.

பிராஞ்ஞை—அறிவை. (வழக்.)

பிராட்டி—தலைவி. (உ-ம்.) “எம்பிராட்டிக்கு மெல்லியராணர்” (பெரியபு. திருக்குறிப்புத். சுரு)

பிராட்டுவிவாகம் — அந்தணன், சத்திரியன், வைசியன் இவர்களிலொருவனும், மறையோதல் மீமாஞ்சைக்கேள்வி இவற்றையுடையவனும், இலக்கணமுதலிய கருவிதூலகன் பதினெண் விவகாரபதங்கள் இவற்றையுணர்ந்தவனும், பொறுமை குலமேன்மை நடுவுநிலைமை முதலான குணங்கள் மதிநுட்பம் இவற்றையுடையவனுமாயிருந்து விவகார நிச்சயஞ்செய்பவன். (மிரு. ச.)

பிராணத்தியாகம் — சேவினைக்கொடுத்தல். (வழக்.)

பிராணம்—1. காற்று. 2. சேவன். (1, 2-வழக்.)

பிராணமயகேசம் — குகாமசரீரத்தில் பிராணனுங் கன்மேந்திரியமும் கூடினது. (வாசுதே.)

பிராணவாயு — பத்துவாயுக்களிலொன்று; இது: மத்தியத்திலேதோன்றிச் சித்திரநாடியிலேவிழுந்து மூலாதாரத்திலேஒடி ஒன்றுகித்த நாபிச்சக்கரத்திலே அங்ஙனென்றுமுட்டி இடைபிங்கலையிலேஒடி கபாலத்தைச்சுற்றி நாகியினாலே பன்னிரண்டங்குலம் புறப்பட்டு நாலங்குலம் பாழேபறந்து எட்டங்குலம் நின்று தாளின்ற இடத்திலேதாக்கும், நாழியொன்றுக்கு முன்னூற்றறுபது சுவாசமியங்கி இரவுபகலறுபதுநாழிகைக்கு இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறுசுவாசமியங்கி இதிலே ஏழாயிரத்திருநூறுசுவாசம் பாழேபறந்து பதினேழாயிரத்து நானூறு சுவாசம் உள்ளே யடங்கும். (த. வி.) பிராணவாஹீமவாதி — பிராணவாயுவே ஆன்மாவென்பவன். (சி. சி. க: ச. சிவாங்.)

பிராணை—1. உயிர். (வழக்.) 2. பிராணவாயு. (பிங்கல. கக.)

பிராணாதிபதிசகம் — பிராணன் அபாநன் வியாநன் உதாநன் சமாநன் என்னுமைநதுவாயுக்கள்.

பிராணாயாமம்—பிராணவாயுவைத்தடுத்தல்; அது: ரேசகம், பூரகம், கும்பகம் என மூன்று பகுதியையுடையது. (உ-ம்.) “சொன்னபிராணாயாமமொருகாற்செய்திழற்பாவந்தொலைந்த நீங்கும்” (காசிகா. இல்லொ. கக.) [பிராணவாயுவையுள்ளேயடக்கலாற் பெற்றபெயர்.] ஆயாமம்-ஒடுக்கம்.

பிராணி—சேவனுடையது. (உ-ம்.) “மண்ணைக்கல்லிற் பிராணிபடும் வருந்தவேண்டாவென்றுரைத்தார்” (பெரியபு. தண்டி. சு.)

பிராத்தி—நேர்கடன். (வழக்.)

பிராத்தி — அட்டசித்தியிடுவென்று. (திருவிளை. அட்டமா. உஉ.)

பிராத்தித்தல்-பிராத்தனை செய்தல். (வழக்.)
பிராத்திப்பு-பிராத்தனை.
பிராதக்காலம்-சூரியோதயத்திற்குமுன் ஐந்துநாழிகை வரையில் நிகழுகாலம். (சைவவி.)

பிராதம்மியம்-முதன்மை. (வழக்.)
பிராதமிகர்-வானோர்கணமொன்பதினொருவர்; இவர்: கடவுட்டிருவுளப்படியே இராச்சியசம்பந்தமான சாதாரண நன்மைகளை நடத்துதன்மைபெற்றோர்.

பிராதமிகன்-முன்பிறந்தோன். (வழக்.)
பிராதர்-மூதாக்கன். (வழக்.)
பிராதா-சகோதரன் (உ-ம்.) "பேசுமிரு பிரசவத்தும்பெண்பிறந்தார் பிராதாப்பெற்ற பிதா." (ஆசனச. கரு.)

பிராதிபதிகம்-பெயர்ப்பகாப்பதம். (பி.வி.)
பிராபதிகள்-அக்கிரி. (உ-ம்.) வந்துழிக் கரண்க.

பிராதிபாசிகம்-தோற்றுதிறது. (சி. சி. சு: கூ. சிவாக்.)

பிராதிரு-சகோதரன். (உ-ம்) வந்துழிக் கரண்க.

பிராது-முறைப்பாடு. (வழக்.)
பிராந்தவாக்கியம்-பித்தர்வாக்கியம். சி. சி. அ: உள. ஞாநப்.)

பிராந்தன்-மூடன். (வழக்.)
பிராந்தி-1. கழிதல். 2. மயக்கம்; அது: மனப்பிரமை. (வைராக்கிய ச. கூஉ.)

பிராந்திமதலங்காரம்-மயக்கவணி (ருவல. கூ.)

பிராந்தியம்-சுற்றுள்ளதேசம். (வழக்.)
பிராந்து-மதிமயக்கு. (சி. சி. அ: கள. நிரம்ப.)

பிராப்தம்-இடைத்தது. (சி. சி. கூ: சு0. சிவாக்.)

பிராப்தி-மனசினாலே நினைத்தபதார்த்தங்க ளெல்லாம் முன்னே வந்திருக்கை. (சி. சி. உ: டிஅ. சிவாக்.)

பிராப்பியம்-அடைதல், அடையத்தக்கது. (சி. சி. உ: எக. சிவாக்.)

பிராபவம்-முதன்மை. (வழக்.)
பிராபாகரம்-பிரபாகரமதம். (வழக்.)

பிராமணத்தி-பார்ப்பனத்தி. (வழக்.)
பிராமணப்பாம்பு-பிராமணநாகம். (சித்தராரு.)

பிராமணர்-பார்ப்பார்; இவர்: பலவிதமர்வர் அபிதானசிந்தாமணியில்விரிவாக எடுத்துரைத் தனர். ஆண்டிக்காண்க.

பிராமணி-பார்ப்பணி. (வழக்.)

பிராமம்-பிரமசரியம் நான்குவகையு ளொன்று. (சி. சி. அ: கஉ. மறை.)

பிராமாணிகத்வம்-பிரமாணத்தினுற் பெறப்படுதன்மை

பிராமாணியம்-பிரமாணமாந்தன்மை. (சி. சி. அளவை. டி. சிவஞா.)

பிராம்-1. சரச்சவதி. (சூ. நிக. க: கூரு.)
2. மாகசவைரவன் சத்தி. (வி-ணி. உசு.)

பிராம்பாவதை-சிவமெருமானே யான் மாவுக்குப் பரமான்மாவாய் அக்கிரிக்குச் சூடு போலுள்ள பராசத்தி சமேதராய் விளங்கும் பரசிவப்பிரமமென்று தியானித்துவழிபடுதல். (கூாமபு. வருணச். சக. உரை.)

பிராமிகுர்த்தம்-சூரியனுதிக்க ஐந்து நாழிகையுண்டென்னுங்காலம். சி. சி. அ. உக. சிவாக்.)

பிராமியம்-1. தலைப்புறம். 2. பிரமலோகம். (சிவதரு.)

பிராழட்டிவேர்-1. சித்தாழுட்டி. 2. மயிர் மாணிக்கம். (1, 2 வைத்தியபரிபா.)

பிராயச்சித்தசமுச்சயம்-ஒரு தூல். (வழக்.)
பிராயச்சித்தம்-1. சாந்தி. 2. தண்டன. (1, 2-வழக்)

பிராயம்-வயது. (வழக்.)

பிராயோவவேசம்-மரணம் வரையும் பசிசூயிருத்தல். (உ-ம்.) "துன்னமரார்பிராயோ வவேசத்தாலந்தணர்க்காய்த்தொறுவுக்காத வின்னுயிர்விட்டோர்தமக்கும்" (கூர்மபு. குத காரு. உள.)

பிராந்திதை-பிரார்த்தனம், வேண்டுகோள். (வழக்.)

பிராரத்தகன்மம்-அநுபவத்திற்கு வந்த கன்மம். (வழக்.)

பிராரத்தகன்மவாததை-அநுபவத்திற்கு ஊழ்வினைப்பயன். (வழக்.)

பிராரத்தம்-சஞ்சிதத்திலேபரிபக்குவத்தைக் குறித்ததற்கேற்றததுகரண புவனபோதங்களை யுண்டாக்கிப் புசிப்பிப்பது; அது: தீவிரம், மத் தம், சுப்தம் என மூவகைப்படும். (சி. சி. உ: கஉ. மறை.) [இச்சாபிராரத்தம், அநிச்சாபிரா ரத்தம், பரவிச்சாபிராரத்தம் என்றுஞ்சொல்லப் படும்.]

பிராரத்தவாததை-இப்போததுபவித்தற்கு கன்மப்பயனாகிய வாததை. (வழக்.)

பிராரத்தவினை-அநுபவிக்குமுழ்வினை. (வழக்.)

பிராரத்துவம்-பிராரத்தம். (வழக்.)

பிராரம்பம்-1. எய்தப்படுவது. (பி. வி.)
2. தொடக்கல். (வி-ணி.)

பிராறு—நிறைபுனல். (சூ. நி. நு. உசு.)

பிரான்—1. எசமானன், தலைவன். (வழக்.)

2. எப்பொருட்குமிகிறவன், கடவுள். 3. சிவன் (உ-ம்.) “பவனெம்பிரான் பனிமாமிதிக்கண்ணிவிண்ணோர்பெருமான் - சிவனெம்பிரானென்னை யாண்டுகொண்டானென்றிமைகண்டு - மவனெம்பிரானென்னநாண்டியெனென்ன விப்பரிசே - பவனெம்பிரான் றெரியும்பரிசாவதியம்புகவே” (திருவாச. திருச்சத. கூ.)

பிரி—பிரியென்னேவலுந் தெரிநிலைவினைப் பகுதியும். 2. வெருகு. (வைத்தியமூ. அகரா.)

பிரிச்சல்—பிரிக்குதல். (வழக்.)

பிரிசல்—வேறுபாடு. (வழக்.)

பிரிசாதிந்—ஓர் யோகிரி. (வி-ணி. உசு.)

பிரித்தல்—1. குலைத்தல். 2. கூறுசெய்தல்.

3. நீக்கல். (உ-ம்.) “பிறப்பு”பார் (1, 2-வழக்.)

பிரிதல்—1. கட்டுவிடல். 2. கூறுபாடாதல்.

3. நீங்கல். 4. வேறுபடுதல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

பிரிதி—பிரிதி. (வழக்.)

பிரிதிக்கி—வழுதலை. (வைத்தியபரிபா.)

பிரிந்திசைக்குறள்—அம்போதரங்கம். (யாப். காரிகை. செய்யு. க. உரை.)

பிறிந்திசைத்தல்—வேறுபட்டிசைத்தல். (உ-ம்.) “உயர்தினைமருங்கிற் பால் பிரிந்திசைக்கும்” (தொல். சொல். ச. சேநா.)

பிரிந்திசைத்துள்ளல்—சுலிப்பாவினோசையினோன்று. (யாப்பகாரிகை. செய்யு. க. உரை.)

பிரிந்திசைத்துங்கல்—வஞ்சிப்பாவினோசையினோன்று. (யாப். காரிகை. செய்யு. க. உரை.)

பிரிந்தேன—பிரிய. (ஐங்குறு.)

பிரிமே—பிரிவாயாக. (ஐங்குறு.)

பிரிநிலை—பலவற்றுள்ளொன்றைப்பிரித்துக் கொள்வது; இஃது: இடைச்சொற்பொருள்களினுமொன்று. (நன்னூ. இடையி. கூ.)

பிரிநிலையுயர்வுநவீற்சியணி—பேதகாதிசயோக்தியலங்காரம்; அது: பலரிடத்திருக்குங்கம்பீர முதலிய தருமங்களினும் வர்ணிக்கப்படுகிறவனிடத்துள்ள அவற்றின் மேன்மைதோன்றுவதற்காகவியேற்றென்று பிரித்துச்சொல்வது. (சுவல. உசு.)

பிரிநிலையேச்சம்—பிரிநிலைப்பொருளில்வருமெச்சம். (நன்னூ. பொதுவி. கூ.)

பிரிப்பு—1. குலைப்பு. 2. பகுப்பு. (1, 2-வழக்.)

பிரிபொருட்சொற்றொடர்—செய்யுட்காகாவென்று விலக்கப்பட்ட ஒன்பது வழக்குகளுளொன்று; அஃது: ஒருசெய்யுளின் சொற்கள் முழுவதும் ஒருபொருளாக உரைக்கப்படாது பிரிந்த தோன்றவருவது. (இலக்கணவி. சுக்க. சுக்கூ.)

பிரிமொழிச்சிலேடை—சிலேடையணிவகையுள்ளொன்று; அது: பிரிக்கப்பட்டுப் பல பொருள்பயக்குஞ் சொற்களாலாய தொடர். (தண்டி. எரு. உரை.)

பிரியகம்—1. கடம்பு. (மலையக.) 2. வேங்கைமரம். (வைத்தியபரி.)

பிரியசந்தேசம்—சண்பகமரம். (வைத்தியபரிபா.)

பிரியதரிசிந்—வன்னிமரம். (வைத்தியபரி.)

பிரியப்படுதல்—அன்புனைவத்தல். (வழக்.)

பிரியம்—1. அன்பு. (உ-ம்.) “பூசனைபிரியமுற்றியற்றியுற்றளான்” (சிவரக. ஞானவாலன் வயி. கசு.) 2. உவகை. (சூ. நிக. அ: ச0.) 3. விருப்பம். (உ-ம்.) “சிவபத்தன்”பார்.

பிரியவிரதன்—சுவாயம்புமதுவின் குமாரரி லொருவன்; இவனுக்கு: அக்கி, நிதருவன், மேதாதி, சதிவபுல்கந்த, ஜோதிஷ்கந்த, தருதி மந்த, பாவஸ்வரீ என ஏழுகுமாரருண்டு. (த.நி. போ.)

பிரியன்—1. கணடன். (உ-ம்.) “பின்னாட் பிரியன்பிரியையென்றாயினம்” (தனிப்பாட.)

2. பிரியமுள்ளவன். (உ-ம்.) “முருகநீயுமைமூவரும்:பிரியராமக்கே” (சிவரக. தாருக. கூ.)

பிரியம்பு—மாமரம். (வைத்தியபரி.)

பிரியாமை—நீங்காமை. (வழக்.)

பிரியேனென்றல்—அகப்பொருட்டுறைக்கிளவியினோன்று; அது: தலைமகன் தலைமகளுக்கு நிம்பிரியேனென்று வற்புறுத்திக்கூறுதல். (வாண. உக. முகத்.)

பிரியை—1. பெண். (சூ. நிக. உ: நசு.)

2. மனைவி. (உ-ம்.) “பிரியன்”பார்.

பிரிவினை—1. பிரிவு. 2. வேறுபாடு. (1, 2-வழக்.)

பிரிவு—1. பிரிதல். (உ-ம்.) “சிவனுளத்திலம்மைபிரிவாற்றிலா - யுமைவையிட்டரனீந் கிலானை-யுனையழைப்பதெவ்வாறே” (சிவரக. தேவியுடன். உசு.) 2. வேற்றுமை. (வழக்.)

பிரிவுழிக்கலங்கல்—அகப்பொருட்டுறைக்கிளவியினோன்று; அது: தலைவிபிரிந்தவிடத்துத்தலைவன் கலங்கிக்கூறுதல். (அகப்பொ. கள. கசு.)

பிரிவுழிமகிழ்ச்சி—அகப்பொருட்டுறைக்கிளவியினோன்று; அது: தலைவிபிரிந்துபோகுழிப்போகின்றதன்மையைக்கண்டு தலைவன் மகிழ்தல். (அகப்பொ. கள. கரு.)

பிரிதி—இச்சை, பிரியம். (வழக்.)

பிரிபாகன்—குய்யாட்டகரி லொருவர். (வி-ணி. உள.)

பிரு—கத்திரி. (மலையக.)

பிருகச்சாபாலம்—அதர்வவேத உபநிடத முப்பத்தென்றனுளொன்று. (கந். நவ. ௪௮.)

பிருகதாரணியம்—யசர்வேத உபநிடதமெய் பத்தொன்றனுளொன்று. (கந். நவ. ௧௮.)

பிருகதி — 1. கத்தரிச்செடி. (மலைபக.) 2. விசுவாவசு என்னுங்கந்தருவனுடைய வீணையின்பேர். (கூர்மபு. வருண. ௧. உரை.) 3. மாமரம். (வைத்தியபரி.)

பிருகநீரண—அருச்சுநன் பேடிவடிவெடுத்த நாட் பூண்டபெயர். (உ-ம்.) “பேதையநடம் பயிற்றுவிப்பேன்பெயர்பிருகநீரண யென்ப” (பாரத. நாடிகர. ௧௯.)

பிருது—1. ஓரிருடி; இவர்: பிரமாவினிருதயத்திற்பிறத்தவர். (உ-ம்.) “என்ன வியயம னோடிபிருகுமாமுநிவனென்போன்” (சிவர. வில்வலன். ௧௬) 2. சுக்கிரன். (காஞ்சிப். வீராட்டகா. ௪௪.) 3. வருணன்சேப். (உ-ம்.) “ஆழிநீரரசாம்வருணனையவன்சேயறிவுசால்பிருதுவந்நாளில்” (சேதுபு. சடாதி. ௧௬.)

பிருதுசாபத்தியம் — ஒரு வடமொழிநூல். (சி. சி. அ: உள.மறை.)

பிருதுசுதன்—1. சுக்கிரன். (திவாகர.)

பிருதுடி—1. நெற்றி. (பிங்கல. சூ. ௫௬.) 2. புருவம். (ஞானமிர்தம்)

பிருங்கம்—1. கையாந்தரை. (உ-ம்.) “பிருங்காமலகம்” (தைல.) 2. வண்டி. (வைத்தியபரிபா.)

பிருங்கராசம் — ஒருவகைத்தைலம்; அது: கரிசாலைச்சாரும் நல்லெண்ணெய்யுஞ்சேர்த்து எரித்து வடிப்பது இதனிலக்கணம் தைல. தைலவ. ௩௧-ம் கவியிற்பார்.

பிருங்கலாதன் — பிரகலாதனுக்குப் பெயரென்பர். (பரிபாடலுரை.)

பிருங்காமலகத்தைலம்—ஒருவகைத்தைலம் இதனிலக்கணம். தைல: தைலவ. உஅ-ம் கவியிற்பார்.

பிருங்கி—1. வகாதச முக்திய கணேசுவரரி லொருவர். (வி-ணி. உசு. ௧.) 2. ஓரிருடி. (பிரபுலிங்கலீ. கைலாயக. ௪௬.)

பிருட்டம்—1 அரைத்தமா. (வைத்தியபரி.) 2. இடுப்பின்பூட்டு. (சிவரட். ௪. சகனம்.) 3. பிற்பக்கம். (வழக்.)

பிருடை—சுழலாணி. (வழக்.)

பிருத்தியத்துவம்—ஊழியம். (வழக்.)

பிருத்தியர்—அடிமைகள். (சி. பி. கை.)

பிருதிவி—1. ஐந்துபூதங்களிலொன்று; இது: கந்தசன்மாத்திராயிற்றேன்றுவது; இதன் கூறுமயிர், என்பு, தோல், நரம்பு, தசையென்பன. வடிவுநீர்த்கோணம், நிறம் பெண்மை,

குணம் கடினம், சுபாவம் கிடத்தல், தொழில் முரித்தல் பொறுத்தல், குறிவுச்செரம், தேவதை பிரமா, மந்திரம் சத்திபோசாதம், கலைநிவர்த்தி, தூலபஞ்சாட்சரம் நகரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம் அகரம், இதற்குச்சத்த, பரிசு, உருவ, ரசம் என்னும் நான்கும் பொதுக்குணம், கந்தம் சிறப்புக்குணம். (சி. பி. கை.) 2. பூமி. (கூர்மபு. தக்கலைச்சபி. ௬. உரை) [பிருதுமன்னன் அரசாட்சியைக் கைக்கொண்டபோது பிரசைகனெல்லாரும் வந்து அரசனே? பூமிதேவிநுந் தந்தை யிறந்தமையால் ஒஷதிகளைத் தனக்குள்ளே யிழுத்துக்கொண்டனன் அதனால் ஆகாமின்னி வருந்துகின்றோம் என்று முறை யீட்டினர் அதனைக்கேட்ட பிருதுராசன் கோபங்கொண்டு அசுவமென்னும் வில்லையுங் தேவபாணங்கலையுங் கையிவெடுத்துப் பூமியிலெதிர்த்தான்; பூமிதேவியானவள் பயந்து பசுருபத்தைத்தரித்தோடினள் இவனும் பின்னொடர்ந்து வருவதையறிந்த பூமிதேவி என் பிராணனைக்கொல்லாமல் விடவேண்டுமென்று அபரமிட்டு அரசனே? ஒரு கன்றையுண்டாக்கிக் கொடுப்பபயைல் ஒஷதிகளையெல்லாம் பாலாக்கிக்கொடுப்பேனென்ன அரசனதற்கிசைந்து இந்நிரன் சந்திரன் முதலாயினோரைக் கன்றுகளாக்கி ஒஷதிகளை யெல்லாம் பாலாக்ககற்றது வேண்டியவளங்கலையுமுண்டாக்கிப் பூமிதேவியையுங்கொல்லாமல் முன்போல வைத்துக் கார்த்தான் அதனாற்பூமிக்குப்பிருதிவியென்னுநாமமுண்டாயிற்று.]

பிருதிவ்தத்துவபுவநம்நூற்றெட்டு—பிருதிவிதத்துவத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப்புவநங்கள்; அவை: இந்திரதிக்கில் கபாலீசன், அசன், புத்தன், வச்சிரதேகன், பிரமத்தநன், விபூதி, அவ்வியன் சாத்தா, பிணகி, திரிசோதியன் என்ற உருத்திரர்கள் பத்து. அக்கிரிதிக்கில் உருத்திரன், உதாசநன், பிங்கலன், காத்தகன், அயன், சுவலன், தகநன், வெப்புரு, பிரகாந்தகன், க்ஷயாந்தகன் என்ற உருத்திரர்கள் பத்து. இயமதிக்கில் யாமியன், மிருத்தியு, அரன், தரதா, விதாதா, கத்திரு, காலன், தன்மன், சந்யோத்தா, வியோக்கிருதன் என்ற உருத்திரர்கள் பத்து. நிருதிதிக்கில் நிருதி, மாறணன், அரக்தர், குருரதிருட்டி, பயாந்தகன், ஊர்த்துவகாயன், விருபாவதின், தாமிரு, லோகிகன், தெங்கிருட்டிணன் என்ற உருத்திரர்கள் பத்து. வருணதிக்கில் பெலன், அதிபெலன், பாசஹஸ்தன், மகாபெலன், சுவேதா, செயபத்திரன், தீர்க்கவாகு, செலாந்தகன், வடவாமுகன், தீமான் என்ற உருத்திரர்கள் பத்து.

வாயுதிக்கில் சீக்கிரன், லகு, வாயுவேகன், தீக்ஷணன், சூக்குமன், க்ஷயாந்தகன், பஞ்சசூத்ரன், பஞ்சசிகன், கபத்தி, மேகவாகனன் என்ற உருத்திரர்கள் பத்து. குபேரதிக்கில் நிதீசன், ரூபவான், தன்னியன், செளமியன், செளமிய தேகன், பிரபத்தகன், சுப்பிரகடன், பிரகாசன் இலக்ருமிவரன், சோமேசன் என்ற உருத்திரர்கள் பத்து. ஈசானதிக்கில் வியாத்தியாதீபன், ஞானபுகன், சருவன், வேதபாரகன், மாத்திரு வீருத்தன், பிங்கலாக்ஷன், பூதபாவன், பெலிப் பிரியன், சருவவித்தியாதீபன், தாதா என்ற உருத்திரர்கள் பத்து. அண்டகடாக ஒட்டிக் கீழே விட்டுணுதிக்கில் அநந்தன், பாலகன், வீரன், பாதாளாதீபதி, விபு, இடபத்துவசன், உக்ரென், சுப்பிரன், உலோகிதன், சருவன், என்ற உருத்திரர்கள் பத்து. அண்டகடாகத் தின் மேலே பிரமதிக்கில் சம்பு, விபு, கெணுதியக்ஷன், திரியக்ஷன், திரிதேசகவாதகன், சந வாசகன், விவாகன், நபன், பீபசு, வீவக்ஷணன் என்ற உருத்திரர்கள் பத்து. ஆகிய இந்த தூற்றுவரும் இந்திராதிபரான உலோகபாலர் பெலத்தையுமடக்கி அவர்களவர்களாற் பூசிக்கப் பட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள் இவர்கள் புலநம் தூறு. காலாக்கிரி, கூர்மாண்டர், ஆடகேசரர், பிரமா, வட்டுணு, உருத்திரன் ஆகிய இவர்கள் புலநம் ஆறு. அண்டகடாகத்துக்கு மேலே சூக்குமபிருகிவியில் பத்திரகாளி, வீரபத்திரர்கள் ஆகிய இவர்கள் புலநம் இரண்டு. (இது கந்த புராண உரையிடுகண்டது.) [தூற்றெட்டுப் புலநாமபுகள். சிவஞானதிதியார் சுபக்கம் எட்டாஞ்சுத்திரம் ஏழாஞ்செய்யுள் மறைஞான தேசிகருரையிலும்; தத்துவப்பிரகாசம்: ககசம் செய்யுளுரையிலும், சித்தாந்தசாராவலி. கிரிபாதம் உக-ம் சுலோகவுரையிலும் பிறவற்றிலுந் தேர்ந்து கண்டுகொள்க.]

பிருதிவிதத்துவம்—மூப்பத்தாறு நத்துவங்களுனொன்று; அது: நிவிர்த் கலையிலுள்ளது. (சி. வி. கிரி. உக. உரை.)

பிருதிவிபூதவாதிமதம் — பிருகிவியென்னும் பூதமே பிரமமென்று வாதிப்பவன் மதம். (த. நி. போ. உரை.)

பிருதிவிழர்ந்தி — அட்டமூர்த்திகளிலொருவர். (சி. வி. சரியா. கூ. உரை.)

பிருதிவியண்டம்—பூமியண்டம். (வழக்.)

பிருது—1. அயோத்திகளிலிருந்த ஒரு சக்கரவர்த்தி. (அபிதாநசி.) 2. ஒருதீர்த்தம். (உ-ம்.) "பிற்பகற்கலையுமடகடன்புனல்பிருது" (சேதுபு இலக்கும. சு.) 3. சூரியகுலத்தரசரிலொருவன்; இவன்: வேணன் என்பவனுடைய புத்திரன்.

(உ-ம்.) "பிருதுவென்னுமணி மவு விப்பெரி யோன்றன்னைப்பெற்றனனா" (கூர்மபு தக்கனைச்சபி. சு.)

பிருதுமாநம்—யானைக்கொம்பினம். (பிங்கல. உசஉஉ.)

பிருதுவிகை—ஏலம். (மலையக.)

பிருதுதரம்—ஆட்டுக்கடா. (வைத்தியபரி.)

பிருதை—பிரதை, பாண்டிராசனுமனையானவன். குந்தியென்றும்பெயருண்டு. (அபிதாநசி.)

பிருந்தம்—1. விலங்கின்கூட்டம். (சூ. நிக. கூ. சஉ—ஆம்பாட்டில் விருந்தமென்றார்.) 2. துளசி. (வைத்தியபரி.) 3. பதினமூன்றந்தாநமாகிய விந்தம். (சி. வி. ஞான. உரு.)

பிருந்தாவனம்—யமுநாகதிக்கு மேற்கிலே மதுராபுரிக்குச்சமீபத்திலே துளசிவனம். கண்ணன் பத்தர்களுக்கருள்புரிதானமென்பர். (அபிதாநகோ.)

பிருந்தை—1. சலந்தரன் மனைவி. (காஞ்சிப். சலந்தரார். யக.) 2. துளசி. சலந்தரன் மனைவியெலும்பின் சாம்பலின் முளைத்தகாரணத்தால் பிருந்தையெனப் பெயராயினது. (காஞ்சிப்பு.)

பிரேட்சை—1. அறிவு. 2. ஆடல். 3. காண்டல். 4. புத்தி. 5. மரக்கொம்பு. (1, 2, 3, 4, 5-உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிரேடணம்—போதல். (வழக்.)

பிரேடயன் — சூத்திரன் பட்டப்பெயர். (பராசர. உக.)

பிரேத்தியபாவம்—தேகவியோகமானதின் மறுபடி.

பிரேதக்குழி — பிரேதத்தை யடக்குங்குழி. (வழக்.)

பிரேதகீதறி—சுவக்குறி. (வழக்.)

பிரேதகருமம்—பிரேதகாரியம். (வழக்.)

பிரேதகாரியம்—அபரக்கியை. (வழக்.)

பிரேதகிருகம்—கோரி. (வழக்.)

பிரேதகிருத்தியம்—பிரேதகருமம். (வழக்.)

பிரேததம்பம் — பிரேதத்துக்குடைக்கும் குடம். (வழக்.)

பிரேதசமஸ்காரம்—பிரேததகன்கிரியை. (உ-ம்.) "பிரேதசமக்காரத்தோடுபிறங்குசபிண்டகரணம்" (திருவாரிண. கோச்செ. கரு.)

பிரேதநதி—நாகம். (வழக்குண்டுபோலும்.)

பிரேதநீர்க்காரகன்—சுவஞ்சுமப்போன்.

பிரேதபக்கம்—அபரபக்கம். (வழக்.)

பிரேதபதி—நமன். (வழக்.)

பிரேதபுரம்—யமபுரம். (வழக்.)

பிரேதபூடணி—ஒர்யோகிநி. (வி-ணி. உசக.)

பிரேதம்—1. தெற்கு. 2. பிசாசம். (சூ. நிக. க: சரு.) 3. பிணம். (உ-ம்.) “சஞ்சாரம்”பார். 4. பிதிர். 5. பின். (உ-ம்.) பிரேதபக்கம். (1,4-வழக்.)

பிரேதராட்சி—துளசி. (வைத்தியபரி.)
பிரேதலோகம்—பிதிர் திசை. (வழக்குண்டு போலும்.)

பிரேதவநம்—மயாநம். (வழக்.)
பிரேயம்—கன். (வைத்தியபரி.)
பிரேரககாண்டம்—பிரேரகாண்டம், சுத்த தத்துவம். (ப-பாச. நக.)

பிரேரகம்—ஏவுதல். (சி. சி. உ: எ0. மறை.)
பிரேரகன்—ஏவற்கூர்த்தா. (சி. சி. உ: ரு0. நூநப்.)

பிரேரகாசாரியன்—மூவகை யசாரியரி லொருவன்; இவன்: சைவத்திற்கு யோக்கியர்க ளாகியமாணக்கர்களை உமக்கு அருள்செய்தற்கு யோக்கியர்களாகிய ஆசாரியரிவரென்று காட்டி அவரை யடையும்படி செலுத்தியுயிப்பவன். (சைவச. ஆசாரிய உக. உரை.)

பிரேரகாண்டம்—சுத்ததத்துவங்கள். (சி. சி. ச: நக. சிவாக்.)

பிரேரகாவத்தை—1. இருதயத்திருக்கின்ற பிரணவபஞ்சகலாருப சிவத்துவமைந்தும், கலை முதல்வித்தியாதத்துவமேழும், ஆன்மதத்துவத் துக்குள் அந்தக்கரணநாலும், புறக்கரண மைந்துள் உருவாதிக்குசிதமாயிருக்கிற சட்ச ஒன்றும், தன்மத்திரைகளோடொற்றுமையா யிருக்கின்ற பூதங்களைந்தினுள் நெத்திரத்துக் குசிதமாயிருக்கின்ற அக்கிளி ஒன்றும் ஆகப்பதி னெட்டுத் தத்துவமுஞ்சுவியாநிற்பது (ப-பாச. உஉ.) 2. கேவலாவதையைத்தீண்டாது சக லாவத்தை மாத்திரத்தைத் தீண்டிநிற்பது. (சி. சி. ச: ச0. நூநப்.)

பிரேரகாவத்தையிறுரியம்—சின்மத்திர மாயத் தன்னைக்காண்டல். (கூர்மபு. அரியய. கக. உரை.)

பிரேரகாவத்தையிறுரியாதீதம்—சிவத் திற்கொப்பாகச் சிவத்துவாபி வியத்திமானாகத் தன்னைக்காண்பது. (கூர்மபு. அரியய. கக. உரை.)

பிரேரணம்—} ஏவுதல். (உ-ம்.) “சிவப்பிரே
பிரேரணை—} ரணையி. 2 யிற்றுகே
யொன்றையுமறியாதாகையால்” (சி. சி. எ: உ. சிவாக்.)

பிரேராவத்தை—ஆன்மாக்கிரியைகளை நடத்துவத்தை. (வழக்.)

பிரேரித்தல்—1. சூதகர்ணிக்கு மாறுசெ லுத்தல். (சி. சி. க: ருஅ. சிவஞா.) 2. தோற்று வித்தல். (சி. சி. க: ருஅ. மறை.)

பிரேரிதம்—ஏவற்பட்டது. (வழக்.)
பிரேரியம்—செலுத்தப்படுவது. (சி. சி. அ: ந0. நூநப்.)

பிரேரியர்—ஏவற்பட்டவர், செலுத்தப்பட் டவர். (சி. சி. உ: நக. நூநப்.)

பிரேர—உறை. (உ-ம்.) “பாலினிற் பிரை போல” (திருவிளை. நாக. உஉ.)

பில்கல்—1. கொப்புளித்தல். (உ-ம்.) “நஞ்ச பில்கெயிற்றுப்புத்தேணுகளைப்பள்ளியீது” (கந் தபு. அசமுநிகநர். உசு.) 2. வழிதல். (உ-ம்.) “கணங்களுடற்குருதிபில்கியோட” (கூர்மபு. அந்தகாசர. நஉ.)

பில்கி—சிறுதுவலையாகவிட்டி. (சிந்தாமணி.)
பில்துதல்—பில்கல்.
பில்லடை—சங்குலி, ஒருணவு. (பிங்கல. கககஉ.)

பில்லணை—மாதர்க்கு லணியிடு ன்று. (வழக்.)

பில்லி—1. குநியவித்தை. (வழக்.) 2. பூஞா. [தெலுங்கு.]

பில்லிக்குராயன்—இலாமிச்சை. (மலையக.)
பில்லிப்படை—பில்லிப்பேய்ப்பரிசுலம். (வைத்தியமூ. அக.)

பில்லியத்தி—பெருநெருஞ்சில். (வைத்திய பரிபா.)

பிலகரி—ஒரி ராகம். (பொருட்டொகை நிகண்டு.)

பிலகாரி—பெருச்சாளி (வைத்தியபரி.)
பிலசம்—1. கருஞ்சேரகம். (வைத்தியமூ. அக.) 2. பெருஞ்சேரகம். (வைத்தியபரி.)

பிலஞ்சுலோபம்—ஏறும்பு. (சூ. நிக. நக. எசு.)
பிலத்துவாரம்—பாதாளவழி. (வழக்.)

பிலம்—1. சீழறை. (சூ. நிக. ரு: கசு.) 2. குகை. (உ-ம்.) “பின்னாவென்பிறையெயிற்ற பிலவாய்மறலியை” (கூர்மபு. தக்கன்வேன். நரு.) 3. பாதாளம். (உ-ம்.) “எரிசுண்டநின்றுமகன் பிலத்தெழுவானெனை—பைத்ததுஞ்சிருள்வா யும்” (திருவிளை. நாக. சு.)

பிலம்பி—குச்சித்தமரத்தை. (வைத்தியபரி.)
பிலவ—வியாழவட்டகாகிய அறுபதுவருடங் களிலே முப்பத்தைந்தாவதாண்டு. (வருஷாதி.)

பிலவங்க—வியாழவட்டமாகிய அறுபது வருடங்களில் நாற்பத்தோராவதாண்டு. (வரு ஷாதிநூல்.)

பிலவங்கம்—1. குரங்கு. (பி. நிக. உரு0சு.) 2. தவிளை. 3. தேரை. (2, 3-வைத்தியபரி.)

பிலவம்—1. ஆடு. (வைத்தியபரி.) 2. வாகை. (வைத்தியமூ. அக.)

பிலன்—பிலம். (உ-ம்.) “பிலனுறவழுத்தம்” (கந்தபு. திருவிளையாட். உக.) னகரம்போலி.

பிலாகீது—ஒரு மூக்கணி. (வழக்.)

பிலாசீகை—கடற்றவளை. (பரதர் குழுஉக் குறிபோலும்.)

பிலாவநம் — நனைத்தல். (சி வி. கிரி. கரு. உரை.)

பிலாளகம்—புழுகுசட்டம். உ-ம்.) “நாப்பிலாளகமிரத்தம்” (தைல. தைலவ. ருக்.)

பிலி—பூனைக்காஞ்சொறி. (தைல. தைலவ. கரு.)

பிலிற்றல் — 1. கொப்பளித்தல். (உ - ம்.) “தேன்பிலிற்றுநீர்மையதாய்” (வ-மா. க.) 2. சிந்தல். (உ-ம்.) “பெருக்கடையமுதத்தன்னெளி சிந்திபிலிற்றினாப்பிலிற்றிடலோடும்” (திருவிளா. நாகமெ. உஉ.) 3. தூற்றல். (வழக்.)

பிலுக்கன்—ஆடம்பரமுடையோன். (வழக்.) இவன் வெறும்பிலுக்கன்.

பிலுக்கு—ஆடம்பரம். (வழக்.)

பிலுக்குதல்—ஆடம்பரஞ்செய்தல். (வழக்.)

பிலுகம்—செங்குன்றி. (வைத்தியபரி.)

பிலுபிலுத்தல்—சுரடுக் கொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

பிலுபிலெனல் — ஓர்ரடுக்கொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

பிழம்பு—திரட்சி. (உ-ம்.) “நகைமணிமகுட கோடிநள்ளிருட்பிழம்பைநக்கி” (நைடச. சுயம் வர. க.)

பிழா—1. ஓலைக்கலம். (வழக்.) 2. தட்டுப் பிழா. (உ-ம்.) “மலர்வாய்ப்பிழாவித்புலரவாற்றி” (பெரும்பா. உஎசு.) 3. நீரிறைக்குங்கருவிகளி லொன்று. (சிலப்.)

பிழார்—இறைகூடை. (கு. நி. எ: ருஅ.)

பிழி—1. கள். (கு. நி. சு. உக.) 2. தேன். (உ-ம்.) “பின்னுமோர்சிருட்டிக்காகப்பிழிதுகர்ந தறுகால்பாடும்” (கூர்மபு.) பலவ. சு.)

பிழிதல்—சாரம்வடிதல். 2. பிசைதல். (உ-ம்.) “பிழிந்தார்களுடற்குருகிபில்கியோட” (கூர்மபு. அந்தகா. கஉ.)

பிழியர்—கன்விற்போர். (கு. நிம. க: கசு.) பிழியல்—தேன். (சந்தாமணி.)

பிழிவு—1. பிழிதல். 2-தொழிற்பெயர்விகுதி.

பிழுகை—ஆடு முதலியவற்றின் மலம். பிழுகை வாரியும்பால் கொள்வர். (சுந்தரமூ. தேவாரம். திருவொற்றியு. க.)

பிழை—1. குற்றம். (உ - ம்.) “பிழைபுரியா தேன்மண்ணை” (பிர-காண். சிவதாந. க.) 2. சிறுமை. (உ-ம்.) “பிரகலாதன்-பிழைபடவைது வேதமுநிவரன்பெயர்ந்துபோனான்” கூர்மபு.

அந்தகா. அரு. 3. தவறு. (உ-ம்.) பிழையாவரி டத்ததுபேசுகிறே” (சிவரக. நந்திகணங்கள். கக) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பிழைக்கடை — பிழக்கடை. மருவிவழங்கு கிறது. மலமூத்திராதி பிழைநீக்குமிடம்; அது: வீட்டின் பின்புறமாம்.

பிழைக்கை—பிழைத்தல். (உ-ம்.) பிழைக் கையிலைக்கொடி. புகலூரந்தாதி; உழைக்கை யிலை என்னுமுதற்குறிப்புள்ள கவியிலதிக.

பிழைத்தல்—1. உய்தல். (உ-ம்.) “தேவரீ ரித் - தயமேவுமுருவெடுத்தேயுறைதலிந்தத்தர ணியெல்லாங்கண்டுபிழைத்திட த்தா ன்கண் டர்” (சிவரக. சிவதன்மா. நக.) சீவநம்பண்ணு தல். (வழக்.) 3. தவறுசெய்தல். (உ-ம்.) “அந் நிலைபிழைத்ததீயோன்” (திருவிளா. அங்கம். அ.) பிழைப்பித்தல்—பிழைக்கச்செய்தல். (வழக்.)

பிழைப்பு—1. உயிர்க்கை. 2. சீவனம். 3. தவறு. 4. வாழ்வு. (உ-ம்.) “தேறம்பிழைப்பை” (திருவாச. நீத்தல். சக.) (1,2,3 வழக்.)

பிழைபாடு—பிறைபடுதல். (வழக்.)

பிள்ளுதல்—வெடித்தல். பிள்ளல். (வழக்.)

பிள்ளை—1. அணில், கீரி, பூனை, முயல்என பனவற்றிற்காம். (கு.நிக.க: சௌ.) 2. இளமைப் பருவமுடைய குழந்தை (பிங்கல. அகஅ.) 3. கரிக்குருவி. (பிங்கல. உக, சக.) 4. காகம். (கு. நிக. யக-னகரவெ. ய.) 5. கிளி. (சந்தா.) 6. குரங்காதி கோட்டில்வாழ்விலங்கின்பிள்ளை. 7. தெங்குகழுமிகவற்றின்கன்று. (கு.நிக.க: கஅ.) (வழக்.) 8. நாயொழிந்தவற்றிற்காம். (கு. நிக. க: கஅ.) 9. பறவைக்குஞ்சு. (கு. நிக. க: எௌ.) 10. மகன். (உ - ம்.) “வெம்பிடும்பிள்ளையைப் பார்த்து (தனிப்பா. சிவப்பிரகா. க.) 11. வயிர வன். (கு. நிக. க: உஎ.) 12. வெள்ளாளிஞானுரு வகையார் பட்டப்பெயர். கங்கையின் பிள்ளை யாயினதாலிப்பெயர் கூறுவர்.

பிள்ளைக்கட்டி—கருப்பங்கட்டி. (வைத்திய பரி.)

பிள்ளைக்கவி—ஒரு பிரபந்தம்; அது: தெய் வங்கொலையகற்றிக்காப்பு, செங்கீரை, தால், சப்பாணி, முத்தம், வாராணை, அம்புலி யென் னுமிவ்வேழுறுப்புடன் ஆண்பாற் பிள்ளையா யின் சிறுபறை, சிற்றில், சிறுதேர் என்னுமிம் மூன்றுறுப்பையும், பெண்பாற் பிள்ளையாயின் சுழங்கு, அம்மனை, ஊஞ்சல் என்னுமூன்று றுப்பையுஞ்சேர்த்துப்பத்துறுப்புக்கும்பப்பத்து ஆசிரியவியருத்தத்தால் பலசந்தமாய்ப் பாடப்படு வது. பிள்ளைபிறந்தமாத மூன்று, ஐந்து, ஏழு, ஒன்பது, பதினென்று, பதின்மூன்று, பதி

னைந்து, பதினேழு, பத்தொன்பது இவைகளிலும், ஐந்தாமாண்டிலும், ஏழாமாண்டிலும், இக்கவிசேட்பிக்கப்படும். (இலக்கணவி. ௮௦௬)

பிள்ளைக்கம்பிறழை—ஓர் கற்றழை. (வைத்தியபரி.)

பிள்ளைக்கிணறு—உட்கிணறு. (வழக்.)

பிள்ளைக்கைவலை—சிறுவளையல். இதற்குப்பிடிசம் என்று பெயர் கூறுவர். (சூ. நிக. எ. உச.)

பிள்ளைத்தக்காளி—மணத்தக்காளி. (வைத்தியபரி.)

பிள்ளைத்தமிழ்—பிள்ளைக்கவி. (இலக்கணவி. ௮௦௬. உரை.)

பிள்ளைத்தாய்ச்சி—கருப்பஸ்திரி. (வழக்.)

பிள்ளைநிலை—போரிற் சென்றறியாத மறமக்கள் தாமே செய்யுந்தறுகணமை (உ-ம்.) “வருவார்தாங்கல்வாழ்வாய்த்துக்கவிழ்தலென்றிருவகைப்பட்டபிள்ளைநிலையும்” (தொல். பொரு. ௬௦.)

பிள்ளைப்பன்மை—மகார். (சூ. நிக. உ. அக.)

பிள்ளைப்பாட்டு—பிள்ளைக்கவி. (வழக்.)

பிள்ளைப்பிறை—இளம்பிறை (பிரபுவிற்கு. பிரபுதே. ௬௬.)

பிள்ளைப்பூச்சி—உழுவான் என்கிற ஓர் பூச்சி. (வழக்.)

பிள்ளைமை—பிள்ளைக்கண்மை (உ-ம்.) “பிள்ளைமைவிளம்பினைபேதைநீயென” (இராமா. மந்திர. எஉ.)

பிள்ளையாட்டு—பிள்ளைப்பருவத்தோனைக்கொண்டாடிய வாட்டு. (உ-ம்.) “வாண்மலைந்தெழுந்தோனைமகிழ்ந்துபறைதூங்காடவற்கருளியபிள்ளையாட்டும்” (தொல். பொரு. ௬௦.)

பிள்ளையார்—1. இளையபிள்ளையாராகிய முருகக்கடவுள். (உ-ம்.) “பேராட்டிரோட்டும் பிள்ளையார்சழல்போற்றி” (கோயிற்பு. பாயிர. எ.) 2. திருஞாநசம்பந்தமூர்த்தினாயனார். (உ-ம்.) “புகலியின்மேலேகுப்பெருங்காதல்பிள்ளையார்” (பெரியபு. திருஞாந. ௬௬௭.) 3. விநாயகர். (உ-ம்.) “பிள்ளையார்புராணம்” பார்.

பிள்ளையார்குழி—ஊமையெழுத்து. ஒரு விஷயத்தை யெழுதுவோரெல்லாம் விக்கினரிவிர்த்தியாக, உ இதனையே முதலிலெழுதிக்கொள்வர். (வழக்.) இதனைச்சத்திசிவவடிவமென்பர் பெரியார்.

பிள்ளைவந்து—பாய்மரநிற்குக்குழி. ஓர்குழி உக்குறி.

பிளகு—கழுமுவேர். (வைத்தியபரி.)

பிளத்தல்—1. அறுத்தல். 2. போழ்தல். (1, 2-வழக்.)

பிளப்பு—1. பிளத்தல். பு-தொழிற்பெயர்விகுதி. 2. வெடிப்பு. (வைத்தியபரி.)

பிளவு—1. கீற்று. (பெரியபு. திருக்குறிப்பு. ௬௭)

2. கொட்டைப்பாக்கு. (தைல. தைலவ. ௧௬௫.)

3. துண்டு. 4. பிளப்பு. (உ-ம்.) “செழுமதிப்பிளவுவேயந்ததேவும்” (திருவிளை. அட்ட. ௬.)

5. வெடிப்பு. 6. வெடியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

(3, 5-வழக்.)

பிளவை—1. பிளக்கப்பட்டதசை. (உ-ம்.)

“பைந்நிணப்பிளவை” (மலைபடு. ௧௭௬.) 3.

வெடித்தபுண்; அஃது இறைப்பிளவை, இராச

பிளவை, உச்சிப்பிளவை, கும்பப்பிளவை, பக்

கப்பிளவை, பணிச்சைப்பிளவையெனப் பல

வகைப்படும். (வைத்தியமூ. அக.)

பிளாச்சி—வரிச்சு. (வழக்.)

பிளாச்சு—வரிச்சு. (வழக்.)

பிளி—1. களஞ்சி. 2. கள். (1, 2-வைத்திய

பரிபா.)

பிளிச்சி—சினக்காரம். (வைத்தியபரி.)

பிளித்தல்—கொப்பளித்தல். (உ-ம்.)

“விளையுநஞ்சுளந்தொளிர்வனபிளிர்வன” (தி

ருப்பு. ௫௦௮.)

பிளிற்றல்—கொப்பளித்தல். (சூ. நிக. ௬: ௬௫.)

பிளிற்றல்—1. ஆரவாரம். (பிங்கல. உகச.)

2. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “பிளிற்றியோடும்பிடியன்ன

பெற்றியாள்” (இராமா. கரன். உக.) 3. கீண்டல். (சூ. நிக. ௬: ௫௫.)

பிளறு—1. எழுத்திலாவோசை. (உ-ம்.)

வந்துழிக்காண். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

(உ-ம்.) “பெரியதாருகவரமுறித்தலைவோரதுப்

பியபிளிற்றடற்-கரியுரித்து” (சிவரக. தேவியு

டன்குமா. ௬.) 3. பேரொலி. (திருவிளை. அன்

னக்கு. ௧௭.)

பிற்றளம்—திருவாதிரை. (பரிபாடல்.)

பிற்குறு—பிற்பகுதி. (வழக்.)

பிற்கொழுங்கொல்—உத்திரட்டாதி. (சூ.

நிக. ௬: ௭௮.)

பிற்பக்கம்—அபரபக்கம். (பரிபாடல்.)

பிற்படுதல்—பின்போதல். (வழக்.)

பிற்பாடு—பிறகு. (சிலப்.)

பிறறல்—பின்றுதல். (வழக்.)

பிறறி—பிந்திப்போனது. (வழக்.)

பிறறை—1. பிறகு, பின்பு. (புறநானூ.)

2. பின்னைநான். (உ-ம்.) “பிறறையிறுதற்கே

கிணன்மதிக்குலப்பெருமான்” (சேதுபு. மங்கல

தி. அ௭.)

பிறறைநிலை—வழிபாட்டுநிலை. (புறநானூ.)

பிற—1. அசைச்சொல். (உ-ம்.) “யாகாபிற

பிறக்கரோபோமாதிரும்” (நன். இடை. உஉ.)

2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. மற்றையவெனப் பொருள்படுமொரஃநிறிணப்பன்மைப் பெயர். (நன்னூ. பெயரிய. உக. உரை.)

பிறக்கடியிடல்—ஒடல். (தொல். பொரு. ௧௦. உரை.)

பிறக்கணித்தல்— } இகழ்த்தல், நிந்தித்தல்.

பிறக்கணிப்பு— } (வழக்.)

பிறக்கம்—1. தொகுதி. (உ-ம்.) “மாமணிப் பிறக்கம்” (திருவாச. திருவண்ட. ௧௨௪.) 2. மான்கொம்பு. (வைத்தியபரி.) 3. மலை. (பாரத. இத்திரப்பி. ௨௫.)

பிறக்கி—அடுக்கி. (உ-ம்.) “சூடுகோடாகப் பிறக்கி” (பொருந. ௨௪௩.)

பிறக்கிட்டு—கொண்டையிலே முடித்து. (உ-ம்.) “நீர்திரண்டன்னகோதைபிறக்கிட்டு” (மதுரை. ௫௬௨.)

பிறக்கிடல்—1. பின்றல். (சூ. நிக. ௧. ௧௫.)

2. புறங்கொடுத்தல். (உ-ம்.) “மீதுலாவும்பிக் குடைமாரவேள்வேகமோடுபிறக்கிட” (சேதுபு. ௧௧௪.)

பிறக்கு—1. அசைச்சொல். (உ-ம்.) “பிற” பார். 2. தவறு, வழி. (சூ. நிக. ௧. ௧௪.) 3. பின். (உ-ம்.) “பெரும்புவந்தத்திற்குநிகர்பிரிதில்லை யெனப்பிறக்கிற்கொண்டே” (வேதாரணியபு. இத்திரன்பாவஞ்சிந்திய. ௧௪.) 4. பிறப்பேன்-தன்மையொருமைவினைமுற்று. (புறநானூ.) 5. பின்புறம். (உ-ம்.) “தசையினிடுபிறக்கினுன் மழைதாங்கினின்றுதருமமே” (சேதுபு. சங்க தீ. ௧௦.) 6. வேறு. (உ-ம்.) “அசைவினாக்கத்து நசைபிறக்கொழிய” (சிலப். இத்திரவழி. ௧௫.) [இதனை வடமொழிச்சிதைவென்பர்; அது: பொருந்தாமையுணர்க.]

பிறக்குதல்—1. உண்டாதல். (சூ. நிக. ௧௦. ௩௬.) 2. உற்பவித்தல். சீதைபிறக்க இலங்கையழிந்தது. (வழக்.)

பிறகரிசம்—அகில். (மலையக.)

பிறகளி—மற்றையவை. (சிந்தா.)

பிறகிடல்—பின்றல். (பிங்கல. ௧௧௩௩.)

பிறகு—1. பின்பு. 2. பின்புறம். (1, 2-வழக்.)

பிறகுத்தம்—வஞ்சிக்கொடி. (வைத்தியபரி.)

பிறங்கு—பெருக்க. (புறப்பொ. வெ.)

பிறங்கடை—பிள்ளை. (உ-ம்.) “பிறங்கடை சேராகுப்பமெலாங்கெடுக்கும்” (சேதுபு. தூராசார. ௨௫.)

பிறங்கல்—1. உயர்ச்சி. (பிங்கல. ௧௧௩௦.) 2. ஒலித்தல். 3. ஒளிசெய்தல், விளங்கல். (இராமா. பாலகா. திருவவதார. ௭௧.) 4. செறிதல். (உ-ம்.) “பெற்றியசோலைப்பிறங்கிருள்வா

ரன்மின்பேதையின்னும்” (வாண. ௨௨௪.)

5. திரள். (உ-ம்.) “மென்றினைப்பிறங்கலும்”

(சிந்தா-நாம. ௧௧௧.) 6. நிறைதல். 7. பெருமை.

8. மலை. (மணிமேகலை.) 9. மிகுதி. (சூ. நிக. ௭.)

(2, 6, 7-சூ. நிக. ௧௧: நகரவெ. ௨.)

பிறங்குந்து—பேராது. (சிந்தா. நாம. ௧௧௩.)

பிறங்கு—பெருத்து. (சிந்தா.)

பிறங்கிய—மிஞ்ந்த. (புறப்பொ. வெ.)

பிறங்கு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பிறங்குதல்—1. உயர்தல். (உ-ம்.) “அறம்

பூண்டார்—பெருமைபிறங்கிற்றுலகு” (வள்ள. ௨௩)

2. ஒலித்தல். (உ-ம்.) “பிறங்கெக்கலுக்கும்—வித்

தினர்போலவிடையுர்விடுத்தனர்” (தணிகை. ௧௭௩. ௨௩௩.) 3. நிறைதல். (சூ. நிக. ௭: ௧௫.)

4. பிரகாசித்தல். (உ-ம்.) “பிறங்குங்கோலான்.

(திருவிளை. பழியஞ்சன. ௧௮.) 5. பெரிதாதல்.

(பத்துப்பாட்டு.) 6. வளைதல். (சிலப்.) மிகுதலு

மாம் என்பர். 7. வெளிப்படல். (உ-ம்.) வந்து

ழிக்கசெண்க.

பிறசாதனம்—தேக்கு. (வைத்தியபரி.)

பிறசாரணி—கொடியார்கூந்தல். (மலையக.)

பிறத்தல்—பிறக்குதல். (உ-ம்.) “கறங்கு” பார்.

பிறத்திப்பூரம்— } நாயுருவி. (வைத்திய

பிறத்தியகப்பன்னி— } பரிபா.)

பிறதகி—கரிமுள்ளி. (வைத்தியபரி.)

பிறதேமம்—கடுக்காய். (வைத்தியபரி.)

பிறந்தகம்—தாய்மனை. (வழக்.) பிறந்த என்

பது அகரந்தொகுத்தலாயிற்று.)

பிறந்தை—1. சபாவம். (உ-ம்.) வந்துழிக்

காண்க. 2. துன்பம். (உ-ம்.) “பிணிக்குடையு

முடற்சமக்கும்பிறந்தைநீங்கி” (சிலராத். ௧௩

வள்ள. ௧௮.) 3. பிறப்பிடம். (பரிபாடல்.) 4:

பிறப்பு. (உ-ம்.) “வல்லநோன்பும்வரமும்பிறந்

தையும்” (சேதுபு. பாலோடை. ௧௫.)

பிறநிறச்சார்பு—அரதநக்குற்றமைந்தனு

ளொன்று. (உ-ம்.) “தராசம்” பார்.

பிறநூன்முடிந்ததுதானுடன்படுதல்—தத்திர

யுத்தி முப்பத்திரண்டனுளொன்று; அது: பிற

நூலின் முடிந்தமுடிபைத் தானங்கீகரித்தல்.

(உ-ம்.) “பிறநூன்முடிந்ததுதானுடன்படுத-

றன்குறிவழக்கமிகவெடுத்துரைத்தல்” (நன்.

௧௪.)

பிறப்பார்—நாய்வேளை. (வைத்தியமூ. அக.)

(வைத்தியபரிபாடையில் தைவேளை என்பர்.

பிறப்பித்தல்—1. உண்டாக்கல். (சூ. நிக.

௧. ௨.) 2. சரிப்பித்தல். 3. வெளிப்படுத்தல்.

(2, 3-வழக்.)

பிறப்பிலான்—பிறப்பிலி.

பிறப்பிலி—1. கடவுள். 2. சிவன். (பி. நிக. கச.) எந்நாலும் யோநிவாயிற் பிறந்ததாகக்கூற வில்லை யென்றறிக.

பிறப்பிறப்பில்லான்—கடவுள். (உ-ம்.) அருணகிரியந்தாதியில், “எல்லார்பிறப்புமிறப்பு மியற்பாவலர்தஞ் - சொல்லாத் தெரிந்தேநஞ் சோணைசரில்லிற் - பிறந்தகதையுங்கேளேம் பேருலகில்வாழ்ந்துண் - டிறந்தகதையுங்கேட்டி லேம்” எனக்கூறுமாறுகாண்க.

பிறப்பு—1. அச்சம். (பிங்கல. கஅருஉ.) 2. உற்பத்தி. (உ-ம்.) “பிறப்பையுமிறப்பையும் பிரிந்தான்” (பாரத. கிருட். எள.) 3. சாதி. (வழக்.) உயர்ந்தபிறப்பிற்பிறந்தவன். 4. துவக் கம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 5. தோற்றம். (உ-ம்.) “இப்பிறப்பிலமுந்தாவகையெனையாண் டவன்” (திருக்கோ. கஉச.) 6. நெருக்கம். (பிங் கல. கூஅச0.) 7. பயம். (சூ. நிக. அ: திரு.)

பிறமயிர்—பங்கி. (சூ. நிக. உ: க0க.)
பிறர்—அந்நியர். (உ-ம்.) “கேட்டோர்க்குப் பரிபவமென்பதுபிறரார்ப்பட்டாலன்றோ” (பார த. கிருட். கஅ.)

பிறர்க்குப்பொருள்வரவையுலத்தல்—
பிறர்கருமத்திக்குடன்படல்—
பிறர்கருமமுடிக்கவிரைதல்—
பிறர்செல்வம்பொறுத்தல்—
இந்நான்குந்தயாவிருத்தியெட்டிஒவ்வொன் று. (பொருட்டொகை நிகண்டிற்காண்க.)

பிறர்தம்மதமேற்கொண்டுகொளவு—நூன் மதமேழிஒன்று; அது: பிறமதத்தை யங்கீ கரித்துத் தள்ளிவிடுதல். (உ-ம்.) “பிறர்தம்மத மேற்கொண்டுகொளவே” (நன். பாயிர. கச.)

பிறர்துயர்க்கிரங்கல்—தயாவிருத்தியெட்டி ஒன்று. (பொட்டொகை நிகண்டிற்காண்க.)

பிறர்துயர்காத்தல்—அறமுப்பத்திரண்டி ஒன்று. (பொருட்டொகைநிகண்டிற்காண்க)

பிறநூற்த்துறங்காட்டல்—நூன்மதமேழி ஒன்று; அது: பிறருடைய நூலிலுள்ள குற் றங்களை யெடுத்துக்காட்டுதல். (உ-ம்.) “பிறநூற் குற்றங்காட்டலேனைப் - பிறதொடுபடா அன்றன்மதங்கொளவே” (நன். பாயிர. கச.)

பிறர்பொருட்டதுமாநம்—பாரர்த்ததுமாநம். (சி. சி. அள. அ: சிவஞா.)

பிறநதுமாநம்—பிறர்பொருட்டதுமாநம். (சி. சி. அள. அ: சிவஞா.)

பிறரையநீர்த்தல்—பிறருடைய சந்தேகங் தீரல்; அது: தயாவிருத்தியெட்டி ஒன்று. (பொருட்டொகைநிகண்டிற்காண்க.)

பிறரோகி—வறட்சண்டி. (மலையக.)

பிறவி—1. உற்பத்தி. 2. கன்மமலம். (உ-ம்.) “பிறவிமாயா—விருளொளமிரிக்கலாகும்” (சி. சி. பாயிர. து. ஞாநப்.) [ஆகுபெயர்.] 3. சகோ தரம். (1, 3-வழக்.)

பிறவிவினை—சாதகன்மம். (உ-ம்.) “தைய லார்களொருநாறுதநயர்ப்பயந்தாரவர்மதக்குச் - செய்யும்பிறவிவினைமூடித்து” (சேதுபு. அநும குண்ட. உரு.)

பிறவினை—பிறகருத்தரவின்புகடபெயர்ச்சி யாய்த் தொழிற்படுஞ்சொல். (உ-ம்.) “பிறவினை விசுதி”

பிறவு—பிறப்பு. (உ-ம்.) “ஏனைப்பிறவாய்ப் பிறந்திறந்தெய்த்தேனை” (திருவாச. திருவம். கச.)

பிறழ்ச்சி—பிறழ்தல். சி-தொழிற்பெயர் விசுதி.

பிறழ்தல்—1. ஒளிசெய்தல். 2. சொல்லல். (பி. நிக. உ00க.) 3. திருமபுகல். (உ-ம்.) “நா ளெனப்பிறமுயின்கள்” (கந்தபு. ஆற்று. கூஅ.) 4. நடுக்கம். 5. விளக்கம். (உ-ம்.) “பிறழ்புக ளும்பின் நிணியார்வரிசிலை” (திருநாற். அள.) 6. வேறுதல். (1, 4, 6-சூ. நிக. கச: ச.)

பிறழ்ந்து—திசைத்து. (பரிபாடல்.)

பிறழ்வு—பிறழ்ச்சி. உ-தொழிற்பெயர் விசுதி.

பிறழிய—முரிந்த. (பத்துப்பாட்டு.)

பிறழும்—புரழும். (ஐங்குறு.)

பிறன்—அந்நியன். (வள். கசஎ.)

பிறன்கோட்கூறல்—தந்திரயுத்தி முப்பத்தி ரண்டனுள்ளொன்று; அது: தன்னுவிந்நினைது கோட்பாட்டைக்கூறதல். (உ-ம்.) “தானெடுத்த மொழிதல்பிறன்கோட்கூறல்” (நன். கச.)

பிறகாண்டம்—சரகண்டபாடாணம். (வைத் தியபரி.)

பிறண்டு—வேறிடம். (தொல். சொல். க. சேநா.)

பிறழட்டி—1. சித்தாழுட்டிவேர். 2. சாய வேர் என்றுஞ்சொல்வர். 3. மயிர்மாணிக்கம். (1, 2, 3 வைத்தியபரி.)

பிறித்தல்—1. பங்குபடுத்தல். 2. வேறு படுத்தல். (1, 2-வழக்.)

பிறிதல்—1. நீங்குதல். 2. வேறுபடல். (1, 2-வழக்.)

பிறிதாராய்ச்சியணி—விபாவநாலங்காரம். (சுவல. கச.)

பிறிதின்கிழமை—தன்னோடொற்றுமையில் லது. (நன்னூ. பெயரிய. சந. உரை.)

பிறிதினவிற்கி—பிறிதினவிற்கியணி; அது: வருணிக்கவேண்டும்பொருள் அதற்குரித்தான

சொல்லாற் கூறப்படாது மாமகிழ்விக்கும்படி மற்ருருவித்தாற் கூறப்படுவது. (உ-ம்.) “சுருதுபொருளுக்குரித்தாம்விதத்தின்கிடாட்டன்மற்றை, ஒருவிதத்தென்னிப்பிரிதினவற் சி” (சுவல. உக.)

பிறிதீனியைபுநீக்கியவ்சேடணம்-பிரிதோ முயைபுநீக்கியவ்சேடணம். (சி. சி. பாயிர. க. சிவஞா.)

பிறிது—வேறு. (ஐங்குறு.)

பிறிதுபடுபாட்டு — சித்திராவியினொன்று; அஃது: ஒரு செய்யுளைத்தொடையும் அடியும் வேறுபட உரைப்பச்சொல்லும்பொருளும் வேறுபடாது வேருருசெய்யுளாகப் பாவுவது. (இலக்கணவி. நுகர்.)

பிறிதுமொழிதல்—சுருதியபொருளை மறைத்து அதனைப் புலப்படுத்தும்பொருட்டு, அது போன்ற பிறிதொன்றனைச்சொல்வது. (தண்டி. நுக. உரை.)

பிறிதோடுபடாறன்மதங்கோளல்—தூன் மதமேழினொன்று; அது: பிறர்மதத்திற்குடன்படாணுகித் தன்மதத்தைக்கொளல். (நன்.பாயிர. கக.)

பிறிப்பு—பிரிப்பு. (வழக்.)

பிறியகம்—1. கடம்பு. 2. ஞாழல். 3. வேங்கை. (1, 2, 3-வைத்தியப.)

பிறிவித்தல்—விடுவித்தல். (உ-ம்.) “பிறிவிப்பான்மலங்களைல்லாம்பின்னுயிர்கருளினாலே” (சி. சி. எ. ச.)

பிறிவினை—பிரிவினை. (வழக்.)

பிறிவு—பிரிவு. (உ-ம்.) “பிறிவிலன்மலத்தினோடும்வியாபிகேவலத்திலான்மா” (சி. சி. ச. ௩௮.)

பிறை—1. இணையாவிணைக்கை முப்பத்து மூன்று வகையுனொன்று; அது: பெருவிரலைப் பின்வாங்கிநீட்டி மற்றையவிரல்களை மூன்றாக நீட்டித்தல். [சிலப்பதிகாரவுரையாசிரியர் இளம் பிறையென்ப.] 2. வாலசந்திரன். (உ-ம்.) “பிறைகலந்தபிரமபுரமேவிய” (தேவார. பிரமபுர. சு. சம்பந்த.)

பிறைசூடி—சிவன். (உ-ம்.) “பித்தாபிறைசூடி” (தேவார. திருவெண்ணை. க. சுந்தர.)

பிறைதொழுகென்றல் — அகப்பொருட் கிறைக்கிளவியினொன்று; அது: பிறையைக் காட்டித்தான்ருமுதுநின்றநீயும் இதனைத் தொழ்வாயாகவெனத்தொழி தலைமகனதுபுணர்ச்சிநினைவறியாநின்றல். (திருக்கோ. சுள. முகம்.)

பிறைமலர்—அகத்தி. (வைத்தியபரி.)

பிறைமுகவாளி— } அரித்தசந்திரபாணம்,
பிறைமுகாத்திரம்— } பிறைவாயம் மென்றுங்கூறுவர்.

பிறையீரும்பு—அரிவான். (சிந்தா. நாமக. நடு.)

பிறேகி—வறட்சண்டி. (மலையக.)

பிறேசனம்—புரசமரம். (வைத்தியபரி.)

பின்—1. ஏழனுருபிலொன்று. (உ-ம்.) “பின்பாடனாதேமுழைவழியுழியுளி” (நன். பெயரிய. சரு.) 2. பின்பு. (உ-ம்.) “முடிப்பமுடித்துப்பின்புசுவபுசி” (நீதிநெறி. நூ.) வழியென்றாலும்பின்னென்னும் பொருடரும். (சூ. நிக. அ. சக.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பின்துமீ—பின்சிகை. (வழக்.)

பின்கோக்கி — ஆபரணக்கடைப்புணர்ப்பு. (வழக்.)

பின்சிகை—பஞ்சசிகையினொன்று; அது: பிடரிநகிக்கு மயிர்முடி. (வழக்.)

பின்பகல்—அந்திக்காலம். (உ-ம்.) “பின்பகற்பிறந்ததேருநெஞ்சமுமேமுற்றாய்” (கலி. எச.) உச்சிக்குப்பின்என்றார். (புறப்பொ-வெ.)

பின்பற்றல்— } பின்னொடர்தல். (உ-ம்.)

பின்பற்றுதல்— } “எமக்கிடுமெமக்கிடு மெனப்பின்பற்றியே” (திருவிளை. வளை. உஅ.)

பின்பனி—ஆறுபருவத்தொன்று; அது: மாசி பங்குரி. (சூ. நிக. க. அஎ.)

பின்பனியுரிமை—உலவைக்காற்று வீசலும் பலபுறவினமுந் காண்கோழியுமகிழ்தலுந் கோங்குமிலவும்பூத்தலும் பேரிந்து பினையிவை பழுத்தலும் பருத்திவெண்சுளைவெடித்தலுமாகும் என்பர்.

பின்பிறந்தான்—1. இலக்குமி. 2. தங்கை. (1, 2-வழக்.)

பின்பிறந்தோன்—தம்பி. (வழக்.)

பின்பு—பின். (உ-ம்.) “பின்பக்கொடிமன்னுபமந்நியனைப்பெற (கோயிற்பு. வியாக்கி. உக.)

பின்புதிடுவெண்பா — பின்னிரண்டடியுமுதிக்காய்வரப்பாடும் வெண்பா. (வழக்.)

பின்புரண்—இண்டாஞ்சீரும் நான்காஞ்சீருமுரணத்தொடுப்பது. (யாப்-காரிகை. ஒழிபிய. நு. உரை.)

பின்புலம்—சித்தாமுட்டி. (வைத்தியபரி.)

பின்மொழிநிலையல்—பின்மொழிக்கட்பொருணிப்பது. (உ-ம்.) “முன்மொழிநிலையலும் பின்மொழிநிலையலும்” (தொல். சொல். சகக.)

பின்மோனை—இரண்டாஞ்சீர்க்கண் ணு மிறுதிச்சீர்க்கண்ணுமோனைவருவது.

பின்வருநிலை — ஓரலங்காரம்; அஃது: ஒரு செய்யுளிலே முன்வந்தசொல்லும் பொருளுந்

தனித்தனியாயினும் கூடியாயினும் பலவிடங்
களிலே பின்னும் வருவது; இது: சொற்பின்
வருநிலை, பொருட்பின்வருநிலை, சொற்பொ
ருட்பின்வருநிலையென மூவகைப்படும். (உ-ம்.)
“முன்வருஞ்சொல்லும்பொருளும்பல வயிற்-
பின்வருமென்னிற் பின்வருநிலையே” (தண்டி.
சக.)

பின்வருவிளக்கணி — ஆவர்த்திபகாலங்கா
ரம்; அது: விளக்கணியில்விளங்குந் தருமத்தி
னொற்றுமையை ஆங்காங்குத் திரும்பக்கூறல்.
(சுவல. கசு.)

பின்றல்—பிறகிடல். (சூ. நிக. க: கரு.)

பின்று—பின்னைநாள். (வழக்.)

பின்றுதல்—பின்றல்.

பின்றை—1. பின்பு. (உ-ம்.) “இங்கிதுபோய
பின்றையிறுதிசெய்கணிச்சியொன்று” (கந்தபு.
ததீசியுத். க0உ.) 2. பின்னைநாள். (பிங்கல.
உஅரு.)

பிள்ளேடரி—1. திகைப்புண்டு. 2 ஆடை
யொட்டி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பிள்ளேன்றல் — தம்பி, பிள்ளேன்றுத
லுடையவன். (வழக்.)

பின்னகம்—1. பேதி. (வைத்தியபரிபா.)
2. மயிர்முடி. (உ-ம்.) “ஆண்பான்மயிர்முடி
யென்பர்” (பிங்கல நிக. க0எக.)

பின்னடைப்பிள்—பசுநேரயி னொன்று.
(வழக்.)

பின்னணி — பிற்படை, கூழை. (சூ. நிக.
உ: அக.)

பின்னதுநிறுத்தல் — தந்திரயுத்திமுப்பத்தி
ரண்டினொன்று; அஃது: ஒருபொருட்குக் கரு
வியாய் முன்வைத்தற்குரியதை முன்வைத்தற்
கிடம்பெறுதாயின் அப்பொருளின் பின்னே
அதனைவைத்தல். (உ-ம்.) “முன்மொழிந்துகோ
டல்பின்னதுநிறுத்தல்” (நன். கசு.)

பின்னம்—பின்பு. (உ-ம்.) “மள்ளர்-பின்னந்
தண்டஞ்செய்தனர்கேட்க” (திருவிளை. பழி
யஞ். உக.)

பின்னல்—1. பிறகு. (உ-ம்.) “பின்னருமே
செப்புதின்றான்” (சிவரக. அபுத்தி. நு.) 2.
பின்னோன். (சிலப்பதி.)

பின்னல்—1. ஒன்றைவிட்டுமொன்றுபிரிக்கக்
கூடாதபடி சிக்குண்டிருத்தல். (உ-ம்.) “ஞாந
வெள்ளியம்பலத்துளாடுங்-கணைகழனிழலிற்
பின்னி” (திருவிளை. பழியஞ். உ.) 2. சடை.
(சூ. நிக. உ: க0உ.) 3. பின்னப்பட்டது. (வழக்.)
4. பின்னுதல், சுயிறுமுதலியவற்றைப்பின்ன
வென்க. 5. முடைதல், பாய்முதலியவற்றை
முடைதலென்க.

பின்னவர்—சூத்திரர். (சூ. நிக. உ: உக.)

பின்னவன்—தம்பி. (உ-ம்.) “பின்னவன்பெற்
றசெல்லுமடியனென்பெற்றதன்றோ” (இராமா.
கைகேசிகுழவி. கக0.)

பின்னி—தங்கை. (உ-ம்.) “வசிட்டமுநிக்,
கற்பார்தருபின்னியமன்னுமணக்கடனா லுட
னாடுநிகண்டனனே” (கே. காயிற் பு. வியாக்கி.
உக.)

பின்னிகுவு — பின்னுக்குவளைக்குந்தம்பவர
தம். (சீவரட். கசுரு.)

பின்னிடல்— { பின்னேபோதல். (உ-ம்.)

பின்னிடேதல்— { “செந்மசுகரந்தனைப் பின்
னிடப்பெறலாம்” (சிவரக. சிவனடியார். எ.)

பின்னியாக்கம்—குந்துருக்கம். (மலையக.)

பின்னியாசம் —பெருங்காயம். (வைத்திய
பரிபா.)

பின்னுதல்—1. கூறல். (ஆசிரியநி. க0: க.)

2. தெற்றல். (வழக்.)

பின்னை—1. இலக்குமி. (சூ. நிக. கக: ணகர
வெ. சு.) 2. இளையவன். (உ-ம்.) “வெள்ளிமலை
யெடுத்துலகமுன்றுங்-காவலோன் பின்னை”

(இராமா. சூர்ப்பநகை. கக.) 3. பின்பு.
(உ-ம்.) “யானுமிங்கிருந்தனன் பின்னையா
ரிருந்துமென்” (கந்தபு. சூரன்றண்டஞ். கஅ.)

4. பின்னைநாள்.

பின்னைகேள்வன் — திருமால். (சூ. நிக.
க: கச0.)

பின்னைநாள்—பின்னாள், மறுநாள். (சூ. நிக.
க: அக. உரை.) ஐ-சாரியையென்றார். (சீவக
சிந்தாமணியுரையிற்.)

பிள்ளோன்—1. தம்பி. (சூ. நிக. உ: எஎ.)

பினத்தல்— { பிதற்றுதல். (வழக்.) பினத்
பினத்துதல்— { துதல்எனவுங் கூறுவர்.

பினகபாணி—சிலன். (சூ. நிக. க: க.)

பிளோர்—பின்னோரென்பதிடைக்குறையா
யினது.

பின்ன-பின்னை என்பது இடைக்குறையாயி
னது. தொல்காப்பியம் உரிச்சொல்லியலில்,
பின்னென்பதற்குப் பெட்பின்பொருளாகிய
புறந்தருதலென்றும், பெட்பின் பொருளாகிய
விரும்புதலென்று முறைகூறினர்.

பீ.

பீ—1. அச்சம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.
2. மலம். (நன்னூர். உயிர். உஅ.)

பீக்கம்—எட்டிக்கெட்டை. (வைத்தியபரி.)

பீக்கருவேல்—ஒரு மரம். (வைத்தியபரி.)

பீக்கலாட்டம்—தொந்தரவு. [தெலுகு.]
 பீக்கிலரத்தி—சங்கங்குப்பி. (வைத்தியபரி.)
 பீக்கை—வசனா. (வைத்தியபரி.)
 பீச்சல்—கழிச்சல். (வழக்.)
 பீச்சாக்கத்தி— } சிறியகத்தி. (வழக்.)
 பீச்சாங்கத்தி— }
 பீச்சாங்குழல்—மலசலம்வாங்குமோர் குத்
 திரக்குழல். (வழக்.)
 பீச்சுவிளத்தி— ஒருநாற்றமுள்ள விளா
 மரம். (வழக்.)
 பீசகணிதம்— வீசகணிதம், ஒரு சோதிட
 நூல். (வழக்.)
 பீசணி—ஒரு யோகிரி. (வி-ணி.)
 பீசநியாயம்—மூலநியாயம்; அது: பிசாங்குர
 நியாயமென்பர். (உ-ம்.) “தாலபீசநியாயம்”பார்.
 பீசம்—1. சபீசதிட்டை. (சி. சி. அ: இ.
 ஞாநப்.) 2. சுக்கிலம்; இவன்: நீசபீசத்திற்குப்
 பிறந்தவன் என வசம்வழக்குண்டு. 3. தாமரைப்
 பூச்சுருள். 4. பிடுக்கு. (உ-ம்.) “கோரிசம்”பார்.
 5. பீசாட்சரம். 6. மூலம். (உ-ம்.) “பீசநியாயம்”
 பார். 7. விதை. (2, 3, 7-வைத்தியபரி.)
 பீசாங்குரநியாயம்—சுகத்திர நியாயங்களு
 ளொன்று; அது: காரணமிதவதுவென முற்
 பிற்பாடு வரையறுக்கப்படாவழக்கு. (உ-ம்.)
 “தாலபீசநியாயம்”பார்.
 பீசாட்சரம்—மூலவெழுத்து. (வழக்.)
 பீதி—பீசத்தையுடையது. (வழக்.)
 பீசைப்புல்—ஒருபுல். (வழக்குண்டுபோலும்)
 பீஞ்சல்—பீச்சுவிளா. (வைத்தியபரி.)
 பீட்டை—இளஞ்சூல். (சூ. நிக. ச: கூஅ.)
 பீடணவைவரவன்—சிலலோக்கோட்டை
 உத்தரவாசலிற் சாமுண்டியென்னுஞ் சத் தி
 யுடன்காக்கைவாகநத்தில் தனக்குச்சமாநமான
 கோடிபடர்களுடன் கூடியிருப்பவன். (வி-ணி.)
 பீடணி—ஒருபாலாரிட்டதேவதை. (வி-ணி.)
 பீடநம்—பீடை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.
 பீடம்—1. ஆசனம். (உ-ம்.) “பீட்டுசெய்
 தாமரையோன்பெற்றபின்னையை” (திருக்கோ.
 கூஉ.) 2. சிவசத்தி. (சைவவி.)
 பீடி—தெரிநிலைவிண்ப்பகுதி.
 பீடிகை—1. அணிகலச்செப்பு. (பிங்கல.
 கருஅ.) 2. ஆசனம் 3. கடைவீதி. 4. பூந்தட்டை.
 5. முகவுரை. (வழக்.) (2, 3, 4-பிங்கல. கூஅசஉ.)
 பீடித்தல்— } துன்புறுத்தல். (வழக்.)
 பீடிப்பு— }
 பீடு—1. குறைவு. [தெலுகு.] 2. பெருமை.
 (சூ. நிக. அ: கூ0.) 3. வலி. (ஞானமீர்.)
 பீடை—1. துன்பம். (சூ. நிக. அ: எகூ.) 2.
 கோய். (வழக்.)

பீத்து—வீம்பு. (வழக்.) சும்மா பீத்தாதே.
 பீத்துதல்—வீம்புபேசுதல். (வழக்.)
 பீத்தை—நாடா. ஒரு குழுவைக்குறிப்போலும்.
 பீதக்கதல்— } செவ்வாழை. (வைத்திய
 பீதகதல்— } பரிபா.)
 பீதகந்தம்—பன்றி. (வைத்தியபரி.)
 பீதகம்—1. அரிதாரம். 2. இருவேலி. 3.
 சாந்து. 4. தேன். 5. பித்தளை. 6. பொன். 7.
 பொன்னிறம். 8. மஞ்சள். 9. வெட்டிவேர்.
 (சூ. நிக. கக; தகரவெ. கக.) (6, 7-சூ. நிக. ச: உ.)
 (1, 2, 3, 4, 5, 7, 8-வைத்தியபரி.)
 பீதகன்—வியாழன். (பிங்கல. உகூஉ.)
 பீதகாட்டம்—செஞ்சந்தநக்கட்டை. (வைத்
 தியபரி.)
 பீதகாபேரம்—1. பித்தளை. 2. மஞ்சள்.
 (1, 2-வைத்தியபரி.)
 பீதகாரம்— } வேங்கை. (வைத்தியபரி.)
 பீதகாரகம்— }
 பீதசந்தநம்—பொதியையிலுண்டானசெஞ்
 சந்தநம். (வைத்தியபரி.)
 பீதசம்பகம்—ஒருவகைச்சண்பகம். (வைத்
 தியபரி.)
 பீதசாரகம்—வேங்கை. (வைத்தியபரி.)
 பீதசாரம்—1. சந்தநம். (மலையக.) 2. செவ்
 வள்ளி. 3. வேங்கைமரம். (2, 3-வைத்தியபரி.)
 பீதசாரி—சந்தநம். (வைத்தியபரி.)
 பீதசாலம்—வேங்கைமரம். (பிங்கல. உகூசுரு)
 பீதத்துரு—மரமஞ்சள். (வைத்தியபரி.)
 பீதத்துருமம்—தேவதாரம். (வைத்தியபரி.)
 பீதத்துவயம்—கஸ்தூரிமஞ்சள், கப்புமஞ்சள்
 என இருவகைமஞ்சள். (தைல. தைலவ. கூகூ.)
 பீததாரம்—1. செம்புளிச்சை. 2. தேவதார
 மரம். 3. புன்னை. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)
 பீதநம்—1. அரிதாரம். 2. குங்குமம். (1, 2-
 வைத்தியபரி.)
 பீதநேகம்—பித்தளை. (வைத்தியபரி.)
 பீதிந்—மூவிலைப்புண்ணை. (வைத்தியபரி.)
 பீதபீசம்—வெந்தயம். (வைத்தியபரி.)
 பீதபூதம்—கொம்மட்டிமாதளை. (வைத்திய
 பரிபா.)
 பீதபூதி—செம்மல்லிகை. (வைத்தியபரி.)
 பீதபூரம்—கொம்மட்டிமாதளை. (வைத்திய
 பரிபா.)
 பீதம்—1. அரிதாரம். 2. சந்தநம். 3. கால்
 வகைச்சாந்திஞென்று. 4. பொன். (சூ. நிக.
 ச: உ.) 5. பொன்னிறம். 6. மஞ்சள். (3, 5-
 பிங்கல. கூஅசச.) (1, 2, 6-வைத்தியபரி.)
 பீதமணி—புட்பராகம். (வைத்தியபரி.)
 பீதமுகம்—கொம்மட்டிமாதளை. (வைத்தியபரி.)

பீதயூத்—செம்மல்லிகை. (மலையக.)
 பீதராகம்—1. தாமரைநூல். (வைத்தியபரி.)
 2. பொன்னிறம். பீதம்—பொன். ராகம்—நிறம்.
 பீதரோகணி—ஒருமருந்து. (வைத்தியபரி
 பாடையிலே பிருகானைப் பெயர்கூறுவர்.)
 பீதரோகணை — ஒரு மருந்து. (வைத்திய
 பரிபா.)
 பீதலகம்— } பித்தளை. (வைத்தியபரி.)
 பீதலம்— }
 பீதவண்ணம்—கடுக்காய். (வைத்தியபரி.)
 பீதன்—அச்சமுள்ளோன். (சூ. நிக. உ. சச.)
 பீதனாகம்—பித்தளை. (வைத்தியபரி.)
 பீதாம்பரன்—திருமால், பொன்வத்திரமுள்
 எவன். (சூ. நிக. க. கக.)
 பீதாம்பர்— } பார்வதி. (உ-ம்.) வந்துழித்
 பீதாம்பரை— } காண்க.
 பீதாநு—வெள்வேல். (வைத்தியபரி.)
 பீதி—பயம். (உ-ம்.) “பீதிக்கிடமாயிருள்
 சூழ்பெருங்காடென்றுமுளதால்” (ஞா ந வ ர.
 மனத்தின். கக.)
 பீதிதை—செம்மல்லிகை. (வைத்தியபரி.)
 பீதை—1. பொன்னிறப்பூவுளமருதோன்றி
 மரம். 2 மஞ்சள். (1, 2-மலையக.)
 பீந்தோல் — மீந்தோல், மேற்றோல், மீந்
 தோலென்பது இக்காலத்துப்பீந்தோலென
 மருவிவந்தது. (நன்னூ. உயிரீற். உ.அ. உரை)
 பீநக்கி—நாக்குப்பூச்சி. (வைத்தியபரி.)
 பீநசக்கிருதம்—ஒருவகைத்தலைம். அதனி
 லக்கணம் “இரத்தமுரோசனம்” என்னுஞ்செய்
 யுளிறு காண்க. (தைவ. தைலவ. ௩௦க.)
 பீநசக்துறட்டை—ஒருபூமி. (வைத்தியபரி.)
 பீநசத்தரிச்சியம்—பீநசக்கிருதம். (தைவ.
 தைலவ. ௪௦க.)
 பீநசத்தலைம்—நல்லெண்ணெய், நொச்சிச்
 சாறு, இவற்றோடு பிறவுஞ்சேர்ந்து வடிக்கப்
 படுக்கைதலைம். அதன்விவரம் “எண்சுரஞ்சாலை
பீநசநோய்க்கியமன்மன்தோ” (தைவ.
 தைலவ. அக-ல் கண்க.)
 பீநசம்—ஒருவகைநோய். (தைவ. தைலவ. உ.)
 பீநத்துவம்—பருத்திருத்தல். (சி. சி. அள
 அளவை. க. சிவாக்.)
 பீநாற்றமரம்— } பெருமரம். (வைத்திய
 பீநாறி— } பரிபா.
 பீநாறிச்சிங்கு—ஒருச்சிடி. (வழக்.)
 பீநிசம்—பீநசம். (வழக்.)
 பீமசேநன் — வீமனுக்கொருபெயர். (அபி
 தாநசி.)
 பீமநாதன்—1. அகங்காரத்திற்கு அபிமான
 தேவதை. (சி. சி. உ. எக. சிவாக்.) 2. கைலா

யத்தில் நிருதிதிக்கிலிருக்கிற காவலாளி. (அபி
 தாநசி.)
 பீம்பாகம்—பீம்பாகம், நளபாகம் என்னும்
 பாகவகையினோன்று. (வழக்.)
 பீம்பீடம்—சத்திபீடங்களுளோன்று. (அபி
 தாநசி.)
 பீமம்—1. அச்சம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.
 2. வித்தியாகலையிற் புருடத்தவத்திருக்கும்
 ஆறு புவநங்களுளோன்று. (சி-வி. கிரியா. உக.
 உரை.)
 பீமர் — 1. சிவமூர்த்தியின் நிருநாமங்களு
 ளோன்று. (அபிதாநசி.) 2. ராகத்தவத்திருக்
 கும் பதினோருருத்திரரி லொருவர். (வி-ணி.
 உஎச.)
 பீமரதி—பிறந்த எழுபத்தேழாமாண்டி னே
 ழாமாதத்தேழாமிரவு. (இஃதொருகண்டமென்
 பர். (சோதிட.)
 பீமநுபி—ஒருபாலாரிட்டதேவதை. (வி-ணி.
 உகஅ.)
 பீமன் — 1. சதருத்திரரிலே வருணதிக்கி
 னிருக்கும் தசருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி.)
 2. சிவன்; இது: சகத்திரநாமத்திலொன்றென்
 பர். 3 பாண்டமெந்திரிலொருவன். (பாரதத்தி
 லறிக.) 4. விதர்ப்பதேசத்தரசன். (நளன்ககையி
 லறிக.)
 பீமேசுவரம்—1. பிரதிட்டாகலையில் ஆகாய
 தத்துவத்திலிருக்கும் எட்டு புவநங்களு ளோ
 ன்று. (சி-வி. கிரி. உக. உரை.) 2. வசவர்
 பூசித்தலைம். (அபிதாநசி.)
 பீமை—ஒருசத்தி. தண்டியென்னுமசுரனைச்
 சங்கரிக்கப் பீமை என்னுஞ்சத்தியா யவதரித்
 தவளென்பர். (அபிதாநசி.)
 பீர்—1. அச்சம். (பிங்கல. கஅருஉ.) 2. பசுலை
 நிறம். 3. பீர்க்கு. 4. முலைப்பால். 5. துளி.
 (வழக்.) 6. வெளுத்தல். (சிந்தா.) (2, 3, 4-சூ.
 நிக. கக: ரகரவெ. கரு.)
 பீர்க்கு—ஒரு கொடி; அது: கருக்குப்பீர்க்கு,
 துரைப்பீர்க்கு, பேய்ப்பீர்க்கு என மூன்று
 வகைப்படும் (வைத்தியபரி.)
 பீர்விடல் — பெருக்கெடுத்தல். (உபதே.
 விபூதி. ௩அ.)
 பீரம்—1. பீர்க்கு. (பிங்கல. உகஉஅ.) 2.
 பூவரசமரம். 3. வாகைமரம். 4. வீரம். (2, 3, 4-
 வைத்தியபரி.)
 பீரிதேல் — பீரிடல், பால் நீர் இவைகள்
 கம்பிபோலப்பாய்தலென்க.
 பீரிதம்—சதகுப்பை. (வைத்தியபரி.)
 பீரு — 1. அச்சமுள்ளோன். (சூ. நிக. கக:
 ரகரவெ. உச.) 2. புருவம். (வைத்தியபரி.)

பீருகம்—1. ஆந்தை. 2. கரடி. (1, 2-வைத் தியபரி.)

பீருகன்—அச்சமுடையோன். (சூ. நிக. உ: சச.)

பீருகா—பீதரோகினி. (வைத்தியபரி.)

பீருதந்தி—தண்ணீர்விட்டான் கிழங்கு. (உ-ம்.) “செங்குவனையலர் பீருதந்தியதிமதாரம்” (தைல. தைலவ. டுக.)

பீரை—பீர்க்கு. (உ-ம்.) “பீரைநாநியசுரை யிவர்ப்பருங்கின்” (புறநா. ககச.)

பீரோடல்—பால் இரத்தமுதலியன பெ பீரோடுதல்—ருக்கெடுத்துப் பாய்தல்.

பீலி—சிறுநிலவட்டம். (சூ. நிக. எ: கூஅ.) 2. சிறுசிறும். 3. பறைப்பொது. (சூ. நிக. எ: சக.) 4. பன்ங்குருத்து. 5. பெருஞ் சவளம். 6. மயில். 7. மயிற்றேகை. (உ-ம்.) “பீலிகட்டியதன்மீதுமொய்த்தொளிபிறங்கு” (அரிச்ச. வேட்டசூ. எ.) 8. மலை. 9. மாதர் காலணியினொன்று. (சிலப்பதி.) 10. வாய்க் கால்போற் றண்ணீர்பாய்தற்கு மாமுதலியவற் றுற்செய்யப்படுங்கருவி, பத்தல். (4, 10-வழக்.) வைத்தியபரிபாடையில் நத்தையோட்டிற்குங் கூறுவர். (2, 5, 8-பிங்கல. கூஅசச.)

பீலிக்குஞ்சுக்குடை—பிச்சம். (பிங்கல. கருகச.)

பீலிக்குஞ்சம்—இதற்குத்தொங்கல்என்பர். (சூ. நிக. கச: நகரவே. க.)

பீலிக்குடை—மயிற்றேகைக்குடை, இதை குச் சுழல்எனப் பிங்கலநிகண்டிற் கூறுவர்.

பீலிகை—எறும்பு. (வைத்தியபரி.)

பீலித்தண்டு—பிண்டிபாலம். (சூ. நிக. எ: க0.)

பீலிப்பட்டை—பயிர்க்குநீரிறைக்கும் பூட் டை. (வழக்.)

பீலு—எறும்பு. (உ-ம்.) “பீலுவாதி”பார்.

பீலுவாதம்—பைபீலவாதம். பைபீலம்-எறும்பு.

பீலுவாதி—பைபீலவாதி.

பீவரம்—ஆமை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பீவரி—1. அமுக்கிரா. 2. பசு. 3. பருவப் பெண். 4. பெண்கிளி. (1, 2, 3, 4-வைத் தியபரி.)

பீழித்தல்—வருந்துதல். (உ-ம்.) “அறிவிலார் தாந்தம்மைப்பீழ்க்கும்பீழை - செறுவார்க்குஞ் செய்தலரிது” (வங். அசக.)

பீழை—துன்பம். (உ-ம்.) “பிரிவின்கட்பீழை தருவதொன்றில்” (வங். அகக.)

பீள்—1. கருப்பம். (உ-ம்.) “பீளுமீரலும் பித்தூள்குடர்களும்பிளக்க” (அரிச்ச. வேட் டஞ்செ. சஎ.) 2. பயிரிளங்கதிர். (சூ. நிக. ச: கூஅ.)

பீளை—கண்ணழுக்கு. (உ-ம்.) “பீளைகால் வழிக்கிழுவரை” (திருவி. எல்லா. கச.)

பீளைசாறி—ஒர்ப்பூடு. (வழக்குண்டுபோலும்.)

பீற்றல்—கந்தை. (வழக்.)

பீறல்—1. கந்தை. (வழக்.) 2. கிழியல். (உ-ம்.) “பீறற்சீலையிதாருக்கென்று” (அரிச் சந்திர. சூழ். கக.)

பீறு—1. கிழிவு. (வழக்.) 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி.

பீறுகை—பீறுதல்.

பீறுதல்—1. கிழிதல். 2. கீறுதல். (1, 2-வழக்.)

பீனம்—1. கொடிப்பாசி. (வைத்தியபரி.) 2. பருமை. 3. பசு. (2, 3-சூ. நிக. கச: நகர வே. கூ.)

பு.

புக்ககம்—மாபியார்வீடு. (வழக்.)

புக்கநம்—குலைத்தல். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

புக்கல்—புருதல். அல்-தொழிற்பெயர் விருதி.

புக்கி—பராய்மரம். (மலையக.)

புக்கில்—1. பகலிடம். (உ-ம்.) “துகளறு கேள்வியுயர்ந்ததோர்புக்கில்” (புறநா. உஉக.) 2. வீடு. (சூ. நிக. டு: டுக.)

புக்கீமோ—செல்வீராக. (உ-ம்.) “ஐயவ மைந்தன்னைத்தாகப்புகீமோ” (கலி. எஅ.)

புக்கு—பீறுப்பாலை. (வைத்தியபரி.)

புகீதத்திருப்பி—வட்டத்திருப்பி. (வைத் தியபரி.)

புகுத்புக்கெனல்—அக்கினி சுவாலித்தற் குறிப்பு. (வழக்.)

புகீதம்—உணவு. (சி. சி. உ: டுக. சிவாக்.)

புகட்டல்—1. அறிவுறுத்தல். 2. உட்புகுத் தல். 3. ஊட்டுதல். (உ-ம்.) “அமுதுதன்வாய் செவிதிறந்துபுகட்ட” (திருவிளை. விடைவி. ச.) (1, 2-வழக்.)

புகட்டுதல்—புகட்டல்.

புகர்—1. அழகு. (உ-ம்.) “புகர்வெள்ளைநா கர்தங்கோட்டம்” (சிலப். கரத்திற. க0.) 2. இரத்தக்கறை. (உ-ம்.) “செழுமபுகர்வேல்விழித் தேனினஞ்சூழ்” (தஞ்சை. உஅக.) 3. கபில நிறம். (சூ. நிக. அ: உக.) 4. குற்றம். (பிங்கல. கூஅசக.) 5. சுக்கிரன். (உ-ம்.) “பனை”பார். 6. சோறு. (பிங்கல. கக0உ.) 7. நிறம். (சூ. நிக. அ: உக.) 8. பெரி. (உ-ம்.) “புகர்மதவேறு

முட்டிப்போர்வினையாடி” (திருவினா. உக்கிர பா. அவ. கக.)

புகர்முகம்—யாண. (பி நிக. உசகஉ.)

புகர்நாள்—வெள்ளி. (வைத்தியபரி.)

புகர்வு—உணவு. (புறநா.)

புகரோன்—சுக்கிரன். (உ-ம்.) “புகரோனை யவனழைத்து” (அரிச்ச. நகர்நிங். உக.)

புகல்—1. உடல். 2. உபாயம். (வழக்.) 3. குதிர. 4. சொல். 5. தஞ்சம். (உ-ம்.) “போரி ழைக்கிலலதேதுபுகலென்றுபுசலா” (சிவ ர க. தாருக. உரு.) 6. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “தாமதமுனதோபுகலென்றான்” (சிவரக. விசை யை. கசு.) 7. புகுதல். (உ-ம்.) “விருந் தினர்” பார். 8. விருப்பம். (உ-ம்.) “சுரும்பார் கண்ணிப்பெரும்புகன்மறவர்” (மதுரைக் கருகசு.) 9. வெற்றி. (1, 3, 4, 9-கு. நிக. கக: தகரவெ. அ.)

புகல்வு—மனச்செருக்கு. (உ-ம்.) “மாறு பொருதோட்டியபுகல்வின்” (குறிஞ்சி. ககரு.)

புகல்—மகிழ். (சிந்தா.)

புகல்—சொல்லுதல். (உ-ம்.) “எமக்கிவை புகலுற்றான்” (கூர்மபு. வருணச். சு)

புகல்—சோழி. (உ-ம்.) “தடமதிற்புகலிசார்ந் தார்” (திருவாத. திருவம்பலச. உக.)

புகலிடம்—1. அடைக்கலமாயிடம். (திருக் கோ. சஉ. உரை.) 2. ஊர். (பிங்கல. சஎரு.)

புகலுதல்—1. புகல். 2. விரும்பல். (புறநா.)

புகலார்—ஒருர். (உ-ம்.) புகலாரந்தாதிபார்.

புகல்—உணவு. (உ-ம்.) “அகநாட்டண்ணல் புகல்” (புறநா. உசக)

புகழ்—கீர்த்தி. (உ-ம்.) “விரிவரும்புகழ்மே வரிச்சந்திரன்” (அரிச்ச. பாயிர. உ.) 2. தெரி நிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “நெடுமாயன்முதல மரர்புகழ்வேதம் - பணிநினைதஞ்சுநிலன் றன் னை” (சிவரக. சுத்திரிப்பூ. கசு.)

புகழ்ச்சி—கீர்த்தி. (உ-ம்.) “மங்கலவினைக னெல்லாம்புகழ்ச்சியாற்பொலிந்து தே தா ன் ற” (பெரியபு. தடுத்தாட். கக.)

புகழ்ச்சிமாவை—அகவலடியும் கலியடியும் வந்து மயங்கியவஞ்சிப்பாவால் நல்லாரது சிறப் பைக்கூறுமொரு பிரபந்தம். (உ-ம்.) “மயக்கவ டிபெறுவஞ்சிப்பாவால்வியத்தருநல்லார் வி முச் சீருரைதல்புகழ்ச்சிமாவை” (இலக்கணவி. அசுசு.)

புகழ்ச்சிமாவை—அறுபத்துமூவரி லொருவர். (பெரியபுராணத்திலுநிக.)

புகழ்தல்—1. உயர்த்துக்கூறல். (உ-ம்.) “புகழ்ந்தவைபோற்றிச்செயல்வேண்டும்” (வன். கருஅ.) 2. புகித்தல். (உ-ம்.) “உண்டளிபால்

போலுய்த்தனவும்புகழாதிக்கழ்வான்” (கோயிற் பு. வியாக்கிர. உச.)

புகழ்தலுவமை—உவமையணிவகையு ளொ ன்று; அது: உவமேயத்தினைவழாவிடுத்து யா தேனுமொரு மேன்மைகாட்டி உவமானத்தி னைப் புகழ்ந்துசொ லுவது. (தண்டி. க0. உரை.)

புகழ்ப்பூ—பொன்னாவிரை. (வைத்தியபரி.)

புகழ்போருள்—வந்நரிக்கப்படுவது. அஃதுவ மேயம்.

புகழ்போருளவமையணி—இதரவிதரவுவ மாலங்காரம்; அது: முன்னதினும்பானமாகச் சொன்னதைப் பின் னதி னுபமேயமாக்கியும் உபமேயமாக்கச்சொன்னதையுபமானமாக்கியுஞ் சொல்லுதல். (தண்டி. க0. உரை.)

புகழ்மை—புகழுடைமை. (உ-ம்.) “பொச் சாப்பார்க்கில்லப்புகழ்மை” (வன். கருக.)

புகழ்மைநீதரிசநம்—நிதரிசநவணிவி னென்று. (தண்டி. அக. உரை.) ஒரு பொரு ளுக்குரிய பிரயோசனம் பிரிதொருபொரு ளுக்கு நன்மையாவது தீமையாவது புலப்பட நிகழ்வது.

புகழ்வு—புகழ்ச்சி. உ-விருதி.

புகழ்வோர்—துதிப்போர், வந்தியரென்றும் பெயர். (பிங்கல. அசுசு.)

புகழாப்புகழ்ச்சி—ஒரலங்காரம்; அது: பழிப்பதுபோலும் பான்மையினால் ஒரு பொரு ளுக்குமேம்பாடுதோன்றச்சொல்லுவது. (உ-ம்.)

“பழிப்பதுபோலும்பான்மையின்மேன்மை பு ல ப்பட யொழிவதுபுகழாப்புகழ்ச்சி” (தண்டி. அஉ)

புகழாவாகை—1. மனச்செருக்கு. (பத்துப் பா.) 2. அகத்தி. (உ-ம்.) “புகழாவாகைப்பூவின்” (பெரும்பாண. க0க.)

புகழாளன்—கீர்த்திரிசையோன். இயவுள் என்று நிகண்டிற் கூறினர்.

புகழுவமை—உவமையைப்புகழ்ந் துவமிப் பது. [வு-று.] “சிவன்சடையிற்றங்கும்பிறை யேநின்னுதற்கொப்பு” புகழ்தலுவமைபார்.

புகழேந்தி—ஒட்டக்கூத்தர்காலத்திலேபாண் டியன் சூத்தானத்து வித்துவானாகவிளங்கிய ஒரு த் முப்புலவர். (அபிதாநசி.)

புகள்—அகத்தி. (வைத்தியபரி.)

புகழ்சி—விரும்பல். (திருவாணை. நைமி சப்ப. கஎ.)

புகழ்றுதல்—விரும்பச்செய்தல். (உ-ம்.) “மாந்தரையுள்ளம்புகற்றுமே” (சிந்தா. குண. உ0.)

புகழ்றும்—விரும்பப்பண்ணும். (சிந்தா.)

புகறல்—குறித்தல். (கு. நிக. அ: கரு.)

புகன்று-1. மகிழ்ந்து. (சிந்தா.) 2. விரும்பி. (உ-ம்.) "செருப்புக்கெடுத்தேண்ணுயர்நெடுங் கொடி" (திருமுரு. சுள.)

புகாமை—பிரவேசியமை. (வழக்.)

புகார்-1. ஆற்றுகை, கழிமுகம். (உ-ம்.) "புகா அர்ப்புகுந்தபெருங்கலம்" (புறநா. கூ.) 2. காவிரிப் பூம்பட்டினம். (உ-ம்.) "புகார்க்கு வேந்தன்—மன்னையகன் குழிவீட்டித் தென்னவற்கு மறவா கைதந்தவாறும்" (திருவிளை, பதிகம். அ.)

புகிய—புக. (சிந்தா.)

புகுடி—1. புருவம். (கூ. நிக. உ: கூ.) 2. மாதர்காதணியினென்று. [தெலு. கு.] இதைப் பூடியென்று கூறுவர்.

புத்தல்— { உட்செலுத்துதல். (வழக்.)

புத்துதல்— { உட்பிரவேசித்தல். (உ-ம்.)

"பாரமன்னன் புகும்போதில்லில்" (சி. சி. ச: கூ.) 2. சம்பவித்தல். (பெரியபு. எறிபத்தநா. கூ.) 3. தொடங்கல். (நன்னூ. பாயிர. துதலிப்புரு தல்.) 4. துழைதல். (உ-ம்.) "சித்தம்புகுந்துதித் திக்கவல்ல" (திருவாச. திருப்பொற். கூ.) 5. மேற்கொள்ளல். (பரிபா.)

புகுதி—1. சம்பவிப்பு. தி-தொழிற்பெயர் வினா. 2. துழைதல். (இராமா. இரணியன் வதைப். கூ.) 3. துழைவாயில். (உ-ம்.) வந்து புகுக்காண்க.

புதுபுகைநல்—சரடுக்கொவிக்குறிப்பு.

புதுமுகம்புரிதல்—நோக்கிற்குக் கெதிர்நோக் குதல். (உ-ம்.) "காண்டன் முந்துறுத்தகூற்றுக் கைக்கிளை தலைவனெய்தப்—பூண்டதன்காதொ ட்டிப்புகுமுகம்புரிந்தநங்கை—நாண்டக நு த ல் வேரோடநகைமுகங்கரந்து" (தணிகை, களவுப. கூ.)

புகுஉ—புகுந்து. (மணிமே.)

புகை—1. தூபம்; இது: தென்கீழ்த்திசைப் பாலன் குறியாம் 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. புகைக்கப்பல்—புகையின் பலத்தாலோடுங் கப்பல். (வழக்.)

புகைக்குண்டு — ந ச் ச ப் புகைபுகைக்குங் குண்டு. (வழக்.)

புகைச்சல்—1. இருமல். 2. புகையெழுப்பு தல். (1, 2-வழக்.)

புகைத்தல்—புகையச்செய்தல். (வழக்.)

புகைதல்—1. சினைக்குறிப்பு. (பிங்கல. சஅசு.) 2. புகையெழுல். (வழக்.) 3. மனமெரி தல். (உ-ம்.) "புண்ணேற்புடையிற்புகைந்தாணு ருவியாதுநோக்காள்" (சிந்தா. பதிக. அ.)

புகைநீட்காரணம் — எவட்சாரம். (வைத் தியபரி.)

புகைப்பித்தல் — புகையச்செய்தல். பிற வினைத்தொழிற்பெயர்.

புகைப்பு — புகைத்தல். பு-தொழிற்பெயர் வினா.

புகைமடக்கி—வெண்காரம். (வைத்தியபரி.)

புகையாற்றி — ஒட்டடை. (வழக்குண்டு போலும்.)

புகையிலை—ஒரு செடி. (வழக்.)

புகையுறை — ஒட்டடை. (வழக்குண்டுபோ லும்.)

புகையூட்டுதல்—புகைபிடிப்பித்தல்.

புகையூரல்—ஒட்டடை. (வைத்தியபரி.)

புகைவு—புகைச்சல். (வழக்.)

புங்கம்—1. அம்பு. (உ-ம்.) "புலவர்சொற் றுறைபுரிந்தவும்போன்றனபுங்கம்" (இராமா. கும்பகருணன்வதை. உஉரு.) 2. அம்புக்குதை. (கூ. நிக. கக: நகரவெ. க.) 3. உயர்ச்சி. (உ-ம்.) "நாட்டியப்புங்கமும்" (சிவரக. தேவிநாட்டியம். உக.) 4. சிறுதுசில். (பிங்கல. கஉஎசு.)

புங்கவம்—ஏறு. (பரிபா.)

புங்கவர்—வாறோர், உயந்தோர்.

புங்கவன்—1. அருகன். (உ-ம்.) "புங்கவன் பூரணப்புத்தன்புராதநன்" (திருநூற். கக.) 2. சிரேட்டன். (உ-ம்.) "முறிபுங்கவனுரைத் தான்" (பிரமோத். பஞ்சா. கூ.) 3. புத்தன். (பிங்கல. ககசு.)

புங்கவி — செய்வப்பெண். இ-பெண்பால் வினா. (உ-ம்.) வந்துபுங்காண்க.

புங்கி—1. முட்காவேளை. (தைல. தைலவ. எசு.) 2. முட்காவேளாவோர். (உ-ம்.) "அமுக் கிரி"பார்.

புங்கு—புங்கமரம். (வைத்தியபரி.)

புச்சம்—1. தேன். 2. வால். (உ-ம்.) வந்து புகுக்காண்க.

புச்சி—எருக்கு. (வைத்தியபரி.)

புசங்கேசர்—ஐம்பத்தொருருத்திரரி லொ ருவர். (வி-ணி.)

புசல்—பெருங்காற்று. (வழக்.)

புசி—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

புசிகாணம்—போசநபதார்த்தம், புசித்தற்கு காரணமானது. (வழக்.)

புசித்தல்—உண்ணல். (உ-ம்.) "நின்மாலி யம்"பார். 2. வினைப்பயனனுபவித்தல்.

புசிப்பன—உண்டற்குறியன. (வழக்.)

புசிப்பாளி—அநுபோகி. (வழக்.)

புசிப்பித்தல்—1. உண்பித்தல். 2. வினைப் பயனனுபவிக்கச்செய்தல்.

புசிப்பு—1. அநுபவிப்பு. 2. புசித்தல். (1, 2-வழக்.)

புட்கரன்—இவர் காகவடிவமாயிருந்தவொரு முனிவர்; இவர் வசிட்டரைக்கண்டவுடன் தாம் சதரயுகங்களிலேகண்ட அநிசுபத்தையுந் திருமால்பலமுறை அவதரித்துக்கூட உம்மைப் போல எட்டு வசிட்டரைக் கண்டேன் எனவுங் கூறினவர். (அபிதாநசி.)

புசை — முதலா மிரண்டா மூன்றா மேழா மெட்டா மொன்பதாமிராசி. (சோதிடக்கட.)

புஞ்சம்—1. திரட்சி. (உ-ம்.) “புஞ்சவானுடிக் களன்னரித்திலம்” (திருவிளை. நான்மாட. ௧௦.) 2. நூற்றுஞ்சம். (வழக்குண்டுபோலும்.)

புஞ்சவநம்—வாமஜேவமந்திரத்தால் ஆய்ரம் அல்லது நூற்றெட்டுத்தரமோமஞ்சய்து, அந்த மந்திரத்தினாலேயே ஆண்மகவுபிறக்கும் படி ஆலந்தளிர், பால், உளுந்து இவைகளைக் கொண்டு கருப்பவதியின் நாசியிற் பிளியுங் கிரியை (வருவிளை. உக்கிர. ௧௦. உரை.) ஆலந்தளிர் அல்லது ஆலமுகிமுமாம். இது கருப்ப முண்டாகிய இரண்டிமிதி நான்குமதியிற்செய் வது.

புஞ்சிகை—ஆலங்கட்டி. (வைத்தியபரி.)

புஞ்சிகுக்கேசி—ஒரு தேவதாகணிகை (த. நி. போ.)

புட்கம்—மூக்கிரட்டை. (வைத்தியமூ. அக.)

புட்கரசிவை — தாமரைக்கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)

புட்கரபாகம்—மேடசங்கததுக்களுக்கு இரு பத்தோராமபாகமும், இடபகந்திமகரங்களுக்கு பதினாலாம்பாகமும், மிதநதுவாகும்பங்களுக்கு இருபத்துநாலாம்பாகமும், கற்கடகவிருச்சிக மீநங்களுக்கு ஏழாம்பாகமுமாயுள்ளது. (விதாந. குணகுண. ௧௧௩.)

புட்கரம்—1. ஆகாயம். 2. ஒரு தலம்; இது: வடநூலிலுள்ளது. (அபிதாநகோச.) 3. ஒரு நாரை. 4. கோஷ்டம். (தைலவரு. சு.) 5. சத்த தீவினென்று. (சூ. நிக. ௧௨: ௬௬.) 6. தாமரை. (வைத்தியபரி.) 7. தீர்த்தம். (அபிதாநசி.) 8. நடநசுத்திரம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 9. நிறைவு. 10. நீர். 11. பருந்து. 12. பாண்ட முகம். 13. பிரதிட்டாகலையி லப்புதத்துவத்தி ருக்கும் எட்டுப்புவநங்களுளொன்று. (சி-வி. கிரியா. உக. உரை.) 14. யானைத்துதிக்கை துணி. 15. வான். (1, 3, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 14, 15-சூ. நிக. ௧௧: ௮௧௦௭, ௮௬.)

புட்காரீ — சிவலோகத்தி லுத்தரதிசையில் ஓலக்கஞ்சேவிக்கும் துவாதசமுக்கிய தேவதை களிலொருவர். (வி-னி.)

புட்கரன் — 1. குய்யாட்டகரிலொருவன். (வி-னி.) 2. வருணன்மகன். (அபிதாநசி.)

புட்கர்ணி—தடாகம். (வழக்.)

புட்கலம்—நாலுகவளம்போசநத்துக்கு அல்லது நாலுவாய்போசநத்துக்குத்தக்க பிச்சை என்பர். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. புட்கலா வர்த்தம். (சூ. நிக. ௧௨: ௭௫.)

புட்கலாவர்த்தம் — சத்தமுகிலினென்று; அது: பொன்பொழிவது. (உ-ம்.) “மைக்குலத்தி னிற்புட்கலாவர்த்தமாமெனவே” (பாரத. குரு குல. உஅ.)

புட்கலை—ஐயனார் தேவிகளிலொருத்தி. (உ-ம்.) “பூரணைக்கிறைவாவோலம்புட்கலை கணவாவோலம்” (கந்தபு. மகாகாள. உ.)

புட்கலைமணன்—ஐயனார். (கந்தபு. மாகா காள. உ.)

புட்குத்திருப்பி — கட்டத்திருப்பி. (வைத் தியபரி.)

புட்டகம்—சீலை, கப்பிரத்தியமென்பர்.

புட்டம் — 1. சாகம். 2. சீலை. 3. நிறைவு. (1, 2, 3-சூ. நிக. ௧௧: ௮௧௦௭, ௮௬.)

புட்டி — 1. சந்திரனது சோடசகலைகளி னென்று. (வி-னி.) 2. பருமை. (வழக்.) சரீ ரம் புட்டியாயிருக்கிறது. 3. வெல்லம், பனங் கட்டி. (வைத்தியபரி.)

புட்டில் — 1. அம்பரத்தாணி. (பிங்கல. கருசுசு.) 2. இறைகூடை. (சூ. நிக. ௭: ௫௬.) 3. குதிரைக்குணவுகட்டுங்கருவி. (சிந்தா.) 4. கெச்சை. (உ-ம்.) “விளங்கொளிப்பக்கரையமை ந்த-தாரும்புட்டிலும்” (சிந். கந். உகசு.) 5. தக் காலத்தின்காய். அது: புட்டில்போறவினப் பெயர்பெற்றது. (உ-ம்.) “அம்பொதிப்புட்டில் விரைஇக்குளவியொடு” (திருமுரு. ௧௧௧.) 6. விரலுறை. சேவகசிந்தாமணியிலே விரற்சரடு என்பர்.

புட்டுத்திருப்பி—ஒருசெடி. (வைத்தியபரி.)

புட்டை—அங்கவாதம். [தெலுகு.]

புட்பகம்—1. அன்னபேதி. 2. குபேரனார்தி, புட்பகவிமானம். (சூ. நிக. ௧௨: ௧௪௨.) 3. சகா தேவன்சங்கு. (அபிதாநசி.) 4. மூக்கிரட்டை. (1, 4-வைத்தியபரி.)

புட்பகாசீகம் — அன்னபேதி. (வைத்திய பரிபா.)

புட்பகாதகம்—மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

புட்பகீர் — மேற்றிசைக்கடலில் வருணன் விளையாடுமோர்மலை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புட்பகீடம்—தேன்வண்டு. (வைத்தியாதுப.)

புட்பகேசி—உமை. (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. ௬௦. உரை.)

புட்பசரன்—காமன். பூவாளி என்பதற்கு பிரதிநாமமென்க.

புப்பசராசநன்—காமன். புட்பவிலு மத னுக்குண்டு என்பதை ஆசிரியரிகண்டு, முதலா வதுதொகுதி சு-வது கவியிலறிக.

புப்பசாமரம்—தாழை. (வைத்தியபரி.)

புப்பசாரம்—பூந்தேன். (வைத்தியபரி.)

புப்பசூநியம்—அத்திமரம் (வைத்தியபரி.)
அரசு, ஆல், பலா, இத்தியமுதவியவற்றிற்குங் கூறலர்.

புப்பத்திரவம்— } பூவில்வடிக்குநீர். (கிர
புப்பத்திராவகம்— } வம்-நெகிழ்ச்சிப் பொ
ருள்.)

புப்பதந்தம்—வடமேற்றிசையான.

புப்பந்தழநிவர்—ஒருமூலிவர். (அபிதாநசி.)

புப்பதந்தன்—கையிலிலிருந்தகணநாதன்.
(அபிதாநசி.)

புப்பந்தயம்—தேனீ. (வைத்தியபரி.)

புப்பபலம்—விளாங்கனி. (வைத்தியபரி.)

புப்பபாதகம்—மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

புட்பம்—1. ஒரு கண்ணோம். 2. புட்பகம்.
(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 3. பூ. (உ-ம்.) "மங்கள
மாகுந்தெய்வவாசபுட்பாதிமல்க" (சிவரக. நை
மிச. உஉ.) 4. மகளிர்குதகம் 5. வாழை.
(வைத்தியபரி.) (1, 4-வழக்.)

புட்பமஞ்சரிகை — நீலோற்பலம். (வைத்
தியபரி.)

புட்பரசம்—பூந்தேன். (வழக்.)

புட்பராதம்—1. பூந்தேன். 2. பூந்தேர். (வழக்.)

புட்பராகம் — நவமணியினென்று, புருட
ராகம். (வழக்.)

புட்பரோணு—பூந்தாது. (வைத்தியபரி.)

புட்பலம் — விளாங்கனி. (வைத்தியபரி.)

புட்பலாவன்—சாலியனுக்கும் பார்ப்பினிக்
கும்பிறந்து பூக்கொய்து மாலேவிற்போன்.
(மிரு. ச)

புட்பவதி—இருதுவானவன். (வழக்.)

புட்பவாகநன்—அருகன், தாமரைப்பூவை
வாகனமாகவுடையவன்.

புட்பலிமாநம்—பூந்தேர். (வழக்.)

புட்பாகம்—மூங்கிரட்டை. (வைத்தியபரி.)

புட்பாசநன்—பிரமன். (வழக்.)

புட்பாசநி — 1. இலக்குமி. 2. சரஸ்வதி.

புட்பாசவம்—தேன். (வைத்தியபரி.)

புட்பாஞ்சலி—இணைக்கை பதினைந்துவகை
யுள்ளென்று; அது: இரண்டுகையுங்குடங்கை
யாய்வந்தொன்றுவது. (சிலப். அரங். ௧௮. உரை.)

புட்பிகை—பூத்தவள். (வழக்.)

புட்பித்தல்—பூத்தல். (வழக்.)

புட்பேந்திரம்—சண்பகம். (வைத்தியபரி.)

புடகம்—1. இலக்கலம். 2. தாமரை. (1, 2-
வைத்தியபரி.)

புடபேதம்—1. ஆற்றுவளைவு. 2. நகரம்.
(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புடம்—1. சுத்தம் (வழக்.) 2. புறம். (பிங்
கல. ௧௬௬௧.) 3. பொன்முதலானசரக்குகளை
நெருப்பு வெய்யில் தாநிய முதலானவைக
ளாற் சுத்தம்பண்ணல்; இது: காடைப்புடம்,
கவுதாரிப்புடம், குக்குடப்புடம், வராகப்புடம்,
கசப்புடம்எனப் பலதிறப்பிடம்.

புடல்—புடோல். [தெலுகு.]

புடவி—பூமி. (உ-ம்.) "புடவியினிடத்தின்
மிக்கடிண்ணியபூமியான—அடவி யொன்று"
(சிவரக. நைமிச. ௧௭.)

புடவிழலம்—சிறுகுரட்டை. (வைத்தியபரி.)

புடார்க்குநபுரம் — திருக்குற்றாலம்; இது:
இருபத்தொருநாமத்துள் ஒன்று. (திருக்குற்ற
லத்தலபுராணம். புராணவியல். ௧௬.)

புடர்ரழினை — செந்நாயுருவி. (வைத்தியமூ.
அக.)

புடிகை—எலம். (வைத்தியபரி.)

புடை — 1. அடிப்பு. (வழக்.) 2. அருகு.
(உ-ம்.) "எம்மருங்கும்பூதகணம்புடைநெருங்
கும்பெருமையும்" (பெரியபு. திருவாரூர். ௪௬.)
3. அன்பு. (திருவிளை. வெள்ளையான. உக.)
4. இடம். (சூ. நிக. நு: சுரு.) 5. ஒலி. (உ-ம்)
"புரிநாண்புடைப்பிற்புறங்காண்ட ல ல ல ல"
(கவி. ௧௬.) 6. ஒரேழுநுருபு. (நன்னூ. பெயரி.
சரு.) 7. கிணற்றினுடையபுடைப்பு. 8. தெரி
நிலைவினைப்பகுதி. 9. பக்கம். (உ-ம்.) "ததும்பி
விம்மிப்புடைபரந்து" (அரிச்ச. பாயிர. ௧௦.)

புடைகெடப்போகியசெலவு—நிரைகோ
டற்குளமுந்தோர் ஆண்டுநின்ற மீண்டுபொய்ப்
பற்றாப்புலத்து ஒற்றர்உணராமற் பிறறைஞான்
றுசேறலும், நிரைமீட்டற்குளமுந்தோர் ஆண்டு
ஒற்றப்படாமற்சேறலும். (தொல். பொருள்.
நுஅ. பேராசி.)

புடைகொள்ளல்—புடைத்தல். (வழக்.)

புடைத்தல்—1. அடித்தல். (உ-ம்.) "கோட்
டினாற்புடைத்ததன்றே" (பெரியபு. திருவாரூர்.
உஎ.) 2. ஒலிவித்தல். (உ-ம்.) "நீளிருந்தட
கைவரிவினாண்புடைப்பு" (கூர்மபு. தக்கன்வமி.
நிக.) 3. குட்டுதல். (உ-ம்.) "இருகரத்தினை
செகநியுறப்புடைத்தவர்" (பிரமோத். உ. நிக.)
4. குத்தல். (சூ. நிக. ௧. உக.) 5. சுளகுமுதலிய
வற்றாற்கொழித்தல். 6. தகர்த்தல். (உ-ம்.) "புங்
கவனிவெனாபுடைத்து" (திருவிளை. விளை. உஎ.)
7. பருத்தல். 8. பறவைசிறுகடித்தல். (சூ. நிக.
௧. எ௦.) 9. வீங்குதல். (5, 7, 9-வழக்.)

புடைநூல்—சார்புநூல். (உ-ம்.) “இருவர் நூற்குமொருசிறைதொடங்கித்-தி ரி பு டெ வ று டையதுபுடைநூலாகும்” (நன்னூல்பாயிர.அ.)
புடைப்ப—தடிப்ப. (திருவாலவாயத்திரு.)
புடைப்பு—புடைத்தல். பு-தொழிற்பெயர் விருதி.

புடைபடல்—அணுகல். (உ-ம்.) “புடைபட்டிருப்பதென்றுகொல்லோ” (திருவா.புணர்ச்சு.)
புடைபெயர்ச்சி — 1. நிலமாறுகை. 2. வினையிழைச்சி. (இலக்கணச்சுருக்கத்திலறி.)
புடைபெயர்த்தல்—புடைபெயர்ச்சி. (திருவாணை. ஞானவு. கள.)

புடையல்—மாலே. (உ-ம்.) “இரும்பனம் புடையல்” (புறநா. கக.)

புடையு—கொட்டி. (உ-ம்.) “உயர்நிலையினைமேறிக்கைபுடையு” (மலைபடு. ௨௦௪.)

புடைவை—சிலை (சூ. நிக. எ: சக.)
புடோதகம்—தெங்கு. (வைத்தியபரி.)

புடோல் — ஒரு கொடி; அது: கொத்துப் புடல், காய்ப்புடல், பின்னிப்புடல், பேய்ப்புடல் என நான்குவகைப்படும். (வைத்தியமூ. அக.)

புண் — 1. ஊன். (சூ. நிக. ந: சச.) 2. விரணம். (உ-ம்.) “காலதண்டத்தாற்புண்ணுறப்படுவான்” (சிவரக. நாரதருபதேச ௧௨.)

புண்டரம்—1. கழுகு. (சூ. நிக. ந: ருச.) 2. நெற்றிக்குறிகள்; அவை: திரிபுண்டரம், ஊர்த்துவபுண்டரம் என இருவகைப்படும். 3. வங்காளத்துக்குமேற்கிலுள்ளநாடு (அபிதாநசி.) 4. வெண்கரும்பு. 5. வெண்டாமரை. (4, 5. வைத்தியபரி.)

புண்டரிகம்—தாமரை. (உ-ம்.) “புண்டரிகப்போதுறையும்புத்தேளிநமாப்பும்” (திருவிளா. வெள்ளையா. கச.)

புண்டரீத்தல்—புண்டரமாய்ப்பூசுதல். (உ-ம்.) “வெள்ளியதிருநீற்றையுந் திருதுதலிற் புண்டரித்த” (திருவிளா. அங்கம். கரு. உரை.)

புண்டரீகம் — 1. கழுகு. 2. தாமரை. 3. தென்கீழ்த்திசையானை. 4. புலி. 5. வண்டு. 6. வெண்டாமரை. (2, 6-வைத்தியபரி.) (1, 3, 4, 5-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. கச.)

புண்டரீகை—ஒரு நதி. (வி-ணி. உ. ந.)
புண்டரவம்—சாரணை. (வைத்தியபரி.)

புண்டராயம்—வெண்கரும்பு. (வைத்தியபரி.)

புண்ணியகந்தம்—சண்பகம். (வைத்தியபரி.)

புண்ணியகாரம்—சூக்கிலியம். (வைத்தியபரி.)

புண்ணியகோடி — வரதராசப்பெருமாள் சிவலிங்கபூசையை ஆலயம். (உ-ம்.) “புண்ணியகோடியிபகிரிமிசையேபொருவிலா உதி புத்தரத்தில” (கந்தபு. திருநகர. சுஎ.)

புண்ணியசரவணம் — சோலைமலைக்கருகிலுள்ளதேவர் பொய்கை (அபிதாநகோ.)

புண்ணியசாந்தம்—1. சாணம். 2. திருநீறு. (1, 2-பிங்கல. களடுக, கவருச.) புண்ணியசாந்து எனவுங்கூறுவர்.

புண்ணியத்தானம்—1. உதயத்திற்கொண்பதாமிடம். (சோதிடநா.) 2. புண்ணியதலம். (வழக்.)

புண்ணியத்தோற்றம்நான்து-தவம், ஒழுகம், கொடை, கல்வி என்பன. (சூ. நிக. கஉ: கள.)

புண்ணியதீரணம்—வெண்டருப்பை. புண்ணியங்கட்குபயோகமாயிருத்தலால் இப்பெயர் பெற்றதென்பர்.

புண்ணியபத்திரை—யமுராஞ்செல்லும்வழியிலுள்ள நதி. (அபிதாநசி.)

புண்ணியபூமி—புண்ணியசேத்திரம். (வழக்.)

புண்ணியம் — 1. உதயத்திற்கு ஒன்பதாமிடம். (சோதிட.) 2. நலமாணது. (சைவப்பி.) 3. நீத்தவர்க்குச்செய்யுமுபசார மொன்பது. (அபிதாநசி.) 4. விதிக்கப்பட்ட வினைவடிவமாய்ச் சுகசாதனமாயிருப்பது; அது: புத்தி, கருணை, சிநேகம், நீதி, பொறை, அடக்கம், ஆகரம், இலச்சை, சிரத்தை, கொல்லாமை, மெய்மை, கள்ளாமை, காமியாமை முதலியனவாம்.

புண்ணியமுதல்வன் — புத்தன். (சூ. நிக. கக: கஅ.)

புண்ணியமுர்த்தி — 1. சிவன். (சி. சி. அ: நக. சிவாக்.) 2. புத்தன். (சூ. நிக. க: கஅ.)

புண்ணியமேழ — ஏழுவகைப்புண்ணியங்கள்; அவை: நங்கிருதி, தாநம், விரதம், சிநேகம், நயபோசனம், கமை, உற்சாகம் என்பன. (பொருட்டொகைநிகண்டிலறி.)

புண்ணியமொன்பது—ஒன்பதுவகைப்புண்ணியங்கள்; அவை: எதிர்கொளல், பணிதல், ஆசநத்திருத்துதல், தாநகழுவுதல், அருச்சித்தல், தூபங்கொடுத்தல், தீபங்காட்டல், புகழ்தல், அமுதமேந்தலென்பன. (சூ. நிக. கஉ: கஅ.)

புண்ணியவதி—ஒரு நதி. (வி-ணி. உ. நக.) 2. புண்ணியவாட்டி. (வழக்.)

புண்ணியவரிசநம்—கிரியைகட்குமுதலிலே சுத்தமாகச்செய்வது. (திருவாணை. கோச். நக.)

புண்ணியவாட்டி—புண்ணியவதி. (வழக்.)

புண்ணியவாளன்—தருமவான். (வழக்.)

புண்ணியவான் — புண்ணியன். (உ-ம்.) “சிவபூசைபுரிபுண்ணியவானை” (சிவரக. தேவர்முறை. கரு.)

புண்ணியன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: உ.)
2. சிவன். (உ-ம்.) “போதகனாகித்தேற்றம்புண்ணியன்புலஞன்செய்த-தி த க மு ண ர் ந து” (திருவிளை. அங்கம். ௧௦.) 3. தருமவான். (வழக்.)
புண்ணியாக்கம்—குந்துருக்கம். (வைத்தியமூ. அக.)

புண்ணியாகவாசநம் — ஆசுசரிவாரணம். (உ-ம்.) “விதிவழியேபுண்ணியாகவாசநஞ்செய்து” (நாகைக்காரோ. புண்டரீகமுநி. ௧௧.)

புண்ணியை—1. துளசி. (வைத்தியாரிபா.)
2. புண்ணியவதி. (வழக்.)

புண்ணி—இரத்தம். (உ-ம்.) “ஆனையின் புண்ணிருண்ணவடுத்தகாருடற்பேய்” (திருவியானெய. ௩௬.)

புண்படுதல் — 1. புண்ணுதல். 2. மனகோவுண்டாதல். (1, 2-வழக்.)

புணர்—1. தெரிநிலைவினப்பகுதி. 2. புதுமை. (பிங்கல. ௧௪௫௬.)

புணர்க்கையான்—மாயத்தையுடையவன். (உ-ம்.) “புணர்கிலாப்புணர்க்கையானே” (திருவா. திருச்ச. ௭௦.)

புணர்ச்சி—1. இணக்கம். 2. எழுத்துமுதலியவற்றின்சந்தி. நன்னூ. உயிரீற். ௧. உரை.) 3. ஒரிடத்திருத்தல். (உ-ம்.) “புணர்ச்சிபழகுதல் வேண்டா” (வன். எ.அரு.) 4. சையோகம். (1, 4-பிங்கல. ௩௮௫௨.)

புணர்ச்சிமலை—தண்டகமலை; அது: வெண்பாவான் முந்தாறுசெய்யுட்கூறுவது.

புணர்ச்சியின்மகிழ்தல் —தலைவன் புணர்ச்சியால் மகிழ்தல். (வாண. ௧௮. முகம்.)

புணர்ச்சிவிசாரம்—நிலைமொழியீறும் வருமொழிமுதலும் ஒன்றோடொன்று புணருங்கா காலத்துவரும். தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் என்னும் விசாரங்கள். (நன்னூ. பதவியல். ௬. உரை.)

புணர்த்தல்—1. இணைத்தல். 2. இயைவித்தல். 3. உபாயஞ்செய்தல் 4. புணரச்செய்தல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

புணர்த்துதல்—புணர்த்தல்.

புணர்தல்—1. இணங்கல். 2. இணைதல். 3. எழுத்துச்சந்தித்தல். 4. கலத்தல். (தஞ்சைவா. உ.௧௬.) 5. சார்தல். (உ-ம்.) “கிரயோகசி புணருமாலேவேளை” (சிவரக. சிவகிண்டிவரபாலன். ௪௫.) 6. தோய்தல், படுதல். (உ-ம்.) “பணையின்மென்முலைமேற்பனிமாருதம்-புணரவாருயர்வெந்துபுழுங்குவான்” (சீ.ராம. சூர்ப்பா. ௭௭.) (1, 2-உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புணர்நிலை—ஓரலங்காரம்; அது: தொழில் குணமென்னுமிவை காரணமாக இருப்பொரு

ளுக்கு முடிக்குஞ்சொல்லாக ஒருவாசகம் புணர்ந்து நிற்கச்செல்லுமோ ரலங்காரம். (உ-ம்.) “வினைபண்பெனவியைவிருப்பொருட்டு கொன்றேபுணரமொழிவதுபுணர்நிலையாகும். (தண்டி. பொருளணி. ௩௬.)

புணர்ப்பு—1. இணைப்பு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. உடல். (சூ. நிக. உ: அரு.) 3. உபாயம். (உ-ம்.) “பாவகாரிகள்” பார். 4. துணை. (புறநா.) 5. மாயம். (திருக்கோவை. ௧௭.)

புணர்மார்—கூட்டுதற்கு. (உ-ம்.) “பாடல் கொளப்புணர்மார்” (நெடுநெல். ௬௭.)

புணர்வு—1. இசைப்பு. 2. கலவி. (1, 2-சூ. நிக. ௧௧: ணகரவெ. ௧.)

புணர் — 1. அலை. (பட்டினப்பாலை. ௧௭. அடியுரை.) 2. கடல். (பி.நி. ௫௮௪.) 3. கரை. (சூ. நிக. ௧௧: ணகரவெ. ௧௩.)

புணருதல்—புணர்தல். உகரஞ்சாரியை.

புணை—1. தெப்பம். (உ-ம்.) “சிவநாமமெனுநற்புணைபிடித்தால்” (திருவாத. திருப்பெரு. ௧௦.) 2. தெரிநிலைவினப்பகுதி. 4. மரக்கலம். (சூ. நிக. ௭: ௫௧.) 5. மூங்கில். (வைத்தியமூ. அக.)

புத்தகம்—1. ஏடு. (திருவிளை. வாதஞ்சாரிக. ௪௭.) 2. சித்திரப்படம். (சூ. நிக. ௭: ௭௧.) 3. மயிலிறகு. (வைத்தியபரி.)

புத்தசைத்தியம்—பெளத்தவத்தியாசாலை. (சிலப். நாடிகாண். ௧௪. உரை.)

புத்தப்புதியது—மிகப்புதியது. (வழக்.)

புத்தம் — புத்தமதம்; இது: புறச்சமயமறினென்று.

புத்தர்—பெளத்தசமையத்தார்; இவர்: விஞ்ஞானமயகோசமயனுன்மாவென்பார்.

புத்தன்—1. அருகன். (உ-ம்.) “புங்கவன்” பார். [அறிவுடையோனென்பது பொருள்.] 2. திருமால். (பிங்கல. ௩௮௫௫.) 3. புத்தன். (சூ. நிக. ௧௧: தகரவெ. உ.௪.) 4. புதுமைச்சம்பவன். (வழக்.)

புத்தாத்திரி—} அரிநெல்லி. (வைத்திய புத்தாரி—} பரிபா.)

புத்தி—1. அந்தக்கரணத்தொன்று; அது: இப்பியன்றுவெள்ளியென நிச்சயிப்பது. (சித்தாந்தப்பிரகாசிகையிற்காண்க. 2. உளளம். (உ-ம்.) “புத்தியின்விருப்பிலர்” (பிரமோத். பஞ்சா. உ.௧.) ஆகுபெயர். 3. தக்கன்புத்திரிகளிலொருத்தி. (வி-ணி.) 4. போகம். (காஞ்சிப்பு. குப்புராரிசோ. ௭.) 4. விநாயக்கடவுளின் சத்திகளிருவரி லொருத்தி. (அபிதாநகோ.)

புத்திகுணமெட்டு—தருமம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐஸ்வரியம், அதன்மம், அஞ்ஞானம்,

அவைவராகியும், அவைசுவரியும் என்னுமெண் வகைக் குணம்; இவை: எழுபதுபேதப்படும் என்பர். (சதாசிவரூபம் என்னுந்நாலில்.)

புத்தித்துவம் — புத்தித்தன்மை. துவம்-தன்மை.

புத்தித்துவம்—மூப்பந்தாறு தத்துவங்களு ளொன்று; அது: அகங்காரத்துக்குமேலே பத் துப்பங்கதிகமான வோர்சத்துவம். பத்துக்கோ டி கோடியோசனைப்பிரமாணமுள்ளது. (சி-வி. ௨௧.)

புத்திம் — காஞ்சிரை. (வைத்தியபரி.)

புத்திமந்தாரியம்—சேதநப்பொருளாற்செய் யப்படுங் தாரியம். (சி. சி. ௩: ௧௮.)

புத்திமான்—சேதநன். (சி. சி. ௧: ௧௮.)

புத்தியட்டகமுதல்வர் — புத்தித்தத்துவத்தி லுள்ள ஈட்டுக்குக்குமபுலநங்களினது தலைவர்க ளாகிய அநந்தர், சூக்குமர், சீவோததமர், ஏகாட் சர், ஏகருத்திரர், கிரிமூர்த்தி, ஸ்ரீ கண்டர், கிசண்டபெண்ணு முருத்திரர்கள். (உ. ம்.) “நெ றிசேர்புத்தியட்டகமுதல்வரும்வந்தனர்” (கந்த பு. கணங்கள் ௨௦.)

புத்தியறிதல்—1. பெண்கள் இருதுவாதல். 2. விரகறிதல். (1, 2-வழக்.)

புத்தியந்திரியம்—ஞானேந்திரியம்.(சி. சி. ௨: ௬௧.)

புத்திரகம்—1. ஒருமரம். (உ-ம்.) வத்துழிக் காண்க.

புத்திரகன் — தாதமாரக்கமுஞ்செய்து சிவ பூசையும் அக்ரிகாரிய முதலாயினவஞ் செய் கிறவன். (சி.சி. ௮: ௪. மறை.)

புத்திரகாமேட்டி — புத்திரனைக்குறித்துச் செய்யுமா யாகம். இட்டி-யாகம்.

புத்திரகிருதன் — புத்திரனாக ஆங்கீகரிக்கப் பட்ட வளர்க்கப்பட்டவன். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க

புத்திரசாரி—காஞ்சிரை. (வைத்தியபரி.)

புத்திரசீவம் — ஒரு மரம். இதன்மணிகள் மாலையாகக்கோத்துக் கழுத்தி லணையப்படும். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புத்திரசுவீகாரம் — பிற்பிள்ளையத் தன் பிள்ளையாகல். (வழக்.)

புத்திரசேஷன்—தாளி. (வைத்தியபரி.)

புத்திரத்தாநம்—உதயத்திற்குமுன்னுமிடம். (சோதிட.)

புத்திரதீபம்—புத்திரதீபமணி.(சி.சி.பாயிர. ௧. ௩வாக்.)

புத்திரதீபமணி—படிசமுதலிய மணிகள் போல் மாலையாகக்கோத்து அணியத்தக்கதொ ண்டு. (சி. சி. பாயிர. ௧. ஞாப.)

புத்திரநெறி — புத்திரமாரக்கம். (சி. சி. ௮: ௧௮. சிவாக்.)

புத்திரமாரக்கம்—புறத்தொழிலகத்தொழி லென்னும் அருவருவத்திருமேனியைநோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு. (உ-ம்.) “புத்திரமாரக்கம்...” (சி. சி. ௮: ௨௦.)

புத்திரயாகம்—புத்திரகாமேட்டி. (வழக்.)

புத்திரர்—1. சமயதீட்சையுஞ் விசேடதீட் டையும்கொண்டுச் சலத்திலே ஸ்நானம்பண்ணி மந்திரதேவரமுதலாயினோர் தர்ப்பணத் தை விதிப்படிசெய்து சிவாச்சனையை முடித் து அக்ரிகாரியஞ்செய்து சிவத்தியானம் பண்ணி அதிதிகளுக்குப் பாத்தியாதி தூபதீபங்களாற் பூசைசெய்து அந்நமூட்டி ஆசாரியருஞ்சாதகரு மேவியதைச்செய்பவர். (சைவச. மா. ஞா. ௧. ௨௮, ௨௯, ௨௭, ௨௮. ௨ரை.) 2. பிள்ளைகள் இருவர்கள் பண்ணிருவகையராக அபிதாநகிந் தாமணியிற் கூறினமை காண்க.

புத்திரப்பன்னிருவர்—ஓளரசன், சேஷத்தி ரன், தத்தன், கிருத்திரிமன், கூடோற்பந்நன், அபவித்தன், காணீநன், சகோடன், கிரீதன், பெளரூப்பவன், சுவயந்தத்தன், பாரசுவன் என்னும் பன்னிருபுத்திரர். (மிருச.) [இந்தப்புத்திரருட் சமசாதி மனைவியரிடத்திற் பிறந்த ஓளரசன் முக்கியபுத்திரன்; வணையர் லெண்புத்திரர்கள் இவருள் ஓளரசன் தத்தன் இவர்களல்லாதபுத்திரர் பதினமரையுங் கலி யுகத்திலேகொண்புத்திரர்களாகவுங்கொன்றா வதில்லை. (மிருச.)

புத்திரவதி — புத்திரனைப்பொருந்தியவன். (வழக்.)

புத்திரவேடணை — பிள்ளையிச்சை; இது: ஈடணை மூன்றினென்று. (தத்துவக்கட்டளையி லறிக.) ஈடணை-ஆசை.

புத்திரன்—மகன். (சூ. நிக. ௨: ௮௦.) புத் தென்னுநரகத்தைநீக்கிக் கரையேற்றுகிறவன்.

புத்திரன்—முள்ளிச்செடி. (வைத்தியபரி.)

புத்திரி—1. கறிமுள்ளி. 2. கீழ்காய்நெல்லி. 3. மகள். (சூ. நிக. ௨: ௮௧.) (1, 2-வைத்திய பரிபா.)

புத்திரி—கீழ்காய்நெல்லி. (வைத்தியபரி.)

புத்திரிசாரி—காஞ்சிரை. (மலையக.)

புத்திரீந்திரியம்—புத்தியந்திரியம். (வழக்.)

புத்து—1. ஒரு நரகம். (இராமா. பாலகா. திருவவதா. ௩௮.) 2. புதிது. (உ-ம்.) “புத்தடி யோம்புன்மைதீர்த்தாட்கொண்டாற்பொல்லா தோ” (திருவாச. திருவெ. ௩.)

புத்துருணி—எட்டி. (வைத்தியபரி.)

புத்துவணி—காஞ்சிரை. (மலையக.)

புத்தேள்—1. தெய்வம். (உ-ம்.) “புத்தேளே வகததற்று” (புறநா. உஉ.) 2. புதுமை. (உ-ம்.) “புத்தேன்வண்டும்” (திருவிளை. தருமிக்கு. கூஉ.)
புத்தேளிர்—தேவர்கள். (உ-ம்.) “புத்தேளிர் வாழுமுலகு” (திருக்குறள். சு-ஆம் அதி. அ.)
புத்தேவர்—காஞ்சிரை. (மலையகராதி.)
புதப்பிரியம்—மரகதரத்தினம். புதனுக்குப் பிரியமுள்ளதென்பர். (வழக்.)

புதர்—1. அறிஞர். (சூ. நிக. உ: அ.) 2. தூறு. 3. தேவர் (உ-ம்.) “புதர்சுருநிணையாரெ னில்” (சிவர. தாருக. ௧௦.) 4. புல். 5. புல்வர். (திருவிளை. மாணிக்க. கூஉ.) (2, 4-வழக்.)

புதல்—1. சிறுதூறு. (உ-ம்.) “மலர்ப்புதன் மாணப்புவேயத்து” (மதுரை. திரு. அ.) 2. தூறு. (உ-ம்.) “புதல்புதலெருக்கி” (முல்லை. உரு.) 3. நாணல். (வைத்தியபரி.) 4. புருவம். (பிங்கல. ௧௦௫௭.) 5. புல். (பிங்கல. ௧௮௬௫.)

புதல்வன்—1. மகன். (உ-ம்.) “சுனிப்புதல் வன்றையிணைத்து” (சைவச. ஆசாரிய. அ௭.)

புதல்வி—மகன். (உ-ம்.) “வேலுடைப்பொ ருப்பரங்குணர்வுறப்புதல்விதன்மிசை” (கந்தபு. கடவுள். ௧௨.)

புதலம்—1. அறுகு. (உ-ம்.) “புதலமொடு செருந்தி” (பட்டின. உசக.) 2. வாயில். (உ-ம்.) “நன்னெறிப்புதலம்பலவு” (சிலப். காடுகா. ௧௨௧.) அம்-சாரியைகொண்டு கதவிற் குந் கூறுவர்.

புதவாரம்—புதன்கிழமை. (வழக்.)

புதவு—1. அறுகு (உ-ம்.) “புல்லரைக்காஞ்சி புனல்பொருபுதவி” (மலைபடு. சசக.) பிங்கலத்தில் ஓர்வகைப்புல்லென்பர். 2. கதவு. (உ-ம்.) “புனலம்புதவி” (புறநா. உச.) 3. கோபுர வாயிற்கதவில் விட்டுப்புகும்வழி. (சூ. நிக. து. சரு.) 4. வாசல். (உ-ம்.) “கோழிசேக்குங்கூடு டைப்புதவி” (பெரும்பாறை. துஉ.)

புதன்—1. அறிஞன். 2. ஒருகிரகம். (உ-ம்.) “சல்லியன்” பார். 3. ஒரு வாரம். (வழக்.) 4. தேவன். 1, 4-(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புதா—1. கதவு. (சிந்தா.) 2. பெருநாரை. (உ-ம்.) “புள்ளும்புதாவும்வெல்போர்வேந்தா” (சிலப். நாடுகாண். ௧௧௭.)

புதிது—புதியது. (வழக்.)

புதிநம்—தூசனம். (வழக்.)

புதிதுணல்—புதுப்பிரயோசனத்தைச் சுப திரமபார்த்துண்ணல். (வழக்.)

புதியர்— } விருந்தர். (சூ. நிக. உ: ௪௦.)
புதியவர்— }

புதியபுகுதல்—முற்காலத்தில்லனசிலபிற் காலத்திலக்கணமாதல். (நன்னூ. உரியிய. உச.)

புதியோர்—புதியவர். (வழக்.)

புதின—ஒரு பூடு. (வைத்தியபரி.)

புது—மைவிசுதி தொக்குநின்ற ஒருபண்புப் பெயர்.

புதுக்கல்— } சுத்திசெய்தல், புதுப்பித்தல்.

புதுக்குதல்— } (உ-ம்) “விதிமுறையாங்க டம்புதுக்கு” (தைல. அதுபந். கூக.)

புதுச்சரக்கு—ஆசாமியம். (உ-ம்.) “பழஞ் சரக்கு” பார்.

புதுச்சேரி—ஒரு பட்டினம். (வழக்.)

புதுசு—புதிது. (வழக்.)

புதுப்பித்தல்—புதிதாக்கல். (வழக்.)

புதுமை 1. அசியம் (வழக்.) 2. தூசனம். (சூ. நிக. அ: சரு.) 3. மிகுதி. (சூ. நிக. அ: எ.)

புதுமைசெய்தல்—அற்புதஞ் செய்தல். (வழக்.)

புதுவது—புதியது. (புறநா.)

புதுவை—புதுச்சேரி (ஒருர் வழக்.)

புதுவைச்சேதிராயன்—வெண்ணெய்ச் சடையபிள்ளை குமாரன். இராமாயண மரங் கேற்றம்போது இவனைப்பாம்புதழிக்க உடனே கம்பரால் விடநீங்கப்பெற்றவன். (அபிதாநதி.)

புதுவோர்—புதியமாந்தர். (உ-ம்.) “சூறியவு நெடியவுமுழிபுதுவோர்” (மலைபடு. உஅஅ.)

புதை—1. அம்புக்கட்டு. (உ-ம்.) “ஞாயிறொ றம்புதைநிறீஇப்” (பட்டின. உஅஅ.) 2. சரீரம். (சூ. நிக. உ: அரு.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. மறைவு. (வழக்.) புதைபொருளாயிருக்கின்ற து.

புதைத்தல்—1. சேமித்தல். (சூ. நிக. கூ: கூச.) 2. தாழ்த்துதல். (வழக்.) 3. போர்த்தல். மலைபாட்டுவழக்க. (சிலப்பதி.) 4. மறைத்தல். (வைத்தியபரி.) 5. மூடுதல். (உ-ம்.) “உள்ளமா ழார் ஏதமோகுணம்புதைப்பவுரையவிந்திருத்த லும்” (கூர்மபு. தமோ. உ.)

புதைத்துவைத்தல்—சேமித்தின் பொருட் டுத் தாழ்த்துவைத்தல். (உ-ம்.) “ஆழப்புடைத்து வைத்தால்வருமோறுப்படிப்பிற்கே” (கந்தர. உ௦.)

புதைதல்—1. அத்தமயநமாதல். (உ-ம்.) “புதையப்படுங்குகிறும்” (விதாந. குறைகுண. கூஉ.) 2. ஆழமாதல். 3. சேமிக்கப்படல். 4. பதிதல். 5. மறைதல். (2, 3, 4, 5-வழக்.)

புதைப்பு—1. சேமம். 2. தாழ்த்தல். 3. மறைவு. (1, 2, 3-வழக்.)

புதைபல்—1. புதைத்ததிரவியம். 2. புதை ப்பு. (1, 2-வழக்.)

புத்தி—1. அறிவு. (உ-ம்.) “புத்தியாலுயர் புதன்” (பாரத. குருகுல. கூ.) 2. புத்தி. (உ-ம்.)

“வள்ளுவனார் புந்திமொழிந்தபொருள்” (வ.மா. சச.) 3. புதன். (உ-ம்.) “புந்திதருங்கனன்மான் மலைபெண்ணைமுப்பூரஞ்செங்கை” (விதாந. குணகுண. கக.) 4. மனம். (சி. சி. ச: உஅ. ஞாநப.) ஆகுபெயர்.

புந்திதம்—காஞ்சிறை. (வைத்தியபரி.)

புந்தியர்—அறிவாளிகள். புந்தி-அறிவு.

புந்தாகம்—1. கோழிக்கீரை. 2. புண்ணையின் விசேடம். (உ-ம்.) “நந்திரதவந்நம்புந்தாகம்” (குறிஞ்சி. கக.)

புந்தீச்சாரண—செபம். (வி-ணி.)

புந்தீசெந்நம்—மீண்டுபிறத்தல். (வழக்கு.)

புந்திம்—புநர்பூசம். (உ-ம்.) “வியாழந்தரும் பரிபூசம்புந்தம்விளக்குமகம்” (விதாந. குண. கச.)

புந்திவம்—வெண்சாரணக்கிழங்கு. (வதல. தைவல.)

புநந்திம்—தோல்வித்தாநம் இருபத்திரண் டில்பதினமூன்றாவது; அஃது: அதுவாதமின்றி முன்சொன்ன சொல்லினையாவது பொருளி னையாவது பின்னுங்கூறுதல். (சி. சி. அளவை. [புநந்தம், புந-பின்னர்; உத்தம்-சொல்லுதல்])

புநந்தாநம்—மறுபடி யெழுந்திருத்தல். (சி. சி. க: ச. சிவாக்.)

புநந்தி—இரட்டித்துச்சொல்லல். (சி. சி. ச: கரு. சிவாக்.)

புந்திம்—1. சுத்தம். (உ-ம்.) “பூமலர்த்தொ டையுமீண்டப்பொலிந்ததப்புந்திதவி” (சந்தபு. ததீசியுத். அ:) 2. புநர்பூசம். (சு. நிக. க: 6:0.)

புந்தி—1. அருண். (உ-ம்.) “பொருளின் புந்தின்புரண்புரவன்” (சிலப். நாடுகாண். களக) 2. சுத்தன்.

புந்தை—சுத்தியடைந்தவர். (உ-ம்.) “இரு தையாய்ப்புரிதையாய்வந்தேற்றவஞ்சலிப்பா லெய்தி” (கோயிற். பதஞ்சலி. எச.)

புபுஞ்சு—போகத்திலிச்சையுள்ளவன். (சி. சி. உ: கரு. சிவாக்.)

பும்—ஒரொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

பும்சத்துவம்—புருடத்தத்துவம். (சி. சி. உ: கக. சிவாக்.) அஃதாவது: கலை, காலம், நியதி, வித்தை, ராகம் ஆகிய ஐந்து தத்துவங்களிலும் கட்டப்பட்டவனாய் ஆன்மா கன்மமலங்களைப் புசிக்கும் வல்லமையடைகை என்பர். (சி-சி. ஞாந. கரு.)

பும்சத்துவமலம்—ஆன்மாவைக் கஞ்சுகம் போல ஆவரித்து ஏகதேசவிரகத்திபண்ணிக் கொண்டு திரியுங்கலை காலம் நியதி வித்தை ராகம் ஆகிய ஐந்து தத்துவச்சட்டையின்சேர்க் கை. (சி-வி. ஞாந. கரு.)

பும்விருகம்—கத்தாரிநாவி. (வைத்தியபரி.)

புமாள்—1. ஆண்மகன். (சு. நிக. உ: கரு.)

2. புருடத்தத்துவம். (உ-ம்.) “சித்தொடுபுமான கந்தைமுந்நிலைச்சீவனென்ப” (ஞாநவா. ஞாந வின். க.)

புயத்தல்—பிடுங்கல், பறித்தல். (மணிமே.)

புய்க்கல்—பறித்தல். (உ-ம்.) “சின்மயன் றுளிற்கூழ்ந்தசின்னையைப்புயக்கலாற்றான் - மெ ன்மெலப்பிந்திப்பிந்திவிண்ணெறிமுன்னுகின் றான்” (தணிகை. ககக.)

புயகம்—பாம்பு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புயங்கநடம்—புயங்கநிருத்தம். (கோயிற். நடராச. கஅ. உரை.)

புயங்கம்—1. பாம்பு. (உ-ம்.) “வாரிதியுமலைபு நிலனுமற்றெவையுந்தாங்குபுயங்கம்” (பிரமோ த். பிரதோஷ. அ:) 2. புயங்கநடம். (உ-ம்.) “புனிதபுயங்கமுயங்கியபொழுது” (கோயிற். பதஞ்சலி. சஉ.)

புயங்கன்—சிவன். (உ-ம்.) “போற்றியோ நமச்சிவாயபுயங்கனேமயங்குகின்றேன்” (திரு வாச. திருச்சத. சுஉ.) புயங்கம்—பாம்பு.

புயம்—தோள். (உ-ம்.) “துன்றுநறுந்தொ டைப்புயத்து” (பிரமோ. சிவராத்திரி. க.)

புயல்—1. பெருங்காற்று. (புசல் என வழக் குண்டு.) 2. மழை. (புநா.) 3. மேகம். (உ-ம்.) “மணித்தே—ஒன்றுதையம்புயன்மூடிய தே ர ின்றியம்பிடுமே” (மறைசை. கக.)

புயவதுப்பு—கலம்பகத்தினோற்றுப்பு.

புயாந்தரம்—மாப்பு. (வைத்தியபரி.)

புரகான்—சிவன். (திருவிளை. இந்திரன்முடி மே. கஎ.)

புரசரம்—முன்னிட்டு. (சி. சி. சு: எ. சிவாக்.)

புரசம்—அக்கிரிதேவன்கைச்சங்கு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

புரன்—பலாசமரம். (வைத்தியபரி.)

புரசை—யானைக்கழுத்திடுகியிறுகளினொ ண்று. (உ-ம்.) “புரசைநாகமுன்கடவினன்” (பாரத. குரு. உஎ.)

புரட்சி—புரளுதல். சி-தொழிற்பெயர் விருதி.

புரட்டல்—1. குமட்டல். 2. சுருட்டல். 3. திருப்புதல். 4. மாறுபடுத்தல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

புரட்டன்—மாறுபாடுசெய்பவன். (வழக்.)

புரட்டாசி—புரட்டாதி. (வழக்.)

புரட்டாதி—1. ஒரு மாதம். (சு. நிக. க: அஎ. உரை.) 2. பூரட்டாதி. (பிங்கல. உசுசு.)

புரட்டி—1. புரட்டன். 2. புரட்டுக்காரி. (1, 2-வழக்.)

புரட்டு — 1. திருப்பு. 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 3. பொய். 4. மாறுபாடு. (1,2,3,4-வழக்.)
புரட்டுதல்—புரட்டல். (வழக்.) உருட்டல் எனப்படுத்தப்பட்டிலறிக.

புரட்டை — 1. புரட்டாசிமாசம். (உ-ம்.)
“இட்டகலஞ்செக்குச்சத்தமிகந்நியிலை புரட்டை” (விதாந. குணகுண. உக.) 2. பூரட்டாதி. (சூ. நிக. க: எடி)

புரணம்—1. அசைதல், துடித்தல். (உ-ம்.)
“தருதிரண்மங்கைநெடுங்கயறிருநயநங்கள் செறிந்திடு-புரணமும்” (கோயிற் பு. பதஞ்சலி. சக.) 2. பூரணம். (வைராக்கியச. உச.)

புரணி—ஊண். (பிங்கல. கௌடு.)

புரத்தல்—1. சதல். 2. உண்டாக்கல். (புறநா.) 3. சாத்தல். 4. வணங்குதல். (பிங்கல. கூடிநுஅ.) (1, 3-சூ. நிக. கக: வகரவெ. உ.)

புரந்தரம்—தோள். (வைத்தியபரி.)

புரந்தரன்—இந்திரன். (உ-ம்.) “கொள்ளேன் புரந்தரன்மாலயன்” (திருவாச. திருச்ச. உ.) [பகைவர்ஊரை அழிப்பவன் என்றும் பகைவர் உடலையழிப்பவன் என்றும் பொருள்கூறுப.]

புரப்பிரியை-அநாசிச்செடி. (வைத்தியபரி)

புரப்பு—காப்பு. பு-தொழிற்பெயர்விருதி.

புரம் — 1. இராசதாமி. (சூ. நிக. நு: கூசு.) 2. உடல். (பிங்கல. கூகசு.) 3. ஊர். (சூ. நிக. நு: கூடு.) 4. மருதநிலத்தூர். (சூ. நிக. நு: ச0.)

புரவலன்—1. அரசன். (உ-ம்.) “புண்ணியந் திரண்டயாக்கைப்புரவலன்வந்தா னென்ன” (அரிச்சந். சூழ்வினை. கச.) [புரத்தலில் வல்லவன் என்றபடி.] 2. காப்பேரனுக்கும்பெயர். 3. கொடையாளன். (சூ. நிக. உ: சஅ.)

புரவி—1 குதிரை. (உ-ம்.) “பகடு” பார். 2. வாகனம். (உ-ம்) “பெருங்கலையெனுமிகற் புரவிலீரணை” (பாரத. குருகுல. நுஎ.)

புரவிசயன்—சிவன். (உ-ம்.) “வாள்விசயன் புரவிசயன்றனைநேசக்கிமன்னுதவம புரிந்ததுவும்” (பாரத. புட்பயாத். நு.) [திரிபுரத்தையழித்தவரென்றபடி.]

புரவிமேதம்—அசுவமேதம். (உ-ம்.) “விருப் புறவேள்விதம்முண்மேம்படும் புரவிமேதம்” (திருவிளை. மூர்த்திவி. அ.)

புரவிவட்டம்—வையாளிவீதி. (சூ. நிக. நு: சக.)

புரவு—1. அரசு. (உ-ம்.) “முன்பிறந்தகுரனுக்குப்புரவுநல்கி” (உபதேச. குரா. எக.) 2. கொடை. (சூ. நிக. கூ: கூ.) 3. புரத்தல். உ-தொழிற்பெயர்விருதி. 4. வினாநிலம். (உ-ம்.) “புரவுத்தொடுத்துண்குவையாயினும்” (புறநா. உச0.)

புரள்-புரால். (உ-ம்.) “நெடியதோருடலம் புரள்பட” (திருவிளை. நாக. கள.)

புரளல் - புரளுதல். (உ-ம்.) “பிணை” பார்.

புரளவிடல்—நீங்கவிடுதல். (உ-ம்.) “பொருளாககம்-புல்லார்புரளவிடல்” (வன். எடுநு.)

புரளி—1. கரவடம். 2. பெயர். (1, 2-வழக்.)

புரளுதல் — 1. உருளுதல் 2. கலக்கல். 3. சொற்பிறழ்தல். 4. மாறல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

புராணசாரம் — நெடுநாட்டின் காய்ச்சல். (தைலவ. தைலவ. ச0. உரை.)

புராணம்—1. பழம்பொருள். (உ-ம்.) “பொடியணிபுராணப்புத்தேட்புண்ணியனருளினாலே” (திருவிளை. மெய்க்கா. கள.) ஆகுபெயர். 2. பழமை (சூ. நிக. அ: சநு.) 3. வேதவாக்கியப்பொருள்களை வலியுறுத்திவிரித்து அறிவிப்பதாய், உலகத்தினதேதோற்றமும், ஒடுக்கமும், மதுவந்தரங்களியல்பும், முனிவரரசர் கண்மரபும், இவர்கள்சரித்திரமுங்கூறும் தூல்; அது: பிரமம், பதமம், உடணவம், சைவம், பாகவதம், பவிடியம், நாரதீயம், மாரீச்சுண்டேயம், ஆக்கிநேயம், பிரமகைகர்த்தம்; லிங்கம், வராகம், காந்தம், வாமனம், மச்சம், கூர்மம், காருடம், பிரமாண்டம் எனப்பகினைண்வகைப்படும். (சைவ. வி.) ஆகுபெயர். [இப்புராணங்களைச் சிவபிரானிடநத்திதேசருப, அவரிடஞ் சனந்தமாமுனிவரும், அவரிடம் வியாசமுனிவரும், அவரிடஞ் சுகமுனிவரும், அவரிடம் பற்பலமுனிவருங்கேட்டனர். (அபிதாநசிந்தா.) இவையன்றி உப்புராணம் பகினைட்டுள்ளன.

புராணலக்கணம்—புராணத்துக்குரிய லக்கணம்; அவை: உலகத்தோற்றம், ஒடுக்கம், மதுவந்தரம், முனிவரரசர்மரபு, அவர்கள் சரித்திரங்களென்பன. (கூர்மபு. முகவுரை.)

புராணன்—1. அருகன். (உ-ம்.) “பொருளன்புநித்தன்புராணன்புலவன்” (சிலப். நாடுகாண். களக.) 2. சிவன். (உ-ம்.) “புராணநீதந்தருளாதே” (திருவாச. குழைத்தபத்து. க0.)

புராணி—பட்டை. (தைல. தைலவ. கௌடு.)
புராணிகள்—1. புராணஞ்செய்தோன். 2. புராணந்தேர்ந்தோன். (1, 2-வழக்.)

புராணியை—மரப்பட்டை. (வைத்தியபரி.)
புராநநம்—பழமை. (உ-ம்.) “புகன்றநாமகளைநோக்கிப்புராதநவிலைசொல்வாள்” (ஞாநவ. லீலை. எடு.)

புராந்தகன்—புரதகன், சிவன். (சூ. நிக. க: கூ.)

புராரி—சிவன். (உ-ம்.) “பொன்னவிற்கடுக்கையெய்ந்தபுராரியை” (கூர்மபு. அந்தகா. கூ.)

புரி—1. ஆசை. 2. இராசதாசி. (சூ. நிக. நு. கூ.) 3. உணர். 4. கட்டு. 5. கயிறு. 6. சங்கு. (வைத்தியபரி.) 7. சுருள். 8. செய்தல். 9. தெரி நிலைவினைப்பகுதி. 10. மருதநிலத்தூர். (சூ. நிக. நு. சா.) 11. மிகுதி. (உ-ம்.) "புரிகதிர் பொன் செய்மலை" (சிந்தா. பதுமை. கவு.) 12. முறுக்குதல். (உ-ம்.) "புரிநாண்புடையிற் புறங்கண்ட லல்லா" (கலி. கரு.) 13. வேறுபட்டு. (உ-ம்) "புரிதிரிபறியா" (கலி. கூ.) 14. வைக்கோற் புரி. (உ-ம்.) "எரிசேர்புரிபோலுருவினையே னும்" (திருநாற். சுள.) (1, 3, 4, 5, 6, 8-சூ. நிக. கக: ரகரவெ. அ.)

புரிஞ்—விரும்பி. (பரிபா.)

புரிகை—மதில். (உ-ம்.) "திரைவரைகள் புரிசைமுதற்புறஞ்சூழ்" (பெரியபு. சம்ப ச) புரிசைக்கிழார்—முதுமொழிக்காஞ்சி செய்தவர். (அபிதாநகி.)

புரித்த—விரும்புவத்த. (சிந்தா.)

புரித்தன — 1. அழுத்தின. 2. பூரித்தன. (1, 2-சிந்தா.)

புரிதல்—1. ஆராய்வு. (உ-ம்.) "அறம்புரிந் தனன்செங்கோனட்டத்த" (புறநா. கூரு.) 2. கற்பித்தல். (உ-ம்.) "புரிந்தபுவியார்நிற்கபோ யொளிக்குநிட்டையுடன்" (ஞானவா. ருநவிரண். கூரு.) 3. செய்தல். (உ-ம்.) "சாற்றுதற்கரிய நிமலைதன்னையாராதனைபுரிதல்" (சூத. சிவமா. நு. கூ.) 4. நெறித்தல். (உ-ம்.) "பொட்டிமலி திருதலும்புரிந்துமுரிந்திசைந்தசைந்தமட்டு மலிசுருங்குழலும்" (கோயிற் பு. பதஞ்சலி. கக.) 5. மிகுதல். (சிந்தா.) 6. விரைதல். (புறநா.) 7. விரும்புதல் (உ-ம்.) "நயம்புரிந்துறையுநர்" (புறநா. சசுரு.)

புரிந்த—மிக்க. (பரிபா.)

புரிந்தார்—சிறைத்தீர், தேவின்னர். (சூ. நிக. உ: ருஉ.)

புரிநூல்—முப்புரிநூல். (உ-ம்.) "திகழிடை வெண்கோவணமேன்-மருவரையும்புரிநூலும்" (கோயிற் பு. பதஞ்சலி. கக.)

புரிமணை — பாண்டம்வைக்குமணை, புரியணை. (தைல. பாயிர. கூஉ. முகம்.)

புரிமோகம்—1. சம்புநாவல். 2. விளாத்தி. (1, 2-மலையக.)

புரியட்டகம்—புரியட்டகசரீரம். (சி. சி. உ: ரு0. சிவாக.)

புரியட்டகாயம்—சூக்குமதேகம். (சி. சி. உ: கூக. ஞானப்.)

புரியட்டருபம்—சூக்கும உடம்பு. (உ-ம்.) "சிவஞானசித்தியாரில், பூதநாசரீரம்" என்னு முதற்குறிப்புச்செய்யுளிற்காண்க.

புரியணை—புரிமணை. (உ-ம்.) "பொருந்தாப்-பாத்திரத்தாருசுமக்கும்புரியணைபண்ணுவரே" (தைல. பாயிர. கூஉ.)

புரியம்—கூத்தா. (பி. நிக. சசசரு.)

புரிவு — 1. அன்பு. (சூ. நிக. அ: கூக.) 2. ஆசை. (உ-ம்.) "உணர்வற் புரிவுற்றொளிரீர்வோ னே" (அருணகிரிபு. அருணாசலோதய. அஅ.)

புரிவுற்ற—பின்னுதலுள்ள. (உ-ம்.) "புணர்ந் தவர்முயக்கம்போற்புரிவுற்ற கொடியெயாடு" (கலி. கூஉ.)

புரிடணம்—புரிடம்.

புரிடம் — 1. உழுந்து. (வைத்தியபரி. 2. மலம். (ஆசாரங்கோவை.)

புரிடம்—உளுந்து. (வைத்தியபரி.)

புரு—அதிகம். (உ-ம்.) "புருகூதன்" பார்.

புருகுச்சின்—அறுவகைச் சக்கிரவர்த்திகளி லொருவன். (சூ. நிக. கூஉ: ருரு.)

புருகூதன்—இந்திரன். (உ-ம்.) "புருகூதன் காசலம்புதல்வனருத்தவம்புரிதல்கண்டு" (பாரத. அருச்சுநன்ற. ருசு.) யாகத்தில் அதிகமாக அழைக்கப்படுவன் என்பது பொருளாம். புரு-அதிகம்.

புருடகாரம்—ஆண்மை. (வழக.)

புருடகாலம்—முப்பத்தைந்து வருடகாலம். (மிருக.)

புருடதுக்கம்—புருடசூத்தம் என்னுமொரு மந்திரம். (உ-ம்.) "அவமிப்புருடசூத்தத்தை" (சூத. ஷங்கி. பூ. சஉ: கரு.)

புருடதுக்கம்—இருங்குவேதத்தில் பத்தாம் மண்டலத்தில் தொண்ணூறாந்தியாயுள்ளது.

புருடத்துவம்—ஆண்டன்மை. (வழக.)

புருடத்துவம் — வித்தியாதத்துவமேழி றென்ற; அது: கலைமுதல் ராகமீராகிய ஐந்து தத்துவங்களினாலும் சட்டப்பட்டவனாய் ஆன் மா போத்திருத்துவமுடையனாகு மவதரம். (சி-வி. ஞான. கரு. உரை.) [இந்தப்புருடத்துவ மென்பது தீக்கைசெய்யும்போது கலைமுத லுந்து தத்துவச்சட்டையின் சேர்க்கையாகிய பும்சத்துவமென்னும் மலத்தினின்றும் இவனை நீக்கிச் சோதிக்கும்பொருட்டு இருபத்தைந்தா வது தத்துவமென்று கணக்கிட்டமையால் தத் துவவரிசையிற் படிக்கப்பட்டது. உண்மையா கத்தத்துவமல்ல ஆகையாற் புருடத்துவத்திற் சொல்லிய புவநங்களுக்கு இராகத்தத்துவத்தில் வாசஞ்சொல்லப்பட்டது.]

புருடநட்சத்திரம்—ஆண்டநட்சத்திரம்; அவை: பரணி, கார்த்திகை, உரோகிணி, புரட்டாசம், பூசம், அத்தம், அனுடம், திருவோணம், பூரட் டாதி, உத்திரட்டாதி என்பன. (விநா. பஞ்

சாங்க. கசு. உரை.)

புருடநாள்—இரேவதிநாள். (பிங்கல. உசுரு.)
புருடப்பிரமாணம்—நான்குமுழம் (வழக்.)
புருடம் — 1. தற்புருடமந்திரம். (உ-ம்.)
“உருட்டிப்புருடத்தோமாங்கிதனில் வைக்க”
(சைவச. பொது. கள0.) 2. தற்புருடமுதம்.
(உ-ம்.) “புருடங்கீழ்த்திக்கு” (சைவச. பொது.
சாக்.) 3. புருடப்பிரமாணம், நான்குமுழம்.
4. புண்ணை. (வைத்தியபரி.)

புருடமிரு—தண்ணீர்விட்டான். (வைத்திய
பரிபா.)

புருடமேதம் — மனுடபலியிடுகின்றயாகம்.
(இராமா. பாலகா. மிதிலைக்கா. கஉ0.)

புருடர்—ஆடவர். (சு. நிக. கசு. டசுரவே. கசு.)
புருடராகம்—புட்பராகம். (உ-ம்) “மாத்தி
கழ்புருடராகமவயிரேரியம்வயிரந்தாமம்” (திரு
வினா. மாணிக்கம். சள.)

புருடலக்கணம்—ஆடலரிக்கணம்; அது:
சாமுத்திரிகவிலக்கணத்தொன்று.

புருடவாகநம்—பல்லக்கு, நரவாகனம்.

புருடவாகநன்—குபேரன். (சு. நிக. க: உசு.)

புருடன்—1. ஆண்மகன். (வழக்.) 2. ஆண்மா
தனக்குள்ள இச்சாசத்தியையும், ஞானாசத்தி
யையும், கிரியாசத்தியையும் தனக்கு உடம்பா
கப்பொருந்திக் கண்மத்துக்கு ஈடாக விடயங்
களை யறுதியிட்டுப் புரிக்கத்தக்கதர்க வருகிற
அவதரம். 3. கணவன். 4. சீவான்மா. 5. செவி
யுற்றிருக்குநரம்; இது: தசநாடியினுள்ளது.
(வைத்தியபரி.) (3, 4-வழக்.)

புருடார்த்தம்—புருடர் அடைதற்குரியபொ
ருள்; அவை: அறம்பெருளின்பம்வீடென்னும்
நான்குமாம்.

புருடோத்தமநம்பி—சுவமூர்த்தியைப் பாடிச்
கதிபெற்றவர்; இவர்: பாட்டு ஒன்பதாங்கிரு
முறையிற் சேர்த்திருக்கிறது. (அபிதாநசு.)

புருடோத்தமம்—வாஸரசம். (வைத்தியபரி.)

புருடோத்தமன்—1. சிரேட்டன். (வழக்.)

2. திருமால். (உ-ம்.) “புருடோத்தமன்மணிமார்
பழம்பிரிந்தே” (சேதுபு. சேதும. உசு.)

புருண்டி—மல்விகை. (வைத்தியபரி.)

புருதம்—பொன் (வைத்தியபரி.)

புருபீரு—தண்ணீர்விட்டான். (மலையக.)

புருமோதம்—1. சமட்டொவல். 2. விளத்தி.
(1, 2-வைத்தியபரி.)

புருவம்—நெற்றிப்புருவம். (உ-ம்.) “விற்புரு
வத்திடன்முரிவ்விழியிலக்காவிடம்” (கோயிற்.
பு. பதஞ்சலி. உசு.)

புருவமத்தியம்—இலாடத்தாகம். (திருவினா.
வெள்ளியம். உ.)

புருவை — 1. ஆடு. (சு. நிக. கசு. கசு.) புற
நாஹுற்றிற் பெண்ணாடென்பர். 2. இளமை.
(சு. நிக. அ: உள.)

புருணகத்தி—சிசுவதை. (வி-ணி.)

புருணகம்— } கருப்பத்திலிருக்கின்ற சிசு.

புருணம்— } (வைத்தியபரி.)

புருத்தியர்—வேலைக்காரர். (வி-ணி.)

புருமத்தியம் — புருவநடு. (சி. சி. ச: கஉ.
சிவாக.)

புருரம்—புருவம். (சு. நிக. உ: கள.)

புருரவ — விசுவதேவதைகளு ளா ன்று.
(வி-ணி.)

புருரவன் — அறுவகைச் சக்கிரவர்த்திகளி
லொருவன். (சு. நிக. கஉ: றுரு.) புருரவன்
என்றும் பெயருண்டு.

புருரா—1. அறிவு. (உ-ம்.) “புரையிலாப்பூரி
யர்கள்” (வள். ககக.) 2. இரகசியம். 3. உட்
டுளை. (சு. நிக. அ: கசு.) 4. உயர்ச்சி. 5. உவமை
யுருபு (உ-ம்.) “தேங்குமழ்தளிர் புரைசெய்
மேனி” (பிரமோத். பஞ்சா. உஅ.) 6. குழல்.
7. குழிப்புண். 8. குற்றம். (உ-ம்.) “அருத்தி
யேமுதலாயபுரைதீர்க்கப்பின்மங்கையரை” (கா
சிகாண். இல்லொ. கக.) 9. தெரிநிலைவினைப்
பகுதி. 10. தேவாலயம். (பதிற்று.) 11. பன்ன
சாலை. (இராமா. பாலகா. திருவவதார. சக.)
12. வீடு. (4, 12-சு. நிக. கசு: ரகரவே. உள.)
(2, 7-வழக்.)

புரைக்கேறல்—புரையேறல். (வழக்.)

புரைச்சீசல்: இழைப்பு. வழக்குண்டுபோலும்.

புரைசல்—ச்சரவு. (வழக்.)

புரைசு — புர ச. (வைத்தியபரி.) [இது
போலி.]

புரைசை—புரோசை.

புரைத்தல்—மறைவுவெளிப்படல். (உ-ம்.)
வந்துழிக்காண்க.

புரைதல் — 1. இழைத்தல். 2. ஒப்பிடல்.
(உ-ம்.) “துகிம்புரையும்வாய்” (பாரத. அணி
வகு. க.)

புரைபடல்—வருத்துதல். (பரிபா.)

புரைமை—உயர்ச்சி. (உ-ம்.) “மன்பதை
காக்குநின்புரைமைநோக்காது” (புறநா. உசு0.)

புரைய—ஒருவமையுருபு. (நன்னா. பொது
விய. கசு.)

புரையுநர்—ஒப்பார். (உ-ம்.) “புரையுநரில்
லாப்புலமையோயென” (திருமுரு. உஅ0.)

புரையேறல்— } புரைக்கேறல். (உ-ம்.)

புரையேறுதல்— } “கள்ளாய்மடுத்தப்புரை
யேறி” (கூர்மபு. கடவுள். ச.) [துவாரநெறியா
லுப்புருதலென்றபடி.]

புரையோரி-1. கீழோர். (சூ. நிக. கக: மகரவெ. கடு 2. திருடர். (பிங்கல. அஞ்ச.) 3. மேலோர். (உ-ம்.) "வசையில்தான் றுணைப்புரையோர்கடும் பொடி" (குறிஞ்சி. உரு.)

புரையு-ஒத்து. (பதிற்றுப்.)

புராவது-பொருந்துவது. (பரிபா)

புரோக்கணம்-தெளித்தல். (சைவச. பொது. கூடுரு. உரை.)

புரோக்கித்தல்-புரோக்கணம்பண்ணுதல். (உ-ம்.) "புரிமூலத்தாலேநீர்க்கணம்புரோக்கி" (சைவச. பொது. கூடுரு.)

புரோகீதம்-செல்லப்பட்டது. (சி. சி. அ: உரு சிவாக்.)

புரோகதி-நாய், முன்னடப்பது. (சூ. நிக. கூ: உரு.)

புரோகித்துவம்-வருங்காரியஞ்சொல்லுந் தன்மை (வழக்.)

புரோகிதீ - வருங்காரியஞ்சொல்வோர். (உ-ம்.) "இறைவனைமைச்சார்புரோகிதரோடு" (சேதுபு. அநும. கக.)

புரோகிதன் - அரசர்பஞ்சகுழுவிலுள்ளவன்; அவன்: வருங்காரியஞ்சொல்லுவோனுந் திருத்தியம் பண்ணுவிட்போனுமாகிற பார்ப்பான்.

புரோகை-பொதியையிற்பிறந்தவோர் நதி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புரோசநன் - 1. குபேரனுக்கு வாகனமாயிருக்கும் நரன். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. துரியோதனனுக்கொருமந்திரி. (பரதவா. ரணவத. கௌ.)

புரோசரி-குறுநிலமன்னர். (சூ. நிக. உ: உரு.)

புரோசன்-ஐந்தாம்வகுவின் மகன். (வி-ணி. உரு.)

புரோசு-புரோகிதன். (உ-ம்.) "புரோசுமயக்கி-மல்லலுன்னமொடு" (பதிற்று. எரு.)

புரோகை-புரையினைப் புரோசையென வுங்குறுவர். யானைக்கழுத்திடுகியிறு என்பர். (செந்தா.)

புரோட்சணம்-புரோட்சணம்-நீர்செளிதல். (வழக்.)

புரோட்சிதம்-சுத்தஞ்செய்தல். (வழக்.)

புரோதம்-குதிரைமூக்கு. (உ-ம்.) "அருநிறப்புரோதமும்" (இரகு. யாகப். எ.)

புரோவாதம்-வழிமொழிதற்கு முன்னர்ப் பெறப்பட்டது. (வன். கூஉ. பரி. குறிப்.)

புரோந்தீதம்-புரோந்தீதம்

புரோந்தீதம்-சதாசெழுந்தியுடையசாக நுகத்தினின்றும்பவித்த எட்டாகமங்களி

னென்று; இதற்குக் கிரந்தசங்கியை மூன்றிலக்கம்: உபபேதர கவசாகமமுதல் ஆதோத்திய மீராயுள்ள பதினாறு. (சைவச. பொது. கூரு. உரை.)

புல்-1. அதுடநாள். (சூ. நிக. க: எச.) 2. தருப்பைப்புல். (சைல. பாயிர கக.) 3. தெரிநிலை விளைப்பகுதி. 4. பனை. (மலையக.) 5. புணர்ச்சி. (சூ. நிக. கக. லகரவெ. கௌ.) 6. புல்லரிசி. (உ-ம்.)

"நுண்புல்லடக்கியவெண்பலையிற்தியர்" (பெரும்பா. கூச.) 7. புல்லு. (உ-ம்.) "போக்கரிதிவ்

வழகையெலாம்புல்விடையையுருத்தீரே" (இராமா. சூர்ப்பந. கஉரு.) 8. புலி. (உ-ம்.) "புல்லடு

வெருளிலேகப்புழைக்கைமேல்" (பிர-காண். ச: சௌ.) 9. புறக்காழ். (செல்பதி.) 10. புன்மை. (உ-ம்.) "புல்லானன்" (சிந். மண்மகளி. உகௌ.)

புல்கல்-புல்லுதல்.

புல்துதல்-புல்கல்.

புல்லகண்டம்-சருக்கரை. (வைத்தியபரி.)

புல்லகம்-துதலணி. (உ-ம்.) "தெய்யகம்பார். புல்லமை-அப்பம். (வைத்தியபரி.)

புல்லம்-1. இடவிராசி. (சூ. நிக. க: கூச.) 2. எருது. (சூ. நிக. கூ: கச.)

புல்லர்-கீழ்மக்கள். (சூ. நிக. உ: ருச.)

புல்லல்-1. அமைதல், பொருந்தல். (சூ. நிக. அ: சக.) 2. கூடுதல். (உ-ம்.) "திண்மை" பார் 3. சார்தல், கிட்டல். (சூ. நிக. க: சக.)

4. புணர்்தல். (உ-ம்.) "புல்லியகாலையில" (பிர. காண். பஞ்சாட். உக.) 5. பொருந்தல். (உ-ம்.)

"கண்ணலுஞ்செறிசெந்நெலும்புல்லுமா நிலங் கழிந்து" (திருவிளை. விடையி. க.)

புல்லறிவு-அற்பவறிவு. (வன். புல்லறிவான் மைபார்.)

புல்லன்-1. அற்பன். புல்-அற்பம். 2. பயன் படாதவன். (உ-ம்.) "மல்லிகார்ச்சுனவரையின்

பாங்கர்முன்னு - மெல்லையினின்மேவுபுல்லன்" (சிவரக. கத்தரிப்பூ. உஉ.)

புல்லாங்குழல்-ஒருதுகுழல். (வழக்.)

புல்லாடவன்-புல்லாற்செய்த ஆடவன் வடிவம்; இது: திணைப்புணத்திற் செய்திருப்பது. (உ-ம்.) "புல்லாடவனையறியாதிரையெ

னப்போந்திடுத்து" (தணிக்கை. களவு. சகரு.)

புல்லாநீதி-புலர் (மலையக.)

புல்லாமணக்கு-ஓராமணக்கு. (வழக்.)

புல்லாரி-பகைவர். (பிங்கல. கூசௌ.)

புல்லி-1. புறவிதழ். (சூ. நிக. ச: ருச.) 2. பூவினிதழ். (வைத்தியபரி.)

புல்லிகை-ஒருவகைப்பூண்டு. (உ-ம்.) "ஞா வியன்மென்கா திற்புல்லிகைச்சாமரை" (கவி. கூசு.)

புல்லங்கம் — ஆண்பால். (பி. வி. சக. உரை.)

புல்லிதழ்—பூவின்புறவிதழ். (உ-ம்.) “புல்லிதழ்விதழ்விதழ்” (நாலடி.)

புல்லிது—புன்மைத்து. (உ-ம்.) “புல்லிதுபுல்லிதுபுனத்தைக்காத்திடல்” (கந்தபு.வன்.அ.அ.)

புல்லிபம்—புலிநறளை. (வைத்தியபரி.)

புல்லிய—1. தரூந்தன. (உ-ம்.) “மலையும் புல்லிய” (இராமா. சூர்ப்பந. ௨௪.) 2. பிரிவில்லாத. (பரிபா.)

புல்லியம்—புலிநறளை. (வைத்தியபரி.)

புல்லியர் — கீழ்மக்கள். புல்லார், புல்லியர் இரண்டு மொன்றென்க.

புல்லினத்தார்—ஆட்டிடைவர். (உ-ம்.) “எல்லாவீ. தொன்றுகூறுங்குறும்பிவர், புல்லினத்தார்க்கும்” (கவி. ௧௦௭.)

புல்லு—1. புதல். உகரஞ்சாரியை. (பிங்கல. ௩௮௬௫.) 2. தெரிநிலைவினப்பகுதி.

புல்லுக்குருவி—புற்குருவி, ஓர்விதகுருவி. (வழக்.)

புல்லுக்கேதுக்கி — செதுக்குப் பாரை. (வழக்.)

புல்லுதல் — 1. பொருத்தல். (சூ. நிக. அ: சக. 2. தருவுதல். (உ-ம்.) “எடுத்தனன்மோந்துபுல்லியேந்தினன்” (கிருவிளா. உக்கிரபாண்டியன்நிருவக. ௧௫.) 3. புணர்தல். (வன்.புலவிதனுக்கம். ௬.)

புல்லுநர்—மேவினர். (சூ. நிக. உ: ௫௨.)

புல்லுநவி—மரங்களிலுந் கீரைப்பாத்திகளிலுமுண்டாயிருக்கு மொருவிதபூ. (வழக்.)

புல்லுநியம்—புனை. (வைத்தியபரி.)

புல்லுநர்—புல்லுருவி. (வழக்.)

புல்லுநுபுநு—நியதித்துவத்திருக்குமோருகுத்திரர். (வி-ணி.)

புல்லெனல்—1. ஒளிமழுங்கல். (சூ. நிக. அ: உரு.) 2. பொலிவழிதல். (உ-ம்.) “புல்லெனட்டில்” (சிறுபாணற்று. ௧௩௨.)

புல்லு—வெண்மைகலந்தசிவப்பு. (வழக்.)

புல்லுரது—ஒருபயிர். வழக்குண்டுபோலும்.

புல்லாய்—1. ஒருவகைமான். (உ-ம்.) “புல்லாய் கல்லயுழையேகவரி-சொல்வாய் நாடி ந்பிணையெனப்படுமே” (தொல். பொரு. ௬௧௩.) 2. நிலைமான். (சூ. நிகண். ௩: ௨௨.) 3. மான். (உ-ம்.) “புலிமுலைப்பால்புல்வாய்க்கன்றருத்தியிடும்பசிரோய்தீர” (கிருவிளா. இந்திரன்பழி. ௭௨.)

புல்லிரியன்—ஒரு பாம்பு. (வழக்.)

புலக்தம்—பிணங்குவான். (ஐங்குறு.)

புலகன்—பிரமனது விடாநவாயுவிற் பிறந்த ஓரிருடி. (வி-ணி.)

புலங்கிநீ—த என்னு மட்சரத்தினதிதேவதை. (சி. சி. அ: உக. மறை.)

புலங்கோளி—வீட்டி. (இலக்கணவினா.)

புலந்தல்—1. கல்வியிற்பிணங்கல், புணர்ச்சிக்கிடையையாததுபோலிருத்தல். 2. நெரந்து கூறல். (வாண. உருக. முகம்.) 3. வெறுத்தல். (உ-ம்.) “செலவுகடைக்கட்டிதிராயிற்பலபுலந்து” (பொருந. ௧௭௫.)

புலந்தவிருக்கம்—பெருமரம். (வைத்தியபரி.)

புலத்தியன்—ஓரிருடி; இவர்: பிரமமானசு புத்தர். (அபிதாநகோ.) இவர் மரபினர் இராவணன் முதலோர்.

புலந்து—வெறுத்து. (பத்துப்பா.)

புலப்படல்—புலப்படுதல், விளங்குதல். (உ-ம்.) “மற்றதுகட்புலப்படலால்” (சோயித்பு. பாயிர. ௨௨.)

புலப்படுதீதுதல் — விளங்கப்பண்ணுதல். (வழக்.)

புலப்படுதல்—புலப்படல், வெளிப்படுதல். (ஐங்குறு.)

புலப்பம்—பிதற்றுதல். (வழக்.)

புலப்பாடு—புலப்படுதல். (வழக்.)

புலம்—1. அறிவு. (உ-ம்.) “புலவரையிறந்த புகழ்சாரேன்றல்” (புறநா. உக) 2. இடம். (உ-ம்.) “புலங்கெடவிறுக்கும்வரம்பிறுனை” (புறநா. ௧௬.) 3. ஒலிமுதலும்புலன். (உ-ம்.) “புலம்வென்ற-புன்மையில் காட்சியவர்” (வன். ௧௭௪.) 4. திக்கு. (உ-ம்.) “தென்புலவாழ்நர்க்கு” (புறநா. ௬.) 5. தேயம். (உ-ம்.) “அவுபாசநம்” பார். 6. நுண்மை. (உ-ம்.) “கண்ணெனும்புலங்கொள்வாயுஞ்சிக்கெனவடைத்தேன்” (இராமா. உலாலிய. ௭௪.) 7. மேட்டுநிலம். (வழக்.) 8. வயல். (உ-ம்.) “வித்துமிடல்வேண்டுகொல் லோவ்ருந்தோம்பி-மிச்சின்மிசைவான் புலம்” (வன். அரு.)

புலம்ப—1. தனிப்ப. (உ-ம்.) “வேரம்-பூவுடையலங்குகினைபுலம்பவேர்கீண்டு” (கிருமுரு. ௨௬௮.) 2. வாட. (ஐங்குறு.)

புலம்பல்—1. இரங்கல். (இராமா. சூர்ப்பந. ௧௦௮.) 2. ஒலித்தல். (சூ. நிக. ௧௦: ௪௭.) 3. வருந்தல். (உ-ம்.) “வேழப்போரினம்புலம்பி னுற்போல்” (சுந். காந்த. ௩௧௮.)

புலம்பலர்—வெறார் (சிந்தா.)

புலம்பணி—கெய்தல்லத்தலைவன். (சூ. நிக. ௨: ௭௩.)

புலம்பு — 1. ஒலித்தல். தல்-விருதியின்றி வந்தது. 2. அச்சம். (பிங்கல. ௧௮௫௨.) 3. குற்றம். (சிந்தா.) 4. தனிமை. (உ-ம்.) “புல்லென்ற களம்போலப்புலம்புகொண்டமைவாளோ” (கவி.

டு.) 5. துன்பம். (உ-ம்.) "பூமிசையேற்றினேன் புலம்பறகின்றேன்" (மணிமே. மந்திர. கரு.) 6. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 7. நடுக்கம். (விவாகர. கக-ஆவது.) 8. புலம்பல். அல்-விருதியின்றிவந்தது.

புலம்புதல்-1. அழுதல். (வழக்.) 2. ஒலித்தல். (உ-ம்.) "புலம்புதலெனினும்புலம்பலெனினுமொக்கும்" 3 பிதற்றுதல். (வழக்.) 4 பேசுதல். (தைல. பாயிர. கள.)

புலமகள்—நாமகள். (உ-ம்.) "அண்ணலங்கதிரலமரப்புலமகணகவே" (சிந். இலக். உசுக.)

புலமாக்குல்—அறிவித்தல். (உ-ம்.) "மேல்-நெறியெலாம்புலமாக்கியவெந்தையை" (திருவாச. திருச்சத. கூஉ.)

புலமினுக்கி—விளக்குமாறு. (தைல. பாயிர. கக.)

புலமை—மெய்ஞ்ஞானம். (உ-ம்.) "புரையுநரில்லாப்புலமையோயென" (திருமுரு. உஅ0.) [பலவேறுவகைப்பட்ட நூலுணர்ச்சிகளையெல்லாமொருங்கேகொண்ட பேரறிவுடம்மையென்பர் சாவணப்பெருமானாயர்.]

புலமையர்—புலமையோர், கவிஞர்; இவர்: கவி, கமகன், வாதி, வாக்கியென நால்வகைப்படுவர்.

புலர்காலை—சங்காரகாலம். (உ-ம்.) "புலர்காலமாயமேவிப்பொருந்தும்" (சிவப்பிர. வியாக். பொது. கசு-ஆம் பக்.)

புலரீத்தல்—1. உலர்த்தல். (பெரியபுரா. தடுத்தாட். கசு.) 2 பூசுதல். (சூ. நிக. சு: கரு.)

புலரீத்துதல்—புலர்த்தல்.

புலரீதல்—1. உலர்த்தல், புலருதலெனினுமொக்கும். (திருமுருகா கஅச-ஆம் அடி.) 2. தெளிதல். (உ-ம்.) "புலந்ததுபொழுதுநல்லாணெஞ்சமுன்புலர்ந்ததன்றே" (சிந். பதுமை. உகஉ.) 3. வாடல். (வழக்குண்டுபோலும்.) 4. விடிதல். (உ-ம்.) "2"பார்.

புலர்வு—1. புலர்த்தல். உ-தொழிற்பெயர் விருதி. 2. வாடுகை (வழக்.) 3. விடிவு.

புலரி—விடியல். (உ-ம்.) "புலரிக்காலையெல்லொளி" (பிரமோத்தரகாண்ட. ச: ௪0.)

புலநுதல்—1. காய்தல். (உ-ம்.) "பள்ளியுளீரம்புலநாமையேற்றக்" (ஆசாரக்.) 2. வாடுதல். (வழக்.) 3. விடிதல். (திருவிளை. வரகுண. ௪0.)

புலவ—புலாற்றநாறு. (பதிற்றுப்.)

புலவர்—1. அறிஞர். (உ-ம்.) "புலர்வர்பூததல்யானையொடுபுனைதேர்பண்ணவும்" (புறநா. கஉ.) 2. கம்மாளர். 3. கவிவாணர். 4. குறுநிலமன்னர். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 5. கூத்தர். 6. தேவர். (உ-ம்.) "புனைசடைமுடியினர்புலவ

ரோவென" (இராமா. சடாயுகா. கக.) 7. புதன். (2, 3, 5, 7-சூ. நிக. கக: லகரவெ. க.)

புலவல்—1. புலத்தல். (உ-ம்.) "போரெதிரந்தாற்றாப்புலவன்கூறியென்" (கவி. அக.) 2. புலால்நாற்றம்நாறுதல். (உ-ம்.) "உறலுறுகுறுதிச்செருக்களம்புலவ" (பதிற்றுப் பத்து. அசு: க.)

புலவன்—1. அருகன். (உ-ம்.) "பொருளன் புனிதன்புராணன்புலவன்" (சிலப். நாடிகாண். களக.) 2. அறிஞன். புலம்-அறிவு. 3. கம்மாளன். (உ-ம்.) "புலவனதுளங்கொடு" (கந்தபு. தெய்வ. உரு.) 4. கவிவாணன். 5. கூத்தன். 6. தேவன். 7. தேவேந்திரன். (சூ. நிக. க: கக.) 8. பாடுவோன். 9. புதன். 10. (சூ. நிக. க: உச.) எனையவற்றிற்குதாரணம் புலவர் என்பதிற்காண்க. ஒருமைப்பன்மைவிருதியின் பேதமின்றிப் பொருளின்பேதமில்லை.

புலவா—பூவா. (மலைபக.)

புலவி—1. ஊடலின்முதிர்வு. (உ-ம்.) "கலவித்தாகவுழிக்கட்புனல்குளிக்குநல்லார் - புலவிதீர்ச்செவ்வீரோக்கிப்புணர்முலைப்போகந்துய்த்து" (திருவிளை. நகர. க0ரு.) 2. கூடியுங்கூட்டமின்மை. (சூ. நிக. க: கஅ.) 3. வெறுத்தல். (ஐங்குறு.)

புலவிநீட்டம்—துணி. (சூ. நிக. க: கள.)

புலவு—1. ஊன். (உ-ம்.) "புலவுவாய்ப்புவிமுதல்யாவையும்" (அரிச்ச. வேட்டஞ். க.) 2. குருதி. (உ-ம்.) "கூந்தல்புலவுத்தோய" (சிந்தா. நாமக. உசுச.) [ஆகுபெயர்.] 3. நரகம். (பிங்கல. ச0ரு.) 4. புலால்மணம். (உ-ம்.) "புலவுமணம்பூங்காண்" (பட்டின. கசு.) 5. முடைநாற்றம். (சூ. நிக. க: சசு.)

புலவுதல்—வெறுத்தல். (உ-ம்.) "புலவுதிமாதோரீயே" (புறநா. உகக.)

புலவுதி—வெறுத்தி. (புறநா.)

புலன்—1. அறிவு. (உ-ம்.) "எப்புலனுமோர்ந்தவன்" (திருவிளை. விருத்தகு. க0.) 2. இந்திரியம். (ஞானமி.) இந்திரியவுணர்ச்சியுமாம். 3. கருத்து. (வழக்.) 4. கழனி. (திருநாற்.) 5. பஞ்சப்புலன். (உ-ம்.) "கரணம்" பார். 6. பாட்டு. (உ-ம்.) "காமனுங்கனியவைத்தபுலன்கரைகண்டு" (சிந். நாமக. கசுக.) [ஆகுபெயர்.] 7. வனப்பெட்டிஒன்று. 8 விடயம். (உ-ம்.) "மரணமனைத்தும்புலனிலைகாண" (கோயிற்பு. நடராச. உஉ.)

புலனி—ஞண்டு. (சுவத்தியபரி.)

புலனெறிவழக்கம்—புலனெறிவழக்கு. (உ-ம்.) "பாடல்சான்றபுலனெறிவழக்கம்" (தொல். நிக.)

புலனேறிவழங்கு—புலவராமற் று வழக்கம்.
(தொல. பொரு. ந: உரை.)

புலனெடுக்கல்—விடயங்களின்வழிமறசைப்
போகவொட்டாமற் றிருப்பதல். (உ-ம்.) “சக
மரக்கம்புலனெடுக்கி” (சி. சி. அ: உக.)

புலாகம்—சோற்றத்திரினை. (உ-ம்.) வந்
துழிக்காண்க.

புலாகி—மரம். (வைத்தியபரி.)

புலால்—1. ஊன்முதலியன. (உ-ம்.)
“புலாண்மறுத்தல்” 2. வெடி. (உ-ம்.) “புலால்
கழுநீராட்டி” (கோயிற்பு. பாயிர. ஏ.)

புலால்கட்டி—கடலின் மீன்முதலியவற்
றைத்தடிப்போன். ஒரு குழைக்குறி.

புலானி—இரத்தம். (சூ. நிக. ந: சரு.)

புல—1. ஒருமிகும். 2. சிங்கவிராசி. 3.
தொடரி. (வைத்தியபரி.) 4. நால்வகைச்சாந்தி
னென்று. 5. வேங்கைப்பட்டை. (தைல. தை
லவ. எசு.) (1, 2, 4-பிங்கல. ந: அசு. ந.)

புலிக்கான்முறி—வியாக்கிரபாதமுநிவர்.
(கோயிற்பு. பதஞ்சலி. எள.)

புலிக்கொடியோன்—சோழன். (பிங்கல.
எசு.)

புலிங்கம்—1. ஊர்க்குருவி. (வைத்தியபரி.)
2. தீப்பொறி. (உ-ம்.) “மயிர்ப்புறந்தொறும்
புலிங்கம்வந்தடைந்தன்” (சந்தபு. சூரன்
றண்ட. ஏ.)

புலித்தேக்கி—புலித்தொடக்கி.

புலித்தொடக்கி—1. இண்டு. (பிங்கல.
உஅஅஎ.) 2. கற்றாழை. 3. தொடரி. இதனை
புலித்தொடக்கிஎன்றுக்கூறவர். (1, 2-மலையக.)

புலித்தொலுடையோன்—சிவன். திவாகர
முதலாகவது.

புலிந்தம்—தேயமைப்பத்தாறினென்று;
அது: மிலேச்சதேசம். (பொருட்டொகை
நிகண்டிலறிக.)

புலிந்தன்—மிலேச்சன். (உ-ம்.) வந்துழிக்
காண்க.

புலிநகக்கொன்றை—ஒருகொன்றை. இதற்
குப் பகன்றையென்னும் பெயருண்டு. (தனி
யூர்ப்புராணம், பாயிரம், விநாயகவணக்கச்செய்
புளிலறிக.) (மணிமேகலை.)

புலிநடலை—ஆனைத்தடிப்பு. (வைத்தியபரி.)

புலிப்பாணி—போகரிஷியின்மானுக்கராகிய
சித்தர்; இவர்: புலியை வசப்படுத்தினமையாலு
கீரைத்திரட்டிக்கையிற்கொண்டமையாலு மிப்
பெயர்பெற்றனர். (வைத்தியஞ்சாலமிலாவகளில்
வல்லவர். அபிதாச.)

புலிப்பொறிப்போர்வை—புலியினதுவலி
யையுடையகவசம். (உ-ம்.) “புலிப்பொறிப்

போர்வைக்கி” (சிந். நாமக. உருஎ.)

புலிபம்—பொன்னாவிரை. (மலையக.)

புலிழகச்சிலந்தி—ஒரு வட்டசெந்து. (வழக்
குண்டுபோலும்.)

புலிழகப்பூச்சி—ஒருபூச்சி; அது: புலிமுகச்
சிலந்தியென்பர்.

புலிழி—வியாக்கிரபாதமுநிவர். (உ-ம்.)
“தெரிவுறநீடும்புலிமுறியோனும்” (கோயிற்பு.
நடரா. நரு.)

புலியுகி—புலித்தொடக்கி. (மலையக.)

புலியுறம்—ஒரு பறை. புலியுறமுவதுபோ
லொலித்தலாவிப்பெயர் பெற்றது.

புலியூரி—சிதம்பரம். (உ-ம்.) “மருவுதல்” பார்.

புலிச்சகம்—திருப்புலிச்சகம். (உ-ம்.)
“அருண்மேவும்புலிச்சகமும்—பற்றும்பெருமா
னையும்” (கோயிற்பு. வியா. உஉ.)

புலு—பத்து. (உ-ம்) வந்துழிக்காண்க.

புலுட்டிதல்—கருக்குதல். (உ-ம்.) “வழக்
குண்டுபோலும்.

புலுட்டை—

புலுண்டல்—

புலுண்டேல்—

புலுதம்—1. அளபெடை. (யாப். காரி.
உறுப்பிய. உ. உரை.) 2. ஒற்றெழுத்து. (சூ.
நிக. கரு. நக.) 3. காலதசப்பிரமாணத்தொன்று;
அஃது: இலகு மூன்றுகொண்டது.

புலு—1. அசுத்தம். (மணிமே.) 2. ஊன்.
(பிங்கல. கஎரு.) 3. பறையன். (உ-ம்.) “நல
மென்றுபுலுமலமருந்துருகரமாய் வருவன்
(சிவரக. பசாசுமோசக. கக.) 4. புன்மை, தாழ்வு.
(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 5. பொய். (உ-ம்.)
“கள்ளங்கொலைகட்புலுகாமென்றைந்துமற்
ருர்க்கு” (அரிச்ச. நரட். சு.)

புலுச்சி—1. எவட்சாரம். (வைத்தியபரி.)
2. புலப்பெண். (உ-ம்.) “கண்ணில்லாளொரு
புலுச்சி” (பிரமோ. காண். ந: ந.)

புலுச்சேரி—பறைச்சேரி. (உ-ம்.) “அவ்
வாறுசெறிமனைகள்புலுச்சேரிசுகொடாகும்”
(சிவரக. பசாசுமோசக. உஉ.)

புலுஒரி—1. சண்டாளர். (சூ. நிக. உ: நசு.)
2. பறையர். (வழக்.)

புலுத்தனம்—1. கொலைக்குணம். 2. புன்
குணம். (1, 2-வழக்.)

புலுத்தி—புலுமகன். (உ-ம்.) “முருகுமெய்ப்
பட்டபுலுத்திபோல” (புறநா. உருக.)

புலுத்தொழில்—1. கொலைத்தொழில். 2.
புன்றொழில். (1, 2-வழக்.)

புலுப்பாடி—புலுச்சேரி (பெரியபு. திரு
நாளைப். சு.)

புலையகன்—புலையன். (வழக்.)
 புலையகன்—புலையன். (வழக்.)
 புலையகன்—புலையன். (வழக்.)
 “புறங்கடையின்ருன் செய்தபுலையன்” (திருவிளை. அங்கம். கூ.)

புலையர்—1. கீழ்மக்கள். (வழக்.) 2. சண்டாளர். (உ-ம்.) “பிணங்கள்சுடுக்கும்புலையர்” (அரிச்ச. மயாந. கூரு.)

புலையன்—1. கீழ்மகன். (வழக்.) 2. சண்டாளன், இவன்; பார்ப்பனத்திவயிற்றிற்குச்சுத்திரனுக்குப்பிறந்தபிள்ளை. (உ-ம்.) “அந்தணர்கந்நிதேவையேனை தலுவனவன்போது வந்தவன்புலையன்” (அருணகிரிபு. வலம்பு. ககக.)

புலோமசித்து—இந்திரன். புலோமன் என்னும் அசுரனைச் செய்தவன்.

புலோமகை—இந்திரானன்; இவன் புலோமன்குமாரி. (உ-ம்.) “பொன்னவிரத்திலேமுலைசுமந்தொல்கும்புலோமகை” (கூர்மபு. பிரகிருதி. சு.)

புலோமன்—1. இந்திராணியின்றந்தை. (உ-ம்.) “புலோமன்” பார். 2. ஒரு தாநவன்; இவன்: இந்திரனாகொல்லப்பட்டவன்.

புலோமை—1. ஒரு அசுரன். 2. கசாபன் மனைவி. (அபிதாநகர்.)

புலநகம்—புலநத்திற்பிறந்தது. (சி-வ. ஞாந. அ: உரை.)

புலநம்—1. உலகின்பொது. (உ-ம்.) “புலநமலிபோகங்கள் பொருந்தமருந்தவம்புரிந்தால்” (கோயிற். வியாச். சு.) [பிருதுவிதத் தவத்தில் தூற்றெட்டு, அப்புதத்துவத்தில் எட்டி, தேயுதத்துவத்தில் எட்டி, வாயுதத்துவத்தில் எட்டி, ஆகாயத்தவத்தில் எட்டி, தன்மாத்நிரையில் நான்கு, சன்மேந்திரத்தில் ஒன்று, காதேந்திரியத்தில் ஒன்று, மதத்தில் ஒன்று, அகத்தாரத்தில் ஒன்று, புத்தியில் எட்டி, ப்ரகிருதியில் எட்டு, புருடனில் ஆறு, இராதத்தில் ஆறு, நியதிமுதலியதத்துவத்தில் எட்டி, மாயையில் எட்டு, சுத்தவியத்தையில் ஒன்பது, சகவரத்தில் எட்டு, சாதாக்கியத்தில் ஒன்று, சத்தியில் ஐந்து, சிவத்தில் பத்து ஆகப்புவநங்கள் இரு தூற்றிருபத்துநான்கென்ப. (சி. சி. அ: ஏ, அ, கூஉரை.) 2. நீர். (தைவ. தைலவ. கூஉரை.) 3. பூமி. (1, 3-பிங்கல. கூஉரை.)

புலநாத்துவா—ஆறத்துவாச்சளிலொன்று. (சி. பி. கை. கூ.)

புலநி-பூமி. (உ-ம்.) “புலநிமாந்நருக்கின்னருள்சுரந்திடம்பொறையால்” (பிர-காண். கருதி.)

புவதை—ஒரு சத்தி, பார்வதி. (காஞ்சிப்பு. நகரப். கூரு.)

புவர்லோகம்—புவலோகம் (வழக்.)
 புவலோகம்—சந்திரகுபியர் கதவியோவசின்தும்பதம். (உ-ம்.) “புவலோகம்” போய்ப்புண்ணியருக்கெண்ணிழந்தபொதுமும்” (திருவிளை. மலயத்துவச. உஅ.)

புவன்—சுவன். (உ-ம்.) “பிரகாண்பார். [கானேயுண்டானவன் என்றபடி.]

புவி—1. தேர். (உ-ம்.) “காதத்தவோடுந் தீயோன்குதுமென்புவிக்கணுந்ருன்” (கந்தப. குரபன். வதை. உகச.) 2. பிருதிவிதத்துவம். (வை. கி. கூ.) 3. பூமி. (உ-ம்.) “பிழைபுறமுடையையமுன்போனிலைபெறந்நவிற்துந்நபி” (கூர்மபு. அந்தகா. சு.)

புவிந்நுக்கம்—பெருவானை. (வைத்தியபரிபா.)

புவிபீடு—தண்ணீர்விட்டான். (வைத்தியபரி.)

புவிபாடம்—இரசகார்ப்புரம். (வைத்தியபரி.)

புழை—மலைவெருகு. (உ-ம்.) “அழைப்பை” டலமரும்புகழமல்சாரல்” (மலைபடு. உகக.)

புழப்பு—பொன்னுவிரை. (வைத்தியபரி.)

புழல்—1. உட்பொய். (உ-ம்.) “புழிபுத்த புழந்தாளாம்பி” (சிறுபாண. ககக.) 2. சகதாரை (புத்தூண்டிமேலும்.) 3. தூண்டி. (உ-ம்.) “புழந்தாரைபுத்தூண்டியுருட்டி” (புறநா. கருஉ.) 4. தூண்டியுடல்பொருள். (கு. கக. உகக.) 5. பின். (பிங்கல. உகக.)

புழை—1. பூமி. (உ-ம்.) “புழைமலம்புழை கெளரியக்கலத்தபுண்ணம்” (பிரகாண். கூஉ.) 2. தெரிநிலைப்பகுதி.

புழைகம்—1. உட்பொய். 2. மலாருமை. (1, 2-உகக.)

புழைகல்—1. ஆரன். (உ-ம்.) “மகம்பொன் வண்ணப்புகலாந்நிந்தகோறு” (திருவிளை. நாட். கூஉ.) [தொழிபுதபெயர்.] 2. அவிச்சு. (வழக்.) 3. கோறு. (உ-ம்.) “தூய்யுடல் புழை” (கந்தப. யார். உகக.) உரையுள்ளார். கந்தாமலையில். 1. முடிவார்ப்புண்டம். (உ-ம்.) “பொழை” பார்.

புழைகு—1. தூண்டி. 2. இறைகு. (உ-ம்.) “யாழைப்புகலாந்நிந்தகோறு” (திருவிளை. நாட். கூஉ.) [தொழிபுதபெயர்.] 2. அவிச்சு. (வழக்.) 3. கோறு. (உ-ம்.) “தூய்யுடல் புழை” (கந்தப. யார். உகக.) உரையுள்ளார். கந்தாமலையில். 1. முடிவார்ப்புண்டம். (உ-ம்.) “பொழை” பார்.

புழைக்குதல்—புழைகுத்தல். (வழக்.)
 புழைக்குதல்—கொண்டலாத்தி, ஒருகுருள். (வழக்.)

புழைக்குதல்—புழைகுத்தல். (வழக்.)

புழைக்குதல்—அவிச்சு. (வழக்.)

புழைக்கை—1. அடிமை. (வழக்.) 2. புழுக்கு தல். (ஐ-தொழிற்பெயர்விருதி.

புழைக்கைச்சி—அடிமைப்பெண். (வழக்.)

புழைக்கையன்—அடிமை. (வழக்.)

புழைக்கொத்தி—புழுக்குத்தி.

புழைக்கொல்லி—ஆடுதின்னப்பாளை. (வைத்தியபரி.)

புழுது—1. அம்புக்குப்பி. (பிங்கல. கருசுஉ.) 2. காவிப்புழுது. (உ-ம்) “ஒவில்கருப்பூரங்குந் குமம்புழுகுசந்தநக்காப்புடனேசரத்தி” (சிவரக. 134சுநிமசந. நக.)

புழுதுகம்பா—ஒரு கெல். (புழத்.)

புழுதுப்பூனை—காவிப்பிள்ளை. (தனியூர்ப் புராணம் பாயிரத்திலுநிக.)

புழுங்கல்—1. உட்டணமாதல். 2. சினக் குறிப்பு. (உ-ம்.) “புற்று”பார். 3. புழுக்கின தானியம். (1, 3-வழக்.)

புழுங்கலரிசி—அவித்தநெல்லரிசி. (வழக்.)

புழுங்குதல்—1. அவித்தல். 2. உட்டணித் தல். 3. புழுங்கல். சினக் குறிப்பு. (பிங்கல. கருசுஅ.) 4. பொய்யவில்கச்செய்தல். 5. பொரு

மைப்படல். 6. மங்கொத்தித்தல். (உ-ம்.) “வெங் ணைவிடுத்துநின்றெதிர்புழுங்கினான்” (கார்ம பு. தக்க. வமி. 109.) 7. வருத்தல். (இராமா. சரணவதை. உ.) (1, 2, 4, 5-வழக்.)

புழுந்தல்—1. புழுத்துப்போதல். 2. புழு வண்டாதல். (1, 2-வழக்.)

புழுதி—பராகம், துகள். (கு. நிக. சு: உ0.)

புழுப்பகம்—மூக்கிரட்டை. (வைத்தியபரி.)

புழுப்பகை—வாய்விளங்கம். (தைல. தைலசு. சுசு.)

புழுப்பு-புழுத்தல். பு-தொழிற்பெயர்விருதி.

புழுமேய்ச்சல்—

புழுமேய்தல்—

புழுமேட்டு—

புழுமேட்டுதல்—

புழை—1. உட்டிளை. (உ-ம்.) “புழைக்கை”

(பிங்கல. உஉஅசு.) 2. ஏவறை. (சிலப்.) 3.

துவாரம். (உ-ம்.) “புண்ணிலாம்பெரும்புழை

யிற்குணனுழைந்தாலென” (இராமா. கையடை. கசு.) சிறியவழி. என்பர் மணிமேகலையில். 4.

வயலிற்கடைமடை. (உ-ம்.) “மழைக்குரலென

மயிலகவவார்செனெற, புழைக்கடைப்புனல

லைத்தொழுகும்பொற்பிற்தே” (சிந்த. கருசு. 109.)

புழைக்கடை—வயலிற்கடைமடை. (சிந்தா.)

புழைக்கை—1. துதிக்கை. (உ-ம்.) “யாளி

கரிபுழைக்கைமுகந்தொன்றற்கொன் றாட்டி

பூட்டி” (திருவிளை. இந்திரன்பழி. எஉ.) 2.

யாளை. (உ-ம்.) “புல்”பார். 3. யாழையாளி.

(ஆ. நி. நக.)

புள்—1. அவிட்டநான். (உ-ம்.) “புகருடை

வாரத்துப்புப்பிளைபுகருமேராகினியும்” (விதாந.

குணை. சு.) 2. கணந்துப்புள், ஒரு பறவை.

(சிலப்.) 3. பறவைப்பொது. (உ-ம்.) “புள்ளலம்

பிடி” (அரிச்ச. நாட்டு. உக.) 4. மதுபானம்.

(பரிபா.) 5. வண்டு. (உ-ம்.) “புள்ளார்மலர்பொ

ழிக்குழ்தணிசேசன்” (தனிப்பா. 2-ஆம் பாக.

சசக.) 6. வளை. (உ-ம்.) “புட்கைபோகியபுன்

றலைமகாரோடு” (மலைபடு. உருக.) 7. வரஸ்வ

நுகூர்த்தம். (உ-ம்.) “அரண்பாம்பதுடமகம்

புட்புளலாடி” (விதாந. குணை. எக.)

புள்ளடி—1. உரதனக்குற்றமைந்தனுவொ

ன்று. (உ-ம்.) “கீற்று”பார். [பறவையின்பாத

வடிவுபோலிருப்பதென்பது காகபாதமென்பது

மிது.] 2. உரைகல். 3. ஒரு பூதி. 4. புள்ளின்

பாதம். (2, 3, 4-வழக்.)

புள்ளம்—1. அரிவான். (உ-ம்.) “புள்ளங்கள்

குற்சங்கிற்றிட்டுவார்” (அரிச்ச. நாட். சுரு.)

2. கொடுவான். (பிங்கல. கருசுஅ.)

புள்ளரசு—கருடன். (உ-ம்.) “கடவுளவிர்

சலுடமேற்கட்செவியஞ்சாதே - படர் சிறைய

புள்ளரசைப்பார்த்து” (நன்னெறி. சு.)

புள்ளி—1. அரதனக்குற்றமைந்தனுவொ

ருகிய, விந்து. (உ-ம்.) “தராசம்”பார். 2. ஆய்

தம். (யாப். காரிகை. உறுப்பி. க. உரை.) 3.

இலக்கப்புள்ளி. 4. ஒற்றெழுத்து. (உ-ம்.)

“புள்ளியீற்றின்முன்”என்னுந் தொல்காப்பியச்

சூத்திரத்திலுநிக. 5. ஒற்றெழுத்து மேலிடம்

புள்ளி. (உ-ம்.) “புள்ளிவிட்டவ்வோடு”என்னுந்

சூத்திரத்திலுநிக. 6. நண்டு. 7. பல்லி. 8. மதிப்பு,

அல்லது உயர்ச்சி. அடையாளமுமாம். (6, 7

வைத்தியபரி.) (3, 8-வழக்.)

புள்ளிக்கணக்கிது—மதிப்பிடங்கணக்கு. (வ்யு

புள்ளிக்காரன்—பணக்காரன். (வழக்.)

புள்ளிநீர்—சச்சிலம். (உ-ம்.) “புள்ளிநீர்

வீழ்த்தது” (சிந்த. முத்தியி. அசு.)

புள்ளிமான்—ஒருமான். (வழக்.)

புள்ளியம்—சிறுகுறிஞ்சா. (வைத்தியபரி.)

புள்ளி—சந்தனம். (வைத்தியபரி.)

புள்ளிவண்டு—கழுதைவண்டு. (வழக்குண்டு

போலும்.)

புள்ளு—சிறுபுள்ளடி. (வைத்தியபரி.)

புள்ளுவம்—வஞ்சகம். (கு. நிக. அ. சு.அ)

புள்ளுவமகன்—வேடன். (சிந்தா.)

புள்ளுவர்—1. கீழோர். (பிங்கல. அளஉ.

2. பாலநிலைமக்கள். (கு. நிக. உ: சுஎ.) 3.

வஞ்சகர். (உ-ம்.) “பொன்னேய்நெய்யொடுபா

லமுதுண்டொருபுள்ளுவன்” (நாலாயி. பெரி

யாழ். கூ-ஆம் பத்-தன்னேர். க.) 4. வேடர்.
“புள்ளுவர்கையினுமாயும்புள்ளுள்” (சிங்.
முத்தி. அ.அ.)

புளகப்பால் — சிறுவாலுளுவை. (வைத்
தியபரி.)

புளகம்—1. அரிதாரம். (வைத்தியபரி.) 2.
கண்ணாடி. (உ-ம்.) “செம்பொற்புளகத்தினாளு
யிறுசெற்றகோயில்” (சிங். கநக. நகக.) 3.
சோறு. (பிங்கல. ந.அ.சுள.) 4. மயிர்சிலித்தல்.
(உ-ம்.) “நீர்சொரியாநிற்பக்கண்புளகம் - களங்
கந்தர” (மருதி. 100.)

புளகித்தல்—

புளகிதம்— } மயிர்சிலிப்பு. (வழக்.)

புளகிப்பு—

புளகு—புளகம். (உ-ம்.) “மயிர்புளகரும்ப”
(சிவரக. வரலா. சு.)

புளப்பாகல்—சிறுவாலுளுவை. (மலைப.)

புளி—1. அறுசுவையினென்று. (நன்னூ.
உயிர்த்து. உரு.) 2. புள்ளி. (உ-ம்.) “தயிர்ப்புளி
மொய்த்ததோணலார்முழுதுமீண்டினர்” (சிங்.
கோவிந். கரு.) [விசாரம்.] 3. புளியமரம். (உ-ம்.)
“மேனிகுந்தரிபரிக்கந்திபுளி” (புதல. எதலவ.
எங்.) 4. தெரிநிலைவினப்பகுதி.

புளிக்கறி—புளிங்கறி. (நன்னூ. உயிர்த்து.
உரு.)

புளிக்கீரை—ஒரு கீரை. (வழக்.)

புளிக்காய்மரம்—ஒருமரம், புளிச்சற்காய்
மரம். (வழக்குண்டுபோலும்.)

புளிக்கை—ஒரு செடி. (வழக்.)

புளிக்சேறு — புளியோதகம். (நன்னூ.
உயிர்த்து. உரு. உரை.)

புளிஞர்—வேடர். (சூ. நிக. உ. சு.அ.)

புளித்தல்—புளிப்பு. (வழக்.)

புளிதம்—தசை. (சூ. நிக. ந. சு.அ.)

புளிந்தயிர்—புளித்தயிர். (வழக்.)

புளிந்தன்—வைசியப்பெண்ணைக் கரவினா
லே மன்னன்குடிப்பெற்றபிள்ளை, வேடன்.
(உ-ம்.) “நாயக்கந்தியைக்கரவின்மன்னன் -
புளாருந்தவர் துதித்தபிள்ளைபுளிந்த னென்று
புகட்கும்பேரான்” (குத. சிவலா. கஉ: சு.அ.)

புளிநடலை—புளிநறலை. (மலையக.)

புளிநம் — மணற்குன்று, மணற்நிட்டை.
(உ-ம்.) “இரத்ததிரள்புளிநம்” (இராமா. கர. கச.)

புளிநர்—வேடர். (உ-ம்.) “புடைகுழந்தைர்
-ளிரே” (திருவிளை. மாபாதக. கங்.)

புளிநறலை—புளிமதுரை. (வைத்தியபரி.)

புளிப்பு — புளிக்கை, ஒருசுவை. (உ-ம்.)

புள்ளு-சுவைப்புளிமுன்”என்னுஞ்சுத்திரத்
திரவுரையிலறிக.

புளிமதுரை—புளிநறலை. (மலையக.)

புளிமா—1. ஒருமாமரம்; இதன்காய் இருப்
பைக்காய்போற் சிறியதாயிருக்கும். 2. நிறை
நேரய்வருஞ்சீர்க்குவாய்பாடி. (உ-ம்.) “தேமா
புளிமாகருவிளங்குவிளம்” (யாப். காரிகை.
உறு. ச.)

புளிமாங்கனி — நிறைநேர்நிறையய்வருஞ்
சீர்க்கு வாய்பாடி. (யாப்காரி. உறுப். ச.)

புளிமாங்காய் — நிறைநேர் நேரய்வருஞ்
சீர்க்கு வாய்பாடி (யாப். காரி. உறுப். ச.)

புளிமாநீர்—ஒரு மாதலை. (வழக்.)

புளிமாநீதண்ணிழல் — நிறைநேர் நேர்நிறை
யய்வருஞ்சீர்க்கு வாய்பாடி. (யாப். காரி.
உறுப். து.)

புளிமாநீதண்ணிழல் — நிறைநேர் நேர்நேரய்
வருஞ்சீர்க்கு வாய்பாடி. (யாப். காரி. உறுப். து.)

புளிமாநீறுநீழல் — நிறைநேர் நிறைநிறை
யய்வருஞ்சீர்க்கு வாய்பாடி. (யாப். காரி.
உறுப். து.)

புளிமாநீறுநீழல் — நிறைநேர் நிறைநேரய்
வருஞ்சீர்க்கு வாய்பாடி. (யாப். காரி. உறுப். து.)

புளிமீன்—ஒருமீன். (வழக்குண்டுபோலும்.)

புளியம்—சுறுகுறிஞ்சா. (வைத்தியபரி.)

புளியம்பாசி—ஒருநீர்ப் பூண்டு. (வைத்திய
பரிபா.)

புளியறுணை—ஒரு பூண்டு. (வைத்தியபரி.)

புளியாமணக்கை—ஒருபூண்டு. (வழக்குண்டு
போலும்.)

புளியாரை—ஒருகீரை. (உ-ம்.) “துரோணம்”
பார். (சைல. தைலவ. து.)

புளியோதகம்—புளிஞ்சோறு; இது: நிவே
தநச்சாதவகையினென்று. (வழக்.)

புளுகன்—பொய்யன். (வழக்.)

புளுகு—1. தெரிநிலைவினப்பகுதி. 2. பொய்.
(வழக்.)

புளுகுதல்—பொய்சொல்லுதல். (வழக்.)

புற்கசர் — ஒரு இழிந்தகசாதியர். (கூர்மபு.
பொதுவிதியுரை. கங்.) நிஷாதனுக்குச் சூத்தி
ரப்பெண்ணிடம் பிறந்தவர்; இவருக்குவளை கல்
லியெலி முதலியனப்பிடித்தல் தொழில். (அபி
தாநசி.)

புற்கம்—1. குறை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்ச.
2. புல்லரிவு. (உ-ம்.) “தற்பக்கழிமடமக்குமட
மக்குப்-புற்கத்தீர்ந்திவவுலகிற்கோ ளுணரும்”
(நா-ந. உள.)

புற்கலம்—உடல். (உ-ம்.) “பூதமுதற்சாத
நத்தாம்புற்கலத்தின்” (சிலப். அரங்கே. உச.
உரை.)

புங்கலன் — 1. உயிர். (கு. நிக. உ: ௧௦௫.)
2. பூசாபிரயங்காரம். (உ-ம்.) "ஆபிமனம்"பார்.
(கூர்வு. பிரகிருதி. அ.)

புந்த—1. சுயிலிதம். (கு. நிக. ௧௧: ௧௧௪
வெ. கூ.) 2. குறை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புந்தரு—ஒருவகைப்பட்டி. (வழக்.)

புங்கேனல் 1. அந்திப்பொழுதின் குணம்
என்பர். 2. புதர்நிறக்குறிப்பு. (கு. நிக. ௧௧: ௧௧௪
வெ. கூ.)

புங்கை — மிகக்நீரால் டப்பட்ட உணவு.
(உ-ம்.) "நெடுநீர்ப்புங்கை நீத்தனம் வரற்கே"
(புறநா. ௬௬.) இது கூழ் என்பர்.

புங்கோடி—சுரைச்செடி. (மலையக.)

புங்கோரை—ஒரு புல். இதனைப் புல்லாங்
கோரையென்றுக்கூறுவர்.

பும்பதி—1. பனை. (மலையக.) 2. வாழைக்
கிழங்கு. (உ-ம்.) "இஞ்சு"பார். (வை. வைதலவ.
சுஅ.)

பும்பாய—புல்லிதஞ்செய்தபாய். சாப்பை
என்பர் நிச்சண்டில். (வழக்.)

பும்பிடி—காசையென்னுமொருவகைப்புல்.
(பிச்சல். உககக.)

பும்பு—முல்லை. (மலையக.)

பும்புதர்—நீர்த்துழி. (உ-ம், "பரவை"பார்.
(சிறுநாற். கூ.)

புப்போதி—பூவரசு. (மலையக.)

புற்றா—புற்று. (ஐக்குறு.)

புற்றஞ்சோறு—புற்றம்பழஞ்சோறு.

புற்றாபுறஞ்சோறு—சுறையார்க்கு மி.
(வைத்தியபரி.)

புற்றா—1. அது. 2. பனை. (மலையக.)

புற்றாப்பு—சுறையா. (வைத்தியபரி.)

புற்றா—1. பன்னாப்பு. (வழக்.) 2. வன்
பா. (உ-ம்.) "புற்றாட்டுகொண்டபுராதனை"
(புறநா. ௧௧: ௧௧௫.)

புற்றுக்குதைச்சி—புற்றுக்குதை. (வைத்
தியபரி.)

புறக்கணத்தல்—வெறுப்புற்றுநோக்கல்,
புறக்கணிப்பு—அசட்டையாய் வேறு
புறத்தியருத்தல். (வழக்.) திரியப்பார்த்தலென்
பா. நீதாயணியில்.

புறக்கரணம்—புறக்கருவி.

புறக்கரணம்—தூலதேகச்சம்பந்தமாகிய ஆன்
மாவை வலி வெளிக்கருவிகள்; அவை. தேரால்,
புறக்கரணம், சுவை, மயிரெண்ப்பிருத்தியின்
புறக்கரணம், நீர், உதிரம், மச்சை, மூளை, சுக்
ரணம், அப்புவின்கூறு ஐந்தும். ஆகாரம்,
புறக்கரணம், பாயம், மைதூரம், சோம்பலெனத்
தேயுவின்கூறு ஐந்தும். ஓடல், நடத்தல், நிற்

றல், இருக்கல், கிடத்தலென வாயுவின் கூறு
ஐந்தும். குரோதம், லோபம், மோகம், மதம்,
மாச்சரியமென ஆகாயத்தின்கூறு ஐந்தும்.
பிருத்தியின் வழியவான இடை, பிங்கலை,
சுழுமுறை, காந்தாரி, அத்தி, சிங்ஙுவை, அலம்
புடை, புருடன், குகு, சங்கிரியென நாடிகள்
பத்தும் வாயுவின் வழித்தான பிராணன், அபா
நன், உதாநன், வியாநன், சமாநன், நாகன்,
கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தநஞ்செய
னென வாயுக்கள் பத்தும். ஆகாயத்தின் வழித்
தான அர்த்தவேடணை, புத்திரவேடணை, உலக
வேடணையென ஈடணை மூன்றும். வாக்காதி
யின் வழித்தானவசநம், கமநம், தாநம், விசாரக்
கம், ஆநந்தமென ஐந்தும். பிரகிருதியின் வழித்
தான சாத்துவீகம், இராசதம், தாமதமெனக்
குணம் மூன்றும். விந்துவின் வழித்தான குக்கு
மை, பைச்சுதி, மத்திமை, வைகாரியென
வாக்குநாண்குமாகிய அறுபதுமாம். (கட்கொத்.)

புறக்காழி—1. புறவயிரம். (வைத்தியபரி.)
2. பெண்மரம். (கு. நிக. ௬: ௫௭.)

புறக்கூத்து—பொதுவியலாகிய கூத்து.
(மணிமே.)

புறக்கோடை—தோற்றுப் பின் காட்டிப்போ
தல். (வன். எ. ௬௬. பரி.)

புறகிடல்—புறங்கோடுத்தல். (உ-ம்.) "அன்
னெனக்குப்புறகிட்டகன்றோடும்" (திருவிளை.
வரகுண. ௧௫.)

புறங்கடை—1. தலைவாயில். (உ-ம்.) "புறங்
கடையதாரும்பொருள்" (நீதிநெறி. ௬௬.) 2.
பின்னிடச்சோன். (பத்துப்பா.)

புறங்காட்டல்—1. தோற்றோடுதல். (உ-ம்.)
"புறங்காட்டிப்போங்காட்டில்" (கோயிற். பா
யிர. ௭.) 2. முதுகாட்டிப்படுத்தல்; இது:
கோவைத்துறைகளினென்று.

புறங்காடு—இடகாடு. (கு. நிக. ௫: ௫௧.)

புறங்காணுதல்—தோற்றோடச்செய்தல்.
(வழக்.)

புறங்காத்தல்—பிறர்வருந்தாமற் காத்தல்.
(உ-ம்.) "குடிபுறங்காத்தோம்பிக்குற்றங்கடித்தல்"
(வன். ௫௬௧.)

புறங்காப்ப—காப்ப. (சிந்தா.)

புறங்கால்—புறவடி. (வழக்.)

புறங்கூற்று—முன்னனிப்புறத்தே இகழ்
ந்துகூறுமொழி. (சிவஞானபோ. அவையட. சிற்.)

புறங்கூறல்—பிறரைக் காணாதவிடத்து
இகழ்ந்துகூறுதல். (வை. தி. ௧௬௬.)

புறங்கை—உள்ளங்கைக்குப் புறம்பானது.
(உ-ம்.) "புல்லறிவோடு புறங்கையைநக்குதல்
போலாமால்" (காசிகா. ௫: ௬.)

புறங்கொடுத்தல் — 1. எதிர்முகமாகாது போதல். (உ - ம்.) “நானென்னுநல்லான்புறங் கொடுக்கும்” (வன். கஉச.) 2. தோற்றுத்திரும் புதற்கு முதுகுகொடுத்தல். என்பர்.

புறச்சத்தாடுவேதம்—சச்சிதாநந்தசுவரூப மாவதே பிரமமெனச்சிந்திப்பது. (உ-ம்.) “கிளந் தபுறச்சத்தாடுவேதமதுகிளப்பில், சச்சிதாநந்த வருவாகுவதேபிரமந்தானெனவேதியா நி த்த லதுவாகுமென்க” (வேதா-சூ. கசக, கரு.)

புறச்சமயம்—நால்வகைச்சமயங்களி லொ ன்று; அது: தருக்கம், மீமாஞ்சை, ஏகான்மவா தம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத் திரமென அறுவகைப்படும். (கந். நவ. உ.) [தார்க்கிகர் முதற் பாஞ்சராத் திரியீருகிய அறுவரும், வே தம் பிரமாணமெனப் பொதுவகையாற் கொள் ளினும் அவருட்டார்க்கிகர் தன்னாற்பிரமாணங் கொள்ளாமையானும் வேதப்பொருளோடு முர ணிப் பொருட்டன்மை கோடலானும், மீமாஞ் சகர் கருமகாண்டமாகிய வேதமாத்திரைக்கே பிரமாணங்கொண்டு ஞானகாண்டமாகிய உப நிததங்களை யிகழ்தலானும், ஏகான்மவாதிகள் ஞானகாண்டமாத்திரைக்கே பிரமாணங்கொ ண்டு கருமகாண்டத்தை யிகழ்தலானும், ஏனை மூவரும் வேதவாக்கியங்களிற் றத்தமதத்திற் குப் பொருத்துவன மாத்திரையே எ டி த்துக் கொண்டு ஏனையவற்றிற்குப்பிரமாணங் கொள் ளாமையானும் வேதப்புறமாகிய தூ ல்களைப் பிரமாணங்கோடலானும், இவ்வவற்றும்சிவாகம நிந்தகராதலானும் இவ்ச்சமயம் புறச்சமயமென வேறுவைத்தெண்ணப்பட்டன. (சிவஞானபா. கூ.)]

புறச்சுட்டு—அ, இ, உ என்னு மூன்றெ மு த்துக்களும் அக்கொற்றனென்றத்போல மொழிக்குப்புறத்தே சுட்டுப்பொருளில் வந்து நிற்பது.

புறச்சுவர்த்தீற்றல் — சொந்தமானவர்களை விட்டுப் பிறனுக்குபகாரம்பண்ணற்குக் கூறு முபமானமானபழமொழி. (பாரத. சூதுபோர். இ.)

புறச்சேரி — இழிகுலத்தாரிருக்குந்தெரு. (உ-ம்.) “பறழ்ப்பண்திப்பல்கோழி, புறைக்கிணற் றுப்புறச்சேரி” (பத்துப்பா.)

புறஞ்சிறை — 1. புறநகர். (மணிமே.) 2. மாளிகைமதிப்புறம். (உ-ம்.) “புறஞ்சிறைவயிரி யர்க்கானின்” (பதிற்றுப்பத்து. கூச: அ.) 3. வேலிப்புறம். (புறநா.)

புறஞ்சேரி—புறநகர். (மணிமே.)

புறணி — 1. குறிஞ்சிலம். 2. தோல். 3. புறங்குதல். (வழ்ச்.) 4. புறம். 5. மரப்பட்டை.

(பிங்கல. ந.அ.சக.) 6. முல்லிலம். (1,2,4,5-சூ. நிக. கக: தகரவெ க.)

புறந்தவன்—ஐயஞர். (சூ. நிக. க: உஅ.)

புறத்தான்—புறம்பானவன். (வழ்ச்.)

புறத்தீ—புறம்பானவன். (வழ்ச்.)

புறத்தீணை—வெட்டு முதலிய எழு வகை யொழுக்கம். எல்லாநானுபலித்தணரப் பட்டு இஃது இவ்வாறிருக்கெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுவதாய் அறனும் பொருளுமென்னு மியல்பினையுடையதாய்ப் புறத்தேநிதழு மொ முக்கமென்க. புறம்-வெளி. தீணை-ஒழுக்கம்.

புறத்தியான்—அந்நியன். (வழ்ச்.)

புறத்திருசியாடுவித்தம்—பாகிய திருசியாது- வித்த சங்கற்பசமாதி; இது: “கடாதிவிட்டயத் தினிலொன்றினைக்.....விடாதுதாநாரு செய்கிடுதலேபுறத்தமெய்த்திருசியாது வேதப் பெயர்கொள்கின்ற - கெடாததொருசுவ்விதர்ப சமாதியெனலாகும்”என்னும், (வேதா.சூ.கசக-ஆஞ் செய்யுளாற்பெறப்படும்.

புறந்தரல்— 1. ஒம்பல். (உ-ம்.) “வெயில்

புறந்தருதல்— புறத்தருத மின் ன வி ய க் கத்து” (மலைபடு. நகச.) 2. தோற்றல். (வழ்ச்.)

புறந்தருநீர்—பாதுகாப்பார். (புறநா.)

புறந்தருவார்—பாதுகாக்கிறவர்கள். (உ-ம்.)

“புறந்தருவார்போற்றிசைப்பப்பொற்கொடியுர் வளர்கின்றார்” (பெரியபு. மாணாக்கஞ். கஉ.)

புறந்தான்—புறங்கால். (வழ்ச்.)

புறநகர்—1. அகநகர், இடைநகர், புறநகர் எனப்பகுத்துக்கூறு மூன்றிலொன்று; இதற் குப் புடைநகரென்றும்பேயர். (காஞ்சிப். நகரப். உக.) 2. நகர்ப்புறம். மருஉ முன்பின்னாக மரு வியதென்க.

புறநடம் — வென்றிக்கூத்துமுதலானவை. (சிலப்பதிக.)

புறநானூறு — எட்டுத்தொகையு ளெட்டா வது தொகை; கடவுள்வாழ்த்துப்பபுரா னூறக வற்பாக்களையுடையது. அப்பாக்களுள் முதற் செய்யுளாகிய கடவுள்வாழ்த்துப் பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனாராலும் மற் றை முந்நூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது பாக்களும் முரஞ்சுசி யூர்முடிநாகராயர்முதற் கோவூர்கிழாரியதியாக வுள்ள புலவர்பலராலு மியற்றப்பட்டுள்ளன.

புறநிருவிகற்பசமாதி—சுவிகற்ப சமாதி க் கிரண்டினையும் அப்பியசித்த பலத்தினாலுண் டான பிரமாநந்தத்தில் மருஞ்சென்றெழுதிடுங்கிச் சலனமின்றி அலையில்லாத சமுத்திரரீப்போ லிருப்பது; இது: “இச்சாமாதிகளப்பயின்றவலிய னுற்றோன்றயிரும்பிரமாநந்தநிலைதனின் மருஞ் சென்றெழுதிடுங்கி-நிச்சலமாயலையில் கடல் போ

விருத்தல்புறத்துநிருவிதம்பசுமாதியாம்" என்னும், (வேதா. கு.கரு-ஆஞ்செய்யுளாற்பெறப்படும.)

புறநிலை-1. ஒரு பிரபந்தம்; அது: நீதொழு தெய்வ நித்புறங்காப்ப வாழ்வையென வெண்பா முதலும் ஆசிரியமிறுதியுமாசப் பாடுவது. (தொன்னூல். உஅக. உரை.) புறநிலைவாழ்த்தென்பதுமிது. 2. தூலஅம்ச கூட்டங்களாகிய இருபத்தைத்துதவம். (ச. நி. போ. ௧௦௦.)

புறநிலைமருதம்—ஒருபண். உழைகுரலாய்க்கைக்கிளை குரலாயமேற்செம்பாலை. (உ-ம்.) "அகநிலைமருதமும்புறநிலைமருதமும்" (சிலப். வேளிர். ௩௭)

புறநிலைவாழ்த்து—புறநிலை. (வழக்.)

புறநீர்க்குந்தம்—கண்ணையுள்ளன்று. (வழக்குண்டுபோலும்.)

புறநீர்மை—1. ஒருபண்; இது: பள்ளியெழுச்சியிற் பாடுந்ருரியதென்பர். (சிலப்பதிகா.) (தேவார. சுந்தரமூ. திருவாரூர்ப்பதிகம். அந்தியுந்.) 2. வெளிக்குணம். புறம்-வெளி.

புறப்பகை—வெளிப்பகை. (வழக்.)

புறப்படுதல்—1. உண்டாதல். 2. பயணப்படுதல். (உ-ம்) "இப்படிபடைபுறப்படவுலகமுற்றதுகலகமே" (பாரதி. அணிவரு. ௧௫.) 3. புறத்திலுருவுதல். 4. வெளிவருதல். (உ-ம்.) "ஐயமிடவென்றுகடிதரிசுகொடுபுறப்பட்டு" (கோயிற்று. பதஞ். ௨௦.) (1, 3-வழக்.)

புறப்பற்று—வெளிப்பற்று; அவை: பெண்டிபள்ளை பண்டபதார்த்தங்களாம்.

புறப்பண்ணை—முல்லை. (மலையக.)

புறப்பாடு—புறப்படுகை. (வழக்.)

புறப்பி—பணமரம் (வைத்தியபரி.)

புறப்புறச்சமயம்—நால்வகைச்சமயங்களிலொன்று; அஃது: உலோகாயதம் நால்வகைப்பெளத்தம், ஆருத்தம் என அறவகைப்படும் (சி. சி. உ: எக. சிவஞா.) [இச்சமயங்களை யுடையார் வேதம் சிவாகமமொன்னுமிரண்டனையும் நிந்திக்குநாத்திராதலா விச்சமயங்கள் புறப்புறச்சமயமெனப்படும். (சிவஞானபா. ௫.)

புறப்புறம்—புறப்பொருளிலே பாடாண் பொதுவியல் என்னுமிரண்டியலுட் கூறப்படுவன.

புறப்பூதம்—உடம்பகத்தன்றிப் புறத்திலிருக்கும் பிருதிவிமூசலிபூதம். (சி. சி. உ: ௧௧. சிவஞா.)

புறப்பெண்டி—பரத்தையர். (இறையனா.)

புறப்பேதி—பூவரசு. (வைத்தியபரி.)

புறப்பொருள்—அறம்பொருளென்னுமிருவகைப்பாற்பட்டிருக்கும்பொருள். இதனால்

இன்பம் அகப்பொருளாம்.

புறப்பொருள்வேண்பாமாலை—ஒருதமிழ்தூல்; இது: சேரர் பரம்பரையினராகிய ஐயனாரிதனாரென்னும் அரசராலியற்றப்பட்டது. தமிழிலக்கணமைந்தனுட் பொருளின் பகுதியாகிய புறப்பொருளைக்கூறுவது.

புறம்—1. இடம். (உ-ம்.) "பொறிப்புறம்-மடநடைமஞ்ஞை" (திருமுரு. ௩௦௧.) 2. ஒரேழாம் வேற்றுமையுருபு. (உ-ம்.) "உள்ளகம்புறமில் விடப்பொருளுருபே" (நன். பெயரிய. ௪௫.) 3. பக்கம். (உ-ம்.) "அசித்தொருபுறமாயொன்றிற்சித்தொருபுறமாய்நில்லாது" (சி. சி. ௪: ௧௪.) 4. பின்புறம். (வழக்.) 5. புறப்பொருள். (உ-ம்.) "புரிபுரிபுறமாறிப்போக்கெண்ணி" (கலி. ௧௫.) 6. புறம்பு. (உ-ம்.) "இல்லின்புறம்போந்தார்" (திருவிளை. வளை. ௫.) 7. முதுகு. (உ-ம்.)

"தோள்கரம்புறந்தன்னிலன்னையுந்துணைவர் நால்வருந்தொக்குவைகவே" (பாரதி. வேத்திர. ௨.) 8. மரில். (பிங்கல. ௧௨௮.) 9. மெய். (உ-ம்.) "பொன்றளித்தெழுதியன்னபூம்புறம்பசலை மூழகி" (சிந். நாமக. ௩௪௨.) 10. வீரம். (சூ. நிக. நகரவெ. ௫) 11. வெளி. (புறம்பொரு. முகவுரை.) இன்னும் புறம் என்பதற்குச் சிந்தாமணியில் இறையிலிலமென்பர்.

புறம்பண்ணை—1. குறிஞ்சிநிலம். 2. நகரத்திற்குப் புறம்பேயிணந்த மருதநிலம். (சிந்தா.) 3. முல்லைநிலம். (1, 3-சூ. நிக. ௫: ௩௩.)

புறம்பயம்—ஒரு திருப்பதி. (உ-ம்) "புறம்பயமதனிவறம்பலவருளியும்" (திருவாச. கீர்த்தி. ௧௦.)

புறம்பு—1. தனியானது. (வழக்.) 2. பக்கம் (உ-ம்.) "புரந்தரன்முதலாங்கடவுளர்போற்றப் பொலிவதத்திருமலைப்புறம்பு" (பெரியபு. ௩௩ மலை. ௧.) 3. புறவிடம். (உ-ம்.) "புறம்புசெய்து பாதகமறுக்குங்கூடற்பகவன்" (திருவிளை. அங்க. ௧௦.) 4. முதுகு. (உ-ம்.) "அன்னையுந், தன்னைப்புறம்பழித்துநீவ்" (கலி. ௫௧.)

புறம்போக்கு—புறம்போக்குத்தரிசு, வெறநிலம். (வழக்.)

புறமாநீக்கம்—புறக்கூத்து; அது: பெருநடை, பிரமரிமுதலியவாகப் பலவகைப்படும். (திருவிளை. கான்மாறி. ௧௦. உரை.) (சிலப். அரங். ௧௧. உரை.)

புறமாறல்—கைவிடல். (உ-ம்.) "வாராங்கீ புறமாவறருத்தியமேனியாட்—காரிருட்டுணைய சியசைவளிலைக்குமே" (கலி. ௧௨௧.)

புறமுழவு—எழுவகைமுழவுகளுள் ஒன்று; அஃது: அதமக்கருவியாகிய கணப்பறைமுதலாகப் பலவகைப்படும். (சிலப். அரங்கே. ௨௭. உரை)

புறவாய்—1. வைத்தியபரி.)

புறவாய்—1. குறிஞ்சிவம் 2. முல்லை
விலம். (பி. ப. க. அ. எ. க.)

புறவாய்—1. கவி. (வைத்தியபரி.) 2. சேகரிக்கொருபெயர். (சேவரை. திருநா. ச.) பி. ரம
புரம் வேதது. 3. புற. (ப. ப. க.) "புறவாய்க்கென்
கட்புறவாய்க்காளாவோர்" (பந்தபு. வம். சூ. ச.)
4. முல்லைவிலம் (ப. ப. க.) "புறவாய்புறவாய்க்
சதுப்புறவாய்க்கே" (அரிச்ச. கட்ட. க. அ.)

புறவாய்க்கே—1. ஆண்டமரம். 2. வெவிலியைமரம்.
(1, 2-வைத்தியபரி.)

புறவாய்க்கே—தலைவன் தலைவியை யாத புறத்து
நின்றவனது. (சி. ப. க.)

புறவாய்க்கே—சண்டைவெறு முதலியவற்றிற்
புறத்துப்புற மருத்துப்புறம். (வழக்.)

புறவாய்க்கே—புறத்திற்கெல்லாதற்குப் பெறும்
விலை. (உ. ம.) "மறவனும்வனக்கிப்புறவிலை
கொண்டி" (தணிகை. புராணம். எ. க.)

புறவாய்க்கே—புல்லிதழ் (வைத்தியபரி.)

புறவாய்க்கே—ஒரு சந்த. (வழக்.)

புறவாய்க்கே—புறவாய்க்கே. (வழக்.)

புறவாய்க்கே—1. இளங்காடு. (உ. ம.) "புறவாய்க்கே
நிகழ்பொழிந்தில்லைபுறவாய்க்கே" (பந்தபு. வம். சூ. ச.)
(திருக்கோ. க. க. க.) 2. கவி. (பந்தபு. வம். சூ. ச.)
"மண்ணக்கவையின்வனப்புறவாய்க்கே" (பெரி
யபு. சண்டை. உ. எ. க.) 3. குறிஞ்சிவம். (திருநா. ச.)
க. க. க.) 4. புற. (உ. ம.) "புறவாய்க்கே" (பந்தபு. வம். சூ. ச.)
மாண்புமறை" (பந்தபு. வம். சூ. ச.) 5. முல்லை
கொடி. (வழக்.) 6. முல்லைவிலம். (உ. ம.)
"புறவாய்க்கே" (பெரியபு. சூ. ச.)
7. "புறவாய்க்கே" (வழக்.)

புறவாய்க்கே—பாண்டி. (உ. ம.) "புறவாய்க்கே
புறவாய்க்கே துறைதான் துறை—புறவாய்க்கே துறை
புறவாய்க்கே துறைதான் துறை" (நன். க.)

புறவாய்க்கே—சக்கிரவாளத்தைப் புறத்து
சமுத்திரம். (வெலை-கடல்.)

புறவாய்க்கே—1. இசுழ்த்துருமெழி (உ. ம.)
"புறவாய்க்கே" (பந்தபு. வம். சூ. ச.)
அவையுட்கிவருநா. புறவாய்க்கே துறைதான் துறை
புறவாய்க்கே துறைதான் துறை" (பந்தபு. வம். சூ. ச.)
புறவாய்க்கே துறைதான் துறை" (பந்தபு. வம். சூ. ச.)
புறவாய்க்கே துறைதான் துறை" (பந்தபு. வம். சூ. ச.)

புறவாய்க்கே—புறத்து அடையாய்வருவது.
(உ. ம.) "புறவாய்க்கே துறைதான் துறை—புறவாய்க்கே துறை
புறவாய்க்கே துறைதான் துறை" (நன். பொது. எ. க. திராமா.) புற
வாய்க்கே துறைதான் துறை" (நன். பொது. எ. க. திராமா.)

புறவாய்க்கே—ஒரு புறவாய்க்கே துறைதான் துறை
துறையால் அவன்புறவாய்க்கே துறைதான் துறை" (நன். பொது. எ. க. திராமா.)

(உ. ம.) "புறவாய்க்கே துறைதான் துறை" (வன்.
க. அ. உ.)

புறவாய்க்கே—அது. காட்டிப்புற, தலிட்டுப்
புற, பச்சைப்புற, பெருப்புற, மணிப்புற,
மலைப்புற, மாடப்புறவென்ப பாவவாகப்படும்.
(உ. ம.) "சேநம்பவெம்பணியொண்புற" (பந்தபு.
சுரம்பு. எ.)

புறவாய்க்கே—ஒரு புற (வழக்குண்டுபோ
புறவாய்க்கே) (உ. ம.)

புறவாய்க்கே—1. தரித்திரம். (உ. ம.) "புறவாய்க்கே
தரித்திரம்" (புறவாய்க்கே. ச. க.) 2. துறைபம். (உ. ம.)
"புறவாய்க்கே துறைபம்" (அரிச்ச. மயாந. க.)
3. கோய். (கு. நிக. அ. எ. க.)

புறவாய்க்கே—சேவரை. (உ. ம.) "சேவரைவிறகினு
வந்தபுறவாய்க்கே" (புறவாய்க்கே. ச. க.)

புறவாய்க்கே—1. காயாமரம். 2. பசியாமரம்.
(1, 2-வைத்தியபரி.)

புறவாய்க்கே—1. புறவாய்க்கே. (உ. ம.) "புறவாய்க்கே
புறவாய்க்கே" (பந்தபு. வம். சூ. ச.) 2. புறவாய்க்கே.
(வைத்தியபரி.)

புறவாய்க்கே—பொன்னாங்காய்மரம். (வைத்தியபரி.)

புறவாய்க்கே—புறவாய்க்கே. (வைத்தியபரி.)

புறவாய்க்கே—ஒரு க. (உ. ம.) "மேற்புறவாய்க்கே
புறவாய்க்கே துறைதான் துறை" (பந்தபு. வம். சூ. ச.)
[ஆகுமபயர்.]

புறவாய்க்கே—சுறுசுடை. (உ. ம.) "புறவாய்க்கே
சுறுசுடை" (திருநா. ச. க.) 2. கவி. (பந்தபு. வம். சூ. ச.)
"புறவாய்க்கே துறைதான் துறை" (பந்தபு. வம். சூ. ச.)
புறவாய்க்கே துறைதான் துறை" (பந்தபு. வம். சூ. ச.)

2. புறவாய்க்கே. (பந்தபு.)

புறவாய்க்கே—புறவாய்க்கே. (உ. ம.) "புறவாய்க்கே
புறவாய்க்கே" (பந்தபு. வம். சூ. ச.)

புறவாய்க்கே—புறவாய்க்கே. (பந்தபு.)

புறவாய்க்கே—புறவாய்க்கே. (பந்தபு.)

புறவாய்க்கே—1. எழிப்புத்தியையுடை போன்.
(உ. ம.) "புறவாய்க்கே துறைதான் துறை" (பந்தபு. வம். சூ. ச.)
புறவாய்க்கே துறைதான் துறை" (பந்தபு. வம். சூ. ச.)
புறவாய்க்கே துறைதான் துறை" (பந்தபு. வம். சூ. ச.)
புறவாய்க்கே துறைதான் துறை" (பந்தபு. வம். சூ. ச.)
புறவாய்க்கே துறைதான் துறை" (பந்தபு. வம். சூ. ச.)

புறவாய்க்கே—மந்திரி. (உ. ம.) "புறவாய்க்கே
புறவாய்க்கே" (பந்தபு. வம். சூ. ச.)

புறவாய்க்கே—1. கனம். (உ. ம.) "புறவாய்க்கே
புறவாய்க்கே" (பந்தபு. வம். சூ. ச.) 2. மறநி.
(பந்தபு. வம். சூ. ச.)

புன்வங்கம்—சிறுவழுதுணைவேர். (உ-ம்.)
“அழுக்கிரி”பார். (தைல, தைலவ. சஉ.)

புன்றலை—1. சிவந்த தலை. (உ-ம்.) “புட்கை
போகியபுன்றலைமகாரோடு” (மலைபடு. உரு/க.)
2. புற்கென்றதலை. (உ-ம்.) “துருவினன்னபுன்
தலைமகாரோடு” (மலைபடு. உகஎ.)

புன்றேக்கு—சிறுதேக்கு. (உ-ம்.) “அமிர்தை”
பார்.

புன்னறவம்—இஞ்சி. (வைத்தியபரி.)

புன்னறுவம்—சாறணை. (மலைபடு.)

புன்னுக்கொல்லி—ஆடுகின்னாப்பாளை.
(வைத்தியபரி.)

புன்னுகம்—1. புண்ணை. 2. கோழிக்கீரை.
(1, 2-வைத்தியபரி.)

புன்னுகவராளி—ஒரிசாகம். (வழக்.)

புன்னிடா—தகரை. (மலைபடு.)

புன்னிர்—உதிரம். (வைத்தியபரி.)

புன்னெறி—1. ஈநவழி. 2. பாவநெறி.
(உ-ம்.) “புன்னெறியொழுக்கம்புண்ட” (திரு
விளை. யானையெ. ஈச.)

புண்ணை—புண்ணைமரம். (உ-ம்.) “மன்றல்
செயங்கியின்மாதபொழிந்திடு பொறிமான-
நின்றலர் புண்ணைவிரிந்தபொதும்பரி னி லை பா
ராய்” (சிவரக. கத்தரிப். எ.)

புனக்கல்—தேக்கல்.

புனஸ்காரம்—வணக்கம். [புரஸ்காரம் என்
பதன்விகாரம்.]

புன்காலி—காயாமரம். (வைத்தியபரி.)

புனம்—1. காடு. (உ-ம்.) “புனத்தினுங்கடிய
கல்லினும்” (திருவிளை. வெள்ளையாணை. உக.)
2. குறிஞ்சிலிழை. (உ-ம்.) “புனப்பண்ணைமணி
வீடுனாடு” (பெரியபு. திருநாவு. க.) 3. கொல்
லை. (பத்துப்பா.) 4. மலைச்சாரவிலுள்ளசோலை.
(ப-மொ.) 5. வயல்.

புனமல்லி—காட்டுமல்லி. (வைத்தியபரி.)

புனமுருக்கு—பலாசு. (சூ. நிக. ச: உச.)

புனமுருங்கை—ஒரு முருங்கை. (உ-ம்.)
“ஆதொண்டை”பார். (தைல, கஎ.)

புனல்—1. குளிர்ச்சி. (பரிபா.) 2. நீர். (உ-ம்.)
“அலைப்புனன்மருதார்” (ம-தி. எக.) 3. பகலில்
வருமாறும்முகூர்த்தம். (உ-ம்.) “அறன்பாம்ப
தடமகம்புட்புனலாடியந்தணன்” (விதான. குண
குண. எக.) 4. பூராடம். (உ-ம்.) “பாதம்புனல்
பத்தின்” (விதான. குணகுண. உச.)

புனல்வேந்தன்—வருணன். (சூ. நிக. க: ருச.)

புனலுப்பு—பூராணதியுப்பு. (வைத்திய. அது.
அக.)

புனலை—நெய்க்கொட்டான்மரம். (வைத்
தியபரி.)

புனவர்—குறிஞ்சிலிழைமரக்கன். (சூ. நிக. உ:
சக.)

புனற்பாகல்—வாலுஞ்சை. (வைத்தியபரி.)

புனறவம்—சாறணை. (வைத்தியபரி.)

புனனுடன்—சோழன். (உ-ம்.) “புயல்போற்
கொடைக்கைப்புன்னுடன்” (தண்டி. கஉ:
உரை.)

புனனுடு—சோணாடு; இது: கொடுத்தமிழ்
நாட்டினுன்று. (உ-ம்.) “தேமலாடுபுனனுடு”
(நன். பெயரிய. கச. உரை.)

புனிசம்—சங்கபாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

புனிதமை—உள்ளான். (வைத்தியபரி.)

புனிதவதியார்—காரைக்காலம்மையார். (அபி:
தாநசி.)

புனிற்று—1. ஈன்றணிமை. (உ-ம்.) “புனிற்
றிளங் ஈன்றுதுள்ளி” (பெரியபு. திருவாரூ. உஉ.)
2. புதுமை. (சூ. நிக. அ: சரு.)

புனுது—புழுது. (உ-ம்.) “தொட்டால்மணத்
தும்புனுதுசுவ்வாதுகத்தாரியுமே” (தனிப்பா.
உ-ஆம்பாக ககக.) (வழக்.)

புனை—1. அலங்காரம். 2. அழகு. 3. சிலை.
(வழக்குண்டுபோலும்.) 4. தெரிநிலைவினைப்
பகுதி. 5. பொலிவு. 6. மூங்கில். (வைத்திய
பரி.) 7. விலங்கு (சூ. நிக. எ: உக.) (1, 2, 5-
பிங்கல. கஅஎக.)

புனைநுட்டு—குது, செய்த உபாயமாகிய
குது என்பது கருத்து. (வழக்.)

புனைதல்—1. அணிதல். (உ-ம்.) “கொடி
புனைந்தகுகன்” (அரிச்ச. நாட்டி. கரு.) 2. அலங்
கரித்தல். (உ-ம்.) “புனைதேர்பண்ணவும்” 3.
அழகுசெய்தல். 4. செய்தல். (உ-ம்.) “வரிமணற்
புனைபாவைக்கு” (புறநா. கக.) (2, 3-புறநா. கஉ.)

புனைந்துரை—1. சிறிதினைப்பெருக்கிப்
பெரிதினைச்சுருக்கிக்கூறல். ஓரலங்காரம். 2.
பாயிரம். (உ-ம்.) “புறவுரை”பார்.

புனைவில்—உபமாநப்பொருள். (வழக்.)

புனைவிலபுகழ்ச்சியணி—அப்பிரத்துநப்
பிரஞ்சாலங்காரம். (சுவல. உஎ.)

புனைவுளி—வன்னிக்கப்படுபொருள், உம்
மேயம்.

புனைவுளிவிளைவணி—பிரத்துதாங்குராலங்
காரம். (சுவல. உஅ:)

பு

பு—1. அழகு. (சூ. நிக. அ: உரு.) 2. இத்
தப்பு. 3. ஒரு கண்ணோய். 4. கூர்மை. 5. தாழ்
ரைப்பு. (உ-ம்.) “பூவெனப்படுவதுபொறிவாழ்
பூவே” (நாலவாக்கானமணி.) 6. தெரிநிலைவினை

பகுதி. 7. பிறப்பு. 8. புகர். (உ-ம்.) “பூதத-
லிரும்பிடி குளிர்ப்பயி” (திருமுரு. ௩௦௩.)
9. பூத்தொழில். (உ-ம்.) “சிலப்புகலிங்கத்தன்”
(கலி. சுரு.) 10. பூநீற்றுக்குமுன்றோன்றுங்
கதிர். (உ-ம்.) “பகன்முன்முளைத்தெழுமபூ
மொழியே” (தைல. சைலவ. ௩.) 11. பூமி.
(உ-ம்.) “பூவிற்புனலிற்பொருப்பில்வாழும்”
(இராமா. சூர்ப்பக. சுஅ.) 12. பொலிவு. (உ-ம்.)
(சூ. நிக. அ. சசு.) 13. மகளிர்குதகம். (வழக்.)
14. மலர்; அது: கொடிப்பூ, கோட்டுப்பூ, நிலப்
பூ, புதற்பூவென நால்வகைப்படும். (உ-ம்.)
“சுலவுச்சினைப்பூக்கொய்து” (புறநா. கக.) 15.
முப்பூ. (4, 7-பிங்கல ௩௮௭௫.) (3, 13-வழக்.)
(2, 15-வைத்தியபரி.)

பூக்கம்—பொலிவதாக. (சிலப்பதி.)

பூக்கஞ்சா—ஒரு கஞ்சா. (வைத்தியபரி.)

பூக்கம்—1. ஊர். (சூ. நிக. ௫: ௩௪.) 2.
கழுகு. (சூ. நிக. ச: ௧௦.) 3. மது. 4. மருத
நிலத்தார். (சூ. நிக. ௫: ௪௦.) (2, 3-வைத்திய
பரிபா.)

பூக்கம்பனம்— } பூமிநடுங்கல். (வழக்.)

பூக்கனிந்து—பூத்தொழில்முற்றுப்பெற்று.
(உ-ம்.) “நோக்குதுழைகல்லாதண்மையபூக்க
னிந்தரவுரியன்னவறுவைநல்கி” (பொருந.
௮௨.)

பூக்குதல்—பூத்தல்.

பூகதம்பம்— } நிலக்கடம்பு. (வைத்தியமூ.)

பூகதமயம்— } அக.)

பூகதர்—புகழ்வோர். (பிங்கல. அசுசு.)

பூகதன்—பூமியில்வந்தவன், பூமியிற்பிறந்
தவன். (உ-ம்.) “பூகதனாகியவன்றே” (பாரத.
திரௌபதி. ௫௨.)

பூகம்—1. கழுகு. 2. கழகு. 3. கூந்தற்பனை.
(வைத்தியபரி.) 4. திரள். (பிங்கல. ௨௨௩௬.)
(1, 2-பிங்கல. ௩௭௭௭.)

பூகம்பநம்—பூமிநடுங்கல். (வழக்.)

பூகம்பம்—1. ஆதித்தியனின் தாராளுக்கு கே
ழாநான். (உ-ம்.) “பாகஞ்செதிகடர்மன்னிய
நாளாதி யேழும்பத்தம்.....பூகம்பமுற்கம்”
(விதந. குணகுண. ௩௪.) 2. பூமிநடுக்கம்.

பூகரபம்—கையாந்தகரை. (வைத்தியமூ.
அக.)

பூகரம்—1. கையாந்தகரை. 2. கஞ்சு. (1, 2-
வைத்தியபரி.)

பூகாகம்—1. அன்றில். 2. கரும்புற. (1, 2-
வைத்தியபரி.)

பூகேசம்—1. ஆலமரம். 2. நீர்ப்பாசி. (1, 2-
வைத்தியபரி.)

பூகோளசுந்திரம்—புவனமண்டல சாத்திரம்.
(வழக்.)

பூங்கஞ்சா—பூக்கஞ்சா. (வைத்தியபரி.)

பூங்கணை—புட்பபாணம். (உ-ம்.) “பூங்கணை
வேளைவென்றானினைத்திவைப்புக்கின்று”
(சிவரக. ஞானவாலன். கலியாண. ச.)

பூங்கதிர்—வெண்கதிர். (வைத்தியபரி.)

பூங்கரும்பு—செங்கரும்பு. (வைத்தியமூ.
அக.)

பூங்கலன்—திருப்பூங்கடைய. (உ-ம்.)
“பொச்சைதருகுசைப்புல்லும்பொலிசமித்தும்
பூங்கலனும்” (கோயிற்று. இரணி. ௩௩)

பூங்கா—நந்தவாகம். (உ-ம்.) “வாழ்ந்தருகு
மண்பரணமன்னுமொருபூங்கா” (திருவரத.
திருப்பெரு. ௧௬.)

பூங்காரம்—மந்தாரம். (வைத்தியபரி.)

பூங்காரை—ஒரு காரை. (வழக்.)

பூங்காவி—ஒரு காவி. (வழக்.)

பூங்குறுணல்—மெல்லியகுறுகொய். (வழக்.)

பூங்குறுநொய்—பூங்குறுணல். (வழக்.)

பூங்கோரை—ஒரு புல். (வழக்.)

பூச்சக்கரம்—1. ஒரு வானம். 2. பூமண்
டலம். (1, 2-வழக்.)

பூச்சாரம்—1. நிலத்தன்மை. 2. பூநீர்.

3. பூவினிரசம். (1, 2, 3-வழக்.)

பூச்சி—செந்து. (உ-ம்.) “அந்நோய்முழுதுஞ்
சுடர்ப்பூச்சியாம்” (தைல. தைலவ. ௩௩.)

பூச்சிகாட்டுதல்—வெருட்சிகாட்டுதல். (வழக்.)

பூச்சியம்—1. அருமை. 2. ஓன்மை. 3.
பூசிக்கப்பட்டத்தக்கது. (சி. சி. ஞானப்.) 4. பூசித்
தல். (உ-ம்.) “ஒப்பரியதவம்புரியுமுநிவருமபூச்
சியஞ்செய்முநிவோனுமாகி” (மச்சபு. மச்சா. ௧௬.
5. மேன்மை. (1, 2, 5-வழக்.)

பூச்சியர்—பூசிக்கப்பட்டத்தக்கவர். (சி. சி. ௧:
௧௮. சிவாக்.)

பூச்சியன்—1. கறுப்புமவெள்ளையுமான
மாடு. (வழக்.) 2. பூசிக்கப்பட்டத்தக்கவன். (உ-ம்.)
“புரந்தரனேமுன்ரூபவிமையோர்க்கெல்லாம்-
வைப்பெனும்பூச்சியனாகி” (மச்சபு. மச்சா. ௧௬.)

பூச்சி—1. குற்றமறைக்கை. 2. பூசுதல்,
மேற்பூச்சு. (உ-ம்.) “தேசுநிறிபூச்சனபொடி
சேர்ப்பார்” (சிவரக. கைநிசா. ௨௭.) 3. வெ
ளிக்காட்சி, பிலுக்கு. (1, 3-வழக்.)

பூசுகன்—பூசைசெய்வோன். (வழக்.)

பூசுங்குள்—புநர்பூசுமும் பூசுமும். (உ-ம்.)
“பரணியுற்தேர்பூசுங்குளத்தம்” (விதந.
பஞ்சா. ௧௭.)

பூசணம்—ஒட்டடை. (வழக்.)

பூசறை—பூசின, ஆராதனை. (சூ. நிக. ௩: ௧௩.)

பூசம்—ஒரு நாள். (உ-ம்.) “நன்னயம்பெறு பூசமு, மாரையும்” (சிவரக. தேவியியபரி. கூ.)
 பூசயம்—கோரைக்கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)
 பூசல்—1. கழுங்கல். (நன்னூ. பெயரி. எ. உரை.) 2. தூற்றல். (உ-ம்.) “பூன்களீர் பூசற நு” (வன். எசு.) வெளிப்படுத்தலாம். 3. பூசசல். (உ-ம்.) “ஆதித்தன்றனை நோக்கிப்பூதிபூசல்” (சிவரக. சிவதன்மா. உஉ.) 4. பெரிதொலித்தல். (உ-ம்.) “சிறுநாண்பெரும்பூசலோசையிடியிற்றொடர” (இராமா. நகர்நீங்கு. ககக.) 5. பேர்த்தொழில். (உ-ம்.) “பூசலவுணர் புள் விலங்குபூதமனிதர் முதலுலகும்” (திருவிளை. அட்ட. உஎ.) 6. வருத்தம். (பதிற்றுப்ப.)
 பூசறுத்தல்—சுத்திபண்ணல். (உ-ம்.) “வாசநீரும்வண்கண்ணமுமுறைமுறை வழங்கப் பூசறுத்துழிப்புகிறார்” (பாரத. கிருட்டிசு.)
 பூசன்மாற்று—பூசலோற்றத்துல்; சூதனை கருத்து: (தொல். பொரு. புறத்திணை. கூ-ஆம் உரையிற்காண்க.)
 பூசனுனார்—அறுபத்துமூவரினொருவர். (பெரியபு.)

பூசளி—1. ஓர் கொடி. (பதார்த்தகுண. கூஉஅ.) காயின்மேற் பூசனித்திருப்பதனா லிப் பெயராம். 2. நிலப்பூசனிக்கிழங்கு. (தைல. தைலவ. இசு.)
 பூசாங்கல்—சுக்ளாங்கல். (வைத்தியபரி.)
 பூசாந்திரம்—ஒரு கடுக்கன். (வழக்.)
 பூசாபந்தம்—ஓரடி யொருவரியாக நான்கு வரியெழுதி அந்நான்குவரியுள் மேல்வரியிற் றெண் தம்மீற்றாமே கோமுகத்திரியாகவும் கீழ்வரியிற் றெண் தம்மீற்றாமே கோமுகத்திரியாகவும், மேல்வரிகீழ்வரி மூன்றினும்வந்து கோமுகத்திரியாகவும், கீழ்வரிமேல்வரி மூன்றினும் வந்து கோமுகத்திரியாகவும்வருவது. (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பூசாரம்—பூமிசாரம். (வழக்.)
 பூசாரி—1. கோயிற் பூசைபண்ணுவோன். [புராசாரியென்பதன் மருஉ.] 2 (பரதம்.) சுத்தசாரி. (உ-ம்.) “பழிப்பறுசுத்தசாரியெனு-மேலுறுபூசாரிகன்பதினும்” (கிருவிளை. காண் மாறி. கக.)
 பூசி—தசை. (சூ. நிக. கூ. சசு.)
 பூசித்தல்—பூசனைசெய்தல். (உ-ம்.) “சிவ னைப்பூசித்தல்” (சிவரக. மேரு. ச.)
 பூசிதம்—பூசித்தல். (வழக்.)
 பூசிதன்—பூசிக்கப்படுவோன். (வழக்.)
 பூசிப்பு—பூசித்தல். பு-தொழிற்பெயர் விருதி.
 பூசு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பூசுநல்—1. பூசல், ஆவங்குச்சல். (சூ. நிக. கூ. சசு.) 2. பூசல். (பதிற்றுப்ப.)
 3. சத்தநூதலியலந்தைப்பூசல். (வழக்.)
 பூசுரம்—1. பூசாமணர். (சூ. நிக. கூ.) “ஹவந்தி யென்றகாரச்செய்யமாநகர்ப்புற ஒரு நூன்” (கிரு விளை. மாபாத. உ.) 2. முநிவர். (உ-ம்.) “பூச ரர்மகிழ்ச்சிபூப்ப” (கூர்மபு. பதி. உ.க.)
 பூசை—1. ஆராதனை. (உ-ம்.) “படித்தவரு மறைப்படியேபூசைசெய்ய” (சிவரக. பசாசு மோச. எ.) 2. பூசை. (உ-ம்.) “கிளர்மாடத்துள் றும்பூசையாட” (இராமா. நகர்நீங்கு. க00.)
 பூசுதலம்—பூசுதலம், நூலாம்படையென்றும், ஒட்டமடையென்றும் கூறவர்.
 பூசுதல்—கண்ணயற்ருதல். (வழக்.)
 பூசுதலாடுதல்—கண்ணொளிப்பங்குதல். (வழக்.)
 பூசுதற்கண்—மயங்கினகண். (வழக்.)
 பூசுசாடுதல்—பூச்சியாடல்போற்காணல். (வழக்குண்டுபோலும்.)
 பூசுசாந்து—பூசாந்திரப்பட்டை. (உ-ம்.) “சதபுட்பியும்வாலரியுரிபூசுசாந்தோடு” (தைல. தைலவ. இசு.)
 பூசுசாரி—தைலேனை. (வைத்தியபரி.)
 பூசுசாள்—ஒருபுள். (வழக்குண்டுபோலும்.)
 பூசுசி—பூசுசி. (வழக்.)
 பூசுக—பூசுகணம். (வழக்.)
 பூசுகணியம்—பூந்தாது (வைத்தியபரி.)
 பூசுனை—ஒட்டலை. (வழக்.)
 பூசுபு—பூசுபு. (சூ. நிக. கூ. உசு.)
 பூசுகரம்—கோட்டம். (மலைபடுக.)
 பூசுகை—1. மேற்கோள். (உ-ம்.) “டாப் பூசுகையுற்றக்கையாடலிதே” (சிறுபாணு. உசு.) 2. மாளி. 3. பூசுகை. 1. வல். (உ-ம்.) “ஓடாப் பூசுகைப்பண்ணுந்நவழித்தி” (கிருமுரு. உசஎ, (2, 3. சூ. நிக. கூ. தசாவக. உச.) பிங்கல் லிசென்கல் யானையாளிப்பெயர்.
 பூசுசி—1. உடல். (சூ. நிக. உ. அரு.) 2. பூசுநல். (பு-தொழிற்பெயர்விருதி.)
 பூட்டகம்—பூட்டி. (வழக்.)
 பூட்டங்கம்—விலங்கம். (வழக்.)
 பூட்டல்—பூட்டித்தல். (வழக்.)
 பூட்டன்—பாட்டன் தகப்பன். (வழக்.)
 பூட்டு—கதவுமுதலியவைபூட்டும் பூட்டு (உ-ம்.) “சின்கைதொட்டுவிடுமுன்யாத்த-கொத் தூட்டுவிடுத்திற்று” (கிருவிளை. கருத்த. உஉஉ.) 2. தந்திரம். 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. பிண்ப்பு. (உ-ம்.) “கடும்பரிநெடுந்தேர்பூட்டு விட்டு” (புராநா. கசக.) 5. பொருத்து. 6. வீண் ணுண். (சூ. நிக. எ. சு.)

பூட்டுதல் -- 1. அடைத்தல். 2. அணைத்தல். (உ. - ம்.) "அஞ்சலிமொழிதத்-தகிலுந்தொர் பூட்டத்தகான்" (திருக்கோ. க. கரு.) 3. பூட்டிவைத்தல். 4. பிணைத்தல். (1, 3, 4-வழி.)

பூட்டுவிம்பொருள் கொள் -- பெய்துக்கண் முதல்னுமீற்றிணைந்து மொழிபடம்முட்பொருளைக்கமுடையபொருள்கோள். (நன். பொது. சுச. உரை.)

பூட்டை -- 1. இறைகூடை. (சி. சி. ந. அ. மறை.) 2. ஏற்றமரம். சிலவிடத்தில் (வழக்குண்டு. 3. காராம்பி. (கு. நிக. எ. இ. ப.)

பூட்பராசளி -- கருஞ்சீரகம். (வைத்தியமூ. அக.)

பூட்டை -- ஆபரணம். (உ. - ம்.) "சன்னமணந்திபூட்டணவர்க்குந் தண்டபுரம்" (உவமக. தேவியமரம். 3.)

பூட்டை -- உபசாரம். (வழி.)
பூட்டை -- சந்திரோட சிவசுளியென்று. (வி.ணி. உர.)

பூட்டை -- இவ்வினையுடைய கான் காம்புக்கூர்த்தம். (விதா. கு. எ. ச. உரை.) 2. நுருரியன்; இவன் ஆழியரங்கிரணங்களை உடையவன். (கூர்மபு. தக்கன்வேள். சுச. உரை.) பூட்டைவன்மம் பெயருண்டு. (உபசார.)

பூட்டை -- அலக்கரிப்பு. (வழி.)
பூட்டு -- 1. உள்விப்பு. 2. புல்லு. 3. புண்ட. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

பூட்டை -- 1. ஆபரணம். (உ. - ம்.) "பூட்டைமல் கின்றபொலந்தருமார்பு" (பிர.கான். கோம. வாரவி. ௧௭.) 2. உலக்கைமுதலியவற்றில்லியம் புண்ட. 3. கவசம். (உ. - ம்.) "பூட்டைமார்ப்பொறி" (விந். நாமக. உகரு.) 4. தெரிநிலையினைப் பகுதி.

பூட்டைகோள்கலம் -- பீடிசை என்றுபெயர். (கு. நிக. எ. க. உ.)

பூட்டை -- ஒருர். (வழி.)
பூட்டு -- 1. பூடு, புல்லுமுதலியன். (வழி.) 2. வெள்ளைப்பூண்டு. (உ. - ம்.) "இஞ்சி"பார். (வதல. வதலக. சுச.)

பூட்டை -- பூணுதல். (திருவினா. மேருவை. சுச.)

பூட்டை -- உபவீதம். (உ. - ம்.) "பூட்டைன் மார்பும்" (திருவினா. எல்லாம். ௩.)

பூட்டை -- 1. ஒருது. (கு. நிக. க. சுச.) 2. ஒருவகைப்பறவை. (சிந்தா.)

பூட்டை -- உலாடப்பண்ணு -- கயில் என்று பெயர். (பிங்கல். சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அணிதல். (உ. - ம்.) "அவற்றை யெல்லாம்-காதலடங்காதயநத்துடனெடுத்துப்

பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.) 2. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.) 3. பூட்டிவைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.) 4. பூட்டிவைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.) 2. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.) 3. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.) 4. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூட்டை -- 1. அடைத்தல். (உ. - ம்.) "அடைக்கா பூட்டை" (திருவினா. சுச. அ.)

பூதசரீரம்—பௌதிகசரீரம், பஞ்சபூதச்சம்ந்த மானவுடம்பு. (சைவப்பி. கக.) நரகத்தையறுப விக்க ஆன்மாக்களெடுக்குஞ்சரீரம்.

பூதசாரசரீரம் — புரியட்டகத்திலே யுண் டான சுவர்க்கவறுபவத்திற்கானசரீரம்; இது: புண்ணியசன்மத்திற்கீடாகச் சுவர்க்க பலங் களைப் புசிக்கும்படி ஆன்மாக்களெடுப்பது (சை வப்பி. கக.) பூதசாரம்—பஞ்சபூதச்சத்து.

பூதசிருட்டி—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமென்னும் பஞ்சபூதசிருட்டி. (உ-ம்.) “இரண்டாஞ்சிருட்டிமிக - லோதுந்தன்மாத்தி ரையாகும்பூதசிருட்டிமிக, திறேன்றும்” (கூர்ம பு. பலவகை. ஏ.)

பூதத்தாழ்வார்—ஒராழ்வார். (அபிதாநசி.)

பூதசுத்தி—ஆன்மசுத்தி; அஃதாவது: பூத சுத்தி, அந்தரியாகம், சமாதி என்னுமூன்றன் றெருகுதியாம். (சைவசமயநெறியியல். ௫௦௨-ஆவது குறளுரையிற் காண்க.) இவற்றின் விரிவைச் சிவபூசைவிதியிலறிக.

பூதநாழியம்—என். (வைத்தியபரி.)

பூதநீர்த்தம்—பஞ்சசுரீர்த்தங்களு ளொன்று. அது: மணிக்கட்டுவழியாகப் பூதங்களுக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்யப்படும். (சைவச. பொது. கக. உரை.)

பூதநேசி—வெண்ணெச்சி. (வைத்தியமூ. அக.)

பூதநாசநம்—1. உருத்திரார்க்கம். (வழக்குண்டு போலும்.) 2. கடுகு. 3. சேங்கொட்டை. (வைத் தியபரிபா.)

பூதநாசரீரம் — பஞ்சபூதத்தாலாய தூலவு டம்பு. (உ-ம்.) “பூதநாசரீரம்போறாறுபுரியட்ட ருபந்தானே” (சி. சி. உ: கக.)

பூதநாசினி—பெருங்காயம். (உ-ம்.) “அரே ணுகம்”பார். (சைவ. தைலவ. கக.)

பூதநாடி — பசாசுபிடித்தவர்க்கியங்கு நாடி. (வழக்.)

பூதநாதன்—1. சிவன். (உ-ம்.) “பூதநாதன் பூதநாயகன்—1. பொருவருந்தொண்டினுக் கு” (பெரியபு. திருமலை. கச.)

பூதநாயகி—உமை. (வழக்குண்டுபோலும்.)

பூதநீருத்தம்—ஒருகாலை முடக்கியாடல். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பூதநை—1. கடுக்காய்மரம். 2. சடாமாஞ்சில். 3. பூதநையென்னுமோரர்க்கி. (உ-ம்.) “பூத நைதன்னுயிர்முலைபொழிபாலொடு பேராத ரவுண்டபுயல்வண்ண” (பாரத. பதினானாம். க.) (1, 2-வைத்தியதூல்களிலறிக.)

பூதப்பட்டை—பூதகரப்பான்பட்டை. (வைத் தியபரி.)

பூதப்பாண்டியன்—ஒருபாண்டியன். (அபி தாநசி.)

பூதப்பிரதிபந்தம் — ஆத்மதெரிசுநமாகியு முன்னனுபவித்த விடயாநுபவத்தைச் சிந்தித் தல். (வேதா-சூ. கசக. உரை.) 2. மோட்சாபேட் சையாற் சர்வசங்கப்பரித்தியாகம் பண்ணி க் குருவையடைந்து சிவனுதிகஞ் செய்தாலும் முதல் கிரகத்தாச்சிரமத்திற் போகித்திருந்த வரிதாதிவஸ்துக்களை எருபயெனவந சிங்காராதி சற்குணங்களாநுபவித்தமை சமஸ்காரபலத்தால் வந்துவந்து உனக்குச் சுகதுக்கத்தை அடிக்கடி கொடுத்துச்சிந்திப்பித்து ஆன்மாவைச்சாட்சாத் காரமாக வெட்டாது. (வி-ணி. ௫அ.)

பூதபத்திரி—துளசி. (வைத்தியபரி.)

பூதபரிணாமசரீரம்—தூலசரீரம். (சி. சி. உ: கக. மறை.)

பூதபலம்—பலா. (வைத்தியபரி.)

பூதபலி—பூதயாகம்; இது: ஜவவையாகத் தொன்று.

பூதபாலம்—நிலிரத்திகலையிற் பிருதிவி தத் துவத்திலிருக்கும் நூற்றெட்டுப்பு வந் க ளு ளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை.)

பூதபுராணம் — சங்கமருவியலோர் நூல். (அபிதாநசி.)

பூதம்—1. ஆல். (வைத்தியபரி.) 2. இறந்த காலம். 3. உயிர். 4. ஐம்பூதம். (உ-ம்.) “பெருமை பெறும்பூதங்களைந்தாகி” (சிவரக. சுசமுரி. க.) 5. ஜவகையாகத்துளொன்று. 6. ஒருதந்திரம்; இதிற்: பூதப்பிரேதப் பிசாசுகளையோட்டும் மருந்துகளும் மந்திரங்களுங்கூறப்படும். (சி-பி. கை. கரு.) 7. கமுகு. 8. கூந்தற்பனை. 9. சங்கு. 10. சடாமாஞ்சில். (தைலவ.) 11. சுத்தம். (உ-ம்.) “பூதநீர்க்கமண்டலம்பொழிந்தகாவிரி” (பெரியபு. நாட்டு. உ.) 12. தருப்பை. 13. நரக முதலியவாதைகளைப்புசிக்கும்படிபாவபலத்துக் கீடாக ஆன்மாக்களெடுக்குத்தது. (சி. சி. உ: கக. மறை.) 14. பரணி. (உ-ம்.) “பூதமதி யெயி” (விதாந. குணகுண. உக.) 15. பூத கணம். (உ-ம்.) “துன்னியகுறுந்தாட்பூதம்” (கூர்மபு. பலவகை. சு.) (1, 3-சூ. நிக. கச: தகாவெ. ச.) (2, 10, 14-வைத்தியபரி.)

பூதமாதேவாம்போதரி—ஐம்பத்தேதாரு குத்திரசத்திகளிலொருத்தி. (வி-ணி. உள்ளு) பூதமுகட்டை—வட்டத்திருப்பி. (வைத்திய பரிபா.)

பூதயாகம் — பஞ்சயாகத்தொன்று. (வன் அள. பரி. குறிப்.)

பூதநீ—1. இவர் பதினெண்கணத்தொருவர். (சூ. நிக. கஉ: ககச.) 2. சீவர். பூதம்—உயிர்.

பூதநம்-1. பூமிநாங்கல், பூ-பூமி. தரம்-நாங்கல். 2. மலை. (உ-ம்.) "பூதநத்தனைச்சிற்றைடிநதிபெருந்தரனை" (கந்தபு. குரன்.)

பூதலத்தீர்-துளசி. (வைத்தியபரி.)

பூதலம்-பூமி. (உ-ம்.) "அவளன்னைப்பூதலத்திடைத்தெருட்சுவார்போல்" (திருவிளா. இரசவா. ௨.)

பூதவச்சம்-பீநாதி. (வைத்தியபரி.)

பூதவம்-1. ஆல். 2. மருது. (1, 2-வைத்தியமூ. அக.)

பூதவாகம்-தான்தி. (வைத்தியபரி.)

பூதவாகன் -- ஞானேந்திரியத்தத்துவத்திருக்கும் பஞ்சபுவநபதிகளிலொருத்தன். (வி-ணர். உள். ௩.)

பூதவாசகம்-பெருந்தேக்கு. (வைத்தியபரி.)

பூதவாசம்-தான்தி. (வைத்தியமூ. அக.)

பூதவாதம்-ஒரு சமயம். (வழங்குண்டு.)

பூதவியற்பஞ்சகவீரஞ்சுதி-எழுவுகைப் பஞ்சவீரஞ்சுதிகளுள்ளென்று; அது: சுரோத்திராதிநாயகம், வாக்காதிநாயகம், விடயமபத்தி, அந்தக்கரணம் நான்கும், பகுதியென்று என்னுமிருபத்தைத்தமாம். (த. தி. போ. ௬௦௬.)

பூதவீரக்கம்-1. ஆல். 2. பீநாதி. 3. பெருவாகை. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

பூதவீரன்-உலகவீரன், புறவீரன். (வழங்கு.)

பூதவீடு-பஞ்சபூதங்களாலாயதேகம். (உ-ம்.) "ஒருபூதருமறியாத்தனிவீட்டிலுரைபுணர்வந்திசுபூதவீட்டிலிராமல்" (கந்தரல. சநு.)

பூதவப்பு-சத்தியப்பு. (வைத்தியபரி.)

பூதவேசி-பூதாவேசி.

பூதலம்-1. இருநிறவன், உள்ளவன். (உ-ம்.) "உட்டருணைபுகள்" (தி. சி. அ: ௧௨, நிரம்.) 2. கடுக்காய். (வைத்தியமூ. அக.)

பூதலம்-கடுக்காய். (வைத்தியபரி.)

பூதலை-கஞ்சனேவலாற்கண்ணனைக் கொல்லவந்தவோரங்கி. (அபிதாநசி.)

பூதலிங்கம்-டேய்மருட்டி. (வைத்தியமூ. அக.)

பூதாத்தீர் - பூதகார்பெருவி. (வைத்தியமூ. அக.)

பூதாதி-பூதம்முதற்காரணமாகவுடைய பிரபஞ்சம். (உ-ம்.) "பூதாதிபுமுதலுந்துணையாக" (சிவஞானபோ. வெண்பா. ௬) 2. பூதாதி யாங்காரம். (சித்தார்த்தப்பிர.)

பூதாதிக்கம்-தமோருணம். (த. தி. போ. ௬௦௬.)

பூதாதியகங்காரம் - தாமசகுணத்தித்தமாய்த்தோன்றலுமகங்காரம். (க. ம. ப. ௩௦௬, ௩௦௭.)

பூதநம்-பூமிநாங்கல். (உ-ம்.) "கோதாநம் பூதநமொருகோடபுரிந்துளோர்கள்" (சிவரக. தேவரமுறை. ௬௬.)

பூதாதி-பெருக்காய். (வைத்தியபரி.)

பூதாவேசி - வெண்ணெச்சி. (வைத்தியபரி.)

பூதி-1. ஊன். (கு. நக. ந. ௪௬.) 2. கொடுமை. (கு. நக. அ: ௩௦) 3. சத்தம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்ட. 4. செல்வம். (உ-ம்.) "பூதியினத்தான்வெளிக்கொண்டபுகியென் றும்பேரோதுவர்" (சைவ. பொது. உப. ௧.) 5. ஆர்க்கச்சம். 6. நாசம். 7. நாய்வேலை. (வைத்தியபரி. 8. புழுகுசட்டம். (உ-ம்) "குலவந்தோர் பூதியிருப்பதிறுன்பதம்" (வை. ௧. ௧. ௧௩.) 9. புழுதி. (பிங்கல. ௬௪௩, 10. பொன். (ஆசிரியசிக. 11. முடை. பி. ௧௩. ௧௨௬.) 12. விழுதி. (உ-ம்.) "உடல்துழிபு" (வாக. பா. ௧௩௦. ௧. ௧.) [தன்னையதரித்தவர்களுக்கு ஐசுவரியத்தையகொடுத்தலாற் பெற்றபெயர்.] (5, 6-பி. நக. ௩. ௮௦.)

பூதிநாதம்-சத்தகம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்ட.)

பூதிகம்-1. அசில். 2. ஆயில்மரம். 3. ஆயிற்பட்டை. (உ-ம்.) "அழகுகிர"பார். 4. ஒரு வாகைப்பூல். 5. சாக்காய். 6. நிலவேம்பு. 7. பூமி. (கு. நக. ந. ௧௧) 1. 2-வை. ௩. ௧௨. ௪௨.) (4, 5, 6-வைத்தியபரி.)

பூதிகாட்டம்-பூதிபூதிநாத. (வைத்தியமூ. அக.)

பூதிகாண்டலம்-ஒருவகைத்தைலம்; இது: ஆயிற்பட்டைமுதலியவற்றில் வடிக்கப்படுவது. (இதனிலக்கணம். வை. ௧. ௧. ௧௩, ௧௪. ௧௫. ௧௬. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.)

பூதிகாய்-ஆலமரப்பட்டை. (வைத்தியபரி.)

பூதிகாரிதா-நாவி. (வைத்தியபரி.)

பூதிநி-ஒரு பாலாட்டதேவதை. (வி-ணர். ௨௬.)

பூதியம்-தூதுவீரன். (வைத்தியபரி.)

பூதியநுதம்-வில்வமரம். (வைத்தியபரி.)

பூதியம்-1. உடல். (பி. நக. ௬௬.) 2. பூமி. (ஆசிரியசிக. ந: ௩.)

பூதிவாகம்-வில்வமரம். (வைத்தியமூ. அக.)

பூதிவாசி-சென். (உ-ம்.) "பூதிவாசிகள்" பார்

பூதிவாசி-பார்ப்பார். (பி. நக. ௬௬.)

பூதிவாசி-திருமாலிஜே. (பி. நக. ௬௬.)

பூதிவாசி-அம்பு. (பி. நக. ௬௬.)

பூதிவாசி - பூதிவாசி. (பி. நக. ௬௬.) (பி. நக. ௬௬. ௬௭. ௬௮. ௬௯. ௭௦. ௭௧. ௭௨. ௭௩. ௭௪. ௭௫. ௭௬. ௭௭. ௭௮. ௭௯. ௮௦. ௮௧. ௮௨. ௮௩. ௮௪. ௮௫. ௮௬. ௮௭. ௮௮. ௮௯. ௯௦. ௯௧. ௯௨. ௯௩. ௯௪. ௯௫. ௯௬. ௯௭. ௯௮. ௯௯. 100.)

பூந்தாது—1. கோங்கு. (வைத்தியமூ.அக.)
2. பூவிறுதன்.

பூந்தாழை—அன்னாசி. (பதார்த்த. அகாச. முகம்.)

பூந்தி—1. புன்கு. 2. பூவந்தி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பூந்துணர்—1. புனமுருங்கை. (வைத்தியபரி.) 2. பூங்கொத்து. (உ-ம்.) “இருப்பையின் பூந்துணர்” (அரிச்ச. நாட்டு. கஅ.)

பூந்தை—1. ஒருர். 2. பூதனந்தை. மருஉ.

பூநாகம்—1. நாங்குழி. (உ-ம்.) “வயிறதனிற் பூநாகத்தன்னைச்சார்ந்து” (அகத். குருநாடி. உக0.) 2. பூநீறு. (வைத்தியபரி.)

பூநாதம்—வெடியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

பூநீம்பம்—நிலவேம்பு. (வைத்தியமூ. அக.)

பூநிறம்—மாந்தளிர்க்கூல். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பூநீபம்—நிலக்கடம்பு. (வைத்தியபரி.)

பூநீர் — 1. உவர்மண்ணிலெடுக்கும் நீர். 2. பனநீர். 3. உண்ணாநெடுக்கு முவர்மண். (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

பூப்பகம்—பெண்குறி. (சூ. நிக. உ: அக)

பூப்பட்டை — இலவங்கப்பட்டை. (வைத்தியபரி.)

பூப்பந்தை—பூவரசு. (வைத்தியபரி.)

பூப்பலகை—ஒரு மரம். (வழக்.)

பூப்பலா—ஒருவகை விருக்கம். (த. நி. போ. ௩௩௨.)

பூப்பு — 1. பூத்தல். (பு-தொழிற்பையர் விகுதி.) 2. மகளிர்குதகம். (திரிகடி. கள.)

பூப்புடம் — 1. பூப்புடக்கைலம். (ஸ்தல. அதுபந்த. கடு.) 2. குழிப்புடம். (வைத்தியபரி.)

பூப்பேசல் — பரத்தையர் விவாகத்தொரு கருமம். (க-வி. சுசு. உரை.)

பூப்பேட்டி—மூழிவாய். (சூ. நிக. எ: ௫௫.)

பூபதம்—மரம். (வைத்தியபரி.)

பூபதி—1. அரசன். பூ-பூமி. பதி-தலைவன். 2. ஒரு குளிகை. (வைத்தியர்கள் பூபதிமாத்திரையென்பர்.) 3. மல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

பூபை—அரசன். (உ-ம்.) “விராடபூபைஞ்சுதாநிகநிருபணம்” (பாரத. படையெழுச்சி. ச.)

பூபாலர்—பூவைசியர். (பிங்கல. எளள.)

பூபாலன்—1. அரசன். (சூ. நிக. உ: ௧௨.)

2. வேளாளன். ஒருமைப்பாலில் வந்தபெயர்.

பூபாளர் — புருடராகத்தொன்று; இதன் மனைவிகள்: வேளாவளி, மலகர், பெளளி, சாதி பிராமணசாதி. அத்தேவதை திருமால். (வி-ணி. உக.)

பூம்பட்டு—பூத்தொழிலமைந்தபட்டு. (சிலப் பதி. ஊர்காண். அசு-ஆம் அடி உரை.)

பூம்பனை—ஆன்பனை. (வழக்.)

பூம்பாளை—இளம்பாளை. (வழக்.)

பூம்பிஞ்சு—இளம்பிஞ்சு. (வைத்தியபரி.)

பூமகள்—1. இலக்குமி. 2. பூமிதேவி.

பூ என்பதும்லருக்கும் பூமிக்கும் பெயராதலா விருவருக்கும் பெயராயிற்று.

பூமகள்—1. செவ்வாய். (உ-ம்.) “பூமகன் வாரத்துடன்வருபுராடம்” (விதாநிக்குணாகுண. ௩.) 2. பிரமா. (உ-ம்.) “திருமலிபூமநாதியை வருமாமொருபரமிச்சிறியனேற்கு” (கொலை மறு. க.)

பூமகன்—1. செவ்வாய். (உ-ம்.) “பூமகன் வாரத்துடன்வருபுராடம்” (விதாநிக்குணாகுண. ௩.) 2. பிரமா. (உ-ம்.) “திருமலிபூமநாதியை வருமாமொருபரமிச்சிறியனேற்கு” (கொலை மறு. க.)

பூமகன்—1. செவ்வாய். (உ-ம்.) “பூமகன் வாரத்துடன்வருபுராடம்” (விதாநிக்குணாகுண. ௩.) 2. பிரமா. (உ-ம்.) “திருமலிபூமநாதியை வருமாமொருபரமிச்சிறியனேற்கு” (கொலை மறு. க.)

பூமகா—கையாந்தகரை. (வைத்தியபரி.)

பூமண்டலம் — 1. பரத்தின்பொது லக்கணங்களாகிய இருபது பேதங்களுளொன்று. (திருவிளை. கான்மாரி.) 2. பூமிவட்டம். (வழக்.)

பூமத்தை—ஒரு செடி. (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பூமலி—மூளை. (வைத்தியபரி.)

பூமலேக்கிறம்—1. சங்கங்குப்பி. 2. ஞா

பூமலேசனம்—1. மூல். (1, 2-வைத்தியபரி.)

பூமன்—1. செவ்வாய். 2. பிரமன். (1, 2-சூ. நிக. கக: மகரவே. கடு.)

பூமாதனை — காயிலாமற் பூமாதிரம்விடம் மாதனை. (வைத்தியபரி.)

பூமாதா—1. இலக்குமி. 2. சரஸ்வதி. 3. பூமிதேவி. (உ-ம்.) “பூமாதினிதயகமலத்துவையும் பொலிவானும்” (திருவா. நான்மணி.)

பூமாயி—ஒரு பாலாரிட்டதேவதை. (வி-ணி. உகஅ.)

பூமாரி—வேம்பு. (வைத்தியபரி.)

பூமானி—புமான். (சூ. நிக. உ: ௫௭.) விகாரம்.

பூமி—1. தேசம். (உ-ம்.) “தங்கள்பூமியிலான போதொருவடிவமொத்ததுதாநையே” (பாரத. அணிவகு. கசு.) 2. பூநீறு. (வைத்தியபரி.) 3. பூவுலகு. (உ-ம்.) “வேலைசூழ்தருபூமியின்பாரமாகியசுயோதனாகியரென்னுநாறுபசுப்படுத்து” (பாரத. சஞ்சய. கள.) இது பலவிதப்படுமென்பர். (அபிதாநசி.)

பூமிக்கூர்நா—வெடியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

பூமிகதம்பம்—நிலக்கடம்பு. (வைத்தியபரி.)

பூமிகுருவகம்—வெள்ளெருக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

பூமிச்சுருக்கரை—சீந்திச்சுருக்கரை. (வைத்தியபரி.)

பூமிச்செருக்கலை—உவர்மண். (வைத்தியபரி.)

பூமிசாந்திரம் — பூமியைப்பற்றி விபரிக்குநூல். (பூகோளநூல்.)

பூமிசைநடந்தோன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: க.) 2. புத்தன். (சூ. நிக. க: கஅ.)

பூமிதாநம் — பூதாநம்; அஃது: உலகெலா மொருகுடைக்கீழாளுமரசன் பலாசு, வில்வம், அரசு, சருங்காவலி, மூங்கிலென்னு மிம்மரங்க ளால் திக்குயானைதாங்குவதான மண்டப மமைத்து, நான்குவாயில்கடோறும் மணிமாலே, தோரணம், தருப்பைதாக்கி, பன்னிரண்டங் குல உயரமும், ஏழுமுள நீளமுமுடையதாய் முத்துவிளிம்பிற்றிண்ணெய்செய்து, அசன்என்ன மிசைகளினுங் குண்டம்வருத்து, ஈசாந இந்திர திக்குகளினடுவே பிறை, தேர்ச்சக்கரம், கமலப் பூ என்பவற்றுளோர் வடிவிற பிரதானகண்டஞ் சமைத்து ஒரு துலாம், அரைத்துலாம், காற் றலாம் என்பவற்றுளோ ரளவுடைத்தாய்ப் பொன்றைச் சதுரமாகத்தகடுசெய்து ஏழ்தீவு, ஏழ்கடல், ஏழ்மலை, மேரு, நதி, நதங்கள், தருக் கள், தெய்வங்களயாவஞ் சிறப்பிதியிற் சித்திரித்துச் சிவபெருமானுக்குப் பூசையியற்றிச் சுவர்ணபூமிக்குப் பஞ்சகொளவியங்களால் அபி டேகஞ்செய்து குண்டநடுவேயுள்ள துலைக் கண்வைத்துச்செய்யுந் தாநமாம் (சிவராட். உற் பவ. கள. உரை.) இவ்வாற்றினி நன்செய், புன் செய்சளைத் தானஞ்செய்தலென்று நுகறுவர்.

பூமிதேவி—நிலமாது. (வழக்.)
பூமிநடுக்கம்—பூமியதிர்ச்சி. (வழக்.)
பூமிநாதம்—இந்தப்பு. 2. காந்தம். 3. பூநீறு. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

பூமிநாயகம்—நாக்குப்பூச்சி. (வைத்தியபரி.)
பூமிநாயகன்—1. காஸ்மீரபடிசம். 2. நில வேம்பு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பூமிபரீட்சை — கலைஞாந மறபத்தநான்கி னென்று. (அபிதாநசி.)

பூமிபிசாசம்—பனை. (வைத்தியபரி.)

பூமிவிளா — நிலவிளா. (வைத்தியபரி.)

பூமிவேரி—பூநாகம். (உ-ம்.)வந்துழிக்காண்க.

பூமின் — 1. இலக்குமி. (சூ. நிக. க: கூச.)

2. பூமிதேவி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பூயாரி—வேம்பு. வைத்தியபரி.)

பூர்ணகம் — பொற்சிகைப்பறவை. (வழக் டுண்டுபோலும்.)

பூர்ணபாத்திரம்—ஒரளவை; அஃது: இரு தூற்றைம்பத்தாறு கைபிடிக்கொண்டது. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பூர்ணம்—நிறைதல். (சூ. நிக. எ: கரு.)

பூர்ணமிருதம்—சந்திரனதுசோடசகலைகளி னென்று. (வி-ணி. உச்சு.)

பூர்ணமை—பூரணை. (வழக்.)

பூர்த்தி—1. நிறைவு. (வழக்.) 2. வரப்பி லின்பமுடமை; அஃது: இறைவனெண் குணங்களினென்று. (வள். க-ம் அதி. கூ.)

பூர்த்தியன்—வேலைசெய்து கூலிபெறுகிற வன். (சி. மி. க: கூச. சிவா.)

பூர்ப்பியம்—பழங்கதை. (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.)

பூர்வகட்சியநுமாநம் — போதுநாற்றத்தா லறிதல். (சி. சி. அளவை. கட.)

பூர்வகாத்திரம்—தலை. (சிந்தா. காந். கூகூ. உரை.)

பூர்வசம் — முன்பிறந்தது. 2. மூத்தது. 1, 2-(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பூர்வசர்—முன்னோர். (வழக்.)

பூர்வசைவர்—திட்சாகருமத்தாலே மோட்ச மடையலாமென்று சாதிக்குஞ்சைவர். (சி. சி. அ: உள. சிவாக்.)

பூர்வதம்—முந்தினது. (உ-ம்.) “ஒருத்த னுக்கு அதிகபலமும் ஒருத்தனுக்கு அற்பபலமு மாயிருப்பதற்கும் பூர்வதநிரமமே காரணம்” (சி. சி. உ. கூ. சிவாக்.)

பூர்வபட்சம்—1. பிறர்கூறும்பக்கம். (சி. சி. க. கூ. சிவாக்.) 2. விரோதபட்சத்தானது கூற்று.

பூர்வம்—1. கிழக்கு. 2. முதுமை. 3. முன்பு. (1, 2, 3-சூ. நிக. க: ரகரவே. உகூ.)

பூர்வமீமாஞ்சகர்—இபற்கையாதி கன்மங் களிலே மோட்சமடையலாமென்று சொல்லு கிற மதஸ்தன்.

பூர்வமீமாஞ்சம்—மீமாஞ்சம் இருவகையுள் முந்தியது கன்மபாகத்தைக்கூறுவது.

பூர்வாகம் — ஒரு அருகதூல். (உ-ம்.) “அங்காகம்”பார்.

பூர்விகம்—பழமை. (வழக்.)

பூர்விகர்—பழையோன். (வழக்.)

பூர்வோத்திரவிநோதம் — முன்சொன்ன தற்குப் பின்சொன்னது விரோதமாயிருத்தல்.

பூரகம்—1. பூரித்தல். (வழக்.) 2. மத்தங் காப்பல். (வைத்தியபரி.) 3. வெளிக்காற்றை யுள்ளேபூரித்தம். (சி-வி. யோக. ச. உரை.)

பூரட்டாதி—ஒருநட்சத்திரம். (சூ. நிக. க: எஅ.)

பூரணசாத்திரம்—

பூரணசூத்திரம்—

பூரணநூல்—

பூரணபாத்திரம் — இருதூற்றைம்பத்தாறு கிறநகையரிசெொண்டபாத்திரம். (உ-ம்.) வந் துழிக்காண்க.

பூரணம்—1. எல்லாம். 2. நிறைவு. (சூ. நிக. அ: கரு.) 3. பெருக்கம். (1, 3-வழக்.)

பூரணம்—பூரணை. (வழக்.)

பூரணமை—பெளர்ணமை. (வழக்.)

பூரணலேகியம்—ஒருவகைலேகியம்.

பூரணை—1. அரன். (உ-ம்.) “பூரணந்திரு முன்னர்” (சிவரக. மேரு. உரு.) 2. அருகன். (உ-ம்.) “புந்நவன்” பார். 3. மூர்த்தபாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

பூரணுதி—ஓம்சுடங்கை நிறைவேற்றங் கடைசியாகுதி. (உ-ம்.) “பொங்குமாகுதிகள் செய்தார்பூரணகுதிபூரித்தார்” (சிவரக. நைமி சா. சரு.)

பூரணதீயுப்பு—யாகவுப்பு. (வைத்தியபரி.)

பூரணதீலேகியம்—பூரணலேகியம்.

பூரணி—1. இலவமரம். 2. நிறைவுள்ளவன். (வழக்.) 3. பஞ்சசத்திகளிலொன்று. (சி. சி. க. ருசு. ரூப.) 4. லவங்கம். (1, 4-வைத்தியபரி.)

பூரணி—1. ஜந்தாம் பத்தாம் பதினைந்தாம் திதிகளவரும் பக்கங்கள். (வருஷாதினால்.) 2. ஜயன்றேவிகளிலொருத்தி. (உ-ம்.) “புட்கலை” பார். 3. பெளரணை. (சூ. நிக. க. அசு.) 4. நிறைவு. (உ-ம்.) “பூரணையாற்பதினாறகயிற் றெக்கப்புவநமொலாம் - நீரணைமாருதநாங்கிய தொக்கும்” (திருநாற். கூச.)

பூரணகேழ்வன்—ஜயன். (சூ. நிக. க. உஅ.)

பூரணேதரி—ஐம்பத்தொரு ருத்திரசத்திகளி லொருத்தி. (விணி. உஎஎ.)

பூரந்திரயம்—பூரம், பூராடம், பூரட்டாதி. (விநா. குணகுண. கக. உரை.)

பூரந்திரம்—சீனக்காரம். (வைத்தியபரி.)

பூரபதி—பச்சைக்கருப்பூரம். (வைத்தியபரி.)

பூரம்—1. ஒருநான். (சூ. நிக. க. எரு.) 2. ஒருமருந்து. 3. கருப்பூரம். 4. நீர்க்குண்டு. 5. பச்சைக்கருப்பூரம். (தைல. தைலவ. சசு.) 6. பூரணம். (வழக்.) 7. பூரான் (4, 7-வைத்திய பரி.) (2, 3-வைத்தியநூலிலறிக.) இரசகர்ப்பூரத் திற்கும் பெயர்கூறுவர்.

பூரவாகதி—சரச்சுவதி. (திவாகரத்திலறிக.)

பூரவுப்பு—சத்தியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

பூராடம்—ஒரு நட்சத்திரம். (சூ. நிக. க. எசு.)

பூராயம்—1. ஆராய்வு. (வழக்.) அந்தரங்க மெனவுக்கூறுவர். 2. விசித்திரம். (உ-ம்.) “பூராயமாகவுந்மற்றென்றைவிரித்துப் புலம்பா தே” (தாபு. நினைவொன்று. ரு)

பூரான்—1. ஒரு விஷசெந்து. 2. பனங் கொட்டைமுதலியவற்றினுட் பருப்பு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பூரி—1. ஒரு பணிகாரம். 2. ஓரிசை. 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. நாணி (சூ. நிக. எ. ச.) 5. பொன். (வைத்தியபரி.) (1, 2-வழக்.)

பூரிகல்யாணி—} ஓரிசாகம். (வழக்.)

பூரிகலியாணி—} ஓரிசாகம். (வழக்.)

பூரிகா—அகில். (வைத்தியபரி.)

பூரிகை—1. அப்பவருக்கம். (பிங்கல. கககஅ.) 2. ஊதிமும்பூரிகை. (உ-ம்.) “தபலை” பார். 3. நொலையல். (பிங்கல. கககசு.)

பூரிகோடுத்தல்—பூரிதாநஞ்செய்தல். (பால பாட. ருரு) பூரி-பொன்.

பூரித்தல்—1. உவத்தல். (உ-ம்.) “புனிதமா மிதுவென்றுளம்பூரித்தான்” (சிவரக. தேவி நாட். கசு.) 2. நிரப்புதல். (உ-ம்.) “பூரணகுதி” பார். 3. நிறைத்தல். (உ-ம்.) “பிராணவாயுவைக் கும்பித்தும் இரேசித்தும் பூரித்தும் தன்வசம் பண்ணிக்கொண்டு” (சி. சி. க. ச. சிவாங்.) 4. பருத்தல். (உ-ம்.) “பூரித்ததநச்சுமையாற்றுகி லாள்பொறையுற்றவருந்தியிருந்தனளோ” (சிவரக. கணபதிவந்தனை. எ.)

பூரிதம்—1. பூரணம். 2. மிகுகளிப்பு. 3. பூரிப்பு—} மிகுதி. (1, 2, 3-வழக்.)

பூரியம்—சாத்திட்டதொட்டி (மதுரைக். கஅ. உரை.)

பூரிமாயன்—நரி. (சூ. நிக. க. உசு.)

பூரியம்—1. அரசர்வீதி. (பி. நிக. கூசசு.)

2. அரசரிருக்கை. (பிங்கல கூருக.) 3. ஊர். (சூ. நிக. ரு. கசு.) 4. பாரார்த்தம் பத்துக் கொண்டது. (பிங்கல. உஉஅரு.)

பூரியர்—கீழோர். (உ-ம்.) “பூரியரெண்ணி யாங்கே” (திருவிளை. மாயப். உக.)

பூரியன்—கீழ்மான். (உ-ம்.) “புன்றொழில் படைத்தனடையபூரியனுணர்ந்தே” (கந்த பு. அவைபுரு. கருரு.)

பூரு—1. குருகுலத்தரசரிலொருவன். (பாரத குருகுல. உரு) 2. புருவம் (உ-ம்.) “யோகத் துறுமுணர்வாலெடுத்திணைவிழிபூருவினிடை யேசெருகிடலே” (சிவரக. நைமிச. ககசு.)

பூருகம்—மரம். (சூ. நிக. ச. சசு.)

பூருண்டி—1. மல்லிகை. (சூ. நிக. ச. கசு.) 2. வேலிப்பருத்தி. (வைத்தியபரி.)

பூருது—பூநீறு. (தைல. தைலவ. ககரு.)

பூருவகாட்சியநுமம்—நாற்றமுசலிய ஏறு பற்றிப்போதுமுசலிய காட்சிப்புலனாதற்கூரிய பொருளை யுயிரினோணர்வுதெரிவது. (சி. சி. அளவை. கஉ. சிவஞா.)

பூருவசநன்—தலைமகன். (வழக்.)

பூருவான்—சேட்டபுத்திரன். (வழக்.)

பூருவஞரநம்—முன்னனுபவத்தைய நிய மறிவு. (வழக்.)

பூருவதுவந்தம்—ஊழ்வினைப்பயன். (வழக்.)

பூருவதோந்தம்—பூருவதுவந்தம். (உருசு.)

பூருவநியாயோத்தரம்—முன்னேயிலென்ற விவகாரவிடயத்தில் நியாயத்தாநத்தில் விவகா

வழியாக என் னால் வெல்லப்பட்டானென்று சொல்லுதல். (மிருசு. ௧௦.)

பூர்வபக்கம் — பூர்வபட்சம், வளர்பிறைப் பக்கம். (வழக்.)

பூருவபந்தநீ — பூரம். (வைத்தியபரி.)

பூருவம்—1. ஆதி. (உ-ம்.) “பூருவந்தனினை முகன்புனையும்குடைத்து” (வருத்தா. கிரி. ௧௨) 2. கிழக்கு. (உ-ம்.) “பச்சிமத்தடைந்தபரிதிபூருவத்திற்பருப்பதத்துதித்திடுமளவு” (சிவரா. உற்பவ. ௨௬.) 3. பழமை 4. முகன்மை 5. முகிர்ச்சி. (தைல. தைலவ.) 6. முன்பு. (சூ. நிக. ௧௧: ரகரவெ. ௨௬) (3, 4-வழக்.)

பூருவமீர்த்து — சைமிரிஞ்சுத்திர ரூபத் தால் துவாரசு அத்தியாயமாய்த் தர்மார்த்தப்பிரதிபாதகமாய் லோகவேதாதிகரண மென்பது முசலான சகஸ்திரரியாயத்தார செல்லப்பட்டிருப்பது. (சூ. நி. போ. ௧௭.)

பூருவாசாடம்—பூராடம். (உ-ம்.) வந்துழிக்குணம்.

பூருவாண்ணம் — பூருவாண்ணியம்.

பூருவாண்ணியம் — முன்னேரம்.

பூருவாப்பியாசம் — பழையவழக்கம். (வழக்.)

பூருவாபரம் — முன்பின். (வழக்.)

பூருவிகம்—1. ஆதி 2. பழமை. (1, 2-வழக்.)

பூரை—1. ஒன்றுமில்லாமை. (உ-ம்.) “அமரரிதபூரையதிசயமென்றான்பாடவரவேணும்” (திருப்பு. டுபு. 2. பூரணம். (செளந்தரிய. சூ. ௧.)

பூரைபூரை — போதும்போதும். (உ-ம்.) “பூரைபூரையென்றிருக்கையாலமைத்தபுத்தளிர்” (அரிச்ச. மீட்சி. ௧௬.)

பூல்—புல்லாந்தி. (தைல. தைலவ. ௧௬௫.)

2. பூலா. (வைத்தியமூ. அக.)

பூலத்தி—மருதமரம். (வைத்தியமூ. அக.)

பூலதை — 1. நாங்குழி. 2. படர்கொடி. 3. பூநாகம். (தைல. தைலவ. ௭௪) (1, 2-வைத்தியபரி.)

பூலா—1. ஒரு செடி; அது: நீர்ப்பூலா, பவன்பூலா, முட்பூலா, வறட்பூலா எனப் பலவிறப்பிடம். (வைத்தியபரி.) 2. பெருங்கிச்சிலிக்குழங்கு. (தைல. தைலவ. ௧௬.) (உ-ம்.) “சாந்து” பார்.

பூலாங்கிழங்கு — பெருங்கிச்சிலிக்குழங்கு. (உ-ம்.) “அசீதனம்” பார். (தைல. தைலவ. ௬.)

பூலாசம் — புல்லாந்தி. (தைல. தைலவ. ௧௬௬.)

பூலித்தகடு — மணியழுத்தவைக்குந் தகடு. (வழக்குண்டுபோலும்.)

பூலித்தல்—புளகித்தல். (உ-ம்.) “பூலித்தகடு குழைத்துபொன்னூசலாடாமோ” (திருவாச.

திருப்பொன். அ.)

பூலை—கிச்சிலிக்குழங்கு. (தைல. தைலவ. ௧௬௫.)

பூலோகம்—பூமி; இது: மேலேமுலகினைன்று. (சூ. நிக. ௧௨: ௭௦.)

பூலண்டம்— } வெங்காயம். (வைத்திய

பூலண்டமயிர்— } பரிபா.)

பூலணம் — ஒரு தலம். (திருவாச. கீர்த்தி. ௫௦.)

பூவந்தம்—நிலவாகை. (வைத்தியபரி.)

பூவந்தவம்—நிலாவிரை. (வைத்தியமூ. அக.)

பூவந்தி—1. ஒரு மருந்து. 2. நொய்க்கொட்டான். 3. புன்குமரம். 4. பொன்னாங்காய்மரம். 5. ஓர் ஊர். 6. ஒரு தின்பண்டம். (5, 6-வழக்.) (2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

பூவர்—பூ. (உ-ம்.) “பூவர்சோலைபுருவலென்மெண்ணினை” (சிந்தா. பதுமை. ௧௬௬.)

பூவரக—ஒரு மரம். (தைல. தைலவ. ௧௬௫.)

பூவல்—1. சிவப்பு. (சூ. நிக. அ: ௨௦.) 2. செம்மண். (சிலப்.) 3. செம்மணல். (உ-ம்.) “தருமணற்றழுப்பெய்தில்பூவலாட்டி” (சலி. ௧௧௪.)

பூவலம்—ஒரு தலம். (உ-ம்.) “பூவலமதனிற் பொலிந்தினிதருளி” (திருவாச. கீர்த்தி. சூ. ௧.)

பூவலயம்—பூண்டலம். (உ-ம்.) “பூவலயம் பூமலைதகவானோர்பொழிவுற்றார்” (கோயிற்பு. நடராச. ௬௬.)

பூவழலை—பூநீறு. (வைத்தியபரி.)

பூவள்ளம் — 1. தங்கக்கிண்ணம். 2. மண்கிண்ணம். (1, 2-தைல. பாயிர. ௪௮.)

பூவன்பழம் — நெய்க்கொட்டான் பழம். (வைத்தியபரி.)

பூவன்வாழை—ஒரு வாழை. (சோழதேச வழக்.) (வைத்தியபரி.)

பூவாணம்—ஒருவிதவாணம். (வழக்.)

பூவாதிகாரம்—சினக்காரம். (வைத்தியபரி.)

பூவாமற்காய்க்குமரம் — ஆல் முதலியன். (சூ. நிக. ௪: ௫௨.)

பூவாவந்தி—சுருஞ்சி. (உ-ம்.) “பூவாவஞ்சியுந்தருகுவன்” (புறநா. ௬௨.)

பூவர்ளி—1. மண்மதன். (சூ. நிக. ௧: ௨௫.)

2. மண்மதன்பாணம். (வழக்.)

பூவிந்து—1. அப்பிரகம். 2. வீரம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

பூவிந்துநாதம்—அப்பிரகம். (வைத்தியபரி.)

பூவிர்நடை—இரட்டைவடிவானபூ. (உ-ம்.)

“இலையிரட்டை” பார்.

பூவிரணம்—ஆண்டுநிலமின்புண். (உ-ம்.)

“பூவிரணம்போக்கிவிடும்” (பதார்த்தகுண.)

பூயில் -- மன்மதன்வில் மூன்றிலொன்று; அஃது இருப்புவில், கருப்புவில், பூயில் முறையே இராக்ககருக்கும், மனிதருக்கும், தேவருக்கும் எய்யும் வில்லாம். (கந்தபுரா.காமதக.கஉ.) (பிங்கல. தெய்வ. க.)

பூயிலைமடந்தையர் -- பரிசங்கொள்வார். (உ-ம்) "பூயிலைமடந்தையரேவற்சிலதியர்" (சிலப். இரத்திரவின. ருச.)

பூயினம் -- கற்பாஷாணம். (வைத்தியபரி.) பூயினன் -- பிரமர். (உ-ம்.) "பூயினன்குடி லையம்பெருந்துமாலுற" (கந்தபு. கடவுள்.)

பூவே -- பூநாம்பு. (தலை. மைதல. எக.)

பூவை -- 1. காயாமரம். (உ-ம்.) "பெயர் மயக் கந்தரும்பாசுமபேலமர்ந்தனபூவை" (திருவாத. திருப்பெரு. கக.) 2. நாகணவாய்ப்புள். (உ-ம்.) "பூவைகாள்செங்கட்புறவங்காளாலோலம்" (கந்தபு. வள். ருச.) 3. பெண். (வாண. ருச.) [ஆகுபெயர்.]

பூவைசியர் -- ஒருவகை வைசியர். (பிங்கல. எளவு.)

பூவைநிலை -- மாயவன் திருவுருவோடு வமித்துக்காட்டிடத்தலருங்காயம பூவைப்புதழ்ந்தது. (புறப். அக. பக்.)

பூவோடு -- தொட்டிபாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

பூழ் -- 1. காடை. (உ-ம்.) "பூழ்வேகமொடு பறந்துவிரைந்தவே" (அரிச்ச. வஞ்ச. கக.) 2. காணுக்கோழி. (வைத்தியபரி.)

பூழ்க்கரம் -- கோட்டம். (வைத்தியமூ. அக.)

பூழ்த்தி -- 1. கொடியை. 2. தகை. 3. நுண் பொடி. (1, 2, 3-பிங்கல. கஅஅரு.)

பூழான் -- 1. கவுதாரி. 2. காணுக்கோழி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பூழ் -- 1. கொடுத்தமிழ்நாட்டி னென்று. (நன்னூ. பெயரிய. கக. உரை.) 2. சேறு. (பிங்கல. கஅக.) 3. புழுதி. (உ-ம்.) "பூதவெள்ளமங்கேசலோடும்விரிந்தேழுபூழிமாலே" (கந்தபு. மகூட. உஉ.) 4. விபூதி. (உ-ம்.) பூழியார் மேனிப்புராரிசிறுவன்றேரில்" (கந்தபு. இரணியன்பு. கக.)

பூழ்நாடு -- கள்ளிக்கோடு என்பர். (அபிதாந சிந்தரம்.)

பூழியபலம் -- பூசனி. (மலையக.)

பூழியன் -- பாண்டியன் (உ-ம்.) 'மறுக்கம்வினைக்குமேயிசல்பூழியன்' (திருவினா. விடையி. கக.)

பூழில் -- 1. அகிற்கட்டை. (தலை. மைதல. கச. 2. பூமி. (சூ. ரிக. கக. தகரவே. உ0.)

பூழை -- துவாரம். (உ-ம்.) "பூழைத்தலை (திருமறைக்காட்டுத்தேவாரம்.)

பூளம் -- பூவரசு. (வைத்தியபரி.)

பூளை -- 1. இலவம்பஞ்சு. (வைத்தியபரி.)

2. ஒரு செடி. (உ-ம்.) "பூளைநறைவீபோல்" (திருவினா. மாயப். எ.) 3. மலைக்கணவாய். (பிங்கல. கஅஅக.)

பூளை -- 1. இலவம்பிசின். 2. இற்புவி. (வழக்.) 3. காஞ்சொறி. 4. சிறுகாஞ்சொறி. (2, 3, 4 வைத்தியபரி.)

பூளைக்கச்சி -- ஒரு செடி. (வழக்குண்டு போலும்.)

பூளைக்கண் -- புருடராகமணி. (உ-ம்.) வந்தாழிக்காண்க.

பூளைக்கழற்சி -- ஒரு செடி. (வழக்குண்டு போலும்.)

பூளைக்காஞ்சொறி -- ஒரு காஞ்சொறி. (வைத்தியமூ. அக.)

பூளைக்காய்வேளை -- ஒரு செடி. (வைத்தியபரி.)

பூளைக்காலி -- சிறுபூளைக்காலி. (தலை. மைதல. ககரு.)

பூளைக்கீரை -- ஒரு கீரை. (வைத்தியபரி.)

பூளைத்திசை -- தென்கிழக்கு. (வைத்தியபரி.)

பூளைப்பகவன்முள் -- எவிமுள்ளு. (வைத்தியபரி.)

பூளைப்பிடுக்கன் -- ஒரு செடி. (வழக்குண்டு போலும்.)

பூளைமடி -- ஒருபூண்டு. (வழக்குண்டு போலும்.)

பூளைமயிர் -- 1. பூளைக்கழற்சி. (வைத்தியபரி.) வெண்மயிர் (வழக்.)

பூளைமூலி -- குப்பைமேனி. (வைத்தியபரி.)

பூளைவணங்கி -- 1. குப்பைமேனி. 2. நாயுருவி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பெ.

பெகிலம் -- அநேகம். (உ-ம்.) "அம்பு... லந்தொடுத்தது" (பாரத. கள-ஆம்போர். எக.)

பெங்கு -- கள்ளினோர்பேதம். (வைத்தியபரி.)

பெட்டக்கது -- விரும்பத்தக்கது. (உ-ம்.)

"பெரும்பொருளாற்பெட்டக்கதா" (புற. எகஉ.)

பெட்டகத்துத்தி -- ஒரு துத்தி. (வழக்.)

பெட்டகம் -- பெட்டி. (வழக்.)

பெட்டல் -- விரும்பல். (உ-ம்.) "பேள... மொடுபெட்டாங்குவழங்கும்" (புறநா. உகஉ.)

பெட்டவாயில்பெற்றிரவுவலியுறுத்தல் --

விரும்பப்பட்ட பாங்கியைத் தூதரகப்...

குறையிரத்தலை வலியுறுத்திக்கூறல். (வாண. கக. முகம்.)

பெட்டிவீத-விரும்பியபடி. (உ-ம்.) "நன்னுத
லாள்-பெட்டாங்கொழுதுபவர்" (வன். காஅ.)

பெட்டார்—சிறகிதர். (சூ. நிக. உ: ௫௨.)

பெட்டி—1. கூடை. (வழக்.) 2. பேழை.
(உ-ம்.) "புரையிறுகிலோரயுதம்பூட்பெட்டி
யொருதுறுபொருவில்சேதா" (சேதுபு. அ:த்
தியதிர். சக.)

பெட்டிக்கோரை—ஒரு புல். (வழக்.)

பெட்டு—பொம். (சூ. நிக. க: சு.)

பெட்டை—1. ஒட்டகம், கழுதை, குதிரை,
சிங்கம், மரை யிவற்றின் பெண். (சூ. நிக. க: சு.)
2. பறவைப்பெண். (சூ. நிக. க: சு.)

3. பெண்பொது. (வழக்.)

பெட்டைக்கண்ணன்—சிறுகண்ணுள்ளவன்.
(வழக்.)

பெட்டையன்—1. அவி. 2. ஆண்மையற்ற
வன். (1, 2-வழக்.)

பெட்டி—மிக. (சிந்தா.)

பெட்டி—1. அன்பு. 2. பெருமை. 3. பேணு
தல். (உ-ம்.) "பெட்டின் தலையாமவேண்டல
மே" (புறநா. ௨௦௫.) 4. விருப்பம். (உ-ம்.)
"பெட்டிமுமாரிமேகம்வரம்பிலவந்தெனத் தே
ரின்கேசுநைகிரண்டன" (இராமா. கரன்வதை.
௨௪.) (1, 2-சூ. நிக. க: டகரவெ. ௨௪.)

பெடை—1. பறவைப்பெண். (உ-ம்.) "ஆவி
யன்னபெடைகளும்ன்றிலும்" (அரிச்சபு. நாட்
டு. ௨௨.) 2. பெண்யானை. (உ-ம்.) "பெடை
நடைமடவீர்" (அரிச்சபு. சூழ்வினை. கரு.)

பெண்—1. கற்றாழை. (உ-ம்.) "பெண்காணி
துவர்வீழ்மிமடிவல்லியை" (தைல. தைலவ.
௧௨௫.) 2. தெரிவை. (உ-ம்.) "வரைமார்பிற்
பெண்மகிழ்ந்தபிரமபுரமேவிய" (தேவார. பிரம
புர. ௪. சம்பந்த.) 3. பெண்டன்மை. (உ-ம்.)
"பெண்ணன்றுரைத்தமைக்காயினன்னது
உன்" (உவி. க௭.) 4. மனைவி. (புறநா.) 5.
பிலங்கின்பெண். மரபுண்டு.

பெண்கரு—சுரேணிகம். (வழக்.)

பெண்கலை—வண்ணத்தினொர்பகுதி.
(வழக்.)

பெண்துமைஞ்சான்—சரம்பிரணை. (வைத்
தியபரி.)

பெண்தரங்கு—மந்தி. (பிங்கல. ௨௫௦௭.)

பெண்துறி—யோனி, பகம் என்று பெயர்.
(சூ. நிக. உ: அக.)

பெண்சாதி—மனைவி. (வழக்.)

பெண்டகன்—அவி. (சூ. நிக. உ: சக.)

பெண்டகை—பெண்டன்மை; அவை: நாண
மடம் சம் பயிர்ப்பெண்குணங்கள். (வன். கா
மதி. க.)

பெண்டாட்டி—1. பெண், ஒருபொருட்பண்
மொழியாய் வழக்கில்வருகின்றது. 2. மனையா
ட்டி. (வழக்.)

பெண்டிர்—1. பாரித்தாநம்; அஃது: உத
யத்திந்தேழாமிடம். (விதாந. மா.) 2. பெண்
கள். (உ-ம்.) "பெண்டிரும்பிணியுடையோரும்"
(புறநா. க.)

பெண்டுகம்—கழற்சி. (மலைபக.)

பெண்டு—பெண். (வழக்.) 2. மனைவி.
(மணிமேக.)

பெண்ணுமை—துளியென்றுபெயர். (பிங்
கல. ௨௪௭௭.)

பெண்ணன்—ஆண்மையற்றவன். (வழக்.)

பெண்ணகடம்—ஒரு சிவதலம். (தேவார.)

பெண்ணாய்—முடிவல்ல (சூ. நிக. க: ௨௫.)

பெண்ணுள்—பெண்கட்சத்திரம். உள்ள
முடையானிலிச.)

பெண்ணெழுத்து—நெட்டெழுத்து. (உ-ம்.)
"இயைந்தநெடிவல்லலாம்பெண்ணுகம்" (வை
ண்பாப்பாட்டியவிலிச.)

பெண்ணை—1. அதுடாள். (உ-ம்.) "புந்தி"
பார். 2. ஓராத; இது: நடுநாட்டிலுள்ளது. (பெ
ரியபு. திருநாவு. க.) 3. நீர்முள்ளி. (வைத்திய
பரி.) 4. பனைமரம் (உ-ம்.) "செங்கோட்
பெண்ணைப்பழந்தொடமுயலும்" (புறநா. ௪௧.)

பெண்ணைச்சிறப்பிக்கும்பெயர்—நங்கை.
(சூ. நிக. உ: ௫௭.)

பெண்பனை—காப்பனை. (வைத்தியபரி.)

பெண்பால்—ஸ்திரீவிலகம்; இஃது: ஐம்
பாலினொன்று. (திரி. ௭. ௫௫.)

பெண்பாற்பிள்ளைக்கல்—காப்புப்பருவ
முதற்பத்துப்பருவமும் விருத்தப்பாவாற்பெண்
குழுவியைக் கேட்பிப்பதாகக் கூறுவது. (மீனா
ட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழிற் காண்க.)

பெண்போகம்—ஸ்திரீபோகம்; இது: அட்ட
போகத்தென்று. (வழக்.)

பெண்மயம்—பெண்டன்மை. (சிந்தா.)

பெண்மயிர்—அளகம். (சூ. நிக. உ: ௧௦௦.)

பெண்மரம்—புறவயிரமுள்ளமரம். (வைத்
தியபரி.)

பெண்மை—பெண்டன்மை. (உ-ம்.) "பெண்
மையுமழகும்பிறழாமநத்திண்மைபு" (இராமா.
நித்தனை. கக.) [கட்புலனாய அமைதித்தன்
மையென்பர். நச்சினுக்கினியர்.]

பெண்மைச்சினைப்பெயர்—பெண்பான்
முப்பகுதிக்கும் பொதுவானவறுப்பானாய் பெ
யர். (உ-ம்.) "முடத்தி" என்பதிற்போல. (நன்.
பெயரி. ௨௪. உரை.)

பெண்மைச்சினைமுதற்பெயர்—பெண்பான் முப்பகுதிக்கும் பொதுவானவற்றப்புமுதற் பொருட்பெயர். (உ-ம்.) “முடக்கொற்றி” என்றும் போல. (நன். பெயரி. உசு. உரை.)

பெண்மைமுதற்பெயர்—பெண்பான் முப்பகுதிக்கும் பொதுவான முதற்பொருட்பெயர் (உ-ம்.) “கொற்றி” என்பதிற்போல. (நன். பெயரி. உசு. உரை.)

பெண்மைமுறைப்பெயர் — முறையைக் காட்டிவரும் பெண்பெயர். (உ-ம்.) “தாய்” என்பதிற்போல. (நன். பெயரி. உசு. உரை.)

பெண்யானை—பிடி. (பிங்கல. உசுகரு.)

பெண்வகைநாலு—பெண்வகுப்பு நான்கு; அது: பதுமிநி, சித்திரி, சங்கிரி, அத்திரி, (உ-ம்.) “பதுமிநிசித்திரிபசுந்தசங்கிரி-யிதமுறமத்திரியென்னுநால்வருள்” (கொக்கோகம்)

பெண்வண்டு—தேன். (சூ. நிக. க. சுரு.)

பெத்தகாலம்—பந்தகாலம். பெத்தம்-பந்தம்.

பெத்ததகை—ஆண்மா பாசத்திற்குட்பட்டிருக்குங் காலம்.

பெத்தம்—பாசத்தேசமுகட்டுப்பட்டு நிற்கை. (சி. பி. கை.)

பெத்தமாதல்—பாசத்திற்குட்பட்டிதல் (சி. பி. உ: நு. ஞாநப.)

பெத்தழலம்—சிறுவழலை. (வைத்தியபரி.)

பெத்தர்—பாசபந்தர்.

பெத்தல்—பெருங்குரும்பை. (மலையக.)

பெத்தாவத்தை — பெத்தநிலை. (சி. பி. சு: அ. ஞாநப.)

பெத்தி—கறிமுள்ளி. (மலையக.)

பெத்திக்களம்—எட்டி. (வைத்தியபரி.)

பெத்திகாளம்—காஞ்சிரை (மலையக.)

பெத்தகாரம்—பொரிகாரம். (வைத்தியபரி.)

பெதும்பை—பதினொருவயதிற்பெண். (சூ. நிக. உ: நு. அ.)

பெத்தம்—பந்தம். (வழக்.)

பெத்தர்—பந்தர்.

பெத்தம்—பந்தம். (வழக்.)

பெத்தித்தல்—பந்தித்தல். (வழக்.)

பெத்திப்பு—சுட்டு. (வழக்.)

பெத்தை—சுப்பையினோறுப்பு. (உ-ம்.) “மேழியோடிணக்குங்கயிற்பைப்பெத்தைக்கயிறு” என்பராம். (வழக்குண்டுபோனும்.)

பெப்பீரு—1. சதருத்திரரி லங்கிரி திக்கிரி குக்கும் தசருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. உ. எ. 0.) 2. வித்தியாதத்துவத்திலிருக்கு மாசாரிய தசாரிலொருவர். (வி-ணி. உ. எ. ச.)

பெம்மாண்—பெருமான், சிவன். (உ-ம்.) “பிரமபுரமேவியபெம்மானிவனன்றே” (தேவார.)

பெய் -- தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “வாழிபெய்புட்டிலும்” (இராமா. கரன்வதை. சுஅ.)

பெய்தல்—1. இடுதல். (உ-ம்.) “வீளையும் பெய்வார்” (திருவிளை. வீளையல். நு.) 2. செறித்தல். (சூ. நிக. க. க. க.) 3. சொரிதல். (உ-ம்.) “பலர்பொருப்பாப்பெய்தார்” (இராமா. கரன். சுஅ.)

பெய்மாடி—வார்க்கவேண்டி. (புறநா.)
பெய்வு—பெய்தல். (உ-தொழிற்பெயர் விருதி)

பெயர்—தீர்த்தி. 2. நாமம். 3. பெயர்தல், முதனிலைத் தொழிற்பெயர். 4. பெருமை (சூ. நிக. க. க. ய. ர. வெ. க. க.) 5. பொருள். (பத்துப்பா.)

பெயர்ச்சி—1. திருமுத்தல். (வழக்.) 2. புரட்சி. (அரிச்சுபு குழ. ச.)

பெயர்ச்செல்—இடுகுதியாயுங் காரணக் குறியாயும் வேற்றுமையுருபுகள் சார்த்தகிடனும் ஒன்றன்பெயரை விளக்கிற்குஞ்சொல்.

பெயரித்தல்—1. அப்புறப்படுத்தல். 2. சிதைத்தல். 3. திருமுத்தல். 4. பிடுங்கல். 5. பிரித்தல். 6. புறட்டல். 7. புறப்படுத்தல். 8. மீட்டல். (உ-ம்.) “பெருகியசெல்வத்தாற்பெயர்த தரலொல்வதோ” (கவி. கரு.) 9. வேறுபடுத்தல். (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9-வழக்குண்டுபோனும்.)

பெயரித்தி—1. பாட்டி. 2. பெயர்ச்சி. (1, 2-வழக்.)

பெயரித்து -- 1. பெயரையுடையது. து-ஒன்றன்பால்விருதி. 2. மாற்றி. (பரிபாடல்.)

பெயரித்தீது—ஒழியுமாறு. (பரிபாடல்.)

பெயரிதல் — 1. ஆடல். சூ. நிக. க. சுஅ.)

2. இடம்மாறல். 3. எடுபடல். (உ-ம்.) “வரை பெயர்ந்து” (சுர்மபு. தக்கனவேள். சரு.) 4.

ஒதுங்குதல். 5. பிறழ்தல். (புறநா.) 6. மீளுதல். 7. வேறுபடல். (2, 4, 5, 6-வழக்குண்டு.)

பெயரிதனம்—வேங்கை. (வைத்தியபரி.)

பெயரிநேரிகை—ஒரு பிரபந்தம்; அது: பாட்டுடைத்தலைவன்பெயரினைச்சாரநேரிசைவெண்பாவாற் தொண்ணூறேனும் எழுபதேனும் ஐம்பதேனும் பாடுவது. (இலக்கணவி. அ. 10. உரை.)

பெயரிப்பகுதி—பொருளிடங் காலஞ் சினை குணத் தொழிலெனு மறுவகையுடிகள். (நன்னூ. பதவி. நு.)

பெயரிப்பயனிலை—பொருண்மைசுட்டல், வியங்கோள்வருதல், வினைநிலையுரைத்தல், வினாவிற்கேற்றல், பண்புகொளவருதல், பெயர்கொளவருதல் என்பன. (நன்னூ. பெயரி. எழுவாய்ச்சுத்திரவுரையிற்காண்க.)

பெயர்ப்பு—பெயர்ச்சி. (உ-ம்.) “முயன் றெழுந்தவடிப்பெயர்ப்பைப்-பின் றெ ரி ந் து” (சேதுபு. நாட்டு. சுரு.)

பெயரிட—கிளர்ந்து. (பூநா.)

பெயரிடபொருட்டற்றிப்பேற்றவணி—தற் குறிப்பேற்ற வணிய்வொருவகை; அது: கவி தனதுகருத்தைப் பெயர்ச்சியுள்ள பொருளி லேற்றிக் கூறுவது. (தண்டிய. பொருளணி. ௧௫.)

பெயர்விததி—பெயர்ச்சொல்லின் விருதி. (நன்னா. பதவி. சுரு.)

பெயர்வு — பெயர்தல். (உ-தொழிற்பெயர் விருதி.)

பெயர்வேற்றுமை—எழுவாய்வேற்றுமை. (நன்னா. பெயரி. ௩௮.)

பெயரால்—பிறழாதொழியவேண்டும். (புற நா.)

பெயரான்—பாட்டன். (வழக்.)

பெயரிய — 1. பெயரையுடைய. (உ-ம்) “ஐயெனப்பெயரியவேற்றுமைக்கிளவி” (சேநா. சொல்லதி. சுரு.) 2. போக்கின. (பத்துப்பா.)

பெயரியற்கோல்—உலகவழக்காகியபெயர்ச் சொல். (நன். பெயரிய. சுரு. உரை.)

பெயரினினிசை — ஒரு பிரபந்தம்; அது: பாட்டுடைத்தலைவன் பெயரினைச்சார இன்னி சைவென்பாவாற் றெண்ணாறேனும் எழுப தேனும் ஐம்பதேனும் பாடுவது. (இலக்கணவி. அகர. உரை)

பெயரேச்சம்—செய்த செய்கின்ற செய்யு மென்னுமிம்மூவகை வாய்பாட்டில், முறையே யிறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்னும் மூன்றுகால முந் தொழிலுந்தோன்றி, வினைமுற்றுதற்குவ ரும், பாலொடுகூட, செய்பவன் கருவி நி லந் செயல்காலஞ் செய்பொருளென்னு மறுவகைப் பொருட்பெயருமெஞ்சிற்பது. (நன். வினை. உரு.)

பெயல்—1. பெய்தற்றொழிலையுடைய மே கம். (உ-ம்.) “பெயலுறுதிவிலைதா ன்குமாரியின் செலவுகண்ட” (கந்தபு. மகாகாசர். எ.) 2. மழை. (உ-ம்.) “பெயலும்வீளையு ளந்தொக்கு” ளன். ௧௪௫.)

பெயலை—மழை. (மழக்.)

பெரிது — 1. கனங்கொண்டது. 2. பருத் தது. 3. மிகுதி. (உ-ம்.) “பெரிதயிர்த்து” (திரு விளை. நாகமொ. சுரு.) (1, 2-வழக்.)

பெரியதம்பி — திருச்சோட்டியூர் நப்பிக்குப் பின்வந்தவர். (அபிதாநசி.)

பெரியநாயகியார்—சீகாழிப்பதியிற் திருக் கோவில்கொண்டிருக்கும் உம. தேவியார். (சீகா ழிப்புராணத்திற் காண்க.)

பெரியபிராட்டி—திருமாலின்நேவி. (அபி தாநசி.)

பெரியபுராணம்—அறுபத்துமூவர் சரிதம்; இது: சேக்கிழாரியற்றியது.

பெரியம்மான்பக்கிரிசி — ஒரு பூண்டு. (வைத்தியபரி.)

பெரியமார்க்கம் — முத்திமார்க்கம். (திரு நாளை. கடவுள்வாழ். ௫. உரை.)

பெரியர்—பெரியோர். (வழக்.)

பெரியவன் — 1. மேம்பாடுடையோன். 2. வளர்ந்தவன், பருத்தவனுமாம். (1, 2-வழக்.)

பெரியவாக்கோன்பிள்ளை—மூர் கிருஷ்ண பக்தர். (அபிதாநசி.)

பெரியாண்டான்—எழுபத்துநாலு சிங்காச னாதிபதியி லொருவர். (அபிதாநசி.)

பெரியாப்பல்—அல்லி. (வைத்தியபரி.)

பெரியாணங்கை — ஒரு பூண்டு. (வைத் தியபரி.)

பெரியாழ்வார்—இவர் கருடாமிசரென்பர். (அபிதாநசி.)

பெரியர்— } பெரியவர்கள். (வழக்.)

பெரியோர்— } பெரியவர்கள். (வழக்.)

பெரியோரெழுவகைப்பெற்றி — அறம், பொருள், இன்பம், அன்பு, புதம், பொறுமை, மதிப்பு இவை யேழுமாம். (பிங்கல. ௪௦௬)

பெருக்கம்—1. நிறைந்தசெல்வம். (உ-ம்.) “பெருக்கத்துவேண்டும்பணிசல்” (வன். ௧௬௬.) 2. பெருகுதல். 3. பெருக்கிக்கண்டபேறு. 4. மிகுதி. 5. விசாலம். 6. விருத்தி. (2, 3, 4, 5, 6-வழக்.)

பெருக்கல்—1. அதிகப்படுத்தல். 2. எண் கூட்டித்தாக்கல். 3. சீத்தல். 4. நிறைத்தல். 5. பருத்தல். 6. மிகுவிச்சல். 7. விசாலித்தல். (1-மதல் 7-வரை வழக்.)

பெருக்காளர்—1. பெருஞ்செல்வர்கள். 2. வேளாளர். (உ-ம்.) “பெருக்காளர்முதலாயபெ ருஞ்சலச்சோர்” (பாரத. நெய்ப்புப்பா. உரு.)

பெருக்கி—நாதம். (வைத்தியபரி.)

பெருக்கு—1. கணக்குவகைநாக்கினென்று. 2. செல்வமிருதி. 3. பப்பரப்புளி. (வைத்திய பரிபா.) 4. பெருக்கம். (உ-ம்.) “பெருக்கடைய முகத்தண்டிளி” (திருவிளை. நாக உரு.) 5. விசாலம். 6. வெள்ளம். (ரு. நிக. ௫. உரு.) (1, 2, 5-வழக்.)

பெருக்கீகணக்கு—கணக்குவகை நான்கி னென்று. (வழக்.)

பெருக்கீதல்—1. அதிகரிப்பித்தல். 2. கணக்குவகை நான்கினொன்றா. 3. குப்பைகூட்டல். 4. பருத்தல். (1, 2, 3, 4-வழி.)

பெருகல்—பெருகுதல். (வழி.)

பெருகியன்முதம்—ஒரு பண்; அது: குரல் தாரமாய்த் தாரங்குரலாய வ்ளரிப்பாலை. (சிலப். வேனில். சச.)

பெருது—1. தயிர். [செலுது.] 2. தெரிநிலை விளைப்பகுதி. (உ-ம்.) “மண்டுபெருகொளியாளை” (சிவரக. கத்தரிப்பூ. கக.)

பெருதுதல்—1. பூணமாதல். (உ-ம்.) “பெருதியுளாங்குள்” (கோயிற்று. இரணியன். நு.) 2. மிகுதல். 3. விருத்தியாதல். (2, 3-வழி.)

பெருங்கதை—உதயணன்கதை (அபிதாநசி) பெருங்கல்—கேளிதம் என்று பெயர். (பி. நிக. நுநு.)

பெருங்கலம்—ஆயிரங்கோலையுடைய பேரியாழ். (சிலப். அரும்பத.)

பெருங்கலை—ஒருகெல். (வைத்தியபரி.)

பெருங்காக்கைபாடினியம் — ஒரு தூல். (வழக்குண்டுபோலும்.)

பெருங்காஞ்சி—காஞ்சி. (புறப்பொ-மாலை.)

பெருங்காஞ்சொறி—ஒரு காஞ்சொறி. (வைத்தியமூ. அக.)

பெருங்காடு — 1. புறங்காடு. (புறநா.) 2. வல்லை. (கு. நிக. ச: நுக.)

பெருங்காப்பியம்—ஒரு பிரபந்தம்; அது: செய்வகணக்கமுஞ் செயப்படுபொருளும் வாழ்த்தும் முன்னுளதாய், அறம் பொருள் இன்பம் வீடுனும் நார்பொருட்பயத்தாய், கவிநாயகனை உடைத்தாய், மலை கடல் நாடு நகர்பருவம் முதலியவற்றின் வளங்கூறுதலும், மணமுடிச்சல் முடிசுவித்தல் பொழில்விளையாட்டு நீர்விளையாட்டு உண்டாட்டு புலவி கலவியென்றிவற்றைப் புகழ்தலும், மந்திரம் தூது செலவு போர் வென்றி யென்பவற்றைக் கூறலுமாகிய விவைதோடரசு, சநக்கம் இலம்பகம் பரிச்சேதமென்னும் பகுதியையுடையதாய், வீரமுதலிய சுவையுடையதாய் வருவது. (தண்டி. பெருங்காப்பியநிலையென்னுஞ் சூட்சிரத்திலுநி.)

பெருங்காயம்—ஒரு மருத்து; அவை: கறிப் பெருங்காயம், யாளைப்பெருங்காயம் என்பன. (வைத்தியமூ. அக.)

பெருங்காரை—1. ஒரு செடி. (வைத்தியமூ. அக.) 2. ஒரு மரம். 3. ஒரு மீன். (2, 3-காரைபார்.)

பெருங்கால்—1. சண்டமாருதம். (உ-ம்.) “பெருங்காலெறிய” (குறவையந்தாதி.) 2. பெருவாய்க்கால். (வழி.)

பெருங்கிடைச்சி—ஒரு கிடைச்சி. (வழி.)

பெருங்காந்தி—ஒரு நோய். (வழி.)

பெருங்கிராமம்—ஐஞ்ஞாறு குடிகொண்ட லூர். (கு. நிக. நு: கக.)

பெருங்கிழங்கு—1. ஈசரவேர். 2. சேனப்பா.

3. பெருங்குறட்டை. (வைத்தியபரி.)

பெருந்தடிவணிகர்—வணிகரு ளொருவகையார். (சிலப்.)

பெருந்தமிழ்த்தைலம்—ஒருவகைத்தைலம்; அது: கற்றாழை, மடற்சாறு முதலியவற்றில் வடிக்கப்படுகிறது. இதனிலக்கணம். “கன்னியா குமரியமிர்தம்.....இவைபெரிய குமரியாங்கொள்ளிமுன்பல்லமாமே”என்னும், (தைல. தைலவ. நடு-ஆஞ்செய்யுளிற் காண்க.)

பெருந்தமிழ்—ஒரு குமிழ்; அது: சதமூலத்தொன்று.

பெருந்தருது—1. ஒரு தூல். முதற்சங்கத்தவரியற்றிய விசைத்தமிழ்தூல். (அபிதாநசி.) 2. சக்கரவாகப்புள்.

பெருந்தருட்டை—ஈசரமூலி. (வைத்தியபரி.)

பெருந்தருந்து—ஒரு குருந்து.

பெருந்தரும்பை—1. கோட்டம். 2. பூலாங்கிழங்கு. 3. 2-வைத்தியபரி.)

பெருங்குழி—கடல். (திருநாற்றந்தாதி.)

பெருங்குளவி—ஒரு குளவி. (வழி.)

பெருங்குறடு—முருடு. (பிங்கல. கக. நடு.)

பெருங்குறட்டை — காக்கணங்கொவ்வை. (மலைபக.)

பெருங்குறிஞ்சா—ஒரு குறிஞ்சா. (வைத்தியமூ. அக.)

பெருங்குறிஞ்சி—1. ஒரு தமிழ்தூல். (அபிதாநசி.) 2. கோரண்டம் என்று பெயர். (பிங்கல. உச. நக.)

பெருங்கொண்டலாத்தி—புழுக்குத்திப்புள். (வழி.)

பெருங்கொன்றை—ஒரு கொன்றை. (வைத்தியமூ. அக.)

பெருஞ்சரம்—சோம்பு. (வைத்தியபரி.)

பெருஞ்சுவளம்—குந்தம். (பிங்கல. கரு. அக.)

பெருஞ்சாளி — ஆகு. (கு. நிக. கக: ககர வெ. க.)

பெருஞ்சீத்தனார்—ஒரு சங்கப்புலவர்.

பெருஞ்சீரகம்—1. ஒருவகைச்சீரகம். 2. சதகுப்பை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பெருஞ்செய்யான்—1. பெரும்பூரான் செய்யான். பூரான் என்பதினைச் செய்யான் என்பர்.

பெருஞ்செருப்படி—ஒரு பூடி. (வைத்தியமூ. அக.)

பெருஞ்சொல் — பலரறிசொல். (கு. நிக. 30: அ.)

பெருஞ்சொறி—தவளைச் சொறி. (வழக் குண்டிபோலும்.)

பெருஞ்சொறுநிலை—ஒரு துறை. (புறப் பொ-மலை.)

பெருந்தல் — 1. அதிகப்படல். 2. பருமையாதல். (1, 2-வழக்.)

பெருந்தக்காளி—ஒரு செடி. (வழக்.)

பெருந்தகை—மிசப்பெருமையுடையோன். அன்மொழித்தொகைப்பெயர்.

பெருந்தலைக்கறையான்—ஒர் கறையான். (வழக்.)

பெருந்தாமரை—ஒர்மரம். (வைத்தியமூ. அக.)

பெருந்தாரா—ஒரு தாரா. (வழக்.)

பெருந்தாளி—ஒரு தாளி. (வழக்.)

பெருந்திணை — பொருந்தசங்கராமம். (நம்பியகப். அகத்தி. 10.)

பெருந்தாட்டு—ஒருதூல். (த.வி.போ. ௩௭௪.)

பெருந்தில்லை—ஒரு மரம். (வழக்.)

பெருந்துத்தி—ஒருபூ. (வைத்தியமூ. அக.)

பெருந்துருத்தி—விசிறி. (கு. நிக. ௭: ௬௬.)

பெருந்துளசி—ஒரு துளசி. (வைத்தியமூ. அக.)

பெருந்துறை—திருப்பெருந்துறை. (உ-ம்.)

“பேசுபுகழ்வாதவூர்ப்பிறந்துபெருந்துறைக்கடலுண்டு” (கோயிற்பு. பாயிர. ௬.)

பெருந்துறு—விடபம் என்று பெயர். (கு. நிக. 31: 10௬.)

பெருந்தேவபாணி—திசைப்பாலகையுளொன்று. (சீலப்.)

பெருந்தேவனுர்—பாரதம்பாடிய ஒரு சங்கப்புவவர். (அபிதானசி.)

பெருதடை—1. உபர்ந்ததடை (வழக்.) 2. புறக்கத்திற்குரிய ஆடலுளொன்று. (சீலப். அரங்கே. ௧௬. உரை.)

பெருதண்டு—ஒரு நண்டு. (வழக்.)

பெருந்தியாவட்டம்—ஒருநந்தியாவட்டம். (வழக்.)

பெருநயப்புரைத்தல் — பெருவிருப்பைக் கூறல்; இஃது அகப்பொருட்டுறையினென்று. (நம்பியசப். களவிய. ௧௬.)

பெருநனை—ஒரு பூ. (உ-ம்.) “நனை” பார்.

பெருநறுவில்—ஒரு பூண்டு. (வைத்தியமூ. அக.)

பெருநாரை — 1. ஒருநாரை. (கு. நிக. ௩: ௧௨.) 2. ஒரு தூல். முதற்சங்கத்தவரியற்றிய விசைத்தமிழ்தூல். (அபிதானசி.)

பெருநாள்—1. இடேவதிநாள். (கு. நிக. ௧: ௭௮.) 2. மகமதியர் திருநாள். (வழக்.)

பெருநிம்பம்—வேம்பு. (வைத்தியபரி.)

பெருநீர்—கடல். (வைத்தியபரி.)

பெருநெருஞ்சி—ஒரு நெருஞ்சி. (வழக்.)

பெருப்பம்—பருப்பம். (வழக்.)

பெருப்பித்தல்—பருப்பித்தல். (வழக்.)

பெருப்பு—பெருத்தல். (உ-ம்) “பிணையே பிழைத்தல்பெருப்புமாகும்” (சேந். சொல்லதி. ௩௨௧.)

பெரும்பசிர்—ஒருகீரை. (வைத்தியமூ. அக.)

பெரும்பஞ்சமூலம் — 1. தழதாழை. 2. பாதிரி 3 பெருஞ்சுழி. 4. வாகை. 5. வில்வம். (1, 2, 3, 4, 5 வைத்தியபரி.)

பெரும்பயறு—ஒருவகைப்பயறு. (வைத்தியமூ. அக.)

பெரும்பற்றுப்புலியூர்—சிதம்பரம். (உ-ம்.)

“பேரணங்கிணுடனொருபெரும்பற்றப்புலியூர்” (கோயிற்பு. பாயிர. ௨.) [தன்னைத் தரிசிக்கு மாண்மாக்களுக்கு பெரும்பற்றை விளைவிக்கும் புலியூரென்பது.]

பெரும்பறை—ஒரு வகைத் தோற்ருவி. (சிலப். அரங்கேற்ற. ௨௭. உரை.)

பெரும்பனையன் — மதுரிசையினோர்வகை. (வழக்குண்டுபோலும்.)

பெரும்பாடு—பீடத்திரமிறைப்பு. (உ-ம்.)

“பெரும்பாடுமேகையோடு” (பதார்த்த. ௩௨௦௪. சுப்பிர.)

பெரும்பாந்தை—பெரும்பாம்பு (வழக்.)

பெரும்பாம்பு — ஒரு பாம்பு. (கு. நிக. ௩௪௮.)

பெரும்பாழ் — உழியமகியபாவெளி. (திருவாணை. ஞானவு. ௩௪.)

பெரும்பாற்சொழிற்—ஒரு பூண்டு. (வைத்தியபரி.)

பெரும்பாண்மை—மிருகி. (வழக்.)

பெரும்பிரண்டை—ஒருபிரண்டை. (வழக்.)

பெரும்பிலாளோ — பெண்ணுவினாசீவர். (வைத்தியபரி.)

பெரும்பிளவை—இராசரணம். (வைத்தியமூ. அக.)

பெரும்பிற்று — திறக்கபுகழ். (புறநா.) ஞானமிரத்ததில்—பெருமபித்தாதலென்பர்.

பெரும்பிர்க்கு—படவிகை. (கு. நிக. ௬: ௩௩.)

பெரும்புல்—ஒருவகைப்புல். (உ-ம்.) “அளர்க்கம்”பார்.

பெரும்புள்—பெருக்கோட்டான். (பிங்கல. ௨௩௪0.)

பெரும்பூளை—ஒருபூண்டு. (வைத்தியமூ. அக.)

பெரும்பேச்சு — பெருஞ்சொல், பல ர தி சொல். (வழக்.)

பெரும்பேது — இறந்துபாடு. (புறநா.)

பெரும்பெயர்—பஞ்சாக்கரம். (சுவருநாபோ. பாயிர. க.)

பெரும்பொருள்—வீடு. (திருமுரு. உசக. உரை.)

பெரும்பொருள்விளக்கம்—ஒரு தமிழ்தூல். (அபிதாசகி)

பெரும்பொழுது—அறவகைப்படும்; அவை: கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்பன. (நம்பிய கப். அகத்தி. கக.)

பெருமக்கள்—பெரியோர். (பெரியபு மூர்த் திரா. கக.)

பெருமகன்—1. அரசன். (சிந்தா.) 2 தலைமகன். (வாண. சஅள. முகம்.) 3. பெருமையிற் சிறந்தோன். (பிங்கல. அகா.)

பெருமகிழ்ச்சிமலை—ஒரு பிரபந்தம்; அது: தலைவியின் குண மழகுமுதலிய சிறப்பைக் கூறுவது. (பொருட்டொகைநிகண்டிலதிக.)

பெருமக்கலம்—ஒரு பிரபந்தம். பிறந்ததற்குக் காரணமான காளிடத்துநிகழும் வெள்ளணிச்சிறப்பைக் கூறுவது. (பொருட்டொகைநிகண்டிலதிக.)

பெருமந்தாரை — 1. ஒரு செடி. 2. ஒரு மரம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

பெருமணி—சுண்டை. (கு. நிக. எ: கரு.)

பெருமரத்துப்பிட்டை — ஓர் மரப்பட்டை. (வைத்தியபரி.)

பெருமரம்—1. பீநாதி. 2. பெருங்கள்ளி மரம். 3. தலைச்சருளி. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

பெருமருந்து—1. ஈசரமூலி. (வைத்தியமூ. அக.) 2. தலைச்சருளி. (வைத்தியபரி.)

பெருமல்லரி — பெருங்கள்ளி. (வைத்தியமூ. அக.)

பெருமல்லிகை—ஒரு மல்லிகை; இது: தசமூலத்தாலானது.

பெருமலம்—புங்கு. (வைத்தியபரி.)

பெருமலை—மேருகிரி. (வழக்.)

பெருமலைகலக்கி — ஒரு பூண்டு. (வழக்குண்டுபோலும்.)

பெருமழை—ஆசாரம். (கு. நிக. க: அக.)

பெருமண்—தலைவன். (உ-ம்.) “இத்தேவர்க்கெல்லாம்பெருமண்” (பாரத. திரௌபதிமாலை. அக.)

பெருமாட்டி—தலைவி. (உ-ம்.) “எம்பெருமாட்டிசெலற்குப் பரணியிற் றென்பான்” (சிவரக. தேவியியம். க.)

பெருமையை—அசுத்தமையை. (சி. சி. க: கக. மறை.)

பெருமான்—பெருமையிற் சிறந்தோன். (திருப்புக. க.) தூலக்கணதூலுரைகளில், ஆன்விகுதி, ஆள்விகுதியாகத்திரிந்ததென்பர். (நன்னூ. உருப்பு. சஅ. உரை.)

பெருமான்—1. அரசன். (கு. நிக. க: கஉ.) 2. கணவன். (உ-ம்) “தம்பெருமானடிசார்ந்தனளன்றே” (சிந்தா. நாமகளி. ககஉ.) 3. சிவன். (திவாகரம். 7-ஆவது. க.) 4. பெருமாட்டி. (உ-ம்.) “பெருமாமலைதந்தருள்பெண்பெருமான்” (சிவரக. நந்திகண. கக.) [னகரவொற்றுமகடேஉணர்த்திற்று.] (சிந்தா.) 5. பெருமையிற் சிறந்தோன் (பிங்கல. அகா.)

பெருமிட்டை—பீநாதி. (வைத்தியபரி.)

பெருமத்தை — செருக்கினையுடையாய். (புறநா.)

பெரும்தம்—களிப்பு, மிக்க மனச்செருக்கு. (உ-ம்.) “பிறந்தமையெந்தரளவிறந்தபெருமைகொண்டபெருமிதம்” (திருவிளை. வளைய. கக.)

பெருமிழலைக்குறும்பர் — அறபத்துமூலரி லொருவர். (பெரியபு.)

பெருமீன்—யானைமீன். (கு. நிக. க: எக.)

பெருமுகிட்டை — ஒரு பூண்டு. (வைத்தியமூ. அக.)

பெருமுட்டை—பீநாதி. (மலையக.)

பெருமுத்தையர் — சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டிநாடு என்னு மூன்றுபூமிக்குந்தலைவர் என்பர். (நாலடி. தாளாண்மை. க0. உரை.)

பெருமுனை—ஒருவகைப்பாட்டு. (சிலப்.)

பெருமுனை—பருமுன்னேவர். (உ-ம்.) “அம்பட்டை”பார்.

பெருமை—1. அருமை. (உ-ம்.) “நீண்டது பெரிதுமின்றி” (சிந்தா. கருகமா. கருக.) 2. செயற்கரியசெய்தல் தருக்கின்மை பிறர்குற்றங்கூறுமை என்றிகைமுதலிய நற்குணங்களாற்பெரியாரதுதன்மை. (வள்.கஅ-ஆம்அதி.) 3. பருமை. 4. பெருமையுடையார். (உ-ம்.) “பணியுமாமென்றும்பெருமை” (வள். கஎஅ.) 5. மாட்சிமை. (உ-ம்.) “பெருமைக்கோரிருப்பிடமாமிறைவன்” (சிவரக. நந்திகணங். கக.) பெருமையிற் சிறந்தோன்—செம்மல். (கு. நிக. உ: க.)

பெருவங்கியம்—ஒருவகைவாத்தியம். (புறநா.)

பெருவஞ்சி—ஒரு துறை. (புறப்பொ-மலை.)

பெருவண்ணம்—(இசைதூல்.) இசைவகை மூன்றனுள்ளொன்று; அது: கெட்டெழுத்துக்

களையே தொகுத்தப்படுவது (உ-ம்.) "இடை வண்ணம்" பார்.

பெருவண்ணை—பெரிய இலக்கு. (உ-ம்.) "இலக்கம். வநாலு வகையான் - மாற்றினர்பின் ந்துபெருவண்மைசிறு துண்மை சுலரிச்சல மெனச் சொல்வகையே" (பாரத. வாரண. ௫௬.)

பெருவயிறு—ஒரு நோய். (உ-ம்.) "பெரு வயிறினை பெப்பென்றின்னகோய்" (திருவிளா. மாபாத. ௪௦.)

பெருவலி—1. பெருநோய். (வைத்தியமு அக.) 2. மிகச்சுலியுடையது. (உ-ம்.) "உஷ்ழிற் பெருவலிபாவுள்" (வள். ௧௮௦.) [ஆதபெயர்.]

பெருவழக்கம்—பலராலும்கூடிக்கொண்ட

பெருவழக்கு—வது. (வழக்.)

பெருவள்ளி—ஒரு கிழங்குக்கொடி, ஆண் வள்ளி.

பெருவள்ளிக்கீழ் பித்து—ஆண் வள்ளிக்கீழ்க்கு. (வைத்தியபரி.)

பெருவாகை—1. ஒரு மரம். (வழக்.) 2. வேலிப்பருத்தி. (மலையக.)

பெருவாயன்—கடல்கை (வைத்தியபரி.)

பெருவடுக்காளி—காவலோ. (வைத்தியபரி.)

பெருவியாதி—1. ஒரு வகை நோய். (உ-ம்.) "கிரந்திகுட்டம் பெருவியாதி" (சுசல. சை. ௧௪௦.) 2. குட்டம் (வைத்தியமு. அக.)

பெருவிரல்—அங்குட்டம். (உ-ம்.) "உஷ்ழிற் பெருவிரலுண்டி" (திருவிளா. எஸ். ௪௦.)

பெருவிரியன்—ஒரு பாம்பு. (வழக்.)

பெருவிறல்—1. பெரும்பெற்றியையுடைய வன். (உ-ம்.) "குன்றுகெழுநாடெனம்விழை தருப்பருவிறல்" (சு. பா. ௧௬௬.) 2. முடிசன் (உ-ம்.) "அணிகாஹபெருவிறல்போல்வருமென் னுயர்" (சலி. ௮௬.)

பெருவெப்பநோய்—வாத்தியிராத்தி. (வழக்.)

பெருவெள்ளை—ஒருநெல். (வைத்தியபரி.)

பெருவெளி—வசுவெளி, பரவெளி. (வழக்.)

பெலல்—தாழ்மையின்முள். (வழக்குண்டு போலும்.)

பெலத்தல்—டலப்படல். (வழக்.)

பெலப்படுத்தல்—உறுதிப்படுத்தல். (வழக்.)

பெலப்படுத்தல்—உறுதிப்படுத்தல். (வழக்.)

பெலப்படுத்தல்—உறுதிப்படுத்தல். (வழக்.)

பெலப்பு—பெலன். (வழக்.)

பெலம்—பலம் (உ-ம்.) "சோயற்றகாரபெ லக்களம்" (சுவரக. தேவிகாட்டிய. ௧௦.)

பெலவந்தம்—பலவந்தம். (வழக்.)

பெலன்—1. உறுதி. 2. பிருகிவிதத்துவத்தி லுள்ள வானத்திச்சுலிசுக் பத்தப்படுதற்கு னுன்னென்று. (சு. சி. அ. எ. ம. ௧௮.) 3. வலி மை (1, 3-வழக்.)

பெலி—பலி. (வழக்.)

பெற்றம்—1. எருது. (உ-ம்.) "பெற்றமூர்ந்த பிரமாபுரமேலிப்பெய்மான்" (தேவார. பிரமபுர. உ. சம்பந்த.) 2. காற்று. (உ-ம்.) "பின்னருமொரு பகற்பெற்றம்பெற்றவன் தன்னை" (பாரத. வாரண. ௧௬.) 3. பசுசாதிப்பொது. (உ-ம்.) "வலி யினிலைமையான்வல்லுருவம்பெற்றம்-புலியின் றோல்போர்த்துமீய்த்தற்று" (வள். ௨௭௬.)

பெற்றி—சுன்னி. (வழக்.)

பெற்றி—1. கருத்து. (உ-ம்.) "அனைத்தும் வேண்டாப்பெற்றிசுண்டி" (கோயிற்று. பதஞ் சலி. ௫௫.) 2. குணம், தன்மை. (உ-ம்.) "இப் பெற்றிகன்பெறுகைமிகமென்னுந் தவவனத் தி" (சுவரக. ஸாமி. ௧௬.)

பெற்றிசின்—பெற்றன். (புறநா.)

பெற்றிமை—குணம், தன்மை. (வழக்.)

பெற்று—1. எருது. (உ-ம்.) "பெற்றினுன் றயர்த்தல்குமான்" (சு. சி. க. ௪௨. சிவஞா.) விகாரம். 2. பெருக்கம். (உ-ம்.) "வபெற்றும்" (தொல். உரியிய. ௧௦௪.)

பெற்றேய்—அறித்தேய். (பரிபாடல்.)

பெறல்—பெறுதல். (உ-ம்.) "பிறவாச்செல்வ முறுகலும்பெறலாமன்றி" (சுவரக. தாரக. ௧௬) பெறலநுநுதரைத்து—பெறுதற்கரியது. (புறநா.)

பெறுக்கல்—பெறுதற்கல். (வழக்.)

பெறுகய்பின்—பெறில். (உ-ம்.) "பெண் பெண்பிறர்கூறும்பழிமாறப்பெறுகற்பின்" (சலி. எள்.) [வினைத்திரிகொல்.]

பெறுத்தல்—பெறுவித்தல். (வழக்.)

பெறுதல்—1. அடைதல். 2. சிடைத்தல். 3. பிரச்சித்தல். (1, 2, 3-வழக்.)

பெறுது—1. இலாபம். (உ-ம்.) "பெறுதி விற்ப்பினையுதனையுதே" (மணமே. அபுத் திர. ௧௮௫.) 2. பெருசன். தி-சொழிற்பெயர் விகாரம். 3. பெருமையன். (உ-ம்.) "பெறுதி யின்னானசெய்கையாங்கியபின்னற" (சே. து. ௪௬.)

பெறுவகொள்வான்—வேலா. (சு. நிக. ௨. ௪௬.)

பெறுவதுகொள்வான்—வேலையர். (வள். சே. ௮. ௬.)

பென்னப்பெரிது—மிகப்பெரிது. (உ-ம்.) "பென்னம்பெரியமுடியை" (அபிராமி யந்தா தி. ௫௬.)

பென்னை—யாளை. (வைத்தியபரி.)

பே.

பே—1. அச்சம். (புறப்பொ—மாலை.) 2. ஹரை. (வைத்தியபரிபா.)

பேடகம்—ஒருவகையின். (வழக்குண்டுபோலும்.)

பேகம்—தவளை. (வைத்தியபரி.)

பேகை—1. ஆண்டளவை. (வைத்தியபரி.) 2. ஒருவள்ளல். (உ-ம்.) “பெருங்கடான்பேகனும்” (சிறுபா. அள.)

பேகி—பெண்டவளை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பேச்சாளி—மிகு சொல்லாளி. (வழக்.)

பேச்சு—வார்த்தை. (உ-ம்.) “பெண்ணுடைமடநாணகன்றபேரமழிப்பேசலாம்பேசிவந்தபுப்பார்” (பாரத. அரிச்சகன்றவ. சுரு.)

பேச்சோடுதுணை — பேச்சாடுதுணை. (வழக்.)

பேசகம்—1. ஆந்தை. 2. கூகை. 3. யாளைவாலடி. 4. யாளைவானுனி. (1, 2, 3, 4—வைத்தியபரி.)

பேசகி—யாளை. (வைத்தியபரி.)

பேசல்—சொல்லல். (வழக்.)

பேசலம் — கருடபச்சையின் குணத்துவொன்று. (திருவிளை. மாணிக்க. சுரு.)

பேசாதபேச்சு—அசப்பியம். (வழக்.)

பேசாமை—மௌனம். (வழக்.)

பேச்சோசம்—முட்டை. (வைத்தியபரி.)

பேச்சி—ஒரு யோகிநி. (வி-ணி. உச்ச.)

பேசிலம்—யாளை. (வைத்தியபரி.)

பேசு—1. சொல்லுதல். (உ-ம்.) “பேசரியவன்பொபெணிந்து” (கோயிற்பு. இரணிய. உச்ச.) 2. தெரிநிலைநினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “இராப்பகனும்—பேசும்போதெப்போது” (திருவாச. கிருவெம். உ.)

பேசுதல்—சொல்லுதல். (உ-ம்.) “பீடுகொண்டபரமர்மேன்மைபேசுதற்கடங்குமே” (சிவரக. நந்திகேசர. கஉ.)

பேட்டி—பெரியோரைக்காணுதல். [இந்தல்.]

பேட்டை — நகரத்தருஞ் சந்தைகூடலுமாகிய விடம். (வழக்.)

பேடகம்—1. பெட்டகம். (பாரத. சம்பவ. சுரு.) 2. தன்மகினை வாணன் சிறையிட்டதை நீட்டிக் காமன் பெண்கோலத்தோடு ஆடிய ஆத்து; இது: நான்கங்கமுடையது. (திருவிளை. காளமாநி. கடு. உரை.)

பேடணம்—திரிகைக்கல். (வழக்குண்டுபோலும்.)

பேடம்—வெள்ளாடு. (வைத்தியபரி.)

பேடன்—அலி. (பிங்கல. கசுரு.)

பேடி—1. அலி. (சூ. நிக. உ: சரு.) 2. நடுவிரல். (சிலப். அரங்கே. கஅ. உரை.) 3. பெண்ணாடு. (1, 3—வைத்தியபரி.)

பேடிசம்—மயக்கு. (வழக்.)

பேடு — 1. அலி. (நன்னூ. பெயரிய. எ. உரை.) 2. ஊர். (சூ. நிக. நு: நடு.) 3. காமனாடல். (உ-ம்.) “பேடிக்கோலத்துப்பேடுகாண்குநரும்” (மணிமே. மலர்வந. கஉரு.) 4. நடுவிரல். (சிலப். அரங்கே. கஅ. உரை.) 5. பறவைப்பெண், அன்னப்பேடு. (வழக்.)

பேடை—பறவைப்பெண். (சூ. நிக. க: சுரு.)

பேண் — தெரிநிலைநினைப்பகுதி. 2. வழிபடல். (பரிபாடல்.)

பேண்மரம்—துலாத்தாங்கி. (வழக்.)

பேண்—வழிபடல். (பரிபாடல்.)

பேணம்—பேணுதல். அம்—தொழிற்பெயர்விகுதி.

பேணரவு—பேணம். அரவு—தொழிற்பெயர்விகுதி.

பேணல்—1. காத்தல், பொருளைப்பேணிவைக்கவேண்டும். (வழக்.) 2. நன்குமதித்தல். (உ-ம்.) “பெரியாரைப்பேணுதொழுகின்” (வன். அகஉ.) 3. விரும்பல். (வழக்.)

பேணலர் — பகைவர். (உ-ம்.) “பெருகிய

பேணலார் — நிதியுட்கொண்டார் பேணலாரென்னக்கேட்டான்” (நாநவா. லீலை. சுஅ.)

பேணமை—பகைமை. (உ-ம்.) “பேணமைபேணப்படும்” (வன். அகசு.)

பேணர்—பகைவர்; இது: பேணலர் என்பதுபோல வந்தது.

பேணுதல்—1. காத்தல். (உ-ம்.) “வையத்தவரேத்தப்பேணுதல்செய்” (தேவார. பிரமபுர. க. சம்பந்த.) 2. நன்குமதித்தல். “பேணல்” பார். 3. விரும்பிக்கொள்ளுதல். (உ-ம்.) “பேணிவழிபடுவார்” (நான்மணிக்கடிகை.)

பேணுது—அநியாது. (பரிபாடல்.)

பேணி—1. மதித்து. (பரிபாடல்.) 2. பாதுகாத்து. (புறநா.)

பேணிய — ஒத்த என்பது முதலிய பெயரெச்சமாம். (பரிபாடல்.)

பேணுநர்—பாதுகாப்போர். (மணிமே.)

பேணியர்—பேணுதற்கு. (பதிற்றுப்பத்து.)

பேத்திரவயிர்—தூக்குகயிறு. (வைத்தியபரி.)

பேத்துவம்—1. அமுதம். 2. வெய். (1, 2—வைத்தியபரி.)

பேதகமணி—வெண்காரம். (வைத்தியபரி.)
 பேதகம்— } 1. பேதம். 2. வேறுபாடுள்ள
 பேதகன்— } வன். (1, 2-வழக்.)
 பேதசாமன்—தேவிகாலோத்தமனிடத்திற்
 பேதாசமங்கேட்ட ஒருவன். (த.நி.போ.கடுக.)
 பேதசித்தாந்தம்—இருளும் வெளியும்போல
 ஆன்மாவஞ்சிவமு மிரண்டாக விருக்கு மெ ன்
 பது; இது: நியாயவை சேடிகர்முதலியோர்
 சொல்வது. (சி. பி. ஏ.)

பேதசைவம்—பதினாறுவகைச்சைவங்களு
 ளொன்று. (த. நி. போ. உருச.)

பேதந்திரயம்—சுகத, சுசாதி, விசாதி என
 மூன்று பேதம். (த. நி. போ. கடுக.)

பேதநம் — 1. பன். (வைத்தியபரி.) 2.
 பாதுகாசித்தி, பஞ்சாசுத்தி, குளிகாசித்தி,
 மூலிகாசித்தி, ரசவாதாசித்திகளைச்செய்வது.
 (வேதா. சூ. கடு.) 3. பேதம். (உ-ம்.) "பேத
 மில்பிரமாண்டத்தின்பேதநமுரைத்தவாறு" (மச்சபு.
 அதுக்கிரகமணி. உ.) 4. பேதிப்பு;
 இஃது: அட்டகருமத்தொன்று. (வேதாந்தசூ.
 கசு. உரை.)

பேதம் — 1. உபாயம் நான்கினுளொன்று.
 (சூ. நிக. கஉ: கசு.) 2. ஒவ்வாமை. 3. சிவாகம
 மிருபத்தெட்டினுள்ளது. 4. பிரிவு. 5. பேய்க்
 கொம்மட்டி. (வைத்தியபரி.) 6. வேறுபாடு.
 (உ-ம்.) "புவிமக்களோடும்மெய்க்கெண்ண-பேத
 மென்றுளம்பேதநீஇத்தமிற்குலபேசு" (சேது
 பு. விதாம. சு.) 7. மூலகைப்பேதம். சுகதபே
 தம், சுசாதிபேதம், விசாதிபேதம். (அபிதாநசி.)
 2, 4 வழக்.)

பேதயாறு—சாதிபேதம், சமயபேதம், மந்
 திரபேதம், மகப்பேதம், சாத்நிரபேதம், உலக
 பேதம் என்பன. (வழக்.)

பேதமை—மடமை. (பிங்கல. கஅநிக.)

பேதலித்தல்— } 1. மகஞ்ஞழம்பல். 2. வேறு
 பேதலிப்பு— } படுதல். (உ-ம்.) "பிணியினி
 டைந்துவாடிப்பேதலித்திரங்குவார்கள்" (தி
 நெல். நெல்லுக்கு. க.)

பேதவாதசைவர் — அருக்கனொளிமேவி
 னும் அருக்கனோடு கண்ணொளி சலந்தாலன்றி
 இருள் பற்றறக்கழியாதவாறுபோல மெய்க்ஞ்
 ஞானஞ்சேரினும் சிலம் பிரகாசித்தாத்திருவடி
 யை உயிர் பொருந்தினுலன்றி ஆணவமலம்
 பற்றறக்கழியுமாரின்மையின், மெய்க்ஞ்ஞானஞ்
 சேர்ந்த மாத்நிரையே மலநீங்கப்பெறும், அது
 வே முத்தியாதலமையும், அதன்மேலும் திரு
 வடியைக்கலத்தல்வெண்டா என்பவர். (சி. சி.
 கசு: நூ. சிவஞான.)

பேதனம்—பன். (வைத்தியபரி.)

பேதாதிபேதம்—மிருபேதம். (உ-ம்.) "பே
 தாதிபேதப்பிறவிகடோறும்பிறந்திளைத்தேன்"
 (திருக்கருவைய.)

பேதாபேதம்—வேற்றுமையு மொற்றுமை
 யும். (வழக்.)

பேதாபேதசித்தாந்தம்—சத்தந்தானே
 அர்த்தமாகத்தோன்றியும் அர்த்தத்தைக்கண்ட
 பொழுது சத்தமவேறு அர்த்தமவேறு யிருக்கி
 றதுபோலச் சிவன்றானே யொன்றுமாயிரண்டு
 மா யிருப்பனென்பது. (சி. பி. ஏ.)

பேதானு—ஒரு விதை. [இந்துஸ்.] இந்த
 விதைள்ளைப்போலிருக்கும் ஒருதுட்டு எடை
 வரங்கிக் காற்படிநீரிலிட்டுப் பிசைந்தார் பால்
 போலிருக்கும் பின்பு விதையைமெடுத்து விட்
 டிச் சீனிசேர்த்துச் சாப்பிட்டாலுடனே நீர்க்
 கடுப்புப் போய்விடும். (வைத்தியபரி.)

பேதி—1. கழிச்சல். (வைத்தியபரி. 2. தெரி
 நிலைவினைப்பகுதி. 3. நேர்வாளம். (மலையக.)
 4. பேதம். (வழக்.)

பேதிக்கீழ்த்து—ரேவல்சின்னி. (வைத்திய
 பரிபா.)

பேதிக்காரி—1. ஆற்றுத்தும்மட்டி. 2. பேதி
 மருத்து. 3. பேய்க்கும்மட்டி. (மலையக.) (1, 2-
 வைத்தியபரி.)

பேதித்தல் — 1. கெடல். 2. குழம்பல். 3.
 பிரித்தல். 4. விரோசரித்தல். 5. வேற்றுமைப்
 படுத்தல். 6. வேற்றுமைப்படுத்தல். (உ-ம்.) "பே
 தியானஞ்சுமென்றும்" (சிவரக. சுசமுநி. சச.)
 (1, 2, 3, 4, 5-வழக்குண்டு.)

பேதிதம்—பிளத்தல். (வழக்குண்டுபோலும்.)
 பேதிப்பு—பேதம். (வழக்.)

பேதினீவிர்—தமரகம். (வைத்தியபரி.)

பேது—1. அறியாமை. (மணிமேக.) 2. உண்
 மச்சதம், மயக்கம். (உ-ம்.) "பேதுசெய்துபிளந்
 திடல்பெட்டதே" (சிந்தா. விமலையா. கஉ.)

3. தமொற்றம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பேதுறல்— } 1. மதிமயங்குதல். (உ-ம்.)
 பேதுறவு— } "பெருங்கடலுடைந்ததேபோ
 ற்பேதுறவெய்தி. (கந்தபு. அசுரே. உஉ.) 2.
 வருத்தல். (உ-ம்.) "பேதமென்றுளம்பேதுறஇத்
 தமிற்குலபேசு" (சேதுபு. விதாம. சு. பரிபாடல்.)

பேதுறுத்தல்—வருத்தமுறுத்தல். (உ-ம்.)
 "உயிரைப்பேதுறுக்குமரித்தருயிரைப் பேதுறுக்
 குமாதே" (சிந்தா. முத்தி. கசுஅ.)

பேதுறுதல்—புத்திகலங்குதல். (வழக்.)

பேதை—1. அறிவிலான். (உ-ம்.) "பித்தி
 னிற்குரவனில்லாட்சேர்ந்த பேதையுமேயா
 வன்" (சிவரக. வில்வலன். சௌ.) 2. ஏழையசுப்
 பெண். (உ-ம்.) "பேதையர்கண்முதலாகப்பேரி

ளம்பெண்மையர்முடிவாம்-மாதரவர்" (கோயிற் பு. பதஞ்சலி. உரு.) 3. கள். (வைத்தியபரி.) 5. தரித்திரன். (கு. நி. கக: ௪-1 வெ. உக.) 6. பெண். (உ - ம்.) "ஒருடேதையென்கண்ணி னோக்கி" (இராமா. சாண்வ. சு.)

பேதைமை—யாதுமறியாமை. (வன். அச. முதம்)

பேதையர்—1. அறிவீனர். (உ - ம்.) "அறிவுடையார்பேதையரையொன்றார்" (இன்னிசை. சு: எ.) 2. ஏழுவயதிற்பெண்கள். 3. பாலைலிமகளிர். (பிங்கல ரு. ௩.)

பேநம்—தரை. (வி-ணி.)

பேநாக்கிரம்—நீர்க்குமிழி. பேநம்-தரை. அச்சிரம்-தனி.

பேம்-அச்சம். (உ-ம்.) "பேய்நிலையிலிரும் பௌவத்து" (மதுரைக். எசு.)

பேய் - பிசாசம். (உ - ம்.) "கழுகும்பேயுநரி எந்நுன்றி" (அரிச்ச. மயாந. கக.)

பேய்க்கஞ்சான்—சாணக்கிப்பூச்சி. (வைத்தியபரி.)

பேய்க்கண்டல்—ஒருமரம். (உ - ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பேய்க்கரும்பு — ஒருவிதக்கரும்பு. (வைத்தியபரி.)

பேய்க்கனி—பேயன்வாழைப்பழம். (உ-ம்.) "அத்திகர்ணியவிசுபேய்க்கனி" (தைல. தைலவ. கக.)

பேய்க்காஞ்சி — ஒருதுறை. (புறப்பொ-மலை.)

பேய்க்காளான்—ஒரு காளான். (வழக்.)

பேய்க்குமட்டி—ஒருகொடி. (வைத்தியபரி.)

பேய்க்குதவை — ஒருதுறை. (புறப்பொ-மலை.)

பேய்க்குன்றி—ஒரு குன்றி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பேய்க்கோமட்டி—பேய்க்குமட்டி. (வைத்தியபரி.)

பேய்க்காளை — ஒரு மீன். (வழக்குண்டு போலும்.)

பேய்க்கி—1. ஒரு பெண்பேய். 2. பேய்க்குணத்தவன். (1, 2-வழக்.)

பேய்க்கித்தில் — ஆகாசக்கருடன். (வைத்தியபரி.)

பேய்க்குரை—ஒருசுரை. (பிங்கல. உக. ௩.)

பேய்க்குக்காளி—ஒரு செடி. (வழக்.)

பேய்க்குண்ணி—மதுநீர். (வைத்தியபரி.)

பேய்க்குதம்—அறிவின்மை. (வழக்.)

பேய்க்கிமிட்டி— } பேய்க்கொம்மட்டி.

பேய்க்குமட்டி— } (வைத்தியபரி.)

பேய்க்குமட்டி—ஒருதம்பை. (வைத்தியபரி.)
பேய்க்குதேர்—காணல். (உ - ம்.) "செவ்வேடர் பேய்க் - தேருமாறுமுட்டேறும் பாலைவில்" (அரிச்ச. நாட்டு. கள.)

பேய்க்குநாய்—வெந்நாய். (வழக்.)

பேய்க்குபசுலை — ஒருவகைப்பசுலை. (வைத்தியபரி. அச.)

பேய்க்குபசுலை—பேய்க்குபசுலை. (வைத்தியபரி.)

பேய்க்குபலவன்—படுவன்கிரை. (மலையக.)

பேய்க்குபாகல்—ஒரு பாகல். (வைத்தியபரி. அச.)

பேய்க்குபாலை—ஒரு கொடி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பேய்க்குபிடி—பூதாங்குசம். (வைத்தியபரி.)
பூதாங்குசம்—பேய்க்குபிடி.

பேய்க்குபிரம்பு—ஒரு பிரம்பு. (உ - ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பேய்க்குபிரித்த—ஒரு பிரித்த. (வைத்தியபரி. அச.)

பேய்க்குபுடல் — பேய்க்குபுடல். (உ - ம்.)

"பேய்க்குபுடலரேணுகம்" (தைல. தைலவ. கக.)

பேய்க்குபுடல்—பேய்க்குபுடல். (வைத்தியபரிபா.)

பேய்க்குபுல்—1. ஒட்டிப்புல். 2. கண்ணிப்புல். (1, 2-வைத்தியபரி.)

பேய்க்குபோக்கு—ஒழுங்கின்மையானநடை. (வழக்.)

பேய்க்குமநம்—பித்தேறியமநம். (உ-ம்.) "என் பேய்க்குமநமால்கொண்டதே" (திருநாற். சு.)

பேய்க்குமட்டி—ஒருசெடி. (வைத்தியபரி.)

பேய்க்குமடி—புளிகறளை. (மலையக.)

பேய்க்குமட்டி—1. கிவகிவப்பை. 2. வெதப்படக்கி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பேய்க்குமட்டை— } ஒரு கொடி. (வைத்தியபரிபா.)

பேய்க்குமட்டை— } பரிபா.)

பேய்க்குமட்டை—ஒரு மரம். (வைத்தியபரி.)

பேய்க்குமட்டை—பேய்க்குமட்டையென்பர்.

பேய்க்குமட்டை—ஒரு மரம். (வழக்.)

பேய்க்குமட்டை—1. கஞ்சி. 2. நீர். 3. பால். (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

பேய்க்குமட்டை—ஒருவரை. (வழக்.)

பேய்க்குமட்டை—ஒருவாழை. (வைத்தியபரி.)

பேய்க்குமட்டை—ஒருவாழை. (வைத்தியபரி.)

பேய்க்குமட்டை—பேய்க்குமட்டையென்பர்.

பேய்க்குமட்டை—பேய்க்குமட்டையென்பர்.

பேய்க்குமட்டை—பேய்க்குமட்டையென்பர்.

பேய்க்குமட்டை—பேய்க்குமட்டையென்பர்.

பேயாவிரை—ஒராவிரை, (வைத்தியபரி.)
பேயாழ்வார்—ஒராழ்வார், (பாரத. பாயிரம், க. உரை.)

பேயுள்ளி — ஒளுள்ளி, (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பேயுமத்தை—மருளுமத்தை, (மலையக.)

பேயோட்டி—1. ஒருமாம், வேம்பென்பர். 2. பேய்தூத்துவோன், (வழக்.)

பேயோடாடி—சிவன், (திவாகரம், முதலாவது.)

பேயோணன்—ஒருவகையோணன், (வழக்குண்டுபோலும்.)

பேர்—1. கீர்த்தி, (உ-ம்.) “பேர்பரந்தபிரமாபுரமேவியபெம்மானிவணன்றே” (தேவார. பிரமபுர, க. சம்பந்த.) 2. தோற்றப்பொலிவு, (உ-ம்.) “பேருடையவிழுக்கழஞ்சின்” (புறநா. கக.) 3. பெயர், (உ-ம்.) “திசைமுகனுநெடுமாலுஞ்சிவனுமென்னப்பேர்கொண்ட” (அரிச்ச. பாயிர. க.) (மருஉ. சிந்தா.) 4. பெருமை (வழக்.)

பேர்க்கல்—பெயர்த்தல், (உ-ம்) “போதகமன்னவரவைத்தடிபேர்க்கலாற்றாது” (திருவிளை. கல்லாணை. கக.)

பேரீச்சி—பெயர்ச்சி, (சி - தொழிற்பெயர் விருதி.)

பேரீத்தல்—பெயர்த்தல், (உ-ம்.) “மலையகக் கால்பேர்த்தெனத்திசைப்புறத்துலீசம்” (திருவிளை. மாயப். கக.)

பேரீத்தி—பெளத்திரி, (வழக்.)

பேரீத்து—திரும்பி, (உ-ம்.) “பேரீத்துநாய்கொவினோர்க்கில்லை” (நாலடி, சிவமின்மை. க0.)

பேரீதல்—1. நீங்குதல், (உ-ம்.) “பேராவிலம்பை” (வள். அகஉ.) 2. பெயர்த்தல், (உ-ம்.) “பேராவகைசெல்ல” (கோயிற்று, வியாக்கிர. கூஉ)

பேரீமல்லி — கஞ்சாங்கோரை, (வைத்தியபரிபா.)

பேர்வழி—வமிசவரிசை, (வழக்.)

பேரகத்தி—ஒரகத்தி, (வழக்.)

பேரகத்தியம்—ஒரு தூலென்பர், (வழக்.)

பேரடம்—வெண்ணெச்சி, (வைத்தியபரி.)

பேரண்டம்—1. தலையோடு, 2. பெரியவுலகம், 3. மூளை, (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

பேரணி — 1. ஒருவகைப்படை, (சிந்தா.)

2. மதாணி, (பிங்கல. கஉ0௭.)

பேரந்தி—கரிமுள்ளி, (மலையக.)

பேரம்—காஸ்மீரதேயம், (வழக்குண்டுபோலும்.)

பேரம்பலம்—சிதம்பரத்துச்சபைகளினொன்று, (வழக்.)

பேரமட்டி—ஒரு செடி, (வழக்குண்டுபோலும்.)

பேரழட்டி—பேரமட்டி, (வைத்தியபரி.)

பேரரத்தை — ஒரு மருந்த, (வழக்.)

பேரநுள்—உமை, (உ-ம்.) “பேரநுண்முகம்” (திருநாகை, கடவுள்வாழ். ஏ.)

பேரவரை—ஒருவகையவரைக்கொடி, (வழக்.)

பேரநுவி—உவதை என்று பெயர், (சூ. நிகரு. கக.)

பேரநுளுடைமை—சிவபிரானெண்குணத்தொன்று, (வள். கடவு. க. உரை.)

பேரழகு—விசித்திரம், (சூ. நிக. அ:உச.)

பேரறிவு — முதக்குறைவு என்று பெயர், (சூ. நிக. அ: நிக.)

பேரறுது—ஓரறுகம்புல், (வழக்.)

பேரன்—1. பெயரன், (வழக்.) 2. பெளத்திரன், (உ-ம்.) “வகையினின்றிருப்பேரனின் மனைவியம்மடலான்” (சேதுபு. விநாம. கக0.)

பேராசிரியர்—ஒருரையாசிரியர் (அபிதாநசி.)

பேராசை—வேணவா, (உ-ம்) “ஒராதபேராசையொருக்காலுமுலவாதல்” (கோயிற்று, பாயிர. உஉ.)

பேராட்டி—பெருமையுடையவன், (உ-ம்.)

“பேராட்டிசிராட்டம்” (கோயிற்று, பாயிர. ஏ.)

பேராண்மலலை—ஒரு துறை, (புறப்பேராண்வஞ்சி—மலை.)

பேராண்மை—1. நிலைகுலையாததிண்மைப்பற்றி மானம் பேராண்மையாயிற்று, (உ-ம்.)

“பேராண்மைவேண்பெவர்” (வள். ககஉ.) 2.

மிருந்தவாண்டன்மை, (உ-ம்.) “பேராண்மையென்பதறுகனென்றுற்றக்கால்” (வள். எஎக.)

3. வீரம், (வழக்.)

பேராந்தி—தும்பை, (வைத்தியபரி.)

பேராநிலை—நீங்காதசமாதிரிலை, (உ-ம்.)

“பேராநிலைகலக்கல்பிழையாகுமென” (கோயிற்று, இரணியவ. கரு.)

பேராந்தை—சகோரம், (பிங்கல. உக௭0.)

பேராநந்தம்—மோட்சசந்தோஷம், (வழக்.)

பேராமட்டி—பேரமட்டி, (வைத்தியபரி.)

பேராமணக்கு—ஓராமணக்கு, (வைத்தியபரிபா.)

பேராமல்லி—ஒருமல்லி, (வைத்தியபரி.)

பேரழட்டி—ஒரு கொடி, (வைத்தியபரி.)

பேராலவட்டம்—உக்கம், (பிங்கல. க௭0உ.)

பேராளன்—1. கீர்த்தியுடையவன், பெருமையானன், (திருவாச. திருவம்மாணை. உ.) 2.

நாமத்தையுடையான், (திருவாச. திருவெம். ச.) 3. மிருகசீரிடம், (சூ. நிக. க: கக.)

பேராளி—பேருள்ளவன், (வழக்.)

பேரி—1. பறைப்பொது. (சூ. நிக. எ. ச.க.)
2. முரசு. (வழக்.)

பேரிகை—ஒருவகைத்தோற்கருவி. (சிலப். அரங்கே. உ. எ. உரை.)

பேரியாழி—நால்வகை யாழினொன்று; அது: இருபத்தொருநரம்பு கொள்ளப்படுவது. (சுடர்ம பு. திருக்கல். சூ. எ. உரை.)

பேரிளம்பெண் — காற்பதுவயசுப்பெண். (சூ. நிக. உ. எ. உரை.)

பேரின்பம்—1. ஆனந்தம். (சூ. நிக. அ. க. அ.) 2. மோட்சசந்தோஷம். (உ-ம்.) “சமுசாரம்” பார்.

பேரீகம்—1. பிரண்டை. 2. வச்சிராவல்லி. 3. வட்டத்திருப்பி. (மலைபுக.) (1, 2-வைத்தியபரி.)

பேரீச்சு—ஒரு மரம், பேரீஞ்சு. (வழக்.)

பேரீசன்—மகேசன். (உ-ம்.) “பேரீசனாற் தொழிலதேறின” (சி. சி. சுரு. சிவஞா.)

பேரீஞ்சு—ஒருமரம், பேரீச்சு. (வழக்.)

பேரீந்து—பேரீஞ்சு. (உ-ம்.) “வளர்வினவு முந்திரிபேரீந்தின்வாய்த்” (சிவரக. சத்திய விரத. உ. எ.)

பேருண்டம்—பறவை விசேடம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பேருண்டி—பேருணவு; இது: தாமதகுணத் தொன்று. (சூ. நிக. க. உ. க.)

பேருமரி — ஒரு பூண்டு. (வழக்குண்டுபோ ளும்.)

பேருயிர்—பெருங்காற்று. (தைல. தைலவ.)

பேருய்யோர்—சக்கிலியர். (தைல. தைலவ. பாயிர. க.க.)

பேருர்—1. பெரும்பதி. (வழக்.) 2. மேலைச் சிதம்பரம். (பேரூர்ப்புராணத்திலுநிக.)

பேரோண்—1. அனவடியீரடியாக இரண்டு வருவது. (யாய்ப். காரி. செய்யு. க. உரை.) 2. பேரிலக்கம்.

பேரோருது—பகடு. (பிங்கல. உ. ச. எ. உ.)

பேரோடு—கணக்கேட்டிலோர்வகை. (வழக்.)

பேரோலி—திமிலம். (சூ. நிக. க. உ. க.)

பேரோளி—சந்திராகுரியர். (உ-ம்.) “பே ரோளியைக்கூடியரவன்கொள்ளுநான்” (சைவ ச. பொதுவி. க.க.)

பேலி—குதிரை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பேலிகை — எச்சில். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பேலுதல்—மலங்கழித்தல். (வழக்.)

பேவாய்விட்டை — ஈரிவிட்டை. (வைத் தியபரி.)

பேழ்—பெருமை. (உ-ம்.) “உலறியகதுபிற் பிறழ்பற்பேழ்வாய்” (திருமுரு. ச. எ.) (பிங்கல. உ. உ. உரு.)

பேழ்கணித்தல்—தலையாத்தல். (பெரிய பு. திருநாவு. உ. எ. உரு.)

பேழை—1. பெட்டி. (வழக்.) 2. பேடகம். (உ-ம்.) “பேழையானவற்றின்மன்னுபூண்களுந் கொணர்ந்தன்னமுன்புறவைத்தான்” (கந்தபு. மார்த்தாண்ட. க. உ. க.)

பேறக்காசி—சுருமுள்ளி. (வைத்தியபரி.)

பேறு—1. இலாபம். (உ-ம்.) “ஆலாலமுண் டவனைப்பூசித்தபேறென்றுணர்ந் திலையால்” (திருவிளை. வெள்ளையா. க. ச. உ.) 2. ஒன்று. (தைல. தைலவ.) 3. செல்வம். (உ-ம்.) “பிறர்க் குதவியாக்குபவர்பேறும்” (நன்னெறி. க. க. உ.)

4. தனக்குயோக்கியபோக்கியப் பொருளைப் பொருந்துதல். (சி. சி. உ. க. ஞாநப்.) 5. புகழ் முதலிய பதினொன்பதாய். (அபிதாநக.) 6. பெற்றபொருள். (புறநா.) 7. வரம். (உ-ம்.)

“பேறுதருமப்புணைச்சென்னிதனிற்றெ ளித் திடுகில்” (ஏகாதசி. உருக்கு. க. உ.)

பேறுகாலம்—பிள்ளைபெறுங்காலம். (வழக்.)

பேன்—தலையிற்பற்றும்பூச்சி. (வழக்.)

பைப.

பை—1. அழகு. 2. சரங்கு, விழுதி, பண முதலியனவைக்கும்பை. (வழக்.) 3. தெரிநிலை வினைப்பகுதி 4. பசுமை. (உ-ம்.) “நும், பைதீர் கடும்பொடுபத: நிகப்பெறுகுவீர்” (பெரும்பா. க. க. உ.) இளமைகுறித்துவரும். (மலைபுக. ச. உ.) (சூ. நிக. அ. உ. க.) 5. பாம்பின்படம். (சூ. நிக. க. உ. க.) 6. மந்தக்குணம். (வழக்.) 7. மெத்தெனவு. (உ-ம்.) “பையச்சென்றால்” (ஆத் திருமு.) (1, 4-பிங்கல. க. க. உ. க.)

பைக்கம்—பிச்சை. (சூ. நிக. க. உ. க.)

பைக்கி—பைரவர். (வைத்தியபரி.)

பைக்கோ—பைகோவு, ஒரு தேயம். (வழக்.)

பைங்கலம்—யசர்வேத உபநிடதத்தொன் று. (கந்த. நவ. க. அ.)

பைங்குழி—பயிர். (பிங்கல. உ. க. எ. எ.)

பைங்குளி—காவட்டம்புல். (வைத்தியபரி.)

பைசந்தி—பைசந்திவாக்கு.

பைசந்திவாக்கி — நான்குவகைவாக்குகளி லிரண்டாவதாயுள்ளது; அது: மேல்வினங்கித் தோன்றுவனவாகிய பஞ்சவன்னங்களையுஞ் குக்குமுருபமாய் அடைவுபட வெடுக்கிநிற்கும் மயில்முட்டையினிப்போலப் பலவகைப்பட்ட வெழுத்துக்கண் மத்திமைத்தாநத்துப்பிரிவுபட விளங்கித்தோன்று முறைமையினை யடக்கி மிகவுஞ்ஞக்குமுருபமாய்க்கொண்டு சிந்தையின் கணிற்றலும் நிருவிதர்ப வுணர்விற்கு ஏதுவா

தலுமாகிய இரண்டு மிலக்கணமாகவுடையது; இது: வந்துவைப்பற்றிவரும். இதற்குச்சாநம் உந்தி,வடிவு பிராணவாயு (சி.சி.க.உஉ.சிவநா.)

பைசாசநிலை—ஒருதாளினின்று மற்றைத் தாண்டுடக்கநிற்றல்; இஃது: போர்நிலைநாங்கி னென்று. (சூ. நிக. உஉ. உக.)

பைசாசபுவநம்—பிசாசுகள்வசிக்கும்புவநம். (சைவச. பொது. உகக. உரை.)

பைசாசம்—1. இரும்பு. (சிவஞானபோதம். 19-ஆம் சூத்திரத்தில் பசாசமென்றார்; அது: பைசாசம்என வந்தது.) 2. பிசாசம். (சிவதரு) 3. பைசாசபுவநம்; இது: புத்தித்தத்துவத்திருக்கு மெட்ப்புவநங்களுளொன்று. (சி.சி.அ. எ. மறை.) 4. பைசாசமணம். (இலக்கணவி. சஅரு உரை.) 5. விற்கொடுத்தம்பினையெய் வாரக்குரியநிலைகள் நான்குனுளொன்று. (திரு விளை. யாளை. கூ. உரை)

பைசாசமணம்—எண்வகைமணத்தொன்று; அது: மூத்தோர் சளித்தோர் துயின்றோர் புணர்ச்சியுமாம். (சூ. நிக. உஉ. கக.)

பைசாசர்—ஒருவகத்தேவசாதியர். பிரம னால் ஆச்யத்தினால் படைக்கப்பட்டவர். வாயுப் போல் உருவுடையவர். (அபிசாநசி.)

பைசாசி—1. ஒரு பாடாவிதம். (சி.சி.பா யிர. உ. மறை.) 2. சடாமாஞ்சில். (உ-ம்.) “அயிரிதை”பார்.

பைசாரீ—ஒருவகைத்தொழிதோல். (வழக் குண்டுபொலம்.)

பைசு—பாஸ். (வைத்தியபரி.)

பைசும்—1. பிசுனம், உலோபத்தன்மை. 2. காணதவழிப்பிறரையிகழ்ந்துகடநல். (சை வப்பி.)

பைஞ்ஞல்—1. பசியநீலம், கடைக்குறை. 2. மக்கட்பாப்பு. (சூ. நிக. உ. அச.)

பைஞ்ஞலம்—மக்கட்கொருதி. (பதிற்றுப் பத்து.)

பைஞ்ஞல்—ஒரு தலம். (தேவாரம்.)

பைஞ்சேறு—சாணம். மணிமே.)

பைத்தம்—பைத்தியம், பித்தசம்பந்தம். (வழக்.)

பைத்தல்—1. கோபம். 2. பசுமையாதல். 3. பரத்தல். (உ-ம்.) “பைத்தவல்லிருளும்” (திரு விளை. நாக. கூ.) 4. பாம்புபட்டவிரித்தல். (உ-ம்.) “பைத்தமாய்பின்றத்தியேயப்ப” (பொருந.) (1, 2-சூ. நிக. கக: தகரவெ. உக.)

பைத்தியம்—பயித்தியம். (வழக்.)

பைத்து—பசுமை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பைதல்—1. இளமை. (உ-ம்.) “பைதல்வெம் பிறைபாம்பணிகேணியே” (அருணகிரிபு. அரு

ணைலோதய. அஎ.) 2. குளிர். (பரிபாடல்.) 3. சிறுவன். தன்மை (உ-ம்.) “பைதலாவென்று பாதுகாத்திரங்கு” (திருவாச. திருச்சத. எ.) 4. னுன்பம். (சூ. நிக. அ: எச.)

பைதழ்—பசுமையற்ற.

பைதற—சுரமறுப்படி. (உ-ம்.) “பல்வளம் பகர்பூட்டுப்பயனிலம்பைதற” (கவி. உ.)

பைதறல்—சுரமறுத்தல். (புறநா.)

பைதீரம்—நாடி. (சூ. நிக. நு. ச.)

பைதீருகம்—பசுமையிலேநிலும் நாலாமுகூர்த் தம். (விதாந. குணகுண. எச. உரை.)

பைது—1. சுரம். (உ-ம்.) “துகடப, வையுந் துரும்புநீக்கிப்பைதற” (பெரும்பா. உகக.) 2. பசுமை. (உ-ம்.) “பைதறவிளைந்தபெருஞ்செந் நெல்லின்” (பெரும்பா. உக.)

பைத்தினை—சுருந்தினை. (மலையக.)

பைப்பாய—மெல்லமெல்ல. (சிற்பா.)

பைப்பிலாயம்—பிப்பலமுனிவரியர், ரிய வேதசாண்க.

பைபிலம்—எறும்பு. (உ-ம்.) வந்துழித் தாண்க.

பைபிலவாதம்—பைபிலிகாவாதம். (வழக்.)

பைபிலிகாவாதம்—எறும்புகளின்பேச்சுத் தல்; அது: கலைஞான மறுபுத்துறாண்டொ ளொன்று. (உ-ம்) வந்துழிக்காண்க.

பைபிலிகை—பிபிலிகை, எறும்பு. (வழக்.)

பைபினைய—தவன்பெண். (பிங்கல. ககக.)

பைமறி—பைபினையுடைய பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

பைமறி—பைபிலம்—பைபிலிகைப் பை மறிக்கல். (மணிமே.)

நிடாதனைப்புணரப்பிறந்தவன்பைரவ னென்
பான்" (குத.சிவமான்.கஉ: கூ.) 2. வைரவன்.
(பிங்கல. ககரு.)

பைரவி—1. ஓர் யோகிநி. (வி-ணி. உசக.)
2. காளி. (கு. நிக. க: கூஅ.) 3. புருடராகத்
தொன்ற; இதுதன்சாதி: பிராமணசாதி, மனைவி
கள் தேவக்கிரியை, மேகவிரஞ்சி, குறிஞ்சி;
அதிதேவதை ஈசானன். (வி-ணி. உகக.)

பைலன் — ஓரிருடி, வியாசமுநிவர்சிடரி
லொருவர். (அபிதானகோ.)

பைவர்—தூன்பழமடையவர்.(உ-ம்.) "சென்று
மீளப்-பைவராயருங்காளிந்பயின்று திரிதர"
(பாரத. கிருட்டிண. ௫.)

பொ.

பொக்கசம்—திரவியசாலை. (வழக்.)

பொக்கணப்பீச்சி — முடக்கொத்தான்.
(வைத்தியபரி.)

பொக்கணம்—1. ஒருவகைப்பை. (உ-ம்.)
"சுட்டவெண் பொடிப்பொக்கணந்தூக்கியதோ
ளும்" (திருவிளை. எல்லாம். கூ.) 2. பெருமரு
ந்து. (வைத்தியபரி)

பொக்கணத்தூக்கி—குமட்டி. (வைத்திய
பரி.)

பொக்கணி—1. ஒரு பாநபாத்திரம். 2. குழி
யுரல். (1, 2-வழக்.)

பொக்கணை—1. கல்வளை. 2. குழியுரல்.
3. மரப்பொந்து. (1, 2, 3-வழக்குண்டுபோலும்.)

பொக்கம்—1. பொய். (உ-ம்.) "நாமறிவோ
மென்றுள்ளபொக்கங்களைபேசும்" (திருவாச.
திருவெம்பா. ௫.) 2. பொலிவு. (உ-ம்.) "புற்
புதம்போலுமெய்யைப்பொருளைனப் பொக்க
ஞ்செய்யார்" (வேதாரணியபு. நிரையவ. கசு.)
3. மிகுதி. (பிங்கல. உஉகக.)

பொக்கல்—தூளைத்தல். (வழக்.)

பொக்கிலவணம் — திலாலவணம். (வைத்
தியபரி.)

பொக்கினதுப்பி—பெருங்கிழங்கு. (வைத்
தியபரி.)

பொக்கு—1. பொள்ளல். (வழக்.) 2. மரப்
பொந்து. (பிங்கல. உஅருக.)

பொக்குப்பொக்கெனல்—1. ஒலிக்குறிப்பு.
2. விரைவுக்குறிப்பு. (1, 2-வழக்.)

பொக்கணத்தூக்கி—குமட்டி. (வைத்தியபரி)
பொக்குளம்—கொப்புளம். (வழக்.)

பொக்குளித்தல்—கொப்புளித்தல் (வழக்.)

பொக்குளிப்பான்—கொப்புளிப்பான், ஒரு
பிணி. (வழக்.)

பொக்கெனல்—விரைவின் குறிப்பு. (வழக்.)
பொக்கை—சிறுதுளை. [தெலுகு.]

பொகில்—மொக்குப்பூ. (வைத்தியபரி.)

பொதட்டு — 1. 1. சேற்றிலெழுங்குமினி.
2. தாமரைக்கொட்டை. (உ-ம்.) "பங்கயப்பொ
குட்டிருந்தபகவனி துபகர்நலும்" (கந்தபு. காம
தகந. ௫ச.) 3. மலை. (1, 3-கு. நிக. கக: ககர
வெ. ஏ.)

பொதுத்தல்—பொத்தல்செய்தல். (வழக்.)

பொதுவல்—ஒரு பறவை. (உ-ம்.) "செவ்
செஞ்சேவலும்பொருவலும்" (புறநா. உகஅ.)

பொங்கு—எழுந்துநிப்ப, மிகுத்துக்காட்ட
(சிந்தா.)

பொங்கடி—யானை. (பிங்கல. உசகஉ.)

பொங்கம்—1. இலவு. (வைத்தியபரி.) 2.
பரிமளிப்பு. 3. பொலிவு. (2, 3-வழக்.)

பொங்கர்—1. இலவு. (வைத்தியபரி.) 2.
சோலை. (உ-ம்.) "எண்பிளந்துபொங்கரிவை
யுகப்பிளந்து" (திருவிளை. தண்ணீர். உச.) 3.
மரக்கொப்பு. (உ-ம்.) "உலர்ந்தபொங்கருயர்ம
மேற்" (கலி. எரு.) 4. மலை. (கு. நிக. கக: வகர
வெ. ௫.) 5. வாடற்பூ. (சிலப்பதி.)

பொங்கல்—1. உயர்ச்சி. (கு. நிக. அ: ஸ.)
2. கள்ளு. (உ-ம்.) "பூவும்புகையும்பொங்கலும்"
(சிலப். இந்திர. கூ.) 3. கொதித்துக்கிளர்தல்.
4. சமைத்தல். (வழக்.) 5. பெருமை. (உ-ம்.)
"பொங்கல்வெம்முலைகளென்னும்" (சிந். சீவ
கன்றுற. கருசு.) 6. பொலிதல். 7. மிகுதி.
(உ-ம்.) "பொங்கியவன்பொடுதோத்திரின்
றெதிர்புகலுற்றார்" (சிவரக. கத்திரி. கஉ.) (3, 6-
பிங்கல. கூஅகசு.)

பொங்கழி—தூற்றெறற்பொலி. (கு. நிக.
ச: கூ.)

பொங்காரம்—மிகுதுக்கம். (வழக்.)

பொங்கு — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2.
பொங்குதல். (உ-ம்.) "பொங்குறமென்மநக்
களிப்பாம்புணரி" (சிவரக. கணபதிமுர. கூ.)

பொங்குசநி — இரண்டாமுறை ஏழை
யாய்வருஞ்சநி. (உள்ளமுடையானிற்காண்க.)

பொங்குதல்—1. அதிகரித்தல். (உ-ம்.)
"பூவிரித்தபுதுமதுப்பொங்கிட" (பெரியபு. கிரு
நாட்டு. கூ.) 2. உயர்தல். 3. கொதித்துக்கிளர்
தல். 4. கோபித்தல். (உ-ம்.) "தந்திவொனேற்
பொங்கிடுவர்" (சேதுபு. தராசார. உ௦.) 5. சா
தஞ்சமைத்தல். 6. செழித்தல். (வழக்.) 7.
பொலிதல். 8. விம்மல். (உ-ம்.) "பொங்கியகாத
லிற்கொங்கைபொங்கு" (திருவாச. கிருப்பொற்:
கசு.) (2, 3, 5, 7-பொங்கல்பார்.)

பொங்கோதை—சமுத்திரம். (உ-ம்.)
“பொங்கோதைஞாலப்பொறைமற்றவன்பாலி
றக்கி” (திருவிளை. மாயப். கூ.)

பொச்சம்—1. குற்றம். (உ-ம்.) வந்துழிக்
காண்க. 2. பொய். (உ-ம்.) “பொச்சமிலன்பு
மன்னர்” (திருவிளை. திருநாட். கூ.)

பொச்சாத்தல்—பொச்சாப்பு. (வழக்.)

பொச்சாப்பு—1. குற்றம். (பிங்கல.
கஞ்சக.) 2. மறதி. (உ-ம்.) “அச்சமுடையார்க்
கரணில்லையாங்கில்லை—பொச்சாப்புடையார்க்கு
கன்கு” (வள். நூச.)

பொச்சாவாக்கருவி—பொச்சாமையாகிய
கருவி. (உ-ம்.) “அரிபவென்றாகாதவில்லை
பொச்சாவாக், கருவியாற்போற்றிச் செயின்”
(வள். நூச.) [பரிமேலழகர் மறவாதமநம்
என்பர்.]

பொச்சாவாமை—சோர்தலைச்செய்யாமை.
(வள். நூச—ஆம் அதி.)

பொச்சு—குற்றம். (வழக்குண்டுபோலும்.)

பொச்சுதை—1. கரிக்காடு. (சூ. நிக. ச: நூ.)
2. காடு. (உ-ம்.) “எச்சமுமில்லுமனைக்கவிளைத்
தே—பொச்சையினுடிபுகுந்தலமந்தான்” (சேது
பு. மங்கல. உச.) 3. சிறுமலை. (சூ. நிக. நூ.
உ.) 4. புழுக்கூடு. (வழக்குண்டுபோலும்) 5.
மலை. (உ-ம்.) “பொச்சையினறவுழனின்புழக்
கலும்” (பெரியபு. கண்ணப். எ)

பொசி—துத்தம். (வைத்தியபரி.)

பொசிதல்—1. கசிதல். (உ-ம்.) “புல்லுக்கு
மங்கெபொசியுமாம்” (முதுரை.) 2. மகாருகல்.
3. வடிதல். (2, 3-வழக்)

பொசிவு—பொசிதல். (வழக்.)

பொசுக்குதல்—1. தீய்த்தல். 2. வெதுப்
பல். (1, 2-வழக்.)

பொசுங்கல்—கருகுதல். (வழக்.)

பொசுங்குதல்—வெம்மையாற்றீதல்.

பொசுபொசுத்தல்—கொஞ்சங் கொஞ்ச
பொசுபொசெனல்—மாய் மறைதுளித்
தல். (வழக்.)

பொஞ்சுதல்—ஒவ்வதல். (வழக்.) உனக்கு
மக்கும் பொஞ்சாது என்பர்.

பொட்டணம்—பொக்கணம். (வழக்.)

பொட்டல்—சரம்பு, பாழிலம். (வழக்.)

பொட்டில்—1. பொட்டிலி. 2. பொதி.
(1, 2-வழக்குண்டுபோலும்.)

பொட்டில்—ஒரு வெடி.

பொட்டிலுப்பு—ஒரு வெடியுப்பு. (வைத்
தியபரி.)

பொட்டு—1. அடையாளம். 2. ஒரு புழு.
(சூ. நிக. கூ: எ.) 3. தாலிப்பொட்டு. 4. கெந்

றித்திலகம் (உ-ம்.) “பொட்டுவாணுதன்மனை
வியுமப்புரம்புகுந்தான்” (சேதுபு. மங்கல. அக.)
5. வட்டவடிவு. (உ-ம்.) “பொட்டுப்பொறியெ
ழும்பாலையிலே” (தனிப்பா உ: கூ.உ.) (1, 3-
வழக்.)

பொட்டுப்பூச்சி—ஒருசிலந்திப்பூச்சி. (வழக்.)
பொட்டெனல்—சீக்கிரக்குறிப்பு. (வழக்.)

பொட்டை—1. குருடு, பொட்டைக்கண்
ணன் (வழக்.) 2. சூகாடுவோர்வசரிக்குங்குழ
உக்குறியினொன்று. (உ-ம்.) “அடிக்க”பார்.

பொடி—1. சிறிது. (வழக்.) 2. சூரணம்.
(தைல.) 3. திருநீறு. (சூ. நிக. ச: உ.) 4.
துகள். (பிங்கல. கூகரு.) 5. தெரிநிலவினைப்
பகுதி.

பொடிச்சி—சிறுபெண். (வழக்.)

பொடித்தல்—1. கெடுத்தல். 2. தூளாக்கல்.
3. நீராக்கல். (உ-ம்.) “மேருவிற்பூட்டிப்புரம்
பொடித்தவேதியர்” (திருவிளை. விருத்த. உ.)

4. பொடியாதல். (உ-ம்.) “பொடித்தலும்வை
ரத்தண்டம்” (கந்தபு. சிங்கமுகா. கள.) 5.
மயிர்சிலிர்த்தல். (உ-ம்.) “மீன்பார்த்தனவெயர்ச்சி
தாமெய்பொடித்தென்ன” (சேதுபு. விதாம.
ககக.) 6. முளைத்தல். (உ-ம்.) “கூழைமுடியா
முலைபொடியாவொருகுதலைச்சின்மழைக்கு”
(திருக்கோ. கரச.) (1, 2-வழக்.)

பொடிதல்—1. கெடுத்தல். 2. தூளாத்தல்.
(1, 2-வழக்.)

பொடிந்த—வெறுத்த. (புறநா.)

பொடிப்பு—புளக்கம். (வழக்.)

பொடிபண்ணல்—1. துண்டித்தல். 2. மா
வாக்கல். (1, 2-வழக்.)

பொடியன்—சிறுவன். (வழக்.)

பொடியாடி—சிவன். (உ-ம்.) “விடையாய்
பொடியாடி” (திரு. ஆசைப். நூ.) [திருநீற்றைப்
பூசுவான் என்றபடி.]

பொடியாதல்—துகளாதல். (வழக்.)

பொடிவு—பொடிதல். உ—தொழிற்பெயர்
விகுதி.

பொடிவெட்டி—பொன், வெள்ளி முதலிய
வெட்டுங்கத்திரிக்கை. ஒரு குழுவெக்குறி.

பொடுது—ஒருவகைச்சிரங்கு. (வழக்.)

பொடுதலை—ஒரு பூண்டு. (உ-ம்.) “பொடு
தலைதாராய்மேனிசந்தர்பரிக்கந்தி” (தைல. தை
லவ. எக.)

பொடுபொடுத்தல்—பொடுபொடுப்பு.

பொடுபொடுப்பு—1. ஒலிக்குறிப்பு. 2. சீக்
கிரக்குறிப்பு. (1, 2-வழக்.)

பொடுபொடுதல்—பொடுபொடுப்பு.

பொத்தல்—1. துவாரம். 2. துளைத்தல்.

பேதிவு—பொதிதல். உ-தொழிற்பெயர் விருதி.

பொதீர்போதீரோனல்—ஒரொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

பொது — 1. சபை. (உ-ம்.) “பொற்பதப் பொதுவார்ப்புலியுர்ப்புகம்-சொற்பதப்பொருளாகு வு” கோயிற் பு. காப்பு. 2. சாதாரணம். (வழக்.) 3. சிறப்பில்லாமை. (உ-ம்.) “பொதுக்கொண்ட கவ்வையுட்புவணிப்பொலிந்தநின்” கவி. ௧௬.)

பொதுக்கு — 1. ஒதுக்கு. 2. தெரிநிலை விளைப்பகுதி. 3. மறைப்பு. 1, 3-(உ-ம்.) வந்தழிக்காண்க.

பொதுக்குதல்—1. துளைத்தல். 2. மறைத்தல். 1, 2-(உ-ம்.) வந்தழிக்காண்க.)

பொதுக்கை—நிருத்தக்கைவகையி லொன்று. (சிலப்.)

பொதுக்கீர் — நான்கையாய வ ரு ஞ் சீ ர். (யாப். காரி. உற்பி. ௮.)

பொதுச்சோல் — திணை பா லிடங் காலங் களைக்குறித்துப் பொதுவாயிருக்குஞ்சோல்.

பொதுஞாநம்—சலிகற்பக்காட்சி. (உ-ம்.) “பொதுஞாநம்வந்தணுகி” (கோயிற் பு. இரணிய. ௩௮.)

பொதுத்தல்—துளைத்தல். (வழக்.)

பொதுத்தன்மை—பொதுவியல்பு. (வழக்.)

பொதுத்திணை — இருதிணைக்கும் பொதுச் சொல். (வழக்.)

பொதுநலம் — 1. பலருக்கும் பொதுவாய் நன்மை. (வழக்.) 2. பொருள்கொடுப்பார்பலர்க்கும் பொதுவாய் சிற்றின்பவாகை. (உ-ம்.) “பொதுநலத்தார்புன்னலத்தோயார்” (வன். ௧௬௫.)

பொதுநிறம்—பலநிறக்கலப்பு. (வழக்.)

பொதுநிந்தவமை — உலமையணி வகையு ளொன்று; அது: தன்னைப்போன்றவைகளை யெல்லாம்வென்று மேம்படுத்தல்பற்றி யொரு பொருளினத் தானே தனக்கு நிகராகுமென்று மேம்படுத்தோன்றக்கூறுவது. (தண்டி. ௩௦.)

பொதுநோக்குதல் — எல்லாரையு மொரு தன்மையராக நோக்குதல். (உ-ம்.) “பொது நோக்கான்வேந்தன்” (வன். ௫௨௮.)

பொதுப்பண்—இரவுப்பதும் பாடப்படும் பண்கள்; அவை: செல்வழி, செந்திருத்தி, திருத்தாண்டகமென்னுமன்றாம். (தேவார.)

பொதுப்பாயிரம்—எடுத்துக்கொண்ட துலுக்கும் ஏனைய சகல துலுக்கும் பொருத்தமாறு நூற்றிறன்முதலிய இலக்கணங் களை நுன்முகத்துப்பொதுவாகக்கூறும் பாயிரம். (வன். ௩.)

பொதுப்பெண்—பொதுமகள். (வழக்.)

பொதுப்பெயர்—திணை பா லிடங்களைக் குறித்துப் பொதுவாய்வரும் பெயர்.

பொதுபொதுப்பு — பொதுபொதுதெனல். பொதுபொதுதெனல்—வரவரமிகுதியாதல். (வழக்.)

பொதும்பி—1. இளமரக்கா. (உ-ம்.) “சூயி னுழைபொதும்பி” (பெரும்பா. ௩௭௬.) 2. சோலை. (உ-ம்.) “மாடுறுபொதும்பிபேரம்பலர் கொய்து” (கந்தபு. மார்க்கண். ௮௦.) 3. மரச்செறிவு. (பிங்கல. உ-அருசு.) 4. மரப்பொந்து. அர் என்பது போலியாய்வந்தது.

பொதும்பு — 1. குறுங்காடு. (சிந்தா.) 2. சோலை. (உ-ம்.) “ஆறுபொதும்பினும்” (கந்தபு. மார்க்கண். ௮௬.) 3. புகலிடம். (உ-ம்.) “வினையென்மநமஞ்சிப்பொதும்புறவே” (திருவாச. நீத்தல். ௩௫.) 4. பொந்து. (பிங்கல. உ-அருசு.)

பொதுமகள்—வகி. (உ-ம்.) “பொற்புடைய பொதுமகளார்ப்புகம்-வரிதாம்பொலிவின தாய்” (கோயிற் பு. பச்சுச்சி. ௨௬.)

பொதுமை—பொதுத்தன்மை. (உ-ம்.) “பொதுமைபார்க்கி னன்னிதகருமமென் னீ ய யர்வின்றதறிவினார்போல்” (இராமா. மாயா சிதை. ௭௧.)

பொதுமேழி—பொதுச்சோல். (வன். ௩௮.)

பொதுவதுநம்—பொருந்துவனவும் பொருந்தாதனவுமாய் நீக்கமாகச் சொல்லப்படும் அதுமானவேதுக்கள் நான்கனுள்ளும்; அது: யானைமேலிருந்தோன் காளமாத் துந்ததுவென கேட்டவன் சாதமாயுள்ள காளத்தோடே சாத்தியமாயுள்ள ஒசை கேட்டுந் தொறும் அந்த இடத்தே யானையுண்டென்றறிவதுபோல்வது. (சிவஞானபோ. க. பாண்.)

பொதுவர்—இடையர். (உ-ம்.) “பொதுவார் மனைவளர்த்தமாலையொருவர் குத்தெரியாதிக் குன்மாயை” (பாரத. திருட். ௩௨.)

பொதுவன்—1. நல்லெழுப்பவன். (வழக்.) 2. முல்லையிலத்துத்தலைவன். (உ-ம்.) “தாளாள் மைகூறுபொதுவனம்கொருநான்” (கவி. ௧௭௬.)

பொதுவறுசிற்ப்பு—தனக்கேயுரியசிற்ப்பு. (சிலப்பதி.)

பொதுவி — முல்லையிலப்பெண். (பு. நிக. ௨; ௭௦.)

பொதுவிதி—பொதுவானநியமிப்பு. (வழக்.)

பொதுவியர்—இடைச்சியர். (பிங்கல. ௩௬.)

பொதுவியல்பு—வேற்றுச்சாதிப்பொருள் மாத்திரையிற் செல்லாது தன் சாதிப்பொருள்

கெல்லாம் ஒப்பநிலைபெறுந்தன்மை. (சி.சி.அள. ௫. சிவஞா.)

பொதுவில் — அம்பலம். பொதியில் என மருவிற்று.

பொதுவினை — பொதுவாக வரும் வினை. (தொல். சொல். ௫ச. சேநா.)

பொதுவெழுத்து — தமிழிற்கும் ஆரியத்திற்கும் பொதுவாய்வழங்கு மெழுத்து. (நன்னூ. பெயரி. கள.)

பொதுளல் — 1. செழித்தல். (உ. ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. தழைத்தல். (உ. ம்.) “இருள்பட்பொதுளியபராரைமரர்த்து” (திருமுருக. ௧௦.) 3. நெருங்கல். (உ. ம்.) “பொருவினறுமலர்பொதுளந்தண்டலேகுழி” (சிவராத். கடவுள். கக.)

பொதுளுதல் — பொதுளல்.

பொந்தீர் — ஒருவகைநீர்ப்புள். (உ. ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பொந்தீ — மொத்தி. (வழக்.)

பொந்து — மாப்பொந்து. [தெலுஞ.]

பொந்தைக்கோல் — ஒருவகைப் பற்றுக்கோல். (மழக்குண்டிபோலும்.)

பொப்புநு — காலத்தவத்திருக்குமோருருத்திரர். (வி.ணி. உளச.)

பொம்மல் — 1. சோறு. (வைத்தியபரி.) 2. பொம்மை, பாவை. (உ. ம்.) “பொம்மலாட்டமென்றேயிரு” (பட்டினத்தடிகள்பா.) 3. பொருமல். (வழக்.) 4. பொலிவு. (பிங்கல. உஉ௩௩.)

பொம்மெனல் — 1. அதுகரணவோசை. (சூ.நிக. ௧௦: சஅ.) 2. விரைவுக்குறிப்பு. (உ. ம்.) “பூநனைகூந்தன்மாதர்பொம்மெனப்பு குந்துமொய்த்தார்” (இராமா. உலாவிய. க.)

பொம்மை — பிரதிமை. (வழக்.)

பொய் — 1. அசத்தியம், இல்லதுகூறல். (சைவப்பி.) 2. தெரிநிலைவினப்பகுதி. 3. நிலையாமை. (உ. ம்.) “பொய்க்குடிவாழ்க்கையைப் போகவிட்டு” (திருநாற். கூ.) 4. மரப்பொந்து. (பிங்கல. உஅருக.)

பொய்க்குதல் — 1. பொய்சொல்லுதல். 2. பொய்யாய்ப்போதல். (1, 2-வழக்.)

பொய்க்குடு — சரீரம். (வைத்தியபரி.)

பொய்க்கை — 1. ஒரு மீன். (வழக்குண்டு போலும்.) 2. பொய்த்தல். கை-தொழிற்பெயர் விசுதி.

பொய்க்கோலம் — போலிவேடம். (உ. ம்.) “பொய்க்கோலஞ்செய்யவொழியுமோ” (நாலடி. தாயதன்மை. கூ.)

பொய்கை — 1. குளம், கீர்நிலை. (பிங்கல. ௧௦௪.) 2. மானிடராகாதநீர்நிலை. (உ. ம்.) “வண்

டார்குவளையவாவியும்பொய்கையும்” (சிங். நா. மக. ௩௦அ.)

பொய்கையார் — ஒரு புலவர். (யாப். காரி. உறுப்பி. எ. உரை.)

பொய்கையாழ்வார் — ஒரு ஆழ்வார். (பாரத. சிறப்புப்பா. கூ. உரை.)

பொய்த்தல் — 1. பொய்சொல்லல். (உ. ம்.) “பொய்த்ததொன்றுதருமனின்றுபுகவில்” (சேதுபு. இராமதீர்த்த. ௬௪) 2. பொய்யாதல். (உ. ம்.) “பெருவஞ்சினமும்பொய்த்திடாதோ” (பாரத. கிருட்டி. கூ.)

பொய்த்தலை — போலித்தலை. கன்னமிடுங்கள்ளர் அக்கன்னவாயிலின்வழியே தலைபோல ஒன்று செய்துவிடுவது. (உ. ம்.) “கைத்தலங்கண்ணாக்களவுகாண்பாறொருவன் — பொய்த்தலைமுன்னீட்டியற்றும்போந்து” (நாலடி.)

பொய்த்தல் — 1. மகளிர்கூட்டம். (உ. ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. மகளிர் விளையாட்டு. (உ. ம்.) “பொய்த்தலாடியபொய்யாமகளிர்” (ஜங்குறு. ௧௮௧.) 3. சிற்றில். (பரிபாடல்.) 4. விளையாட்டு. (உ. ம்.) “எழுவாற்பொய்தார்பலர்” (இராமா. கரணவதை. ௧௮.)

பொய்த்தீர் — கானல். (வழக்.)

பொய்ப்பு — 1. பொய்சொல்லல். (வழக்.) 2. பொய்த்தல். (உ. ம்.) “பொய்ப்புறுமவத்தை யெண்ணிப்போத்திருப்பசுவென்றோது-மொப்பருஞ்சீவர்க்கு” (வேரா. சூ. ௬௫.)

பொய்ப்பு — பிஞ்சுபிடியாதபூ. (வைத்தியபரி) பொய்ப்புதல் — புரைபடுதல், பின்னாகாமை. (வள். பேதமை. ௬.)

பொய்பாராட்டல் — அகப்பொருட்டுறைக்கிளவியினென்று; அஃது: ஒருவர்மாட்டில்லது முள்ளதுங்கூட்டிக் கொண்டாடுதல். (வாண. கூ. முகம்.)

பொய்யை — பொய். (தண்டி. பொருள். ௬௧. உரை.)

பொய்யடி — வெருட்டு. (வழக்.)

பொய்யடிமையில்லாதபுலவர் — அறுபத்து மூவர்நாயனமார்களிலொருவகையர். (பெரியபு.)

பொய்யன் — பொய்சொல்லோன். (உ. ம்.) “பொய்யர்தம்பொய்யனைமெய்யார்மெய்யை” (திருவாச. திருப்பொற். ௧௨.)

பொய்யாப்புள் — சலாங்கு என்றுபெயர். (பிங்கல. உ௩௩௧.)

பொய்யாமை — 1. தவறாமை. (வழக்.) 2. பொய்மொழிகூறாமை. (உ. ம்.) “பொய்யாமை யன்னபுகழில்லையெய்யாமை - யெல்லாவதமும் தரும்” (வள். உ௧௬.)

பொய்யாமொழிப்புலவர்—1. ஒருபுலவர், தஞ்சைவாணன் கோவை செய்தவர். 2. திருவள்ளவர்.

பொரி—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. நென்முதலியவற்றின்பொரி. (வழக்.) 3. பொருக்கு. (உ-ம்.) “பொரியாரைத்தேமா” (நைடத. நாட். ௨௦.) 4. வெண்காரம். (உ-ம்.) “கடுகைபொரியவறவிலம்பொடி” (தைல. தைலவ. ௧௨௫.)

பொரிக்கறி—பொரியல். (வழக்.)
பொரிகாரம்—1. வெண்காரம். 2. படிக்காரம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

பொரித்தல்—1. குஞ்சுபிறப்பித்தல். 2. பொரியச்செய்தல். (1, 2-வழக்.)

பொரிதல்—1. பொரியாதல். 2. பொருக்குவெடித்தல். 3. மெல்ல ஒலித்தல். (உ-ம்.) “வேதலபொரிதல்-அரிகரைதல்” (தைல. பாயிர்து.)

பொரிப்பூண்டு — 1. கரப்பான் பூண்டு. (மலையக.) 2. வயற்சுள்ளி. (வைத்தியபரி.)

பொரிபொரிச்சான் — வெடிபலவன். ஓர்பூண்டு.

பொரிமலர்—புன்கு. (வைத்தியபரி.)

பொரியா—பொரியரிசிமா. (வழக்.)

பொரியரிசி—பொரித்த அரிசி. (வழக்.)

பொரியல்—1. பொரிக்கறி. 2. பொரிதல். (1, 2-வழக்.)

பொரிவிளங்காய் — பொரியாத் திரளை, பொரியரிசிமா முதலியவற்றாற்றிரட்டின விளங்காய்போலத்திரட்சிசெய்தவுணவுப்பொருள். (வழக்.)

பொரிஞ் — ஒப்பித்துப்பார்த்து. (உ-ம்.) “வண்ணமுந்திணையும்பொரிஇயெண்ணுது” (கு-பா. ௩௧.)

பொரிஞ்ஞன்று — உவமித்தது. (புறப்பொ-மலை.)

பொரு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “ஆயிலைப்பொருகூர்விழிபாலுறவே” (சிவரக. கணபதிவந்த. ௩.)

பொருக்கு—1. சீக்கிரக்குறிப்பு. 2. பொருக்காய்வெடிக்கும் வண்டல். (1, 2-வழக்.)

பொருக்கென—விரைந்து. (உ-ம்.) “புண்ணியநகராரோடும்பொருக்கெனக்கோயிலெய்தி” (திருவிளை. நான்மாடக். ௧௩.)

பொருக்கெனல்—சீக்கிரக்குறிப்பு. (உ-ம்.) “பூதர்கலக்கியபோர்நிலைகண்டுபொருக்கென” (சேதுபு. தேவீபு. ௩௪.)

பொருகளம்—போர்க்களம். (கு.நிக.நு.௩௦.)

பொருட்காட்சியணி—காட்சியணியிலொருவகை. (கு.வல. ௧௧. பார்.)

பொருட்கை — பொருளுறக்காட்டுங்கை.

(சிலப்.)

பொருட்சேல்வம்—பொருளால்வருஞ் செல்வம். (வன். அருளுடை. ௧.)

பொருட்சேல்வி—இலக்குமி. பொருளின் செல்வி என இன்சாரியையுடன் சேர்த்து. (கு. நிக. ௧: ௩௪-ஆம் கவியிற்குறினர்.)

பொருட்டு—1. காரணம். (கு. நிக. ௮: ௪௧.)

2. நிமித்தமெனப்பொருள்படுமோர் நான்காம் வேற்றுமைச்சொல்லுருபு. (உ-ம்.) “அன்பன் பொருட்டொருவடிவங்கொண்டு” (திருவிளை. மெய்க்கா. ௨௧.) 3. பொருளையுடையது. துவிகுதி. (பரிபாடல்.)

பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள்—தொடர்நிலைச்செய்யுளிரண்டனுள்ளொன்று; அது: காப்பியமென்றும், பெருங்காப்பியமென்றும் இரண்டுபெயராக வழங்கப்படும். (தண்டி. ௪. ௨ரை.)

பொருட்படுத்தல்—1. ஒருபொருளாக மதித்தல். 2. பயன்படுத்தல். (1, 2-வழக்.)

பொருட்படுத்தல்—பயன்படுத்தல். (வழக்.)

பொருட்பிறிதீன்கிழமை—பொருட்பெயரில் வரும் பிறிதின்கிழமை. (நன். பெயரி. ௪௨. ௨ரை.)

பொருட்பின்வருநிலை—பின்வருநிலையென்றும் அலங்காரத்தினொருவகை. (தண்டி. ௪௧. ௨ரை.)

பொருட்பெண்டிர்—விலைமகளிர். (உ-ம்.) “பொருட்பெண்டிர் பொய்மைமுயக்கம்” (வன். ௧௧௩.)

பொருண்மயக்கம்—தன்பொருளிற்றீராத பிறிதொன்றன் பொருட்கட்சென்று உறுபேற்றசொல்லும் உருபுநோக்கிய சொல்லும் சிறப்பான்மை தம்முளியையுடைத்தாதல். (பி-வி. ௧௫. ௨ரை.)

பொருண்முடிபு—1. பயனிலை. 2. விஷயமுடிவு. (1, 2-வழக்.)

பொருண்முரணை—ஒரலங்காரம்; அஃது: ஒன்றற்கொன்றுமுரணிய சொற்பொருட்டொடராய் வருவது. (வ-று.) “செல்வர்-விருத்தராயினையவருமாய்மழவுமாய்வேடங்கொண்டலேற்றி - னொருத்தராய்வினையாடிய” இது விருத்தர்முதலிய மூவுருக்கொண்டவர் ஒருவராய் நின்றொருபு பொருண்முரணைய வந்தவாறுகாண்க. (திருவிளை. கான்மாறி. ௧. ௨ரை.)

பொருண்மை—1. பொருட்டன்மை. மைவிகுதி. 2. பொருள். (உ-ம்.) “புனிகசிவாகமப் பொருண்மைபொருந்தவாய்ந்து” (சேதுபு. ௧௮. வுள்வா. ௧௩.)

பொருணி—கள். [(வைத்தியபரி.)

பொருணிலை—பயனிலை. (நன்னூல், பெயரியல், எழுவாய்ச்சுத்திரவுரையிற்காண்க.)

பொருத்தம்—1. இணக்கம். 2. சம்மதம். 3. தகுதி. (உ-ம்.) “பொருத்தாரி ஸ்மையேன்” (திருவா. திருச்சுத. ௧௩.) (1, 2-வழக்.)

பொருத்தல்—பொருத்துதல். (வழக்.)

பொருத்து—1. இசைப்பு. 2. இணக்குகை. 3. சந்த. 4. தெரிநிலைவினப்பகுதி. (1, 2, 3, 4-வழக்.)

பொருத்துதல்—1. அமைத்தல். 2. உடன் படுத்தல். 3. ஒப்புரவாக்கல். 4. கொளுத்தல். 5. பிணைத்தல். 6. பொருந்தச்செய்தல். இவைகள் வழக்கிலதிக.

பொருதல்—1. அலைமோதல். 2. ஒப்புதல். 3. சூதாடல். 4. தடவுதல். (உ-ம்.) “விற்கொழிலும்வாட்டொழிலும்வீண்பொருதொழிலும்” (சிங். கோவி. உச.) 5. தாக்குதல். 6. தும்பை. (வைத்தியபரி.) 7. போர்செய்தல். (உ-ம்.) “காக்கையின் ணைப்-பொருதுவீவன” (இராமா. கரன். ௭௦.) (1, 2, 3, 5-வழக்.)

பொருதுதல்—1. இணைத்தல். 2. பொருந்தல். 3. போர்செய்தல். (1, 2, 3-வழக்.)

பொருந்—பொருதுதல். (உ-ம்) “பொருநக்கடுமை” (நன்-மெய்யீ. ௫. உரை.) [முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.]

பொருத்தம்—பொருநைநதி. (சூ.நிக. ௫.உஉ.)

பொருந்தர்—வேதகாரர், கூடைமுதலிய பின்னுவோர். (சூ. நிக. உ. ௧௨.)

பொருந்தல்—1. அடுத்தல். 2. அமைவு. (சூ. நிக. அ. ௪௧.) 3. இயைதல். 4. ஒன்றவாமூல். 5. கலத்தல். 6. சம்மதித்தல். (உ-ம்.) “மெல்லிய னீபொருந்தலின் தில்லக்கிணையெனுந் கருத்தால்” (சேதுபு. பிரமகத். ௧௪.) (1, 3, 4, 5-வழக்.)

பொருந்தலர்—பகைவர். (பிங்கல. ௧௪௭.)

பொருந்தாமை—1. இயையாமை. 2. வெறுப்பு. (1, 2-வழக்.)

பொருந்துதல்—1. தங்குதல். (உ-ம்.) “பொருந்துதலுனேபுதுமை” (நன்னெறி. ௧௨.) 2. பொருந்தல். (வழக்.)

பொருநர்—1. அரசர். 2. எதிர்த்துப்பொருளோர். 3. நாடகர். 4. புகழ்ந்துபாடுவோர். (1, 2, 3, 4-வினப்பகுதி.)

பொருநாழியுப்படை—முடத்தாமக் கண்ணியாரால் திருநாற்றாற்பததெட்டு அழகனையுடையதாய் பாடப்பட்டதொன்று. (பத்துப்.)

பொருநன்—1. அரசன். 2. உவமிக்கப்படுவோன். (உ-ம்.) “சூர்மருங்குறுத்தமொயம்பின் ரதலி. போர்மிதுபொருந” (திருமுரு. ௨-௭௧.)

[பொருவப்படுமவன் பொருநனெனின்றது.] 3. ஒப்பற்றவன். (உ-ம்.) “வரைத்தாளருவிப் பொருப்பிற்பொருந” (மதுரைக். ௪௨.) [தான் பிறர்க்கு உவமிக்கப்படுவானென்னும் பொருட்டு.] 4. கிணைப்பானன். (உ-ம்.) “பொருநர்க்காயினும்புலவர்க்காயினும்” (சிறுபா. ௨௦௩.) 5. குறிஞ்சிநிலத்தலைவன். (பிங்கல. ௫௨௫.) 6. தலைவன். 7. திண்ணியன். 8. நாடகன். 9. படைவீரன். 10. புகழ்ந்துபாடுவோன். (சூ. நிக. ௧௧; ரகரவெ. ௨௮.) 11. பொருபவன். (உ-ம்.) “பொருநர்த்தேய்த்தபோரருவாயில்” (திருமுரு. ௪௧.) (1, 6, 7, 8, 9-பிங்கல. ௩௮௧௬.)

பொருதுதல்—மற்றொருவர்போலவேடங்கொள்ளும் பொருநரது தொழில். (நன். மெய்யீ. ௫. உரை.)

பொருநை—தாமிரபர்ணி. (உ-ம்.) “பொருநையாறுடையமாறன்” (திருவிளை. மாயப். ௧.) இது: மேற்கே சேரனாட்டிக்குஞ் செல்லுகிற தென்பர். (அபிதானகோ.)

பொருநைநாடன்—பாண்டியன். (உ-ம்.) “கண்டனன்பொருநைநாடன்” (திருவிளை. மெய்க்கா. ௪௦.)

பொருப்பர்—குறிஞ்சிநிலவேடர். (கந்தபு. கடவுள்வா. ௧௨.)

பொருப்பு—மலை. (உ-ம்.) “பொருப்பிலே பிறந்துதென்னன்புகழிலேகிடந்து” (பாரத. பாயிர. ௩.)

பொருபொருத்தல்—மநவெரிச்சற்படல். (வழக்.)

பொருபொருளல்—ஒரொலிக் குறப்பு. (வழக்.)

பொரும்பி—சுழலாவாரை. (வைத்தியபரி.)

பொரும்பிலாவேர்—1. மலைவோர். 2. வட்டத்திருப்பி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பொருமல்—1. அழுதல். (பிங்கல. ௨௦௪௨.) 2. வீங்கல். (வழக்.)

பொருமீநாதம்—இரசகர்ப்பூரம். (வைத்தியபரி.)

பொருமகவெழிளி—ஒருவகைத்திரை. (சிலப்.)

பொருமுதல்—பொருமல். (வழக்.)

பொருவ—ஒருவமவுருபு. (தண்டி. பொருந். ௩௬.)

பொருவாய்—ஒருமீன். பாதர்வழக்குப்போ

பொருவிலி—சிவன். (சிவதரு.) [ஹம். பொருவு—1. ஒப்பு. (உ-ம்.) “பொருவிலது பவீங்கி” (கோயிற்பு. பதஞ்சலி.) 2. தெரிநிலைவினப்பகுதி.

பொருவுதல்—ஒத்தல்.

பொருள் — 1. அருத்தாபத்திப்பிரமாணம். (உ-ம்.) “அளவைகாண்டல்கருதலுரையபாவம் பொருளொப்பாரென்பர்” (சி. சி. அள. க.) 2. உடைமைப்பொருள். (உ-ம்.) “சைப்பொருடன்னின்மெய்ப்பொருள்கல்வி” (ஒளவை.) 3. உண்மைப்பொருள். (உ-ம்.) “பிரிவிலதாய்ப்பொருளாகி” (கோயிற்று.பாயிர.க) 4. காரிபம். (உ-ம்.) “துணிபெவறெபொருள்விளங்கச் சொல்லென்றான்” (சேதுபு. பிரமகத். உஉ.) 5. குணம். 6. சம்பத்து, நிகரானபுண்ணியம். (சிவரக. நந்திகே. நம. கரு) 7. சொற்பொருள். (வழக்.) 8. பலபண்டம். 9. பிள்ளை. (உ-ம்.) “பொருளும்யாமும்விளரியும்பூவையும் - மருள நாளும்முலைவழங்குவாய்” (இராமா. நிந்தனைப். ௧௦.) 10. பொன். 11. மோக்கம். (உ-ம்) “பண்டிகண்டேயறியாப்பொருளியவென்பாக்கியத்தால்” (திருநாற். உ.) 12. வஸ்து. 13. வாய்மை. 14. விலக்குறுப்பினுள்ளொன்று. (சிலப்பதிக.) (5, 7, 8, 10, 12, 13-கு. நிக. கக: ரகர வெ. கக.)

பொருள்கோள்—செய்யுட்கொள்ளும்பொருள்கோள்; அது: யாற்றநீர்ப்பொருள்கோள் முதலிய எட்டுவகைப்படும். (நன். சசக.)

பொருள்செயல்—பொருளைச்சம்பாதித்தல். (வன். எசு-ஆம் அதி.)

பொருளணி—பொருளானவரு மலங்காரம். (தண்டி.)

பொருளல்லவர்—ஒருபொருளாக மதிக்கப்படாதார். (உ-ம்.) “பொருளல்லவரைப்பொருளாகச்செய்யும்-பொருளல்லதில்லை பொருள்” (வன். எருக.)

பொருளன்—1. சிவன். (உ-ம்.) “பொருளனேபுனிதா” (திருவாச. அருட். க.) [மெய்யன் என்றபடி.] 2. பொருளையுடையவன். (வழக்.)

பொருளாதபெயர்—முதற்பொருளின் பெயரைச் சினைப்பொருட்கு வழங்குவது. (நன். பெயரி. ௧௧. உரை.)

பொருளல்லவரும்பெயர்—சுற்றம் என்குமூஉ பொருண்முதலியவற்றானவரும் பெயர். (நன்னூ. பெயரிய. கக.)

பொருளான் — 1. பொருளாந்தன்மையை யுடையான். (உ-ம்.) “பிறன்பொருளாட்பெட்டொழுகும்பேதைமை” (வன். கசக.) 2. பொருளையுடையவன். (வழக்.)

பொருளானந்தம்—சொற்பொருட்குற்றம், பொருணிலைதிரிந்துவருவது. (யாப். காரிகை. ஒழிபி. க. உரை.)

பொருளிலக்கணம் — அறம்பொருளின்ப மென்பவைகளே விளக்குமிலக்கணம்; அஃது: அகப்பொருள் புறப்பொருளென விருவகைப்படும்.

பொருளீட்டல்—பிராமணரல்லார்க்குரிய தொழில். (வழக்.)

பொருளுரை — 1. காரியவார்த்தை. 2. மற்றிரம். (1, 2-சிந்தா.)

பொல்—பொல்லுதல். முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.

பொல்லம்போத்தல்—தைத்தல். பொல்லம் எனவும் வழங்குகிறது. (உ-ம்.) “பொல்லம்போத்தய” (பொருந. அ.)

பொல்லர்—1. சக்கிலியர். (வழக்.) 2. தையற்காரர். (சூ. நிக. உ: ௧௧.)

பொல்லாங்கு—1. குற்றம். (பிங்கல. ௧௮௪௨.) 2. கேடு. (வழக்.)

பொல்லாது—ஆகாதது. (உ-ம்.) “செண்டு நின்றேகல்பொல்லாது” (இராமா. தைலமாட். கக.)

பொல்லாநிலம்—சக தி நிலம். (பிங்கல. ௬௪௬.)

பொல்லாப்பிள்ளையார்—திருவெண்ணைய நல்லூரின் கண்ணுள்ள சிவாலயத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் விநாயகக்கடவுள். (சைவச. காப்பு. உரை.) உளியினற்பொள்ளாத பிள்ளையார், சுயம்புமூர்த்தியாம்.

பொல்லாப்பு—பொல்லாங்கு. (வழக்.)

பொல்லாமணி—துளைக்காதமணி. (உ-ம்.) “யானென்பொல்லாமணியே” (திருவாச. திருச்சதகம். ௧௦.) [பொள்ளாமணி-பொல்லாமணியென்றாயிற்று.]

பொல்லாமை—1. பழுது. (சி. சி. உ: ௮௦. சிவஞா.) 2. பொல்லாங்கு. (சிந்தா.)

பொல்லார்—1. தீயோர். (உ-ம்.) “வன்கட் சிலப்பொல்லார்” (திருவிளா. விருத். ௧௪.) 2. பொல்லாப்பிள்ளையார். (உ-ம்.) “வெண்ணைய நல்லூர்ச்சிவாலயத்துட் - பொல்லார்தாளயாஞ் குடும்பேசுது” (சைவச. காப்பு.) [பொள்ளார்-பொல்லாரென்றாயிற்று.]

பொல்லு-பதர். (பிங்கல. ௨௬௪௮.) உகரஞ் சாரியையென்க.

பொலம்—1. அழகு. (உ-ம்.) “பொலந்தாரினர்” (இராமா. கரன். ௧௧.) 2. பொன். (உ-ம்.) “பொலந்தொட்டிச்சேர்த்தார்” (கந்தபு. புதல். ௧)

பொலன்—பொலம்.

பொலி — 1. தூற்றுகெற்றுவியல். (வழக்.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “மண்ணி னிற்பொலியிந்திரகோபம்” (அரிச்ச. நாட்டு. ௫.)

பொலிக்கடா—பொலிகடா (வழக்.)

பொலிகடா—பொலியெருமைக்கடா. (வழக்.)

பொலிகை—இலாபம். (வழக்.)

பொலிதல்—1. எழுச்சியாதல். 2. சிறத்தல். 3. செழுத்தல். 4. தாராளமாதல். 5. பருமையாதல். 6. புணர்தல். 7. பூரிப்பு. 8. பெருக்கல். 9. மிகுதல். (உ-ம்.) “மண்ணிற்பொலியந்திர கோபமலிந்துதோன்ற” (அரிச்ச. நாட்டு. ௫.) 10. விளங்குதல். (உ-ம்.) “சீதைவாண்முகம் பொலிய” (இராமா. அயோமுகி. சு.) (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8-வழக்.)

பொலிந்த—சிறந்த. (புறநா.)

பொலிய—துன்பமீங்கியின்பம்நிகழ். (உ-ம்.)

“பொன்னுடைவளநகர்பொலிய” (சிந். நாமக. உகௌ.)

பொலியெருது—மாப்பினைமாடு. (வழக்.)

பொலிவு—1. அழகு, சிறப்பு. (உ-ம்.) “பொன்னையன்னவிலிங்கபூசனைபொலிவினோடுபுரிந்து” (சிவரக. தேவியுடன். சுச.) 2. பக்குவம். (உ-ம்.) “பொய்விவரமெய்ப்பொலிவினார் யாரும்” (கோயிப்பு. நடராச. உக.) 3. பொலிதல். (வழக்.) 4. மிகுதி. (புறப்-மலை.) 5. விளக்கம். (உ-ம்.) “பொய்மமமாதியப்பத்தியும்பொலிவு குன்றுவாத்” (திருவிளை. நாட்டு. ௫க.)

பொலுதல்—நீர்ப்திதல். (வழக்குண்டு போலும்.)

பொலுபொலுத்தல்—

பொலுபொலுப்பு—

பொலுபொலெனல்—

உதிருதல். (வழக்.)

பொழிதல்—1. ஈதல். (சூ. நிக. கூ. சு.) 2. நிறைத்தல். (சி. சி. அ. சுச.) 3. மழைபெய்தல். (உ-ம்.) “பொன்மழை” பார். 4. மிகச்சொரிதல். (உ-ம்.) “பருஉக்குறைபொழிந்தெயக்கண்வேவையொது” (மலைபடு. சுசுஅ.)

பொழிப்பளபெடை—முதற்சீர்க்கண்ணும் மூன்றாஞ்சீர்க்கண்ணுமளபெடைவரத் தொடுப்பது. (யாப். காரிகை. உறுப்பி. சுசு. உரை.)

பொழிப்பியைபு—முதற்சீரு மூன்றாஞ்சீருமியையாக வொன்றத்தொடுப்பது. (யாப். காரிகை. உறுப்பிய. சுசு. உரை.)

பொழிப்புத்திரட்டல்—பொழிப்புரையுரைத்தல். (யாப். காரிகை. சு.உரை.)

பொழிப்புழாண்—முதற்சீர்க்கண்ணும் மூன்றாஞ்சீர்க்கண்ணு முரண்வரத் தொடுப்பது. (யாப்-காரிகை. உறுப்பி. உ.உரை.)

பொழிப்புமோனை—முதற்சீர்க்கண்ணுமூன்றாஞ்சீர்க்கண்ணு மோனைவரத்தொடுப்பது. (யாப்-காரிகை. உறுப்பி. உ.உரை.)

பொழிப்புரை—தொகுத்துரைத்தல்.

பொழிப்பெதுகை—முதற்சீர்க்கண்ணும் மூன்றாஞ்சீர்க்கண்ணும் எதுவைவரத் தொடுப்பது. (யாப்-காரிகை. உறுப்பி. உ.உரை.)

பொழியும்—தங்கும் (உ-ம்.) “இன் குரந்தளிமழைபொழியுந்தண்பரங்குன்றில்” (மதுரைக்கா. உசு.க.)

பொழில்—1. சேரலை. (உ-ம்.) “சீதவார்பொழினைமிசாரணியத்தைச்சேர்ந்து” (பிர. காண். பஞ்சாட். சு.) 2. நாடு. (சூ. நிக. ௫. கூ.) 3. பூமி. 4. பெருமை. (1, 3, 4-பிங்கல. ஈஅகௌ.)

பொழிவு—பொழிதல். உ-தொழிற்பெயர்விகுதி.

பொழுது—1. அகப்பொருளின் சொல்லப்பட்ட முதற்பொருளின் பாகுபாடிருண்டனுவொன்று; அது பெரும்பொழுது சிறுபொழுதென விருவகைப்படும்; பெரும்பொழுது: கார், கூடிர, முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என ஆறாயும், சிறுபொழுது: மாலை, யாமம், வைகறை, ஏற்படுகாலை, நண்பகல் என ஐந்தாயும் பகுக்கப்படும். (நம்பியகப்பொருள் அகத்திணையியலிற் காண்க.) 2. காலம். (உ-ம்.) “பட்டப்பகற்பொழுதை” (தாயுமா. கருணாகரக். சு.) 3. சூரியன். (உ-ம்.) “பகற்செயும்பொழுதெழும்பொழுது” (திருவிளை. விடையி. கக.)

பொழுதுவணங்கி—ஓர் பூச்செடி; அது: சூரியகாந்தி. (வைத்தியபரி.)

பொழுதோடுபுணர்தல்—வணிகரெண்ணுணத்தொன்று. (பொருட்டொகை நிகண்டு.)

பொள்ளல்—1. அப்பவருக்கம். (பிங்கல. ககசுஅ.) 2. பொத்தல். (உ-ம்.) “பொள்ளலுடின்லந்திதுபுந்தியெய்யார்” (ஞாநவா. பஞ்சவிந்திரன். உ.) 3. பொள்ளுதல், தொழிற்பெயர். 4. மரப்பொந்து. (பிங்கல. உஅருக.)

பொள்ளாமணி—துளையாதமணி. (வழக்.)

பொள்ளுதல்—1. கல்லமுதலியனபொளிதல். 2. கிழிதல். 3. பொந்துபோதல். (2, 3-வழக்.)

பொள்ளெனல்—1. ஓரதுகரணவோசை. (சூ. நிக. சு. சுஅ.) 2. சீக்கிரக்குறிப்பு. (உ-ம்.) “பொன்னெனமேகமேழும்” (திருவிளை. நான்மா. சு.)

பொளி—1. உளிப்பதிவு, கன்முதலியகொத்துதல். 2. துளை. 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. வரம்பு. (1, 2, 4-வழக்.)

பொளிதல்—1. கன்முதலியகொத்தல். 2. துளைத்தல். (1, 2-வழக்.)

பொளிவு—பொளிதல். உ-தொழிற்பெயர்விகுதி.

பொற்கலனிடுக்கை — பொற்பண்டாரம், (பிங்கல. ௧௨௪௭.)

பொற்காசு—1. கொள்ளு. (வைத்தியபரி.) 2. பொன்னின்காசு. (வழக்.)

பொற்காரை—ஒரு கழுத்தணி. (வழக்.)

பொற்கிழி—பொன்முடிச்சு. (உ-ம்.) “அலங்கு பொற்கிழியேயானவத்தினான்” (தணி கை. நந்தியுப. ௧௪௬.)

பொற்கையாணிமாறன்—ஒரு பாண்டியன்; இவன்: சரிதம் அபிதாநசிந்தாமணியிற்காண்க.

பொற்கோல்லன்—கம்மாளன், தட்டான். (வழக்.)

பொற்கோள்—பிரகஸ்பதி. (உ-ம்.) “எரி பசும்பொற்கோள்வந்து” (திருவிளை. ௨க்கிர. திருவவ. ௧௧.)

பொற்சபை—சுநகசபை, சிதம்பரத்திலுள்ளது. (வழக்.)

பொற்சரிகை — பெரன் னூல்பேற் செய் தது. (வழக்.)

பொற்சீந்தில்—ஒரு சீந்தில். (வைத்தியபரி.)

பொற்ப — பொற்புச்சொள்ள, பொலிவுற. (உ-ம்.) “புருவம்வண்புறவடிபொற்ப” (பாரத. குரு. ௧௫.) அழகுபெற என்பர் பரிபாடலில்.

பொற்பாளம்—பொற்றகடு. (வழக்.)

பொற்பீதிர் — பொன்சித்திறுத்தோற் பரந்த பசுலை. (உ-ம்.) “பொற்பிதிர்ணிந்துவீங்கும் புணர்முலை” (கூர்மபு. பதி. ௬.)

பொற்பு—1. அழகு. (உ-ம்.) “பொற்புடைய தமிழ்பாடும்புண்ணியர்” (திருவாத. திருப்பெரு. ௨௨.) 2. ஒப்பின். (சூ. நிக. ௧௧: நகரவெ. ௧௪.) 3. பக்கரை. (சிந். காந். எரு) 4. பொலிவு. (சூ. நிக. ௮: ௧௬.)

பொற்புறுத்தல்—அலங்கரித்தல். (பிங்கல. ௧௪௫௪.)

பொற்பூச்சு—மலாம்பூச்சு. (வழக்.)

பொற்ற — அழகிய. (உ-ம்.) “பொற்றசடையந்தணிப்புராணவரலாறு-சொற்றனம்” (சூத. சிவமா. ௨: ௧.) நல்ல என வுரைத்தனர். (சிந்தா.)

பொற்றலைக்கரிப்பான்—பொற்றலைக் கையாந்தகரை. (வைத்தியபரி.)

பொற்றலைக்கையாந்தகரை—பொற்றலைக் கரிப்பான். (வைத்தியபரி.)

பொற்றலைக்கையாந்தகரை—பொற்றலைக் கரிப்பான். (வைத்தியபரி.)

பொற்றலைக்கையாந்தகரை—பொற்றலைக் கரிப்பான். (வைத்தியபரி.)

பொற்றலைக்கையாந்தகரை—பொற்றலைக் கரிப்பான். (வைத்தியபரி.)

பொற்றலைக்கையாந்தகரை—பொற்றலைக் கரிப்பான். (வைத்தியபரி.)

பொற்றலைக்கையாந்தகரை—பொற்றலைக் கரிப்பான். (வைத்தியபரி.)

பொற்றலைக்கையாந்தகரை—பொற்றலைக் கரிப்பான். (வைத்தியபரி.)

பொற்றவல்லி—சீந்திற்கொடி. (தைலவ.)

பொற்றிக்குரை—ஒருகிரை. (வைத்தியபரி.)

பொற்றேகராசம்—பொற்றலைக் கரிப்பான். (தைல. தைலவ. ௧௦௬.)

பொற்றை—1. சிறுமலை. (சூ. நிக. நூ. ௧௨.) 2. மலை. (உ-ம்.) “பொற்றையின்சிறைதடிந்த வன்” (கந்தபு. கயமுகனு. ௪.)

பொற்றேடி — 1. பெண், அன்மொழித் தொகைப்பெயர். 2. பொன்வளை. (உ-ம்.) “பொதரிக்கண்ணினைப்பொற்றேடித்தோள்” (திருவாச. திருப்பொற். ௧௨.)

பொற்றை—1. பிறர் செல்வ முதலியவற் றைக்கண்டு சகியாமை. (பிங்கல. ௧௮௬௦.) 2. பொறையின்மை. (வழக்.)

பொறி — 1. அடையாளம், முத்திரை. 2. அறிவு. (உ-ம்.) “சேராமற்பொறிகேளாமற் செவி” (திருப்பு. ௧௫௦.) 3. இயந்திரம். (உ-ம்.) “வந்தெறிபொறிகளவகைமாண்புடைய” (மணி மே. ௨௮.) 4. இலக்குமி. (சூ. நிக. ௧: ௧௬.) 5. எந்திரம். (சூ. நிக. ௧௧: நகரவெ. ௬.) 6. எழுத்து. (சூ. நிக. ௧: ௧௨.) 7. ஒழுங்கு. (உ-ம்.) “பொறி கொண்டபுள்ளினம்” (கவி. ௧௨௬.) 8. கையி ரேவை. 9. செல்வம் (உ-ம்.) “பொறிகெடுநா ணற்றபோழ்தே” (நான்மணி. ௪௫.) 10. ஞாநேந்திரியமுதலியன. (உ-ம்.) “பொறிபுலனாகி போதந்தருவதென்” (சி. சி. ௪: ௧௬. சிவாக்.) 11. திரட்சி. (உ-ம்.) “புன்கொடிமுசுண்டைப் பொறிப்புறவான்பு” (நெடுநல். ௧௬.) 12. தீப் பொறி. 13. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 14. தே மல். (உ-ம்.) “தனபாரமுமலையாமெனவோங் கிடமாப்பொறிசிந்திட” (திருப்பு. நூ. ௧௨.) 15. தேர். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 16. நல்விளை. (சிந்தா. கணகமா. ௧௭௦.) 17. பட்டம். (உ-ம்.) “பொன்னகருள்வேந்தன்பேராத்பொறியும்பெ ற்றன்” (சிந்தா. ௧௭௧. ௨௬௬.) [ஐகுபெயர்.] 18. லீலி. (திருமுரு. ௧௦௬.) 19. புள்ளி. (உ-ம்.) “பல்பொறிப்பகுவாய்ப்படம்புடைபர ப்பி” (திருவிளை. ௧௭௧. ௧௫.) 20. பொலிவு. (பிங்கல. ௨௨௬௬.) 21. மரக்கலம். 22. வரி. (சிந். கண. ௧௫௦.) 23. வலி. (உ-ம்.) வந்துழிக் கண்க. 24. விளக்கம். (உ-ம்.) “பொறிவரிவ ராலினயிரிய” (சிந். நாமக. ௧௫.) (1, 8, 12, 21-பிங்கல. ௧௮௬௮.)

பொறிக்கல் — 1. சிலாநகக்கல். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. சுக்கான்கல். (வழக்.)

பொறிக்குதல்—பொறித்தல். (வழக்.)

பொறித்த — வைத்த. (உ-ம்.) “வடபுலவிம யத்துவாங்குவிற்பொறித்த” (சிறுபாண. ௪௮.)

பொறித்த — வைத்த. (உ-ம்.) “வடபுலவிம யத்துவாங்குவிற்பொறித்த” (சிறுபாண. ௪௮.)

பொறித்த — வைத்த. (உ-ம்.) “வடபுலவிம யத்துவாங்குவிற்பொறித்த” (சிறுபாண. ௪௮.)

பொறித்த — வைத்த. (உ-ம்.) “வடபுலவிம யத்துவாங்குவிற்பொறித்த” (சிறுபாண. ௪௮.)

பொறித்த — வைத்த. (உ-ம்.) “வடபுலவிம யத்துவாங்குவிற்பொறித்த” (சிறுபாண. ௪௮.)

பொறித்த — வைத்த. (உ-ம்.) “வடபுலவிம யத்துவாங்குவிற்பொறித்த” (சிறுபாண. ௪௮.)

பொறித்த — வைத்த. (உ-ம்.) “வடபுலவிம யத்துவாங்குவிற்பொறித்த” (சிறுபாண. ௪௮.)

பொறித்த — வைத்த. (உ-ம்.) “வடபுலவிம யத்துவாங்குவிற்பொறித்த” (சிறுபாண. ௪௮.)

பொறித்த — வைத்த. (உ-ம்.) “வடபுலவிம யத்துவாங்குவிற்பொறித்த” (சிறுபாண. ௪௮.)

பொறித்த — வைத்த. (உ-ம்.) “வடபுலவிம யத்துவாங்குவிற்பொறித்த” (சிறுபாண. ௪௮.)

பொறித்த — வைத்த. (உ-ம்.) “வடபுலவிம யத்துவாங்குவிற்பொறித்த” (சிறுபாண. ௪௮.)

பொறித்த — வைத்த. (உ-ம்.) “வடபுலவிம யத்துவாங்குவிற்பொறித்த” (சிறுபாண. ௪௮.)

பொறித்த — வைத்த. (உ-ம்.) “வடபுலவிம யத்துவாங்குவிற்பொறித்த” (சிறுபாண. ௪௮.)

பொறித்த — வைத்த. (உ-ம்.) “வடபுலவிம யத்துவாங்குவிற்பொறித்த” (சிறுபாண. ௪௮.)

பொறித்த — வைத்த. (உ-ம்.) “வடபுலவிம யத்துவாங்குவிற்பொறித்த” (சிறுபாண. ௪௮.)

பொறித்த — வைத்த. (உ-ம்.) “வடபுலவிம யத்துவாங்குவிற்பொறித்த” (சிறுபாண. ௪௮.)

பொறித்தல் — 1. எழுதுதல். (பிங்கல. உகஉச.) 2. சித்திரமெழுதல். 3. பரித்தல். 4. பொறியச்செய்தல். (2, 3, 4-வழக்.)

பொறித்து—அடையாளமாகஇட்டு. (உ-ம்.) “புலிபொறித்துப்புறம்போக்கி” (பட்டின. கரு.)

பொறிதல்—1. பறிதல். 2. விழல். (1, 2-வழக்.)

பொறிப்ப—தெறிப்ப. (சிந்தா.)

பொறிப்பு—பொறித்தல். (வழக்.)

பொறியமலம்—புன்கு. (வைத்தியபரி.)

பொறியரை—சிறுபுள்ளி. (வைத்தியபரி.)

பொறியிலார்—1. அறிவிலார். பொறி-அறிவு. 2. கீழ்மக்கள். (கு. நிக. உ: ருச.)

பொறியில்—1. அறிவில். (உ-ம்.) “வன் செருவிற்போற்றுகொளிர்த்த பொறியிலேன் மன்முன்னந்தோற்றமல்” (கந்தபு. இரணியன் பு. க.) 3. விதிக்கடன். (வழக்.)

பொறிவு — பொறிதல். உ-தொழிற்பெயர் விருதி.

பொறுக்கல்—தாங்குதல். (உ-ம்.) “அது பொறுக்கு-மன்றுளதென்றான்” (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. சுஅ.)

பொறுக்கு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பொறுக்குதல்—பொறுக்கல். (வழக்.)

பொறுத்தல் — 1. இணங்கியிருத்தல். 2. சகித்தல். 3. சாந்தமாயிருத்தல். 4. சுமத்தல். (பிங்கல. கருஅ.) 5. தாமதித்தல். 6. மாட்டிக் கொள்ளுதல். (1, 2, 3, 5, 6-வழக்.)

பொறுத்தான்—காவினவன். (உ-ம்.) “சிவிகைபொறுத்தான்” (வள். கரு.)

பொறுதி — 1. தாமதம். 2. பொறுமை. (1, 2-வழக்.)

பொறுப்பாளி—பொறுப்புக்காரன். (வழக்.)

பொறுப்பித்தல் — 1. உத்தரவாதஞ்செய் வித்தல். 2. சுமத்துதல். 3. முட்டிக்கொடுத்தல். (1, 2, 3-வழக்.)

பொறுப்பு—1. சென்மாநம். 2. பாரம். 3. பிரதாநம். 4. பொறுத்தல். 5. பொறுமை. 6. முட்டி. (1, 2, 3, 4, 5, 6-வழக்.)

பொறுமை—பொறுதி. (வழக்.)

பொறை—1. கருப்பம். 2. சிறுகுவடு. (புறநா.) 3. சுமை. (உ-ம்.) “பொறையுயிர்த்து” (பொருந. கருக.) 4. தறுகல். 5. பாரம். (உ-ம்.) “பொறையிலதிதுவெனப்புகலம்” (கூர்மபு. தக்கனவமி. கரு.) 6. பூமி. 7. பொறுமை. 8. மலை. (உ-ம்.) “குறம்பொறைநன் னை” (சிறுபா. கருக.) 9. லலிமை. (உ-ம்.) “பொதகாதிபன்முதலெவாயிடப் பொறை

தளர்ந்து” (பாரத தேத்திரகீய. சு.) (1, 4, 6, 7-கு. நிக. கரு: நகரவே. கரு.)

பொறைகால் — பொறுமைமிக்குந்தவன். (வழக்.)

பொறைநிலை—மனத்தினையொருவழிநிறுப்பது. (சிலப்.)

பொறையன்—1. சேரன். (பிங்கல. சுரு.) 2. தருமராசன். (கு. நிக. உ: கரு.)

பொறையிலான்—வேடன். (கு. நிக. உ: சுஅ.)

பொறையுயிர்த்தல்—மரப்பெறுதல். (உ-ம்.)

“பொறையுயிர்த்திட்டமாயைப்புணர்ப்பி னால்கைதையோடும்” (கூர்மபு. கண்ணனவ. கரு.)

பொறையுயிர்த்து—சுமைமைய இளைப்பாறத் தள்ளி (உ-ம்.) “தலைதுறைதொறும்பொறையுயிர்த்தொழுகி” (பொருந. உருக.)

பொன்—1. அழகு. (உ-ம்.) “இப்பொற்கோயிற்புகழ்மலை” (கோயிற்பு. பாயிரம். உஅ.) 2. இரும்பு. 3. இலக்குமி. 4. உலோகவகைகளு

ளொன்று. 5. ஒரு நாணயம். (வழக்.) 6. சூரியன். (சுவஞாநபேர. கரு: உ-ஆம் அதி.) 7. பஞ்சலோகப்பொது 8. வியாழன். (2, 3, 7, 8-பிங்கல. கருகரு.)

பொன்செய்கொல்லர்—தட்டார். (கு. நிக. உ: உரு.)

பொன்மயம்—பொற்பிரகாசம். (வழக்.)

பொன்மயிக்கொன்றை—ஒரு கொன்றை.

பொன்மலை—1. இமையமலை. (திருவிளை. இரசவாத. அ.) 2. மாமேருமலை.

பொன்மழை—புட்கலாஹர்த்த முகில்பொழியுமழை. (உ-ம்.) “பொன்மழைபொழிந்துவாழ்க” (திருவாத. திருநடி. கரு.)

பொன்முசுட்டை—1. பங்கம்பாளை. 2. வட்ட திருப்பி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பொன்முடியார்—கடைச்சங்கப்புலவரு ளொருவர். (திருவள்ளுவமலை.)

பொன்மெழுகு—ஒருவகைமெழுகு. (வழக்.)

பொன்மை — 1. பொன்னிறம். (கு. நிக. அ: உரு.) 2. பொன்னின்றன்மை. மை-தன்மையையுணர்த்தும் விருதி.

பொன்வகை—பொன்வகுப்பு; அவை: ஆடகம் கிளிச்சிறை சாதாரணம் சாம்பூரதமென்பன. (கு. நிக. கரு: கரு.)

பொன்வண்ணு—பொன்னிறவண்டு. (வழக்.)

பொன்வண்ணக்துறிஞ்சி — பீதையென்று பெயர். (பிங்கல. உருகரு.)

பொன்வண்ணக்துறிஞ்சி—சேரமான் பெரு மன்னையாளுராலுள்ளப்பட்ட ஓரந்தாதி.

பொன்வண்ணக்துரினை—கெந்தகம் (வைத்தியபரி.)

பொன்வாய்ப்புளி—சிச்சிலிக்குறள். (கு. ௧௨. ௩. ௧௮.)

பொன்வித்து—நாகமணல். (வைத்தியபரி.)

பொன்வினமாக்கிகள்—தட்டார். (கு. ௧௧. ௨. ௨௧.)

பொன்றல்—சாதல். (உ. - ம்.) "பொன்ற முடல்கன்றமுன்" (கோயிற்பு. பாயிர. ௨௮.)

பொன்றலில்—சீந்திற்கொடி. (உ. - ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பொன்றுதல்—பொன்றல்.

பொன்னகர்—சுவர்க்கம். (சு. ௨௨. ௧. ௧௮.)

பொன்னப்பிரகம்—அப்பிரகம். (உ. - ம்.)

"அப்பிரகம்"பார்.

பொன்னம்பி—ஒரு மருத்த. (உ. - ம்.) "அம்பி"பார்.

பொன்னிதரம்—அரிசன். (உ. - ம்.) "அரிசாரம்"பார்.

பொன்னிமலை—ஆடணலகையென்னம். (உ. - ம்.) "சங்கரவிருத்தி"பார். (சு. ௨௨. ௧. ௧௮.)

பொன்னவன்—1. இரண்டாம். 2. வியாபன்.

பொன்னன்—பொன்னுமத்தை. (உ. - ம்.)

பொன்னுங்கண்ணன்—பொன்னுங்கண்ணன். (வைத்தியபரி.)

பொன்னுங்கொட்டை—உ. - ம். (வைத்தியபரி.)

பொன்னுத்தட்டார்—உ. - ம். (வைத்தியபரி.)

பொன்னுத்தட்டார்—உ. - ம். (வைத்தியபரி.)

பொன்னுத்தட்டார்—உ. - ம். (வைத்தியபரி.)

பொன்னுத்தட்டார்—உ. - ம். (வைத்தியபரி.)

பொன்னுத்தட்டார்—உ. - ம். (வைத்தியபரி.)

பொன்னுத்தட்டார்—உ. - ம். (வைத்தியபரி.)

பொன்னுத்தட்டார்—உ. - ம். (வைத்தியபரி.)

பொன்னுத்தட்டார்—உ. - ம். (வைத்தியபரி.)

பொன்னுத்தட்டார்—உ. - ம். (வைத்தியபரி.)

பொன்னுத்தட்டார்—உ. - ம். (வைத்தியபரி.)

பொன்னுத்தட்டார்—உ. - ம். (வைத்தியபரி.)

பொன்னெயில்வட்டம்—உருக விரிந்து மிடம். (சிந்தா.)

பொன்னெயில்வட்டம்—அருகன். (பிச்சு. ௧௧.)

போ.

போ—1. அன்புசெல். (உ. - ம்.) "அன்பு சென்ன செந்தலைவன்" (பிச்சு. ௧௧.) 2. போ. (சு. ௨௨. ௧. ௧௮.) 3. போ. (சு. ௨௨. ௧. ௧௮.) 4. போ. (சு. ௨௨. ௧. ௧௮.)

போக்கடி—1. இழத்தல். (புறந்.)

போக்கடித்தல்—1. இழத்தல். (புறந்.)

போக்கடித்தல்—1. இழத்தல். (புறந்.)

போக்கடித்தல்—1. இழத்தல். (புறந்.)

போக்கடித்தல்—1. இழத்தல். (புறந்.)

போக்கடித்தல்—1. இழத்தல். (புறந்.)

போக்கடித்தல்—1. இழத்தல். (புறந்.)

போக்கடித்தல்—1. இழத்தல். (புறந்.)

போக்கடித்தல்—1. இழத்தல். (புறந்.)

போக்கடித்தல்—1. இழத்தல். (புறந்.)

போக்கடித்தல்—1. இழத்தல். (புறந்.)

போக்கடித்தல்—1. இழத்தல். (புறந்.)

போக்கடித்தல்—1. இழத்தல். (புறந்.)

போக்கடித்தல்—1. இழத்தல். (புறந்.)

போக்கடித்தல்—1. இழத்தல். (புறந்.)

போக்கடித்தல்—1. இழத்தல். (புறந்.)

போக்கடித்தல்—1. இழத்தல். (புறந்.)

போக்கடித்தல்—1. இழத்தல். (புறந்.)

போக்கடித்தல்—1. இழத்தல். (புறந்.)

போக்கடித்தல்—1. இழத்தல். (புறந்.)

போகீது — 1. இடம். 2. இளமரக்கன்று. (பிங்கல. நகூச.) 3. சுழிப்பு. 4. குற்றம். (பிங்கல. கஅசக.) 5. செலவு. 6. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 7. நடை. 8. பழம். 9. போகச்செய்தல். 10. மீட்சி. (சிந்தா.) 11. வழி. (பிங்கல. சவக.) (1, 3, 5, 6, 7, 8, 9-வழக்.)

போகீதுதல்—1. உணர்த்தல். (சிந்தா.) 2. அழித்தல். 3. அனுப்புதல். 4. செலுத்தல். 5. விடுத்தல். (2, 3, 4-வழக்.)

போகீதல்வியம்—புசிக்கத்தக்கது. (சி. சி. ச. அ. சிவாக்.)

போகீதா—புசிப்பது. (சி. சி. உ. உ. சிவாக்.)

போகீதிருத்துவம்—போகீதிருத்துவம்; அது: போகதநாச்சிக்கு வினைமுதலாதற் றன்மை. (உ-ம்.) “நின்றுபோகீதிருத்துவத்தைநிகழ்த்தி” (சி. சி. உ. அ. சிவாக்.)

போககாண்டம்—வித்தியாதத்துவம். (சி. சி. உ. எ. சிவாக்.) [மிச்சிராத்துவாவாகிய ஏழு தத்துவத்திலும் பொருந்திய ஆன்மாக்களுக்குப் போகத்தைக்கொடுத்துப் புசிப்பிக்கையாற்பெற்ற பெயர்.]

போககாமீ—போக இச்சையுடையவன். (சி. சி. அ. து. ஞாநப்.)

போககாரிகை — உச்சிரச்சோதியாசாரியர் செய்த ஒரு சார்புதல். (சி. சி. அ. கச. மறை.)

போககத்தீ — போகத்திலே பற்றினவர். (சி. சி. உ. அ. சிவாக்.)

போககத்தீ—சிவன்போகியானபோது அவரோடு நிற்குஞ்சத்தி. (சி. சி. உ. எ. சிவாக்.)

போககயித்தீ — புசிப்பிக்கிறது. (சி. சி. உ. எ. சிவாக்.)

போகசயித்தீநகாண்டம்—போககாண்டம். (சி. சி. உ. எ. சிவாக்.) [ஆன்மாவுக்குச்சகாய மாய்வின்று போகத்தை யுண்டாக்குவதென்பது.]

போகசிவன்—சுத்தமாயையானது சிவசத்தியினாலே யுத்தியோகிக்கப்படும் அவதாரத்துச் சிவன். (சி. சி. க. கச. சிவாக்.)

போகடீம் — போய்விட்டும். (உ-ம்.) “பொல்லாததுபோகட்டும்” (தேவாரம்.)

போகடல்—போகவிடல். (சிந்தா.)

போகடுதல்—போகவிடுதல்.

போகணி—ஒரு பாத்திரம். (வழக்.)

போகத்தாநம்—உடல். (வழக்.)

போகத்துவம்—சதாசிவத்துவம்; அது: சிவசத்தி மகாமாயாகாரியப்பிரசவாமிகுசயோகியகிர்த்தியத்திலே யுத்தியுத்தையாய் இஃதிப்படியா மிஃதிப்படியாகாது இதுகாரணமிதுகாரணமிதுகாரியமிதுபிரயோசனம் என்றும், இச்

சாஞாநத்தைப்பண்ணும் இச்சாசத்தி சலிகற்பஞாநசத்தியிற் பின்னிதை நான்பண்ணாற்பேனென்று ஞாநக்கிரியாத்தொழிலொத்த கிரியாசத்தித்தொழிலப்பண்ணிக் கிரியாசத்தி ரூபியாயிருந்துள்ள அளவிற்பெறும் பெயர். (சி. சி. க. சுரு. ஞாநப்.)

போகபூமி—1. கருமபலபூமி; இது: அறவகைப்படும். (சு. நிக. கஉ: சுரு.) 2. தேவலோகம். 3. வினோநிலம். (1, 2, 3-வழக்.)

போகபோகீத்யம்—அனுபவப்பொருள். (வழக்.)

போகம்—1. ஆநந்தம். (உ-ம்.) “தேசமலிதரப்பொதுவாசிவபோகமிகவினாவான்” (கோயிற் பு. பாயிரம். க.) 2. ஐம்பொறிவாயிலாகஐம்புலவிடயங்களைப் பொருந்தத்தயக்குந் தொழில், அனுபோகம். (உ-ம்.) “போகமுந்தவமுமெங்கும்” (பெரியபு. கிருநாட். நக.) 3. நால்வகை விபூசத்தினொன்று; அது: சுதாங்கசேனையை ஒன்றுக்குப்பின்னொன்றாக நிறுத்துவது. (வன். என்ன. பரி. குறிப்பு.) 4. பாம்பினுடல். (சு. நிக. கச: கஅ.) 5. வினோவு. (வழக்.)

போகம்பண்ணுதல் — 1. அனுபவித்தல். 2. புணர்த்தல். (1, 2-வழக்.)

போகர் — 1. ஒரு சித்தர். (பொருட். நிகண்டு. பதினெண்ணித்தர்பார்.) 2. சதாசிவஞ்சுட்குமகிருத்தியத்தைப் பண்ணிக் கொண்டு இருந்தக்கிரியாசத்தி தூலபஞ்சகிருத்தியத்திலே உன்முதமாய் விந்துவையதிட்டித்துஞாநசத்தியாயும், கிரியாசத்தியாயும் இருந்தபோது பாசிவன்பெறும் பெயர். 3. தேவர். (உ-ம்.) “மேலமர்போகரும்” (கோயிற் பு. இரணியவன் மச். கஅ.)

போகல் — போகுதல், இரண்டுமொன்று போகுதல்பார்.

போகவதி—கல்லனுபவமுடையவன். (வழக்.)

போகாங்கபூசை — போகாங்கம், லயாங்கம் என்னுமிருவகையுட் போகாங்கம் சிவகளுதிபர்க்குச்செய்யும் பூசை. (சைவச.)

போகாரீக்கம்—போகத்திற்குரியபொருள். அர்க்கம்—பொருள்.

போகாரீத்தம்—போகநிரித்தம். (சி. சி. உ. உ. சிவாக்.)

போகாவதிபரீக்சேதகம்—போகமுடிவையளவிடுகை. (சி. சி. உ. ருச. சிவாக்.)

போகீ—1. இந்திரன். (உ-ம்.) “போகியோடமராற்றியேயன்னவன்புறந்தர் - தேகவேதாரந்து” (கந்தபு. ததீசியுத். ககந.) 2. ஒரு பெருநான். 3. கார்போகிவிதை. (தைல. தைல வ. கச.) 4. சுகன்னுபலிப்போன். 5. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 6. பாம்பு. (உ-ம்.) “வரதமுமாது

எங்கபலம்போகிசெபமாலைமணமலி நீ லோற் பலமுடையார்" (சிவதரு. பரிசுர. ௧௦.) 7. போகத்தைபுடையவன். (உ-ம்.) "போகியா யிருந்துயிர்க்குப்போகத்தைப்புகித லோரார்" (சி. சி. ௧: ௫௦.) 8. போய். (உ-ம்.) "போகநங் கண் - மையலங்களிற்றுவேந்தன்மைந்தனுக்கு ரைமினென்றான்" (சிந்தா. பதுமை. ௨௪௬.) (2, 4-வழக்.)

போகிடைகழி—பெரிய இடைகழி: (உ-ம். "பிழைவாயிற்போகிடைகழி" (பட்டின. ௧௪௪.)

போகித்தல்—போகிப்பு.

போகிப்பு—1. அனுபவித்தல். 2. புணர் தல். (1, 2-வழக்.)

போகிய—1. ஒழிந்த. (புறநா.) 2. முற்றுப் பெற்ற. (உ-ம்.) "நரம்பிற-கேள்விபோகியநீன் விசித்தொடையல்" (பொருந. ௧௮.)

போகில்—1. கொப்பூழ். (பிங்கல. ௧0௧0.) 2. பறவை. 3. பூவரும்பு. (2, 3-வைத்தியபரி.)

போகிவல்லபம்—சந்தனம். (வைத்தியபரி.)

போகிவாசம்—சந்தனமரம். (வைத்தியபரி.)

போது—1. நீட்சி. (உ-ம்.) "போகுயரஞ் சநக்குன்றம்" (சுரம்பு. தக்கன்வமிச. ௨௬.) 2. போ பகுதிக்குச்சாரியைபெற்று வந்த வினைத் தொகை. (உ-ம்.) "உடைந்துபோகுபடை வெள்ளம்" (இராமா. இலங்கையழி. ௧௬.)

போதுதல்—1. அழித்தல். (வழக்.) 2. செல் லல். 3. நீளம். 4. நேர்மை. (2, 3, 4-ரு. நிக. ௧௧: ௧௧ரவெ. ௧௮.)

போதை — போதல். கை-தொழிற்பெயர் விருதி.

போகோட்டோம் — போகவொட்டோம். (சிந்தா.)

போங்கம் — மஞ்சாடிப்பூ. (குறிஞ்சிப். ௪௪.)

போசககன்மம்—புசிக்கப்படுங்கன்மம். (சி. சி. ௨: ௨௧. ஞானப்.)

போசகம்—புசிக்கப்படுவது (சி. சி. ஞானப்.)

போசநகத்தாரி — நாரத்தங்காய். (வைத் தியபரி.)

போசநம்—உணவு. (தைல. தைலவ. ௧௬.)

போசம்—1. அகத்தி. (வைத்தியபரி.) 2. ஒரு தேசம். (வழக்குண்டுபோலும்.)

போசசம்பு — ஒரு வடமொழிக்காவியம். (அபிதாநகோ.)

போசர்—யாதவருனொருசாரர். (அபிதாந கோ.)

போசன்—1. அரசமாத சோரமாக வேறே ரரசனைப்புணர்ந்து பெற்றபிள்ளை. (குதசங்கி தையிற் காண்க.) 2. ஓரசன். (உ-ம்.) "போ சன்கவிஞருக்கேபோதப்பரிந்தளித்துத் - து சி

லாக்ரீத்திபெற்றான்சேமேசா" (முதுமொழி வெண்பா.)

போசாதிபன் — கஞ்சன். போசகுலத்துக் கதிபனென்பதாம்.

போசிவல்லபம்—சந்தனம். (வைத்தியபரி.)

போட்டி—எதிரிடை. (வழக்.)

போட்டிக்காரன்—எதிரிடைக்காரன் (வழக்.)

போட்டிக்கை—போட்டி. (வழக்.)

போட்டு — போகவிட்டுஎன்பது. (உ-ம்.)

"ஒள்ளிகலரக்கர்போட்டோடுநான்" (சேதுபு. கந்தமா. ௧௮)

போடகம்—1. அம்மைக்கொப்புளம். (வி-ணி.)

2. தெரிவிக்கிறது. (சி. சி. ௨: ௧௨. சிவாக்.)

போடகன்—காப்போன், போஷகன். (வழக்.)

போடணம்— } காப்பு. (வழக்.)

போடணம்— } காப்பு. (வழக்.)

போடம்—தேயம் ஐம்பத்தாறினென்று.

போடல்—1. அடித்தல். 2. எறிதல். 3.

போசகவிடல், நழுவவிடல். (உ-ம்.) "ஒள்ளிக

லரக்கர்போட்டோடுநான்" (சேதுபு. கந்தமா. ௧௮.) 4. வைத்தல். (1, 2, 4-வழக்.)

போடி — சம்புநாவல்மரம். (வைத்தியபரி. ௮௧.)

போடித்தல்— } ஆதரித்தல், போஷித்தல்.

போடிப்பு— } (வழக்.)

போடியன்—ஆதரிக்கப்பெற்றவன். (வழக்.)

போடுதல் — 1. அணிதல் 2. இடுதல் 3.

ஈனுதல். (1, 2, 3-வழக்.)

போணம்—சோறு. (வைத்தியபரி.)

போதந்து—போந்து. (பரிபாடல்.)

போத்தியன் — போதிக்கப்படத் தக்கவன்.

(சி-வி. ஞான. ௬.)

போத்திரம் — 1. இடியேறு. 2. கொழு.

1, 2-(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

போத்திராயுதம்—பன்றி. (வைத்தியபரி.)

போத்திரி— } புசிக்கிறவன், அறுபவிப்ப

போத்திரி— } வன். (பிங்கல. ௨௫௦௨.)

போத்திரநா — போத்திரவாருக் தன்மை.

(சி-வி. ஞான. ௬.)

போத்திருத்துவம்—அறுபவத்துவம், போச

துகர்ச்சிக்கு வினைமுதற்றன்மை. (சி. சி. ௨: ௮0:

சிவஞா. ௨ரை.)

போத்து—1. ஏறுமை காட்டா குகிறை பசு

புலி புல்வாய்ப்பூனை மயில் மறையாண இவற்றி

னான் சலசாதிபுளம். (பிங்கல. ௨௫௫௪,

௨௫௫௮.) 2. செம்போத்து. (வைத்தியபரி.)

3. மரக்கன்று. (பிங்கல. ௨௪௧௨.) 4. விலங்கி

னான். (பிங்கல. ௨௫௫௫.)

போதகம்—1. அப்பவருக்கம். (பிங்க. ௧௧௦௫.) 2. இளமை. (சூ. நிக. அ: ௨௭.) 3. உபதேசம், போதித்தல். 4. காஞ்சிரை. 5. சிங்கம். 6. பசுளை. (மலையக.) 7. புலி. 8. மரக்கன்று. (பிங்கல. ௨௭௧௨.) 9. யானை. (உ-ம்.) “பட்டப்போதகந்தேர்பரியாளொனும் படையுடைப்பாஞ்சாலர்” (பாரத. படையெழுச். ௩.) 10. யானைக்கன்று. (பிங்கல. ௨௪௧௬.) (5, 7-சூ. நிக. ௩: ௩௬.) (4-வைத்தியபரி.)

போதகன்—1. ஆசிரியன். (உ-ம்.) “விஞ்சையிந்தபோதகன்மனைக்குத்திங்குபுந்திமுன்னகைச்செய்த” (திருவிளையாடல். ௧௧.) 2. போதகாசாரியன். (இலக்கணக்கொத்து. பாயிரம்.)

போதகி—பெண்ணார்க்குருவி. (உ-ம்) வந்தழிக்காண்க.

போதநம்—அறிவித்தல். (வழக்.)

போதறை—போதிப்பு. (வழக்.)

போதப்பிரகாரம்—அறிவகை; இஃது: இலக்கணம், உத்தேசம், பரிக்காண மூவகைப்பெம். (பொருட்டொகை நிகண்டு)

போதம்—1. ஞானம். (உ-ம்.) “போதமாந்தன்வலியைப்போத்திரின்ற” (திருவிளையாடல். ௨௮.) 2. மரக்கலம். (சூ. நிக. ௭: ௫௧.)

போதரிவான்—போதருவான். (உ-ம்.) “புறநகர்மனைமகிளொருவன்போதர்வான்” (சிந்தா. ௧௧௧. ௧௨.)

போதரல்—போகதல். (வழக்.)

போதரவு—1. உபசரணை. 2. பேணுதல்.

போதரிப்பு—(1, 2-வழக்.)

போதநுதல்—போதரல்.

போதல்—1. அகலல். 2. அழிதல். 3. செல்லல். (உ-ம்.) “உமைசிங்கவாகனமேறிப்போதன்மேயினான்” (சிவரக. தேவிநாட்டிய. ௨.) 4. நீளல். (1, 2, 4-வழக்.)

போதலிப்பு—போதித்தல். (வழக்.)

போதவாகன்—தோணியோட்டுவேண். (வழக்.) தோணியைவாகனமாகவுள்ளவன்.

போதவான்—அறிவுடையோன். (சி. சி. அ: ௨௭. நிரம்ப.)

போதன்—1. அருகன். (சூ. நிக. ௧: ௧.) 2. அறிவுடையோன். 3. பிரமன். (சூ. நிக. ௧: ௧௫.)

போதா—1. பெருநாரை, நாரை. (உ-ம்.) “போதா-வன்னமுளபொன்னிவளோடன்பின்விளையாட” (இராமா. அகத். ௫௮.) 2. போதாத. (உ-ம்.) “இடம்போதாவகைகொருங்குமன்னுயிர்சன்” (கோயிற்று. வியாக்கிர. ௭.)

போதாந்தம்—போதமுடிவு.

போதாந்தன்—கடவுள், ஞானமுடிவாயிருப்பவன்.

போதாமை—குறைவு. (வழக்.)

போதாயநர்—ஒரு முறிவர். (அபிதாநசி.)

போதாயநியம்—உபநிடதமுப்பத்திரண்டினொன்று. (பொருட். நிகண்டு.) வேதாங்கமாகிய கற்பவகையுளொன்று என்பர். (மணிமேகலையுரையில்.)

போதி—1. அரசமரம். (உ-ம்.) “பாசிலைப்போதியணிதிகழ்நீழல்” (சிலப். நாகோண். ௧௧.) 2. ஞானம். (பெரியபு. தில்லைவா. ௧.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. மலை (பிங்கல. ௪௧௫.)

போதிமன்—ஆன்மா. (உ-ம்.) “ஐம்பூதந்தன்னையும்போதிகன்றன்னையும்” (கந்தபு. மாரக். ௨௪௨.)

போதிகை—குறுந்தறி. (வழக்.)

போதிச்சத்துவன்—புத்தராக வருதற்குரியோர். (உ-ம்.) “புத்தராகுமாண்பினோர்போதிசத்துவர்கடாம்” (நீலகேசி. மொக்கல. ௧௩.)

போதித்தல்—போதகஞ்செய்தல். (வழக்.)

போதிப்பு—போதகஞ்செய்தல். (வழக்.)

போதியது—போந்தது. (வழக்.)

போதியவன்—தக்கவன். (வழக்.)

போதிவேந்தன்—1. புத்தன். போதி-அரசு. (பிங்கல. ௧௧௪.) 2. மலையரசன். போதி-மலை.

போதின்—போகின். (உ-ம்.) “பாதநிழற்கீழ்நில்லாதேநீங்கிப்போதின்” (சி. சி. ௧: ௧.)

போது—1. காலம். (சூ. நிக. ௧௧: தகரவெ. ௩௦.) 2. பு. (உ-ம்.) “போதினொன்முகத்திறையுறை” (பிரமோத். பஞ்சாட். ௧.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. மலரும்பருவத்தரும்பு. (வன். பொழுதுகண்டிரங்கல். ௭.)

போதுசெய்தல்—பக்குவமாய்முறுக்கவிய்தல். (செளந். ௭௪.)

போதுசெய்யாமை—காலந்தோறும்வேறுபடாது ஒரு தன்மையதாதல். (உ-ம்.) “போதுசெய்யாநடங்காண” (கோயிற்று. பாயிரம். ௧௪.)

போதுதல்—1. செல்லல். 2. தகுதியாதல். (உ-ம்.) “தாமதம்புரிந்துகாலநீட்டிப்பதுவும்போதாதென்பான்” (சிவரக. கணபதிமுமரன். ௨.) 3. திருத்தியாதல். 4. நீளல். (1, 3, 4-வழக்.)

போதுவன்—போவன். (சி. சி. ௧: ௧. ஞாநப்.)

போதேன்—போதியவனல்லேன். (உ-ம்.)

“பூதியணிசாதந்தவர்முன்போற்றப்போதேனாயினும்” (பெரியபு. சிறுத்தொண்டர். ௪௫.)

போதை—மயக்கம். (வழக்.)

போதைப்புல்—1. கர்ப்பூரப்புல். 2. காவட்டம்புல். (1, 2-வைத்தியபரி.)

போந்தது—வந்தது. (வழக்.)

போந்தின்றோன்—சேரன். (சூ. நிக. ௧: ௧௮.)

போந்து—1. இளம்பனை. (வைத்தியபரி.)
2. பனை. (மலையக.) 3. பனைமலை. (உ-ம்)
“முருகவழி” ரு போந்து மடிமிசைநாற” (சிறு
வினா. நகர. அக.) ஆகுபெயர். 4. பல்லி (பிங்
கல. ககர.)

போந்தை—1. அநுடநாள். (பிங்கல உருகு.)
2. இளம்பனை. (வைத்தியபரி.) 3. பனங்குருத்து.
(பொருந. அக.) 4. பனந்தோடு. (புறப்-மலை)
5. பனை. (வைத்தியபரி.)

போம் — போகும். (நண்ணா. வினையியல்.
உஉ. உரை.)

போம்பல்—நீர்க்கடம்பு (மலையக.)

போமினம்—போமின். அம்-அசை (சிந்தா.)

போய்த்து—போனது. (உ-ம்) “போக்கினி
ரென்னுசிபோய்த்தென்” (இராமா. சூர்ப்பந.
ககர.)

போர்—1. சதயநாள். 2. நெற்போர் (உ-ம்.)
“பொய்கைநாரைபோரிற்சேக்கும்” (புறநா.
உரு.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. யுத்தம்.
(1, 4-பிங்கல. ககர.)

போர்க்கதவு—இரட்டைக்கதவு. (சிலப்பதிக.)

போர்க்களம்—யுத்தக்ளம். (சூ.நி.க.ரு.சுரு.)

போரித்தல்—1. பொகிற் றுவையத்தல். (உ-ம்.)
“உலகம்போரித்து” (கூர்மபு. திருக்கல். கக.)

2. சூடுதல். (உ-ம்.) “தேள்” பார்.

போர்ப்பு — 1 போரித்தல். 2. போர்வை.
(1, 2-வழக்.)

போர்ப்பை— } பொலி யெருது.

போர்ப்பைக்காலை— } (வழக்குண்டு போ
லும்.)

போர்போடுதல்—போரடுக்குதல். (வழக்.)

போரிடந்தை—துர்க்கை. (வழக்.)

போரிமாந்தம் — அப்ட மாந்தத்தொன்று.
(பொருட்-பொகை நிசுண்டு.)

போரிழகம்—பன்றி. (வைத்தியபரி.)

போரிழை — சேவலின் கால்முள். (வைத்
தியபரி.)

போரிழை—போரிழை. (வழக்.)

போரிழைதல் — போருண்டாக்குதல்.
(வழக்.)

போரிழைதல்—போருண்டாத்தல். (வழக்.)

போரிவு—நெற்போர். (ஐங்குறு.)

போர்வை—1. ஆடை. (உ-ம்.) “இளவெயில்
யிரிக்குந்தமனியப்போர்வையெழில்பெற வணி
யுநீல்வரைபோல்” (கூர்மபு. தக்கவமிச. உஎ.)

2. உறை. (சிந். நாமக. உகா. உரை.) 3. தோல்.
(சூ. நி.க. க. சஉ.) 4. மூடுதல். (வழக்.) 5.
மெய்க்கவசம். 6. மேற்போர்வை. (5, 6-சூ.நி.ச.
கக: தகரவெ. கக.)

போரடித்தல் — சூடுதல். (வழக்.)

போரா—போராக. (உ-ம்.) “போராவலகர்புக்
கார்” (திரு. நி. அச்சத. அஎ.) [போதராவென்
பசன் விகாரம்போலும்.]

போராட்டம்—1. தொந்தரைசெய்தல். 2.
போர்பண்ணல். (1, 2-வழக்.)

போராட்டல்—மறக்கட்டல். (வழக்.)

போராடல்—யுத்தம்பண்ணல். (வழக்.)

போராடுதல்—பொருதல். (வழக்.)

போரி — திருப்போரார். (போரூர்ச்சந்தி
முறையிற்காண்க.)

போரிடுதல்—சண்டைபிடித்தல். (வழக்.)

போரித்தனம்—எதிரித்தனம். (வழக்.)

போரூர்—திருப்போரூர், குமரக்கடவுள்தலம்.

போரோற்றுதல்—போரடுக்குதல். (வழக்.)

போல்—1. ஒருவமைச்சொல். (உ-ம்.) “வன்
ளமேற்பனபோல்வன” (அரிச்சகாட்டு. ரு.க.)
2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. பதர். (வழக்.) 4.
மூங்கில். (மலையக.)

போல்வு—போலுதல். உ-தொழிற்பெயர்
விகுதி.

போல—ஒருவமைச்சொல். (சூ.நி.ச.அ.எஅ.)

போலல்—போலுதல், ஒத்தல்.

போலல்—போன்று. (சிந்தா.)

போலி — 1. ஒன்றுபோலொன்றிருத்தல்.
2. சேலி. (வழக்.)

போலித்தனம்—வெளிவேஷம். (வழக்.)

போலிநடை—வெளியலங்காரமான நட
கை. (வழக்.)

போலியான்—வெளிவேடக்காரன் (வழக்.)

போலியெழுத்து—சொல்லுக்கு முதலிலாய்
னும இடையிலாயினுந் கடையினாய் னும் ஒர
முத்த நின்றவிடத்து வெறெழுத்துப் பொருள்
வேறுபாடமல் வந்தொத்துந் பது. (நன்னூர்.
எழுத்தி. கஉஉ, கஉக, கஉச.)

போலவேலை—வள்ளவேலை. (வழக்.)

போலுதல்—உவமையாதல்.

போலும் — 1. ஒக்குமெனப்பொருள்படும்
ஒரு வினைச்சொல். 2. ஓரிடைச்சொல். (உ-ம்.)
“வடுவென்றகண்ணாய்வருந்தினைபோலும்” (நன்
னூர். இடையி. உஉ.)

போவது—போகவேண்டியது. (வழக்.)

போவர்—உணர்த்துவர். (சிந்தா.)

போழ்—1. தகடு. (உ-ம்.) “வெள்ளிப்போழ்
விலங்கு” (சிந். நாம. சக.) 2. தெரிநிலைவினைப்
பகுதி. 3. பிளவு. (உ-ம்.) “மெய்கள்போழ்படத்
தான்வின” (இராமா. கரண்வ. அஉ.) 4. வகிர்.
(உ-ம்.) “உறுப்புறுபசன்காய்ப்போழொடு” (பெ
ரும். ககர.) 5. வார். (புறநா.)

போழ்தல்—பிளத்தல். (உ-ம்.) “அரம்போழல்
விளக்குறமான்” (ஐங்குறு. க.அ.கு.)

போழ்து—பெய்து. (உ-ம்.) “புதல்வர்” பார்.

போழ்முகம்—பனி. (பிங்கல. உரு.உ.)

போழ்வு—பிளப்பு. (உ-ம்.) “முரம்புகண்
னுடைந்தபரலவந்” போழ்வில்” (மலைபடு. க.க.அ.)

போழல்—1. பிளக்குதல். (தைல. தைலவ. கச.) 2. வெடித்தல். (வழக்.)

போளம்—பிளக்கல். (மலையக.)

போளி—பிளக்கல். (தொன்று. வழக்.)

போற்றாவு—பொற்றல். அரவு—தொழிற்
பெயர் விருது.

போற்றல்—புகழ்தல். (உ-ம்.) “போற்றினரி
யவைபோற்றல்சுந்தரி” — நேற்றுதல்யார்க்கு
மரிது” (வள். ச.க.க.) 2. துடைத்தல். (சிந்தா.) 3. தெளியவா. (உ-ம்.) “அருந்திய-
தற்றதுபோற்றியுணின்” (வள். க.உ.) 4. போற்
றுதல், துதித்தல். 5. வணங்கல். (உ-ம்.) “மன்
றமர்நடமுன்” போற்றி” (கோயிற்.பு. இரணிய.
கௌ.) 6. விரும்பல். (சிந்தா.)

போற்றலி—புகழவர். (வழக்.)

போற்றி—புகழவர். (உ-ம்.) “இடனறிந்து
போற்றுகட்போற்றிசெயின்” (வள். ச.க.க.)

போற்றி—எதிர்சாலவின்முற்றாய் நீகாத்தல்
செய்யென்றும்பொருளிலும், தொழிற்பெயர்
முற்றாய்நின்று செய்ப்பாட்டுவினையாய்ப்போற்
றப்பவையென்னும் பொருளிலும் வியங்கோட்
பொருளிலும் வருமொருமொழி (பெரியபு.
தில்லைபா. ௧.) விரும்பினன்னும் வினையெச்
சப்பொருளிலும் வரும். (சிந்தா.)

போற்றிசைத்தல்—வந்தகுஞ்சொல்லல்,
வாழ்த்தொலிசொல்லல். (உ-ம்.) “போற்றிசைத்
தப்புரத்தான்” (பெரியபு. திருவாரூர். ச.க.)
“புறந்தருவார்போற்றிசைப்ப” (பெரியபு. மானக்
கஞ்ச. க.உ.)

போற்றிப்பஹேடை—ஒரு தூல். (இரு
பா. உ.)

போற்றிமா—ஒருவகைப்பிராமணர்; இவர்:
குடகாட்டுள்ளவர்கள்.

போற்றிய—வாழ்த்துப்பொருளில்வந்த ஒரு
வியங்கோள்.

போற்று—1. காப்பு. 2. துதி. 3. தெரிநிலை
வினைப்பகுதி. 4. போற்றுதல்; இது: முதனி
லைத்தொழிற்பெயர். (பெரியபு. ஞான. ௧௦௦௮.)

போற்றுதல்—1. காத்தல். (உ-ம்.) “வேள்வி
புலகாமலாற் றுகண்மை வல்லவன்” — யதுவல்
லேபோற்றி—பெண்ண” (சந்தபு. அசுரர். க.க.)
2. துதித்தல். 3. பேணுதல். (உ-ம்.) “ஏற்றநீள்

குறுதக்கனக்கடவுளரியாரும்—போற்றியேதனை
சுக்குழை” (சந்தபு. பிரமபாகப். க.) 4. வணங்
கல். 5. வளர்த்தல். (வழக்.) (4, 5-போற்றல்
பார்.)

போறல்—போலுதல். (உ-ம்.) “கொங்கை
போறலரிது” (தஞ்ச. க.க.)

போறி—போல்கின்றாய். (ஐங்குறு.)

போன்ம்—போலும். (உ-ம்.) “தந்தையைந்
கொன்றானைத்—தோளிற்திருவான் போன்ம்”
(சலி. க.௧௧.) இது விகாரச்சொல்.

போன்றிசின்—போன்றது. இசின்—அசை.
(ஐங்குறு.)

போனகத்தி—சமைக்கிறவன். (வழக்.)

போனகம்—1. சோற. (உ-ம்.) “தெய்வ
வாடகமனைச்செல்வப்போனகம்” (பாரத. வார
ணவ. ச.) 2. போசகம். (உ-ம்.) “போனகமென்
பதுசா”னுழந்துண்டல்” கொன்றைவேர்.)

போனபோக்து—கேரிட்டபடி. (வழக்.)

போனம்—1. உணவு. (உ-ம்.) “ஞாநக்கிரி
யைநடிப்பவர்க்குநாடோறும்—போனத்தளவே
புசிப்பன்றி” (ஒழிவி. சரிதை. ச.) [போனக
மென்பதன் விகாரம்.] 2. நிலக்கடம்பு. (வைத்
தியபரி.)

போனிறம்—பொன்னிறம். (உ-ம்.) “போ
னிறப்புத்திசேனன்” (சிந்த. காந். உ.க.ச.)
[விகாரம்.]

பொள.

பொளக்கரம்—ஒருபாகம். [இதற்குவியாக்
கியாகஞ்செய்தவர் உமாபதிசிவாசாரியர்.]

பொளட்டிகம்—1. கோமயம். பூமியில் வீழு
முன் தாமரையிலேயிலைந்து சைவச. பொது.
க.க.க. உ.க.உ.) 2. வீருதநிசெய்வது.

பொளடம்—ஒரு தேயில். பொருட்டொகை
நிகண்டில், போடமென்றார். போடம்—பொளட
மென்றாயதுபோலும்.

பொளடிகம்—1. பதினெண் புராணத்
தொன்று. (பொட். நிகண்டு.) 2. முதல்வேதம்.
(பிங்கல. உ.௧௦௦.)

பொளண்டாம்—1. ஒருகாட்டுக்குப் பெய
ரென்பர் (அபிதாநகோசத்தி.) 2. மீமசை
னுடையவொருசங்கு. (பகவந்தேத. க: கரு.)

பொளந்தம்—1. அவைநிசைத்திரங்கண்
முன்றினென்று; இது: செளத்திராந்திகம்,
வைபாடிசம், யோகசாரம், மாத்தியமிசம் என
நான்கு பிரகாரமாய்ப் பிருதிலியாதி புத்தியந்த
மான இருபத்துமூன்று தத்துவாத்மகமான பிர
பஞ்சம், தீபச்சுவாலையைப்போலசனிகமாதிர

மென்றுரைக்கும். (த. நி. போ.) 2. புத்தமதம். (வழக்.)

பௌத்தமதம் — புத்தசமயம். (சி. சி. உ. ௫௩. சிவாக்.)

பௌத்தர்—புத்தர்; இவர்: ஞானவிரகத்தியாகிய புத்தியே ஆன்மா என்னும் ஞானமுடையவர். (சி. சி. உ. ௭௩. சிவாக்.)

பௌத்தன்—புத்தயமையத்தான். (வழக்.)

பௌத்தரகமம்—புத்தர்களுக்கும் வாகமம்; இது: மூலகைப்படுமென்பர். (மணிமேகலையுரையில்.)

பௌத்திரம்—1. பரிசுத்தம். (வி-ணி.) 2. புத்திரம் கரியது.

பௌத்திரன்—1. சுத்தன். 2. மகன் மகன்.

பௌத்திராட்டகர்—வஸ்திரிபாதன், ருத்திரகோடி, அவிமுத்தன், மகாபலன், கோகர்ணன், பத்திரகர்ணன், சுவர்ணகூன், ஸ்தானு என்பவர். (வி-ணி.)

பௌத்திரி—பேர்த்தி. புத்திரன், புத்திரி இவர்கள் மகள். (வழக்.)

பௌத்திரை—1. ஒரு நதி. (வி-ணி.) 2. பௌத்திரமுடையவள், (திருவிளா. மலையத்துவ. க௭.)

பௌதன்—புதன்மகன், புருவாவென்பவன். (வழக்.)

பௌதிகதீட்சை—உலோகதருமணி தீட்சை. (சைவச. ஆசாரிய. சுஉ. உரை.)

பௌதிகப்பிரமசாரி—பாலியவயதுதொடுத்துக் கற்றிகா கல்யாணகாலம்வரையும் விரதநியமித்துத் துறவியாயிருப்பவன். (சைவச. ஆசா. சு0. உரை.)

பௌதிகபாவநை—உருவபாவநை. (கூர்ம. வருண. ச௩. உரை.)

பௌதிகம்—1. சாகலியவிழா ஒன்பதனுள்ளொன்று; அது: ஐந்துநாளாவதுள்ளதாகக்கொடியேற்றிப் பலியிட்டு மில்லாமலுஞ் செய்யப்படுவது. 2. கருநெல்லி. (வைத்தியபரி.) 3. பூதங்களாலாயது. (உ-ம்.) “பந்தமாயசித்தாயான் மாப்பெனதிசமாகுமன்றே” (சி. சி. ச: கஉ.)

பௌதிகபேகசநீநியாதி—சகுணபாவநையாகிய பௌதிகபாவநையில் நிற்பவன். (கூர்ம பு. வருண. ச0.) உரை.)

பௌதிகயோகி—மூலகையோகிகளுள் ஒருவர். (கூர்ம பு. வருண. ச0. உரை.)

பௌதிகசாரியன்—சாதகசாரியன். (சி. அ: ௫. சிவாக்.)

பௌதிகம்—1. உலகம். 2. பூதசம்பந்தம்.

பௌமதேயு—காஷ்டாதிபுள்ள அக்கிநி. (த. நி. போ.)

பௌமம்—நிலத்திற்பிறப்பன்.

பௌமன்—செவ்வாய். (சு. நிக. க: சு0.)

பௌமீ—சீதை, பூமிசம்பந்தமாகப்பிறந்தவன்.

பௌர்ணமி—

பௌர்ணமை—பூர்ண. (வழக்.)

பௌரணை—

பௌரம்—பாட்டினம். புரசம்பந்தமென்பர்.

பௌரவர்—பூருவங்கிசத்தவர், குருகுலவேந்தர். (பிங். ஸ. ௭௩. அ.)

பௌராணகம்—புராணமதம். (வழக்.)

பௌராணிநி—புராணத்தைமுகியமாகக் கொண்டவர். (சி. சி. உ: ௭௩. சிவாக்.)

பௌருடம்—பௌருஷம்; அது: புருடத்துவம். (வழக்.)

பௌருடேயம்—புருஷராகுறப்பட்டது. (சி. சி. அளக. ச௩. சிவாக்.)

பௌரோத்தமம்—புரோகிதத்தன்மை (வழக்.)

பௌலத்தியர்—இராவணன், குபேரன் முதலாடர். புலத்தியன் மரபினராதலினால் வந்தபெயர்.

பௌலோகி—புலோமன்புத்திரி, புலோமகை. (வழக்.)

பௌநம்—புவரசம்பந்தம். (சி. சி. ௫: ௭. ஞாநப்.)

பௌவம்—1. கடல். (உ-ம்.) “பௌவமூழ் குஞர்” (திருவிளா. அட்டமா ௫.) 2. நீர்க் குமிழி. (உ-ம்.) “பௌவவாரிதி” (கூர்ம பு. வருண ௫.) 3. பூர்ண. 4. மரக்கணு. (3, 4-சு. நிக. க: க: ௭௩. அ.)

பௌவியர்—புத்திரத்திரசன். (வி-ணி.)

பௌளி—1. ஒரிதாகம் (பௌருட்டொகை நிகண்டு.) 2. பூபாளத்தின் மனைவி.

ம.

ம—1. அசோகு. 2. ஆணவமலம். (காஞ்சிப் பு. பாயிர. ச.) 3. செவன். 4. பிரமன். 5. பெருங்காயம். 6. விட்டணு. 7. விடகல. (சி-வி. கிரி. க. உரை.) (1, 3-வைத்தியபரி.) (1, 3, 4, 6-உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

மக்கட்பாடி—மண்பதை. (பிங்கல. கருக.)

மக்கடா—மந்தன். (வழக்.)

மக்கநம்—கேலி. (வழக்.)

மக்கம்—1. எருக்கு. (மலையக.) 2. ஒரு தேயம். (உ-ம்.) “வேரியம்பணைமூழ்க்கமிக்கொக்கு” (திருவிளா. நரிபரி. சு0. ௫.) 3. நெய்வார்த்தி. [தெலுரு.]

மக்கல் - உக்ததல். (வழக்.)

மக்கள்-1. மார். (உ-ம்.) "மக்களையிங்கில் லந்தவா" (நளவெண்பா.) 3. மளிதர். (கு. நிக. உ: அசு.) -

மக்களித்தல் 1. கருக்ததல். 2. திரும்புதல். (1, 2-வழக்.)

மக்களிப்பு - மக்களித்தல். (வழக்.)

மக்காதிசோளம் - பெரியசோளம். (வழக்.)

மக்து - 1. அடைமண். கம்மாளர் வழக்கு. 2. தொநிலைவனைப்பகுதி. 3. மந்தகுணம். (வழக்.)

மக்துதல் - அழிதல். (வழக்.)

மக்துலம் - சுவாசத்து. (வைத்தியபரி.)

மக - 1. இனமை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. பின்னா. (இராமா. நகாநீங்குப. ககரு.) 3. மகத்து. (தஞ்சைகாண. பருந்தொன்றுஎன்னு முதற்குறிப்புள்ளகவியிற் காண்க.)

மகக்குழை - மாவலை. (தைவ. அதுபந்த. கச.)

மககம் - ஆமை. (வைத்தியபரி.)

மகப்பாங்கஞ்சி - ஒரு துறை. (புறநா.)

மகடி - ஒருதுகுழல். (வழக்.)

மகடிஉ - பெண். (பி. நிக. கசரு.)

மகடேஉக்துணம் - பெண்ணுக்குரிய குணங்கள்; உலவ; நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்பன. நாணம்: பெண்டிற்கியல்பாகவுள்ள தொருதன்மை. மடம்: முகாளுத்தக்கொண்டி கொண்டதுவிடாமையு. அச்சம்: பெண்மையிற் றுள்ள எழுப்பாத்தொர் பொருள்கண்டவிடத் தஞ்சல். பயிர்ப்பு: பல்லாதபொருட்களை அருகேயுட்கொள்ளும் நிலைமை. (இறையனா.)

மகடியறுத்தல் - ஒரு துறை. (புறநா.)

மகன்மம் - 1. அலி. (உ-ம்.) "மைந்தரைப் பார்ப்பை மகன்மாக்குலங்களும்" (சிந்தா. விமலை. கச.) 2. ஓர் மிருகம்; இது: பெண்கள் முகம்போல முகத்தையுடையதென்பர். (காஞ்சுபு. நகரேற்றப. கச.)

மகத் - 1. சதம்பரம். (உ-ம்.) "இரண்மய சோசமகத்தனிபுண்டரிகம்" (கோயிற்று. வியாக் கர. உக.) [பெரிதாதலின் இப்பெயர் பெற்றது.] 2. பெரிது.

மகத்தத்துவம் - மான் என்னுந்தத்துவம். மகத்தத்துவம் பற்றிப் புதுபயன்று மொருபெயருண்டி. (மணிமேகலை.)

மகத்து - 1. அதிகமானது. 2. சாமவேத உபநடத்தம்தான்று. (கூர்மபு. அட்டம. உசு. உரை.) 3. (சைவமதத்தில்) சிவத்தத்துவம். (சி-வி. ஞாந. க.) 4. (சுவதார்த்தாதி மதங்களில்) பிர கருதித்தத்துவம். (சி-வி. ஞாந. க.) 5. பெரியவர்.

மகத்துச்சிந்தி - மகந்தச்சத்திரத்துவருஞ்சரி. (உ-ம்.) "துவையார் தமக்கு-மகத்துச்சரியன்ன சந்திரவண்ணன்" (கஞ்சைவா.) இவன் மிகத் துன் னுஞ்செய்வானென்பர்.

மகத்துதி - மாயாதத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப் புவநவஞ்ஞொன்று. (சி-வி. ஞாந.)

மகத்துவம் - மேன்மை. (உ-ம்.) "புலவீர் காண்மகத்துவமாமணிகொளிகும்" (சிவரக. அபுத்திபுருவ. க.)

மகத்துவம் - அறிவு, புத்தித்தத்துவம்; இது: மகேசன் புருடனையும் பிரகிருதியையும் நோக்க அவை தத்தம் நிலைகளினின்றும் சுவனப்படும். அப்போது பிரகிருதியினின்று தோன்றிற்று. (உ-ம்.) "அன்னதோர்க்குந் புலரியிலுலகுக்கா தியாமநாதியரமகேசன்-புருடன்வளர்பிரகிருதி யைநோக்கத்-தந்நிலைகலங்குமதனிதையுதித்த துயர்மகத்துவந்தானே" "அனையநன்மகத்தது வத்தினேப்புத்திமகான்மதிபிரகிருதியான்மா - வின்னதருக்காத்மேமதையீச்சுரனென்றுரைப் பர்" (கூர்மபு. பிரகிருதி. ஏ, அ.)

மகத்தீரம் - சம்பநான் முப்பத்திரண்டி னென்று. (அபிதாநசி.)

மகதம் - 1. தேயம் ஜம்பத்தாரினென்று. (சிந்தா.) 2. பதினெண்பாடையினென்று. (பொருட்டொகை நிகண்டு.)

மகதர் - மாகதர்.

மகதி - 1. திப்பிலி. (வைத்தியபரி.) 2. நாரத ரூடைய வீணையினொருபேர். (உ-ம்.) "மகதி யாழ்" (சிவரக. பாவநாச. உ.)

மகதியாழ் - நாரதமுநிரதயாழ். (உ-ம்.) "மகதியாழ்முநிரதயாழ் தைக்கேட்டுருளின் மைந் தன்" (சிவரக. பாவநாச. உ.)

மகதை - திப்பிலி. (வைத்தியபரி.)

மகத்தரம் - 1. கள். 2. பதநீர். (1, 2-வைத்தியபரி.)

மகப்பால்வார்த்தல் - அநாதப்பிள்ளைக்குப் பாலூட்டல்; இஃது: அறம் முப்பத்திரண்டி னென்று. (பொருட்டொகை நிகண்டு.)

மகப்பெறுவித்தல் - மகவைப்பெறுவத்தல்; இஃது: அறம் முப்பத்திரண்டினென்று. (பொருட். நிகண்டு.)

மகபதி - இந்நிரன். (உ-ம்.) "கயாசுரனோச் சினன்மகபதிமயங்க" (கந்தபு. ததிசியுத்தர. ககக.)

மகம் - 1. இருபத்தொன்று. (தைவ.) 2. ஒரு நட்சத்திரம். (கு. நிக. கச: ககரவெ. உ.) 3. யாகம். (உ-ம்.) "எண்ணிலாமகங்களாற்றி லம்" (பிரமோ. சோமவார. கஉ.)

மகம்பூ - பெருஞ்சீரகம். (வைத்தியபரி.)

மகமதுமாரீகம்—துலுக்கர்மார்க்கம். (வழக்.)
மகமாயி—பார்ப்பதி. (உ-ம்.) “மகமாயிபரையாம்” (சிவரக. தாருக. உக.) திருக்காணப்பேருராலயத்திருக்குந்தேவியாருக்கும் பெயர். (அபிதாநகோ.)

மகமேரு — மகாமேருமலை. (சி. சி. க: எ0. மறை)

மகமை—தருமக்கொடை. (வழக்.)

மகரக்குழை—மகரகுண்டலம். (உ-ம்.) “சோதிமகரக்குழைசெறிதோளீரற்றுடையாளை” (திருப்போ. காப்பு நு.)

மகரக்குறுக்கம்—ணகரணகாரங்களிலொன்றின்முன்னும் வகாரத்தின்பின்னுமவரும் மகரம். (நன். எழுத்தி. சக. உரை.)

மகரக்கொடியோன்—மகரத்துவசன் (வழக்.)

மகரகந்தம் — 1. தேமா. 2. வெண்கரையம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

மகரகுண்டலம்—காதணியினொன்று; அது: மகரவடிவாகச்செய்யப்பட்டது (உ-ம்.) “மகரகுண்டலமணித்திருவில” (அரிச்சய. நாட்டு. உள.)

மகரகேதன்—மண்மதன் (சூ.நிக.க: கூடு.)
மகரகேது — மகரசேதன்.

மகரசகா - வாடாப்பூவுள்ள மருதோன்றி. (வைத்தியபரி.)

மகரசங்கிராந்தி—தைமாசப்பிறப்பு. (வழக்.)

மகரசாலம்—மாமரம். (வைத்தியபரி.)

மகரத்துவசன்—மகரகேதன்.

மகரதோரணம் — மகரவடிவம் செய்யப்பட்ட தோரணம். (உ-ம்.) “கொடிநெருக்கின மகரதோரணங்கள்வெண்குடையொடிக் சூழடிப், படிநெருக்கின” (சிவரக. தேவியிமை. உக.)

மகரத்தப்பூ—வெந்தயம். (வைத்தியபரி.)

மகரந்தம் — 1. கன். 2. சூயில். 3. தேமா. 4. தேன. 5. பூந்தாது. (உ-ம்.) “மாமகரந்தமாகந்தச்-கொம்பெலாமிருந்துசூயிலினக்கவ” (பாரத. அருச்சுநன்ருவ. நுநு.) 6. பூந்தேன். (1, 2, 3, 4, 5 வைத்தியபரி.)

மகரந்தவதி—பாதிரிப்பு. (வைத்தியபரி.)

மகரந்தாட்டகாசம்—முலலைச்செடி. (வைத்தியபரி.)

மகரந்தோகம்—புஷ்பம். (வைத்தியபரி.)
மகரப்பதுவாய்—சூழவினது அங்காந்தவாய்போலப்பண்ணின தலைக்கோலம் (உ-ம்.) “திருநுதன்மகரப்பதுவாய்தாழமண்ணுறுத்து” (திருமுரு. உரு.)

மகரம்—1. இராசகந்தத்தொன்று. (சூ.நிக. க: கஉ0.) 2. ஒரு சாயிறம். (வழக்.) 3. ஓரி

ராசி. (வருஷா கிதூல்.) 4. ஓரொழுத்து. (நன்னூ. மெய்யீ. கூக. உரை.) 5. குபேரனவரிதிகளுனொன்று. (பொருட். நிகண்டு.) 6. குறங்குசெறியாபரணம். (சிந்தர. நாமக. கசடு. உரை.) 7. சுரூபீன். (உ-ம்.) “மகரசலந்தரந்தருவேதவந்தன்” (மறைசை. க0.) 8 பூந்தாது. (சூ. நிக. கக: ககரவெ. க.) 9. முதலை. (வி-ணி.)

மகரப்பூ—வெந்தயம். (வைத்தியபரி.)

மகரமாதம்—சைமாதம். (வழக்.)

மகரயாழ்—நால்வகையாழினொன்று; அது: பதினேழு நரம்பு(கள்)ள்ளப்படுவது. (மணிமே. சிறைக்கோட்ட. உரு. உரை.)

மகரயுகம்—படைவகுப்பினொன்று. (கூர்மபு. சக்த-வழி. சஉ. உரை.) [மகரவியுகம்”பார்.]

மகரரோக — கருவானிலக்கணம், கையிலிருப்பது.

மகரவலயம்—தலைக்கோலம். (பர்பாடல். க.)

மகரவாகுனன்—வருணன். (வழக்.)

மகரவாய் — மகரவாயாகச்சுமைந்த தலைக்கோலம். (கவி. கசு.)

மகரவாய்மோதிரம்—கால்விரலணிபுளொன்று. (சிலப். கடலாடி. அக. உரை.)

மகரவாழை—காட்டுமல்லிகை. (மலையக.)

2. மருகு என்றுபேர். (பி. நிக. உஎ0க.)

மகரவியுகம்—மகரரூபமாக வகுக்கப்பட்ட படைத்தொகுதி. (உ-ம்.) “வருபடைதன்னை நிறுத்திவிதம்மடமகரவியுகம்வகுத்து” (பாரத. பதினமூன்றும்போ. எ.)

மகராகரம்—மகராலயம்; அது: கடல்.

மகராங்கன்—காமன். (வழக்.)

மகராசுழல்—மண்ணீரல். (வைத்தியபரி.)

மகராசன்—1. அரசன். 2. பாக்கியவான்.

(1, 2-வழக்.)

மகராசி—பாக்கியவாட்டி. (வழக்.)

மகராலயம்—கடல். (உ-ம்.) “இருளார்மகராலயரீ” (கோவிற்பு. வியாக்கிரபாத. க0.)

மகரி—கடல், மகரத்தைபுடையது.

மகரிகை—1. குறங்குசெறியென்னுமணி. (உ-ம்.) “மாதின்மகரிகைவயங்குபொற்புண் குழறுகவானேபோலும்” (கந்தபு. மானய. நிக.)

2. யானையணிகளினொன்று. (உ-ம்.) “மகரிகையுமிருபனைகளுடவிரிதுதன்மருவுகவனெடுமின லெனவொளிவிட” (பாரத. பதினூரம்போர். உ0.)

மகரந்தம்—கொடிவேலி. (மலையக.)

மகலோகம்—மேலேழுலகினொன்று; அது: மீசி, மார்க்கண்டர், சித்தர் முதலியோர் வசிக்கும் பதம்.

மகவாட்டி—குழந்தைப்பிள்ளைக்காரி. (வழக்.)
மகவான்—1. இந்திரன். (பிங்கல. ௧௯௦.)
2. சிவன். (மரு-தி. ௮.) [ஒளியையுடையவனென்றபடி.]

மகவு—விலங்கின்பிள்ளை. (பிங்கல. ௨௫௮௬.)
2. மகன். (உ-ம்.) “மகவினாசையாலியைக்கொள்ளுகொள்ள” (அரிச்ச. மயாந. ௨௦.)

மகன்—1. புத்திரி. (பி. சி. ௧௨௧.) 2. பெண். (உ-ம்.) பூமகன்.

மகனிக்கிரை—ஒரு கிரை. (வழக்.)
மகளிர்—பெண்கள். (உ-ம்.) “வேதியர்மகளிரேமுதல” (பிரமோ. சிவராட். ௪.)

மகளிரான்மலர்மரம்—மகேஉக்காரணமாக மலருமரம்; அவை: அசோகு, ஏழிலைம்பாலை, குரா, குருக்கத்தி, சண்பகம், பாதிரி, புன்னை, மகிழ், மா, முலை இவை முறையே உதைக்க, நட்புற, அணைக்க, பாட, நிலுலபட, நிந்திக்க, ஆட, சுவைக்க, பார்க்க, நடைக்கத் தளிர்த்துப் பூப்பனவாம். (கு. சி. ௧௨: ௧௦௮.)

மகன்—1. ஆண்பாற்பிள்ளைப்பொது. (பிங்கல. ௮௬௬.) 2. கணவன். (சிலப்.) 3. புருடன். (உ-ம்.) “நோதகவுண்டோது மகனூர்க்கினி” (சிலப். கொலைக்கள. ௧௪.)

மகன்மை—1. ஆண்டன்மை. மகன்-புருடன். மை-விசுதி தன்மைப்பொருளுணர்நின்றது. 2. புத்திரத்தன்மை. (உ-ம்.) “அரசிளங்குமரற்சேற்பவன்பினன்மகன்மைகொண்டார்” (பெரியபு. தடுத்தாட். ௫.)

மகனில்—ஒரு புன். (உ-ம்.) “சோர்துகிறி ருத்தேற்றடுணைபிரிமகனிலொத்தான்” (சிந்தா. நாமக. ௨௪௬.) நீர்வாழ்பறவை என்பர். (புறநா.)

மகன்—மகனாகவுள்ளாய். (புறநா.)
மகா—பெருமையிசுதி மோன்மையிவற்றை வீனக்குமோ ருபசருக்கம். (உ-ம்.) “தேவாதி தேவமகாசேருதரகோரசசிசேசரேச” (சிவரக. கணபதிவந்தனை. ௧௨.)

மகாண்டம்—ஒருபௌத்ததூல். (மணிமே.)
மகாகண்டரோகம்—கண்டரோக பேதத்து னொன்று; அது: முகம், புறங்கால், புறங்கை என்னுமிடங்களில் மினுமினுப்பு, நகமும்விழியும் வெளிதல், மயக்கம், மிகுந்தவெதும்பல், உதடு புண்போறசிவந்திருத்தல் என்னுமிக்குணங்களை யுண்டாக்கும். (சிவரட். ௨௬௬.)

மகாகந்தம்—உள்ளி. (வைத்தியபரி.)
மகாகபித்தம்—விலங்குமரம் (வைத்தியபரி.)
மகாகாயம்—பெருவெளி, ஆகாயம். (வழக்.)
மகாகாயன்—திருக்கையிலையின் நெற்கு வாயில்கார்போன். (அபிதாநசி.)

மகாகாலம்—1. நெடுந்தாலம். 2. மாமரம். (வைத்தியபரி.)

மகாகாலன்—சிலபிரானுக்கொரு பெயர். (அபிதாநசி.)

மகாகாளம்—1. ஒரு சிவதலம். 2. ஒரு தீர்த்தம் 3. பிரதிட்டாகலையில் தேயுதத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புறங்களுளொன்று. (சி-வி. சிரி. ௨௧. தாற்.) (சி. சி. ௮: ௪. மஹ.) (1, 2-அபிதாநகோ.)

மகாகாளன்—1. அகிரபுத்திரர் சேநாபதி. 2. சிவகணத்தலைவர். 3. சிவமூர்த்தத்துளொன்று. (1, 2, 3-அபிதாநசி.)

மகாகாளன்—1. அறிதும்பாட்டகரிலொருவர். (வி-ணி. ௨௪௧.) 2. சிவலோகத்திலே மகாதேவனரண்மனையில் வடக்குவாசற் காவலன். (வி-ணி. ௨௬௬.)

மகாகாளி—சத்திகரிலொருத்தி. (வி-ணி. ௨௬௬.)

மகாகாளிசரண்—களாவிழுது. (தைல. தைலவ. ௧௧௬.)

மகாகாளேசுவரம்—ஒரு சிவதலம். (அபிதாநசி.)

மகாதும்பி—பெரும்பூசனி. (வைத்தியபரி.)

மகாதும்பி — ஒரு பாலாரிட்டதேவதை. (வி-ணி. ௨௬௮.)

மகாகேசம்—மஹேசுவரையில் தூறுமுழம். (த. நி. போ. ௧௬௨.)

மகாகைலாயம்—சுவரான்வீற்றிருப்பது. இத்தன்வியரம், அபிதாநசிந்தாமணியற்காண்க.

மகாகோணி—இலட்சங் கோடாகோடி. (வழக்குன்னிபோலும்.)

மகாபூகோரம்—நகரத்தினோரிடம். (அபிதாநசிந்தாமணியில் அகிகோரமென்றார்.)

மகாகோளி—ஒரு கந்திரவியம். (உ-ம்.) “வாலுக்கம்மகாகோளிகழி” (தைல. தைலவ. ௪௪.)

மகாச்சரயம்—ஆலமரம். (வைத்தியபரி.)

மகாசகா—வாடாப்பூவுள் மருதோன்றி மகாசலாக—மரம். (வைத்தியபரி.)

மகாசங்கம்—ஆயிரங்கோடாகோடி.

மகாசங்காரம்—சர்வோபதாந காரணமாகிய மகாமாயையிற் சர்வதத்துவங்களு மொடுங்குஞ் சங்காரம். (சி-வி. ஞாந. ௨௪. உரை.)

மகாசங்கை—சங்கை பதினமடங்கு கொண்டது. (த. நி. போ. ௨௫.)

மகாசண்டன்—நமன் ஏவலாளன். (சிவதரு. ௪: ௧௦௦.)

மகாசந்தா—அகிரபுத்திரன். (அபிதாநசி.)

மகாசதாசிவன்—இருபத்தைந்து திருமுகத்
தை யுடையவனென்றுஞ், சதாசிவமூர்த்திக்கு
மேற்பட்டவரென்றுக்கூறுவர். (அபிதாநசி.)

மகாசுதம்—1. உயர்த்தோர். 2. பிராமணர்.
(1, 2-வழக்.)

மகாசம்பு—பெருநாவல். (வைத்தியபரி.)

மகாசம்மோகநம்—அறுபத்தாநாலு சிலைகளி
னென்று; அது: விழித்திருப்பவர்களைமெய்
மறந்து நித்திரைபொள்ளச்செய்வது. (சௌந்
தரியலசரி. ௩௦. உரை.)

மகாசமுத்திரம்—எண்மாநத்திற்பதினெட்
டாவது தாநம். (சி-வி. ஞாந. உரு. உரை.)

மகாசாகரம்—சாகரம்பதின்மடங்கு கொண்
டது. (த. நி. போ. உரு.)

மகாசாந்தபநம்—ஆறுநாளாயதுட்டிக்கு
மோர் விரதம்; அது: முசனாட்சலமும், இரண்
டாநாட்கோமயமும், மூன்றாநாட்பாலும், நாலா
நாட்டியும், ஐந்தாநாணெய்யும், ஆறுநாட்
டருப்பையவித்தநீரும் உண்டனுட்டிப்பது.
(உ-ம்.) “வந்துழிக்காண்க.

மகாசாலி—பெரும்பீர்க்கு. (வைத்தியபரி.)

மகாசித்திர்—ரைவதசமென்னும் ஐந்தாம்
பவநாதார மேகாசிரயபட்டணத்திலிருப்பவர்.
(வி-ணி. உரு.)

மகாசித்தன்—சைலாயத்தின் கீழைத்துவார
காவலாளி. (அபிதாநசி.)

மகாசுவாலை—விபசாரிகளடையுடைய
நாகம். (அபிதாநசி.)

மகாசுவாசரோகம்—சுவாசரோக பேதத்து
னொன்று. (சுவரட். ௫௮.)

மகாசுவேதம்—சிறுவாறுநுவை. (புத்த
தியபரி.)

மகாசேநர்—ஐப்பத்தோருருத்திரரி லொரு
வர். (வி-ணி. உரு.)

மகாசைவர்—வைதிகப்பிராமணர்களுள்ளே
சிவதிட்சைபெற்றவர். (சைவவி. ௩௬.) [இவர்
சிவப்பிராமணரிடத்துத் திட்சைபெற்ற பூசுர
ரென்று சிலர் சொல்லுவர்.] (சைவச.)

மகாசோபம்—நூறுகோடி கோடாகோடி.
(வழக்குண்டுபோலும்.)

மகாத்துமா—1. அறிஞர். (சி. சி. ச: உரு.
சுவரட்.) 2. பெரியவர்.

மகாத்துதி—வித்தியாசலையில் மாயாதத்து
வத்திலுள்ள எட்டுப்புவநங்களுனொன்று. (சி.
சி. ௮: மறை.)

மகாதீமியம்—மான்மியம். (த. நி. போ. உரு.)

மகாதசர்—வித்தியா தத்துவத்திலிருக்கு
மோருருத்திரர். (வி-ணி. உரு.)

மகாதலம்—1. அநிதாரம். (வைத்தியபரி.)

2. கீழேழலகினென்று. (சு. நி. க: உரு.)

மகாதாநம்—1. சத்திரியராத்செய்யப்படுங்
தாநங்களிலொன்று. (த. நி. போ. உரு.) 2.
பெருங்கொட்டை. (வைத்தியபரி.)

மகாதீசை—சோதிடத்திலே பலாபலனை
யறிவிப்பது. [தசை-திசையென வழங்குகின்
றது.]

மகாதீம்பம்—பெருமரம். (வைத்தியபரி.)

மகாதுநம்—அரசு. (வைத்தியபரி.)

மகாதேசம்—பாதரசம். (வைத்தியபரி.)

மகாதேவம்—நிவிர்த்திகலையில் இருபத்
தெட்டுப் புவநங்களுனொன்று. (சி. சி. எ.
மறை.)

மகாதேவன்—1. கடவுள், சிவன். சந்திரனை
யதிட்டித்திருக்குஞ் சிவமூர்த்தம் என்பர். (அபி
தாநசிந்தாமணியில்.)

மகாதேவாஷ்டகர்—குரோதசன், சண்ட
சண்டன், சங்கரசன், சோதிபிங்கலன், சுரா
கன், பஞ்சாந்தன், ஏகவீரன், சிகேசன் என்
னும் பிரகிருதித்தத்துவத்திருக்கும் அஷ்டகர்.
(வி-ணி. உரு.)

மகாதேவி—பார்வதி. (வழக்.)

மகாநடம்—தயித்தியர் பட்டணங்களினெ
ன்று. (த. நி. போ. ௩௩௪.)

மகாநடன்—சிவன். (வழக்.)

மகாநதி—கங்கை. (வழக்.)

மகாநவம்—புரட்டாதிமாசத்துச் சுக்கில
பஞ்ச நவமி. (சை. வி.)

மகாநாகம்—1. சுரப்புண்ணைமரம். (வைத்
தியபரி.) 2. பெருஞ்சர்ப்பம்.

மகாநாமியம்—பிராமணர் செயற்பாலவாகிய
சோடச கர்மங்களிலொன்று. (த. நி. போ. உரு.)

மகாதீம்பம்—பெருவேம்பு (வைத்தியபரி.)

மகாதீலம்—கையாந்தகரை. (மலைமக.)

மகாநுபாவன்—மகாத்மன். (வழக்.)

மகாநேயம்—காகம். (வைத்தியபரி.)

மகாப்பிரகாசத்தி—அப்பிரகம். (வைத்
தியபரி.)

மகாப்பிராணம்—காகம். (வைத்தியபரி.)

மகாபட்சி—ஆந்தை. (வைத்தியபரி.)

மகாபத்திரம்—பனைமரம். (வைத்தியபரி.)

மகாபத்மம்—1. எண்மாநத்திற்பதினொ
வது தாநம். (சி-வி. ஞாந. உரு.) 2. ருரியனது
ருதிரையைப்பந்திக்குமோருசர்ப்பம். (வி-ணி.
உரு.)

மகாபதமம்—1. ருபேரவந்தியினென்று.
(பொருட். நிசண்டு.) 2. பத்துக்கோடாகோடி.
(வழக்.)

மகாபதுமன்—அட்டநாகத்தொன்றும்; இது: படத்திலும் முகத்திலும் இராசரத்தநக்கல்லை யொத்த புள்ளிகளையுடையதாயிருக்கும். (சேவரட். ௩௩௨.)

மகாபயை—அதர்மத்தின் புத்திரர் மூவரு ளெருவன். (வி.ணி. ௨௫௭.)

மகாபரதம்—சரங்கதேவமுநிவரால் வட மொழியிலே ஓரிலக்கங்கிரந்தமாகச் செய்யப் பட்ட பரதனால். அத்தியமுநிவருந் தமிழில் ஆராயிரங்குத்திரமாகச்செய்யப்பட்ட பரதனா ளுமாம். (அபிதாசகோ.)

மகாபல—பிரட்டாகளையில் பிருகவிதத் துவத்திருக்கும் நூற்றெட்டிப் புவநக்களு ளொன்ற. (சி.வி. கிரி. ௨௧. ௪௪௩.)

மகாபலலங்கநாதர்—திருக்கோகர்ணத்தா லயத்திருத்தி சுவாமிபெயர். (அபிதாசகோ.)

மகாபலம்—1. கொளஞ்சி. (மலைபக.) 2. தூதுவன். 3. தெங்கு. (2, 3-வைத்தியபரி.)

மகாபலன்—சதருத்திரரில் வருணத்தி க்விருககுஞ் சருத்திரரிலொருவன். (வி.ணி. ௨௭0.)

மகாபலி—பலிச்சக்கிரவர்த்தி. (மணமே. சிதைக்கோட்ட. ருச. உரை.)

மகாபலை—வில்வம். (வைத்தியபரி.)

மகாபாகன்—பாக்கியமுன்னவன். (சி. சி. ௪: ௩௪. சிவாக்.)

மகாபாடியம்—பேருரை. (பி. வி. எக்.)

மகாபாதகம்—பெரும்பாதகம்; அவை: கொலை, களவு, பொய், கள்ளருந்தல், குருந் தை யென்பன. இப் பஞ்சபாதகமும், இவை யன்றி, பிரமக்கொலை, வேதாதத்தியயனம்விடு தல், பிறர்மனைநயத்தன்முதலியனவுங்கூறவ். (அபிதாசகி.)

மகாபாரதம்—ஒருநூல்; இது: சபாதலக்ஷங் கிரந்தமுள்ளது.)

மகாப்பிரகாசகத்தி—அப்பிரகம். (வைத் தியபரி.)

மகாபித்தம்—வில்வமரம் (வைத்தியபரி.)

மகாபுண்ணியை—ஒருநதி. (வி.ணி. ௨௩௨.)

மகாபூ—பெருஞ்சீரகம். (மலைபக.)

மகாபூரி—ஆயிரங்கோடிக்கோடி கோடா கோடி. (வழக்குண்டுபோலும்.)

மகாபெலா—பேராமுட்டி. (மலைபக.)

மகாமகம்—மாசிமகத்திற்குருவருநாள், சிங் கராசியற் பிருகற்பதி பிரவேசமாயிருக்கும் மாசி மாசத்துப் பெளர்ணிமை; அது: கும்பகோணத் திலேயுள்ள மகாமக தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்தற்குரிய விசேஷபுண்ணியநாள். (அபி தாசகி.)

மகாமந்திரர்—விஞ்ஞானகலர்களில் பக்குவ மலர். (சி.வி. ஞான. ௪. உரை.) [அட்டவித்தி யேசுவரரைக்காட்டிலும் தாரதமியத்தாற் கொஞ்சங்குறைந்த மலபரிபாகமுள்ளவர்களாய் அவர்சுருட் பரிவாரங்களாய்ச் சப்தகோடிபே ருள்ளார்; இவர்கள்: சுத்தசத்துவவாசிகள். இவர் களில் மூன்றரைக்கோடிப்பேர் மலபரிபாகதார தம்மியத்தாலே குருக்களாயிருக்கிறார்கள். இவர் களை யதிகாரமுடிவில் பரமேசுவரர் (சதாசிவர்) குருமூர்த்தியதிட்டாநமின்றி நேரிடத் தாமே யதுக்கிரகம் பண்ணுகிறார். மற்றப்பாதி மூன் றரைக்கோடிப்பேர்களையும் மாயாதவாவலிவதி காரமுள்ளவர்களாகச்செய்து சங்காரகாலத்தில் குருமூர்த்தியையதிட்டித்து அதுக்கிரகிக்கிறார். இவ்வாறன்றி விஞ்ஞானகலர்களிற் பக்குவம் வந்தபேர்களில் தீவிரபக்குவம்வந்தபேர்கள் சிவ ளாலே தீட்சைபண்ணிக்கொண்டு மலநீங்கித் தூலமலவாசனைக்கீடாக வைத்தவ தேகிகளாய்த் தூலசுலத்துவாய்ந்தி விளங்கிச் சுத்தவித்தை யிலே யிருக்கின்றார்கள் இவர்கள் சத்தகோடி பேர். இவர்கள் அட்டவித்தியேசுரராலே பிரே ரிக்கப்படுவரென்றும், இவர்கள் மூன்றரைக் கோடி சீவர் குருவையதிட்டித்துச் சகலரை யதுக்கிரகிக்குமிடத்துச் காரணமாயிருந்து மகாப்பிரளயத்திலே மோக்கத்தை யடைவர். மற்ற மூன்றரைக்கோடியரும், சிவன் குருவை யதிட்டியாமல் விஞ்ஞானசுலரையும் பிரளயாகல ரையும்துக்கிரகிக்குமிடத்துக்காரணமாயிருந்து அதிகாரத்தில் வைராக்கியத்திலேகிருட்டிக்குப் பின்பாக மோக்கத்தை யடைவார்களென்றும் சிவப்பிரகாசவுரையிற் கண்டது. (சி. பி. ௨.)]

மகாமாபி—துர்க்கை. (வழக்.)

மகாமாயை—சுத்தமாயை (சி. சி. ௧: ௫௧. சிவாக்.)

மகாமாபி—ஒரு தேவதை, மூன்றிராமுங் கறப்புநிறமு சதர்ப்புயமுமாயு நங்குமுன் னவனென்பர். (அபிதாசகி.)

மகாமீருகம்—யானை. பிங்கலத்திற் பெருமா னென்றார்.

மகாமுடி—யோனி. (வைத்தியபரி.)

மகாமுத்திரை—ஒருவகைமுத்திரை. (சை லச. பெருது. ௫௨௫. உரை.)

மகாமுதி—1. அகத்தியன். (வழக்.) 2. புத் தன். (சு. நி. ௧: ௩.)

மகாமேலம்—கொம்மட்டி. (வைத்தியபரி.)

மகாமேகராசாங்கத்தைலம்—ஒருவகைத் தைலம். (தைல. எதலவ. முகம்.)

மகாமேதை—மருளுமத்தை. (மலைபக.)

மகாமேரு—பொன்மலை. (உ-ம்.) “சாற்று மகாமேருவரைச்சிகரத்துற்றால்” (சிவரக சிவ தன்மா. உச.)

மகாமேருநாதம்—கூத்திரியனாற் செய்யப் படுந் தாநங்+ளிலொன்று. (த. நி. போ. உரு.)

மகாமோகம்—ஐவகைத் தமோடுருட்டியின் மூன்றாவது. (சி. சி. உ: ருஅ. சிவாக்.)

மகாயுகம்—ஒரு சதுரயுகம். (கூர்மபு. பிர மா. ரு. உரை.)

மகாரி—புதல்வர். (உ-ம்.) “முக்குலத்தரசினு முதன்மைபாலுய-ரிக்குலத்திவனலா தில்லைமா மகாரி” (பாரத. குருகுல. எரு.) [மக்கட்பான்மை]

மகாரசகூதம்—ஒரு மாமரம். (உ-ம்.) வந்து ழிக்காண்க.

மகாரசம்—ஒரு மரம். (வைத்தியபரி.)

மகாசிங்கி—நகரம். (வைத்தியபரி.)

மகாரதம்—பதினேராயிரத்தேர்க்கு முதற் தேர். நால்வகை யிரத்ததொன்று. (பொருட். நிகண்டு)

மகாரதன்—பதினேராயிரத்தேருக்குத் தலை வன். (வழக்.)

மகாரவுப்பு—கல்லுப்பு (வைத்தியபரி.)

மகாராட்டிரம்—1. ஒரு தேயம். (மணிமேக.) 2. ஒரு பாடை. (பொருட். நிகண்டு.)

மகாநுத்திரன்—மகரசங்கர கருத்தாவாகிய சிவன். (வழக்.) (சிவஞானபோதப்பாயிரவுரையி லறிக்.)

மகாரோகம்—குட்டமுதலிய பெருவியாதி. (வழக்.)

மகாரோளரவம்—ஒரு நகரம். (பொருட். நிகண்டு.)

மகாலக்தம்—மகாலட்சுமி. (வழக்.)

மகாலய—பிரகிட்டாகலையி லாகரயதத்து வத்திலிருக்கும் எட்டுப்புலநங்களுனொன்று. (சி-லி. கிரி. உச. தாம்.)

மகாலய அமாவாசை—புரட்டாசிமாசத் தில் அபரபட்சத்தில், கன்னிராகியில் சூரியன் பிரவேசிக்குநாள் மகாலயமெனப்படும். (அபி தாநசி.)

மகாலிங்கோற்பவம்—இருபத்தைந்து மூர்த்தத்தொன்று. (வி-ணி. உசுஅ)

மகாலோகம்—மேலேழுலகங்+ளினொன்று. இவ்வுலகம் சுரரலோகத்தின்மேல் இரண்டு கோடியேர்சுநரந்தத்தில் இருக்கின்றது. இதில் மார்க்கண்டமூரி அகிபதியாதி மரிசமுதலான முநிவருடனிருப்பவரென்பர். (வி-ணி. உரு0.)

மகாவக்கிரன்—ஞானேந்திரிய தத்துவத்தி ருக்கு மைந்துருத்திரரி லொருவர். (வி-ணி. உஎஉ.)

மகாவன்னி—கமலாக்கிரி. (தைல. தைலவ. சுசு.)

மகாவரி—அரி பதின்மடங்கொண்டது. (த. நி. போ. உரு.)

மகாவல்லி—1. வசந்தமல்லிகை. (வைத் தியபரி.) 2. வில்வப. (மலையக.)

மகர்வாக்கியம்—ஆதர்வணவேத உபரிடதங் களுனொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூ. உசு. உரை.)

மகாவிடம்—இருதலைப்பாம்பு (வழக்குண்டு போலும்.)

மகாவிடமுட்டித்தலைம்—எட்டிவேர் முத வியவைசேர்த்து வடிக்குந்தலைம். (தைல. தை லவ. எஉ. சுசு.)

மகாவிவேம்—மகா விசுவம், மேடசங் கிராந்தி யென்பர்.

மகாவிந்தம்—1. ஓரெண். (சூ. நிக. கசு: நகரவெ. அ) 2. நன்னகரம் (நைடதத்திலறிக்.)

மகாவிந்து—அப்பிரகம். (வைத்தியபரி.)

மகாவிரதம்—அதிமார்க்கதூல் மூன்றி றென்று. இதில் பாசபதர்கூறியமுறையே, மாயை கன்மங்களுடன் ஆணவமலமு முண் டென்றும், ஆன்மாக்களுக்குப் பெத்தமுத்தியி லும் ஞாநசத்தியேயன்திக் ளிரியாசத்தி யில்லை யென்றும், சாத்திரத்திற்கூறுமுறையேதீக்கை பெற்று, சாத்திரத்திற்கூறியபடியே எ லும் பணிகள் முதலிய சரியையனை யதுட்டிப்போர் முத்தரவரென்றும், இந்தமுத்தருக்குக்கேவல ஞாந சத்திமாத்திரமேயுண்டு. ஞாநக்கிரியை யென்னு மிரண்டுசத்தியும், பரமேசுரனொருவ னுக்கேயென்றும் கூறப்படும். (சி. பி. கசு.) 2. சைவத்தினுட்சமயங்களாறனு னொன்று.

மகாவிரதன்—சிவன் என்புமாலைதரித்த மூர்த்தியாயருள்வரென்பவன். (கந். நவ. ரு.) இவன் அகப்புறச்சுவியளிலொருவன்.

மகாவிநக்கம்—சதுரக்களளி. (மலையக.)

மகாவிநுத்தி—சேம்பு. (வைத்தியபரி.)

மகாவிர்யன்—1. காலதத்தவத்திருக்கு மோருருத்திரர். (வி-ணி.) 2. வித்தியாதத்து வத்திருக்கு மாசாரியதசுகரிலொருவர். (வி-ணி.)

மகாவைரவன்—சிவலோக கோட்டைவாச லுட் பூருவவாசலில் பிராம்மியென்னுஞ் சத்தி சமேதராய் அரிசுவாகநத்தில் தனக்குச்சமான மானபடர் ஏழுமுகோடியர்குழவருபவன். (வி-ணி. உசு0.)

மகான்—1. அறுவகை யாகமசம்பந்தங்களி விரண்டாவது; அது: அநந்தேசுரர் சிசுண்ட ருக்குச்சொல்லிய ஆகமசம்பந்தம். (சி-லி. சரி. உ.) 2. ஆதிசிருட்டி. (கூர்மபு. பல்வகை. எ.) 3. தூலருபி. (சி-லி. ஞாநபா. உ.) 4. பிரகிருதி

மாயை. (சி. சி. க: கக, சிவாக்.) 5. புத்திதத்து
வம். (உ-ம்.) "மகத்துவம்"பார்.

மகி—பூமி. (சூ. நிக. ரு: அ.)

மகிதை—மூடுபனி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.
மகிடம்—எருமைக்கடா. (உ-ம்.) "புனல்வால்
கடோயமகிடம்புகு" (அரிச்ச. நாட். உச.)

மகிடமரீத்திநீ — ஸர்க்கை, மகிடாசுரனைச்
சங்கரித்தவன். (வழக்.)

மகிடவாகநன்—யமன். (சூ. நிக. க: கௌ.)

மகிடாதான் — ஓரசுரன்; இவனைத் தூர்க்கை
சங்கரித்தான். (வழக்.)

மகிடித்தல்—மக்களித்தல். (வழக்.)

மகிணன்—மகிழ்நன். (உ-ம்.) "வல்லழ
விதைத்ததுமகிணன்மேனிமேல்" (பிரமோத்.
பஞ்சா. உச.)

மகிந்தகம்—1. எலி. 2. கீரி. 1, 2-(உ-ம்.)
வந்துழிக்காண்க.

மகிபதி—அரசன், உலகிஞ்சுநாயகன். (வழக்.)

மகிபன்—மகிபதி. (வழக்.)

மகிபாலன்—மகிபன்.

மகிமா — அட்டசித்தியிலொன்று; அது:
மிகப்பருத்தல். (உ-ம்.) "உவரிஞாலமுதன்மே
லென் - றறையஞ்சுவாந்தமாறாறுமுள்ளும் புற
னுமகலாதே - நிறையும்பெருமைதனைப்பன்றோ
மகிமாலென்னும்பிரம்பியதூல்" (திருவிளை.
அட்டமா. உச.)

மகிமை—பெருமை. (உ-ம்.) "ஆலயத்தி
னின்மகிமைமேதஞ்சொலவாயி" (சிவரக.
மேரு. எ.)

மகிழ்—1. ஒரு மாம். (உ-ம்) "மருது"பார்.
2. கள். (உ-ம்) "மகழ்வெனமருளுமகிழ்செய்
மாடத்து" (பொருந. அச.) [ஆகுபெயர்.] 3.
தெரிநிலைவினைப்பகுதி 4. மகிழ்ச்சி. (உ-ம்.)
"மகிபாழ்முநிலைமகிழ்ச்சிநந்திநிலைபுகல்வா
ன்" (கூர்மபு. பிரகிருதி. க.)

மகிழ்ச்சி—1. இன்பம். (சூ. நிக. அ: கௌ.)
2. களிப்பு, சந்தோடம். (உ-ம்.) "மகிழ்ச்சி
யிற்றன்னைமற்றதன்" (செவரக. மேரு. சக.)

மகிழ்தல் — களித்தல், சந்தோஷித்தல்.
(வழக்.)

மகிழ்ந்து—1. உண்டு. (உ-ம்.) "வாங்கமைப்
பழந்யத்தென்கிழந்து" (புறநா. கஉக.) 2.
விரும்பி. (சிந்தா.)

மகிழ்நன்—1. கணவன். (உ-ம்.) "வசகக
ளென்றறந்ததிமகிழ்நெண்ணினான்" (பாரத.
குருகுல. சுரு.) 2. மருதநிலத்தலைவன். (சூ.
நிக. உ: எக.)

மகிழம்—மகிழ்மரம். (பரிபாடல்.)

மகிழவு—1. களிப்பு. (உ-ம்.) "இன்பமு

மகிழ்வுமெங்கும்" (பெரியபு. நாட்டு. கக.உரை.)
2. சந்தோஷம். (உ-ம்.) "வந்தினிதாடப்பெற்ற
மாந்தர்போன்மகிழ்வீனடி" (சேதுபு. சேதுச்.
சு.)

மகிளம்—பூவிதழ். (வைத்தியபரி.)

மகிளி—ஒருகீரை. (வழக்.)

மகிளித்தல்—மக்களித்தல். (வழக்.)

மகிருகம்—தாபரபோரி. (உ-ம்.) "மாச்சினைத்
தடஞ்சந்தகமகிருகநிலில்" (பாரத.நச்ச.சக.)

மகிலதை — நாங்குழ். (உ-ம்.) வந்துழிக்
காண்க.

மதுடா — தாணுவாஷ்டகரி லொருவன்.
(வி-ணி)

மதுடம் — 1. சதாசிவமூர்த்தியுடைய தற்
புருடமுதத்தினின்றிற்பவித்த ஜந்தாகமங்களி
லொன்ற; இதற்குக்கிரந்தசங்கியை இலட்சம்.
(த. நி. போ. ககௌ.) 2. பாட்டின்கடையின்பாதி
யின்மேல் வருவது. (வழக்.) 3. மத்தளமுதலிய
வற்றின் விளிப்பு. (வழக்குண்டுபோலும்.) 4.
பூடி. (உ-ம்.) "நெடுநாளிற்றேடியமகுடம்"
(செவரக. தேவியமய. சு.)

மதுடயோகம் — ஜந்தாமிடத்திற் குருவும்
ஒன்பதாமிடத்திற் பஞ்சமாதிரியும் பத்தாமி
டத்திற் சரியும் இருக்கவருமயோகம். (சோதி
டக்கடல்.)

மதுடவரீதனன்—பரம்பரையாக முடியணி
ந்த அரசர். (பா. வெ. கக.)

மதுடாதிபதி—கீடதாரியானவரசன். (வழக்.)

மதுலம்—மகிழ்மரம். (வைத்தியபரி.)

மதுளி—தாளம். (பரிபாடல்.)

மதுளிபாய்தல்—அரக்குப்பாய்தல். (உ-ம்.)
"மகுளிபாயாதுமவிதுளிதழாலின்" (மலைபடு.
கௌ.)

மகூலம்—மலர்ந்தபூ. (வைத்தியபரி.)

மகேச்சரத்துவம்—சதாசிவ தத்துவத்தில்
கிரியையேறி ஞானங்குறைந்து இச்சாசத்திரூபி
யாபிஞ்சுக்குத் தத்துவம்; அஃது: சுகரத்தாவம்,
அதிகாரத்தாவம் சுகளத்தாவம் பிரவிர்த்தி
தத்துவம் எனவும் பெயர்பெறும். (கூர்மபு.
உருறை. உ. உரை.)

மகேச்சரன் — புருடதத்துவத்தையும் பிர
கிருதிதத்துவத்தையும் பிரேரிப்பவராகிய அந்
தேசுரர்; இவர்: "அவ்யக்தமாய் அழிவின்றிப்
புனிதமாய் அநந்தமாய் யார்க்குந்தெரிவதாகி
யெங்குணுகுமாய்ச் சிறப்புடனெவற்றினு
நிறைந்த கருதரும் பொருளென்று சொல்லப்
படுவர்" (கூர்மபு. பிரகிரு. உரை.) (உ-ம்.)
"எவ்வுயிர்க்கும்வித்தாகுமீசனேமகேச்சரனும்,
செவ்விதருமவனிரண்டாமருவண்டஞ்செறிந்

ததனிற்-நிவ்வியத்தின்முதலுதித்ததேவன் மூ
ன்றமுருவும், அவ்விறைநான்முதமுறுதலாங்க
வனென்காமுருவம்" (கூர்மபு. பிரகிரு. உக.)
[தேவர்களுல்லாரிலும் மகத்தவமுடையவராயிருத்தலினால் வந்தபெயர். (கூர்மபு. பிரகிரு. உக.)]

மகேச்சுவரி—பார்வதி, சத்தமாதர்களிலொருத்தி (அபிதாநசி.)

மகேசும்—அப்பிரகம். (வைத்தியபரி.)

மகேசன்—அதிகார அவத்யையில் பிரவிருத்தித் தொழிலியற்றி உருவமென்னுந் தடத்தக்குறியே குறியாகவுடையவர். (உ-ம.) "வேதநாயகசங்கரசீவபரங்கவீமசந்திரவேணி—யாகிருத்திரமேகசவீசாநரினன்னருள்புரிவாயென்பான்" (சிவரக. தேவிநாட்டியம். ௩.)

மகேசுரபேதவீக்கிரகங்கள் — கல்யாண சுந்தரர்முதலிய இருபத்தைத்து வீகலமுகூர்த்தங்கள். (த. பி. உ. ௦.)

மகேசுரம்—சுசுரத்துவம், கன்மசாதாக்கிய ரென்னுஞ் சதாசிவநாயனார் இச்சையுடன் ஆத்மாநுக்கிரகமித்தமாகப் பஞ்சகிருத்தியத்தைத்திருவுளத்தடைத்து அதுக்கிரகிக்கு மவதரம். (சதாசிவருபம்) 2. சத்திகாரியமான வைந்தவத்தை நடத்தும் ஷட்புடையது

மகேசுரன் — சிவபெருமான் உருவத்திருமேனிகொள்ளும்பொழுது பெறும்பெயர். (சைவவி. ச.)

மகேசுரியப்பாவநை — சிவப்பொருளையவ்வியத்தவஸ்துவாகத் தியானித்தல். (கூர்மபு. வருண. சக. உரை.)

மகேசுவரம்—மகேசுரம். (சிவப்பிரகாசச்சுட்.)

மகேசுவரம்—அதிகாரசீவன். (உபநிட. உ.)

மகேசுவரன்—சாதாக்கியத்தின்பத்திலொரு அம்சமாகத்தோன்றி ஆசுத்தமாயாகிருத்தியத்தைப் பண்ணுபவர். (சி. சி. உ. எச. சுவாங்.)

மகேசுவரி—மகேசுவரற்கானசத்தி. (சி. சி. உ. எரு சுவா.)

மகேசு — மகேசுவரி. (சி. பி.)

மகேந்திரகதலி—ஒருவாழை. (வைத்தியபரி)

மகேந்திரசாலம்—ஒரு மாயாவித்தை; அது: கலைஞான மறுபத்துநான்சினென்று. (வழங்.)

மகேந்திரநகரி—அமராவதி, இந்திரநகர்.

மகேந்திரபுரி — தென்சமுத்திர மத்தியிலிருந்த சூரனுடைய நகரம். (அபிதானகோ.)

மகேந்திரம்—1. ஒரு நகரம்; அது: சூரநகர். (கந்தபு. மகேந்திரஞ்செல். க.) 2. ஒரு மலை. (பொருட். நிகண்ட்.) 3. பிரதிட்டாகலையில் வாயுத்துவத்திலிருக்கு மெட்டிப் புவரங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. தாற்.)

மகேந்திரி—காவல்வைரவன்சத்தி. (சி-லி. கிரி. உக. தாற்.)

மகேந்திரை—ஒரு நதி. (உ-ம்.) வந்துழிக்குண்க.

மகோத்தி—கடல். (உ-ம்.) "மகோத்தியேழுந்தோற்றம்" (தட்சணைகலாசுபு. புஷ்ணை. ௧௦.)

மகோதயம் — ஒரு புண்ணி பகாலம்; அது: தைமாசத்திலே திங்கட்குழ வாயும் அமரவாசையுந் திருவோணநட்சத்திரமும் விதிபாதயோக முங்குடிய நாலம். (சைவவி. ௩௩.)

மகோதரம் — 1. ஒரு ரோகம், நீர்நோய்; அது: முதலில் வயிற்றை விகாரப்படுத்திப் பின்சகல நுர்த்துணங்கலையும் பிறப்பிக்கும் (உ-ம்) "மகோதரஞ்சோபைபாண்டிகுண்மகட்டியும் போம்" (தைல. தைலவ. சுஉ) 2. பெருவயிறு. (வழங்.)

மகோதரன்—இராவணன்மத்திரிகளிலொருவன். (அபிதாநசி.)

மகோத்தம்—பனைமரம். (வைத்தியபரி.)

மகோபநீடதம்—உபநிடதமுப்பத்திரண்டினொன்று.

மகோற்குடர் — விநாயகமூர்த்தங்களிலொன்று. (அபிதாநசி.)

மகோற்கவம்—பெரியதிருவிழா. (வழங்.)

மகோற்பலம்—தாமரை. (மலைபக.)

மகோன்மதம்—மருள்வெறி. (வழங்.)

மகௌகக்கிரமம் — சூரபரம்பரைக்கிரம மிருவகையுளொன்று. (சி-லி. சரி. க. அவதார நிகை.)

மகௌகமுறை—வேறுவேறு வகுக்கப்பட்ட பலாற்றைத்திரட்டிக்கூறுமுறை. (சிவஞானபா)

மகௌடதம் — 1. சக்கு. 2. திப்பிலி. 3. லச்சுப்பு. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

மகௌடகீ—நன்மருந்து. (வைத்தியபரி.)

மங்கணசித்திரி—ஒரு பெரிய சித்தர் (அபிதாநசி.)

மங்கல்யம்—மங்கலியம். (உ-ம்.) "சசிதேவி மங்கல்யந்தந்தரட்சா" (கந்தர. உக.)

மங்கல்—1. ஒளியின்மை. (வழங்.) 2. கெடுதல். (உ-ம்.) "தூதர்தமையேபிடித்து மங்கவடித்து" (சிவரக. நத்தரிப்பு. உஅ.)

மங்கல்லியம்—1. சந்தனம். (வைத்தியபரி.) 2. தயிர். (உ-ம்.) "மோதகமிட்டலிபுராதனத் தொண்டேனுமாரிமங்கல்லியத்தான்" (தைல. தைலவ. அக.)

மங்கலகிரி — திருமால் நரசிங்கமூர்த்தியாயிருக்கிற அகோபலம், மங்கலகிரி, சுவாலை என்னுமூன்று தலங்களிலொன்று. (அபிதானகோ.)

மங்கலத்திருநாள்—புத்தன் அவதாரதினத் திற புத்தர்கொண்டாடப்பட்டதிருநாள். (அபி தாநசி).

மங்கலத்துகில்—வெண்மிகில். (சிந்தா.)

மங்கலநாயகியம்மை—கும்பகோணத் தால யத்திருக்குட்தேவியார் பெயர். (அபிதாநகோ.)

மங்கலநாண்—கழுத்திலணியுமங்கலசூத்திரம். (உ-ம்.) “ஒன்றிமங்கலநாணிளொளிபோ த்றி” (கோயிற் பு பாயிர. டு.)

மங்கலப்பாடகர்—கழகைமாக்கன், சோப கம்பாடுவோர். (சூ. நிக. உ: சௌ.)

மங்கலப்பிரதை—மஞ்சன். (வைத்தியபரி.)

மங்கலம்—1. சிறப்பு. (உ-ம்.) “சைவமங் கலவேதியத்தாபன்” (திருவிளா. விருத்த. கக.) 2. சுபம். (உ-ம்.) “மங்கலந்திகழ்மனையெலாம்” (பாரத. கிருட்டிண. சுௌ) 3. சோபநம். (உ-ம்.) “தெய்வமங்கலவரிசைகள்” (திருவிளா. விருத்த. கக.) 4. மங்கலியம். (உ-ம்.) “தோற்றருமங் கலமபுலையன் காணவும்தோதுவதோ” (அரிச்ச. மயாந. சச.) 5. வாழ்த்து. (வழக்.) மங்கலப்பா டதல். 6. விவாகச்சடங்கு. (உ-ம்.) “தந்தமர் மங்கலங்காண்பான்” (திருவிளா. விருத்த. கரு.) (அட்டமங்கலமுமாம். அபிதாநசி.)

மங்கலமொழி—1 செய்யுட்களின் முதற் கவியின் முதலிலவரவெண்டு மங்கலச்சொல்; அவை: அழித்தம், ஆபரணம், உலகம், எழுத்து, கங்கை, கடல், சீர், சொல், திரு, தேர், நிலம், நீர், பரி, பரிதி, புகழ், புயல், பூ, பொன், மண், மதி, மலை, யானை முதலியன. (இலக்கணவி. எௌ. ௨௭ரை.)

மங்கலவணி—வெள்ளணி. (சிந்தா.)

மங்கலவள்ளி—உயர்குலத்துதித்தமடவர லைவெண்பாவொன்பதனால் வகுப்புறப்பாடுதல். (உ-ம்.) “ஒன்பதுவெண்பாவகுப்பாலுயர்குல மங்கலவள்ளியப்பாடுதல்மங்கலவள்ளி” (இலக்கண வி. அஉஅ.)

மங்கலவாரம்—1. செவ்வாய்க்கிழமை. 2. நல்லநாள். (1, 2-வழக்.)

மங்கலவாழ்த்து—இடையூறு நீக்குதற்குரிய கடவுளை வாழ்த்துவது; இது: வாழ்த்தும், வணக்கமும், நுதலிய பொருளுரைத்தலும்என மூவகைப்படும. (சிவஞானசித்தியார் முதலிய தூல்களினுரைமுகத்திற் காண்க.)

மங்கலவெள்ளை—சந்தனம். (மணிமேக.)

மங்கலன்—செவ்வாய். (சூ. நிக. க: சு௦.)

மங்கல—1. நாவிதன். (சூ. நிகண்டிற் சி மங்கலியென்றார், பிங்கலநிகண்டி. மங்கலிய னென்றார். 2. மங்கலியதாரி. (வழக்.)

மங்கலியகம்—சிறுகடலை. (உ-ம்.) வந்து

ழிக்காண்க.

மங்கலியம்—தசவி, மங்கலநாண். (அ௦ச.)

மங்கலியன்—நாவிதன். (பிங்கல. அ௦ச.)

மங்கலை—1. இலக்குமி. 2. உமை. (உ-ம்.) செளந்தரியல-தருணமங்கலையுனதுசிற்தையெ ன்னு முதற்குறிப்புள்ளகவி. 3. சுமங்கலி. (1, 3-வழக்.)

மங்களகௌசிகம்—ஒரு பண்ணென்றும், ஒர்ராகமென்றுங்கூறவர்.

மங்களநாயகி—திருமங்கலக்குடி, திருக் கண்டியூர், திருநல்லம், திருவாரூர், திருவிடம் பாவநம், திருப்பரிதிநியமம் என்னுந் தலங்களி லெழுந்தருளியிருக்கிற தேவியார்பெயர். (அபி தாநகோ.)

மங்களப்பாடகர்—மங்கலப்பாடகர். (வழக்.)

மங்களம்—மங்கலம். (வழக்.)

மங்களாசரணத்தீரயம்—மங்களவழிப்பாடு மூன்று; அவை: வாழ்த்து, நமஸ்காரம், வஸ்து நிர்ந்தேசம். (வி-ணி. கக.)

மங்களாசரணை—மங்களவழிப்பாடு, தற்சிறப் புப்பாயிரமென்பர். (அபிதாநசி.)

மங்கலை—1. உமை. (உ-ம்.) “சர்வாணி”பார். பார்வதிதேவியின்றோழியரிலொருத்தி. (அபி தாநசி)

மங்காமைகாத்தான்—ஒருவகைநெல். வழக் குண்டுபோலும்.

மங்கிணி—மிக்கமந்தன். (வழக்.)

மங்கிலம்—காட்டாக்கினி.

மங்கிலியம்—மங்கலியம். (வழக்.)

மங்குங்காலம்—துன்புறுகாலம். (வழக்.) மங்குங்காலமாக்காய்க்கும்.

மங்குசுதி—முதன்முறைவரு மேழரைநாட் டிச்சரி. (உழக்குண்டுபோலும்.)

மங்குதல்—1. கெடுதல். (இராமா. அரபியற் ப. உ.) 2. மழுங்கல். (வழக்.)

மங்குல்—1. ஆகாயம். 2. இருள். (உ-ம்.)

“மங்குன்மாப்புடை” (புறநா. ௧௦௩.) 3. திக்கு. (உ-ம்.) “மங்குல்வானத்துத்திங்களேய்க்கும்” (பெரும்பா. சஅ௦.) 4. மேகம். (உ-ம்.) “மங்குல் சூழ்விமானமுன்றில்” (பாரத. வாரண. சுக.)

மங்குல்வாணி—அசாரி. (உ-ம்.) “மங்குல் வாணியுதித்தமயயிலேவருத்தந்தணி மனத் தில்” (அருணகிரிபு. அருந்தவ. ககஉ.)

மங்குலம்—மங்குளம்.

மங்குலி—இங்கிரன். (உ-ம்.) “அயிர்தங் கடைத்தவனஞ்சுமங்குலி” (திருப்பு. டுடுக.) மேகத்தையுடையவன்.

மங்குளம்—1. நிறமழுக்கம். 2. பார்வைமந் தம். 3. மந்தாரம். (1, 2, 3-வழக்.)

மங்கை-1. இரசம். 2. கற்றாழை. 3. பெண். (உ-ம்.) "ஆடுமங்கையரணந்தர்" (அரிச்ச. காசி கா. கட.) 4. பெண்களுக்குரியபருவ மேழனு ளொன்று. (சூ. நிக. உ: ருஅ.) (1, 2-வைத் தியபரி.)

மங்கைதீர்க்கம்—மணவாட்டிநாளுக்கு மண வாளான் பதின்மூன்றுக்கு மேற்பட்ட நாளா யிருத்தல்; இது: விவாகப்பொருத்தத்து ளொ ண்று.

மங்கைநாயகி—அகத்தியான்பள்ளி, விசய மங்கையிற் கோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார் பெயர். (அபிதானகோ.)

மங்கைபாகன் — மங்கைபங்காளன். (சூ. நிக. க: சு.)

மங்கையர்க்கரசியார்—1. கூன்பாண்டியன் மனைவி. 2. திருவேதிசுடி யாலபத்திருக்குந் தேவியார்பெயர். (அபிதானகோ.)

மச்சகந்தி—வியாசனாயம். (பாரத.)

மச்சதேசம்—விராடபுரம். (பாரத.)

மச்சம்—1. சிவபுராணம் பத்தனூலொன்று; அது: சம்ஸ்கிருதபாஷையிலே பதினாலாயிரங் கிரந்தமுடையதாய் விஷ்ணுவின்து மீனவதார மான்மியமும் அவ் விஷ்ணு சலப்பிரளயகாலத் திலே மறுவையும் பிறவற்றையும் ஓர்பேழையி னுள்ளே வைத்து ரட்சித்ததையும் பிரமசிருட் டியும் திரிபுரத்தசுரர் சங்காரமும் தாரகாசுர னுக்குந் தேவர்களுக்கும் இடைநிகழ்ந்த யுத்த மும் பார்ப்பதியம்மையார் திருக்கல்யாணமும் கந்தசுவாமியின் அவதாரமும் விஷ்ணு அவதா ரமுமாகிய கதைகளை யுணர்ந்துவது. (கந். நவ. உள.) 2. தேயமும்பத்தாறின்னென்று. (பொ ருட். நிகண்டு.) 3. பங்குனிமாதம். (உ-ம்.) "பயமார்கடமச்சத்திற்குந்திரிக்குட்பகர் திங் க ளின்" (தைல. பாயிர. ருச.) 4. மாற்றுநிதான மறிய வெட்டிவைத்திருக்கும் ப திற் பெ ண். (உ-ம்.) "வன்றொண்டர்மச்சம்வெட்டிக்கைக் கொண்டு" (பெரியபு. ஏயர். 30க.) 5. மீன். (வழக்.)

மச்சம்—ஸ்நானம். (சி. சி. அ: 3உ. சிவாக்.)

மச்சமுநி—ஒரு சித்தர். (பொருட்-நிகண்டு.)

மச்சயந்திரம்—ஒரு யந்திரம். இதன் விவ ரம், (அபிதானசிந்தாமணியிற்பார்.)

மச்சரம்—ஒருவன் தன்னினுமதிக பாக்கிய வந்தனையிருந்தால் அவன் செல்வத்தைப்பார்க் கச் சகிக்காமல்வருகிற சித்தவிருத்தி. (வாசுதே. நள.) 2. பொருமை. (உ-ம்.) "மச்சரயில்லாத வர்க்குமுந்நூலின்மார்பருக்கும் கத்தாரு செ ல வம்மெச்சுபதி" (சிவரக. கணபதிவந்தனை. 4சு.)

மச்சாவதாரம்—மீனவதாரம்; இது: திருமால் தசாவதாரத்துள்ளொன்று. (சூ. நிக. 3உ: 30சு.)

மச்சர்ன்—மைத்துநன். (வழக்.)

மச்சி—பூனைக்காலி. (வைத்தியபரி.)

மச்சிகை—மோர். (உ-ம்.) "மச்சமச்சமச் சிகையெண்மாரங்காய்க்கே" (தைல. தைலவ. 3கக.) [தெலுங்கு.]

மச்சிப்பாசி — பொன்னாங்காணி. (வைத் தியபரி.)

மச்சியம்—1. கடுகுரோகினி. (மலைபக.)

2. மச்சம். (சி. சி. உ: அக. மறை.)

மச்சியாச்சி— } பொன்னாங்காணி. (மலை மச்சியாத்தி— } யக.)

மச்சு—1. சூற்றம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

2. பூனைக்காலி. (மலைபக.) 3. மேனிலை. (வழக்.)

மச்சுப்போதல்—மகிப்போதல். (வழக்.)

மச்சுனமை—மைத்துனவுரிமை. (வழக்.)

மச்சுனன்—மைத்துனன். (வழக்.)

மச்சுனி—மைத்துனி. (வழக்.)

மச்சேந்திரநாதர்—நவநாதசித்தரிலொருவர். (சி. பி. கை. 3ரு.) பொருட்டொகை நிகண்டு சித்தரென்பதினார் பார்.

மச்சை—1. பழத்தின்சதை. (உ-ம்.) துன்றிய வதன்பான்மச்சைக்களவில்லை" (ஞானவா. வில்வ பல. 3உ.) 2. மறு. (வழக்.) 3. மீனம்பர்; இது: கடலிலுண்டாவது. 4. மூளை. (சி. சி. பர. லோ காயதமதமறுதலை.)

மச்சக்கல்—கசக்குதல். (வழக்.)

மச்சக்குதல்—1. கலக்குதல். 2. மயக்குதல். (1, 2-வழக்.)

மச்சக்கை—சருப்பமச்சுக்கு. (வழக்.)

மச்சக்கைக்காரி—சருப்பஸ்திரி. (வழக்.)

மச்சகம்—1. கொசுரு. (சூ. நிக. ந: 3சு.) 2. மயக்கம். (வழக்.)

மச்சகவரி—கொசுருவலை. (சிந்தா. காந்தரு வதத்தை. 3சசச. உரை.)

மச்சி—அத்திமரம். (வைத்தியபரி.)

மச்சு — 1. கடலிற்பிசைதெரியாதவிடம். (வழக்குண்டுபோலும்.) 2. வண்டி யச்சுக்கிடு மெண்ணைமைக்குழம்பு. (வழக்.)

மச்சுதல்—மயங்குதல். (வழக்.)

மச்சுநுதல்—1. கசங்கல். 2. மயங்கல். (1, 2-வழக்.)

மச்சம்—1. கொசுரு. மச்சமென்பது மச்சமென வந்ததென்க. 2. கோபம். 3. தொனி. (1, 2- (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மச்சமச்சுதல்— } தினவுகொள்ளல். (வழக்.)

மச்சமச்சுப்பு— }

மச்சமச்செனல்—மச்சமச்சுதல். (வழக்.)

மச்சரதம்—பேய்த்தேர். (உ-ம்.) "மச்சரதமனை யவரவரமும்வாழ்வம்" (இராமர். திருவவதார.

உக.) மசர் பேய்க்கொருநாமமாகக்கூறுவர்.
 மசுனம்—வருத்தல். (வழக்.)
 மசாகம்—குருவி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க
 மசால்—தீவர்த்தி. [அரபி.]
 மசி—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.
 மசிகம்—பாம்புளை. (உ-ம்) வந்துழிக்காண்க.
 மசிந்தல்—நசித்துக்குழைத்தல். (வழக்.)
 மசிதல்—நசித்துக்குழைத்தல். (உ-ம்.) அப்
 பங்காமசிப்பிடி. (தைல. தைலவ. நகடு)
 மசியல்—மசிக்கப்பட்டது. (வழக்.)
 மசிவு—மசிதல். உ-தொழிற்பெயர்விகுதி.
 மசுக்கரம்—மூங்கில். (மலையக.)
 மசுரம்—கடலை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.
 மசுரம்—மூட்டுப்பூச்சி. (உ-ம்.) வந்துழிக்
 காண்க.
 மசுரி — 1. சின்னமுத்துப்போலுண்டாவ
 தொரு நோய். 2. துருக்கர்கல்லறை. (1, 2-
 வழக்.)
 மசுரிகம்—மசுரி.
 மஞ்சயம்—1. கடட்டில். 2. கொக்கு. (வைத்
 தியபரி.)
 மஞ்சட்கடம்பு—ஒரு மரம். (வழக்.)
 மஞ்சட்கல்—ஒரு கல். (வழக்.)
 மஞ்சட்காப்பு—மஞ்சட்பொடிச்சாந்து.
 (வழக்.) தேவியின் அபிடேகதிரவியம்.
 மஞ்சட்காமாலை—ஒரு நோய். (வழக்.)
 மஞ்சட்காளான்—ஒருவகைக்காளான்.
 (வழக்.)
 மஞ்சட்செவ்வந்தி—ஒரு செவ்வந்தி. (வழக்.)
 மஞ்சணத்தி— } மஞ்சணை. (வைத்திய
 மஞ்சணறி— } பரிபா.)
 மஞ்சணை — எண்ணெக்குங்குமம். (வைத்
 தியபரி.)
 மஞ்சநச்சாலை — நீராடுந்தாநம். (உ-ம்.)
 "மாலை"பார். மஞ்சநம்—முழுகுதல்.
 மஞ்சந்—வேலிப்பருத்தி (வைத்தியபரி.)
 மஞ்சம்—1. ஆசநத்திலிவருதற்குக்கீழிட்ட
 படி. (உ-ம்.) "மஞ்சமேறிமணித்தவிசேறினார்"
 (பாரத. குருகுல. ௨௨௦.) 2. கடட்டில். 3. கொம்
 மட்டிமாதலை. (வைத்தியபரி.)
 மஞ்சம்புல்—ஒரு புல். (வழக்.)
 மஞ்சரி — 1. ஒரு பிரபந்தம். (வழக்.) 2.
 தளிர். (கு. நிக. கக: ஞகரவெ. கூ.) 3. நாயுருவி.
 (மலையக.) 4. பூங்கொத்து. (உ-ம்.) "மஞ்சரிப்
 படலைக்காவண்டினம்புதூராமம்" (சேதுபு.
 திருகாட். ௨௩.) 5. பூமாலை. 6. முத்து. (5, 6-
 வைத்தியபரி.)
 மஞ்சரிநுபிணி—ஐம்பத்தோருருத்திரசத்தி
 களி லொருத்தி. (வி-ணி.)

மஞ்சரிகம் — மிருதுவானமருக்கொழுந்து.
 (வைத்தியபரி.)
 மஞ்சலிக்காய் — உருத்திரசடை. (வைத்
 தியபரி.)
 மஞ்சள்—1. தாள்சுனம்; அது: கஸ்தூரிமஞ்
 சள், கொச்சிமஞ்சள், சரிமஞ்சள், கிழங்குமஞ்
 சள், விரலிமஞ்சள், மரமஞ்சள்எனப் பலவிறப்
 பம். (உ-ம்.) "திரியட்சி"பார். 2. குருவி. 3.
 தேசிப்பழம். 4. நாயுருவி. மஞ்சள் தேவியின்
 அபிடேகதிரவியமாதலால், சுமங்கலிகள் கண
 வர் தீர்க்காயுள்பெற இறைவியைவேண்டியணி
 வர். காரணமத்திற கூறியிருக்கின்றது. (3, 4,
 வைத்தியபரி.)
 மஞ்சளலரி—ஒரலரி. (வழக்.)
 மஞ்சளளங்கலையன்—ஒருவிதநெல். வழக்
 குண்டுபோலும்.
 மஞ்சன்—மகன். போலி.
 மஞ்சா — 1. துலைக்கள்ளி. (மலையக.) 2
 கடட்டில். (சி. சி. ச: ௨௮. சிவாக்.)
 மஞ்சாக்கிது—தேசிப்பழம். (வைத்தியபரி.)
 மஞ்சாடி—1. இரண்டுமுன்றிமணிகொண்ட
 நிறை. 2. ஒரு மரம். 3. செவ்வள்ளிக்கொடி.
 4. துணைவோரப்பட்டை. (3, 4-வைத்தியபரி.)
 மஞ்சாரி—கஞ்சாங்கோரை. (மலையக.)
 மஞ்சாளி—வயிரநிறுக்குநிறை. [தெலுகு.]
 மஞ்சி—1. படகு. (வழக்குண்டுபோலும்.)
 2. பேழை. 3. மரலகார். (1, 3-வழக்.)
 மஞ்சிகம் — 1. தாளிக்கொடி. (மலையக.)
 2. பெட்டி. (பிங்கல. களஞ்சு.)
 மஞ்சிகலீ—சாவிதன். (உ-ம்.) "குணுங்கர்"பார்.
 மஞ்சிகை—1. குண்டலம். (பிங்கல. ககஎச.)
 (காதணி என்பர். சிந்தா.) 2. கையாந்தகரை.
 3. தாளிக்கொடி. 4. பேழை. (கு. நிக. எ:ககசு.)
 (2, 3-மலையக.)
 மஞ்சிட்டம்—மஞ்சாடி. (மலையக.)
 மஞ்சிட்டி—1. ஒரு செடி. 2. துணைவோரப்
 பட்டை. (வைத்தியபரி.)
 மஞ்சிட்டலை — } வாழை. (மலையக.)
 மஞ்சிபலை — }
 மஞ்சிநேவர் — இவர் காகியிலிருந்தபெரு
 மாள் விக்கிரகத்தை யெழுந்துசென்று எல்லா
 ருங்காண விசுவநாதலிங்கத்தை வணங்கும்படி
 செய்தவர், அதுகண்டு அங்கிருந்த வைணவர்
 கள் சிவனாஷணஞ்செய்யாதடங்கினர். (அபி
 தாககோ.)
 மஞ்சிமம்—அழகு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.
 மஞ்சிரம்—காலாழி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.
 மஞ்சில் — பழையவரம்பின்வழி. (உ-ம்.)
 வந்துழிக்காண்க.

மஞ்சீறு—கையாந்தகரை. (மலையக.)
 மஞ்சீரகம்—சுழற்சிக்கொடி. (வைத்தியபரி.)
 மஞ்சு—1. அழகு. 2. ஆபரணம். (சூ. நிக. கக: குகரவெ. உ.) 3. இளமை. 4. பணி. 5. மேகம். (உ-ம்.) “மஞ்சலம்பியேயெறென்ன” (அரிச்ச. சூழ். உக.) வெண்மேகம் என்பர். (சிந்தா.) 6. யானைமுதுகு. 7. வலி. (1, 3, 4, 6, 7-பிங்கல. கககக.)
 மஞ்சுகம்—கொக்கு. (உ-ம்.) வந்துழிக்குகண்.
 மஞ்சுகேசனி—ஒரு தேவதாகணிகஸ்திரி. (வி-ணி. உகக.)
 மஞ்சுவந்தம்—இமயத்துக் குத்தாதிசையிலுள்ள ஒருமலை, இதிலே ஒரு பெரிய தடாகத்தில், பஞ்சவர்ணமுள்ள தாமரைகளுண்டாகின்றன. (அபிதானகோ.)
 மஞ்சளம்—அழகு, மிருது. (திருவிளா. உச்சிரகுமார. கரு.)
 மஞ்சூரம்—கடலை. (மலையக.)
 மஞ்ஜை—மயில். (சூ. நிக. க: ரு0.)
 மஞ்ஜையிர்க்கு—மயிலிறகு. (வைத்தியபரி.)
 ம3. ஜையூர்தி—கந்தசுவாமி. (சூ. நிக. க: உச.)
 மட்கல்—1. அழுக்கேறல். 2. ஒளிமழுக்கல். (1, 2-வழக்.)
 மட்கலம்—மட்பாண்டம் (பெரிய. அரிவாட். கரு.)
 மட்துகை—1. மண்ணைச் செய்தகுகை. 2. மழுங்குதல். (1, 2-வழக்.)
 மட்துகல்—மட்கல். (வழக்.)
 மட்சிகம்—சு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.
 மட்சிகை—மட்சிகம்.
 மட்டக்கோல்—மட்டக்கட்டுக்கோல். (வழக்.)
 மட்டங்கட்டுதல்—சரியாய்நிறத்தல். (வழக்.)
 மட்டச்சுறு—ஒரு மீன். ஒரு குழுவெக்குறி. மட்டசுத்தம்—மட்டம். (வழக்.)
 மட்டத்தரம்—குறைந்ததரம். (வழக்.)
 மட்டத்துருத்தி—ஒருவிசி. (சூ. நிக. எ. சுக.)
 மட்டநீதட்டல்—அடக்கல். (வழக்.)
 மட்டநீதட்டுதல்—மட்டந்தட்டல். (வழக்.)
 மட்டப்பலகை—சமனநிருவி. (வழக்.)
 மட்டம்—1. எல்லை. (சூ. நிக. கக: டகரவெ. உஉ.) அம்-சாரியையாம்) 2. ஒப்புரவு, சமம். 3. ஓரளவுகோல். 4. மிதம். 5. மூன்றொத்துடைய தாளம். (சிலப். அரங்கேற்று. கரு. உரை.) 6. வாலக்குதிரை. (2, 3, 4, 6-வழக்.)
 மட்டலது—ஒருசுருவி. (வழக்குண்டுபோலும்.)
 மட்டாயுதம்—வாள். (சூ. நிக. எ: க.)
 மட்டி—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பரும

படி. [தெலுகு.] 3. மட்டிக்காரை. 4. மதிசேடன். (3, 4-வழக்.)
 மட்டிதேல்—மட்டுச்செய்தல். (வழக்.)
 மட்டித்தல்—1. பூசுதல். (உ-ம்.) “குங்குமஞ்சாந்தமிவைபலவுமட்டித்து” (திருவிளா. மூர்த்தி. உச.) 2. மட்டுக்கட்டுதல். 3. மண்டலித்தல், வட்டமாக்கல். (2, 3-வழக்.)
 மட்டிப்பால்—ஒருவகைச் சாம்பிராணி. (வைத்தியபரி.)
 மட்டிப்பு—மட்டித்தல்.
 மட்டியம்—சத்ததாளத்தொன்று. (பொருட்-நிகண்டு.)
 மட்டிலை—பச்சிலை. (உ-ம்.) “மட்டிலைதக்காளி” (தைல. தைலவ. ககரு.)
 மட்டு—1. அளவு. (உ-ம்.) “மட்டிலாமிடவார்” (அரிச்ச. நாட்டு. ரு0) 2. உத்தேசம். (வழக்.) 3. எல்லை. (சூ. நிக. கக: டகரவெ. உஉ.) 4. கள். (உ-ம்.) “வெப்புடையமட்டுண்டு” (புறநா. உச.) 5. காமபானம். (உ-ம்.) “மட்டுடைமண்மகள்மலர்ந்தபோதினால்” (சிந்தா. நாமசி. சுக.) 6. தேன். (உ-ம்.) “மட்டலம்புகோதையார்” (திருவிளா. விளைய. கச.) 7. மதுவைக்குஞ்சாடி. (உ-ம்.) “மட்டுவாய்திறப்பவும்” (புறநா. ககக.)
 மட்டுக்கட்டுதல்—தடைப்படுத்தல். (வழக்.)
 மட்டை—1. உடற்குறை (சூ. நிக. உ: அச.) 2. பனைமுதலியவற்றின்மட்டை. (உ-ம்.) “மட்டைகளப்பங்காமையவிடி” (தைல. தைலவ. ககரு.) 3. முட்டாள். (வழக்.)
 மட்டைக்கோரை—ஒருபுல். (வழக்.)
 மட்டைத்தேன்—பிள்ளைத்தேன். (வைத்தியபரி.)
 மட்பகை—1. குயவன். 2. மட்கலத்தையறக்குமாயுதம். (உ-ம்.) “மட்பகையின்மாணத்தெறும்” (வன். அஅக.)
 மட்பகைஞர்—குயவர். (உ-ம்.) “மட்பகைஞர்திகிரியெனவருவினையின்வாய்ப்பட்டுமம்மொய்தி” (கூர்மய. திருக்கல். கச.)
 மட்பகைஞன்—குயவன். (சூ. நிக. உ: கஉஎ.)
 மட்டினை—நிலப்பனை. (உ-ம்.) “மாதவனுத்திக்கந்தமப்பனையெருகைதொட்டி” (தைல. தைலவ. கச.)
 மடக்கடி—தந்திரம். (வழக்.)
 மடக்கடிபண்ணல்—தந்திரம்பண்ணல். (வழக்.)
 மடக்கம்—1. அடக்கம். 2. களைவு. (1, 2-வழக்.)
 மடக்கல்—1. அடக்கல். 2. களைத்தல். (1, 2-வழக்.)

மடக்கலங்காரம்—எழுத்துக்களின் கூட்டம் இடைவிட்டும் இடைவிடாதும் பின்னும்வந்து வேறு பொருடரும் அலங்காரம். (சண்டியல. சொல்லணியில்.)

மடக்கியல்—சுரிதகம். (யரப், காரி, செய். 30. உரை)

மடக்கிறல்—ஒருவகையிரல். (வழக்குண்டு போலும்.)

மடக்கு—1. ஒரு பாத் திரம்; அது: பேரகல என்ப. (தைலவ.) 2. ஓரலங்காரம், மடக்கலங்காரம். 3. திருப்பு. 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. மடிப்பு, விளைத்தல். 6. மாறிமாறிவருதல். (3, 5, 6 வழக்.)

மடக்குதல்—1. அடக்கல். 2. கீழ்ப்படுத்தல், விளைத்தல். 3. திருப்பல். 4. மாறிமாறிச்செய்தல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

மடக்குட்டக்கேனல்—சுரடுக்கொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

மடக்குவரி—இறைமேலிறை. (வழக்.)

மடக்கோடி—பெண். அடையடுத்தவாருபெயர்.

மடங்கடித்தல்—தோற்றோட்செய்தல். (வழக்.)

மடங்க—இறைஞ்சு. (புறநா.)

மடங்கல்—1. அத்தி. 2. இடி. (உ-ம்.) “கோளிருந்தனவோமடங்கல்கொழுந்து விட்டனலோ” (அரிச்ச. இந்திர. உக.) 3. இயமன். 4. இறுதி. 5. இறைஞ்சல். (உ-ம்.) “இகழ்பாடிவோரெருத்தமடங்க” (புறநா. 30) 6. கருணை. 7. கீழ்ப்படிதல். (வழக்.) 8. சிங்கம். (உ-ம்.) “மடங்கலுக்கொண்டுமுடுகின்றோ” (அரிச்ச. நாட்டு. கஉ.) 9. தானை. (வைத்தியபரி.) 10. மடக்குதல். 11. யாளி. 12. யுகமுடிவு. 13. வடவாமுகாக்கிளி. (உ-ம்.) “ஆழிகிளாந்தெழும் மடங்கலும்” (அரிச்ச. நாட்டு. கஉ.) 14. வியாதி. (2, 3, 6, 8, 9, 10, 11, 12-பிங்கல. 13-கஉ.) ஒடுக்கமுமாம் என்றார் பரிபாடலில்.

மடங்கற்கோடியோன்—வீமன். (கு. நிக. 3: 35.)

மடங்கு—1. அளவு, பங்கு. (உ-ம்.) “தோற்றிவிமெண்டத்தின்பதின்மடங்குபுனல் குழம்” (கும்பபு. பிரதி. கக.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

மடங்குதல்—1. அமரல். 2. கீழ்ப்படிதல். 3. சாயல். 4. தணியல். 5. நிலைதளர்தல். (உ-ம்.) “மடங்காவன்பின்வள்ளைப்பூசைசெய்வான்” (திருவிளை. நான்மா. 45) 6. மீளல். (1, 2, 3, 4, 6-வழக்.)

மடத்தனம்—அறியாமை. (வழக்.)

மடதி—ஆலங்கட்டி. (வைத்தியபரி.)

மடந்தை—1. பெண். (உ-ம்.) “மடந்தையர்வந்தமாலோன்” (கந்தபு. ததீசியுத். அக.) மகளேனினுளாம். (புறநா.) 2. பெண்களுக்குரியபருவமேழனுளொன்று. (கு. நிக. 10-அ.) மடந்தைப்பருவம்—பெண்களுக்குரிய பதினாறுவயசுப்பருவம். (சி. சி. அ: கஉ: மறை.) மடந்தை—மென்னடை. (சிந்தா.)

மடப்பம்—1. ஐஞ்ஞாறு கிராமத்திற்குத் தலைக்கிராமம். (கு. நிக. 10: 18.) 2. மகளிர்குணங்களினொன்று. (புறநா.)

மடம்—1. அழகு. (சிலப்.) 2. அறியாமை, அன்றியுந் கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமை. (உ-ம்.) “மடப்பாவைதன்வரமுமென்வரமும்” (பாரத. கிருட்டிண. கக.) 3. சத்திரம். (உ-ம்.) “திருமுதுகுன்றின்மடமுமியற்றி” (விருத்தாசல. கடு.) 4. முநிவர்வாசம். (கு. நிக. 35: 1-காவெ. 30.) 5. மென்மை. (புறநா.)

மடமடக்கி—உட்டத்திருப்பி. (வைத்தியபரி.)

மடமடத்தல்—சுரடுக்கொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

மடமடப்பு—மடமடத்தல்.

மடமடெனல்—மடமடப்பு. (வழக்.)

மடமை—அறிவின்மை; அன்றிப்: பெண்கள் நார்துணத்துளொன்றுமாம்.

மடல்—1. ஈந்து கழுது தாழை தெற்குபனைவாழையிவற்றின் பூமுடி. (உ-ம்.) “மடல்பெரிதுதாழை. (முதுரை.) 2. உலாமடல், வளமடல் என விருவகைப்படும். (பொருட்டொகை நிகண்டு.) 3. காதின்மடல். (திருவிளை. உக்கிரகுமர. 18) 4. பனைமட்டைக்கங்கு. (உ-ம்.) “ஒழிமடல்விறகிற்கழிமீன்சாட்டு” (புறநா. 25) 5. பூவிதழ். (உ-ம்.) “மடலவழிகடிசுமழைந்தருமலர்பல” (திருவாத. திருப்பெரு. 3.)

மடலரிதாரம்—ஒரரிதாரம். (வைத்தியபரி.)

மடலித்தல்—1. நெளியல். 2. மடங்கல். (1, 2-வழக்.)

மடலூர்ச்சி—மடலூர்தல். (சி-தொழிற்பெயர் விருதி)

மடலூர்தல்—பனைமடற்குதிரையிவர்தல்; இஃது: அகப்பொருட்டுறையினொன்று. (வள். 35-அ: 3.)

மடலேறுதல்—மடலூர்தல்.

மடவரி—அறிவிலிகள். (உ-ம்.) “மண்ணுலகின் முறைபுரியாமடவரை” (கோவிற்பு இரணிய. 3.)

மடவரல்—1. இளம்பெண், மடப்பந்தோன்றதலையுடையவள். (உ-ம்.) “மன்னியகற்பினருந்ததியினையமடவரலுமையவள்கேட்டு” (பிரமோ. பிரதோ. 3.) 2. மடப்பம். (புறநா. அக.)

மடவரலியர்—பெண்கள். (திருவாச. அதிக. 35. 3.)

மடவளி—அறியாமையுடையான். (புறநா.)
மடவளாகம்—மதிலின்புறத்திலுள்ள வீதி.
(உ-ம்.) “தம்பதிசுந்தரத்தாரின்மடவளாகந்தா
னாகி” (சேக்கிழார் பு. கக.)

மடவாரி—1. அறிவீனர். (சிந்தா.) 2. பெண்
கள். (உ-ம்.) “மடவாரிகுடைவாவியிட்டு” (அரிச்
ச. நாட்டி. ருச.)

மடவாள்—இளம்பெண். (உ-ம்.) “என்றது
கேட்டதுயிடைமடவாளினாநிலாமுறுவறே
ன்ற” (பிரமோ. ச. கரு.)

மடவியர்—பெண்கள். (உ-ம்.) “தனவநகைமட
வியர்கண்மைந்தர்சுற்றம்” (சிவரக. பாக்கிய. சு.)

மடவை — 1. ஒருமீன். (ஒருகுழுவைக்குறி
போலும்.) 2. கடவுமரம். (உ-ம்.) “மதித்துமருப்
பிணைசேரொருமைத்தலைமடவையிடைக் கழல்
வைப்பார்போன்” (சேதுபு. தேவபுர. சுச.) 3.
தணக்கு. (மலையக.) 4. மடமுடையெயெனப்
பொருளப்படுமொருமுன்னிலை. (இறைய.)

மடவைக்கேண்டை — ஒரு மீன். (வழக்
குண்டுபோலும்.)

மடவோன்—அறிவில்லாதவன். (புறநா.)

மடற்கீதம் — கௌரிபாஷாணம். (வைத்
தியபரி.)

மடற்றூத்தம்—ஒரு துத்தம். (மலையக.)

மடன் — 1. அறியாமை. 2. அறிவிலான்.

(1, 2-வழக்.) எனகரம் போலி.

மடாதிபத்தியம்—மடத்தலைமை. (வழக்.)

மடாஅ—சேர்த்து. (புறநா.)

மடாரெனல்—ஒரொளவிக்குறிப்பு. (வழக்.)

மடி — 1. அடங்கல். 2. இறுதி, கேடு. 3.
சோம்பல். 4. தாழை. 5. தாழைவிழுது. (தைவ.
தைவ. கஉரு.) 6. புடவை. 7. புலம்பு. 8.
பொய். 9. மடங்குதல். (வழக்.) 10. மடிப்பு.
(உ-ம்.) “சுருள்பார்” 11. மடிப்புப்புடவை.
(உ-ம்.) “குறியவுருடியவுமடிதருஉவிரித்து”
(மதுரைக். ருஉஉ.) 12. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.
13. வயிறு. (உ-ம்.) “முருகனைமடிமேல்வைத்து”
(அரிச்ச. மயாக. உஉ.) 14. வியாதி. (2, 7, 8-
பிங்கல. கககக.) (1, 3, 4, 6, 14-ரு. நிக. கச.
டகரவெ. ச.)

மடிக்குதல்—1. கொல்லுதல். 2. மடக்குதல்.
(1, 2-வழக்.)

மடிச்சுக்கட்டி — ஒரு புழு. (வழக்குண்டு
போலும்.)

மடிசெய்தல்—சோம்பல்செய்தல், பின்னே
செய்வோமென்று ஒய்த்திருத்தல். (உ-ம்.) “பரு
வமடிசெய்து” (உன். கஉஅ.)

மடித்தல்—1. கொல்லுதல். (உ-ம்.) “வலித்
தாரையுமடித்தான்சிலைபிடித்தான்” (இராமா.

கரன்வ. கஉ.) 2. மடிக்குதல். (வழக்.) 3. மடித்
திருத்தல், சோம்பியிருத்தல். (உ-ம்.) “மடியி
லான்செல்வம்போல்” (உலி. கரு.)

மடித்தலம்—மடி. (உ-ம்.) “அந்தளிர்க்கை
யவிரிப்பவண்ணறன்மடித்தலன்-தத்திருக்குமா
தை” (திருவிளை. அட்டமா. சு.) தலம்-இடமு
மாம்.

மடிதல்—1. அழிதல். (உ-ம்.) “ஞாலமடியு
நாளிதுவேயென்ன” (திருவிளை. நான்மாட. கக.)
2. கெடுதல். (ரு. நிக. அ: சுசு.) 3. சாதல்.
4. தலைசாய்தல். கதிரிமடிந்துகிடக்கிறது. 5.
துயில்கொள்ளல். (உ-ம்.) “மண்பதையெல்லா
மடிந்தவிறுங்கங்குல்” (உலி. கரு.) 6. தொழி
லொழிந்திருத்தல். (உ-ம்.) “மல்லற்பேரூர்மடி
யின்மடியா” (பெரும்பா. உருச.) 7. மடங்கு
தல். (உ-ம்.) “நயிவம்” பார். (3, 4-வழக்.)

மடிந்து — மருவெச்சிதவிர்ந்து. (உ-ம்.)
“துவவுமடிந்துண்டாடியும்” (பட்டின. கக.)

மடிப்பினை—வங்கமணல். (வைத்தியபரி.)

மடிப்பு — 1. மடக்கு. 2. மடித்திருப்பது.
(1, 2-வழக்.)

மடிமை—சோம்பு. (வைத்தியபரி.)

மடிய—துயில்கொள்ள. (பத்துப்பா.)

மடியாண்மை—மடியாளுந்தன்மை; அதா
வது: சோம்புதலைஉடைமைக்கேதுவாய தாமத
குணம். (உ-ம்.) “மடியாண்மைமாற்றக்கெடும்”
(வன். கஉக.)

மடியின்—தங்கின். (உ-ம்.) “மல்லற்பேரூர்
மடியின்மடியா” (பெரும்பா. உருச.)

மடில்—தாழை. (வைத்தியபரி.)

மடிவிடுதல்—மடிதளர்தல் அது: பசுமுதலி
யன சினைக்குறிகாட்டல். (வழக்.)

மடிவீத்தல்—கொல்லல். (வழக்.)

மடிவு — 1. கேடு. 2. சாவு. 3. சோம்பு.
4. மடிதல். 1, 2, 3, 4-வழக்.)

மடு—1. ஆற்றினுட்பள்ளம். (உ-ம்.) “ஆறிடு
மேடுமடுவும்போல” (நன்னெறி.) 2. குளம்.
(உ-ம்.) “கொழுந்தாரகைமுடைகொண்டலம்
பாசடைவின்மடுவில்” (திருக்கே. கஉச.) 3.
தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

மடுகீதம்—உண்பிக்கும். (புறநா.)

மடுத்தல்—1. அழுத்தல். (உ-ம்.) “ஞான
வாரிமடுத்ததன்மடாழிந்து” (சி. சி. அ: கக.
நிரம்ப.) 2. உண்ணுதல். (திருவிளை. குண்
டோதர. சுச.) 3. கலத்தல். (உ-ம்.) “இறைவ
னின்னருட்கடம்-றுறையின் வாய்மெப்பவே”
(திருவிளை. அட்ட. கஅ.) 4. தோதல். (உ-ம்.)
“வாழுகிர்த்தலைமடுத்தகழத்துருடர் மாலையிட்
டுடலைப்பிசைந்ததே” (கர்மபு. தக்கவ. எக.) 5.

தடுத்தல், தடைபடல். (வன். அதி. சு.கசு.) 6. நிறைத்தல். (திருவிளா. குண்டோதர. உ.க.) 7. பாய்தல். (உ-ம்.) "பொன்னி-மடுத்தநீள்வண்ணப்பண்ணை" (பெரியபு. தடுத்தாட். சு0அ.) மடுப்பு—1. உண்ண. (பரிபா.) 2. ஊட்ட. (புறநா.)

மடுப்பு—நிறைத்தல். பு-தொழிற்பெயர் விருதி.

மடை—1. ஆணி. (உ-ம்.) "மடைகலங்கி நிலைதிரிந்தனவே" (புறநா. கௌ.) 2. ஆபரணக் கடைப்புட்டு. (கு. நிக. கக: டகரவெ. சு0) 3. சோறு. (உ-ம்.) "மடையுடன்பஞ்சாயிர்தம்பஞ்சு கௌவியமுமாட்டி" (சிவரக. பச்சாசமோசன. சு0) 4. துவாரம். (வழக்.) 5. நீர்வாயுமடை. (உ-ம்.) "மடைவளர்த்தண்புறம்பணையில்" (பெரியபு. தடுத்தாட். அக.) 6. மூட்டுவாய் (உ-ம்.) "மடைமடாணுண்ணிழைபொலியத்தொடை மாண்டு" (நெடுநல். கஉச.)

மடைத்தொழிலாளர்—சமையற்காரர்; இவர்: அரசர்க்குறுதிச்சுற்றத்தொருவர். (பிங்கல. எகக.)

மடைநூல்—பச்சாசாஸ்திரம். மடை-சோறு. (சிந்தா)

மடைப்பள்ளி—அடுக்களை. (பிங்கல. சு.கஉ.)

மடையன்—சமையற்றொழிற்செய்வான். (வழக்.)

மண்—1. அணு. (உ-ம்.) "மண்டிணிந்தநில னும" (புறநா. உ.) 2. ஒப்பினை. 3. கழுவுதல். முதனிலைத்தொழிற்பெயர். 4. சுதைமண். (உ-ம்.) "சண்ணுன்வினைஞரும்மண்ணீட்டாள ரும்" (சிவப். இந்நிரவழ். கௌ.) 4. பூமி. (உ-ம்.) "மண்ணில்வீழ்ந்தவணங்கியிருந்தனர்" (அரிச்ச வஞ்சனை. க.) 5. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 6. முழவின்மாற்ச்சனை. (2, 6-கு. நிக. கக: ணகர வெ. கக.)

மண்குணை—ஒரு படை. (உ-ம்.) "மண்குணை முழவம்விம்ம" (கந்தபு. தாரகன்வதை. திசு.) (பிங்கலநிகண்டிற் குடமுழாவென்றார்.

மண்கல்—செங்கல். (வழக்.)

மண்நடை—1. குழவிக்கூடு. 2. நிலவறை. 3. மண்ணுற்செய்தகுடை. இதற் பொற்கொல் லர் பொன்னுநக்குவர். (1, 2, 3-வழக்.)

மண் துத்துநோய்—மல்கலரக்கியகுலை. (சிவரட். உ0அ.)

மண்சிலை—கற்காயி. (வைத்தியபரி.)

மண்குதை—சுண்ணம். (வைத்தியபரி.)

மண்டக்கி—முத்தக்குளிப்பவர்களுையிழுக் குக்கயிறு. (மண்டக்குக்கயிறென்பர். ஒரு குழு உக்குறி.

மண்டகம்—அப்பம். (வைத்தியபரி.)

மண்டபம்—தீர்மானபடம், மேன்மடம் இரண்டிற்கும்பெயராய். (உ-ம்.) "சக்கரதீர்த்தக் கரைமேன்மண்டபத்துள்" (அரிச்சபாயிர. சுச.)

மண்டம்—1. ஆமணக்கு (மலையக.) 2. தலை. 3. மண்டை. (1, 3-வைத்தியபரி.)

மண்டர்—படைவீரர். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்.

மண்டல்—நெருங்கல். (காஞ்சிப்பு. திரு நாட். உக.)

மண்டலநிலை—1. இருகாலும் பச்சல்வளைய மண்டலித்திருநிறல்; இது: சரம்விடுநிலை காண்கி றென்று. (கு. நிக. சுஉ: கௌ.) 2. நேரக்கூடத் திற்குரியநிலை. (உ-ம்.) "கொண்டதேசிற்ப்பாதி யெல்லாமண்டலநிலையின்வருதகவுடைத்தே" (சிவப். உரங்கேற்று. சுருஉ. உரை)

மண்டலபுநுடன்—குடாமணிநிகண்டு செய்த வாசிரியன்.

மண்டலம்—1. தும்பமுதலியனைக்கு மிடம். (உ-ம்.) "புரிதூற்கும்பமண்டலங்கள் முனிவில்விதானமுறைபிறழாதியற்றி" (பிர மோ. பிரதோ. க) 2. கூட்டத்தவர். (உ-ம்.) "அரசமண்டலங்கொல்லாம்" (திருகு. மாலை. கஉஅ.) 3. சக்கரம். (ஆகுபெயர்.) 4. சூரியமண் டலம் முதலியன. (உ-ம்.) "மண்டலம்பொழி யமிழ்தினமெய்குளிரவேவலச்சேனை" (பாரத. குருகுல. க.) 5. தேயம். (வழக்.) (பாண்டி மண்டலம். 6. நாற்பத்தாண்டுகொண்டது, தைல வருக்கத்தில் நாற்பத்தெட்டுக்கொண்டது. (உ-ம்.) "இருபொழுது" பார். 7. பூமி. (உ-ம்.) "மண்ட லந்தன்னிழைவெஹமரவினைத்தனை" 8. பசர் வேத உபநிடதக் கருநென்றது. (உரம்பு அட் டமு. உக. உரை) 9. வட்டம். (உ-ம்.) "மண் டலம்பயிலுரகர்பேருயிர்ப்புணன்மயக்கி" (பா ரைக்கதியுளொன்றென்றார். (உயிசாநல.) 10. விழுசும நாந்து வலையெனொருவகை; அது: பாம்பு மண்டலாநிலைதுபோலச் சேகரையை நிறுத்துவது. (வன். எகௌ. பரி) 11. வாசம். (வைத்தியபரி.) 12. கற்குறித்து ஆம்பு வர் வார்த்துரிய நாள்வதை நிலைக் கொன்ற (திரு விளா. யானையெய்க. சு0, உரை) (3, 9-பாரத. குருகுல. க.)

மண்டலமட்டி—செறிவழிப்பை. (வைத்திய பரிபா.)

மண்டலமார்க்கு—அரசர். (உ-ம்.) "உன் லரிமேல்பதனாந்ததுங்கலை-மண்டலமார்க்கள் பிழிந்தொருருமம்" (சிவப். சிவனிற். அச. உரை.)

மண்டலாதிபதி—வகச்சுகிராதிபதி. (வழக்.)

மண்டலாதிபன்—மண்டலாதிபதி. (வழக்.)

மண்டலாபிதேகம்—நாற்பதுநாள் மட்டுக்கு
நாள்வட்டம்பண்ணு மபிதேகம். (வழக்.)

மண்டலி — 1. ஒருவகைப்பாம்பு. (பிங்கல.
கககஅ.) 2. சீதமண்டலி, ரத்சமண்டலி என
விருவகைப்படுமென்பர். (வைத்தியபரி.) (த.நி.
போ. கள௦.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. நாய்.
5. பாம்பு. 6. பூமி. 7. பூனை. (4, 5, 6, 7-கு.
நிக. கக: ணகரவெ. கடு.)

மண்டலிசிதம் — 1 கடுகு. 2. தேன். 3.
வேர்வை (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

மண்டலித்தல் — 1. வட்டமிடல். 2.
மண்டலிப்பு — வட்டம். (1, 2-வழக்.)

மண்டலிநீர் — அவ்வத்தேசத்தையாளுமன்
னர். (உ-ம்.) “வாங்கும்வெஞ்சிலைமன்னவகுமா
ராரின்மண்டலிகரினுள்ளார்” (பாரத. படை
யெழுச்சி. ஏ)

மண்டலேசீசுவரர் — 1. தாணுவாஷ்டகரி
லொருவர். (வி-ணா. உளக.) 2. திருவாரூரிலே
கோயிலகொண்டிருக்கிறசுவாமி திருநாமம்.
(அபிதானகோ.)

மண்டலேசீசுவரன் — மண்டலாதிபதி.
(வழக்.)

மண்டலேசன்—மண்டலேச்சுவரன்.(வழக்.)

மண்டலேசுரம்—தன்மாத்திராதத்துவத்தி
லிருக்கும் பத்துப் புறங்களுலொன்று. (சி. சி.
அ: ஏ. மறை.)

மண்டலேசுவரம்—பிரதிட்டாகஸையில் தன்
மாத்திராதத்துவங்களிலிருக்கும் ஐந்து புறங்க
ளுள்ளொன்று. (சி-லி கிரி. உக. சாந்.)

மண்டி — 1. ஒருகான் முடக்கிநிற்கு நிலை.
2. கன்முதலியவற்றினைடிப்பட்டது 3. நிலை
கலங்கி. (உ-ம்.) “காண்முதனான்கு-மண்டி
யொருசார்மறுதலைப்ப” (திருவிளை. வளை ய.
உக.) 4. பெரியகடை. 5. மடுத்து. (புறநா.)
6. மிக்குச்சென்று. (உ-ம்.) “அறுவேறுவலையி
னஞ்சுவரமண்டி” (திருமுரு. டிஅ.) மிக்குளன்
றார் பரிபாடலில். (1, 2, 4-வழக்.)

மண்டிகை—அப்பவருக்கம்.(பிங்கல.கககஅ.)

மண்டிதம்—சிறுகீரை. (மலையக.)

மண்டியு—அடர்த்துச்செய்த. (புறநா.)

மண்டியுதேல்—மண்டிபோதெல். (வழக்.)

மண்டிலம்—1. ஓரிருக்கை. (உ-ம்.) “தனிப்
புடமண்டிலமேகபாதம்” (சிலப். வேணிற். உசு.
உரை.) 2. குதிரை. 3. சூரியசந்திரமண்டிலம்.
4. நாடு. 5. பார்வட்டம். 6. வட்டம். (உ-ம்.)
“பரிப்புச்சுழந்தமண்டிலமும்” (புறநா. ந௦.)
7. வட்டமாயோடல், மண்டலமகோட்டலெ
ன்பர். (சூ. நிக. க: சஉ.) (2, 3-பிங்கல. கககக.)
(4, 5-புறநா.)

மண்டினார்—மிக்குச்சென்றார். (சிந்தா.)

மண்டு—மண்டெல், நிறைதல். (உ-ம்.) “பர
மர்மண்டெவமறைக்குலத்தோர்” (பெரியபு.
திருஞாந. டுடு.)

மண்டுகால்—முட்டுக்கால். (வழக்.)

மண்டுதல்—1. ஆலாய்ப்பருகல், மிச்சுக்குடித்
தல். 2. தாக்கல். 3. நெருங்கல். (உ-ம்.) “விரித்
சடைமண்டியலைந்திட” (கோயிற்பு. பதஞ்சலி.
ச௦.) 4. மிக்குச்செல்லுதல். (உ-ம்.) “கடன்
மண்டலுவத்துக்கயவாய்க்கப்ப” (மலைபடு.
டுஉஅ.) 5. மிகல். (1, 2, 5-வழக்.)

மண்டுகோபனி—அழிஞ்சில். (வைத்தியபரி.)

மண்டும்—1. சீச்சுக்கட்டம். (வைத்தியர்
வழக்கு. மண்டுகெசெந்தூரம். 2. தவளை. (சூ.
நிக. க. ஏஎ.)

மண்டூரம் — 1. சீச்சுக்கட்டம். 2. பழஞ்
செங்கற்கிட்டம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

மண்டை—1 உண்ணுதற்குரிய ஒருவகைப்
பாத்திரம். (உ-ம்.) “தன்மெண்டையுயிடித்
துக்காவலர்” (மணிமே. சக்கரவாண. கஉ.) ஒரு
வகைமண்கலம் என்றார் சிலப்பதிகாரத்தில்.
பாணர்கையிலுள்ள ஏற்கும் பாத்திரம் என்றார்
புறநாடூற்றில். 2. தலையோடு. (வழக்.)

மண்டைக்காப்பான்—ஒருநோய். (வழக்.)

மண்டைக்குடைச்சல் — தலைக்குத்து.
(வழக்.)

மண்டைச்சூலை — ஒருநோய், கபாலசூலை
(வழக்.)

மண்டைப்பிணைசம்—ஒருநோய். (வழக்.)

மண்டைலம்—ஒருதைலம், மண்ணில்வடித்
தெடுக்குந்தைலம்.

மண்டோதரி — இராவணன்மனைவி. (திரு
வாச. குயிற்ப. உ.)

மண்ணம்—சண்ணாம்பு. (வைத்தியபரி.)

மண்ணரசு—1. பூயியையுடையவரசர். 2.
பூவரசுமரம். (உ-ம்.) “முதிருமுலாற்றிமண்ண
ரசுமாலுக்கமென்னும்” (தைலவ. கஉச.)

மண்ணல்—1. அலக்கரித்தல். (பிங்கல.
ககருசு.) 2. ஒப்பனை. (சூ. நிக. க. டு.) 3. கழு
வுதல். (உ-ம்.) “உன்னுமடியா நுளத்துக்கறை
யைமண்ண” (சணிகைப்பு. காப்பு. உ.)

மண்ணவர்—மணிசர். (உ-ம்.) “மைத்தகடன்
மண்ணவர்கடம்முருவில்வம்மென்” (திருவாத.
திருப்பெரு. அ.)

மண்ணு—ஒருமீன். ஒரு குழைக்குநீர்போ
லும்.

மண்ணி—பண்ணி. (பத்துப்பா.)

மண்ணியற்று — மண்பாத்திரம், மண்ணு
வியற்றப்பட்டது. (வழக்.)

மண்ணில்வேந்தன்—1. அரசமரம். 2. கொத்தல். (1, 2-மலையக.)

மண்ணினுதனம்—உகாமண். (வைத்தியபரி.)

மண்ணிட்டாளர்—1. குயவர். (உ-ம்.) “கண்ணுடையனொருமண்ணிட்டாளரும்” (சிலப். இந்நிரலிழ ௧௦.) 2. சிந்தாசாரியர். (சூ. நிக. உ. ௧௦.)

மண்ணிடு—1. சுதையாற்செய்யப்பட்ட பாவை. (மணிமேக.) 2. திண்ணை. (சூ. நிக. நு. ௧௫.) 3. லேயாமாடம். (சூ. நிக. நு. ௧௫.)

மண்ணீர்—சூழவுநீர். (உ-ம்.) “மண்ணீருமாகா” (வாக்குண்டாம். ௧௨.)

மண்ணுணி—1. ஒரு பாம்பு. 2. விட்டுணு. (1, 2-வழக்.)

மண்ணுதல்—1. அலங்கரித்தல். 2. ஒப்பமிதல். (உ-ம்.) “மண்ணுறுமணி” (புறநா. ௧௧௭.) 3. சுழவுதல். (1, 2, 3-மண்ணல்பார்.)

மண்ணுருவி—குழித்தலைம். (வைத்தியபரி.)

மண்ணுறுத்தல்—1. அலங்கரித்தல். (திருமுருகாற.) 2. பண்ணுதல். (பத்துப்பா.)

மண்ணுளிக்காரம்—அரிதாரம். (வைத்தியபரி.)

மண்ணை—1. அறிவிலான். (உ-ம்.) “அந்தன்முதன்வதிரன்மண்ணையவருந்து மறிவுபோய” (சேதுபு. இராமநாத. அ.) 2. இளமை. (சூ. நிக. ௧௬. ணகரவெ. ௧௭.) 3. பச்சாசு. (உ-ம்.) “மககண்மண்ணைகண்மற்றவையால் வருநோய்கள்” (விருத்தா. கிரிச். ௧௮.) 4. வாலுளுவை. (மலையக.)

மண்ணெட்டாரி—மண்குமப்போர், ஒருசாதி மண்பெட்டாரி—மணிதர். (சூ. நிக. உ. அச.)

மண்பாட்சி—மண்ணீரல். (வைத்தியபரி.)

மண்போதுநீந்தலை—பிரமன். (உ-ம்.) “காலபாது நவபோற்றிமண்போதுத் தந்தை போற்றி” (சீவரக. வைத்திய. ௧௧)

மணமகள்—பூமிதேவி. (பிங்கல. எ. ௮௦.)

மணமகன்புதலிவர்—சூத்திரர். (பிங்கல. எ. ௮௦.)

மணமாரி—மணமறை. (வழக்.) எழுவகை மண்புதலிவாருமேகம் பொழியுமணிக. (பிங்கல. ௧௧.)

மணவேட்டி—ஒராயுதம். (இ-ஊலிப்பாருளுவனது விஞ்சி.)

மண்குடல்நம்பி—ஒரு வைணவாசாரியர். (அபிதானக.)

மணக்குறையர்—இவர் திருவள்ளுவர் குறையக் குறைமகசய்தவர். (அபிதானக.)

மணங்கு—1. இருவாட்சி. (மலையக.) 2. ஒரு கைமை. (வழக்.)

மணங்குக்காளி—ஒரு செடி. (வழக்.)

மணத்தல்—1. கமழ்தல். பண்படியாகப் பிறந்தவதாழிற்சபயர் 2. கூடுதல். (காஞ்சிப்பு. பாயி. தணநகபெருந்தயர்ரன்னு முதற்குறிப்புக்ஷி.) 3. மோத்தல். (வழக்.)

மணந்த—சேர்ந்த. (புறநா.)

மணப்பு—வாசனை. (தைல. தைலவ. ௧௪௪.)

மணப்பொருத்தம்—விவாகத்திற்குரிய பொருத்தம்; அவை: இராசி, இராசித்தலைவர் இவரச்சு, கணம், ஸ்திரிதிர்க்கம், திரம், மாகேந்திரம், யோநி, வசியம், வேதை என்பன. (சோதிடம்.)

மணம்—1. கலியாணம்; அது: பிரமமணம் முதலாக எட்டுவகைப்படும். (அபிதானக.) 2. கூட்டம். 3. வாசனை. (உ-ம்.) “மணங்கமழ்குழலாய்” (அரிச்ச. மயான. ௧௦.) (1, 2-சூ. நிக. ௧௧. ணகரவெ. ௨௧.)

மணமகள்—மணவாட்டி. (வழக்.)

மணமகன்—மணவாளன். (உ-ம்.) “மணமகனோடு கெளவையம்புனல்வேலிக்குழங்கு நகர்விடுக்கான்” (திருவிளை. விருத்த. ௧௧.)

மணமலி—மருக்கொழுந்து. (வைத்தியபரி.)

மணமுரசு—விழாமுரசுமாம். (சிலப்.)

மணல்—கருமணல், வெண்மணல் எனப் பலவகைப்படும். (வழக்.)

மணலிவாரி—1. ஒரு நெல். 2. ஒரு புல். (1, 2-வழக்.)

மணலி—1. நாய்ப்பூளை. 2. மணவிக் கிரை. 3. மருக்கொழுந்து. (மலையக.) (1, 2-வைத்தியபரி.)

மணலிக்கிரை—ஒருபூண்டு. (வைத்தியபரி.)

மணலூர்—1. பாண்டியனகரம். 2. மணிபுரம் (அபிதானகோ.) 3. சோழநாட்டிலுமோரூர் என்பர்.)

மணலை—ஒரு மீன். (வழக்குண்டுபோலும்.) மணவண்ணம்—உப்பிலி, ஒரு கொடி. (வைத்தியபரி.)

மணவறை—1. பள்ளியறை. (உ-ம்.) “நானத்தீபமுமல்கியமணவறை” (பிரமோத். பஞ்சா. ௨௧.) 2. விவாகப்பண்ணுமிடம். (திருவிளை. திருமணப். ௧௮௧.)

மணவாட்டி—மணமகள். (உ-ம்.) “வந்த மணவாட்டிசுவசந்தினையுஞ்சைவதவ வடிவும் நோக்கி” (திருவிளை. விருத்த. ௧௫.)

மணவாளைதாசு—ஒரு தமிழ்ப்புலவர், திருவரங்கக்கலம்பகஞ் செய்தவர். (அபிதானகோ.)

மணவாளர்—நாயகர். (உ-ம்.) “சுந்தர சித்தேசுரிதன்மணவாள” (சீவரக. நந்திகேசுரர் நமனுக்கு. ௧௦.)

மணவாளமாழனி—தென்கலைவனவாசாரியர். (மணிமேக.) இவர் சரிதச்சுருக்கம். (அபிதாசனகோசத்திற் பார்.)

மணவாளி—1. புதுமணப்பெண். 2. மாப்பிள்ளை. (1, 2-வழக்.)

மணவியது—மணமுடையது. (வழக்.)

மணவீசம்—மாதலை. (வைத்தியமூ. அக.)

மணவை—அடிப்பு. (உ-ம்.) “தாழியிட்டிமணவையிட்டைந்தாநான்” (தைல. தைவவ. எந்.)

மணற்காளான்—1. தவளை. 2. மணவிலை முளைக்குங்காளான். (1, 2-வழக்.)

மணற்குன்று—புளினம். (கு. நிக. நு. உக.)

மணற்கூடை—தவளை. (வைத்தியபரி.)

மணற்கோவை—ஒரு கொவ்வை. (வைத்தியபரி.)

மணற்றவளை—தவளையினோர் பேதம் (வழக்.)

மணன்—கலியாணம். (பரிபாடல்.)

மணட்டி—மணவாட்டி. (திருவிளை. தடா தகைப்பி. திருவவ. உக.)

மணுளன்—மணவாளன். (உ-ம்.) “கலைமகன் மணுளன்” (கூர்மபு. அரியய. கசு.)

மணி—1 அடிக்குமணி, கைமணி. நாதப் பிரமசொருபத்தெரிவிப்பது. இதன் நாதம் எவ்வளவுதூரம் கேட்கப்படுகிறதோ அவ்வளவு விஷுள்ளார் பாவ நீங்குவார். (அபிதாசன.) 2. அழகு. (உ-ம்.) “முன்றிலும்மணிமாடமுமொய்க்குமே” (அரிச்ச. நாட்டு. நுநு.) 3. ஆட்டின் கழுத்தின் தார். 4. இரண்டரைநாழிகைகொண்டநேரம். 5. இரத்தினம். (உ-ம்.) “வெயின்மணிக்கடை” (திருவிளை. மெய்க்கா. உஅ.) 6. உருத்திராட்ச மணி. (உ-ம்.) “மாசிலாதமணிதிகழ்மேனிமேல்” (பெரியபு. திருக்கூட்ட. சு.) 7. ஏறிமணி, சேகண்டி. 8. ஒன்பது. (தைல. தைவவ. ககசு.) 9. கண்மணி. (உ-ம்.) “மணியாந்தைவலருக்கச் சுருக்கம்” (தைல. கடவுள். கூ.) 10. கருமை. 11. கல். (உ-ம்.) “அடிமணியிட்டாயன்றே” (இராமா. மகுடபங்கப். சஉ.) அடிமணி-அஸ்தி பாரக்கல். 12. சங்குமுதலியவற்றாலாய மணி. 13. சிந்தாமணியென்னுந் தேவரத்தினம். (உ-ம்.) “மண்ணூர்புகழ்தில்லைவனம்பிரியாமணியே” (கோயிற்பு. வியாக்கிர. கள.) 14. சேட்டா தேவிபக்கத்திலிருக்குமவன். (சைவச. பொது வி. சசுக. உரை.) 15. தன்னைத்தானறிந்து நின்றவைத்தியாசிரியன் கோசபீசம்முதலிய ஓளாதங்களை முறைப்படியமைத்துப் புடந்திர்த்தெடுத்தமைத்ததோர் குளிகைக்கல்; அதனைத் தமரிட்டித் தரிப்பவரது நோய்முதலியவைகள் உடனே எகிக்குமென்று அகத்தியர்

கரிசலைமுதலிய நூல்கள்கூறும். (உ-ம்.) “வேதினிமத்திரமென்னைமணியென்னைமருந்தென்னை” (திருவிளை. நான்மாட. உச.) 16. தாமரைக்கொட்டை. 17. நவமணிப்பொது. (உ-ம்.) “அருள்கூரக் - காரவாலியருமுலுமை நூபுரக் கதிர்மணியிடத்தோற்று” (தணிகை. திருநாட். எ.) 18. நன்மை. 19. நீலரத்தினம். (உ-ம்.) “மணிநிறவண்ணன்” (கூர்மபு. அந்த கா. கூ.) 20. நென்முதலியதானியம், மணிபிடியாயிருக்கிறது. 21. பளிங்கு. (உ-ம்.) “மலர் தாய்பொழிண்ணிமணிநீர்க்கயநிற்ப” (சலி. கூரு.) 22. பறவையின்கழுத்தாரம். 23. பெண் குறியினோருறுப்பு. (உ-ம்.) “அந்தவல்குலைபு முள்ளவதன்மணியையுஞ்சுவைத்து” (கோசக் கோசம்.) 24. பொன். (ஆசிரியநிக. சு. க.) 25. பொன்முதலியவற்றாலுமணி. 26. மாணிக்கம். (சிந்தா. முத. கசு.) 27. மாதிரை. (உ-ம்.) “மணிவடகஞ்சுதை” (தைல. வைத்திய. கக.) 28. முத்து. (உ-ம்.) “மலைவளர்ச்சந்தகிலபீலிமலர் பரப்பிமணிகொழிக்கும்—அலைதருதன் புனற் பெண்ணையாறு” (பெரியபு. தடுத்தாட். அஉ.) 29. யானைமணி. (உ-ம்.) “யானைவரும்பின்னே மணியோசைவருமுன்னே” (1, 3, 4, 7, 12, 15, 20, 22, 25, 29-வழக்.) (10, 18, 19-பிங்கல. கூககள.) (சிந்தாமணியில், உருண்டை என்பர். மணிக்கட்டு—கையினோருறுப்பு. (கு. நிக. உ. கசு.)

மணிக்காம்பு—தக்களி. (வைத்தியபரி.)

மணிக்கிரீவன்—குபேரன்மக்களி லொருவன். (அபிதாசன.)

மணிக்கோவை—மணிமாலை. (கு. நிக. கசு; மகரவே. அ.)

மணிகடம்—உத்தாமணி. (உ-ம்.) வந்துழிக்குரண்க.

மணிகண்டன்—சிவன், நீலகண்டன் என்பதாம். (கு. நிக. க. க.)

மணிகர்ணிகை—மணிகண்ணிகை; இது: தாசித்தலத்திலோர் திர்த்தத்துறை. (கந்தபுராணம். தக்கன் சிவபூசைசெய்தபடலம் 2-ஆவது கலியில் மணிகண்ணிகையென்று கூறினார்.)

மணிகாண்டத்திரயம்—ஒருவியாக்கியானம். (த. ந. போ. கூசு.)

மணிகாரகன்—இரத்தினங்களை வேடகஞ் செய்துள்ள அல்லது சாணைபிடிப்போன். (வழக்.)

மணிகாரம்—வெண்காரம். (வைத்தியபரி.)

மணிகாரன்—வைசியப்பெண்ணை வைசியன் கரவினாகடிப்பெற்ற பிள்ளை. (குத. எக.) (அபிதாசன.)

மணிக்காளி—மணித்தக்காளி. (வைத்தியபரிபா.)

மணிகூடம்—ஒருபர்வதம்; அது: இந்திரன் விளையாட்டுச்செய்குன்று. (அபிதாநகோ.)

மணிச்சிகை—செம்மணிப்பூ. (உ-ம்.) "செங்கொடுவேரிதேமாமணிச்சிகை" (கு-பா. ௧௪.)

மணிச்சோதி—வாயுதேவன்வில். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மணிசகம்—சந்திரகாந்தம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மணிசேகரம்—'யமனுடைய அந்தப்புரம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மணித்தக்காளி—ஒரு செடி. (வழக்.)

மணிதீபம்—பாற்கட்டன்மத்தியிலுள்ளவொரு தீவு. (அபிதாநகோ.)

மணிநாள்—ஒன்பதுநாள். (தைல. தைலவ. ௧௬.)

மணிநெய்—சிறுமுத்துக்கொட்டைநெய். (உ-ம்.) "குடிநீர்விதமணிநெய்யிதுவே" (தைல. தைலவ. ௧௬.)

மணிப்பவம்—இருபது. (உ-ம்.) "சிந்துவாரஞ்சுடக்கடைதொழிமணிப்பவஞ்சேர்" (தைல. தைலவ. ௧௬.)

மணிப்புங்கு—1. நெய்க்கொட்டான். (மலையக.) 2. பூவந்தி. 3. பொன்னாங்காணி. (2, 3-வைத்தியபரி.)

மணிப்புளது—மணிப்புங்கு.

மணிப்புற—ஒரு புற. (வழக்.) (சிந்தா.)

மணிப்புளிது—பொன்னாங்காய். (தைலவ.)

மணிப்பரபை—நிருத்திமனைவி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மணிபர்வதம்—ஒரு பர்வதம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மணிபிடித்தல்—தானியம்பிடித்தல். (வழக்.)

மணிபீசம்—மாதுளை. (வைத்தியபரி.)

மணிபுப்பகம்—சுகாதேவனுடைய கையிலிருக்குமொரு சங்கு. (பகவத்கீ. ௧: ௧௬.)

மணிபூரம்—சலிங்கதேசத்திலுள்ள வொரு பட்டினம். (அபிதாநகோ.)

மணிபூரகம்—ஆறுதாரங்களின் மூன்றாவது; இது: சுவாதிட்டானத்திற்குமேல் எட்டுவிரற்பிரமாணத்திலே நாபித்தானத்திலுள்ளது. கோழிமுட்டைத்திரட்சிபோன்றுநிற்கும். ஆயிரத்தெட்டு நரம்பு சளிநாடிகளுக்கெல்லாம் வேராய் மேகவண்ணமாய்ப் பத்திதழுடைய கமலமாயிருக்கும். இதில் விசுவேசரி எழுந்தருளியிருப்பன். (தத்துவவி.)

மணிபூரம்—கொப்பூழ். (திருவிளை. வெள்ளியம்ப. ௬.)

மணிமதி—இல்வலன், வாதாபி இருத்தபட்டினம். (அபிதாநகோ.)

மணிமந்தம்—இந்துப்பு. (வைத்தியபரி.)

மணிமலை—1. ஒரு பிரபந்தம்; அஃது: எப்பொருண்மேலும் வெண்பா இருபதம் கவித்துறை நரம்பதம் விரவிவரச்செய்வது. (பொருட்-நிகண்டு) 2. பிரபை. 3. மணிகளாற்செய்த மலை. (2, 3-வழக்.)

மணிமுகட்டை—பேய்முசுட்டை. (வைத்தியபரி.)

மணிமேகலை—1. ஒரு பெண்டெய்வம். 2. கோவலன்புத்திரி. 3. பஞ்சகாவியத்தொன்று. (அபிதாநகோ.) (1, 2-அபிதாநகோ.)

மணியகூரன்—விசாரணைகாரன். (வழக்.)

மணியம்—மணியவேலை. (வழக்.)

மணியாசம்—மணியாசப்பலகை. (வழக்.)

மணியாசி—1. ஒருமரம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. மணியாசிக்கட்டை. (வழக்.)

மணியாசிக்கட்டை—சாந்தமுத்தித் தேய்க்கும் பலகை. (வழக்.)

மணியாமணக்கு—பறங்கியாமணக்கு. (மலையக.)

மணியீரல்—ஒரீரல். (வழக்.)

மணியுப்பு—சுறியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

மணியுயிர்—ஐவகையுயிர்களு ளொருவகையுயிர். (சைனநூல் வழக்கிது.) (மணிமே.)

மணிராக்கம்—இங்குலிகம். (வைத்தியபரி.)

மணிலிங்கம்—புதன். (த. நி. போ. ௨௧௬.)

மணிவடம்—1. அக்கமலை. 2. இரத்திரமலை. (1, 2-வழக்.)

மணிவண்ணன்—காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக்கோயில்கொண்டிருக்குந் திருமாவின் பெயர். (அபிதாநகோ.)

மணிவிளக்கு—அரதநதிபம். (சிந்தா.)

மணிவிளைஞர்—முத்துக்கோப்பார். (மணிமே.) (கு. நிகண்டிலுங்காண்க.)

மணிவீசம்—மாதுளை. (மலையக.)

மணிசகம்—சந்திரகாந்தம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மனை—1. சிறுபட்டம். 2. தருவலகு. 3. பணிமுதலியமுட்டு. 4. பருத்திமனை. 5. பலகை. (சிந்தா.) 6. பாதபடி. (உ-ம்.) "நூலேகரகம்முக்கோன்மனையேயாயுங்காலையன் தணர்க்குரிய" (இலக்கணவி. ௧௬௪.) 7. முழுங்கல். (1, 2, 3, 4, 7-வழக்.)

மந்—1. உடையது. ஸ்ரீமத் கம்பராமாயணம். (வழக்.) 2. ஓரிசை. (சிலப்பதி. அரங்கேந்துகாதை. ௨௭-அடி. ௨ரை.)

மத்தகம்—1. சென்னி. (சு. நிக. உ. சுஅ.)
 2. நெற்றி. (உ-ம்.) "மத்தகஞ்சேர்தனிநோக்கி
 னன்னவாக்கிறந்துறமுதே-யொத்து" (திருக்
 கோ. க0சு.) 3. யானைமத்தகம். (சு.நிக.க.சு.)
 மத்தங்காயிப்புல்—ஒரு புல். (வழக்.)
 மத்தப்பிரமத்தன்—மிருகளிப்புடையோன்.
 2. மிகுவெறியன். (1. 2-வழக்.)
 மத்தம் — 1. ஊமத்தை. (தைல. தைலவ.
 க0ரு.) 2. எருமைக்கடர். (உ-ம்.) வந்துழிக்
 காண்க. 3. களிப்பு. (வழக்.) 4. செருக்கு.
 (உ-ம்.) "மத்தமறப்பதுபார்வை" (கம்பரர். 100.)
 5. முத்து. (பெரும்பா.க0ரு.) 6. வெறி. (தாயு.
 சச்சிதா. சு.)
 மத்தி—ஒருவகை வாத்தியம். (வழக்.)
 மத்தவாரணம்—பாக்குவெற்றிலைத் துறை
 யல். (வைத்தியபரி.)
 மத்தனம்—ஒருவகையுத்தமத் தோற்கருவி.
 (சிலப். அரங்கே. உள. உரை.) [மத்-க-ஒசைப்
 பெயர்; இசையிடனாகிய கருவிகட்கெல்லாம்
 தளமாசலான் மத் தள மெனப் பெயராயிற்
 றென்பர்.]
 மத்தன்—உன்மத்தன். (தாயு. பொன். க0ரு.)
 மத்தனம்—கடைதல். தகரவொற்றுவிசாரம்.
 மத்தனலிங்கம்—முருக்காரை. (மலையக.)
 மத்தாடி—கருவியுத்தை. (மலையக.)
 மத்தாப்பு—ஒரு வாணம். (வழக்.)
 மத்தி—நடு. (வழக்.)
 மத்திகூர்மை திலாலவணம். (வைத்தியபரி.)
 மத்திகை—1. குதிரைச்சம்மட்டி. (உ-ம்.)
 "மோதமத்திகைபோன்முலைமேற்பட" (இரா
 மா. மிகிலை. எ-ம்.) 2. பூமலை. 3. விளக்குத்
 தண்டு. (1, 2, 3-கு. நிக. கக: தகரவெ. உசு.)
 மத்தித்தல்—1. கடைதல். (உ-ம்.) "பாற்
 சமுத்திரத்தைமத்தித்தகிருமால்" (கூர்மபு.
 திருக்கல். சஅ.) 2. தேய்த்துக்குழப்புதல்.
 (வழக்.)
 மத்திபம்—குறை. (வழக்.)
 மத்திமக்கிரகம் — சந்திரகுரியர். (விதா
 மாலை.) [இவை சிலநாள் சுபக்கிரகம் சிலநா
 ளசுபக்கிரகமாதலிளிப்பெயர் பெற்றன.]
 மத்திமகண்டம்—நலகண்டத் தென்று.
 (சு. நிக. கஉ: கக.)
 மத்திமசங்காரம்—மாயைவரைக்குமழிகிற
 சங்காரம். (சி. சி. க: கரு. மன்ற.)
 மத்திமச்சம்—காலுருவை. (வைத்தியபரி.)
 மத்திமசாகசம் — ஐந்துறு அல்லது ஐத்
 துற்றுநாற்பதுபணத்தொகை. (மிருச. உகக.)
 மத்திமதானம்—மூலகைத் தானத்தொன்று.
 (சு. நிக. கஉ: கஉ.)

மத்திமதீபம்—ஒரலங்காரம்; அது: நடுநிலைத்
 தீவகம்.
 மத்திமதேயம்—ஒர் தேயம். (திருவிளை.
 மேருரைச். சஅ.)
 மத்திமபிரளயம்—ஐவகைச்சங்காரத்துண்
 றுன்ருவது; இது: வித்தியாகலையிலடங்கிய
 தத்துவபுவநங்களின் சங்காரம். இச்சங்காரஞ்
 செய்யவர் உருத்திரர். (சி. சி. குறிப்பு)
 மத்திமபதலோபசமாசம்—நடுவருமொழி
 தொக்குறிப்பது. (பி. வி.)
 மத்திமபுருடன்—முன்னிலை. (பி. வி. சுஉ.)
 மத்தியம் — 1. இடை. (பிங்கல. க00அ.)
 2. கார்த்தாரத்துளைக்கு அடுத்ததுளை (பெரியபு.
 ஆனாய. உசு.) 3. குறைவு. (வழக்.) 4. சமனி
 சை. (சு. நிக. க0: 100.) 5. நடு. (சு. நிக. 100:
 சுசு.)
 மத்திமமானுங்குலம் — 1. யவை ஏழுகூடி
 னது. (வி.ணி. உசு.) 2. உத்தமனாங்குலமேழு
 கூடினது. (த. நி. போ. கஉசு.)
 மத்தியன் — 1. அதிகுறியாட்டசரி லொரு
 வன். (வி.ணி. உசு.) 2. நடுவுள்ளவன். (வழக்.)
 மத்தியை—1. நடுவரல். (உ-ம்.) "அங்குட்ட
 மத்தியையநாமிகையானீரணிக" (சைவச.
 பொது. சஅக.) 2. மத்தியைவாக்கு. (உ-ம்.)
 "உள்ளுணரோசையாதிச்செவியினினுறு தல்
 செய்யா-துள்ளியபிராணவாயுவிருத்தியையு
 டையதன் தித் - தெள்ளியவக்கரங்கன்சிந்திடுஞ்
 செயலதின்றி - மெள்ளவேயெழுவுதாரு மத் தி
 மைமேறையே" (சி. சி. க: உக.)
 மத்தியைவாக்கு — நான்குவகை வாக்குகளி
 லொன்று; அது: செவியிற் கேட்கப்படாததா
 யும் மெல்லோசையாய்க்கண்டத்திலே விளங்
 குதலுண்மையார் சொல்லுவான் தன்னுள்ளே
 உணருஞ்சுவிகற்பவுணர்வுக்கேதுவாய் உள்ளே
 யுணரப்படுமோசையாதலுஞ் சூக்குமருபமாயக்
 கரங்களபிதிந்துதேன்றினும் பல்லிதழ்நாவண்
 ணங்களிற்பட்டுச் சிதறிப்போதலின்மையு மாக
 கிய அவ்விரண்டிலக்கணத்தானும் முறையே
 பைச்சத்திக்கும் வைசரிக்கும் வேறுயறியப்படு
 வது. (சி. சி. க: உக. சிவஞா.) [இது மகாரத்
 தைப்பற்றிவரும் இதற்குத்தாகம் நெஞ்சங்கண்
 டமும், வடிவு பிராணவாயு. (சிவப்பிர. வியாக்.
 பொது.)
 மத்தியகந்தம்—மாமரம். (மலையக.)
 மத்தியசங்காரம்—மாயைமட்டுஞ்சங்காரப்
 படுவது, மத்திமசங்காரம் என்க.
 மத்தியசிருட்டி—குணநிலைய மூச்சுண்டருத்
 திரன், பிரகிருதியிலிருந்து புவநாதாரக்கொத்
 துமாத் திரமாயிருக்கிற குணதி பிருதியியந்த

மான இருபத்துநாலு தத்துவங்களையும் போக்
கியப்பொருள்களையும், தூலதேகங்களையும்,
அசத்தத்துவவாசிகளாகிய பிரமாவிட்டுணு
முதலிய தேசிகளையும் பட்டஞ் சிறுத்தி.
(சி. சி. க. கரு. மறை.)

மத்தியத்தன்—நடுவியாயக்காரன். (வழக்.)

மத்தியதேசம்—விராடநாடு. (அபிதாநகோ.)

மத்தியத்தன்—மூலநீர்—வியாக்கிரபாதமுரி
தந்தையார். (அபிதாநகோ.)

மத்தியப்பிராணாயாமம்—மத்திரசாகாலம்
இருபத்தான்குவகையில் சும்பித்தல். (சி-வி.
யோக. டி. ம. உரையும்.)

மத்தியபதலோபம்—தற்புருடனுள் உருபம்
பொருளும் உடன்றொருதல. (பி-வி. கரு.)

மத்தியபாநமதிராகம்—மதரோகபேத
மேழனுள்ளொன்று; அது: சரீரத்திற் பலவிதக்
கெடுதி முகத்தினுள்ளிருந்துத் தெனிகெ
டல் வாரிடத்தும் நிராசையென்னும் குணங்
களையுண்டாக்கு. (சீவரட். எஉ.)

மத்தியம்—1. இடை. (வழக்.) 2. கன். (உ-ம்.)
“மத்தியபாநியன்” இன்னமறைவர்க்கோறல்செய்
து” (சீவரக. வில்வல. சர.) 3. நடு. (பிங்கல.
சகஉ.)

மத்தியம்—எண்மானத்திற் பத்தொன்பதாவது
தானம். (சி-வி. ஞாந. உரு உரை.)

மத்தியம்—வசம்பு. (வைத்தியபரி.)

மத்தியமண்டபம்—மகதுரை. (வைத்தியபரி.)
மத்தியம்—1. ஏழிசை 2. இன்னொருகிய
உழையென்பது; அது: ம என்பது. (கோ. சர.)
2. நடுவிரல். 3. மத்தி. (2, 3-வழக்.)

மத்தியமாவதி—ஓரிராகம். (வழக்.)

மத்தியமேசம்—பிரகிட்டாகலையில் தேயு
தத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புவகங்களுள்
ஒன்று. (சி-வி. கிரி. உக. சாற்.)

மத்தியமை—1. குமரி. 2. நடுவிரல். (1, 2-
வழக்குண்டுபோனும்.)

மத்தியலோகம்—பூலோகம். (வழக்.)

மத்தியவிருத்தம்—உச்சி. (வைத்தியபரி.)

மத்தியாந்தம்—பகலில் உச்சிக்கு பின்முற்று
நாழிகையும் பின்முற்று நாழிகையுங் கொண்ட
நேரம். (வருஷாசுதூ.)

மத்தியாநம்—உச்சிப்பொழுது. (உ-ம்) “மத்
தியாநத்தவணவந்துசார்ந்தன்” (சீவரக. வெ
னடியார் தெரிச. கக.)

மத்தியாமேசம்—மகிழ்மரம். (வைத்தியபரி.)

மத்தியாலவத்தை—ஆன்மா எல்லாக்கருவி
கரணிகளுடனே கூடியின்றி எவற்றையு மறி
கிற சாக்கிராவத்தையிற்றானே பஞ்சாவத்தை
யும் பொருத்திற்றிக்குமவதரம்; எங்ஙனமெனில்:

முற்கண்டபுருஷனைத் தூரத்திற்கண்டு நாம
சாதிசுவினது மறதி மத்தியாலவத்தையிற் சாக்
கிராதீசம், பெருமூச்செறிந்து விசாரித்தறிவோ
மென்பது சாக்கிரதூரியம், முன்கண்டவிடமாத்
திரந்தோன்றவது சாக்கிரசுமுத்தி, முன்னல்
விடத்திற்கண்டபுருஷனிலென்பது சாக்கிர
சொப்பனம், சந்தோஷத்தோடுபார்த்துக் கட்
டிக்கொள்வது சாக்கிரசாக்கிரம். (சி. சி. சித். ச:
கரு. உரை.) [இந்த ஜந்தவத்தையும் லலாட
மாகிய சாக்கிரத்தாந்ததே நிகழ்வது.]

மத்தியாலவத்தையிற்சாக்கிரதூரியம்—ஒரு
பொருளைத் தூரத்திற்கண்டு விசாரித்தறிவோ
மென்பது. (கூர்மபு. அரியய. கக. உரை.)

மத்தியாலவத்தையிற்சாக்கிராதீசம்—ஒரு
பொருளைத் தூரத்திற்கண்டவிடத்து நாமசாதி
களினது மறதி. (கூர்மபு. அரியய. கக. உரை.)

மத்தியம்—1. இடை. 2. காமமும் நாணமும்
சமமாகவுள்ளவன். 3. நடுவிரல். (1, 3-வழக்.)

மத்தியம்—சுபிபுத்திரனாகிய மத்திரனாலே
இமய டிலைச்சாரவிலே நிருமிக்கப்பட்ட தேசம்.
(அபிதாநகோ.)

மத்திரா—மத்திரதேசத்தவர்கள். (உ-ம்.)

“வாஞ்சாமனத்தின்வயமத்திரர்மாகதேயர்” (பா
ரத. வெளிப்பா. உக.)

மத்திரான்—மத்திரதேசத்தரசன். (பாரத.
சம்பவ. அரு.)

மத்திராகாணம்—பிறவியிர்களைதல். (உ-ம்.)
வந்ததிகாணச.

மத்திரி—பாண்டுவீனிரண்டாம்மனைவி. (பா
ரத. சம்பவ. கரு.)

மத்திரிப்பு—செற்றம். (சிந்தா.)

மத்திரை—மத்திரி.

மத்திரை—1. உணமத்தை. (வைத்தியபரி.) 2.
தயிர். 3. தயிர்கடைசுருவி. (உ-ம்.) “மத்தெறி
தண்டயிர்போலக்கலாகி” (திருவிளை. பழி
யஞ்ச. கக.) 4. தயிர்ச்சலம். (உ-ம்.) “அவந்தி
மத்துமாற்றப்பளவைபுப்பலமாம்” (தைல. தை
லவ. நுக.)

மத்துவம்—மத்துவமதம். (வழக்.)

மத்துவம்—1. மத்துவமத்தோன். (வழக்.)
2. வேசரந்தருத்திரத்தற்கு ஒரு பாஷ்யமியற்
றியம்.

மத்துவாசவம்—பன்னீர். (வைத்தியபரி.)
மத்துவாசாரியம்—தவைவமதத் தாபித்தவர்.
(அபிதாநகோ.)

மத்தை—ஊமத்தை. (தைல. தைலவ. எஉ.)

மதுகம்—சக்கு. (தைல. தைலவ. அக.)

மதகரிக்கணை—யானைத்திப்பலி. (வைத்
தியபரி.)

மதகு—குளத்தின்சலதாரை. (உ-ம்.) “வாலி
சேரநிரப்பிமதகினில்-தாவிநீழ்கரைசாடி”
(அரிச்ச. நாட்டு உரு.)

மதங்கயம்—மதகயம். (உ-ம்.) “மதிக்கு
மதங்கயமனையவரச்கன்” (சேதுபு. பிரமகத். எ.)

மதங்கநாதர்—நவநாதசித்தரி லொருவர்.
(பொருட்-நிகண்டு.)

மதங்கம்—1. ஓராகம். 2. கலம்பகவுறுப்புப்
பதினெட்டினென்று அம்-சாரியை 3. மதங்க
மலை.

மதங்கர்—பாணர். (சிலப். அரும்பத.) குழ
லருமாம்.

மதங்கமலை—இது சுக்கிரீவன் வாலிக்குப்
பயந்தொளித்திருந்தமலை. (இராமா. கிஷ்கிந்தா.
அரசிய. ௫௪.)

மதங்கர்—ஒரு முரி. (உ-ம்.) “வள்ளலுமவ
னின்மேகிமதங்கன திருக்கையான” (இராமா.
கிஷ்கிந்தா. அரசிய. ௫௪.) [இவர் தவத்தினாலே
யுமையைப்புத்திரியாகப் பெற்றவர் அதனாற்
பார்வதிக்கு மதங்கியெனப்பேர்வந்தது. (அபி
தாசகோ.) துந்துபிக்கும் பெயர் கூறுவர்]

மதங்காமம்—ஒருவடமொழிநூல். (வழக்.)

மதங்க—1. உமை. மதங்கனபார். 2. காணி.
(உ-ம்.) “அந்தரி” பார். 3 பாடுவிச்சிப்பெண்.
(சூ. நிக. கூடு. 4. பாண்மகன். (பிங்கல. அகவ.)

மதங்கை—அத்தி. (வைத்தியபரி.)

மதங்குத்தி—மதுக்களி. (மணிமே.)

மதங்காணை—தண்ணீர்விட்டான். (வைத்
தியபரி.)

மதங்காடி—வல்லாரை. (வைத்தியபரி.)

மதந்தல்—1 கொழுத்தல், 2 செருக்குதல்.
(1, 2-வழக்.)

மதந்தன்—1. சமயவாதி. 2. மதமுடைய
வன். (1, 2-வழக்.)

மதநகாகனம்—குயில். (வைத்தியபரி. பா
ரதம் குருகுலச்சருக்கத்தில், மாரகாகனமென்
றார்.

மதநகாதராயம்—புறா. (உ-ம்.) வந்துழிக்
காண்க.

மதநகாமப்பூ—மதநகாமேசுரப்பூ. ௧௧
சாக்கு. (வைத்தியபரி.)

மதநசலாகை—1. ஒரு மருந்து. 2. பெட்
டைக்குயில் 1, 2-(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மதநநூல்—மதநசாத்திரம், லீலை நூல்.
(வழக்.)

மதநபாடகம்—குயில். (உ-ம்.) வந்துழிக்
காண்க.

மதநம்—1. ஈ. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.
2. கடைதல். (பிங்கல. உகஉஉ.) 3. காமநோய்.

(சூ. நிக. அ: எக.) 4. மருக்காரை. (மலையக.)
5. மன்மதன் பஞ்சபாணவத்தைக் குணங்கள்
என்று. (சூ. நிக. கஉ: சக) மெழுருகனிலே
தேன்மெழுருக்கும் பெயர்கூறுவர்.

மதநராசன்—ஒரு ராசன்; இவனைக்குறித்
தொரு கதையுண்டு. (சந்திரஹாசச்சரிதையிற்
காண்க.)

மதநாலங்கம்—அமுகிரா. (வைத்தியபரி.)
மதநல்—மன்மதன். (உ-ம்.) “மதநனுங்கலை
முருகனுமெனும்படிவளர்ந்தான்” “பாரத.
குரு. கூ.)

மதநாங்குசம்—1. குய்யம். 3. நகம். (1, 2-
வழக்குண்டுபோலும்)

மதநாலயம்—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

மதநியை—மல்லிகைக்கொடி. (வைத்திய
பரிபா.)

மதநீர்—மதசலம் (உ-ம்.) “மதநீர்பரயமெ
லிந்தான்” (கந்தபு. ததீசியுத். ௪௦.)

மதநை—கன். (வைத்தியபரி.)

மதப்பு—1. கொழுப்பு. 2. செருக்கு. 3.
மயக்கு. (1, 2, 3-வழக்குண்டு.)

மதப்பு—மராட்டிமொக்கு. (உ-ம்.) “சத்
புட்பிப்பு” (தைல. தைலவ. ககடு.)

மதபாணி—} வட்டத்திருப்பி. (மலையக.)
மதபாண—}

மதம்—1. ஐசுவரிய கோலாகலத்தினாற்
கொவித்துக் கிரத்தியா, கிருத்தியங்கனறியாமல்
விகற்பித்துவருகிற சித்தவிருத்தி. (வாசுதே.
கௌ.) 2. கருத்து, குறிப்பு (சூ. நிக. அ: எக.)

3. கணிப்பு. (பிங்கல. கௌக.) 4. கன்மதம்.
(உ-ம்.) “பொற்புறவடியுமதஞ்சத்துகாரியை
புடப்பொடி” (தைல. தைலவ. கஉடு.) 5. கொ
ழுப்பு. 6. சமயம், கொள்கை, (சைவப்பி. சச.)

7. செருக்கு; அஃது உட்பகையாறினென்று.
(சூ. நிக. கஉ: கக.) 8. தண்ணிலையில்வாத
குணங்களையேற்றித் தன்முயற்சி கருதல். (சை
வப்பி. கஉ.) 9. தாது. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

10. தேன். (உ-ம்.) “மதங்கமழ்கோதையல்குல்”
(சிந்தா. இலக்கண. சஅஉ.) 11. பெற்றதைப்
பெரிதாகமதிப்பது. (சி. சி. உ: அ௦. மறை)

12. யானைமதம். (சூ. நிக. கக: தகாவெ. உஅ.)

13. வலி. (சூ. நிக. அ: உக.) 14. வெறி. (5, 14-
வழக்.) பரிபாடலிற் பெருமியம் என்றார்.

மதம்பாய்கவடு—மதநீர் பாய்தலானுண்
டாந்தழும்பு. (சூ. நிக. க: எ. கஉமென்பர்.)

மதமடு—வெவ்வென்காயம். (மலையக.)

மதமத்தகம்—சஞ்சர. (வைத்தியபரி.)

மதமத்தம்பூ—ஊமத்தை. (வைத்தியபரி.)

மதமத்தூர் — மதத்தினால் மயங்கிக்கிடப்போன். (வழக்.)

மதமதக்கத்தூழி — மண்ணினுற் செய்து அதிகமுதிர்ந்தோரை அடக்கம்பண்ணிவைக்குமொருவகைப் பாத்திரம். (முதுமக்கட்டாழி யென்பர் மணிமேகலையில்.)

மதமதப்பு — மிகுமதப்பு. (வழக்.)

மதமதெளல் — 1. சரக்கொலிக்குறிப்பு. 2. சுரணைகுன்றல். 3. மதமுறல். 4. விரைவுக்குறிப்பு. (1, 2, 3, 4-வழக்.)

மதமழயம் — காரை. (வைத்தியபரி.)

மதயந்தி — மதயந்திகை.

மதயந்திகை — ஒருமல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

மதர் — 1. களிப்பு. (உ-ம்.) “வரிமதர்மழைக் கண்மெல்லியரெல்லாம்” (கந்தபு. இரணியன் புல. ச.) 2. செருக்கு. (வழக்.) 3. தெரிநிலை விளைப்புதுதி. 4. மயக்கம். (உ-ம்.) “கண்மதர் நீங்கி” (சுர்மபு. அட்டமு. வி. அ.) 5. மிகுதி. (நிகண்டில் மதர்வு எனக் கூறினர்.) உகரஞ் சாரியையென்க.

மதர்ந்தல் — 1. கதிர்த்தல். (உ-ம்) “மதாரி மழைக்கணம்பா” (சிந்தா. சீவகன்றுற. க. 2.) 2. களித்தல். 3. செருக்குதல். 4. செழித்தல். (உ-ம்.) “மதர்ந்துநீண்ட-சேவாருங்கணுமைடங்கணுறை” (ஏகாதசி. உருக். 30.) (2, 3-வழக்.)

மதர்ப்பு — 1. களிப்பு. (பிங்கல. களஅக.) 2. செருக்கு. 3. செழிப்பு. 4. மிகுதி. 5. வலிமை. (2, 3, 4, 5-வழக்குண்டுபோலும்.)

மதர்வு — 1. அழகு. 2. இடம். 3. உன்னக் களிப்பு. 4. மிகுதி. 5. வலிமை (சூ. நிக. கக; தகரவே. உரு.)

மதர்வை — 1. களிப்பு. (பிங்கல. களஅக.) 2. மயக்கம். (உ-ம்.) “மருப்பிளம்பிறைதுதன் மதர்வைவெங்கதிர்-பாப்புபுகிடந்தென” (சிந்தா. நாமக. உசுக.)

மதாராகம் — 1. சேவல். 2. மன்மதன். 1, 2- (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மதரோகம் — மதத்தையுண்டாக்கு மொருவகை ரோகம். (சீவரட். எஉ.)

மதலங்கம் — அழக்கிரா. (மலையக.)

மதலை — 1. கொடுங்கை. (உ-ம்.) “மதலைமாட மும்வாயிலுஞ்சேர்த்துமின்” (மணிமே. கச; இக.) 2. கொன்றைமரம். (உ-ம்.) “மதலைப் பசும்பொன்மலர்வேணிநம்பர்” (மதுரைப் பதிற்று. கள.) 3. சரக்கொன்றை. (உ-ம்.) “கிஞ்சுகி” பார். 4. தூண். 5. பற்றுக்கோடு. (உ-ம்.) “வானமுன்றியமதலைபோல” (பெரும்பாண. கசுக. 6. பின்னே, 7 மாக்கலம் (உ-ம்) “மதலை

தவழுததியிடை” (திருப்பு. உக.) (4, 6-சூ. நிககக; தகரவே. க.)

மதலைத்தூமிது — இசைத்தமிழ்தூலிற்கூறப்பட்ட வெழுவகைத்துக்கினென்று. (மணிமே.)

மதவலி — 1. அரசன். (சிந்தா.) 2. முருகன். (உ-ம்.) “சூர்முருங்குந்தமொயம்பின்மதவலி” (திருமுரு. உ. எ. தி.) 3. மிக்கவலி. (புறநா.)

மதலாபையம் — காஞ்சொறி. (வைத்தியபரி.)

மதர் — 1. அழகு. (சிறுபாண. உருக.) 2. அறியாமை. (உ-ம்.) “உறுநர்த்தாங்கியமதனுடை நோன்றான்” (திருமுரு. ச.) 3. கலக்கம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 4. காமன், மன்மதன். (உ-ம்.) “விற்காட்டுகரத்துமதனம்பாகி” (திருவாதல். திருப்பெரு. உ0) திருமாவின் மானசபத்திரன் என்பர். அபிதானகோசத்தில். 5. செருக்கு. (உ-ம்.) “மன்னெயில்கதுவுமதனுடைநோன்றான்” (பட்டினப்பாலை உருக.) 6. மதமுடையான். (பாரதவெண்பா.) 7. மநவெழிச்சி. (உ-ம்.) “மண்டமர்பரிக்குமதனுடைநோன்றான்” (புறநா. எ. தி.) 8. மாட்சிமை. (பிங்கல. எ. உ. உக.) 9. மிகுதி. (உ-ம்.) “மதனுடைநோன்றான்” (புறநா. உகக.) 10. வலி. (உ-ம்.) “மதனுடை முழுவத்தோளோச்சி” (புறநா. உரு.) 11. வளமை. (உ-ம்) வந்துழிக்காண்க.

மதலை பொன்றல் — அருகன். (சூ. நிக. க; உ.)

மதாபம் — இலுப்பை. (வைத்தியபரி.)

மதாசலம் — யானை. (உ-ம்) “மதாசலம்குட மான்னேர்வாம்பரிவயவர்வெள்ளப்பதாநியும்” (பாரத. பதினெனா. கக.)

மதாணி — 1. பதக்கம். (சூ. நிக. எ; உக.) 2. பேரணிகலம். (உ-ம்.) “திண்கதிர்மதாணி” (மதுரைக்கா. சசுக.)

மதாநுசாரம் — சமயத்தைக்கைக்கொள்ளுதல். (வழக்.)

மதாநுசாரியர் — சமயநிலையுதாசிப்போர். (வழக்.)

மதாநுஞ்ஞை — தனக்குப்பிரதிகுலமாய்ப் பரனுக்குச்சமமதமான அர்த்தத்தைத் தானே யங்கீகரித்தது; இது: தோல்வித்தானம் இருபத்திரண்டுவகையிற் பதினெட்டாவது. (தர்க்கபரி இக) [மத-அறியப்பட்ட, அதுஞ்ஞை-சம்மதி]

மதாரம் — 1. கஸ்தூரி. 2. பன்றி. 3. யானை. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

மதாரன் — தூர்த்தன். (உ-ம்) வந்துழிக்காண்க.

மதாலம் — கொன்றை. (மலையக.)

மதாவளம் — யானை. (சூ. நிக. க; இ.)

மநாளிந்தல்—) செழித்து வளர்தல்
மநாளிப்பு—) (வழக்)

மதி—1. அசோகு. 2. அதிமதூரம். (வைத்தியபரி.) 3. அறிவு. (பெரியபு. திருநாவுக்கரசு. ௧0௮.) 4. கற்கடகவிராசி. (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க. 5. குபேரன். (உ-ம்.) “தென்றிசை ம்தியின்வாளி” (பாரத. நிறை. ௧00.) 6. சந்திரன். (உ-ம்.) “மதியிலாவிசம்பும்” (பாரத. பதினொ. ௩.) 7. தக்கன் புத்திரிகளிலொருத்தி. (வி-ணி. ௩௩.) 8. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 9. நியமத்தொன்று; அது. வேதவேதாந்தத்தை பாதரவுடனேகேட்பதும், அதிற்சொல்லுகிற பொருளை அதுபவத்திலே காண்பதும். (த. நி. போ.) 10. பிறை. (உ-ம்.) “மாகயின் நமாமதி பன்னாள் வளர்கின்றான்” (சிந்தா. நாமக. ௩௩௩.) 11. புத்திதத்துவம். (உ-ம்.) “மகத்துவம்” பார். 12. மாதம். (உ-ம்.) “மாகி” பார். 13. மிருகசிரிடம். (சூ. நிக. க: ௩௩.) 14. முன்னிலைபகைச் சொல். (உ-ம்.) “சென்மதி” (பிங்கல். ௩௩௨௨.) 15. வரிசை. (பரிபாடல்.) வைத்திய அதுபந்தத்தில் செம்பு, வெள்ளிக்குங்கூறுவர்.

மதிநம்பார்—சண்மெட்டினென்று; அது. நிரைநெர்நிரைத்துவருகிறது. (சூ. நிக. ௧௨: ௩௩.)

மதிநம்பா—மதியின்பங்குபதினாறு. (உ-ம்.) “அலவிழுவகநர் வள்ளியாமதிக்கலை யொய்வொ ரன்றிற்று” (தைவ. தைவவ. ௩௪.)

மதிநம்பி—பரிந்து. (வைத்தியபரி.)

மதிநம்பிமை—இந்துப்பு. (வைத்தியபரி.)

மதிநகல்—மந்தன். (பிங்கல். ௧௪௩.)

மதிநுதல்—1. அறிவு. (வேதா. சூ. ௭.) 2. உபசந்தல். (உ-ம்.) “வந்தகாண்மறை யோன் றன்னமதிக்கலனாகி” (சூர்மபு. அந்தகா. ௧0.) 3. கடைதல். (உ-ம்.) “மதாரிர்கற்பாம்பரவை கண்மதிக்கு மெண்ணின்-மந்தரப்போன்றானை னோன்” (கந்தபு. தந்திய. ௮௩.) 4. நகுதல். (உ-ம்.) “நன்னமதித்தே” (திருவிளை. பழி யஞ். ௧௪.) 5. துணிவு. (உ-ம்.) “வல்லோர்போ லொருபனுவன்மதித்தோம்” (கோயிற். பாயிர. ௨௭.) 6. வரையறுத்தல். (சூ. நிக. ௮: ௩௩.)

மதிநும்—மோர். (வைத்தியபரி.)

மதிநயன்—சந்திரதயன், சந்திரமதித்ததை; (அர்ச்சுந்-பு. விவாககா. ௩.)

மதிநனு—பொன்மணல். (வைத்தியபரி.)

மதிநாக்கிந்—கடைந்தெடுத்த நெருப்பு. (வி-ணி.)

மதிநாள்—மிருகசிரிடம். (சூ. நிக. க: ௩௩.)

மதிந்—மைத்துனி. (வழக்)

மதிநுட்பம்—இயற்கையாகிய நுண்ணறிவு.

(உ-ம்.) “மதிநுட்பநாலோடுடையார்க்கு” (வள். கா. ௩.)

மதிப்பகை—இராகு; இது: கருநிறமுன் ளது. (சூ. நிக. க: ௩௩.)

மதிப்பாக்கில்—கத்தித்தீட்டுங்கல். (சிந்தா.)

மதிப்பு—மதித்தல். (வழக்.)

மதிபதிச்சும்—வாறுளுவை. (மலையக)

மதிமகன்—புதன். (சூ. நிக. க: ௩௩.)

மதிமண்டலம்—1. சந்திரமண்டலம். 2.

புருவமத்தியம். (உ-ம்.) “அலர்மதிமண்டலத் தின்” (சி. சி. ௮: ௨௧.) (ஞானப்.)

மதிமயால்—வெள்ளிமணல். (வைத்தியபரி.)

மதிமயக்கி—1. கொன்றை. 2. திகைப் பூண்டி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மதிமரங்கள்—புத்திமான்கள். (சி. சி. ௮: ௨௭. ஞானப்.)

மதிமேகக்கல்—மந்தாரச்சிலை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மதிமட்டமம்—சந்திரலக்கிருத்துக்கு எட்டா யிராசி. (உ-ம்.) “ஆன்மமதியட்டமம்” (விதாந. குணகுணப். அரு.)

மதியர்—1. கணிசம். 2. சந்திரன். (உ-ம்.) “வளருமதியநட்பெய்திநற்காலின் மகிழ்ந்து நிற்ப” (விதாந. குணகுண. ௩.) 3. மத்தியாநம். 4. மாதம். (உ-ம்.) “மாதவவொழுக்கந்தாங்கி வருமறைமதியமூன்றிற்-பாதகங்கழிந்து” (திரு விளை. மாபாத. ௩௮.) (1, 3-வழக்.)

மதியாண்க்குட்டை—நுகத்தினடுவாணி. (வழக்.)

மதியுணி—இராகு.

மதியுவி—வாலரசம். (வைத்தியபரி.)

மதிவல்—1. இஞ்சி. (உ-ம்.) “மதின்குக்கை கரிசாலாண்னாவிவ்வவந்தும்வகைக் கிரதம் படிபடிபெய்” (தைவ. தைவவ. ௩.) 2. மதிள். (சூ. நிக. ௩: ௪௩.)

மதிவல்குந்நல்—பகைவர்மேலிடாமல்மதி லைக்காவல்செய்தல்; இது, புறப்பொருட்டுறை களினென்று. (சூ. நிக. ௧௨: ௩௨.)

மதிவல்குந்நல்—மாற்றார்மதிலைச்சூழ்தல்; இது, புறப்பொருட்டுறைகளினென்று. (சூ. நிக. ௧௨: ௩௨.)

மதிவல்லி—கொத்தான்கொடி. (உ-ம்.) “மதுபன்னிகன்னிசிலை.....மதிவல்லி” (தைவ. தைவவ. ௩௪.)

மதிவல்லோர்—மந்திரிமார். (வழக்.)

மதிவாபாசா—ஒருநாடகத்தமிழ்நூல் செய்த பாண்டியராசன். (அபிதாநகே.)

மதிவாப்பல்—சீந்தல். (மலையக.)

மதிள்—மதில். (வழக்.)

மதிந்கள்ளி—வேலிக்கள்ளி. (தைல. தைலவ. எக. உரையும்.)

மது—1. அசோகு. 2. அகிமதாம். 3. அழகம். 4. இலுப்பைப்பூத்திராவகம். 5. ஓரர்க்கன். (உ-ம்.) “மதுவைவென்றனனியானென்” (சிவரக. தாருக. உக. 6. கள். (உ-ம்.) “இன்னினை மதுவுண்மன்” (அரிச்ச. காசி. அ.) 7. தேன். 8. நீர். 9. பால். 10. பூந்தேன். (உ-ம்.) “மது மலர்காயிசைகொண்டு” (திருவாதவூ. திருப்பெரு. உ.) 11. மகாரந்தம். 12. மஸ்தன்னது. 13. வசந்தகாலம். (சூ. நிக. கக: தகரவெ. கூ.) (1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 11, 12-வைத்தியபரி.)

மதுக்கிரமம்—தேன்கூடு. (வைத்தியபரி.)
மதுக்கிருது—தேனீ. (வைத்தியபரி.)
மதுக்குடிகை—1. எலுமிச்சை. (வைத்தியபரி.)
மதுக்கேட்டை—ஒரு மீன். (வழக்.)

மதுக்கேட்டம்—1. குயில். 2. தேன்கூடு. (வைத்தியபரி.)

மதுகண்டம்—குயில். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

மதுகந்தம்—1. இலுப்பைமரம். 2. மகிழமரம். (வைத்தியபரி.)

மதுகம்—1. அகிமதாம். 2. அழகு. 3. இலுப்பை. 4. இனிமை. 5. எட்டிமரம். 6. தாரா. 7. துத்தகாகம். 8. வண்டு. (5, 7-வைத்தியபரி.) (1, 2, 3, 4, 6, 8-பிங்கல உகஉ.)

மதுகமலிரம்—அகிமதாம் (வைத்தியபரி)

மதுகரம்—1. ஆண்வண்டு. (சூ. நிக. கக: கரு.)
2. எட்டி. 3. கள். 4. தேனீ. 5. வண்டு. (உ-ம்.) “மதுகரங்கான்” (வாண. அ.) 6. வச்சநாபி. (தைல. தைலவ. கூ.) (2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

மதுகாயி—வெட்டிவேர். (தைல. தைலவ. கூ.)

மதுகாயிம்—தயில். மது-வசந்தகாலம். காயநம்-பாடுவது.

மதுகாரி—தேனீ (வைத்தியபரி.)

மதுகாரை—ஒரு பூடு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மதுகேசரம்—மதுகாரி.

மதுகை—1. அறிவு (சந்தா.) 2. வலி. (உ-ம்.) “வரிசுழல்வரிசிலைமதுகைமைந்தரை” (இராமா. சடாயுகாண். கக.) 3. வெற்றி (உ-ம்) வந்துழிக்காண்க.

மதுகைடவன்—மது, கைடவன் இரண்டு அசாரர். மாலாற் கொல்லப்பட்டவர்.

மதுச்சீட்டம்—மெழுகு. (வி-ணி.)

மதுச்சீரம்—சீந்தில். (வைத்தியபரி.)

மதுஸ்மிகை—1. பறங்கிப்பட்டை. (தைல. தைலவ. கஉரு.)

மதுசகரி—காமன். வசந்தகாலத்தைச்
மதுசகாயி—சகாயமாயுள்ளவன்.

மதுசூசரி—முந்திரிகை. (வைத்தியபரி.)

மதுசாபா—பெருங்குரும்பை. (வைத்தியபரி.)

மதுசூரதி—மன்மதன். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மதுசூதநர்—விட்டுணு. (உ-ம்.) மன்னாகி

மதுசூதர்—நின்றமதுசூதன் (நாலாயி. கருப்பூர. இ.) மதுவையழித்தவன் என்றபடி.]

மதுசூதுமம்—இலுப்பைமரம். (வைத்தியபரி.)

மதுசூலாயி—கரும்பு. (வைத்தியபரி.)

மதுசூதம்—மாமரம். (மலையக.)

மதுசூலி—கருப்பஞ்சாற்றுப்பாணி. (வைத்தியபரி.)

மதுசூலேசரம்—ஒருவகைத்தெங்கு. (வழக்குண்டுபோலும்.)

மதுசூதேரு—மதுசூலேசகம்.

மதுசூலேசகம்—தேனீ. (வைத்தியபரி.)

மதுபதி—காளி. (சூ. நிக. கக: கக.)

மதுபம்—1. கள். (வைத்தியபரி.) 2. வண்டு. (சூ. நிக. கக: கக.)

மதுபாணி—1. அவுரி. 2. சீந்தில். (1, 2-வைத்தியபரி.)

மதுபருக்கம்—பால், பழம், சர்க்கரை, மெய்கலந்தமைத்தவனுவு. (உ-ம்.) “கொம்பலர்மலை குட்டிக்குளிர்துபருக்கழட்டி” (திருவிளை. உக்கிர. வேல்வளை. சஎ. உரையும்.) [இதனை மதுபர்க்கம் எனக்கூறிப் பால், பழம், தேன் முதலியவைசேர்ந்ததொருது என்பர். (சிந்தர.)

மதுபருணிகை—அவுரி. (மலையக.)

மதுபலம்—ஒருவகைத்தெங்கு. (வைத்தியபரி.)

மதுபலி—சேந்திற். (உ-ம்.) “மதிவல்லி” பாற்.

மதுபாயி—வண்டு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மதுபீசம்—மாதூளை. (வைத்தியபரி.)

மதுமஞ்சம்—முந்திரிகை. (வைத்தியபரி.)

மதுமந்தை—ஒருமத்தை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மதுமல்லிகை—இரட்டைமல்லிகை. (மலையக.) அடுக்குமல்லிகையென்பர். (வைத்தியபரியாடையில்.)

மதுமாங்கனி—தேமாங்கனி. (உ-ம்.) “மது
மாங்கனிமாதுவங்கதவியரா-வாரங்கொளுஞ்சி”
(தைல. தைலவ. ககஉ.)

மதுமலம்—ஒரு கிழங்கு. (உ-ம்.) வந்துழிக்
காண்க.

மதுமீச்சி—பொன்னியிறோ. (வைத்தியபரி.)

மதுரகவி—1. திருமாலின்ருண்டரி லொ
ருவர். (அபிதாநகோ.) 2. நாற்கலியினென்று;
அது பொருட்செல்வம், செற் செல்வம்,
தொடை, தொடைவிகற்பஞ்செறிய உருபக
முதலிய வலங்காரத்தோடு இன்னிசையை
யுடையதாய் அமுதமுற்பாடுங்கவி. (சூ. நிக.
கஉ: ௨௪)

மதுரசப்பீலு—பெருங்குரும்பை. (மலையக.)

மதுரசம்—1. இனிமை (வழக்.) 2. கொடி
முந்திரிகை. (மலையக.) 3. டீபர்ந்து. (வைத்
தியபரி.)

மதுரசம்பிரம்—இன்னெலுமிச்சை வைத்
தியபரி.)

மதுரசை—பெருங்குரும்பை. (உ-ம்.)
“அரேணுகம்” பார்.

மதுரபர்கம்—சுழுகு. (மலையக.)

மதுரபாடலம்—சிலஞாந மறுபத்துநான்
கினென்று. (பொருட்-நிகண்டு)

மதுரம்—1. அகிமதூரம். (உ-ம்.) அச்சனம்
பார். (தைல தைலவ. சு, கா.) 2. இனிப்பு.
(வழக்.) 3. கொடிமுந்திரிகை. 4. சுமனிகை.
(பிங்கல. கசஉ௦.) 5. செஞ்சந்தனம். 6. நால்
வகைக்கலியினென்று, மதுரகவி. (3, 5-மலையக.)

மதுரவரதாரம்—கோட்டுரிலேகோயில
கொண்டிருக்குந்தேவியார் பெயர். (அபிதாந
கோ.)

மதுரவல்லி—சக்கரைவள்ளி. (வைத்

மதுரவள்ளி—1. தியபரிபா.

மதுரநீதம்—தொண்டை நாட்டிலுள்ள
வொரு திருமால் திருப்பதி. (அபிதாநகோ.)

மதுராபுரி—மதுரைப்பட்டினம். (பெரு
வழக்.)

மதுராலம்பை—நாகணவாய்ப்புள். (உ-ம்.)
ந்துழிச்சாண்க.

மதுரிநீதம்—1. தித்தித்தல். (வழக்.)

மதுரிப்பு—

மதுரிப்பு—விட்டுணு. மதுவென்பவனுக்குப்
பகையாயுள்ளவன். ரிபு-பகை.

மதுரேசன்—1. கிருட்டிணன். 2. சோம
சுந்தாக்கடவுள். (உ-ம்.) “மதுரேசன்மின்னு
பொலங்கழற்பங்கயபதம்” (திருவிளை. விடைபி-
சு.) 3. பாண்டியன். மதுரைக்குநாயகன் என்
பது கருத்து.

மதுரை—1. ஒரு நகரம். (உ-ம்.) “தென்
மதுரைமூதாருமல்லவோசிவலோகம்” (திருவா
த. மண்சு. கள.) 2. கள். (சூ. நிக. க: ௩௦.) 3.
யமுனைக்கரையிலுள்ளவொருநகரம். கிருஷ்ண
னுக்குரியது. (அபிதாநகோ.)

மதுரைக்கங்கையாறு—நக்கிரருக்குத்
தந்தை. (சூறையனாகப்.)

மதுரைக்கள்ளி—கடையத்தின் பெண்
னாகுள்—ஒரு புலவர். (புறநா.)

மதுரைக்காஞ்சி—ஒருதமிழ்தூல். (பத்துப்
பா.)

மதுரைக்கல்லாணிகுள்சீத்தலைச்சாத்
தனார்—ஒரு புலவர்.

மதுரைத்தமிழ்க்குந்தனார்—ஒரு புலவர்
(புறநா.)

மதுரைத்தமிழ்நாகனார்—ஒரு சங்கப்புல
வர். (திருவள்ளுவமலை.)

மதுரைத்தக்கனார்—ஒருசங்கப்புலவர். (திரு
வன்-மலை.)

மதுரைநாடு—சூமரியாற்றுக்கும் பஹுளி
யாற்றுக்குமிடையிலுள்ளநாடு. (சிலப். வேணிந்-
க. உரை.)

மதுரைப்படைமங்கடர்வார்—ஒரு
புலவர். (புறநா.)

மதுரைப்பாலாச்சிராயன்—ஒரு சங்கப்
புலவர். (திருவன்-மலை.)

மதுரைப்பூநரிநாகனார்—ஒரு புலவர்.
(புறநா.)

மதுரைப்பெருமருத்தனார்—ஒரு சங்கப்புல
வர். (திருவன்-மலை.)

மதுரைப்பேராலையார்—ஒரு புலவர்.
(புறநா.)

மதுரைமருதலிநாயகனார்—ஒரு புலவர்.
இறையனாகப்பொருளுக் குரைசெய்த நாற்
பதின்மரு சொருவர். (புறநா.)

மதுரைமாதேவி—மீநாட்சிதேவி. (வழக்.)

மதுரையறுவைவாணிகனார்—ஒரு சங்கப்
புலவர். (திருவன்-மலை.)

மதுரையாச்சிராயனாரனார்—இடைச்சங்
கப்புலவர்களு சொருவர். (சிலப். உரைப்பா.
௩.)

மதுரையிளங்கண்ணிக் கோசிகனார்—
புறநானூறுபாடிய புலவருளொருவர்.

மதுரையோலைக்கடைக்கண்ணம்புதந்
நாயத்தனார்—ஒரு புலவர். (புறநா.)

மதுரை முன்வரப்பெற்ற பெயருடைய புல
வர் இன்னும் பலருள் விரிப்பிப்பெருகும்.
(அபிதாநசிந்தாமணியிற் காண்க.)

மதுரைவீரர்—இவன் காசியாசன்மகன். இவன் சரிதம் அபிதாநகோசத்திற்காண்க.

மதுலேகம்—

மதுலேகம்—வண்டு. (உ-ம்.) வந்து

மதுலோலுபம்—ழிக்காண்க.

மதுவநம்—1. கிட்கிந்தைக்குச்சமீபமான சுககர்வனவனம். 2. குயில். (வைத்தியபரி.) 3. யமுனைக்கரையிலுள்ளவொருவனம். (1, 3-அபிதாநகோ.)

மதுவம்—கன். (வைத்தியபரி.)

மதுவர்க்கம்—மதுபருக்கம். (உ-ம்.) “மதுராமாதுவர்க்கவகையினம்” (சிவரக. வாலா. ௩௯.)

மதுபகம்—1. அசிமதூரம். (உ-ம்.) “கத்தூரி முதுள்முருளரிசிகிச்சிலிமதுகம்” (தைவ. தைவ. ௧௩.) 2. துஷ்பபை. 3. எட்டிமரம். 4. வண்டு. (2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

மதுபேட்டம்—மெழுகு. (உ-ம்.) “மதுபேட்டமுறவையு” (தைவ. தைவ. ௧௧௨.)

மதுபை—காஞ்சரை. (மலையக.)

மதுபந்தம்—சிறுநாகப்பூ. (உ-ம்.) “மஞ்சிட்டி சண்பகப்பூ மதுபந்தங்காஸமிரந் பந்தூரம்” (தைவ. தைவ. ௧௪.)

மதுபை—1. அசிமதூரம். 2. மாமரம். (1, 2. மலையக.)

மதுபேட்டம்—மிடுகாரிப்புடையோர். (உ-ம்.)

மதுபேட்டம்—1. சயியாமையினால் மதுமோர் நோய். 2. தாமதகுணம். (1, 2-வழக்.)

மதுபேட்டம்—ஒரு நோய். (வழக்.)

மதுபேட்டம்—தாமதநடை. (வழக்.)

மதுபேட்டம்—வித்தியாதத்துவத் திருக்குமாசாரிய தசகரிலொருவர். (வி-ணி. உரை.)

மதுபேட்டம்—1. சயரோகம். 2. புண்ணகை. (1, 2-வழக்.)

மதுபேட்டம்—கிரகநடைபி றென்று. (சோதிட.)

மதுபேட்டம்—வெண்ணெய். (வைத்தியபரி.)

மதுபேட்டம்—அக்கினி. (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

மதுபேட்டம்—இரகசிய ஆலோசனை. (உ-ம்.) “என்றுமிவர்மந்தனத்தினெய்தப்பெருதாரே” (பாரத. கிருட்டி. ௫௨.)

மதுபேட்டம்—1. அதிகமெது. (சி-வி. கிரியா. ௩. உரை.) 2. சோம்பு. 3. நான்குவகைச்சத்திரி பாதத்தொன்று. (சிவஞான ௧௧-ஆம்சு. 2-ம் அதிகாரணம். மன்னுமிருளே. உரை.) 4. பழம். 5. வெண்ணெய் (2, 4, 5-வைத்தியபரி.)

மதுபேட்டம்—தமோமய சிருட்டியை வகையினை. “சீர்மன்னுதாமிச்சிரமந்ததா

மிச்சிரமெனவகுப்பார்” (கூர்மபு-பலவகை. ௨.)

மந்தநம்—1. அழித்தல். 2. ஆலோசனை. 3. கடைதல். 4. புகழ் 5. யானைமுகபடாம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மந்தப்படுதல்—1. அசீரணித்தல். 2. அவ் வேகப்படுதல். 3. கூர்மையற்றுப்போதல். (1, 2, 3-வழக்.)

மந்தபாலமுனிவர்—ஒரு முனிவர்; இவர்: காண்டவவனவாசி. பாரதத்திலறிக (அபிதாநகி.)

மந்தம்—1. அசீரணம். 2. அற்பம். 3. ஈனம் (உ-ம்.) “குரல்” பார். 4. ஒரு நோய். 5. கண் டோயினை. 6. கூர்மையின்மை. 7. சோம்பல். (உ-ம்.) “மந்தமறவமுது வீணத்திடல் சாலிவயலிணமே” (அருணாசிரிபு. வலம்புரி. ௧௦௨.) 8. தாமதம். 9. நல்வகைச்சத்திரிபாதத் தொன்று. (சிவஞான. ௧௧. ஆம்சு. ௨-ம். அதிகாரணம். மன்னுமிருளே. உரை.) 10. மந்தவிசை; சமனிசையென்க. (சூ. நிக. ௧௦: ௪௦.) 11. மந்திரோச்சாரணவகைமூன்றுள்ளொன்று; அது: தன் காதுமாத்திரங் கேட்கும்படி நானுனி இத் தைத்திண்ட மந்தமாக வச்சரித்தல். (உ-ம்.) “மந்தந்தனது செவிகேட்டச் சொலுமாற்றம்” (சைவச. பொது. ௧௫௨.) 12. மெது. (சி-வி. கிரி. ௩. உரை.) (1, 2, 4, 5, 6, 8-வழக்.)

மந்தம்—யானை. (சூ. நிக. ௩: ௫.)

மந்தமாநுதம்—சிறுதென்றல். (உ-ம்.) “மந்த மாநுதவழுவழியேயோடிவந்து” (சிவரக. அபுத்திபூ. ௧௨.)

மந்தம்—1. ஒரு மலை. (இராமா. அகலி கைப. ௨௧.) 2. சோம்பு. 3. பழம். 4. மந்த விசை. (சூ. நிக. ௧௦: ௪௦.) 5. மறைவிடம். (உ-ம்.) “மான்மதங்கமழகொழிமந்தநாதொறு” (பாரத. வேத்திரகி. ௨௧.) 6. வெண்ணெய். (2, 3, 6-வைத்தியபரி.)

மந்தம்—சோம்பன். (வழக்.)

மந்தமாநுதம்—பிடாலவணம். (வைத்திய பரி.)

மந்தமாநுதம்—வெள்ளெருக்கு. (வைத்தியபரி.)

மந்தமாநுதம்—கைகேசியின்றோழி. (இராமா. மந்தாரகூழ்.)

மந்தவாகிவர்—ஒரு நகி. (அபிதாநகோ.)

மந்தவாகிவர்—சனிக்கிழமை. (வழக்.)

மந்தவிசை—மந்தவோசை. (பிங்கல. ௧௪. ௧௪.)

மந்தவிரோதி—சுக்கு. (வைத்தியபரி.)

மந்தவோசை—மந்தவிசை. (வழக்.)

மந்தம்—1. கூர்மையில்வாதவன். (உ-ம்.) “கூரியன் மந்தனியதூல் கொள்ளுமுறை”

(இன்னிசை. கக: கூ.) 2. சரி. (உ-ம்.) “செய்யோன்” பார்.

மந்திரா—ஆதாதியகங்காரம். (உ-ம்.) “புறகலஞ்ஞமச்சிவன்மந்தாவெனப்புகல்வார” (கூர்மபு. பிரகிர். அ.)

மந்திராகிதி—ஈங்கை. (உ-ம்.) “வாசச்-சந்தநம் மந்தாகிந்மஞ்சநம்” (திருவிளா. இந்திரன் பழி. அச.)

மந்திராகம்—மந்தாசியம். (வழக்.)

மந்திராசியம்—புன்சிரிப்பு. (வழக்.)

மந்திராக்ருக—ஈரற்கல். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.)

மந்திராக்ருகோன்றை — ஒருகொன்றை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மந்திராக்ருகம்—வெள்ளெருக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

மந்திராக்ருகம்—ஒரு நோய். (வழக்.)

மந்திராக்ருகி—பிடாலவணம். (வைத்தியபரி.)

மந்திராக்ருகையோர்—துரிசு. (வைத்தியபரி.)

மந்திராக்ருகை—ஒரு மருந்துக்கல், மந்தாரக் கல். (வைத்தியபரி.)

மந்திராக்ருகைநோய்—தமக சுவாசரோகம். (சுவரட். கி.)

மந்திராக்ருகை—ஆரூப்புண். (உ-ம்.) எந்த மந்தாரபுண்ணுயில்” (தைவ. தைவல. ௧0௨.)

மந்திராக்ருகம்—1. பிந்தருவினென்று. (உ-ம்.)

“அம்பிகையும்பார்கண்மாதர்முடியொடு மந்தாரத்தினவங்கல்சேர்ந்த” (சுவரக. கரி. கூ.)

2. செம்பரத்தை. (உ-ம்.) “திண்ணுருவிசுவர்திபரி-புண்ணறைற்றுஞ்-சிந்தமந்தாரம்” (தைவ. தைவல. ௧0௨.)

4. மந்தாரமரம். (உ-ம்.)

“வன்னிகொன்றைவழைசண்பகமாரமலர்ப்பலாசொடுசெருந்தியந்தாரம்” (பெரியபு. தடுத்தா. கூச.)

5. மப்பு. (வழக்.) 6. முண்முருக்கு. (மலையக.)

மந்திராக்ருகி—சூதபாடாணம். (வைத்தியபரிபா.)

மந்திராக்ருகை—தொட்டிபாடாணம். (வைத்தியபரி.)

மந்திராக்ருகை—பூங்காரம். (வைத்தியபரி.)

மந்திராக்ருகை—ஒரு பூச்செடி; அது: காட்டு மந்தாரை, அந்திமந்தாரை, கொக்குமந்தாரை, சிவப்புமந்தாரை, வெள்ளைமந்தாரை யெனப் பலதிறப்படும். (வழக்.)

மந்திராக்ருகை—1. ஆடுதின்னப்பாலை. 2. கருங்குரங்கு. (வழக்.) 3. குரங்கு. (பிங்கல. ௨௫0௧.)

4. பெண்குரங்கு. (உ-ம்.) “பலவின்சுளைபைந்

தேனேடுங்கடுவன்-மந்தியின்வாய்க் கொடுத்தோம்புஞ்சிலம்பு” (திருக்கோ. கூச.) 5. வண்டு. (1, 5-வைத்தியபரி.)

மந்திராக்ருகை—மஞ்சிட்டி. (வழக்.)

மந்திராக்ருகை—அசிரோணப்படல். (வழக்.)

மந்திராக்ருகை—1. ஆடுதின்னப்பாலை. (வைத்தியபரி.) 2. தயிர்கடைதாழி. (சூ. நிக. எ. கூ.)

மந்திராக்ருகை—மந்தம். (வழக்.)

மந்திராக்ருகை—மந்திரவாதி. (வழக்.)

மந்திராக்ருகை—கிரியைகட்டுரித்தாகிய மந்திரத்தைக்கூறுவது; இது: தந்திரகலை, மந்திரகலை, உபதேசகலையென ஆகம்ப்பகுப்பின் மூன்றனுள்ளொன்றெனச் சித்தாந்தப்பிரகாரி.)

மந்திராக்ருகை—மந்திரகாவி.

மந்திராக்ருகை—மந்திரத்துடன் கொடுக்கும் ஒரு மரவுப்புடவை; இது: சைவாசனங்களிலா சிரியராத் கொடுக்கப்படுவது.

மந்திராக்ருகை—இந்துப்பு. (வைத்தியபரி.)

மந்திராக்ருகை—கடவுளோடுக்கியழைத்தல், புகழ்தல், வேண்டல், ஏவுதல். ஆராய்தல், வினாவல், விடுத்தல், புலம்பல் முதலிய பெயர்களைத் தனித்தனியே யுடையனவாய் ஞானக் கிரியைகளையுடையனவாய்ப் பத்தி, சுத்தி, சித்திபாப பயப்பனவாயுள்ள வாசகங்கள். (சைவப்பி. கூச.) [மந்திரம்-சீனேக்கப்படுவது. நினைப்பது, உபதேசிக்கப்படுவது, உச்சரிக்கப்படுவது, உபசரிப்பது.]

மந்திராக்ருகை—இந்திரகோபம். (சூ. த்தியபரி.)

மந்திராக்ருகை—1. ஐம்பத்தோருமந்திரசத்திகளிலொருத்தி. (வி-ணி. ௨௭௭.) 2. மந்திரவலி. (வழக்.)

மந்திராக்ருகை—மந்திரவித்தை; இது, கலைஞானமறுபத்துநான்கினென்று. (பெருந்-நிகண்டு.)

மந்திராக்ருகை—தீ. அவியை மந்திரத்துடன் சொக்கப்பெறு நாவடையவென்க.

மந்திராக்ருகை—மந்திரத்தான்வரும் பேறு. (வழக்.)

மந்திராக்ருகை—பஞ்சசத்தியினென்று; அது: தன்னுசந்தம் சிவாசனமும் மார்பிற் சிவமூர்தியும் நியசித்துச் சந்தநதிலகமிட்டு மூலத்தாற் கிரகிலேபுட்பமிட்டுஆன்மதுஷ்டைசெய்து குறில், நெடில், அளபெடையெனது மாத்நிறைகளின் முறைப்படி பிரணவையிதாகவப், உமோந்தமா+வும் மந்திரங்களை உச்சரித்தல். (திருவாச. திருப்பெரு. ௭0. உரை.)

மந்திராக்ருகை—மந்திரவுச்சாரணம்; அது: மூலவைக மானசம், மந்தம், சொச்சமென மூலவைகப்

படம் சைவச. பொது. கடுஉ, உரை.) மந்திரத்
தை உபாஞ்சு என்பர்.

மந்திரத்தம்பநம் - } மந்திரத்தாற் றம்பித்
மந்திரத்தம்பம் - } தல். (வழக்.)

மந்திரதன்—உபாத்தியாயன். (வழக்குண்டு
போலும்.)

மந்திரதாபநம்—மந்திரவிதியுடன் கூடிய
தாபிப்ப. (வழக்.)

மந்திரநிநம்—சங்கிதாமந்திரமபதினென்
றையுஞ்செபித்து முழுகுவது.

மந்திரநியாசம்—வாச்சியம்மந்திரங்களாகிய
சிவசத்திபேதங்களை உள்ளத்திலே சிந்தித்து
அவைகளையறிவிக்கும் வாசகமந்திரங்களை உச்
சரித்துச் சிவலிங்கமுதலிய திருமேனியிலே
நியசித்துச் சிவபெருமானுக்கு உபசாரவடிவத்
தை அம் மந்திரங்களினாலே சிரமூதலாக
அமைத்தல். (சி. சி. க: கௌ. சிவஞா.) [நியசித்
தல்-வைத்தல், பறித்தல்.]

மந்திரபத—பூனை. (வைத்தியபரி.)

மந்திரபுரிசர்—திருவுசாத்தானத்துக்கோயி
லிலிருக்குவ கடவுளின்பெயர். (அபிதாநகோ.)

மந்திரம்—1. ஆலோசனை. (உ-ம்.) “மந்தி
ரத்தலைவன்சொல்வான்” (அரிசச. சூழ். கரு.)
2. இராசமனை. (பிங்கல. சுரு. உ.) 3. உபநிடத
முபபத்திரண்டினென்று. (பொருட்-நிகண்டு.)
4. எண்ணம், விசாரம், 5. கள்ளு. 6. குதிரைப்
பந்தி. 7. கோயில். 8. நினைக்கப்படுவது, உச்ச
ரிக்கப்படுவது. (மந்திரங்கள் பார்.) 9. மந்தி
ராத்துவா, ஆறத்துவாவினென்று. 10. வித்தி
யாதலோகம். (சிந்தா.) 11. வீடு. 12. வேதம்.
(4, 5, 6, 7 10-பிங்கல. ககூஉ.)

மந்திரமயேசுரர்—மந்திரேசுரர், அபரமுத்
தராயுள்ள ஒருவகை யீச்சுரர். (சி. சி. க: உரு.
சிவஞா.)

மந்திரமுன்று—வேற்றுருவடைவிப்பதும்,
ஆகாயத்திற்றிரியச்செய்வதும், பசியை நீக்கு
வதுமாம். சைனவழக்கு. (மணிமேக.)

மந்திரமுந்துதிகள்—சுத்தாவத்தையி லிருக்
கின்ற அபரமுத்தர். (சி. சி. க: உரு. மறை.)

மந்திரயாகம்—செபயாகம். (சிவதரு.)

மந்திரயோநம்—ஆதாரங்களிற்றியானஞ்
செய்வது. (த. சி. போ.)

மந்திரயோநி—மந்திரங்கள் தோற்றுமிடம்;
அது: மகாமாயை. (சி. சி. க: உரு. மறை.)

மந்திரி—அபரமுத்தசிவமாயிருப்பவர்களி
லொருவர். (சி. சி. அ: உ. ஞாநப.)

மந்திரநுபி—கந்ததன்மாத்திராதத்துவத்தி
லிருக்கும் ஒரு புலநாதிபதி. (வி-ணி. உரு.)

மந்திரவாதி—மந்திரவித்தைக்காரன். (வழக்.)

மந்திரவாள்—1. அந்தரங்கவாள். 2. அர
சிற்சூரியவாள். (1, 2, வழக்.)

மந்திரவித்தை—மந்திரசாத்திரம். (வழக்.)

மந்திரவுரையாளவை—உபாசகாகாண்டம்
பற்றி மந்திரங்களடக்கித் தெய்வம்வழிபடும்வாய்
மையை உயிரினோடுணர்வுதெரிவது. (சி. சி.
அளவை. கக. சிவஞா.)

மந்திராக்கதை—மந்திராட்சதை, மந்திரத்
துடன்கூடிய மஞ்சளரிசி. (வழக்.)

மந்திரரீத்துவா—ஆறத்துவாக்களிலொன்
று. (சி-பி.)

மந்திராலோசனை—இரகசியாலோசனை.
(வழக்.)

மந்திராள்மா—பஞ்சான்மாவிலொன்று.
அத்துவந்தவாக்கியத் தெளிவரையிற் காண்க.

மந்திரி—1. குபேரன். (சூ. நிக. க: உரு.)

2. திராய். (மலையக.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

4. தேர்ச்சித்துணைவன்; இவன்: அரசர்க்கைங்
குழுவிலொருவன். 5. வியாழன். (பிங்கல.

உரு. உ.) 6. வெள்ளி. (சூ. நிக. கக. லகர்வே.

உரு.)

மந்திரி கூடம்—கருங்கல். (வைத்தியபரி.)

மந்திரிகை—யசுர்வேத வுபநிடதங்களி
லொன்று. (கந. நவ. கஅ.)

மந்திரிந்தல்—மந்திரஞ்செபித்தல். (வழக்.)

மந்திரிந்தனம்—மந்திரிக்குரிய தன்மை.

(வழக்.)

மந்திரிந்துவம்—மந்திரித்தனம். (வழக்.)

மந்திரேசுரர்—விருஞாநகலில் தாரதம்

மியமாகப்பக்குவமானமலமுள்ளவர்கள். (சி-வி.

ஞாநபா. க.)

மந்திரோச்சாரணம்—மந்திரத்தை உச்
சரித்தல்; அது: மாநதம், மந்தம், ஒலினை மூவ
கைப்படும். (சைவச. பொது. கடுக. முகம்.)

மந்திரோபாசனை—மந்திரங்களாற் றெய்
வத்தை யுபாசித்தல். (வழக்.)

மந்துரை—1. குதிரைலாயம். (உ-ம்.) “தாங்க
வேலைகடம்மையேநாளுறப்பிணித்துத்-தூங்க
மாவெனத்தொகுத்தமந்துரைபல” (திருவிளை.

நகர. எக.) 2. தொழுவம். 3. படுக்கை.

மந்தேநர்—சூரியரோடு போர்புரியும் ஒரு

வகை யசுரர். (உ-ம்.) “மந்தேகரால்லாமலை

வற்றுமடிந்துவீழ்” (பாரத. எட்டாம். கக.)

(அபிதாநகி.)

மந்தோதரி—இராவணன் பாரி. (அபிதாந

கோ.)

மந்தை—ஆமொடிவற்றின்கட்டம். (வழக்.)

மந்தைக்கல்—மந்தையிலே நாட்டியிருக்

கின்ற ஆவுரிஞ்சுதறி. (வழக்.)

மந்தையன்—அவ்வேகி, கூர்மையற்றவன். (வழக்.)

மந்தை—அறுபது வருடங்களில் இருபத் தொன்பதாவதாண்டு. (பஞ்சாங்.)

மந்தைகலை—கொக்கோகம்.

மந்தைம்—காமம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க என்பதினிக்கூறவில்லை.

மந்தைன்—காமன். (உ-ம்.) “மன்மதன் மன் னைப்பார்த்து” (மச்சபு. ஆதிசி. ௫.) மன்மதன் எனவும் வரும்.

மந்தைநீதரம்—மதுவின் காலம்; அஃது: எழு பத்தொரு சதுரயுகங்கொண்டகாலம். (உ-ம்.) “பாருபெசுதுரயுகமெழுபாடுவென்றிறத்தன் மன் வந்தரமாம்” (கூர்மபு. பிரமா. எ.)

மந்தைநீதரம்—அறிவீதம். (வழக்.)

மந்தைநீதரம்—அழகாகாறு. (பிங்கல ககூஉ.)

மந்தைநீதரம்—மனவாட்டம். (வழக்.)

மந்தைநீதரம்—மனக்கோணல். (வழக்.)

மந்தை—மனம், தைசதவகங்காரத்தினின்றும் தோன்றி எதிர்ப்பட்டொருவிடயத்தை இஃதி யாதாகற்பாற்றெனநின்ற சிந்திப்பது. (சி. சி. ௨: ௧௦. சிவாக்.)

மந்தைசெய்தல்—நினைத்தல். (உ-ம்.) “இது- மறுத்தனன்யானெனமநஞ்செயாது” (பாரத. குருகுல. ௫௬.)

மந்தைநீதரம்—அழகாகாறு. (பிங்கல. ௧௧௦௨.)

மந்தைநீதரம்—மனவிதம். (வழக்.)

மந்தைநீதரம்—மனப்பூரணம். (வழக்.)

மந்தை—மனம். (உ-ம்.) “மனதுமேமிகவாஞ் சித்ததென்றனை” (சிவாக் மேரு. ௨௫.)

மந்தைநீதரம்—மனத்தின் மனம்—நினைக்கிற வனை இரட்சிக்குந்தன்மம். (சி. சி. ௧: ௫௬. ஞாந்.)

மந்தை—1. குருஉபதேசிக்கப்பட்ட வேதாந் தப்பொருளை மந்திற்றரித்து அதுபவித்தல். (ஞாநக்கட்.) 2. சிந்தித்தல். (வழக்.)

மந்தைநீதரம்—மனக்குறை. (வழக்.)

மந்தை—1. அந்தக்கரணநான்கினொன்று. 2. இந்நிப்பு. மனம் எனவும் வரும்.

மந்தைசுருங்கு—மெய்கண்ட தேவ ரது சீடர் நாற்பத்தொன்பதின்மர்களுள் ஒரு வர். (மெய்கண்டசாத்திரமுசுவரையிற்காண்க.)

மந்தை—மனம். (உ-ம்.) “மனஞ்சாணுகவி னிது” (இனியவைநாற்பது. ௮.)

மந்தை—மந்தை. (போலி.)

மந்தை—மந்தை. (உ-ம்.) “மந்தைந்தம் வரவு காணவண்ணம்” (பெரியபு. திருவாரூர். ௨௨.) விரித்தல், விகாரம்பெற்று வந்தது.

மந்தை—மந்தை. (வழக்.)

மந்தை—1. தருமநூல் பதினெட்டினொன்று. (பொருட்-நிகண்டு.) 2. பதினென்று. (உ-ம்.)

“கண்டதாளிரட்டிசெய்துகருதியமதுவங் கூட் ட” (சரசோதி. நாழிகைப்பட. ௮.) [குறிப்பு மொழி.] 3. மந்தை. (உ-ம்.) “இறைவிதன் மதுவினைச்செப்ப” (திருவிளை. விருத்த. ௫.)

4. மதுவரசனாகியவொரு சோழன். (பெரியபு. திருவாரூர்ச்சி.) 5. மதுடன். 6. விண்ணப்பம். (5, 6-வழக்.) மனுவெனவும் வரும்.

மந்தைகள்—1. சவாயம்பு முதற்பதினா ல்வர்; இவர்: உலகத்தைக்காக்கக் கடவுளாலே நியமிக்கப்பட்டவர். (பொருட்-நிக.) 2. மந்தை. (வழக்.)

மந்தை—மந்தை. (வழக்.)

மந்தைகள்—மந்தை. (வழக்கு.) மனங்கள் எனவும் வரும். மனமக்கள் பார்.

மந்தைநீதரம்—மதுவின் காலம். (வழக்கு.) மனுவந்தரம் எனவும் வரும்; அஃதாவது: தேவ வருடம் ஐயாயிரத்திருநூற்றுநாற்பத்திரண்டு மாதம் பத்தும் நாள் எட்டும் சாமம் நான்கும் முகூர்த்தம் இரண்டும் காலேரைக்காலே காணி யரைக்காணி நாழிகையுங்கொண்ட காலமாகிய எழுபத்தொருசதுரயுகங்கொண்ட கால அளவாம். (அபிதானசி.)

மந்தை — 1. மந்தம், 2. மந்தாரம். (1, 2-வழக்கு.)

மந்தை — 1. துன்பம். (கு. நிக. ௮. என்.)

2. மயக்கம். (ஞானமி.)

மந்தை—சிற்றமுட்டி. (மலையக.)

மந்தை—பாங்கிஷ்பேதி. (மலையக.)

மந்தை—ஒரு பொருளை எனதென்பது. (இது புறப்பற்று.)

மந்தை—ஒரரசன். (பிரபுலிங். மாயைவி னுற்பத்தி. ௨௦.)

மந்தை—அகந்தை. (வழக்கு.)

மந்தை—ஆகாளை. (வைத்தியபரி.)

மந்தை—ஒரு பொருளை எனதென்பது. (வைத் தியபரி.)

மந்தை—மந்தை — அறத்துறுப்பெட்டினு ளொன்று. (கு. நிக. ௧௨. அன்.) (சைன.)

மந்தை—1. முக்குற்றத்திலொன்று. (அன். ௧௬. அதி. ௧௦.) 2. சோம்பு. (வைத்தியபரி.)

3. கலத்தல். (நன்னூ. எழுத்தி. ௫௫.)

மந்தை—ஒருவகைப்பாம்பு. (வழக்கு.)

மந்தை—மயக்குதல். (வழக்கு.)

மந்தை—ஒரவங்காரம். (உ-ம்.) “நின் முகத்தைச்சந்திரனென்றுசகோரன் தொடர் சின்றது” இதைத்தண்டியலங்காரத்திற் றிரி

பதிசயமென்பர். (தண்டி. பொருளணி. ௩௩. உரை.)

மயக்கிவோழிப்பு—ஓரலங்காரம்; அஃது: ஒருபொருளை மற்றொரு பொருளென்றுகொள்ளும் பிராந்தியை உண்மைகூறியொழித்தல். (உ-ம்.) “சுரமன்றுகாமநோய்வெப்பம். (விசா. அணி. கக.)

மயக்கி—கெடுத்து. (ஐங்குறு.)

மயக்கு — 1. தெரிநிலைப்படுத்து. 2. மயக்கம். 3. கலப்பு.

மயக்குதல்—அறிவுகலங்கச்செய்தல் (உ-ம்.) “மயக்குமென்பது போய்மாயை மயங்குமென்றிவிருப்ப” (பிரபுலி. பிரபுதே. கஅ.) கலத்தலுமாம்.

மயங்கல்— 1. அறிவுகலங்குதல். (பிரமயங்குதல்—) புலி. பிரபுதே. கஅ.) 2. கடுதல். (நன்னூ. எழுத்தி. சு0.)

மயங்கி—கலங்கி. (பத்துப்பா.)

மயங்கிகைக்குகோச்சுகக்கூலிப்பா—தரவுதாழிசை அராகம் அம்போதரங்கம் தனிச்சொல் சரிதகம் என்னும் ஆறுறுப்பும் மிக்குங்குறைந்தும் பிறழ்ந்தும் பலவாறு மயங்கிவருவது. (யாப். காரி. செய்யு. கக.)

மயபடம்—புற்குடிசை.

மயப்பு—சாரம்.

மயம்—1. அழகு. (சூ. நிக. அ: ௨௫.) 2. சிற்பநூல் முப்பத்திரண்டனுள் ஒன்று. (பொருட். நிகண்டு.) 3. செருக்கு. (திருநாற்றந்தாதி.)

மயிவு—மயக்கம். (சூ. நிக. அ: ௬௬.)

மயல்—1. ஆசை. (பிங்கல. ௩௩௩௬.) 2. செத்தை. 3. பேய். 4. மயக்கம். (2, 3, 4-சூ. நிக. கக: யகரவெ. சு.)

மயற்கை—தூரல். (சிந்தா.)

மயன்—1. ஓர் தெய்வத்தச்சன், இவன் அசுரத்தச்சன். (பாரத. இராசசூ. ௨, ௫.) 2. தச்சன். (சூ. நிக. உ: ௨௬.)

மயானம்—சுகோடு. (சூ. நிக. ௫: ௫௬.)

மயிகுசி—பெரும்பாக்கு. (வைத்தியபரி.)

மயிடம்—1. இலவம் பிசின். (வைத்தியபரி.) 2. எரணம். (வழக்.)

மயிடந்சேற்றுள்—தூக்கை. சூ. நிக. ௬: ௬0)

மயிடன்—சூரபன்மன் மந்திரி. (அபிதா. சி.)

மயிடி—எருமை. (வைத்தியபரி.)

மயிந்தன்—சுக்கிரீவன் சேனாவீரன். (அபிதா. சி.)

மயிந்துதல்—பதங்குதல்.

மயிர்—உரோமம். (வழக்கு.)

மயிர்க்கம்பி—ஊமத்தங்காய். வைத்தியபரி)

மயிர்க்கிடுகு—மயிர்க்கேடகம். (சிந்தா.)

மயிர்க்கிளர்க்கி—உரோமச்சிலிர்ப்பு. (வழக்.)

மயிர்க்குச்சு—கொண்டைக்குஞ்சம். (வழக்.)

மயிர்க்குட்டம்—ஓர் நோய் வழக்குண்டு போலும்.

மயிர்க்குட்டி—கம்பளிப்பூச்சி. (சி. சி. உ: ௪௩.)

மயிர்க்குரு—உரோமத்து வாரங்கன்றிரேன்றிட்ட சிரங்கு. (வழக்.)

மயிர்க்குழிச்சி—குந்தளம். (சூ. நிக. உ: ௧0௬.) (வழக்.)

மயிர்க்கூச்சு—உரோமபுளகிதம்.

மயிர்க்கோன்றை—ஓர் கொன்றை. (வழக்.)

மயிர்க்கோரை—ஓர் புல். (வழக்கு.)

மயிர்களைவோள்—நாவிதன். (வழக்.)

மயிர்சிங்கி — ஆடுதினனாப்பாளை. (வைத்தியபரி.)

மயிர்சிலிந்தல்—மயிர் பொடித்தல்.

மயிர் பொடித்தல்—உரோமஞ்சிலிர்த்தல். (கருவைப். பதிற்றுப்-தி. கண்டகண்கள்-என்னு முதற்குறிப்புள்ள செய்யுளிற்காண்க.)

மயிர்மட்டி—ஓர் ஆபரணம். (வழக்கு.)

மயிர்மாணிகுழம் — 1. கோரோசனை. 2. பற்படாகம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

மயிர்முடி—கொண்டை. (சூ. நிக. உ: ௧00.)

மயிர்வாரி—சீப்பு. (வழக்கு.)

மயிர்வினைஞர்—நாவிதர். (வழக்.)

மயிரகம் — 1. நாயுருவி. (வைத்தியபரி.)

2. மயிர்ப்படரம். (சூ. நிக. எ. ௭0.)

மயிராகமம்—ஊமத்தங்காய். (வைத்தியபரி)

மயிரோறிகருவி—கத்தரிகை. (திருவாரணை. அகிலா. ௧௮.)

மயிரை—1. ஆரல். 2. தக்கோலம். (வைத்தியபரி.)

மயிரோசனை—மயிர் மாணிக்கம். (ஓர் மருந்து.)

மயில்—1. செங்கத்தரி. 2. மயூரம். (1-வைத்தியபரி. 2. வழக்.)

மயில்ழனிவன்—அகத்தி. (வைத்தியபரி.)

மயில்விரோதி — பச்சோந்தி. (வைத்தியபரி.)

மயிலடி—1. எருமை. 2. குருந்து. 3. மாதர்கால் விராணியினொன்று. (1, 2-வைத்தியபரி. 3. வழக்.)

மயிலம்—1. குப்பைமேனி. (மலையக.) 2. கத்தர்தலங்கரிலொன்று. 3. மயிலிறகு மாரொப்பர்.

மயிலாடுதுறை—மாயூரம் என்னும் சிவஸ்தலம். (அபிதானகோ.)

மயிலாநந்தர்—திருவள்ளுவர் மாணக்கர்களுள் ஒருவர். (அபிதானசி.)

மயிலாபுரி—1. ஓரூர். (பெரியபு. திருக் மயிலாப்பூர்—1 குறிப். ௪௦.)

மயிலேகம்—மருநுமத்தை. (வைத்தியபரி.)

மயிலேயம்—செம்பருத்தி. (வைத்தியபரி.)

மயிலேன்—ஓர் என். (வழக்கு.)

மயிலேபம்—தக்கோலம். (வைத்தியபரி.)

மயிலே—1. இருவாட்சி. 2. மயிலாபுரி. 3. மீன. 4. மீனராசி. 5. வெட்சி. (1, 3, 4, 5-சூ. நிக. கக: எ) (2. திருஞான-தேவார. மயிலாப்பூர்த். க.)

மயிலேநந்தி—மருதோன்றி. (வைத்தியபரி.)

மயிலேநாநீ—நன்னூலுக்கு ஒருரையாகிரியர். (அபிதானசி.)

மயிலேமாள்—ஓர் சைன அரசன். இவனால் மயிலாப்பூர் உண்டானதென்பர். (அபிதானசி.)

மயிற்றுத்தம்—துருசு. (வைத்தியபரி.)

மயு—குதிரைமுகம்.

மயுகம்—1. அழகு. 2. கிரணம்.

மயுரம்—1. அழகு. 2. கிரணம்.

மயுரக்கிரீவகம்—துத்தம். (வைத்தியபரி.)

மயுரகம்—1. உண்மத்தை. 2. துருசு. 3. நாயுருவி. 4. நாயகிவீள். 5. மயில். (1, 2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

மயுரம்—1. குரோசாணி. 2. நாயுருவி. 3. மயில். 4. மயில்கொன்றை. (1, 2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

மயுரன்—பிரபன்மன் மயிலிசுஞ்ஞொருவன். (அபிதானசி.)

மயுராதனம்—இருமுகங்களையும் உந்திப் புறத்திலழுந்தப் புயியற்கையுன்றிக் கால்நீட்டித் தலைமீறிநிற்குத்தல். (பொருட். சிகண்டு. கூடு.)

மயுரர்—ஓத்தி, மயிலுக்குப்பகை. பல்லியு மாமென்பர்.

மயேச்சுரர்—ஒரு யாப்பிலக்கணஞ்செய்த னுலாகிரியர். (அபிதானகோ.)

மயேசுர்—

மயேசுரன்—

மயேசுவரன்—

மயேசுவரி—பார்வதி. (சூ. நிக. கக: சுஎ.)

மயேத்திரசாலம்—ஓர் மாயாவத்தை; அது, கலைஞானம் அறுபத்துநான்கினொன்று. (பொருட்-நிகண்டு.) மகேத்திரசாலம் எனவும் வரும்.

மயேத்திரம்—ஓர் மலை. (உ-ம்.) “மயேத்திர மண்டந்தாவ்கும்” (இராமா. கிஷ்கிந். மயேந் திர. உக.)

மயேனம்—அரேணுகம்; இது: வால்மிளகு. (வைத்தியபரி.)

மர்க்கடகம்—பெருங்காயம். (வைத்தியபரி.)

மர்க்கடநியாயம்—ஒரு நியாயம். (சிந்தா.)

மர்க்கடபிப்பிலி—நாயுருவி. (வைத்தியபரி.)

மர்க்கடம்—குரங்கு. சூ. நிக. கக: உஎ.)

மர்க்கடாசியம்—1. செம்பு. 2. தாமரை.

(1, 2-வைத்தியபரி.)

மர்க்கடி—பூனைக்காலி. (வைத்தியபரி.)

மரித்தனம்—1. அடித்தல். 2. பிசைத்தல்.

(1, 2-வழக்.)

மரிமம்—மருமம்.

மர்க்குரம்—கையாந்தகரை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குலம்—நாவாய். (சூ. நிக. எ: நுகி.)

மர்க்குற்றுழை—யானைக்கற்றாழை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்கால்—1. ஆயிலியம். 2. உப்பளம்.

3. சோதி. 4. திருமால்குத்து. 5. தூர்க்கை

குத்து. 6. மூகத்தலளவைக்கருவியிற் குறுணியென்னும் அளவுடைய கருவி. (1, 3, 4-சூ. நிக. கக: உந்.) (2. பிங்கல-நிக. 5. சூ. நிக. கக: நுக. 6. பிங்கல. கூகநக.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மர்க்குநபசு—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மரநீம்—சாவு.

மரநீதம்—பூந்தேன். (வைத்தியபரி.)

மரநாய்—மரத்தில்வாழும் நாய். (வழக்கு.)

மரநோய்—புல்லுருவி. (வைத்தியபரி.)

மரப்போந்து—மரக்குகை.

மரபு—1. குணம். 2. பழமை. 3. முறைமை
4. வயிச்சம். (1. பிங்கல. ௧௭௭௬) (2, 3-கு.
நிக. ௧௧: நகரவெ. ௧.) (4-இராமா. கிஷ்கிந்தா
வாலிவகை. அள.) 5. வழிபாடு. (சிந்தா.)

மரபுப்பெயர்—தொன்றுதொட்டு அவ்வ
வற்றிற்கு வழங்கிவரும் பெயர். (உ-ம்) “பனை,
பலா” முதலியன. (நன்னூ. பெயரி. ௧௮.)

மரம்—விரக்கம். (வழக்கு.)

மரமஞ்சள்—ஒர்வகை மஞ்சள். (வைத்திய
பரி. ௮. தி.)

மரமரம்—சருகு முதலியவற்றால் எழும்
ஒலி. (வழக்கு.)

மரயம்—புளியம் பிராணி. (வைத்தியபரி.)

மரல்—1. அரலென்னும் ஒரு புதர். (பிங்
கல. உ௮௬௬) 2. மருள்.

மரலுயம்—குங்குமப்பூ. (வைத்தியபரி.)

மரவட்டமம்—1. மரத்தட்டு. (வழக்கு.)

மரவட்டனை—2. பரிசைக்கும பெயர்

மரவட்டம்—3. கூறுவர்.

மரவட்டு—மரவட்டம்.

மரவட்டை—ஒர் அட்டை. (வழக்கு.)

மரவடி—பாதகுறடு. (சிந்தா.)

மரவணல்—ஒர் அணல். (வழக்கு.)

மரவண்டு—மரத்தைக்குடையுள்ஒர்வண்டு
(வழக்கு.)

மரவம்—1. குங்குமமரம். (கு. நிக. ச: ௭.)

2. வெண்கடம்பு. (மணிமே.)

மரவள்ளி—ஒருவகைச்செடி. இதன்கிழங்
கு அனல், பித்தவாயு, மந்தம் இவற்றை உண்
டாக்குமென்பர். (வைத்தியபரி.)

மரவினைவிஞன்—1. தச்சன். (கு. நிக. உ:
மரவினையாளன்—2. உக.)

மரவிப்பு—ஒர் உப்பு. (வைத்தியபரி.) இது
சில மூலிகைகளின் சாம்பலிலிருந்து செய்யப்
படுகிறது.

மரவிஞ்சு—வற்கலை. (கு. நிக. எ: ௭௬.) இது,
தபோதனர்கள் உஸ்திரமாக உடுத்திக்கொள்
வது.

மரவேலி—ஒர் எலி. (வழக்கு.)

மரவேறுப்பு—ஒர் அறுப்பு. (வழக்கு.)

மரலவ—மரத்தாற்செய்த ஒருவித மரத்தி
ரம். (வழக்கு.)

மரா—1. அரசமரம். 2. ஆச்சாமரம். 3.
வெண்கடம்பு. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

மராட்டம்—1. இடம். (பிங்கல. ௭௧௬.) 2.
பிறமயிர். (பிங்கல. ௧௦௭௧.) 3. பெண்பான்
மயிர். (பிங்கல. ௧௦௭௬.)

மராட்டிமோகீது—ஒரு லாகரி வஸ்து.
(வழக்கு.)

மராட்டியம்—} மராட்டம்—ஒரு பாஷை.
மராட்டியம்—} (வழக்கு.)

மராட்டியர்—ஒருபாஷைக்காரர். (வழக்கு.)

மராட்டம்—1. தேயம் இம்பத்தாநிஞென்று.
(பொருட். நிகண்டு.) 2. பதினெண்பாடையி
ஞென்றுமாம். 3. மருக்காரை. (மலையக.)

மராம்—1. கடம்பு. (மலையக.) 2. வெண்
கடம்பு. (சிலப்.)

மராமரம்—ஆச்சாமரம். (கு. நிக. ச: ௨௬.)

மராரம்—பண்டசாலை.

மராலம்—மராளம்.

மராளம்—1. அன்னம். (பிங்கல. ௨௬௧௨.)

2. பாம்பு. (பிங்கல. ௨௬௦௪.) 3. மாதூளை.
(மலையக.)

மராளாசனம்—தாமரை மலர். (வைத்திய
பரி.)

மரிக்கை—மரித்தல் தொழிற்பெயர்.

மரிக்கடம்—பெருங்குரும்பை. (வைத்திய
பரி.)

மரிச்சம்—மாமரம். (வைத்தியபரி.)

மரிசம்—மிளகு. (மலையக.) நிகண்டில் மரி
சம் என்பர்.

மரிசி—பதுவரப்பின்வழி. (கு. நிக. ந: ௬௪.)

மரிசீதம்—பொறுமை.

மரிசு—1. வரம்பு. (பிங்கல. ௭௭௬.) 2.

வரம்பருகு. (பிங்கல. ௭௭௭.)

மரித்தல்—1. சாதல். 2. நினைத்தல்.

மரிப்பு—1. (1, 2-வழக்கு.)

மரியாதம்—நீதி. (கு. நிக. அ: ௪௪.)

மரியாதை—1. ஒழுங்கு. 2. நீதி. (1, 2-
வழக்கு.)

மரியை—நிபந்தனை. (வழக்கு.)

மரிமய—அடிப்படைபிறந்த. (பத்துப்பா.)

மரிசம்—மிளகு. (கு. நிக. ச: ௬௭)

மரிசி—1. ஒரு முனிவர். இவர் பிரம புத்தி
ராள்கள் லொருவா. (காஞ்சிப். ஒழுக்கப். ௭௮.)

2. கிரணம். 3. மிளகு. (மலையக.)

மரிசீகம்—1

மரிசீகை—} கானல்.

மரிசீனம்—வால்மிளகு. (வைத்தியபரி.)

மரு—1. ஒர் பரிமளப்பூடு. 2. தெரிநிலை
வினைப்பகுதி. 3. வணம். 4. வாசனை. (1-வழக்
கு. 3-கு. நிக. அ: ௭௬.)

மருக்கடம்—1. சிலம்பி. 2. மர்க்கடம்.

மருக்கடாசியம்—மார்க்கடாசியம்.
 மருக்கம்—1. காற்று. 2. குரங்கு. 3. சர்
 ரம். இம்மூன்றிற்குமுதாரணம் வரிந்கொள்க.
 4. மருக்கொழுந்து. 5. மிளகு (4, 5-வைத்திய
 பரி.)
 மருக்காரை—ஓர் காரைச்செடி. வழக்கு.)
 மருக்கொழுந்து — ஓர் வாசனைப்பூடு.
 (வழக்கு)
 மருக்கொழுந்துச்சக்களத்தி - அளத்துப்
 பச்சை. (வைத்தியபரி.)
 மருகம்—மான்.
 மருகல் — திருமருகலென்னும் ஓர் ஊர்.
 (திருஞான. தேவார. திருமருகற்பதிகம். க.)
 மருகன்—குடியிலுள்ளவன். (பத்துப்பா.)
 2. மருமகன். (திருவிளை. மாமனாக. கூ.)
 மருகாந்தாரம்—ஒரு தீவு. (அபிதா. சி.)
 மருகி — மருமகள். (இராமா. ஆரணிய
 சடாயு. காண். சஅ.)
 மருது—1. காட்டுமல்லிகை. (மலையக.) 2.
 மகாவாழை. 3. மருக்கொழுந்து. (2, 3-வைத்
 தியபரி.) 4. மருமகன்.
 மருங்கு—1. இடை. (சூ. நிக. உ: அஅ.) 2.
 ஒழுங்கு. (வழக்கு.) 3. குலம். (மணிமே.) 4.
 செல்வம். (மணிமே.) 5. பக்கம். (சூ. நிக. இ:
 கூகூ.) 6. வடிவு. (சிந்தா.)
 மருங்குல்—1. இடை. (உரிச்சொல். நிக.
 உ: கச.) 2. உடம்பு. (பத்துப்பா.)
 மருச்சகம்—கொம்மட்டிமாதளை. (வைத்
 தியபரி.)
 மருச்சகன்—அக்கினி. (பாரசீ. வாரண
 வத. கககூ.)
 மருச்சுநன்—1. அனுமான். 2. வீமன்.
 வாயுமகன் எனப்படு பொருள்.
 மருட்சி—மயக்கம். (திருவிளை. மூர்த்திவி.
 கூகூ.)
 மருட்செந்தோடை — இனவெழுத்துப்
 பெற்றுச்சொல் முதலாகிய தொடையுந் தொ
 டைவிகம்பமுற போலாது வேறுபடத்தொடுப்
 பது. (பாப். காரி. ஒழிபி. கூ-ம் பாட்டுரை.)
 மருட்டம்—கன். (வைத்தியபரி.)
 மருட்டல்—மயக்குதல். (வழக்கு.)
 மருட்டி—1. கன். 2. மயக்கத்தருவது. 3.
 வினையெச்சம். (1. வைத்தியபரி.) (2. உசுத்து.)
 4. மயக்கத்தருபவனுமாம்.
 மருட்டு—தெரிநிலை வினப்பகுதி.
 மருட்டுதல்—மயக்குதல். (வழக்கு.)
 மருட்டும்—1. ஒக்கும். 2. கலக்கச்செய்யும்.
 (ஐங்குறு.)
 மருட்பா—ஐந்துபாவினொன்று. முதற்கண்

வெண்பாவும், இறுதிக்கண் அகவலுமாக வரு
 வது (யாப். காரி. செய்யு. கரு.)
 மருணைமா—யானை. (சூ. நிக. கூ: இ.)
 மருணைக்கியார்—திருநாவுக்கரசு நாயனா
 ருக்குத் தந்தையாவிட்ட பிள்ளைத் திருநாமம்
 (அபிதா. சி.)
 மருந்திப்போதி—நாயுருவி. வைத்தியபரி.)
 மருந்து—காற்று. (சூ. நிக. க: சஎ.)
 மருத்துபலம்—ஆலங்கட்டிமழை
 மருத்துமாவாழை — ஓர் வகை வாழை.
 (வைத்தியபரி.)
 மருத்துவக்கலைஞன்—வைத்திய சாத்திரி.
 இவன் அரசர்க்குறுதிச் சுற்றத்தொருவன்.
 (பிங்கல. எளக.)
 மருத்துவம்—வைத்தியம். (வழக்கு.) *
 மருத்துவர்—1. அச்சவினி தேவதைகள்.
 (திருவிளை. திருமண. அரு.) 2. வைத்தியர்.
 (வழக்கு.)
 மருத்துவர்தினம்—அச்சவினி (சூ. நிக.
 க: சஎ.)
 மருத்துவாவாழை—மருத்துமா வாழை
 மருத்துவன்—1. நூத்திரன். (சூ. நிக. க: உ0.)
 2. வைத்தியன். (வழக்கு.)
 மருத்துவார்த்தமோதரம்—கடைச்சங்கப்
 புலவரிலொருவர். (வள். மால. கக)
 மருத்துவாகம்—1. தீ. 2. புதை.
 மருத்துவி—மருந்து கொடுப்பவன். (மணி
 மே.)
 மருத்துவிச்சி — வைத்தியஞ்செய்பவன்.
 (வழக்கு.)
 மருதக்கருப்போருள் — மருதநிலத்துக்கு
 ரிய கருப்பொருள். அவை இந்திரன் முதல்
 வருபுனலாடலாயின. (நம்பியக. அகத்திணை.
 உகூ.)
 மருநதினை—மருதநிலம். (நம்பியக அகத்
 திணை. கூ.)
 மருநதிலவேந்தன்—இந்திரன். (சூ. நிக.
 க: உ0)
 மருதப்பன்—நால்வகைப்பண்ணினொன்று.
 (பிங்கல. ககஎரு.)
 மருதப்பறை—மருத நிலத்துக்குரிய பறை.
 (சூ. நிக. எ: சக.)
 மருதப்புறம் — அகப்புறப் பெருந்திணை
 ளுள் ஒன்று. குற்றியையும், குறுங்கலியுமாம்.
 அவைதலைவன் முன்னின்று மாதர்பழி கூற
 லாம். (உ-ம். புறப். வெண். பெருந்திணைப்பட
 லம். கள, கஅஆம் செய்யுளிற் காண்க.)
 மருதம்—1. நிலைமை நிலத்தொன்று. வய
 லும், வயல்சார்ந்த இடமுமாம். (நம்பியக. அகத்

திணை. ௨.) 2. ஓர் மரம். 3. மருதநிலப்பண்.
4. வயல். (2, 3, 4-கு. நிக. கக: ரகாவெ. உக.)
மருதநிலை—கொங்குநாட்டின் கணுள்ள ஒரு
கப்பிரமணிய ஸ்தலம். (அபிதா. கோ.)

மருதழந்ம்பொருள்—மருதநிலமும், அதற்
குரிய சிறு பொழுது பெரும் பொழுதுகளு
மாம். (அபிதா. அகத்திணை. ௪: கஅ.)

மருதநள்ளநாகுலர்—சங்கமருவிய புலவர்
களிலொருவர். (அபிதா. சி.)

மருநானி—ஓர் பூமி.

மருது—மருதமரம். (வழக்கு.)

மருதுர்—ஒரு சிவஸ்தலம். (உ-ம்.) மருது
ரந்தாதி.

மருதுநீநம்பி—எழுபத்துநாலு சிம்மாசனத்தி
பதிகளிலொருவர். (அபிதா. சி.)

மருதேநாடு—பாரத யத்தகாலத்தில் படை
வீரர் தங்கிய இடம். (அபிதா. கோ.)

மருதேநாடு—ஒரு மரவிசேடம். (வைத்
தியபரி.)

மருதநம்பி—1. தாலம்ப பாஷாணம். 2. நஞ்சு.
(1, 2 வைத்தியபரி.)

மருதநு—1. அமுதம். 2. இனிமை. (இங்
குறு.) 3. மருந்து. (1, 3 கு. நிக. கக: நகா
வெ. ௪.)

மருபுரியம்—ஒட்டை. மரு-வணம்.

மருப்பு—1. பஞ்சு. 2. மரக்கொம்பு. 3.
விலகுகின்றகொம்பு. 4. பிறைக்கேசி (சிந்தா.)
(1, 2, 3-வைத்தியபரி.) 5. யாழ்த்தண்டு.
(பத்துப்பா.)

மருபுது—வாழை. (வைத்தியபரி.)

மருபு—பாலை. (வைத்தியபரி.)

மருமகன்—மருகி. (வழக்கு.)

மருமகன்—மருகன். (வழக்கு.)

மருமம்—1. இரகசியம். 2. உயிர்நிலை. 3.
மாப்பு. (1-வழக்கு. 2. புறப்-மலை. 3. கு. நிக.
௨: ௨௦.)

மருமரம்—1. அசையுஞ் சீலையானும்

மருமராஞ்சம்—1 இலையானுமெழுமொலி.
(கு. நிக. கக: சக.)

மருமான்—1. மருமகன். 2. வழித்தோன்
தல். (1, 2-கு. நிக. ரகாவெ. உக.)

மருவகம்—1. இராகு. 2. ஓர் நகரை. 3. புலி.
4. மருக்காரை. 5. மருக்கொழுந்து. (4, 5-வைத்
தியபரி.)

மருவல்—மருவுதல், தொழிற்பெயர். இது,
அணைத்தல், கலக்கல், கிட்டல், பொருந்துதல்
என்பவற்றிற் கெல்லாம் பொதுச்சொல்லாக
வுரைப்பர்.

மருவல்—பகைவர். (கு. நிக. ௨: ௫க.)

மருவார்—பகைவர். (இராமா. கிஷ்கிந்தா.
அரசியல். க௦.)

மருவார்—பாலை. (வைத்தியபரி.)

மருவு—வாசனை. உகாஞ்சாரியை யென்பர்.

மருவுதல்—கிட்டல். (கு. நிக. கக: சக.)

மருவூர்ப்பாக்கம்—காவிரிப்பூம் பட்டினத்
தின் புறநகர். (அபிதா. கோ.)

மருள்—1. உவமையுருபு. (புறநா.) 2. ஓர்
புதர். 3. குறிஞ்சியாழ்த்திறம். 4. தெரிநிலை
வினைப்பகுதி. 5. பிசாசம். 6. மயக்கம். (2, 3,
5, 6 பிங்கல. நககச.)

மருள்—வியக்க. (பரிபா.)

மருளல்—மருளுதல், மயங்குதலாம்.

மருளி—மயக்கம். (இ. பகுதிப்பொருள் வி
குதி.) (சிந்தா.)

மருளுமந்தை—ஓர் ஊமத்தை (வைத்திய
பரி.)

மருள்—மருவிவழங்கு மொழி. (நன்னூ.
பெயரி. க௦.)

மருகம்—மயில்.

மருகர்—1. காட்டுக்குதிரை. 2. தவளை.
(வைத்தியபரி.) (பிங்கல. உசக௦) 3. தா
மரை. முதற்குறை.

மருகநாயன்—1. துலங்கரிலொரு வகை
மரைக்காரர்—1 யார். (வழக்கு.)

மரு—1. திருமால்சுத்தி. 2. மற்போர்.
(வழக்கு) 3. வருவாய். 4. வலி. 5. வனம். (1,
4, 5 கு. நிக. கக: லகாவெ. க) 3 கு. நிக. அ:
௪௪.)

மருகல்—1. பெருகல். (சிந்தா.) 2. நிறை
தல். (கு. நிக. அ: கக.)

மருகன்று—நிறைந்தது. (சிந்தா.)

மருகுவித்தல்—நிறைப்பித்தல்.

மருபுது—வார்போக்கரிசி. (வைத்தியபரி.)

மருலகசேட்டி—மற்கட்டு மோர்சாதிய
ரென்பர்.

மருலகதி—குதிரைக் கதிரைந்திணைந்து.
(கு. நிக. கக: சக.)

மருலகம்—சிறுவாலுருவை. (வைத்திய
பரி.)

மருலகம்—மிளகு. (வைத்தியபரி.)

மருலம்—1. கதாப்பு. 2. தட்டம். (அகார்தி
நிகண்டு.) 3. வலிமை. இதில் அம்-சாரியை

மலயுத்தம்—அறுபத்துநாலு கலைஞானத்
தொன்று. (பொருட். நிகண்டு.) மற்போர்.

மருலர்—திருக்குறளுக்குரையிட்ட ஆசிரி
யர்களுனொருவர். (அபிதா. சி.)

மருலங்கம்—மற்கட்டுஞ்சாலையென்பர்.

மருலர்—மருலர்.

மல்லல்—1. அழகு. (புறப். மாலை.) 2. வலிமை. 3. வளம். (2, 3 கு. நிக. கக. லகரவெ. கவு.) மிகுதிக்குங்கூறுவர்

மல்லல்—மற்போர்செய்வோன். 2. வலியன். (1, 2 வழக்கு.)

மல்லாத்தல்— } உட்புறம் மேலாய்க்கி

மல்லாத்துதல்— } டப்பித்தல். (வழக்கு.)

மல்லாடல்—திருமாலாடல். இது வாணசரணவல்லத்திருமால் முல்வனுய்ச்சென்று அவனை நெரித்தாடியதென்பர்.

மல்லாரி—1. சண்டைக்காரி. 2. பம்பைவா. தியம். (1, 2-வழக்கு.)

மல்லாரிநாலை—மல்லாத்தல்,

மல்லாரி—விநாயகர் அவ்வதரத்தென்று. (அபிதா. சி.)

மல்லல்—1. கொத்துமல்லி. (வழக்கு.) 2. மல்லிகை. (வைத்தியபரி.) 3. மிகப்பருத்தவளென்றுங்கூறுவர்.

மல்லிகம்—1. பிரப்பஞ்செடி. 2. மல்லிகை. 3. மருளுமகதை. (1, 3 வைத்தியபரி.)

மல்லிகாமோதிந்—குண்மெல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

மல்லிகாச்சுரம்—ஒரு சிவதலம். இது வடக்கேயுள்ளது.

மல்லிகை—1. ஒரு பூச்செடி (வைத்தியபரி.) 2. விளக்குத்தண்டு (பிங்கல. ௩௩௩௩.)

மல்லிகைச்சம்பா—ஒருவகை சம்பாநெல். (வைத்தியபரி.)

மல்லிநாதர்—கைடம், மாகம். ரகுவம்சய இவைகளுக்கு வியாக்கியானஞ் செய்தவர். (அபிதா. கோ.)

மல்லிபத்திரம்—ஒருகாளான். (வைத்தியபரி. அதுபந்த.)

மல்லு—மல். உகரஞ்சாரியையென்க.

மல்லாகம்—புழு.

மல்லு—1. ஒழுர். (தஞ்சை. கோ. ௧௮௩.) இதைமாவலிவாணன்புரமென்பர். 2. கப்பறை (வைத்தியபரி.) 3. வட்டம். (பிங்கல. ௨௨௮௩.)

மல்வென்றி—ஒருதுறை. (புறப். மாலை.)

மலக்கடி—கலக்கம். } (வழக்கு.)

மலக்கம்—கலக்கம். }

மலக்கனம்—பொன்னம்பர். இது கட்டர்சாக்கு. (வைத்தியபரி.)

மலகரி—ஒர் இராகம். (வழக்கு.)

மலங்கு—1. கெட. 2. சழுவ. 3. பிறழ. (1, 2, 3. சிந்தா.)

மலங்கல்—மலங்குதல்.

மலங்கு—1. ஒர்மீன். (கு. நிக. க. எசு.) 2. தெரிநிலை. விளைப்பகுதி.

மலங்குதல்—கலங்குதல். (பிங்கல. ௧௫௦௨௦.)

மலசத்திர்—மலசம்பந்தர். (வழக்கு.)

மலசம்—சிதல்.

மலடன்—பிள்ளைப்பெறுதவன். (வழக்கு.)

மலடி—பிள்ளைப்பெறுதவன். (வழக்கு.)

மலடு—கருவற்றது. (வழக்கு.)

மலந்தையறுப்போன்—கடுக்காய். (வைத்தியபரி.)

மலந்திரம்—கஞ்சாங்கோரை. (வைத்தியபரி.)

மலந்துவாரம்—அபானவாய். (வழக்கு.)

மலப்பாண்டம்—உடம்பு. (வழக்கு.)

மலப்பாகம்— } பாசத்தனது தன்மை நீங்

மலபாகம்— } கிப்பக்குவமடைதல். பரி-என்பதுபசருக்கம்.

மலப்பை—மலாசய. இந்தாசயத்தினொன்று. (ஞானம்.)

மலம்—1. அழகு. இது பலவிதமாம். (பிங்கல. ௧௮௩௦) 2. பீ. (உ-ம.) “சலமலம் விடுக்கும்போதும்” (காஞ்சிப. ஒழுக்க. ௩.) 3. லோவை. (வைத்தியபரி.) பற்று, ஆர்வம், செற்றம் முதலியவற்றிற்கும் மலமெனக்கூறுவர். (நந்தா.)

மலமலத்தல்— } ஒலிக்குறி: “(மலக்க

மலமலப்பு— } மலமலெனல்— }

மலயகந்திந்—உமாதேவியின் செடி ஒரு னொருத்த.

மலயக்கூரல்—தென்றல். (கு. நிக. க. சக.)

மலயகம்—சந்தனம் (கு. நிக. ச. உ.)

மலயத்துருமம்—சந்தனமாம். (வைத்தியபரி.)

மலயம்—1. சந்தனம். (மலையக. பொதியமலை. (கு. நிக. இ. கக.)

மலர்—1. தெரிநிலை விளைப்பகுதி 2. பூ. (கு. நிக.)

மலர்ந்து—மலையாமணக்கு. (வைத்தியபரி.)

மலர்க்கி—1. பொலிவு. (கு. நிக. அ. சக.)

2. மலர்தல்.

மலர்த்தல்—1. எதிர்த்தல். 2. தோன்றல். (1, 2 கு. நிக. கக. லகரவெ. ௧௦.) 3. விரிதல். (கு. நிக. ச. இ. ௦.) களிப்புமாமென்பர்.

மலர்ந்த—மிக்க. (பரிபா.)

மலர்ந்தன்று—பார்த்தது. (பரிபா.)

மலர்வு—மலர்ச்சி.

மலர்வன்—பிரமன். (நீதிநெறிவி. ‘கலைமகள்’ என்னுமுதற்குறிப்புள்ள செய்யுளிற்காண்க.)

மலருக்தநாயகம்—கருவண்டு. (வைத்தியபரி.)

மலருதல்—மலர்தல். (வழக்கு.)
 மலரோள்—பிரமன். (சூ. நிக. க: கடு.)
 மலராசியம் — மலாசயம். ஐந்தாசயத்தி
 னெனது. (ஞானம்.)
 மலாகை—1. தூதி. 2. தூர்த்தை. 3. பெண்
 யானை. இவற்றிற்குதாரணம் வரிந்கொள்க.
 மலாக்கா—ஒருதேசம். அத்தேசத்திலிருந்
 துவருஞ் சந்தனக்கட்டை மிகவும் வாசனையு
 டையது. (வழக்கு.)
 மலாக்காக்கெந்தம்—மலாக்காச்சந்தனம்
 (வைத்தியபரி.)
 மலாசயம் — ஐந்தாசயங்களு ளொன்று.
 (ஞானம். அ. அகவலுரை.)
 மலாசு—சிறுபூனை. (மலையசு.)
 மலாஞ்சி—வெள்ளுள்ளி. (வைத்தியபரி.)
 மலாடனா—ஒருசங்கப்புவவர். (வன். மலை.
 உரு.)
 மலாடு — கொடுந்தமிழ் நாட்டிலொன்று.
 அது மலையமாநாடு. (நன்னா. பெயரி. கஅ.
 உரை.)
 மலாய்—பொன்வெள்ளி முதலிய பூச்சு.
 (வழக்கு.)
 மலாய்—வளார். (வழக்கு.)
 மலாரடி—கலக்கம். வழக்குண்டுபோலும்.
 மலாரு—மலையாமணக்கு. (வைத்தியபரி.)
 மலாவகம்—பிண்ணாக்கு. (சூ. நிக. க: உச.)
 மலி—திரள். (பரிபா.)
 மலிசம்—அரசமரம். (வைத்தியபரி.)
 மலிதல்—1. சிறைதல். (பிங்கல. உஉஉஅ.)
 2. மிகுதி. (பரிபா.)
 மலிந்து—விரைந்து. (புறப். மலை.)
 மலிந்—திட்டுள்ளவன். (வழக்கு.)
 மலிபு—சிறைவு. (புறப். மலை.)
 மலிய—மகிழ். (புறப். மலை.)
 மலிநிறை—நீர்வெள்ளம். (பதிற்றுப்.)
 மலிப்புளல்—வெள்ளம். (பரிபா.)
 மலிர—நிறைய. (சிந்தா.)
 மலிரும்—ஒழுகும். (பரிபா.)
 மலிவு—1. உவகை. (பரிபா.) 2. மலிதல்.
 மலினம்—1. அழுக்கு. (சூ. நிக அ: உச.)
 2. குறதம். (வழக்கு.)
 மலிளழகம்—கருங்குளங்கு. வழக்குண்டு
 போலும்.
 மலிமசம்—1. அழுக்கு. 2. இரும்பு.
 மலாகம் — குருவி.
 மலை—1. உவமை. (தண்டி. பொருளணி.
 கூ.) 2. தெரிநிலைவினப்பகுதி. 3. பருப்பதம்.
 (வழக்கு.)
 மலைக்கடுகு—ஒர்டுகு. (வைத்தியபரி.)

மலைக்கரு—சாத்திரவேதி.
 மலைக்கற்றழை—ஒரு கற்றழை.
 மலைக்குண்டுவேர்—அதிமதூரம். (வைத்
 திப்பரி.)
 மலைக்கும்—மாறுபடுத்தும். (மணிபே.)
 மலைக்குறுவி—சாத்திரவேதி.
 மலைகலக்கி—ஒர்பூடு. (வ. ச. பரி.)
 மலைச்சக்கரம்—சாலக்கிர வயன்பர்.
 மலைச்சக்கரைவள்ளி—ஒருவகை வள்
 ளிக்கொடி. (வைத்தியபரி.)
 மலைச்சார்வு— } மலையருகு. (வழக்கு.)
 மலைச்சாரல்— }
 மலைசாரி—ள்ளிஞ்சில். (வைத்தியபரி.)
 மலைத்தல்—1. தமொறல். 2. மலைப்பு,
 பொருதல். 3. மாறுபடுத்தல். (புறநா.)
 மலைத்து—மாறுபட்டு. (பத்துப்பா.)
 மலைத்தும்பை—ஒர்தும்பை. (வைத்திய
 பரி.)
 மலைத்துவரை—ஒர்துவரை. (வைத்திய
 பரி.)
 மலைத்தேள் — மலையில் வைத்திருக்கும்
 தேன். (பெரியபு. கண்ணப்ப. 40க.)
 மலைத்தோடிக்—கன்மதம்.
 மலைதல்—1. அணிதல். 2. உவமை. 3.
 ஒருவழிப்படாது திகைத்தல். 4. பொருதல்.
 (1, 4 சூ. நிக. கக: லகரவெ. உச.) 3 (வழக்கு.)
 5. மேற்கொள்ளல். (புறப். மலை.)
 மலைநாங்கி—1. பொன்முசுட்டை. 2. வட்
 டத்திருப்பி. (1, 2 வைத்தியபரி.)
 மலைந்து—மாறுபட்டு. (சிந்தா.)
 மலைநாடள்—சேரன். (வழக்கு.)
 மலைநாடு—சேரநாடு. (பெரியபு. விற்றன்மி.க)
 மலைநாதம்—1. கன்மதம். 2 சாத்திரவேதி.
 3. வக்கிராந்தபாஷாணம். (1, 2, 3 வைத்திய
 பரி.)
 மலைநாள்—கல்நாள். (வைத்தியபரி.)
 மலைநெல்—மலையில்விளையும் நெல். (சூ.
 நிக. ச: கூ.)
 மலைப்பச்சை—ஒருவகை மரம். (சூ. நிக.
 ச: கூ.)
 மலைப்பருத்தி—ஒருவகைப்பருத்தி. (வழக்.)
 மலைப்பாம்பு—மலையிலுள்ள ஒருவகைப்
 பாம்பு. (திருக்குறளால். மந்தமாரு. கூஅ.)
 மலைப்பாலை—ஒர்மாவீசேடம். (வைத்திய
 பரி.)
 மலைப்பாழி—மலைக்குகை.
 மலைப்பிஞ்சு—கல். (வைத்தியபரி.)
 மலைப்பிறங்கம்—உலோகமணல். (வைத்
 தியபரி.)

மலைப்பு—1. கூத்தின்விகற்பம். (சூ. நிக. கூ. சக.) 2. திகைப்பு. (வழக்கு.) 3. போர். (சூ. நிக. கூ. சக.) 4. மாறுபாடு. (புறப். மாலை.)
மலைப்புற—ஒருவகைப்புற. (வழக்.)
மலைப்பூடு—ஒருவகைப்பூடு. (வழக்.)
மலைபடுகடாம்—ஒருதூல். (மணிமே.)

மலைபடுதீரவியம் — மலையிலுண்டாகும் பொருள். அவை மிளகு, கோட்டம், அகில், தக்கோலம், குங்குமம். (சூ. நிக. கஉ. சஅ.)

மலைமடந்தை—உமை. (சூ. நிக. க. கூ.)

மலைமதம்—கன்மதம். (வைத்தியபரி.)

மலைமல்லிகை—ஓர்மல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

மலைமாசி—சூடுதற்கு. (பத்துப்.)

மலைமுழை—மலைக்குகை. (பிங்கல.

மலைமுழைஞ்சு—) ௫௦௪.)

மலைமுள்ளங்கி—ஒருபூதி. (வைத்தியபரி.)

மலைமுத்தி—ஒருவகையுத்தி. (வழக்.)

மலைமுத்துவசன்—ஓர் பாண்டியன். (திருவிளை. தடாததை. க.)

மலையம்—1. மலயம். 2. மலை. அம்-சாரியை.

மலையமாள்—சேரன். (சூ. நிக. உ. சஅ.)

மலையமாள் பெருமுடிக்காரி—கடையெழு வள்ளலிலொருவனாகிய காரியென்பவன். (அபிதா. கோ.)

மலையரசன்—இமயபர்வதரசன் (வழக்.)

மலையராணி — நால்வகையராணி லொன்று. (சூ. நிக. கஉ. சக.)

மலையன் — 1. ஒரு சாமை. (வழக்.) 2. கடையெழுவள்ளலி லொருவன். (புறநா.) 3. குறிஞ்சி நிலத்தலைவன். (சூ. நிக. உ. சக.) 4. சேரன். (பிங்கல. எசுதி.)

மலையாடு — 1. ஒருவகை ஆடு. (பிங்கல. உசஅஅ.)

மலையாத்தி—ஒருவகை ஆத்தி. (வழக்.)

மலையாமணகீது — ஒருவகை ஆமணக்கு. (வழக்.)

மலையாளபகவதி — கன்னியாகுமாரியிற் கோயில் கொண்டிருக்கும் தேவதை. (வழக்.)

மலையாளம்—ஒரு தேயம். (வழக்.)

மலையாளி — 1. மலையாள தேசத்தவன். 2. மிளகு. (வைத்தியபரி.)

மலையாளிலம் — மலயாநிலம், தென்றல்.

(பெரியபு. தடுத்தாட். க௪௫)

மலையிருவேலி — 1. ஓர் இருவேலி. 2. ஓர்வகைப்புல். (1, 2-வைத்தியபரி.)

மலையிலுப்பை — ஓர்மரவிசேடம், (வைத்தியபரி.)

மலையினுச்சி — 1. சிகரம். (வழக்.) 2. மாமிசபேதி. (வைத்தியபரி.)

மலையிழைவன்—1. அகத்தி. 2. மிளகு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மலையீஞ்சு—} ஓர் சந்த. (வழக்.)

மலையீந்து—} ஓர் சந்த. (வழக்.)

மலையுருக்கன்—ஓர் வெற்றிலைக்கொடி.

மலைவசம்பு—மிளகு. (வைத்தியபரி.)

மலைவாசபஞ்சம்—1. குங்குமப்பூ. 2. கோட்டம். 3. மிளகு. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

மலைவாசம்—மிளகு, (வைத்தியபரி.)

மலைவாணர்—3வடர். (வழக்.)

மலைவாழை—ஒரு வாழை. (வழக்.)

மலைவீரியம்—அன்னப்பதிவைத்தியபரி.)

மலைவு—1. உவமை. (சூ. நிக. அ. எஅ.) 2.

மலைதல். சீபார். 3. மயக்கம். (வழக்.) 4. மாறு

பாடு. (தண்டி. கஉக. சூ. உரை.)

மலைவேடு—சந்தனம். (மலையக.)

மலைவேம்பு—ஓர்வேம்பு. (வைத்தியபரி.)

மலுகுதம்—பொட்டிலுப்பு. (வைத்தியபரி.)

மழ—1. இளமை. (நன்னூ. மெய்யீ. நக.

2. பிள்ளை. (திருவிளை. விருத்தகுமார. நக.)

மழநாடு—மலைநாட்டிலே திருப்பாச்சிலாச்

சிராமத்தைச்சேர்ந்தநாடு. (அபிதாநகி)

மழபுலவஞ்சி—ஓர் துறை. (புறநா.)

மழம்—இளமை. (புறநா.)

மழலை — இளஞ்சொல். திருக்கோவை-

‘உருகுதலைச்சென்ற’ என்னுமுதற்குறிப்புள்ள

செய்யுளுரையிற் காண்க. நிரம்பாமென்சொ

லென்றுங்கூறுவர், நிகண்டிலறிக.

மழவர்—1. இளமையர். 2. வீரர். (புறநா.)

மழவு—1. இளமை. (பிங்கல. ககசஅ.) 2.

குழந்தை. (உ - ம்.) “அம்மழவினுக்குநித்திரா

மணந்தாளுந்துதல்வேண்டுமென்னவனே” (திரு

வாளை. கோச்செங்க. அச.)

மழவூர்நம்பி—எழுபத்துநாலு சிம்மாசனாதி

பதிகளிலொருவர். (அபிதாநகி.)

மழித்தல் — மொட்டையாக்குதல். (வள்

கூடாவொழுக். க௦.)

மழ-பரசு. அது, கோடரி. (சூ. நிக. எ. உ.)

மழக—மழுங்க. (பரிபா.)

மழக்கம் — 1. கூரினமை. 2. மழுங்கல்,

(1, 2-வழக்.)

மழக்கல்—} 1. அடித்தல். (ஒழிவிலொ

மழக்குதல்—} டுக்கம். “நல்லபாமசிவன்”

என்னுமுதற்குறிப்புள்ள செய்யுளிற்காண்க.)

2. கூர்மைமழுங்கச்செய்தல். (வழக்.)

மழங்கல் — 1. ஒளிகெடல். 2. கூர்மை

கெடுதல். 3. பொலிவுழிதல். (1, 2, 3-வழக்.)

மழப்பல்—மழுப்புதல்.
மழப்பன்—குதர்க்கன். (வழக்.)
மழுப்புதல்—வீண்பேச்சால் மறைத்தல்.
(வழக்.)

மழம்பட்டை—மிகமழுங்கல். (வழக்.)
மழவாளி—1. சிவன். (பிங்கல. கசு.) 2. பாகராமன். (உ-ம்) “மழவாளிக்கன்றளித்த, ஐய்த்தாற்சிந்தையந்தவிர்ந்தாரு முளரையா” (இராமா. ஆரணி. விராதன்வதை. ௫௧)
மழவேந்தி—மழுவைத்தாங்கியவன்-சிவன். பாகராமன்.

மழை—1. குளிர்ச்சி. 2. நீர். 3. மாரி. 4. மேகம். (1,3,4-பிங்கல.ககநசு.) 2-சூ.நிக.க:௫௪.)

மழைக்கண்ணி—ஒரு பறவை.
மழைவண்ணக்கிறிஞ்சி—ஒரு மரவிசேடம். இதற்கு நீலி என்று பிங்கலத்திற் பெயர் கூறுவர். (பிங்கல. உசு.கக.)

மள்ளம்—வலி. (பிங்கல. கஎகக.)
மள்ளர்—1. உழவர். (சூ. நிக. உ: எக.) 2. குறிஞ்சி நிலமாக்கன். (சூ. நிக. உ: சுசு.) 3. தின்னியர். (சூ. நிக. உ: ௫0.) 4. மருதநில மாக்கன். (சூ. நிக. உ: எக.) 5. மறவர். 6. வீரர். (5, 6-சூ. நிக. கக: ளகரவெ. க0.)

மள்ளன்—இளையோன். (பரிபா.)
மள்ளு—மல்லு, கைமரம். (வழக்.)
மளமளத்தல்—
மளமளப்பு—
மளமளோல்—
மளாரிடுதல்—
மளாரோல்—
மளிகாரம்—வெண்காரம். (வைத்தியபரி.)
மளிகை—பண்டசாலை. (வழக்.) பண்டம் பலபொருள்.

மளக்கேனல்—ஒலிக்குறிப்பு. (வழக்.)
மறிகரை—குகை.
மற்துணம்—மூட்டுப்புச்சி. “மற்துணத் தொகுதிபோற் பிசைந்து” (பார. வாரண வத. க.)

மற்சரம்—விரோதம். (வழக்.)
மற்போர்—மல்லுயுத்தம். (வழக்.)
மற்றது—அடுத்தது, பிறிது, வேறு. என்னும் பொருளில்வருமென்பர். (வழக்.)
மற்று—1. அசைநிலை. 2. பிறிது. 3. வீணை மாற்று. இம்மூன்று பொருளையுந்தரும் இடைச் சொல். (நன்னூ. இடையி. கசு.) இது மற்றையெனவும் வரும்.

மற்றையது—சுட்டியதற்கினம். (நன்னூ. இடையி. க௫.)

மறர்கள்வழி—ஒருதுறை. (புறப்—மாலே.)
மறக்கற்பு—சீறியகற்பு.
மறக்கரஞ்சி—ஒருதுறை. (புறப்—மாலே.)
மறத்தல்—மறதி. (வழக்.)
மறத்தியர்—பாலேநிலப்பெண்கள். (சூ.நிக. உ: சுஎ.)

மறதி—மறப்பு. (வழக்.)
மறநிலைப்பெருள்—சூதில்வெல் பொருளும், தெண்டத்திற் பொருளும், பகைவர் பொருளும். ஆம். (சூ. நிக. கஉ: ௩௨.)

மறநிலையறம்—செஞ்சேற்றுக்கடன் கழியாதாரைச்செகுத்தல், பகைவர் கவர்ந்த நிரையை மீட்டல், பகைவரை வெல்லுதல், இம்மூன்று மாம். (சூ. நிக. கஉ: சுக.)

மறநிலையின்பம்—ஏறுதழுவுதல், வில்லால் இலக்கமெய்தல் முதலிய மறத்ததையாற் கன்னியைமணமுடித்தின்புறுதல்! (சூ.நிக.கஉ:சுசு.)
மறப்பிலி—கடவுள். (வழக்.)

மறப்பு—மறதி. (வழக்.)

மறம்—1. ஆண்மை. (புறநா.) 2. கலம் பகத்தினேருறுப்பு. (வெங்கைக்கலம்பம். சூ.) 3. கொடுமை. 4. கொடுவினை. 5. சண்டை. 6. சினம். 7. நன்ன். 8. பாவம். 9. பிணக்கு. 10. மாறுபாடு. 11. வலி. 12. வீரம். (5,6,7,8, 9,11,12-பிங்கல.ககநசு.) (3,4,10-புறப்—மாலே)

மறமலி—யானை.
மறழலிலை—ஒரு துறை. (புறப்—மாலே.)

மறல்—1. எழுச்சி. (பிங்கல. உகஅ௪.) 2. காலன். (சூ. நிக. க: ௩0.) 3. பதை. (சூ. நிக. அ: சுக) 4. பிணக்கு. (பிங்கல. கக௬0) 5. போர். (சூ. நிக. க: சுசு.) 6. மயக்கம். (பிங்கல. கஅஅநி.) 7. மறப்பு. (பிங்கல. கஅசு௪.) 8. மறுத்தல். (பரிபா.) 9. வறுமை. (பிங்கல. கஅசு௪) சாதலுமாமென்பர்.

மறலல்—போர்செய்தல். (புறப்—மாலே.)

மறலி—1. அகில். 2. குங்குமப்பூ. 3. கசு கோலம். 4. பொறுமை. 5. நமன். 6. மயக்கம் 7. மறதி (4, 5, 7-பிங்கல. கக௬0.) (6-சூ. நிக. கக: நகரவெ. கசு.) 8. மாறுபாடு. (சிந்தா.) (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

மறலினர்—மாறுபட்டார்.
மறலுதல்—எதிர்த்தல். (பரிபா.)
மறலும்—மாறுபடும். (மணிமே)

மறவர்—1. அரசர். (புறநா. கக. உரை.) 2. கொடுவினையாளர். (புறப்—மாலே. 13. படைவீரர். (பிங்கல. அஎக.) 4. பாலேநிலமாக்கன். (சூ.நிக. உ: சுஎ.) 5. வலிமையர். மறம்—வலி. (பிங்கல. கக௬௧.) 6. வீரர். (மணிமே.) 7. வேடர். (சூ. நிக. உ: சுஅ.)

மறவன்—1. சிலேட்டுமப். (தைவவ.) 2. வலியன். 3. வீரன். (புறப் மாலை.)
 மறவாதீமே—மறவாதே. (ஐங்குறு.)
 மறவி—1. இழிவு. 2. கள். 3. பதநீர். (வைத்தியபரி.) 4. பொருமை. (பிங்கல-ககசஉ.) 5. மறதி. (1, 2, 5-சூ. நிக. கக: நகர வெ. கக.)
 மறனுடைப்பாசி—ஒருதுறை. (புறப். மாலை.)
 மறி—1. அழுங்கு. 2. ஆடி. 3. குதிரை. 4. மான். இவற்றின் குட்டி. (சூ. நிக. க: கஅ.)
 2. தெரிநிலை விளைப்பகுதி. 3. மான். (சூ. நிக. க: உஉ.) மேடாசி. (சூ. நிக. க: கச.) விலங்கின் பிள்ளைக்கும் பெயர். (சூ. நிக. க: கஎ.)
 மறித்தல்—1. காவற்படுத்தல். 2. தடுத்தல். 3. திருப்புதல். (1, 2, 3-வழக்.)
 மறித்து—மீட்டு. (சிந்தா.)
 மறித்தும்—பின்பும். (வழக்.)
 மறிதரல்—மீளல். (வழக்.)
 மறிதல்—1. தடைபடல். 2. திரும்புதல். 3. மடங்கல். (1, 2, 3-வழக்.)
 மறிப்பு—1. காவற்படுத்தல். 2. தடுப்பு. 3. திருப்பு. (1, 2, 3-வழக்.)
 மறிய—1. மடங்க. 2. மீள. (சிந்தா.)
 மறியல்—1. சிறை. 2. தடை. (1, 2-வழக்.)
 மறிவு—1. கேடு. 2. மறிதல். (1, 2-ஐங்குறு.)
 மறு—1. குற்றம். (சூ. நிக. அ: ௫அ.) 2. தெரிநிலை விளைப்பகுதி. 3. மறு. (உ-ம்.) “அம் பொற்புதிர்வின் மறுவாய்ரத் தெட்டணிந்து” (சிந்தா. கடவுள். உ.) 4. வேறு. (வழக்.)
 மறுக்கம்—சுழற்சி. (வழக்.) மனக்குழப்பம். (உ-ம்.) மறுக்கம் விளைக்குமே. (திருவிளை விடையிலச. டக.)
 மறுக்கிடுதல்—பெயர்தல். (வழக்.)
 மறுக்குந்து—ஆர் செடி. (வழக்குண்டு போலும்)
 மறுக்குதல்—1. மறுதலித்தல். 2. மனஞ் சுழலச்செய்தல். (1, 2-வழக்.)
 மறுக—கொண்டுபோக. (பத்துப்பா.)
 மறுகல்! சுழலல். (பிங்கல. உகஅச.) 2. சுழலாதேகொள் (சிந்தா.) மறுகுதலுமாம்.
 மறுகலித்தல்—மறுகுதல். (வழக்.)
 மறுகு—1. குறுந்தெரு. (சூ. நிக. ௫: சஎ.) 2. தெரிநிலை விளைப்பகுதி. 3. தெரு. (பிங்கல. கச௦.) 4. நெடுந்தெரு. (சிந்தா.)
 மறுகுதல்—1. மறுகல். 2. மனக்குழம்பல். (வழக்.)
 மறுகுபு—கலங்கி. (ஞானமி.)
 மறுகை—1. பொதிக்கட்டு. 2. மறுபக்கம். (1, 2-வழக்.)

மறுத்தல்—நீக்கல். (வழக்.) வெட்கம். (சூ. நிக. அ: சஉ.) கொடாமைக்கும்பெயர் கூறுவர்.
 மறுத்து—ஒழிந்து. (பரிபா.)
 மறுத்தா—மீள. (ஐங்குறு.)
 மறுதலித்தல்— } மறுத்தல். (வழக்.)
 மறுதலிப்பு— }
 மறுதல்—மாறுதல். (வழக்.)
 மறுதலை—1. மறுதலிப்பு. 2. வேறிடம். (வழக்.)
 மறுப்படுதல்—1. ஊறடைதல். 2. வசைப்படல். (1, 2-வழக்.)
 மறுப்பு—மறுக்குதல். (வழக்.)
 மறுபொருளுவமை—ஒரவன்காரம். (தண்டி. பொருளணி. ௫. உரை.) வீரசோழியத்தில். எதிர்ப்பொருளுவமை யென்பர்.
 மறுமை—வருபிறப்பு. (சூ. நிக. அ: ௫உ.)
 மறுமொழி—உத்தரம். (சூ. நிக. கக: தகர வெ. டஉ.)
 மறுவரல்—சேர்தல். (ஐங்குறு.)
 மறுவல்—1. கஸ்தூரியிருகம். (வைத்தியமூ.) 2. மறுபடி. (காஞ்சிப். திருக்கண்புதை. உஎஅ.)
 மறுவி—1. கஸ்தூரி. (தைவவ.) 2. கஸ்தூரியிருகம். (வைத்தியபரி.)
 மறை—1. அடைக்கலம். (சூ. நிக. க: சு௫.) 2. ஆசுமம். (ஞானமி.) 3. இரகசியம். (நாலடி. பிறர்மறையின்கட்செவிடாய். என்னுஞ்செய்யுளிற்காண்க.) 4. எதிர் மறுத்தலாகியவிடை. (நன்னூ. பொது. க௫. உரை.) 5. ஒளிப்பிடம். ஆகுபெயர். 6. தெரிநிலை விளைப்பகுதி. 7. கேடகம், விளைமுதல் விசுதிதொக்கு நின்ற தென்க. 8. மந்திரம். (வள். நித்தார்பெ. அ.) 9. வேதம். (பிங்கல. உ௦நிக.)
 மறைக்காடு—வேதாரணியம். (மறைசையந். க.)
 மறைக்கோடியோன்—1. துரோணசாரியன். (பிங்கல. எகஉ.) 2. பிராமணன். (பிங்கல. எக௦.)
 மறைசை—வேதாரணியம். (மறைசையந்தாதிரியற்காண்க.)
 மறைஞானசம்பந்தர்—உமாபதிசிவாசாரியாருக்கு ஆசிரியர், சிவதருமோத்தரத்தைத் தமிழிற்செய்தவர். (அபிதா. கோ.)
 மறைத்தல்—மறையச்செய்தல். (வழக்.)
 மறைதல்—ஒளித்தல். (வழக்.)
 மறைந்து—கீழ்மேலாய். (புறப். மாலை.)
 மறைப்பு—மறைத்தல். (வழக்.)
 மறைபடல்—மறைக்கப்படுதல். (வழக்.)

மறைபாடு—மறைபடல். (வழக்.)
 மறைபுகல்—அடைக்கலம்புகுதல். (சூ. நிக. க: கடு.)
 மறைபொருள்—உட்பொருள். (வழக்.)
 மறைமுதல்— } சிவன். (சூ. நிக. க: க.)
 மறைமுதல்— }
 மறைமொழி—மந்திரம். (வள. நீத்தார். அ. உரை.)
 மறையாதீமே—மறையாதே. (பிங்கு.)
 மறையலார்—கீழோர். (சூ. நிக. உ: கடு.)
 மறையோன்—1. பிரமன். (பிங்கல. கடுக.)
 2. வியாழன். (சூ. நிக. க: கடு.) 3. வேதமுணர்ந்தோன்.

மறைவு—மறைதல், தோற்றுமை. (வழக்.)
 மன்—1. அசைநிலை. 2. அரசன். 3. ஆக்கம். 4. உத்திரட்டாதி. 5. ஒழிவு. 6. கழிவு. 7. நிலைபெறு. 8. மந்திரம். 9. மிகுதி. (1, 3, 5, 6, 7, 9—நன்னா. இடையி-கரு.) (2, 4, 8—பிங்கல-கருசா.) மன் என்பது அசைநிலையில் வரும்போது மன்னையெனவும் வருமென்பர்.
 மன்பது—உயிர்ப்பன்மை. (பரிபா.)
 மன்பதை—மக்கட்பரப்பு. (சூ. நிக. உ: அச.)
 மன்மது—இருபத்தொன்பதாவது வருஷத்தின் பெயர். (வருஷாதிநூல்.)

மன்மதன்—காமன். (சூ. நிக. க: கடு.)
 மன்மதாலயம்—மாமரம். (வைத்தியபரி.)
 மன்ற—1. அசைச்சொல். (வள. நகை. க.)
 2. அறுதியாக. (பத்துப்பா.) 3. வெளியாக.
 4. நிச்சயமாக. (3, 4—புறநா.)
 மன்றம்—சபை, பொதுவிடம். 2. செண்டு வெளி. (1, 2—புறநா.) 3. நிச்சயம். (சூ. நிக. அ: சக.) 4. நெடுந்தெரு. (சூ. நிக. இ: சஎ.)
 5. மணம். (பிங்கல. கருசா.)
 மன்றல்—1. கலிபாணம். 2. பாலையாழிசை.
 3. மிக்கபரிமளம். (1, 2, 3—பிங்கல. கருசா.)
 மன்றட்டம்— } இரந்துவேண்டதல்.
 மன்றட்டு— } (வழக்.)
 மன்றடுதல்— }
 மன்று—1. சபை. (சூ. நிக. இ: சக.) 2. கடு. (பதிற்றுப்.)

மன்னாபிவான்—வைசியர். (சூ. நிக. உ: கடு.)
 மன்னல்—1. அடுத்தல். 2. நிலைபெறுதல்.
 3. பெருமை. 4. வலிமை. (1, 3, 4—பிங்கல. கருசா.) (2—சூ. நிக. அ: சக.)
 மன்னவன்— } 1. அரசன். 2. உத்திரட்ட
 மன்னன்— } பாதி. 3. எப்பொருட்கு
 மிறைவன. (1, 2—பிங்கல. கருசா.) (3—சூ. நிக. உ: ச0.)

மன்னார்—1. ஓரூர். இது கடற்கரையிலுள்ளது. (வழக்.) 2. பகைவா. (சூ. நிக. உ: கடு.)
 மன்னர்கோயில்—ஓரூர். திருமால் திருப்பதிகளிலொன்று. (வழக்.)
 மன்னுவுலகம்—சுவர்க்கம். (சிந்தா.) 2. நிலையலாவுலகம்.

மன்னித்தல்— } பொறுத்தல். (வழக்.)
 மன்னிப்பு— }
 மன்னியர்—நிலைபெறுவாயாக. (பதிற்றுப்.)
 மன்னிறைந்ததல்—வேளாண்மாதரியல்பி
 னென்று. (சூ. நிக. க: எஎ.)
 மன்னுதல்—மன்னல்.
 மன்னும்—இடைச்சொல். (சிலப்.)
 மன்னை—மன் என்பது மன்னையென
 விறுதிவிதாரமாய் நின்றதென்க. (நன்னா. இடையி. கரு.) கழுத்தினோர்பாகத்திற்கும்
 பெயர்கூறுவர்.

மன்னைக்காஞ்சி—ஒருதுறை. (புறப்-மலை.)
 மனக்கச்சிவு—மனவுருக்கம். (வழக்.)
 மனக்கவிவு—மனக்கசிவு. (வழக்.)
 மனக்கிடை— } மனவெண்ணம்.
 மனக்கிடக்கை— } (வழக்.)
 மனக்கிருடு—அறிவீனம். (வழக்.)
 மனக்கோட்டம்—மனக்கோட்டம். பார்.
 மனங்கச்சிதல்— } மனமுருகல். (வழக்.)
 மனங்கரைதல்— }
 மனகு—மனது. (வழக்.)
 மனது—மனம். (வழக்.)
 மனம்—1. உள்ளம். (சூ. நிக. அ: கரு.) 2. இந்துப்பு.

மனாச்சகங்குடந்தார்—சித்தார்த சாஸ்திரம்
 பதிப்புகளுள்ளொன்றாகிய உண்மைவின்
 க்குலாசிரியர். (அபிதா-கோ.)

மனவு—1. சங்குமணி 2. புடவை. (வைத்
 தியபரி.) 3. மணிப்பொது. (1, 2—பிங்கல.
 கருசா.)

மனாவம்—அதுசிந்தனைசெய்தல். (தர்க்கா
 மிருதம்.)

மனுகை—பெண்யானை,
 மனு—அக்குமணி. (சிந்தா.)
 மனுவம்—சுங்குமம். (பதிற்றுப்.)
 மனுவ—அரைப்பட்டிகை. (சூ. நிக. எ: உஅ.)
 மனிதன்—மானிடன். (வழக்.)
 மனிலர்—ஓரூர். (வழக்குண்டுபோலும்.)
 மனு—மனுபார்.

மனுக்கள்—மனுக்கள் பார்.
 மனுடன்—மனுடன், மனிதன். (வழக்.)
 மனுமக்கள்—மனிதர்கள். ஒருகாலத்திலே
 மனுக்களாற் படைக்கப்பட்டவர்களுக்கு இப்.

பெயர்கூறுவர். இவர்களைப்போன்றிருத்தலாற் பிரமன் முதலானோர் படைக்கப்பட்டவர்களுக் குமிப்பெயராமென்பர்.

மனுவந்தரம்—மதுவந்தரம்பார்.

மனுவர்—கொல்லர். (சூ. நிக. ௨: ௨௬.)

மனை — 1. இரண்டாயிரத்துநானூறு குழி கொண்ட நிலமென்றும், பதினாறரைக்காற்குழி கொண்ட நிலமென்றுங்கூறுவர். 2. மனைவி. 3. வீடு. (2, 3-சூ. நிக. ௧௧: னரவெ. ௩௭.)

மனைக்கோள்—பல்வி. (பிங்கல. ௨௫௧௬.)

மனையறம்—இல்லொழுக்கமாகிய தரும். (வழக்.)

மனையாட்டி— } மனைவி. (சூ. நிக. ௨:

மனையாள்— } எக.)

மனைவி—நாயகி. (சூ. நிக. ௧௧: னரவெ. ௧௭.)

மனைமரம்—தேற்றமரம். (பரிபா.)

மனோகரம்—1. அழகு. (பிங்கல. ௧௬௪௩.)

2. மகிழ்ச்சி. (வழக்.)

மனோசன்—மன்மதன். (சூ. நிக. ௧: ௨௬.)

மனோசிலை—ஒருமருந்து விளைவுப்பாடண முப்பத்திரண்டினுண்டென்பர்.

மனோபவன்— } மன்மதன். (சூ. நிக. ௧:

மனோபு— } ௨௬.)

மனோமயகோசம்—பஞ்சகோசத்தொன்று (ஞானம்.)

மனோரஞ்சிதம்—மனப்பிரியம். (வழக்.)

மனோரதம்—1. இன்பம். 2. விருப்பம். (வழக்.)

மனோரமியம்—மனத்திருத்தி. (வழக்.)

மனோமை—மேருமலைமகளும் இமயமலை மனைவியுமாகியமேனை. (அபிதா. சிங்.)

மனோவதி—பிரமன் பட்டணத்திற்கொரு பெயர். (அபிதா. கோ.)

மனோன்மவி—1. அப்பிரகம். (வைத்திய பரி.) 2. ஆன்மாக்களின் மலங்களைநீக்கிச்சிவா னந்தத்தைக் கற்றஞ்சிவசத்தி. (அபிதா. சி.)

மனோன்மவித்தாய்—இந்துப்பு. (வைத் தியபரி.)

மா.

மா—1. அசைச்சொல். இது வியங்கோளில் வருவது. (நன்னூல்-இடையி. ௨௦.) 2. அழகு. 3. அழைத்தல். 4. இடித்தமா. (பிங்கல-௧௧௧௭.) 5. இலக்குமி. 6. எதிர்மறையுபசருக்கம். 7. ஒரெண். 8. கறுப்பு. 9. குதிரை. 10. பன்றி புரவியானே யிவற்றினுண்பெயர். (சூ. நிக. ௩: ௩௦.) 11. பூமி. 12. சாச்சுவதி. 13. சீலை. 14. செல்வம். 15. துகள். 16. நஞ்சுக்கொடி. (வைத்

தியபரி.) 17. நிறம். 18. பெருமை. 19. மாமம். 20. வண்டு. 21. வயல். (பிங்கல. ௫௭௧.) 22. வலி. 23. விலங்கின்பொது. 24. வெறுப்பு. (சூ. நிக. ௧௧. வகரவெ. ௧௧.) (2. 3, 5, 7, 8, 9, 11, 12, 17, 18, 19, 20, 22, 23-பிங்கல. ௧௬௪௬.) மா என்பதற்குச் சீவகசிந்தாமணியுரையில் ஆகாது என்பது பொருளாகக்கூறுவர். பொருநராற்றுப்படையில், ஒருமாளிலத் திற்கும் பெயர்கூறுவர்.

மாக்கச்சங்கு—இந்துப்பு. (வைத்தியபரி.)

மாக்கிகடு—குரத்துக்கடுக்காய். (வைத்தியபரி.)

மாக்ககல்—காணற்கல். (வைத்தியபரி.)

மாக்கள்—1. மனிதர்கள். (சூ. நிக. ௧: ௨௪.)

2. விலங்குகள். (சூ. நிக. ௩: ௪௧.)

மாகசம்—தையார்த்தகரை. (வைத்தியபரி.)

மாகட்டகம்—செந்நாயுருவ். (வைத்தியபரி.)

மாகண்டம்—இருபத்தேழு யோகத்தொன்று. (வருஷாதிகூல்.)

மாகத்தி—நெல்லிமரம். (வைத்தியபரி.)

மாகநந்தன்—ஒரு வேறியன், குத்துவடிவமாகி எசியில்வந்து கதியடைந்தவன். (காசி காண்-மூத்திமண்ட. ௧௭.)

மாகதம்—மகத்தேயத்துள்ளது.

மாகதர்—1. இருத்தேத்துவோர். (மதுரைக்கா.) 2. மகத்தேயத்தவருமாம்.

மாகதன் — 1. சத்திரியப்பெண் வைசியனைக்கூடிப் பெற்றபிள்ளை. (அபிதா. சி.) 2. மகத்தேயத்தவருவிய சராசரதன். (அபிதா. சி.)

மாகதி—1. ஈனி. 2. சோணாதி. (அபிதா. கோ.) 3. கிப்பிலி. 4. மூல்கைக்கொடி. 1, 3, 4- (வைத்தியபரி.)

மாகந்தம்—மாமரம். (மலையக.)

மாகந்தி—1. அழக்கிரா. 2. நெல்லி (1, 2-வைத்தியபரி.)

மாகம்—1. ஆகாயம். (சூ. நிக. ௩: ௪௬.) 2. கிக்கு. (சிந்தா) 3. மகம். 4. மாகன்செய்த காவியம். (அபிதா-கோ.) 5. மாசிமாதம். (சோதிட.) (3-பிங்கல-௨௪௮.)

மாகரி — ஆண்யானை. (மா-விலங்கினுண்.

கரி—யானை.)

மாகயம் — கௌரிபாடாணம். (வைத்திய பரி.)

மாகாணம்—நாடு. (வழக்.)

மாகாணி — ஒரெண். அது: பதினாறிலொன்று. (வழக்.)

மாகாளம்—ஒரு சிவதலம். (தேவார. திருஞான-க.)

மாகாளர்—1. அரிகரபுத்திரர் சேனாபதி.)

2. சிவரணத்தலைவரிலொருவர். (1, 2-அபிதா. சி.)

மாகாளன்—அயன்படைத்தலைவன்.

மாகாளி—1. களாவிழுது. 2. சத்தமாதரி
வொருத்தி (மீனாதி. பிள்ளைத். காப்பு. ௧0.)
3. மாவலிக்கிழங்கு. (1, 3-தைவவ.)

மாகாளிசரண்—களாவிழுது. (தைவவ.)

மாகாளோசுரர்—திருவிடம்பைமாகாளத்தி
லெழுந்தருளியிருக்குமிறைவார்நாமம். (அபிதா.
கோ.)

மாகிஷமதி — நர்மதாதீரத்துள்ள வொரு
நகரம். (அபிதா. கோ.)

மாகிட்டியான்—அரசனுக்கு வைசியம்பெண்
ணிட்டுமித்தவன். (அபிதாநசி.)

மாகிராம்—இராச்சியம்.

மாகிரன்—இந்திரன்.

மாகிருத்தம்—பூனைக்காலி. (வைத்தியபரி.)

மாகுலவர்—வேடர். (சூ. நிக. உ: சுஅ.)

மாகுலவரகுந்திரம்—வடமொழி வியா
காணத் துக்குமுதலானவர்க்கிவியிரான் மனதுட
யருகத்தினின்றுநீதாற்றுவித்த சப்தமூலகுத்
திரங்கள். (அபிதா. கோ.) பாணினிமுனிவருக்
குக்கூறினொன்றுங்கூறுவர்.

மாகுலயம்—பவளம் (வைத்தியபரி.)

மாகுலயி—

மாகுலயி—பசு. (உ-ம்.) வரிந்கொன்க.

மாங்கல்லியம்—மங்கிலியம். (வழக்.)

மாங்குர்—1. ஸீரல். 2. ஓர்மீன். (வழக்
குண்டுபொலும்.)

மாங்காடு—குடமலைப்பக்கத்துள்ளவொருர்.
(அபிதா-கோ.)

மாங்கச்சம்—மாங்கம். (வழக்.)

மாங்கச்சினை—சாற்கலலு.

மாங்கல்லியம்—தாலி. (வழக்.)

மாங்குடிக்கிழார்—ஒருதமிழ்ப்புலவர். (அ
பிதா-கி.)

மாங்குடிமருதுரி—கடைச்சங்கப்புலவரி
வொருவர். (வள். மாலை: உச.)

மாங்குக்காய்—மாசக்காய். (வைத்தியபரி.)

மாங்கல்—வருத்தம். (வழக்.)

மாங்கி—பாம்புகொல்லி. (வைத்தியபரி.)

மாங்கிதேவர்—ஒரு வீரசைவ வடியவர்.
(அபிதாநசி.)

மாசக்காய்—ஒரு மருந்துச்சரக்கு. (வழக்.)
இதனை மாசக்காயென்பர். (வைத்தியபரி.)

மாசங்கம்—குதகம்.

மாசம்—மாதம். (வழக்.)

மாசலம்—1. நோய். 2. முதலை.

மாசலன்—களவன்.

மாசவிடாய்—மாதவிடாய், மாதர்ஹுப்பு.

மாசாத்தன்—1. ஐயனார். (சூ. நிக. க: உஅ.)
2. கண்ணகியின் தந்தை. (மணிமே.) 3. கை
லாயனானவுலாவை அங்கே கேட்டுவந்து திருப்
பிடவூரிலே வெளியிட்டவர். (அபிதாநசி.)

மாசாத்துவான் — கோவலன் தந்தை.
(அபிதா. கோ.)

மாசி—1. ஒரு மாதம். 2. மகநகூத்திரம்.
(1, 2-சூ. நிக. கக: ககரவெ. கக.) 3. மாசிக்காய்
(வைத்தியபரி.)

மாசிகை—பறவை.

மாசிங்கம்—கலைமான்சொம்பு. (வைத்திய
பரி.)

மாசிப்பந்திரி—ஓர்ப்பூடு. (வைத்தியமூ.)

மாசியம்—இறந்தோர்க்கு மாதந்தோறும்
செய்யங் கடன் (வழக்.)

மாசிரம்—சீக்கிரம்.

மாசிலாயணிநாதர் — திருவாவடுதறையி
லெழுந்தருளியிருக்கிற இறைவர் நாமம். (அபி
தா-கோ.)

மாசு — 1. அழுக்கு. (பிங்கல-கஅக௦.) 2.
குற்றம். (பிங்கல-கஅகக.) 3. மேகம். (பிங்கல.
இஅ.)

மாசுகம்—நீர்க்கு. (வைத்தியபரி.)

மாசுயம் — 1. பாம்பு. 2. பெரும்பாம்பு.
(1, 2-சூ. நிக. க: சங், சஅ.)

மாசேடி—வான்மினகு. (வைத்தியபரி.)

மாசேளன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: க.)
2. திரமால். 3. காசியையடைந்து தீர்த்தமாடி
முத்திபெற்றவன். வாமதேவமுனிவர் மாணாக்
கன். (அபிதாநசி.)

மாசை—பொன். (சூ. நிக. க: உ.)

மாசுசி—1. சடாமாஞ்சில். 2. பெருங்கோ
ரை. 3. மண்ணீரல். (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

மாசுசிரோகணி — ஓர் பூடு. இது: கண்
புகைச்சலை நீக்கும். (வைத்திய-மூ. அக.)

மாசுசில்—மாஞ்சி.

மாட்சி — 1. நன்மை. (புறநா.) 2.

மாட்சிமை— (பெரியபு. தடுத்தாட். இக.)

மாட்டல்—1. மூட்டல். (சூ. நிக. க: உக.)

2. வருத்தல். (ஐங்குறு.)

மாட்டாமை—இயலாமை. (தண்டி-பொரு
ளணி. கக-ஆம் குத்திரவுரை.)

மாட்டார்—இயலாதோர். (சூ. நிக. உ: சக.)

மாட்டி—1. அழித்து. (முல்லைப்.) 2. எரி
த்து. (சிறுபா.) 3. பொருத்தி. (வழக்.)

மாட்டிய—கொளுத்திய. (பெரும்பா.)

மாட்டியையான்—பெரிய ஈ (வழக்குண்டு.)

மாட்டுதல் — 1. இயலுதல். 2. கட்டுதல்.
3. செலுத்தல். (சிந்தா.) 4. சொருகுதல். (பெ

ரியபு. இளையான்குடி. கக.) 5. பூணுதல். (1, 2, 5-வழக்.)

மாட்டிழைக்காளான் — ஒருவகைக் கா ளான். (வழக்.)

மாட்டேற்றிந்தோழகல்- } ஒன் றற் குச்
மாட்டேற்று— } சொல்லப்
பட்டிலக்கணத்தை அதனைப்பெறுதற்குரிய
மற்றொன்றற்குமாட்டிச் சொல்லி நடத் தல்.
(நன்னூ. பொதுப்பாடி கச.)

மாடகம் — வீணமுறுக்காணி. (சூ. நிக. க0: சக.)

மாடக்குழி — விளக்குவைக்குஞ் சுவரறை.
மாடப்புற—ஒருபுற (சூ. நிக. க: கக.)

மாடப்புறக்கண்ணிறம்—அழகு கிரா.
இதன் பழநிறம் மாடப்புறக்கண்ணிறம்போ
விரும்பதனாலிப்பெயர் பெற்றதென்பர்.

மாடம்-1. உப்பிரிகை. (வழக்.) 2. உழுத்து.
(சூ. நிக. ச: சக.) 3. வீடு (சூ. நிக. கக: டகர
வெ. உ.)

மாடல்—செய்தல். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.
மாடல்—ஒரு பேய். (வழக்.)

மாடி—மேல்மேடை. (வழக்.)

மாடியம்—உடம்புக்கீழ்; கவசம். (சிந்தா.)

மாடு—1. இடம். (பிங்கல. எகக.) 2. செல்
வம். 3. பக்கம். 4. பசுப்பொது. 5. பொன்.
(2, 3, 5-சூ. நிக. கக: டகரவெ. க.) (4-வழக்.)

மாடை—பொன். (சூ. நிக. க: உ)

மாண்— } 1. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.
மாண்டல்— } 2. மாட்சிமை. (சூ. நிக.
அ: க0.)

மாண்டலியர்— ஒரு முனிவர் இவரே விதூர
னாகப் பிறந்தவர். (அபிதாநகோ.)

மாண்டன்று—மாட்சிமையுற்றது. (இங்குது.)

மாண்டார்—1. இறந்தவர். (வழக்.) 2. மாட்
சிமையுடையார். (வள். வினைத்திட்டி. டு.)

மாண்டேகம்—உபநிடத முப்பத்திரண்டனு
ளொன்று. (பொருட். நிக.)

மாண்பு—1. அழகு. 2. மாட்சிமை. (சூ. நிக.
அ: க0.)

மாணம்—மாட்சிமை. அம்-சாரியை மென்
பர்.

மாணல்—மாட்சிமை. (பிங்கல. கஎகஉ.)

மாணவகை—1. பிரமசாரி 2. மாணக்கன்.
(வழக்.)

மாணவம் — பதினான்காவையுள்ள முத்
தாரம். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

மாணவன்—மாணக்கன். (வழக்.)

மாணக்கன்—கற்போன். (சூ. நிக. உ: எ.)

மாணமை—மாட்சிமைப்பாமை. (வழக்.)

மாணர்—பகைவர். (வள். கூடாநட்டி. க.)

மாணி—1. ஆண்குறி. (வழக்.) 2. குறள்
வடிவம். (தேவார. மாணிகுழி.) 3. பிரமசாரி.
(இராமா. சிவ்கிந்தா. அனுமப்ப. உக.)

மாணிக்கத்தியாகர்—திருவொற்றியூரி லெ
ழுந்தருளியிருக்கு மிறைவாநாமம். (அபிதாந
கோ.)

மாணிக்கம்—நவமணியினென்று. (வழக்.)

மாணிக்கவாணர்—திருமருகல், திருவாழ
கொளிப்புதலா ரிவைகளிலே கோயில்கொண்டி.
ருக்குமிறைவாநாமம். (அபிதாநகோ.)

மாணிக்கவரதர்— திருமாணிகுழியிறைவர்
நாமம். தேவியர்மாணிக்கவல்லி. (அபிதாநகோ)

மாணிக்கவாசகர்— திருவாதாழிகளுக்கு
கொருபெயர். (திருவிளை. மண்கமந்தா ௧0க.)

மாணிகுழி—ஒரு சிவஸ்தலம். (தேவார.
திருமாணி குறிப்பதிகம் பார்.)

மாணிபத்திரன் — குபேரன் சேநாபதி.
(அபிதாநகர்.)

மாணிபத்திரம் — பிப. (வைத்தியபரி.)

மாணை—ஒள்கொடி (பூராமா. அயோத்தி.
வனம்புரு. கக.)

மாந்திராணம்— } மத்தியானபோதிற்செ
மாத்தியானிதம் } ப்யங்கடன். (வழக்.)

மாந்திரம்-1. அளவு (வழக்.) 2. தனிமை.
3. தும்பி. (வைத்தியபரி.)

மாந்திரை—சவ்வியன்றக்கையும், பாண்டிலி
னிரண்டாமனைவ்யுமானவன். (அபிதாநகோ.)

மாந்திரை—1. அளவு. (பிங்கல. உஉஉக.)
2. காலதுட்பம் (பிங்கல. உஅ0.) 3. காலவிரைவு.
(பிங்கல. உஅக.) 4. குளிகை. (வழக்.)

மாந்திரைக்கோல்—1. அளவுகோல்.
(வழக்.) 2. சித்தர்கள் வைத்திருக்கும் ஒரு
வகைக்கோல். (திருவிளை. எல்லாம்வல்லசித்
தர். கக.)

மாந்திரைக்கீசருக்கம்—ஒரு பொருள் பயந்
துபிற்குமொரு சொல் ஒரு மாந்திரைகுறைய
வேறொருபொருள் பயக்கப்படுவது. (தண்டி.
சொல்லணி. கடு.)

மாந்திரைவருத்தனம்—ஒருபொருள் பயப்
பதொருமொழி ஒரு மாதத்திரைகூடப்பிறிதோர்
பொருள் பயப்பப்படுவது. (தண்டி. சொல்
லணி. சக.)

மாத்தியம்—தேகாவயவமே பொருளெ
னவும், அதுகெட்டால்வேறுபொருளினின்றெ
னவுவகூறமொருசமயி. (அபிதாநகர்.)

மாத்தியகம்—இலுப்பைப்பூச் சாராயம்.

மாத்தியம்—யானை. (சூ. நிக. க: ச.)

மாத்தியர்—சண்டாளர். (சூ. நிக. உ: கச.)

மா த்வி கை — மைத்திரனுக்கு தித்த மைந் தற்கும், வைதேகனுக்கு தித்த மைந் தற்கும் மா த்வி கை என்று பெயர். (சூ. நிக. க: கூ.) சாதிவரலா. ரு. ச.)

மா த்வி கை—1. உமாதேவி. மதங்கமுனிவருக் குப்புத்திரியாக அவதரித்த காரணத்தால் இப் பெயர் வந்தது (அபிதாநகோ.) 2. காளி. (சூ. நிக. க: கூ.) 3. யாழ்த்தெய்வம். (சிந்தா.)

மா த்வி கை—மகளிர் சூதகம். (வழக்.)
மா த்வி கை—சூரியனோடு ராசியினின்று மற்றோடு ராசிக்குச் செல்லுஞ் சமயம். (வரு ஷாதிநா.)

மா த்வி கை—1. கிராமபு. (வைத்தியபரி.) 2. மாசம். (வழக்.) கடைதல், கொல்லல், பெரு மை, மகிழ்ச்சி முதலியனவுங்கூறுவர்.

மா த்வி கை—1. இடைச்சொல். 2. அழகு. 3. ஆசை. 4. பொண்கள். (1, 2, 3, 4-சூ. நிக. கக: தகரவெ. கூ.)

மா த்வி கை—கணச்சலம் — கெந்தகம். (வைத் தியபரி.)

மா த்வி கை—காய்ச்சல்—கீவியென்று பெயர். (சூ. நிக. எ: எக.)

மா த்வி கை—காளி. (சூ. நிக. க: கூ.)

மா த்வி கை—இந்திரன் சாரதி. (இராமா. யுத்த. தேரோறு. சஉ.)

மா த்வி கை—மாதனை. (வைத்தியபரி.)

மா த்வி கை—ஒரு வைணவர்; இவர் சரிதம் (அபிதாநகோ.)

மா த்வி கை—ஒருவைணவர். (அபிதாநகோ.)

மா த்வி கை—செம்பூசனி. (வைத்திய பரி.)

மா த்வி கை—1. கள். (சூ. நிக. க: கூ.) 2. தவம். 3. வசந்தகாலம். (2, 3-சூ. நிக. கக: தகரவெ. ச.) இனிமைக்கும் பெயர் கூறுவர். (உம்.) உண்டேற்கொள்க.

மா த்வி கை—முனிவர். (சூ. நிக. உ: உ.)

மா த்வி கை—1. திருமால். (சூ. நிக. க: கூ.) 2. வசந்தன், வசந்தகாலத்துக்குரியவன், மன் மதன்.

மா த்வி கை—வித்தியாரணியருக்குப் பெயர் (அபிதாநகோ.)

மா த்வி கை—1. குருக்கத்தி. 2. கோவலன் காதல்மாது. (மணிபே.) 3. சீனி. 4. தவசி முருங்கை. 5. துளசி. 6. வசந்தகாலமல்லிகை. 1, 3, 4, 5, 6-வைத்தியபரி.) கண்ணன் மனைவி, தூதிகை, நாடகக்கணிகைக்கும்பெயர் கூறுவர்

மா த்வி கை — வசந்த மல்லிகைக் கொடி. (வைத்தியபரி.)

மா த்வி கை—} மா த்வி கை—} மாதர்க்குவரும் மா த்வி கை—} தீட்டு. (வழக்.)
மா த்வி கை—காலநிர்ணயம், வித் தியாரணியர்செய்தசோதிடகிரந்தம். (அபிதாநகோ.)

மா த்வி கை — பராசரமிருதி வியாக்கியா னம் மாதவாசாரியார்செய்தது. (அபிதாநகோ.)
மா த்வி கை—மாதளச்சிலை—மாந்தளிர்க்கல். (வைத்திய பரி.)

மா த்வி கை—மாதனை. (வைத்தியபரி.)

மா த்வி கை—கிராமபு. (வைத்தியபரி.)

மா த்வி கை—1. உமை. (சூ. நிக. க: கூ.) 2. ஞானா. (தர்க்காமிர்தம்.) 3. தாய். 4. நாமகள். (3, 4-பிங்கல. கூகூச.)

மா த்வி கை — தாயைப்பெற்ற பாட்டன். (வழக்.)

மா த்வி கை—தாயைப்பெற்றபாட்டி. (வழக்.)

மா த்வி கை—1. மண்டலமாவோடல். (சூ. நிக. க: சஉ.) 2. மா. (மலையக.)

மா த்வி கை—சூதினைபோம் மார்க்கம். (சூ. நிக. க: கூ.)

மா த்வி கை—நெருஞ்சி. (வைத்தியமூ.)

மா த்வி கை—1. ஆகாயம். 2. திக்கு. 3. பூமி. 4. மலை. 5. யானை. (1, 2, 3, 4, 5-சூ. நிக. கக: தகரவெ. உ0.)

மா த்வி கை—1. அதிவிடயம். (மலையக.) 2. மாதிரிகை (வழக்.)

மா த்வி கை—விதம். (வழக்.)

மா த்வி கை—ஆகாயம், இரேபதி, இலக்குமி, பசு, பார்ப்பனி, பூமியென்றுங்கூறுவர். (உம்.) உண்டேற்கொள்க. மாதா. (வழக்.)

மா த்வி கை—திருநாவுக்கரசுநாடனார் தாயார் (பெரியபு. திருநாவு. கூ.)

மா த்வி கை—1. அசைச்சொல். (நன்னூ இடையி. உஉ.) 2. காதல். (சிந்தா.) 3. பெண். (சூ. நிக. உ: கூ.)

மா த்வி கை—நால்வகைப் பிச்சையிலொன்று. இது: வண்டானது பூக்களிடஞ்சென்றுவாதை பண்ணாது மதுவை வாங்குமாறுபோல விரத் தணுவன் பலரிடத்தும் வாதைபண்ணாது

எளிதாக அன்னப்பிச்சை வாங்குவது என்பர். (சைவசமயநெறி. பொதுவி. உரு. பாட்டுரை)

மா த்வி கை—கொம்மட்டிமாதனை. (மலையக.)

மா த்வி கை—புட்பராகம்.

மா த்வி கை—மையம்மை—திருக்கோணமலையிலெ முந்தருளியிருக்கிற தேவியார் திருநாமம். (அபிதாநகோ.)

மா த்வி கை—மல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

மா த்வி கை—சாராயம். (வைத்தியபரி.)

மாதுரியம்—மிக்கஇனிமை. (வழக்.)
 மாதுரு—மாதா. (வழக்.)
 மாதுருக்களோழவர்—இவர் சத்தமாதர்கள்
 (இவர்களிடம் அபிதாநசிந்தாமணியிற்காண்க.)
 மாதுலங்கம்—1. கொம்மட்டிமாதுளை. 2.
 மாதுளை. (1, 2-வைத்தியபரி.)
 மாதுலம்—ஊமத்தை. (வைத்தியபரி.)
 மாதுலன்—தாயுடன்பிறந்தமாமன். (சூ. நிக.
 உ: எ.)
 மாதுலா— } மாமன் மனைவி.
 மாதுலி— }
 மாதுவசை—பெண்வசம்பு. (வைத்தியபரி)
 மாதுவம்—1. கள். 2. நற்கூம். (1, 2-
 வைத்தியபரி.)
 மாதுளங்கம்— } மாதுளை. (வைத்தியபரி.)
 மாதுளம்— }
 மாநேவன்—1. சிவன். (சூ. நிக. க: எ.) 2.
 பதினொரு நூறுத்திராரிலொருவர். (பொருட். நிக)
 மாநேவி—1. பார்ப்பதி. (வழக்.) 2. சீதே
 வியார். (வைத்தியபரி.)
 மாநேவியம்மை—திருவம்பர் மாகாளத்தி
 வெழுந்தருளியிருக்கிற தேவியார் நாமம்.
 (அபிதா. கோ)
 மாந்தக்கோதி—ஒரு சுரம். (வழக்.)
 மாந்தக்கன்னி—ஒரு கோய். (வழக்.)
 மாந்தப்புல்—காவட்டம்புல் (வைத்தியபரி.)
 மாந்தம்—1. ஒரு கோய். மந்தம். (வழக்.)
 2. காவட்டம்புல். (வைத்தியபரி.)
 மாந்தர்—மனிடர். (சூ. நிக. உ: அச.)
 மாந்தல்—1. உண்டல். 2. குடித்தல்.
 (பிங்கல. 2000.) 3. சாதல். (1, 3-சூ. நிக. கக:
 லகரவெ. 20.)
 மாந்தளிர்—மாவின்றளிர், இது துவர்ப்பத்
 தினென்று. (சூ. நிக. கஉ: 800.)
 மாந்தளிர்ச்சீலை—கற்காவி. (வைத்திய
 பரி.)
 மாந்தளிர்ப்பச்சை—கொக்குக்கல். (வைத்
 தியபரி.)
 மாந்தாதா—சூரியகுலத்தரசரிலொருவன்.
 (அபிதா. கோ.)
 மாந்தி—1. குடித்து. 2. மாமரம். (சூ. நிக.
 ச: கக.)
 மாந்தியம்—மந்தமாயிருப்பது. (வழக்.)
 மாந்திரியம்—1. தம்பி. (வைத்தியபரி.) 2.
 மந்திரசம்பந்தமானது.
 மாந்திரியர்—மந்திரவாதிகள். (வழக்.)
 மாந்துதல்—மாந்தல். துச்சாரியை.
 மாந்தை—ஒர்ஊர். (மாந்தைக்கம்மாளர்

என்பது வழக்.) குமணராசன் ஊருக்கும்
 பெயர் கூறுவர். (குமணசரித்திரம்பார்.)
 மாநடன்—சிவன்.
 மாநாயகன்—கண்ணகிபிதா. (அபிதா.
 கோ.)
 மாப்பிள்ளை—மணமகன். (வழக்.)
 மாபலன்—1. காற்று. (பிங்கல. உக.) 2.
 சூரபன்மன்படைத்தலைவன். (அபிதாநசி.)
 மாபலி—மாவலிச்சக்கரவர்த்தி. (அபிதா.
 கோ.)
 மாபலிவாணன்—மாவலிவாணன்.
 மாபுராணம்—இடைச்சங்கமருவியவொரு
 நூல். (அபிதாநசி.)
 மாபூதி—ஏழ்நாகிலொன்று. (சூ. நிக. கஉ:
 எக.)
 மாம்பிரம்—சிறுதேக்கு. (வைத்தியபரி.)
 மாமகம்—மாசிமகம் இதுபன்னிருவருடத்
 துக்கொருதரம் வருவது. (திருவிளை. அருச்
 சனை. உரு.)
 மாமடிகார்—மாமளார். (மீனாக்ஷியம்மை.
 பிள்ளை. அம்புலி. சு.)
 மாமணி—மாணிக்கம். (சூ. நிக. க: ரு.)
 மாமல்லபுரம்—மாவலிநகரம். இதனை நூல்
 களில் “மல்லை” எனக்கூறுவர். (பெரியபு.
 திருக்குறிப்புத். சக.)
 மாமன்—அம்மான். (வழக்.)
 மாமாத்திரர்—வைத்தியர். (சூ. நிக. உ: உஎ.)
 மாமி—அம்மான் மனைவி. (வழக்.)
 மாமிச்சச்சீலை—கார்நிறக்கல்.
 மாமிசபேதி—ஒர் பூடு. (வைத்தியபரி.)
 மாமிசம்—இறைச்சி. (வழக்.)
 மாமிசி—சடாமாஞ்சில். (வைத்தியபரி.)
 மாழடி—நெட்டி. (வைத்தியபரி.)
 மாழனி—1. அருகன். (சூ. நிக. க: உ.) 2.
 நாயுருவி. (வைத்தியபரி.)
 மாழலனார்—சங்கப்புலவருனொருவர். (அபி
 தாநசி.)
 மாமை—1. அழகு. 2. கரியநிறம். (மலை
 படு.) 3. நிறம். (1, 3-சூ. நிக. கக: மகரவெ.
 கக.)
 மாய்—ஆச்சா. (மலையக.)
 மாய்ச்சல்—சாவருத்தம். (வழக்.)
 மாய்த்தல்—1. கொல்லல். (வழக்.) 2.
 மறைத்தல். (செந்தா.)
 மாய்தல்—மாய்வு.
 மாயந்திசினோர்—மாயந்தோர். (புறநா.)
 மாயந்தேன—மாய. (புறநா.)
 மாயப்பு—மாய்த்தல். பு. தொழிற்பெயர்
 விருதி.

மாய்வு—1. சாவு. 2. மறைவு. (சூ. நிக. கக: ககாவெ. உ.)
 மாயநகர்—தாருகாசுரன் அரசிருந்தநகர். (அபிதா. கோ.)
 மாயகம்—விளாமரம். (வைத்தியபரி.)
 மாயம்—1. கறுப்பு. (சூ. நிக. அ: உஉ.) 2. கணவு. 3. பொய். 4. வஞ்சனை. (3, 4-சூ. நிக. கக: குகாவெ. இ.)
 மாயவன்—1. இடாகினி. (சூ. நிக. க: கூ.) 2. தெய்வப்பெண். (பிங்கல. கஅக.)
 மாயவன்—1. கரியவன். 2. திருமால். (பிங்கல. ககூ.)
 மாயவன்மேனி—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)
 மாயவன்விந்து—1. விட்டுணுகிந்நி. 2. வெள்ளரிவிதை. (1, 2-வைத்தியபரி.)
 மாயா—சத்தபுரியினென்று. (அபிதாநசி.) இது அரித்துவாரமென்பர்.
 மாயாகாரியம்—தனுக்ரணபுவனபோகம். (சி. சி. உ. சூத். அள. உரை.)
 மாயாசாலம்—மாயவித்தை. (வழக.)
 மாயாசீதை—இந்திரசித்திதை செய்யப் பட்ட பொய்ச்சீதை. (இராமா. யுத்தகா. மாயா சீதைப்பட்டம்.)
 மாயாகுதன்—மாயாதேவிசுதன்.
 மாயாதம்—முதலை.
 மாயாதாரணை—நவதாரணையி லொன்று. (பொருட். நிக.)
 மாயாதேவி—புத்தன்றாய். (சூ. நிக. க: கஅ)
 மாயாதேவிகுதன்—புத்தன். (சூ. நிக. க: கஅ.)
 மாயாப்பிரதீபிம்பர்—மாயையாற் பிரதி பவிக்கும் உருவுடையோர். (நாநாவேவாதக்கட் டினை.)
 மாயாப்பிரலாபம்—ஒரு ஞானனால். (அபி தாநசி.)
 மாயர்புரம்—தாருகாசுரன் பட்டினம். (அபிதாநசி.)
 மாயாபுரி—1. சத்தபுரிகளி லொன்று. (பொருட். நிக.) 2. பித்தனை. (சூ. நிக. க: கஃ.)
 மாயாமலம்—மும்மலத்தொன்று. (சி. சி. உ. சூத். அஇ. உரை.)
 மாயாவதி—இராதேவி.
 மாயாவாதம்—ஒருமதம். (சி. சி. பரபக். மாயாவாதமதம். க.)
 மாயாவதி—ஒருசமயி. (அபிதா. கோ.)
 மாயாவி—ஓசுரன் இவன் வாயியாற் கொல்லப்பட்டவன். (அபிதா. கோ.)

மாயாவி—வட்டத்திருப்பி. (வைத்தியபரி.)
 மாயு—பித்தம். (வைத்தியபரி.)
 மாயுரம்—ஒரு சிவதலம். (மாயுரப்புராணம் பார்.) சுவாமிபெயர் மயூரநாதர். மயிலுக்கும் பெயர்கூறுவர்.
 மாயேசுவரி—சத்தமாதரிலொருத்தி, பார் வதி. (பொருட்-நிக.)
 மாயை—1. காளி. (சூ. நிக. க: கூ.) 2. சத்தபுரியினென்று. (பொருட்-நிக.) 3. பிர பஞ்சத்திற்குக்காரணமாயிருக்கின்ற மாயாதத் துவம். 4. வஞ்சனை. (பிங்கல-கஅகூ.) 5. வித் தியாதத்துவம் வழிநென்று. (சித்தாந்தப்பிர காசிகையிற் காண்க.) இன்னும் பலபெயர்கூறு வர். அபிதாநசிந்தாமணியிற் காண்க.
 மாயையுரி—மாயாநகர், இது கயமுகாசுரன் அரசாண்டது. (அபிதா-கோ)
 மாயோன்—பெண். (சூ. நிக. உ: குக.)
 மாயோன்பூடு—துளசி. (வைத்தியபரி.)
 மயோன்மருகன்—குமரக்கடவுள். (சூ. நிக. க: உகூ.)
 மாயோனாள்—திருவோணம். (சூ. நிக. க: எகூ.)
 மாயோன்விந்து—1. அரிதாரம். (வைத்திய பரி.)
 மார்—1 அசை. (மலைபடு.) 2. இடைச்சொல். 2. பலர்பாற்படற்கைப்பெயர்விகுதி. (நன்னூ- பெயரி. உக. உரையிற் காண்க.) 4. மார்பு. (உ-ம்.) “அன்னதானத்திற்கே, மார்தட்டிய முல்லைத்தாண்டவராயவரோதயனை” (தனிப் பாட-மூரடு.) 5. வினைமுற்றுவிக்குதி. (நன்னூ. வினையி. அ)
 மாரீகழி—1. ஒரு மாதம். வருஷாதினா. 2. மிருகசீரிடம். (சூ. நிக. உ: கூகூ.)
 மாரீக்சகாயர்—திருவிரிஞ்சைத் தலத் திறைவர்நாமம். (அபிதாநசி.)
 மார்க்கணம்—1. அம்பு. 2. இரப்பு. 3. தேடல்.
 மார்க்கணர்—இரப்போர்.
 மார்க்கண்டீர்— } மிருகண்டு முனிவர்.
 மார்க்கண்டேயர்— } புத்திரர். (அபிதாநசி)
 மார்க்கண்டேயம்—பதினெண்புராணத் தொன்று. (அபிதாநசி.)
 மார்க்கண்டேயனார்—ஒருபுலவர். (புறநா னா)
 மார்க்கம்—1. ஆராய்வு. 2. ஒர் உத்தி. (சூ. நிக. கஉ: ச.) 3. கையாந்தகை. (வைத் தியபரி.) 4. சமயம். 5. தாளப்பிரமாணத்தொ ன்று. (பொருட்-நிக.) 6. வீதி. 7. வழி. (பிங் கல. சளக.) (1-வழக.) (4, 6-சூ. நிக. கக: டகூ வெ. உஉ.) 7. வகு. (சிலப்)

மாரீகவம்—கரிசாலே (தைவ.)
 மாரீகவன்—நிஷாதனுக்கு அயோகஸ்திரி
 யிடம் பிறந்தவன். (அபிதாநசி.)
 மாரீசசனம்—துடைத்தல். (வழக்.)
 மாரீசசரி—விளக்குமாறு. (வழக்குண்டு
 போலும்.)
 மாரீசசனை—1. முழுவின்வார். 2. மூழ்
 வொலி. (2-சு. நிச. கக: ணகரவெ. கக.)
 மாரீசசாரகம்— } மயில். (வைத்திய
 மாரீசசாரகண்டம்— } பரி.)
 மாரீசசாரி—கஸ்தூரி. (வைத்தியபரி.)
 மாரீசசாலநியாயம்—மீமாஞ்சையிற் கூறிய
 சகத்திரநியாயத்தொன்று. அது, பூனை தன்
 குட்டியைத் தாளுகவே கௌலிக்கொண்டு
 போய் வைத்துக்காப்பது என்பதுகருத்து.
 மாரீசசாலம்—பூனை. (பிங்கல. ௨௫௧௮.)
 மாரீத்தாண்டம்—1. எருக்கு. 2. பன்றி.
 (1, 2-வைத்தியபரி.)
 மாரீத்தம்—மிருதியின்வழிச்செல்வது.
 (திருவிளா. வேதத்துக்குப். சக.)
 மாரீத்தவமதம்—துவிதமதசித்தாந்தங் கூறு
 வது. (அபிதாநசி.)
 மாரீத்தாண்டன்—சூரியன். (சூ. நிக. க: ௫௫.)
 மாரீபம்— } மார்பு. (சூ. நிச. ௨: ௯௦.) அம்-
 மாரீபு— } சாரியை.
 மாரீபு—1. வடிவு. (பெரும்பா.) 2. மார்பம்.
 மாரகாக்கம்—சூயில். (௨-ம்.) “மாரகா
 கனமெழுவுதோர் மதுமலர்க்காவில்” (பாரத.
 குருகுல. ௮.)
 மாரசம்—வெள்ளிப்பற்பம். (வைத்தியபரி.)
 மாரணம்—கொலைசெய்தல். (சூ. நிக. க:
 ௯௫.) அட்டகருமம்பார். மந்திரத்தாற் கொலை
 செய்தலுமாம்.
 மாரணயாகம்—மாரகஞ்செய்யும் வேள்வி.
 மாரண்டம்—பாம்புமுட்டை. (வைத்திய
 பரி.)
 மாரதம்—மகாரதம்.
 மாரதர்—மகாரதர் எல்வகையிரதவீரரி
 லொருவர்.
 மாரத்துச்சாமை—ஒருசாமை. (வழக்குண்டு
 போலும்.)
 மாரம்—கோடகசாலை. (வைத்தியபரி.)
 மாரன்—காமன். (சூ. நிக. க: ௨௫.)
 மாராட்டம்—ஒருதேயம். (திருவிளா. நரி
 பரியாக்கி. ௧௦௬.)
 மாராபிராமன்—புகழேந்திப்புவலவர்காலத்
 திலே தொண்டைநாட்டுச் செஞ்சிநகரையான்
 டசிற்றரசன். (அபிதா. கோ.)
 மாராயம்—உஷகை. (சூ. நிக. ௮: ௪௦.)

மாரி—1. ஓர் பறவை. 2. ஓர் வியாதி. 3.
 கன். 4. காடுகான். 5. சாவு. 6. மழை. 7. மீகம்.
 (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7-பிங்கல. ௯௯௫௭.) இன்
 னும் யமனிடமிருக்குந்தேவதையென்றும், சம
 தக்கினிமுனிவர் பத்தினியாகிய ரேணுகை
 யென்றும், இவளே பூமிக்கொரு தெய்வமா
 யினளென்றற்கூறுவர். (அபிதாநசி.) இரேணு
 கைபார். தன்புத்திரனாலேவேறுடவிற்றலையை
 மாறிவைத்ததனாலே மாறியெனவும் பெயர்
 கூறுவர். (வழக்.)
 மாரிசாதம்—வானம்பாடி.
 மாரிநான்—உத்திரநான். (பிங்கல. ௨௫௦.)
 மாரீசம்—1 உப்புராணம் பதினெட்டினொ
 ன்று (பிங்கல. ௪௪௫.) 2. வஞ்சகம். (வழக்.)
 மாரீசன்—1. இராவணன்மாமனான ஓராக்
 கன். (இராமா. ஆரணிய. மாரீசன் வதைப்பட
 லம்.) 2. வஞ்சகன். (வழக்.)
 மாருதம்—1. காற்று. (சூ. நிக. க: ௪௭.)
 2 பூனைக்காவி. (வைத்தியபரி.)
 மாருதவன்னகீகல்—காக்கைக்கல். (வைத்
 தியபரி.)
 மாருதவீமன்—ஏகம்ப பாவாணம். (வைத்
 தியபரி.)
 மாருதர்சனம்—பாம்பு காற்றையுணவாகக்
 கொள்வது என்பது பொருள்.)
 மாருதாபகம்— } எலுமிச்சை. (வைத்திய
 மாருதாயம்— } பரி.)
 மாருதி—1. அனுமன். 2. வீமன். (சூ. நிக.
 கக: யகரவெ ௧௨.)
 மாருதிச்சிறியாண்டான்—உடையவரடிய
 வர். (அபிதாநசி.)
 மாருதிப்பெரியாண்டான்—எழுபத்தாறு
 சிம்மாசனாதிபதிகளிலொருவர். (அபிதாநசி.)
 மாருதிநாதம்—வங்கமணல். (வைத்தியபரி.)
 மால்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: ௪.) 2.
 இந்திரன். (பிங்கல. ௧௯௦.) 3. கண்ணேணி.
 4. கருமை. 5. காற்று. 6. சோழன். (சூ. நிக.
 ௨: ௧௬.) 7. திருமால். 8. புதன். 9. பெருமை.
 10. மயக்கம். 11. மேகம். 12. விட்டுனுக்கார்தை
 (வைத்தியபரி.) 13. வேட்கை. (3, 4, 5, 7,
 8, 9, 10, 11, 12-பிங்கல. ௯௯௧௧.)
 மால்கேந்தி—அரிதாரம். (வைத்தியபரி.)
 மால்பாகலட்குமி—அரிதாரம். (வைத்திய
 பரி.)
 மால்பு—கண்ணேணி. (சூ. நிக. எ: ௫௪.)
 மால்விந்து—அப்பிரகம். (வைத்தியபரி.)
 மால்வணங்கீசர்—திருமாற்பேற்றிறைவர்
 நாமம். (அபிதா-கோ.)
 மாலகம்—வேம்பு. (வைத்தியபரி.)

மால்து—1. சிறுசண்பகம். (பிங்கல. உகடுக.)
2. நிருவாணம். 3. மல்விகை. (பிங்கல. உகசச.)
4. வினக்குத்தண்டி. (2, 4-பிங்கல. நகடுக.)
இரவு. இளம்பெண்முதலியனவுங்குறுவர்.

மாலதீபத்திரி—சாதிபத்திரி. (வைத்தியபரி.)

மாலதீபலம்—சாதிக்காய். (வைத்தியபரி.)
மாலம்—1. குங்குமமாம். 2. வங்காளப்பச்சை. (1, 2-வைத்தியபரி.) பேய், வயலுக்குங்குறுவர்.

மாலயம்—1. மாளயம். 2. சந்தனம். (மலையக.)

மாலரி—பார்பனப்பெண்ணுக்குஞ் சூத்திரனுக்கும்பிறந்தோர். (சூதச. சாதிவ.) வேடருக்கும் பெயர்குறுவர்.

மாலரும்பு—மராட்டிமொக்கு. (தெவவ.)

மாலவம்—மாளவம்.

மாலவன்—புதன்.

மாலவிறம்—பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மாலாக்கண்டம்—நாயுருவி. (வைத்தியபரி.)

மாலாதிபகம்—ஓரலங்காரம், ஒருசொல்லுமேபோலத் தொடர்வதாகியெல்லா வாக்கியங்களொடுஞ்சென்று பொருள் விளக்குவது. (தண்டி. பொருள். நக.)

மாலாபலம்—உருத்திராக்கம்.

மாலி—1. ஓராக்கன். (அபிதாநசி.) 2. சூரியன். (பிங்கல. உக0.) 3. கன். (சூ.நிக.க:உக.)

4. மாலையணிந்தவன். (வழக்.)

மாலிகை—மலை. (திருவிளை. திருமணபக.)

மாலிங்கம்—லிங்கபாஷாணம்(வைத்தியபரி.)

மாலியம்—நிர்மாலியமென்பது மாலியமெனவும் வரும். புட்பம்.

மாலியவான்—ஓராக்கன். (அபிதாநசி.)

மாலிளரம்—அரிதாரம். (வைத்தியபரி.)

மாலினி—1. ஒரு நதி. (அபிதா-கோ.) 2. காணி. (சூ. நிக. க: நக.) 3. கைலாயில் உமையின்ரோழியரிவொருத்தி. (அபிதாநசி.) பூமாலேக்காரிக்கும் பெயர்குறுவர்.

மாலுக்கம்—வேம்பு. (வைத்தியபரி.)

மாலுக்கிளையாள்—தூர்க்கை. (திவாகரம்.)

மாலுங்கம்—புளிமாதுளை. (வைத்தியபரி.)

மாலுதல்—மயங்குதல். உரிச்சொல்லுயாகப்பிறந்தொழிற் பெயரென்பார்.

மாலுதானன்—கண்குத்திப்பாம்பு. (சூ. நிக. க:சஅ.) மாலுதாசனன் என்றுங்குறுவர். பிங்கலத்திலுந்.

மாலுத்திவந்தோன்—பிரமன். (சூ. நிக. க:நக.)

மாலுமி—மீகான். (சூ. நிக. உ: நக.)

மாலுறல்—மாலுதல்.

மாலூர்தி—சூடன்.

மாலூரம்—வில்வமரம். (வைத்தியபரி.)

மாலே—1. அந்தி. 2. இயல்பு. 3. இரா. 4. ஒழுக்கம். 5. பூமுதலியதொடுத்தமாலே. 6. வரிசை. (1, 2, 3, 4, 5, 6-பிங்கல. நகச0)

மாலேக்கணை—மாலேக்காலத்திருப்பிடிக்குங்கண். (வழக்.)

மாலேதுழைஞ்சான்—ஓர் பூடு. (வைத்தியபரி.)

மாலேமாற்று—இறுதியிலேதொடங்கிப்படிக்கும்போதும், முதற்கணின்று படிக்கும்போதும் ஒரு கலியாகவேற்றுமையின்றி வருவது. (தண்டி. சொல்லணி. நக.)

மாலேயணி—ஓரலங்காரம். (முன்வந்தசொல்லேபின்னு மதுவதித்துமொழிதல். (உ - ட்.)

“மன்னிவன்கண்காதுவங்காதுதோண்மட்டிசையுந்-துன்னுபுயஞ்சானுத்தொடும்”(சந்திரா.)

மாலேயுவமை—ஓரலங்காரம். ஒருபொருட்குவரும்பலவுமைகள். ஒன்றற்கொன்றுசம்பந்தமுடையதாய்ப்புட்பமாலேபோல வருவது. (தண்டி. பொருள். நக.)

மாலேவன்வி—சல்லிக்கொடி. (வைத்தியபரி.)

மாலோன்—1. திருமால். 2. புதன்.

மாவகம்—1. இலுப்பை. 2. காஞ்சிரை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மாவட்டை—செவ்வட்டை

மாவண்கிள்ளி—ஒருசோழன். (அபிதாநசி.)

மாவலர்—1. குதிரைப்பாகர். (சூ. நிக. உ:நக.) 2. யானைப்பாகருமார்.

மாவலி—ஒருசக்கரவர்த்தி. மாவலிபார்.

மாவளத்தோள்—சோழனலங்கிள்ளியுடன் பிறந்தவன். (அபிதாநசி.)

மாவிப்பட்டை—மாவிலங்கப் பட்டை. (வைத்தியமூ.)

மாவிட்டம்—கடனுரை. (வைத்தியபரி.)

மாவிரதம்—உட்சமயமாறினொன்று. (சூ. நிக. க:உ: நக.)

மாவிரதியர்—உட்சமயிகள் அறுவாரிலொருவர்.

மாவிருக்கம்—1. சதுரக்கன்ளி. (வைத்தியபரி.) 2. மாமரம். (வழக்.)

மாவிலங்கு—

மாவிலங்கை—

மாவிலந்தம்—விடத்தேரென்னுமொரு மரம். (வைத்தியபரி.)

மாவிலிங்கு—ஓர் மரம். (வழக்.)

மாவிலம்—வில்வம். (மலையக.)

மாவுத்தன்-1. குதிரைப்பாகன். 2. யானைப் பாகன். (1, 2-வழக்.)

மாவெனல்-அழைத்தல். (பிங்கல. ௧௧௧௧.)

மாழ்து-1. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 2. மயக்கம். 3. மிருகசீரிடம். (சூ. நிக. ௧: ௬௬.)

மாழ்துதல்- } மயங்குதல். (சூ. நிக. ௮: ௬௬.)

மாழாத்தல்- } ௬௬)மாழ்தல்எனவும்வரும்

மாழாத்து-மயங்கி. (பொருநரா.)

மாழை-1. அழகு. 2. அறிவின்மை. 3. இளமை. (சந்திர.) 4. உலோகக்கட்டி. 5. ஒலை.

6. திரட்சி. 7. புளிமா. 8. பொன். 9. மாமரம்.

(1, 2, 4, 5, 6, 7, 8-பிங்கல. ௧௧௧௨.)

மாழையங்கண்ணி-திருவவிவலத்திறை

வியின்பெயர். (அபிதா. கோ.)

மாள்-முன்னிலையடைச்சொல். (நன்னூ. இடையி. ௨௧.)

மாளயபக்கம்-புரட்டாசி மாதத்து அபர

பக்கத்துப்பிரதமமூதற்பூர்வ பக்கத்துச்

சுதார்த்திமட்டுமுன்னகாலம்;இதிற்பிரதிபிரதி

த்தஞ்செய்வர்.

மாளல்-சாதல். (சூ. நிக. ௧: ௨௦.)

மாளவகௌளம்-ஒரிசையென்பர்.

மாளவம்-தேயம் கீம்பத்தாறினென்று.

(பொருட். நிக.) மாளவம் எனவுங்கூறுவர்.

உச்சையினியின் முக்கிய நகரென்பர்.

மாளவி-ஒரிராகம். (பொருட். நிக.)

மாளிகை-1. அரசரில். (சூ. நிக. ௫: ௫௦.)

2. வீடு. (திருவிளை. நகரப். ௧௬.)

மாளிகைத்தேவர்-திருவிசைப்பாப்பாடி

யவர்க்களிலொருவராகிய திருமானிகைத்தேவர்

(இவர்க்கரிதம். துறைசைப்புராணத்திலறி.)

மாளுதல்-மாணல்.

மாற்பித்தியார்-ஒரு புலவர். (புறநா.)

மாற்றம்-1. சொல். (சூ. நிக. ௧௦: ௨.) 2.

மாற்றதல். (அம். தொழிற்பெயர்விகுதி.)

மாற்றல்-1. ஒன்றுகொடுத்தென்றுவாங்கல்.

2. கொடாமை. (பிங்கல. ௨௧௧௬.) 3. நீக்கல்.

(1, 3-வழக்.)

மாற்றலர்-பகைவர். (சூ. நிக. ௨: ௫௧.)

மாற்றவன்- } 1. சக்திமத்தி. 2. வேற்று

மாற்றன்- } மாறு. (இராமா. ஆரணிய

கா. சூர்ப்பந. ௧௨௧.)

மாற்றறிவரதர்-பிடுப்பைஞ்ஞீவிறைவர்

நாமம். (அபிதா. கோ.)

மாற்றர்-மாற்றலர்.

மாற்றி-ஒட்டி. (ஐங்குறு.)

மாற்று-1. உவமை. (ஞானமி.) 2. எதிர்.

3. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 4. பொன்னென்றி

யின்றாமறியவுரைப்பது. (வழக்.)

மாற்றுதல்-நீக்குதல். (ஐங்குறு.)

மாறல்-1. கொடுத்து வாக்குதல்; 2. மறவர்

தல். 3. மறுபுறமாக்கல். (1, 2, 3-வழக்.) 4.

வீற்றல். (சூ. நிக. ௧: ௧௪.)

மாறன்-1. சடகோபவாழ்வார். (வழக்.)

2. பாண்டியன். (திருவிளை. பாயிர. ௧௨.)

மாறன்போறையன்-ஐத்திரைமடம்பது

பாடியவர். (அபிதா. கோ.)

மாறனலங்காரம் - ஓசணி: விலக்கணம்.

(அபிதாநசி.)

மாற்றார் -மதுரை வாகிவின் மாற்றார்.

இவர்கடைச்சங்க காலத்துள்ளவொரு புலவ

ரென்பர். (அபிதா. சி.)

மாறுடி-மாறுபாடுஎனவன். (வழக்.)

மாறுதல்-1. எதிராடுதல். (வழக்.) 2.

மயங்கல். (பெரியபு. திருக்குறிப்புத். ௪௬.)

மாறுட்டம்-மாறுபாடு. (திருவிளை. மாம

ரைவந்து. ௨௭.)

மாறு-1. இறந்துபாடு. 2. எதப்பொருள்

படுவதோரிடைச் சொல். 3. ஒப்பு. (உம்.)

மாறேமாலன்றானந்தமண். (யாப். காரி. ஒழி

பியல். ௧: ௨௭.) 4. தடைப்பம். (சூ. நிக.

௭: ௫௭.) 5. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 6. பகை:

(திருவிளை. பாயிர. ௧௨.) 7. பிரதி. 8. வளார்.

(5, 6-வழக்.) 9. விதம். (1, 2, 9-புறநா.)

மாறுகோள்-1. ஒவ்வாமை. 2. விரோ

தம். (1, 2-வழக்.)

மாறுதல்-1. கழித்தல்(பரிபாடல்.) 2. மாறல்

மாறுபடல்-1. மாறிப்போதல். 2. விரோ

தித்தல். (1, 2-வழக்.)

மாறுபடுபுகழ்தலை - ஓரலங்காரம். அது

கருதியபொருளை மறைத்து அதனைப்பழித்தற்

குமற்றென்றைப்புகழ்வது. (தண்டி. பொரு

ளணி. ௨௮: ௨௭.)

மாறுபடுபொருண்மொழி - அலங்காரத்

தில் வருக்களினென்று. (தண்டி. சொல்லணி.

௧௦௦.)

மாறுபாடு-1. மாறுபடுதல். 2. விரோதித்

தல். (1, 2-வழக்.)

மாறேவி-தானகம். (வைத்தியபரி.)

மாறேடை-துணி. (வைத்தியபரி.)

மாறேக்கம்-கொற்கையைச் சூழத்தாடு.

(புறநா.)

மாறேக்கத்துநப்பசலையர்-ஒருபுலவர்.

(புறநா.)

மாள் - 1. குதிரை. 2. புத்தித்தவம்.

(பரிபாடல்.) 3. மகாசாமி. 4. மலை. 5. 'மாள்'

6. விலக்கின்பொது. (1, 3, 4, 5, 6-பிங்கல.

௧௧௧௬.) 7. தெரிநிலை வினைப்பகுதியுமம்.

மாந்துளம்பு — அடம்பு. (வைத்தியபரி.)
 மான் செவி — இலைக்கள்ளி. மான்செவிபோ
 விதனிலையிருக்குமென்பர். (வைத்தியபரி.)
 மான்மகன் — 1. பிரமன். (சூ. நிக. க: கக.)
 2. மன்மதன். (சூ. நிக. க: உக.)
 மான்மதம் — கத்தாரி. (சூ. நிக. க: உக.)
 மான்மீயம் — மகிமை. (உ-ம்.) சிதம்பரமான்
 மியம்.

மாண்முருது — 1. தருசு. 2. துளசி. (1, 2-
 வைத்தியபரி.)

மாண்மைத்துளன் — தருசு. (வைத்திய
 பரி.) சிவனுக்கும் பெயர் கூறுவர்.

மாண்மைந்தன் — மன்மதன். (சூ. நிக.
 க: உக.)

மாண்மலை — மிருகசீரிடம். (சூ. நிக. க: கக.)

மாண்மலம் — மயங்கல். (சூ. நிக. அ: கக.)

மாண்மலம் — மயங்கல். (மணிமே.)

மாண்மலம் — உவமைபுருபு. (நன்னூ. பொதுவி.
 கசு)

மாண்மலம் — அறுபத்துமூன்று
 நாயன்மார்களிலொருவர். (பெரியபு.)

மாண்மலம் — கைலாசத்திற்கு பேரவனத்
 திலுள்ளவொருவான். மாணசாவி யென்றும்
 பெயர். (அபிதா. கோ.)

மாண்மலம் — பிரமலோகத்துள்ளவொரு
 வாலியென்பர். (அபிதாநசி.)

மாண்மலம் — 1. மாணதம், அது மனத்தாற்
 செய்வது. (திருவிளை. எழுக்கடல். சு.) 2. மாண
 சவாவி மாணசமடு எனவுங்கூறுவர். (இராமா.
 பாலகா. வெவ்விப்ப. டி.)

மாண்மலம் — மனத்தாற்செய்யுஞ்செய்யம்.
 மாணதம், மந்தம், உரையெனமூவகையினொன்
 றென்க.

மாண்மலம் — மாணதப்பிரத்தியட்சம்.
 (சி-சி. அளவை-க.)

மாண்மலம் — மாணசம்.

மாண்மலம் — எழுவுகை நானத்தொன்று.
 (சைவசமயநெறியிற்காண்க.)

மாண்மலம் — மனத்தாற்செய்யும் பூசை.
 (வழக்.)

மாண்மலம் — மாணசதீர்த்தம். இது பிரமா
 வினுலகத்துள்ளதென்றும், இமயமலையிலுள்ள
 தென்றலாகுதுவர். (அபிதாநசி.)

மாண்மலம் — உபநிடதமுப்பத்திரண்டினொ
 ன்று. இதற்கு வேறுநாமமுளதுபோலும்.

மாண்மலம் — சிற்பநான் முப்பத்திரண்
 டினொன்று. (பொருட்-நிக.)

மாண்மலம் — கவரிமா. (சூ. நிக. க: உக.)

மாண்மலம் — 1. அளவு. 2. ஒப்பு. (சிர்தா.) 3.

குற்றம். 4. பெருமை. 5. வலி. 6. விமானம்.
 7. வெட்கம். (1, 3, 4, 6, 7-சூ. நிக. கக:
 னகாவெ. 2.) (5-சூ. நிக. அ: உக.) புறப்பொ
 ருள் வெண்பாமாலையுரையில் அபிமானத்துக்
 குங் கூறினார்.

மானியம் — பூராயம்.

மானல் — 1. ஒத்தல். 2. மயக்கம். (சூ. நிக.
 கக: னகாவெ. உ.)

மானவம் — உபபுராணத்தொன்று. (பிங்கல.
 சசுடு.)

மானவர் — 1. மனிதர். (சூ. நிக. உ: அச.)
 2. மாணமுள்ளவர். (வழக்.)

மானவு — தெளிவு. (பிங்கல. களவு.)

மானன் — மாணமுடையவன். மாணம்-பல
 பொருளொருசொல்.

மானாகம் — பெருநாரை.

மானார் — 1. பகைவர். 2. பெண்கள்.

மானி — 1. மங்கையர்க்கரசியார். (திருவால.
 திருவிளை.) 2. மாணமுடையவன். 3. (வழக்.)

மனிகை — சாராயம். (வைத்தியபரி.)

மானிடம் — மனிதப்பிறவி. (சிர்தா. முத்தியி-
 கடுக.)

மானிடமேந்தி-சிவபிரான். (சூ. நிக. க: க.)

மானிடயாகம் — விருந்தோம்பல். (வள்.
 விருந்தோ. அ உரை.)

மானிடம் — 1. கனம். 2. மாணம்.

மானிதை — மகத்தவம்.

மானித்தல் — சங்கித்தல். (வழக்.)

மானிபம் — மானியம் (வழக்.)

மானியம் — அரசர்கள் சம்மானமாகவிட்ட
 நிலம். (வழக்.)

மானின் — பெண். (சூ. நிக. உ: கக.)

மானுதல் — ஒத்தல். பிங்கலத்தில் மான்
 என்பது உவமைக்குக் கூறியதனால் இடைச்
 சொலடியாகப்பிறந்த தொழிற்பெயராம்.

மானேறு — 1. உத்திரம். (பிங்கல. உரு0)
 2. சிலைமான். (பிங்கல. உசகக.)

மி.

மீக்கது — மிகுதியுது.

மீக்கவன் — மிக்கான். (வழக்.)

மீக்கவை — 1. தீயவைகள். (வள். பொறை
 யுடைமை. அ: உரை.) 2. மிகுதியானவை.
 (வழக்.)

மீக்கான் — மேலானவன். (வழக்.)

மீகீத் — மிகுதி. (வழக்.)

மீக்கோர் — அறிவுடையோர், உயர்ந்தோர்.
 (வழக்.)

மிகல்—மிருதல். (வழக்.)
 மிகரம்—1. காற்று. 2. மேகம்.
 மிகரன்—1. சந்திரன். 2. சூரியன்.
 மிகீடு—மிக்கு. (பதிற்றுப்பத்து.)
 மிதுண்டம்—சாரணை. (மலையக.)
 மிதுத்தியல்—வில்வம். (வைத்தியபரி.)
 மிதுத்ததல்—மிருத்தல். (வழக்.)
 மிதுதம்—மிருதி. (வழக்.)
 மிதுதல்—அதிகப்படல். (வழக்.)
 மிதுதி—1. அதிகம். (சூ. நிக. அ. எ.) 2. மனச்செருக்கு. (வள். பொறையுடைமை. அ. உரை.)
 மிதுந்தவனம்—தண்ணீர்விட்டான் (மலையக)
 மிதுப்பலத்தம்—காத்தொட்டி. (மலையக.)
 மிகை—1. அதிகம். (நன்னூ. பாயி. கஉ. உரை.) 2. குற்றம். 3. துன்பம். 4. பகை. (திருவிளை. திருமணப். கஉ.)
 மிகைபடக்கூறல்—அதிகப்படச் சொல்லல் அது தூற்றும் பத்தினேன்று. (நன்னூ. பாயிர. கஉ. உரை.)
 மிகையதன் செய்கையருவகம்—ஓரலங்காரம். (சந்திராலோ)
 மிகையொன்றுமையருவகம்—ஓரலங்காரம். (சந்திராலோ.)
 மிக்சை—1. அஞ்ஞானம். 2. தரித்திரம். 3. பொய். (1, 2, 3-பிங்கல. நககரு.) 4. விலாமிச்சை. (தைலவ.)
 மிக்சம்—1. சேடம். 2. பொய். (திருநாற்றக்.) 3. மிருதி. (வழக்.)
 மிக்சிரகாவனம்—இந்திரன்பூந்தோட்டம்
 மிக்சிரம்—கலப்பு. (சிந்தாந்தப்பிரகாசிகை)
 மிக்சில்—1. எச்சில். 2. கரி. (தைலவ.)
 3. மிகுபொதுள் (1-பிங்கல. உருசு) (3-சூ. நிக. சு: உரு.)
 மிகீ—1. சதகுப்பை 2 தாளிசபத்திரி. (1, 2-வைத்தியபரி)
 மிகீகம்—பாம்புலினை.
 மிகீரகேசீ—வகதேவன் தம்பியாகிய வற்சகன்பாரி. (அபிதானகோ.)
 மிகீரம்—கலப்பு. (வழக்.)
 மிகீரன்—கல்லியாலுயர்ந்த பெரியோர்க்குரிய வகிசைப்பெயர். (அபிதானகோ.)
 மிகீகை—1. ஈனன். 2. தரித்திரன் வழக்.)
 மிகீகை—அற்பத்தனம். (வழக்.)
 மிகை—1. உணவு. 2. சோறு. (வைத்தியபரி.) 3. மீமிசைச்சொல். 4. மேடு (புறநா.) (1, 3-சூ. நிக. கக: சகரவே. கக.)
 மிகைசூர்—தின்னார். (ஞானமீர்தம்.)
 மிகைதல்—உண்ணுதல். (ஞானமீர்தம்.)

மிகைமீன்—தின்னாராக. (பத்துப்பாட்டு.)
 மிகைவடம்—வீரதண்டை.
 மிக்சகம்—எலுமிச்சை. (வைத்தியபரி.)
 மித்சல்—1. கடத்தல். 2. மிகுதியாதல். (வழக்.)
 மித்சீ—மிக்கு. (சிந்தா.)
 மித்சு—வண்டு. (வைத்தியபரி.)
 மித்சுதல்—மிருதியாதல். (வழக்.)
 மிஞ்ஞு—வண்டு. (நிலைமாவந்ததென்க.)
 மிடல்—வலி. (சூ. நிக. அ: உரு.)
 மிடறு—1. கழுத்து. (பிங்கல. க02அ.)
 2. தொண்டை. (சூ. நிக. உ: கரு.)
 மிடா—1. குழிசி. (பிங்கல. கஎச0.) 2. பாணை. (பிங்கல. கஎசக.)
 மிடாச்சு—குக்கில். (வைத்தியபரி.)
 மிடி—1. மிடையென்னேவல். 2. வறுமை. (சூ. நிக. அ: சுரு.)
 மிடித்தல்—வறுமையுறல். (பிங்கல. உககரு.)
 மிடித்தாரீ—வறுமையுற்றார். (சிந்தா.)
 மிடிமை—வறுமை. மை. விருதி. மிடிவு எனவும்வரும்.
 மிடுக்கு—வலி. (உ-ம்.) “மிடுக்கிலாதானை வீமனே விறல் விசயனே” (புகலூர்த்தேவாரம்.)
 மிடுக்கன்—வலிமையோன். (வழக்.)
 மிடுமீடுத்தல்— } விரைவு. (வழக்.)
 மிடுமீடுப்பு— }
 மிடுமீடுனல்—விரைவுக்குறிப்பு. (வழக்.)
 மிடை—1. தூறு. (பிங்கல. உஅரு.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.
 மிடைதல்—1. துதைதல். (சூ. நிக. அ: கஎ.)
 2. வருந்துதல். (திருநாற்றக்.)
 மிடைந்த—நெருங்கிய. (ஐங்குறுநூறு.)
 மினுமினுத்தல்— } ஒரொலிக்குறிப்பு.
 மினுமினுப்பு— } (வழக்.)
 மினுமினோனல்— }
 மிண்டல்—1. மதத்தாலுடர்த்தல். (வழக்.)
 2. மிண்டுதல், நெருங்கல்.
 மிண்டன்—திண்ணியன். (சூ. நிக. உ: கரு.)
 மிண்டி—கிளப்புமோர்க்குவி. (வழக்.)
 மிண்டு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.
 மிண்டுதல்—1. நெருங்கல். 2. மதத்தாலுடர்த்தல் (1, 2-வழக்.)
 மித்தம்—1. ஆலசியம். 2. நித்திரை.
 மித்தியம்—பொய்.
 மித்தியை—1. கபடம். 2. பொய்.
 மித்திரதேவர்—பகதேவனுக்குத்தகையாகத்தில் வீரபத்திரப்போக்கிய கண்ணைக்கொடுத்தவர். (அபிதா. சி.)

மீத்திரநாள்—அனுடம். (சூ. நிக. க. எசு.)
மீத்திரபேதம்—மித்துருபேதம். (பஞ்ச
தந்திரத்தொன்று.)

மீத்திரம்—நட்பு. (உ-ம்.) மீத்திரபேதம்,
மீத்திரமுனி—ஒருமுனிவர். (அபிதானசின்.)
பாரதம்பழம்பொருந்து சருக்கத்திற்காண்க.

மீத்திரர்—சினேகிதர். (பிங்கல. கசக.)
மீத்திரன்—1. அரிட்டன் தந்தை நாலாம்
ரேவதிநாயகன். (அபிதானகோ.) 2. சூரியன்.
(சூ. நிக. க. ௫௫.) 3. சினேகன். (வழக்.)

மீத்திராவருணர்—மித்திரன் வருணன்
என்னுமிருவர் இவர்கள் அத்ததிய வசித்தர்
களுக்குப்பிறப்பிடமானவர். (அபிதானசின்.)

மீத்திரை—சினேகமாயிருப்பவன். தோழி
யெனினுமாம்.

மீத்துரு—சினேகன். (வழக்.)
மீத்துருத்தானம்—சென்மத்துக்குநான்கா
மிடம். (சோதிட.)

மீத்துருப்பதமை—நயமணல்.
மீத்துருபேதம்—சினேகமாயிருந்துபேதித்
தல் இதுபஞ்சதந்திரத்தினொன்று.

மீத்தை—பொய். (சூ. நிக. டி. சு.) ஆவது
கவியில் மிச்சையென்பார்.

மீதக்கல்— } மேலேகிளம்புதல். (வழக்.)
மீதக்குதல் }
மீதகாரம்—மத்திமகாரம்.

மீதத்தல்—மிதக்குதல்
மீதத்துதல்—மே.ற்கிளம்பி வைத்தல்.
(வழக்.)

மீதப்பு—1. உயர்ச்சி. 2. துண்டிலின்மீன்
பிடித் தற்கறிகருவியாக நீர்மேலே மிதக்கும்
பொருள். (1, 2-வழக்.) 3. மிதத்தல். 4. மேடு.

மீதம்—1. அளவு, பரி என்னுமுபசருக்கஞ்
சேர்த்துப்பரிமிதமெனவுங்கூறுவர். 2. தாழ்வு.
(வழக்.)

மீதவை—1. கூழ். (புறநா.) 2. சோறு.
(சூ. நிக. சு. ௨௨.) 3. தெப்பம். (சூ. நிக. எ. ௫௨.)

மீதி—1. ஞானம். (தர்க்காரிருதம்.) 2.
தெரிநிலவினைப்பகுதி. 3. நெய்வார்கருவியி
னொன்று.

மீதித்தல்— } குதித்தல். (சூ. நிக. சு.)
மீதித்தல்— }
மீதிடாகல்—ஒரு பாகல். (வழக்.)

மீதிப்பு—மிதித்தல். புதொழிற் பெயர்விருதி
மீதியடி—பாதுகை. (சூ. நிக. எ. சு௨.)

மீதியடியின்மேலிட்ட கோட்டை—குடை
(சூ. நிக. எ. சு௨.)

மீதியல்—மிதிப்பு. அல்-தொழிற் பெயர்
விருதி.

மீதிலன்—மிமிபுத்திரன். (அபிதானசின்.)
மீதிலை—சனகனகர். (இராமா. பாலவா.
மிதிலைக்காட்சிப்.)

மீதுக்கங்காய்—ஒரு கொடியின் காய்.
(வழக்.)

மீதுக்கை—ஒர் கொடி. (வழக்.)
மீதுளி—கரிக்குருவி. (வைத்தியபரி.)

மீதுரி—செம்முள்ளி. (வைத்தியபரி.)
மீதுனம்—1. ஆண்பெண்டடியுடையது.

கின்னகமிதுனம் என்றும் வழக்குண்மையறிக.
2. மீதுனராசி. (சூ. நிக. க. சுச.)

மீயா—முன்னிலையசைச்சொல். (கன்னட.
இடையி. உக.)

மீயூல— }
மீயூலகீவி— } ஓர் பூடு என்பார்.

மீரட்டல்— }
மீரட்டுதல்— } வெருட்டல். (வழக்.)

மீரட்டினி—சொக்குபொடி. (வைத்தியபரி.)
மீரதம்—பாம்பு. (வைத்தியபரி.)

மீரநுநுதல்—வெருளுதல். (வழக்.)
மீரிகை—முறுக்காணி.

மீரிச்சகடி—ஒருநாடகம். இது: சூத்திரக
ஞலே செய்யப்பட்டது. அது பத்துப்பாசுமு
டையது. (அபிதானகோ.)

மீரிசுபத்திரி—வறட்சுண்டி. (வைத்தியபரி.)
மீரிஞ்சி—செம்முருங்கை. (மலையக.)

மீரியல்—மிளகு. (சூ. நிக. ச. ந௭.)
மீரியல்—செவ்வியம். (வைத்தியபரி.)

மீருகலாமம்—திப்பிலிழலம். (வைத்திய
பரி.)

மீருகசீரிடம்—ஒர் நட்சத்திரம். (சூ. நிக.
க. சுச.)

மீருகண்டி—பிருகுபுத்திரனாகிய தானை
க்கு ஆயுதி என்பவன் பெற்றபுத்திரன். மார்க்
கண்டேயன் தந்தை. (அபிதானகோ)

மீருகண்டி—மார்க்கண்டி தந்தை. (அபி
தா-சின்)

மீருககண்டியர்—மீருகண்டியெற்றவர்.
(அபிதானசின்.)

மீருககாமிநி—வாய்விளங்கம். (வைத்திய
பரி.)

மீருகதஞ்சகன்—நாய்.
மீருகதரன்—1. சந்திரன். 2. சிவன். மாணத்
தங்கலால்வந்த பெயர்.

மீருகதாரித்தன்—நரி. (வைத்தியபரி.)
மீருகதாதன்—சிங்கம். (வைத்தியபரி.)

மீருகநாபி—1. கஸ்தூரி. 2. கஸ்தூரிப்
பூனை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மீருகநாபிசம்—கஸ்தூரி. (வைத்தியபரி.)

மிருகபதி—சிங்கம், மிருகராசன். (வழக்.)
மிருகம்—மான். (சூ. நிக. ந: ௨௨.) 2. விலங்கின்பொது. (பிங்கல. ௨௫௪௨.)

மிருகமதம்—மான்மதம், கத்தாரி. (பிங்கல. ௧௩௧0)

மிருகமதவாசை—கஸ்தாரிமல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

மிருகராசன்—சிங்கம். (சூ. நிக. ந: ௨.)

மிருகவாகனன்—வாயு. மிருகம்—மான். மான்வாகனனென்பதாம்.

மிருகாங்கம்—1. காற்று. 2. சந்திரன்.

மிருகாங்கன்—1. சந்திரன். 2. சிவன்.

மிருகாசனம்—சிங்கம் புலி முதலியவைகள். அவை மிருகங்களையுணவாகவுள்ளன. என்பதாம்.

மிருகாண்டம்—கஸ்தாரி. (வைத்தியபரி.)

மிருகாண்டி—மிருகத்தன முள்ளவன். (வழக்.)

மிருகாயினம்—மான்றோல். (வைத்தியபரி.)

மிருகாரி—சிங்கம். நரி, நாய், புலிகளுக்குப் பெயர். மிருகசத்துரு என்பதாம்.

மிருகம்—எலுமிச்சம்பழம். (வைத்தியபரி.)

மிருக—வண்டு. (வைத்தியபரி.)

மிருகீச—செம்முருங்கை. (வைத்தியபரி.)

மிருடன்—உருத்திரன். சுகத்தைக்கொடுப்பவனென்பது பொருள். (அபிதாநகோ.)

மிருடாதி—பார்வதி.

மிருடாகம்—மாமரம்.

மிருடார்த்தம்—அபாவ அளவை. அது, ஆமைமயிரென்க.

மிருட்டி—1. சமைத்தல். 2. அசுத்தி. 3. தெளித்தல். 4. நெருக்கம்.

மிருடி—} மான்.

மிருடிகம்—} மான்.

மிருடை—தூர்க்கை.

மிருணலி—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

மிருத்தாலகம்—உவர்மன். (வைத்தியபரி.)

மிருத்திகம்—முந்திரி. (வைத்தியபரி.)

மிருத்திகை—} மண். (வைத்தியபரி.)

மிருத்தியம்—} மண். (வைத்தியபரி.)

மிருத்தியல்—தூதுவன். (வைத்தியபரி.)

மிருத்தியு—இயமன். (அபிதாநகோ.)

மிருத்தியுஞ்சயன்—சிவன்.

மிருத்தியுநாகன்—1. சிவன். 2. பாதாசம். (வைத்தியபரி.)

மிருத்தியுபலம்—இலந்தை (வைத்தியபரி.)

மிருத்தியுபலம்—} வர்ழை. மூன்

மிருத்தியுப்புத்தயம்—} கில், (வைத்தியபரி.)

மிருத்தியுப்புத்தயம்—} கரும்பு. (வைத்தியபரி.)

மிருத்து—1. மண். (உ-ம்.) “எழுந்தியடைத்திடுருதிலிருத்திட்டு” (மதுரைநயர்.) 2. மாணம்.

மிருத்துகரன்—சூயவன்.

மிருத்துகரன்—மாணத்தைச்செய்யுங்கிரகம். (ச்சாதிட.)

மிருத்துகாவதி—மானவதேசத்திலுள்ள ஒரு பட்டணம். (அபிதாநகோ.)

மிருத்துதி—நண்டு. (வைத்தியபரி.)

மிருத்துஞ்சயம்—ஓர் மந்திரம். அது, மாணத்தை விலக்குவது. (திருவிளா. கரிக்குருவி)

மிருத்துவீசம்—மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

மிருதகம்—பிரேதம்.

மிருதங்கபலம்—பலா. (தைத்தியபரி.)

மிருதங்கம்—1. கலைஞானமறுபத்துநான்கினென்று. (பொருட்-நிக.) 2. முழவு. (வழக்.)

3. மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

மிருதசஞ்சீவி—} மூர்ச்சைதீர்த்துக் குந்

மிருதசஞ்சீவன்—} றுயிர்தரும் குந்து (சூ. நிக. ௪: ௬௫.)

மிருதபாஷாணம்—பாஷாணமறுபத்துநான்கினென்று. (வைத்தியபரி.)

மிருதம்—1. கீர்வள்ளி. (வைத்தியபரி.) 2. மாணம். 3. பாஷாணம் முப்பத்திரண்டினென்று.

மிருதாமதம்—துருசு. (வைத்தியபரி.)

மிருதாரச்சங்கி—1. ஈயம். 2. ஓர் பூ. 3. சிங்கபாஷாணம். (1, 3-வைத்தியபரி.)

மிருதி—1. தருமதூல். (பொருட். நிக.) 2. நினைப்பு. (உ-ம்.) “மிருதிமதாலங்காரம்.”

மிருதிமதாலங்காரம்—நினைப்பணி. சந்திராலோகத்திலறிக.

மிருது—1. சார்தம். (வழக்.) 2. மந்தம். 3. மென்மை. (சூ. நிக. ௮: ௧௬.) 4. நெல்லிக்காய். (வைத்தியபரி.)

மிருதுபர்வகம்—பிரம்பு. (வைத்தியபரி.)

மிருதுபலம்—பேரிந்து. (வைத்தியபரி.)

மிருதுபுட்பம்—வாகை. (வைத்தியபரி.)

மிருதுமம்—விலாமிச்சு. (வைத்தியபரி.)

மிருதுராசன்—இலைக்கள்ளி.

மிருதுலாமகம்—முயல்.

மிருதுற்பலம்—நிலோற்பலம். (மலையக.)

மிருதை—பூமி.

மிருதாளம்—1. தாமரைக்கொடி 2. விலாமிச்சு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மிருமணி—சுவரொட்டி.

மீலாங்கலி—1. கார்த்தை. 2. செங்கார்தாள. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மிலாந்துதல்—அலமந்துபார்த்தல். (வழக்.)
மிலாந்தி—அலமந்துபார்ப்போன். (வழக்.)
மிலாறு—வளார். (வழக்.)
மிலந்தம்—வண்டு. (வைத்தியபரி.)
மிலேச்சம்—சாதிவிவகம். (மைத்தியபரி.)
மிலேச்சி—சூடி. (ஐங்குறுநூறு.)
மிலேந்த—சூடிய. (பத்துப்பா.)
மிலேச்சகந்தகம் — வெவ்வெங்காயம்.
(வைத்தியபரி.)

மிலேச்சதேசம் — சோனகர்முதலியோர்
தேசமென்பர். (வழக்.)

மிலேச்சத்தனம் — அறிவிலாத்தன்மை.
(வழக்.)

மிலேச்சம்—செம்பு. (தைவ)
மிலேச்சமுகம்—செம்பு. (வைத்தியபரி.)
மிலேச்சர்—அநாரியர். (சூ. நிக. உ: கூ)

மிலேச்சன்—1. அறிவீனன். (வழக்.) 2.
பார்ப்பணிகரவினல் அரசனைக்கூடிப் பெற்ற
குமரன். (சூதசங்காதிவரலா.கள.) 3. மிலேச்ச
தேசத்தோன்.

மிலேச்சாசம்—கோதுமை. (வைத்தியபரி.)
மிலேச்சாசியம்—செம்பு.

மிலேச்சிதம்—இலங்கணவழுவானபேச்சு
மிலேச்சல்—
மிலேச்சுதல்— } சூடுதல். (சூ. நிக. க: கூ.)
மிலேதல்—

மிழலை—1. நிரம்பாமென்சோல். (சூ. நிக.
க: அ.) 2. மிழலையென்னுமோர்நாடு (பெரி
யபு. பெறுமிகுக்கும்பநா.)

மிழலைக்கூற்றம்—தமிழ்நாட்டின்ஒர்பழைய
ஓர். (அபிதாநசிர்.)

மிழற்றல்— } சொல்லல். (சூ.நிக.க:கூ.)
மிழற்றுதல்— } நிரம்பாமென் சொற்கூறுத
லென்றுகூறுவர்.

மிளகாணை—ஓர் செடி. (மலையக.)

மிளகாய்ச்சேடி—ஓர்செடி. (வழக்.) இது
அந்நியதேசத்துச்செடியென்றும், இந்தியாவு
க்குவந்து பயோகமாயினது என்றுகூறுவர்.

மிளகாழ்வான் — உடையவரால் நியமிக்கப்
பட்ட எசு சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர்.
(அபிதாநசிர்.)

மிளகு—ஓர் சாக்கு. உறைப்புச்சுவையுடையது.
(வைத்தியபரி.)

மிளகுசம்பா—ஓர் ரெல். (வழக்.)

மிளகுதக்காளி — மணத்தக்காளி. (வைத்தியபரி.)

மிளகுதிர்—ஓர் குருநோய்.

மிளப்பு—இலவங்கம். (வைத்தியபரி.)

மிளிர்—1. பெருமை. (ஆசிரிய. நிகண். அ:
அ.) 2. முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.

மிளிர்நல்—ஒளிசெய்தல். (பிங்கல. ககருக.)
மிளிர்ந்த—பிறழ்ந்த. (சிர்தா.)

மிளிர்ந்து — 1. குதித்து. 2. பிறழ்ந்து. 3.
புரண்டு (1, 2, 3—சிரதா.)

மிளிர்வு—ஒளிசெய்தல். (பிங்கல. ககருக.)
மிளிர்—1. பிறழ். (சிர்தா.) 2. சீழ்மேலாக.
(பத்துப்பாட்.)

மிளிர்—காடி. (பிங்கல. உச்சுச.)
மிளை—1. காவல். (பத்துப்பாட்.) 2. காவற்
காடு. (செலப.) 3. குறுங்காடு. (புறப்-வெ.)

மிறல்—பெருமை.
மிறுங்கம்—கையாந்தகரை. (வைத்தியபரி.)

மிறுசீரம்—இலாமிச்சை. (வைத்தியபரி.)
மிறுத்தாலகம்—துவரை. (வைத்தியபரி.)

மிறுத்திகம்—கொடிமுந்திரிகை. (வைத்தியபரி.)

மிறுது—1. சமுத்திரப்பச்சை. 2. ரெல்லி.
(1, 2—வைத்தியபரி.)

மிறை—1. குற்றம். (பிங்கல. கஅசுச.) 2.
தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. வருததம். (சூ. நிக.
அ: சுச.) அச்சத்துக்கும்பெயர் கூறுவர்.

மிறைக்கிவி—சித்திரகலி. (சூ.நிக.க:உ.எ.)
மிறைக்கோள்—இ—வளைவுதவிர்த்து. (புறப்
பொருள்-வெண்.)

மிறைந்தல்—வேதனைப்படல். (சூ. நிக.
க: சு.)

மின்—1. ஒளி. (சூ. நிக. அ: உஉ.) 2. தெரி
நிலைவினைப்பகுதி. 3. மின்னல். (சூ.நிக.க:கஉ.)

மின்மினி—இருளிலே மின்னுங்நவொரு
சென்று. (வழக்.) இது பறப்பதாயும், ஊர்வன
வாசிய புழுவாய் மிருக்குமென்பர்.

மின்னம்மை—திருப்புவணத்திற் கோயில்
கொண்டிருக்குந்தேவியார். (அபிதாநகோ.)

மின்னல்—1. ஒளிசெய்தல். (சூ. நிக. அ:
உக.) 2. மின். (சூ. நிக. க: கஉ.)

மின்னற்றழகி—நாகமணல், (வைத்தியபரி.)

மின்னி—மாதர்கள். (காஞ்சிப்.நகரப்.உச.)
மின்னி—1. கருத்தக்காக்கணம். 2. நீர்ப்
பயறு (வைத்தியபரி.)

மின்னுதல்—1. பிரகாசித்தல். 2. மின்ன
லுண்டாதல். (1, 2—வழக்.)

மின்னெறிதல்—மின்விசுதல். (வழக்.)
மினக்கேடு—வியர்த்தம். (வழக்.)

மினுக்கம்—மினுக்கல்.
மினுக்கல்—ஒளிசெய்தல். (வழக்.)

மினுக்கு—1. ஒளி. 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

மினுக்குதல் — ஒளிதோன்றச் செய்தல். (வழக்.)

மினுக்குப்பசை — நெய்வாரிடம் பசையி னென்று. ஒருகுழுஉக்குறி.

மினுங்குதல்—ஒளிர்தல். (வழக்.)

மினுமினுத்தல்— } ஒளிசெய்தல்.

மினுமினுப்பு— } (வழக்.)

மீ.

மீ—1. ஆகாயம். (சூ. நிக. க: ௫௬.) 2. மிகுதி. (உ-ம்.) “மீதுண்விரும்பேல்” (ஆத்தி குடி.) து-சாரியை என்பர். 3. மேலாகியபண்பு 4. மேலிடம். (3,4-நன்னூ. உயிரீற்றுப். கஎஅ. உரை.)

மீக்குவம்—மருதமரம். (மலையக.)

மீக்கூர்தல்—மிகப்பெருகுதல். மீ-மேல். கூர்தல்-மிகுதல்.

மீக்கூற்றம்—மேலாகியசொல். (பத்துப்.)

மீக்கூறல்—மேலாகப்புகழ்ந்துகூறல். (காஞ்சிப். தழுவக்கு. ௫௬.)

மீக்கூறு— } புகழ். (சூ. நிக. ௧0. கடு.)

மீக்கூற்று— } புகழ். (சூ. நிக. ௧0. கடு.)

மீக்கோள்—1. ஏறுதல். (சூ. நிக. க: ௫௫.)

2. மேற்போர்வை. (நன்னூ. உயிரீற்றுப். கஎஅ. உரை.)

மீக்கண்—1. கண்ணினது மேலிடம். (நன்னூ. உயிரீற்றுப். கஎஅ.) 2. மேலிடம். மீ-மேல். கண். இடம்.

மீகாமன்— } மாஹமி. (சூ. நிக. உ: ௩௫.)

மீகான்— } தண்டியலன்.)

மீகை—1. புலிதொடக்கி. (வைத்தியபரி.)

2. மேலேயெடுத்தகை. (பதிற்றுப்பத்து.)

மீச்சிதக்கவர்—வென்னாவப்பாணை. (வைத்தியபரி.)

மீச்செலவு—மேற்போதலாகிய அக்கிரமம். (நீதிநெறிவிளக்கம். கஎ.)

மீசாரம்—1. அதிகம். 2. விரைவு. (1, 2-வழக்.)

மீசு—மிகுதி. (வைத்தியபரி.)

மீசாரம்—மீசாரம். (வழக்.)

மீசை—1. மிசை. 2. மேலிடம். 3. மேலு தட்டின்மேலுள்ளரோமவரிசை. (1,2-சந்தா.) (3 வழக்.)

மீட்சி—1. மீளுதல் (பாரத. நிரைமீட்சி.)

2. மீளுமிடம். (பரிபாடல்.)

மீட்சியளவை—பாரிசேடம். (மணிமே.)

மீட்டல்— } 1. திருப்புதல். 2. வீணை

மீட்டிடுதல்— } வாசித்தல். (1, 2-வழக்.)

மீட்டுதல்— }

மீட்டி—மீட்டுதல். பு-தொழிற்பெயர்விகுதி.

மீட்டி—மூத்திரம். (வைத்தியபரி.)

மீதல்—மிகுதல். (வழக்.)

மீதி—1. காஞ்சிரை. (வைத்தியபரி.) 2. மிசசம். (வழக்.)

மீது—மேல். (பெரியபு. திருக்குறிப்புத்.

எச.) து-சாரியையென்பர்.

மீதுந்து—நெல்லி. (வைத்தியபரி.)

மீதுரை—பல்கால்வினம்பல. (சூ. நிக. ௧0: ௩.)

மீதுர்தல்— } நெருங்கல். (சூ. நிக. க: ௧௩.)

மீதுரல்— } நெருங்கல். (சூ. நிக. க: ௧௩.)

மீந்த—இது மிகுந்த என்பதன் மருஉ.

மீந்தோல்—மேற்றோல். இக்காலத்துப் பீந்தோலெனவழங்குகின்றது. (நன்னூ. உயிரீற்றுப். பவ்வீரீமீன்னுஞ்சுத்திரவுரையிற் காண்க.)

மீப்போர்வை—படாம். (பரிபாடல்.) யாக்கையின்மேற் போர்க்கப்பட்டதென்பர்.

மீமாஞ்சகன்—மீமாஞ்சமதத்தன். (அபிதாநசின்.)

மீமாஞ்சை— } சைமினி முனிவராலியற்

மீமாஞ்சம்— } நிய பூர்வமீமாஞ்சை. (பரி

பாடல்.) (சூ. நிக. ௧௨. ஆவதில் மீமாஞ்சம் என்றார், சைமினி முனிவரால் இயற்றப்பட்ட மதம். அபிதாநசின்.)

மீமிசை—மேன்மேல், ஒருபொருட்பன் மொழியென்பர். (நன்னூ. பொதுவியல். சஎ.)

மீமிசைச்சோல்—பொருளொன்றேசொல் வேறு. நாகிளங்கமுரு என்றதுதாரணம்.

மீயான்—மீகாமன். (மணிமே.)

மீரம்—சமுத்திரம்.

மீலம்—வானம்.

மீலிதம்—ஓரலங்காரம். (சந்திராலோ.)

மீள்வித்தல்—மீளச்செய்தல்.

மீளல்—மீளுதல். அல்-தொழிற்பெயர் விகுதி.

மீளாக்கதி—மீளாதகதி, மோக்கம். (சூ. நிக. ௫: ௨.)

மீள்—1. கூற்றுவன். 2. தலைமை. (புறப் பொருளவெண்.) 3. திண்ணியன். 4. பாலே நிலத்தலைவன். (சூ. நிக. உ: ௬௭.) 5. பெருமை. 6. மறம். 7. மேன்மையுள்ளோன். 8. வலி. (1-பத்துப்பாட்.) (3, 5, 7, 8-சூ. நிக. ௧௧. னகர வெ. ௫.) (6-புறநா.) புறப்பொருள் வெண்பா மாலையில் தலைவனெனவுகூறுவர்.)

மீளிமை—1. வன்மை. (சந்தா.) 2. வீறத் திறம். (திருவாரை. நகரப். ௩௫.)

மீளுதல் — திரிதல். திரும்புதல் எனினு
மாம். (பிங்கல. ககரு.)

மீறல் — 1. அடங்காமற்போதல். 2.
மீறுதல் — அதிகரித்தல். (1, 2-வழக்.)

மீள் — 1. சித்திரைநாள். 2. நெய்தல்ப
பறை. 3. மச்சம். 4. விண்மீன். (1, 3, 4-சூ.
நிக. கக: நகரவெ. கச.) (2-பிங்கல. நிகக.)

மீள்கொத்தி — ஓர்புள். (வழக்.)

மீள்கொல்லி — மீளஞ்சு.

மீள்செதிள் — மீள்கெதிள்.

மீள்செதிள் — இம்மூன்றும் மீளின்புற

மீள்செதிள் — த்தின்பொருக்காகிய மு

மீள்செதிள் — ன்ளென்பர். (நன்னூ.மெ

ய்யீற்றுப். ௨௦. உரை.) (வழக்.)

மீள்பீலி — கெண்டைப்பீலிமீன். ஒருகுழு
உக்குறி.

மீள்வெட்டி — சுரு. (வைத்தியபரி.)

மீளக்கொடியார் — 1. பாண்டியன். 2.

மதன். (திருவிளை. பாயிர. கடி.)

மீளங்கு — விரியன். (வைத்தியபரி.)

மீளங்கு — மீளெனரிஞ்சான்பூண்டு. (வைத்

தியபரி.)

மீளம் — 1. தீரிராசி. (சூ. நிக. க: கக.) 2.

மீன். (பிங்கல. உகஉஎ.) 3. மீன்மாதமாகிய

பங்குனிமாதத்திற்கும்பெயர்.

மீளம்பி — ஓர் மருந்து, இது கடலிலுண்

டாருஞ் செம்மீன் வைரமென்பர்.

மீளவன் — பாண்டியன். (உ-ம்.) “தேனார்

கமழ் தொங்கன்மீன்வன் கேட்பத்” (யாப்பருங்

கலக்காரிகை. பாயிர. ௨.)

மீளங்குள் — மனமதன். (அபிதாநகோ.)

மீளாட்சி — மீளாட்சி எனவும்வரும். 1.

மதுரையங்கயற்கண்ணிபமணம். (வழக்.) 2.

பொன் னாங்காண். (சைவவருங்.)

மீளாட்சிபீடம் — நவசத்திபீடங்களுள்ஒன்று

(அபிதாநகோ)

மீளாட்சி — சருக்கரை. (வைத்தியபரி.)

மீளம்பூச்சி — மின்மினிப்பூச்சி. (வைத்

தியபரி.)

மீளம் — நீராய், ஒருகுழு உக்குறிபேரலும்.

மீளெரிஞ்சாள் — மீளஞ்சு.

மீளேறி — மீள்கொத்திக்குருவி, சிரஷ்னைப்

பிங்கலத்தில், ௨௬௬. ஆங்கெய்யுளிற்கூறினர்.

மீளேறு — மகரமீன். (சூ. நிக. க: கக.)

மு.

முக்கடு — சுக்கு மிளகு திப்பிலியென்னு
மூன்றையும் உணர்த்துமொரு குறிப்புமொழி.

(உ-ம்.) “முக்கடுமூஸ்தைமஞ்சிட்டிமுப்பலம்”
(தைல. தைலவ.)

முக்கடுகம் — திரிசடுகம். (சுக்குத்திப்பிலி
யிளகு.) (சூ. நிக. க: கக.)

முக்கடுகு — முக்கடுகம்.

முக்கடுன் — 1. தேங்காய். (உ-ம்.) “கனிபூழ்

கிக்குச்சர்க்கரைமுக்கடுன்” (திருப்பு. சகஉ.)

2- மூன்றுகண்கள். (உ-ம்.) “முக்கடுயதன்”

(பிரமோத். பஞ்சாட்.)

முக்கடுகதி — நெருஞ்சில். (வைத்தியபரி.)

முக்கடுகாள் — 1. சிவன், திவாகரம். 2.

வீரநாயகன். (சூ. நிக. க: கக.) 3. வீரபத்திரன்.

(சூ. நிக. க: கக.)

முக்கடுகாணி — காளி. (சூ. நிக. க: கக.)

2. தேங்காய். (உ-ம்.) “முக்கண்ணியமிழ்து”

(தைல. தைலவ. ககச.) 3. பார்வதி. (திருவிளை

நான்மாடத். 2.)

முக்கடுகாவன் — ஓர் கொடி. (வைத்தியபரி.)

முக்கடுகாள் — முக்கண்ணன். (வழக்.)

முக்கடுகி — முக்கண்ணி.

முக்கடுகநம் — முருங்கைமரம். (வைத்தியபரி.)

முக்கடுகாணி — மனம், வாக்குக், காயங்களை

கிய முப்பொறி. (சூ. நிக. க: கக.)

முக்கடுகை — கருணை, காராக்கருணை, புளிக்

கருணையென மூவகைக்கருணைகள். (தைல

தைலவ. ககசு.)

முக்கடுகடி — 1. நாபிக்கொடி. 2. முட்டை.

(1, 2-வைத்தியபரி.)

முக்கடுகல் — 1. எடுத்தலோசை. (சூ. நிக. ௨௦:

சகி.) 2. முக்குதல். (வழக்.)

முக்கடுகலிப்பு — கோட்டம். (வைத்தியபரி.)

முக்கடுகல் — முப்பழம். அது: கதலி, பலா, மா

இவற்றின் கனி. (சூ. நிக. ௨௦: ச.)

முக்கடுகாடு — மூடிகொள்வது (உ-ம்.) “முக்

காடேதுக்கடி” (குதம்பைச்.) (வழக்.)

முக்கடுகாணி — 1. சிற்றிலகத்தொன்று, மூன்று

காணி. என்கவடி. 2. பாண்டிநாட்டிற்கொற்

கைக்குச்சமீபமானவோரார். கொற்கையிலுள்

ளதென்பர்.

முக்கடுகாணியர் — பிராமணரிலோர்வகை. ஆதி

யில் முக்கடுகாணியென்னுமொரு யிடமாகவுள்ள

வர். திரிசுத்தரென்பர்.

முக்கடுகாரம் — எருதினுக்கிரசத்தம். (வழக்.)

எருதுபோர்வளைக்குங்குறி.

முக்கடுகார் — கலமென்னுமொருவகை. (உ-ம்.)

“தசமுட்டிதசம்புமுக்காரி. (தைல. தைலவ.

ககசு.) [இது பன்னிரண்டுமரக்கால்கொண்டது

போலும்.]

முக்கால்—1. மூன்றுகால். 2. மூன்றுமுகை. (காஞ்சிப். சனற்குமார. கச.)

முக்காலம்—இறப்பு. நிகழ்வு. எதிர்வாகிய மூன்றுகாலங்கள். (உ-ம்.) “மன்னுமுக்குண முக்காலமில்லதுவாய்.” (கூர்மபு. பிரகிருதி. ௫.)

முக்கால்—1. அக்கிளி. (உ-ம்.) “புகியவழி முக்கால்” (தைவ. அநுபந். சுசு.) [மூன்றுகாலங்களாகாரணத்தால் அக்கிளிக்குப் பெயர்வந்தது.] 2. கலம்வைக்கும் மரத்தட்டாயிருக்கிற வோராசனம். (வழக்.)

முக்காவல்நாடு—ஒரு நாடு. (புறநா.)

முக்காவேளை — ஓர். பூடு. (வைத்தியமூ. அகராஜி.)

முக்காழ் — மூன்றுகோவைவாகிய முத்து வடம். (உ-ம்.) “மயிர்ப்புறஞ்சுற்றியகயிற்கடை முக்காழ். (மணிமே. மாலர்வனம் ககரு. அடி.)

முக்காழி — மூன்று கொட்டையுள்ளது. (வழக்.)

முக்கி—உண்டு. (புறநா.)

முக்கியசிருட்டி — தாவரசிருட்டி. (கூர்ம. பல்வ. அ. உரை.) [தாமதகுணமயமாயுள்ள தமம் முதலிய ஐவகைப்பேதங்களுையும் பிரம தேவர் கொண்டமையால் விருட்சம், புதல், கொடி, பூண்டு, புல் என ஐவகைப்பட்டுத்தா வர சிருட்டிதோன்றினவென்றும், அவைகள் கிரகித்தல் முளைத்தல் செழித்தல் கருகல்முத லிய வினைகட்கேற்ப ஓர்நிஷ்டையனவாகவிற் றுமதத்திற்றாமதகுணமயமென்றும், பிரமன வற்றைநோக்கி இவை முன்னர்த்தோன்றிய வாறெனச் சொன்னமையால் முக்கிய சிரு ட்டி யெ ன் ப் பெயர்பெற்றனவென்றுஞ் சொல்வர்.]

முக்கியம் — 1. ஆத்தமகாரிய உபாதி எழ னுடனே கூடியிருந்தநிலை. (ஞானக்கட்டளை. தொம்பத.) 2. சூக்குமவாயுக்கள் நாலிலொ ன்று. இது, கையெலும்பிரண்டும் கதிரெலும் பிரண்டெகூடின இடம் நின்று ஆக்கையைச் செவ்விதாக்கி நிற்கும். (த-லி-ம்) 3. பிரதா னம். (உ-ம்.) “முறியோடவர் பிண்டியாரடியா ரென்னுமுக்கியமே” 4. மேன்மை. (திருநாற். எக.)

முக்கியன் — மஹாதி யந்தக்காணங்களைச் சேட்டிப்பிக்கிற சேவசம்பந்தவாயுக்கள் நான்க னுள்ளான். (த. நி. போ.)

முக்கியானந்தம்—விருப்பு வெறுப்பில்லாத உபேக்ஷாபுத்தியிற்றேன்றுவது. (வேதா. சூ. கூச. உரை.)

முக்கியார்த்தம் — ஒருத்து. (வி-ணி.) முக் கியப்பொருள். (வேதா. சூ. ககஅ.)

முக்கு—தெரிநிலைவீணப்பகுதி. .

முக்குடுமி—சூலம்.

முக்குடை மூன்றுகுடை. அவை: சந்திரா தித்தியம், நித்தியவிநோதம், சகலபாசனம் என்பன. (மணிமே.)

முக்குடைச் செல்வன்—அருகன். (சூ. நிக. க: க.)

முக்குணபூதங்கள் — முக்குணத்துடனே பிறந்தனவாகிய தன்மாத்நிரையான பஞ்ச பூதங்கள். (நான. சீவ.)

முக்குணம் — சத்துவம் ரசசு தாமதமாகிய மூன்றுகுணங்கள். (உ-ம்.) “முக்காலம்” பார்.

முக்குதல்—முட்பெபட்டனுக்குதல். (உ-ம்.) “மெல்லியலேமுக்குகின் றதூவவழறணிக்கும்” (பதார்த்தகுண. அகஅ.)

முக்குந்நுருக்கம் — மூவகைக்குங்கிலியம். அவை: கருங்குங்கிலியம், வெண்குங்கிலியம், பச்சைக்குங்கிலியம் என்பன. (தைவ. தைவவ. ககரு.)

முக்குலம்—மூன்றுகுலம். அவை: அக்கிளி வமசம், சந்திரவமசம், சூரியவமசமென்பன. (பாரத. குருகுலச். உஅ.)

முக்குளம்—1. கங்கை, சாஸ்வதி, யமுனை யென்னு நதிகளைப் பொருந்தியிருக்குமோர் கிராமம். 2. திருவெண்காட்டுத்தலத்திலிருக்கு யொரு தீர்த்தம். (திருஞான. தேவாரம்.) 3. பூராடம். (சூ. நிக. க: எசு.)

முக்குளி—கோழிமுளையான். (மலையக.)

முக்குளித்தல்—அழிந்துதல். (வழக்.)

முக்குளிப்பான் — 1. ஒரு நோய். 2. ஒரு பறவை.

முக்குற்றங்கடிந்தோன்—புத்தன். (திவா கரம்.)

முக்குற்றம்—மூன்றுகுற்றம். அவை: காமம், வெருளி, மயக்கம் என்பன. (சூ. நிக. கஉ: சு.)

முக்குற்றமில்லோன்—புத்தன். (சூ. நிக. க: கஅ.)

முக்குன்றி—மூன்றுகுன்றி. அவை: வெண் குன்றி, செங்குன்றி, கருங்குன்றி யென்பன. (தைவ. தைவவ. எஉ.)

முக்கூட்டு—1. அடுப்பு. (வழக்.) 2. பாணி. (சூ. நிக. க: கஎ.)

முக்கூட்டெண்ணெய்—ஒரு மருந்தெண் ணெய். நெய், எள்ளினெய், ஆமணக்குநெய் சேர்ந்தது. (வைத்தியபரி.)

முக்கூடல்—பாண்டினாட்டிற் சித்திராநதிக்கரையிலுள்ள ஒரு விட்டுணுத்தலம். இதற்குப் பப்பிரபந்தமுண்டு.

முக்கூடற்பள்ளு — ஒரு பிரபந்தம். முக் கூடல்பார்.

முக்கோடி—பிருதிவி முதற்குணமீராகும் அகத்தகோடி, பிரகிருதிமுதற்காலமீராகுஞ் சுத்தாசுத்தகோடி, சுத்தவித்தை முதற்சிவமீராகுஞ் சுத்தகோடியென்னு மூன்றுகோடிகள். (சி. சி. அ. ௩௦. ஞான.)

முக்கோணம்—மூன்றுமூலை. (வழக்.)

முக்கோல்-1. திரிதண்டம். அது: மூன்று கோல் ஒன்றாகச்சேர்த்துக் கட்டப்பட்டதண்டு. (உ-ம்.) “முனிந்தாரழமலமுகானெறிமுக்கோலினாரகி” (பாரத. (அருசு. தீர். கக.) 2. திருவோணம். (சூ. நிக. க: எக.)

முக்கோற்பகவர் — திரிதண்ட சந்நியாசிகள். (நம்பியக. களவிய. செவிலிபின்றேடிச் சேறலன். விரிச்சுத்திரத்திலறிக.)

முக்காராளர்—சிவலோகத்திற்றகூணதிசையோலகக்கு சேவித்திருக்கும் பதினெட்டுக்கணேசரிவொருவர். (வி. னீர். உகச.)

முகங்கோடுநதல் — எதிர்முக கோக்கிய சைந்திருத்தல். (பாரதகிருட்டி. ௧௦௭.)

முகங்கோள்ளுதல்—சிலந்தியுடைய முனை கொள்ளுதல். (வழக்.)

முகசம்—பல்.

முகதீர்—நாக்கு.

முககாரம்—பனங்கன். (வைத்தியபரி.)

முகசோதி—எலுமிச்சை. (வைத்தியபரி.)

முகநீசேய்தல் — 1. சிலந்திருமிழித்தல். 2. பலித்தல். (வழக்.)

முகடி—முதேவி. (உ-ம்.) “முழுமதிபுரிந்த சிந்தரவரிவையருடன் கலந்திடு முகடியுநலம் பிறந்திடவருள்வாயே” (திருப்பு. சக.)

முகடு—1. உச்சி. (இராமா. பாலகா. மிதி லைக்காட்சி. ௧௩௦) 2. மலைவீடு முதலியவற்றினுச்சி. 3. மேல்என்பதுபோல் ஏழாம்வேற்றுமைப்பொருளின்கண் வருமொரு சொல்லுருபு (உ-ம்.) “பனிக்கடன் முகட்டின்” (கூர்மபு. வருணை. ௩.)

முகடு துமித்து—தலையைத்திறந்து. (பெரும்பா. உகச.)

முகத்தல்-1. தோண்டல். (பிங்கல. உகசக.) 2. நால்வகையளவினென்று. (நன்னூல். பொதுவியல். ௧௭.) 3. மணத்தல். (உ-ம்.) “புவிபார்” 4. மொள்ளல். (உ-ம்.) “ஆழவமுக்கி முக்கினாய்” (மதுரை. ௧௬.)

முகத்தலவா—நாழி முதலியவற்றாலனக்குதல், நால்வகையளவினென்று. (நன்னூ. பொதுவிய. ௧௭.)

முகத்தலவையாதபெயர்—அனத்தற் குரிய பெயரை யனக்குங் கருவிக்கு வழங்குவது. (வ-து.) நாழியுடைந்தது. (நன்னூ. பெயரிய. ௩௬.)

முகத்தலை—ஒரு சிவதலம். (உ-ம்.) “முகத்தலைமுதார்த்தவள மாமணிப்பூங்கோயில்” திருவிசைப்பாவிலறிக.

முகத்தவை—மனதுக்கினியவை. (உ-ம்) “முகத்தவை மொழியவு மொல்லாண்மிகக் கலுழந்து” (நெடுநல். கடுக.)

முகத்தாட்சணியம்—ஒருவர் முகங்கண்டவுடனே யுண்டாகுமிரக்கம். (வழக்.)

முகத்துதி—ஒருவன் முன்புகழ்தல். (வழக்.) முகத்துவாரம்—வீட்டின் முன்வாயில். (வழக்.)

முகதலை — முதனெய்யும் சீலத்தலைப்பு. (வழக்.)

முகநர்—சமுகம். (அரபி.)

முகநீதகம்—சரவெண்காயம் (வைத்தியபரி)

முகநட்டி—முகத்திற்கு முன்காட்டு நட்பு (வள். நட்பு.)

முகநீலைப்பசாசுகை—மூவகைப்பசாசுக்கைகளிலொன்று, அது சுட்டுவிரல் பெருவிரல், முகங்கூடியுகிர்விட்டுநிற்பது. (சிலப். அரங். எள். பக்கம். உரை.)

முகப்ப—எடுப்ப. (சிந்தா.)

முகப்பரு—முகத்திலுண்டாகுஞ்சிறுசிரங்கு. (வழக்.)

முகப்பு—1. தலைப்பு. 2. முகத்தல். ௫-தொழிற பெயர் விருதி. 3. முன். (1, 3-வழக்.)

முகபடாம் — யானையின் முகப்போர்வை. (பிங்கல. ௧௨அஎ.)

முகபூடணம்—தாம்பூலம். (வைத்தியபரி.)

முகம்—1. அஞ்சிதமுதற் பதினாறுவகைப்படும். (பொருட்டொகை நிகண்டிலறிக.) 2. (பாதம்.) அந்தரக்கொட்டு. (சிலப். அரங்கே. ௧௪௭. உரை.) 3. இடம். (புறநா.) 4. இந்திரகோபம் (வைத்தியபரி.) 5. தியானம். (ஐஜந். சிந்தா.) 6. தொடக்கம். 7. தோற்றம். 8. பக்குவம். (உ-ம்.) “வீழ்முகக்கேழலட்டபூசல்.” (மதுரை. உகடு.) 9. முகப்பு. 10. முதன்மை. 11. முனை. 12. வதனம். அது சரிரத்திலோர் உறுப்பு. (உ-ம்.) “விழியங்கவண்மா முகமே விடிமோ. (சிவரக. கணபதி. எ.) மூஞ்சி என்று கூறியிருக்கின்றார் மணிமேகலையில். 13. வாயில். (6, 7, 9, 10, 11-வழக்.)

முகமலர்தல் — முகந்தழைத்தல். (உ-ம்.) “முதுவன்மிகமுகமலர்தி” (கோயிற்பூ. பதஞ்சலி. ௧௭.)

முகமன்—உபசாரம். (உ-ம்.) “உலப்பறு முகமன்கூறி” (கூர்மபு. திருமகல். கக.)

முகமாற்று—ஒரு மயக்கவித்தை, முகமயக் கென்பர். (வழக்.)

முகமுறித்தல்—வெறுப்பித்தல். (வழக்.)

முகமுறிதல்—வெறுத்தல். (வழக்.)

முகமுறிவு—வெறுத்தல். (வழக்.)

முகமுடி—பிறக்கும்போது முகத்தை முடியிருக்கும்படி. (வழக்குண்டுடே. லும்.)

முகரம்—1. காகம். 2. சங்கு. ஒலிக்கும் பெயர்கூறுவர்.

முகரன்—பயனில் சொல்வோன். (வழக்.)

முகாராகம்—பாதத்தின்போது இலக்கணங்களாகிய இருபது பேதங்களுள் ஒன்று. (உ-ம்.) உபாங்கம்பார்.

முகரி—1. தாழை. (தைலவ.) 2. தாழை விழுது. (உ-ம்.) “மதிவல்லிபார்” (தைல. தைலவ. கக.)

முகரிமை—திவ்வியஞானம், பேரறிவு. (உ-ம்.) மூலபலவடகருந்தி முகரிமையினுடனினிதுமுறையினுற்றல். (திருநெல். துறவ. க.)

முகருதல்—முகத்தல். (வழக்.)

முகேரோனல்—அனுகரணவோசை. (குநிக. 30: சஅ)

முகலதேசம்—ஓர் தேயமென்பார்.

முகலாங்கலம்—பன்றி. (வைத்தியபரி.)

முகவந்து—முகத்திற் படருமொரு தேமல் (வழக்.)

முகவட்டு—முகத்திலணியுமொருவிதபடாம் (திருவிளா. மாயப்பசு. கடு.)

முகவல்லபம்—மாதூனா. (வைத்தியபரி.)

முகவாசம்—1. இலவங்கம், ஏலம், சாதிக்காய், தக்கோலம், பச்சைக்கர்ப்பூரம் என்பவற்றின் பொடியையப்பனிரோடு கூட்டிச்செய்த குளிகை. (சைவ. வி.) 2. தாம்பூல திரவியம். (சிந்தா)

முகவாசல்—தலைவாசல். (வழக்.)

முகவாத்தியம்—முகவீணை. (வழக்.)

முகவாதம்—ஒர் நோய். (வழக்.)

முகவுரை—1. பாயிரம், தூலுக்குமுன் சொல்லப்படுவதாவ்வினிப்பெயர்த்து. (நன்னூ. பாயிரம்.)

முகவேள்ளிப்பருந்து—ஒரு பருந்து. (வழக்.)

முகவை—1. அகப்பை. முகக்கப்பட்ட தென்பது பொருள். 2. இராமநாதபுரம். இது மதுரைக்குத் தீழ்த்திசையிலுள்ளது. (வழக்.) 3. முகத்தல். (பதிற்றுப்பத.)

முகவைப்பாட்டு—இது களத்திலேதானியங்கள் தூற்றித்தெளிக்குமுன் விக்கினம்வராமற்பொலிவளர்த்திருக்கப்பாடும்பட்டு, வள்ளுவர் இக்காலத்துப்பாடுகின்றார்கள். முற்காலத்தில் வேதாளங்களால் விக்கின நேரிட்டதனால் அதனைக்கிப் பொலிவளரும்படி திருவள்ளுவர் விபூதியைத்தூவிப் பஞ்சாகரமந்திர முஞ்சொல்லிப் பாடினாரென்பதுவகிலே பெருவழக்காயிருக்கின்றது.

முகன்—முகம். மகரனகரப்போலி. (தன்னுளமுத். கள.)

முகனை—முதன்மை. (வழக்.)

முகனைக்காரன்—முதலாளி. (வழக்.)

முகரந்தரம்—வது. (வழக்.)

முகாரம்—தங்கல். (அரபி.)

முகாமை—முதன்மை. (வழக்.)

முகாரி—ஓரிராகம். (வழக்.)

முகான்—முகாம். (வழக்.)

முகில்—1. மேகம். (உ-ம்.) “முகிலெனவே பிறங்குமேனிக்கருமையிலும்” (அரிச்ச. பாயிர. சு.) 2. மொக்கு. (வைத்தியபரி.)

முகிவு—1. கடை. 2. மாணம். (1, 2-வழக்.)

முகிழ்—1. அரும்பு முத்தணிமுகிழ்முலை முளரிவாண்முகம். (பிரமோத். பஞ்சாட். உ0.) 2. காம்படி. 3. தெரிநிலை வீணைப் குதி. 4. விரியாத்தளிர். (பரிபாடல்.)

முகிழ்த்தல்—1. அரும்புதல். (உ-ம்.) முத்திபார். 2. குவிதல். (உ-ம்.) முகிழ்த்தகையினராய். (சிவரக. மேரு. கக.) 3. சிலிர்த்தல். (உ-ம்.) “மாண்முதலாங்கன விலங்குமயிர் முகிழ்த்துவந்தனைய” (பெரியபு ஆறாய். 30)

முகிழ்த்து—அரும்பி. (சிந்தா.)

முகிழ்ப்பது—தோன்றுகின்றது. (பரிபாடல்.)

முகிழ்ப்பு—குவிவு. புதொழிற்பெயர்விருதி முகிழம்—1. தாமரை வளையம். (உ-ம்.) “சாந்து”பார். 2. மலரும்பருவத்தரும்பு. (வழக்.)

முகிழ்—முகிழ்.

முகிழ்தம்—அரும்பு. (வழக்.)

முகிழ்துன்றம்—வக்கிராந்த பாஷாணம்.

முகின்—புளியமரம். (மலையக.)

முகுடம்—முகி. (உ-ம்.) “முகுடமும் பெருஞ்சீனையும்” (பாரத. குருகுல. கச.)

முகுந்தந்தி—குபேரனவந்திகளினென்று

முகுந்தம்—(பொருட். திசண்டு.)

முகுந்தன்—விட்டுணு. (உ-ம்.) “முகுந்தன் வாசகங்கேட்பதன் முன்னமே” (பாரதபடை. பெருஞ்சி. 2.)

முகுந்தம்—முகுர்த்தம். (வழக்.)

முதரம்—1. மல்லிகை. (வைத்தியபரி.) 2. கண்ணாடி. (சூ. நிக. எ: கக.) 3. தளிர்.

முதலம்—1. ஆன்மா. 2. சரீரம். 3. மலரிதழ்.

முதல்—சாழை. (வைத்தியபரி.)

முதுளம்—அரும்பு. (சூ. நிக. ச: சஅ.)

முகூர்த்தம் 1. இரண்டொழிகைகொண்ட நோய். (வழி.) 2. சுபவேளை. (உ-ம்.) தளப் பலா முகூர்த்தம் வல்லோன் சாதேவனல்லில்லை. (பாரசு. முகூர்த்தம். உ.)

முகூர்த்தவிநாவி — முகூர்த்தம் பார்ப்பவன். (சிந்தா.)

முதை—1. கூட்டம். (பிங்கல. உஉகடு.) 2. மலரும்பருவத்தரும்பு. (சூ. நிக. ச: சஅ.) 3. மீடா. (பிங்கல. கஎச0) 4. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

முதைத்தல்—அரும்புதல். (உ-ம்.) “மெல்லிதழ்-குயிறறியதெனமுதைத்தலர்ந்த கோங்கமே” (தணிகை நாட்டு. இக.)

முதையலூர்—சோழநாட்டிலுள்ளவோரார். (புறநா)

முதையலூர்ச்சி தகநுந்தும்பியார்—கடைச்சங்கப்பல ஈனொருவர் (திருவன் மாலை.)

முதைவிம்மு—மலரும். (சிந்தா.)

முந்தநல்—முழுகுதல். (பரிபாடல்.)

முச்சங்கம் — பாண்டநாட்டில் வழங்கிய முதலிடை கடையாயசங்கம். இறையனாகப் பொருளுரையிற்காண்க.

முச்சடை—அழகு. இது (வழக்குண்டு.)

முச்சந்தி — இச்சாளுநகிரியா சத்திகள். (சிறுவனை. இந்திரன்மு. கஎ.)

முச்சந்தி—1. திரிகாலசந்தி. அது; காலம், உச்சி, மாலைவென்பன. 2. மூன்று தெருக்கடுமிடம். (1. 2-வழக்.)

முச்சனியக்கேடு—1. சோம்பு. (வைத்திய

முச்சனியம்—பரி.)

முச்சி—1. தலை. (பிங்கல. க0கக.) 2. உச்சிக்கொண்டை. (உ-ம்.) “சுரும் புறுபடலை முச்சிச்சுராரிப்பிணவுபோல்வான்” (பெரியபு. கண்ணப. க0.) மணிமேகலையில் மயிர்முடியென்பர். 3. சிறுசுழகு. (வழக்.)

முச்சியை—குட்டினைவாகிய. (பரிபாடல்.)

முச்சியர்—1. உறைகாரர். 2. மரவினையாளர். 3. வன்னக்காரர்.

முச்சிரம்—பெருஞ்சீரகம். (வைத்தியபரி.)

முச்சிலை—முறம். (பிங்கல. கசஅச.) முச்சியெனவீறு குறைந்தும்வரும்.

முச்சிலிக்கை—முச்சிலிக்கை. (இந்துஸ்.)

முச்சிலித்தை — உடன்படிக்கை உறுதி. (இந்துஸ்.)

முச்சிவி—மூன்றுமாதம். (வைத்தியபரி.)
முச்சிரகம் — மூன்றுசீரகம். அவை; நற்சீரகம், பெருஞ்சீரகம், கருஞ்சீரகமென்பன. (வைத்தியபரி.)

முச்சிரடி—சிந்தடி. (உ-ம்.) “சிந்துமுச்சிரடி” (யாப-காரிகை. உறுப். கஉ.)

முச்சுடர்—மூன்றுசுடர். அவை; அக்கிரி, ஆதித்தன், சந்திரன்என்பர். (பொருட். நிகண்.)

முச்செய்கை—மூன்றுசெய்கை. அவை; படைத்தல், காத்தல், அழித்தலென்பன. (சூ. நிக. கஉ: இ.)

முச்சொல்லங்காரம் — ஒரு மொழியாய் மூன்று பொருளைத்தருவதென்பர்.

முசகம்—எலி.

முசங்கி—ஒருவகைக்கொவ்வை. (வைத்தியபரி.)

முசர்—தயிர். (தைவவருக்.)

முசரு—முயல். (வழக்.)

முசல்—முயல். (வழக்.)

முசல்வலி—ஒர் வலிப்புளோய். (வைத்தியபரி.)

முசலம் — 1. இருப்புலகை. (பிங்கல. கச00.) 2. உலக்கை. (சூ. நிக. எ: இக.) 3. மெருகன்கிழங்கு. (உ-ம்.) “முசலமுள்ளி நேர் நேர்முத்தவியிட்டாக்கில்” (தைவ தைவவ. இ0.)

முசலி—1. உடும்பு. 2. ஒந்தி. 3. தாழை. 4. நிலப்பனை. (தைவ. தைவவ கஉஇ.) 5. பலபத்திரன். 6. மெருகன்கிழங்கு. (உ-ம்.) பருமுசலி முட்டியப்பான். (தைவ. தைவவ. கஎ.) (1. 2. 3. 5-சூ. நிக. கக: சகரவெ. கக.)

முசலிக்கோங்கை—தாழைவிழுது. (தைவ. தைவவ. ககஇ.)

முசலிகாசநம்—யோகநிலையினென்று.

முசலிகாதநம்—அது இருகாலுமிருகையஞ்சம்மணமாகமடக்கி மார்புநிலத்திலே தோயக்கிடப்பது.

முசலிகை—உடும்பு. (பிங்கல. உ0உக.)

முசலை—முயலை, ஓர் கோரைக்கிழங்கு.

முசற்காது—ஓர் பூண்டு.

முசற்கோம்மட்டி — ஓர்பூடு. (வைத்திய. மூ. தி.)

முசாதகம்—வெண்டாமரை. (வைத்தியபரி)

முசாவர்—முசாபர். (அரபி.)

முசாபர்—பயணம். (அரபி)

முசிக்கை—மெலிய. (பரிபாடல்.)

முசிகுதல்—முசித்தல். (வழக்.)

முசிகுந்தம்—1. குபேரன்வில். 2. சூரியன் கைச்சங்கு. (அபிதாந-சி.)

முசித்தல்—இளைத்தல். இதுமுதலாறுபதம் வழக்கிலறிக.

முசிப்பாற்றல்—இளைப்பாற்றல்.

முசிப்பாற்றுதல்—முசிப்பாறல்.

முசிப்பாறல்—முசிப்பாறுதல்.

முசிப்பு—இளைத்தல்.

முசிரன்—கொடையாளி.

முசிறு—முயிறு.

முக—ஒருசாதிக்குவங்கு. (நன்னூ. எழுத். சக. உரை.)

முகக்கட்டை — கம்பளிக்கொண்டான். (மலையக.)

முகக்கட்டைப்பூச்சி — கம்பளிப்பூச்சி. (வைத்தியபரி.)

முகக்கை—முகமுசுக்கை. (தைலவ-கூ.)

முககுந்தன்—அறுவகைச் சக்கரவர்த்திகளிலொருவன். (சூ. நிக. ௨௨: ௫௫.)

முகட்டை—ஒரு கொடி. பேய்முசுட்டை, பொன்முசுட்டை எனப் பலவகைப்படும். (வைத்திய. மூ.)

முகடர் — கீழ்மக்கள். (சூ. நிக. ௨: ௫௪.)

முகடு—முயிறு. (வழக்.)

முகண்டம்—முசண்டி.

முகண்டர்—கீழ்மக்கள். (சூ. நிக. ௨: ௫௪.)

முகண்டி—ஒராயுதம். (பிங்கல. கடுககூ.)

ஒர் வாத்தியத்துக்கும் பெயர்கூறுவர்.

முகண்டை—முசண்டைக்கொடி. (உ-ம்.)

“சுரிமுதிழ்முசண்டையொடு முல்லைதாஅய்.” (மதுரை. ௨௮௧.)

முகம்புதல்—முறுமுறுத்தல். (வழக்.)

முகமுசுக்கை—ஒருகொடி. (வைத்தியபரி.)

முகமுசுத்தல் — ஒருவகைத்தினவாதல். (வழக்.)

முகமுசெனல்—தினவுக்குறி. (வழக்.)

முகவல்—முகட்டை. (மலையக.)

முகறி—ஒருர். (உ-ம்.) “முறுங்குகடன்முழ விண்முகறியன்ன” (புறநா. ௩௪௩.)

முகறு—முயிறு.

முகறுப்புல்—அளத்துப்புல். (வைத்தியபரி.)

முஞ்சகேசன்— } திருமால்.

முஞ்சகேசி— }

முஞ்சம்—அம்பு 2. பூணூற்பூண்டு.

முஞ்சரம் — தாமரைக்கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)

முஞ்சல்—1. சாதல். (சூ. நிக. கூ: ௨0.) 2. முற்றல்.

முஞ்சி — முஞ்சிப்புல். (உ-ம்.) “முராணி றைந்தமெய்க்கேள்வியோனருளினான் முஞ்சியும்புரிநூலும். (பாரத. சம்ப. ௭.)

முஞ்சுதல் — 1- சாதல். (உ-ம்.) “முஞ்சு தானைகளார்ப்பொடுகுழி” (கந்தபு. மீட்சி. ௧௪.) 2. முற்றல்.

முஞல்—கொசுரு.

முட்கடு—ஒர் கடுமரம்.

முட்கத்தரி — முள்ளங்கத்தரி. (வைத்தியபரி.)

முட்காரம்—முாட்டுத்தனம். (வழக்.)

முட்கரன்—முாடன். (வழக்.)

முட்காய்வேளை—ஒருசெடி. (வைத்தியபரி.)

முட்கிளவை—ஒரு மரம். (வழக்.)

முட்கீரை—ஒர் கீரை.

முட்கொன்றை — ஒருவகைக்கொன்றை. (வழக்.)

முட்கோல்—தாற்றுக்கோல். (இருப்புமுன். (சிந்தா.)

முட்சங்கு — ஒரு சங்கு. (தைல. தைலவ. ௧௯௫.)

முட்சேடி—முண்டகம். (பிங்கல ௨௮௫.கூ.)

முட்சேவிநீதி — ஒருவகைச்சேவ்வந்தி. (வழக்.)

முட்ட—நிறைய. (காஞ்சிப். நாட். ௧௪௨.)

முட்டடி—சமீபம். (வழக்.)

முட்டடைப்பன்—ஒர் நோய். (வழக்.)

முட்டம்—காகம். (தேவாரம். குாங்கணின்

முட்டத்திருப்பதிகத்திற்காண்க.)

முட்டல்—1. உதைத்தல். 2. கிட்டல்.

முட்டாக்கு—முக்காடு. (வழக்.)

முட்டாட்டம்—முாட்டுத்தனம்.

முட்டாது—1. ஒன்றுகுறையாமல். (சிந்தா.)

2. முட்டுப்பாடாமல். (உ-ம்.) “நெடுவெண்ணெல் வினரிசுமுட்டாது” (மலையக. ௫௧௪.)

முட்டான்—மூடன். (வழக்.) முட்டி—வழு.

முட்டி—1. ஆயுதப்பிடி. 2. இனையாவினைக் கைமுப்பத்துமுன்று வகையுளொன்று. (சிலப். அரங்கே. ௧௮. உரை.) 3. எட்டி. (தைல. தைலவ. ௪௪.) 4. ஒருபலம். (தைல. தைலவ. ௧.) 5. ஒருபிடி. 6. ஒளித்துவைத்துக்கேட்

கின்றபொருளைக்குறித்துச்சொல்வது. (சிறநீரமாலையிற்காண்க.) 7. கலசம். இது கலைஞானம் அறுபத்தாண்கினொன்று. 8. காஞ்சிரை. (மலையக.) 9. கைப்பொத்து—முட்க்கி

யகை. 10. சிறுமுட்டி. (வைத்தியபரி.) 11. பிச்சை அது ஒருபிடி பிச்சையென்க. 12. பேய்த்தம்மட்டி அளக்கம்பார். 13. பேரா முட்டி. (வைத்தியபரி.) 14. லீனையெச்சம்.

15. வெல்லம். (வைத்தியபரி.) (5, 9-வழக்.)

முட்டிக்கத்தரி — ஒரு வழலைச்செடி. (வழக்.)

முட்டிக்காய்—துமுட்டிக்காய். (வைத்தியபரி.) துமுட்டி - சிறுகும்மட்டி.

முட்டிகை—1. உலைக்குறடு. 2. கைக்குத்து. 3. மத்திகை. (1, 2-வழக்.)

முட்டிக்கரை—கின்னாச்சரை. (வழக்.)

முட்டு—1. அளவுதல். 2. இடறுதல் 3. இயைதல். 4. உணவொழிதல். 5. ஒழிதல். 6. கடிவானம். (பிங்கலத்தில் மூட்டென்பர்.)

7. குறைதல். 8. குறைவு (உ-ம.) “மூடுவெழ்துறையுமுட்டின்றுபோகிய” (புறநா. ககசு.)

9. சேர்தல். 10. தடை (உ-ம.) வாக்குமுட்டுப் பட்டது. 11. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 12. நிறைதல். 13. நெருக்கம். (உ-ம.) முட்டுப்பா

டாயிருக்கின்றது. 14. பெண்கள்பூப்பு (உ-ம.) முட்டுத்துறை. 15. பொருதல். 16. முழங்கால்.

17. மேடு. (உ-ம.) முட்டுக்குவித்தான். 18. மோதுதல், முட்டுதல். 19. வருத்தல். 20. வழு. (நன்னூ. விருத்தி பாயிர. உரை.) (1, 2, 3, 4,

5, 7, 9, 12, 15, 18-செந்தமிழ். தொகுதி. ச: பக்கம். எ0.) (10, 13, 14, 16, 17-வழக்.)

முட்டுக்கட்டுதல்—மிண்டுகட்டுதல். (வழக்.)

முட்டுக்கட்டை—எதிர்க்கட்டை. (வழக்.)

முட்டிக்காய்—இளந்தேங்காய். (வைத்தியபரி.)

முட்டுக்கால் — 1. உதைகால். 2. முழந்தான். (1, 2-வழக்.)

முட்டுக்கோடுத்தல்—மிண்டுகோடுத்தல்.

முட்டுடைமுடுக்கர்—போக்கில்லாத அருவழி. (சிந்தா.)

முட்டுதல்—1. எதிர்த்தல். (சூ. நிக. க: சஎ.)

2. குறைதல். (உ-ம.) “செய்கடன்முட்டாவண்ணந்திருப்பணிசெய்யுநாளில். (பெரியபு.

அரிவாட்டா. கஉ.) 3. நிறைவுறல்—பாணமுட்டியது. 4. மோதுதல், இருவருமுட்டினார்கள். (3, 4-வழக்.)

முட்டுப்பாடு — 1. இலம்பாடு. 2. தீது. (சூ. நிக. அ: கஎ.) 3. நெருக்கிடை. 4. வருத்தம். (1, 3, 4-வழக்.)

முட்டை—1. அண்டம். (சூ. நிக. கக: ணக ரவெ. எ.) 2. சிறுகாண்டி. (வழக்.) 3. தவிடு. (சூ. நிக. எ: கஉ.)

முட்டைநாறி—1. எருமுட்டை. 2. பீநாறி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

முட்டைப்பாசி—ஒரு நீர்ப்பூடு. (வைத்தியபரி.)

முட்டையகப்பை—கோழிமுட்டைபதியும் பன்னமுள்ள அகப்பை. (தைலவ. பாயிர கக.)

முட்டப்பன்றி—முள்ளம்பன்றி. (வைத்தியபரி.)

முட்பாடாணம்—பன்றிமுள். (வைத்தியபரி.)

முட்புறக்கனி — பலாக்கனி. (திருவிளை. நாட்டு. ச0.)

முட்பூல்—ஒருசெடி. (வழக்.)

முடக்கம்—1. அடக்கம். (சூ. நிக. க: கச.)

2. தடை. 3. முடங்குதல். (1, 2, 3-வழக்.)

முடக்கல் — 1. மடங்குதல். (வழக்.) 2. வளைத்தல். (உ-ம.) “முடக்கியகைச்சிலையேந்தி” (திருவிளை-பழியஞ். கஉ.)

முடக்கற்றன்—ஒரு பூண்டு. (தைல. தைலவ. எசு.)

முடக்கன்—தாழை. (வைத்தியபரி.)

முடக்கு — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. மடக்கு. 3. முடக்கறை. (புறப்பொ-வெ.)

முடக்குச்சரக்கு—அவியற்சாக்கு. (வைத்தியபரி.)

முடக்குதல் — 1 மடக்குதல். (வழக்.) 2. வளைத்தல் உ-ம.) “முடக்கியகைச்சிலையேந்தி” (திருவி. பழியஞ். கஉ.)

முடங்கல்—1. ஒலைச்சீட்டு. (கைடத. இந்தி. இ.) 2. தாழை. (உ-ம.) “முடங்கன்மலர்பார்ப்பி” (தைல. தைலவ. கடு.) 3. நோய். 4. மடங்கல்.

5. முள்ளி. (மலையக.) 6. மூங்கில். (வைத்தியபரி.) 7. வளைவு. (உ-ம.) “முடங்கன்மதிசெஞ்சடைமுடித்து” (திருவிளை-யானையெய். சு.)

(3, 4-சூ. நிக. கக: டகரவெ. க.)

முடங்கன்முலை — தாழைவீழுது. (தைலவருக்.)

முடங்கி—1. கிடைப்பாடானவன். 2. மூலை. (1, 2-வழக்.)

முடங்கு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம.) “முதுகடும்புலியேறன்னமுடங்குடற் குரவன்னனும்” (திருவிளை. அங்கம். கரு.)

முடங்குதல்—மடங்குதல். (உ-ம.) “மொழிதரும்புசைமுடங்குருவண்ணம்” (சிவரக. ஆயுத-தேவ. எ.)

முடங்குளை—சிங்கம். (வைத்தியபரி.)

முடத்தாமக்கண்ணியாரீ—சங்ககாலத்துப் புலவருளொருவர். (அபிதாநசிங்.)

முடத்தி—முடப்பெண். (வழக்.)

முடத்திருமாறன் — இடைச்சங்கமருவிய பாண்டியருளொருவன். (அபிதாநசிங்.)

முடம்—1. குற்றம். (உ-ம.) “பண்ணைபாணிதாக்கோமுடமே” (சிலப். அரங்கேற்-சக.)

2. நொண்டி. 3. காலுறுப்புக்குறைந்தவன். 3. வளைவு. (உ-ம.) “முடமதிமலைந்தான்” (திருவிளை வளையல். சு.)

முடலை—1. உண்டை. 2. திராட்சி. 3. நாற்றம். (வழக்.) 4. பெருமை. (சூ. நிக. அ: க0.)

5. முதுக்கு. (உ-ம.) “முடலையாக்கைமுழுவலி

மாக்கள்” (பெரும்பாண. சுசு.) 6. வலி. (சு. நிக. அ: உஅ.) (1, 2-சு நிக. கக: சகரவெ உ.)

முடவன்—1. சரி. (உ-ம்.) “நிடவுயிர்க்கைந் தினும்பத்தினுஞ்செஞ்சுடர் திங்கள்சேயோன்- முடவனுந் திறந்தையமா துலன்பின்னை தான் முடிபு” (விதான. சாதக. உ.) 3. நொண்டி. (வழக்.) அருண்ணுக்கும் பெயர்கூறுவர்.

முடவுநல்—நொண்டிதல். (வழக்.)

முடி—1. ஐம்பாலிலென்று. அஃது: உச்சியின் முடித்தல். (பிங்கல. 40௭௦.) 2. கிரீடம். (சு. நிக. எ: உஉ.) 3. குடுமி. (சு. நிக. உ: கூஅ.) 4. தலை. (உ-ம்.) “யின்னுமுடிமன்னுந் திவீச திரை” (திருவாத. திருப்பெ. கூ.) 5. தெரி நிலைவிளைப்பகுதி. 6. நாற்றுமுடி, மயிர்முடி முதலியன. 7. முடிச்சு. (6, 7-வழக்.)

முடிக்கோரை—ஒரு புல் (வைத்தியபரி.)

முடிச்சு—1. முடித்தல். 2. முடியப்பட்டது. (1, 2-வழக்.)

முடிந்தல்—1. அழித்தல். (உ-ம்.) “அடியேனையொக்க முடியாதிருத்தல் நியாயமிக்கய மனை” (அரிச. மயா. கூஉ.) 2. கட்டல். (உ-ம்.) “நெய்யினின்முடித்தகூந்தல்” (அரிச. மயா. உ.) 3. வீடுபெறுதல். (சிந்தா.)

முடிந்துகூட்டல்—மேலோர்முடித்த வாறு முடித்துக்கூட்டல். அது: தந்திரயுத்தி களிலென்று. (நன். பா. கச.)

முடிதல்—1. கட்டுதல். 2. கருதியபொருட ருதல். (உ-ம்.) “அவைதாமுடிந்தாலுப் பிழை தரும்” (வள். சுதிஅ.) 3. கெடுதல். 4. சாதல். (சு. நிக. கூ: உ௦.) 5. தெரித்தல். 6. முற்று தல். (1, 3, 5, 6-வழக்.)

முடிதீட்டினுள்—வணங்கினுள். (சிந்தா.)

முடிதும்பை—ஒர் பூரி.

முடிதுளக்கி—தலைசாய்த்து. (சிந்தா.)

முடிந்தது—தோன்றியது. (பரிபாடல்.)

முடிந்ததுமுடிந்தல்—ஒர் யுத்தி. அது: சிறப்புவாய்பாட்டான் முடிந்ததைப் பொது வாய்பாட்டான்முடித்தல். (நன்-பா. கச.)

முடிநர்—முடிவார். (உ-ம்.) “செம்புநிறை கொணமரும்வம்புநிறைமுடிநரும்” (மதுரை. ௧௧௪.)

முடிநாதம்—இந்திரகோபம். (வைத்தியபரி.)

முடிப்பது—தோன்றுகின்றது. (பரிபாடல்.)

முடிப்பு—1. தீர்மானம். 2. முடிச்சு. (வழக்.)

முடிமார்—முடிப்பவர். (உ-ம்.) “தாவில் கொள்கைத்தந்தொழின்முடிமார்” (திருமுரு. அகச.)

முடிமேலழகி—கோடகசாலை. (மலையக.)

முடிமேன்முடி—செருந்தி. (மலையக.)

முடியாமை—முற்றாமை. (வழக்.)

முடியுப்பு—தல்லுப்பு. (வைத்திய-மூ.)

முடியுறுப்பைந்து—கோடகம், கிம்புரி, முகுடம், தாமம், பதுமம். (பிங்கல. கககக.)

முடிவது—தோன்றுவது. (பரிபாடல்.)

முடிவிடங்குறல்—ஒர்யுத்தி. அது தான் சொல்லுமில்லக்கணத்திற்கு இலக்கியந்தோன் றுமிடத்தைச்சொல்லுதல். (நன். பாயிர. கச.)

முடிவில்லாமை—1. அனந்தம். (சு. நிக. கக: நகரவெ. ௪௦.) 2. நித்தியம். (வழக்.)

முடிவு—1. கடை. (உ-ம்.) “உடுபதத்தி னு முடிவில்லை” (பாரத. கிருட். ௪௦.) 2. சாவு. (வழக்.)

முடிவோர்—வெட்டிவோர். (தைல. தைலவ. கூ. ௪.)

முடுக்கர்—1. அருவழி. (சிந்தா. பதுமை. நிக.) 2. நீர்குத்தினிடம். (உ-ம்.) “சூழிழி சுழலுங்குண்டு கயமுடுக்கர்” (மலைபடு. உகக.) 3. மலைக்குகை. (சு. நிக. இ: கச.) 4. முடுக் குத்தெரு (பரிபாடல்.)

முடுக்கல்—1. அவசரப்படுத்தல். 2. துட் டல். 3. நெருக்கல். (1, 2, 3-வழக்.)

முடுக்கு—1. கோண். (உ-ம்.) “முடுக்குறு மருப்பிற்கோத்து” (திருவிளை. மாயப். கக.) 2. கோணத்தெரு. (சு. நிக. இ. சஎ.) 3. துரிதப் படுத்தல். 4. நெருக்குதல். 5. மூலை. (3, 4, 5-வழக்.)

முடுக்குதல்—1. கடவுதல். (உ-ம்.) கைவல் கம்மியன் முடுக்கலிற் பூரைதீர்ந்து. (நெடுநல். அரு.) 2. தூரத்தல். (உ-ம்.) மானவெஞ்சின வேண்மள்ளர் வல்லுடைய முடுக்கலுற்றார் (திருவிளை. யானையெய். கூச.)

முடுகல்—1. எதிர்த்தல். (சு. நிக. க: சஎ.) 2. துரத்தல். (உ-ம்.) “ருடமறுசியபொடி முடு கிடலும்” (இரா.மா. இந்நிரசித்துவதை கக.) 3. சீக்கிரம், விரைவு. (சு. நிக. கூ: கூக.) 4. வலி. (சு. நிக. அ: உஅ.) 5. வியாபித்தல். (உ-ம்.) “வெங்கணைத்திரளெரிந்து தீமுடுகி யூழியின் முடிவையொத்தலும்” (ஞானவா. லீலை கதை. எக.)

முடுகியல்—கலிப்பாவினொருதுப்பு. அது அராகம். (பிங்கல. ௨௦௮௬.)

முடுகு—1. முடுகியல். 2. தெரிநிலைப்பகுதி.

முடுகுதல்—1. எதிர்த்தல், முடுகல். 2. சீக்கிரப்படல். 3. நெருக்கல். 4. வலிமையா தல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

முடுகு வெண்பா—ஒருவகை வெண்பா.

அது முன்முடுகு வெண்பா. பின்முடுகு வெண்பா. என இருவகையாம்.

முடும்பைநம்பு—எழுபத்துநான்கு சிம்மா சூத்திரபர்களிலொருவர். (அபிதாரகித்.)

முடேவல்—1. நாய். (சூ. நிக. க. 2௫.) 2. பெண்ணாய். (உ-ம்.) “முடுவறந்தபைந்நிணத்தடியொடு” (மலைபடு. ௫௬௬.)

முடுவற்படையோன்—1. நாய்களைப்படைவர்களைத்திருக்கின்றவன். 2. வயிரவன். (சூ. நிக. க. ௨௭.)

முடை—1. தலிடு. (சூ. நிக. எ. ௬௨.) 2. தெரிநிலைப்பகுதி. 3. புலால். (வைத்தியபரி.) 4. புலாஹற்றம். (உ-ம்.) “முடைகமழ்ந்துதிரமுமிழும்” (கூர்மபு. தக்கன்வமி. ௫௫.)

முடைஞ்சல்—மிடைதல். (வழக்.)

முடைதல்—பின்னுதல். (வழக்.)

முண்டகம்—1. அதர்வணவேதஉபநிடதங்களுளொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூர். ௨௬. உரை.) 2. கடன்முள்ளி. (புறநா.) 3. கருக்கு வாளிமரம். (மலையக.) 4. கருப்புக்கட்டி. (வைத்தியபரி.) 5. கழிமுள்ளி. (உ-ம்.) “கடுஞ்சுண் முண்டகங்கத்திரம்ணி கழாஅலவு” (சிறுபா. ௧௪௮.) 6. கன். 7. தாமரை. (உ-ம்.) முண்டகக்கரத்தாலேந்கி. (அரிச்ச. மாயா. ௨0.) 8. தாழை (மலையக.) 9. நீர்முள்ளி. (வைத்தியபரி.) 10. நெற்றி. 11. பதநீர். (வைத்தியபரி.) 12. முள்ளுச்செடி. (சூ. நிக. ச. ௬௬.) (6, 10, 12-சூ. நிக. கக: ணகரவே. எ.)

முண்டகாசநை—இலக்குமி. (உ-ம்.) “முண்டகாசநை கொழுநன்ற சமுகனதாவி முடிக்க” (வகாதசி. உருக்கு. ௪.)

முண்டகோபநிடதம்—ஓர் உபநிடதம் அதர்வணவேதத்தைச்சார்ந்ததென்பர். அஞ்ஞானமாயி கணுவைச் சிதைத்தற்கு முண்டகம் போலுதலின் முண்டகோபநிடதமென்று பெயராயிற்று. முண்டகம்—மயிரிகருவி. (அபிதாரகித்.)

முண்டனி—கொட்டாங்காரத்தை. (வைத்தியபரி.)

முண்டநம்—மொட்டை. (வழக்.)

முண்டநி—நொச்சிகோர். (உ-ம்.) இந்திராணிபார்.

முண்டபலம்—தெய்காய். (வைத்தியபரி.)

முண்டம்—1. உடற்குறை. (வழக்.) 2. உபநிடதமுப்பத்திரண்டினொன்று முண்டகவுபநிடதத்திற்கு பெயரொன்பார். 3. தலை. (உ-ம்.) முக்கண்ணப்பார். 4. திரட்சி. (சூ. நிக. அ. ௬.) 5. திரிபுண்டரம். (பெரியபு. மானக்கஞ். ௨௨.) 6. நெற்றி. (சூ. நிக. உ. ௬௭.)

முண்டன்—மொட்டைத்தலையன். (வழக்.) முண்டாசுரன்—தூந்துயின் புத்திரன். (அபிதாரகித்.)

முண்டி—1. தெரிநிலை விளைப்பகுதி. 2. பிரதிட்டாகலையிலப் புத்தத்துவத்தி லிருக்கும் எதிர்ப்புவனங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. தாற்.) 3. மொட்டைத்தலையன். (வழக்.)

முண்டித்தல்—மழித்தல், மொட்டையாக் முண்டிதல்—கல். (சூ. நிக. க. ௬0.)

முண்டிதல்—மொட்டைத்தலையன். (வழக்.) முண்டிரம்—உபநிடத முப்பத்திரண்டினொன்று. (பொருட். நிக.)

முண்டிரம்—ஒரு கீரை. (வைத்தியபரி. அதுபந்த.)

முண்டு—முண்டதல்.

முண்டுதல்—முரண்டு பண்ணல். (வழக்.)

முண்டை—தலையில் மயிரில்லாதவன், விதவை. (உ-ம்.) “பூசிமுடிப்பனவும் பூண்பணவும் பொற்றுதினா - மாசைமிகுந்த வரசியர்க்காங்காசிற்ற-முண்டையர்க்காக” (ஒழிவி. பொதுவி ௫௬.)

முண்ணுயி—ஓர் செடி. (வைத்தியப. அதுபந்த.)

முண்மா—முட்பன்றி. (வைத்தியபரி.)

முண்முருகி—ஒருமுருக்கு. நிகண்டிற் கவிரொன்பர்.

முணங்கல்—அடங்குதல் அல்லிகுதி.

முணங்கு—அடக்கம். (சூ. நிக. க. ௬௬.)

முணங்குதல்—முணங்கல்.

முணை—விகுதி. (சிர்தா.)

முணைஇய—வெறுத்த. (பதிற்றுப்பத்து.)

முணைமுணை—ஒலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

முந்கலை—இருக்குவேத உபநிடதங்களு ளொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூர். ௨௬. உரை.)

முந்நக்காசு—கோரைக்கிழங்கு. (உ-ம்.) முத்தக்காசு, சேரகம், கிச்சிலி. (தைல. தைலவ. ௫௬.)

முத்தகச்செய்யுள்—தனித்தனியே முற் துப்பெறுஞ்செய்யுள். (தண்டி. பொருள். ௬.)

முத்தகச்சுக்கம்—தோலரித்தபாம்பு-முத் தர்-விதெல். கஞ்சகம், சட்டை.

முத்தகம்—1. இசைப்பா வகையுளொன் றென்பர். (சிலப்பதிகாரத்தில்.) 2. கருக்கு வாளிமரம். (மலையக.) 3. குருக்கத்தி. (பிங் கல உள௬.) 4. தனித்தனியே முற்றுப்பெ ருஞ்செய்யுள். (தண்டி. பொ. ௬)

முத்தகேசி—ஒருபாலாரிட்டதேவதை.

முத்தங்கொள்ளல்—முத்தமிடல். (உ-ம்.)

“அழகியபிரானோவென்றாவள்ளி முத்தங்கொண்ட” (திருவிளை. இராச. உக.)

முத்தசீவான்மா—மலங்கழன்று சிவதத்து மடைந்த ஆன்மா. (சி. சி. உ. எக. ஞாநப.)

முத்தம்—1. இசங்கஞ்செடி. (வைத்தியபரி.) 2. உதடு. 3. எண்வகையோகவுறுப்பினென்று. (ஆதனம்பார்.) 4. கொஞ்சுதல். (உ-ம்.) “வருதுளிமுத்தமத்தாய் வாய்முத்தங்கொள்ளமாற்றி” (பெரியபு. கண்ணப். உக.) 5. கோரைக்கிழங்கு. (வைத்தியபரி.) 6. சிற்றமணக்கங்கொட்டை. (தைல. தைவ. ககடு.) 7. நவமணியிற் கருடப்பச்சையின்குணம். அது குல்லேறினம். (திருவிளை. மாணிக்க. சுசு.) 8. பிரியம். 9. மருதநிலம். 10. முத்தப்பருவம். (பின்னோத்தமிழிலறிக.) 11. முத்து. அம்சாரியை. 12. விதெல். (2, 8, 9, 11-கு. நிக. கக: தகர வெ. உச.)

முத்தமிழ் — இயலிசை நாடகமென்னு முவகைத்தமிழ். (கு. நிக. செற்பு. நி.)

முத்தி—முத்திக்குரியோர். (வழக்.)

முத்தரையர்—சோனாடி, சோழனாடி, பாண்டிநாடு. என்னு மூன்று நிலங்கட்குந்தலைவராகிய பெருஞ்செல்வரென்க. (நாலடியார். தாளான்மை. சு0. உரை.)

முத்தலைக்கூடு—குலம். (உ-ம்.) “முத்தலைக்கழுக்கள் வீசுவன. (திருவிளை. நகர. உச.)

முத்தலையயில்—குலாயுதம். (உ-ம்.) “அல்லதங்கவர் தங்களை முத்தலையயிலான்மெல்லவே யெடுத்தேந்திம” (கந்தபு. ததீசியத்.)

முத்தலைலேல்—குலம். (பிங்கல. கஞ்சுரு.)

முத்தவி — ஆமணச்செண்ணை. (முசலம் பார்.)

முத்தவிபாழி—கொற்றக்குடை. (சிந்தா.)

முத்தாதி—முருங்கை. (வைத்தியபரி.)

முத்தாதி—1. ஆன். (பிங்கல. சுசு.) 2. மருகன். (கு. நிக. சு: கக.) 3. முத்திபெற்றேன் (வழக்.) 4. வயிரவன். (கு. நிக. க: உஎ.)

முத்தாகரம்—முத்துச்சிப்பி. முத்துக்குறை விடமானது.

முத்தாடல்—முத்தமிதெல். (வழக்.)

முத்தாநதம் — இடக்காற் பாட்டாற் சிவனியையமுத்தி வலக்காற்பாடு அப்பாட்டின் கீழமுத்தவருத்தல். (ஆசனம்பார்.)

முத்தாதி—1. கோரைக்கிழங்கு. 2. அமுக்கொஞ்சுதல். (வைத்தியபரி.)

முத்தாநதம்—முத்தியந்தம். (முத்திமுடிவு.) (சி. சி. அ. கசு. சிவஞா.) முத்தியந்தம் முத்தாந்தமென மரீஇயிற்று.

முத்தாபலம்—இசங்கு. (கு. நிக. சு: கசு.)

முத்தாமணகீது—இராமணக்கு. (வழக்.)
முத்தாலநை—சமஸ்கிருத தருக்க சாஸ்திரம். என்பர்.

முத்திலை—ஒரு தொட்டியப்பெண். இவன் கற்புக்குறைந்தனவென்று சந்தேகித்து இவன் தமையன்மார், இவளைக்கடும் வசத்தாற்கொல்லத்தொடங்குமபோது. இவன் குசவனை வேண்டி மட்கலம் சுடுகனையிற்புகுந்து வெந்து நீருகித்தெய்வமாகினன். இவனை முத்தாலம் மெனென்று பெயர்கூறுவர். (அபிதாநசின்.) தொட்டியர் வழிபாடுசெய்வார். (வழக்.)

முத்திவதேகாரி — திருத்தருத்தியில் எழுந்தருளியவிறைவர் பெயர். (அபிதாநகோ.)

முத்தான்மா — மலங்கீங்கட்பெற்றவன்மா. (சி. சி. க. கசு. ஞாநப.)

முத்தானம் — மூவகைத்தானம். உத்தம தானம், மத்திமதானம், அதமதானம். (கு. நிக. கக: கக.)

முத்தி-1. கொஞ்சுதல். (முத்தங்கொண்டு.) (உ-ம்.) “மழயீதடுத்து வினையாடித்த மணிவாயின் முத்திராவேண்டும்” (திருப்பு. நகர.)

2. பதமுத்தி, பரமுத்தி. என இருவகைப்படும். அவற்றுள், பதமுத்தியாவது—சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம் என மூன்றும். பரமுத்தியாவது—சாயுச்சியமெனவொன்றும். தூவற்றை முறையே சரியை, கிரியை, யோக, ஞானமென நான்கினையுமுடையார் அடைவரென்பதாம். (அபிதாநசின்.) 3. பிறப்பு நீங்குதற்கும் பெயர் கூறுவர்.

முத்திகம் — உசர்வேதவபரிடதங்களுளொன்று. (சுடம். அட்டமூர்த். உசு. உரை.)

முத்திசாநதம்—முத்தியைச்சாதிக்குங் கருவியாயுள்ளவை. அவை; தீக்கையும், அதற்கங்கமாகிய சரியை முதலியவைகளும். (உ-ம்.) “உதுவேமுத்திசாத நவித்தினைத் தவிரவேறுண்டோ” (சிவரக. உருத்திரா. கக.)

முத்திநீதலம்—அயோத்தி, மாயாபுரி, மதுரா, காசி, காஞ்சி, அவந்தி, துவாரகை என ஏழாம். இவைகளைச்சத்தபுரியென்பர். (அபிதாநசின்.)

முத்திநீன்—முத்தியைத்தருபவன். கொடுப்பவன்.

முத்திநெறி—ஞானமார்க்கம். (உ-ம்.) முத்திநெறியறியாத மூர்க்கொடு முயல்வேனை. (திருவாச. அச்சோ.)

முத்திப்பதம்—பதமுத்திகள். (காஞ்சிப். தழுவக்குழைந். கசு.)

முத்திமண்டபம்—காசியில் விசுவநாத சந்நிதியிலுள்ள மண்டபம். (உ-ம்.) “விசுவலிந்த

பூசுபுரி கருணையாளர்-சேசமுற முத்திமண்ட-
பத்தையன்னபூரணியை நினைக்கின்றோர்கள்”
(சிவரக. நந்த-நா. னுக்கு, ௨௦.)

முத்திபுடிவு-சாயுச்சியம். (சி. சி. அ. கஅ.)
முத்தியீரணி—இருவகை முத்தி. அவை
செவ்முத்தி வதேகமுத்திகள். பதமுத்தி, பா
முத்தி எனவகடதுவர்.

முத்திராமம்—இலவங்கப்பட்டை. (வைத்திய
பரி.)

முத்திராங்கிநன்—முத்திரிக்கப்பட்டவன்
(வழக்.)

முத்திரி—அடையாளம். (வழக்.)

முத்திரிகை—முத்திரை.

முத்திரித்தல்—முத்திரைவைத்தல். (வழக்.)

முத்திருக்கஞ்சேடி—ஒரு பூமி. (வைத்திய
மூ. தி.)

முத்திரை—1. அடையாளம். இலாஞ்சனை
யென்பர். (பிங்கல. ௨௨௧௧.) 2. சந்தருவ
வேதத்திலே சொல்லப்பட்டவனாவாய்க்கடுத்த
எட்டாவது துளை. (பெரியபு. ஆறைய. ௨௪.
உரை.) 3. தேவர்களைச்சந்தோஷப்படுத்தலும்
அசுரர்களைத்தூர்த்தலுஞ் செய்வதாகியவொரு
வித அடையாளம். ஆவாகனம், தாபனம். சந்தி
தானம் முதலிய பலவகைப்படும் அவையெல்
லாம் நித்தியகனம் நெறியில் விரிவாகக்காண
லாம். (அபிதாநசிங்.)

முத்திரைநாந்து—சாம்பலி, கேசரி, ஞா
நம் மௌனமென்பன. (தநி. போ. ௧௦௪.)

முத்திரையாழி—முத்திரை மோதிரம்.
(உ-ம்.) “எடுத்து முத்திரையாழியுமீந்தனன்”
(சிவரக. மேரு. ௪௧.)

முத்திவிக்கிநம்—முத்திக்கிடையுறு. அஃது
அறியாமை, ஐயம், திரிபு. (அபிதாநசிங்.)

முக்கிவிக்கிநந்திராயம்—அஞ்ஞாநம், சமு
சயம், விபரீதம், என்பன இம்மூன்றும் முத்தி
விக்கினமாம்.

முத்திளம்—கக்கரிக்காய். (வைத்தியபரி.)

முத்தி—1. ஆவகையம், தெட்சணக்கிதி,
காருகபத்தியம். அவை: சதுரமும் முக்கோண
மும் வில்வடிவமாயுமுள்ளன. (திருவிளை. ௪௬.
குறிப்பு.) 2. மூவகைத்தீ. இவை உதரத்தீ,
விந்துத்தீ, சினத்தீ என்பன. (கு. நிக. ௧௨: ௭.)
முத்து—1. ஒரிரத்திரம். (கு. நிக. ௬: ௬.)
2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

முத்துக்குமாரன்—புள்ளிருக்குவேளூர்
முருகர்பெயர். (உ-ம்.) முத்துக்குமாரசுவாமி
பிள்ளைத்தமிழ்.

முத்துக்குளித்தல்—முத்தெடுக்கரிள்முழு
கல். (வழக்.)

முத்துக்கொட்டை—ஆமணக்கங்கொட்
டை. (வழக்.)

முத்துச்சம்பா—ஒரு நெல். (வழக்.)

முத்துச்சல்லி—முத்துக்கோவையாற் செ
ய்ப்பபெந் தொங்கல்விசேடம். (வழக்.)

முத்துச்சலாபம்—முத்துக்குளிப்பின்பேறு.
(வழக்.)

முத்துச்சந்தீகீதுமிடம்—முத்துக்கள் பிறக்
குந்தானம். அவை: (கா-ஆம். திருவிளை. மாணி
க்க. ௫௬-முதல் ௫௯-வரை, காண்க.) இப்பதின்
மூன்றுடன் வேறு எழுச்சுர்த்து இருபதாத
வய் கூறுவர். (அபிதாநசிங்.)

முத்துச்சோளம்—ஒருவகை வெள்ளைச்
சோளம். (வைத்தியபரி.)

முத்துடிகள்—நிலக்கடம்பு. (வைத்திய
பரி.)

முத்துநல்—சேர்தல். (சிந்தா.) முத்தமிடு
தலுமாம்.

முத்துநீர்—பனிநீர். (பரிபாடல்.)

முத்துமாநிலை—ஓர் மாதிலை.

முத்துளம்—மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

முத்தை—1. கோரைக்கிழங்கு. (தைலவ.)

2. திரட்சி. (பிங்கல. ௨௨௩௬.) 3. மிகவுந்தெளி
விலான்.

முத்தையர்—புள்ளிருக்கும்வேளூர் முரு
கக்கடவுளிற்பெயர்.

முத்தோருகள்—நிலக்கடம்பு. (வைத்திய
பரி.)

முத்தோழில்—1. முச்செயல். அது: சிரு
ட்டி, திதி, சங்காரமென்பன. (வள். கடவுள்
வா. உரை.) 2. வைசியர் பொதுத்தொழில்.

முத்தோள்ளாயிரம்—ஒரு தூல். சேர
சோழ பாண்டியர் ஒவ்வொருவருக்குந் தொள்
ளாயிர வெண்பாவாகச் சங்கமருவியுபுலவர்கள்
செய்தது. இக்காலத்தில் சிலகவிகளே இருக்
கின்றன. (அபிதாநகோ.)

முதங்கி—வெள்ளைக்கத்திரி. (வைத்திய,
அரும்.)

முதம்—உவகை. (உ-ம்.) “வரிகழல்வரசப்
பொற்றாண்முதமுறப்பரவிப்பாவித் தமர்ந்தன
ன்” (வேதாரணியபு. விசுவாமித்திரர் மேந
கைச். ௬௬.)

முதல்—1. அடி. (சிந்தா-நாம. ௨௫௪.) 2.
ஆகாயம். (பரிபாடல்.) 3. ஆதி. (உ-ம்.) “முத
விடைகடையிலாததேவரும்” (கந்தபு. ததிசி
யுத். ௧௫௫.) 1. இடம். (கு. நிக. ௫: ௬௫.) 5.
ஓர் ஏழனுருபு. (உ-ம்.) “சான்முதல்வந்தவுன்
மாய்மாலை” (என்னா. பெயரிய. சடு. ௨.ரை.)
6. கடவுள். (உ-ம்.) “முடியாமுதலே” (திரு

வாச.) 7. காரணம். (உ-ம்.) “நோய்முதலடி” (வன்-கசுஅ.) 8. சிறுநூறு. (உ-ம்.) “முனி முதல்” (கலித். சுசு.) 9. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 10 முதலவன். (சிற. உகசு.) 11. முதற்பொருள். (சிற்தா.) 12. வட்டிக்குக்கொடுக்கும்பணம். (வழக்.)

முதல்வள்ளல்—செம்பியன், காரி, விராடன், நிருதி, துந்துமாரி, சகரன், நளன் என வெழுவர். (சூ. நிக. உ: உக.)

முதல்வன்—1. அரசன். (பிங்கல. எகக.) 2. அரன். (உ-ம்.) “முப்புரமுறித்தசெங்கண் முதல்வனதருளால்” (கந்தபு. பரமயாகப. க.) 3. தந்தை. (கலித். உஉரு.) 4. தலைவன். (உ-ம்.) “முற்றநீர்க்கடலிற்றியினாய்ப்போதுமுதல்வன்யாரெனவயனுரைத்தான்” (கூர்மபு அரியய. கக.) 5. முன்னவன். (வழக்.)

முதல்வி—தலைவி. (சூ. நிக. உ: சுஉ.)
தலைக்காரம் — முதலெழுத்து முப்பது. அக: உயிர் பன்னிரண்டுமெய் பதினெட்டென்பர். தொல். எழுத். க.)

முதலது — முதலானது.
முதலநுமானம் — சூன்முதிர்ந்தமுதிலைக்கண்டகாரண எதுவாகக்காரியமாகிய மழை பெய்யுமென்றுணர்தல். முதற்காரணத்தைக்கொண்டதுமானித்தல்.

முதலல்—1. தொடங்கல். 2. முதலாகவருதல். (தொல். எழுத். சுஎ.) முதலுதல் எனவும் வரும்.

முதலவன்—முதல்வன்.
முதலா—தோன்றல். (சிற்தா.)
முதலாயிரம்—நிலையப்பிரபந்தத்துள் பெரியாழ்வார் முதலிய எழுவர் அருளிச்செய்த பத்துப் பிரபந்தங்களுள்ளது. (மணிமேகலை.)

முதலாளி — முதன்மைக்காரன். (வழக்.)
முதல்-வட்டிக்குக்கொடுக்கும்பணம். ஆளி-ஆள்பவன். பணத்தையாள்பவன் எனவகுகுவர்.

முதலி — 1. கர்த்தா. (உ-ம்.) “அறிந்திடு முதலியாயின்” (சு. சி. க: ச ஞாநப்.) 2. முதலவன். (பெரியபு. கண்ணப்ப. ககஎ.)

முதலுதல்-1. தொடங்கல். 2. முதலாதல். முதலல் எனவும் வரும்.

முதலெழுத்து—மகம் (சூ. நிக. க: எக.)
முதலெழுத்து — தனியெழுத்து. அஃது: உயிருமெய்யுமாகியமுப்பதெழுத்து. (நன்னூ. எழுத்தியல். ச.)

முதலை—1. கரா. 2. செங்கிடை. 3. மயிலினிகடிக்குருத்து. (1, 2, 3-சூ. நிக. கக: தகர வெ. உக.)

முதலைக்கோரை—ஒருபுல். வழக்குண்டு போலும்.

முதலைப்பூண்டு—ஒரு பூண்டு. (வைத்தியபரி.)

முதலோன்—முதல்வன்.
முதள்—மொக்கு (வைத்தியபரி.)
முதலை — 1. ஒரு நீர்ப்பூண்டு. 2. முதலை. (வழக்.)

முதற்கருவி—மத்தனம். (சிலப்.)
முதற்காரணகாரியம் — ஆதிகாரணகாரியம். (நன்னூ. பெயரிய. சக. உரையிலநிக.)
முதற்காரணம்—காரியத்தோடொற்றுமையுடையதாய் அக்காரியத்திற்காகதியாயிருப்பது.
முதற்சங்கம் — இது தென்மதுரையிலுள்ளது. (அபிதானகோ.) இச்சங்கத்திருந்துதமிழாராய்ந்தோர் நாலாயிரத்து நானூற்று நூற்பத்தொன்பது என்பர்.

முதற்பா—வெண்பா, யாப்-காரிகை. செய்யுளியல் கடு-ஆம் பாட்டுரையில் ஆதிப்பா என்றார்.)

முதற்பெயர்—முதலைக்குறித்துவரும் பெயர். (நன்னூ. பெயரிய. உரு.)

முதற்பேறு—1. தலைப்பிள்ளை. (வைத்தியபரி.) 2 முதற்பலன். (வழக்.)

முதற்பேர்நாள்—1. அகப்பொருள் மூன்றினொன்று. (உ-ம்.) அகப்பொருள்பார். 2. எவற்றிற்கும் முதல்வராயிருக்குங்கடவுள். (உ-ம்.) உத்தாநம்பார். 3. மூலதனம். (வழக்.)

முதற்று—முதலாகவுடையது. (புறநா.)

முதன்மடக்கீது—மடக்கலங்காரத்துளொன்று. அஃது: அடிகளொன்றேனும் பல்வேளும் அடி முதலில் மடக்கிவருவது. (தண்டி-சொல்லணி. உ.)

முதன்மானுக்கீர்—முதற்பகையான சீடர். (நன்னூ-பாயிர. கஅ.)

முதன்மை—1. அதிகாரம். (உ-ம்.) “முப்பொருள்மப்பொருட்குமுதன்மையாகும்” (சிவரக. சிவதன்மா. உரு.) 2. முன்னீடு (வழக்.)

முதனாள்—1. அசுபதி. (சூ. நிக. க: கஎ.) 2. முந்தினநான். (வழக்.)

முதனிலை—1 காரணம். (தஞ்சைவா.) 2. பகுதி. (நன்னூ பதவிய. உரை.)

முதனிலைத்தீபகம்—செய்யுள்வங்காரத்து ஐனொன்று. அது: தீபச்சொல் முதனிற்பது. (தண்டி. பொருள்-கஅ.)

முதனிலைத்தொழிற்பெயர்—தொழிற்பெயர். (அகநானூறு. காரிலை மாத்திராகிற்று தொழிற்பெயர்ப்பொருளாத தருவது. (மலர், மெய்யீ ச-உரை.)

முதனூல் — எடுத்துக்கொண்ட விஷயத் தைக் குறித்து வேறொருநூலைப் பின்னொடராத முதலாகச் செய்யப்படுதல் எனினுமாம். (உ-ம்.) “முனைவன்கண்டது-முதனூல்” (நன்னூ. பாயிர. சு.)

முதாரி—1. நிறைகன்றுத்தாய்ச்சி. 2. முதுகன்று. 3. முதுமை. (உ-ம்.) “முதாரிப்பாண” (புறநா. ககஅ.) 4. முன்கையின்மாதரணியுமோரணி. (உ-ம்.) “முன்கைமுதாரியிட்டகையைக்காட்டாய்” (குறளால்சுருதவஞ்சி குறத்தி சொல்வது.)

முதிசல—அரத்தை. (வைத்தியபரி.)

முதிதபாவனை—ஐந்துபாவனைகள். அவை: ஆக்கமுடையோர்களுடைய நல்ல அதிர்ஷ்டமானது எப்பொழுதும் நீங்காதிருத்தல் முதலியன. (பெளத். மணிமே.)

முதிதம்—உவகை.

முதிது—முதியது.

முதிதை—மகிழ்ச்சி. (பரிபாடல்.)

முதியதழல்—குதிசை வாலிப்பூண்டு. (தைவ தைலவ. எசு.)

முதியகொல்லை—பழங்கொல்லை. (சூ. நிக. ௫. ஆவதிவ். முதைப்புமென்பர்.)

முதியம்—நாயவேளை. (மலையக.)

முதியர்—1. பெரியார். 2. மூத்தோர் (1, 2-வழக்.)

முதியார்த்துழல்—முதியார் கூந்தல். (தைவ. தைலவ. கசு.)

முதியான்—மூத்தவன். (உ-ம்.) முந்தையின் முதியானொடு முருகனைமுறையிற்கூவி. (கந்தபு. வள்ளி. கடுடு.)

முதியான்—1. ஓர் பறவை. 2. மூத்தவன். (வழக்.)

முதியோர்—1. பெரியோர். (பெரியபு. தடுத்தாட். அ.) 2. மூத்தோர். (வழக்.)

முதிர்—முதிர்ந்த, முதிர்கின்ற, முதிருங் என வினைத்தொகையாகவரும்.

முதிர்கீசீ—முதிர்வு. (வழக்.)

முதிர்நல்—1. சூழ்தல். 2. தேறுதல். 3. பழுத்தல். (உ-ம்) “வநசார்” பார். 4. முற்றுதல். 5. வளர்தல். (1, 4-சிலப்) (2, 3, 5-வழக்.)

முதிர்ப்பு—முதிர்ச்சி. 4. தொழிற்பெயர்விகுதி

முதிப்பு—1. முதிர்ந்து விளையெச்சம். (புறநா.) 2. முதிர்வு.

முதிர்வித்தல்—பக்குவமாக்குதல். (உ-ம்.) “மலமுதிர்வித்து” (சி. சி. அ. க௦. மறை.)

முதிர்வு—முதிர்ச்சி. (வழக்.) மூப்புமாம்.

முதிர்வேனில்—ஆணி. ஆழியின்பருவம். (சூ. நிக. க: அள.)

முதிர்வேனிலுரிமை—தென்றற்காற்று வீசலும், கானாரேன்றலும், காடை, வலியாள், வானம்பாடி, காகம், கவுதாரி இவை மகிழ்தலும், மல்லிகை, புளி, பாதிரி இவை மலர் தலும், பாலை, காஞ்சிரம், நாவல், இலுப்பை இவை காய்த்தலுமாம். (தொன்னூல்.)

முதிர்ம்—ஒரு மலை. (உ-ம்.) “மட்டாரம்று கின் முதிர்ந்தோனே” (புறநா. கக௦.) மேகத்துக்கும் பெயர் கூறுவர்.

முதிருதல்—முதிர்தல் உ-சாரியை.

முதிரை—1. அவரை, துவரை முதலியன. (பதிற்றுப்.) 2. கொள்ளு. (தைவ. தைலவ். எசு.) 3. பயறு. (1, 2, 3-மலையக.)

முது—1. பேரறிவு. (பத்துப்பாட்டு.) 2. பழமை. மை. விருதி குறைந்து நின்றது.

முதுகீதுறைநல்—1. அறிவுமிருதல். (உ-ம்.) “முகத்தின் முதுக்குறைந்ததுண்டோ” (வள்ளி. எ௦௭)

2. பெண்கள் பருவமாகிப்புத்தியறிகை. (யாப். காரி. உறுப்பியல். கடு. உரை.)

முதுகீதுறைந்தோர்—பேரறிவுடையோர். (உ-ம்.) ‘முற்றத்தறக்கு முதுக்குறைந்தோர்’ (கூர்ம. உ: ௨௦.)

முதுகீதுறைமை—பேரறிவுடைமை. (சின் தா. குண. ௨௦க.)

முதுகீதுறைவு—முதுக்குறைநல்.

முதுகாஞ்சீ—புறப்பொருள் வெண்பாமாலை யிலொருதுறை. அது மேலாயவரும்பொருளைத் தக்கபடியறிவித்து நிலைநிலைமையைமுறைப் படச்சொல்வியது.

முதுகாடு—சுகொடு. (உ-ம்.) “முதுகாட்டிற்காக்கையுவக்கும்பிணம்” (வாக்குண்டாம். உச.)

முதுது—1. பின்புறம். (சூ. நிக. உ: க௨.) 2. புறம். (உ-ம்) “பருப்புமுதுகிற்செம்பொற் சிகரமென” (திருவிளை. விருத்த. உச.)

முதுதுப்பிளவை—ஓர் சிலந்தி. (வழக்.)

முதுதுன்று—திருமுதுகுன்று. அது விருத்தாசலம். (வழக்.)

முதுசொல்—பழஞ்சொல். (சூ. நிக. க௦. க௦.)

முதுநாரை—முதம்சங்கத்தார் இயற்றிய தமிழ்நூல். (அபிதாநசின்.)

முதுபாலை—ஓர் துறை. கானகத்துக்கண விளையிழந்த மடந்தையது தனிமையைச்சொல்லியது (புறப். வெ. மாலை.)

முதுமக்கட்டாழி—பிணங்களையிட்டமேலே மூடி கவிக்குஞ்சாடியென்றும், இன்னும் பண்டைக்காலத்தில் முதிர்ந்தவர்கள் துன்புமின்றி

யிருத்தற்காகவும், ஒருவகையார் தவஞ்செய்தற்காகவும் உபயோகிக்கப்பட்டுவந்த தாழிகளும் இப்பெயரால் வழங்கப்பட்டுவந்தன என்று கூறுவர். (மணிமே.)

முதுமகன்—1. சந். (சூ. நிக. க: க.) 2. விருத்தன். (உ-ம்.) தொடி பார்.

முதுமை—1. பழமை. (பிங்கல. உஉஅ.) 2. பழமொழி. (சூ. நிக. க: க.) 3. மூப்பு. (வழக்.)

முதுமோழி—1. பழஞ்சொல். (வழக்.) 2. பிரணவம். (கலித். நகக.) 3. வேதம். (பரிபாடல்.)

முதுமோழிக்காஞ்சி — 1. ஒரு துறை. அது அறிவுடையோர் உலகியலுள் முடிந்த பொருளாகிய அறம் பொருளினத்தையறியச் சொல்லியது. (புறப். வெண்.) 2. ஒரு தூல். (வழக்.)

முதுமோழிவஞ்சி—ஒர் துறை. பழைய வரலாற்றினையும் வாளினையுமுடைய மறக்குடியில், தன் அப்பனுடைய நிலைமையைச் சொல்லியது. (புறப். வெண்.)

முதுவரி—1. புலவர். 2. மந்திரியார். (சூ. நிக. உ: உ.) 3. மிக்கார். (உ-ம்.) ‘முதுவருண் முத்துகிளவாச்செறிவு’ (வன். எகடு.) 4. மூத்தோர். (வழக்.) 5. மூதுணர்ந்தோர், பழமையறிந்தோரெனினுமாம். (சூ. நிக. உ: ச0.)

முதுவுழிழை — காவற்காட்டினையுடைய குறும்பிலேயிரைகண்டுபாயும் பறவையொப்ப வீரர்கைவளர்ந்துகூறித்தது. (புறப். பொ. மாலை.)

முதுவெள்ளிலை—ஒருர். இது குறிஞ்சிநில மன்னவரிருப்பு. (உ-ம்.) ‘முதுவெள்ளிலை மீக்கூறும்’ (மதுரைக்காஞ்சி. ககக.)

முதைப்புனம்—பழங்கொல்லை. (சூ. நிக. இ: கக.)

முதையல்—1. கடுகு. (வைத்தியபரி.) 2. முதிர்காடு. (சூ. நிக. ச: இஎ.)

முந்த—முற்பட, முன்னகை.

முந்தல்—முந்துதல், முற்படல். (இராமா. கிடகிந்தா. அரசியற். உக.)

முந்தன்—1. ஆன்மா. (உ-ம்.) ‘முந்தனை யான்மாவென்று மாண்மாவமுந்தனென்றும்’ (சி. சி. ச: உஅ.) 2. கடவுள். (சி. சி. க: உஅ.) 3. மூத்தோன். (வழக்.)

முந்தி—1. முன்னுனை. (உ-ம்.) அரண்மனை மோர்முந்தியிலாவது வாங்கவேண்டும் (வழக்.) பாத்திராகிலையென்றுவாங்காதிருந்தாற்பின்பு வழக்கமில்லையென்று சொல்லுதற் கிடமாம். அதனால், முந்தியிலாவதுவாங்கியொழுகவிட்டு விடவேண்டுமென்பதுகருத்து. 2. முன்னகை.

முந்திரி—ஒரு சிற்றிலக்கம். அது முந்தூற்றிருபதுபாகத்தில்ஒன்றுஎன்கவடியிற்காண்க.

முந்திரிகை—1. ஒருமரம். (சூ. நிக. ச: உக.) 2. ஒரெண், முந்திரி. (நன்னூ. உயிர்ந்து. சக-உரை.) 3. கொடிமுந்திரிப்பழம். (உ-ம்.) அச்சுதனம்பார். (1, 2-வழக்.)

முந்தினசங்காரம்—பிரகிருதிமட்டு மழிகிற சங்காரம். (சி. சி. ககடு. மறை.)

முந்து—1. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 2. பழமை. (சூ. நிக. அ: சடு.) 3. முற்படல். (உ-ம்.) ‘முந்துநீகண்டுழி முகனமர்ந்தேத்தி’ (திருமுரு. உருக.)

முந்துதல்—முந்தல்.

முந்துறங்காணல்—அகப்பொருட்டுறையினொன்று. அகப்பொருளில் இடந்தலைப்பாட்டின் விரியிற்காண்க

முந்துறல்—முற்படுதல்.

முந்துறுத்து—முன்னிட்டுக்கொண்டு. (புறநா.)

முந்துழி—1. பழவினை. 2. மூங்கில். (உ-ம்.) ‘கூழற்றலமுந்துழிகலறை’ (மலைபடு. ககக.)

முந்தை—1. இளமைப்பருவம். (திரிகடு. ந.) 2. பழமை. (உ-ம்.) ‘முந்தைமறை’ (பெரியபு. ஆறைய. கஉ.) 3. முன்னே. (புறநா.)

முந்தையோர்—முன்னோர். (உ-ம்.) ‘முழுதுலகழித்ததந்தை முந்தையோர் முறையினின்றும்வழுவினன்’ (இராமா. அயோத். இக.)

முந்நாடு—சோசோழபாண்டியர்களுக்குரிய மூன்றுநாடு. வன். மாலை, மும்மலையுமுந்நாடும் என்னும் வெண்பாவிலறிக.

முந்நீர்—கடல். (சிந்தா. அவைய. உ.) [படைத்தல், காத்தல், அழித்தலென்னுமுந்நீர்மையை யாற்பெற்றபெயர்.] முன்றுநீரையுமுடையதென்பாருமுண்டு. அவை ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், மழைநீரென்பார். புறநானூற்றில்.

முந்நூல்—1. பூணூல். (உ-ம்.) ‘தன்னூர் முலாவு முந்நூலெனவேயணின் துறையும்’ (கந்தபு. ததிசியுத்தா. கஉ.) 3. மூவகைநூல். அது முதலூல், வழிநூல், சார்புநூல் என்பன (நன்னூ. பாயிர. இ.)

முந்—முனிபார்.

முப்பகை — முத்திவிக்கினமாகிய பகை மூன்று. அவை காமம், மயக்கம், வெகுளியென்பன. முக்குற்றமென்பனவுமாம்.

முப்பத்தாறுதத்துவம் — சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், ஈசரம், சத்தவித்தை எனச்சிவ தத்துவமென்தம், காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருடன், மாயை எனவித்தியா

தத்துவமேழும், மகம், சித்தம், புத்தி, அகங்காரம், செவி, தோல், கண் முதலிய ஆன்மத்தத்துவமிருபத்துநாலுமாம். (கந்தபு. நவ. ௩௭.)

முப்பத்திரண்டாம்—ஆதுலர்க்குச்சாலை, ஒதுவார்க்குணவு, அறுசமயத்தார்க்குண்டி, பசுவர்க்குவாயுறை, சிறைச்சோறு, ஐயம், தின்பண்டநல்கல், அறவைச்சோறு, மகப்பெறுவித்தல், மகவுவளர்த்தல், மகப்பால்வார்த்தல், அறவைப்பிண்ணஞ் சுடுதல், அறவைத்தூரியம், சுண்ணம், நோய்மருந்து, வண்ணார், நாவிதர், கண்ணாடி, சாதோலை, கண்மருந்து, தலைக்கண்ணை, பெண்போகம், பிறந்துயர்காத்தல், தண்ணீர்ப்பந்தல், மடம், தடம், கோலை, ஆவறிஞ்சுதறி, விலங்கிற்குணவு, ஏறுவிடுத்தல், விலைகொடுத்துயர்காத்தல், கந்நிகாதாநம் என்னும் முப்பத்திரண்டுவகைத் தருமம். (உ-ம்.) (சுவாக. நைமி. உக.) காஞ்சிப்புராணங்கழு வாப்பபலத்திற் சிலவேறுப்படுத்துக்கூறுவர்

முப்பத்திரண்டோசாரம்—ஆசமநம், ஆவாகநம், பாததியம், அர்க்கியம், ஆசமநீயம், ஸநாநம், வஸ்திரம், எக்கிபகுத்திரம், பூஷணம், கந்தம், அக்ஷதை, புட்பம், தூபம், தீபம், நைவேத்தியம், அமுதாசநம், நிரசாதநம், தர்ப்பணம், பலார்ப்பணம், தாம்பூலம், பிரதெக்ஷணம், நஸஸ்காரம், தோத்திரம், புராணபடனம், சாத்திரம், சாமரம், விசிறி, மஞ்சம், சங்கீதம், கண்ணாடி, வாச்சியம், ஆத்மாரோபணம். (த-நி-போ.)

முப்பத்துழவர்கேவரி—ஆதித்தர்பன்னிருவர், உருத்திரர்பதினொருவர், வசுக்களெண்மர், அசுவரிதேவர்களாகிய மருத்துவாரிருவர் என்பர். இம் முப்பத்துமுகக்கோடிதேவர்க்கும் தலைவர் முப்பத்துமூவரென்பர். (பொருட்டொகை. நிக.)

முப்பலை—கடு-நெல்லி. தான்றியென்பன. (சூ. நிக. கஉ: கக.)

முப்பழம்—முக்கனி. அவை: மா, பலா, வாழை இவற்றின்கனி. (சூ. நிக. கஉ: ச.)

முப்பாட்டன்—பாட்டனுடைய பாட்டன். (வழக.)

முப்பாட்டி—முப்பாட்டன்மனைவி. (வழக.)

முப்பால்—1. அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்பன. (உ-ம்.) திருக்குறளிற்காண்க. 2. ஆண், பெண், அலி எனவுகூறுவர். 3. சிவஞானபோதத்தில். அவன், அவள், அது என்பர்.

முப்பாலகர்—மூவகைப்பாலகர் அவர்பால் குடிக்கும்பாலகர், பாலுமன்னமுமருந்துமபால

கர், அன்னமாத்நிரம்புசிக்கும் பாலகர். (தைல. தைலவ. கக௭.)

முப்பாலர்—முப்பாலகர். (தைல. தைலவ. கக௭.)

முப்பாழ்—அசுத்தமாயைப்பாழ், சுத்தமாயைப்பாழ், மகாமாயைப்பாழ் என்பன. (கூர்ம பு.. திருக்கல். சச. உரை.) சகம், சீவன், ஈசரன் இம்மூன்றும் முப்பாழென்பர்.

முப்பாளை—முப்பது. (நன்னூ. உருபுபுணரி. ௧0. உரை.)

முப்பிணி—மூன்றுலியாதி, அவை: வாத, பித்த, சிலேற்பன மென்பன. (தைலவ.)

முப்புடைக்காய்—தேங்காய். (காஞ்சிப். நகரப். உச.)

முப்புரம்—திரிபுரம், அவை: இருப்புமதில், பொன்மதில், வெள்ளிமதிலென்பன. (பொருட்-நிகண்.)

முப்புரமேரித்தான்—1. சிவஞர்வேம்பு. 2. பங்கம்பாளை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

முப்புரி—1. முப்புரம். 2. மூன்றுகயிறு. (வழக.)

முப்புரிநூல்—பூணூல். அது: மூன்றுபுரிசேர்ந்தநூல். (வழக.)

முப்புருத்திவம்—தூலபுருத்தவம், சூக்குமபுருத்தவம், பரபுருத்தவம் என்பன. (செ. சி அ: ௩0. ஞாநப்.)

முப்புலநம்—சுவர்க்கம், மத்தியம், பாதலமென்பன. (உ-ம்.) “தருவாணுமுப்புலனத்தினுமில்லை” (திருவினை. தலவிசேட. உ.)

முப்புள்ளி—ஆய்தவெழுத்து. ஃ இம் மூன்றுபுள்ளியுங் கேடகமென்னு மாயுதத்திலிருக்கின்ற முப்புள்ளிபோலிருத்தலால், ஆய்தப்புள்ளி, ஆய்தமுப்புள்ளி, புள்ளியெனப் பெயர்சூறுவர். (நன்னூல். குறியதன்முன்னர் என்னுஞ் சூத்திரவுரையிற்காண்க.)

முப்பூப்புடம்—மூலிதமாகிய பூப்புடம். அவை: மணவைப்பூப்புடம், குழிப்பூப்புடம், பதனப்பூப்புடம் என்பன. (தைல. வைத்தியசாலைவிதி. கஉ.)

முப்பூரம்—பூரம், பூராடம், பூரட்டாதி ஆகிய மூன்றுக்கும் பெயர். (விதாந.)

முப்பேதம்—சுதபேதம், சசாதிபேதம், விசாதிபேதம் என்பன. 1. மரத்துக்கிலையாய் முதலியவித்தியாசம். 2. மரத்துக்குமறுமரம். 3. மரத்துக்குக்கல்லுக்குமுள்ள வித்தியாசம் எனவறிக.

முப்பொழுதுத்திருமேனிதிண்டிவார்—சிவமூர்த்தியை முக்காலத்தாந்திண்டிப்புசிக்கும் த

வப்பேறடைந்த சிவவேதியராகிய ஆதிசைவர்.
(பெரியபு.)

மும்பொருள்—திரிபதார்த்தம். பதி, பசு, பாசமென்க.

மும்பொறி—மநம், வாக்கு, காயம் என்பன.
(சூ. நிக. கஉ: ௫.)

மும்மடங்கு—மும்மடி. (வழக்.)

மும்மடியாகு பெயர்—ஒன்றற்குமடியாகு பெயராய்விற்பது அதுஞலாய மற்றொன்றற்கும் பெயராய்வழங்குவது. (வ-று.) “கார்” அறுத்தது. (நன்னூ. பெயரி. நக. உரை.)

மும்மண்டலம்—அக்கிமிமண்டலம், சந்திரமண்டலம், சூரியமண்டலம்: (பொருட். நிக.) பூமி அந்தர சுவர்க்கமென்றுங்கூறுவர்.

மும்மணிக்கோவை—ஒரு பிரபந்தம். அது ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கலித்துறை முறையே தொகை முப்பதுபெறவுகி, யந்தாதித்தொடையாகப்பாடுவது, சிதம்பர மும்மணிக்கோவையிலறிக.

மும்மணிமலை—ஒரு பிரபந்தம், அது, வெண்பா, கலித்துறை, அகவல்மூன்றும், அந்தாதித்தொடையாகப்பாடுவது. (பொருட். நிக.)

மும்மதக்கோடு—தாலம்ப பரஷாணம். (வைத்தியபரி.)

மும்மத்தன்—விநாயகன். (உ-ம்.) “மும்மத்தனென்றொருபெயர்தனக்கும்” (தணிகை காப்பு.) மும்மத்தனின் விவரத்தைச்சிவஞான சித்தியார், காப்பு. சிவஞா. உரையிலறிக.)

மும்மநம்—பாணியின், கன்னமதம், கைமதம், கோசமதமென்க.

மும்மலம்—ஆணவம், மாயை, காமியம் என்னும் மூவகைப்ப சம். (திருவாணை. பாயிர. அ.) மலம்-அழுக்கு.

மும்மீன்—மிருகசீரிடம். (சூ. நிக. க: கூக.)

மும்மூட்டி—பேராழுட்டி, சிற்றழுட்டி, நாசுழுட்டி யென்பன. (தைல. தைலவ. எசு.)

மும்மூரக—மங்கலமூரக, வெற்றிமூரக, கொடைமூரகாகிய மூன்றாமம். (வன். மலை. க0. உரை.) மங்கலமூரசைநீக்கி, நீயாயமூரசைக்கூட்டி மூன்றாகக்கூறுவர். (புறநானூற்றில்.)

மும்மூரம்—உக்கிரம். (வழக்.)

மும்மூர்த்தல்—உக்கிரங்கொள்ளல். (வழக்.)

மும்மூர்த்தி—1. திரிகடுகு. (தைலவ.) 2. மூன்றுமூர்த்தி, அவர்; பிரமா, விட்டுணு, உருத்திரனென்பவர். (உ-ம்.) “பொற்பூடணர்மும் மூர்த்திகளாம் விமலனர்க்கே” (சிவரக. கணபதிவந்தனை கடு.)

மும்மை—1. மும்பிறப்பு. உம்மை, இம்மை, மறுமை. (சூ. நிக. கஉ: ௫.) 2. மூன்றாயிருக்குந்தன்மை. 3. மூன்று. (தைலவ.) இலக்கண நூலார் குணியைக்குணமாகக் குணமாகக்கூறுவதோர் மரபுவழுவமையென்பர்.

மும்மூட்டி—முத்திவிருப்பமுடையான். இவன் கருமமுதிர்ச்சியால் இவ்விசுபரம் உண்மையெனில், இன்மையாகவும், இன்மையெனில், உண்மையாகவுந் தோன்றுகின்றதேயென ஐயமுற்று இவற்றினுண்மை வெளிப்படு நிமித்தம், இச்சக சம்பந்தமில்லாத சற்கருமங்கள் செய்யவன். (வேதா. சூ. நக.) இவன் ஐவகையதிகாரிகளிலொருவன்.

மும்மூட்டிவம்—மோட்சத்தையறிந்து அடையவேண்டு மென்றறி அதிதீவிரமாகிய பக்குவத்துடனே கூடியிருக்கிற தன்மை. (வாசுதேவ.)

மும்மூட்டி—முழுமூட்டி. (உ-ம்.) “மொழித்தேனியம்பு மும்மூட்டிசொற்கொண்டு” (திருநாட். ௫க.) [முழுமூட்டிசொற்பது முழுமூட்டினத்திரிந்தது.] பின் முழுமூட்டின விகாரமாயிற்று.

மும்மூட்டி—1. இருத்தல். (உ-ம்.) “மும்புமாதவப்பயத்தினுலவன்முயக்கமாவார்” (தணிகை. நாட்டு. சஅ.) 2. முயக்கு.

மும்மூட்டி—முயக்கல்.

மும்மூட்டி—1. புணர்தல். (உ-ம்.) “முதல்விழைந்தொருவனுடனியைந்த பொருள்பற்றியின்புறமுயங்கினும்” (பாரத. கிருட்டிண.) 2. பொருந்தல். (உ-ம்.) “சடைமுயங்குபுனலன்” (தேவார. பிரமபுர. எ. சம்பந்த.)

மும்மூட்டி—புல்லுதல். (புறநா.)

மும்மூட்டி—புல்லுதல்—தலைவிமுயங்குதற்குடன்பட்ட அருமையை வலியுறுத்திக்கூறுதல். (தஞ்சவாணன். கஎ.)

மும்மூட்டி—1. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 2. முசல். (திருவாணை. நாட்டு. கஉ.)

மும்மூட்டி—முயற்சி. உ-தொழிற்பெயர்விருதி முயல்கள்—தாருவன முனிவர்கள் சிவமூர்த்தியைக்கொல்ல ஆபிசார யாகஞ்செய்ய அதிலெழுந்தபூதன். (அபிதாநசின்.)

மும்மூட்டி—ஒர் வியாதி. (உ-ம்.) “பயிலுமுயலகன்பொன்னைத்—திருடியுமக்குவந்ததென” (விருத்தா. தீர்த்த. கக.)

மும்மூட்டி—முயலுதல். (உ-ம்.) “என்றுமருந்தவமுயலல்” (கோயிற்பு. பாயிர. உஅ.)

மும்மூட்டி—முயலாதிருத்தல். (வழக்.)

மும்மூட்டி—சந்திரன். (சூ. நிக. க: ௫க.)

மும்மூட்டி—முயற்சியெய்தல். (வழக்.)

முயலுப்பு—வனையலுப்பு. (வைத்தியபரி.)
முயலை—ஒரு கோரைக்கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)

முயந்தகறை—முயற்களங்கம். இது சந்திரனுக்குள்ளது.

முயங்கூடு—முயலின்கூடு, சந்திரன். (மறைசைய. கூ.)

முயந்தி—தாளாண்மை. (சூ. நிக. கூ. துள.)

முயந்திநாயகர்—திருமீயச்சூரியி லெழுந்தருளியிருக்குஞ்சுவாமிபெயர். (அபிதாநகோ.)

முயந்திநிலக்கு—முயந்திதோன்றக்கூறிவிலக்குமலங்காரம். (தண்டி. பொருள். சக. உரை.)

முயந்திசெவிக்கள்ளி—ஒரு கள்ளி. (வைத்தியபரி.)

முயற்புல்—ஒரு புல். (வைத்தியமூ. அ.)

முயற்று—முயற்சி. (உ-ம்.) “முயலாதுகூடித்து முயற்றின்மையாலே—புயலாகஆழ்த் திறத்தின்னா” (நீதிநெறிவி. ௫௦.)

முயறல்—முயலுதல்.

முயற்று—வருந்தி. (தஞ்சை. கக.)

முயிறு—ஒர் எறும்பு. (உ-ம்.) “முயிறலைத் தெழு முழுமரத்தின்” (இராமா. பிணிவீட். அ.)

முரகரி—விட்டினு. (கிருப்பு. அ௦.) முரனென்னுமகாரணக்கெடுத்தவர்.

முரங்கினம்—விளகு. (வைத்தியபரி.)

முரசுக்கோடியேன்—தருமன். (சூ. நிக. க. ௧௪.)

முரசுபந்தம்—நான்கடியுடையதாய் மேலிரண்டடிதான் தம்முட்கோ மூத்திரியாகவும், சிறுவார்போக்கி முதலடியிரண்டா மடியினும் மூன்றாமடியினும் நான்காமடியினுங் கீழுந்து யீண்டு மேலேபோய்க் கீழாயிறங்கி முடியவும் இவ்வாறேயிறுதியடியும் மேலேபோய்க் கீழேயிறங்கி மேலேபோய் முடியவும் தக்ககாகப் பெருவார்போக்கி எழுத்துக்க ளமைத்துப் பாடப்படுவது. (தண்டி. கூதி. உரை.)

முரசுபலம்—பலா. (வைத்தியபரி.)

முரசம்—வாச்சியப்பொது. அம்-சாரியை.

முரசவாகை—அரசனது மானிகையிடத்துப் பலிபைப்பெறும் முரசின்மற்றையைச் சொல்லியது (புறப். வெண். மாலை.)

முரசவுழிசை—பொன்னாற் செய்தவுழிசை முாலையைச்சூட ஆடுவெட்டியிற் பவியை துகரும்முரசின் நிலைமையைச்சொல்லியது. (புறப். வெண். மாலை.)

முரசு—1. உத்திரட்டாதிநாள். (சூ. நிக. க. எஅ.) 2. பேரிக்கை. (வழக்.) அட்டமங்கலத்

தொன்றென்றுங்கூறுவர். 3. வாச்சியப்பொது (சூ. நிக. எ. சக.)

முரசை—குபேன் மனைவக்குப் பெயர். (அபிதாநசின்.)

முரசூரல்—முதிர்வு. (தொல். உரியியல்.)

முரசூசிய—முற்றிய. (உ-ம்.) “கோடுபல முரசூசிய கோளியாலத்த” (மலைபடு. உசுஅ.)

முரசூசியுழிமுடிநாகராயர்—தலைச்சங்கப் புலவருளொருவர். (சிலப்.)

முரசூதல்—முதிர்தல். (புறநா.)

முரடன்—பதமையில்லான், முரட்டான். (வழக்.)

முரடு—1. கரடு. இம்மரத்தில் முரடுபாய்ந்திருக்கின்றது. 2. பதமையின்மை. (1, 2-வழக்.)

முரண்—1. தெரிநிலை வினப்பகுதி. 2. பகை. (தைல. தைலவ. கஉச.) 3. போர். (சூ. நிக. கூ. சக.) 4. மாறுபாடு. (உ-ம்.)

“முரண்மாதவங்கண்முயன்று” (தஞ்சை. கக.) 5. வலி. (உ-ம்.) “முரண்டகுதடந்தேர்நண்ண” (கந்தபு. வம். எ.)

முரண்டல்—மாறுபடல். (வழக்.)

முரண்டன்—மாறுபாடுள்ளவன். (வழக்.)

முரண்டு—மாறுபாடு. (வழக்.)

முரண்டோடை—சொல்லம்பொருளுமுரணத்தொடுப்பது. (யாப்பு. காரி. உறுப்பி. கக.)

முரண்படுதல்—மாறுபடுதல். (வழக்.)

முரணவினைநீதழிவணி—ஒரலங்காரம். அஃது ஒரிடத்துள்ளனவுங்காரிய காரணங்க ளாகாதனவுமாகிய இரண்டு தருமங்கட்குமேன் மேலுந்தோன்றியழியும் பகைமையைச்சொல் லுதல். (சந்திரலோகம்.)

முரணவினைச்சிலேடை—ஒரு வகைச் சிலேடையணி. அஃது ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடாயுள்ளவினையானவருவது. (தண்டி. எக. உரை.) [முரண்—மாறுபாடு]

முரணல்—மாறுபடல். (வழக்.)

முரணித்தோன்றல்—வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி வகைகளுளொன்று. அது, மாறுபட்டுத்தோன்றும் இயல்புடையதாய் வேற்றுப்பொருள் முரணித்தோன்றல். (தண்டி. எஉ. உரை.)

முரணிய—மாறுபட்ட. (பரிபாடல்.)

முரம்பு—1. பருக்கைக் கற்களையுடைய மேட்டுநிலம். (உ-ம்.) “முரம்புகண்ணுடைந்த நடவைதண்ணென்” (மலைபடு. சகஉ.) 2. பாறை. 3. மேடு. (2, 3-சூ. நிக. கக: ககாவெ. உஉ.)

முரல்—1. ஒரு மீன். (வழக்குண்டுபோலும்.) 2. முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.

முால்வு—உன்னோசை. (பிங்கல், கசுகசுக.)
முால்—சதற. (உ-ம்.) “குடுமிக்கூகை குராலொடுமுால்” (மதுரை. கஎ௦.)

முால்ல—ஒலித்தல்.

முால்—முரளி.

முாவை—வரி. (உ-ம்.) “முாவைபோகிய முரியாவரிசி” (பொருந. ககக.)

முரள்—இப்பி. (உ-ம்) “நந்தும்முரளூரீரறி வினவே” (தொல். பொருள். ௫௮௫.)

முரளி—மூக்கால் வாகிக்குக்குழல். (வழக்.)

முரற்கை—1. கலிப்பா. (சூ. நிக. க௦: ௨௬.)
2. தாளம். (மலைபடு, ௩௬௦.)

முரற்சி—1. ஒலித்தல். (பரிபாடல்.) 2. கயிறு. (பதிற்றுப்ப.)

முரற்றல்—ஒலித்தல். (பிங்கல், ௨௩௧௧.)

முரற்றுதல்—முரற்றல்.

முரற்சி—சங்கிடுஞ்வி. (பரிபாடல்.)

முரள்—ஒரர்க்கன். முராரிபெனத்திருமா லுக்குப்பெயருண்மையாற்காண்க. நரகாசுரன் சேநாபதியென்பார். (அபிதார்கோ.)

முராகுயல்—நரகாசுரன்மையன். (அபி தார்கோ.)

முரளி—திருமால். (உ-ம்.) “விடுத்தலுமுராரி யேக” (கந்தபு. ததிகியுத். ௩௬.)

முரி—1. பாதி. (கலித்தொகை. ௩௪.) 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

முரிததல்—1. ஒடிதல். 2. கெடுத்தல். 3. தோற்றல். (1, 2, 3-வழக்.)

முரித்தல்—1. ஒடித்தல். 2. கெடுத்தல். 3. தோல்விசெய்தல்.

முரிதல்—1. ஒடிதல். (சூ. நிக. ௩: ௨௬.) 2. கெடுத்தல். (பிங்கல், ௧௬௩௨.) 3. தோற்றல். (வழக்.)

முரிப்பி—1. எழுத்தினியில். (சூ. நிக. ௩: ௧௬.) 2. முரித்தல். 3. விசுதி.

முரிழி—எட்டி. (வைத்தியபரி.)

முரிய—வண்டாநிக்க. (சிந்தா.)

முரியல்—முரியப்பட்டது.

முரிவு—ஒடிவு 2. முறிவு. உ-தொழிற்பெயர் விசுதி. 3. வருத்தம். (சிந்தா.)

முருக்கல்—முருக்குதல்.

முருக்கி—அழித்து. (சிறுபா. ௨௪௭.)

முருக்கிஷம்—பெருங்குரும்பை. (வைத்திய பரி.)

முருக்கி—1. எலுமிச்சை. (தைல. தைலவ. ௭௬.) 2. முருக்கமரம். (வைத்தியபரி.)

முருக்குதல்—1. அழித்தல். (உ-ம்.) “முன் மலையாரை முருக்கினனே” (செவதரு. சென்ன மரண. ௪: ௪.) 2. கொல்லல். (பிங்கல், ௨௩௩௪.)

முருகநாயனார்—அறுபத்து மூவரிலொரு வர். (பெரியபு.)

முருகன்—1. இளையோன். (உ-ம்.) “முரு கனைமடிமேல்வைத்து” (அரிச்ச. மயாந. ௨௦.) 2. குமாரக்கடவுள். (சூ. நிக. ௧: ௨௩.) 3. வெற் றியாட்டாளன். (உ-ம்.) “முந்தையின்முதியா னோடு முருகனைமுறையிற்கூவி” (கந்தபு. வள்ளி. ௧௫௫.)

முருகியம்—குறிஞ்சிநிலப்பறை. (சூ. நிக. ௭: ௪௧.)

முருகு—1. அகில். (மலையக.) 2. அமரு. 3. இளமை. 4. எலுமிச்சை. (சூ. நிக. ௪: ௧௭.) 5. நன். 6. காதணியினென்று. (வழக்.) 7. குமரன். 8. தெய்வத்தன்மை. 9. தேன். (உ-ம்.) முருகுக்கொப்பளிக்குந்தாரோய். (பி மோத். ௨. ௩௦.) 10. மணம். (உ-ம்.) முருகு லாந்தாமரைத்தாள்செய்ப்பூர. (கூர்மபு. கடவுள். ௭.) 11. விறகு. (வைத்தியபரி.) 12. விழா. 13. வெள்வி. (உ-ம்.) “அடியோங்கிப்பிற் பெயராப்படையோர்க்குமுருகயார்” (மதுரை. ௩௭. ௩௮.) (2, 3, 5-கூர்மபு. கடவுள். ௪. ௨.ரை.) (5, 7, 12-சூ. நிக. ௧௧: ௧௧௩௭. ௧௨.)

முருகுவளர்கோலுது—திருக்கண்ணா ற்கோய்வில் எழுந்தருளியிருக்கும் தேவியார் பெயர். (அபிதார்கோ.)

முருங்கல்—அழிதல். (திருவிளா. வெள்ளி யம். ௧௩.)

முருங்கிஷம்—பெருங்குரும்பை. (வைத் தியபரி.)

முருங்கு—1. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 2. முருக்கமரம். (வைத்தியபரி.)

முருங்குதல்—முருங்கல்.

முருங்கை—ஒர் மரம். அது காட்டுமுருங்கை, செம்முருங்கை, தவசிமுருங்கை, புனமுருங்கை எனப்பலிதரப்படும். (வைத்திய. மூ.)

முருடர்—வேடர். (சூ. நிக. ௨: ௬௮.)

முருடு—1. ஒரு வாச்சியம். (இராமா. பால கா. திருவல. ௧௬.) 2. பத்தல். 3. பறைப் பொடி. (பிங்கல். ௧௫. ௩௦.) 4. பெருங்குறடு. (சூ. நிக. ௭: ௫௦.) 5. மத்தளம். 6. விறகு. (பிங்கல். ௨௮௫௭.) 7. வெட்டியமரத்தின்கட் டை. (வழக்.) (2, 5-செல்ப.)

முருட்டம்—1. இறகினடியிற்குருத்து. 2. குருத்து. (சூ. நிக. ௪: ௪௭.) 3. வெண்மை. (1, 3-சூ. நிக. ௧௧: ௧௧௩௭. ௧௬.) அம்-சாரியை.

முருது—1. முருந்தம். 2. கொழுந்து. (வைத்தியபரி.)

முருவிலி—1. தழுதாழை. (வைத்தியபரி.) 2. வய்வாவொட்டி. (மலையக.)

முல்லை — 1. ஐநிலத்தொன்று. அது. காடுங்காடு சார்ந்த இடமும். நம்பியகப்பொருள் அகத்திணையியல் 'வரையேசுரமே' என்ற சூத்திரவுரையிலிக. 2. உச்சிமல்லிகை. 3. ஒரு பண். (உ-ம்.) "குழல்வளர்முல்லையிற் கோவ லர்தம்மொடு" (சிலப். அந்திமாலு. கடு.) 4. கஞ்சா. 5. கற்பு. (சிந்தா.) 6. காட்டுமல்லிகை. 7. வெற்றி. (சூ. நிக. கக: லகரவெ. க௭.) 8. அரசன் தன்னைமேவிய அன்புடையாளைக்கூடியமி குதியைச் சொல்லியது என்பர். (புறப் பொருள்வெ. மாலையில்.) (2, 6-வைத்தியபரி.) புறப்-மாணயிற் கார்முல்லை முதற்பலவகைப்படு மென்பர்.

முல்லைக்கருப்பொருள்--முல்லைநிலத்துப் பத்திப்பொருள். அவை. முல்லைத்தெய்வமுதற் கான்யாறாடலீரூபவாம். (நம்பியகப். அகத்திணையில். நெடுமால். சூ.)

முல்லைக்குழல்—முல்லைக்கொடியால் முப்பரியாகத் தெற்றியவனையை விலாவாய்க்கட்டுசெறித்து ஊதுக்குழல். "முல்லைநீந்திக்குழல் கேளாமோதோழி" என்பதனாற் பெறப்படும். (சிலப். ஆய்ச்சியர்.)

முல்லைசான்றகற்பு--முல்லைகுடுதற்கணம் தகற்பு. (சிறுபா. ௧0.)

முல்லைசான்றபுறவு--இருத்தலாகியஉரிப் பொருளமைந்தகாடு (மதுரை. உ.அ.டு.)

முல்லைத்தலைவன்—குறும்பொறைநாடன் (சூ. நிக. உ: ௭0)

முல்லைநிலத்துாரி—பாடி. (சூ. நிக. ௮-௭ வெ. ௭.)

முல்லைநிலப்பண் — சாதாரி. நம்பியகப். அகத்திணையில். நெடுமால். சூ.)

முல்லைநிலப்பறை—பம்பை. (சூ. நிக. ௭: ௪௧.)

முல்லைநிலப்புள்—காட்டுக்கோழி.

முல்லைநிலப்பேய்—ஆய்ச்சி. (சூ. நிக. உ: ௭0.)

முல்லைநிலமாக்கள்—ஆயர். (சூ. நிக. உ: ௬௬.)

முல்லைநிலமீருகம்—மான், முயல். (நம்பியகப்.)

முல்லைப்பாட்டு—ஒருதமிழ்தூல். (மணிமே.)

முல்லையர்—இடையர். (சூ. நிக. க: ௬௬.)

முல்லைவனநாதர் — திருமுல்லைவாயிலில் எழுந்தருளியவிறைவர்.

முலங்கம்—சல்லிக்கொடி. (வைத்திய அரும்.)

முலமுலெனல்—ஈடுக்கொலிக்குறிப்பு.

முல்லை—நாய். (வைத்தியபரி.)

முலாம்—மலம்பூச்சு. (வழக்.)

முலை—கொங்கை. (உ-ம்.) "பெருங்குலவு பூண்முலையர்" (திருவாச. திருப்பொன். கூ.)

முலைக்கண்—சிலீமுகமென்றுபெயர். (சூ. நிக. உ: ௬0.)

முலைத்தாய்—செவிவித்தாய், முலைப்பால் கொடுத்ததாயென்க.

முலைப்பாலி — புற்றம்பழம். (வைத்திய பரி.)

முலையமுது—முலைப்பால். (வைத்தியபரி.)

முலலம் — அடிபலபாஷாணம். (வைத்திய பரி.)

முழக்கம்—ஒலி. (வழக்.)

முழக்கல்—ஒலித்தல். (சூ. நிக. ௧0: ௪௬.)

முழக்கு—1. ஒலி. (உ-ம்.) "இடியடங்கின முழக்கிழந்தபல்லியம்" (இராமா. நகர்நீங்கு. ௧0௬.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

முழக்குதல்—தொனித்தல். (வழக்.)

முழக்கோல்—நிலமளக்குங்கோல். (வழக்.)

முழங்கல்—ஒலித்தல். (வழக்.)

முழங்கால்—முழந்தான். (சூ. நிக. உ: அ௭.)

முழங்கை — கையிலொருபாகம். (சூ. நிக. உ: ௬௬.)

முழந்தான்—முழங்கால். } சூ. நிக. உ: அ௭.

முழந்து—முழங்கால். }

முழம் — அங்குலம் இருபத்துநாலுகொண்டது. (வழக்.)

முழல்—கழற்சிக்கொடி. (முலையக.)

முழவம்—1. குடமுழா. (பிங்கல. கடுக0)

2. வாச்சியப்பொது. (பிங்கல. கடுக0.)

முழவிண்மாரிச்சீசன்—முழவிண்மண். (சூ. நிக. கக: ணகரவெ. க௧.)

முழவு — 1. ஒருவகைவாத்தியம். அஃது: அகமுழவு, அகப்புறமுழவு, புறமுழவு, பண்ணைமுழவு, நாண்முழவு, காலமுழவு எனப்பல வகைப்படும். (சுர்ம. திருக்கல். ௧0௮. உரை.) 2. பறைப்பொது. (சூ. நிக. ௭: ௪௬.) 3. மத்தளம். (உ-ம்.) "மண்ணின்முழவினொலியின்னா" (இன்னா. ௧௨)

முழவுக்கனி—பலாக்கனி, மத்தளம்போற் கனியிருத்தலாலிப்பெயர் கூறுவர்.

முழா—முழவு. (சிந்தா.)

முழக்க—முழுதும். (உ-ம்.) "வைரமாகிய முள்ளமுழக்கநீரைத்து" (சிந்தா.முத்தி.௧௬௮: உரை.)

முழக்காட்டு—கீராட்டு. (வழக்.)

முழக்காடுதல் — அப்பியங்கல்நாணம். (வழக்.)

முழக்காளி — சலாபங்குளிக்கிறவன். ஒரு குழைக்குறி.

முழக்கு — ஸ்நானம். (வழக்.)

முழகல் — முழுகுதல். (இராமா.கிட்கிற்

முழுதுதல் — தா. பம்பைப. கள.)

முழங்கல் — விழுங்கல். (வழக்.)

முழங்குதல் — முகூர்த்தம். (வழக்.)

முழத்தல் — முழுமையாதல்.

முழுது — எல்லாம். திவாகரம். அருகன் பெயர்பார்.

முழுதோருங்குணர்ந்தோன் — அருகன். (திவாகரம்.)

முழுதோன் — முழுதுமானவன்.

முழுநாயகம் — ஓர்கொடி. (வைத்தியபரி.)

முழுநான் — இராசிக்குப்பங்குபடாநான். (முழுநட்சத்திரம்.)

முழுநீறுபூசியமுநீவர் — தொகையடியாரி லொருவகையர். (பெரியபு)

முழுநோக்கு — பூரணநோக்கு. இது: கிரக நோக்கினென்று.

முழுப்பொருள் — சிவன். (உ-ம்.) “முந்து வாக்கினுக்குமெட்டாத முழுப்பொருளா முதல் வா” (சிவரக. கணபதிசுமரன். எ.)

முழுமக்கள் — மூடர். (உ-ம்.) “முழுமக்கள் காதலவை” (கிரிகடு. க.)

முழுமகன் — அறிவிலான். (சூ. நிக. உ: ௫௫.)

முழுமணி — தொளையாமணி. (வழக்.)

முழுமனை — அறுபதடிநீளமும், நாற்பதடி அகலமுள்ள நிலம். (வழக்.)

முழுமுதல் — குறையிலாமுதற்பொருள். (உ-ம்.) “முழுமுதலாகிந்தமாய்” (கூர்மபு. பிர கிரு. க.)

முழுமை — எல்லாம் (வழக்.)

முழுவது — எல்லாம். (சூ. நிக. அ: கக.)

முழுவதுஞ்சேறல் — ஓரலங்காரம். வேற் றப்பொருள் வைப்பணி வகையி னென்று. (தண்டி. பொருள். சஉக.)

முழுவல் — 1. கீர்ப்பறவை விசேடம். (பரி பாடல்.) 2. முத்தங்கொள்ளல். (உ-ம்.) திருக் கோவையாருரையில் வந்திருக்கிறது.

முழை — குகை. (உ-ம்.) “முழைபுகுசிய மன்ன மொயம்புடைப்பிரகலாதன்” (கூர்மபு. அந்தகா. கக.)

முழைஞ்சு — மலையினுட்குகை. (உ-ம்.) மோனர்பார்.

முள் — 1. தாற்றுக்கோல். (சிந்தா.) 2. நுண்மை. (சூ. நிக. அ: கக.) கூர்மையெனினு மாம். (உ-ம்.) முன்னெயிற்றொளிவில்வீச.

(கூர்மபு. தக்கவேன். கள.) 3. முள்ளு. (வழக்.) செடி, மரம், மீன் முதலியவற்றினுண்டு.

முள்காந்தல் — } மென்னமாயிருத்
முள்காந்திருத்தல் — } தல். (நன் னூ. எழுத்திய. சக, உரை.)

முள்வாயன் — ஒரு கறையான். (வழக்.)

முள்ளங்கத்தரி — முள்ளங்கத்தரி. (வழக்.)

முள்ளங்கி — ஒரு கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)

முள்ளம்பன்றி — முட்பன்றி. (சூ. நிக. க: உ.)

முள்ளி — 1. ஒரு செடி. அது கறிமுள்ளி, அடுக்குமுள்ளி, ஆற்றுமுள்ளி, கழுதைமுள்ளி, செம்முள்ளி, நீர்முள்ளி, வறன்முள்ளியெனப் பலதிறப்படும். 2. கள். (வைத்தியபரி.)

முள்ளிக்கீரை — ஒருவகைக்கீரை (வழக்.)

முள்ளியார் — ஆசாரக்கோவை நூலாசிரி யர். (அபிதாநசுந்.)

முள்ளி லவு — ஒருமரம். (வைத்திய. மூ. தி.)

முள்ளு — 1. ஒருகருவி. தாற்றுக்கோலென் பர். சீவகசிந்தாமணியில். 2. கூர்மை. உ-காஞ் சாரியை. 3. மரம், மீன் முதலியவற்றின்முள். (2, 3-வழக்.)

முள்ளுடைழலம் — முள்ளுள்ளவை. (சூ. நிக. ச: கக.)

முள்ளுநாயகம் — ஓர்கொடி. (வைத்தியபரி.)

முள்ளுநீர் — மலையமான் திருமுடிக்காரியூர். (புறநா.)

முள்ளோலி — ஒருவி. (வழக்.)

முளகரியம் — அகத்தி. (வைத்தியபரி.)

முளரி — 1. அக்கிரி. (வைத்தியபரி.) 2. கடைக்கொள்ளி. (சூ. நிக. க: கக.) 3. காடு. 4. தாமரை. (உ-ம்.) “முகிழ்” பார். 5. நுண்மை 6. முட்செடி. (பிங்கல. உஅடுஅ.) 7. விறகு. (நெடுந. ௫௫.) (3, 5-பிங்கல. ககௌஅ.)

முளரிநாளம் — தாமரைவளையம். (தைவல.)

முளவு — முட்பன்றி. (உ-ம்.) ‘மூண்டெழு சினத்துச்செங்கண்முளவுமுள்ளரிந்துகோத்த’ (பெரியபு. கண்ணப். உ0.)

முளவுமா — எய்ப்பன்றி. (சிந்தா.)

முளா — முள்ளங்கி. (வைத்திய. மூ. தி.)

முளி — 1. செம்முள்ளி. (தைவ. தைவல. எஉ.) 2. மரக்கனூ. 3. தெரிநிலை வீணப்பகுதி முளிதல் — காய்தல். (பிங்கல. ககௌச.)

முளிய — வேவ. (மணிமே.)

முளை — 1. அங்குரம். (உ-ம்.) “வித்தின் முளைக்குழாநீருண்டேலுண்டாம்” (நான்மணி. சுச.) 2. ஆப்பு. 3. தண்டாயுதம். (பிங்கல. ககௌஎ.) 4. தெரிநிலை வீணப்பகுதி. 5. பரு வின்முளை. 6. புட்டுக்கதவு இவற்றின்முளை. 7.

மகன். 8. மூங்கில். (2, 4, 5, 6-வழக்.) (7, 8 பிங்கல. ககௌ.)

மூளைக்குதல்—மூளைத்தல். இது: வித்தின் மூளை வெளிப்படுதலாம்.

மூளைக்கோட்டு—ஆற்றுக்காலாட்டிப் பெண்களினோர் விளையாட்டு (வழக்.)

மூளைத்தல்—1. உண்டாதல். (உ-ம்.) “தறுகண்வேள்விமூளைத்ததோர் வெண்கண்வாளரவை” (திருவி. நாக. க.) 2. மூளைக்குதல். (வழக்.) 3. வெளிப்படத்தோன்றல். (உ-ம்.) “கேடகத்துட்டாழ் வுற்றடங்குவர்-மூளைப்பர்” (திருவி. அங்கம். கள.)

மூளைப்பு—மூளைத்தல். பு-தொழிற்பெயர் முகுதி.

மூளைமூலம்—ஒருரோகம். (தைல. தைலவ. கச0.)

மூளைபான்—சூழந்தை. (வழக்.)

மூங்கு—பச்சைப்பயறு. (தைலவ.)

மூங்கரம்—ஓராயுதம். இதற்கு: முகண்டயென்றுபெயர். (பிங்கல. கடுகக)

மூங்கலம்—உபரிடதுமுப்பத்திரண்டினென்றென்பர்.

மூங்கலன்—மகாசீலமுடைய ஓர் முகிவன். (அபிதாநகி.)

மூங்காசு—கோரைக்கிழங்கு. (வைத்தியபரி)

மூங்காநீநம்—அரிசியின் நான்குமடங்கு கொண்ட சிறுபயறும் தேங்காய்த்துறுவலும் கூட்டிப் பாகம்பண்ணப்பட்டது. (சைவச.)

மூங்கு—கெர்ச்சிதம். (நன்னூ. எழுத்திய. கூ. உரை)

மூங்குளம்—பூரடம். (சூ. நிக. க: எசு.)

மூங்கோழங்கோல்—பூரட்டாதி. (சூ. நிக. க: எசு.)

மூங்குநீ—மகநான். (சூ. நிக. க: எசு.)

மூற்படல்—1. ஏதிர்ப்படுதல். 2. முந்து முற்படுதல்—தல். (1, 2-வழக்.)

மூற்பளி—முன்பனி. மார்கழி, தை மாதங்களின் பனி. (பிங்கல. கூ0உ.)

மூற்பாடு—1. முற்படுகை. 2. முன். (பதிற்றுப்பத்.)

மூற்பூண்—மங்கலியம். (பாரத. திரௌ. அள.)

மூற்றத்துறத்தல்—முழுதும்விடுதல். அதாவது: பொருள்களையும், உடம்பினையும், உவர்த்துப்பற்றுவிடுதல். (வன். கசஅ. பரி.)

மூற்றம்—முன்றில், வீட்டுமுற்றம். (உ-ம்.) “அவுபாசனநெறியின்முற்றத்தமர்ந்த விருந்தினர்க்கருத்தல்” (கூர்மபு. வருண. உக.)

முற்றல்—1. காழ்கொள்ளல். 2. முடிதல். (உ-ம்.) “மூவகையுலகமுற்றுங்காலத்துமுற்றவற்றோ” (இராமா. கி.கி. அரசி. சஉ.) 3. முதிருதல். (நன்னெறி. கூஅ.) 4. மூப்பு. (உ-ம்.) “முற்றலாமையினாகமோடேனமூளைக்கொம்பு” (தேவார. பிரமபுர. உ.) (சம்பந்த.) 5. வளைத்தல். (சூ. நிக. கக: நகரவெ. கடு.)

முற்றளபெடை—எல்லாச்சீர்க்கண்ணு மளபெடைவரத்தொடுப்பது. (யாப்-காரி. உறுப்பி. உ0. உரை.)

முற்றி—முதிர்ந்து. (ஐங்குறு.)

முற்றறிவன்—கடவுள். (தருக்கசங்கிர. கக. மூலம்.)

முற்றமை—முடியமை. (வழக்.)

முற்றய்நம்—தன்மாத்திரையிற் குன்றுவாய்தவெழுத்து. (நன்னூல். எழுத். கூடு.)

முற்றி—1. தங்கி. (மதுரை. உகஅ.) 2. தழும்பிருந்து. (சிந்தா.)

முற்றிக்கை—முற்றுகை, வளைத்தலாம். (வழக்.)

முற்றிகரம்—முற்றியலிகரம்.

முற்றிமை—முதுக்குறைமை (சிந்தா. இலக். ககச.)

முற்றியலுகரம்—தன்மாத்திரை குறையாதவுகரம். (நன்னூ. எழுத்திய. கூக. உரை.)

முற்றியைப்பு—எல்லாச்சீர்க்கண்ணுமியைபுவரத்தொடுப்பது. (யாப்-காரி. உறுப்பி. கூக.)

முற்றில்—1. சிறுகளகு. (சிந்தா. குண. உசக.) 2. விசாகநான். (சூ. நிக. க: எசு.)

முற்று—1. எல்லாச்சீர்க்கண்ணுமோனை முதலாயினவருவது. (யாப். காரி. உறுப்பி. கூக.) 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 3. முடிவு. (சூ. நிக. எ: கஅ.) 4. வளைத்தல். (உ-ம்.) “நீர் முற்றிமதில் பொருஉம்” (கலி. கூள.)

முற்றுகரம்—முற்றியலுகரம். (நன்னூ. எழுத். கூக. உரை.)

முற்றுகை—முற்றுதல், கை-தொழிற்பெயர் விகுதி.

முற்றுதல்—1. சூழ்தல். (உ-ம்.) “நீர்முற்ற மண்டமீ” (கூர்மபு. பிரகிரு. உச.) 2. மிகுதல். (பத்துப்.) 3. முடித்தல். (புறநா.) 4. முதிர் தல். (முற்றல்பார்.) 5. வயிரங்கொள்ளல். (வழக்.) 6. வளைத்தல். (உ-ம்.) “முற்றினிராமனை முகுதேரினார்” (இராமா. கரன்வதை. க0ச)

முற்றுப்பு—சூழ்ந்து. (பரிபாடல்.)

முற்றும்—1. எல்லாம், முழுதும். (உ-ம்.) “சிவலிங்கபூசைசெய் தண்டமுற்றமளித்திடுந் திண்ணனார்” (சிவரக. தேவியுடன். கக.)

முற்றுமடக்கீது—ஒரலங்காரம். அஃது அடி முழுதுமடக்கிவருவது. (தண்டி. சொல்லணி. ச. உரை.)

முற்றுமுதிரு வேண்பா — நான்கடியுமுட்க காய்வுருவது.

முற்றுமுதிர்வு — ஒர் துறை. மதிலினுள் னோன் முரசுகாலையொலிப்பப் புறத்திருந்த வழிஞையானது வெய்யகோபத்தின் மிகுதி யைச்சொல்லியது. (புறப். வெ. மாலை.)

முற்றுமுரண்—எல்லாச் சீர்க்கண்ணுமுரண் வரத்தொடுப்பது. (யாப். காரி. உறுப்பிய. கக.)

முற்றுமோனை—எல்லாச் சீர்க்கண்ணு மோ னைவரத்தொடுப்பது. (யாப். காரி. உறுப்பிய. கக.)

முற்றிருவகம்—உருவக அணிவகையுள்ளென் று. அது அவயவமும், அவயவியுமாகமுற்றும் உருவகஞ்செய்யப்படுவது. (தண்டி. கரு. உரை)

முற்றழிஞை — உழிஞைப்பூ மாலையைச் சூடிப் பகைவரை வென்ற சிறப்புரைத்தது. (புறப். வெ. மாலை.)

முற்றுவமை—பூரணவுவமை, உபமானம், உபமேயம், பொதுத்தன்மை, உவமையுருப இந்நான்குக்குறையாமல்வருவதென்பர். (தண்டி.)

முற்றுவித்தல்—முதிர்வித்தல். (வழக்.)

முற்றுவினை—வினைமுற்று. (நன்னூ. வி னையி. க. உரை.)

முற்றாட்டு—பிறர்வாராத எல்லை. (திருக் கோ. உருஉ.) சர்வசுதந்தரமாகவனுபவிக்கப் படுவதான பூமியுமாம். (வழக்.)

முற்றேச்சம்—வினையெச்சமாக வழங்கப் படும் வினைமுற்று. (நன்னூ. வினையிய. ஈஉ.)

முற்றேதுகை—எல்லாச்சீர்க்கண்ணுமெது கைவரத்தொடுப்பது. (யாப். காரி. உறுப்பிய. கக.)

முற்றேன்றல்—தமையன். (வழக்.)

முருண்டகம்—ஒளபல பாஷாணம். (வைத் தியபரி.)

முறம்—1. சுளகு. 2. விசாகநாள். (1, 2- கு. நிக. கக: முகரவெ. க.)

முறி—1. உயர்ந்தவெண்கலம். 2. எழுது முறியாகியவோலை. 3. தளிர். (கு. நிக. ச: சள.) 4. துண்டு. 5. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. (1, 2, 4 வழக்.)

முறிக்கூதல்—முறித்தல். (வழக்.)

முறிக்கரை—இடிக்கரை. (வழக்.)

முறிதுளம்—பூரடம். (பிங்கல. நகஅக.)

முறிச்சாதனம்—முறிப்பத்திரம். உறுதிப் பத்திரமாகியவோலை யென்பர்.

முறித்தல்—ஒடித்தல். (உ-ம்.) “பொருகிலை முறித்தவீரன்” (பாரத. கிருட்டிண. கசக.)

முறிதல்—ஒடித்தல். (கு. நிக. க: உக.)

முறிதிருலை—ஒரு குலை கோய்.

முறிந்த—தளிர்ந்த. (சிந்தா.)

முறிப்பு—முறிவு.

முறியல்—முறிதல். அவ். தொழிற் பெயர்விகுதி

முறியன்—விறற்றற்குரிய அடிமைக்காரன். (வழக்.)

முறிவு—முறிதல்.

முறிவெட்டியான் — ஒரு கடற்காளான்.

முறுக்கரவு—ஒரு பாம்பு.

முறுக்கல்—1. கோபித்தல். 2. கயிறுமுத லியவற்றைத்திரித்தல். (1, 2-வழக்.)

முறுக்கவரை—ஒருவகை அவரைக்கொடி. (வழக்.)

முறுக்காணி — வீரோயின் நாடகத்தின் பெயர். (கு. நிக. க: சக.)

முறுக்கு — 1. பணிகாரம். 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 3. விருப்பு. (1, 2, 3-வழக்.)

முறுக்குநல்—முறுக்கல்.

முறுகப்பழுத்தல்—மிகவுருகிழும்படிபழுத் தல். (மலைபடு. ககஉ.)

முறுநல்—1. கண்மைபடல். 2. திருகல். 3. முதிருதல். 4. வேகங்கொள்ளுதல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

முறுகி—மிக்கு. (சிந்தா.)

முறுமுறுப்பு—கோபக்குறிப்பு. (வழக்.)

முறுவல்—1. இறந்துபோன நாடகத்தமிழ் தூல்களுள் ஒன்று. (அபிதாசகோ.) 2. எழிறு. (கு. நிக. உ: கச.) 3. சிரிப்பு. (உ-ம்.) முடி வறவருடியென்ன முறுவலித்திறைவன். (கந் தபு. பிரமயா. 6.) மெல்ல நகுதலென்பர். சில வரைகாரர்.

முறுவலித்தல்— சிரித்தல். (உ-ம்.) “ஆயி

முறுவலிப்பு— முறுவலிவித்து” (பிர மோத். பஞ்சாட். உக.)

முறுவர்த்துரிப்புணர்தல்—1. தலைவிமுறு வலினது குறிப்பைப் தலைமகனுணர்தல். (வா ணன். சள. முகம்.)

முறு—1. அடைவு. (புறநா.) 2. ஊழ். 3. ஒழுக்கம். (கு. நிக. அ: சச.) 4. கட்டு. 5. கற்பு. (பரிபாடல்.) 6. குணம். (பிங்கல. களஞக.) 7. கூட்டு. 8. தரம். (உ-ம்.) “பன்முறை பாலித் தாழ்ந்து” (திருவிளை. நான்மட. உரு.) 9. நீதி. (உ-ம்.) “நின்மொழிவழிமுறைசெய்து” (திரு விளை. நாகமெய்த. கக.) 10. பழமை. (பிங்கல. உஉஅ.) 11. புத்தகம். (உ-ம்.) “இளையபால் கன் முறைவரைகுவனென” (கந்தபு. அரண்

யடங். க.) 12. மறுபிறப்பு. (பரிபாடல்.) 13. முறையீடு. (வழக்.) 14. வகை. (புறப். வெ. மாலை.) 15. வரிசை. (வழக்.) (2, 4-பிங்கல. கூகஅக.)

முறைக்காய்ச்சல் — ஒன்றைவிட்டுபொருளாவருஞ்சரம். (தைவ. தைவவ. ச0.)

முறைகாரி — முறைப்படி திருப்பணி செய்வோர். (வழக்.)

முறைநீதல் — விதைத்தல். (வழக்.)

முறைநிவிறை — நேர்நிரனிறை. (நன்னூ. பொதுவிய. கூக.)

முறைப்படுதல் — முறையீடுதல். (வழக்.)

முறைப்பாடு — தனக்குநேரிட்ட ஆபத்தைக் கூறிக் கும்பொருட்டு, வேண்டுகையாகிய முறையீடு. (பெரியபு. தடுத்தா. சூக.)

முறைப்பாடு — விதைப்பு. (வழக்.)

முறைபயக்கி — குப்பைமேனி. (மலையச.)

முறைமை — 1. கிரமம். (வழக்.) 2. முறை. (பிங்கல. கூகஅக.)

முறையீடுதல் — தனக்குநேரிடும்பாபத்தை நீக்கும்பொருட்டுப்பலமுறையி னுதமுறையோவென்று அலறுவது (பெரியபு. தடுத்தா. சூக.)

முறையியல் — விவரிப்பது — ஓரலங்காரம். அது: காரணகாரியமொருகாலத்துநிகழ்வதாகக் கூறுவது. (அணியிலக்க. க0. பக்கம்.)

முறையியல் — தீர்மானங்கள். (சூ. நிக. உ: சூச.)

முறையியலையாடி — தூவழகிஞென்று. (நன்னூ. பொதுவிய. கூக.)

முறையீடு — முறையீடல். (பெரிய. தடுத்தா. சூக. உரை.)

முறையேண்டி — வலியரால்வலிவெய்தி அது தீருமாறு வேண்டிநிற்பவர். (வள். கூகஅக.)

முன் — 1. அநாதி. (உ-ம்.) “முன்னன்பதியாயினும்” (கோயிற்பு. வியாக்கிர. கக.) 2.

அசையாகவருவது. (பெரியபு. இயற்பகைநாய. உ.) 3. ஒரேமுனருபு. (உ-ம்.) “கற்றாழ்முற் றேற்றாகழிவிரக்கம்” (நன்னூ. பெயரிய. சூக. உரை.) 4. பக்கம். 5. பழமை. (உ-ம்.) “முன் னுமைமறையோதமுழங்கியகான்வழியும்” (கோ

யிற்பு. வியாக்கிர. கக.) 6. முதல். (உ-ம்.) “முன்னெருவரறியாமே” (பெரியபு. தடுத்தா. சூக.) 7. முன்பு. (உ-ம்.) “துன்னர்கண் டன்னேவாழியிம்மூதாரம்முகச்” (திருக்கோ. உக0.) 8. மேல். 9. விரைவுப்பொருணர்த்துவ

சோரிடைச்செரல். (உ-ம்.) “முன்னிவனை யவவீதிமுரண்டேர்க்காலுக்கவென” பெரியபு. திருவாரூ. ச.) 10. முற்காலம். (உ-ம்.) “தொழி லீத்தென்னேமுன்னேதுறந்து” (திருக்கோ. உக0.)

முன்னிலை — முற்றம். இல்லுன் என்பது, முன்றிலெனமாறி, நகரவொற்று விரிந்து, இலக்கணப்போலியாயிற்று.

முன்றோக்குதரவை — மன்னனுடைய வெல்லந்தேர் முன்வீரராமயது. (புறப். வெ.மாலை.)

முன்றுறையர் — பழமொழிசெய்த முன்றுறையரையர் — ஆசிரியர். (அபிதாநசிங்.)

முன்றுறையர் — நாயுருவி. (வைத்தியபரி.)

முன்றோன்றல் — தமையன். (பிங்கல. கூக0.)

முன்குடை — வீட்டுவாயில். (பிங்குறு.)

முன்குடும்பி — பூர்வசிகை. ஒருவகைப்பார்ப்பார் முதலியோர்க்குள்ளது. (வழக்.)

முன்கோபம் — வெம்பல்முதலியன. (சூ. நிக. அ: கூக.)

முன்கை — கெண்டைக்கை. (வழக்.)

முன்கொல் — பழமொழி. (சூ. நிக. க0: க0.)

முன்கபல் — நாட்காலம். (கலி. எச.)

முன்பன் — முதல்வன். (வழக்.)

முன்பன் - 1. மார்கழி, தைமாதங்களிற்பனி. (சூ. நிக. க: அள.)

முன்பனியுரிமை — கொண்டல்வீசலுங், கூகை ஆந்தைபிவைமகிழ்தலு, மாவுஞ்சிவந்தியு மலர் தலும், இலந்தைபழுத்தலுஞ், செந்நெல் விளைதலுங், கரும்புமுதிர் தலுமாகும்.

முன்பாலைநாடு — குமரியாற்றிற்கும், பரிநுரியாற்றுக்கும், இடையிலுள்ளநாடு (சிலப்.)

முன்பிறந்தான் — அக்கான். (சூ.நிக. க: எக.)

முன்பு - 1. பழமை. (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. உக.) 2. முன். (உ-ம்.) “எம்மான்முன்புசென்று” (சிவரக. கணபதிவந்தனை. கக.) 3. வலி. (உ-ம்.) “வலிமுன்பின்வல்லென்றயாக்கை” (கலி. ச.)

முன்முடுகு வெண்பா — முன்னிரண்டிடி முநிக்காய்வரும் வெண்பா.

முன்மொழி - 1. தொடர்மொழியின் முன்னிற்குஞ்சொல். (நன்னூ. பொதுவிய. கக.) 2. மூதுரை.

முன்மொழிந்துகோடல் — ஒர்யுத்தி. அது: முன்னே ஒன்றனைச்சொல்லிப்பின்பு அதனை வேண்டிமிடந்தோறுமெடுத்துக் கொள்ளல். (நன்னூ. பாயிர. கக.)

முன்றதை — தந்தையின் தந்தையாகிய பாட்டன். (வழக்.)

முன்றய் — தாயின்ருயாகியபாட்டி. (வழக்.)

முன்றனை — வஸ்திரத்தின் முகப்பு. தோகையென்று பெயர். முன்றோகையென்று கூறினர். (சூ. நிகண்டில்.)

முன்றில் — முற்றம். இல்லுன் என்பது, முன்றிலெனமாறி, நகரவொற்று விரிந்து, இலக்கணப்போலியாயிற்று.

முன்றோக்குதரவை — மன்னனுடைய வெல்லந்தேர் முன்வீரராமயது. (புறப். வெ.மாலை.)

முன்றுறையர் — பழமொழிசெய்த முன்றுறையரையர் — ஆசிரியர். (அபிதாநசிங்.)

முன்றுறையர் — நாயுருவி. (வைத்தியபரி.)

முன்றோன்றல் — தமையன். (பிங்கல. கூக0.)

முன்றுறையர் — பழமொழிசெய்த முன்றுறையரையர் — ஆசிரியர். (அபிதாநசிங்.)

முன்றுறையர் — நாயுருவி. (வைத்தியபரி.)

முன்றுறையர் — பழமொழிசெய்த முன்றுறையரையர் — ஆசிரியர். (அபிதாநசிங்.)

முன்றுறையர் — நாயுருவி. (வைத்தியபரி.)

முன்றுறையர் — பழமொழிசெய்த முன்றுறையரையர் — ஆசிரியர். (அபிதாநசிங்.)

முன்னையார் — நென்னல், நெருநல் என வழங்குவர். (பிங்கல. உஅச.)

முன்னையோர் — பழையையோர். (வழக்)

முன்னேற்றி — முன்னேடு. (வழக்.)

முன்னேடி — நாயகனுக்குமூல் போவான். (வழக்.)

முன்னேர் — 1. பழையோர். 2. மந்திரிகள். (சூ. நிக. உ. உக.)

முன்னேர் — 1. அப்பன். (புறப், வெ. மாலை.) 2. அருகன். (சூ. நிக. க. க.) 3. சிவன். (சூ. நிக. க. க.) 4. தமையன். முன்னவனெனப் பது பார். 5. விநாயகன். (சூ. நிக. க. உக.)

முனி — 1. அகத்தி. 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 6. முனிவன். 4. யானைக்கன்று. 5. வில். (1, 3, 4, 6-பிங்கல. ககஅச.)

முனித்துருமம் — காரகத்தி. (வைத்தியபரி.)

முனித்துறை — சடங்கு. (பரிபாடல்.)

முனிதல் — 1. சினத்தல். (உ-ம்.) “மடங்க லின்முனிந்துசென்றான்” (இராமா. கரன். கரு.) 2. வெறுத்தல். (பிங்கல. கஅஉஉ.)

முனித்துரை — வெந்தயச்செடி. (வைத்திய பரி.)

முனிமுத்திரம் — கல்லுப்பு. (வைத்தியபரி.)

முனிநீர் — வெறுப்பவர். (ஐங்குறு.)

முனிபித்தலம் — தாயிரம். (வைத்தியபரி.)

முனிமை — முனித்தன்மை. (சிந்தா.)

முனிவழிபுழை — எழுமுனிவர் பார்.

முனிவு — 1. கோபம். (பிங்கல. கஅஎக.) 2. வெறுப்பு (பிங்கல. கஅஉஉ.)

முனிந்திரன் — புத்தன். (சூ. நிக. க. க.)

முனை — 1. கூர்மை. (உ-ம்.) “யாக்கை மூத்தவனெருவன்வைகுமுனையவாள்பயிற்றி” (திருவி-அங்கம். உ.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. னனி. (உ-ம்.) “சூலமுனைகளாலேகுத்தி னா” (சிவரக-சிவதன்மா. கக.) 4. இடம். 5. பகை. 6. படை. 7. முதன்மை. 8. புத்தம். (உ-ம்.) “வெம்முனைநோக்கிநிற்பர்” (திரு வளை. நகர. எக.) 9. வன். 10. வெறுப்பு. (5, 9, 10-பிங்கல. ககஅரு.)

முனைகு — 1. முனைந்து, வெறுத்து. 2. வினை யெச்சம். (புறநா.)

முனைத்தல் — 1. கோபித்தல். 2. பகைத்தல். 3. போர்கலத்தல். 4. முந்திரிற்றல்-முன்னுக்கு நின்றல். தொழிம்பெயர்.

முனைத்திடமை — 1. இஃது குடம். இஃது ஆடையெனச்சுட்டியறியப்படுவதாய் வேறு நிலலாமை. (சி. சி. எக. சிவஞா.)

முனைதல் — 1. பெருங்கோபம். (சூ. நிக. அ. கக.) 2. போர்கலத்தல்-தொழிம்பெயர்.

முனைத்தோர் — பலகவர். முனைதல்-பகைத் தல்.

முனையதி — பாடிவீடு. (பிங்கல. கஉச.)

முனையாடியார் — 1. அறநெறிச்சார தூலாசிரிபர். (அரிதானசி.) 2. திருமுனைப் பாடிநாடருமாம். (பெரியபு. தடுத்தாட். க.)

முனையுமம் — போர்முகம், போர்முனை. (உ-ம்.) “முனைமுகத்துநிலைல்” (கொன்றை வேந்தன்.)

முனையுவார்நாயர் — அறுபத்துமூவரு னொருவர். (பெரியபு)

முனைவர் — 1. பகைவர். முனை-பகை. 2. முனிவர் (உ-ம்.) “முனைவார்வாழ்வண்சிசத்தின் மொழிந்தனன்” (சிவரக. தேவிமேரு. கக.)

முனைவன் — 1. அருகன். (சூ. நிக. க. க.) 2. பகைவன். முனை-பகை. 3. புத்தன். (பிங்கல. ககச.)

முனைவு — 1. அவாவின்மை. (சூ. நிக. அ. சஉ.) 2. கோபம்.

மு.

மு — 1. மூப்பு. (நன்னூ. பதவி. உ. உரை.) 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

முகம் — மூத்திகை. (சிந்தா.)

முக்காரட்டை — மூக்கிரட்டை. ஒரு செடி. (வைத்தியபரி.)

முக்கார்கத்தி — இலேமூக்கிரகத்தி, குளிர் எனறு. (சூ. நிக. எ. ஆவதில் கூறுவர்.)

முக்கறை — நாசியறுபட்டவன். (வழக்.)

முக்கறைச்சி — 1. அரிதாரம். (வைத்திய பரி.) 2. நாசியறுபட்டவன். (வழக்.)

முக்காவளை — ஓர் பூ.

முக்கிரட்டை — மூக்கிரட்டை. (வைத்திய பரி.)

முக்கிலமுகி — குமிழ் (வைத்தியபரி.)

முக்கில — 1. ஓர் பூடு, சொக்களிப்பூடு. (மலையக.) 2. மூக்கல்லாதவன். 3. மூக்கில்லாதவன். (உ-ம்.) “மூக்கிலிமுகத்தில்” (பிரபு லிங்க. வசவண்ணர் வந்தகதி. கக.) வைத்திய பரிபாடையிற் கோட்டமென்றுவகுவர்.

முக்கில் — வசம்பு.

முக்கினி — முந்திரி. } (வைத்தியபரி.)

முக்கிநிகல் — காக்கைக்கல். (வைத்தியபரி)

முக்கு — 1. கம்பு. (ஐங்குறு.) 2. நாசி. (சூ. நிக. உ. கரு.)

முக்குச்சாந்திரம் — சாசாந்திரம். (வழக்.)

முக்குத்திமுகி — } மாதர்மூக்கணி. (வழக்.)

முக்குத்தி — }

முத்தோள்—1. அண்ணன். (சூ. நிக. உ: என்.) 2. முதிர்ந்த வயதுடையோன். (வழக்.) 3. விநாயகர். (சூ. நிக. க: உக.)

முத்தண்டகஷாயம்—அறுகவேரும் மிளகிடைத்த செய்யப்படுங் கஷாயம். இதனால் மூலக்குடு தணியுமென்பர். (வைத்தியபரி.)

முதலாதி—1. காகுலர். (சூ. நிக. க: கக.) 2. மூத்தவளாகிய மூதேவி. (உ-ம்.) மூதணங் கோடிண்மை விடுத்திடும். (திருவிளை. மாணிக் கம்விற். குஅ.)

முதம்—இந்திரியம். (வைத்தியபரி.)
முதரித்தல்—
முதலித்தல்—
முதலிப்பு—
முதறிஞர்—பேரறிவுடையோர். (நன்னெறி. உஅ.)

முதறிவு—பேரறிவு.
முதா—தம்பலச்சூச்சி. (வைத்தியபரி.) (சூ. நிக. க: கக.)

முதாக்கள்—முதியோர்கள். (வழக்.)
முதாட்டி—முதியவள். (திருவிளை. மண்க மந்த. எ.)

முதாதை—பாட்டன். (சூ. நிக. க: எடு.)
முதாநந்தம்—மனைவி கணவனோடு மத்தல். (ஹைந. வழக். மணிமே.)

முதாநாள்—முதியோர். (புறநா.)
முதிக்கம்—சிவஞர்வேம்பு. (வைத்தியபரி.)
முதிர்—எருமை. (வைத்தியபரி.)

முதிவை—திருவாதிரைநாள். (சூ. நிக. க: கக.)

முதிப்பெண்டிர்—மறக்குடியகாரிர். (சிலப்.)
முதிநிலை—வீரக்கல்லாமல், அம்மறக் குடியிழ்ந்தமகாரிர்க்குக் கோபமுண்டாதலை மிகுத்துச்சொல்லுதல் (புறநா.)

முதுணர்வு—பேரறிவு. மூதுணர்வுள்ளோ ரொவழக்கினுள் வருதலுண்டு.

முதுபை—1. ஓவையார்செய்தது. இதனை வாக்குண்டாமென்றுக்கூறுவர். 2. பழமொழி. (சூ. நிக. க0: க0.)

முதேவி—சோட்டை. (சூ. நிக. க: கக.)
முதேவிநாயகர்—துப்பிரன். (அபிதாநசுந்)
முதை—இசங்கு. (மலையக.)

முப்பன்—1. முதன்மைக்காரன். 2. முதியோன். 3. ஓர்சாதிப் பட்டப்பெயர். (1, 2, 3-வழக்.)

முப்பு—1. தலைமை. 2. முதுமை. (1, 2-வழக்.)

முய்தல்—மூடுதல். (சூ. நிக. க: கக.)
முயின—நிரம்பின. (பதிற்றுப்பத்.)

முர்க்கநாயனார்—அறுபத்துமூவரிலொரு வர். (பெரியபு.)

முர்க்கம்—1. உக்கிரம். 2. சலஞ்சாதித்தல். 3. நாகப்பூச்சி. (வைத்தியபரி.)

முர்க்கர்—சீமோர். (சூ. நிக. உ: கச.)
முர்க்கன்—1. உக்கிரமுள்ளோன். (வழக்.)

2. நாகப்பாம்பு. (சூ. நிக. க: சஅ.)

முர்க்கை—அகங்காரி. (வழக்.)
முர்க்கனம்—1. நினைவுமயக்கம். (வழக்.)

முர்க்கனை—2. கெட்டுயிர்ப்பு. (சிந்தா.)
முர்க்கிதம்—நினைவுமயக்கம். (வழக்.)

முர்க்கித்தல்—
முர்க்கிப்பு—
முர்க்கை—அறிவுமயக்கம். (வழக்.)

முர்க்கைநீர்—துக்குந் நுயிர்தருமருந்து— மிருதசஞ்சீவனி. (சூ. நிக. 3: கக.)
முர்க்கைசவாயு—அறிவை மயக்குமொரு வாயு. (வழக்.)

முர்க்ககோலம்—சூடை. மூர்த்தம்—சிரசு.
முர்க்ககம்—தலைமயிர். (வைத்தியபரி.)

முர்க்கநீர்—1. இரண்டொழிகைகொண்ட நேரம், இரண்டரை நாழிகைகொண்ட நேர மென்றுக்கூறுவர். 2. உடம்பு. (சூ. நிக. உ: அடு.)

3. தலை. (சூ. நிக. உ: கஅ.)

முர்க்கநாசம்—கஞ்சுநரை. (வைத்தியபரி.)
முர்க்கநிலிபம்—கிளர்ச்சி. (வழக்.)

முர்க்கி—1. அருகன். (ஹைந. வழக்.) 2. சிவன். 3. திருமால். 4. புத்தன். 5. வடிவுடை யவன். 2, 3, 4-நிகண்டுகளிற்காண்க.

முர்க்கிநாயம்—தெய்வீகம். (வழக்.)
முர்க்கிநாயனார்—அறுபத்துமூவரிலொரு வர் (பெரியபு.)

முர்க்கிநாயன்—அர்ச்சை, இலிங்கம் முதலிய வடிவங்களிலுள்ளிருக்கும் கடவுள் அர்ச்சை- விக்கிரகம்.

முரல்—1. சிரிப்பு. 2. சோறு. 3. பல். (பிங்கல. நகஅஅ.)

முரி—1. எருது. 2. எருமை. 3. சோம்பல். 4. பழமை. 5. பெருமை. 6. முரண். 7. நெரி வு. 8. வலி. (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. க0.) (1, 2, 3, 5, 6, 7-பிங்கல. நகஅஅ.) (4, 8-சூ. நிக. கக: ரகரவெ. க0.) நெரிவு என்பது நிமிர்தீர வுடல் நெளித்தல். (இராமா. பாலகா. உண் டாட்டுப். நக.)

முரிமுரித்தல்—நிமிர்தீரவுடல் நிமிர்தல். இதனை மூரிநிமிர்த லென்றார். (புறநானூற் தில்.)

மூலக்கடுப்பு—ஒரு நோய். (வழக்.)

மூலக்காரப்பான் — ஒரு காரப்பானேய்.
(வழக்.)

மூலக்கோதி—மூலக்கொதிப்பு.

மூலகதலம்—ஒரு முருங்கை. (வைத்தியபரி.)

மூலகந்தம்—வெட்டிவேர். (சூ. நிக. ச: அ.) (இருவேலியென்பர்.)

மூலகப்பல்லவம்—முருங்கைமரம். (வைத்தியபரி. அதுபந்த.)

மூலகம்—1. கிழங்கு. (சூ. நிக. ச: சநி.)
2. முள்ளங்கி. 3. புழுக்கொல்லி. 4. வறட்சண்டி. (2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

மூலகன்—இவன்மூலமாக கூத்திரிய வம்சம் தழைத்தமையால் இப்பெயர் பெற்றனன். (அபிதாநசின்)

மூலகன்மர்—அநாதியாகிய வான்மாவைப்பற்றியிருக்குங்கன்மம். அது: சஞ்சிதம், பிராதத்தாவம், ஆகாமியம் இம்மூன்றிற்கும் மூலமாயிருப்பது. (சி. சி. உ. சூ. நக. உரை.)

மூலகிரந்தி—ஓர் கிரந்தி. (வழக்.)

மூலகிராணி—ஓர் நோய். (வழக்.)

மூலகம் — மூலத்திலிருந்துற்பத்தியாகும் பயிர் முதலியன. மூலம்—வேர்.

மூலத்தானம் — ஆலயங்களின் கர்ப்பகிரகம். (வழக்.)

மூலத்தின்சாரம்—1. அமுரி. 2. இந்துப்பு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மூலதனம் — மூலதிரவியம், முதற்பணம். (வழக்.)

மூலப்பகுதி—மூக்குணாமூந்தோன்றுதற்கிடமாகிய பிரகிருதி என்றறிக. (சிந்தாந்தப்பிரகாசிகை.)

மூலப்பட்டை — சித்திர மூலப்பட்டை. (வைத்தியபரி.)

மூலப்பிரகிருதி—மூலப்பகுதி.

மூலபலதம்—பலா.

மூலபலம்—அறுவகைப்படைகளினொன்று, மூலப்படை. (இராமா. யுத்தகா. மூலபலவதைப்.) பலம்—சேனை.

மூலபாடம் — உரையின்றி யெழுதும் பாடம். (நன்னூ. பாயிர. உச.)

மூலம்—1. ஓர் நட்சத்திரம். 2. ஓர் நோய். 3. உரையல்லாப்பாடம். 4. காரணம். 5. கிழங்கு. 6. தலைமை. 7. தாலம்பபாஷாணம். 8. மூலாதாரம். 9. வேர். (1, 4, 5, 6, 9-சூ. நிக. கக: லகரவெ. உ.) ஏனையன. (வழக்.)

மூலமந்திரம்—பஞ்சாக்கரமந்திரம்.

மூலர்—திருமூலர், இவர் திருமந்திரஞ்செய்தவர்.

மூலவல்லி—வெற்றிலை. (வைத்தியபரி.)

மூலவாயு—ஓர் நோய். (வழக்.)

மூலவியாதி — மூலமுடையாகிய வோர் நோய்.

மூலவிக்ரகம்—மூலத்தான் விக்ரகம். (வழக்.)

மூலவிருள் — ஆணவமலம். தத்துவக்கட்டளையிலறிக.

மூலாக்கினி—மூலத்தக்கினி. (வழக்.)

மூலாதாரம் — ஆறுதாரங்களி னொன்று. (திருவிளை. வெள்ளியம். கூ.)

மூலம்—1. மருந்துப்புடி. 2. வேருள்ள மூலிகை—தாகிய மரமுதலியன. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மூலியம்—1. கொண்டபொருள். 2. சம்பளம்.

மூலேரம்—சடை.

மூலை —கோணம். (வழக்.)

மூலகைத்தமிழ்—இயலிசை நாடகத்தமிழ். (பிங்கல. கககஉ)

மூலகைத்தானம்—1. உத்தமதானம். 2. மத்திமதானம். 3. கடைப்படுதானம். (பிங்கல. நசக, நசக, நசஅ)

மூலகைப்புண்ணியபாவவழக்கம் — செய்தல், செய்வித்தல், உடன்பாடு. (பிங்கல. நசக.)

மூலகைமொழி — உண்மைகூறல், பழித்தல், புகழ்தல். (பிங்கல. நசக.)

மூலகைவிதி—மேடவிதி, இடப்பவிதி, மீதுனவிதி யெனவரு மூன்றே. இதன் வகையைப் பிங்கலந்தையிற்காண்க.

மூலகைச்சீரி — மூன்றகைகூடிவருஞ்சீர். (யாப். காரி. உறுப்பிய. கச.)

மூலகை—தேங்காய். முக்கண்னுடையது. (தைவல.)

மூலர்—திருமூர்த்திகள் (இராமா. பாலகா. மந்தரைசூ. கக.)

மூலாசர்—சேரசோழப்ாண்டியர். (வழக்.)

மூலாறுயிர் — சிதலெறும்பு முதலியன. (நன்னூ. உரியிய. கூ.)

மூலன் — பெருந்தலைச் சாத்தனரிடமுந்து பாடப்பெற்ற ஓர் சிற்றரசன். (அபிதாநகோ.)

மூலா—இறவாத. (சிந்தா.)

மூலாசை—மண், பெண், பொன்னாசை. (வழக்.)

மூலிகை—மந்தம், மத்திமம், தாரம். (சூ. நிக. கக: சக: சக.)

மூலிடம்—தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை (நன்னூ. பெயரிய. கூ)

மூலிலை—1. குப்பைமேனி. 2. நரிப்பயறு. 3. மண்ணி. 4. மும்புரமெரித்தான். (வைத்தியபரி.)

மூலிலைமீளவி—அவரை. (வைத்தியபரி.)

மூலிலைவேல்—சூலம். (சூ. நிக. எ: அ.)

மூவுதல்—முடிதல், இறத்தல். (சிந்தா.)

மூவுலகம்—மூன்றுலகம். பூமி, அந்தரம், சுவர்க்கம். (சூ. நிக. கஉ: க.)

மூவுலகாந்தோன்—திருமால். (திவாகரம்.)

மூவுலகுணந்தழித்தி—அருகன். (சூ. நிக. க: க.)

மூலேல்—கருவேல், குட்டிவேல், வெள்வேல். (வைத்தியபரி.)

மூழ்—முகிழ்.

மூழ்கல்—1. முழுகுதல். 2. மூதெல். (1, 2-வழக்.)

மூழ்கி—அழுந்தி. (பரிபாடல்.)

மூழ்த்தம்—முகூர்த்தம். (சிந்தா.)

மூழ்த்தல்—முதிர்ந்தல். (பரிபாடல்.) மொய்த்தவெனவுகூறுவர்.

மூழ்த்து—முதிர்ந்து. (பதிற்றுப்பத்.)

மூழட்டி—மிளகு. (வைத்தியபரி.)

மூழி—1. அகப்பை. (சூ. நிக. எ: இள.) 2. சோறு. (சூ. நிக. கக: முகரவெ. க.) 3. நீர்நிலை. (பிங்கல. ௬0௪.) 4. பாண்டவிசேடம். 5. பெட்டி. (4, 5-சிந்தா.)

மூழிக்காரம்—திருமாலின் நிருப்பதிகளிலொன்று (நூற்றெட்டித்திப்பதியந்தாதி.)

மூழிவாய்—பூப்பெட்டி. (சூ. நிக. எ: இள.)

மூழை—1. அகப்பை 2. சோறு. (சூ. நிக. கக: முகரவெ. க.)

மூள்தும்—புகுதம். (சிந்தா.)

மூளல்—மூளுதல்.

மூளி—1. காதறை. 2. விளிம்பற்றது. (வழக்.)

மூளுதல்—1. கூடுதல். (திருவிளை. நகரப். எக.) 2. நெருப்பு முதலியன பற்றியுகிரித்தல். (பெரியப. கண்ணப்பநாய. உ.) 3. முயற்சித்தல். (திருவிளை. திருநாட். ௧௮.)

மூளை—தலை முதலியவற்றினுள்ளதாகிய பொருவகை மாயிசம். (இராமா. பாலகா. கோலங்கா. சக.)

மூறுவா—பெருங்குரும்பை. (வைத்தியபரி.)

மூன்றும்பக்கம்—சையென்று பெயர். ௧. அ. ௧௧. ஆம். திதி. (பிங்கல. உகஉ.)

மூன்று—ஒரெண் (வழக்.)

மூன்றுமுட்டி—1. குமுட்டி. 2. சிற்றமுட்டி. 3. பேராமுட்டி. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

மெ.

மெச்சல்— } கொண்டாடல். (சூ. நிக.

மெச்சுதல்— } க: ந.)

மெட்டு—1. ஆயத்துறை. 2. வீணையில் வைத்திருக்கும்மெட்டு. (1, 2-வழக்.)

மெத்த—மிக. (வழக்.)

மெத்தல்—நிரம்பல். (திருவாலவாய். திருவிளை.)

மெத்தி—1. அப்பி. (சிந்தா.) 2. நிரப்பி. (வழக்.)

மெத்து—மென்மை. (உ-ம்.) “மத்து மந்தரம்வாசுகிகடையிறடைநாண் மெத்துசந் திரன்” (இராமா. பாலகா. அகலிகை. உக.)

மெத்துதல்—1. மிகுதல். 2. நிறைத்தல். (1, 2-வழக்.)

மெத்தெனல்— } மிருது (வழக்.)

மெத்தெனவு— } மிருது (வழக்.)

மெத்தை—1. ஓர் பூடு. (வைத்தியபரி.) 2. அணை. 3. சட்டை. (2, 3-சூ. நிக. கக: லகா வெ. க.) 4. மேல்வீடு. (வழக்.)

மெது—மிருது. (வழக்.)

மெதுக்கு—ஓர் செடி. (வழக்.)

மெதுமெதுதல்—

மெதுமெதுதல்— } மிருதுவாயிருத்தல். (வழக்.)

மெதுமெதுப்பு—

மெய்—1. அறிவு. (புறநா.) 2. உடல். (சூ. நிக. க: அடு.) 3. உண்மை. (சூ. நிக. க0: க.) 4. ஒற்றெழுத்து. (நன்னூ. எழுத்திய. அ.)

மெய்க்கீர்த்திமலை—ஓர் பிரபந்தம். (உ-ம்.)

“சொற்சொடியாற்றெனப்படு புகழைவேந்தர் பாற்கூறலின் மெய்க்கீர்த்தியாகும்” (இலக்கணவி. பாட்டிய. எக.)

மெய்க்கூத்து—சாந்திக்குத்து நான்கி னொன்று. சாந்திக்குத்துப்பார்.

மெய்க்கோட்டை—பலாக்காய்முளை (வைத்தியபரி.)

மெய்கண்டதேவர்—சுவேதவனப் பெரு மானென்னும் பிள்ளைத்திருநாமம் பெற்றவர்.

சித்தாந்த சாத்திரத்தின் முதனூலாகிய சிவ ஞானபேர்தமருளிச்செய்தவர்.

மெய்காப்பாளர்—காவலர். (சூ. நிக. உ: ௧௬.)

மெய்கூறல்—உண்மைபேசல். அது: முன்பொடியினென்று. மூவகைமொழிபார்.

மெய்கோட்டிக்கைதவித்தல்—பிங்கலத்தையில், குடந்தமென்பர்.

மெய்த்ஞானசாகரம்—ஒரு நூலென்பர்.

மெய்த்ஞானதீபம்—ஒரு நூலென்பர்.

மெய்த்நூலாநிலகண்டேசுரர் — திருப்
பைஞ்ஞலியற் சுவாமிபெயர். (அபிதாநகோ.)

மெய்த்நூலாம் — உண்மைஞானம். (சிவ
ஞானபோ. அ. சூத்திரவுரை.)

மெய்த்நூலாவிளக்கம் — ஒத்தாவென்பர்.
மெய்த்நூலேர்க்கை — சிறுவரலும், அணி
வரலும், நயவரலும், சுட்டுவரலும்விட்டுகிரச்
சுட்டுவிரன்மேறபெருவிரல்வைப்பது. (சிலப்.)

மெய்த்தல் — உண்மையாதல் (வழக்.)

மெய்த்திறம் — நூல்வகைகள். மெய்-மெய்
யுணர்த்துவனவாகிய நூல், திறம் — வகை,
(மணிமே)

மெய்த்நலம் — வலி. (சூ. நிக. அ: உ. அ.)

மெய்ப்பட்டம் — நிலைவந்தி (வழக்.)

மெய்ப்பரிசும் — மெய்ப்பொறியாற்பரிசித்
தல். இது எட்டுவகைப்படும். (சூ. நிக. கஉ: கூ.)

மெய்ப்பாடு — 1. அகப்பாட்டுப்பன்னிரண்
டுறுப்பினுளொன்று. நம்பியகப். ஒழிபியல்.
“வினையேகோ” னொன்னுஞ் சூத்திரத்திற்
பார்க்க. 2. புகழ். (பிங்கல உலகி.)

மெய்ப்பித்தல் — உண்மையைப் புலப்படுத்
தல் (வழக்.)

மெய்ப்பிரம் — மேகம். (பிங்கல. க: கூ.)

மெய்ப்பு — மெய்த்தல். தொழிற்பெயர்.

மெய்ப்பூசு — அசுக்ராகம். (சூ. நிக. க: கரு.)

மெய்ப்பை — சட்டை. (சூ. நிக. எ: எக.)

மெய்ப்பொருள் — 1. உண்மைப்பொருள்.
2. கடவுள். 3. கல்வி. (உ-ம்.) “கைப்பொரு
டன்னின் மெய்ப்பொருளெகல்வி” யென்னும்
ஒளவையார்வாக்கா வறிக.

மெய்ப்பொறி — பஞ்சேந்திரியங்களினுண்
று. (வன். கடவுள்வா. சு. உரை.)

மெய்ப்புகருவி — கவசம். (பிங்கல. கக௦௭.)

மெய்ம்மயக்கம் — ஒற்றெழுத் தியைப்பு.

மெய்ம்மயக்கு — (நன்னூ. எழுத்திய.
௫௫. சூத்திரவுரை.)

மெய்ம்மலம் — உடம்பின் மாசு. (பிங்கல.
க௨௫)

மெய்ம்மறத்தல் — தன்னை மறத்தல்.

மெய்ம்மறதி — (வழக்.)

மெய்ம்மறை — மெய்புகருவி. (பதிற்றுப்
பத்.)

மெய்ம்மாசு — மெய்ம்மலம்.

மெய்ம்மை — உண்மை. (சூ. நிக. கஉ: எ.)

மெய்ம்மோழி — தேவதம்

மெய்யர் — 1. பாப்பார். (சூ. நிக. உ. ௫.)

2. புத்திரர். (சூ. நிக. உ: அ௦.) 3. முனிவர்.

(சூ. நிக. உ: உ.) 4. மெய்சொல்வோர். (வழக்.)

மெய்யறிவு — உண்மைஞானம்.

மெய்யன் — 1. கடவுள். 2. சத்தியவான்.
3. மகன். (சூ. நிக. உ: அ௦.) (1, 2-வழக்.)

மெய்யாபடி — சட்டை. (பரிபா.)

மெய்யாபாடம் — வழவுவமை. (நன்னூ. சொல்
வதி. பொதுவிய. க: உரை.)

மெய்யுறுபுணர்ச்சி — உள்ளப்புணர்ச்சி
யின்பின்னிகழ்வது; “உள்ளப்புணர்ச்சியுமெய்
யுறுபுணர்ச்சியும்” என்னும் நம்பியகப். அகத்
திணையியற்சூத்திரத்திலறிக.

மெய்யுறை — மெய்புகருவி.

மெய்வழி — விலாப்புடை. (சிந்தா.)

மெய்வழிநீர் — அமுரி.

மெய்வழித்து — மெய்ப்பொருளைக்கூறுவ
தனால் மெய்வாழ்த்து. இதனை வாயுறைவாழ்த்
தென்பர். (யாப். காரிகை. செய்யுளிய. க: -
ம். பாட். உரை.)

மெய்விரதன் — தருமராசன். (சூ. ந. 1.
உ: ௪௪)

மெய்விளக்கம் — தலைமகனுக் தலைவியுமிரு
வர்குற்றமு பிணைவற்று முடிக்கின்ற மணம்.
(வழக்)

மெருகிநல் — மணி முதலியவற்றையிருது
வாக்கல். (வழக்.)

மெருது — 1. மிருது. (வழக்.) 2. மெருகன்
கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)

மெல்கல் — இலேசாதல்.

மெல்கோல் — பற்கொர்பு. (சிந்தா.)

மெல்லுமிருதுவாக, குறிப்புள்ளையெச்சம்.

மெல்லுமில்லம் — மென்மையாகிய கடற்
கரை. (ஐங்குறு.)

மெல்லல் — மெல்லுதல். (வழக்.)

மெல்லார் — நெய்தனிலத்தலைவன். (சூ.
நிக. உ: எக.)

மெல்லி — மென்மையைபுடையவளாகிய
பெண். (உ-ம்.) “மெல்லி எல்லாடோள்சேர்”
(சொன்னறவேற்.)

மெல்லிது — } மிருதுவாயிருப்பது.

மெல்லியது — } (வழக்.)

மெல்லியர் — 1. அற்புணங்கையுடை
யார். (புறநா.) 2. மாதர். 3. மென்மையர். (2,
3-வழக்.)

மெல்லியல் — 1. மரத்தினங்கொம்பு. (பி
கல. உளகூ.) 2. மென்மையுடையவன். (நால
டி. பிறன்மனைய. சு.) (தொல். பொருள்.
அகத். ௪௦.)

மெல்லியார்குந்தல் — அம்மையார்குந்தல்.
(வைத்தியபரி.)

மெல்லிலை — 1. வெற்றிலை. 2. விளை
தொகை. (சிந்தா.)

மேல்லினம்—ங், ஞ், ண், ந், ம், ன் என இவ்வாறும் மெல்லினமாம். (நன்னூ. எழுத்திய கச.)

மேல்லின வேதுகை - மெல்லினவெழுத்துக்களெதுகையாய் வருவது. (யாப். காரிகை. ஒழிபி. சு. உரை.)

மெல்லுதல்—மெல்லல். (வழக்.)

மெல்லெனல்—மந்தக்குறிப்பு. (வழக்.)

மெல்லெனவு — மெத்தெனவு என்றது போல மிருதுவையுணர்த்தும்.

மேலித்தல்—1. மெல்லிதாக்கல். (வழக்.) 2. செய்யுள்விகாரத்தொன்று. (உ-ம்.) “வலித்தல் மேலித்தல் நீட்டல் குறுக்கல்” (நன்னூ. உயிரீற்றுப். ஓ.)

மேலிதல்—1. இடைதல் 2. புறப்பொருட்டினையினொன்று. “ஒன்றார்கூறுமுறுபழிநாண்மென்றோளரிவை மெலிவொழைவகின்று” (புறப். மாலை.) 3. மெலிவு. (1, 3-வழக்.)

மேலியது—மென்மையானது. (வழக்.)

மேலிவித்தல்—1. இசையை மெல்லிதாக்கல். (பெரியபு. ஆரோபநாய. பு. உள.) 2. கணங்குறைத்தல். 3. வாட்டல். (2, 3-வழக்.)

மேலிவு—1. இளைப்பு. 2. வருத்தம். (1, 2-வழக்.)

மேலிவோடு வைகல்—புறப்பொருட்டினையினொன்று. “மணிவளை நெகிழ மாணலந் தொலைய, அணியிழைமேலிவின் ஆற்றல்கூறின்று” (புறப். மாலை.)

மேலுக்கு—வெளியல்லகாரம். (வழக்.)

மேழக்கீடுதல்—

மேழக்கு—

மேழகல்—

மேழகிடல்—

மேழகிடுதல்—

மேழுதல். (வழக்.)

மேழுது—1. அரக்கு. (சூ. நிக. கக: ரகர வெ. ஈள.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

மேழுதுசாரணை—ஓர் சாரணை. (வழக்.)

மேழுதுதல்—தரைமேழகல். (வழக்.)

மேழுதுபதம்—தயிலங்காய்ச்சும்போது கடுகு மெழுகுபோலத்திராரும் பக்குவம், பதம்—பக்குவம். (வழக். வைத்தியம்.)

மேழுதுபாகல்—ஒரு பாகல். (வழக்.)

மேழுதுபீர்க்கு—ஒருபீர்க்கு. (வைத்தியபரி.)

மேழுதுமண்—பசைமண். ஒரு குழைக்குறி.

மேள்ளு—மெல்ல. (வழக்.)

மேன்கணம்—மெல்லினம் (நன்னூ. எழுத்.

‘மெல்லினம்’ என்னுஞ் சூத்திரவுரையிலறிக.)

மேன்பறை—பறவைக்குஞ்சு. (ஐங்குறு.)

மேன்பால்—1. மருதநிலம். (சூ. நிக. இ: கக.) 2. நாடகவரங்கிற்கு வகுக்கப்பட்டநிலம் மூன்றனு ளொன்று. அது வெட்டினகுழியில் மணங் குறைவாயிருப்பது. (சிலப்.)

மேன்புலம்—மருதமும்நெய்தலும். (புறநா.)

மேன்மேல்—மெல்லமெல்ல. (ஐங்குறு.)

மேன்மை—மிருது. அஃது எண்வகையூற்றினொன்று. (நன்னூ. உரியிய கக.சூத்.உரை.)

மேன்றல்—மெல்லுதல். (வழக்.)

மேன்றோடீ—மென்றோடர்க்குற்றியலு காமொழி. (யாப். காரி. உறுபயிய. க. உரை.)

மேன்னடை—அன்னம். (பிங்கல. உககக.)

மேன்னை—சமுத்தா. (வழக்.)

மே

மே—1. மேவல்; மூதனிலைத்தொழிற்பெயர். 2. மேன்மை. (காஞ்சிப். திருநெறிக்காரைக்காட். சக.)

மேக்கு—1. மேல். 2. மேற்றிசை. (1, 2-சூ. நிக. கக: கரவெ. சு.)

மேக—மேவுக. (திருவாணை. நகரப். கக.)

மேகக்கிராணி—ஓர்கிராணினோய். (வைத்தியபரி.)

மேககாந்தி—ஓர் நோய். (வழக்.)

மேககாரகம்—ஓர் நோய்.

மேகச்சிலை—1. மாக்கல். 2. வங்கக்கல்.

மேகசடை—கருமனோசிலை. (வைத்தியபரி.)

மேகசம்—முத்து. இது மேகத்திற்பிறப்பதனைப்பெற்ற பெயரென்க.

மேகசாரம்—கர்ப்பூரம். (வைத்தியபரி.)

மேகசிந்தகம்—

மேகசீவகம்—

மேகசூலை—ஓர் சூலைநோய். (வைத்தியபரி.)

மேகத்தின்விந்து—பூநாகம். (வைத்தியபரி.)

மேகநாதம்—1. சிறுகிரை. 2. பலாசு. 3. மலைப்பச்சை. 4. மேகமுழக்கம். (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

மேகநாதன்—1. இந்திரசித்து. (இராமா. பாலகா. ஸ்ருவவ. கூ) 2. நவச்சாரம்.

மேகநீர்—

மேகநோய்—

மேகப்பச்சை—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மேகப்புள்—வானம்பாடி. “வென்னெயிற் றரவுமேயந்தமிச்சிலின்மெலிந்துமேகப், புள்

வயிற்பிறந்தபுட்போல்” (சிந்தா. முத்தியிலம். உகக.)

மேகபடலம் —1. ஓர் கண்ணேய். 2. மே கச்செறிவு.

மேகபுட்பம் —1. நீர். 2. மழை.

மேகம் —1. ஓர் நோய். 2. கடுக்காய். 3. குயில். 4. முகில். (சூ. நிக. க: கூஉ.) 5. முத தக்காசு. (வைத்தியபரி.)

மேகமந்தாரம்—மந்தாரச்சிலை.

மேகழலி—புல்லாமணக்கு. (வைத்தியபரி.)

மேகயோரி—புரை. (வைத்தியம்.)

மேகரணம்—ஓர் புண். (வைத்தியபரி.)

மேகராகக்கூற்றிஞ்சி — ஓர் பண். சம்பந்த மூர்த்தியானா திருவையாற்றுப்பதிகம்.

மேகராடி—மயிலடிக்குருந்து. (வைத்திய பரி.)

மேகலம் — 1. நருமையைடுத்த தேசம். (அபிதாநசிந்.) 2. மேகலமலை. (அபிதாநகோ.)

மேகலன்—ஓரிருடி. இவன் விந்தியபர்வ ததருகிலுள்ளவன். (அபிதாநசிந்.)

மேகலாகன்விகை—நருமதை. மேகலபர் வதத்தினுற்பத்தியாகும்நதியாகவின் இப்பெ யர் பெற்றது. (அபிதாநகோ.)

மேகலாபதம்—இடை.

மேகலை—1. இடைக்கட்டு. (திருவானைக். கோச்செங். ககக.) 2. ஓமகுண்டத்தைச்சுற்றி யிடம்வளையங்கள். (திருவிளை. திருமணப். கௌ.) 3. தூசு. 4. நருமதை. (அபிதாநசிந்.) 5. மாதரி டையணியுள் ஏழுகோவைமணி. 6. வெற்பின ருரு.

மேகவண்ணக்குறிஞ்சி —1. ஓர் மரம். 2. மழைவண்ணக்குறிஞ்சி. (1, 2-வைத்தியபரி பா.) சூ. நிகண்டில். இதற்குப் பாணம் என்றுங் கூறுவர்.

மேகவண்ணை—அவுரி; மேகநிறத்தைபுடை மையால்வந்த பெபராம்.

மேகவாகனகற்பம் —இக்கற்பத்தில் திரு மால் சிவனை மேகவருக்கொண்டுதாங்கிப் படைத்தனரென்பர். (அபிதாநசிந்.)

மேகவாகனன்—இந்திரன். (சூ. நிக. க: கக.)

மேகவாய்—தயிர். (வைத்தியபரி.)

மேகவாயு—ஓர் நோய். (வைத்தியபரி.)

மேகவிரஞ்சி—} முப்பத்திரண்டிராகங்க்

மேகவிரஞ்சி—} ளிடுவென்று. (பொருட்.

நிகண்.)

மேகவிருளி—பித்து. (வைத்தியபரி.)

மேகவூறல்—மேகநீர்பாய்தல். (வழக்.)

மேகவெட்டை—ஓர்நோய். (வைத்தியபரி.)

மேகன்—ஓர் அசுரன். (அபிதாநசிந்.)

மேகாநுந்தம்—மயிலினிறகடி. (வைத்திய பரி.)

மேகாநந்தி—மயில்; மேகத்தைக்கண்டானந் திப்பதென்று பொருள்.

மேசகம்—1. இருள். 2. கருமை. 3. புரை. 4. முகில்.

மேசகை—1. இருள். 2. கருமனோசிலை. (வைத்தியபரி.)

மேசை—ஒருவிதமானபீடம். (வழக்.)

மேட்டி—

மேட்டிமை—} இறுமாப்பு. (வழக்.)

மேட்டிரம்—1. ஆட்டுக்கடா. 2. ஆண் குறி.

மேடசிங்கி — புழுக்கொல்வி. (வைத்திய பரி.)

மேடம்—1. ஆடு. (சூ. நிக. க: கக.) 2. ஓரி ராசி. (சூ. நிக. க: கச.)

மேடமாதம்—சித்திரைமாதம்.

மேடவிலோசனம்—பேரவுரி.

மேடவீதி—சித்திரை, வைகாசி, ஆனிமாதங் களிற் சூரியன்செல்லுமீதி. (சூ. நிக. க: கக.)

மேடியுப்பு—வளைய லுப்பு. (வைத்திய பரிபா.)

மேடு—1. உயர்வு. (பிங்கல கௌ0.) 2. திடர். (பிங்கல. சஅக.)

மேடுகம்—சுவர்.

மேடை—1. உப்பரிசை. 2. வேதிகை. (1, 2-வழக்.)

மேண்டம்—ஆடு. (வைத்தியபரி.)

மேந்தியம்—1. சுத்தம். (சூ. நிக. எ. கக.) 2. சீரகம். (வைத்தியபரிபா.)

மேந்திரம்—ஆட்டுக்கடா.

மேதகம் —1. கோமேதகம். (திருவிளை. மாணிக்க. சக.) 2. சாலங்க்பாஷாணம். (வைத் தியபரி.) 3. மேதகவு; மதிப்பென்பர்.

மேதகையர்—மேலுயர்ந்தோர்.

மேதக்சி—கற்பரிபாஷாணம். (வைத்திய பரிபா.)

மேதம்—1. கொலை 2. நிணம். 3. யாகம்.

மேதவர்—சண்டாளனுக்கு வைதேகஸ்தி ரீயிடம்பிறந்தவர். (அபிதாநசிந்.) இவர் மூங் கில்வேலைசெய்பவரென்பர்.

மேதாதிதி—1. கண்ணுவர் குமரன். (அபி தாநசிந்.) 2. சவாயம்புவமனுபுத்திரனாகிய பிரிய விரதன்புத்திரன். (அபிதாநகோ.)

மேதாவதி—அறிவுள்ளவன். (வழக்.)

மேதாவி—அறிவுள்ளவன். (வழக்.)

மேதாவிநி—நாகணவாய்ப்புள்.

மேதாவியர்—அறிஞர். (சூ. நிக. உ: எ.)
 மேதி—1. எருமை. (பிங்கல. உசஎசு.) 2. வெந்தயம். (வைத்தியபரிபா.)
 மேதிக்கண்ணன்—வீரமயேந்திரத்து வட கீழ்க்கோபுரத்து வாயிற்காவலாளியாகிய ஓர் அசுரன். (அபிதாநசிந்.)
 மேதிக்கவுணன்—மூர்த்தபாஷாணம். (வைத்தியபரிபா.)
 மேதிச்சேன்வந்தித்தான்—துர்க்கை. (சூ. நிக. க: சக.)
 மேதிமாழகன்—சூரபன்மன் மந்திரிகளிலொருவன். (அபிதாநசிந்.)
 மேதியன்—இயமன், எருமைக்கடாவாகனத் தையுடையவன்.
 மேதிந்—சூரி. (சூ. நிக. இ: அ.)
 மேதிவித்திரவம்—1. பூதாவி. 2. மல்லியிலை. (1, 2-வைத்தியபரி.)
 மேதை—1. இறைச்சி. 2. கள். 3. தோல். 4. நரம்பு. 5. புதன். 6. பேரறிவு. 7. பொற்றலைக்கையாந்தகை. 8. மேன்மை. (1, 2, 3, 5, 6-சூ. நிக. க: தகரவெ. சு.) (4-பிங்கல. ககசு.) (7-வைத்தியபரி.) (8-சூ. நிக. அ: கசு)
 மேதையர்—புலவர்.
 மேதேசம்—எலும்பு.
 மேந்தி—வெந்தயம். (வைத்தியபரி.)
 மேந்திகை—பரி.
 மேந்தோன்றல்—மேம்பட்டத்தோன்றல். (புறநா.)
 மேந்தை—தேவதாசிகளிலொருத்தி. இவன் காசிபருக்குச் சுரபியிடம் பிறந்தவன். (அபிதாநசிந்.)
 மேந்தல்—வெண்காரம். (வைத்தியபரி.)
 மேம்படல்—உயர்தல்.
 மேம்படஇய—மேம்படுத்தற்கு. (உ-ம்.)
 “ஆற்றவீரவமமினெம்மோடாண்மைமேம்பட இயவென்பார்” (சிந்தா. காந்தருவதத. உசு.)
 மேம்பாடு—1. ஊற்றம். 2. மேன்மை. (1-சூ. நிக. சு: கடு.) (2-வழக்.)
 மேய்ச்சல்—விலங்குண்ணுதல்.
 மேய்தல்—வழக்.)
 மேய்த்தல்—மேயச்செய்தல். (வழக்.)
 மேய்த்து—பருகி. (உ-ம்.) “கலங்குதெண்டுகைமேயசுதகணமழை” (சிந்தா. நாமகன் க.)
 மேய்ப்பான்—ஆடுமேயச்செய்பவன்; இடைபான். (வழக். மேய்க்கி என்றுங் கூறுவர்.)
 மேய்ப்பு—மேய்ச்சல். (வழக்.)
 மேயம்—கிஞ்சுபம், அறியத்தக்கது. (தர்க்காமிருதம்.)

மேயல்—1. மேய்ச்சல். (ஐங்குறு.) 2. மலை. (பிங்கல. சகடு.)
 மேயினி—பொருந்தினர். (உ-ம்.) “வரம்பெறுநெறியவர் மலைதன்மேயினி” (சிந்தா. காந்தருவ. ககசு.)
 மேரு—1. ஆசனிடம். 2. மேருமலை. (சூ. நிக. இ: கசு.)
 மேருசாவணி—ஒருமது. இவர் இமயமலையிற பாண்டவாக்குத்தருமமுபதேசித்தவர். (அபிதாநசிந்.)
 மேருமணி—ராயகமணி. (வழக்.) உருத்திராக்கமுதலிய மாலையினிமேலேயுள்ளது.
 மேருமந்தரபுராணம்—ஒரு தமிழ்ச்சைனநூல். (மணிமே.)
 மேருவில்லி—சிவன்; மேருவைவில்லாகவுடையவன். குன்றவில்லி என நிகண்டிற்கூறினர்.
 மேருவினவாரி—பொன்மணல். (வைத்தியபரி.)
 மேல்—1. அதிகம். 2. ஆகாயம். 3. இடம். 4. ஏழனுநடி. 5. மேற்கு. 6. மேற்புறம். 7. மேன்மை. (2, 5, 7-பிங்கல. ககசு.) (3-பிங்கல. எகசு.) (4-நன்னூ. பெயரியல். சடு.) (1, 6-வழக்.)
 மேல்காற்று—இதற்குக் கோடையென்று பெயர். (சூ. நிக. க: சக.)
 மேல்கோட்டை—மைசூருக்கு அருகிலுள்ள பட்டணம். இவ்வூர்மலையில் விஷ்ணு ஆலயமிருக்கிறதாம். (அபிதாநசிந்.)
 மேல்சாதி—மேற்சாதி. (வழக்.)
 மேல்பால்விதேகம்—நவகண்டத்தொமேல்பால்விதேகம்—ன்று. (சூ. நிக. க: கசு.)
 மேல்வட்டம்—ஆகாயத்திற்குள்ளுமூர்கோள். மேல்-ஆகாயம். வட்டம்-ஊர்கோள்.
 மேல்வாய்—1. அண்ணம். 2. ஒன்றுமுதலாய் மேற்பட்டகணக்கு. (வழக்.)
 மேல்வாய்ப்புறம்—அண்ணம். (சூ. நிக. உ: கடு.)
 மேல்வாரம்—இறைப்பங்கு. (வழக்.)
 மேல்விசாரணை—எல்லாவேலைக்காரர்களையும் விசாரிக்கிற முதன்மையான விசாரிப்பு. (வழக்.)
 மேல்விதேகம்—மேல்பால்விதேகம். (சூ. நிக. க: கசு.)
 மேலவர்—1. பெரியோர். (வழக்.) 2. வானவர். (பிங்கல. கஎஎ.)
 மேலனம்—1. கலப்பு. 2. கூட்டம். 3. பழக்கம்.

மேலாலம்—மழை.

மேலாலவத்தை—மேல்நோக்கியிருக்கும் ஐந்தவத்தை. திருவாலவாய்க்கட்டளையிற் காண்க.

மேலிடுதல்—அதிகரித்தல். (வழக்.)

மேலிடு—1. அதிகரிப்பு. (வழக்.) 2. மாதர் காதனியினென்று. (வழக்.) 3. மேன்மை.

மேலுதடு—இதற்கு ஒட்டமென்றுபெயர். (பிங்கல. ௧௦௬௬.)

மேலுலகம்—தேவருலகம். (சூ. நிக. ௬.)

மேலேழலகம்—பதினாறுலகைப்பார்.

மேலை—மேல், ஐ-சாரியை.

மேலைத்திருக்காட்டுப்பள்ளி—காவரியின் றென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவதலம். (அபிதாநகோ.)

மேலையகத்தாழ்வான்—நாதமுனிகளிடம் பண்ணுடன் பரபந்தமோதிய ஸ்ரீவைஷ்ணவர். (அபிதாநசிங்.)

மேலையோர்—மேலோர், ஐ-சாரியை.

மேலோர்—1. தேவர். (சூ. நிக. ௧: ௪௨.) 2. மேலவர். (வழக்.)

மேலல்—1. அதிகரித்தல். 2. ஆகை. (சூ. நிக. ௮: ௪௮.) 3. சொல்லல். 4. நிரவுதல். 5. பொருத்தல். (1, 3, 5 பரிபாடல்.)

மேவலர்—பகைவர். (பிங்கல. ௬௪௭.)

மேவார்—பகைவர். (உ-ம்.) “மேவாரல்லர் தமரழைத்தால்” (பாரத. சூதுபோர்.)

மேவினர்—மித்திரர். (சூ. நிக. ௨: ௮௨.)

மேவு—1. மேவல்.

மேவுதல்—1. மேவல்.

மேழகம்—1. ஆடு. 2. கவசம். 3. துருவாட்டேது. (1, 2-சூ. நிக. ௧௧: 12௪௮௮. ௭.) 3. (பிங்கல. ௨௪௮௨.)

மேழி—சுலப்பையின் கைப்பிடி. (உ-ம்.) “மேழிபிடிக்குங்கைவேல்வேந்தர்நோக்குங்கை” (வரோமுபது.)

மேழிப்பாடையோர்—பலதேவன். (சூ. நிக. ௧: ௧௦.)

மேழியர்—பூவைசியர், வேளாளர். (பிங்கல. ௭௭௭.)

மேளகம்—கஞ்சி. (வைத்தியபரி.)

மேளம்—வாத்தியப்பொது. (வழக்.)

மேளம்—கூட்டம்.

மேழிபட்டி—விதானமென்பர். (பிங்கல. ௧௨௬௨.)

மேற்கதுவாய்முரண்—முதலயற்சீரோழித் து மற்ற்ெல்லாச்சீர்க்கண்ணும் முரண்வரத் தொடுப்பது. (யாப். காரி. உறுப்பி. ௨௦. உரை.)

மேற்கதுவாய்முரண்—முதலயற்சீரோழித்து மற்ற்ெல்லாச்சீர்க்கண்ணும் முரண்வரத் தொடுப்பது. (யாப். காரி. உறுப்பி. ௨௦. உரை.)

மேற்கதுவாய்பெடை—முதலயற்சீரோழித் தல்லனமூன்றின்மிசை யளபெடை வரத்தொடுப்பது. (யாப். காரி. உறுப்பி. ௨௦-ம். பாட்டுரை.)

மேற்கதுவாய்யைபு—முதலயற்சீரோழித்து மற்ற்ெல்லாச்சீர்க்கண்ணு மியையுவரத் தொடுப்பது. (யாப். காரி. உறுப்பி. ௨௦. சூத். உரை.)

மேற்கதுவாய்யேதுகை—முதலயலின்றி மற்ற்ெல்லாச்சீர்க்கண்ணு மெதுகைவரத்தொடுப்பது.

மேற்கு—1. மேல். (பிங்கல. ௬௬௬௬.) 2. மேற்றிசை. (சூ. நிக. ௮: ௬.)

மேற்கோள்—1. ஆசிரியவசனமாகிய முன்சொல்வழக்கு. (நன்னூ. பொதுப். ௬.) 2. சனி. (பிங்கல. ௨௬௪.) 3. யாக்கையின் மேற்கொள்ளப்படுவதாகிய போர்வை. நிகண்டிலறிக. 4. மேற்கொள்ளப்படுவது, பிரதிக்கையென்பர். (தர்க்கசங்கிரகம். ௪௬.)

மேற்சேம்பலை—ஒரிசை. இது தாரமே குரலாய் வருவது. (பிங்கல. ௧௪௦௬.) தாரம்—வல்லிசை.

மேற்செல்லல்—போர்குறித்துச்செல்லல். (பெரியபு. இயற்பகைநா. ௨௦.)

மேற்படல்—1. அதிகமாதல். 2. வெல்லுதல். (1, 2-வழக்.)

மேற்றிசை—மேற்கு. (வழக்.)

மேற்றிசைப்பாலல்—வருணன். (சூ. நிக. ௧௨: ௭௬.)

மேன்மக்கள்—பெரியோர். (உ-ம்.) “மேன்மக்கள் மேன்மக்களே” (மூதுரை.)

மேன்மேல்—மிகவதிகம். இது அடுக்குத் தொடர்.

மேன்மை—மேலாந்தன்மை. (வழக்.)

மேன்—மேலன். (பதிற்றுப்.)

மேனகை—மேனகைபார்.

மேனு—பொன்னுங்காணி. வைத்தியபரி.)

மேனும்—1. பூனை. 2. மயில். 3. வெள்ளாடு. (3-வைத்தியபரி.)

மேனி—1. குப்பைமேனி. (வைத்தியபரி.) 2. நிறம். 3. வடிவம். (2, 3-சூ. நிக. நகரவெ. ௧௬.) அழகுக்கும் பெயர்; வழக்கிற் கூறுதல் காண்க.

மேனை—மேலயரசன்மனைவி. (திருவிளை. தடாதகைப்பிராட்டியார். திரு. ௬௬.)

மை.

மை—1. அஞ்சனம். 2. கருமை. 3. குற்றம். 4. மலம். 5. செம்மறியாடு. 6. மேகம். 7. யாடு. (1, 2, 3, 4, 6, 7-பிங்கல. நகரக.) (5-சூ. நிக. நக. கக.) 8. இருளுமாம். (சூ. நிக. கக: யகாவெ. கக.) 9. தெரிநிலவினைப்பகுதியுமாம்.

மைக்கோணை—ஒர் மரம். (வைத்தியபரி.)

மைகம் — வக்கிராந்தபாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

மைச்சந்தன்—கச்சந்தபாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

மைச்சாலி—கருங்குறுவைவெல். (தைலவ.)

மைச்சாணி—மைத்துனன். (வழக்.)

மைச்சுனி—மைத்துனி. (வழக்.)

மைநூர் — ஒர் பட்டினம். இப்பட்டினம் குடாட்டைச் சார்ந்ததென்பர்.

மைநீசுனி—மைந்தன். (வழக்.)

மைந்தல்—1. ஒளிகெடுத்தல். (சிந்தா.) 2. மசித்தல்.

மைந்திரம்—சிறேகம். (வழக்.)

மைந்திரன்—1. சிறேகன். 2. அருடணனுக்குப்பிறந்தவன். (சூத. சங். சாதிவ.) அருடணன்—வைசியவிராத்தியன் வைசியப்பெண்ணைச் சேராததிற் புணர்ந்து பெற்றவன்.

மைந்திராவணி — அகத்தியமுனிவருக்கொருபெயர். (அபிதாநசிங்.)

மைந்திரர்வருணன் — இருத்துவிக்கென்று கொல்லப்படும் யாககர்த்தாக்கள் பதினாறு பேர்களிலொருவர். (காஞ்சிப். சிவாத. நச.)

மைந்திரி—தகூண்மகள். (அபிதா.)

மைந்திரியம்—சிறேகம்.

மைந்திரேயர்—ஒர் முனிவர். (அபிதாநசிங்.)

மைந்திரேயவுபநிடதம் — நூறுஉபநிடதங்களிலொன்று. (அபிதாநசிங்.)

மைந்திரேயன்—வைதிரேயனுக்கு அயோகவஸ்திரீயிடம் பிறந்தவன். (அபிதாநசிங்.)

மைத்துனமை—மைத்துனவரிமை.

மைத்துனன்—மச்சான். (சிந்தா.)

மைத்துனி—மைச்சுனி. (வழக்.) அம்மான்மகள் என்பர். திருவாலவாய்த்திருவிளையாடற் புராணத்திலறிக.

மைதல்—மசிதல். (வழக்.)

மைதிலி—சீதை, யிதிஸிபிற்பிறந்தவன்.

மைதுலை—பஞ்சகௌடத்தொன்று. பஞ்சகௌடமாவன:—சுத்தகௌடம், காணகுப்பிசம் சாரகவதம், உற்கலம், மைதுலை என்பனவாம்.

மைதுன்ம்—மிதுனசம்பந்தம். அது ஆண் பெண் புணர்ச்சியென்க.

மைதுன்ன்—மைத்துனன்.

மைதுனி—மைத்துனி.

மைந்தர்—1. புத்திரர். 2. மனிதர். (திருவிள. நகரப். எஅ.)

மைந்தன்—1. கிட்கிந்தையிலிருந்த ஓர்வானரவீரன். (அபிதாந.) 2. திண்ணியன். 3. மகன். (சூ. நிக. கக: நகரவெ. எ.)

மைந்து—1. அழகு. 2. மயக்கம். (பிங்கல. கஅஅதி.) 3. வலி. (பிங்கல. கககக.)

மைந்நாகம்—ஒர்மலை; மலையரசன் புத்திரன்; இம்மலை இந்நிரனுக்குப்பயந்து கடலுக்குள் ஒளித்திருக்கின்றது. (பிரபுலிங்க. கோரக்கரகதி. கஉ. உரை.)

மைநகம்—வக்கிராந்தபாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

மைநா—ஒர் புன். (வழக்.) நாகணவாய்ப்புள்ளொன்பர். மைனா எனவும் வரும்.

மைம்மா—பன்றி. (சூ. நிக. நக. கக.)

மைம்மீன்—சனிரீன். (புறநா.)

மைம்முகன்—முசு. இது குரங்கினுள் ஒரு வகைச்சாதி. (சூ. நிக. நக. உச.)

மைம்மை—1. மலட்டெருமை. (பிங்கல. உசஎஅ.) 2. மலடி. (சூ. நிக. உ: கக.)

மைமல்—மாலேசேரம். (வழக்.)

மையம்—நடு. (சூ. நிக. நக. கக.)

மையல்—1. உறுமத்தை. (வைத்தியபரி.) 2. மயக்கம். (பிங்கல. கஅஅதி.) 3. மோகம். (வழக்.)

மையலயர்—பித்தர். (சிந்தா.)

மையந்நல் — மயங்குதல். (வங். ககஉ. அதி. உ.)

மையாந்து—பற்கென்று. } (புறப்பொ

மையார்க்கும்—பற்கென்னும் } வெ.மாலே)

மையுடை—கருவேல். (தைலவ.)

மைனம்—மீன். (வைத்தியபரி.)

மைனிகன்—கறையான்.

மொ.

மொக்கணி—ஒருவிதமான தோற்பை; இது குதிரைக்குக்கொள்ளுக்கட்டுவதென்பர். (திருவால. திருவிள. அரும்பத.) (திருவாசக. கீர்த்தித்திருவகவல்.)

மொக்களித்தல்—தாமதித்தல். (வழக்.)

மொக்களை—பருத்தவன். (வழக்.)

மொக்கு—1. மரத்தின்கணு. (வழக்.) 2. மொட்டுப்பு. (வைத்தியபரி.)

மொக்துள்—1. கொப்பூழ். 2. நீர்க்குமிழி.
3. பூவாம்பு (2, 3-ஆ. நிக. கக: ககரவெ. கக.)
கொப்புளமென்பர் பத்துப்பாட்டில்.

மொக்துளி நீதல்—குமிழியிட்டொலித்தல்.
(வழக்.)

மொக்தை—1. கூரினமை. 2. பருமை.
(1 2-வழக்.)

மொக்தைக்கோளம்—ஒருவகைச்சோளம்
(வழக்.)

மொகமொகெனல்—உபயவோசை. (ஆ.
நிக. ௧0. சக.)

மொகி—கொக்கு (வைத்தியபரி.)
மொங்கு—மொழுங்கன். (வழக்.)

மொச்சம்—வாழை. (வைத்தியபரி.)
மொச்சை—ஒருவகைப்பயறு. (வழக்.)

மொசகம்—வாழை. (வைத்தியபரி.)
மொசம்—இலவம்பிசின் (வைத்தியபரி.)

மொசிந்த—தின்ற. (புறநா.)
மொசிந்து—பொய்த்த. (பதிற்றுப்பத்.)

மொசு (மொசுத்தல்) 1. ஒலிக்குறிப்பு 2.
மொசுமொசுப்பு—1 திணவுக்குறிப்பு (1,
2-வழக்.)

மொசுசுககதகயி—சமணர். (திருவால.
திருவீர.)

மொசுசி—தனம்.
மொட்டம்பு — ஒர்வகையம்பு. (பிங்கல.
கதிசக.)

மொட்டல்— } மொட்டெல், அரும்
மொட்டித்தல்— } பல்.

மொட்டு—1. குமிழ்ப்புவடிவமுள்ளது. 2.
பூவரும்பு. (ஆ. நிக. ச: சஅ.) 3. தெரிநிலை

வீணப்பகுதி.
மொட்டுதல்—அரும்புதல். (வழக்.)

மொட்டை — 1. கூரினமை. 2. மழுங்கல்.
3. முண்டிதம். (1, 2, 3-வழக்.)

மொட்டைச்சி—1. பூந்து. 2. மொட்டை
யாயிருப்பவன். (வழக்.)

மொட்டையடித்தல்— முண்டிதமாக்கல்.
(வழக்.)

மொட்டையன் — மொட்டைத்தலையன்.
(வழக்.)

மொடுமொடுக்கெனல் — ஒலிக்குறிப்பு.
(வழக்.)

மொடுமொடுத்தல்— } ஈடுக்கொலிக்
மொடுமொடுப்பு— } குறிப்பு (வழக்.)

மொடுமொடுதல்— உபயவோசை.
(ஆ. நிக. ௧0: சக.)

மொண்டி—1. ஒரு சாமை. (வழக்.) 2.
மொண்டி — } மொண்டிசெய்யவன்.

மொண்டி—1. முரண்டு. 2. முகந்து எனப்
பொருள்படு மொரு வ்வேயெச்சம். (திருவீர.
நாட்டுப். சக.)

மொந்தம்—எல்லாம். (வழக்.)
மொந்தல்—மொத்துதல். (வழக்.)

மொந்தி—புடைப்பு. (வழக்.)
மொந்தி—தரை. (வைத்தியபரி.)

மொந்து—தெரிநிலைவீணப்பகுதி.
மொந்துதல்—அடித்தல். (ஆ. நிக. க: ௧0.)

மொந்தை—பருமை. (வழக்.)
மொதுமொதெனல்—ஒலிக்குறிப்பு.

(வழக்.)
மொந்தை — 1. திரட்சி. 2. பருமை.
(வழக்.) 3. மரக்கணுவுக்குள் கூறுவர்.

மொந்தை—ஒர்வகை வாழை (வழக்.) சோழ
நாட்டிலுடிகமாயுள்ளது.

மொந்தை—1. ஒர்வகைப்பறை. (ஆ. நிக. எ:
௧௧.) 2. ஓர்வகைப்பாத்திரம். 3. பருமை. (2,
3-வழக்.)

மொப்பு—குட்டி பாலக்குழிக்காமல் துணி
யினாலே ஆடமுழுவதும் சுற்றிக் கட்டிவைப்
பது. இது—இடையாவழகு.

மொபி—1. கூட்டம். 2. தெரிநிலைவீணப்
பகுதி. 3. போர். 4. போர்க்களம். 5. மருமைப்
பணம் 6. மொய்த்தல். 7. யானை. 8. வண்டு.

(1, 3, 4, 6, 7, 8-ஆ. நிக. கக: யகரவெ. டி.)
(பகையென்பர். புறப்பொருளில்.) திரட்சிய
மாம். (5-வழக்.) அத்திக்கும் பெயரென்பர்.

(வைத்தியபரி)
மொய்ச்சல்— }
மொய்த்தல்— } நெருங்கல். (புறநா.)

மொய்ப்பு — }
மொய்ப்பு—1. தோள். 2. வலி. (1, 2-
பிங்கல. ௪000.)

மொரு மொருத்தல்— } ஒலிக்குறிப்பு.
மொரு மொருதல்— } (வழக்.)

மொலு மொலுத்தல்— }
மொல்லு மொல்லெனல்— ஈடுக்கொலிக்
குறிப்பு. (வழக்.)

மொழி—1. சொல். (புறநா.) 2. தெரிநிலை
வீணப்பகுதி. (1-கண்ணா. எழுத்திய. ௧.) 3.
கணு. (திருவால. திருவீர.)

மொழிதல்—சொல்லுதல். (புறநா.)
மொழித்து மொழிதல்— செய்யுள்வழுவீ
னென்று. (கண்டி. ௧02.)

மொழிபெயர்ப்பு — ஒருபாஷையுள்ள
தலை மற்றொருபாஷையிற்செய்தல். (கண்ணா.
சிறப்பு. ச.)

மோழிமாற்று—பொருள்கோனெட்டினென்று. (நன்னூ. பொதுவிய. சுஉ.)

மோழி அம்—பழஞ்சொல். (சூ.நிக.க0:க0.)

மோழிக்கல்—தடித்தவன். (வழக்.)

மோழிக்கேனல்—ஒலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

மோழங்கன்—மொழுக்கன்.

மோள்ளல்— } முகத்தல். (உ-ம்.)

மோள்ளுதல்— } “மொண்டுவாக்கி” (திருவிளை. நாட்டுப். சசு.)

மோ.

மோ—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. முன்னிலைபகைச்சொல். (உ-ம்.) மொழிமோ. (நன்னூ இடையிய. உக.)

மோக்கம்—1. முத்தி. (சூ. நிக. ௫: உ.) 2. விடுகதல். (சூ. நிக. க: உஎ.)

மோக்கல்— } 1. மணங்கொள்ளல். 2.

மோக்குதல்— } முகத்தல். (தலவ.)

மோக்கியம்—இது இறைவன்குற்றமெட்டினென்று. (சூ. நிக. க2: அஎ.)

மோகப்படை—எதிரியை மயக்கும் படைக்கலம். (சிறுவியை. இந்திரன்பழி. சசு.)

மோகம்—1. உட்பகையாறினென்று. அது மயக்கம். (பிங்கல. ச0௫.) 2. பஞ்சபாணவவத்தையினென்று. அது அழுதலும் பிதற்றலுமாம். (சூ. நிக. க2: ௫0, ௫க.) 3. பாதிநி. 4. முருங்கை. 5. வாழை. 6. விருப்பம் பிங்கல. கஅகக.) (3, 4, 5-வைத்தியபரி.)

மோகர்—1. சித்திரகாரர். (சூ. நிக. உ: உஅ.) 2. மோகமுடையவர். (வழக்.)

மோகரம்—1. உகிரம். 2. மயக்கம்.

மோகரித்தல்— } 1. ஆக்கிரமிப்பு. 2. மயங்

மோகரிப்பு— } கல் (வழக்)

மோகவுவமை—உபமாஐபமேயங்களை

உள்ளவாறுணராமல் மயக்கத்தினாற்சூறுவது. (தண்டி. ௩0. பக்.)

மோகன்—மனமதன். (பிங்கல. கச௫.)

மோகனக்கல்—கோயிலின்வாயில் மேற்படிக்கல். (வழக்)

மோகனப்படை—மோகப்படை.

மோகனம்—1. அறிவைமயக்கும் தூல். இது கலைஞான மறுபத்துநான்கு லொன்று. (பொருட்டொகை.) 2. கணையைந்தின் செயலினென்று. (பிங்கல. கசக.) 3. கருமமெட்டினென்று (அட்டகர்மம்பார்.) 4. மயக்கம்.

மோகனமலை—ஓராபரணம்.

மோகனியம்—மோகனியம் பார்.

மோகி—கஞ்சா. (வைத்தியபரி.)

மோகிதன்—1. காமமுள்ளவன். 2. மோகமுள்ளவன். (வழக்.)

மோகித்தல்— } மயங்கல். (வழக்.)

மோகிப்பு— } மயங்கல். (வழக்.)

மோகினி—1. ஒரு தேவதை. (வழக்.) 2. திருமால்கொண்ட அவதாரங்களு லொன்று. (அபிதாநசுந்.) 3. மாயை. (சூ. அனாமிர்தம்.)

மோகூர்—பழையனென்னுங் குறுநிலமன்னனார். (பத்துப்பாட்.)

மோசகம்—1. துறவு. 2. வாழை. (வைத்தியபரி.)

மோசகன்—1. தட்டான். 2. திருடன். 3. துறவ். (1, 2, 3-வழக்.)

மோசகி—கிலுகிலுப்பைச்செடி. (வைத்தியபரி.)

மோசநி—இலவமரம். (வைத்தியபரி.)

மோசம்—1. அபத்தம். 2. பச்சு. 3. முருங்கை. 4. வஞ்சனை. (1, 2, 4-வழக். 3-மலையக.)

மோசனம்—விடுத்தல். (சூ. நிக. க: உஎ.)

மோசாடம்—1. சந்தனம். 2. வாழைப்பழம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

மோசி—ஒர் புலவர். இவர் உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியாரென்று சொல்லப்படுவார். (புறநா.)

மோசை—1. அவரி. 2. இலவு. 3. வசம்பு. 4. வாழை. (1, 2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

மோட்டத்தனம்—முருட்டத்தனம். (வழக்.)

மோட்டை—மோழை. (வழக்)

மோடி—1. காடுகான். (சூ. நிக. க: ௩௩.) 2. தூக்காதேவி. (புறப்பொருட்.) 3. மேட்டிமை (வழக்.) 4. மோடியென்னு மோர்வித்தை.

மோடு—1. உயர்ச்சி 2. பெருமை. 3. மேடு. 4. வயிறு. 5. முகடு. (வழக்.) (1, 2, 4-பிங்கல. ச00க.) (3-சூ. நிக. டக்ரவெ. உக.)

மோத்தல்—மோந்தறிதல்.

மோத்தை—வெள்ளாட்டுக்கடா. (சூ. நிக. ௩: கஅ.)

மோதகப்பிரியன்—விநாயகன். (வழக்.)

மோதகம்—1. உருண்டை வடிவமாகிய பணியாரம். 2. பிட்டு. (சிலப்.) 3. அப்பவர்க்கமுமாம். (சூ. நிக. க: உ௫)

மோதகமரம்—குதிரைப்பிடுக்கன் மரம். இதனைப் பீளாறிமரமென்று வைத்தியபரிபாடையிற்சூறுவர்

மோதகி—விட்டுணுவின் கதாயுதம். பிங்கலத்திற் கௌமோதகியென்றார்; முதற்குறையாக வழங்குவர்போலும்.

மோதநம்—மகிழ்ச்சி.

மோதம்—1. அசமதாகம். 2. ஓமம். (1, 2-வைத்தியபரி.) 3. மகிழ்ச்சி.

மோதயந்தி — காட்டுமல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

மோதல்—1. அடித்தல். (சூ. நிக. க: ௩௦.) 2. இடித்தல். (தைலவ.) 3. பருத்தல். (வழக்.)

மோதனம்— } உவகை.

மோத்தம்— } உவகை.

மோத்தி—1. கஸ்தூரி. 2. மல்லிகை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மோத்திரக்கள்ளி—ஓர் கொடி. (வைத்தியபரி.)

மோத்திரக்கள்ளி—ஓர் செடி.

மோதிரம்—விரலணி. (சூ. நிக. எ: ௨௬.)

மோதை—வசம்பு. (வைத்தியபரி.)

மோப்பம்— } மோத்தல். (வள். க: ௧௦.)

மோப்பு— } மோத்தல். (வள். க: ௧௦.)

மோய்—தாய். (சூ. நிக. உ: ௭௬)

மோர்—மச்சிகை. (சூ. நிக. க: ௨௭.)

மோரடம்—1. கருடபுவேர். 2. பெருங்குரும்பை. 3. வீழி. (தைலவ.) (1, 2-வைத்தியபரி.)

மோரா—ஓர் பழையபொற்காசு. (வழக்.)

மோலி—1. மொலி, கிரீடம். (தணிகைப். நாட்டுப். க.) 2. தலை. (வைத்தியபரி.)

மோவாய்—தாடி. (சூ. நிக. உ: ௧௪.)

மோழல்—பன்றி. (சூ. நிக. க: ௧௧.)

மோழை—1. கஞ்சி. (சூ. நிக. க: ௨௬.) 2.

மோட்டை. 3. வெடிப்பு. (வழக்.) 4. இலுப்பை முதலிய மரங்களில் உருண்டைவடிவமாய்த் தோன்றியிருப்பதற்குங் கூறுவர். (வழக்.) இலுப்பைமரத்திலே மோழைகளுண்டாவன போல இவனுக்குப் பிள்ளைகளுண்டாகியிருக்கின்றனவென்ப துவகர் பழமொழி.

மோளிகைமாரையி—ஓர் பத்தர். (அபிதாநசிக்.)

மோளம் — மொளம். (சூ. நிக. க: ௧௧.)

மோளர்—மொளர். (இராமா. ஆரணியநா. அகத்தியப். க.)

மோள்கம்—பெருச்சாணி. (வைத்தியபரி.)

மோளை—1. ஆதி. (சூ. நிக. அ: ௧௮.) 2.

மோளைத்தொடை. அது முதற்சீரின் முதலெழுத்தோடு பின்வருஞ்சீரின் முதலெழுத்தொன்றிவரத்தொடுப்பது. (யாப். காரி. உறுபிய. கக.)

மொள.

மொளகலி— } காகம்.
மொளதலி— }

மொளஞ்சி—முஞ்சிப்புல்லாற்செய்த அரைஞாண். இது பிரமசாரிகளணிவது.

மொளட்டியம் — செருக்காலாகிய அறியாமை. (வழக்.)

மொளடி—மோடிவித்தை.

மொளண்டிதம்—1 உபநிடதம் முப்பத்திரண்டினொன்றன்பர். 2. முண்டிதம்.

மொளத்திகம்—முத்து. (சூ. நிக. க: ௬.)

மொளநாரம்—சிவசாரம். (வைத்தியபரி.)

மொளலி—1. ஆண்பான் மயிர்முடி. (பிங்கல. 4௦௭௩.) 2. முடி. (சூ. நிக. எ: ௨௨.)

மொளவல்—1. காட்டுமல்லிகை. 2. முல்லை. (சூ. நிக. ச: ௨௨.) (1-வைத்தியபரி.)

மொளளம்—மோளம்.

மொளற்கலியர்—1. ஓர் முநிவர். 2. நளாயணி புருடர். (1, 2-அபிதாநசிக்.)

மொளளதேசிகி—தாயுமானவருக்கு ஞாஞசாரியர். (அபிதாநசிக்.)

மொளளம்—மோளம். (சூ. நிக. க: ௧௧.)

மொளளி—1. ஆமை. (வைத்தியபரி.) 2 மோனமுடையவன். (தர்க்காபிருதம்.)

ய.

யக்கர்—தேவசாதிபரில் ஒரு வகுப்பினர். (அபிதாநசிக்.)

யக்கராசு—இயக்கர்வேந்தனாகிய குபேரன். (சூ. நிக. க: ௨௬.)

யக்கர்—இயக்கன்.

யக்கியபுருடர்—யாகவடிவனாகியதிருமால் (உ-ம்.) 'எசசமேசுரும்புனர்துழாயலங்கலான்' (காஞ்சிப். சார்ந்தாசயப்படலம். ௨௦.)

யக்கியம்—யாகம்.

யக்கியயோக்கியம்—அத்திமரம். (வைத்தியபரி.)

யக்கியாரி—சிவன்.

யங்குரா—அதிவிடயம். (வைத்தியபரி.)

யசக—புகழ். (வழக்.)

யசமாநன்—'எசமாநன்' பார்க்க.

யசனம்—யாகஞ்செய்தல். (சூ. நிக. க: ௧௧.)

யசு—இரண்டாம்வேதம். (சூ. நிக. ௧௦: ௨௬) யசுரென்றும் பெயர்.

யசோதரகாவியம்—ஈங்கமருவிய சிறுகாவியங்களுள்ளொன்று. இதை யியற்றியவர் ஐனமுனிவர்களிலொருவர். (அபிதாநசிக்.)

யசோதரன்—ஓரசன் (அபிதாநசிக்.)

யசோதை — கண்ணனை வளர்த்ததாய். (அபிதாநசிக்.)

யசோவதி—ஒரு பட்டணம். (அபிதாநசிக்.)

யந்ருக்கர்—விஷ்ணுவாற் கொல்லப்பட்ட
வரசன். (அபிதாநசிந்.)

யந்ருகோபன் — மாலியவந்தன்குமாரனா
கிய வரக்கன். (அபிதாநசிந்.)

யந்ரும்—யாகம். (அபிதாநசிந்.)

யந்ருபூதி—யாகவடிவனாகிய திருமால்.
(அபிதாநசிந்.)

யந்ருவீரீகர்—ஒரு மகாமுனி. (அபிதாந
சிந்.)

யந்ருவீரீகலழனி — தருமருக்கு அசுவ
மேதயாகஞ் செய்வித்தவர்.

யந்ருநம்—மூயந்தி. (தர்க்காயிருதம்.)

யந்ருநீதி—இயன்மமாத்திரம். (வழக்.)

யந்ருநீதி—மெய். (தர்க்காயிருதம்.)

யந்—1. காலப்பிரமாணம் பத்தி னென்று.
இதைப் பொருட்டொகைநிகண்டிற் சதியென்
பர். 2. முதி. (திருவிளை. திருமணப். கூ0.) 3.
வழக்களொன்பதினென்று. அது: ஒசைகொ
ண்டு சீர்முடியுமிடத்து முறைப்படக் கூருத
நிலைமையுடையது. ஈண்டு முறைப்படவாரா
மை — ஒற்றுமைப்படாமை. (தண்டி. கக0.)
இன்னுஞ்சிலப்பொருளும்கூறுவர்; அவை வழக்
கிற் காணப்படவில்லை.

யந்ருராசர்—இளையாழ்வார் துரியாச்சிரமம்
வகிக்கையில் பெருமான அவருக்கிட்டபெயர்.
(அபிதாநசிந்.) இளையாழ்வார் — இராமாதுஜா
சாரியர்.

யந்ருநீதிராசர்—கூரத்தாழ்வானுக்கு ஒரு
பெயர். (அபிதாநசிந்.)

யந்ருநீதிரப்பிரவணர் — மணவாளமாமுநி
கள். (அபிதாநசிந்.)

யந்ரு—ஒரரசன், யயாதியின் முதற்புத்தி
ரன். (அபிதாநசிந்.)

யந்ருகிர்—திருநாராயணபுரம். (அபிதாநசிந்.)

யந்ருநீதேசபக்கம்—வேந்தன் இருந்து
ழியிருந்து நிலமுழுவதும் தன்னுணையின் நடை
பெறச் செய்தல். (நன்னூல். எழுத்தகாரம்.
முதல்)

யந்ருநீயம்—செக்கு. திரிகை, தேர், மந்திர
சக்கர முதலியவை. (வழக்.)

யமகண்டம் — ஒருவேளை. இது: ஞாயிற்
றுக்கிழமையில் கரு நாழிகைக்குமேல் கஅஜ
நாழிகைவரையும், திங்கட்கிழமையில் ககவ நா
ழிகைக்குமேல் கடு நாழிகைவரையும், செவ்
வாய்க்கிழமையில் எது நாழிகைக்குமேல் ககவ
நாழிகைவரையும், புதன்கிழமையில் கஜ நாழி
கைக்குமேல் எது நாழிகைவரையும், வியாழக்
கிழமையில் உதயாதி கஜ நாழிகைவரையும்,
வெள்ளிக்கிழமையில் உஉஇ நாழிகைக்குமேல்

உகவ நாழிகைவரையும், சனி க்கிழமையில்
கஅஜ நாழிகைக்குமேல் உஉஇ நாழிகைவரை
யுமுள்ளகாலமாகும். இக்காலத்தில் நற்காரியம்
செய்யக்கூடாதென்பர். (பஞ்சாங்கம்.)

யமகம்—ஒரு அடியின்முதலில்வந்த சொற்
களே வேனடியுகளின்முதலிலும் வரப்பெறுஞ்
செய்யுள். திருவரங்கத்தந்தாதி முதலியவைக
ளிற்காண்க.

யமகீடம்—ஓர் புழு.

யமத்தூநம்—இலவமரம். (வைத்தியபரி.)

யமதக்கீர்—சமதக்கீர். (அபிதாநசிந்.)

யமதூதி—பாப்பின் நச்சுப்பற்களினென்று
(உ-உ.) நச்சுப்பல் பார். (திருமுரு கசஅ.)

யமப்பிரியம்—ஆலமரம். (வைத்தியபரி.)

யமபடர்—இயமன் எவல் வீரர்.

யமபுரம்—இது தென்றிசைக்கும், நிருதி
திசைக்கும் நடுவிலுள்ள யமபுரியென்பர். (அபி
தாநசிந்.)

யமம் — தருமதூல்பதினெட்டி னென்று.
(பொருட். நிக.) இ ன் னு ம் வேறுபொருளும்
கூறுவர்.

யமரதம்—எருமைக்கடர், ரதம் என்று வாக
னத்திற்கும் பெயராம்.

யமன்—1. நமன். 2. பாம்பின்சுப்பற்சளி
னென்று. (உ-ம்) யமதாதிபார். (1 கு. நிக.
கக: மகரவெ. சு.)

யமீ—யமுனைக்கொருபெயர். (வழக்.)

யமுனை—காளிந்திரதி. (அபிதாநசிந்.)

யமுனைத்துறைவர்—1. ஆனவந்தார். இவர்
இராமாதுஜர் ஆசாரியர். 2. யமுனைத்துறை
யிலுள்ள கோவர்த்தனபுரத்துப்பெருமான். (1,
2-அபிதாநசிந்.)

யயாதி—குருகுலத்தரசரில் நகுடன்புத்தி
ரன். (உ-ம்.) “யயாதிமென்றுகொண் டவனை
யே” என்றுபாரதம்குருகுலச்சருக்கத்திற்குறி
யது காண்க.

யவகம்—ஒருவகைத்தானியம்.

யவகம்—வெடியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

யவசீ—சமுதைப்பாலை. (தைவவ.)

யவதூகம்—வெடியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

யவநிகை—திரைச்சீலை.

யவபலம்—மூல்கில். (வைத்தியபரிபா)

யவம்—1. நெல். (கு. நிக. கக: வகரவெ.
கக.) 2. வாற்கோதுமை. (தர்க்காயிர்தம்.)

யவலாசம்—வெடியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

யவனப்பிரியம்—மிளகு. (வைத்தியபரி.)

யவனம் — தேயமைப்பத்தாறினென்று.
(பொருட்டொகை.)

யவனர்—1. கம்மாளர். 2. சித்திரகாரர். 3.

சோனகர். (1, 2, 3-ஆ. நிகண். கக: வகரவெ. கக.) 4. மிசிலச்சர் (சிலப்.)

யவனுசாரியர் - சோதிட சாத்திரகர்த்தா வாகிய வொருமுனியென்பர்.

யவனுலகம்—வெடியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

யவாது—கஞ்சி. (ஆ. நிகண். சு. உச.)

யவாசம்—சிறுகாஞ்சொறி. (வைத்தியபரி.)

யவாநி—

யவாநிகை— } ஒம். (வைத்தியபரி.)

யா.

யா — 1. அஃறிணைப்பன்மைப்படர்க்கை வினா. (நன்னூ. பெயரிய உக. சூத்திரவுரை.) 2. ஒருவகைமரம். (ஐங்குறுநூறு.) 3. ஓரசைச் சொல். (நன்னூ. இடையிய. உஉ.)

யாக்கியவற்கியம் — 1. தர்ம நூல் பதினெட்டினொன்று. (பொருட். நிக) 2. உபநிடத முப்பத்திரண்டினொன்றென்றுங் கூறுவர்.

யாக்குதல்—யாத்தல்.

யாக்கை—1. உடல் (ஆ. நிகண். உ: அடு.) 2. முயங்குதல். (சிந்தா.) 3. யாத்தல். கை தொழிற்பெயர்விகுதி.

யாக்குவற்கியர் — வைசம்பாயநமுனிவர் மாணக்கர் (அபிதாநசிர்.)

யாககேது—இராவணனுண்டைய இருபது கோடிவீரருக்குத் தலைவன்; இலக்குமணனுலே கொல்லப்பட்டவன். (அபிதாநசிர்.)

யாகசுத்துரு — இராவணன் மந்திரியரு சொருவன். (அபிதாநசிர்.)

யாகசேனன் — ஓரசன், பாஞ்சாலன். (அபிதாநசிர்.)

யாகம்—வேள்வி. (பிங்கல. கஅ05)

யாங்கனம்—எவ்வாறு. (புறநா.) யாங்ஙன மென்பது யாங்கன மென மருவிவந்ததுபோலும், என்பர்

யாங்கு—1. இடத்தையச்சொல். (ஆ. நிக. க0: கக.) 2. எப்படி. (ஐங்குறுநூறு.)

யாங்ஙனம். எங்ஙனம். (நன்னூ. எழுத்திய. இக. உரை)

யாசகம்—இரப்பு. (வழக்.)

யாசகன்—ஏற்போன் (ஆ. நிக. க: சஅ.)

யாசக்—ஒருமுனி. துருபதனுக்குப் புத்திர காமேட்டிசெய்வித்தவர். (அபிதாநசிர்.)

யாசனை—பிச்சை.

யாசித்தல்— } இரத்தல். (வழக்.)

யாசிதம்— }

யாடம்—சிறுகாஞ்சொறி. (தைலவ.)

யாடு—ஆடு. (உ-ம்.) “கோணவேங்கைகள்

யாட்டினோடுநவகொண்டோங்கும்” (காஞ்சிப். நாட்டுப். சஎ.)

யாண்—அழகு. (ஞானமிருதம்.)

யாண்டு—1. எவ்விடம். (ஆ. நிக. இ: சுஎ.)

2. வருடம். (இறையனாகப்பொருள். க: உரை.) 3. இடத்தையச்சொல் (ஆ. நிக. க0: கக)

யாண்டை—எவ்விடம். (இராமா. அயோத் தியா. கிளைகண்டு. க0) ஐ-சாரியை.)

யாணி—1. அழகு. 2. கம்மாளர். 3. நன்மை. 4. புதுமை. (1, 2, 3, 4-பிங்கல. ச00க.) 5. புதுவருவாய். (பதிற்றுப்பத்.) 6. முறை. (7) வளப்பம். (6, 7-ஞானமிருதம்.)

யாத்தல்—யாப்பு.

யாத்திரை—பயணம். (வழக்.)

யாதம்—பசுக்கூட்டம்.

யாதவநிகண்டு—ஒருஸம்ஸ்கிருதநிகண்டு. (அபிதாநசிர்.)

யாதலப்பிரகாசர்—கோவிந்தஜீயர். (அபி தாநசிர்.)

யாதவம்—பசுக்கூட்டம்.

யாதவமநம் — யாதவப்பிரகாசர்நியமித்த வொருமதம். (அபிதாநசிர்.)

யாதவமஹாராஜன்—தொண்டைநாட்டில் நாராயணபுரத்தைபாண்டவோரசன் இவன்: திருக்காளத்தியிற் சிவபணி செய்தவன். (திருக்காளத்திப்புராணம் பார்க்க.)

யாதவர்—யதுவமிசத்திற்பிறந்த பல அரசர் கள். (அபிதாநசிர்.)

யாதவர்—1. யதுகுலத்தவன். திருட்டின னுக்கும பெயர்கூறுவர். (உ-ம்.) “யான்விது குலத்தி-யாதவன்” (பாரத. ஐராயசூயம்.) யாதவம்என்று பசுக்கூட்டத்திற்குப்பெயருண் மையால் அதுபற்றி யிடையினை யாதவன் என பர்போலும்.

யாதன்—சதிகோத்திரன் குமான். புட்காத் திலையாண்டவன். (அபிதாநசிர்.)

யாதனம்—தெப்பம்.

யாதஞசீரம் — வினைப்பயன்களை யத்துட விப்பதற்கு ஆன்மாக்களெடுக்குஞ்சீரம். (சிவ ஞானசிந்தி. உ. கு. நக. பாட்.)

யாதுனை—1. துன்பம். (ஆ. நிக. அ: எச.)

2. நரகநோய். (ஆ. நிக. அ: எஎ.)

யாதிகள்—வழிச்செல்வோன்.

யாது—1. அஃறிணையொருமைபட்டர்ச்சை வினாபெயர். (நன்னூ. பெயரிய. உஉ.) 2. ஐயச்சொல். (பிங்கல. 20கக.)

யாதுதானவர்—இராக்கதர். (பிங்கல. 20ச.)

யாப்பநங்கிலம்—ஓர் யாப்புநூல்; இதற்கு விருத்தியுரையுண்டு.

யாப்பியம்—எளிமை.

யாப்பு—1. உறுதி. (பத்துப்பாட்டு.) 2. கட்டு. 3. செய்யுள். (2, 3-ஆ. நிக. கக: பகரவெ. கூ.)

யாபம்—மைதனமென்பர்.

யாபனம்—1. இகழ்ந்துவிடல். 2. தாமதித்தல். 3. பொழுதுபோக்கல்.

யாய்—நாம், தன்மைப்பன்மை. (நன்னூ. பெயரிய. கூ.)

யாமம்—1. இடைப்பிரவு. (ஐங்குறுநூ.) 2. இராத்திரி. (கு. நிக. க: அஉ.) 3. சாமம். 4. தெற்கு. (2, 3-பிங்கல. ௪௦௦௪.)

யாமனம்—பச்சை, யாமளமெனினும் சாமளமெனினும் மொக்கும்.

யாமனோந்திரீ—இந்திரகாளியமென்னும் இசைத்தமிழ்நூலாசிரியர். (அபிதாநகோ.)

யாமனா—1. காளி. (கு. நிக. க: கூஅ.) 2. பார்வதி. (செனந்தரியலச்சிரி. ச.)

யாமீ—தக்கன்மகன்; இவன் தருமப்பிரசாபதியின்றேலி. (அபிதாநகிந்.)

யாமீநீபதி—1. கர்ப்பூரம். 2. சந்திரன். (1, 2-வைத்தியபரி.)

யாமியம்—1. தெற்கு. (கு. நிக. கு: கு.) 2. யமபுரிக்குச்செல்லும்வழியிலுள்ள பட்டணம். (அபிதாநகிந்.)

யாமியி—1. இராத்திரி. (கு. நிக. க: அஉ.) 2. காசிபன்றேலி. (அபிதாநகிந்.)

யாழனம்—அஞ்சனக்கல்.

யாழன்—யாழினத்துறைவருக்கு நாத முனிகட்டையால் மணக்கால்நம்பி யிட்டபெயர். (அபிதாநகிந்.)

யாமை—ஆமை. (நன்னூ. பெயரிய. கூ. உரை.)

யாய்—நாய். (ஐங்குறுநூ.)

யாநீ—1. நத்தைச்சூரி. (வைத்தியபரி.) 2. உயர்முப்பால்சூறித்த விஞ்வினைக்குறிப்பு.

யாநீபதம்—வாலுளுவை. (வைத்தியபரி.)

யாரை—இதில் ஐ-சாரியை

யாவகம்—செம்பஞ்சு. (வைத்தியபரி.)

யாவகம்—வெடியுப்பு.

யாவணது—எவ்விடத்துள்ளது. (புறநா.)

யாவது—எத்தன்மையது. (ஐங்குறுநூ.)

யாவதம்—1. எல்லாம். (சிந்தா.) 2. சிறிதம். (பத்துப்பாட்டு.)

யாவநாளம்—சேர்நம். (வைத்தியபரி.)

யாவம்—1. அரக்கு. 2. செம்பஞ்சு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

யாவீ—உயர்திணைப் பலர்பாற்படர்க்கை வினாப்பெயர். (நன்னூ. உக.)

யாவன்—உயர்வினைப்பெண்பாற் படர்க்கை யொருமைவினாப்பெயர் (நன்னூ. பெயரிய. உ. உரை.)

யாவன்—உயர்திணை மாண்பாற்படர்க்கை யொருமைவினாப்பெயர். (நன்னூ. பெயரிய. கக.)

யாவீ—எப்பெற்றிப்பட்டீர், பெற்றி—தன்மை. (புறநா.)

யாவை—அஃறிணைப் படர்க்கைப்பன்மை வினாப்பெயர். (நன்னூ. பெயரிய. உக.)

யாழ்—1. அச்சவனிநான். 2. திருவாநிரை நான். 3. மிதுனாசி. 4. வீணை. அது: நான்கு வகைப்படும். (மணிமே.) (1, 2, 3-பிங்கல. ௪௦௦௮.)

யாழ்ப்பாணம்—ஒருர். (வழக்.)

யாழ்ப்பாணர்—1. ஒரு தேயத்தார். 2. வீணைவாசிக்கு மொருசாதியார். 3. பலவகைப் பாணர்களி லொரு சாதியாரென்பர். (மணிமே கலையல்.)

யாழ்நீர்—ஒர்பண், இதனை யாழ்மூரியென்றும் வழங்குவர். திருஞான. தே. தரு. பதிகம். யாழ்நீர்நாதர்—தருமபுரத்திலெழுந்தருளிய சுவாமியெயர். (அபிதாநகோ.)

யாழ்வல்லோர்—கந்தருவர். (கு. நிக. க: சச.)

யாழ்வாசனை—யாழ்வாசித்தல். (சிந்தா.)

யாழ்—முன்னிலையசைச்சொல். (நன்னூ. இடையிய. உக.)

யாழல்—கறையான். (வைத்தியபரி.)

யாளி—1. சிங்கம். (உ-ம்.) “யாளிவெம்பதா கை” என்னுங்கவியிற்காண்க. (பாரத. இராய குபம்.) 2 சிங்கராசி. (கு. நிக. க: கூடு.) 3. யானையாளி (கு. நிக. க: உ.)

யாளித்தீதன்—ஒரு முனி. (ஞானமி.)

யாளிழகன்—சூரபதமன்கட்டையால் இலங்கையாண்டவரசன். (அபிதாநகிந்.)

யாளியூதி—காளி. (கு. நிக. க: கூ.)

யாற்றுநீர்ப்போருள்கோள்—பொருள் கோளெட்டினென்று. (நன்னூ. பொதுவியல். கூ.)

யாறு—ஆறு. (நன்னூ. பெயரிய. கூ. கு. உரை.)

யான்ம்—1. சிவிகை. (கு. நிக. எ: சஎ.) 2. மாக்கலம். 3. வாகனவிகற்பம். (2, 3-கு. நிக. நகரவெ. கூடு.)

யானை—1. ஆனை. (நன்னூ. பெயரிய. கூ.) 2. வடதிசைப்பாலன்குறி. (கு. நிக. கஉ: அ௦.)

யானைக்கட்டையே மந்திரத்தோ லிருந்
பொறை—ஒரு சேரன். (புறநா.)
யானைக்குருகு—சக்கரவாகபுன். (சூ. நிக. க: ௫௩.) இதை யானையங்குருகெனக்கூறி, அது,
விண்டாழங்குருகென்பர் மதுரைக்காஞ்சியில்.
யானைகைக்கோள் — பகைவாரண்கெட
யானையையும் காவலையும் பகைவரை எறிந்து
கைக்கொண்டது. (புறப்பொ. வெ. மாலை. கூ.)
யானைச்சீரகம் — கத்தரிநாயகம். (வைத்
தியபரி.)
யானைத்தடிச்சல் — புளிரானை. (வைத்
யானைத்தடிப்பு — தியபரி.)
யானைத்தண்டம் — யானை செல்லும் புறவழி.
(சூ. நிக. ௫: ௬௩.)
யானைத்தீப்பிலி—ஓர் திப்பிலி. (வைத்திய
பரி.)
யானைத்தீ—பெரும்பசியை விளைவிப்பதோர்
நோய். (அபிதாநசிந்.)
யானைநெருஞ்சி—பெருநெருஞ்சி. (மலையக.)
யானைப்புச்சான் — ஓர்செடி. (வைத்திய
பரி.)
யானைப்பெருங்காயம்— ஓர் பெருங்காயம்.
(வழக்.)
யானைமஞ்சள்—ஓர் பெருமஞ்சள். (வைத்
தியபரி.)
யானைமறம்—அரசனது யானையின் மறத்
தைக்கூறியது. (புறப்பொ. வெ. மாலை.)
யானைமீள்—ஓர் பெருமீன். (சூ. நிக. க: ௭௬.)
யானைமுகவற்கிளை யோள்— வீரபத்திரன்.
(சூ. நிக. க: ௨௨.)
யானைமுகன்—விநாயகன். (சூ. நிக. க: ௨௩.)
யானையுன்குருகு—ஓர் பறவையென்பர்.
யானையுரித்தோள்—சிவன் (திவாகரம். க)
யானையவிழங்குமீள்—திமிங்கிலம்.
(சூ. நிக. க: ௭௬.)
யானையவிழங்குமீள்—விழங்குமீள்—
திமிங்கிலகிலம். (சூ. நிக. க: ௭௬.)
யானைவலங்கி—தேட்கொடுக்கி. (வைத்
தியபரி.)
யானைவாழை—ஓர் வாழை. (வழக்.)
யானைவீரர்—எண்பேராயத்தொருவகையார்.
(மணிமே. க. காதை. க௭. அடி.)
யானைவேன்றி — யானையின்வெற்றி கூறி
யது. (புறப்பொரு. வெ. மாலை.)

யுகம்

யுகந்தரம்—1. தேயம் கிம்பத்தாறினென்று.
(பொருட்-நிக.) 2. நெடுங்காலஞ்சிவித்த ஆமை
யென்பர். (அபிதாநசி.)

யுகபந்திரம்—கோவிதாராமம். (வைத்திய
பரி.)

யுகபந்திரிகை—அசோகமரம். (வைத்திய
பரி.)

யுகம்—1. இரண்டு. (இராமா. நகரப். சக.)
2. காலங்கட்குத் தலைமையாயுள்ள நால்வகை
யுகம். (காஞ்சிப். சிவபுண்ணிய. ககச.) இதன்
விவரத்தை அபிதாநசிந்தாமணியிற்காண்க. 3.
மண்ணுலகு. (பிங்கல. சசஅ.)

யுகமுடிவு—ஊழிக்காலம். (சூ. நிக. க: அஅ.)

யுகவந்திரகம் — காட்டாத்தி. (வைத்திய
பரி.)

யுகளம்—இரண்டு. (சூ. நிக. க: ௭௩.)

யுகாதி—1. அருகன். (சூ. நிக. க: ௫.) 2.
யுகத்தினமுதல்.

யுகாந்தம்—உலகமுடிவுகாலம். (வழக்.)

யுஞ்சுநன் — யோகத்தை முயலுபவன்.
(தர்க்காமிருதம்.)

யுத்தம்—1. உசிதம். 2. போர் (1, 2-வழக்.)

யுத்தவேது—ஓரலங்காரம்; பொருத்தமான
காரியத்தோடுகூடிய ஏது யுத்தவேது எனப்
படும். (தண்டி. கூ௨.)

யுத்தர்—யோகத்தில் முழுவினோன்.

யுத்தி—1. ஆராய்வு. 2. ஓரலங்காரம்.
(விசாக. அணியிலக். பக். ௭௦.) 3. பொருந்து
மானு. 4. விவேகம். (1, 3-வழக்.) (2-நன்னூ.
பொதுப். கரு. கா. உரை.) (4-நன்னூ. கச. சூ.
உரை.)

யுதகம்—இரண்டு, இன்னும் பலபொருள்
கூறுவர். வழக்கறிந்துகொள்க.

யுதசித்—கேசயதேசாதிபதி. (அபிதாந
கோ.) இன்னும் பலருக்குக்கூறுவர்.

யுதிட்டிரன்—தர்மராசன். (சூ. நிக. க: கச.)

யுய்ச்சு—திருதராட்டிரனுக்குத் தாசியிடம்
பிறந்தவன். (அபிதாநசிந்.)

யுவ—ஒன்பதாவது வருடம். (வருஷாதி
நூல்.)

யுவதி—பதினாறுவயதுப்பெண். (சூ. நிக.
௨: ௬௫.)

யுவநாகவன்—சூரியகுலத் தாசரி லொரு
வன். (அபிதாநசிந்.)

யுவராசன்—இளவரசன். (மணிமே.)

யுவன்—பதினாறுவயதிற்குமேல் முப்பது
வயதாகுட்பட்டவனென்பர்.

யுகம்

யுகம்—1. அகப்பொருளறிதல். 2. ஆராய்
தல். 3. கருங்குரங்கு. (பிங்கல. உகூஅ.) 4.
கவந்தம். 5. குரங்கு. (பிங்கல. உகூ௬.) 6.

கோட்டான். 7. படை. (சூ. நிக. உ: அஉ.) 8. படைவகுப்பு. (பிங்கல, கருக.) 9. பெண் குரங்கு. (பிங்கல, உருௌ.) 10. விவேகம். (வழக்.) தருக்கத்துக்குங்குறுவர். (1, 2, 4, 6-பிங்கல, ச00க.)

யூதி-1. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 2. விவேகி. (வழக்.) 3. தேரையர்மாணக்கரு ளொருவர். (அபிதாநசிந்.)

யூகித்தல்—யோசித்தல். (வழக்.)

யூகிபாடை—ஒருவரைப் பாஷையென்பர்.

யூகை—பென். (வைத்தியபரி.)

யூநநிதன்—இனத்தைக்காக்கும் யானை.

யூநபதி—(சூ. நிக. கூ. கூ.)

யூதம்—1. யானைக்கூட்டம். யூதநாதன்பார்.

2. விலங்கின்கூட்டம். (பிங்கல, உக00.)

யூதமநம்—யூததேசத்தவர்களுடைய மதம். (அபிதாநசிந்.)

யூநர் — ஒரு தேசத்தவரென்பர். (வழக்.)

யூதி—எட்டுமூல்கள். (வைத்தியபரி.)

யூதிகம்—மூல்கள் (வைத்தியபரி.)

யூதிகை—மூல்கள். (சூ. நிக. ச. உஉ.)

யூபம் — 1. உடற்குறை; இதைக் குறைத் தலைப்பிணமென்பர் மதுரைக்காஞ்சியில். 2. படைவகுப்பு 3. யாகம். (சூ. நிக. க: கக.) 4. வேள்வித்தம்பம். (1, 2, 4-பிங்கல, ச00௪.)

யூபாக்ஷர்—இராவணன் சேநாதிபதிகளில் லொருவன். (அபிதாநசிந்.)

யோ.

யோகிக்யுத—தருகி. (தர்க்காமிருதம்.)

யோகிக்யம்—தர்க்கு. (தர்க்காமிருதம்.)

யோகிக்யம்—தருகியுடையவன் (வழக்.)

யோகிக்ரு—இருகால்களையும் மாறிமடக்கி அக்காலகளை யு மிடையையுஞ் சேர்த்துப் பட்டத்தினுற் கட்டியிருப்பது. (திருவிளை. இர சவாத. கக-ல காண்க.)

யோகிக்ரு—இயமம் நியமம் முதலிய அட்டாங்கயோக சமாதியால் ஓரிடத்திருந்து மூவிடத்தும் முக்காலத்தும் உள்ள பொருள்களெல்லவற்றையும் காண்கின்றகாட்சி. (சி.சி. சுபக்கம் பாயிர, எ.)

யோகசந்தி—நவச்சாரம். (வைத்தியபரி.)

யோகசம் — சிவாகமம் இருபத்தெட்டினுன்று. (பொருட். நிக.)

யோகசமாதி—இயம நியம முதலிய அட்டாங்கயோக சமாதி “யோகக்காட்சி”பார்.

யோகசாரன்—புறப்புறச்சமயிகளிலொருவன். (அபிதாநகோ.)

யோகதந்தேசர்—திருவியலூரிலெழுந்தருளிய சுவாமியெயர். (அபிதாநகோ.)

யோகநித்திரை—அறிதூயில்

யோகப்பட்டை—யோகிருப்பா ரிடை.

யோகப்பட்டம்—யிற்கட்டுங் கச்சு. (திருவிளை. இர சவாதஞ்செய்த. கக.)

யோகம் — 1. அரைப்பட்டிகை. (சிலப்.) 2. இயம நியம முதலிய எண்வகை. (அபிதாநசிந்.) 3. உபாயம். 4. உயர்ச்சி. 5. கூட்டம். 6. தியானம். 7. தீக்கையேழிநென்று. (உ-ம்.) “நோக்குறுமொழியெண்ணதூல்யோகமத்திரியாதுவலுமேழுள்” (காஞ்சிப். தழுவுக்குழைந்த. ருக.) 8. யோகசாத்திரம். அது கலைஞான மறுபத்துநான்கிலொன்று. (பொருட்டொகை.) 9. பஞ்சாங்கவறுப்பினுள்ளொன்று. (3, 4, 5, 6-சூ. நிக. கக: ககாவெ. கூ.) 10. மருந்து. (சூ. நிக. ரு: சுரு.) 11. ஓர் நூலென்பர் சிந்தாமணியில்.

யோகர்—1. சமணரீத்தோர். (சூ. நிக. உ: கூ.) 2. யோகமுடையவர்.

யோகாங்கம் — கொளிஞ்சுமரம். (வைத்தியபரி.) யோகாரங்கம் என்றும் கூறுவர்.

யோகநுடி—காரணவிடுகுறிப்பெயர். (நன்னூல். எழுத்திய. எ. உரை)

யோகவாகி—இரசம்.

யோகஸ்தானம்—எழுவகை ஸ்தானத்தொன்று. அது, யோகாப்பியாசத்தால் ஆனம் சுத்தியடைதலென்பர்.

யோகஸனம்—யோகஞ்செய்பவர்க்குரிய வாசனம். அது சுவத்திகாசனமுதல் ஒன்பது வகையாம். (பொருட்-நிக) இனி நிற்றல், இருத்தல், கிடத்தல் முதலியனவாகவுஞ் சிலப்பதிகாரவுரையிற்கூறுவர். அபிதாநசிந்தாமணியில் இன்னும் பலவிதமாக்கூறுவர்.

யோகாசாரம்—ந: மதம். (அபிதாநசிந்.)

யோகி—1. ஆன். (சூ. நிக. க: கூ.) 2. அருகன் (சூ. நிக. க: ரு) 3. ஐயன் (சூ. நிக. க: உஅ.) 4. யோகமுடையான். (தர்க்காமிருதம்.)

யோகித்தல்—யோகிப்பு, தியானித்தல்.

யோகிநி—1. ஓர் பெண்மதய்வம். அபிதாநசிந்.) 2. காளி. (சூ. நிக. க: கூ.)

யோகிநிதை — யோகிநிதிற்கும் நிலையாகியதிசை. இன்னதினத்தில் இன்னதிசையில் நிற்குமென வருஷாதிநூலிற்கு வியரூப்பது காண்க.

யோக—யோகம். (காஞ்சிப். சனற்குமாரப். கஉ.)

யோகனம்—யோசனை.

யோசனவல்லி—1. மந்தித்திவேர். (வைத்தியபரி.) 2. வல்லாரை. (வைத்தியபரி.)

யோசனை—1. ஆலோசனை. (வழக.) தியானிப்புகம். 2. ஓரெல்லையளவு. நாற்காதத்தை யோசனையென்பது ஐந்து தூலவழக்கு. (சிந்தாமணி விமலேபாரி. 100. + 100. குறிப்புரை.)

யோசனைகந்தி—விவாசாசுரிதாப்திவளைபபரிமளகந்தியென்பர். (அபிதாநசிர்.)

யோசித்தல்—1. ஆராய்தல். (வழக.) 2. கூட்டுதல். சிவத்துடன் ஆன்மாவை யோசித்தல் என்னும் வர்க்கியம் சித்தாந்தபாராவளியிற் காண்க.

யேத்திரம்—1. சிவசாரம். (வைத்தியபரி.) 2. நகக்கயிறு.

யோதனன்— } போர்வீரன்.
யோதேயன்— }

யோநி—1. பிறப்பு (சி. சி. உரு: அக.) 2. பெண்குறி. (பிங்கல. 400க) 3. மணப்பொருத்தம் பத்தினென்று. பஞ்சாங்கத்திற்காண்க. 4. நாடகவிலக்குறுப்பினு ளொன்று. அது நான்குவகைப்படும். (சிலப்.)

யோநிகாரம்—படிசாரம். (வைத்தியபரி.)

யோநிபேதம்—பிறவிபேதம்; அது எழுவகையாகி என்பத்தநான்கு தூறியிரமாம். “உரைசேருமெண்பத்துநான்கு தூறியிரமாம் யோனிபேதம்” என்னுந் திருஞானசம்பந்தநாயனார்தேவார்த்தி லறிக.

யோநிமுத்திரை—முக்கோணமாகவிடுகிற முத்திரையென்பர்.

யௌ.

யௌக்கம்—பகுபதம்

யௌதகம்—சீதனம்

யௌதம்—1. ஓரளவு. 2. பெண்கள்கூட்டம்.

யௌவநாகவன்—யுவநாகவன் குமான். (அபிதாநகோ) அம்பரீடன் குமான் என்பர். (அபிதானசிர்தாமணியில்.)

யௌவநிகை—பதினாறுவயது தொடங்கி ஐம்பதுவயதுக்குட்பட்ட பெண்.

யௌவனதகை—வாலிப்பருவம் (வழக.)

யௌவனம்—இளமை. (சூ. நிக. அ: உள.)

வ.

வகைகள்—வகரம். (நன்னூ. எழுத்திய. சக.)

வகைகணம்—1. நாகரிகம். 2. நிறை. 3. வருணனை. (1, 2, 3-வழக.)

வகைகணந்தி—ஓர்பூண்டு. (வைத்திய. மூ. அக.)

வகைகணை—வக்கணம்.

வக்கபாகை—ஓரார். இது, பாரதம் செய்யித்த வரபதியாட்கொண்டா னென்னுமரசன் நகர். (பாரத. பாயிர.)

வக்கரித்தல்—திரும்புதல். (வழக.)

வக்கரை—1. ஓர் தலம். (உ-ம.) “உமபரொலாம் வந்தித்தவக்கரையா மாதுசிவகாமி பங்கர்” என்னுந் கலைசாச்சிலேடைவெண்பாவாலறி. 2. பக்கம்.

வக்கர—ஓர் பறவை. (குற்றாலக்குறையுள். 1. 3கக.)

வக்கிரகட்கம்—கரவாளம். (வைத்தியபரி.)

வக்கிரகண்டகம்—இலந்தை, வளைந்த முளருடையது. (வைத்தியபரி.)

வக்கிரகிரீவம்—ஒட்டகம். கிரீவம்—கழுத்து.

வக்கிரதுண்டம்—1. கருடன் 2. கிளி. வக்கிரம்—வளைவு. துண்டம்—மூக்கு.

வக்கிரதுண்டர்—விநாயகர். விநாயக கவசத்திற்காண்க. (அபிதாநசிர்.)

வக்கிரநாசிகம்—1. ஆந்தை. 2. கிளி. (வைத்தியபரி.)

வக்கிரபாலன்—சூரபன்மனுக்கோர் மந்திரி. (அபிதாநசிர்.)

வக்கிரபுட்பம்—முக்கூட்டம். வைத்தியபரி.

வக்கிரம்—1. கொடுமை. 2. பொருமை 3. மடங்குதல். 4. மீளல். 5. வட்டம். 6. வளைவு (1, 3, 4, 5-சூ. நிக. கக: ககரவெ. அ) 2-பிங்கல. 400க.) (6-உரிச்சொல். நிக. அ: கரு) வக்கிரவத்திரம்—பன்றி. வத்திரம்—முகம். (வைத்திய. ரி.)

வக்கிரவாலதி—நாய். வாலதி—வால்.

வக்கிரளி—1. இடைவள்ளலிலொருவன். (சூ. நிக. உ: உக) 2. சூரன் (வழக.) 3. சனி. வக்கிரனுஞ் சக்கிரனும்போல விருக்கிறார்களென்பது பழமொழி. 4. செவ்வாய். (சூ. நிக. கக: சு0.)

வக்கிராங்கம்—அன்னம். (சூ. நிக. க: 10.)

வக்கிராங்கி—கடுகரோகணம் (வைத்தியபரி.)

வக்கி—1. முதனிலத்தொழிற்பெயர். 2. வழி. அவனிடத்தில் வக்கில்லை யென்பது. உலகவழக்கு.

வக்கிதல்—வதக்குதல் (பெரியபு. கண்ணப்ப 3சுரு)

வகத்திரம்—வாகை. (வைத்தியபரி.)

வகாரம்— } ஒரொழுத்து. (நன்னூ. மெய்யீ
வகாரம்— } கூஉ.)
வகாரவுப்பு—கல்லுப்பு. (வைத்தியபரி.)
வகித்தல்—சகித்தல். (வழக்.)
வகிர் — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2.
பிளவு. (திருவாச. திருப்பொற். உ.) 3. வழி.
(பிங்கல. சளக.) 4. வார். (சூ. நிக. அ: ௫௬.)
வகிர்ந்தல்—1. கோதுதல். 2. பங்குசெய்தல்.
3. போழ்தல். (1, 2, 3-வழக்.)
வகிரா—எருமை. (வைத்தியபரி.)
வகிருத்தல்—வகிர்ந்தல்.
வகுஞ்சம்—இரவு. (பிங்கல. உஉக.)
வகுண்டம் கவிழ்துமபை. (வைத்தியபரி.)
வகுண்டிகை — சுஞ்சாங்கைகாரை. (வைத்
தியபரி.)
வகுண்டிமம்—வாலுளுவை. (வைத்தியபரி.)
வகுணி—ஒலி. (சூ. நிக. க0: சச.)
வகுத்தல் — வகைசொல்லல், வகைசெய்
தலுமாம்.
வகுத்தான்—தெய்வம். (வன். கூஅ. ஆம்
அதி. எ.)
வகுத்துக்காட்டல் — ஒருத்தி. (நன்னூ.
பொதுபா. கச.)
வகுதி—வகுப்பு. தி-தொழிற்பெயர்விருதி.
வகுந்து—வழி (சூ. நிக இ: கூஉ.)
வகுப்பு—1. அழகு. (பிங்கல. ககசக.) 2.
பகுப்பு. (வழக்.)
வகுலி—ஒர்மீன்.
வகுள்—சமுத்திராபச்சை. (வைத்தியபரி.)
வகுளப்பிகம்—வஞ்சிக்கொடி. (வைத்திய
பரி.)
வகுளம்—மகிழ்மரம். (சூ. நிக ச: கூ.)
வகுளாபரணி. சடகோபர். (அபிதாநசிக்.)
வகுளி—ஒலி.
வகுளிநு: தர்—நவநாதசித்தர்களிலொருவர்.
(பொருட். நிக.)
வகை—1. இனம். 2. உபாயம். 3. குறுக்
தெரு. (சிந்தா) 4. முறை. 5. வகுப்பு. (1, 2,
4-வழக்.)
வகைப்படுத்தல்— } பங்கிடுதல். (வழக்.)
வகையிடுதல்— } வகையாசலைத்தலெ
னினுமாம்.
வகையுளி — அவ்வச்சொன்முடிபே சீர்
முடிவாக்கித் தலைகொள்ளிற் றலைகெடுமாதலா
ற் றலைகெடாண்ணம் சீர்முடிவுசெய்து தலை
கோடல். (உ-ம்) “நிலமிசை நீடுவாடி வார்”
என்தலில் நிலமிசை யெனவும், நீடு எனவும்,
வாழ்வார் எனவும், பிரித்துத் தலைகொள்ளிற்
ற்றலைகெடுதலும் நிலமிசை யெனவும், நீடுவாழ்

எனவும், வார் எனவும் பிரித்துத் தலைகொள்
ளிற் றலைகெடாமையு மறிக. (யாப். காரி. ஒழி
பி. சு: உரை.) இவ்வகையுளி பிரபந்தமுதலிற்
கூறுகின்ற மங்கலச்சொல்லில்வரிற் குற்ற
மாம். “வகையுளிகேர்தல்வனப்பின்ரூய்நிற்ற”
லென்னும் வெண்பாப் பாட்டியற் செய்யுளா
லறிக
வங்கக்கல்—சக்காண்கல். (வைத்தியபரி.)
வங்கசேநகம்—வெள்ளகத்தி. (வைத்திய
பரி.) வங்கசேனகம் எனவும் வரும்.
வங்கணம்—1. சிநேகம். (உ - ம்.) “சிங்
கையக்காணையென்வங்கணச்சிங்கியைக்கா
ணேணே” (குற்றாலக்குறவஞ்சி. ககசு.) 2.
செங்கத்தரி. 3. சேம்பு. (2, 3-வைத்தியபரி.)
வங்கவான்—சிநேகன். (வழக்.)
வங்கநீறு—சயமணல். (வைத்தியபரி.)
வங்கம்—1. சயம். 2. கத்தரி. 3. துத்த
நாகம் (வைத்தியபரி) 4. தேயமம்பத்தாறி
னென்று. (பொருட். நிக.) 5. பதினெண்பா
டையினென்று (நன்னூ. பெயரிய. கக.
உரை.) 6. நாவாய். 7. வெள்ளி. (1, 2, 6, 7-
சூ. நிக. கக: நகாவெ. உ.)
வங்கமணல்—சங்கநீறு. (வைத்தியபரி.)
வங்கர்—1. ஒரு தேயத்தவர். (திருவிளை.
திருமணப். எசு.) 2. சண்டாளர். (சூ. நிக.
உ: கசு.)
வங்குறர் — ஒரு சங்கப்புலவர். இவரை
ஆலங்குடிவங்கனொன்பார். திருவள்ளுவமொலை
யிலறிக.
வங்கா—ஒரு கருவி (வழக்.)
வங்காரம்—1. உலோகக்கட்டி (பிங்கல.
கஉசக.) 2. பொன் (உ-ம்.) “வங்காரச்சிலை”
கொருநாத சேதுபதிவண்ணம் முதலிலறிக.
வங்காரவச்சி — } ஓர் கீரை. (வைத்திய
வங்காரவச்சி — } பரி.)
வங்காளத்திப்பிலி—ஒருதிப்பிலி. (வழக்.)
வங்காளப்பச்சிசை—ஒர்பூடு. (வைத்தியபரி.)
வங்காளம்—தேயமம்பத்தாறினென்று.
வங்கி—1. கொடிவேலி. (வைத்தியபரி.)
2. மாகர் மழங்கைமேலணியுமோரணி. (வழக்.)
வங்கிசம்—உம்மிசம். (வழக்.)
வங்கிபுரத்தாச்சான் — எழுபத்துநான்கு
சிங்காசனாதிபதிகளிலொருவர்.
வங்கிபுரத்துநம்பி—வைத்தணவாசாரியர்
களிலொருவர்.
வங்கியசூடாமணிபாண்டியன் — இவன்
வங்கியசேகரபாண்டியனுக்குமகன். திருவிளை
யாடற்புராணத்தி லறிக.

வங்கியசோழன்—ஒரு சோழன். (அபிதாநசிந்.)

வங்கியபீபாண்டியன்—ஒரு பாண்டியன். (அபிதாநசிந்.)

வங்கியபதாசு—ஒரு பாண்டியன். (அபிதாநசிந்.)

வங்கியம் — 1. இசைக்குழல் (பிங்கல. கசஉஅ.) 2. மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

வங்கு—1. கழுதைபுலி. (வைத்தியபரி.) 2. மலைமுழை. (பிங்கல. 60௪.)

வங்குகட்டை—மாக்கலத்தறி. ஒருகுழுஉக் குறிப்பாவும்.

வங்குதம்—கடைநீர் (வைத்தியபரி.)

வங்குளம்—காற்று. (வைத்தியபரி.)

வங்குழி—காற்று. (கு. நிக. க: சஎ.)

வங்கு—பகை

வச்சுகந்தண்டிலம் — வெட்பாலையரிசி. (வைத்தியபரி.)

வச்சுகம்—மலைமல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

வச்சுணந்திமலை — தூய் செய்யுளிலக கணஞ் சொன்ன தூய். (அபிதாநசிந்.)

வச்சுநாபி—நஞ்சு. (வைத்தியபரி.)

வச்சுநி—மஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

வச்சுயம்—கலைமான. (கு. நிக. க: உஉ.)

வச்சுரி—வேம்பு. (வைத்தியபரி.)

வச்சுநாநி—சீந்தில் (வைத்தியபரி.)

வச்சி—காயா. (வைத்தியபரி.)

வச்சியம்—வசிகரித்தல். (பரிபாடல்.)

வச்சிரக்கல்—ஒரகல். (வைத்தியபரி.)

வச்சிரக்கேட்டம் — காலிரிப்பும்பட்டி னத்திற் பூர்வத்தில வச்சிரமிருந்த கோயில். (அபிதாநசிந்.)

வச்சிரகந்தம்—அரிதாரம். (வைத்தியபரி.)

வச்சிரகம் — தாமரைக்காய் (வைத்திய பரி.)

வச்சிரசிதன்—கருடன். (வைத்தியபரி.)

வச்சிரகவாலே—1. கும்பகண்ணன்மனைவி. (அபிதாநசிந்.) 2. மீன். (வைத்தியபரி.)

வச்சிரசேலதம்—கோரைக்கிழங்கு. (வைத் தியபரி.)

வச்சிரத்தலைச்சி—கருவண்டு. (வைத்திய பரி.)

வச்சிரதசநம்—1. எலி. 2. பன்றி. (வைத் தியபரி.)

வச்சிரதந்தன் — 1. இராவணனுக்கோர் மந்திரி. (இராமா. யுத்தகா. மந்திரப். உஅ.) 2 பகதததன்புத்திரன். (அபிதாநசிந்.)

வச்சிரதந்தி—ஒர் புழு.

வச்சிரதரன் — இந்திரன். (உ-ம்.) “சத்த மேகங்களும்வச்சிரதரனுணையிற் சஞ்சரித்திட வில்லையோ” (தாயுமானவ. பரிபூராண. கஉ.)

வச்சிரம் - வச்சிராயுதம். தரன் - தரித்தவன்.

வச்சிரதாரணை—நவதாரணையி னென்று. (பொருட்-ங்க.)

வச்சிரதீலதம்—முத்தக்காசு. (வைத்திய பரி.)

வச்சிரதூண்டன்—கருடன். (வைத்தியபரி.)

வச்சிரநாடு — சோணையாற்றின்கரையி லுள்ளநாடு (அபிதாநகோ.)

வச்சிரநிம்பம்—கருவேம்பு. (மலையக.)

வச்சிரப்பசை—ஒர் பசை. (வழக்)

வச்சிரபாணி—இந்திரன். (கு. நிக. க: கக.)

வச்சிரபீசகம்—கொடிப்புக்கு. (வைத்திய பரி.)

வச்சிரபீசம் — கழற்சிகாய் (வைத்திய பரி.)

வச்சிரபுட்பம்—எட்டி. (வைத்தியபரி.)

வச்சிரம் — 1. அந்திப்பிதி. 2. எட்டி 3. குலிசம். 4. சதுரக்கள்ளி. 5 சிற்பனான் முப் பத்திரண்டினுள்ளது. (பொருட்-ங்க.) 6. நித் தியயோகத்தொன்று. பஞ்சாங்கம்பார். 7. மர வயிரம். (சந்தா.) 8. வைரமணி. (1, 2-வைத் தியபரி.) (3, 4, 8-கு. நிக. கக: சகரவெ. கக.)

9. வச்சிரப்பசையுமாம்.

வச்சிரமாலி—சண்முகசேனாவீரன். (அபி தாநசிந்.)

வச்சிரமுட்டி — மாலியவந்தன்புத்திரன். (அபிதாநகோ.)

வச்சிரநயம்—சுத்தாசம். (வைத்தியபரி.)

வச்சிரவராக் — சமணர்கொண்டாடும் ஓர் மாயாசத்தியென்பார்.

வச்சிரவல்லி—1. பிரண்டை 2. பொழுது வணங்கிபூச்சுசடி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

வச்சிரவாகு — சூரன்மைந்தரிவொருவன். (அபிதாநசிந்.)

வச்சிரவீருக்கம்—புல்லுருவி. (வைத்திய பரி.)

வச்சிரன்—1. இந்திரன், வச்சிராயுதத்தை யுடையவன் 2. கண்ணன் பொத்திரனுனிய அந்ருத்தன்புத்திரன். (அபிதாநகோ.)

வச்சிராங்கபாண்டியன்—ஒர் பாண்டியன். (அபிதாநசிந்.)

வச்சிராங்கம்—சதுரக்கள்ளி. (மலையக)

வச்சிராங்கன் — திதியின்றவத்தால்வந்த புத்திரன் (அபிதாநகோ.)

வச்சிராங்கி — தாரகாசுரன் தாய். (அபி தாநசிந்.)

வசீராய்சி—பிரண்டை. (வைத்தியபரி.)
 வசீராதம்—பன்றி. (வைத்தியபரி.)
 வசீரீ—இந்திரன். இ—விசுதி.
 வசீசை—உலோபம். (உ-ம்.) “நடுவச்சை
 யன்போலொர்மன்னன். (இராமா. பாலகா.
 பூக்கொய். கக)
 வசக்துதல்—படிபச்செய்தல். (வழக்.)
 வசகம்—கொடிவேலி. (வைத்தியபரி.)
 வசட்டி—வயிரமண். (வைத்தியபரி.)
 வசத்திற்சோதிவி—எலுமிச்சை. (வைத்
 தியபரி.)
 வசதி—1. ஊர். 2. நல்லிடம். 3. வீடு. (1,
 2, 3-சூ. நிக. கக: சகரவெ. கக.)
 வசந்தநாலம்—சித்திரை வைகாசிமாதம்.
 (வழக்.)
 வசந்ததுகமாகரம்—ஒருபூடு. (வைத்திய
 பரி.)
 வசந்தநரு—மாமரம். (வைத்தியபரி.)
 வசந்தநூதம்—1. குயில். 2. மாமரம். (1, 2-
 வைத்தியபரி.)
 வசந்தம் — 1. இந்திரமாளிகை. (பிங்கல
 ககஅ.) 2. இளவேனில். (பிங்கல உகஅ.) 3.
 ஓர் இராகம். (பொருட்-நிக.) 4. சல்லாபம்.
 (பிங்கல. ச050) 5. வாசம். (சூ. நிக. கக: நகர
 வெ. எ.)
 வசந்தமலர்—இலவங்கம். (வைத்தியபரி.)
 வசந்தமலை—ஓர் பிரபந்தம். (பொருட்-
 நிகண்டு.)
 வசந்தநர் — 1. ஓர் வானரவீரன், இவன்
 கும்பகன்னை கசக்கிப்பூசிக்கொள்ளப்பட்ட
 வன். (அபிதாநசிங்) 2. காமன். (பிங்கல. கசக.)
 3. தென்றல். (பிங்கல. உக.)
 வசந்திகை—தேமல். (பிங்கல. க0அக.)
 வசநாவி—யச்சநாபி. (வைத்தியபரி.)
 வசநீயம்—வசநிக்கத்தக்கது. அநிர்வசநீயம்
 பார்.
 வசப்படல்—வசமாதல். (சூ. நிக. க: உக.)
 வசப்படுத்தல்—வசமாக்குதல். பிறவினை.
 (வழக்.)
 வசப்படுத்தல்—வசப்படல்.
 வசம்—1. அமைதல் 2. ஒழுங்கு. 3. கீழ்ப்
 படிதல். 4. கைவசம். 5. வசம்பு. (வைத்திய
 பரி.) (1, 2, 3, 4-வழக்.)
 வசம்பு—ஓர் மருந்து. (வைத்தியபரி.)
 வசமாக்கல்—வசப்படுத்தல். (சூ. நிக. க:
 கூ0. மூலம்.)
 வசமாதல்—வசப்படல்.
 வசரம்—கோழி. (வைத்தியபரி.)
 வசலை—பசலை; அது, ஓர் கொடி.

வசவாதேவர்—ஓர் வீரசைவர். (அபிதாநசிங்.)
 வசவபுராணம்—வீரசைவவழியார்கள் மகத்
 துவங்குறியநூல். (அபிதாநசி.)
 வசவி—தட்டை. (சூ. நிக. உ: சுடு.)
 வசவு—இழிவுரை. (வழக்.)
 வசனை—பசனை. (வைத்தியபரி.)
 வசனம்—சொல். (சூ. நிக. க0: கூ.)
 வசவித்தல்—சொல்லல். (வழக்.)
 வசாரி — 1. நெருப்பு. 2. வசம்பு. (1, 2-
 வைத்தியபரி.)
 வசவியம்—செவ்வியம். (வைத்தியபரி.)
 வசி—1. கூர்மை. 2. தழும்பு. 3. தெரிநிலை
 வினைப்பகுதி. 4. நீர். 5. பஞ்சாக்கரமந்திர
 வகையினொன்று. (தணிகைப். அவையடக். உ.)
 6. பழை. (சிலப்.) 7. வசியம். 8. வாள். (1, 2,
 6, 7-பிங்கல. ச0கக.) (8 பிங்கல. இள.) 9.
 வெள்வெண்காயம். (வைத்தியபரி.) பிளப்
 பென்பர் பத்துப்பாட்டில். இந்நப்பிடம், குற்
 தம், சூலம், திரட்சி முதலியவற்றிற்குங் கூறு
 வர். உதாரணமாக எண்ணி கொள்க.
 வசிகம்—மினகு (வைத்தியபரி.)
 வசிகாணம்—1. கலைஞானமறுபத்துநான்கி
 னொன்று. (பொருட்-நிக.) 2. மனமதன்கணையி
 னொன்று. (சூ. நிக. கஉ: சக.)
 வசிகரம்—1. சிந்தில். 2. யானைத்திப்பிலி.
 3. வசியம். 1, 2-வைத்தியபரி.) (3-வழக்.)
 வசிகரித்தல்— } வசப்படுத்தல். (வழக்)
 வசிகரிப்பு— }
 வசிகாரம் — 1. சிலந்தி. 2. செருந்தி.
 (வைத்தியபரி.)
 வசிட்டி—ஓர்முசி. இவர் பிரமாவின் மாநச
 புத்திரருளொருவர். (அபிதாநசி.)
 வசிட்டல்—1. கண்டமாக்கல். (பரிபாடல்.)
 2. தங்கல். (சூ. நிக. க: கக.) 3. வசியஞ்செய்
 தல். (வழக்.)
 வசித்துவம்—அட்டமாசித்திகளிலொன்று.
 (பொருட்-நிக.)
 வசிதை—வசித்துவம்.
 வசிந்து—பிளந்து. (பத்துப்.)
 வசிநி—வண்ணிமரம். (வைத்தியபரி.)
 வசியம்—1. கிரம்பு. (வைத்தியபரி.) 2.
 வசமாதல், அஃது அட்டகர்மத்தொன்று.
 அட்டகர்மம் பார்.
 வசிரம்—1. ஆனைத்திப்பிலி. 2. கடலுப்பு.
 (1, 2-வைத்தியபரி.)
 வசிவு—1. பிளந்துவெடுப்படுத்தல். (பத்துப்.)
 2. வளைதல். (பிங்கல ககசள.)
 வசிகரணம்—வசிகரணம்.
 வசிகரம்—வசிகரிப்பு.

வச்சிரன்—வசியஞ்செய்பவன். (வழக்.)
 வச்சிரம்—யானைத்திப்பிலி. (வைத்தியபரி.)
 வசு—1. அட்டவசுக்கள். 2. நீர். (வைத்தியபரி.) 3. நெருப்பு. 4. பசுவின் கன்று. 5. பொன். 6. வெள்ளெங்காயம். (வைத்தியபரி.) (1, 3, 4, 6-பிங்கல. ௪௦௧௨.) அபிதானசுந்தாமணியில் அநேகருக்குப்பெயராகுதுவர்.
 வசுக்கள்—அட்டவசுக்கள். (மணிமே.)
 வசுக்கந்திவசு—நாய்வேளைச்சொடி. (வைத்தியபரி.)
 வசுசூபம்—அழரி (வைத்தியபரி.)
 வசுதேவன்—கண்ணபிரானுதை. (அபிதானசு.)
 வசுதை—மண்ணுலகு. (பிங்கல. ௪௪௮.)
 வசுத்தரை—பூமி. (சூ. நிக. ௫. எ.)
 வசுதரை—புளி. (வைத்தியபரி.)
 வசுதாள்—அவிட்டம். (பிங்கல. ௨௯௧.)
 வசுமதி—பூமி. (சூ. நிக. ௫. அ.)
 வசுவசி—
 வசுவசி—சாதிபத்திரி (வைத்தியபரி.)
 வசுரி—ஓர் நோய். (வழக்.)
 வசை—1. குற்றம். (சூ. நிக. ௮. ௫௮.)
 2. மலட்டுப்பசு. (சூ. நிக. ௩. ௧௨.) 3. இகழ்ச்சி. (வன். ௨௪-ஆம் அதி. ௮) பெண், பெண் யானை, மனைவி முதலியவற்றிற்குங்கூறுவர்.
 வசைசுச்சொல்—இகழ்ச்சிச்சொல். (வழக்.)
 வசைசுத்தல்—வளைத்தல்.
 வசைதல்—வளைதல். (வழக்குண்டுபோலும்.)
 வஞ்சகம்—வஞ்சம், வஞ்சகம்பேசேல். (கொன்றைவே.)
 வஞ்சகநாடி—ஆமை. (வைத்தியபரி.)
 வஞ்சகநொழிப்பு—சூரலங்காரம். இது: பெயர்முதலிபசொற்களால் வர்ணியத்தினது தர்மத்தை மறுத்தல். (விசா. அணியிலக்.)
 வஞ்சகன்—வஞ்சிப்போன். (சூ. நிக. ௨. ௪௪.)
 வஞ்சகாரம்—கொடிவேலி. (வைத்தியபரி.)
 வஞ்சநலிபுச்சியணி—சூரலங்காரம். இது: ஓர் காரணத்தானிகழ்ந்த சத்துவமாகிய குணத்தை மற்ருருகாரணங்கூறி மறைத்தலாம். (விசா. அணியிலக்கணம்.)
 வஞ்சப்பழிப்பணி—சூரலங்காரம். இது, நின்றையினின்றைதோன்றுதலாம். இதுனை வடநூலார் வியாஜநிந்தாலங்காரமென்பர். (விசா. அணியிலக்கணம்.)
 வஞ்சப்புக்கழ்ச்சியணி—சூரலங்காரம். அது, பழிப்பிறைபுகழ்ச்சிதோன்றல், புகழ்ச்சியாற் பழிப்புத்தோன்றல், புகழ்ச்சியாற் புகழ்ச்சி தோன்றலென மூன்றுவகைப்படும். (விசா. அணியிலக்கணம்.)

வஞ்சப்பெண்—காளியேவல்செய்வாள். (சூ. நிக. ௧. ௩௬.)
 வஞ்சம்—1. அழிவு. (நாணமிருதம். ௩௨.)
 2. கபடம். (சூ. நிக. ௧௧: ரூசரவே ௫.) 3. கொடுமை. 4. பொய். 5. வான். (3, 4, 5-பிங்கல. ௪௦௧௩.)
 வஞ்சலம்—பாம்பு. (வைத்தியபரி.)
 வஞ்சலம்—வஞ்சகம். (வழக்.)
 வஞ்சலி—1. இடாகினி (பிங்கல. ௧௨௧.)
 2. வஞ்சப்பெண்ணுமாம்.
 வஞ்சனை—1. தெய்வப்பெண். 2. பொய். 3. வஞ்சம். (1, 2, 3-பிங்கல. ௪௦௧௪.)
 வஞ்சி—1. ஒருவகைமரம். (ஐங்குறுநூ.)
 2. ஓர்கொடி. 3. ஓர்பா. 4. கருநீர், சேரனக ரென்பர் பரிபாடலில், சோழனகரென்பர் பெரியபுராணத்தில், இரண்டுமூண்மையேயாம். 5. குடை. 6. சீந்தில். (வைத்தியபரி.) 7. தெரி நலைவிளைப்பகுதி. 8. பகைவர்மேற்செல்லல். 9. பகைவர்மேற்செல்லுவோரணியுமலை. (சூ. நிக. ௧௨: ௩௨.) 10. பெண். 11. மருதயாழ்த்திறத்தினுண்டு. (1, 2, 3, 5, 7, 11-பிங்கல. ௪௦௧௫.)
 வஞ்சித்திரி—வஞ்சியுரிச்சீர், மூவசைச்சீர்.
 வஞ்சித்தல்—வஞ்சனைசெய்தல்.
 வஞ்சித்தனை—காளிமுன் நிரையும் நேரும் வரின், ஒன்றியவஞ்சித்தனையும், ஒன்றாதவஞ்சித்தனையும் என இருவகையாம். (யாப். காரி. உறுப்பியல். ௧௦.)
 வஞ்சித்தநாடிசை—இருசொடி நான்காய், மூன்றுசெய்யுள் ஒரு பொருண்மேலுக்கிவருவது (யாப். காரி. செய்யுளியல். ௧௪)
 வஞ்சித்தனை—அரசன் வஞ்சிப்பூவைத் தலையிலேசூடிப் பகைவருடையபூமியைக்கைக்கொள்ளக் கருதுதல். (புறநா.)
 வஞ்சித்துறை—இருசொடிநான்காய் ஒரு பொருண்மேலொன்றாய்வருவது. (யாப். காரி. செய்யுளியல். ௧௪.)
 வஞ்சித்தாக்கு—பரிபாட்டினுறுப்பினுனொன்று. (பரிபாடல்.)
 வஞ்சிதன்—வஞ்சிக்கப்பட்டவன். (வழக்.)
 வஞ்சிப்பா—நால்வகைப்பாவினொன்று. (யாப். காரி. செய்யுளியல். ௧.)
 வஞ்சியராம்—ஓர்துறை. (புறப். வெ. மாலே.)
 வஞ்சியுரிச்சீர்—தேமாங்கனி, புனிமாங்கனி, கருவினங்கனி, கூவினங்கனியாய்வருவன. (யாப். காரி. உறுப்பியல். ௪.)
 வஞ்சிரம்—ஓர் மீனென்பர்.

வஞ்சிவிருத்தம்—முச்சீரடி நான்குநொண்
டுவருவது. (யாப. காரி. செய்யுளியல். ௧௪.)

வஞ்சிவேந்தன்—சேரன். (சூ. நிக. ௨: ௧௮.) வஞ்சியென்பது கருஜருக்குப் பெயராதலால், அதனைப் புரழ்ச்சோழநாயனர்புராணத்திற் சோழர்க்குரிய நகரெனக்கூறலான், வஞ்சிவேந்தனைன்பது சோழனுக்கு மொரு பெயராம்; இங்ஙனமாதலால் அக்கருஜர் ஓர்காலத்துச் சோழனுக்கும் ஓர்காலத்துச் சோழனுக்கும் உரிமையாயி நந்ததென்பது கருதப்படுகிறது.

வஞ்சி எனக்கூர்ச்சி — ஓர் துறை. இது அரசன் பகைவரைத் தாழ்வித்தறபொருட்டு இவ்வாறு செய்வேனெனச் சொல்லிய கூறுபாட்டைச் சொல்லுவதல். (புறநா.)

வஞ்சிளம்—சபதம். (சூ. நிக. ௧0: ௧0.)

வஞ்சிளம்—1. அசோகு. 2. வேங்கை. (1, ௨-வைத்தியபரி.)

வஞ்சிளன்—கிரிக்குருவி. (சூ. நிக. ௧: ௫௭.)

வடக—கெட. (சிந்தா.)

வடகீ—சுற்றம் (புறநா.)

வடகீ 1. ஒளிமழுங்கல் (சூ. நிக. ௮: ௨௫) 2. வெட்டம் (சூ. நிக. ௮: ௪௨)

வடகீ — பகைவர் (சூ. நிக. ௨: ௫௨.)

வடகீர — வெடிகாரம். (வைத்தியபரி.)

வட்டக்கிலுக்கிலுப்பை — ஓர் கிலுக்கிலுப்பைச்செடி. (வைத்தியபரி.)

வட்டகை — 1. பலபூர்சூழ்ந்தவட்டம். 2. சிறுகண்ணா. (1, 2-வழக்.)

வட்டமாம் — பரிசை. (சூ. நிக. ஏழாவது தொகுதி ௧௪ ஆவது கவியில் மாவட்டணமென்றும்; முந்தற்குறையாக வட்டணமென்பார்போலும்.)

வட்டணிக்கை — } வட்டமாக்கல் (வழக்)

வட்டணித்தல் — }

வட்டணை — 1. தாளம்போடுதல். (சூ. நிக. ௧: ௫௪.) 2. வட்டம். (பிங்கல. ௨௨௮௬.) 3. வர்த்தனை. (மணிமே.)

வட்டத்திருப்பி — 1. ஆடுதின்னாப்பாளை. 2. பங்கமபாளை. 3. பொன்முசுட்டை. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

வட்டத்துத்தி — ஒருவகைச்செடி. (வைத்தியபரி.)

வட்டநரிவேருட்டி — வட்டக்கிலுக்கிலுப்பை. (வைத்தியபரி.)

வட்டப்பலை — நான்குவகைப்பாலையினொன்று. (செல்ப. ஆப்பச்சியர். ௪0௫. பக்.)

வட்டப்புல் — காவட்டம்புல். (வைத்தியபரி.)

வட்டம் — 1. ஆலவட்டம். (பத்துப்பாட்.) 2. ஓர்கோள். (சிலப்.) 3. கைம்மணி. 4. சீலை.

5. திரிகை. 6. நாணயமாற்றும்பொழுதுகொடுக்கும் லாபப்பொருள். 7. நீர்ச்சால். 8. நீர்நிலை. 9. பரிசை. 10. பரிவேடம். 11. வாருவலயம். (4, 8, 9-சூ. நிக. ௧௧: ௨௧௪௭. ௧௬.) (3, 9-பிங்கல. ௪0௨௬.) (5-வழக்.) வட்டுஎன்பார்பரிபாட்டில். வட்டவடிவ மூதலியவற்றிற்கும் பெயர்கூறுவர். உதாரணங்காணிற் கொள்க.

வட்டர்பண்ணுதல் — தேவதோத்திரத்தை மறுபடி மறுபடி மனனஞ்செய்தல். (வழக்.)

வட்டமடக்கி — வட்டத்திருப்பி. (வைத்தியபரி.)

வட்டாடல் — 1. ஒருவகை வீளையாட்டு, உண்டையுருட்டல் (மணிமே.) 2. சூதாடல். (சூ. நிக. ௧௧: ௨௧௪௭. ௧௬.)

வட்டாரம் — சுற்றுபபக்கம். (வழக்)

வட்டி — 1. கடப்பபெட்டி. (புறநா.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. முதற்பொருட்கு வரு மூதியம். (வழக்.)

வட்டிகை — 1. எழுதுகோல். 2. கூடை. (பிங்கல. ௧௬௮௭.) 3. சித்திரம். (சூ. நிக. ௮: ௭௬.) 4. நால்வகைச்சாந்தினொன்று. (சூ. நிக. ௧: ௧௬.) 5. வாத்திகை. (1, 5-மணிமே.)

வட்டித்தல் — 1. ஆணையிடுதல். (சூ. நிக. ௧0: ௧0.) 2. தாளம்போடல். (சூ. நிக. ௧: ௫௪.) 3. வட்டமாக்குதல்.

வட்டித்து — சுழற்றி. (சிந்தா.)

வட்டிற்பூ — 1. தாமரைப்பூ. (வைத்தியபரி.) 2. வட்டித்தல். (வழக்.)

வட்டிப்போர் — சுழற்றியெறிவோர். (பரிபாடல்.)

வட்டில் — 1. உண்கலம். (வழக்.) 2. ஓர் பாத்திரம். (சூ. நிக. ௭: ௧௨)

வட்டிவி — வட்டாடும்போது கொடுக்கும் பந்தயப்பொருள் (இராமா. மிதிலைக்காட். ௧௭)

வட்டு — 1. கறிமுள்ளி. (வைத்தியபரி.) 2. சூதாடுகருவி. (வன். கல்லாமை. ௧.) 3. திரட்சி. (சூ. நிக. ௮: ௬.) 4. நீர்வீசுகருவிகளினொன்று. (பரிபாடல்.)

வட்டுச்செடி — ஓர் செடி.

வட்டுடை — முழந்தாளளவாக வீரருக்கு மோருடைவிசேடம். (சிந்தா.)

வட்டுவட் — ஓர் வகை வெற்றிலைப்பை. (வழக்.)

வட்டை — வழி. (சூ. நிக. ௫: ௬௨.)

வட்டில் — சிங்கம். (வைத்தியபரி.)

வடக்கிருத்தல் — மகாப்பிரஸ்தானம். (செந்தமிழ். தொகுதி. ௮. முதற்பகுதி) அது பற்றிகந்தோர் பதவிவேண்டி வடதிசைநோக்கித் தியானமுற்றிருத்தலாம். (புறநா.)

வடகீது—வடகிசை. (வழக்.)
வடகம்—1. அத்தவாளம். 2. தோல். (1, 2-பிங்கல. 30௧௭.) 3. வற்றலாகிய ஒருவத உணவுப்பண்டம். (வழக்.) போர்வைக்குக் கூறுவர்.

வடகலை—கிரந்தநூல்கள். (இராமா. பாயிரம்.)

வடகாற்று—வாடை. (சூ. நிக. கக: டகர வெ. கக.)

வடகிழகீது—வடகீழ்த்திசை. (வழக்.)

வடகீழ்த்திசை — வடக்குக் கிழக்குமாய தோர் கோணத்திசை.

வடகீழ்த்திசைப்பாலன்—சசானன். (சூ. நிக. கக: எக.)

வடகீழ்த்திசைப்பாலன்துறி—காகம். (சூ. நிக. கக: அ0.)

வடகீழ்த்திசையாணை—சுப்பிரதீபம். (சூ. நிக. கக: எக.)

வடசொல் — ஆரியமொழி. ஆரியத்திற் குரிய சிறப்பெழுத்துத்திரிந்து தமிழில் வந்து வழங்குமொழியை வடசொல்லென்க. நன்னூலிற் பெயரியலிலே பொதுவெழுத்தாலிபன்ற மொழியும் வடசொல் என்பது பொருந்தாது.

வடதிசைப்பாலன்—குபேரன். (சூ. நிக. கக: எக.)

வடதிசைப்பாலன்துறி—பாணை. (சூ. நிக. கக: அ0.)

வடதிசையாணை — சார்வபௌம். (சூ. நிக. கக: எக.)

வடநீதை—வடகாற்று. (பிங்கல. உக.)

வடபந்தி—ஆல். (வைத்தியபரிபா.)

வடபரதம் — பரதகண்டத்தி னோர்பிரிவு. (சூ. நிக. கக: கூ.)

வடபாலிவீதேகம் — வடவிதேகம். (சூ. நிக. கக: கூ.)

வடபாலிரேபதம்—சுவகண்டத்தொன்று. (சூ. நிக. கக: கூ.)

வடம்—1. ஆலமரம். (சூ. நிக. ச: கச.) 2. ஒழுங்கு. (ஞானமிருதம்.) 3. கயிறு. (பிங்கல. ககடுக.) 4. வின்னாணி. (பிங்கல. கடுக௭.)

வடமதுரை — வடநாட்டின்கண்ணுள்ள ஒருவிட்டுணுத்தலம். (அபிதாரகோ.)

வடமரீ—வடவர், பிராமணருள் ஒரு வகுப்பினர். இவர் வடக்கிருந்து தென்னாட்டுக்கு வந்தவர்.

வடமலை—1. மகாமேரு. 2. வேங்கடம். இதனைக் குமார்க்கடவுள் தலமென்றுத் திருமால் திருப்பதியினுள்ளென்றுங்கூறுவர்.

வடமீன்—அருந்ததி. (சூ. நிக. க: எக.)

வடமூலகன்—சிவிரான்.

வடமேற்று—பாயுதிசை. (வழக்.)

வடமேற்றிசைப்பாலன்—வாயு. (சூ. நிக. கக: எக.)

வடமேற்றிசைப்பாலன்துறி—கமுகை. (சூ. நிக. கக: அ0.)

வடமேற்றிசையாணை—புட்பதந்தம். (சூ. நிக. கக: எக.)

வடமொழி—வடசொல். பார்.

வடலி—இளம்பனை. (வைத்தியபரிபா.)

வடவர் — வடநாட்டிலுள்ளோர். (பத்துப்பாட்டு.)

வடவனல்—வடவாநலம்.

வடவாக்கிநி — ஊழித்தி. இது, கற்பாந்த காலத்தில் உலகையழிக்குந் தீ.

வடவாசுதர் — தேவமருத்துவர். வடவா-வடவை-அச்சவினி. சுதர்-பின்னோ.

வடவாநலம்—

வடவாழகம்— } ஊழித்தி. (சூ. நிக. க: கக.)

வடவாழகாக்கிநி— } க: கக.)

வடவிதேகம்—சுவகண்டத்தொன்று. (சூ. நிக. கக: கூ.)

வடவெங்கடம்—ஆர்மலை. இது, தமிழ்நாட்டின் வடக்கெல்லையாகவுள்ளது. (தொல்.பாயிர. 3௪. உரை.)

வடவை — 1. ஊழித்தி. 2. எருமை. 3. பெண்குதிரை. 4. பெண்பாணை. 5. அச்சவனிக்கும் பெயர். (1, 2, 3, 4-பிங்கல. 30௧௮.)

வடவது — 1. வடக்கு. (உ-ம்.) “வடவது திசைமேனான்” (இராமா. ஆரணிய. அகத்தீச. 30.) 2. வடக்குள்ளது. மருஉச்சொல். (நன் பெயரிய. ௧0. உரை.)

வடி—1. கன். (பிங்கல. ௧௪௪௧.) 2. கூர்மை. “வடிவேல்” (வழக்.) 3. திருத்தம். (புறநா.)

4. தெரிநிலைவினப்பகுதி. 5. மாவடு. (ஐங்குறு.) 6. மாவடுவகிர். (திருக்கோவை. ௧௨.)

வடிக்குதல்—1. கனங்கமறுத்தல். 2. வடியச் செய்தல். (1, 2-வழக்.)

வடிகயிறு — குதிரைவாய்வடம். (சூ. நிக. எ: உக.)

வடிகாது—தாழ்ந்தகாது. (உ-ம்.) “குழை விரவுவடிகாதாகோயிலளாய்” (சுந்தரமூ. தேவார.)

வடித்தல்—1. கூர்மையாக்குதல். 2. சுட்டு விரலும் பெருவிரலுங்கூட்டி யாழ்நரம்பை அகமும் புறமு மாராய்தல். (மணிமே.) 3. தெளித் தெடுத்தல். 4. பாய்ந்தல். (சிந்தா.) 5. வசமாக்குதல். (சூ. நிக. க: ௧0.)

வடிதல்-1. நீர்முதலிய ஒழுக்குதல். (வழக்.)
2. நீளம். (சூ. நிக. அ: கக.) 3. வற்றுதல். ஆற்
றில் நீர்வடிந்தது என்பது (வழக்கு.)

வடிந்த—அழகுபெற்ற. (புறநா.)

வடிப்பு—பயிற்ற. (சிந்தா.)

வடிப்பம்—1. அழகு. 2. செப்பம். (1, 2-
வழக்.)

வடிப்பு—வடித்தல் பு-தொழிற்பெயர்
விருது.

வடிப்போர்—பயிற்றுவோர். (சிந்தா)

வடிம்பலம்பநின்றுபாண்டியன்—இவனை
உக்கிரவார்மனென்பர் சிலப்பதிகாரவுரையில்;
இவன் கடல்சுவற் வேலெறிந்தவுடன் அக்
கடல் வற்றி இவன்கால்விளிம்புமட்டாகக் கழு
வியது. அதனால் வடிம்பலம்பநின்றனென்ப
பெயராயிற்று. “ஆழிவடிம்பலம்பநின்றனு”
மென நளவெண்பாவிருந்துதல் காண்க.

வடிம்பு—1. துதி. 2. விளிம்பு (திருவால.
திருவிளை. கடல்சுவற். க.) வடிம்பு என்பதிக்
கால்விளிம்பெனக்கொள்க.

வடியல்—வடிதல். அது, ஒன்றிலிருந்து
நீர்முதலிய வெழுதல். (வழக்.)

வடியா—திருந்தாத. (புறநா.)

வடியா—1. உடம்பு. அம்-சாரியை. 2. உரு
வம். (பிங்கல. ககங்.)

வடியா—1. அல்குல். (பிங்கல. சலக.) 2.
அழகு. (சூ. நிக. அ: கக.) 3. உடம்பு. (சூ. நிக.
உ: சச.)

வடியவுமை—உண்மையணியினென்று.
(தண்டி. பொருளணி. உக.)

வடிவோழ்த்து—கட்புலனுக்கு விடயமா
யெழுது மெழுத்து. (நன். உருபு. உஅ. உரை.)

வடு—1. குற்றம், வசையுமாம். 2. செம்பு.
3. தழும்பு. 4. வண்டு 5. பிஞ்சு. (பிங்கல.
உஅஉஅ.) (1, 2, 3, 4-பிங்கல. சலக.)

வடுகச்சி—வடுகப்பெண். (வழக்.)

வடுகநம்பி—எழுபத்தநான்குசிக்காதனாதி
பதிகாரி லொருவர். (அபிதாநசி.)

வடுகநாதன்—வடுகன். பிரமன்றலைகிள்ளி
யவரென்பர். (அபிதாநசி.)

வடுகன்—வயிரவன். (சூ. நிக. க: உஎ.)

வடுகன்றய்—காடுகான். (சூ. நிக. க: கக.)

வடுகி—காடுகான் (சூ. நிக. க: கக.)

வடுகு—1. இந்தளராகம். 2. ஓர் பாணை.
3. ஓர்வகைக்கூத்து. (சிந்தா.) 4. மருதயாழ்த்
திறம். (1, 2, 4-பிங்கல. சலக.)

வடுகேசுவரர்—திருவடுகூரிலிருக்குஞ்
சுவாமிபெயர். (அபிதாநகோ.)

வடுப்படுதல்—கதுவாய் என்பர். இதற்கு
வடுப்படுத்துதல் என்பதே பொருளாம். (பிங்
கல. ககஅக.)

வடுப்படுதிதுதல்—1. குற்றப்படுதல்.

2. வசையாக்கல். (வழக்.)

வடை—உழுந்துமுதலியவற்றாற்செய்யும்
அடை. (வழக்.)

வண்டை—வழங்குடை. (சிலப்.)

வண்டத்தையம்—குறும்புத்தனம். (வழக்.)

வண்டம்—குந்தாயுதமென்பர்.

வண்டமை—கருச்சங்கு. (வைத்தியபரி.)

வண்டி—1. கழிகைமாக்கள். (சூ. நிக. உ:
சஎ.) 2. திண்ணியர். (சூ. நிக. உ: கௌ.) 3.
துட்டர். (வழக்.)

வண்டரம்—நாய், மாப்பு, முகில் என்பர்.
(உ-ம்.) வரிற்றொள்க.

வண்டல்—1. சேறுமுதலிய அடைதல். 2.
மகளிர்விளையாட்டு. (சூ. நிக. க: கக.) 3. விளையாட்டுச்சிற்றில் (ஐங்குறுநூ.)

வண்டலம்—சேறு. அம்-சாரியையென்க.
வண்டல்—1. திண்ணியன். (பிங்கல. அஎ0.)

2. துட்டன். (வழக்.)

வண்டலம்—ஓர் முகிவர். (சிந்தா.)

வண்டாலம்—குந்தாலி. (வழக்) கல்லெ
வெட்டு மோர் கருவி. இதனைக் கூந்தாலி என
விகாரமாகியுங் கூறுவர்.

வண்டானம்—1. கொடியடிநாளை. (பிங்கல.
உகஎச.) 2. நாரை (சிந்தா.)

வண்டி—பண்டி. (வழக்.)

வண்டியம்—பேராமுட்டி. (வைத்தியபரி.)

வண்டில்—தேர்முதலியவற்றி னுருளை.
(வழக்.)

வண்டு—1. அம்பு. 2. குற்றம். 3. கைவளை.
4. சங்கு. 5. தூல் 6. பூசநாள். 7. வண்டு.
(1, 2, 3, 4, 5, 6, 7-பிங்கல. சலக.)

வண்டுகுத்தி—ஓர் குருவி. வழக்குண்டு
போலும்.

வண்டுகெல்லி—1. சண்பகம். 2. தேவ
தாரம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

வண்டுணுமலர்மரம்—1. சண்பகமரம். 2.
வேங்கைமரம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

வண்டுளம்—நந்தியாவட்டம். (வைத்திய
பரி.)

வண்டை—ஓர் செடி.

வண்ணக்கஞ்சாந்தனம்—கடைச்சங்கப்
புலவருளொருவர். (வன். மாலு.)

வண்ணக்குழிப்பு—சந்தக்குழிப்பு. (வழக்.)

வண்ணக வோத்தாழிசைக் கலிப்பா—
கலிப்பாவி னொருபேதம். அஃது தரவு, தாழி

ஸா, அராகம், அம்போதரங்கம், தனிச்சொல், சுரிதகம் என்னு மாறுறுப்பினையுங் கொண்டு, வருவது. (யாப், காரி, செய்யுளியல், கக.)

வண்ணம்—1. அழகு. 2. குணம். 3. சந்தம், இது பலவகைப்படும். 4. சாதி. (பத்துப்பாட்டு) 5. நிறம். (நன்னூ. வினையிய. உ: உரை.) 6. முடுகியல். (பிங்கல. ௨௦௮௩.) 7. விதம். (காஞ்சிப். திருவேகம். எ௦.) 8. இயற்கையழகென்று கூறுவர். (பரிபா.) (1, 2, 3-பிங்கல. ௪௦௨௩.) வண்ணங்கள் — கோலஞ்செய்வான். (கு. நிக. ௨. கக.)

வண்ணாம்பலை—வாண்மாவை. அஃது அரிச்சுவடி.

வண்ணாந்தி — 1. பூச்சி. 2. வண்ணன் மனைவி (வழக்.)

வண்ணாந்திப்பூச்சி—ஓர் பூச்சி. (வழக்.)

வண்ணாள்—வகால். (வழக்.)

வண்ணிகள்—வாங்கிகள், எழுத்துக்காரன்.

வண்ணிநீர்—வாணந்தீர். (சிந்தா.)

வண்ணம்—1. உண்மை. 2. கொடை. 3. புகழ். 4. வலிமை. 5. வளமை. 6. வாகை. (வைத்தியபரி.) (1, 2, 3, 4, 5-கு. நிக. கக. ணகரவெ கஎ.)

வணக்கம்—1. கீழ்ப்படிதல். 2. தொழுதல்.

(1, 2-வழக்.)

வணக்கல்—வளைத்தல். (வழக்.)

வணக்கு — 1. முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.

2. வழிபாடுசெய்தல் (சி. சி. உ: கக.)

வணங்கல்—1. பணிதல். (கு. நிக. க: கக.)

2. வளைதல். (பழமலையங்.) (மெல்லவணங்கென்னும் முதற்குறிப்புக் கலியற்காண்க.)

வணங்காமுடியினள் — துரியோதனன்.

(கு. நிக. உ: கக.)

வணர்—1. நெறிப்பு (பரிபாடல்.) 2. வளைவு.

(கு. நிக. அ: கு.)

வணர்ந்து—வளைந்து. (பத்துப்பாட்டு.)

வண்கம்—வாண்கம் பார்.

வண்கரணத்துணம் — தனிமையாற்றல்

முதலிபனவாம். (பிங்கல. எகக)

வணிகள்—வாணிகள். (வழக்.)

வணிதம்—பலவூர்க்குழந்தவட்டம். (வழக்.)

வத்தகம்—1. வர்த்தகம். 2. வெட்பாலை.

(வைத்தியபரி.)

வத்தகல்—வர்த்தகன், வியாபாரி. (வழக்.)

வத்தங்கி—ஓர் மாம் (வைத்தியபரி.)

வத்தம்—சோறு. (வைத்தியபரி.)

வத்தமம்—ஆமணக்கு. (வைத்தியபரி.)

வத்தமானம்—வர்த்தமானம், நிகழ்காலம்.

(வழக்.)

வத்தனை—வர்த்தனை. (வழக்.)

வத்தாக்கு— } கொம்மட்டி. (வைத்

வத்தாலை— } தியபரி.)

வத்தி—1. இரத்தினத்தின்கீழ் பதிக்குந்

தகடு. ஓர் குழைக்குறிப்பாலும். 2. பரிமளதிர

வியங்களைக் கூட்டியவரைத்து நீளமாகச்செய்த

திரி. (வழக்.)

வத்திநீர்—வர்த்தித்தல், பெருகல்.

(வழக்.)

வத்தியம்—மரணம்.

வத்திரசோதி—எலுமிச்சை. (வைத்திய

பரி.)

வத்திரதாரு—செப்புளிச்சை. (வைத்தியபரி)

வத்திரம்—1 ஆடை. (கு. நிக. எ: கக.)

2. டிகம். (கு. நிக. உ: கக.)

வத்திர—தோல்வார்

வத்திரோணம்—பெருமாம். (வைத்தியபரி)

வத்து—1. மது. (வைத்தியபரி) 2. வஸ்து,

பொருள். (தர்ம்காமர்த்தம்.)

வத்துதாரணை—நவசாரணையெழுத்து.

(பி. உ. ௩. ௪௩௮.)

வத்துநிச்சயம்— } பிரபஞ்சகாரணமாப

வத்துநிண்ணயம்— } கடவுளுண் டென்

தும் அஃ னிவனெயென்றுங் ண்ட முடிவு.

வத்துப்பு—சுறியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

வத்துபரிச்சேதம் — ஒருபொருளை இஃ

தாரும இஃகன்றென்று பகுத்தறிவை.

வத்துவித்தியாபதி—சிற்பதூல் முப்பத்தி

ரண்மனெழுத்து. (பொருட்-நிக.)

வத்தூரம்—பொன்னுங்காணி. (வைத்திய

பரி.)

வத்தேகி—1. கொம்மட்டி. 2. வத்தங்கிச்

சாயமரம் (வைத்தியபரி.)

வத்தை—ஒருவித மரத்தோணி. (வழக்.)

வதக்கம்—வாட்டம். (வழக்.)

வதக்கல்— } வாட்டல். (வழக்.)

வதக்குதல்— }

வதகம்—மரணம்.

வதங்கல்— } வாடுதல். (வழக்.)

வதங்குதல்— }

வதந்தி—வார்த்தை. (வழக்.)

வதம் — 1. கொலை. (வழக்.) 2. விரதம்.

(சிந்தா.)

வதரம்—இலந்தை. (வைத்தியபரி.)

வதரி—இலந்தை. (கு. நிக. ௪: க௮)

வதரியாச்சிரமம் — வடநாட்டிலுள்ள ஓர்

விட்டுணுத்தலம். (உ-ம்.) “போவதரிதானாலும்

போய்தொழுவுவொருசமே, மாவதரியாச்சிர

மத்து” (தூற்றெடுத்திருப்பதியன்.).

வதவல்—வாடினது. (வழக்.)

வதன்—கொலைசெய்வோன். வதம்—கொலை.

வதனம்—முகம். (ஞானமீர்தம். எ.)

வதாங்கம்—நஞ்சு. (வைத்தியபரி.)

வதாலகம்— } ஓர் மீன்.

வதானியன் — வரையாதுகொடுப்போன்.

(வடமொழிவழக்.) வதாநியம்—வள்ளற்றன்மை.

வதி—1. சேது. (வழக்.) 2. வதஞ்செய்பவன். 3. தெரிநிலவிளைப்பகுதி. 4. வழி. (சூ. நிக. நு. சுஉ.)

வதிதல்—தங்கல். (சூ. நிக. சு: கக.)

வதிரன்—செவிடன். (பிங்கல. கூசு0) வெதிரன் எனவும் வரும்.

வதில்—பதில். (வழக்.)

வது—பெண். (வழக்.) வதுவரன்களை யாசீர்வதிக்கவேண்டு மென்பர்.

வதுகி—வைக்கோல். (வைத்தியபரி.)

வதுமரம்—மூள்ளிப்பாலை.

வதுவடி—பாலை. (வைத்தியபரி.)

வதுவை—1. கலியாணம். (சூ. நிக. சு: சு.)

2. கலியாணஞ்செய்தமகன். 3. மணமாலை. (2, 3-பத்துப்பாட்.) 4. ஞாசம். (பிங்கல. 207க.)

வது —பெண் (நன்னூ. மெய்யீற்றுப். கூசு. உரை.)

வதுசரை—ஓர் நதி. (அபிதாநகோ.)

வதை—கொலை. (இராமா. மதிஸைக்காட்சிப். சுஉ0.)

வதைத்தல்—கொல்லல். (பிங்கல. உகஉசு.)

வந்தன்று—வந்தது. (ஐங்குறுநூ.)

வந்தனம் — 1. வணக்கம். 2. வந்தேம். (புறநா.)

வந்தனித்தல்—வந்தித்தல்.

வந்தனை—வணங்கல். (பிங்கல. ககௌக.)

வந்தி—1. தெரிநிலவிளைப்பகுதி. 2. மலடி. (சூ. நிக. உ: கூசு.)

வந்திகள்—1. கழிகைமாக்கன். (சூ. நிக. உ: சுச.) 2. வந்தியர்.

வந்திசின்—1. வந்தேன். (புறநா.) -- வருவாயர். (ஐங்குறுநூ.)

வந்தித்தல் — 1. பங்கம்பாலை. 2. வணங்கல். (1-வைத்தியபரி.) (2-பிங்கல. கூசுௌக.) 3. வழிபாடுசெய்தல். (சி. சி. உ: உக. உரை.)

வந்தித்துநிப்போர்—பாணர். (சூ. நிக. உ: கூசு.)

வந்தியர் — 1. புதழீவார். 2. மலடிகள் (சூ. நிக. கக: நகரவெ. எ.) 3 கழிகைமாக்களுமாம்.

வந்து—காற்று. (பிங்கல. உக.)

வந்துறுநிகள்—வந்துறும், வரும். கள்—அசை. (சிந்தா.)

வந்தேன—1. வந்தானாக. 2. வா. (1, 2-ஐங்குறுநூ.)

வநசந்தனம்—1. அகில். 2. தேவதாரம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

வநசந்திரிகை—காட்டுமல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

வநசீரம்—காட்டுச்சீரகம். (வைத்தியபரி.)

வநசை—இலக்குமி-நிகண்டில், அலர்மக ளென்பர்.

வப்பிரம்—ஈயம். (வைத்தியபரி.)

வபநம்—1. சுக்கிலம். (வைத்தியபரி.) 2. செளளம். (திருவாணக்கா. கோச்செங். கூசு.)

வபை—நிணம், இது; வயிற்றின்நாபிக்குள் வெண்கிலப்போன்றிருக்கும் யாகஞ்செய்வார் ஆட்டினில் இவ்வபையை யெடுத்தக்கொண்டு நெய்யிலிட்டுக் காய்ச்சி ஓமஞ்செய்வார். (திருவிளை. மாணிக்க. கூசு.)

வம் -1 வா. (புறநா.) 2. வாருங்கள். (திருநூற்றங்.)

வம்பம்—சாலங்கபாடாணம். (வைத்தியபரி)

வம்பமாக்கள்—புதியமாக்கள். (சிலப்.)

வம்பல்—திகை. (பிங்கல. கூசு.)

வம்பலர்—1. அயலவர். (சூ. நிக. உ: கூசு.) 2. புதியவர். (சூ. நிக. உ: சு0.) 3 வழிப்போவார். (புறநா.)

வம்பலன்—அயலான். (மணிமே.)

வம்பன்—தவ்டன். (வழக்.)

வம்பி -1. கருவண்டு. 2. துட்டை. (வழக்.)

வம்பு — 1. உவமை (ஞானமீர்தம்.) 2. கயிறு. (சிலப்.) 3 கிவையின்மை. 4. புதுமை.

5. முலைக்கச்சு. 6. வஞ்சனை. 7. வாசனை. 8. வீம்பு. (வழக்.) 9. புதிய அழகென்பர் சிந்தாமணியில். (3, 4, 5, 6, 7-பிங்கல. சு0உசு.)

வம்புத்தனம்—நேரின்மை.

வம்பதி—வருவாயாக. (ஐங்குறுநூ.)

வம்பின்—வாரீர். (புறநா.)

வம்பென — 1. வாருமென்று. (பத்துப்பாட்.) 2. வாவென. (சிந்தா.)

வம்பே—வாருமின். (ஐங்குறுநூ.)

வம்போ—வா. (ஐங்குறுநூ.)

வமநி—1. அட்டை 2. பருத்தி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

வமிசம்—1. சந்தி. 2 சுற்றம். (1, 2-வழக்.)

வயங்கம்—சோகி. (உ-ம்.) “வயக்கமாண்டமுப்புரிசை யன்றிறுத்தவள்ளல்” (காஞ்சிப். சனற்குமார. கூ.)

வயகீததல்—1. வசக்குதல். 2. வயவகச் செய்தல். (1, 2-வழக்.)

வயதுண்டம்—கவிழ்தும்பை. (வைத்திய. மூ. அக.)

வயதுண்டலி—கவிழ்தும்பை. (வைத்திய பரி.)

வயங்கல்—1. ஒளிசெய்தல். (பிங்கல. ககநா.) 2. நடத்தல்.

வயசு—வயது. (வழக்.)

வயணம்—வகை, (வழக்.)

வயந்தன்—வசமாயி நுப்பவன். (வழக்.)

வயதரம்—கடுக்காய். (வைத்திய. மூ. அக.)

வயது—ஆயுள். (உ-ம்.) “நாலிருவயது நண்ணினுள்கொளரி” (திருவாரண. கோச்செங். ககநா.)

வயதேற்றி—திப்பிலி. (வைத்தியபரி.)

வயப்படல்—} வசப்படுத்தல். (வழக்.)

வயப்படுத்தல்—} வசப்படுத்தல். (வழக்.)

வயப்புலி—} சிங்கம். (பிங்கல. உச0க.)

வயப்போத்து—} (சூ. நிக. க. உ.)

வயம்—1. கிராமம். (வைத்தியபரி.) 2. நீர்.

3. பறவைப்பொது. (காஞ்சிப். திருநெரி. கக.)

4. வசம். 5. வலிமை. 6. வெற்றி. (பரிபாடல்.)

(2, 5-பிங்கல. ச0உஎ.)

வயமது—சீந்தில் (காஞ்சிப். பரி.)

வயமம்—அத்தி. (வைத்தியபரி.)

வயமா—1. குதிரை. 2. சிங்கம். 3. புலி.

4. யானை. (1, 2, 3, 4-சூ. நிக. கக: யசுவெ. எ.)

வயமான—புலி (புறநா.)

வயல்—1. கழனி 2. வெளி. (1, 2-பிங்

கல. ச0உஎ.)

வயல்துரிகோலை—இளமரக்கா. (பிங்கல.

உ0ச0க.)

வயல்தெட்டி—ஒருவகை தெட்டி. (வைத்

தியபரி.) வயனெட்டியெனவும் வரும்.

வயல்மந்தினை—ஒருவகை மாதனை. (வைத்

தியபரி.) வயன்மாதனை எனவும் வரும்.

வயல்மெருது—ஒருவகைமெருதுகிழங்கு

(வைத்தியபரி.) வயன்மெருது எனவும் வரும்.

வயலை—ஒர்கொடி. (உ-ம்.) “வயலைப்பசங்

கொடியும்” (காஞ்சிப். நாட். கசச.)

வயவா—1. படைத்தலைவர். (பத்துப்பாட்.)

2. வீரர். (மணிமே.)

வயவா—பலிதொடக்கி. (பிங்கல. உசகக.)

வயவன்—1. காரிப்பிள்ளை. (பிங்கல.

உகச0க.) 2. தலைவன் 3. திண்ணியன். (சூ.

நிக. உ: 00.) 4. வலியன். 5. வீரன். (2, 4,

5-பிங்கல. ச0உக.)

வயவு—1. இச்சை. (பரிபாடல்.) 2. வயாவு, வயாவென்பது சுற்றயல்குறுகி உகாச்

சாரியை பெற்றதென்பர். 3. வலி. (பதிற்

துப்.) 4. வேட்கைநோய். (மணிமே.)

வயவை—வழி. (சூ. நிக. 0: கஉ.)

வயனை—வயலை.

வயந்தள்ளி—பொரிப்பூண்டு. (வைத்திய

பரி.)

வயற்கோடுக்கி—ஒருவகைக்கோடுக்கி.

(வைத்தியபரி.)

வயந்தேலியன்—ஒர் பாம்பு. (வைத்திய

பரி.)

வயந்தள்ளி—பொரிப்பூண்டு. (மலையக.)

வயந்தெம்பை—ஒர் செம்பை; செம்பை-

சிற்றகத்தி. (மலையக.)

வயந்துந்தி—ஒர் துத்தி. (வைத்தியபரி.)

வயனம்—வசனம். (திருவிளை. மாறியாடி.

உஎ.)

வயா—1. ஆசை. 2. கருப்பம். 3. வருத்தம்.

4. வேட்கைநோய். (மணிமே.) (1, 2, 3-

பிங்கல. ச0க0.)

வயாஅம்—விருப்பம். (ஐங்குறுநா.)

வயாமது—சீந்தில். (மலையக.)

வயாவு—வயா.

வயான்—காரிப்பிள்ளை. (பிங்கல. உசகக.)

வயானம்—பறவை. (சூ. நிக. க: கஅ.)

வயிக்கிரந்தம்—முதபாஷாணம்.

(வைத்தியபரி.)

வயிரேயம்—நவமணியினென்று. (சிலப்.

கச: ககஉ. உரை.)

வயிந்தவம்—வைந்தவம்: அது சததமாயை.

(சு. சி. க: உ0, உரை.)

வயிரீ—1. கொம்பு. (பிங்கல. கஉகஅ.) 2.

கொம்பென்னும்வாச்சியம். (பத்துப்பாட்.) 3.

மூங்கில். (ஐங்குறுநா.)

வயிரகாணி—பெருநெருஞ்சில். (வைத்

தியபரி.)

வயிரம்—1. கூர்மை. 2. கோளகை. 3.

சினம். 4. தண்டாயுதம் (சில. க0உஎ.) 5

நவமணியினென்று 6. மாவயிரம் 7. வச்சிரா

யுதம். 8. வலி (1, 3, 5, 6, 7-பிங்கல. ச0கக.)

(2, 8-சுந்தா.)

வயிரவம்—பைரவம்

வயிரவாதி—1. வயம்புரி. 2. கந்தியாவட்

டம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

வயிரவல்லி—பிரண்டை. (வைத்தியபரி.)

வயிரவனை—நரிப்பயறு. (வைத்தியபரி.)

வயிரவன்—1. வைரவன். (சூ. நிக. க: உஎ.) 2. சிறுகரை. (வைத்தியபரி.)

வயிரவி—பைரவி.

வயிரவசி — மணிகளைத் துளையிடுமுசி.
(என்னு பெயரிய. உ. உரை.)

வயிரவேர் — சாயவேர். (வைத்தியபரி)

வயிராகம்—வைராக்கியம். (உ-ம்.) “உன்று
ஞானமோடியர்வயிராக நல்லொழுக்கம்” (பிரபு
லிங்கலீ. கைலாச. சந.)

வயிராவி — ஓர் வைரவசமயவேடத்தன்.
(வழக்.) பாண்டிநாட்டிற்சிலர் உள்ளார்கள்
அவர்கள் வயிராவிப்புலவரெனச் சிலவர்களி
லிருக்கிறார்கள்.

வயிரி—1. வல்லுறு 2. விரோதி. 3. வைர
முள்ளவன். (1, 2, 3-வழக்.)

வயிரித்தல்— } வைரமாதல். (வழக்.)

வயிரிப்பு— } வைரமாதல். (வழக்.)

வயிரியர்—1. கூத்தர். (சூ. நிக. உ: ௩௮)
2. பாணர். (பிங்கல. அகநு)

வயிரோசவி — சிவதை. (வைத்தியபரி)

வயிற்றுக்கிராந்தம் — குமுதபாஷாணம்.
(வைத்தியபரி.)

வயிற்றுவலி— } ஓர்விதநோய். (வழக்.)

வயிற்றுறாவு— } ஓர்விதநோய். (வழக்.)

வயிற்றெரிவு— } ஓர்விதநோய். (வழக்.)

வயிறு—உதரம் (பிங்கல. ௧௦௧௩)

வயிறுவாய்த்தல் — பிரசவித்தலென்னுங்
குறிப்புமொழி. (இராமா. ஆரணிய சடாயு
காண். உரு.)

வயிநதேயன்—கருடன். (சூ. நிக. ௩: ௫௨.)

வயிலந்தி—உள்ளங்கால். (வைத்தியபரி)

வயின்—1. இடம். 2. வழாம்வேற்றுமை
யுருபு. (நன்னு. பெயரிய. சநு.) 3 முறை.
(புறநா.) 4. வயிது 5. வீடு. (1, 4, 5-சூ. நிக
க: யகரவெ. கூ.)

வயேகடம்—மரமஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

வயோதிகம்—விருத்தாப்பியம். (வழக்.)

வயோதிகர்—கிழவர். (வழக்.)

வாகவம்—நயம் (வைத்தியபரி)

வ. ம்—1. எருக்கலம்டால். 2 வருக்கம்.

வர்கீசநியம்—தள்ளத்தக்கது

வர்கீசியம்—வருச்சியம். (வழக்.)

வரிணகம்—1. சந்தனம். 2. திலகமரம்.

(1, 2-வைத்தியபரி.)

வரிணம்—குங்குமம். (வைத்தியபரி.)

வரிணவதி—மஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

வரிணி—பொன். (வைத்தியபரி.)

வரிணியம்—உபமேயம். (விசாக. அணியி
லக் ௩)

வரித்தகம்—வருத்தகம், வியாபாரம்.

வரித்தநம்—வருத்தநம்.

வரித்தமானம்—1. சிற்றுமணக்கு. 2. நிகழ்
காலம். (தர்க்காமிரு.)

வரித்தனை—பெருகுதை. (வழக்.)

வரித்தி—வத்தி.

வரித்தித்தல்—தங்குதல், (மணிமே.)

வரிமம்—வன்மம். (வழக்)

வரகு—ஒரு தானியம். (சிலப். ஊர்காண்
உகக. உரை)

வரகுணபாண்டியன் — ஓர் பாண்டியன்.
(அபிதாநகா)

வரங்கிடத்தல்—வரம்பேண்டிக்கிடத்தல்.
(மணிமே.) “வரங்கிடந்தான்நில்லையம் பவ
முன்றிலம்மாயவனை” எனத்திருக்கோவையா
ரிஹ் கூறியதற்கு.

வரட்சி—வரஞ்சல். சி-தொழிற்பெயர்விகுதி

வரட்சுணடி—ஓர் செடி. (வைத்தியபரி)

இதை நிகண்டில் சமங்கையென்பர்.

வரடம்—1 அன்னம் 2. முலை. (1, 2-
வைத்தியபரி)

வரண்டகம் — உண்டை, சுவர் முதலிய
வற்றிற்குரைப்பர் (உ-ம்.) வரிந்கொன்க.

வரண்டம்—சாலை, தாண்டிதகய்து முதலிய
வற்றிற்குரைப்பர். (உ-ம்.) வரிந்கொன்க.

வரண்டாலு—ஆமணக்கு (வைத்தியபரி.)

வரண்டியம் — பேராழுட்டி. (வைத்திய
பரி)

வரணம்—ஒட்டகம், சூழ்தல், பால், மதில்
முதலியவற்றிற்குக்கூறுவர் உதாரணம் வரிந்
கொன்க.

வரத்து—வருகை (வழக்.)

வரதம்—வாந்தருதலாகக் கையமைத்தல்
(திருவா நான்மணிமா. ௧௪) இது வரதகம்
எனவும் ஒருமென்பர்.

வரதன்—1. அரி (பிங்கல. ௧௩௦) 2. அரு
கன். (சூ. நிக. ௧: ௫.) 3. வாந்தருமவன்.
(வழக்.)

வரதாரு — தேக்கமரம் (வைத்தியபரி.)

வரதுங்கபாண்டியன்—அதிவீரராமபாண்
டியன் தமையன். இவனை வரதுங்கராமபாண்
டியன் எனவகூறுவர் (பிரபோத்திர. சிறப்பு
பாயி.)

வரதை—வரந்தருபவன் (வழக்)

வரந்தருவான்—வில்லிபத்தூரார் குமா
ரன். (பாரத. பாயிரத்திற்காண்க.)

வரந்தி—கங்கை. (சூ. நிக ௧: ௩௩.)

வரப்பு—வரம்பு. (வழக்.)

வரப்புக்கடா—நண்டு. (வைத்தியபரி.)

வரப்புள்—வயல். (பிங்கல. ௫௭௧.)

வரபலம்—தென்னேமரம். (வைத்தியபரி.)

வரம் — 1. தேவசகை. அது, வேண்டும் பொருள். (பத்துப்பாட்டு.) 2. நவத்தியினென்று. (பொருட்டொகை. நிக.) 3. மஞ்சள். (வைத்தியபரி.) 4. மேன்மை. (உ-ம.) “சுநதிமுதலாவாநதிமூன்றும்” (திருவாரூர். நான்மணிமா. கஉ.) 5. ஏர் முதலியவற்றிற்குங் கூறுவார். (உ-ம்.) வரித்தொகை.

வரம்பருது — கங்கு. (பிங்கல. நௌச.)

வரம்பிலாற்றிலுடைமை — } கடவுளெண்
வரம்பிலாற்றிலுடைமை — } குணத்தென்று. (வள். கடவுள்வாழ்த். கூ. உரை.)

வரம்பு — 1. அணை. (வழக்.) 2. எல்லை. (நன்னூ. விருத்தி. உரியிய உ0. உரை.) 3. ஒழுங்கு. 4. வயல்வரம்பு. (3, 4-வழக்.)

வரயோகம் — சபயோகத்தொன்று. நந்தையுடன் கூடினசதயம், கார்த்திகை, திருவாதிரை, சித்திரை இவை வரயோகமாம். பிரதமை, சஷ்டி, ஏகாதசி யிம்மூன்றும் நந்தையாம். (விதானமாலே. குணகுணப். ௧0.)

வரீ — தேவர். (பிங்கல. கௌ.)

வரநுதி — பாணினிவிவாகரணத்துக்கு வியாக் கியானஞ்செய்த முனிவர். (அபிதானகோ.)

வரல் — வருதல். (உ-ம்.) வரனசையின் னுமுளேன். (வள்.)

வரலாற்று வஞ்சி — ஒப்பிரபந்தம். இது, குலமுறை, பிறப்பு, கீர்த்தி முதலியவற்றை வஞ்சிப்பாவாற் கூறுவது. இலக்கணவிளக்கப் பாட்டியில்ல. தனிநிலைச்செய்யுள் வகையினென்றென்றார்.

வரவு — 1. வணக்கம். (பரிபாடல்.) 2. வருகை. உ-தொழிற பெயர்விகுதி. (நன்னூ. பதவியல். ௧௬. உரை.)

வரவெந்நீந்திருத்தல் — ஒர் துறை. (புறப். வெ. மாலே.)

வரளல் — } வரட்சி. (வழக்.)

வரளுதல் — }

வரளாரை — ஆகாக்கிரையினெருவகை. வரற்கியம் — கோடைக்கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)

வரன் — 1. அயன். 2. அருகன். (சூ. நிக. க: க.) 3. கணவன். 4. சீவன் முத்தர்களிலொருவன். (கைவல்லியநவ. தத்துவவி. ௧00.) 5. பாமன். 6. புத்தன். (சூ. நிக. க: கௌ.) (1, 3, 5-சூ. நிக. கக: சகாவெ..கௌ.)

வரன்றல் — கொழித்தல். (பிங்கல. உசௌக.)

வரன்றி — அரித்து. (சிந்தா.)

வராக்கு — கொம்மட்டி. (வைத்தியபரி.)

வராக்கணி — அசுவகந்தி. (தைவல.)

வராககற்பம் — ஒருகற்பம். (அபிதானசிங்.)

வராகபுடம் — ஐம்பதெருவைத்தெரிக்கும் புடம். இது, வைத்தியர் வழக்கு.

வராகபுராணம் — பதினெண்புராணங்களி னென்று. (பொருட். நிக.)

வராகம் — 1. நிலப்பனை. (வைத்தியபரி.) 2. பதினெண்புராணத் தொன்று. (பொருட். நிக.) 3. பன்றி. (பிங்கல. உசௌக.)

வராகன் — 1. ஓர் நாணயம். (வழக்.) 2. வராகாவதாரமான பெருமான். (பிங்கல. ௧௧0.) 3. கூத்தன்குதம்பை. (வைத்தியபரி.)

வராகன்பூடு — கூத்தன்குதம்பை. (வைத்தியபரி.)

வராகநிடை ஒன்பதுபணவிடைகொண்ட நிரை. (வைத்தியசாரசங்.)

வராகாதநம் — காலுங்கையும் ஊன்றிக் கவிழ்ந்துநிற்பது. இவ்வாதனம், பொருட்டொகை நிகண்டிற்கூறவில்லை. வந்துழிக்காண்க.

வராசி — 1. சத்தமாதருள் ஒருத்தி. (சூ. நிக. கஉ: கௌ.) 2. சிற்றரத்தை. 3. நிலப்பனை. 4. பன்றிமொத்தை. (2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

வராசிமாலே — வராசியைப் பற்றித்துதிக்கும் பிரபந்தம்.

வராசிவேய் — பன்றிமூன். (வைத்தியபரி.)

வராங்ககம் — இலவங்கப்பட்டை. (வைத்தியபரி.)

வராங்கனை — 1. கூந்தற்பனை. 2. வரமுடையபெண்.

வராங்கி — மஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

வராசனம் — சினமுட்செவ்வந்தி.

வராட்டி — ஏரு. (வழக்.)

வராடகம் — 1. கயிறு. 2. தாமரைக்காய். 3. பலகை. (2-சூ. நிக. ச: ௧0.)

வராடம் — } பலகறை. (சூ. நிக. க: கஉ.)

வராடி — }

வரால் ஒருவகையின். (சாஞ்சிப. நாட். எஉ.)

வராலகம் — } இலவங்கம். (வைத்தியவராலம் — } பரி.)

வராலி — பிரமி. (வைத்தியபரி.)

வராளம் — பாம்பு. (வைத்தியபரி.)

வராளி — ஓரிராகம். (வழக்.)

வராளி — பாலை. (வைத்தியபரி.)

வரி — 1. இசை. 2. இசைப்பாட்டு. 3. எழுத்து. 4. கடல். 5. கடன். 6. குடியிறை. 7. சந்தித்தெரு. 8. தெரிநிலவிளைப்பகுதி. 9. தேமல். 10. நிறம். 11. நீளம். (சூ. நிக. அ: ௧௬.) 12. நெல். 13. புள்ளி (ஐங்குறுதூ.) 14. புதர். (பத்துப்பாட்டு.) 15. வண்டு. (பிங்கல. உசௌக.) 16. விரல் முதலியவற்றினிசைகை. (வழக்.) (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10-பிங்கல. ௧0௧உ.)

வரிக்கடை-வண்டு. மறைசையந்தாதியில்.
(உ-ம.) “செய்வரிக்கடை” யென்னு முதற்
குறிப்பையுடைய செய்யுளின் காண்க.

வரிக்குப்பச்சை — நாகபச்சை. (வைத
தியபரி.)

வரிக்கும்—கோலஞ்செய்யும். (ஐங்குறுநூ.)
வரிக்கோரை ஒருவகைக்கோரை. (வழக்)
வரிக்கார —பொரிகாரம். (வைத்தியபரி.)
வரிச்சுருள்—செவ்வட்டை. (வைத்தியபரி.)
வரிசந்தி—நாற்றெருக்கடுமிடம். (பிங்கல
கசச.)

வரிசி—தூண்டில்.

வரிசை—1. ஒழுங்கு. (உ-ம்.) “வரிசைநீடு
யர்யாள்ளை” (திருவால். திருவள்ளை. சக.) 2.
சிறப்பு. 3. தரம். 4. மேம்பாடு. 5. நம்சர். 6.
வெகுமானம் (திருவள்ளை. இந்நிரன்முடிமேல்.
வளைவயறிந். கவு.) (2, 3, 4-புறநா)

வரிசைமகளிர்—வற்றலியர். (பதிற்றுப்பத்.)

வரிசையாளர்—கூக்குடிகள். (பதிற்றுப
பத்.)

வரிப்புன் — சேவன்முத்தர்களிலொருவன்.
(கைவல்லிய. தத்துவவ. ௧00.)

வரித்தல்—1. எழுதுதல். (சூ. நிக. க. ௧௨.)
2. கட்டல். (வழக்.) 3. நியமித்தல். (திருவள்ளை.
இந்திரன்முடிமேல்வள்ளை. ௨௬.) 4. பூசுதல்.
(சூ. நிக. கடு.)

வரிதகம்—சொல்வகை நான்கினுள்ளொன்று.
அது, முப்பத்திரண்டியால்வருவது. (சிலப்.)

வரிதல்—1. எழுதுதல். (பிங்கல. ௨௧௨௪)
2. கட்டுதல். (வழக்.)

வரிப்ப—கோலஞ்செய்ய. (ஐங்குறுநூ.)

வரிப்பிரோத்தம்—சதகுபை. (மலையக.)

வரிப்புறம்—புணில். (சூ. நிக. க. ௨௬.)

வரியரிசி—சீரகம். (வைத்தியபரி.)

வரியான் — சேவன் முத்தர்களிலொருவன்.
(கைவல்லிய. தத்துவவளிக். ௧00.)

வரியோட்டி— } ஒருவகை மீன் ஒரு குழு
வரியோரா— } உக்குறி.

வரியரி — தண்ணீர்விட்டான் கிழங்கு.
(கைவல்.)

வரிவரிமணலி—கற்றாழை. (மலையக.)

வரிவந — துல்லைமரம். (மலையக.)

வரிவயம்—புலி (புறநா.)

வருக்கக்கோவை — ஓர் பிரபந்தம்.
(பொருட். நிக.)

வருக்கம்—1. இனம். 2. ஒழுங்கு. 3. குலம்.
4. ப. ப. (1, 2, 3, 4-வழக்.)

வருக்கமலை—ஓபிரபந்தம். (பொருட். நிக.)

வருக்கமோனை—அடிகள்தோறும் வருக்க
வெழுத்துக்கள் மோனையாய்வரத் தொடுப்பது
(யாப். காரி. ஒழியியல். சு.)

வருக்கவெதுகை—அடிகள்தோறும்வருக்க
வெழுத்துக்கள் எதுகையாய்வரத்தொடுப்பது.
(யாப். காரி. ஒழியியல். சு.)

வருக்கு—கஞ்சி. (வைத்தியபரி.)

வருக்கை—பலா. (சூ. நிக. ச. ௧௧.)

வருகம்—1. இலை. 2. பரிவாரம் 3. மயிற்
ரோகை.

வருகாலம்—எதிர்காலம். (வழக்.)

வருகை—வரவு. (வழக்.)

வருச்சித்தல்— } தன்னப்பிதல். (வழக்.)

வருச்சியம்— }

வருட்டம்—வேம்பு. (வைத்தியபரி.)

வருட்டல்— } வற்புறுத்தல். (சூ. நிக.

வருட்டுதல்— } க. ௬௬.)

வருடகம்—முடக்கொத்தான். (வைத்திய
பரி.)

வருடபுட்பம்—தாழம்பூ. (கைவல்.)

வருடம்—1. ஆண்டு. (சூ. நிக. க. அ. ௨.) 2.

பாரதவருடமுதலிய வருடம். 3. மழை. (சூ.
நிக. க. அ. ௬.)

வருடல்— } தடவல். (சூ. நிக. க. ௧௨)

வருடுதல்— }

வருடை—1. ஆடு. (சூ. நிக. க. ௧௧.) 2.

எண்காற்புன். (பிங்கல. ௨௧௨௭.) 3. மேடம்.

(சூ. நிக. க. அ. ௨.)

வருணகம்—1. சந்தனம். 2. திலகமரம்.

(வைத்தியபரி.)

வருணசிவாசாரிபர் — சைவசித்தாந்தபத்
ததி செய்தவர்களிலொருவர். (அபிதாசுந்.)

வருணம்—1. அழகு. 2. குலம். 3. நிறம்.

(சூ. நிக. அ. ௨௬.) 4. நீர். 5. பொன்முதலிய

வற்றிற்குங்கூறுவர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

(1, 2, 4-பிங்கல. ௪0௬௪.)

வருணவதி—மஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

வருணவிந்து—முத்துச்சிப்பி. (வைத்திய
பரி.)

வருணன்—1. துவாதசாதித்தரி லொருவன்.

(பொருட். நிக.) 2. மேற்றிசைப்பாலன் (சூ.

நிக. ௧௨: எ. ௬.)

வருணாஸ்—சதயம். (சூ. நிக. க. எ. ௭.)

வருணை — வருணிப்பு. (தண்டியலக்.

பொதுவணி. எ.)

வருணி—பொன். (வைத்தியபரி.)

வருணித்தல்—வருணனை.

வருந்தநம்—1. தெழில். 2. பெருகுமை.

(1, 2-வழக்.) இன்னும் பலபொருள் கூறுவர்.

வருத்தம்—தன்பம். (வழக்.)
 வருத்தல்— } தன்புறுத்தல். (வழக்.)
 வருத்துதல்— }
 வருதல் — 1. அவதரித்தல். (பரிபாடல்.)
 2. வளர்தல். (கிருவாரூர் நான்மணி. கஉ.)
 வருதி—வருவாய். (புறநா.)
 வருதியர்—வருக (பத்துப்பாட்டு.)
 வருது—வருவோம். (ஐங்குறு.)
 வருந்தல்— } தன்புறல். (வழக்.)
 வருந்துதல்— }
 வருந்துரு—கோங்கு. (வைத்தியபரி.)
 வருநர்—விருந்தினர். (புறநா.)
 வருபுளல்—பாறு. (வழக்.) (புறநா.)
 வருமானம்—வரவுப்பொருள். (வழக்.)
 வருவல்—வருவேன். (புறநா.)
 வருவாய்—வரும்படி. (ஐங்குறுநா.)
 வருவித்தல்—வரச்செய்தல். (வழக்.)
 வருதம்—1. இருப்பிடம். 2. கவசம்.
 வருதிநி—படை. (பாரத.கக-ஆம்போர்.௭௬.)
 வரேண்யம்—குங்குமம். (வைத்தியபரி.)
 வரை—1. அளவு. 2. இடம் 3. எல்லை.
 (புறநா.) 4. எழுத்து. 5. கல். 6. சிகரம். 7. பக்க
 மலை. (பத்துப்பாட்டு.) 8. பெருமலை 9. மலை. 10.
 மூங்கில். 11. வரைவு. 12. விரலிறை. (1, 9,
 10, 11, 12-பிங்கல.) (2, 5, 6-பரிபாடல்.)
 வரைகீதுடி லம்—வங்கக்கல். (வைத்தியபரி.)
 வரைநல்—எழுதுதல். (பிங்கல. உகஉச)
 2. கொள்ளல். 3. நீக்கல். 4. விவாகஞ்செய்தல்.
 வரைதல்வேட்கை. (நம்பியக.) (2, 3-சூ. நிக. கக: ககரவெ. கஎ.)
 வரைதி—கூறுபடுப்பை (புறநா.)
 வரைந்த—எல்லையிட்ட. (பத்துப்பாட்டு.)
 வரைப்பு—1. எல்லை. (சூ. நிக. அ: கக.)
 2. குளம். 3. மதி. (2, 3-பத்துப்பாட்டு.)
 வரைபக வெறிந்தோன்—கந்தன். (சூ. நிக. க: உக.)
 வரையரமகளிர்—மலையில்வாழ்ந்தெய்வப் பெண்கள்.
 நம்பியகப்பொருளில் இரவுவரல் விலக்கவிற் காண்க.
 வரையறுத்தல் — ம தி த் த ல் (பிங்கல, கஎஎஎ.) எல்லைப்படுத்தலுமாம்.
 வரையறை—1. அளவு. 2. எல்லை. (வழக்.)
 வரையாடு—மலையாடு. (வழக்.)
 வரையாண்—நியதியில்லாமை (மணிமே.)
 வரையாள்—நியதியில்லான். (மணிமே.)
 வரைவிடை வைத்துப் பொருள் வயிற் பிரிதல்—
 அகப்பொருட்டுறையினென்று. வரைவு—வரைதல்.

வரைவுமலிவு — அகப்பொருட்டுறையினென்று.

வல்—1. சூதாடுகருவி. 2. வலி. 3. விரைவு. (சூ. நிக. கக. வகரவெ. க0.)

வல்கம்—பட்டை. (தைலவ.)

வல்கி—வீணை. வல்லகி என்றுங் கூறுவர்.

வல்கிதம் — குதிரையைங்கதியினென்று.

(சுந்தா. காந்தருவதத். உகஉ-கவி உரையில்

வற்கிதமென்று கூறியிருக்கிறார்.) அவர்கூறிய

ஐங்கதியாவன—“வல்கிதம் வற்கிதம்வெல்லு

மு ப க ண் ட ம், மத்திமஞ் சாரியோ டைந்து.

நிகண்டில் இவ்வாறுகூறுது வேறுகூறுவர்.

வல்கி—1. அரிசி. (திருவிளை. குண்டோதா

னுக். கடு.) 2. உணவு. 3. சோறு. (2, 3-பத்

துப்பாட்டு.)

வல்லடி—வல்வந்தம். (வழக்.)

வல்லணங்கு—காளி. (சூ. நிக. க: ஈஅ.)

வல்லநம்—கொலை.

வல்லபம்—வல்லமை. (வழக்.)

வல்லபன்—வல்லோன். (வழக்.)

வல்லபாசாரியார்—வேதாந்தகுத்திரத்திற்கு

வியாக்கியானஞ்செய்தவர். (அபிதானகோ.)

வல்லபை — விநாயகருக் கோர் மனைவி.

(காஞ்சிப். அநேகதத். க, க0, கக.)

வல்லம்—1. ஒர் ஊர். (வழக்.) 2. தொண்

டைநாட்டில் ஓர் சிவதலம். (தேவார. திருவல்

லப்பதிகம். க.) 3. வாழை (வைத்தியபரி.)

வல்லமம்—வல்லபம்.

வல்லரி—1. கொடி. 2. தளிர். (சூ. நிக. ச: சஎ.)

3. பசுங்காய். 4. பூங்கொத்து. (1, 3, 4-

வைத்தியபரி.)

வல்லவன்—1. கணவன் (சூ. நிக. உ: எஅ.)

2. வல்லான் (வழக்.)

வல்லவி—1. நாயகி. (சூ. நிக. உ: எசு.) 2.

வல்லமையான். (வழக்.)

வல்லா—வல்லமையில்லாதன். (ஐங்குறுநா.)

வல்லாங்கு—சுதரப்பாடு. (புறநா.)

வல்லாண்மலி—ஒரு வீரனுடைய வீட்

டையும், ஊரையும் இயல்பினையுஞ்சொல்லியவ

னணமைத்தன்மையை நன்மைபெருகச்சொல்

னுதல். (புறநா.)

வல்லாநா—சேங்கொட்டை. (வைத்தியபரி.)

வல்லாதீமை — வல்லமையில்லாயாயிரு.

(ஐங்குறுநா.)

வல்லாய்—வல்லமையில்லாய் (ஐங்குறுநா.)

வல்லார்—1. மாட்டாதார். (சூ. நிக. உ: சசு.)

2. வன்மையையுடையார். (வழக்.) வன்மை

யிலாரெனில், ஆ - எதிர்மறைவிசிறுபுணர்ந்து

கெட்டது.

வல்லாரை—1. ஓர் பூமி. (வைத்தியபரி.)
2. கேட்டைநான். (சூ. நிக. க: எடு.)

வல்லாளன்—1. கொங்கணதேசத்து அரசன் என்றும் விசயநகரத்து அரசன் என்றும் கூறுவர். (அபிதாநசுந்.) 2. வன்மையுள்ளவன். (வழக்.) 3. விநாயகபத்தரினொருவன், விநாயக புராணம் வல்லாளன் முத்தியடைந்தபடலத்திற்காண்க.

வல்லாறு—வல்லவண்ணம். (ஐங்குறுநூ.)

வல்லான்—வல்லவன். (பதிற்றுப்பத்.)

வல்லி—1. அளவு. 2. இடைச்சேரி. 3. உபநிடதம். (பொருட்டொகை-நி.) 4. கால்விலங்கு. 5. கொடிமருந்து. 6. நீங்கல். (சூ. நிக. க: சக.) 7. படர்கொடி. 8. பலாசு. 9. பிரிதல். (பிங்கல. ககசுஅ.) 10. முருக்கு. (மலையக.) 11. வள்ளிக்கொடி. (1, 2, 4, 7-சூ. நிக. கக: லகரவெ. அ.) (5, 8, 11-வைத்தியபரி.)

வல்லிக்கயிறு—அரைஞாண். (சிந்தா.)

வல்லிகம்—1. கொடி. 2. மிளகு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

வல்லினை—காதணி. (சூ. நிக. எ: உக.)

வல்லிசம்—மிளகு. (தைவல.) வல்லிசம் என்றும் கூறுவர்.

வல்லிசாதகம்—கற்பகத்தின்படர்கொடி. (வைத்தியபரி.)

வல்லிசுரணை—புளிவசனை. (வைத்தியபரி.)

வல்லிசை—1. உச்சவிசை. (சூ. நிக. க0: ச0.) 2. பாம்பு. (வைத்தியபரி.)

வல்லியம்—1. இடையாரு. (பிங்கல. சுசஅ.) 2. செவ்வல்லி. 3. புவி. (சூ. நிக. க: க.) 4. மஞ்சள். (2, 4-வைத்தியபரி.)

வல்லியை—அழக்கிராக்கிழங்கு. (தைவல.)

வல்லிவள்ளி—சித்திரமூலம். (தைவல.)

வல்லிவாய்—வல்லெழுத்து. (நன்னூ. எழுத்திய. கக.)

வல்லிவாமோனை—எல்லாவழிகளின் முதற்கண்ணும் வல்லிவெழுத்துக்கள் வருவது. (யாப். காரி. ஒழிபியல். சு. உரை.)

வல்லிவாவேதுகை—எல்லாவழிகளின் முதற்சீர்க்கண்ணும் வல்லிவெழுத்துக்களெதுகையாய் வருவது. (யாப். காரி. ஒழிபியல். சு. உரை.)

வல்லுதல்—வன்மையுடைத்தாதல். (வழக்.)

வல்லுநர்—வல்லார். (சூ. நிக. உ: சக.)

வல்லுநையோ—வல்லாயோ (ஐங்குறுநூ.)

வல்லுரம்—காடி, மணல், வயல் முதலிய வற்றிற்குரைப்பார். (உ-ம்.) வரிந்கொள்க.

வல்லுயர்—வல்லான். (ஐங்குறுநூ.)

வல்லுவை—வல்லாய். (ஐங்குறுநூ.)

வல்லுளி—பன்றி. (சூ. நிக. க: கக.)

வல்லுகம்—1. ஆண்குரங்கு. 2. கரடி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

வல்லுரம்—பாழ்நிலம்.

வல்லாறு—இராஜாளியென்னும்பறவை. இது பஞ்சபகிகளினென்று. (சூ. நிக. கஉ: கஉ.)

வல்லெனல்—அநுகரணவோசை. (சூ. நிக. க0: சஅ.)

வல்லை—1. கடுப்பு. (சூ. நிக. க: கக.) 2. காலவிரைவு. (சூ. நிக. க: அக.) 3. குறுங்காடி. (வைத்தியபரி.) 4. புன்முருக்கு. 5. முருக்கு. 6. பெருங்காடி. (சூ. நிக. ச: இசு.) 7. வட்டம். (சூ. நிக. அ: உ.) 8. வலிமை. (சூ. நிக. கக: லகரவெ. கஎ.) 9. வன்மையையுடையாய். (புறநா.)

வல்லையம்—ஓர் ஆயுதம். (வழக்.)

வல்லேயம்—வன்மையிலேயம். (புறநா.)

வல்லோரோழிப்பு—ஒரலங்காரம். இது, பிறரைய முற்றுவனவிய தஞ்சொல்லி னுண்மைப்பொருளை வல்லோர் அச்சொல்லுக்கு மற்றொருதாற்பரியத்தைக்கற்பித்து மறுத்தல். (விசாகப. அணியிலக். எ. பக்கம்.)

வல்லோன்—வல்லான். (சூ. நிக. உ: சக.)

வல்லாலோட்டி—ஓர் முட்செடி. (வைத்தியபரி.)

வல்லிலங்கு—யானை. (பிங்கல. உசகஉ.)

வல்லிலோரி—கடையெழுவள்ளலினொருவன். (சூ. நிக. உ: உச.) இவனை ஓரியெனவுங் கூறுவர்.

வல்லினைவரிசி—பொரி, அவல் முதலியன (சிந்தா.)

வலக்காரம்—1. பொய். (சூ. நிக. க0: சு.) 2. விரகு, உபாயம். (உ-ம்.) “சிறுவலக்காரங்கள் செய்தவெல்லாம்” (திருக்கோவை. உஉஎ.)

வலக்கும்—சூழும். (புறநா.)

வலங்குமர்—ஓர்சாதியார். வழக்குண்டுபோலும்.

வலங்கை—1. வலக்கை. 2. வலப்புறம். (1, 2-வழக்.)

வலங்கோள்ளல்—1. வலம்வருதல். 2. வெற்றியடைதல். (1, 2-வழக்.)

வலசாரி—வலமாய்ச்சுற்றிப்போதல். (வழக்.)

வலசை—கூட்டம். (வழக்.)

வலஞ்சுழி—திருவலஞ்சுழியென்னுஞ் சிவதலம். குத. சுவாமியலைக்குச்சரிபமாயுள்ளது.

வலத்தல்—1. கட்டுதல். (பத்துப்பாட்டு.) 2. சூழ்தல். (செந்தி.) 3. சொல்லல். 4. முடைதல். (சூ. நிக. க: உஅ.) 5. வலமாதல். (வழக்.)

* வலந்த—1. கட்டின. (புறப்பொ. வெ) 2. சூழ்ந்த (புறநா.)

வலந்து—கொடுத்து (பரிபாடல்.)

வலந்தது—கூறியது. (சிந்தா)

வலந்தம்—வளைவு.

வலந்திரி—ஓர் கொடி

வலம் 1. ஆணை. (பரிபாடல்.) 2. இடம். (சூ. நிக. ௫: சுரு.) 3. ஏழனுருபு. (நன்னூ. பெயரிய. சரு.) 4. வலப்பக்கம் (வழக்.) 5. வலி (புறநா.) 6. வெற்றி (சூ. நிக. அ: கூ.)

வலம்புரி—1. ஓர் மாம். 2. சங்கு வலம்புரியாயிருப்பது. 3. நந்தியாவர்த்தம். 4. வலம்புரி வடிவாகச்செய்ததலைக்கோலம். (பத்துப்பாட்டு) (1, 2, 3-சூ. நிக. க: லகரவெ. கூ.)

வலம்புரிக்காய்—ஒருவகை மருந்துக்காய். (வைத்தியபரி.)

வலம்புரிப்புல்—ஒருவகைப்புல் (வைத்தியபரி.)

வலம்புரிவிநாயகர்—காஞ்சியிலிருக்கும் ஸ்ரீவிநாயகர் காஞ்சிப்புராணத்திற்காண்க

வலயம்—1. கடல். (பிங்கல. ௫௮௬) 2. கீரினிலை. (பிங்கல. ௯௦௪.) 3. பரத்தி. (சிலப்.) 4. வட்டம். (சூ. நிக. அ: உ.) 5. வளையல். (பெரியபு. திருநாவுக்கரசுநா. கூ.) 5. வாசு வலயம்.

வலவன்—1. சமர்த்தன். (வழக்.) 2. திருமால். 3. தேர்ப்பாகன். 4. வெற்றியாளன். (2, 3, 4-சூ. நிக. க: லகரவெ. க.)

வலவா—கட்டாத. (பத்துப்பாட்டு.)

வலவை—1. இடாகினி. (பிங்கல. ௧௨௬.) 2. காளி. (பிங்கல. ௧௧௬) 3. காளியேவற்பெண். 4. நாணிலி. 5. வல்லபம். (4, 5-சிலப்.) 6. வல்லவன். (வழக்.) 7. வல்லோன். 8. வெற்றியையுடைய. (சிந்தா.) (3, 7-சூ. நிக. க: லகரவெ. கூ.)

வலன்—1. ஓசுரன். இவனுடம்பு நவமணியாயினதென்பர். (திருவிளை மாணிக்கம்விறற்படலம். ௧௮.) 2. வல்லபன் 3 வலப்பக்கம். 4. வலிமை. 5. வெற்றி. (சூ. நிக. அ: கூ.) 2, 3, 4-வழக்.)

வலாகம்—கொக்கு. (சூ. நிக. க: கூ.)

வலாகை—கொக்கு.

வலாகம்—1. குயில். 2. தவளை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

வலாக்காரம்—வலாற்காரம். (வழக்.)

வலாரி—இந்திரன். வலனென்னுமகாரனை வென்றவன். (திருவிளை. இந்திரன்பழிதீர்த். ௫௮.)

வலி—அகங்காரம். (பரிபாடல்) 2 ஓரவங்காரம். அது, தொகைச்சொற்றொடர் புண்டாகச்சொடுப்பது. (தண்டி. பொதுவணி. ௨௬) 3. ஓர் அடியை (வழக்.) 4 தெரிநிலை. 5. பகுதி 5. நறுவல்லிமரம். (வைத்தியபரி.) 6. பற்றிரும்பு. (பிங்கல. ௧௯௦௨) 7. வன்மை. (பிங்கல. ௧௯௦௦.) பிங்கலத்தில், ஒலி. கபடம். வலியோன் இம்மூன்றிற்குங் கூறுவர்.

வலிக்கட்டு—வீணையினோறுதல். அதற்குத் திவ்வென்றுபெயர். (சூ. நிக. க: சக.)

வலிக்கோடி—ஓர் கொடி (வைத்தியபரி.)

வலிசம்—வளிசம், தூண்டில்.

வலித்த—கருதிச்செய்யப்பட்ட. (புறநா.)

வலித்தது—துணிந்தது. (சிந்தா.)

வலித்தல்—1. இழுத்தல். 2. உடன்படல். (சூ. நிக. க: ௫௬.) 3. கொழுத்தல். 4. தோணி தூண்டல். 5. நிச்சயத்தல். 6. நனைத்தல் (சூ. நிக. அ: கூ.) 7. பேசல் 8. மெல்லெழுத்தை வல்வெழுத்தாக்கல். (நன்னூ. உயிர். ௫.) 9. வலியுண்டாதல். 10. வளைத்தல். (சூ. நிக. க: உ.) (3, 7-பிங்கல. ௪௦௬௬)

வலித்திடல்—சொல்லல். (சூ. நிக. க: ௫.)

வலிதம்—1 அசைவு. 2. சூழவு.

வலிதல்—1. தவகல். 2. துணிதல். 3. வலிந்துகோடல். (வழக்.)

வலிது—வலியது. (வழக்.)

வலிந்துகோடல்—அருமையிற்கருத்துக் கொள்ளல். (நன்னூ. உருபுபுணர். ௧௮. உரை.)

வலிப்பு—1. இழுப்பு. 2. வலி. (1, 2-வழக்.)

வலிப்புறி—வற்புறுத்தி. (சிந்தா.)

வலிமாந்தம்—மாந்தம் எட்டினொன்று. பொருட்டுடொகை (க.)

வலிமீனம்—துணிவீர். அம்-அசை. (சிந்தா.)

வலிமுகம்—குரங்கு. (பிங்கல. ௨௫௦௬.)

வலிமை—வன்மை. (வழக்.)

வலிய—தானை. (பெரியபு. தடுத்தாட்ட. ௬௮.)

வலியறிதல்—நாவ்வகை வலிமையையும் அளந்தறிதல்-நாவ்வகையாவன:-வீணவலி, தன்வலி, மாற்றுவலி, துணைவலி. (வள. ச. அ. அதிகாரம்.)

வலியன்—1. கரிக்குருவி. (திருவிளை.

வலியான்—} கரிக்குருவிக். ௨௬.) நிகண்டில், வலியான் என்பது வேறுபறவையென்பர்.

2. வலிமையுடையான். (வழக்.)

வலியுறுக்கும்—இறுகப்பிடிக்கும். (புறநா.)

வலியுறுத்தல்—உறுதிப்படுத்தல் சிவஞானபோதம். ௧-ஆம் சூத்திரம். ௨-ஆம். அதிகாரணம் முதலாவதுவெண்பாவுரையிற்காண்க.

வலியலம் — ஒரு சிவதலம், திருஞானசம் பந்த, தேவாரத்திற் காண்க.

வலிநகம்—தாழை. (வைத்தியபரி.)

வலிநம்—தேன். (வைத்தியபரி.)

வலு — 1. பலம். 2. பற்று. (1, 2-வழக்.)
கொசுருமுதலியவற்றுக்குங்கூறுவர். (உ-ம்.)
வரிற்கொள்க.

வலுத்தல்— } பலப்படுத்தல். (வழக்.)
வலுப்பு— }

வலுவந்தம்—வலாந்தாரம். (வழக்.)

வலுநகம்—தாமரைக்கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)

வலை—1. மீன்முதலியபிடிக்குங்கருவி. (சூ. நிக. எ: ௫௬.) 2. யாகபத்தினிகளநெற்றயி வணின்துகொள்வது. (புறநா.)

வலைக்காய்—சாஸா. (பிங்கல. ௧௫௬௬.)

வலைக்குணுக்கு—வலையைத்தாழச் செய்யும் உருண்டை (ஒரு குழைக்குறி.)

வலைகாரர்—வலையன். (வழக்.)

வலைச்சி—நெய்தலிலப்பெண். (வழக்.)

வலைச்சேரி—நெய்தலிலத்தார். (அமுதாம் பிணைப்பிள்ளைத்தமிழ் அவையடக்கத்திலுறிக-)

வலைஞர் — நெய்தலிலமாக்கள் (பிங்கல ௧௦௦.)

வலையம்—வலயம்.

வலையர்—வலைஞர். (வழக்.)

வலைவர்—வலையையுடையவர். (ஐங்குறுநா.)

வலக்காவிரி—யானையிலத்தி. (வைத்தியபரி.)

வழக்கம்—தொன்றுதொட்டுநடைபெறுதல். (வழக்.)

வழக்கறிதல்—உலகநடையையறிதல். (நன்னா. பொதுப். ௪௧.)

வழக்காட்டு—ஊடல். (மணிமே.)

வழக்காடுதல்— } னழக்குச்செய்தல்.

வழக்கிடுதல்— } (வழக்.)

வழக்கு—1. அறப்பால் மூன்றனுளொன்று; அது, ஒருபொருளைத் தனித்தனியே யென தென்தென்றிருப்பார் அதுகாரணமாகத் தம் முன்மாறுபட்டப்பொருண்மேற் செல்வது. (வங். உரைப்பாயிரம்.) 2. இயங்குதல் (புறப் பொ. வெ.) 3. வழக்கம். (வழக்.)

வழக்கோரம் — ஒருபக்கமான வழக்கு. (வழக்.)

வழகம்—பவனம். (வைத்தியபரி.)

வழங்கு—அசைய. (புறநா.)

வழங்கல்— } 1. ஆட்சிபண்ணல். (௭௨௬)

வழங்குதல்— } 2. ஈகை. 3. உலாவல். (2, 3-பிங்கல. ௪௦௪௦.) 4. சொல்லல். (பிங்கல. ௨௦௦௬.) 5. கடத்தல். (சூ. ௧௧. ௬: ௬௭.)

வழங்குநர்—கொடுப்பவர். (பத்துப்பாட்டு)

வழங்கும்—இயங்கும். (புறநா.)

வழட்டுதல்—வழுந்ததல்.

வழப்பம்—வழக்கம். (வழக்.)

வழலுதல்—வழுந்தல்.

வழலை—1. ஓர் பாம்பு. (வழக். 2. சவுக்காரம். 3. முப்பூ. (2, 3-வைத்தியபரி.)

வழலையுப்பு—சவுக்காரவுப்பு. (வைத்தியபரி)

வழலைரசம்—சத்தாரசம். (வைத்தியபரி.)

வழாநிலை—திணை பா விடம் பொழுது வினா இறை மாபு ஆசியவிலைகள் வருவாதுவழங்கு வன (நன்னா. பொதுவிய. ௩௪. உரை.)

வழாஅது—பிழையாமல். (புறநா.)

வழாஅல்—வழுவதல்

வழாறு—நிறைபுணல். (சூ. நிக. ௫: ௨௬.)

வழி — 1. இடம். 2. ஏழனுருபு. (நன்னா. பெயரிய சடு.) 3. ஏவல், வழியென்னேவ லென்க. 4. ஒழுக்கம். 5. திரட்சி. 6. தெரிநிலை

வினைப்பகுதி. 7. பழமை. 8. பின் 9 மக்கட் பன்மை. 10. மகன். 11. மாபு. (சூ. நிக. ௧௧. முகாவெ. ௬.) 12. மார்க்கம். (வழக்.) 13. முறைமை. (பிங்கல. ௨௨௦௬.) 14. வழிபாடு. (புறநா. ௧௭.) (1, 4, 5, 7, 8, 9. 10-பிங்கல. ௪௦௪௬.)

வழிக்குதல்—வழித்தெடுத்தல். (வழக்.)

வழிக்கோள்ளுதல்—பிரயாணஞ்செய்தல். (திருவளை. விநகுவிற்ற. ௪௮.)

வழிகட்டுதல்—வழிமறித்தல். (வழக்.)

வழிகட்டி—ஒன்றைமுதலிற் செய்துகாட் டிணவன் (வழக்.)

வழிச்செல்வோன் — பதிகன். (சூ. நிக. ௨: ௪௦.)

வழித்தடை—சகுனப்பிழை. (வழக்.)

வழித்தல்—வழிக்குதல்.

வழித்தேய்வம் — மரபிற்குரியதேய்வம். (சூ. நிக. பாயிர ௫.)

வழித்தோன்றல்—மகன். (சூ. நிக. ௧௧: ௪௧௮௮.)

வழிதல்—வழிதல். (வழக்.)

வழிநூல்—நூன்மூன்றனு ளொன்று. (நன்னா. பொதுப். ௭.)

வழிப்படுத்தல்— } உட்படுத்தல், ஒழுங்

வழிப்படுத்துதல்— } காக்கலுமாம். (வழக்.)

வழிப்படுதல்—வழியொழுக்கல். (நீதிநெறி விளக்கம். ௪௪.)

வழிப்பறித்தல் — ஆறலைத்தல். (சூ. நிக. ௬: ௨௫.)

வழிபடல்— } 1. வழிபாடுசெய்தல். (திரு

வழிபடுதல்— } வினை. வேதத்துக்குப். ௬.)

2. வணக்கமுமாம்.

வழிபடுவோர் — வழிபட்டு நடப்போர். (புறநா.)

வழிபாடு-1. வழிபடல். (வழக்.) 2. வணக்க முறாம்.

வழிபாடுமறுத்தல் — அகப்பொருட்டுறையி னென்று. (கயபியகப். களவியல். இயற்கைகப புணர்ச்சி. கக.)

வழிமுரண்—ஒரடிக்கண்ணுஞ் சீர்கள் ஒன் றற்கொன்று மறுதலைப்படவருவன. (யாப். காரி. ஒழிபிய. சு. உரை.)

வழிமோழிய—வழிபாடுகூற. (புறநா.)

வழிமோனை — ஒர் மோனை. (யாப். காரி. ஒழிபிய சு. உரை.)

வழியல்—வழித்தெடுத்தது. (வழக்.)

வழியுணவு — தோட்கோப்பு (பிங்கல. கக௦௭.)

வழியுரைப்போர்—தூதர். (கு. நிக. உ: சக.)

வழியேதுகை—ஒரடிக்கண்ணுமுள்ள சீர் கள் மறையே ஒன்றற்கொன்று எதுகையாய் வருவன. (யாப். காரிகை. ஒழிபிய. சு. உரை)

வழிவழி—மேன்மேலும் (இங்குறுதூ.)

வழி—1. குற்றம். (சூ. நிக. கஉ: கஉஅ.) 2. திணைபாலிடமுதலியன வழுவிலுருவது. (நன் னூ. பொதுவிய. உச.) 3. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 4. பாதகம். (புறநா.)

வழிக்கல்—1. அடித்தல். (சூ. நிக. க: ௩௦.) 2. அழகுதல். (வழக்.)

வழிக்காய்—இளங்காய். (வைத்தியபரி.)

வழிகீத—1. தவறு. (சூ. நிக. அ: கக.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. நினைவிசேடம். (இங் குறுதூ.) 4. வழமடி (சூ. நிக. க: ௪௬.) 5. மறத்தல். (சூ. நிக. அ: ௫௬)

வழிகீகுநல்—வழக்கல். (வழக்.)

வழிகுதப்பாசி — ஒர் நீர்ப்பழி. (வைத்திய பரி.)

வழிகீகை—தேங்காய்வழக்கை, இளங்கா யெனப்படாம். (வழக்.)

வழிக்கைப்பலா — ஒரு பலா. (வைத்திய பரி.)

வழித்தல்—1. வாழ்த்தல். (சூ. நிக. க௦: வழித்துதல்—2. சொல்லல். (திரு வாலவாய். திருவிளை.)

வழிதலை — வழிதுணை. (சூ. நிக. கக: ககர வெ.)

வழித்—பாண்டியன். (சூ. நிக. உ: ௨௦.)

வழிது — 1. பொய். (சூ. நிக. க௦: சு.) 2. வைகடிகால். (சூ. நிக. ச: ௩௬.)

வழிதுணை — 1. கண்டங்கத்தரி. (உ-ம்.)

“வட்டிமவழுதுணையுமபோல்வாரும்வாழ்வரே”

(நாலடியார். நன்றியில். ச.) 2. வைத்தியபரி பாடையிற் கத்தரியென்பர்.

வழுநீதுதல்—வழுந்தல், காய்ப்பேறல் (வழக் குண்டுபோலும்.)

வழிம்பு—1. அழுக்கு 2. நிணம். (உ-ம்.) “திண்டாவழும்புஞ்செந்நீரும்” (திருவாங்கக் கலம்பகம்.) 3. வழுவுழுத்தலாகிய அழுக்கு.

(1, 3-நாலடி. கயமை. உ.)

வழுவமைதி—திணை பால் இடம் பொழுது வினா இறை இவை வழுவிலரினும் ஒவ்வொரு காரணத்தா லமைத்துக்கொள்ளத்தக்கனவாம்.

(நன்னூ. பொதுவிய. உச. உரை.)

வழுவமைப்பு—வழுவமைதி.

வழுவல்—1. தவறுதல். (இராமா. அயோத் தியா. குகப்பட. ௩௩.) 2. நழுவுதல். (வழக்.)

3. வழும்பு.

வழுவழுத்தல்—வழுவழுப்பு. (வழக்.)

வழுவன்குறு—ஒருவகைமீன். ஒர் குழுவைக் குறிப்போலும்.

வழுவாங்கி—ஒர் பூண்டு. (வைத்தியபரி.)

வழுவாடி—காரியத்தை நழுவவிடுகிறவன். (வழக்.)

வழுவாமை—தவறாமை. (வழக்.)

வழுவி—1. அத்தி. (வைத்தியபரி.) 2. தவறி. வினையெச்சம்.

வழுவி—தவறு. (திருவிளை. தருமிக்குப். ௩௬.)

வழுவதல்—தவறுதல். (வழக்.)

வழுவை—யாளை. (சூ. நிக. க: ௫.)

வழுவை—குற்றம் (நன்னூ. பொதுப். ௬௨.)

வழுவைச்சொற்புணர்த்தல்—தூற்குற்றம் பத்தினுண்டு. (நன்னூ. பொதுப்பா. ௧௨.)

வழுவை—சாபுன்னை. (பிங்கல. உசு௧௦.)

வழுவைச்சு—இளமை. (சிந்தா.)

வழுவைத்து—இளமது. (பரிபாடல்)

வள்ளல்—1. காது. 2. கூர்மை 3. பற்றி நம்பு. (பிங்கல. ௪௦௪௩) 4. பெருமை. (பத்துப்பாட்ட.)

5. வலிமை. 6. வளம். 7. வார். 8. வான். (1, 2, 5, 6, 7, 8 சூ. நிக. கக: ககரவெ. அ.)

வள்ளு—வார். (புறப்போ. வெ)

வள்ளடி—செவியூலம் (வைத்தியபரி.)

வள்ளம்—1. ஒருவகைச் சிறுதேநாணி. (வழக்.) 2. நாழிகைவட்டில். 3. மரக்கால். (2, 3-சூ. நிக. கக: ககரவெ. கச.) 4. வட்டில்.

வள்ளல்—1. வண்மை. (சிந்தா.) 2. வரை யாதுகொடுப்போர். இவர். முதலவள்ளல். இ

டைவள்ளல். கடைவள்ளலென மூவராவர். (சூ. நிக. உ: ௨௩, உச.) 3 வள்ளிக்கீரை.

(வைத்தியபரி.)

வள்ளலார்—ஒழிவிலொடுக்கமெனும் ஞான
தூல் செய்தவர். (அபிதாநகோ.)

வள்ளன்மை — வள்ளற்றன்மை. மை—
விசுதி.

வள்ளி—1. ஆபரணம். 2. ஓர்கொடி. (வழக்.)
3. ஓர்துறை. (புறப். மாலை.) முருகற்குவெறி
யாடுவதாகிய கூத்தென்பர். 4. ஓர்வகைக்கிழங்
கு (ஐங்குறுநூ.) 5. கைவளை. 6. சுப்பிரமணி
யர் தேவி. (வழக்.) 7. படர்கொடி. 8. வள்ளிப
ழ. (பத்துப்பாட்டு.) (1, 5, 7-சூ. நிக. கக:
ளகரவெ. சு0.)

வள்ளிக்கண்டம்—சீந்தில். (வைத்தியபரி.)
வள்ளித்தண்டு—பிரம்பின்வட்டம். (சூ.நிக.
எ: கக.)

வள்ளிமணவாளன்—முருகன். (சூ. நிக.
க: உச.)

வள்ளிய—செழித்த. (ஐங்குறுநூ.)
வள்ளியம்—1. மிளகு. (வைத்தியபரி.) 2.
மெழுகு. (தெலவ.) 3. வள்ளற்றன்மையை
யுடையம். (வள். டுகக.)

வள்ளியோர் — வரையாது கொடுப்போர்.
(உ-ம.) “வள்ளியோரின் வழங்கினமேகமே”
(இராமா. ஆற்றுப். ச.)

வள்ளுரம்—1. தசைப்பொது. 2. பசுவினி
றைச்சி. (1, 2-சூ. நிக. கக: ளகரவெ. கக.)

வள்ளுவர்—1. ஒரு சாதியார். 2. திருவள்
ளுவநாயனார். (1, 2-வழக்.)

வள்ளுவன்—சமீபத்திகன். (சிந்தா.)

வள்ளுரம்—ஊன். (சிறதா.)

வள்ளை—1. உலக்கைப்பாட்டு. (திருவள்.
மாலை. டி. உரை.) 2. ஓர் கொடி. (வைத்திய
பரி.)

வளப்படுத்தல்—சீர்ப்படுத்தல். (வழக்.)

வளப்படுத்தல்—சீர்ப்படுத்தல் (வழக்.)

வளப்பம்—1. கொழுப்பு. (சூ. நிக. அ: சு0.)

2. வளமை. (வழக்.)

வளப்பாடு—1. பெருக்கம். (பரிபாடல்.)

2. வளமை.

வளம்—1. அழகு. 2. கொழுப்பு. 3. செல்
வம். (புறநா.) 4. செழுமை. (சூ. நிக. முகரவெ.
க.) 5. தகுதி. 6. நன்மை. (புறப். மாலை. 7.
பதவி. 8. பலபண்டம். 9. மாட்சிமை. 10. வரு
வாய். (ஐங்குறுநூ.) (1, 7, 8-சூ. நிக. கக:
ளகரவெ கக.) (2, 5, 9-பிங்கல. ச0சஉ.)

வளமடல்—ஓர் பிரபந்தம் இது, அறனும்
பொருளும் வீடுமென்றுகூறும் அம்மூன்றுகூறு
பாட்டின் பயனை யெள்ளி மங்கையரைச்சேர்
தலான் உளவாகிய மெல்லிய காமவின்பத்
தினையே பயனெனக்கொண்டு தனிச்சொலி

ன்றி, இன்னிசைக்கலிவெண்பாவாற்றலைமகள்
இரந்து குறைபெறாது மடலேவவதா யீரடி
யெதுகையாகவரப் பாடுவதாம். (இலக்கணவி.
பாட்டிய. கக.)

வளமை—1. கொழுப்பு. 2. செல்வப்பொ
லிவு. (வழக்.) 3. மாட்சிமை. (1, 3-சூ. நிக.
கக: ளகரவெ. க.)

வளமையர்—பூவைசியர். (சூ. நிக. உ: உச.)
வளர்ச்சி—உயர்தல். (வழக்.) விருத்தியெ
ன்றுஞ்சால்வர்.

வளர்த்துதாய்—செவிலித்தாய். (நம்பியகப்.
அகத்தினையிய.) ‘செவிலிநற்றாய்சோழியாகி’
யென்னுஞ் சூத்திரத்திற காண்க.

வளர்த்தல்—வளரச்செய்தல். (வழக்.)

வளர்த்தி—வளர்ச்சி. (வழக்.)

வளர்த்துநல்—வளரச்செய்தல். (வழக்.)

வளர்த்தல்—வளருதல். (வழக்.)

வளர்ப்பு—வளர்த்தல் (வழக்.)

வளருதல்—உயாதல். (வழக்.)

வளவளத்தல்—பயனின்றிப்பிதற்றல்.

வளவளப்பு—(வழக்.)

வளவன்—1 சோழன். (சூ. நிக. உ: கக.)

2. வளத்தையுடையவன்.

வளவி—வீட்டிறப்பு. (சூ. நிக. டி: டிஉ.)

வளவு—1. கொலை. 2. வீடு. (1, 2-வழக்.)

வளன்—வளம். இதுதிபோலியாயினது.

வளங்கம்—1. இடம். (சூ. நிக. டி: சு0.) 2.

தினையுனம். (பிங்கல டிஉ0.) 3. வளைத்தல்.

(சூ. நிக. க: உக.)

வளாய்—1. சூழ்ந்து. (சிந்தா.) 2. விரவி.

(பரிபாடல்.)

வளாய்—இளங்கொம்பு. (பிங்கல. உளசக.)

வளாவ—சூழ் (பரிபாடல்.)

வளாவல்—1. கலத்தல் 2. வளைத்தல்.

வளாவுதல்—பிங்கல. சு0சஎ.)

வளி—1. காற்று. (சூ. நிக. க: ச.) 2. சுழல்

காற்று. (பிங்கல. சு0.)

வளிசம்—தூண்டில். (சூ. நிக. எ: சுஉ.)

வளிமறை—கதவு. (புறப்பொ. வெ. மாலை.)

வளுந்தல்—தோல்வெளவுதல்.

வளை—1. கங்கனம். (பிங்கல. ககஎஎ.) 2.

கைவளை. (திருவிளை. வளையல். கூஉ.) 3. சக்க

ரம். (சூ. நிக. எ: உ.) 4. சங்கு. (நடைத. நகரப்.

க.) 5. தெரிநிலைவிளைப்பகுதி. 6. துழைவளை.

7. வீட்டின் மேற்க்காவையின் ஒருறுப்பு. (6,

7-வழக்.)

வளைகு — 1. சூழ்ந்து. (புறநா.) 2 வளை

முத்து. (பத்துப்பாட்டு.)

வளைஇய—சூழப்பட்ட. (புறநா.)

வளைகீதல்— } வளைத்தல். (வழக்.)
 வளைச்சல்— }
 வளைத்தல்—1. சூழ்தல். (சூ. நிக. க: உக.)
 2. தடுத்தல். (திருவால். திருவிளை.) 3. வானு
 தல். (சூ. நிக. க: கக.)
 வளைதடி—ஒராயுதம். (வழக்.)
 வளைநல்—1. சூழ்தல். 2. தடுத்தல். (வழக்.)
 3. வளைவு. (சூ. நிக. அ: டி.)
 வளைந்த—நினைந்த (மணிமே.)
 வளைப்பு—1. காவல். (சிந்தா.) 2. வளைத்
 தல். பு-கொழிற் பெயர்வகுதி.
 வளைபோழ்நீ—சங்குறுப்போர். (சூ. நிக.
 உ: கக.)
 வளையகம்—சங்கு. (வைத்தியபரி.)
 வளையம்—1. சங்கு. 2. சீதாங்கபாஷாணம்.
 3. தாமரையுட்சுருள். (1, 2, 3-வைத்தியபரி)
 4. வட்டம். (வழக்.)
 வளையல்—கைவளை. (உ-உ.) (திருவிளை.
 வளையல் உற்றபடலம்.)
 வளையலுப்பு—ஒருப்பு. (வைத்தியபரி.)
 வளையா—தோலாத (புறப்பொ. வெ. மாலை.)
 வளையாபதி—ஒர் காவியம். இது, ஐந்த
 காப்பியங்களினொன்று. (சிந்தா.)
 வளைவு—1. வட்டம். 2. வணக்கம். 3. வளை
 தல். (1, 2, 3-வழக்.)
 வற்கடம்—பஞ்சகாலம். (இறையனாகப்
 பொருள். பாயி.)
 வற்கடை—குறையு.
 வற்கேளற—வலிமையுற்ற. (புறப்பொரு.
 வெ. மாலை.)
 வற்கம்—1. கஞ்சி. 2. குதிரைவாயின்வடம்.
 (சூ. நிக. எ: உக.) 3. மரப்பட்டை. (1, 3-
 வைத்தியபரி.)
 வற்கமார்க்கம்—நாயுருவி. (மலையக.)
 வற்கரி—1. கரகம். (சூ. நிக. எ: கக.) 2.
 குதிரைக்கயிறு.
 வற்கலம்— } மரவுரி. (சூ. நிக. எ: கக.)
 வற்கலை— }
 வற்காலி—1 பள்ளையாடு (பிங்கல. உசக.)
 2. வளையாடு (சூ. நிக. க: கக.)
 வற்கீதம்—குதிரை ஐந்தையினொன்று. (சிந்
 தாம. காந்தருவதத். உகஉ.)
 வற்து—1. ஆடு. 2. கஞ்சி. (1, 2-வைத்திய
 பரி.)
 வற்துகா—கார்போகரிசி. (வைத்தியபரி.)
 வற்துலிகம்—வலியான்குருவி. (வைத்திய
 பரி.)
 வற்சகன்—வசுதேவன்தம்பி. (அபிதான
 கோ.)

வற்சகம்—இளங்கன்று. (வைத்தியபரி.)
 வற்சம்—1. எருமை. 2. பசுவின்கன்று.
 (பிங்கல. உசக.)
 வற்சமம்—குடசப்பாலை. (வைத்தியபரி.)
 வற்சரம்—வருடம். (சூ. நிக. க: அக.)
 வற்சலம்—கன்றைவளர்க்கும்பசு (பிங்கல.
 உசக.)
 வற்சலமணி—கோரோசனை. (வைத்திய
 பரி.)
 வற்சலை—1. ஈன்றபசு. (சூ. நிக. உ: கக.)
 2. பலராமன் மகளாகிய அபிமர்யுமனைவி. (அபி
 தானகோ.)
 வற்சை—மலட்டுப்பசு. (பிங்கல. உசக.)
 வற்பம்—1. பஞ்சகாலம். 2. வன்மை.
 (மணிமே.)
 வற்பு—1. உறுதி. 2. வலிமை. (இராமா.
 அயோத்தியா. நகர்நீவ். கக.)
 வற்புறுத்தல்—வன்மையுற உறுதிப்படுத்
 தல் (இராமா. அயோத்தி. நகர்நீவ். கக.)
 வற்றம்—வற்றுதல். அம் - தொழிற்பெயர்
 விசுதி.
 வற்றல்—1. உலர்தல். 2. காய்ந்த உணவுப்
 பொருள். (நன்னா. பெயரிய. கக. உரை.) 3.
 வடித்தல். (1, 2, 3-வழக்.)
 வற்றலை—ஒர் கிழங்குக்கொடி.
 வற்று— } 1. காய்தல். 2. வடித்தல். (1,
 வற்றுதல்— } 2-வழக்.) 3. வல்லது. (பரி
 பாடல்.)
 வற—வற்ற. (பரிபாடல்.)
 வறட்காலம்—கறுப்புக்காலம். (சிலப்.)
 வறட்குண்டி—ஆடுதின்னாப்பாளை. (மலையக.)
 (நிகண்டிற்சமங்கையென்று பெயர்கூறுவர்.
 வறட்டல்—1. காய்ச்செய்தல். 2. வறுத்
 தல் (வழக்.)
 வறட்டூல்—ஒரு பூல். (வைத்தியபரி.)
 வறண்டி—குப்பைமுதலிய வாருங்கருவி.
 (வழக்.)
 வறண்முள்ளி—ஒர் முள்ளி. (வைத்தியபரி.)
 வறந்தல்—1. காய்தல். 2. சுருங்கல். (1,
 2-வழக்.)
 வறநாடு—கறிமுள்ளி. (வைத்தியபரி.)
 வறப்பு—1. குறைவு. 2. வறத்தல். (1, 2-
 வழக்.)
 வறம்— } 1. நீரில்லாமை. 2. வற்கடம்.
 வறன்— } (1, 2-புறநா.) 3. வறுமை.
 (மணிமே.)
 வறல்—1. உலர்தல். (பத்துப்பாட்டு.) 2.
 சுள்ளி. (புறநா.)

வறலாரை — ஓர் ஆரை. (வைத்தியபரி. அக.) வறளாரையும் து.

வறவு—கஞ்சி. (வைத்தியபரி.)

வறவோட்டி—ஒருவகைப்பூண்டு. (வைத்தியபரி.)

வறள—வற்ற. (பரிபாடல்.)

வறள்வு—

வறளல்— } வறளுதல். (வழக்.)

வறளுதல்—

வறன்—1. வறட்காலம். 2. வெம்மை. (1, 2-ஐங்குறுநா.)

வறஅறிக—வற்றதொழிக. (பரிபாடல்.)

வறிஞர் — தரித்திரர். (நாலடியார். செல்வநிலையா க.)

வறிது-1. உள்ளீழல்லாதது. (ஐங்குறுநா.)

2. குறைவு. (பிங்கல. 10.20) 3. சிறுமை. (பிங்கல. 2.2.28.) 4. பயனின்மை. (சூ. நிக. அ: 60.)

வறிதுநகைநொற்றல் — அகப்பொருட்டுறையினுன்று. (தஞ்சைவாணன். களவியல். கஞ.)

வறியர்—

வறியோர்— } வறிஞர்.

வறுங்காலம்—வறப்புக்காலம். (வழக்.)

வறுத்தல்—தீயாலுலர்த்தல். (வழக்.)

வறுதல்—தீயாலுலர்த்தல்.

வறுநிலம்—பாழ்நிலம். (வழக்.)

வறுமை—தரித்திரம். (சூ. நிக. அ: 60.)

வறும்புளங்கிணாமறுகல்—அகப்பொருட்டுறையினுன்று. வறுங்களநாடிமறுகலென்பது மிது நம்பியது. களவியல். பகற்குறியிடையீட்டு விரியிற்காண்க.

வறும்புளம்—1. பாலைநிலம். 2. வீளைவுகொம்புளம். (1, 2-வழக்.)

வறையகள்—1. துவட்டினகறிகள். (சிந்தா.)

2. பொரியல்கள். (பத்துப்பாடல்.)

வறையல்—1. துவட்டற்கறி. (வழக்.) 2.

பிண்ணாக்கு. (சூ. நிக. க: 28.)

வள்குட்டிணை—பாலைநிலப்பெண். (சூ. நிக. க: 68.)

வள்கண்—1. அஞ்சாமை. (ஐங்குறுநா.)

2. கொடுமை (இராமா. அயோத்தி. நகர்கீழ். ககக) 3. கொடுமபார்வை. (வழக்.)

வள்குணை—வைரக்கியர். (உம்.) மறைசையந்தாதி நிருமலர் என்னுமுதற்குறிப்புள்ள கலியற்காண்க.

வள்குணை—தறுகண்மை. (புறநா.)

வள்குணை—வல்லெழுத்து (நனனூ. எழுத்திய. கக, 2 கரை.)

வள்குணத்தம் — தவசிமுருங்கை. (வைத்தியபரி.)

வள்காய்—கடுக்காய். (வைத்தியபரி.)

வள்கிடை—அழுங்கிடை. (சுழக்.)

வள்கோலை—அருங்கோலை. வண்மை, சுண்டருமை குறித்துகின்றது. (வழக்.)

வள்கோல்—கடுஞ்சோல். (வழக்.)

வள்கோல்லிலக்கு—ஒரலங்காரம். அது, வன்சொற்சோலல் விலக்குவது. தண்டியலங். பொருளணிய. விலக்கணிகளுக்காண்க.

வள்பால்—1. குறிஞ்சி. 2. பாலை (1, 2-சூ. நக. சூ: 66.)

வள்பு—1. வண்மை (சுழக்.) 2. வார். (புறநா.)

வள்புல்—பெண்மா. (சூ. நிக. ச: 68.)

வள்புலம்—குறிஞ்சியும் முல்லைபுறம். (புறநா.)

வள்புநாளம்—உயிர்நிலை. (வழக்.)

வளம்பு — வைரக்கிய மனங்கொள்ளல். (வழக்.)

வளம்புயம்—அகச்சாழ் உள்ளமாம். (சூ. நிக. ச: 68.)

வளம்பு—வண்மமுடையவன். (வழக்.)

வளம்புத்தல்—வைரங்கொள்ளுதல். (வழக்.)

வளம்புகம்—புற்று. (சூ. நிக. சூ: 60.)

வளம்புகி—வாழ்முகி. (வழக்.)

வளம்பின்—முதலை. (சூ. நிக. க: 68.)

வளம்பு—1. கடினம். இது, எண்வகை உறுற்றினுன்று. (சு. அனூ. 2. சிய. கக. உரை.)

2. வலிமை. (வழக்.)

வளம்புகல்—மந்தாரச்சிலை.

வளம்பு—1. எழுத்து. (காஞ்சிப். சனற்குமார. 2. அ.) 2. தவகம். (வைத்தியபரி.) 3. சிறுமை. (சு. அனூ. 2. போதச். அ. சூத். க. அதிக.)

வளம்பு—1. உமை. (காஞ்சிப். சனற்குமார. 2. அ.) 2. சரசுவதிக்கும்பெயர்க்குறுவர்.

வளம்பு—1. கிளி. 2. கொடுவேலி 3. தணக்கு. 4. பெருப்பு. 5. பிரமசாரி. 6. வன்னிமரம் (1, 4, 5, 6-பிங்கல. 10.28.) (2, 3-மலையக.)

வளம்புகர்—பொடுதலை. (வைத்தியபரி.)

வளம்புகிப்பம்—மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

வளம்புத்தல்—வாழ்முகி. (வழக்.)

வளம்புத்தல்—நவச்சாரம். (வைத்தியபரி.)

வளம்புத்தும்பை—ஒருதும்பை (வைத்தியபரி.)

வளம்புப்பரியம் — கொடுவேலி. (வைத்தியபரி.)

வளம்புப்பு—வன்னித்தல் (வழக்.)

வளம்புயம்—வாழ்முகிப்பட்டது.

வன்னியர்—ஓர் சாதியார். (அபிதாநகோ)
வன்னிகோகம்—செம்பு. (வைத்தியபரி.)
வன்னிவண்ணம் — 1. செந்தாமரை. 2. செவ்வாம்பல். (1, 2-வழக்.)

வன்னேற்று—நத்தைச்சூரி (மலையக.)
வனகந்தம்—காட்டுக்கருணை (வைத்தியபரி.)

வனகவம்—காட்டுப்பசு.
வனச்சார்பு—முல்லைநிலம். (சூ. நிக. க. ௧௦.)

வனச்சுவை—1. நரி. 2. நாய். 3. புலி. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

வனசங்கடம்—தலை. (வைத்தியபரி.)
வனசம்—தாமரை. (சூ. நிக. க. ௧௦௮.)

வனசரம்—மூவகையானையெனென்று. அது வனத்திற்பிறந்த யானை. (பாரத. பதினானாம் போர். நரிருதேரினர் என்ற செய்யுளிற் காண்க.)

வனசாரி—1. உனத்திற்சஞ்சரிப்பவர். 2. வேடர்.

வனசரோசவி—காட்டுப்பருத்தி.
வனசிருங்காடம்—யானைநெஞ்சில். (வைத்தியபரி.)

வனசூகரி — காட்டுப்பன்றியின் பெண். (வைத்தியபரி.)

வனசை—1. இலக்குமி. 2. சந்தனம். (வைத்தியபரி.)

வனசோபனம்—தாமரை. (வைத்தியபரி பா.)

வனதீதம்—குடசப்பாலை. (வைத்தியபரி.)
வனதீபம்—சண்பகம். (வைத்தியபரி.)

வனநாயம்—குரங்கு. (வைத்தியபரி.)
வனப்பிரியம்—குயில். (வைத்தியபரி.)

வனபத்தியம் — பூவாமற்காய்க்குமரம். (வைத்தியபரி.)

வனபதி — பூவாதுகாய்க்குமரம். (சூ. நிக. க. ௧௨.)

வனபந்தம்—தடாகம். (வைத்தியபரி.)
வனபலம் — யானைத்திப்பலி. (வைத்தியபரி.)

வனபிப்பிலி—காட்டுத்திப்பிலி (வைத்தியபரி.)

வனப்பு—அழகு. (சூ. நிக. க. ௨௪)
வனம்—1. அழகு. (ஞானமீர்தம்.) 2. காடு.

3. ஊர்க்குஞ்சோலையென்பா. (சூ. நிக. க. ௧௦௪-ல்.)
4. சுடுகாடு (சூ. நிக. க. ௧௦௬.) 5. துளசி. (சூ. நிக. க. ௬.) 6. நீர். (சூ. நிக. க. ௧௦௬.) 7. புற்று.

(வைத்தியபரி.) 8. மிகுதி. (சூ. நிக. க. ௧௧; நகர வெ. கள்.)

வனமல்லி—காட்டுமல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

வனமா—1. கொடுவேலி. 2. முதிரை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

வனமாலி—1. திருமால். (சூ. நிக. க. ௧௧.)
2. பிரம். (வைத்தியபரி.)

வனமுரை—முதிரை. (வைத்தியமூ.)
வனமோசை—காட்டுவாழை. (வைத்தியபரி.)

வனருகம்—தாமரை. (வைத்தியபரி.)
வனகட்கம்—வாழை. (வைத்தியபரி.)

வனவசம்—சந்தனம். (வைத்தியபரி.)
வனவாசம்—நாபி. (வைத்தியபரி.)

வனவில்லி—ஓர் செடி. (வைத்தியபரி.)
வனுகி—முயல். (வைத்தியபரி.)

வனிசை—கா.
வனிதை—பெண். (சூ. நிக. ௨: ௧௦௬.)

வனீரம்—காட்டுத்திப்பிலி. (வைத்தியபரி.)
வனேதல்—1. அலங்கரித்தல். (சூ. ௪௧. க: ௧.)

2. செய்தல். (சூ. நிக. க. ௨.)

வா.

வா—வாவென்னெவல், அழைத்தல். (வழக்.)
வாக்கல்—வழக்கப்பட்டசொறு. (புறநா)

வாக்கிடல்—வாதுபண்ணல். (வழக்.)
வாக்கார்—சரஸ்வதி. (சூ. நிக. க. ௧௧௮.)

வாக்கி — 1. நான்கு-கைப்புலவருள் ஒரு வன். இவன் அறம்பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நால்வகைப் பொருளைக் கேட்கவிரித்துக் கூறுவான். (சூ. நிக. க. ௨௨.)

2. வாக்கையுடைய வன். (வழக்.) 3. வார்த்து. (செந்தா.)

வாக்கியதம் — மௌனம், பேச்சொடுங்குதல்.

வாக்கியப்பொருட்காட்சியணி — 1. ஓரலங்காரம். அஃதாவது இரண்டு-வாக்கியார்த்தங்களுக்கு ஐக்கியத்தை யாரோபித்தல். (விசாக. அணியியல் ௧௧.)

வாக்கியம்—1. வசனம். (வழக்.) 2. வினைமுதல வசயப்பொருட்பொருள் பயனிலையோடு முடிந்தசொற்றொடர். செயப்படுபொருளினறியும் வரும்.

வாக்கிக்குணநாந்து — மெய்யுரை, நல்வார்த்தை, இனியனகூறல், பயப்படுசொற்கூறல் என்பன. (மணிமே.) (பெளத்தமதம்.)

வாக்கிச் செல்வன்—வியாழன். (திருவள்ளு, உத்திரகுமார. ௪௩.)

வாக்கிச் செல்வி—சரஸ்வதி.

வாக்கிசர்—வாக்கிசர்.

வாச்சியம்—1. பொருள். (உ-ம்) நால்வர் நான்மணிமாலை பெருந்துறை புருந்து என்ற முதற்குறிப்புள்ள வெண்பாவிலறிக. 2. வாத்தியம்.

வாசகம்—வசனம். (சூ. நிக. ௧0: ௩)

வாசஞ்செய்தல்—1. இருத்தல். 2. மணங்கூட்டுதல். (வழக்.)

வாசசல்லியம்—1. கஸ்தூரி. 2. எலும்பு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

வாசநம்—கழுதை. (வைத்தியபரி.)

வாசநீதம்—1. ஓட்டகம். 2. குயில். 3. தென்காற்று. 4. மிருகத்தினிளங்கன்று. (உ-ம்) வரிந்கொள்க.

வாசநீதி—1. குருக்கத்தி. (சூ. நிக. ௪: ௫.)

2. திப்பிலி. 3. வசந்தமல்லிகை.

வாசபேயம்—ஓர் யாகம். (திருவிளை. தல விசே. ௬)

வாசம்—1. அரிசி. 2. ஆடை. 3. இருப்பிடம். 4. இலாமிச்சை. 5. ஊர். (ஆசிரிய. நிக. ௫: ௨௦.) 6. சண்பகம். 7. நான். (ஆசிரிய. நிக. ௧: ௬௬.) 8. நெய். 9. பஞ்சவாசம். (அபிதாநசிங்.) 10. புட்சிறகு. 11. பூமணம். (1, 4, 6, 8-வைத்தியபரி.) (2, 3, 10, 11-சூ. நிக. ௧௧: ௧௧ரவெ. ௧.)

வாசல்—வாயில். (வழக்.)

வாசவர்—பஞ்சவாசம்விற்போர். (சிலப்.)

வாசவர்—இந்திரன். (சூ. நிக. ௧: ௧௬.)

வாசவுப்பு—கல்லுப்பு. (வைத்தியபரி.)

வாசனம்—1. ஆடை. (பிங்கல. ௧௨௭௬.)

2. வாசனை. (தெலுங்கு.)

வாசனி—மேற்கட்டி.

வாசனை—1. பழக்கம். (தர்க்கசங்கிர உரை. ௬௬.) 2. மணம். (பழக்.) 3. யாழ்உரித்தலென்க. (பெரியபு. ஆளுநா. ௬௬.)

வாசா—வாக்கு. (உ-ம்) “வாசாகயிங்ளரிய மன்றி” (தாயுமான. திருவருள்விலா. ௪.)

வாசாங்கியம்—மிளகு. (வைத்தியபரி.)

வாசாதி—ஆடாதோடை. (வைத்தியபரி.)

வாசமகோசரம்—வாக்குக்கெட்டாமை. (வழக்.)

வாசாலகம்—} வாக்குவல்லபம்.

வாசாலம்—}

வாசாலகன்—} வாக்குவல்லவன். (வழக்.)

வாசாலன்—}

வாசாலை—வாக்குவல்லவி. (வழக்.)

வாசி—1. அச்சவினிடச்சத்திரம். 2. அதி கம். 3. இசைக்குழல். 4. இலாபம். 5. குதிரை. 6. சுவாசம். 7. மாமரம். (வைத்தியபரி.) 8. வாசியென்னேவல். (1, 3, 5, 8-சூ. நிக. ௧௧:

௧௧ரவெ. ௧௨.) (2, 4, 6-வழக்.) பஞ்சாக்கா பேதங்களிலொன்றுமாம்.

வாசிக்கல்—காக்கைக்கல் (வைத்தியபரி.)

வாசிகந்தம்—ஓர் பூடு.

வாசிகம்—வாக்காறசெய்வது. (திருவிளை. எழுகடல் ௭.)

வாசிகன்—தூதன்.

வாசிகை—1. கோத்தமலை. (பிங்கல. ௧௬௧௦) 2. மலை (ஆசிரியநிக. ௪: ௬௦)

வாசிட்டம்—1. தருமதூல் பதினெட்டி னென்று. (பிங்கல. ௪௪௬.) 2. இராமருக்கு வசிட்டர்சொன்ன தூல்.)

வாசிட்டலங்கம்—உப்புராணம் பதினெட்டி னென்று. (பிங்கல. ௪௪௫)

வாசீந்தல்—1. படித்தல். (பிங்கல. ௨௦௧௦.) 2. மணத்தல். 3. வீணைமுதலியவாசித்தல். (2, 3-வழக்.)

வாசிராயநீயம்—உபநிடத முப்பத்திரண்டி னென்று (பொருட்-நிக.)

வாசிரி—வெண்குதிரை.

வாசிரபட்சம்—கடலை (வைத்தியபரி.)

வாசு—உருவேலி.

வாசுகம்—சவட்டுமண். (வைத்தியபரி.)

வாசுகி—1. அட்டநாகத்தொன்று. (சூ. நிக. ௧௨: ௭௮.) 2. திருவள்ளுவர்மனைவிக்கொரு பெயர். (அபிதாநசிங்.) 3. விற்து. (வைத்தியபரி.)

வாசுநேவன்—கண்ணன். (சூ. நிக. ௧: ௧௪.)

வாசுரை—1. இரவு. 2. பூமி. 3. பெண். 4. பெண்யானை. (உ-ம்.) வரிந்கொள்க.

வாசை—ஆடாதோடை. (பிங்கல. ௨௮௬௫.)

வாஞ்சனம்—} வாஞ்சை. (வழக்.)

வாஞ்சனை—}

வாஞ்சித்தல்—ஆசைப்படுதல். (து. கோ. தண்ணீர்ப்பந். ௫.)

வாஞ்சிதம்—வாஞ்சனம்.

வாஞ்சினி—விருப்பமுள்ளோன். (வழக்.)

வாஞ்சை—ஆசை. (வழக்.)

வாட்கலியன்—திருமங்கையாழ்வார். (உ-ம்.) ‘கட்டவிழ்தார்வாட்கலியன்காப்பு’ (தூற்றெட். திருப்பதியந். பாயிரம்.)

வாட்கோரை—செருந்தி. (பிங்கல. ௨௬௬௫.)

வாட்குலை—ஓர் நோய். (வழக்.)

வாட்டம்—1. குறைவு. 2. சோர்வு. 3. மெ விவு. 4. வாடுதல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

வாட்டரவு—வாட்டுதல். அரவு—தொழிற் பெயர் விசுதி.

வாட்டல்—வாட்டுதல்.

வாட்டாழை—கடற்றாழை. (வைத்தியபரி.)

வாட்டியம்—1. சந்தனம். 2. புட்பம். 3. மஞ்சள் (1, 2, 3-மலையக.)

வாட்டு—1. தெரிநிலை விளைப்பகுதி 2. வதக்கிய பதார்த்தம். வாகரிச்சீசோறும் வருதுணங்காய்வாட்டம். (ஒளவை. தனிப்பாடல்.)

வாட்டுதல்—1. துன்புறுவித்தல். 2. வாடப் பண்ணுதல். (1, 2-வழக்.)

வாட்படை—வாள்வீராதொகுதி. (சிந்தா.)

வாட்படையாள்—தூர்க்கை. (பிங்கல.கஉச)

வாட்டியாபரி—அதிபலை. இதுபேராமுட்டி. (வைத்தியபரி, அநுபந்த.)

வாடகை—வீடு முதலியவற்றி விருப்பதற் குக்காடுக்குங்கூவி. (வழக்.)

வாடபதி—சரீரக்கொழுப்பு. (வைத்தியபரி)

வாடல்—1. மெலிதல் 2. வதக்கல். (1; 2-வழக்.)

வாடங்க—குறையாதொழிக. (பரிபாடல்.)

வாடாக்குறிஞ்சி—குரவகம். (சூ.நிக.ச:உக.)

வாடாமல்லிகை—ஒரு பூச்சடி. (வழக்.)

வாடாமலை—பொன்னரிமலை. (பத்துப்ப.)

வாடாவள்ளி—வள்ளிக்கூத்து. (பத்துப்ப.)

வாடிகுதை—வழக்கம் (வழக்.)

வாடி—1 அடைப்புள்ளிடம். (வழக்.) 2.

தொட்டால்வாடி. (வைத்தியபரி.) 3. வினை

மெச்சம். மதில் முதலியவற்றிற்குங்கூறுவர்.

வாடுகி—வெள்ளரி. (வைத்தியபரி.)

வாடுதல்—வாடல்.

வாடுள்—உப்புக்கண்டம். (பத்துப்பாட்.)

வாடை—1. இடைச்சேரி. 2. ஓர் மருந்து.

3. வடகாற்று. 4. வாசனை. (வழக்.) 5. வீதி.

(சூ. நிக. கக: டகாவெ. கக.) (1, 2 3-பிங்கல. உ0கச)

வாடைப்பாசறை — ஓர் துறை. இது: பாசறையிடத்துவீரர் கடுக்கமுறவந்த வோடைக்காற்றின் மிகுதிசொல்லியது. (புறப். பொ.)

வாடாடியம்—பேராமுட்டி. (வைத்தியபரி)

வாடாமங்கலம்—ஓர் துறை. இது: அரசன்

வாளைப்புகழ்ந்தது. (புறப். பொ.)

வாடாமண்ணுநிலை — ஓர் துறை. இது:

தீர்த்தத்தினாலே மஞ்சனமாட்டிய வாள்வீரஞ்

சொல்லியது. (புறப். பொ.)

வாணமீன்—ஓர் மீன். (வழக்.)

வாணகந்தி — 1. அரசமரம். (வைத்தியபரி.) 2 ஓர் கந்தகம்.

வாணம் — 1. அம்பிற்குப்பெயர்கூறுவர். 2.

மத்தாப்பு முதலிய வாணம். (வழக்.)

வாணன்—1. ஓசகன் (உ-ம்.) “வாணனாழல் குழெயில்மானுமே” (கைடத.நகரப்.கச)

2. கார்த்திகை. (பிங்கல. உசக.) 3. வாழ்நன்

னனவும் பிரித்துரைப்பர். அம்பலவாணன் என்று வழங்குதலறிக.

வாணகம்—அம்பு முதலியவற்றிற்குப் பெயர் கூறுவர். (உ-ம்) வரிற்கொள்க.

வாணக்கம்பு—சிலம்பக்கோல். (வழக்.)

வாணடகோள்—ஓர் துறை. இது: பகைவர் அரணினக்கோடலைநினைந்து வாளைப்புறவீடுவிட்டது. (புறப். பொ.)

வாணி—1. அசமதாகம். 2. அம்பு. 3. இந்

துப்பு. 4. ஓர்கூத்து. 5. சாஸ்வதி. 6. சொல்.

7. மனோசிலை. (1, 3-வைத்தியபரி.) (2, 4, 5, 6-பிங்கல. ச0ந0.)

வாணிகச்சம் — வறட்சுண்டி. (வைத்தியபரி.)

வாணிகம்—இலாபம். (வழக்.)

வாணிகவாழை ஓர் துறை. இது வணிகனுடைய ஆறுசெய்திபுமுயர்த்திச் சொல்லியது. (புறப்-மாலே.)

வாணிகவென்றி—ஓர் துறை. இது: பொருளிற்பற்றிலனாப்பிறர்மிடியை நீக்கல் கடனாகச்சொல்லியது. (புறப்-மாலே)

வாணிகன்—1. செட்டி. (சூ. நிக. கக: டகரவெ. உஉ.) 2. துலாராசி. (சூ. நிக. க: கநு.)

வாணிகேள்வன்—பிரமன். (சூ.நிக.க:கக.)

வாணிக்சிசி—செட்டிப்பெண். (வழக்.)

வாணிகம்—வன். (வைத்தியபரிபா.)

வாணிகம்—வாணிகம். (வழக்.)

வாணிகம்—வாணிகம். (வழக்.)

வாணியன்—1. சூத்திரன் வைசியப்பெண்

கணபுணரப் பிறந்தவன். (அபிதாநசிந்.) 2.

பிரமனுமாம்

வாணிலை—ஓர் துறை. இது: பகைவாமேற் செலவரும்பிவாளை நனாள்ளிலே புறவீடு விட்டது.

வாணினி—1. கூத்தி. 2. விவேகமுள்ளவன்.

வாணன்—உயிர். (சிந்தா.)

வாத்தியம்—கஞ்சக்கருவி முதலிய வாத்தியங்கள். (வழக்.)

வாத்தியான்—உபாத்தியாயன். (வழக்.)

வாத்து—1 ஓர் பறவை. (வழக்.) 2.

வாஸ்துபுருஷன். (கைவல.) 3. வாத்து தேவ

தைகள். இவர்கள் அநேராகஅபிதாநசிந்தாமணிபிற்கூறுவர்.

வாத்துசாந்தி—வாத்து புருஷனுக்குச்செய்ய

யுஞ்சாந்தி (வழக்.)

வாத்துபோதம்—சிந்தாநால் முப்பத்திரண்

டினென்று. (பொருட். நிக.)

வாத்துமன்—வாஸ்து புருடன். (வழக்.)

வாதக்கிடல்—நவட்சாரம். (வைத்தியபரி)
வாதகரப்பான்—ஓர் நோய். (வழக்.)
வாதகாசம்—ஓர் காச நோய். (வைத்தியபரி.)

வாதகி—சத்திசாரம்.
வாதகிராணி—ஓர் கிராணி. (வழக்.)
வாததன்மம்—ஓர் நோய். (வழக்.)
வாதநிகிளி—ஓர் மரம்.
வாதசகன்—அக்கினி.
வாதசிரோமணி—நவட்சாரம். (வைத்தியபரி.)

வாதசாரம்—வாதத்தால்வந்தசாரம். (வழக்.)
வாதசூலை—ஓர் சூலைநோய். (பொருட்-நிக.)
வாதசோணிதம்—ஓர் நோய்.
வாதநாசனம்—ஆமணக்கு. (தைலவ.)
வாதநாடி—வாதத்தினியல்பைக்காட்டும் ஓர் நரம்பு. (குறுநாடியிலறிக.)

வாதநிகண்டு—இரசவாதநிகண்டு. (வைத்தியபரி.)

வாதப்பிரம்—மான். (வைத்தியபரி.)
வாதபித்தசூலை—அறுவகைச்சூலையினென்று. (பொருட்-நிக.)

வாதபேதம்—பலாசு. (வைத்தியபரி.)
வாதம்—1. இரும்புமுதலியலோகங்களைப் பொன்னாக்கும்வித்தை. 2. காற்று. 3. தருக்கம். 4. மூலகைப்பினியினென்று. 5. வில்வம். (2, 3-சூ. நிக. கக: தகரவெ. ச.) (4-பொருட்-நிக.) (5-வைத்தியபரி.)

வாதமடக்கி—1. ஓர் மரம் 2. தழுதாழை. 3. நந்தக்காரி. 4. முடக்கொத்தான். (1, 2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

வாதமண்டலி—சுழற்காற்று. மண்டலித் தல்-வட்டமாதல். வாதம்-காற்று.

வாதமயவுப்பு—கறியுப்பு (வைத்தியபரி.)

வாதமிருகம்—கலமான், காற்றுக்கு வாகனமாகிய மான்.

வாதரக்காச்சி—வாதராயணமரம். (வைத்தியபரி.)

வாதரங்கம்—அரசு. (வைத்தியபரி.)
வாதரம்—அதிமதுரம். (வைத்தியபரி.)
வாதரவி—சரீரக்கொழுப்பு. (வைத்தியபரி.)
வாதராசன்—நவச்சாரம். (வைத்தியபரி.)
வாதராட்சதன்—ஓர் மரம். (வழக்.)
வாதராயணம்—ஓர் மரம். அது: வாதரக்காச்சி.

வாதராயணன்—வியாசமுனி. (காஞ்சிப் சார்ந்தாசயப். ௧0.)

வாதலம்—அதிமதுரம். (வைத்தியபரி.)
வாதலவரி—ஆமணக்கு. (மலையக.)

வாதனம்—வாசனம், வத்திரம். (பிங்கல. ௪௨௭௩.) ஒலிக்கும் வருத்தத்திற்குங்கூறுவர்.

வாதனை—1. தடை. 2. வருத்தம். (வழக்.)
வாதாட்டம்—வழக்காடல். (வழக்.)

வாதாட்டுதல்—தருக்கத்திற்குட்படுத்தல். (வழக்.)

வாதாயம்—பச்சிலை. (வைத்தியபரி.)

வாதாயனம்—பலகணி. (சூ. நிக. இ: ௫௪.)

வாதாரி—ஆமணக்கு. (வைத்தியபரி.)

வாதாலம்—ஒரு மீன். (வழக்குண்டுபோலும்.)

வாதாவி—ஓரசுரன். (அபிதாநசி.)

வாதி—1. ஏதுவும் மேற்கோளமுமெடுத்துக் காட்டிப் பிறன்கோளமறுத்துத் தன்மதரினுத்தப் பாடுபவன். (சூ. நிக. கஉ: ௨௨.) 2. கெந்தியுரி பாஷாவன். (வைத்தியபரி.) 3. தெரிநிலை விளைப்பகுதி. 4. வாதஞ்செய்பவன்.

வாதிக்ஞதல்—1. வாதித்தல். 2. வருத்தப்படுத்தல். (1, 2-வழக்.)

வாதிகம்—சோம்பு. (வைத்தியபரி.)

வாதிகாரம்—வெடிகாரம். (வைத்தியபரி.)

வாதிகனம்—சோம்பு. (வைத்தியபரி.)

வாதித்தல்—1. தர்க்கித்தல். 2. வருத்தப்படுத்துதல். (வழக்.)

வாதிப்பு—வாதித்தல். (வழக்.)

வாதிராசன்—நவச்சாரம். (வைத்தியபரி.)

வாதிரு—காற்று.

வாதிவம்—வஞ்சி. (வைத்தியபரி.)

வாது—1. சண்டை. 2. தர்க்கம். (1, 2-வழக்.)

வாதுமை—ஓர் மரம். (வைத்தியபரி.)

வாதுலி—வெளவால்.

வாதுவர்—1. குதிரைப்பாகர். 2. யானைப்பாகர். (1, 2-சூ. நிக. கக: தகரவெ. ௨௧.)

வாதுளம்—செவாகமம் இருபத்தெட்டினென்று. (பொருட்-நிக.)

வாதூகம்—சோம்பு. (மலையக.)

வாதூலம்—சுழல்காற்று.

வாதை—1. துன்பம். (வழக்.) 2. வேதனை நோய். (பிங்கல. ௧௧0௩.)

வாதோரணமஞ்சரி—ஓர் பிரபந்தம். இது: கொலைபுரியானையை யடக்கி வசப்படுத்தின வர்க்கும், எதிரெதிராகிற வெட்டியடக்கின வர்க்கும், அதனைப் பற்றிப்பிடித்துச் சேர்த்த வர்க்கும், உள்ளவிரப்பாட்டின் சிறப்பை வஞ்சிப்பாவாற்றொடுத்துப் பாடுவதென்பர். (பொருட்-நிக.)

வாந்தம்—வாந்தி. (வழக்.)

வாய்மொழி—வேதம். (பரிபாடல்.)
 வாய்வது — 1. உண்மை. 2. கிடைப்பது.
 (1-பத்துப்பாட்டு) (2. தணிகை. நாட் சக.)
 வாய்வனையம்—வாய்மட்டம். (வழக்.)
 வாய்விலங்கம்— } ஓர் மருந்து. (வைத்
 வாய்விலங்கம்— } தியபரி.)
 வாய்வேருவதல்—அயர்ச்சியால்வாய்குள
 றுதல். (இராமா. ஆரணிய. அகத்திய. ௫.)
 வாயகம்—கூட்டம்.
 வாயசம்—தாக்கை. (சூ. நிக. நு. சு0.)
 வாயசி — செம்மணத்தக்காளி. (வைத்திய
 பரி.)
 வாயடை—உணவு. (பரிபாடல்.)
 வாயல்—வாசல். (வழக்.)
 வாயலது — புள்ளின்வாயலகு. (பிங்கல.
 உகசுள.)
 வாயலி—வடமேற்றிசையென்பர்.
 வாயலியம் — எழுவகைநானத்தொன்று.
 அது: பசுநடையினெழுதுளியிற் படிதலாம்.
 வாயலியம்—வாயுசம்பந்தமாயது. (தர்க்கா
 மிர்தம்.)
 வாயாடி—வாய்ப்பேச்சில்வல்லபன். (வழக்.)
 வாயான்—நோந்திலன். (பரிபாடல்.)
 வாயில்—1. ஐம்பொறி. 2. கதவு. (சிலப்.)
 3. காரணம். 4. திறம். 5. துவாரம். 6. தூது.
 (அகப்பொருள். விளக். கடு.) 7. பரிகாரம்.
 (ஞானமிர்தம்.) 8. வழி. (சிந்தா.) (1, 2, 3,
 4-பிங்கல. ௪0௫௨.) (1, 5-சூ. நிக. க: கலகவெ. கள.)
 வாயில்வேண்டல் — அகப்பொருட்டுறை
 யினொன்று. (அகப்பொருள்விளக். அகத்
 திணை. கடு.)
 வாயிலாளர்—வாயில்காப்போர். (சூ. நிக.
 உ: ௫௫.)
 வாயில்களாறு—மெய், வாய், கண், மூக்
 குச்செவி யென்னு மிந்திரியமைந்தும், மன
 மொன்றுமாம். (மணிமே.) வாயில்களொன்பது
 அவை. நவதுவாரம். விநாயகாகவலிற்பார்.
 வாயிலோர்—1. தமிழ்க்குத்தர். (சூ. நிக.
 உ: ௩௮.) 2. தூதுவர். வாயில்—தூது. 3. வாயில்
 காப்போர். (வழக்.)
 வாயிலில்—ஓர் துறை. இது: அரசனுக்கு
 என்வர வினைச்சொல்லென வாயிற்காவலனுக்
 குச்சொல்லியது. (புறப்பொ.)
 வாயிற்காட்சி — காட்சிபேதத் தொன்று.
 அது: இந்திரியக்காட்சி. (சி. சி. சுபகம். சு.
 உரை.)
 வாயு—காற்று. (பிங்கல. உக.)
 வாயுக்குத்து—ஓர் நோய் (வழக்.)
 வாயுகோணம்—வடமேற்குமூலை. (வழக்.)

வாயுச்சுகன்—அக்கினி, வாயுவைச்சகாய
 மாயுள்ளவன். மருச்சுகன் என்பதுபோலக்
 கொள்க.
 வாயுதுலை—ஓர் சூலை, வாதசூலை. (பொருட்.
 நிக.)
 வாயுத்தம்பம்— } அறுபத்துநான்கு கலை
 வாயுத்தம்பனம்— } ஞானத் தொன்று.
 (பொருட். நிக.)
 வாயுதாரு—மூங்கில். (உ-ம்.) வரிற்
 கொள்க.
 வாயுபுத்திரன் — 1. அதுமன். (இராமா.
 கிட்கிந்தா. அனுமப்படல. கள.) 2. வீமன்.
 (சூ. நிக. உ: கசு.)
 வாயுழலை—வடமேற்கு. (வழக்.)
 வாயுவாகம்—புகை.
 வாயுவின்கூறு—பரிசம்உணர்தல் முதலி
 யன. (தர்க்கசங்கிர. கஉ.)
 வாயுவு—வாயு. (வழக்.)
 வாயுறை—பசுமுதலியவற்றிற்குக் கொடுக்
 குந்தீனி. (உ-ம்.) “யாவர்க்குமாம் பசுவிற்கொ
 ருவாயுறை” (திருமந்திர. இரந்தார்க். உ.)
 வாயுறைவாழ்த்து—ஓர் பிரபந்தம். (பொ
 ருட். நிக.) இது: முன்னர்த் தாங்கக்கூடாத
 இழித்துரையாயினும் பின்னர்ப்பெரிதும்பயன்
 பயக்குமென வெண்பா முதலும் ஆசிரியம்
 இறுதியுமாகக்கூறுவது. இத் தனைப்புறப்
 பொருள்வெண்பா மாலையிலே ஓர் துறையாகக்
 கூறுவர்.
 வாயுறைவாழ்த்துமருட்பா—மருட்பாளன்
 கினொன்று. யாப். காரி. செய்யுளிய. கடு.
 குத்தர். உரையிலறி.
 வாயுறல்— } 1. அபேகித்தல். (உ-ம்.)
 வாயுறுதல்— } ‘தேனுறுகிளவிக்குவாயுறி
 நின்றவன் செங்கீரையாடியருளே’ (முத்துக்
 குமாரகவாமிபிள்ளைத். செங்கீரைப். ௫.) 2.
 வாய்நீருறுதலுமாம். (வழக்.)
 வாரி—1. கச்சு. 2. கடைகயிறு. (சிந்தா.)
 3. தெரிநிலை விளைப்பகுதி. 4. தோல்வார்.
 (வழக்.) 5. நீர். 6. நீளம். 7. நேர்மை. (1, 5,
 6, 7-சூ. நிக. க: ரகரவெ. கடு.)
 வாரீக்குதல் — 1. உலோக முதலியவற்
 றையுருக்கிவிட்டு உருவங்களாக வகுத்
 தல். (வழக்.) 2. வார்த்தல். (நன்னூ. பாயிர.
 ௩௮௪. உரை.)
 வாரீக்கோலபுரம்—தோயமாபுரம். (பாரத.
 நிவாதகவசகால. உடு.)
 வாரீகொண்டமுலையம்மை—மேலைத்திருக்
 காட்டுப்பள்ளியிலிருக்குந்தேவியார் பெயர்.
 (அபிதாநகோ.)

வார்சியாயநீயம் — உபநிடத முப்பத்தி
ரண்டினுள்ளது. (பொருட். நிக.)

வார்த்தசாகி—கற்றாழை. (வைத்தியப்பரி.)

வார்த்தல்—வாரக்குதல். (வழக்.)

வார்த்தாகி—சிறுவழுதலை. (மலையக.)

வார்த்தாபம்—கத்தரி. (மலையக.)

வார்த்திகம்—1. கிழத்தன்மை. (வழக்.) 2.
தாளதசபிரமாணம்பத்திலேமார்க்கப்பிரமாண
மாறிலொன்று. 3. பொழிப்புணர். சிவஞான
போதச்சிறப்புப்பாயிரவரையிற்காண்க.

வார்த்திகள்—கிழவன். (வழக்.)

வார்த்தை—வசனம். (சூ. நிக. ௧௦: ௩.)

வார்தல்—1. இசைக்கரணமெட்டினுள்ளது.
(திருவிளை. இசைவாது. ௩௭.) 2. ஒழுகல்.
(ஐங்குறுநூ.) 3. நீளல். (சூ. நிக. ௮: ௧௩.) 4.
வாருதல். (வழக்.)

வார்த்த—நேரிதாகிய. (பத்துப்பாட்.)

வார்ப்பு — வார்த்தல். பு-தொழிற்பெயர்
விருதி.

வார்பு—வார்தால். (புறநா.)

வாரவை—தொத்துளிப்பாய். (பத்துப்பாட்.)

வாரதிராக்குளிகள் — ஞாயிறு (௧௧வ),
திங்கள் (௭இ), செவ்வாய் (௧௭), புதன்
(௨௬), வியாழன் (௨௨இ), வெள்ளி (௧௮௭),
சனி (௧௯) நாழிகைவரையிலுமாம். (வருஷாதி
நூல்.)

வாரதிராதுகாலங்கள்—ஞாயிறு (௨௬வ),
திங்கள் (௧௭), செவ்வாய் (௨௨இ), புதன்
(௧௯), வியாழன் (௧௮௭), வெள்ளி (௧௧வ),
சனி (௭இ), நாழிகைக்குமேல் (௧௭) நாழிகை
வரையும். (வருஷாதிநூல்.)

வாரக சியம்—கொட்டைக்கிழங்கு. (வைத்
தியப்பரி.)

வாரகம்—1. குதிரை. 2. சிலப்பனை. (வைத்
தியப்பரி.)

வாரகி—கடல். (உ-ம்.) வரிற் கொள்க.

வாரகிருய்—அட்டை. (வைத்தியப்பரி)

வாரகீரம்—சீப்பு முதலியவற்றிற்குக்கூறு
வார்.

வாரங்கம்—1. ஆயுதப்பிடி. 2. புட்பொது.

வாரகுநியம்—ஞாயிற்றுக்கிழமையில் அது
ஷம், கேட்டை, மகம், விசாகம், பாணி, மிருக
சிரமம், திங்கள் கிழமையில் பூராடம், அதுஷம்,
மகம், பூரட்டாதி, கார்த்திகை, விசாகமும்,
செவ்வாய்க்கிழமையில் அவிட்டம், சதயம்,
திருவோணம், கேட்டை, திருவாதிரையும்,
புதன்கிழமையில் மூலம், திருவோணம், கார்த்
திகை, அவிட்டம், அசுவினி, பாணியும்,
வியாழக்கிழமையில் மிருகசிரம், பூராடம்,

இரோவதி, புனர்பூசம்; பூசமும், வெள்ளிக்கிழ
மையில் விசாகம், ரோகணி, அவிட்டம், மிருக
சிரம், அஸ்தம், அதுஷமும், சனிக்கிழமையில்
அஸ்தம், பூசம், புனர்பூசம், உத்திரம், இரோ
வதியும் வருவனவாம். (வருஷாதிநூல்.)

வாரகுலந்தீந்பரிகாரம்—வடக்கு பால்,
கிழக்கு தயிர், தெற்கு தயிலம், மேற்கு வெல்
லம் இவைகளையுண்டேனுங் கொண்டேனுஞ்
செல்லவேண்டும். (அபிதாநசின்.)

வாரகுலம்—திங்கள் சனி கிழக்கு, செவ்
வாய் புதன் வடக்கு, வெள்ளி ஞாயிறு மேற்கு,
வியாழன் தெற்கு குலங்களாம். (அபிதாநசின்.)

வாரடம்—வயல்.

வாரடி—பலகறை. (வைத்தியப்பரி.) நிகண்
டில் வாரடியென்பர்.

வாரணபுசை—வாழை. (வைத்தியப்பரி.)

வாரணம்—1. கடல். 2. கவசம். 3. கோழி.
4. சங்கு. 5. தடுத்தல். 6. யானை. (1, 2, 4, 5-
சூ. நிக. ௧௧: ௧௧௧௦௭. உக.) (3, 6-மணிமே.)

வாரணவல்லபை—வாழை (வைத்தியப்பரி)
வாரணவாசி—காசி. (திருவிளை. மூர்த்தி.
௨.)

வாரணசீ—காசி. (சூ. நிக. ௬: ௪௧.) இது:
வாரணை அசி யென்னுமிரண்டு நதிகள் கூடுவ
தால் இப்பெயர் பெற்றது. வாரண என்பதை
வாரணையென்றுங் கூறுவர்.

வாரணவதம்—துரியோதனன் பாண்டவர்
களையிநுத்திக் கொல்லுமாறு அரக்குமாளிகை
யமைத்தவிட்டம். (அபிதாநசின்.) பிரயாகையென்
றுங் கூறுவர்.

வாரணை—தடுத்தல். (பிங்கல. ௨௧௬௮.)

வாரத்தண்டு—கறிமூள்ளி. (வைத்தியப்பரி.)

வாரபகற்றுகள் — ஞாயிறு. (௨௬வ.)

திங்கள். (௨௨இ) செவ்வாய். (௧௮௭) புதன்.
(௧௯) விழாம். (௧௧இ) வெள்ளி. (௭இ) சனி.
(௧௭) நாழிகைக்குமேல் குளிகைகாலம். (அபி
தாநசின்.)

வாரபுசை—வாழை. (வைத்தியப்பரி.)

வாரம் — 1. அன்பு. 2. இயக்கநான்கனு
ளொன்று. (சிலப்.) 3. ஏழு கிழமை. இவை:
ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன்,
வெள்ளி, சனி யெனப்படுவனவாம். (அபிதாந
சின்.) 4. கடல். 5. சுரித்தம். (யாப். காரி. செய்
யுளிய. ௧௦. உரை.) 6. சொல்லொழுக்கமும்
இசையொழுக்கமுமுடைய பாடல். (சிலப்.)
7. நீர்க்கரை. 8. பங்கு. 9. பகூபாதம். (சந்தர்.)
10. மலைச்சாரல். (1, 4, 7, 8, 10-பிங்கல.
௪௦௬௬.) சிலப்பதிகாரத்தில், தெய்வப்பாட்
லென்பர். இன்னும் பலபொருள் கூறுவர்.

வாரம்படல்—பக்தபாதமுறல். (சிந்தா.)
வாரல் — 1. அள்ளுதல். 2. ஒலிமுதலிய
வாருதல். 3. சுவரல் (பிங்கல. கரு00.) 4.
மயிர்கோதுதல். 5. வாரற்க. எதிர்மறைவியங்
கோள். 6. வாராதே. (ஐங்குறுநூ.) (1, 2, 4-
வழக்.)

வாரவிசேஷம் — ஞாயிறு உத்தியோகஞ்
செய்ய, திங்கள் விதைவிதைக்க, செவ்வாய்
போர்செய்ய, புதன் வித்தியாரம்பஞ்செய்ய,
வியாழன் வாதஞ்செய்ய, வெள்ளி மயர்கழிக்க,
சனி தவஞ்செய்ய வுத்தமம். (அபிதாநசிக்.)

வாராக்கதி — மீளாதகதி, அது: முத் தி.
(சிந்தா.)

வாரர்கம்—ஒரு வடநூல். அது: கணிதநூல்
வகைகளினொன்று. (மணிமே.)

வாராகி—1. ஓர் கிழங்கு. 2. சத்தமாதர்களி
லொருத்தி. 3. பெண்பன்றி.

வாராமைக்கழிதல் — ஓர் துறை. இது:
நிமித்தம் வேறுபடத் தலைவன் வாராதொழிய
அதற்குத் தலைவி வருந்தியது. (புறப்பொ.)

வாரானை—வருகை. ஆனை-தொழிற்பெயர்
விருதி (நன்னூ. பதவியல். கக. உரை.)

வாராவந்தி—கட்டாயமாய்வந்தது. (வழக்.)

வாராவரத்து—அரீதமாய்வருதல். (வழக்.)

வாரி—1. இசைக்குழல். (பிங்கல. கச2அ.)

2. கடல். 3. கதவு. 4. சீப்பு. 5. செண்டு வெளி.

6. நீர். 7. நீளமானகோல். 8. பகுதி. 9. மதில்.

10. மதிந்சுற்று. 11. யானையைப்படுக்குமிடம்.

(பத்துப்பாட்.) 12. வருவாய். 13. வழி. 14.

வாயில். (சூ. நிக. இ: ௫௩.) 15. விளைவு. (புற

நா.) 16. வினையெச்சம். 17. வெள்ளம். (2,

3, 6, 8, 9, 10, 12, 13, 15, 17-பிங்கல.

ச0௫௧.) (7-வழக்.)

வாரிக்ரும்—அட்டை. (வைத்தியபரி.)

வாரிசம்—1. உப்பு. 2. சங்கு. 3. தாமரை.

(1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

வாரிசம்—மீன். (வைத்தியபரி.)

வாரிசாதம்—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

வாரிசாமரம்—நீர்ப்பாசி. (வைத்தியபரி.)

வாரித்தல்—தடுத்தல். சூ. நிக. க: உச.)

வாரித்திரம்—1. ஒலிக்குடை. 2. சாதகப்புள்.

வாரிதம்—மேகம்.

வாரிதி—கடல். (பிங்கல. ௫௮ச.)

வாரிதித்தண்டு—பவளம். (வைத்தியபரி.)

வாரிதிநாதம்—சங்கு.

வாரிதிவிந்து—கடல்துரை. (வைத்தியபரி.)

வாரிநாதன்—வருணன். வாரி-கடல்.

வாரிப்பிரசாதம்—தேற்றமாம். (வைத்திய

பரி.)

வாரிபர்ணி—வள்ளைக்கீரை. (வைத்தியபரி.)

வாரிபசிதம்—வெள்ளிமண்ணல் (வைத்தியபரி)

வாரிரதம்—தெப்பம். வார-நீர்.

வாரிருகம்—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

வாரிவாகம்—மேகம். வாகம்—வாக்னம்.

வாரிசம் — 1. கடல். 2. தாமரை. (1, 2-

வைத்தியபரி.)

வாருகம்—1. ஆற்றுத்தும்மட்டி. 2. வென்

ளரிசி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

வாருகோல் — துடைப்பம். (உ-ம்.) “வங்

காளமேறினும் வாருகோலொருகாச மட்டன்றி

யதிகமாமோ” (குமரேசசதகம்.)

வாருண்டம்—எண்காற்புள். (சூ. நிக. க: ௫௩.)

வாருணம் — 1. அட்டாதசோப்புராணத்

தொன்று. (பிங்கல. சச௫.) 2. க்டல். 3. மாவி

லிங்கு. (வைத்தியபரி.) 4. மேற்கு. (2, 4-

பிங்கல. ச0௫௭.)

வாருணி—1. அகத்தியன். வருணன் வீரி

யத்துக்குபிறந்தனா விப்பெயர் வந்ததென்பர்.

(அபிதாநசி.) 2. ஆட்டாங்கொடி. (தைலவ.)

3. கன். (பிங்கல. கச3க.) 4. சதயநான். வருண

சம்பந்தமுடையதனாவிப்பெயராயினது. 5. வரு

ணன் குமாரி. (அபிதானசிக்.)

வாருதல்—1. கொள்ளல். (சூ. நிக. க: ௩௧.)

2. மயிர்கோதுதல். (வழக்.) 3. யாழ்நரம்புகளைக்

கூடத்தழுவுல். (பத்துப்பாட்.)

வாருதி—நவச்சாரம்.

வாருவகை—தண்ணீர். (வைத்தியபரி.)

வாரோன—வாவென். (பரிபாடல்.)

வாரை — 1. ஆவரை. (வைத்தியபரி.) 2.

காத்தண்டு. இது: சுமைதடிவனக. (வழக்.)

வால்—1. இளமை. (சிலப்.) 2. சுத்தம். 3.

தோகை. 4. பெருமை. 5. மிகுதி. 6. வெண்

மை. (1, 2, 3, 4-பிங்கல. ச0௫௮.) 5, 6- சூ.

நிக. கக: வகரவெ. கக.)

வால்வேள்ளி—ஓர் நட்சத்திரம். (வழக்.)

வால்கிரும்—பேன். (வைத்தியபரி.)

வால்கில்லர்— } பிரமன் மானசமுத்திரா

வால்கில்லியர்— } விய கிருது என்பவனுக்

குப்பிறந்தவர், தாய் கிரியை, இவர்கள் அறுபதி

ஐபிரவர் அங்குஷ்ட அளவினதாகிய தேகத்

தைப்பெற்றவர், மகா தவசிரேட்டர், இவர்கள்

நான்தோறும் சூரியரதத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்

செய்துகொண்டிருப்பர், இந்திரனைக் கருடனா

லவமானப்பெம்படி சாபமிட்டவர், இவர்கள்

பிரமன் உரோமங்களில் பிறந்தவரென்றுக்கூறு

வர். (அபிதாநசிக்.) இராமா. ஆரணிய. அகத்தி

யப்படலத்தில். “பண்டையவயன் நருபால்கில்

லரும்” என்றார்.

வாலசி கிச்சை—ஓர் தூல். (சிந்தா.)
 வாலசி—விலங்கின்வால். (சூ. நிக. நு. சஉ.)
 வாலபத்திரம்—கருங்காலி. (மலையக.)
 வாலபுட்டி—முல்லை. (மலையக.)
 வாலம்—1. கந்தைத்துணி. (வழக்.) 2. வால்.
 அம்-சாரியை.
 வாலமாலம்—அரிதாரம். (வைத்தியபரி.)
 வாலரசம்—சாதிவிலங்கத்திலவடித்த ரசம்.
 (வைத்தியபரி.)
 வாலரியுரி—கிளியூற்றப்பட்டை. (தைலவ.)
 வாலவம்—பாலவம். இது புலிக்காணம்.
 (வருஷாதிதூல். நிக. பக்.)
 வாலன்—வாலப்பருவன். (வழக்.)
 வாலவாயம்—வைரீயம். (பிங்கல கடகக.)
 வாலாம்பிகை—திருநெய்த்தானத்திருக்
 குந் தேவியார் பெயர். (அபிதாநகோ.)
 வாலாமை—1. ஆசௌசம். இது: சுத்த
 மின்மையாம். வால்—தூய்மை. (சிலப்.) 2.
 மகளிர்க்குதகம். (சூ. நிக. அ: எக.)
 வாலான்—ஓர் நெல். (வழக்.)
 வாலி—1. அலாயுதன். 2. கரிக்குருவி. 3.
 கிட்சிந்தை மன்னன். 4. குதிரைவாலி. (1, 3-
 சூ. நிக. கக: வகரவெ. உக.) (2, 4-வைத்திய
 பரி.)
 வாலிகை—மணல்.
 வாலிதன்ரு—நன்றன்ரு. (சிந்தா.)
 வாலிசர்—வாலீசர்.
 வாலிது—தூயது. (உ-ம்.) “வாலிதாம்பக்கம்
 இருந்தைக்கிருந்தன்ரு” (நாலடி. அறிவின்மை.
 4)
 வாலிபம்—பாலியம். (வழக்.)
 வாலிபன்—இளமைப்பருவமுடையவன்.
 (வழக்.)
 வாலிய—வெள்ளிய. (ஐங்குறுநூ.)
 வாலியம்—பாலியம்.
 வாலியோன்—பலராமன். (புறநா.)
 வாலீசர்—வாலிபர். (உ-ம்.) “பாலரொடு
 வாலீசர்” (சி. சி. சு-பக். ச.)
 வாலீசுவரர்—குரங்கனின் முட்டத்திலே
 யிருக்குஞ் சுவாமிபெயர். (அபிதாநகோ.)
 வாலு—வாலுளுவையரிசி. (வைத்தியபரி.)
 வாலுகப்பிராபை—ஏழ்நாகவட்டத்தொன்று
 சுமெனல்வட்டம் (சூ. நிக. கஉ: எஉ.)
 வாலுகம்—1. மணல். (வைத்தியபரி.) 2.
 வெண்மணல். (பிங்கல. நூநெ.)
 வாலுகை—வாலுளுவை. (வைத்தியபரி.)
 வாலுங்கி—1. கக்கரி. (பிங்கல. உககக.)
 2. வாலுளுவையரிசி. (வைத்தியபரி.)
 வாலுறை—அடுப்பு. (வைத்தியபரி.)

வாலுவர்—மடையர். (பிங்கல. அஉக.)
 வாலுளுவை—ஓர் மருந்து. (வழக்.)
 வாலாகம்—நஞ்சு. (வைத்தியபரி.)
 வாலேபம்—தழுதை. (பிங்கல. உசகஉ.)
 சூ. நிகண்டில். வாலேயமென்பர்.
 வாலே—1. இரசம். (வைத்தியபரி.) 2.
 இளமைப்பருவம். (வழக்.) 3. ஓர் சத்தி—
 வாலாம்பிகைபார். 4. திராவகம் வடிக்கும் பாத்
 திரம். (வைத்தியபரி.) 5. பன்னிருவயதிற்
 பெண். (வழக்.)
 வாலேசாரம்—சத்திசாரம். (வைத்தியபரி.)
 வாலேரகுபதிகாரம்—சேனக்காரம். (வைத்
 தியபரி.)
 வாலவயம்—தூளசி. (வைத்தியபரி.)
 வாலவியுரி—கிளியூற்றப்பட்டை. (தைலவ.)
 வாவல்—1. கடத்தல். 2. வெளவால். (1,
 2-சூ. நிக. கக: வகரவெ. கூ.)
 வாலி—குளம். (பெரியடி. தடுத்தாட். ககக.)
 வாவுதல்—தாவுதல். (இராமா. பாலகா.
 அகலிகைப். நக.)
 வாழ்க்கை—1. ஊர். (சூ. நிக. நு: நசு.) 2.
 செல்வம். (சூ. நிக. அ: கஉ.) 3. மருதநிலத்தார்.
 (சூ. நிக. நு: ச0.) 4. வாழ்தல். கை—தொழிற்
 பெயர் விசுதி. 5. வாழ்நாள். (பதிற்றுப்பத்.)
 வாழ்க்கைத்துணை—இல்லவன். (சூ. நிக.
 உ: எக.)
 வாழ்கோன—வாழ்க. (சிந்தா.) ஈறின்று.
 வாழ்ச்சி—வாழ்நாள். (பதிற்றுப்பத்.)
 வாழ்த்தல்—துகித்தல். (உ-ம்.) “வாழ்த்த
 வாயுநினைக்க மடநெஞ்சம்” (தேவார. திரு
 நாவுக்கர. தனித்திருத். எ.)
 வாழ்த்து—1. ஆசீர்வாதம். (காஞ்சிப்.
 ஒழுக்கப். கஉ.) 2. ஓரலங்காரம். (தண்டி.
 பொருளணி. நக.) 3. சோபனம் பாடுதல்.
 (வழக்.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. மங்கனா
 சாணைமூன்றிலொன்றுமாம். (தண்டி. பொது
 வியல். எ.)
 வாழ்த்துதல்—வாழ்த்தல்.
 வாழ்த்துவிட்கு—ஓரலங்காரம். அது:
 வாழ்த்தி தன்னிலைமைகுறித்து விலக்குவது.
 (தண்டி. பொருளணி. கூ.)
 வாழ்தல்—உயிர்வாழ்தல். (வன். கககசு.)
 வாழ்நர்—வாழ்வோர். (புறநா.)
 வாழ்வாட்டி—சுமங்கலி. (வழக்.)
 வாழ்விழந்தாள்—அமங்கலி. (வழக்.)
 வாழ்வு—சீவிதம். (சிந்தா.)
 வாழுகம்—குந்திருக்கம். (வைத்தியபரி.)
 வாழ்புளப்பி—முல்லை. (வைத்தியபரி.)

வாழ்வந்தநாயகி — திருவாஞ்சியத்திருக்
குந் தேவிபெயர். (அபிதானகோ.)

வாழாக்கேடி-விவாக முற்றிருந்தும் வாழா
மற் கேடுற்றிருப்பவள். (வழக்.)

வாழி—1. முன்னிலையசை இடைச்சொல்.
(சூ. நிக. ௧௦: ௧௬.) 2 வாழியவென்னும் வியங்
கோள் ஈறுகெட்டுவாழியெனவும் வரும். (நன்
னூ. உயிற் றுதுப். ௧௮.)

வாழித்தல்- } மதர்த்துவளர்தல். (வழக்.)
வாழிப்பு — }

வாழிய—1. முன்னிலையசைச்சொல். (நன்
னூ. இடையிய. ௨௬.) 2. வாழ்த்துப்பொருளில்
வரும் வியங்கோள் வினைமுற்று. (நன்னூ.
வினையியல். ௧௬.)

வாழியர்—வாழ்க (ஐங்குறுநூ.)

வாழ்தல்—வாழ்தல். (வழக்.)

வாழமோர்—வாழ்பவர். (பதிற்றுப்பத்.)

வாழை—கதலி. (சூ. நிக. ௪: ௧௨.)

வாழைப்பழத்தி — ஏருமைநாக்கிப் பூடு.
(வைத்தியபரி.)

வாள்—1. ஒளி. 2. வானாயுதம். (1, 2-பிங்
கல். ௪௦௦௬.)

வாள்கைக்கோண்டாள் — துர்க்கை. (சூ. நிக. ௧: ௪௧)

வாளவரிக் கோடுங்காய் — வளைந்த வரி
களையுடைய வெள்ளரிக்காய். (சிலப்.)

வாளவீரம்—கவிளமரம் (பரிபாடல்.)

வாளகம்—வெட்டிவேர். (வைத்தியபரி.)

வாளம்—1. சக்கரவாளகிரிக்கும் பெயர்கூறு
வர். 2. சக்கரவாளப்புன். (இராமா. கிட்கிந்தா.
பம்பை. ௨௪.) 3. நேர்வாளம் (வைத்தியபரி.)
4. வான். அம்-சாரியை.

வாளரம்—ஒருவகையரம். (மணிமே.)

வாளவரை—ஒரவரை. (பதார்த்தகுணசிந்
எஅஉ.)

வாளா—1. சும்மா, பயனில்லாமை. (திரு
விளை. இடைக்காடன் பிணக். எ.) 2. மொநம்.
(சூ. நிக. ௬: ௧௦.)

வாளாண்மை—1. வாளாற்செய்யும் ஆண்
மை. 2. வாளையாளுந்தன்மை. (1, 2-வள் ௬௨௪.
உரை.)

வாளாமை—சும்மாயிருக்குந்தன்மை. மை-
விசுதி. மெனனமாம்.

வாளி—1. அம்பு. (இராமா. உத்தரகாண்
டம். இராவணன்வதை. ௧௬௮.) 2. மாதர்காத
ணியினென்று. (வழக்.) 3. வட்டம். (சிந்தா.)
4. வட்டமாயோடல். (சூ. நிக. ௬: ௪௨.)

வாளியம்பு—அலகம்பு. (சிந்தா.)

வர்ளுழவன்—வாட்படைவீரன். (திருவிளை.
அங்கம்வெட். ௧௪)

வாளி — ஓர்மீன். (இராமா. உயுத்தகாண்
டம். முதற்போர்ப். ௨௬௬.)

வாளிகடியன்—விடமுள்ள ஓர்கடற்பாம்பு.
(வழக்குண்டுபோலும்.)

வாளேறு—வான்வெட்டு. (சிந்தா.)

வாற்கோதுமை — ஒருவகைத் தானியம்.
(வழக்)

வாற்சல்லியம்—சினேசம். (வழக்.)

வாறுது—அரியாது. (பத்துப்பாட்.)

வாறுன்—கப்பலின்கயிறு. ஓர் சூழைக்குறி.

வான்—1. ஆகாயம். 2. இடைச்சொல். 3.
ஓர் மரம். 4. பெருமை. 5. மழை. 6. மேகம்.
7. வலி. (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7-பிங்கல். ௪௦௬௨.)

வான்துணம்—ஒலி. (பரிபாடல்.)

வான்கோடி—வானவல்லி, மின்.

வான்கோழி—ஓர் கோழி. (உ-ம்.) “கான
மயிலாடக்கண்டிருந்தவான்கோழி” என்று மூது
ரையிற் கூறுவர்.

வான்பயிர் — மழைநீரைநோக்கியிருக்கும்
புன்னிலப்பயிர். (வழக்.)

வான்புலம்—உண்மையறிவு. (சிந்தா.)

வான்மிளகு—ஓர் மிளகு. (வைத்தியபரி.)

வான்மீகபலம்—எலுமிச்சை. (வைத்திய
பரி.)

வான்மீகம்—1. குங்குமப்பூ. (வைத்தியபரி.)
2. வான்மீகியாலியற்றிய இராமாயணம்.
(வழக்.)

வான்மீகி — இராமாயணஞ்செய்தவோர்
முதிவர். (இராமா. பாலகா. நாட்டுப்படலம். ௧.)

வான்மீகியார் — 1. ஒரு புலவரென்பர்.
இவர் பாடலொன்று புறநானூற்றி
லுள்ளது. 2 முதற்சங்கத்திருந்த ஒரு சிறந்த
தமிழ்ப்புலவர். (அபிதானகோ.) இவர்செய்த
நூலை நச்சினூர்க்கினியர். தலையாடவோத்தென்
பர்.

வான்மீன்—நட்டத்திரம். (பிங்கல். ௨௬௬)

வானக்கல்—1. காக்கைக்கல். 2 வீடுமுதலிய
வற்றின் அஸ்திபார்க்கல்லென்றுகூறுவர்.

வானகம்—1. தேவலோகம். (உ-ம்) “வான
கங்கையுறினும்வேண்டார்” (நாலடி. மானம்.
௧௦.) 2. மஞ்சாடி. (வைத்தியபரி.)

வானசாத்திரம்—நாள்கோள்களின் போக்கு
வரவுமுதலியவற்றையறியுதல். (வழக்)

வானட்சத்திரம்—வால்வெள்ளி. (வழக்.)

வானநாடு—1. தேவலோகம் (திருவிளை.
இந்திரன்முடிமேல்வளை. ௩௮.) 2. பொன்னுங்
காணி. (வைத்தியபரி.)

வானப்பிரத்தம் — 1. இலுப்பை. (வைத்தியபரி.) 2 நான்காசிராமங்கனிஞென்று, அது: வனத்திற்றவஞ்செய்தல். (பொருட்டொகை.) வள். சக. உரை. 3. பலாசு. (வைத்தியபரி.)

வானப்பிரத்தன் — வனத்திற்றவஞ்செய்யு முன்றாமாசிரமி. (அபிதாநசி.)

வானப்பிரத்தி — 1. பூவாதுகாய்க்குமாம். (வைத்தியபரி.) 2. வனத்திற்றவஞ்செய்பவன். வானப்பிரியை—இலுப்பைமாம். (வைத்தியபரி.)

வானபத்தி—பூவாதுகாய்க்குமாம். (வைத்தியபரி.)

வானபத்தியம்—பலாசு (வைத்தியபரி.) வானம் — 1. வீடுமுதலியவற்றின் அஸ்திவாரம் (வழக்.) 2. ஆகாயம். 3. உலர்மாம். 4. மாக்கனி. 5. மழைமுதலியவற்றிற்கும் பெயர் கூறுவர். (2,3,4-பிங்கல. ௪௦௬௦.) (5-மணிமே.)

வானம்பாடி—சாதகப்புள். (ஐங்குறுநூ.) வானமடை—கௌரிபாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

வானமாதேவியாண்டான்—நாதமுனிகளை யாசிரியித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர். (அபிதாநசி.)

வானமாமலைஜீயர் — மணவாளமாமுனிக ளாலேற்படுத்தப்பட்டவர். (அபிதாநசி.)

வானரக்கோடியோன் — அருச்சுநன். (பிங்கல. ௭௪௬)

வானரகதி—குதிரைக்கதி யைந்திஞென்று. (சூ. நிக. ௧௨: சக.)

வானரநேயம்—பழமுண்ணிப்பாலை. (மலைபுக.)

வானரப்பகை—நண்டு. (வைத்தியபரி.) வானரம்—குரங்கு. (பிங்கல. ௨௫௦௬.)

வானலம்—ஒருவகைத்துளசி. (வைத்தியபரி.)

வானவர்—தேவர். (பிங்கல. ௧௭௭.) வானவரம்பன்—சேரன். (சூ. நிக. ௨: ௧௮)

வானவல்லி—மின்னுக்கொடி. (சிலப்.) வானவன் — 1. சேரன். (பிங்கல. ௭௪௫)

2. தேவன். (இராமா. சுந்தரகா. காட்சிப் கூ.) வானவில்—இந்திரவில். (பிங்கல. ௮௬.)

வானவூதி—விமானம். (புறநா.) வானுசி—கார்போகரிசி. (வைத்தியபரி.)

வானி—1. ஆன்பொருந்ததி. 2. துகிற கொடி. 3. படை. 4. மேற்கட்டி. 5 வானிப்பு. (பத்துப்பாட்.) (1, 2, 3, 4-பிங்கல. ௪௦௬௧.)

வானிதி—மனோசிலை. (வைத்தியபரி.) வானியம்—வனம்.

வானிறை—நீர்நிறைந்தமேகம். (பரிபாடல்.)

வானிரியம்—பேராமுட்டி. (வைத்தியபரி.) வானீரம்—நீர்வஞ்சி. (வைத்தியபரி.)

வானுயர்—வானிலுள்ளாள். (சிந்தா.) வானுலகம்—சுவர்க்கம். (பிங்கல. ௧.)

வானேறு—இடி. (பிங்கல. ௬௦.) வானோர்—வானவர். (சூ. நிக. ௧: ௪௨.)

வானோர்கோமான்—இந்திரன். (சூ. நிக. ௧: ௨௦.)

வானோழதுவன்—பிரமன். (சூ. நிக. ௧: ௧௬.) வானோவரம் — தேவர்கள்பேறு நான்கு.

அவை: இலகு, சூக்குமம், அகூயம், பிரகாசம் முறையே, இலகு—கனமின்மை. சூக்குமம்—கண்டிப்பின்மை, நுண்மையுமாம். அகூயம்—கேடின்மை பிரகாசம்—சோதிமயம். பொருட்டொகை, நிக. ௬௬௭, ௬௪௧-வரையறிக.

வி.

வி-1. அதிகம், அறிவு, இன்மை, நிச்சயம், பிரிவு, வித்தியாசம், வெறுப்பு இவற்றைக் காட்டும் ஓர் உபசர்க்கம். உதாரணம் பின்வந்தழிவந்தழிபிக்கண்டுணர்க. 2. ஆகாயம். 3. திசை. இன்மையன்றி பிறிது, மறை யென்னும் இருபொருளிலும் வருமென்பர். (இலக்கணக்கொத்து. ஒழிபிய. ௧௪. சூத்திரத்தில்.

விக்கம்—யானைக்கன்று. விக்கல்—ஓர் நோய், விக்குகல். (வழக்.)

விக்கீதம் — குதிரை ஐங்கதியிஞென்று. (சிந்தாமணி. காரந்தருவதத்தையாரிலம்பகம் ௨௬௨. கவியுரை.)

விக்கியாதம் } கீர்த்தி. (வழக்.) விக்கியாதி—

விக்கியாபனம்—விக்குாபனம், அறிவிப்பு. (வழக்.)

விக்கியானம்—கல்வி. (வழக்.) விக்கிரகம்—1. உடம்பு, உருவம். (பிங்கல. ௬௬௪.) 2. பிரிவு. (வள். ௬௬. அதிகாரம். முகவுரை.)

விக்கிரம — பதினான்காவதாண்டு. (வருஷாதிநூல்.)

விக்கிரமகஞ்சுகபாண்டியன்—ஒரு பாண்டியன். (அபிதாநசி.)

விக்கிரமசிங்கன் — விக்கிரமாதித்தனென்பர்.

விக்கிரமசோழன்—ஒரு சோழன். (அபிதாநசி.)

விக்கிரமபாண்டியன்—ஓர் பாண்டியன். (அபிதாநசி.)

விகீகிரமம்—1. ஒழுங்கு வித்தியாசம். வி-
வித்தியாம்—கிரமம்—ஒழுங்கு. 2. பராகீரமம்.
(கிருவிளை. யாணெய்ய. உ.)

விகீகிரமவாதபாண்டியன்—ஒரு பாண்டி
யன். (அபிதாநசின்.)

விகீகிரமாதித்தன்—பாணவம்சத்தரசன்
விகீகிரமாதிக்கன்—(அபிதாநசின்.) பலி
யின் வம்சத்தவனென்றவர்களுவர். உச்சயினி
புரத்தரசனென்றவர்களுவர்.

விகீகிரம்—1. சிங்கம், பராகீரமத்தையு
டையதென்பது. 2. பராகீரமத்தையுடையவ
னென்பதுமாம்.

விகீகிராந்தம்—வீரம். (வைத்தியபரி.)

விகீகிரோசனம்—இகழ்ச்சி.

விகீகினகரம்—விகினந்தெத்தல்.

விகீகினம்—இடையுறு. (சூ. நிக. அ: சுள.)

விகீகினேசன்—விராயகன். தன்னை

விகீகினேசுவரன்—வேண்டினவர் க் கு
விகினத்தைத்தீர்ப்பதற்கும், வேண்டாதவர் க் கு
விகினத்தைக்கொடுப்பதற்குந் தலைவனாத
லால் இப்பெயராயிற்றென்பர்.

விகீகன்—விக் கல். உள்தொழிப்பெயர்
விகுதி. (நன்னூ. பதவிய. கக. உரை.)

விகங்கதம்—இலங்கை. (வைத்தியபரி.)

விகங்கம்—1. அம்பு. 2. அன்னம். (பிங்
கல உககக.) 3. பறவை. (பிங்கல. உககக.)

விகசநா—மூக்கிரட்டை. (வைத்தியபரி.)

விகசம்—1. மஞ்சாடி. (மலையக.) 2. மலர்
தல்.

விகசனம்—புன்னகை.

விகசித்தல்—மலர்தல். (வழக்.)

விகசிதம்—1. புனமுருக்கு. (வைத்திய
பரி.) 2. மந்தகாசம். 3. மலர்தல். (2, 3-வழக்.)

விகடகவி—பரிசாசக்கவிசொல்லோன்.
(வழக்.)

விகடசகீகரன்—காஞ்சிவிநாயகர். (காஞ்
சிப். பாயிர. உ.)

விகடம்—வேறுபாடு. (சூ. நிக. அ: சுள.)

விகடி—விகடஞ்செய்பவன், விகடஞ்செய்
பவன். (வழக்.)

விகண்டிதம்—கண்டிப்பின்மை. (வழக்.)
வி-இன்மை.

விகண்டித்தல்—விகண்டிதம்.

விகண்டிப்பு—

விகணம்—மிகுதியாகக்கணித்தல். வி-
மிகுதி. கணனம்—கணித்தல்.

விகணிதம்—கணிப்பிலாமை.

விகதம்—இட்டமானது. உதாரணம்வரிற்

விகதி—தொழன். கொள்க.

விகந்தகம்—இலங்கை. (வைத்தியபரி.)

விகதநம்—கதநமின்மை.

விகமநம்—வித்தியாசநடை. கமனம்—நடை.

விகமம்—பிரிவு. (வைத்தியபரி.)

விகீணன்—துரியோதனன்மம்பி. (அபி
தாநகோ.)

விகீத்தன்—சூரியன். (பிங்கல. உக0.)

விகரம்—1. இயைபின்மை. 2. நோய். 3.
பிரிவு 1, 2, 3- (உ-ம்.) வாரிகொள்க.

விகலம்—குறைபாடு. (பிங்கல. உக0.)

விகலாகரன்—பாற்கடலில்வந்து தேவரை
வருத்திசெவழார். தியாற் கிழியுண்டிற்றவன்.
(அபிதாநசின்.)

விகலிதம்—1. சிந்தல். 2. வழிதல். (வழக்.)

விகலை—காலநுட்பம். (சூ. நிக. க: கக.)

விகற்பத்திழிமுடித்தல்—விளங்குதற்பொ
ருட்டிப் பலவேறுபாடுகளின்கிறப்புறாய்ப்பாட்
டால் முடித்தலாம். (நன்னூ. பொதுப்பா. கச.)

விகற்பம்—1. உற்றுச்சி. (நன்னூ. உயிரீற்
றுப். கக. உரை.) 2. வேறுபாடு. 3. பேதம்.
(2, 3-தர்க்காமிர்தம்.)

விகற்பித்தல்—வேறுபடுத்தல்.

விகற்பு—விகற்பித்தல் பு-தொழிற்பெயர்
விகுதி.

விகன்னன்—செவிடன். வி—இன்மை—
கன்னம்—காது.

விகனம்—கனமில்லாதது. வி—இன்மைப்
பொருளில் வந்தது.

விகாகம்—அமிழ்த்துதல்.

விகாசதம்—விகாசம்.

விகாசம்—1. விரித்தல். (வழக்.) 2.

விகாசனம்—வெளிப்படுத்தல்.

விகாதம்—விரோதம். (வழக்.)

விகாதித்தல்—விகாதஞ்செய்தல். (வழக்.)

விகாய்—ஓர் மரம். (வைத்தியபரி.)

விகாரப்புணர்ச்சி—நிலைமொழியேனும்
வருமொழியேனும், இவ்விரு மொழியுயேனும்
தோன்றல் திரிதல் கெடுதலென்னும்; விகாரத்
தோடுபுணர்வது. இலக்கணச்சுருக்கம். புணரி
யல்.

விகாரம்—1. காமக்கவலை. 2. வேற்றுமைப்
படுத்தல். (1, 2-வழக்.)

விகாரவுவமை—ஓரலங்காரம். உவமையை
விகாரப்படுத்தி உவமிப்பது. (தண்டி. பொரு
ளணியில். கள.)

விகாரி—1. இருபத்திரண்டாவதாண்டு.
(வருஷாதிதூல்.) 2. விகாரமுடையவன் விகார
முடையவன் என்றும் பொருளாம்.

விகாரித்தல்—1. பேதித்தல். 2. மோகித்தல். (1, 2-வழக்.)

விகிதம்—1. சிநேகம். (வழக்.) 2. விதிக்கப்பட்டது. (தர்க்காமிர்தம்.)

விகிதி—1. இருபத்துநான்காவதாண்டு. (வருஷா.) 2. விருதி. (நன்னூ. பதவிய. சு. உரை.) 3. வேறுபாடு. (பிங்கல. கஅகச.)

விகிரம்—பறவை. (சூ. நிக. ந: சுஅ.)

விகிருதம்—செய்யப்பட்டாதது. கிருதம்—செய்யப்பட்டது.

விகிருதாசுரன்—விநாயகராலிறந்தவன். (அபிதாநசிந்.)

விகிருதி—1. விகிர்தியென்னும் இருபத்து நான்காவது வருடம். (வருஷாதி) 2 வேறுபடுதல். (வழக்.) 3. கவலை முதலியவற்றிற்குப் பெயர்கூறுவர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

விகிரணம்—எருக்கிலை. (வைத்தியபரி.)

விதுணம்—குணமின்மை. (வழக்.)

விதுணி—1. கள். (சூ. நிக. அ: ௩௦) 2 குணமில்லாதவன். (வழக்.)

விதுதி—1. பகுபதவுறுப்பினென்று. (நன்னூ. பதவிய. சு.) 2 விகாரம். (நன்னூ. விருத். பதவிய. சு. உரை)

விதாரம்—வெள்ளெருக்கு. (வைத்தியபரி.)

விசு ளீகை—மூக்கு. (வைத்தியபரி)

விகேடகன்—தீவ்ருசெய்வோன்.

விகேடம்—

விகேடஸம்—} தீங்கு, துக்கம்.

விகோதுகம்—சந்தோஷமின்மை முதலிய பொருளைத்தரும். கொதுகம்—சந்தோஷ முதலிய பொருளைத்தருதலைக்கொதுகம் என்னும் பதத்தைப்பார்த்தறிக.

விங்குளம்—கபட முதலியவற்றிற்குப் பெயரென்பர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

விங்குளித்தல்—குதுசெய்தன் முதலிய பொருளைத்தருமென்பர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

விச்சுதையன்—புல்லூரி. (வைத்தியபரி.)

விச்சுநந்தா—வெள்ளெருக்கு. (வைத்தியபரி.)

விச்சுல்லி—பேய்த்திம்மட்டி. (வைத்தியபரி.)

விச்சுலன்—கலியாணபுரத்தையாண்ட சமணராசன். (அபிதாநசிந்.)

விச்சாதரர்—வித்தியாதரர். (தண்டியலக். பொருளணியிய. எசு. உரை.)

விச்சிக்கோன்—கபிலராற் பாடப்பெற்ற ஓர் சிற்றாசன். (புறநா.)

விச்சித்திரம்—விசித்திரம்.

விச்சிரமம்—ஓய்வு. (வழக்.)

விச்சிராந்தி—விசிராந்தி, ஓய்வு. (வழக்.)

விச்சிரானம்—பேதிமருந்து.

விச்சிரிப்பு—சிச்சிலுப்பான். (வழக்.)

விச்சிறல்—கோரை. (மலையக.)

விச்சிரவா—விசிரவச முனிவருக்கு ஒரு பெயர். (அபிதாநசிந்.)

விச்சிரவாது—புலத்தியன் குமான். (அபிதாநசிந்.)

விச்சின்னம்—வேறுகாத்தன்மை.

விச்சு-வித்து. (உ-ம்.) “விச்சின்றிநாறு செய்வானும்” (திருநாவுக்கர. தேவார. திருவாரூர். உ.)

விச்சுவகன்மன்—இவன்றேவ கம்மானரி லொருவன்.

விச்சுவகாசிபம்—சிற்பநூல் முப்பத்திரண்டினென்று. (பொருட். நிக.)

விச்சுவகநாணன்—தன்திருவுருவில் உலகந்தோன்றியொடுங்குமாதலாற் சிவபிரானுக்கு விச்சுவகாரணனென்று ஒரு பெயராம். (சி. சி. க: சஅ. உரை.)

விச்சுவசாரம்—} சிற்பநூல் முப்பத்திரண்டினென்று. (பொருட். நிக.)

விச்சுவதநுமம்—} ரண்டினென்று.

விச்சுவதேவர்—விசுவதேவர், பிதிர்த்தேவர்களிலொருவகையார்.

விச்சுவநாதன்—சிவபிரான், உலகநாதன் என்பதாம்.

விச்சுவநேமிதானம்—ஒரு தானம். (அபிதாநசிந்.)

விச்சுவபோதம்—சிற்பநூல் முப்பத்திரண்டினென்று. (பொருட். நிக.)

விச்சுவம்—விசுவம், உலகம். (சி. சி. க: சஅ. உரை.)

விச்சுவநுபி—உலகமாய் நின்றலால் விச்சுவ ரூபியென்று சிவபிரானுக்கொருபெயர். (சி. சி. க: சஅ. உரை.)

விச்சுவாதிகள்—உலகனைக்கடந்து நின்ற லாற் விச்சுவாதிகனென்று சிவபிரானுக்கொரு பெயர். (சி. சி. க: சஅ. உரை.)

விச்சுவாவசு—ஒருகந்தருவன் (திருவிளா, தடாதகைப். சுரு.)

விச்சுவேசம்—சிற்பநூல் முப்பத்திரண்டினென்று. (பொருட். நிக.)

விச்சுவேசன்—விசுவேசன், சிவபிரான்.

விச்சுளி—ஓர் பறவை. (வைத்தியமூ. அக.)

விச்சை—1. அறிவு. (திருவிளா, விருத்த குமார. அ.) 2. தெரு. (பிங்கல. சுச௦.) 3. வித்தை, கல்வி (சூ. நிக. க௦: உ௦.) 4. வெள்ளெருக்கு. (வைத்தியபரி)

விசத்துரு—அடம்பு. (மலையக.)
 விசதம்—1. அழகு முதலியவற்றிற்குக்கூறு
 வர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க. 2. வெளிப்படடை.
 (வழக்.)
 விசப்பிரசுனம்—தாமரை. (வைத்தியபரி.)
 விசம்—தாமரைநூல். (மலையக.)
 விசமம்—சமமின்மை. (வழக்.)
 விசய—இருபத்தேழாவதாண்டு. (வருஷாதி
 நூல்.)
 விசயச்சந்தம்—எழுதுறுகோவை முத்
 துத்தாழ்வடமென்பர்.
 விசயநகரம்—ஓர் பட்டினம். அது கன்னட
 தேசத்திலுள்ள இராஜதானியென்பர். (அபி
 தாநசின்.)
 விசயம்—1. சருக்கரை. 2. சிவாகமம் இரு
 பத்தெட்டினென்று. (பொருட். நிக.) 3. சூரிய
 மண்டலம். 4. வெற்றி. (1, 3, 4-சூ. நிக. கக:
 சகரவெ. கக.)
 விசயன்—1. அர்ச்சனன். (சூ. நிக. உ: கௌ.)
 2. வெற்றியுடையவன்.
 விசயர்—விட்டுணுபத்தரினொருவர். (அபி
 தாநசின்)
 விசயார்த்தம்—சைலமலை. (சூ. நிக. இ: கக.)
 விசபை—1. சீவகனுடைய நற்றயம். (சிந்தா.)
 2. தூர்க்கை. (சூ. நிக. க: 80.)
 விசர்கீடம்—தள்ளுதல், விடுதல் முதலிய
 பொருளைத்தரும். (வழக்.)
 விசர்கீசனம்—விடுதல். (வழக்.)
 விசர்ப்பம்—1. ஓர் சிலந்தி. 2. பரத்தல்.
 1, 2-(உ-ம்.) வரிற்கொள்க.
 விசரி—தும்பை. (வைத்தியபரி.)
 விசலம்—1. கஞ்சி. 2. தளிர். (1, 2-வைத்
 தியபரி.)
 விசலி—சீந்தில். (வைத்தியபரி.)
 விசலிதன்—சலனகுணமுள்ளவன்.
 விசவல்லி—கீழ்காய்நெல்லி. (மலையக.)
 விசனம்—விசலம். (வைத்தியபரி.)
 விசனா—சட்டி. (சூ. நிக. எ: கௌ.)
 விசனம்—தும்பை. (வழக்.)
 விசாகத்தன்—முத்திராராகம் என்னும்
 நாடகஞ்செய்த ஓர் கவிஞர். (அபிதாநகோ)
 விசாகம்—ஓர் நட்சத்திரம். (சூ. நிக.
 க: 88.)
 விசாகன்—குமரன். (திவாகரம் க: 8.)
 விசாதி—அந்நியசாதி. அஃதாவது. மாவும்,
 இலுப்பையும், ஒன்றினுக் கொன்றந்நிய சாதி
 யென்றறிக. (சிவஞா. சித்தி. அளவை. ௩.
 உரை.)
 விசாகன்—ஞாயம் விசாரிப்பவன். (வழக்.)

விசாரசுருமர்—சண்டேசுரநாயனார். (பெரி
 யபு. சண்டேசுர. கஉ.)
 விசாரணம்—1. கொலை. 2. தியானம்.
 விசாரணை—1. ஆராய்ச்சி. 2. விசாரித்தல்.
 (1, 2-வழக்.)
 விசாரம்—1. ஆலோசனை. 2. கவலை. (1,
 2-வழக்.)
 விசாரி—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2.
 விசாரமுடையோன்.
 விசாரித்தல்—1. ஆராய்தல். 2. விசாரணை
 விசாரிப்பு—1. செய்தல். (1, 2-வழக்.)
 விசாலம்—1. அகலம். (சூ. நிக. அ: கூ.) 2.
 கடம்பு. (மலையக.) 3. கிரிவிரசத்திற்கும் மிதி
 லுக்கும் இடையிலே உள்ளநாடு. (அபிதாநகோ.)
 4. சிற்பதூல் முப்பத்திரண்டினென்று. (பொ
 ருட். நிக.) 5. பேய்த்திமிட்டி. (வைத்தியபரி.)
 விசாலாகாதி—காசியிலிருக்குந் தேவியார்
 பெயர், விசாலமான கண்ணையுடையவள்.
 (வழக்.) திருப்பைஞ்ஞீலி, திருப்பாச்சிலாச்
 சிராமம் இவற்றிலெழுந்தருளியிருக்குந் தேவி
 யார் பெயருமாம். (அபிதாநகோ.)
 விசாலித்தல்—1. விரிதல். (வழக்.)
 விசாலிப்பு—1. விரிதல். (வழக்.)
 விசாலை—கங்கைக்கரையிலுள்ள ஓர் பட்ட
 ணம். (அபிதாநசின்.)
 விசி—1. அரி. (சூ. நிக. எ: ௩௨.) 2. அலை.
 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. வார்.
 விசிகம்—அம்பு. (பங்கல. கருகக.)
 விசிகரம்—அலை. (உ-ம்.) (திருக்குற்றாலப்.
 பாயிரம். அம்பரத்தின்விசிகரம்போல்.)
 விசிகிலம்—மல்லிகை. (வைத்தியபரி.)
 விசிகை—முலைக்கச்சு. (பங்கல. கஉக0)
 விசிட்டம்—1. மேன்மை. (வழக்.) 2. விசே
 ஷணத்தோடுகூடியது. (தர்க்காமிருதம்.)
 விசிட்டாத்தவைதம்—ஒரு மதம். இது,
 விட்டுணுவைப் பரமாகக்கொள்ளுமதம். (அபி
 தாநசின்.) அத்துவிதம் எனபதில் விசிட்டம்
 என்னுமடைக் கட்டிக்கூறினானென அத்துவித
 வாக்கியத்தெளிவுரை முதலிற் கூறியிருக்கின்
 றார். ஆண்டுக்காண்க.
 விசித்தல்—கட்டல். (சூ. நிக. க: ௨௩.)
 விசித்தி—பிரித்தல் முதலியவற்றிற்குங்
 கூறுவர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.
 விசித்திரம்—1. அதிசயம். (வழக்.) 2.
 போழுகு.
 விசித்திரவிரியன்—சந்திரகுலத்தரசன்.
 இவன் சந்தனுக்குமான். (அபிதாநசின்.)
 விசித்திராங்கம்—மயில்.
 விசிதம்—விபூதி.

விசிநவோளியுப்பு — வளைய லுப்பு.
(வைத்தியபரி.)

விசிப்ப—விம்ம. (புறநா.)

விசிப்பு — விசித்தல். பு—தொழிற்பெயர்
விருதி.

விசிமந்தம் — வேம்பு. (வைத்தியபரி.)
நிகண்டிற் பிசுமந்தமென்பர்.

விசிமிகிள்—வேம்பு. (மலைபடுக.)

விசிரகந்தி — பொன்னரிதாரம். (வைத்
தியபரி.)

விசிரஸி — புலத்தியன் புத்திரன். (அபி
தாரகோ.)

விசிராமம்—மணமமைதி.

விசிலம்—கஞ்சி. (வைத்தியபரி.)

விசிற்—சிற்றுவட்டம். (கு. நிக. எ. கூஅ.)

விசிநுதல்—விசுதல். (வழக்.)

விசினி—தாமரைப்பூந்திரள். (வைத்தியபரி.)

விசு—1. அதிவிடையம். (வைத்தியபரி.)

2. பதினெந்தாவதாண்டு. (வருஷாதிநூல்.)

விசுக்கிடுதல்—விதனப்படுதல். (வழக்.)

விசுக்கெனல்—சிக்கிரக்குறிப்பு. (வழக்.)

விசுத்தம்—மிசுசுத்தம். வி—அதிகம்.

விசுத்தி—1. அமுநாததானம். அஃது ஆறு
தாரத்தொன்று. (பொருட். நிக.) 2. மிக்கசுத்
தம். வி—அதிகம்.

விசுதம்—கறிப்புடோல். (வைத்தியபரி.)

விசும்பு—1. ஆகாயம். 2. திசை. 3. தேவ
லோகம். 4. மேகம். 5. வீம்பு. (வழக்.) (1, 2,
3, 4-பிங்கல. ௪௦௬௬, ௪௦௬௭.)

விசும்புதல் — அசட்டையாய் விலக்கல்.
(வழக்.)

விசுநதி—கிர்த்தி.

விசுவகர்மன்—தேவதர்சன், பிரபாசனுக்

விசுவகன்மா—குயோகசித்தி யிடத்திற்
பிறந்த புத்திரனென்பர். (அபிதாரகோ.)

விசுவசித்து—பதினெட்டு யாகத்தொன்று.
(பொருட். நிக.)

விசுவசேநர் — சேனைமுதலியார். (அபி
தாரகநி.)

விசுவதினம்—இராப்பகல் நாழிகை சரியா
யிருக்கு நானென்பர். (சோதிடர்.)

விசுவதேவீ—1. சிவபிரானுக்கொருபெயர்
உலகிற்குத்தெய்வமாயுள்ளவர். 2. பிதிரர்களி
லொரு வகையார். சிராத்தகிந்திற் பூசிக்கப்
படுபவரென்றும், அவர்பின்மரென்றும் கூறு
வர் அபிதாரகநிதாமணியில்.

விசுவநாக்கரம்—1. சுக்கு. 2. வேர்க்
கொம்பு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

விசுவநாதன் — 1. சிவனுக்கொருபெயர்.
உலகநாயகனென்பதுபொருள். 2. காசியிலெ

ழுந்தருளியிருக்கின்ற சுவாமியெயர். (வழக்.)

விசுவநாள்—உத்திராடம். (பிங்கல. உடுக.)

விசுவபதி—அக்கிநி. (அபிதாரகநி.)

விசுவபேடகம் — வேர்க்கொம்பு. (வைத்
தியபரி.)

விசுவம்—1. அதிவிடையம். 2. உலகம். இது:
விச்சுவமெனவும்வரும். 3. எல்லாம். 4. சுக்கு.
(1, 2-வைத்தியபரி.)

விசுவநுபன்—திருமால், விச்சுவனெனினு
மாம் இதற்கு உலகவடிவமாய் இருப்பவனென்
பது பொருள். இக்கருத்தை காஞ்சிப்புராணத்
திற சார்ந்தார் சயப்படத்தில் உடுவது கவி
யில் “விச்சுவன் சிறைப்புள்ளர சயர்த்தவன்”
எனக்கூறுமாறறிக.

விசுவநுபி—1. அக்கினியினெழுவித நாவி
னென்று. (எழுநாவைப்பார்.) 2. விசுவநுபன்.
விசுவரோசனம்—ஓர் கிழங்கு.

விசுவா—தக்கன்பெண். (அபிதாரகநி.)

விசுவாசம்—பத்தி. (வழக்.)

விசுவாசி—1. விசுவாசமுடையவன். (வழக்.)

2. வேங்கை. (வைத்தியபரி.)

விசுவாசித்தல்—விசுவாசமுதல். (வழக்.)

விசுவாத்துமன்— } விசுவாந்தரியாயி பார்.

விசுவாத்துமா— } விசுவாந்தரியாயி பார்.

விசுவாமித்திரப்பிரியம் — தென்னை.

(வைத்தியபரி.)

விசுவாமித்திரப்புல்—ஓர் புல். (வழக்.)

விசுவாமித்திரர்—ஓர் முனிவர். (மணிமே.)

விசுவாவசு—இருபத்தொன்பதாவதாண்டு.

(வருஷாதிநூல்.)

விசுவேசன்— } விசுவேசன் எனினு

விசுவேசுரன்— } மாம். (காஞ்சிப். சார்ந்

தார்சயப். கக.)

விசுவேளாதம்—சுக்கு. (வைத்தியபரி.)

விசுளி—கன். (வைத்தியபரி.)

விசுகை — ஓர் நோய். அது, மிக்க தலைச்

சுழற்சியென்பர்.

விசேடகாலங்காரம்—ஓரலங்காலம். ஒப்பு

மையாற் பொதுமையுற்றிருந்த இரண்டு பொ

ருளுக்கு ஒரு காரணத்தால் விசேடந்தோன்ற

வுரைத்தலாம். (விசாகப். அணியிலக். அஉ.)

இவற்றைத் தமிழிலிற் சிறப்பணியென்பர்.

விசேடணம்—1. அடைமொழி. (நன்னூ.

பொதுவிய. ௫௦. உரை.) 2. வேறுபடுத்துவது.

(தர்க்காமிர்தம்.)

விசேடதீக்கை—ஒருவகைத்தீக்கை. (சி.

சி. அ. ச. உரை.)

விசேடபிதிகள்—சுசர், சதாசிவர், சாந்தர் என்பர். (அபிதாநசி.)

விசேடம் — 1. சிறப்பு (தருக்கசங்.) 2. மேன்மை. (வழக்.)

விசேடித்தல்—விசேடப்படுத்தல். (வழக்.)

விசேடியம்—1. அடைகொளி. (நன்னூ. பொதுவிய. ௫௦. உரை.) 2. வேறுபடுத்துவது. (தர்க்காயிருதம்.)

விசேடோக்தியலங்காரம்—ஒர் அலங்காரம். இது, குறைவில்லாதகாரணமிருந்துங்காரியம் பிறவாமையைச் சொல்லுதலாம். காரணவாராய்ச்சியணியென்பர். (விசாகப். அணியிலக். ௩௫.)

விசேதம்—துக்கமுதலியவற்றிற்குப் பெயர் கூறுவர்.

விசை—1. தரம். (திருவிளை. விலவீசின. ௫௬.) பொறி (வழக்.) 2. விரைவு. (பிங்கல. உககச.)

விசைக்கம்பு— } நெய்வார்கருவிவினென்

விசைத்தடி— } று. (ஒரு குழுஉக்குறி.

விசைத்தல்—வேகமுதல். (வழக்.)

விசைப்ப—துள்ள. (புறநா.)

விசையேற்றுதல் — பொறியேற்றுதல். (வழக்.)

விசோகம்—சோகரகிதம்.

விஞ்சதி—இருபது. (ஞானமி. அ.)

விஞ்சுதல்—மிகுதல். (பிங்கல. ௨௨௫௨.)

விஞ்சை—கல்வி. (சூ. நிக. ௧௦: ௨௦.)

விஞ்சையர் — 1. கல்வியையுடையவர். 2. வித்தியாதரர். (சூ. நிக. ௧. ௪௪.)

விஞ்ஞாதம்—மேலாய அறிவு. வி-மேன்மை. ஞாதம்-அறிவு.

விஞ்ஞாபனம்—அறிவிப்பு. (வழக்.)

விஞ்ஞானம்—விசேட அறிவு.

விஞ்ஞானமயகோசம் - பஞ்சகோசத் தொன்று. (சி. சி. ௪: ௨௩.)

விஞ்ஞானகல் — மூவகையான்மாக்களு னொருவர். (சிவஞா. போத. அ: உரை.)

விட்கம்பம்—நித்தியயோகத்தொன்று. (வநு ஷாதிநூல்.)

விட்சி—ஒர் மரமென்பர்.

விட்சேபசத்தி—ஒர் சத்தி. அது, சுருங்கி விரியத்தக்கது. (நானுசீவவாதக்கட்டளையி லறிக.)

விட்சேபம் — 1. கலக்கம். 2. விரித்தல் முதலிய பல பெயர் கூறுவர். (உ-ம்.) வரித் தொள்க.

விட்டது—தங்கிற்று. (சிந்தா.)

விட்டம்—1. அவிட்டம். (சூடாமணி. உள்ள முடையான். ௧௪௮.) 2. விட்டுவளைகளிரண்டும் நீங்காமல் இணைக்கப்படுவது. (வழக்.) இதற்கு நீங்காவிட்டமெனவுகூறுவர்.

விட்டரம்—தவத்தோர்பீடம். (சூ. நிக. எ: ௩௫.)

விட்டரி—அகத்தி. (மலையக.)

விட்டல்—விடல். (திருவால். திருவிளை.)

விட்டவர்—துறந்தோர். (வழக்.) பகைவரு மாம்.

விட்டவாகு பெயர்—அவ்வூர்வந்ததென்புழி. ஊர் என்பது இடமாகிய தன்பொருளைவிட்டுத் தன்னிடத்திலுள்ள மனிதரை யுணர்தலால் விட்டவாகுபெயர். (நன்னூ. பெயரிய. ௩௬.)

விட்டார்கள்—தங்கினார்கள். (சிந்தா.) பகை வருமாம்.

விட்டாற்றி—ஆறுதல். (வழக்.)

விட்டி — விட்டிக்கரணம். (விதானமால். பஞ்சாங்கப். ௩௦.)

விட்டிசை — தனிச்சொல். (யாப். காரி. செய்யுளிய. ௧௦. உரை.)

விட்டிசைத்தல் — பிரிந்திசைத்தல். (உ-ம்.) அ-ஆ. இமுந்தானென்றெண்ணப்படும் (நாலடி.)

விட்டில்—1. ஓர் பறவை. இதனை வெட்டுக் கிளியென்பர். இது, நாட்டுக்குற்றமேழி னென்று. (பொருட்-நிகண்.) 2. பராய்மரம். (சூ. நிக. ௪: ௨௦.)

விட்டுணு — 1. திருமால், வியாபகமுடைய வர் என்பர். (பிங்கல. ௧௩௦.) 2. வியாபகம்.

விட்டுணுகரத்தை— } ஓர் பூரி. (வைத்திய

விட்டுணுகாந்தி— } பரி.)

விட்டுணுகிராந்தி—ஒர் பூரி. இதன்குணம் பதார்த்தகுண சிந்தாமணியிற் காண்க.

விட்டுணுநந்தி—மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

விட்டுணுப்பிரியம்—துளசி. (வைத்தியபரி.)

விட்டுணுபதம்—1. பரமபதம். 2. வியாபக மான இடம். இது, ஆகாயமென்பர். இதனால் விஷ்டுணுபதத்திலிருந்து கங்கைவந்தது என்ப தற்கு, ஆகாயத்திலிருந்து கங்கைவந்தது என் பர். 3. பாற்கடல்.

விட்டுணுபுராணி—பதினெண்புராணங் களினென்று. (அபிதாநசிர்.)

விட்டுணுழித்தி—திருமால். இவரியல்பு அபிதாநசிந்தாமணியிற் பரக்கக்காணலாம்.

விட்டுணுவர்த்தனன் — இவன் மைசூர் அரசன். சைநமத்திலிருந்து ௧௨-ம் கிறிஸ்தவ சகத்தில் வைஷ்ணவனுனவன்.

விட்டேறு—வேல். (பிங்கல. கடுஎக.) (சூ. நிக. ஏ-ஆம் தொகுதி, ௧௦-ஆம்பாட்டில். கோல் என்பர்.)

விட்டை—இலத்தி. (உ-ம்.) “கழுதைவிட்டைகைநிரம்பினற்போதுமா” (பழமொழி.)

விடக்கிது—ஊன். (பிங்கல. கூஎடு.)

விடகடன்—சுமாலிகுமான். (அபிநாசநிர்)

விடகாரி—விடவைத்தியன். (வழக்.)

விடங்கம் — 1. அழகு. 2. ஆண்மை. 3. கொடி. 4. கொடுங்கை. 5. முகடு. (பிங்கல. ௪௦௬௬.)

விடங்கர்—1. சிறுவழி. (சூ. நிக. நு: ௧௪.)

2. திருவாரூர்த்தியாகராசருக் கொரு பெயர். (பெரியபு. திருவாரூர். சநு.) டங்கம்-உளி. உளியினுற்செய்யப்படாதவராகிய சுயம் புழர்த்தி பென்றதாம்.

விடங்கோல்லி — ஓர் பூடு. இது, சிறியா நங்கைவேரென்பர் சிலர்.

விடசங்கமர்—யாதவம்ஹாராஜனுக்கு அறுக்கிரகித்தவர். (அபிநாசநிர்.)

விடஞ்சிங்கி—சுக்கு. (வைத்தியபரி.)

விடணம் — ஆண்குறி. (உ-ம்.) ‘இதிரன் விடணமங்கிற்றுமணவி’ (திருவாரணை. கௌதமப். கடு.)

விடத்தலை—விடத்தாளி. (வைத்தியபரி.)

விடத்தாலம்—ஓர் மருந்து. (வைத்தியபரி.)

விடத்தேர் — ஓர் மரம். (தண்டியலங்.)

(வைத்தியமூலிகையகராதியில் ஒ’ பூடுஎன்பர்.

விடத்துக்காசர்—கருடப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

விடத்தந்தகம்—பாம்பு. (வைத்தியபரி.)

விடதம்—துருசி. (வைத்தியபரி.)

விடதாம்—பாம்பு. இது, விடத்தைத்தரித்த லால் வந்த பெயர்.

விடதாளம்—நவதாளத்தொன்று. (பிங்கல. ௪௩௩.)

விடநீஞ்சான்—கொல்லெப்பல்லி. (வைத்தியபரி.)

விடப்பூடு—அங்கப்பிச்சு. (வைத்தியபரி.)

விடபம்—1. இடபம். 2. இடபாசி. 3. சிறு துறு. 4. தளிர். 5. மரக்கொம்பு. (1, 2, 5-சூ. நிக. ௧௧:௮௧௧௧.) (3, 4-வைத்தியபரி.)

விடபன்மன் — ஓர் அசுரகுலத்தலைவன். (அபிநாசநிர்.)

விடபி—மரப்பொது. (சூ. நிக. ௪: ௪௪.)

விடம்—1. அதிவிடயம். 2. காய்ச்சுப்பு. 3. தாமரைநூல். 4. தேன். 5. நஞ்சு. 6. பாஷாணம். 7. மரப்பொது. (1, 2, 3, 6-வைத்தியபரி.) (4, 5, 7-பிங்கல. ௪௦௬௭.)

விடமம்—1. விஷமம். அது சமயின்மை.

2. தொந்தரவு. (வழக்.)

விடமாக்கனி—எட்டிப்பழம். (தைலவ.)

விடமுட்டி—காஞ்சிரமரம் (வைத்தியபரி.)

விடழங்கில்—ஓர் செடி. (வழக்.)

விடயபஞ்சகம்—கண்டுகேட்டுஉண்டுஉயிர் துற்றறித லென்பர்.

விடயம்—1. அதிவிடயம். (வைத்தியபரி.)

2. இந்திரியங்களால் அறியப்படும் பொருள். அவை குடமுதலியன. (தர்க்கசங்கிர. ௪௩.)

சத்தபரிசுரபாச கந்தங்களென்பர் ஞானமீர்த்தத்தில். 3. தேசம்.

விடர்—1. பிளப்பு. (பிங்கல. ௮௨௮.) 2. காடு.

(சூ. நிக. ௪: ௮௮.) 3. தூர்த்தர். (சூ. நிக. ௨: ௪௮.) 4. முழை. (பத்துப்பாட்டு.)

விடராசன்—கருடப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

விடரு—அதிவிடயம். (வைத்தியபரி.)

விடநுகம்—பூனை. (பிங்கல. ௨௮௧௮.)

விடல்—1. குற்றம். (பிங்கல. ௧௮௬௧.) 2.

விடுதல், வியோகம். (சூ. நிக. ௧௦: ௬௩.)

விடலம்—1. உளளி. 2. நஞ்சு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

விடலி — பண்ணீரான்டு வயதுள்ளபெண். விடளியென்றும் வழங்கப்படும். (திருவாரணை. கோச்செங்குறை. ௧௩௩)

விடலை —காமத்துறைவன். முப்பது வயதிற்குட்பட்டவென்பர். 2. திண்ணியோன்.

3. பாலைநிலத்தலைவன். 4. பெருமையிற்சிறந்தோன். (1, 2, 3, 4-பிங்கல. ௪௦௬௬.)

விடவல்லி—கீழ்காய்நெல்லி. (வைத்தியபரி.)

விடவர்தகார்ப்பன் — ஓர் கார்ப்பன்னோய்.

(வழக்.)

விடவிடேனல்—நடுக்கக்குறிப்பு. (வழக்.)

விடவு—கமர். (வழக்.)

விடன்—காமத்தலைவன்.

விடாணம் — விலங்கின்கொம்பு. (பிங்கல. ௨௮௬௬.)

விடாதவாதுபெயர்—கடுத்தின்றன்னென் - புறிக்கவெவும் புளியுஞ், சுவையாகிய தத்தம் பொருளைவிடாதுநின்றதம்பொருளின் வேறல்லாத காய்கனியென்னும் பொருளையுணர்த்த லால் விடாதவாது பெயரென்பர். (நன்னூ. பெயரிய. ௩௩. உரை.)

விடாப்படை—கைவிடாப்படை, சத்திரம்.

(பிங்கல. ௧௮௮௭.)

விடாமழை—சோனை. (பிங்கல. ௬௪.)

விடாய்—1. சோர்வு. 2. தாகம். (1, 2-வழக்.)

விடாய்த்தல்—விடாய்ப்பு.

விடாய்ப்பு—1. சோர்வுறல். 2. தாகமுறல். (1, 2-வழக்)

விடாயுதம்—பாம்பு. (வைத்தியபரி.)

விடாலகம்—1. பூனை. 2. பொண்ணரிதா

விடாலம்—1. ரம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

விடானனம்—பாம்பு.

விடாளி—சதுரக்கள்ளி. (வைத்தியபரி.)

விடிதல்—இருள்நீங்கல். (வழக்.)

விடியல்—வைகறை. (சூ. நிக. க: அக.)

விடிவு—விடிதல்.

விடிவுறல்—துன்பநீங்கியின்பமாதல். (பரி பாடல்.) 2. விடிதலுறலுமாம்.

விட இய—விடுத்தற்பொருட்டு. (மணிமே)

விடு—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2 விஷு புண்ணியகரலம். (திருவானைக். கோச்செங்க ணர். சக.)

விடுக்கிய—விடுத்தற்கு.

விடுகதை—நொடி. (சூ. நிக. கக: டகா வெ. கள.)

விடுகாலி—கட்டாமற்றிரியுமாடு. (வழக்.)

விடுகை — விடுதல். கை—தொழிற்பெயர் விசுதி.

விடுசரம்—ஊர்ப்பன்றி. (வைத்தியபரி.)

விடுத்தல்—1. தங்குதல். (திருவால். திரு விளை.) 2. மோசனம். (சூ. நிக. க: உள.)

விடுத்தேன்—விடைகொண்டேன். (புறநா.)

விடுதர — வந்துவிட. (புறப்பொருள்வெ. மாலை)

விடுதல்—நீக்குதல். (வழக்.)

விடுதலம்—நிலாமுற்றம். (திருவால். திரு விளை.)

விடுதலை—விடுதல்.

விடுதி—1. தங்குதல். (சிந்தா.) தங்குமிடமு மாம். 2. விடுதல். தி—தொழிற்பெயர்விசுதி.

விடுதும்—செலுத்தக்கடவேம். (புறநா.)

விடுந்தலைப்பு—கஞ்சம். (சூ. நிக. எ: எஉ.) முன்றையென்பர்.

விடுதை—ஒழிவாய். (புறநா.)

விடுப்பு — விடுத்தல். பு—தொழிற்பெயர் விசுதி.

விடுபடை—கைவிடுபடை, அத்திரம். (பிங்கல. கடுஅச)

விடுபு—விட்டு. (பத்துப்பாட்.)

விமேலர்—கட்டுவிட்டபூ. (பரிபாடல்.)

விமேலாய்ச்செய்தல் — அறுத்திடல். (சூ. நிக. க: உச.)

விடுவித்தல்—விடுதலைச்செய்தல். (வழக்.)

விடுசி—அம்பு.

விடேலேனல்—அநுகரணவோசை. (சூ. நிக. க: சஅ.)

விடை—1. இடபம். 2. இடபராசி. 3. உத்தரம். இது: எட்டுவகைப்படும். (உ-ம்.) “சுட்டு மறைநேரேவல்லிதை, லுற்றதுரைத்தலுறவதுக. நலினமொழி” (நன்னூ. பொதுவிய. ஈச.) 4. எருமையேறு. (புறப். மாலை.) 5. கிடாய் (பத்துப்பாட்.) 6. கோழிச்சேவல். (வழக்.) 7. மிகுதி. (புறப். மாலை.) 8. விடுத்தல். (சூ. நிக. கக: டகாவெ. உச.) (1, 2, 3-பிங்கல. ச0எ0.)

விடைக்கீழ்நீதம்—செம்மணத் தக்காளி. (தைலவ.)

விடைக்கோழி—கோழிச்சேவல். (வழக்.)

விடைத்தல்—1. சினககுறிப்பு. 2. பெருஞ்சினம். (பிங்கல. கஅஎக.) விரோதித்தலுமாம்.

விடைப்பு—வேறுபடுத்தல். (சிந்தா.)

விடையான்—சிவன். (உ-ம்.) “விடையா யெனுமால்” (திருமருகல். திருஞான. சேவார. க.)

விண்—1. ஆகாயம். 2. தேவலோகம். 3. மேகம். (1, 2, 3-சூ. நிக. கக: ணகாவெ. கஅ.)

விண்டபூரகம்—மாதனை. (வைத்தியபரி.)

விண்டல்—1. மூங்கில். (பிங்கல. உஎடுக.)

2. விள்ளல். (வழக்.)

விண்டு—1. அட்டாதசதருமநூலினென்று. இதனை விட்டுணுவெனவங்குறுவர். (பொருட். நிக.) 2. காற்று. 3. தகரை. 4. மலை. 5. மூங்கில். (பிங்கல. உஎடுக.) 6. மேகம். 7. விட்டுணு. 8. விட்டுணுகாரத்தை. (3, 8-வைத்தியபரி.) (2, 4, 6, 7-சூ. நிக. கக: ணகாவெ. க.)

விண்டுகம்—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

விண்டுசித்தன்—1. ஓர் முனிவன். (பாரத. நச்சுப்பொய். உ.) 2. பெரியாழ்வார். (அபிதாநசிந்.)

விண்டுகம்—தகரை. (மலையக.)

விண்டுபதம்—1. ஆகாயம், வியாபகமான இடம் என்பது பொருளாம். 2. பரமபதம். விட்டுணுபதம், விஷ்டுணுபதம் என்பதற்கும் இப்பொருளே காண்க.

விண்டுபுரம்—காஞ்சிபுரத்திற்கொருபெயர். (அபிதாநசிந்.)

விண்ணப்பம்—வேண்டுகோட்பணிமொழி (உ-ம்.) “ஐமேலுந்தமன்றையில்விண்ணப்பமின்

றேயடியிட்டேன்’ மதுரைப் பதிற்றுப்பத்தந்

தாதி. பணிவிடையென்னும் முதற்குறிப்புச்

செய்யுளிற் காண்க.

விண்ணல்—காவட்டம்புல். (வைத்தியபரி.)

விண்ணவன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: ௨.) 2. திருமால். (சூ. நிக. க: கங்.) ஒலைவட்டிப்பிரதியிற்காண்க.

விண்ணு—கடுகுரோகணி. (வைத்தியபரி.)

விண்ணுங்கு—ஓர் மரம்.

விண்ணுணம் — 1. சாலம். 2. நாகரீகம். (1, 2-வழக்.)

விண்ணு—போர்க்களம் அல்லது படைவீடு. (திருமொழி. சு. சு சு.)

விண்ணுகம்—கறிமுள்ளி. (மலையக.)

விண்ணுலகம் — தேவலோகம். (சூ. நிக. இ: க)

விண்ணோனல் — ஒலிக்குறிப்பு. (உ-ம்.) “நரம்புவிண்ணென இடைத்தது” (நன்னா. பொதுவிய. க. உரை)

விண்ணோறு—இடி. (பிங்கல. சு0.)

விண்ணோர்—தேவர்கள். (உ-ம்.) “வெள்ளந்தான்விரிசடையாய் விடையாய்விண்ணோர் பெருமானே” (திருவாச. சதகம்.)

விண்மலை—மூங்கில். (மலையக)

விண்மணி—சூரியன். (சூ. நிக. க: இள)

விண்மீன்—நட்சத்திரம் (சூ. நிக. க: எங்.)

விண்முழுகு—இந்திரன். (சூ. நிக. க: கங்.)

விண்விண்ணோல்—சுரங்கக்கொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

விண்விழங்குகொள்ளி—உற்கை. (சூ. நிக. க: இக.)

விண்கை—முலைக்கச்சு.

வித்தகம் — 1. சர்மர்த்தியம். (திருவிளை. கீரணைக்கரையேற். சு.) 2. ஞானம்—வித்தகர் பார். 3. திருத்தம். (பரிபாடல்.)

வித்தகர்—1. அறிஞர். வித்தகம்—ஞானம். 2. கம்மாளர். (பிங்கல. எஅஅ.) 3. சாமர்த்திய முடையோர். (வழக்.) 4. தூதர். (சூ. நிக. உ: சக.)

வித்தகன்—வையாவன். (சூ. நிக. க: உள.)

வித்தம்—1. ஞானம். 2. பழிப்பு. 3. பொன். (1, 2, 3-சூ. நிக. கக: தகாவெ. உஉ.)

வித்தரித்தல்—1. பெருக்கல். 2. விரித்துச்சொல்லல். (1, 2-வழக்.)

வித்தல்—1. பரப்புதல். (சிந்தா.) 2. விதைத்தல். (புறநா.)

வித்தன் — ஞானத்தையுடையவன். வித்தம்—ஞானம்.

வித்தாரகவி—நாற்கவியினொன்று. (சூ. நிக. கஉ: உக.)

வித்தாரம்—1. அகலம், விரிவு. (வழக்.) 2. சிற்பநூல்முட்பத்திரண்டினொன்று. (பொருட். நிக.) 3. வித்தாரகவி. இது: நால்வகைக்கவியினொன்று.

4. விற்பனம். (உ-ம்.) “பொதியக் குறுத்தவித்தார முணிக்கருள்கோலக்குழகர்” மறைசையந்தாதி. அறுத்தவித்தார என்னும் முதற்குறிப்புள்ள செய்யுளிற்காண்க.

வித்தாரி—1. விற்பன்னன். 2. விற்பன்ன முடையவன். (1, 2-வழக்.)

வித்திகம்—இந்துப்பு. (வைத்தியபரி.)

வித்தியம்—தான்றி. (வைத்தியபரி.)

வித்தியாகரணம்—அறிஞன்.

வித்தியாகலை—பஞ்சகலையினொன்று. (சி. சி. அ: அ. உரை.)

வித்தியாசம்—வேறுபாடு. (வழக்.)

வித்தியாதத்துவம்—தத்துவத்திரயங்களினொன்று. (சி. சி. உ: எஉ. உரை.)

வித்தியாதூர்—கந்தருவர். (கிவாகரம். க.)

வித்தியாதேவி—சரஸ்வதி. (வழக்.)

வித்தியாரீத்தி—கற்போர். (வழக்.)

வித்தியாரணியர்—ஓர் சுமார்த்தவேதியர். இவர் வேதஞ் சூதச்சங்கிதை முதலியவற்றிற்குரைகள் செய்தவர். (அபிதாநசிந்.)

வித்தியாலயம்—கல்விப்பயிலுமிடம். (வழக்.)

வித்திரகம்—வெள்ளெருக்கு (மலையக.)

வித்திரம்—தொளைத்தல்.

வித்திரிதி — விஸ்திரிதி. அது: விசாலம். (வழக்.)

வித்து—1. காரணம். (சிந்தா.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. விதை. (வழக்.)

வித்துசம்—தாளி. (மலையக.)

வித்துத்து—மின்னல். (சூ. நிக. க: கூஉ.)

வித்துதல்—விதைத்தல். (வழக்.)

வித்துப்பு—விதைத்தது. (பரிபாடல்.)

வித்துரு—மின்னல். (பிங்கல. சுக.)

வித்துருமம்—1. இளந்தளிர். (வைத்தியபரி.) 2. பவளம். (பிங்கல. கஉகரு.)

வித்துவாமிகன்—புலவன். (வழக்.)

வித்துவான்—புலவன். (வழக்.)

வித்துவமலி—இராவணசேனாபதி. (அபிதாநசிந்.)

வித்துவேடணம்—1. அட்டகர்மத்தொன்று. (உ-ம்.) “அட்டகர்மம்பார்” 2. கலைஞான மறுபத்தினுன்கினொன்று. (பொருட். நிக.)

வித்தை—1. கல்வி. (சூ. நிக. க0: உ1.) 2. ஞானம். 3. தந்திரத்தொழில். (2, 3-வழக்.)

4. வித்தியாதத்துவம் வழிநொன்று. (சி. சி. உ: இக.)

வித்தைகள்—கல்விகள். இவை பதினான்கு வகைப்படும். (அபிதாநசிந்.)

விதண்டை—விதண்டாவாதம். அது: தான் கூறும் விஷயத்திற்குற்றமிருக்கப் பிறர்கூறும்

விஷயத்திற் குற்றஞ்சாதிப்பது. (திருவிளை. கோணக்கரையேற்றி. கக.)

விதத்தல்—விதப்பு.

விதந்து—1. சிறப்புவிதியாக வெடுத்துச் சொல்லி. (நன்னூ. விருத்தி பதவிப. ௧௦. உரை.) 2. மங்கலியமிழந்தவன். (வழக்.)

விதப்பு—1. சிறப்பாகவெடுத்துச்சொல்லல். (நன்னூ. உயிர்ற்றுப். கடு. உரை.) 2. நடுக்கம். 3. மதிவறுப்பு. (பிங்கல. ௬௩௦.) 4. மிகுதி. 5. விபரம். (2, 4, 5-பிங்கல. ௪௦௮௨.)

விதம்—வகை. (வழக்.) இன்னும் பலபொருள்கூறுவர். (உ-ம்.) வரிந்கொள்க.

விதம்பம்—கற்பரி பாஷாணம் (வைத்தியபரி.)

விதர்ப்பம்—ஒர் தேயம். (அபிதாநசின்.)

விதரணம்—1. ஈனம். (சூ. நிக. க: ௬) 2. விவேகம். (வழக்.)

விதரணை—விவேகம். (வழக்.)

விதரம்—பிளப்பு.

விதலம்—கீழேமுலவகிணென்று. (சூ. நிக. க: ௭௧.)

விதலை—1. நடுக்கம். (பிங்கல. ௩௮௮௪.) 2. பூமி. (பாரத. ராசசூய. ௨௬.)

விதவை—1. ஐசம்பெண் (சூ. நிக. ௨: ௬௩.)

2. பாற்சோறு (பத்துப்பாட்டு)

விதனம்—வேதனை. (வழக்.)

விதனித்தல்—வேதனையுறல். (வழக்.)

விதா—பயனின்மை. (பிங்கல. ௬௯௦௬)

விதாதா—1. அருகன் (சூ. நிக. க: ௪) 2. பிரமன். (பிங்கல. ௧௮௬)

விதாதிரி—திப்பிவி. (வைத்தியபரி.)

விதாயம்—பகுக்கப்படுமளவு. (வழக்.)

விதாரகம்—சுணறு.

விதாரணம்—கிழித்தல், கொல்லல் முதலிய வற்றிற்குஞ் கூறுவர். (உ-ம்.) வரிந்கொள்க.

விதாரம்—ஒர் மாம். (திருவிளை. மாணிக்கம் விற. ௩௬.) முள்ளிலவென்பர்சிலர். கிழித்தல், பிளத்தல் முதலிய வற்றிற்குமுறைப்பர்.

விதாரி—புன்முருக்கு. (வைத்தியபரி.)

விதாரு—பல்வி.

விதானம்—1. ஒழுக்கு. (வழக்.) 2. மேற்கட்டி. (பிங்கல. ௧௨௧௨.) விரிவு முதலிய பல பொருட்கும் பெயர் கூறுவர். (உ-ம்.) வரிந்கொள்க.

விதி—1. ஊழ். (சூ. நிக. அ: ௩௬.) 2. செய்தொழில். (சூ. நிக. ௬௨.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. நியமம். (திருவிளை. திருநகரப். ௬௬.) 5. பிரமன். (பிங்கல. ௧௮௬.) 6. வினை. (சூ. நிக. ௧௧: தகாவெ. ௬.)

விதிக்கு—கோணத்திசையென்பர்.

விதித்தல்—1. சிருட்டித்தல். (சூ. நிக. க: ௨.) 2. சொல்லல். 3. நியமித்தல் (வழக்.)

விதித்தோன்—1. கடவுள். 2. பிரமன். (1, 2-வழக்.)

விதிப்பு—1. விதித்தல். 2. நியமித்தல்.

விதிபாநம்—யோகயிருபத்தேழிணென்று. (வருஷாதிநூல். ௮௧. பக்.) (திருவிளை. தீர்த்த விசே. ௨௬.)

விதியர்—கணக்கர், மந்திரிகளுக்குஞ் கூறுவர்.

விதியுளி—1. யாகம். (சூ. நிக. க: ௬௩.) 2. விவாகம். (சூ. நிக. க: ௪.)

விதிக்குவிதிக்குகெனல்—படபடத்தற் குறிப்பு. (வழக்.)

விதித்தல்—1. அசைத்தல். (திருவிளை. மாணிக்க. ௬௩) 2. நடுங்கல்.

விதித்து—சிறி. (புறநா.)

விதிப்பு—1. அச்சம். 2. நடுக்கம். 3. மிகுதி. (2, 3-பிங்கல. ௪௦௮௪.)

விதிவிதித்தல்—நடுநடுங்கல் (உ-ம்.) “மெய்தானரும்பி விதிர்விதிர்ந்துன்” (திருவாசக திருச்சுதகம்.)

விதிவிதித்து—நடுநடுங்கி. (சிந்தா)

விதிவினை—உடன்பாட்டுவினை. (நன்னூ. வினையிப. ௩: உரை)

விது—சந்திரன். (பிங்கல. ௨௨௮.)

விதுகம்—விலகல்.

விதுதம்—தள்ளப்பட்டது.

விதுதழகம்—வேண்டாமைக்குத் தலையசைத்தல். இது: முகம் பதினாங்கிணென்று. (பொருட். நிக.)

விதுப்பு—1. ஆசை. (இராமா. பாலகா. நாட்டுப். ௧௬.) 2. நடுக்கம். 3. விரைவு (1, 2-புறநா.)

விதும்பம்—நடுங்க. (திருவால. திருவிளை.)

விதும்பல்—ஆசைப்படல்.

விதும்பி—மனமனைந்து (சிந்தா.)

விதும்பினா—நடுங்கினா. (சிந்தா.)

விதுரம்—1. கலக்கம். 2. பிரிவு.

விதுரன்—திருதராட்டிரன் மந்திரி. (அபிதாநசின்.)

விதுளநீர்—வாய்வின்னம். (வைத்தியபரி.)

விதுடகக்கீகீத்து—ஒருவகைக் கூத்து. சிலப். ஊர்காண்காதையிற்காண்க.

விதுடணம்—பெருந்துஷணம். (வழக்.)

விதுமன்—ஒர் கந்தருவன். இவன் முககுத்தச் சக்கரவர்த்தியாகப் பிறந்தானென்பர். (அபிதாநசின்.)

விநேகமுத்தி—ஓர் முத்தி. அது தேகநீர் கியபின் அடையுமுத்தி.

விநேகன் — மிதிலையில் அரசுபுரிந்த ஓர் அரசன். இவன் அரசுபுரிந்தமையால் மிதிலைக்கு விநேகம் என்று ஓர் பெயராயிற்று. (அபிதாநகர்.)

விநேகை—மிதிலை. (பிங்கல. சகஅ.)

விநேசம்—பிறதேசம்.

விநேயம்—சாத்தியம். (தர்க்காமிருதம்)

விநேயன்—சொற்படிசேட்போன். (வழக்.)

விதை — 1. தெரிசிலவினைப்பகுதி 2. வித்து. (பிங்கல. உஅஉசு)

விதைத்தல்—வித்திடுதல். (வழக்.)

விநையம்—விநேகதேசம். (சிந்தா.)

விநீதம்—1. ஒருவகை மாணிக்கம் (சிலப்.)

2. ஓர் எண். (சூ. நிக. கக: நகரவெ. அ) 3. அட்டகுலபர்வதத்தொன்று. (அபிதாநகர்.) 4. குதிரைப்பற் பாஷாணம். 5. பச்சைக்கர்ப்பூரம். (வைத்தியபரி.)

விநீதர்—இடையர். (பிங்கல. டுசடு.)

விநீதம் — கற்கடக பாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

விநீதியம்—விந்தமலை. (அபிதாநகர்.)

விநீதியவாசி — 1. கோட்டம். (மலையக.)

விநீதியவாசிநி- 2. தூர்க்கை, விந்தைமலை யாலயத்தில் வசித்திருப்பதால் வந்தபெயர்.

விநீது—1. சுத்தமாயை. (சி. சி. க: நக. உரை.) 2. தாது. (வழக்.) 3. துளி. (சி. சி. உ: சஅ.) 4. புருவமத்தியம். அதுட்டானவிதியிலறிக.

விநீதுசம்—தாளிச்செடி. (வைத்தியபரி.)

விநீதுகம்—சாதிவிங்கம். (வைத்தியபரி.)

விநீதை—1. ஆச்சரியம். (வழக்.) 2. கல்வி. (சூ. நிக. க: உ0.) 3. தூர்க்கை. (பிங்கல. கஉச.) 4. விற்பன்னம். (வழக்.)

விநீதையம்—செங்கத்தரி. (வைத்தியபரி.)

விநீதம்—1. தொனி. 2. வளைவு.

விநீதன் — ஓர் வானரத்தலைவன். (அபிதாநகர்.)

விநதை — கருடன்றாய். (திருவிளை. மாணிக்க. சுச.)

விநயபிடகம்—பெளத்தாகமத்தொன்று. (அபிதாநகர்.)

விநயம்—புத்திதுட்பம். (வழக்.)

விநாசகம்—

விநாசம்—

விநாசனம்—

விநாடி—

விநாடிகை—

விநாயகசட்டி—கார்த்திகையிற் கார்த்திகை கழிந்த இருபத்தேழாநாள் வருஞ்சட்டி.

விநாயகன் — 1. கணபதி. (அபிதாநகர்.)

2. அருகன். (சூ. நிக. க: உக) 3. புத்தன். (சூ. நிக. க: கள.)

விநாயகபுராணம் ஓர் புராணம். இதனைப் பார்க்கவபுராணமெனவஞ் சொல்வர்.

விநாழிகை — நாழிகையில் அறுபதிலோர்பங்கென்பர்.

விநிகதம்—உற்பாதம்.

விநிதை—அயோக்தி. (சூ. நிக. டி: சஉ.)

விநியோகம்—1. உபயோகம். (வழக்.) 2. விஞ்சல்.

விநோதகீகூத்து — இருவகைக் கூத்தி னென்று. அது, ஆறுவகைப்படும். குரவை, கலிநடம், குடக்கூத்து, கரணம், நோக்கு, தோற்பாவை என்பர். (சிலப். அரங்கேற்றுக்காதை.)

விநோதம்—1. சந்தோஷமுதலிய பல பெயர் கூறுவர். (உ-ம்) வரிந்கொள்க. 2. பொழுது போக்கு, விளையாட்டு (நன்னா. சிறப்புப் பாயிரம். உரை)

விப்பிரநாராயணம்—தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்க்கொருபெயர். (அபிதாநகர்.)

விப்பிரப்பிரியம் — முருங்கமரம். (வைத்தியபரி.)

விப்பிரம்—அழகுமுதலியவற்றிற்குப் பெயர் கூறுவர். (உ-ம்) வரிந்கொள்க.

விப்பிரயோகம் — பஞ்சபாணவத்தையி னென்று, வெய்துயிர்த்திரங்கல். (சூ. நிக. கஉ: டு0.)

விப்பிரர்—பார்ப்பார். (பிங்கல. எஉசு.)

விப்புருதி—ஓர் சிலந்திக்கட்டி. (வழக்.)

விபகீகம்—துணிந்தபொருளில்லாதவிடம். (தர்க்கசங்கிர. டுடு.)

விபகீகன்—பகைவன். (வைத்தியபரி.)

விபகைகதேசவிருத்திசபகீகவியாபி — இது : விபக்கத்துள் ஏகதேசத்துள்ளதாகிச் சபக்கங்களில் வியாபித்திருக்கும்பொருளைவது வாகக் கூறுதலாம். (அதுமானவிளக்கம்.)

விபகரித்தல்—வழக்குச்சொல்லல். (வழக்.)

விபகாரம்—விவகாரம் (வழக்.)

விபங்கம்—பங்கமில்லாமை.

விபசாயம்—கிருஷி. (வழக்.)

விபசாரம்—வியபிசாரம். (வழக்.)

விபசாரி—வியபிசாரி. (வழக்.)

விபஞ்சி—

விபஞ்சிகம்—

விபஞ்சிகை—

விபட்சம்—பிறபட்சம். (வழக்.)

விபட்சன்—சத்தரு. (வைத்தியபரி.)
விபண்ணகம்—பலாசு. (வைத்தியபரி.)
விபணம்—விலை.
விபணி—கடைமுதலியவற்றிற்குப் பெயர் கூறுவர்.

விபத்தம்—காஞ்சிரமரம். (மலைபக.)
விபத்தன்—ஆபத்து—யோன். (வழக்.)
விபத்தி — 1. தரித்திரமுதலியவற்றிற்குப் பெயர்கூறுவர். 2. வேற்றுமை. (உ-ம்.) “எழு வாய்விபத்தி, திரிபில்பெயர்” (பிரயோகவிவேகம். காரகப் ௮, உரை.)

விபத்து—ஆபத்து. (வழக்.)
விபரம்—விவரம், விரிவு. (வழக்.)
விபரித்தல்—விவரித்தல். (வழக்.)
விபரியயம்—திரிவு (தர்க்காமிருதம்.)
விபர்தம்—வேறுபாடு. (பிங்கல. சஅகச.)
விபரிதவுவமை—ஒரலங்காரம். இது, ஒரு பொருளுக்குப் பண்டைக்காலந்தொட்டுப் பல ராணும் வழங்கப்பட்ட உபமானத்தை உபமேயமாக்கி விபரிதமாகச்சொல்வதாம். (தண்டியலங். பொருளணி உஅ-ஆம். பக்.)

விபரிதவேதிரேகம் — இது: தன்னுறுப் பாகிய வெதிரேக வாக்கியத்தை மாறுபடக் கூறுவதாம். (அதுமானவி. அக்கம்.)

விபரிதாந்நுவயம்—கிட்டாந்தவறுப்பாகிய அந்துவயவாக்கியத்தை முறைபிறழக் கூறுவதாம்.

விபவ — இரண்டாவதாண்டு. (வரிஷாதிதூல்.)

விபவம்—1. செல்வம். (சூ. நிக. அ: ௩௨)
2. திருமாவின் ஐவகைச்சொருபத்திவென்று. இவை. ராமகிருஷ்ணாதியவதாரங்கள். (அர்த்தபஞ்சகம்)

விபகசம்—பிரிவான் ஆவது. (தர்க்க-மிருதம்.)

விபாகம் — 1. பங்கு. (வழக்.) 3. பிரிவு. (தர்க்காமிருதம்.) உருசிமுதலியவற்றிற்குப்பெயர்கூறுவர். (உ-ம்.) வரிந்கொள்க.

விபாகரன்—சூரியன்.

விபாகம்—பந்தமோசனம்.

விபாண்டகர்—கலைக்கோட்டுமுரிவர்த்ததை. (இராமா. திருவவதாரம். ௩௧.)

விபாவரி—இராதிரி. (சூ. நிக. க: ௮௨.)

விபாவனம்—1. ஆராய்வு. 2. புனித விண்மை. பாவனம்-புனிதம்.

விபாவனை — 1. ஆராய்வு, விசேடமாக வெண்ணுதல். 2. ஒரலங்காரம். இது, ஒன்றனைக்கூறுமிடத்து உலகத்தாராற் பிரசித்தமாகவறியப்பட்ட காரணத்தினையொழித்து வே

றொரு காரணமாவது இயற்கையிலமைந்தன்மையாவது குறிப்பினால் வெளிப்படும்படி சொல்லப்படுவதாம். (தண்டியலங். பொருளணியிய. ௫௦.)

விபினம்—காடு. (சூ. நிக. ச: ௫௫.)

விபீடணன்—இராவணத்தினையோன். (இராமா. உயுத்தகாண். விபீஷணனைக்கலப் படலம்.)

விபீதகம்— } தான்றி. (வைத்தியபரி.)

விபீதம்— }

விபு—ஆகாயமுதலிய பலபெயருக்குக்கூறுவர். (உ-ம்.) வரிந்கொள்க. வியாபகமுடையது. (தர்க்காமிருதம்.)

விபுசத்துரு—தண்ணீர்விட்டான் கிழங்கு.

விபுணன்—சிறந்தோன். (வழக்.)

விபுத்துவம் — பரிபூரணத்தன்மையாதல்.

விபுதர்—1. மிக்கவறிவினர். 2. வானோர். (பிங்கல. களங்.)

விபுதர்குந்தம்—நெய்ச்சட்டி. (தைலவ.)

விபுலம்—1. பூமி. (சூ. நிக. கக: ணகரவெ. ௧௮.) 2. பெருமை. 3. விரிவு. (2, 3-பிங்கல. ௪௦௭௫)

விபுலரசம்—சரும்பு. (வைத்தியபரி.)

விபுலம்—பூமி. (சூ. நிக. ௫: ௭.)

விபுடணம்—ஆபரணம். (வழக்.)

விபுதி—1. ஓர் நாகம். 2. குற்றம். 3. கொடுமை. 4. செல்வம். 5. தசை. 6. திருநீறு. இதன் விவரத்தை அபிதானசிந்தாமணியிற் காண்க. (1, 2, 3, 4, 5, 6-பிங்கல. ௪௦௭௬.)

விபூயம்—முஞ்சிப்புல். (வைத்தியபரி.)

விபேகம்—விவேகம் (வழக்.)

விபேகி—புத்திமான். (வழக்.)

விபேதனம்—பரித்தல்.

விபேடம்—கடுகுச்செடி. (வைத்தியபரி.)

விம்பப்பிரதிவிநிப்பாவம் — பிம்பப்பிரதி பிம்பாவம். இது, ஓர் அலங்காரம். அது: சுபாவத்திலே பின்னங்களாயிருந்தாலு மொன்றற்கொன்றுண்டாகிய வொப்புலமையினால் அபின்னங்களாகிய வுபமாஹேபமேயங்களுடையதருமங்களை யிரண்டுவாக்கியங்களிலே தனித்தனி சொல்லுதலாம். (விசா. அணியிலக். ௧௮-ஆம் குத்திரம்.)

விம்பம்—1. உருவம். (உ-ம்.) “பிரதிபிம்பம்” பார். 2. கொல்லை. (சூ. நிக. ச: ௬௫.) 3. சாரங்கபாஷாணம். 4. சிவாகமயிருபத்தெட்டி றென்று. (பொருட்-நிக.) 5. பலண்டுறுகபாஷாணம். (3, 5-வைத்தியபரி.)

விம்பிகை—கொல்லைக்கனி. (வைத்தியபரி.)

வியலிடம்—அகலம். (சூ. நிக. அ: கட.)
 வியவகாரம்—1. வழக்கம். (தர்க்காமிருதம்.) 2. வழக்கு. (திருவன். உரைப்பாயிரம்.)
 வியவசாயம்—ஞானம். (தர்க்காமிருதம்.)
 வியவர்—ஏவல்செய்வோர். (சிந்தா.)
 வியவன்—1. ஏவுவான். (சூ. நிக. உ: ச0.)
 2. திண்ணியன். (சூ. நிக. உ: 00.)
 வியன் — 1. அகலம். (பத்துப்பாட்டு.) 2. அதிகம். (வழக்.) 3. வேறுபாடு. (சிலப்.)
 வியனிலையுருவகம்—ஒரலங்காரம். இது: அவயவியை உருவகஞ்செய்தும், அவயவங்களுள்ளுள் சிலவற்றை உருவகஞ்செய்தும், சிலவற்றை வாளாவிடுத்தும், ஒரு தொடரிற் சொல்வது வியனிலையுருவகமாகும். (தண்டி. பொருளணியிய. சச. பக்.)
 வியனிலைமருட்பா—வெண்பாவடியும் அகவலடியும் ஒவ்வாது வருவன வியனிலைமருட்பா. (யாப். காரி. செய்யுளிய. கடு. உரை.)
 வியனுலகு—தேவலோகம். (சூ. நிக. இ: கூ.)
 வியாக்கியானம்—உரை (வழக்.)
 வியாக்கியானன்—
 வியாக்கியானி—} உரைகாரர். (வழக்.)
 வியாக்கியாதா—}
 வியாக்கிரகதி—தூரகததிகையந்தி றென்று. (சூ. நிக. கட: சக்.)
 வியாக்கிரதலம்—ஆமணக்கு. (வைத்தியபரி.)
 வியாக்கிரதகம்—புலிதொடக்கி. (மலையக.)
 வியாக்கிரபாதன்—புலிக்கான்முரி (கோயிற் புராணம். வியாக்கிரபாதச்சருக்கம்.)
 வியாக்கிரபுச்சம் — ஆமணக்கு. (வைத்தியபரி.)
 வியாக்கிரபுரம்—சிதம்பரம் புலியூர் என்பதற்குப்பரியாயப்பெயர்.
 வியாக்கிரம்—புலி. (சூ. நிக. கூ: கூ.)
 வியாக்கிரி—கண்டங்கத்திரி. (மலையக.)
 வியாகரணம்—இலக்கணம், கலைஞானம் அறுபத்திநான்குறென்றுமாம். (பொருட். நிக.)
 வியாகாதம் — நித்தியயோகத்தொன்று. (வருஷாதிரால். இக. பக்.)
 வியாகிருதம்—பிரிக்கப்பட்டது.
 வியாகிருதி—ஓர் மந்திரம். (திருவாரணக். கோச்செங். ககஅ.)
 வியாதுலம்—வருத்தம். (வழக்.)
 வியாதுவீத்தல்—துக்கப்படல்.
 வியாச்சியம்—வழக்கு. (வழக்.)
 வியாசநிந்தை—ஒரலங்காரம். இது நிந்தையினால் நிந்தை தோன்றுதலாம். (விசாக. அணியிலக். கூக.)

வியாசம்—1. காரணம் முதலிய பலபெயர் கூறுவர். 2. விரிவு. (1, 2-வழக்.)
 வியாசன்—பராசரமுநிவர்முத்திரர். (பாரத. சம்பவச்சருக்கம்.) (உ-ம்.) 'பராசரன் றருமதலை' என்னும் முதற்குறிப்பையுடைய செய்யுளிற்காண்க.
 வியாத்தி—1. உடனிகழ்ச்சி. (தர்க்காமிருதம்.) 2. சமனிறைவு. மரபட்டவணையிற்காண்க
 வியாதம்—1. துயரம். 2. வேறுபாடு.
 வியாதன்—வியாசன்.
 வியாதி—1 கோட்டம். (வைத்தியபரி.) 2. நோய். (வழக்.)
 வியாதிகாதம்—கொன்றை. (மலையக.)
 வியாநவாயு—தசவாயுக்களினொன்று தத்துவக்கட்டளைப்பலிக.
 வியாப்டியை — 1. ஒன்றினொன்றடங்கி நின்ற நிறைவு. மரபட்டவணையிற்காண்க. 2. கோட்டம். (மலையக.)
 வியாபகத்துவம்—நிறைந்திருக்குத்தன்மை
 வியாபகம் — அதிகதேசவிருத்தி, எங்கு நிறைந்தது. (தர்க்காமிருதம்.)
 வியாபநம்—வியாபகம்.
 வியாபாரம்—தொழில். (தர்க்காமிருதம்.)
 வியாபாரி—வியாபாரஞ்செய்பவன். (வழக்.)
 வியாபி—1. எங்குநிறைந்தவன். 2. எங்கு நிறைந்தவன் (1, 2-வழக்.)
 வியாபித்தல் — எங்கு நிறைந்திருத்தல். (வழக்.)
 வியாயம்—இளைப்பு முதலிய பெயர் கூறுவர்.
 வியாவர்த்தகம்—வியாவிருத்திஜககம். (தர்க்காமிருதம்.)
 வியாவருத்தி—பிரிவு, பிரித்தல். (தர்க்காமிருதம்.)
 வியாழகேந்திரம்—வியாழன் வலிபெற்றிருக்குந்தானம். அது. உதயமென்பர். (விதானமலை. குணகுணப். க0கம் பாட்டுரை.)
 வியாழவட்டம் — வியாழத்தின் சுற்று. அது. பண்ணிருவருடமென்பர்.
 வியாழன்—தேவருவாகியபிரகற்பதி. (பிங்கல. உகஉ.)
 வியானம்—1. பாம்பு. (பிங்கல. உக0க.) 2. புலி. (பிங்கல. உசக.)
 வியானாயுதம் — புலிதொடக்கி. (வைத்தியபரி.)
 வியானன்—தசவாயுக்களினொன்று. (பொருட். நிக. அகக.) அது உடன்முழுது வியாபித்திருப்பது.

வியூகம் — 1. படைவகுப்பு. (அபிதாசு.)
 2. விஷ்ணுவின் முத்தொழிற்கர்த்தர்களான சங்கர்ஷண, பிரத்யுமந, அநிருத்தர்கள் பிரிவு.
 3. விலங்கின்கூட்டம். (சூ. நிக. க: சஉ.)
 வ்யோகம்—விடுதல். (சூ. நிக. க: ௪௩.)
 வ்யோடம்—1. சுக்கு. 2. திரிகடுகம். (1, 2-வைத்தியபரி.)
 வ்யோமம்—1. ஆகாயம். (சூ. நிக. க: ௪௬.)
 2. நீர். (வைத்தியபரி.)
 வ்யோமமஞ்சரம் — கொடி. (வைத்திய வ்யோமமண்டலம் — பரி.)
 விரகதம்—வெள்ளைச்சாரணை. (மலையக.)
 விரகம்—காமநோய். (பிங்கல. ௧௧௦௪.)
 விரகம்—வெள்ளைச்சாரணை. (மலையக.)
 விரகு — 1. அறிவு. (புறநா.) 2. உபாயம்.
 3. பண்ணியாரம். உபாயங்களாற்பண்ணப்படுதலின் விரகென்றார். (2, 3-பத்துப்பாட்டு)
 விரகம்—இராமில்லாமை. (வழக்.)
 விரகாந்தி—விரகை.
 விரகதல் — கலத்தல். (திருவிளை. தடா தகைப்பிராட்டியார். உள.)
 விரகை—வைகுண்டலோகத்தினுள்ள ஆறு (அபிதாசு.)
 விரணகம்—ஆமணக்கு. (வைத்தியபரி.)
 விரணகிருது—சேங்கொட்டைமரம். (மலையக.)
 விரணம் — புண். (வழக்.) 2. விழற்புல். (மலையக.)
 விரணம்போக்கி — ஆடுதின்னாப்பாளை. (வைத்தியபரி.)
 விரத்தம்—வெறுப்பு. (வழக்.)
 விரத்தன் — வெறுப்புள்ளவன், பற்றற்றவன்.
 விரத்தி—1. விரத்தன். 2. வெறுப்பு, துறவு.
 விரதம்—1. சத்தியம். (சூ. நிக. க: ௧௦.) 2. தவம். இது: புண்ணியமேழிகொண்டு. (பொருட்-நிக.)
 விரதன்—விரதமுடையோன். (வழக்.)
 விரதி—1. துறவி. (வழக்.) 2. விரதமுள்ளவன்.
 விரயம்—செலவு. (வழக்.)
 விரல்—அங்குலி. (சூ. நிக. உ: ௧௧.)
 விரல்நோடி—1. நாயுருவி. (வைத்தியபரி.)
 2. கைவிரலினொடி.
 விரலணி—மோதிரம். (சூ. நிக. எ: ௨௬.)
 விரலிப்பச்சை—பச்சைக்கற்பூரம். (வைத்தியபரி.)
 விரலெறு—ஒருவகைத்தோற்கருவி. (சிலப்)
 விரவல்—கலத்தல். (வழக்.)

விரவலர்—பகைவர். (தண்டியல்வ். பொது வி. ௧௫. உரை.)
 விரவி—வெள்ளரி. (வைத்தியபரி.)
 விரவு—1. உவமவருபு. (சிந்தா.) 2. விரவுதல்.
 விரவுத்திணை—பொதுத்திணை.
 விரவுப்பெயர்—பொதுப்பெயர். (நன்னூ. உயிரீற்றுப். க. உரை.)
 விரளம்—தயிர்முதலியவற்றிற்குப் பெயர் கூறுவர். (உ-ம்.) வரிந்கொள்க.
 விரற்குற்று—கசக்கற்று, ஓர் வியாதி. (வழக்.)
 விரற்புட்டில்—விறலுறை. (சிந்தா.)
 விராகம்—வெறுப்பு. (வழக்.)
 விராகன் — 1. அருகன். (சூ. நிக. க: ௧.) 2. இச்சையற்றவன். (வழக்.)
 விராகு—விராகம். (சிந்தா.)
 விராட்டு—1. சுவாயம்புமதுவின் பிதாமாதாவுக்கு ஒரு பெயர். அது: பிரமனே சுவாயம்புமதுவிற்கு பிதாவாகியும், மாதாவாகியும் தோற்றிய வடிவமென்பர். 2. பரப்பிரமம்.
 விராடம்—ஓர் தேயம். (பாரத. விராடபருவத்தைக்காண்க.)
 விராடன்—விராடதேயத்தரசன். (பாரத. விராடபருவம்.)
 விராணி—யானை. (வைத்தியபரி.)
 விராத்தியன் — அதுலோமப் பெண்ணும் பிரதிலோமத்தானுங்கூடப் பிறந்தபிள்ளையின் பெயர். (பிங்கல. ௧௭௦)
 விராதம் — எதிரிடைமுதலிய பலபெயர் கூறுவர். (உ-ம்.) வரிந்கொள்க.
 விராதன்—இராமனாலே தண்டிக்கப்பட்ட ஓர் அரசுக்கன். (இராமா. ஆரணியகா. விராதன்வதைப்)
 விராமம்—ஒற்றெழுத்து. (பிங்கல. ௨௦௮௮.)
 விராய்—விறகு. (வைத்தியபரி.)
 விராலம்—பூனை. (வைத்தியபரி.)
 விராலி—ஓர் செடி. (வழக்.)
 விராவம்—ஒலி.
 விராவுதல்—விரவுதல்.
 விராலு—காக்கணம். (வைத்தியபரி.)
 விரி—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பொதியெருதின்மேலிடுஞ்சேணம். (வழக்.)
 விரிகாசம்—பொரிகாரம். (வைத்தியபரி.)
 விரிச்சி — 1. நற்சொன்னிமித்தம். (சூ. நிக. ௧௦' ௧௧.) 3. விரிச்சித்துறையுள்ளொன்று. (புறப்-மாலு.)
 விரிச்சிகன்—1. கணி. கேள்விகேட்கப்படுபவன். (சிந்தா.) 2. சூரியன். (ஞானமிருதம்.)

விரிசா—கையாந்தகரை. (வைத்தியபரி.)
 விரிசிகை—முப்பத்திரண்டு கோவையுள்ள
 மாதர் இடையணி. (சூ. நிக. எ: உஎ.)
 விரிசு—ஓர் வாணம். (வழக்.)
 விரிசுசன்—பிரமன். (சூ. நிக. க: கசு.)
 விரிசுசி—இவர், புலவயிற்றிற்பிறந்த ஒரு
 முனிவர். (மணிமே.)
 விரித்தல் — 1. அலர்தல். 2. சொல்லல்.
 (பிங்கல. உ00க.) 3. பரப்பல். (இராமா.
 அயோத்தி. கைகேயிசூழ். 60.) 4. விளக்குதல்.
 (1, 4-வழக்.)
 விரித்திடல்—அலர்தல். (சூ. நிக. க: சுஉ.)
 விரிதருதோகை — மயிலின் விரிந்ததோ
 கை இதற்குப் பிங்கலத்தில் மோசகமென்பர்.
 (பிங்கல. உககஎ.)
 விரிதல் — 1. அகலுதல். 2. அலர்தல். 3.
 பரத்தல். (புறநா) 4. விசாலித்தல். (1, 2-
 வழக்.)
 விரிதூறு—பெருந்தூறு. (வைத்தியபரி.)
 விரிப்பு—விரித்தல். பு-விசுதி.
 விரிபுலப்பொருட்டிற்குறிப்பணி—ஓரலங்
 காரம். (உ-ம்.) “காமத்தியினபுகைபோன்றிருக்
 கின்றதுஇருள்” என்பது இதில் இருநாகிய
 விஷயம் விரிந்துநின்றது. புகைக்கூட்டம்.
 விஷயி. (விசாக. அணியிலக்.)
 விரிபூடு—பற்படாகம். (வைத்தியபரி.)
 விரிமலர்—தொடர்ப்பூடு. (பிங்கல. உஅஉச)
 விரிமரண் — இசைப்பாவகையுளொன்று.
 (சிலப்.)
 விரியல்—1. ஓளி. (சூ. நிக. அ: உஉ.) 2.
 பரத்தல். (சூ. நிக. க: கூஉ) 3. மலர்தல்.
 (சிலப்.)
 விரியன்—ஒருவகைப்பாம். (சித்திராருடம்)
 விரியுருவகம்—ஓரலங்காரம். இது ஆகிய
 முதலிய சொற்கள் வெளிப்பட்டு நின்றலையு
 டையது. (தண்டி. கூ0.)
 விரியுவமை—ஓரலங்காரம். இது உவமா
 னமும், உவமையுருபும், பொதுத்தன்மையும்,
 உவமேயமும் வெளிப்படையாய் விரிந்துநிற்க
 வருவது. (உ - ம்.) “பால்போலுயின்சொல்”
 (தண்டி. கூ0)
 விரிவு—1. விசாலம். (பிங்கல. உஉகஎ.) 2.
 விரிதல். உ—தொழிற்பெயர் விருதி.
 விரிஇ—விரிகி. (சிந்தா.)
 விரிகி—1. அரிசி. 2. காரேலம். 3. நெல்.
 (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)
 விருக்கக்குக்குடம்—காட்டுக்கோழி (வைத்
 தியபரி.)
 விருக்கசஞ்சாரி—குரங்கு. (வைத்தியபரி.)

விருக்கசம்—பல்லி.
 விருக்கசரம்—1. குரங்கு. (வைத்தியபரி.)
 2. கோட்டில்வாழ்விலங்கு.
 விருக்கதேவி—புல்லாரி. (வைத்தியபரி.)
 விருக்கநாதன்—அரசு (வைத்தியபரி.)
 விருக்கம்—மரம். (சூ. நிக. ச: சச.) புண்
 ணியதருக்களின் விவரத்தை அபிதாநசிந்தா
 மணியிற்காண்க.
 விருகத்திரணம்—மூங்கில். (மலையக.)
 விருக்கபாதம்—ஆலமரம். (வைத்தியபரி.)
 விருக்கராசன் — அரசமரம். (வைத்திய
 பரி.)
 விருக்கவீடு — மரப்பொந்து. (வைத்திய
 பரி.)
 விருக்காதீர்—காட்டுப்பாகல். (வைத்திய
 பரி.)
 விருக்து—சாதிவிங்கம். (வைத்தியபரி.)
 விருக்துமம்—கீர்மேற்படர்கொடி.
 விருகம்—செந்நாய். (பிங்கல. உ0கக.)
 விருகற்பாடலி — விளாமரம். (வைத்திய
 பரி.)
 விருச்சலாபம்—நெருஞ்சி. (வைத்தியபரி.)
 விருச்சி—சிறுமரணக்கு. (வைத்தியபரி.)
 விருச்சிக்காரணி—தேட்கொடுக்கி (வைத்
 தியபரி.)
 விருச்சிகம் — 1. சாரண. (வைத்தியபரி.)
 2. தேள். (சூ. நிக. ச: எஎ) 3. விருச்சிகராசி.
 (சூ. நிக. க: சு00.)
 விருச்சிகன்—இவர் பொதியின்மலைச்சார
 விலேதவஞ்செய்துக்கொண்டிருந்த ஒருமுனிவர்.
 (மணிமே.)
 விருசகத்தி—விரியறுகு. (வைத்தியபரி.)
 விருசம்—1. இஞ்சி. 2. எலி. 3. விருசமரம்.
 (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)
 விருசு—விருசமரம். (வழக்.)
 விருட்டி—மழை. பஞ்சாங்கத்திலறிக.
 விருடலோசனன்—எலி. (வைத்தியபரி.)
 விருத்தகங்கை — கோதாவரி. (சூ. நிக.
 60: உஉ.)
 விருத்தகிரி—விருத்தாசலம். (வழக்.)
 விருத்தசங்கம் — இளஞ்சில, (வைத்திய
 பரி.)
 விருத்தத்தானம்—செய்யுட்குரிய தானப்
 பொருத்தத்தினொன்று. வெண்பாப் பாட்டியி
 யல்“குறிசைந்தம்” என்னும் முதற்குறிப்பு
 வெண்பாவிற்காண்க.
 விருத்ததை—எதிரிடை, ஒவ்வாமை.
 விருத்தத்துவம்—கிழத்தன்மை. (வழக்.)
 விருத்தபம்—விளகு. (வைத்தியபரி.)

விருத்தபலம்—1. இலந்தை. 2. மாதனை. 3. மிளகு. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

விருத்தபன்னி—பங்கம்பாளை. (மலையக.)

விருத்தபுட்பம்—கடம்பு. (வைத்தியபரி.)

விருத்தம் — 1. ஏதுப்போலியுளொன்று. (தர்க்கசங். சக. உரை) 2. கிழத்தன்மை. 3. சிற்பநூல்முப்பத்திரண்டினொன்று (பொருட். நிக. கூசடு.) 4. சூதுவிளையாட்டிற்கு உறுந்தொகை. (வழக்.) 5. நிலக்கடம்பு. (மலையக.) 6. பாவினத்தொன்று. (யாப். காரி. செய்யுளிய. க. உரை.) 7. மாறுகொள்வது, முரணுவது. (தர்க்காமிருதம்.) 8. வட்டம், வெறுப்பு முதலியவற்றிற்கும் பெயர்கூறுவர். (2, 8-சூ. நிக. கக: நகரவெ. அ.)

விருத்தமல்லிகை—குடமல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

விருத்தவியபிசாரி — துணிபொருளின் மறுதலைப்பட்ட பொருளைத்துணியும் விருத்த வேதுவுக்குமிடங்கொடுக்கின்ற தன்மையிலுள்ளபொருளை ஏதுவாகக்கூறுவதாம். (அதுமான விளக்கம்.)

விருத்தன் — முதியோன். (வழக்.)

விருத்தாசலம்—விருத்தகிரி. (பழ மலையந்தாதி. 400.)

விருத்தாநீபகம்—ஓரலங்காரம். (தண்டி. பொருளணியிய கூ.)

விருத்தாநீதம்—வர்த்தமானம். (வழக்.)

விருத்தாபிபயம்—பிழத்தன்மை. (வழக்.)

விருத்தானம் — பழஞ்சோறு. (வைத்தியபரி.)

விருத்தி—1. அடிமை. (சூ. நிக. உ: சக.)

2. இருப்பு. (சிலப்.) 3. இலாபம். 4. சேவிதம். (சிர்தா.) 5. செல்வம். (சூ. நிக. அ: கூ.) 6. தொழில். 7. நிகழ்ச்சி. (தர்க்காமிருதம்.) 8. நத்தியயோகத்தொன்று. (வருஷாதிநூல்.) 9. மருது. (மலையக.) 10. வளர்தல். 11. விரிவுரை. 12. விலக்குறுப்பினொன்று. (சிலப்.)

(3, 6, 10, 11-சூ. நிக. கக: நகரவெ. கூ.)

விருத்திசந்தி—அ. ஆகாரங்களின் ஒன்றன்முன் ஒகார இகாரங்களில் ஒன்றுவந்தால்,

அவ்விரண்டுக்கெட ஒரீகாரத்தோன்றுதலும்,

அகர ஆகாரங்களில் ஒன்றன்முன் ஒகர ஒகாரங்களில் ஒன்று வந்தால் அவ்விரண்டுக்கெட ஒரீ ஒகாரம் தோன்றுவதாம். (நன்னூ. மெய்

யிறுப்பு கூ. உரை)

விருத்தியர்—தொழிலாளர், விருத்தி-தொழில். (வழக்.)

விருத்திரன்—இந்திரனும் கொல்லப்பட்ட

வோரசரன். (திருவிளா. இந்திரன்பழி. கள.)

விருத்தை—மூத்தான். (சூ. நிக. உ: கூச.)

விருதம்—வெள்ளெருக்கு. (வைத்தியபரி.)

விருதர்—வெற்றியோர். விருது-வெற்றி.

விருதா—பயனின்மை. (வழக்.)

விருதி—மறைத்தல் முதலிய பெயர்கூறுவர்.

விருது—1. அடையாளம். இது: வீரங்கள்

முதலிய வெற்றியாற்பெறுவது. (திருவிளா.

விறகுவிற். எ) 2. கொடி. 3. வெற்றி. (2, 3-வழக்.)

விருந்தம்—1. காதலி. (சூ. நிக. உ: எக.)

2. காமபு. (தைலவ.) 3. சுற்றத்தின்கூட்டம்.

4. விலங்கின்கூட்டம். 5. வேம்பு. (வைத்திய

பரி.) (3, 4-சூ. நிக. கக: நகரவெ. கூ.)

விருந்தர்—புதியர், விருந்து-புதுமை.

விருந்தனை—மணமகள். (பிங்கல. கூகக)

விருந்தாகம்—சோம்பு. (வைத்தியபரி.)

விருந்தாரம் — 1. அழகு. 2. மேன்மை.

என்பா.

விருந்தாவணம்—வட மதுரைக் கருகிலுள்ள

வோர் வணம். (அபிதாநசி.)

விருந்தினர்—விருந்தர், விருந்து-புதுமை.

விருந்து — 1. புதிதாய்வந்தோர்க்குசெய்ய

யும் உணவு. (வழக்.) 2. புதுமை. (சூ. நிக. அ:

சக.) 3. வனப்பெட்டினுளொன்று. (யாப்.

காரி. ஒழிபிய. க: உரை.) 4. விருந்தினர்.

(வன். விருந்தோம்பல். க.)

விருந்தை — 1. சலந்தரன்மனைவி. (அபி

தாநசிந்.) 2. துளசி. (வைத்தியமரி.)

விருந்தோம்பல் — வேளான்மை மாந்த

ரியல்லினொன்று. (சூ. நிக. கஉ: க0எ.)

விருப்பம்—} ஆசை. (சூ. நிக அ: எடு.)

விருப்பு—} விருபன்—வெள்ளெலி. (வைத்தியபரி.)

விரும்பல்—} ஆசைப்படுதல். (சூ. நிக. கக:

விருப்புதல்—} நகரவெ. அ.)

விரும்பின்று—விரும்பியது. (பிங்கல.)

விருமன்னியம்—சேங்கொட்டை. (வைத்

தியபரி.)

விருமழல்—பிரமியிலை. (வைத்தியபரி.)

விருவிருத்தல்—} சேக்கிரக்குறிப்பு. (வழக்)

விருவிருளல்—} விருளை — கடிவாளப்பூண். (பிங்கல.

ககஉடு.)

விருபகம் — ஓரலங்காரம். இது: விரோத

மான தன்மையுடைய உருவகமாம். வி-விரோ

தம். (தண்டி. பொருளணி. சக.)

விருபம்—1. விகாராபம். (வழக்.) 2. வேற்

றுமை. (சூ. நிக. அ: கூடு.)

விநபாக்கள்—1. சிவன், பதினேருருத்தி
ரர்களிலொருவன். விகடவிழியாகிய நெற்றிக்
கண்ணுடைமையால் இப்பெயர்கூறுவர். விரு
பாக்கமென்னுந் தலத்திலிருக்குஞ் சுவாமிக்கு
மிப்பெயர் கூறுவர். (திருவிளை. அருச்சுனைப்.
கக.)

விநடி— } 1. இயமன் மனைவியென்பர்.
விநபை— } 2. வடிவற்றவன். (வழக்.)

விரை—1. கலவைச்சாந்து 2. நறும்புகை.
3. மலர். (ஞானமிருதம்.) 4. வாசனை. (1, 2,
4-சூ. நிக. கக: ரகரவே. உஎ.) 5. தெரிநிலை
வினைப்பகுதியுமாம்.

விரைது—1. கலந்து (பத்துப்பாட்.) 2.
தெளித்து. (பரிபாடல்.)

விரைதர்வேன்—கடுகவருவேன். (சிந்தா.)

விரைதல்—விரைவுசெய்தல். (இராமா.
ஆரணிய. சூர்ப்பநகிப். கஉக.)

விரையாதீமே—விரையாதே (ஐங்குறு.)

விரையாது—கலங்காமல். (சிந்தா.)

விரைபு—விரைந்து. (பரிபாடல்.)

விரைவனர்—கடுகினர். (புறப். மாலை.)

விரைவு—வேகம். (வழக்.)

விரோசனம்—கழித்தல். குமரேசசதகத்
தில், மாதத்திரண்டுவிசைஎன்னுஞ்செய்யுளிற்
காண்க.

விரோசனன்—1. சூரியன். (பிங்கல.
உக0) 2. பிரகலாதன்புத்திரன். (அபிதாநசிந்.)

விரோதச்சிலேடை—ஓரலங்காரம். இது
முன்னர்ச் சிலேடிக்கப்பட்ட பொருள்களுள்
ஒன்று பின்வரும் பொருள்களோடு விரோத
முறத்தொடுக்கப்படுவதாம். (தண்டி. பொரு
ளணி. ககஎ. பக்.)

விரோதம்—1. ஓரலங்காரம். இது மாறு
பட்ட சொல்லாலாவது பொருளாலாவது மாறு
பாட்டுத்தன்மைதோன்றச்சொல்லுவது. (தண்
டி. பொருளணியியல். கஉஉ. பக்.) 2. பகை.
3. வேற்றுமை. (2, 3-வழக்.)

விரோதவுவமை—ஓரலங்காரம் உபமான
வுபமேயங்கள் தம்முள் விரோதகுண முடை
யனவாகச் சொல்வது. “செம்மைமறைமலருந்
திங்களுதம்முகமுந்—தம்மிற்பகை விளைக்குந்
தன்மையவே” யென்னுந் தண்டியலங்காரவு
ரைச்செய்யுளிற்காண்க.

விரோதி—1. இருபத்துமூன்றாவதாண்டு.
(வருஷாதிநூல்.) 2. சத்தரு. (வழக்.) 3.
தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

விரோதிகிருது—நாற்பத்தைந்தாவ தாண்டு.
(வருஷாதிநூல்.)

விரோதித்தல்—1. பகைத்தல். 2. வேற்
றுமைப்படுத்தல். (1, 2-வழக்.)

வில்—1. ஒளி. 2. மூலநட்சத்திரம். 3. வில்.
(1, 2, 3-பிங்கல. ச0அக.)

வில்லங்கம்—தடை. (வழக்.)

வில்லம்—1. பெருங்காயம். 2. வில்வம்.
(1, 2-வைத்தியபரி.)

வில்லவன்—சேரன். (சூ. நிக. உ: கஅ.)

வில்லி—1. மன்மதன். (சூ. நிக. க: உக.)
2. விற்போர்செய்பவன். 3. வீரபத்திரன்.
(சூ. நிக. உ: உஉ.)

வில்லிபுத்தூரார்—தமிழிற்பாராதஞ்
செய்த கவிஞர்.

வில்லிமோகன்—மன்மதன். (சூ. நிக.
கஉ: க.)

வில்லுகன்—சிற்றமுட்டி. (வைத்தியபரி)

வில்லேருமவர்—வில்லார், வில்லை ஏரா
கக்கொண்டு பகைவரை உழுகின்ற வர்கள்.
(வள். அஎஉ.)

வில்லை—தகட்டுவட்டம். (வழக்.)

வில்வம்—ஓர் மரம். (அபிதாநசிந்.)

விலக்கணம்—வித்தியாசம்.

விலக்கம்—விலக்கு.

விலக்கல்—

விலக்கு— } மாற்றுதல் (பிங்கல உககக)
விலக்குதல்— }

விலக்குருவகம்—ஓரலங்காரம். இது விலக்
கோடுகூடிவரும் உருவகம் விலக்குருவகமாம்.
(தண்டி. பொருளணி. ச0. பக்.)

விலக்குவமை—ஓரலங்காரம். இது உப
மேயத்திற்கு உயர்வுதோன்ற உபமானத்திலே
ஒப்புமைக்குவிலக்காயுள்ள சிலதன்மைகள் புலப்
படும்படி சொல்லுவதாம். (தண்டி. பொருள
ணி. கஅ. பக்.)

விலக்குறுப்பு—நாடகத்தின் விலக்குறுப்
புக்கள். அவை பதினான்குவகைப்படும். (அபி
தாநசிந்.)

விலகல்— } 1. எறிதல். (பிங்கல. உககஉ.)

விலகுதல்— } 2. நீங்கல். (வழக்.)

விலங்காசு—சிங்கம். (சிந்தா.)

விலங்கல்—1. மலை. (பிங்கல. சகக) 2.
விலகுதல். (இராமா. ஆரணிய சடாயுகாண்.
உஉ.)

விலங்கி—1. வேலி. (ஞானமிருதம்.) 2.
விலகி.

விலங்கினர்—விலகினர்.

விலங்கு—1. ஒழிவாய். (பரிபாடல்.) 2.

காற்றலை, கால்விலங்கு. 3. குறுக்கு. 4. தெரி
நிலைவினைப்பகுதி. 5. பறவை. (இராமா. ஆர

ணிய. சடாயுகாண். ௨௨.) 6. மிருகத்தின் பொது. (2, 3, 6-சூ. நிக. கக: லகரவெ. ௧௨.)

விலங்குதல்—1. எதிர்தின்று தடுத்தல். (புறநா.) 2. குறுக்கிடுதல். (ஐங்குறுநா.) 3. துலங்கல். (சூ. நிக. அ: ௨௬.) 4. விலக்கல். விலங்குநர்—தடுப்போர். (பதிற்றுப்.) விலங்குவோர்—விலகுபவள். (ஐங்குறுநா) விலத்தல்— } நீக்குதல். விலத்துதல்— } விலம்—அகில். (மலையக.) வில்லம் என்பது விகாரமாயினது.

விலம்பம்— } தாமதம். (சூ. நிக. அ: ௬௮.) விலம்பனம்— } விளம்பனமென்றும் பாடமுண்டு.

விலா - விலாப்பக்கம். (உ-ம்.) “தளர்விலாப் புடைவீங்கிடவுணல்வேண்டிந்தயைபுரி யென்றனம்” (அம்பலவாணதேசிகர் பிள்ளைத்தமிழ். சித்த.)

விலாங்கு—ஓர் மீன். (வழக்.)

விலாசம்—1. பத்திரிகையின்புறவெழுத்து. (வழக்.) 2. விளையாட்டு. வில்விபாரத. சம்பவச்சுருக்கம். எயினலம்புனையென்னு முதற் குறிப்புள்ளகவியிற் காண்க. 3. வேடிக்கைத் தானத்திற்கும் பெயர்கூறுவர்.

விலாசனை—மகளிர்விளையாட்டு. (சூ. நிக. க: ௬.)

விலாசி—இலக்கணையின்றோழி. (சிந்தா.)

விலாசிநி—வேசி.

விலாப்புடை—விலாப்பக்கம். (சிந்தா.)

விலாமிச்சை—ஒரு வாசனைப்புதல். (தைவல. ௬௫.)

விலாலம்—விலாளம். அது-பூனை.

விலாவணை— } அழகை. (சிந்தா.) விலாவம்— }

விலாழி—1. குதிரைவாயினுரை. (இராமா. பாலகாண். மிதிலைக். எ.) 2. யானைக்கையுமிழ்நீர். (சூ. நிக. க: ௮.)

விலாளம் — 1. ஆண்பூரை. (பிங்கல. ௨௫௨௦.) 2. பூனை. (பிங்கல. ௨௫௧௮.)

விவாபள்ளி — பெருங்குரும்பை (வைத்தியபரி.)

விலேசயம்—1. எலி. 2. குகை. 3. பாம்பு. 4. முயல். (1, 2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

விலேபநம்— } பூசதல். (வழக்.) விலேபம்— }

விலேபி—கஞ்சி. (வைத்தியபரி.)

விலை — 1. கிரயம். 2. விற்பதல். (1, 2. வழக்.)

விலைஞர்—விற்போர் (பத்துப்பாட்.)

விலைமகள்—வேசி. (பிங்கல. ௬௪௪.)

விலோசனம்—கண். (சூ. நிக. ௨: ௬௬.)

விலோதம் — 1. துகிற்கொடி. 2. பெண்மயிர். 3. மயிர்ச்சுருள். (1, 2, 3-பிங்கல. ௪௦௮௦.) விலோதனம் — பெருங்கொடி. (பிங்கல. ௧௨௬௮.)

விலோலம்—சஞ்சலம்.

விலகரித்துல்—விலகாரஞ்செய்தல். (வழக்.)

விலகலிதம்—விபகலிதம். கணிதம் எட்டி நென்று. (பொருட் நிக. ௬௮௪.)

விலகாரம்—வழக்கு. (வழக்.)

விலகாரி—வழக்காளி. (வழக்.)

விலகாரிகம்—வழக்கு. (வழக்.)

விலசம்—பரவசம். (வழக்.)

விலசாயம்—வேளாண்மை. (வழக்.)

விலத்து— } ஆபத்து. (வழக்.) விலத்தை— }

விலவீத்தம்— } திரிவு. விலவீத்தநம்— }

விலவணம்—வெளிப்படுத்துவது. (தர்க்கா மிருதம்.)

விலவநாலிகை—மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

விலவம்—1. மலைமுழை (சூ. நிக. ௫: ௬௬.)

2. வகை. (வழக்.)

விலரித்தல்—வருத்துச்சொல்லல். (வழக்.)

விலரிதம்—விபரிதம்.

விலாகம்—கல்யாணம். (சூ. நிக. க: ௪.)

விலாதம்—வழக்கு. (வழக்.)

விலாரம்—விரிதல்.

விலதம்—நாநாவிதம். (சூ. நிக. அ: ௬௬.)

விலேகம்—புத்தி. (வழக்.)

விலேகி—அறிவுடையவன். (வழக்.)

விலேகித்தல்—ஆராய்ந்தறிதல். (வழக்.)

விலேகனம்—அறிதல்.

விலு — 1. மணம். (திருவால. திருவிளை.)

2. விழவு. (சிந்தா.)

விலும்பு—சோறு. (வைத்தியபரி.)

விலுல் — 1. ஓர் புதல். (வழக்.) 2. பயனின்மை. (பிங்கல. ௧௬௦௬.) 3. விழுதல். 4. வீண்.

விலுலர்—வீணர். (வழக்.)

விலுவு—1. திருவிழா. 2. மிதுனராசி. (1, 2-பிங்கல. ௪௦௮௨)

விலா—திருவிழா. (சூ. நிக. க: ௪.)

விலால்—விலால்ரிசி. இஃது ஓர் மருந்து. (தைவல.)

விலி—1. கண். (உ-ம்.) “விலிமலர்ப்பூசனை” (காஞ்சிப். கடவுள்வாழ்த். ௫.) 2. தெரிநிலை விளைப்பகுதி.

விழித்தல்—1. உயிர்வாழ்தல். (மணிமே.)
 2. பார்த்தல். (வழக்.) 3. விளங்குதல். (சிலப்.)
 விழித்திமைப்பவர்—மக்கள். (சிந்தா.)
 விழிப்ப—விளங்க. (சிந்தா.)
 விழிப்பு—விழித்தல். பு-விருதி.)
 விழிவிழங்கி—கண்ணையுள் ஒன்று. (வழக்.)
 விழ—சிறப்பு. (புறநா.)
 விழக்காடு—1. பங்கு. (சிந்தா.) 2. விழுதல்.
 (திருவால். திருவிளை.) காடுதொழிற்பெயர்
 விருதி.
 விழுக்து—நிணம். (சூ. நிக. க: சடு.) 2.
 நெஞ்சிற்றைச. (புறப்-மாலை.)
 விழுக்தல்—} விழ்தல். (வழக்.)
 விழுகை—}
 விழங்கல்—1. கொல்லல். (சிந்தா.) 2. துங்கல்.
 (சூ. நிக. க: க.)
 விழுக்தை—வீறு. (பரிபாடல்.)
 விழுக்தம்—கருஞ்சீரகம். (வைத்தியபரி.)
 விழுக்தல்—1. சாதல். 2. விழ்தல். (1, 2-
 வழக்.)
 விழுக்தி—விழிச்செடி. (வழக்.)
 விழுக்து—1. ஆலமர முதலியவற்றின்விழ்.
 (உ - ம.) “விழுதுடைத்தனியாலெனவிருந்த
 தொல்வியாதனைமுக்கோக்கி” (வில்லி. பாரத.
 சம்பவச்சுருக்கம். 40) 2. நெய்வார்கருவியி
 னென்று. ஒரு குழுஉக்குறி.
 விழப்பம்—1. ஆசை. (பிங்கல. ௧௮௬௬.)
 2. சிறப்பு. (வள. ௧௬௧)
 விழப்பு—1. அநாசாரம். 2. விழுதல். (1,
 2-வழக்.)
 விழப்பொருள்—சிறந்த துண்பொருள்.
 (யாப. காரி. பாயிரம். ௬. உரை.)
 விழபாலை—ஓர் கொடி.
 விழமம்—1. சிறப்பு. 2. சீர்மை. 3. துன்பம்.
 (1, 2, 3-சூ. நிக. க: ௩௧௪௮௮, ௬.) 4. நன்றி.
 (சூ. நிக. அ: ௬௬.)
 விழமிய—சீரிய. (பத்துப்பாட்.)
 விழமியம்—சிறப்புடையேம். (புறநா.)
 விழமியோர்—பெரியோர். (புறநா.)
 விழவீழேனல்—வழுவழுப்பாயிருத்தல்.
 (வழக்.)
 விழைச்சு—1. இளமை. 2. புணர்ச்சி. (1,
 2-பிங்கல. ௪௦௮௬.)
 விழைதல்—விழைவு. இது. ஆசைப்படல்.
 புணர்தல் என்னும் இரண்டுபொருளில் வரும்.
 விழைந்தோன்—1. கணவன். 2. சிநேகன்.
 (1, 2-சூ. நிக. க: ௩௧௪௮௮, ௬.)
 விழைவு—1. ஆசை. (சூ. நிக. அ: ௭௮.) 2.
 புணர்ச்சி. (சூ. நிக. க: ௧௭.)

விளவார்—வேறுபடுவார். (புறப். மாலை.)
 விளவல்—1. சொல்லல். (செளந்திரிய
 விளவல்—} லகிரி. ௬௬. உரை.) 2. தழு
 வல், ஆவிங்கனஞ்செயல். (சூ. நிக. க: ௧௬.)
 3. மலர்தல். (சூ. நிக. ச: ௮௦) 4. வேறுபாடு.
 (சூ. நிக. அ: ௬௮.)
 விள—1. இளமை. 2. கமர். 3. விளாமரம்.
 (1, 2, 3-பிங்கல. ௪௦௮௬.)
 விளக்கணி—ஒரலங்காரம். இது வர்ணி
 யங்களும் அவர்ணியங்களும் ஒரு தரும்த்தின்
 முடிதலாம். (விசாக. அணியிலக். ௧௮.)
 விளக்கம்—1. தெளிவு. (வழக்.) 2. பிர
 காசம். (பெரியபு. திருவாரூர். ௬.) 3. மோதி
 ரம். (பத்துப்பாட்.)
 விளக்கல்—1. அழக்கைநீக்கிப்பிரகாசிப்
 பித்தல். 2. தெளிவித்தல். (1, 2-வழக்.)
 விளக்கு—1. ஒளி. 2. சோதிநட்சத்திரம்.
 (1, 2-சூ. நிக. க: ௭௧௪௮௮, ௬.) 3. தீபம்.
 (வழக்.) 4. தெரிநிலைவிளைப்பகுதி.
 விளக்குதல்—விளக்கல். (வழக்.)
 விளக்குநிலை—1. ஓர் பிரபந்தம். (பொருட்.
 நிக.) 2. பாடாண்பகுதியுள் ஓர் துறை. (புறப்.
 மாலை)
 விளக்குமாறு—துடைப்பம். (வழக்.)
 விளகம்—சேங்கொட்டை. (வைத்தியபரி.)
 விளங்கம்—வாய்விளங்கம். (வைத்தியபரி.)
 விளங்கல்—1. ஒளிசெய்தல். (சூ. நிக. அ:
 ௬௬.) 2. தெளிதல். (வழக்.)
 விளங்கு—1. சிற்றரத்தை. (வைத்தியபரி.)
 2. தெரிநிலைவிளைப்பகுதி.
 விளங்குதல்—விளங்கல்.
 விளங்குதி—விளங்குவாயாக. (புறநா.)
 விளங்கு பொன்—கண்ணாடி. (புறநா.)
 விளத்தல்—விளத்துதல்.
 விளத்தாரு—அடம்பு. (வைத்தியபரி.)
 விளத்துதல்—விளக்குதல்.
 விளம்பம்—விளம்பனம்.
 விளம்பரம்—அறிக்கைப்பத்திரம். (வழக்.)
 விளம்பல்—சொல்லல். (சூ. நிக. ௧௦: ௮.)
 விளம்பனம்—தாமதம். (சூ. நிக. அ: ௬௮.)
 விலம்பனம்—எனவுங் கூறுவர்.
 விளம்பி—முப்பத்திரண்டாவதாண்டு. (வரு
 ஷாதி நூல்.)
 விளம்பிதம்—தாளப்பிரமாணத்தொன்று.
 அது, தாமதப்பட்டு முற்றுதலென்பர்.
 விளம்பிநாகுற—நான்மணிக்கடிகைநூலா
 சிரியர். (அபிதானசிக்.)
 விளம்புதல்—விளம்பல்.

வினா — 1. இளமை. 2. கொழுப்பு. 3. வெண்மை. (1,2,3-கு. நிக. கக: எகரவெ. உ.)

வினாத்தல் — வெளுத்தல். (உ-ம்.) “மெய் விளாப்பு — யெலாம்விளர்த்திட்டாள்” (பாரத. சம்பவ. கடு.)

வினா — 1. இளமை. 2. ஏழிசையினென்று. (பொருட்-நிக. இளவு.) 3. சாப்பண். (புறப்-மாலே.) 4. நெய்தலிலத்துயாழ். 5. யாழினோர் நரம்பு. 6. வேட்கைப்பெருக்கம். (1, 4, 5, 6-கு. நிக. கக: எகரவெ. கடு.)

வினாப்பாலை — பாலையாழ்த்திறத்தி னென்று. (கு. நிக. கக: ச0. உரை.)

விளவு — 1. காமர். 2. விளாமரம். (1, 2-கு. நிக. கக: எகரவெ. க.)

விளவுதல் — விளாவல். விளா — விளாமரம், விளவுபார்.

விளாகம் — போர்க்களம். (கு. நிக. இ: இ0.)

விளாத்தி — விளா. (வைத்தியபரி.)

விளாவல் — 1. கலத்தல். (வழக்.) 2. குழு தல். (தணிகை. திருநாட்டுப். கடக.)

விளி — 1. அழைப்பு. (பிங்கல. கககக.) இது, எட்டாம்வேற்றுமைப்பொருள். (நன்னூ. பெயரியல். கூடு.) இசைப்பாட்டு. (கு. நிக. க0. கூட.) 3. ஓசை. 4. கொக்கரிப்பு. (3,4-சித்தா.)

விளித்தல் — 1. அழைத்தல். (பிங்கல. உககக.) 2. கெடுத்தல்.

விளிதல் — 2. கெடுத்தல். (வள். கூகஉ.) 2. சாதல். (பிங்கல. கக0௭.)

விளிந்து — நாணமுற்று. (திருவால. திரு விளை.)

விளிப்பது — 1. அழைப்பது. 2. பாடுவது. (மணிமே.)

விளிப்பு — 1. ஓசை (மணிமே.) 2. அழைத்தல்.

விளிப்பு — அருகு. (இராமா. நகரப். உ0.)

விளிய — 1. அவமானப்பட. (திருவால. திருவிளை.) 2. கெட. (வள். கூகஉ.)

விளிவித்தல் — 1. அழைப்பித்தல். 2. கெடு வித்தல்.

விளிவின்று — இனா-விடாமல். (பரிபாடல்.)

விளவு — 1. அவமானம். (திருவால. திரு விளை.) 2. கேடு (பத்துப்பாட்டு.) 3. கோபம். (உ-ம்) ‘விளிவுதோன்றமிதிப்பனபோன்றன’ (இராமா. பாலார். நீர்விளையாட். உக.) 3. சாதல். (கு. நிக. கூ: உ0)

விளை — பயிர்விளையும் நிலம். இது, ஆகு பெயர். (வழக்.)

விளைக்கிய — விளைத்தற்கு. (சிந்தா.)

விளைச்சல் — விளைவு. (வழக்.)

விளைஞர் — மருதநிலமாக்கள். (கு. நிக. உ: எக.)

விளைத்தல் — விளைவித்தல்.

விளைதல் — 1. உண்டாதல். (பிங்கல. கஅஉக.)

2. தானியம்விளைந்து முற்றுதல். (வழக்.)

விளைந்த — முதிர்ந்த. (புறநா.)

விளைந்து — விளைந்தேன். (புறநா.) தன்மை

யொருமை விளைமுற்று.

விளைநிலம் — வயல். (கு. நிக. இ: கூக.)

விளைப்பு — விளைத்தல். உ-விருதி.

விளைமீன் — ஓர்மீன். (வழக்குண்டுபோலும்.)

விளையாட்டு — விளையாடுதல். (வழக்.)

விளையாநிலம் — களநிலம். (பிங்கல. இளவு.)

விளையுள் — 1. வயல். (பிங்கல. இளவு.) 2.

விளைவு. (மணிமே.)

விளைவித்தல் — விளையச்செய்தல். (வழக்.)

விளைவிலள் — பருவமுருதவள். (ஐங்குறு.)

விளைவு — 1. ஆக்கம். 2 சம்பவிப்பு. 3. தா

னியம். 4. பழம். (புறப்-மாலே.) 5. முதுமை.

(பிங்கல. ககஇ0.) 6. மேகம். (பிங்கல. இளவு.)

(1, 2, 3-வழக்.)

விற்துதல் — விற்தல். (வழக்.)

விற்பக — வில்லிட, ஒளிசெய. (சிந்தா.)

விற்படை — அம்பு. (சிந்தா.)

விற்பத்தி — கல்வியறிவு. (வழக்.)

விற்பன்னம் — விற்பனம், விவேகம். (வழக்.)

விற்பனை — விற்தல். (வழக்.)

விற்புருதி — ஓர் சிலந்தி. (வழக்.)

விற்புருதிக்கிழங்கு — அமுக்கிராக்கிழங்கு.

(வைத்தியபரி.)

விற்புருதிநாயகம் — அமுக்கிரா. (வைத்திய

பரி.)

விற்பூட்டு — பொருள்கோளெட்டினென்று.

(நன்னூ. பொதுவிய. சுச.)

விற்தல் — விளைசெய்தல். (கு. நிக. கக: சுச.)

விறக்க — மிக (பதிற்றுப்பத்.)

விறகு — காட்டம். (கு. நிக. ச: இகூ.)

விறத்தல் — 1. அச்சம். 2. செறிவு. 3. பலம்.

விறத்தல் எனினும் விறப்பு எனினுமொக்கும்.

(விறப்பு-பலம். (1, 2, 3-பிங்கல. சு0௮௭.)

விறந்த — மிக்க. (ஞானமீர்தம்.)

விறந்து — செறிந்து. (பத்துப்பாட்டு.)

விறப்பு — 1. அச்சம். 2. செறிவு. 3. பலம்.

(1,2,3-பிங்கல. சு0௮௭.) 4. போர். 5. வெற்றி.

(கு. நிக. கக: நகரவெ.அ.) மிகுதியுமாமென்பர்.

விறல் — 1. பெருமை. (பிங்கல. உஉஉஇ.) 2.

வலிமை. 3. வென்றி. (2, 3-பிங்கல. சு0௮௮.)

விறல்கோளணி — ஓரலங்காரம். இது: வலி

யுடைய பகையின்மேலாதல் அதனது துணை

யின்மேலாதல் பராக்கிரமத்தைச் சொல்லுத
லாம். (விசாக. அணியிய. ௮௮.)

விறலி—பாடுவிச்சி. (சூ. நிக. உ: எடு.)

விறலியர்—1. விறல்பட ஆடு மகளிர். (பத்
துப்பாட்.) 2. பாடன்மகளிருமாம். (பிங்கல.
அகஎ.)

விறலியாற்றுப்படை—பாடாண்பகுதியுள்
ஓர் துறை. (புறப்-மாலை.)

விறலோன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: ௮.)
2. திண்ணியன். (சூ. நிக. உ: ௮௦.)

விறன்மிண்டர்—அறுபத்துமூன்று நாயன்
மார்களிலொருவர். (பெரியபு. விறன்மிண்டநாய
னாபுராணத்திலுறிக.)

விறுட்டி—எரு. சோழதேயவழுக்கு.

விறுமதரு—புன்முருக்கு. (வைத்தியபரி.)

விறுமழலி—பிரமி. (வைத்தியபரி.)

விறுமை—பிரமை. (வழக்.)

விறுவிறுத்தல்—1. விரைவுக்குறிப்பு.

விறுவிறுப்பு—2. விறுவிறுப்புக்கொ

விறுவிறுதல்—} எள்ள. (1, 2-வழக்.)

விறைத்தல்—} திமிர்ப்பு. (வழக்.)

விறைப்பு—} வினா.

வினா—பின்னம். (வழக்.)

வினா—கடுகுரோகணி. (வைத்தியபரி.)

வினா—லாளன்—துரோணசாரியன். (சூ.
நிக. உ: சு.)

வினகம்—சேங்கொட்டைமரம். (வைத்திய
பரி.)

வினயம்—தேவபாணி. (சிலப்)

வினவல்—} வினவல்.

வினவுதல்—} வினவுதல்.

வினா—1. கேள்வி. இவ்வினா அறுவகைப்
படும். (நன்னா. பொதுவிய. கூ.) 2. சொல்.
(சூ. நிக. க: உ.)

வினாத்தருவார்—வினாவுவார். (சிந்தா.)

வினாத்தல்—} வினாவுதல்.

வினாவல்—} வினாவுதல்.

வினாவிடை—சல்லாபம். (சூ. நிக. க: கஉ.)

வினாவுத்தரம்—சித்திரகவியினென்று. இது:
பலமொழிகளாகப்பிரிந்து பொருள்படத்தக்க
ஒரு பெயரை எடுத்துக்கொண்டு அம்மொழிக
ளே விடைகளாமாறு வினாக்களைவினவி அப்
பெயரையுண்கறி முடிப்பதாம். (தண்டி. கூடு.)

வினாவுதல்—கடாவுதல். (சூ. நிக. க: கஉ.)

வினாவெண்பா—ஓர் தூல். அது, சித்தாந்த
சாத்திரம் பதினென்கினென்று.

வினாவெதிர்வினா—வினாவிற்கு விடையாக
வினாவுதல். (நன்னா. பொதுவிய. கூ. உரை.)

வினாவெழுத்து—ஆ, ஏ, ஏ, ஒ, யா இவ்
வைந்தும் வினாவெழுத்தாம். (நன்னா. எழுத்
திய. கஉ.)

வினை—1. இரண்டு. (தைவல.) 2. ஊழ்
வினை. (நாலடி. அறன்வலியுறுத். கூ.) 3. காரி
யம். (ஞானமிருதம்.) 4. தானம். (பரிபாடல்.)
5. தொழில். (சூ. நிக. க: உ.) 6. போர். (சூ.
நிக. க: சக.) வஞ்சத்திற்குக் கூறுவர்.

வினைச்சொல்—செய்யவன் கருவி நிலஞ்
செயல் காலஞ் செய்பொருள் ஆகிய ஆறையும்
வினாக்கிற்குஞ்சொல். (நன்னா. வினையிய. க.)

வினைஞர்—1. சூத்திரர். (சூ. நிக. உ: உச.)

2. தொழில்செய்வோர். (பதிற்றுப்.)

வினைத்தீர் சொல்—ஒருபொருளையே தெரி
விக்கின்றபலசொற்களாகியும், பலபொருளைத்
தெரிவிக்கின்ற ஒரே சொல்லாகியும், அருமை
யாக அறியப்படுகிற அருத்தத்தை யுடைய
வினைச்சொல். (நன்னா. பெயரிய. கச.)

வினைத் தொகை—பெயரொச்சத்தின் விரு
தியிடைநிலைகள் தொக்குறிப்பப்பதங்கள்வந்து
புணரும் புணர்ச்சியாம். (நன்னா. பொதுவிய.
கக.)

வினைப்பகாப்பதம்—நட, வா, உண், தின்
முதலியன. (நன்னா. பதவியல். கூ. உரை.)

வினைப்பகுதி—வினைச்சொல்லிற் பகாப்பத
மாய் முன்னிற்குமுறுப்பு. அவை நட, வா முத
லியன (நன்னா. பதவியல். கஉ.)

வினைப்பகுபதம்—பகுதி விருதி முதலிய
உறுப்புக்களுடைய தெரிநிலைவினைப்பகுபதம்
குறிப்புவினைப்பகுபதம் எனவிருவகைப்படும்.
(நன்னா. பதவியல். கூ. உரை.)

வினைமுதல்—கருத்தா. (நன்னா. பெயரிய.
கஅ. உரை.)

வினைமுற்று—குறிப்புவினைமுற்றென்றும்
தெரிநிலைவினைமுற்றென்றும் இருவகைப்ப
டும். முறையே நன்னால் வினையியல் பொருண்
முதலாறினுமென்னுஞ் சூத்திரத்திலும், பொது
வியல்பாறையும் என்ற சூத்திரத்திலுங்காண்க.

வினையாளர்—தொழில்செய்வோர். (வழக்.)

வினையியற்சொல்—செந்தமிழிலிதது
மொழியாய்க்கற்றோர்க்குண்கல்லாதவர்க்குந்தம்
பொருளையியல்பாகவினக்கும் வினைச்சொல்.
(நன்னால். பெயரிய. கச.)

வினையுரைப்போர்—தூதர். (சூ. நிக. உ: சக.)

வினையுலகம்—தொழிலுலகம். இது: தொ
ழில்காரணமாகவந்தவுலகம். (தண்டி. பக். உ௦.)

வினையெச்சக்குறிப்பு—குறிப்புவினையெச்
சம். இது: பால்வினை யெஞ்சுநிற்பது. (நன்னா.
வினையிய. உக. உரை.)

வினையேச்சம் — குறிப்புவினையேச்சம். தெரிநிலவினையேச்சமென விருவகைப்படும். தெரிநிலவினையேச்சம், தொழிலுங்காலமும் தோன்றிப் பால்வினையொழியுதலின்பது. (நன்னூ. வினையிய. உக.)
வினையறிநீரிதல்—அகப்பொருட்டுறையினைன்று. அது: வேந்தர்க்குற்றழியுதலியிற் பிரிதலென்பர். (தஞ்சைவா. சகஎ.)

வீ.

வீ — 1. ஒழிவு. 2. கேடு. 3. தெரிநில வினைப்பகுதி. 4. நீக்கம். 5. பறவை. 6. பெருமை (சிந்தா.) 7. மலர். (1, 2, 4, 7-பிங்கல. ௪௦அக.) (5-கு. நிக. க: கஅ.)
வீக்கம்—1. கட்டி. அம்-தொழிற்பெயர் விருதி. 2. பெருமை. (சிந்தா.) 3. மிகுதல். 4. வீங்குதல். (3, 4-வழக்.)
வீக்கி—1. அடைத்து நிறைத்து. (சிந்தா.) 2. கட்டி, முறுக்கி என வினையேச்சமுமாம். வீக்குதல்—1. கட்டுதல். (கு. நிக. க: உக.) 2. முறுக்குதல். (சிந்தா.)
வீகம்—1. காற்று. 2. பகழி. (1, 2-வைத்தியபரி.) 3. மோகிரம். (பிங்கல. கககஎ.)
வீங்கு—இறுக. (சிந்தா.)
வீங்கல்—1. பரத்தல். (திருவினா. இந்திரன் பழிதீர்த்த. கஎ.) 2. மிகுதல். (சிலப்.) 3. வீக்கம். (வழக்.)
வீங்கி—1. சேங்கொட்டை. (வைத்தியபரி.) 2. வினையேச்சம். (வழக்.)
வீங்குதல்—1. இறுதல். (பத்துப்பாட்டு.) 2. வீக்கம். (வழக்.)
வீச்சம்—திநாற்றம். (வழக்.)
வீச்சு—1. அடி. 2. எறிதல். 3. ஓர் நோய். (1, 2, 3-வழக்.)
வீச்சுவலை—ஓர் வலை. (வழக்.)
வீசுகணிதம்—கணிதவகையினென்று. வீசுகரி—வேங்கை. (வைத்தியபரி.)
வீசுகா—வேங்கைமரம். (வைத்தியபரி.)
வீசுகோசம்—தாமரைக்கொட்டை.
வீசம் — 1. ஓர் கணிதம். 2. கொட்டை. 3. சுக்கிலம். 4. மாகாணி. (வழக்.) 5. மூலம். 6. மூளை. (2, 3, 5, 6-வைத்தியபரி.)
வீசல் — 1. அடித்தல். (வழக்.) 2. ஈதல். 3. எறிதல். (கு. நிக. க: சகரவெ. உ.)
வீசளம்—சிறுலவட்டம். (கு. நிக. எ: கஅ.)
வீசி—1. அலை. 2. இளைப்பாற்றி.
வீசிதரங்கம்—ஒரு நியாயம். (தர்க்கசங்கிரக வுரை.)

வீசிய—சிறிய. (புறநா.)
வீசுகாலேணி — ஒருவகை ஏணி. இதை வீச்சேணி யென்றுங் கூறுவர். கொடிக்கால் களில் உபயோகப்படுத்துவரென்பர். (வழக்.)
வீசுதல்—வீசல்.
வீசை—ஓர் நிறை. (வழக்.)
வீசுதல்—சொல்வதற் கொவ்வாமற்போதல். (வழக்.)
வீச்சணம்— } பார்வை. (வழக்.)
வீச்சணை— }
வீட்டான்—மனைவி. (வழக்.)
வீட்டிறப்பு—இறை. இதை மேற்கூறை யினடிவாரமென்பர். (கு. நிக. கு: குஉ.)
வீட்டுதல்—கொல்லல். (கு. நிக. க: கரு.)
வீட்டுமம் —வைராக்கியம்.
வீட்டுமன்—வீடுமன். (கு. நிக. உ: கக.)
வீட—நீங்க. (பத்துப்பாட்டு.)
வீடல்—1. சாதல். (கு. நிக. க: உ0.) 2. விடுதல். (சிந்தா.)
வீடி—கொத்தான். (வைத்தியபரி.) இறந்து என வினையேச்சமுமாம்.
வீடிதை—வெற்றிலை. (வைத்தியபரி.)
வீடு—1. ஒன்று (தைலவ.) 2. மனை. (கு. நிக. கு: குக.) 3. மோக்கம். (கு. நிக. கு: உ.)
விடப்பட்டது வீதிஎன்பர். 4. விடுதல். (சிந்தா.)
வீடுகோள்ஊதல்—மீட்டல். (புறநா. மலை.)
வீண்—பயனின்மை. (கு. நிக. அ: எ0.)
வீணன்—பயனில்லாதவன். (வழக்.)
வீணதண்டம்— } முதுகந்தண்டெலும்பு.
வீணதண்டு— } (குரானமிர்தம்.)
வீணன்—வீணன். (வழக்.)
வீணை—யாழ். (பிங்கல. கசக0.)
வீணைச்சேல்வம்—இசைப்பாட்டு. (சிந்தா.)
வீணவல்லவர்—கந்தருவர். (திவாகரம்.)
வீந்துகம்—1. சதகுப்பை. 2. வெள்ளரி. (1, 2-மலைபக.)
வீதசோகம்—அசோகு. (வைத்தியபரி.)
வீதசோகன்—அருகன். (கு. நிக. க: உ.)
வீதம்—வேறுவேறுப்பகுத்தபங்கு. (வழக்.)
வீதராகம்—1. பற்றின்மை. 2. வைராக் கியம்.
வீதராகன்—1. பற்றற்றவன். (சிந்தா.) 2. புத்தன்.
வீதல்—1. கெடுதல். 2. சாதல். 3. வறுமை யெய்தல். (1, 2, 3-கு. நிக. க: தகரவெ. க0.)
வீதி—1. தெரு. 2. நேரோடல். (1, 2-பிங்கல. ௪௦கக.) 3. விசாலம். (வழக்.) வழி முதலியவற்றிற்கும் பெயர் கூறுவர். (உ-ம்.) வரிகொள்க.

வீதிக்குதல்- } பங்கிடுதல். (வழக்.)
வீதித்தல்- }

வீது — வறுமை. கு. நிக. கூ. சுரு-ஆங்கலியில் வீதென்பவறுமையெய்தல் என்பது பழம் பாடம்.

வீபங்கு — அருச்சுனன். (பிங்கல. எசகூ.)

வீம்பு — வம்புவார்த்தை. (வழக்.)

வீமசேநன் — வீமன். (அபிதாநசிந்.)

வீமதேவன் — 1. சிவன்றிருநாமங்களினொன்று. (அபிதாநசிந்.) 2. பதினொரு ருத்திரர்களிலொருவன். (பொருட். நிக. அஅக)

வீமம் — பயங்கரம். (வழக்.)

வீமன் — 1. தமயந்தியின் பிதா. 2. பாண்டு புத்திரர்களிலொருவன். (1, 2-அபிதாநசிந்.)

வீயா — வீடாத. (பத்துப்பாட்டு.)

வீயாது — மாறாது. (பத்துப்பாட்டு.)

வீரங்கழல் — வீரர்கள் வலக்காலிலணியுமணிவடம். (சிவ. பொதச்சிற்றுரையிலறிக)

வீரகண்டாமணி — வீரத்தாற்கட்டுமணி. (வழக்.)

வீரகந்தி — வீரரைக்கொண்ட. (1, 2-அபிதாநசிந்.)

வீரகம் — மீன். (வைத்தியபரி.)

வீரகோளர் — நவவீரரிலொருவர். (அபிதாநசிந்.)

வீரச்சுதங்கை — வீரர்கள் வலக்காலில் அணியும் பொற்சுதங்கை. (வழக்.)

வீரச்செல்வி — தூர்க்கை. (பிங்கல. கஉச.)

வீரசாகி — 1. சேங்கொட்டை. 2. சேமரம். (வைத்தியபரி.)

வீரசிங்கன் — இலங்கையிலிருந்த ஒரு சேனாபதி. (அபிதாநசிந்.)

வீரகவர்க்கம் — பேரிவிறக்கும் வீரரடையும்பதவி. (அபிதாநசிந்.)

வீரசேனன் — நளன்பிதா. (அபிதாநசிந்.)

வீரசைவம் — ஓர் சமயம். (அபிதாநசிந்.)

வீரசைவர் — வீரசைவ சமயத்திலுள்ள விலங்கதாரிகள். (வழக்.)

வீரசோர்க்கம் — வீரசவர்க்கம்.

வீரசோழியம் — தமிழிலக்கண நூலொன்று.

வீரட்டம் — சிவபிரான் சேவகஞ்செய்த அட்டவீரட்டமென்கிற எட்டுத்தலங்களுக்கும் பொதுப்பெயர். அவை: “பூமன் சிங்களண்டியர் தகன்கோவல்புரமதிகை, மாமன்பறியல்சலந்தரன்விற்றுகுடிமாவழுஞர், காமன்கொறுக்கைய மன்கடலூரிந்தக்காசினியிற், நேமன்னுகொன்றையுந்திங்களுஞ்குடி தன்சேவகமே” என்னுஞ் செய்யுளிற்காண்க.

வீரட்டானம் — 1. ஓர் சிவதலம். (தேவா. திருநாவு. க.) 2. கூத்தின்விசுப்பத்தினொன்று. (பிங்கல. கசசரு.)

வீரட்டானேசுரர் — திருக்கண்டியூர் முதலிய அட்டவீரட்டத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கும் சுவாமிபெயர். (அபிதானகோ.)

வீரணம் — இலாமிச்சை. (வைத்தியபரி.)

வீரணி — 1. மிளகு. 2. இலாமிச்சை. (1, 2-மலையக.)

வீரத்துவம் — வீரத்தன்மை. துவம்-தன்மை.

வீரத்தடி — மான்குறப்பட்டை. (வைத்தியபரி.)

வீரதண்டை — வீரத்தாலணியுந்தண்டையென்பர்.

வீரதரு — 1. மருது. 2. விடத்தேர். (1, 2-வைத்தியபரி.)

வீரதீரன் — நவவீரரில் ஒருவன். (அபிதாநசி.)

வீரதை — வீரம். (வைத்தியபரி.)

வீரந்தரம் — மயில். (வைத்தியபரி.)

வீரநாராயணசோழன் — ஒரு சோழன். இவன் தில்லைக்கனகசபைக்குப் பொன்வேய்ந்தவன். (அபிதாநசி)

வீரபட்டயம் — வெற்றிபெற்றவீரர் நெற் வீரபட்டிகை. } நியிலணியும் பொற்றகடு.

(இராமா. ஆரணியகா. கரன்வதை. கருகூ.)
வீரபத்திரன் — தக்கனயாகமழிக்கத் தோன்றியவன். (அபிதாநசி.)

வீரபாண்டியன் — ஒரு பாண்டியன். (அபிதாநகோ.)

வீரம் — 1. ஆதனம் எட்டினொன்று. 2. சவ்வீரம் (வைத்தியபரி.) 3. சிவாகமம் இருபத்தெட்டினொன்று. 4. நவரசத்தொன்று. (கு. நிக. கஉ: 40ச.) இது: ஓரலங்காரமுமாம். 5. பராக் கிரமம். (கு. நிக. அ: உகூ.) 6. மலை. (பிங்கல. சகரு.) (1, 3-பொருட்-நிக.)

வீரமகரம் — கடல்கடந்து பகைவருரைக்கைப்பற்றினதேர்வேந்தர்முன்பிடிக்கும்விருது என்பர்.

வீரமாகாளர் — மகாளரென்றங்குறுவர். இவர்: அகிரகபுத்திரன்சேனாபதி.

வீரமாமகேந்திரம் — குரபன்மன்பட்டணம். (அபிதாநசிந்.)

வீரமாழன் — ஐரோப்பியமதகுரு. இவர்: தமிழ்நாட்டிற்குவந்து தமிழ்கற்றுத் தேம்பாவணிதொன்னூல் முதலிய நூல்களைச்செய்தார். (அபிதாநசி.)

வீரமார்த்தாண்டசோழன் — ஒரு சோழன். (அபிதாநசிந்.)

வீரமார்த்தாண்டன் - குமாக்கடவுளுக்குத் துணையாயிருந்த நவவீரரிலொருவர். (அபிதாநசிங்.)

வீரர்—பாக்கிரமமுடையவர். (வழக்.)

வீரராக்கதன் — } நவவீரரிலொருவன்.

வீரரத்தகன் — } (அபிதாநசிங்.)

வீரலக்துயி—அட்டலக்குமிகளிலொருத்தி. (பொருட்-நிக.)

வீரவாது தேவர்—குமாக்கடவுளுக்குத் துணையாயிருந்த நவவீரரில் ஒருவர். (அபிதாநசிங்.)

வீரவாதுபாண்டியன்—ஜெகநாதபாண்டியன் குமான். (அபிதாநசிங்.)

வீரவீரக்கம்—சேமரம். (வைத்தியபரி.)

வீரவுப்பு—கல்லுப்பு. (வைத்தியபரி.)

வீரவேட்சிமலை—நிராகோடற்கு வெட்டிப் பூமாலையைச் சூடிப்போய் நிரை கவர்ந்து வரில் அவனுக்குமுன்பு தசாங்கம் வைத்துப் போய்வந்த வெற்றியைப்பாடுவது. (பொருட்-நிக.)

வீர வேண்டயம் — வீரத்தாலணியுமொரு வகையணி. (வழக்.)

வீரன் — 1. அருகன். (சூ. நிக. க: உ.) 2. திண்ணியன். (சூ. நிக. உ: ௫௦.)

வீராணி—வீராணிக்கிழங்கு.

வீராநன்—எண்வகை ஆதனத்தொன்று. (வீரம்பார்.)

வீராப்பு—பொருமல். (வழக்.)

வீராவேசம்—வீரவெறியால்வரும் ஆவேசம். (வழக்.)

வீரீ—1. காளி. (பிங்கல. ௧௧௧.) 2. பங்கம் பாளை. (மலையக.) 3. வீரமுடையவன். (வழக்.)

வீரீடம்—நாவல். (மலையக.)

வீரீதேவ்—ஒலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

வீரியம்—1. இந்திரியம். (மாயப்பசுவை வதைத். உக.) 2. வீரம். (சூ. நிக. அ: உக.)

வீரியர்—வீரர். (புறப். மாலே.)

வீரை—1. ஓர் மரம். 2. கடல். 3. துன்பம். (1, 2, 3-பிங்கல. ௪௦௧௨.) 4. வட்டத்திருப்பி. (தைலவ.) 5. வாழை. (வைத்தியபரி.)

வீவு—1. குற்றம். (ஞானயிர்தம்.) 2. கெடுத்தல். (பத்துப்பாட்.) 3. சாவு. (சூ. நிக. ௧௨௦.)

வீழ்—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. மரத்தின்வீழ்து. (நாலடியார். தாளாண்மை. ஏ.)

வீழ்க்கை—1. சோதிநட்சத்திரம். (பிங்கல. ௨௫௧.) 2. வீழ்தல், விருப்பமுமாம்.

வீழ்ச்சி—விழுதல். (நன்னூ. பெயரியல். ௧௧. உரை.)

வீழ்த்தல்— } விழுவித்தல். (வழக்.)

வீழ்தல்—1. ஆசை. (பிங்கல. ௧௮௧௧.) 2. ஆசைப்பெருக்கம். (சூ. நிக. அ: எக.) 3. விழுதல். (வழக்.)

வீழ்நாள்—கழியுநாள். (வன். ௩௮. அதி. உரை.)

வீழ்பு—சுள்ளி. (மணிமே.)

வீழ்வு—விழுதல். உ—தொழிற்பெயர் விழுதி.

வீழ்—1. ஓர் செடி. (உ - ம்.) “மாளிகை கவின்பெருகுவிழ்நகரே” (தேவார. திருஞான. திருவீழிமிழலைப. க.) 2. திருவீழிமிழலையென்னுந்தலம். (வழக்.)

வீழ்தல்—வீழ்தல்.

வீழும்—திரளும். (சிந்தா.)

வீலை—1. சத்தம். (புறப். மாலே.) 2. சீழ்க்கை. (சிந்தா.)

வீற்றம்—வேறுபாடு. அம்—சாரியை.

வீற்றிருத்தல்—1. நிலைபெற்றிருத்தல். (பரிபாடை.) 2. வருத்தமின்றியிருத்தல். (சிந்தா.) புறப்பொருள்வெண்பாமாலையுரையில், செம்மாந்திருத்தலென்பர்.

வீற்றினிதிருந்த பெருமங்கலம்—பாடாண்பகுதியுள் ஓர் துறை. (புறப். மாலே.)

வீற்று—வேறுபாடு. (சூ. நிக. அ: ௧௫.)

வீறல்—வீறுதல்.

வீறப்பு—இறுமாப்பு. (வழக்.)

வீறு—1. உயர்ச்சி. 2. சிறப்பு. (வன். ௧௧௫. உரை.) 3. நல்வினை. (சிந்தா.) 4. பெருமை. (பிங்கல. ௨௨௨௫.) 5. பொலிவு. (பத்துப்பாட்.) 6. மருந்துவேகம். 7. வெற்றி. (சிந்தா. மண்மகளிலம்பகம். ௧௧௦. உரை.) 8. வேறென்றற்கில்லாவழகு. (சிந்தா.) 9. வேறு. (புறநா.) தனிமைக்குக் கூறுவர். (1, 6-வழக்.)

வீறுதல்—பெருமையுறுதல். (வழக்.)

வெ.

வெஃகல்—1. ஆசைப்பெருக்கம். (சூ. நிக. அ: எக.) 2. விரும்பம். (பிங்கல. ௧௮௧௧.)

வெஃகா—கச்சித்திருப்பதிகளிலொன்று. இது: விட்டுணுதலமென்பர். (நன்னூ. பொதுவியல். ௧௧. உரைமேற்கோள்.)

வெஃகாயை—வேண்டாமை. (வன்-வெஃகாமை.)

வெக்காலி—ஓர் மரம். (பெருவழக்.)

வெக்காளம்—மழையில்லாக்காலம். (வழக்.)

வெக்காளித்தல்—வாணந்தெழிதல். (வழக்.)

வேகை-1. கடாவிடுங்கனம். (பிற்றறுப்.)
2. கார்தல். 3. நிலக்கொதிப்பு. (2, 3-வழக்.)
வேகைநோய்—வெப்பநோய். (வழக்.)
வேது—பல. வெறி வெகுவிதம். (வழக்.)
வேதுச்சுருதம்—வெகுச்சுருதமனம். இது:
சிற்பநாந்முப்பத்திரண்டினொன்று (பொருட்-
நிக.)

வேதுசு—மிகுதி. (வழக்.)
வேதுட்சி—வெகுளி. இது: கோபம். என்க.
வேதுண்டம்—கரும்பு. (வைத்தியபரி.)
வேதுத்தம்—மகத்துவம்.
வேதுத்துவம்—பலதன்மை. (வழக்.)
வேதுதானிய — பன்னிரண்டாவதாண்டு.
(வருஷாதிநூல்.)

வேதுபத்திரி — 1. அரிநெல்லி. 2. கறி
முள்ளி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

வேதுபுத்திரி — 1. கீழ்க்காய்நெல்லி. 2.
துளசி. (1, 2-தைலவ.)

வேதுமதி — } மரியாதை. (வழக்.)
வேதுமானம் — }
வேதுமானித்தல் — மரியாதைசெய்தல்.
(வழக்.)

வேதுசம்—கரும்பு. (வைத்தியபரி.)
வேதுநபன்—ஒந்தி. (வழக்.) அடிக்கடி
நிறம் மாறுவதால் இப்பெயர் பெற்றது.
வேதுலாங்கம்—ஆடுதினஞ்ஞப்பாலை. (மலை
யக.)

வேதுலாதி—சிறந்தேலம். (மலையக.)
வேதுவாசமுடையயோகி—வசம்பு. (வைத்
தியபரி.)

வேதுள்வு—வெகுளல்.
வேதுளல்—வெகுளுதல். அல்—விகுதி.
வேதுள்—சினம். (பிங்கல. கஅஎஉ.)
வேதுள்விலக்து — ஓரலங்காரம். அது:
வெகுள்தோன்றக்கூறிவிலக்குவது. (தண்டி.
பொருளணி. சுஎ.)

வேதுளுதல்—வெகுளல், கோபித்தலென்க.
வேங்கண் — கொடுமை. (திருவிளா. நாக
மெய். க.)

வேங்கண்ணனார் — கடைச்சங்கமருவிய
புலவருள் ஒருவர். (அபிதானசிக்.)

வேங்கணத்தி—ஓர் பாம்பு. (வழக்.) வெங்
கிணத்தியென்றுங்கூறுவர்.

வேங்கலம்—சுடுகையுள்ளபாத்திரம். (தை
லவ.)

வேங்களம்—போர்க்களம். (பாரதம். கசு-ம்
போர்க்கருக்கம். உ.)

வேங்காயம்—சுருள்ளி. (வழக்.)
வேங்காரம்—வெண்காரம். (வழக்.)

வேங்குரு — சீகாழிக்கொருபெயர். (அபி
தானசிக்.)

வேங்கோல்—கொடுங்கோல். (வன். வெரு
வந்தசெய்யாமை. ந.)

வேச்சேனல்— } வெம்மையாதல். (மீனா
வேச்சேனவு— } ட்சிபின்னைத்தமிழ். சு.)

வேஞ்சமம்—1. பாலைநிலப்பண். (நம்பியகப்.
அகத்திணை.) 2. கடும்போர். (சூ. நிக. க: சசு.)

வேஞ்சனம்—தறிபதார்த்தம். (வழக்.)
வேட்கம்—நாணம். (சூ. நிக. அ: சஉ.)

வேட்கல்— }
வேட்குதல்— } நாணாதல். (வழக்.)

வேட்கிளுவை—கிளுவையின் ஓர் பேதம்.
(வழக்.)

வேட்சி—1. பதைவாநிறைகவர்வார்க்குரிய
மலை. (சூ. நிக. கஉ: கஉ.) 2. பதைவாபசக்
கூட்டத்தைக்கவர்தல். 3. வெட்சிச்செடி. (சூ.
நிக. கக: டகா. வெ. உசு.)

வேட்சியாவம்—ஓர் துறை. (புறப்-மலை.)
வேட்டல்—1. தறித்தல். (வழக்.) 2. மெய்ப்
பரிசுமெட்டினொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கூ0.)

வேட்டவெளி—வெட்டைவெளி, வெறு
வெளி. (வழக்.)
வேட்டறுமலி—நத்தைச்சூரி. (வைத்திய
பரி.)

வேட்டனவு—வெட்டெனல்.
வேட்டி — 1. இருவேலி. (மலையக.) 2.
வழி. சோழநாட்டின் வழக்கு. 3. வீண். (வழக்.)

வேட்டிப்பேசல் — கண்டித்துப்பேசல்.
(வழக்.)

வேட்டிமை—1. கடுமை. 2. சினம். (1, 2-
வழக்.)

வேட்டியான் — 1. ஓர் பூச்சி என்பர். 2.
பறையன். இவனுக்குச் சுகிகாடுகாக்குந் தொ
ழில். (அபிதானசிக்.)

வேட்டிநம்பு — இரும்பைவெட்டுமோர்
உளி. ஒரு குழுவக்குறி. (வழக்.)

வேட்டு—வெட்டுதல்.
வேட்டுக்கிளி—ஓர் சிறு பறவை. (வழக்.)

வேட்டுதல்—வெட்டல்.
வேட்டெனல்— } கடுமைக்குறிப்பு.
வேட்டெனவு— }

வேட்டை — 1. உட்டினம். 2. ஓர் நோய்.
3. கடினம். 4. வெளி. (1, 2, 3, 4-வழக்.)

வேட்டைவெளி—வெறுவெளி. (வழக்.)
வேட்பாலை—ஓர் மரம். (பிங்கல. உஎஉக.)

வேட்பாவட்டை — ஓர் பாவட்டஞ்செடி.
(வழக்.)

வேட்டூல்—வெள்ளைப்பூலாச்செடி. (வழக்.)

வேடி—1. அச்சம். 2. இடி. (சூ. நிக. சு: கூஉ.) 3. கன். (சூ. நிக. சு: கூஉ.) 4. கேடு. (பத் துப் பர்ட்.) 5. துப்பாக்கிமுதலியவற்றிற் பிறக்குமோலி. (வழக்.) 6. நறும்புகை. 7. பிளவ. (ஐந்திணை.) 8. புகைத்தல். (சிந்தா.) 9. பொட்டி. 10. வெடியுப்பு. 11. வெளி. (9, 10, 11-வைத்தியபரி.) (1, 6, 11-சூ. நிக. கக: டகாவெ. ௫.) சிற்றேலம் என்றுங்கூறுவர் வைத்தியபரிபாடையில்.

வேடிகீதுதல்—வெடித்தல். (வழக்.)
வேடிகீரந்தி—ஓர் கிரந்தினோய். (வழக்.)
வேடிதரல்—கண்டத்திற்பாடுக்குற்றம். (திருவிளை. விமகுவிற். கூஉ.)
வேடிதுலை—ஓர் சூலைநோய். (வழக்.)
வேடித்தல்—விள்ளுதல். (வழக்.)
வேடிப்பு—1. தமர். 2. விள்ளுகை. (1, 2-வழக்.)

வேடிபகீரதி—பழகாரம். (வைத்தியபரி.)
வேடிபட்டு—சிதறி. (புறநா.)
வேடிபலவன்—பேய்ப்பலவன். இதைப் படுவன்கோயென்பர் (மலையகராசியில்.)
வேடியுப்பு—ஓர் உப்பு. (வழக்.)
வேடில்—ஓர்வித நாற்றம்.
வேடிகீகன்—கோபி. (வழக்.)
வேடிகீது—வெடுக்கெனல், கடுமைக்குறிப்பு.
வேடுவேடுதல்—கடுமையாய்ப்பேசல். (வழக்.)

வேடுவேடுதல்—1. அநுகரணபய வோசை. (பிங்கல. உககசு.) 2. சின்குறிப்பு. (வழக்.)

வேண்கடம்பு—ஓர் கடம்பு. (சிந்தா.)
வேண்கடுகு—ஓர் கடுகு. (சூ. நிக. சு: உஉ.)
வேண்கருவிளை—வெள்ளைக்காக்கணம். (பிங்கல. உஅகசு.)

வேண்கலம்—ஓர் உலோகம். (பிங்கல. கஉசக.)

வேண்கலி—கலித்தனையானுந் துள்ளலோ சையானும்வருவது. (யாப். காரி. செய்யுளியல். கக. உரை.) வேற்றுத்தனையருகிவரவும் பெறும்.

வேண்கலி—1. வெண்பா. 2. பொருட் பொலிவிலாக்கலி. (வழக்.)

வேண்காக்கணம்—வெள்ளைக்காக்கணம். (வழக்.)

வேண்காசம்—கண்ணோயின் ஒன்று. (வழக்.)

வேண்காட்டுநங்கை—சிறுத்தொண்டர் மனைவி. (பெரியபு.)

வேண்காடு—திருவெண்காடு என்னுஞ் சிவ தலம். (தேவாரம். சம்பந்தர் பதிகம்.)

வேண்காந்தன்—ஓர் கொடி. (பிங்கல. உஅகசு.)

வேண்காரம்—வெண்காரம். (வைத்தியபரி.)

வேண்காரை—வெள்ளைக்காரை. (வழக்.)

வேண்கிடை—} வெள்ளைநெட்டி.

வேண்கிடைச்சி—} (பிங்கல. உஅகசு.)

வேண்துங்கிலியம்—வெள்ளைக்குங்கிலி யம். (வழக்.)

வேண்துட்டம்—வெள்ளைக்குட்டம். இது ஓர் நோய். (பொருட். நிக.)

வேண்துழை—வெள்ளாம்பல். (வைத்தி யபரி.)

வேண்துன்றி—1. அகிமதூரம். 2. வென் னைக்குன்றி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

வேண்துன்று—முருகன் மலைகளிலொன் று. (அபிதாநசுந்.)

வேண்கா தாளம்—நீர்த்தாளி. (மலையக.)
வெண்டாளியென்பர் பத்துப்பாட்டில்.

வேண்கை—எழிற்கை. அது பொருள்களை அவிநயிக்குந்தொழிற்கையல்லாத வெறுமனே தாளத்திற் கிசைவிடும் எழிற்கை என்றார். (பதிற்றுப்பத.)

வேண்கோடிவேலி—வெள்ளைக்கொடி வேலி. (வழக்.)

வேண்கோல்—வெள்ளி. (வைத்தியபரி.)

வேண்கோட்டம்—அக்கிரா. (வைத்திய பரி.)

வேண்சலசுழற்றுள்—சரஸ்வதி. (சூ. நிக. க: கூது.)

வேண்சாமரம்—} வெள்ளைச் சாமரம்.

வேண்சாமரை—} (வழக்.)

வேண்சீர்—நேர்ந்து மூவகைச்சொல். (யாப். காரி. உறுப்பிய எ. உரை.)

வேண்சீர்வேண்டளை—காய்முன் நேரொ ன்றிவருவது (யாப். காரி. செய்யுளிய. க. உரை.)

வேண்சேந்துறை—இரண்டுகன் தம் முள்ளவொத்து விழுமியபொருளும் ஒழுகிய ஓசையுமாய் வருவது. (யாப். காரி. செய்யுளி. கூ. உரை.)

வேண்டகரை—ஓர்பூடு. (வைத்தியபரி.)

வேண்டயம்—ஒருவகைச் ச. த. ந். கை. (வழக்.)

வேண்டல்—காய்தல். (வழக்.)

வேண்டலை—தலையோடு. (வைத்தியபரி.)

வேண்டளை—வெண்பாவிற்றுகியபந்தம்.

இது இயற்சீர்வெண்டளை, வெண்சீர்வெண் டளையென விருவகைப்படும். (யாப். காரி. செய்யுளிய. க.)

வெண்டாது—வெள்ளி. (வைத்தியபரி.)
வெண்டாழிசை—வெண்பாலினங்களினொன்று. (உ-ம்.) “வெண்டாழிசையே மூன்றடியாய் வெள்ளைபோன்றிதும்” (யாப். காரி. செய்யுளிய. எ.)

வெண்டாழை—வெள்ளைத்தாழை. (வழக்.)
வெண்டாளி—இடைச்சங்க நூல்களினொன்று. (அபிதாநகோ.)

வெண்டிக்காய்—ஒரு காய். (வழக்.)
வெண்டு—சரும்பு. (வைத்தியபரி.)
வெண்டுறை—1. ஆடற்பாட்டு. (புறப். மாலை.) 2. வெண்பாலினங்களினொன்று. (உ-ம்.) “மூன்றழிபேமுயர்வாய்—ஆன்றழிதாஞ்சிலவந்தங்குறைந்திறும்வெண்டுகறையே” (யாப். காரி. செய்யுளிய. எ.)

வெண்டுறைநாதர் — திருவெண்டுகறையிலிருக்குஞ்சுவாமிபெயர். (அபிதாநகோ.)

வெண்டோட்—1. கானல். (சூ. நிக. சு: ௩௪.)

2. பேய்த்தேர். (ஐந்திணை)
வெண்டோட்செழியன் — இடைச்சங்கம் இருத்தியபாண்டியன் (அபிதாநகர்.)

வெண்ணஞ்சு — மூளைவிசேடம், நிணம். (சிந்தா.)

வெண்ணயுருவி—ஒரு செடி. (வழக்.)
வெண்ணரி—ஒரு பூடு. (வழக்.)
வெண்ணுரை—வெள்ளைநாரை. (பிங்கல. ௨௩௭௭.)

வெண்ணுவல்—ஒர் நாவல். (திருவாணை. சம். முனிதலம். ௫.)

வெண்ணி—கரிகாற்பெருவளத்தான்சேரமான்பெருஞ்சேரலாதனைவென்றவூர். (புறநா.)

வெண்ணிகீதயத்தியாள்—சோழன்கரிகாற்பெருவளத்தானைப் பாடிப்பரிசுபெற்றவர். (புறநா.)

வெண்ணில் — சேரனையும் பாண்டியனையும் கரிகாற்சோழன்வென்ற ஒளர். (பத்துப்.)

வெண்ணிலம்—வெறுந்தரை. (வழக்.)

வெண்ணெய்—உருக்காதெய். (வழக்.)

வெண்ணெய்க்குந்தியர் — வீரவல்லி கிருஷ்ணமாசாரியர். இவர் தேசிகரையாச்சரயித்தவர். (அபிதாநகர்.)

வெண்ணெய்ச்சிறு—ஒருவகைச்சுறமீன். ஒருகுழைக்குறி.

வெண்ணெய்தல்—வெள்ளம்பல். (பிங்கல. ௩௦௧௮.)

வெண்ணெய்நல்லூர் — திருவெண்ணெய்நல்லூரென்னுஞ் சிவதலம். (தேவார. சுந்தரமூர்த்த. பதிக. ௧.)

வெண்ணெய்நல்லூர்ச் சட்டையப்ப டீள்ளை—இவர் கம்பாரமாயணம் பாடச் செய்தவோர் வேளாளப்பெருஞ்செல்வர். (அபிதாநகர்.)

வெண்ணெய்மலை—சுப்பிரமணியர்தலங்களினொன்று இது கருவூருக்குச்சமீபமுள்ளது. (அபிதாநகோ.)

வெண்ணெச்சி—வெள்ளைநொச்சி. (பிங்கல. ௨௭௭௫.)

வெண்பலி—சாம்பல். (சூ. நிக. சு: ௨௦.)

வெண்பா—ஒர் பார். (யாப். காரி. செய்யுளிய. ௧.)

வெண்பாக்கநாதர் — திருவெண்பாக்கத்திருக்குஞ்சுவாமிபெயர். (அபிதாநகோ.)

வெண்பாட்டு — வெண்பா. (யாப். காரி. உறுப்பிய. ௧.)

வெண்புணர்ச்சிமலை — வெண்பாவால் முந்தாறு செய்யுள்கூறுவது. இதனைத்தண்டகமாலையென்பார்.

வெண்புழக்கல் — வெறுவெண்ணோறு. (வழக்.)

வெண்பொன்—வெள்ளி. (சூ. நிக. சு: ௧.)

வெண்மதி—வெள்ளைச்சேம்பு. (வைத்தியபரி.)

வெண்மலை—கைலை. (சூ. நிக. ௫: ௧௩.)

வெண்மறி—வெள்ளாடு. (வைத்தியபரி.)

வெண்மீன்—வெள்ளி. (பத்துப்பாட்டு.)

வெண்மை—1. இனமை. (சூ. நிக. அ: ௨௭.)

2. புல்லறிவு. (வள. புல்லறிவாண்மை. ௪.)

3. வெள்ளை. (சூ. நிக. அ: ௨௦)

வெண்மொந்தன்—ஒர் வாழை. (வழக்.)

வெதீர்—1. செவிக். 2. மூங்கில். (1, 2-பிங்கல. ௪௦௧௪.)

வெதிர்த்தல்—1. அஞ்சுதல். 2. சின்ன வெதிர்ப்பு—குறிப்பு. (பிங்கல. ௧௮௭௪)

3. நடுங்கல்.

வெதிரம்—மூங்கில். (மணிமே.)

வெதிரேகம்—1. இன்மை. 2. எதிர்மறை.

(1, 2-தர்க்காயிர்தம்.)

வெதிரேகாநுமானம்—அதுமானவளவைகளுள் ஒன்று. (தருக்கசுங்)

வெதிரேகாலங்காரம்—ஒராலங்காரம். இது உபமானவுபமையங்களில் யாதேனுமொன்றை விசேடமுடைத்தாகச் சொல்லுதல். இதனை வேற்றுமையணி யென்பர். (விசாகப். அணி யிலக்கணத்தில்.)

வெதுக்கல்— } வெதுப்பல். (வழக்.)
வெதுக்கூதல்— }

வெதுப்படக்கி — ஏருமுட்டைப்பீநாறி.
(வைத்தியபரி.) வைத்தியசாரசங்கிரகத்தில்
வாய்க்காற்சடைச்சி யென்பர்.

வெதுப்பம்—வெப்பம். (வழக்.)

வெதுப்பல்—வாட்டல். (வழக்.)

வெதுப்பி—ஒற்றைப்பேய்யிரட்டி. (வைத்
தியபரி.)

வெதுப்பு—1. சுரம். (வழக்.) 2. தெரிநிலை
வினைப்பகுதி.

வெதுப்புதல்—வாட்டுதல். (வழக்.)

வெதுப்பல்—1. இளஞ்சூடாதல். 2.

வெதுப்புதல்—வாட்டல். (வழக்.)

வெதுவெதுத்தல்—இளஞ்சூடாயிருத்

வெதுவெதுப்பு—தல். (வழக்.)

வெந்—முதுகு. (சூ. நிக. உ: கூ.)

வெந்தயம்—ஓர் சரக்கு. (வழக்.)

வெந்தல்—வெந்தயம். (மலையக.)

வெந்தனகள்—வெந்தன. (சிந்தா.)

வெந்தித்தல்—1. கொதித்தல். 2. சினத்

வெந்திப்பு—தல். (வழக்.)

வெந்தை—பிட்டு. (சூ. நிக. க: உச.)

வெந்தோன்றி—ஆகாயக்கருடன்கிழங்கு.
(வைத்தியபரி. அறுபந்த.)

வெப்பத்தி—வறட்டிலாக்கிழங்கு. (வைத்
தியபரி.)

வெப்பம்—1. வீருப்பம். (பிங்கல. கஅகசு.)

2. வெம்மை. (பிங்கல. கஅகசு.)

வெப்பர்—வெம்மை. (சிந்தா.)

வெப்பித்தல்—வெம்மையையுண்டாக்கு
தல். (வழக்.)

வெப்பு—1. சுரநோய். (திருவிளை. பாண்
டியன் சுரந்தீர்த். சுள.) 2. வெம்மை. (வழக்.)

வெப்புக்கட்டி—வெப்பினால் வயிற்றிலுண்
டாகிய ஓர் கட்டி. (வழக்.)

வெப்புள்—வெம்மை. (புறநா.)

வெம்பல்—1. கொதித்தல். (சிந்தா.) 2.
தணியாக்கோபம். (பிங்கல. கஅஎடு.) 3. வாட்டல்.
(வழக்.)

வெம்பலை—வெம்பல். ஐ-சாரியை. (ஐங்
குறநா.)

வெம்பி—வெதும்பி. (பத்துப்பாட்.)

வெம்பின—ஒலித்தன. (சிந்தா.)

வெம்புதல்—1. சினத்தல். 2. வாடுதல்.

3. வீருப்புதல். (சிந்தா.) (1, 2-வழக்.)

வெம்மை—1. ஆசை. 2. வெப்பம். (1, 2-
சூ. நிக. கக: சகரவெ. கூ.)

வெய்து—1. துக்கம். (ஞானமிர்தம்.) 2.
விரைவு. (சிந்தா.) 3. வெம்மையுடையது.
(வழக்.)

வெய்துயிர்த்தல்—பெருமூச்சுவிடல். (சூ.
நிக. கஉ: ௫௦.)

வெய்துறல்—1. சினக்குறிப்பு. (பிங்கல.
கஅஎசு.) 2. அச்சக்குறிப்பு. (சூ. நிக. அ: ௫௬.)

3. துன்பம். (சூ. நிக. அ: எசு.)

வெய்தேன்றல்—விரைவுக்குறிப்பு. (சூ.
நிக. க: ச௦.)

வெய்தேனல்—விரைவுக்குறிப்பு. (பிங்
கல. உககசு.)

வெய்யது—1. கொடியது. 2. வெம்மை
யானது. (1, 2-வழக்.)

வெய்யவன்—வெய்யோன்.

வெய்யன்—விரும்பமுடையவன். (ஐங்
குறநா.)

வெய்யோன்—1. கொடியோன். 2. சூரி
யன். 3. மிருகசேரிடம். (பிங்கல. உசகசு.) 4.
விரும்புற்றோன். (1, 2, 4-சூ. நிக. கக: யகர
வெ ச௦.)

வெயர்—வேர். (புறப்-மாலை.)

வெயில்—1. ஒளி. பிங்கல. கககசு. 2. சூரிய
கிரணம். (பத்துப்பாட்.)

வெயிர்—முதுகு. (சூ. நிக. உ: கூ.)

வெயிர்—வெருவி. (ஐங்குறநா.)

வெயிர்—வெருவின. (பத்துப்பாட்.)

வெரு—அச்சம். (இராமர். பாலகாண்டம்.
பரசுராம. உக.)

வெருகம்—விலக்கின்வாலின்கீழிடம். (சூ.
நிக. க: சஉ.)

வெருது—1. ஆண்பூனை. (பிங்கல. உ௫உ௦.)

2. காட்டுப்பூனை. (சிந்தா.) 3. பூனை. (பிங்கல.
உ௫கஅ.)

வெருட்சி—வெருளுதல். சி-தொழிற்பெயர்
விகுதி.

வெருட்டல்—வெருட்டுதல்.

வெருட்டி—1. அச்சமுறுவிப்போன். 2.
வினையெச்சம். (வழக்.)

வெருட்டு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

வெருட்டுதல்—அச்சமுறுத்தல். (வழக்.)

வெருணை—பாவட்டை. (மலையக.)

வெருவந்தம்—அச்சம். (வள்: வெருவந்த
செய்யாமை.)

வெருவால்—அச்சந்தோன்றல். (பத்துப்
பாட்.)

வெருவருநிலை—ஓர் துறை. (புறப்-மாலை.)

வெருவல்—வெருவுதல்.

வெருவு—1. அச்சம். (பிங்கல. கஅ௫உ.)
2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

வெருவுதல்—அஞ்சல். (சூ. நிக. கக: ரகர
வெ. கூ.)

வெநுள்—1. அச்சம். 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 3. மயக்கம். (சூ. நிக. அ: கூக.)
 வெநுள்வு—வெருட்சி.
 வெநுளல்—வெருளுதல்.
 வெநுளாது—அஞ்சாமல். (ஐங்குறுநூ.)
 வெநுள்—1. அச்சமுடையது. 2. செல்வச் செருக்கு. (சிந்தா.) 3. வெருட்சி.
 வெநுஉ—அச்சம். (பத்துப்பாட்டு.)
 வெநுஉம்—அஞ்சும். (ஐங்குறுநூ.)
 வெல்—உவமவுருபு. செந்தமிழ்தொகுதி.
 ச: எஉ-ஆம் பக்கம்.
 வெல்லம் — கரும்பின்கட்டி. (சூ. நிக. கக: ண்காவெ. எ.)
 வெல்லல்—வெல்லுதல். (வழக்.)
 வெல்லி—சிறுதேலம். (வைத்தியபரி.)
 வெல்லுதல் — மேம்படுதல். (தருக்கசங்கிரகம். தற்கிறப்பு. உரை.)
 வெல்லுமர—புலி. (சூ. நிக. க: கூ.)
 வெல்லி—வெற்றி. (புறநா.)
 வெலிகம்—கற்றாழை. (வைத்தியபரி.)
 வெலிகாரம் — வெண்காரம். (வைத்தியபரி.)
 வெலி இய—வெல்லுதற்கு. (பத்துப்பாட்டு.)
 வெலி இயோன்—வெல்லித்தோன். (புறநா.)
 வெவ்வீ—வெம்மை. (பதிற்றுப்ப.)
 வெவ்விது—வெய்து. (வழக்.)
 வெவ்வியன்—வெம்மையுடையவன். வெம்மை—பகுதியென்க.
 வெவ்வியுரித்தல் — பெருமூச்செறிதல். (பெரியபு. திருவாரூர்ச்சிறப்பு. 30.)
 வெவ்வேறு—வேறுவேறு. (வழக்.)
 வெள்கல்—1. அச்சக்குறிப்பு. (பிங்கல. கஅருக.) 2. வெட்கம். (சூ. நிக. அ: சஉ.)
 வெள்வரி—பலகறை. (வைத்தியபரி.)
 வெள்வளை—சங்கவளை. (புறப். மாலை.)
 வெள் வெங்காயம்—வெள்ளுள்ளி. (வழக்.)
 வெள் வெட்சி—ஓர் செடி. (வைத்தியபரி.)
 வெள் வெற்றிலை — வெள்ளைவெற்றிலை. (வழக்.)
 வெள்வேல்—வெள்ளைவேலமரம். (வழக்.)
 வெள்ளடி—வெருட்டு. (வழக்.)
 வெள்ளணிநாள் — பிறந்தநாள். (புறப். மாலை.)
 வெள்ளணியணிந்துவிடுத்தல் — அகப் பொருட்டுறையினென்று. அது: தலைவி பிள்ளை பெற்றமை பரத்தையிற்பிரிந்த தலைமகனுக்கறிவிக்கத்தோழியை வெள்ளணியணிந்து விடுத்தல். (காஞ்சிப். நாட்டுப். ககக.)

வெள்ளம்—1. ஈரம். 2. ஓரெண். 3. கடல். 4. கடற்றிரை. 5. நீர்ப்பெருக்கு. 6. மிகுதி. (சூ. நிக. கக: ஈகாவெ. கக.) குடநாட்டார் நீராவெள்ளமென்பர். (1; 2; 3, 4, 5-பிங்கல. 30கக.)
 வெள்ளாரக்—ஓரரசு. (வழக்.)
 வெள்ளாணை — சீலைப்பென். (வைத்தியபரி.)
 வெள்ளரி—ஓர் கொடி. (வைத்தியபரி.)
 வெள்ளல்லி — வெள்ளம்பல். (பிங்கல. 30உஉ.)
 வெள்ளலரி—ஓர் பூச்செடி. (வழக்.)
 வெள்ளவரை—ஓர் அவரை. (வைத்தியபரி.)
 வெள்ளவேளி—பாமர்காசம். (பெரியபு. திருஞான. ககக.)
 வெள்ளறிவு — அவிவேகம். (திருவிளை. பாயிரம். உசு.)
 வெள்ளறுது—ஒருவகையறுது. (வழக்.)
 வெள்ளாநிதுருது—ஓர்வகைப்பறவை. (ஐங்குறுநூ.)
 வெள்ளாட்டி—ஏவற்பெண். (வழக்.)
 வெள்ளாடு — ஒருவகையாடு. (சூ. நிக. க: கஅ.)
 வெள்ளாண்மை—பயிரிடல். (வழக்.)
 வெள்ளாந்தை—ஓர் ஆந்தை. (வழக்.)
 வெள்ளாம்பல்—வெள்ளல்லி. (வழக்.)
 வெள்ளாவி—வெறுமாவி. (வழக்.)
 வெள்ளாவிரை—ஓர் ஆவிரை. (வழக்.)
 வெள்ளாவிவைத்தல்—ஆடையழுக்ககற்ற வெப்பமான வெறுமாவிட வைத்தல். (வழக்.)
 வெள்ளாணி—வெள்ளாணி என்பர். (வழக்.)
 வெள்ளாணி — பாண்டிநாட்டிற்கு வட வெல்லையிலுள்ளநதி. (உ-ம்.) “வெள்ளாறது வடக்காம்” என்னும் தனிப்பாடலாலறிக.)
 வெள்ளாணை—1. ஐராவதம். (திருவிளை. வெள்ளாணைசாபந். உஎ.) 2. வாலையசம். (வைத்தியபரி.)
 வெள்ளி—1. சுக்கிரன். (சூ. நிக. க: கஉ.) 2. வெண்பொன். (சூ. நிக. க: கக.) 3. வெண்மை. (புறநா.)
 வெள்ளிக்காக—ஒருவகையின். ஓர்குழைக்குறிப்போலும்.
 வெள்ளிக்கீழமை—சுக்கிரவாரம். (வழக்.)
 வெள்ளிக்கோல்—ஓர்கிறைக்கோல் (வழக்.)
 வெள்ளிக்கோல்வரையன்—ஒருவகைப்பரம்பு. இது: துலாக்கோலுள்ள வெள்ளைப் புள்ளிபோல வரையிருத்தலின் இப்பெயர் பெற்றது (வழக்.) துலாக்கோலுக்குவெள்ளிக்கோல் என்று பெயருண்டு.

வெள்ளிடி — மழைக்குணமில்லாமல்விழு
மிடி. (வழக்.)

வெள்ளிடை—வெளி. (பிங்கல. சு.)

வெள்ளிடைமன்றம்—1. காவிரிப்பூம்பட்ட
ினத்திலுள்ள ஐந்துமன்றத்து ளெ ள் று.
(சிலப்.) 2. வெளியானவிடத்தையுடைய மன்
றம். (மணிமே.)

வெள்ளிநீயினை—பஞ்சலோகத்தொன்று.
(வைத்தியபரி.)

வெள்ளிநிலை—ஒர் துறை. (புறப். மாலே.)

வெள்ளிமலை—கைலை.

வெள்ளிமலைநாதர்—திருத்தெங்குகுடரிருக்
குஞ்சுவாயிபெயர். (அபிதாநகோ.)

வெள்ளியம்பலம் — மதுரைத்தலத்திலுள்
ள அம்பலம். (திருவிளை. வெள்ளி.)

வெள்ளில் — 1. பாடை. 2. விளாமரம்.
(1, 2-கு. நிக. கக: ளகாபெ. கசு)

வெள்ளிலை—வெற்றிலை. (வைத்தியபரி.)

வெள்ளிலோத்திரம்—ஒர் துவர்மரம்.
(திருவிளை. மாணிக்கம்விற. கூ.)

வெள்ளிவாயில்—ஒருர் என்பர்.

வெள்ளிவேர்—சல்லிக்கொடி. (வைத்திய
பரி.)

வெள்ளிறதமுந்தாரை — வெள்ளைமந்தா
ரை. (வழக்.)

வெள்ளிறல்—ஒர் வகை இருண்மீன்.
(வழக்.)

வெள்ளிவிதியார்—கடைச்சங்கப் புலவரு
ளொருவர். (வள். மாலே. உக.)

வெள்ளியம்—ஒருவகை ஈயம். (வைத்திய
பரி.)

வெள்ளீரல்—ஒர்வகை ஈரல். (வழக்)

வெள்ளுப்பு—ஒர்வகையுப்பு. (வழக்.)

வெள்ளுளுவை—ஒர்வகைமீன். (வழக்.)

வெள்ளுள்ளி—வெள்வெங்காயம். (வைத்
தியபரி.)

வெள்ளுமத்தை — ஒர்வகை ஊமத்தை.
(வழக்.)

வெள்ளுக்காப்பியனார் — இடைச்சங்கப்
புலவருள் ஒருவர். (இறையனாகப்பொருள்.
க. உரை.)

வெள்ளெருகீது—ஒரொருக்கு. (இராமா.
யுத்தகா. இராவணன்வதைப். உகூ.)

வெள்ளேலி—ஒர்வகையெலி. (வழக்.)

வெள்ளேழத்து—கண்மாசிஹற் பார்வைக்
கு மங்கலாயிருக்குமெழுத்து என்பர்.

வெள்ளேள்—வெள்ளையெள். (யுறநா.)

வெள்ளேன்—யாவர்க்குத்தெரிய. (புறநா.)

வெள்ளேனல்—வெண்மையாதல் (வழக்.)

வெள்ளை — 1. அறிவின்மை. 2. கள். 3.
சங்கு. (கு. நிக. க: எஉ.) 4. சங்குபாஷாணம்.
5. சுண்ணாம்பு. 6. பலபத்திரன். 7. மிடற்றிற
பாடுங் குற்றம். (திருவிளை. விறகுவிற். கூ.)
8 வெட்டைடோய். (வழக்.) 9 வெண்பா.
10. வெண்மை. 11. வெள்ளாட்டெறி. 12.
வெள்ளாடு. 13. வெள்ளி. 14. வெள்ளைப்பா
ஷாணம். 15. வேங்கை. (1, 2, 6, 9, 10, 11-
பிங்கல. சரகூ.) (4, 5, 12, 13, 14, 15-
வைத்தியபரி.)

வெள்ளைக்காக்கணம்—ஒர் கொடி. (வைத்
தியபரி.)

வெள்ளைக்காக்கை — வெண்காக்கை.
(வழக்.)

வெள்ளைக்காரன் — வெள்ளைமனிதன்.
(வழக்.)

வெள்ளைக்காரை—வெண்காரை. (வழக்.)

வெள்ளைக்கிளி—ஒர் கிளி. (வழக்.)

வெள்ளைக்கீரி—ஒர் கீரி. (வழக்.)

வெள்ளைக்கீரை—ஒர்வகைக்கீரை. (வைத்
தியபரிபா.)

வெள்ளைக்குங்கிலியம்—ஒர் குங்கிலியம்.
(வழக்.)

வெள்ளைக்குன்றி—வெண்குன்றி. (வழக்.)

வெள்ளைச்சாரணை—ஒருவகைச்சாரணை.
(வைத்தியபரி.)

வெள்ளைச்செவ்வந்தி—ஒர் செவ்வந்தி.
(வழக்.)

வெள்ளைநாவல்—வெண்ணாவல். (வழக்.)

வெள்ளைநெல்—ஒருவகைநெல். (வழக்.)

வெள்ளைநோகீது—உள்ளொன்றுங் கொள்
ளாத நோக்கு. (சிந்தா.)

வெள்ளைப்பசளை — ஒருவகைப் பசளை.
(வைத்தியபரி.)

வெள்ளைப்பாகல்—ஒர் பாகல். (வழக்.)

வெள்ளைப்பாஷாணம்—ஒர் பாஷாணம்.
(வைத்தியபரி.)

வெள்ளைப்பூண்டு—ஒருவகைப்பூண்டு. (வைத்
தியபரி.)

வெள்ளைப்பொன்னுவிரை—ஒராவிரை.
(வழக்.)

வெள்ளைமந்தாரை—ஒருவகைமந்தாரை.
(வைத்தியபரி.)

வெள்ளைமனிதன் — வெள்ளைக்காரன்.
(வழக்.)

வெள்ளைமாதளை—ஒர் மாதளை. (வழக்.)

வெள்ளைமெய்யாள்—சரஸ்வதி. (கு. நிக.
க: கூ.)

வெள்ளையானை—வெள்ளானை. கீழ்த்திசையானை.

வெள்ளையானையூதி—1. இந்திரன். (திவாகர. முதற்றொகுதி.) 2. ஐயனார். (கு. நிக. க: உஅ.)

வெள்ளைவண்ணுத்தி—ஓர் பூச்சி. (வழக்.) இதனை வண்ணத்திப்பூச்சியென்பர்.

வெள்ளைவர்க்கம்—வெள்ளெருக்கம்பால். (வைத்தியபரி.)

வெள்ளைவிறகு—ஓர் விறகு. (புறநா.)

வெள்ளைவெள்ளேரோனல்—மிகவெள்ளையாயிருத்தல். (வழக்.)

வெள்ளோத்தாழிசை—வெண்டாழிசை. (யாப். காரி. செய்யுளிய. எ. உரை.)

வெள்ளோக்காளம்—} கக்கலில்லாதவா
வெள்ளோங்காளம்—} ந்தி. (வழக்.)

வெள்ளோத்திரம்—வெள்ளிலோத்திரம். (ஐங்குறுதூ.)

வெள்ளோந்தி—ஒருவகை ஒந்தி. (வழக்.)

வெளி—1. ஆகாயம் (பிங்கல. இ.) 2. புறம். (வழக்.) 3. வெள்ளிடை. (பிங்கல. கூ.)

வெளிகீசம்—ஒளி. (வழக்.)

வெளிகீசி—விளம்பிசின். (வைத்தியபரி.)

வெளித்தல்—1. வானம்பெளிவாங்குதல். 2. விளங்குதல். (1, 2-வழக்.)

வெளிது—வெண்மையுடையது, வெறிது. என்றுமாம்.

வெளிப்படல்—வெளிப்படுத்தல். (வழக்.)

வெளிப்படவிகத்தல்—ஓர் துறை (புறப். மாலை.)

வெளிப்படுத்தல்—வெளியாக்கல். (வழக்.)

வெளிப்படுத்தல்—வெளியாதல். (வழக்.)

வெளிப்படை—வெளிப்படுத்தல்.

வெளிப்படைச்சோல்—நிலம், நீர், தீ முதலியனவாக இயல்பாற்பொருளுணர் நிற் குஞ் சொற்கள். (நன்னூ. பெயரிய. கக. உரை.)

வெளிப்படையுலகம்—வினை பயன் மெய் உரு வெளிப்படநின்று விளங்கும் உலகம். நம் பியகப். ஒழிபியல். வெளிப்படையுலகம் என்றுஞ்சுத்திரத்திற்காண்க.

வெளிப்பாடு—வெளிப்படை.

வெளிப்பு—வெளித்தல், விளக்கமாதல்.

வெளிமான்—பெருஞ்சித்திராராற்பாடப் பெற்ற சிற்றரசன். (புறநா.)

வெளியாதல்—வெளிவருதல்.

வெளியாக்கல்—} வெளிப்படுத்தல்.

வெளியாக்குதல்—} வெளிப்படுத்தல்.

வெளியார்—வெள்ளைகளாகிய புல்லறிவோர். (வள். அவையறிதல். ச.)

வெளில்—1. அணில். 2. தயிர்கடையுமத்து. 3. பாடை. 4. யானைகட்டுந்தறி. (1, 2, 3, 4-பிங்கல. சாங்கு.) பத்துப்பாட்டிற்கம்பமென்பர்.

வெளிவிருத்தம்—வெண்பா வினங்களினொன்று. (உ-ம்.) “மூன்றடியானு முடிந்தடிதோறுமுடிவிடத்துத், தான்றணிச்சொற்பெறுந்தண்டாவிருத்தம்” (யாப். காரி. செய்யுளியல்.)

வெளிவேடம்—அகத்திற்கொள்ளாது புறத்துக்கொள்ளும்வேடம். (வழக்.)

வெளிற்றுமரம்—முருக்கு. (மலையக.)

வெளிற்றுரை—பயனில்லாதவரை. (சிந்தா)

வெளிநல்—வெண்மையாதல். (வழக்.)

வெளிநு—1. அவிமரம். (பிங்கல. உஅகஅ.)

2. அறிவினமை. 3. இளமை. 4. குற்றம். (சிந்தா.) 5. நறுவிலி. (வைத்தியபரி.) 6. வயிரமின்மை. (வழக்.) 7. வெண்மை. (3, 7-புறநா)

வெளிநுதல்—வெளிநல்.

வெளுத்தல்—வெள்ளையாக்கல். (வழக்.)

வெளுப்பு—1. வெண்மை. 2. வெளுத்தல்.

(1, 2-வழக்.)

வெளுவை—வெளுத்தல். ஐ-தொழிற்

பெயர்விருதி.

வெள்ளேரோனல்—வெண்மையாதற்குறிப்பு.

(வழக்.)

வெற்பன்—குறிஞ்சிநிலத்தலைவன். (கு. நிக. உ: சுசு)

வெற்பிரதம்—கர்ப்பூரிலாசத்து. (தைலவ)

வெற்பு—மலை. (கு. நிக. இ: கர)

வெற்றம்—1 சமயம். 2. வெற்றி. (கு. நிக. அ: கூஉ.)

வெற்றன்—வெறுமனிதன், தனியான்.

(வழக்.)

வெற்றி—வென்றி.

வெற்றிக்காரத்தைமஞ்சரி—ஓர் பிரபந்தம்.

(பொருட். நிக.) அது பகைவர்கொண்ட தன்

கிராமீட்போன் கார்ப்புழமாலையைச்சூடிப்

போய் நிராமீட்டுவந்ததைக்கூறுவது.

வெற்றிக்கோடி—வெற்றித்துவசம். அது

வென்றோர்கட்டுக்கொடி.

வெற்றித்தம்பம்—செயத்தம்பம். அது

வென்றோரிடத்துத்தான்.

வெற்றிமலை—போர்வென்றோர்குமோலை.

இதற்கு வாகைஎன்றுபெயர். (கு. நிக. உ: கூஉ.)

வெற்றிலை—வெள்ளிலை. (வழக்.)

வெற்றிலைசுருட்டி—ஓர் புழு. (வழக்.)

வெற்றிலைநறுக்கி—ஒர் செடி.
வெற்றிலைநாறி—ஒர் புதல்.
வெற்றிலைநெகை—ஒர் சிறு நீதிநூல். இது:
அதிவீரராமபாண்டியன் செய்தது.
வெற்றிலைநெகையன்—ஒரு பாண்டியன்.
இவனைக் கோவலன்காலத் திருந்தவனென்பர்.
(சிலப்.)

வெற்றுகை—பயனில்சொல். (வழக்.)
வெற்றெனத்தோடுத்தல் — நூற்குற்றம்
பத்தினென்று. (நன்னூ. பாயிரம். கஉ.)

வெற்றெழிப்பு—ஒரலங்காரம். இது உப
மானதருமத்தை யாரோபித்தற்கு உபமேயதரு
மத்தையொழித்தலாம். (விசாக. அணியிலக்க)

வெறி—1. அச்சம். 2. கலக்கம். 3. கள்.
(பிங்கல ககசசு.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.
5. தேவர்க்காகிங்குத்து. 6. பிசாசம். 7. யாடு.
8. வட்டவடிவு. 9. வாசனை. 10. வியாதி. 11.
வேலனாடல்; வெறியாட்டாளன் என்பதனால
றிக. (1, 2, 5, 6, 7, 8, 9, 10-பிங்கல. ௪௦௭௭)
பத்துப்பாட்டில் ஒழுகுகென்பர்.

வெறிக்கேக்காய்—பேய்க் கடுக்காய்.
(வைத்தியபரி)

வெறிக்குதல்—வெறிகொள்ளுதல். (வழக்.)
வெறிது—1. கோது. 2. வறிது. (1, 2-வழக்.)
வெறிப்பு—வெறுத்தல்.

வெறியன்—1. பித்தன். (வழக்.) 2. வெறி
யாட்டையுடையவன்.

வெறியாட்டாளன்—தேவராளன். (சூ. நிக.
உ: ௭௭.)

வெறியாட்டு—1. ஒர் துறை. (புறப்.
மாலை.) 2. வெறியாடல்

வெறியாடல் — அணங்காடல் (சூ. நிக.
௭: ௫௨.)

வெறியேறி—அக்கிரி. (தைலவ.)
வெறியை—முன்னிலை. (ஐங்குறுநூ.)

வெறு—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. வெ
றுமை. மைவிசுதுகெட்டுகின்றது.

வெறுக்கை—1. செல்வம். 2. பொன்.
(1, 2-பிங்கல. ௪௧௦௦.) 3. வெறுத்தல். கை-
தொழிற்பெயர்விசுதி.

வெறுத்த — 1 செறிந்த. (பத்துப்பாட்.)
2. மிக்க. (புறநா.)

வெறுத்தல் — 1. கோபித்தல். (சூ. நிக.
அ: ௭௨.) 2. வெறுத்துவிடுதல். (நன்னூ. பெய
ரிய. ௭௭, உரை.)

வெறுத்து—செறிந்து. (பத்துப்பாட்.)
வெறுதுகம்—சோதிநட்சத்திரம். (சூ. நிக.
௭: ௭௭.)

வெறுப்பு—மிக. (சிந்தா.)

வெறுப்பின்மை — அறத்துறுப்பு எட்டி
ஞென்று (பொருட். நிக.)

வெறுப்பு—1. அச்சம். (சூ. நிக. அ: ௫௫.)
2. அவாவின்மை. (சூ. நிக. அ: ௪௨.) 3.
செறிவு. (பிங்கல. உ. ௨௭௪.) 4. துக்கம். (பிங்
கல. ௧௮௮௧.)

வெறுமனே—சும்மா. (பதிற்றுப்.)
வெறுமை—இல்லாமை. (வழக்.)

வெறும்பிழைக்கு—வின்னவேடம். (வழக்.)
வெறுவாய்க்கிலைகெட்டவன்—ஒரு பழ
மொழி. (சிந்தா.)

வெறுவில்—ஒன்றுமில்லாதவறியவன்.
வெண்—வெற்றி. (மணிமே.)

வென்ற—1. ஒத்த. (ஐங்குறுநூ.) 2. மேம்
பட்ட. தருக்கசங்கி. முதற்கவியுரையிலறிக.

வென்றி—வெற்றி. (சூ. நிக. அ: ௭௨.)
வென்றிமாலை—1. செந்திற் புராணஞ்
செய்த கவிஞர்பெயர் 2. வென்றோர்குடி
மாலை.

வென்றோன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: ௨.)
2. வெற்றியுற்றோன். (வழக்.)

வென்பிலை—இருவேலி. (மலையக.)

வே.

வே — தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (நன்னூ.
பதவிய. ௧௦.)

வேக்காடு — வேகுதல். காடு—தொழிற்
பெயர் விசுதி.

வேக்காளம்—வெக்காளம், மழையில்லாக்
காலமாம்.

வேகடம்—மணியழுக்ககற்றல். (உ. -ம்.)
“வேகடஞ்செய்மணியெனமின்னினிஞர்” (இரா
மா. பாலகாண். நீர்விளையாட். உ. ௨.)

வேகடன்—மணியொப்பனை செய்வோன்.
(வழக்.)

வேகடை—வேகடம்.
வேகநாசனம்—கோழை.

வேகம்—1. அடம்பு. (வைத்தியபரி.) 2.
கோபம். (வழக்.) 3. நஞ்சு. (சிந்தா.) 4.
விரைவு. (பிங்கல. உ. ௨௭௪.)

வேகாம்—உக்கிரம்.
வேகவதி — 1. காஞ்சியிலுள்ளவோர்நதி.
(காஞ்சிப். தலவிசேடப். உ. ௭.) 2. வையை
யாறு. (திருவிளை. அன்னக்குழியும் வையை
யுமழைத். ௨௭)

வேகி—வேகமுடையோன். (சூ. நிக. உ: ௪௪)
வேகித்தல்—வேகமுடைதல். (வழக்.)

வேகிதை—விரைவு.

வேததல்—1. அவிதல். 2. எரிதல். (1, 2-வழக்.)

வேங்கடம்—ஓர் மலை. இது தமிழ்நிலத் திண்டிவெல்லையென்பர். (நன்னூ. சிறப்புப் பா. க.)

வேங்கியம்—குறிப்பு.

வேங்கை—1. ஓர்மரம். 2. புலி. 3. பொன் (1, 2, 3-பிங்கல. சக0க.)

வேசகம்—1. யானைவானுனி. (பிங்கல. உசஉஅ.) 2. விலங்கின்வால். (பிங்கல. உருசக.)

வேசடை—துக்கம். (வழக்.)

வேசரம்—1. ஒட்டகம். 2. ஓர் பாஷை. இதனைத் தெலுங்குமொழியென்பர். (உ - ம்.)

“வீளங்குநாகரந்திராவிடம்வேசரமற்றும்” (காஞ்சிப். சிவபுண்ணிய. இஉ.)

வேசரி—1. கழுதை. 2. கோவேறுதழுதை. (சூ. நிக. கக: சகரவெ. அ.)

வேசறல்—} சலித்தல். (திருவாசக.)

வேசறவு—} கோயில்மூத்ததிருப். இ.)

வேசனம்—ஊர். (சூ. நிக. இ: சுரு.)

வேசாறல்—} இளைப்பாறுதல். (வழக்.)

வேசாறுதல்—} இளைப்பாறுதல். (வழக்.)

வேசி—விலைமகன். (பிங்கல. கசச.)

வேசியம்—வேசித்தொரு.

வேசை—வேசி. (சூ. நிக. உ: கச.)

வேட்கை—ஆசை. (பிங்கல. கஅகக.)

வேட்கைப்பெருக்கம்—பேராசை. (பிங்கல. கக00.)

வேட்கைமுத்துறுதல்—ஓர் துறை. (புறப். மாலு.)

வேட்கோவான்—சூயவன். (பிங்கல. எஅரு.)

வேட்டிகம்—பிசின். (வைத்தியபரி.)

வேட்டகம்—மாயியார்வீடு. (உ-ம்.) “புக்கு வேட்டகந்தனிலுண்ணும் புன்மையோர் மக்களிற்பதடியென்றரைக்கும்வையமே”

(விவேகசிந்தாமணி.)

வேட்டம்—1. சாரம். 2. பிசின். (1, 2-வைத்தியபரி.) 3. வேட்டை. (திருவிளை. வரகுணனுக்குச். ச.)

வேட்டல்—1. ஓமஞ்செய்தல். (சூ. நிக. கஉ: இஉ.) 2. விருப்பம். (பிங்கல. கஅகக.)

3. விவாகஞ்செய்தல். (பிங்கல. ககருஉ.)

வேட்டவன்—வேட்டான்.

வேட்டவன்—மணஞ்செய்தவன்.

வேட்டார்—1. சிநேகிதர். (சூ. நிக. உ: இஉ.) 2. விவாகமானவர். (வழக்.)

வேட்டாள்—மணஞ்செய்தவன். (வழக்.)

வேட்டி—சோமன். (உ - ம்.) வேட்டியுந் தாழ்வட்டும்வெண்ணீறும்—ஒழிவிலொடுக்கம்.

வேட்டிதம்—} சுற்றல்.

வேட்டியம்—} வேட்டு — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. விரும்பி, வினையெச்சம். 3. வெடி. (வழக்.)

வேட்டுவன்—1. ஓர் குளவி. 2. மகநட்சத் திரம். 3. வேடன். (1, 2, 3-பிங்கல. சக0க.)

வேட்டுவாளியன்—வேட்டுவென்னுமோர் குளவி. (ஞானபிர.)

வேட்டை—1. வேட்டம், கொலை. (பெரியபு. கண்ணப்பநாய. சரு.) 2. வேண்டினப்பது

ஐகாரச்சாரியைப்பெற்று மென்றொடர் வன்றொடராயினது. (நன்னூ. உயிற்றுப். நரு.)

விருத்தியுரை. யாருக்குவேட்டையென வழக்கினும்வருதலறிக. வேண்டு—விருப்பம்என்க.

வேட்டைக்காரர்—வேட்டையாடுவோர். (வழக்.)

வேட்டையாடல்—} வேட்டஞ்செய்தல்.

வேட்டையாடுதல்—} மிருகக்கொலைவிளையாட்டு. (வழக்.)

வேட்டோர்—வேட்டார்.

வேட்டோன்—1. கணவன். (சூ. நிக. உ: எஅ.) 2. விரும்பினோன்.

வேட்டித்தல்—1. ஓமஞ்செய்தல். (சூ. நிக. கஉ: இஉ.) 2. விரும்பச்செய்தல்.

வேட்டி—விருப்பம். பு—தொழிற்பெயர்விகுதி.

வேடகம்—காதணி.

வேட்கி—வேடப்பெண். (வழக்.)

வேடனம்—வளைத்தல். சைவாறுட்டானவியிற்காண்க.

வேடம்—1. காதணியினொருவகையணி. அது துறவிகளணிவது. 2. தன்கோலம்விட்டு வேறுகோலங்கொள்ளல். (1, 2-வழக்.)

வேடன்—வேடுவன். (வழக்.)

வேடிகை—வினோதம். (வழக்.)

வேடிதம்—ஒருவிதமான மருந்துநாற்றம். (வழக்.)

வேடு—1. மூடுசிலை. வேடுகட்டல்என்னும் வழக்கிற்காண்க. 2. வேட்டுஞ்ச்சாதி. (சிந்தா.)

வேடுவர்—வேடர். (பெரியபு. கண்ணப்ப. ககஎ.)

வேடை—வெப்பம். (திருவிளை. தருமிக் குப். நரு.)

வேண்—கொடுத்தமிழ்நாட்டி னொன்று. (நன்னூ. பெயரிய. கக. உரை.)

வேண்டல்—1. இரத்தல். (சூ. நிக. க: கஅ.) 2. விரும்பல். (பிங்கல. கஅகக.) 3. வேட்கைப்பெருக்கம். (சூ. நிக. அ: எக)

வேண்டா—ஐம்பால்மூவிடங்கட்கும் பொது வாய்வரும், வேண்டுமென்பதின் எதிர்மறை வீணையென்பர். நச்சினார்க்கினியர் பலவிடங்களில் வேண்டாவென்றே எழுதியுள்ளார்.

வேண்டாமை—வெறுப்பு. (பிங்கல கௌட.)

வேண்டார்—வேண்டாதவர், பகைவர். (வழக்.)

வேண்டுதோள்—பிரார்த்தித்தல். (திருவிளை. விறகுவிற். நிக.)

வேண்டுதல்—1. வாங்குதல். 2. விரும்புதல். (வள. க: சு.) 3. வேண்டுக்கேட்டல். (1. 3-வழக்.)

வேண்டும்—தொழிற்பெயராய்த் தேற்றப் பொருள்பட்டுநிற்குஞ்சொல். (உ-ம்.) “வினைப் படுத்துரைப்பினும்மைவேண்டும்” என்பது முதலியவுதாரணம்பலவுள. (நன்னூ. விளையியல். ௨௦. விருத்தி)

வேண்டான்—சிற்றரசன். (பதிற்றுப்.)

வேண்டுவர்—விரும்புவோர். (பத்துப்பாட்ட.)

வேணவா—வேட்கைப்பெருக்கம். (பிங்கல. கௌட.)

வேணகை—மதில். (சூ. நிக. நு: சக.)

வேணன்—வைதேகனுக்கு அம்பட்டன் கண்ணிகையிடம் பிறந்தவன். (அபிதாநசின்.)

வேண்டுகள்—சிவமூர்த்தியைப்பாடி முத்தியடைந்தவர். (அபிதாநசின்.)

வேணி—1. ஆகாயம். 2. சடை. 3. நதி. (1, 2, 3-பிங்கல. சகௌட.) 4. மூங்கில். (மலைபுக.) 5. வசம்பு. (தைவல.) (பிங்கல. சுசுரு-ல் சேரிஎன்பர்.)

வேணீரம்—பொன்னுங் கொட்டை. (வைத்தியபரி.)

வேணு—1. உட்டொலை. 2. கலைஞானமறுபத்துநான்கினென்று. (பொருட் நிக.) 3. மூங்கில். 4. வான். 5. வில். 6. வேயங்குழல். (வழக்.) (1, 3-பிங்கல. சகௌட.) (3, 4, 5-சூ. நிக. கக: ளகரவெ. கக.)

வேணுகம்—யானைத்தோட்டி.

வேணுநம்—மிளகு. (வைத்தியபரி.)

வேணுபடம்—மூங்கிலரிசி. (வைத்தியபரி.)

வேணும்—வேண்டும். (பாரத. சூதுபோர்ச். ககரு.)

வேத்தியம்—1. அடையாளம். 2. அறியத்தக்கது.

வேத்தியன்மலிவு—ஓர் துறை. (புறப். மால.)

வேத்திரகீயம்—ஓர் நகரம். (பாரத. வேத்திரகீயச்சருக்கம்.)

வேத்திரகீசாய்—பிரப்பங்கோரை. (தைவல.)

வேத்திரத்தான்—பிரப்பங்கிழங்கு. (தைவல.)

வேத்திரம்—1. இலந்தை. (வைத்தியபரி.)

2. பிரம்பு. (பிங்கல. உஅசு.)

வேதக்கொடியோன்—துரோணசாரியன். (பிங்கல. எகௌட.)

வேதகம்—1. கர்ப்பூரம். (வைத்தியபரி.)

2. வேறுபடுத்துவதாகியவொருபொருள் குளிகையென்க. (திருவிளை. அட்டமாசித். கள.) பிங்கல. கௌட-ல் சிறுதுகிலென்பர்.

வேதகாரர்—பொருந்தர். இவர்கள் கூடைமுதலியவற்றைப் பின்னும்வர்கள். (சூ. நிக. உ: கௌட.)

வேதகீரிகுவாரி—திருக்கழுக்குன்றச் சுவாமிபெயர். (அபிதாநசின்.)

வேதசம்—பிரம்பு.

வேதசருமன்—திருநெல்வேலியிற் சிவபிராவழிபட்டு முத்தியடைந்தவர். (அபிதாநசின்.)

வேதசாரம்—1. உபநிடதம். 2. நாணற்புல்.

வேதண்டம்—1. கைலை. (சூ. நிக. நு: கக.)

2. மலை. (சூ. நிக. நு: சு)

வேதநாதன்—சிவபிரான். (திருவிளை. விறகுவிற். சு)

வேதநாதேசுவரர்—திருவோத்தாரிலிருக்குஞ் சுவாமிபெயர். (அபிதாநகோ.)

வேதநாயகி—திருக்கழிப்பாலையிலிருக்குத் தேவிபெயர். (அபிதாநகோ.)

வேதநீ—வெந்தயம். (வைத்தியபரி.)

வேதநீந்தகன்—நாஸ்திகன். (வழக்.)

வேதநீயம்—என்வகைக்குற்றத்தொன்று. (சூ. நிக. கௌட: அள.)

வேதபாரகர்—வேதத்தின்கரைகண்டவர். பாரம்-கரை. (பெரியபு. தடுத்தாட். நு.)

வேதபுரீசர்—திருவேதிசூடியிலுந் திருவமூர்தாரிலும் இருக்குஞ் சுவாமிபெயர். (அபிதாநகோ.)

வேதமங்கையம்மை—திருநணலிலிருக்குந் தேவியர்பெயர். (அபிதாநசின்.)

வேதமார்க்கம்—வைத்திகம். (பிங்கல. ௨௦௬ரு.)

வேதமர்க்கியை-கஸ்தூரி. (வைத்தியபரி.)

வேதமுதல்வன்—சிவபிரான். (பிங்கல. கௌட.)

வேதமுதல்வி—1. உமையவன். (பிங்கல. கௌட.) 2. சரஸ்வதி. (பிங்கல. கௌட.)

வேதம்—1. ஆதிதாஸ். (பிங்கல. ௨௦௬ரு.) வித்தென்னும்பகுதியடியாகத்தோன்றியபெயர்

ரென்பர், வித்-ஞானம். இதன்விபரத்தை அபிதாநசிந்தாமணியில் விரிவாகக்காணலாம். 2. வாலுஞ்ஞை. (மலையக.)

வேதாஞ்சகன் — பிரமன். செளந்தரியலகிரி (உ-ம்.) “வேதாஞ்சகன்மாஃபுரந்தரன்” உக.)

வேதல்—வேகுதல். (வழக்.)

வேதவதி-1. ஓர் நதி. 2. குசத்துவராசன் புத்திரி. இவள் சீதையாகப்பிறந்தாளென்பர். (அபிதாநசி.)

வேதவனம்.— திருமறைக்காடு. பழமலை யந்தாதியில் வீழியுலஞ்சுழியென்னு முதற் குறிப்புள்ள செய்யுளிற்காண்க.

வேதவல்லி—தக்கன்மனைவி. (அபிதாநசி.)

வேதவிபாசர்—வியாசர். இவர்காலத்தில் வேதத்தைவிரிவாகச்செய்தனரென்பர்.

வேதன்—1. கடுக்காய். (மலையக.) 2. பிரமன் (பிங்கல. கடுக.) 3. வியாழன். (சூ. நிக. க: சுஉ.)

வேதனம்—1. சம்:னம். 2. தொளைத்தல். வழக்கிற்குர்னவேதனம் எனக்கூறுதல்காண்க. 3. பொன். 4. வேதனை. (1, 3, 4-வழக்.)

வேதனி — கர்னவேதனக்கருவி. (வழக் குண்டுபோலும்.)

வேதனை—வாதை. (பிங்கல. கக0க.)

வேதா—பிரமன். (பிங்கல. கநிக.)

வேதாங்கம்—வேதத்திற்குரிய ஆறங்கம். (உ-ம்) “அங்கம், பார்.

வேதாந்தியயனம் — } வேதமோதுதல்.

வேதாந்தியாயனம்- } அத்தியயனம்- ஓதுதல்.

வேதாதி—பிரணவம். இது: வேதத்துக் காதியாயுள்ளது (திருவிளை. வேதத்துக்கு. ச.)

வேதாந்ததூத்திரம் — வியாசமுனிவராலருளிச்செய்த சூத்திரமாகியதூல். (அபிதாநகோ.)

வேதாந்ததூடாமணி—சிவப்பிரகாசர் செய்த ஓர் தூல்.

வேதாந்ததீபம்—ஓர் தூல். (வழக்.)

வேதாந்ததேசிகர் — வடகலையைணவ ஆசாரியருளொருவர். (அபிதாநசி.)

வேதாந்தம்—உபநிடதம். (அபிதாநகோ.)

வேதாந்தன்—அருகன். (சூ. நிக. க: ச.) சிவபிரானுக்கும் பெயர் கூறுவர்.

வேதாந்தி—வேதமுழுவைய நிந்தவன். (வழக்.)

வேதாந்தியாழ்வான் — எழுபத்தினொரு சிம்மாசனாதிபதிகளிலொருவராகிய ஒரு வைணவாசாரியர். (அபிதாநசி.)

வேதாரணியம்—வேதவனம்.

வேதாளம் பூதவகைகளினொன்று. (பெரியபு. திருமலைச்சிறப். க0.)

வேதாளி—மாகாளி. (சூ. நிக. க: நஅ.)

வேதாளிகர் வைதாளியாடுவோர். (சிலப்.)

வேதாளியர்—புகழ்வோர். (பிங்கல. அகசு.)

வேதி—1. ஒமகுண்டம். (சூ. நிக. க: நக.)

2. கேட்டைநட்சத்திரம். (சூ. நிக. க: எடு.) 3.

தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. மதில். (சூ. நிக. க: சக.) 5. வேதிகை. (திருவிளை. திருமணப்.

சுள.) 6. வேதமோதுபவன். (வழக்.)

வேதிகை—1. குறடு. 2. கேடகம். 3.

திண்ணை. (1, 2, 3-பிங்கல. சக0க.)

வேதித்தல்—1. விகாரப்படுத்தல். 2. வே

ருக்கல்.

வேதிதம்—தொளைத்தல்.

வேதியர்—வேதமுணர்ந்தோர். (சூ. நிக. உ: சு.)

வேதினம்—நர்வான். (பிங்கல. கடுகசு.)

வேது—1. காரமருந்து. (வைத்தியபரி.)

2. வெப்பம். (சிந்தா.)

வேதை—1. துன்பம். 2. மணப்பொருத்

தத்தினொன்று. (பஞ்சாங்கத்திலறிக.) 3. வே

தித்தல். (1, 3-வழக்.)

வேந்தன்—1. அரசன். 2. இந்திரன். 3.

சந்திரன். 4. சூரியன். 5. வியாழன். (1, 2, 3,

4, 5-சூ. நிக. கக: நகரவெ. ச.)

வேந்து—அரசன். (புறப். மாலை.)

வேப்பம்பாசி—ஓர் நீர்ப்பூடு. (வழக்.)

வேம்பத்தூர் — பாண்டியாட்டிற் குலசே

கரபாண்டியனாற் பிராணர்களுக்குத் தானஞ்

செய்து குடியேற்றிவைத்த ஓர் ஊர்.

வேம்பன்—பாண்டியன். (திருவிளை. மாம

னைவந்து. நக.)

வேம்பனம்—கன். (வைத்தியபரி.)

வேம்பின்றுரோன் — பாண்டியன். (சூ.

நிக. உ: உ0.)

வேம்பு—1. உவர்த்தல். (சிந்தா.) 2 ஓர்

துறை. (புறப். மாலை.) 3. ஓர்வகை மாம்.

(வழக்.)

வேமம்—நெய்வார் கருவியினொன்று.

(ஞானயிர்தம்)

வேமனன் — விஜயநகரத்தில் வினங்கிய

வேதாந்த சாத்திர வித்வான். (அபிதாநகோ.)

வேமா—வேமம். (தருக்கசங்கி. சஉ.)

வேமாஷியர்—தெய்வமகளிர். (சிந்தா.)

வேய்-1. உட்டொளைப்பொருள். 2. ஒற்று.

3. ஓர் துறை. (புறப். மாலை.) 4. தெரிநிலை

வினைப்பகுதி. 5. மூங்கில். (1, 2, 5-சூ. நிக. கக: யகாவெ. ஏ.)

வேய்தல்—1. அலங்கரித்தல். (சூ. நிக. க: இ.) 2. குடுதல். 3. மூடல். (2, 3-சூ. நிக. கக: யகாவெ. கட.) 4. வீடு. (பிங்கல. சக0அ.) 5. வேயுள், வேயந்தமாடம். (சூ. நிக. இ: இஉ) வேய்வு — மூடுதல். உ-தொழிற்பெயர் விசுதி.

வேய்வை—சூற்றம். (பத்தப்.)

வேயர்—ஒற்றர். (பிங்கல. அஉக.)

வேயல்—1. மூங்கில். (வைத்தியபரி.) 2. வேய்தல். அல்—தொழிற்பெயர்விசுதி.

வேயாம்—இலந்தை. (வைத்தியபரி.)

வேயுள்—வேயந்தமாடம். (சூ. நிக. இ: இஉ.)

வேர்—1. திப்பிலி. (தைலவ.) 2. தெரி நிலவினைப்பகுதி. 3. மாவேர். 4. வேர்வை. (3, 4-சூ. நிக. கக: ரகாவெ. சக.)

வேர்க்கடலை—நிலக்கடலை. (வழக்.)

வேர்க்குச்சு—ஒர் குச்சுப்புல். (வழக்.)

வேர்க்கோம்பு—1. இஞ்சி. 2. சுக்கு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

வேர்த்தல்—! வியர்த்தல்.

வேர்ப்பு—! வியர்த்தல்.

வேர்பு—வேர்ப்பு.

வேர்வை—வியர்வு. (வழக்.)

வேரகம்—கர்ப்பூரம். (வைத்தியபரி.)

வேரடம்—இலந்தைப்பழம். (வைத்தியபரி.)

வேரம்—1. சேம்பு. 2. மஞ்சள். 3. வைரம், சலஞ்சாதித்தல். (சூ. நிக. அ: கக.) (1, 2-மலையக.)

வேரல்—மூங்கில். (சூ. நிக. ச: கக.)

வேர்—1. கள். (பிங்கல. ககசக.) 2. கந்தம். (பிங்கல. 20சக.) 3. வெட்டிவேர். (வைத்தியபரி.)

வேர்ச்சுமம்—வெள்ளெருக்கு. (மலையக)

வேல்—1. ஆயுதப்பொது. 2. ஓர் மரம். (வைத்தியபரி.) 3. சூலம். (பிங்கல. கடுசக.) 4. மூங்கில் 5. வல்லயம். (சிலப்.) 6. வேலாயுதம். (1, 4, 6-பிங்கல. சககஉ.)

வேல்கந்தி—சிறுபுள்ளி. (வைத்தியபரி.)

வேலசம்—மிளகு. (வைத்தியபரி.)

வேலம்—தோட்டம்.

வேலப்பதேசிகர்—திருவாவடுதறையாதினத்தில் மகாபெருமையுற்றதேசிகர் இவரியற்றியதால் திருப்பறியலூர்ப்புராணம் (அபிதாநசின்.)

வேலம்—ஓர் மரம். (வழக்.)

வேலம்பாசி—ஓர் பூடு.

வேலன்—1. குமான். 2. வெறியாட்டாளன் முருகக்கடவுள்வேலைத் தனக்கடையாளமாகக்கொண்டிதிரிதலின் வேலனென்றார்திரு முருகாற்றுப்படைவுரையில். (1, 2-பிங்கல. சக0க.)

வேலனாடல்—அணங்காடல். (பிங்கல.)

வேலாவலயம்—1. கடல். 2. பூமி. (1, 2-சூ. நிக. கக: லகாவெ. உஉ.)

வேலி—1. ஊர். 2. காவல். 3. சூழ்தல். (சிலப்.) 4. நிலத்தளவையிடுவென்று. (உ-ம்.)

“பன்னிருவேலிகொண்டருளுஞ் செய்கைகண்டு” (சந்தரமூர்த்தி. திருப்புன்கூர்ப்பதிகம் உ.) 5. நிலம். 6. மதில். 7. வயல். (1, 2, 5, 6, 7-பிங்கல. சகக0.) உத்தாமணிக்குங்குறுவர். (வைத்தியபரி.)

வேலிகம்—கற்றாழை. (வைத்தியபரி.)

வேலிப்பருத்தி—உத்தாமணி. (வைத்தியபரி.)

வேலிப்பாகல்—ஓர் பாகல். (வைத்தியபரி.)

வேலிழங்கில்—ஓர் பூண்டு. (வழக்.)

வேலினுக்கிறை—கந்தன். (சூ. நிக. க: உஉ.)

வேலூர்—நல்லியக்கோடனூர். (பத்தப்.)

வேலை—1. கடல். 2. கடற்கரை. 3. கரும்பு. 4. காலம். 5. தொழில். 6. பொழுது. 7. வெண்காரம். (3, 7-வைத்தியபரி.) (1, 2, 4, 5, 6-பிங்கல. சககக.)

வேலையிறுயிள்ளேன்—விட்டுணு. (சூ. நிக. க: கட.)

வேவாள—1. வேவுகாரர். (வழக்.) 2. எதிர்மறைவினைமுற்றுமாம்.

வேவித்தல்—வேகச்செய்தல். (வழக்.)

வேவு—1 ஒற்று. 2. வேகுதல். (1, 2-வழக்.)

வேவுகாரர்—ஒற்றர். (வழக்.)

வேவை—1. வெந்தது. 2. வெந்தபொரியல். (1, 2-பத்தப்.)

வேழக்கரும்பு—நாணற்கரும்பு. (உ-ம்.)

“வேழக்கரும்பினொடு மென்கரும்புதண் வயலில்” (பெரியபு. ஏனாதிநாய. உ.) இது சிறுவிரல்போற் சிறியதாயிருக்கும்; சோழதேசத்திலே மிகுதியாயுண்டு.

வேழம்—1. இசை. 2. கரும்பு. 3. கொறுக்கை. 4. நாணல். 5. பீர்க்கு. 6. மூங்கில். 7. யானை. 8. விளாங்குளக்குவருவதோர் நோய். (சின்டா. நாமகளிலம். 20க. உரை.) (1, 2, 3, 6, 7-பிங்கல. சககக.) (4, 5-வைத்தியபரி.)

வேழம்பர்—கழைக்கூத்தர். (சூ. நிக. உ: கஅ.)

வேள்-1. ஆசை. 2. உபகாரம். 3. சூமரன். 4. சாளுவன். 5. மண். வேளானென்பதிற்கு காண்க. 6. மண்மதன். (3, 4, 6-பிங்கல. சககசு.) உ—வேளாண்மையென்பதன் பகுதியென்பர்.

வேளான்—1. ஓமகுண்டம். 2. கல்யாணம். (திருஞானசம்பந்த. தேவார. வேள்விக்குடிப் பதிகத்திலறிக.) 3. கொடுத்தல், உபகாரம். 4. பூசனை. 5. மகநட்சத்திரம். 6. யாகம். (1, 3, 4, 5, 6-பிங்கல. சககசு.)

வேள்விக்குவேந்தன்—இந்திரன். (சூ. நிக. க: கக.)

வேள்வித்திறி—இதற்குயுப்பென்றுபெயர் (பிங்கல. சககசு.)

வேள்விநிலை—ஓர் துறை. (புறப். மாலை.)

வேள்வியாளர்—1. சகையாளர் (சூ. நிக. உ: சஅ.) 2. வேள்வியையுடையவர். (சூ. நிக. உ: டு.)

வேள்வியைந்து—பிரமம், தெய்வம், பூதம், பிதர், மாணுடமென ஐந்துவகையாகும். (பொருட். நிக.)

வேள்வு—1. அரும்பண்டம். 2. வேள்வி. (சிர்தா.)

வேளான்—வேளான்.

வேளா—ஒருவகைமீன். ஒருகுழிக்குறி போலும்.

வேளாண்மை—1. சகை. 2. உபகாரம். (1, 2-பிங்கல. சககசு.) 3. உண்மை. (பத்துப்.) 4. பூவைசியம், விபசாயஞ்செய்தலென்பர்.

வேளாண்மைமாந்திரியல்பு—வேளாளரியல்பு. அவை பத்துவகைப்படும். பொருட்டொகைநிகண்டிற்காண்க.

வேளாண்வாகை—ஓர் துறை. (புறப். மாலை.)

வேளாவளி—ஓர் இராகம். பொருட்டொகைநிகண்டு இராகமும்பத்திரண்டிற் காண்க.

வேளாளர்—1. சகையாளர். (சூ. நிக. உ: சஅ.) 2. மூவகை வைசியர் பொதுப்பெயர். (பிங்கல. எளக.) பூவைசியர் உழுதுண்போரும் உழுவித்தண்போருமென விருவகைய ரென்பர். தொல்காப்பியத்தில் இதன் விபாத்தை அபிதாநசிந்தாமணியில் விரிவாகக்காணலாம்.

வேளான்—சூயவன். (வழக்.) வேள்—மண் என்பர்.

வேளர்—1. குறுநிலமன்னர். (சூ. நிக. உ: உக.) 2. தமிழ்நாட்டுப்பழங் குறுகளென்பர், இவரேகுறுநிலமன்னர். (அபிதாநசிந்.)

வேளாந்து—வேம்பாடம். (வைத்தியபரி.)

வேளை—1. காலம். (வழக்.) 2. தைவேளை. 3. நாய்வேளை. (2, 3-வைத்தியபரி.)

வேற்கண்ணியம்மை—திருவேற்காட்டி விரகுக்குத் தேவிபெயர். (அபிதாநகோ.)

வேற்காட்டிசுவரர்—திருவேற்காட்டிலிருக்குஞ்சுவாமிபெயர். (அபிதாநகோ.)

வேற்றலம்—காற்று. (திவாகரம்.)

வேற்றுநிலைமேய்மயகீது—சுசதபவொழித்த வீரமேன்கூட்டம். (நன்னூ. எழுத்தியல். டுடு.)

வேற்றுப்படைவரவு—ஓர் துறை. (புறப். மாலை.)

வேற்றுப்பொருள்வைப்பு—ஓர் அலங்காரம். முன்னொருபொருட்டிற்குத்தொடங்கிப்பின்னதனை முடிப்பதற்கு வலியுடைய பிரிதொரு பொருளை உலகறிபெற்றியான் வைத்துரைப்பது. (தண்டி. பொருளணியியல். சக.)

வேற்றுப்பொருள்வைப்புவிடகீது—ஓர் அலங்காரம். (தண்டி. பொருளணியியல். சடு.)

வேற்றுமை—எவ்வகைப்பெயர்க்கு மிறுதியாய்த் தம்மையடைந்த பெயர்ப்பொருளை வேற்றுமைப்படுத்துவனவாகிய எழுவாய் முதலிய உருபுகள் எட்டாம். (நன்னூ. பெயரிய. கூச.) உருபையடைந்த பெயரையும் உருபை நோக்கிநிற்கும் பெயரையும் வேற்றுமையெனவுங் கூறுவர் இலக்கணக்கொத்தில். 2. வேறுபாடு. (சூ. நிக. அ: கடு.)

வேற்றுமைத்தொகை—எழுவாயும் விளியுமொழித்து ஏனைவேற்றுமையுருபுகள் தொக்குநிற்கப்பெறுவது. (நன்னூ. பொதுவிய. கட.)

வேற்றுமைப்புணர்ச்சி—ஐ முதலிய ஆறு உருபுகள் விரிந்தேனுந் தொக்கேனும் வரப்பதங்கள் பொருந்தத் தொடர்ச்சியாம். (நன்னூ. உயிர்த்துப். உ.)

வேற்றுமைமயகீது—வேற்றுமையுருபுகள் ஒன்றுபிரிதொன்றாக மயங்கிவருவது. (நன்னூ. பெயரிய. கூச.)

வேற்றுமைமயணி—ஓர் அலங்காரம். இது கூற்றினனுங் குறிப்பினனும் ஒப்புடைய விருபொருள்கள் தம்முள்ளே வேறுபாடுதோன்ற வருமாயின்; அது வேற்றுமைமயணியாம். (தண்டி. பொருளணியிய. சஅ.)

வேற்றுமையுருபு—ஐ, ஆல், கு, இன், அது, கண் என்பன. (நன்னூ. பெயரிய. கூடு.)

வேற்றுமையுருவகம்—உபமான உபமேயங்களையொரு பண்புடைத்தாகக்காட்டி உபமேயத்திற்கு ஓர் வேற்றுமைதோன்றக்கூறுவது. (தண்டி. பொருளணியிய. கூச.)

வேற்றுமைவிரி — வேற்றுமையுருபுகள் விரிந்துநிற்கப்படுகின்றும் புணர்ச்சியாம். (நன்னூல் பொதுவிய உக. உரை.)

வேற்றுவர் — அயலார். (சிந்தா.)

வேற்றெலிவேண்டுறை — முன்பிற் சில வழியோரோசையாயும் பின்பிற் சிலவழி மற்றேரோசையாயுமாகி வருவதாம். (யாப். காரி. செய்யுளியல். எ. உரை.)

வேறல் — வெல்லுதல்.

வேறுகின்ற — வேறுகலின்றது. (பரிபாடல்.)

வேறுதல் — வேறுபடுதல்.

வேறிடம் — ஏகார்த்தம். (சூ. நிக. இ: கூ0.)

வேறு — 1. ஐம்பான் மூலிடங்களுக்குப் பொதுவாய்வரும் வினைக்குறிப்பு. (நன்னூல் வினையிய. உ0) 2. மற்றையது. (வழக்.)

வேறுசெய்து — பகைப்பித்து. (சிந்தா.)

வேறுபடுத்தல் — பிரித்தல். (வழக்.)

வேறுபடுத்தல் — பிரித்தல். (வழக்.)

வேறுபாட்டொழிப்பு — இது வர்ணியத்தையாரோபித்ததற்பொருட்டு மற்றொருபொருளின் தருமத்தையொழித்தல் (விசாக. அணி. கக.)

வேறுபாடு — வேற்றுமை. (சூ. நிக. அ: கூ0.)

வேனல் — வேனில். (சிந்தா. இலக்கணையாரிலம்பகம். உ0க.)

வேனல் — பிருதுச்சக்கரவர்த்தித்தந்தை. (அபிதானகோ.)

வேனில் — 1. அழகு. 2. ஒப்பினை. 3. கோடைகாலம். 4. பேய்த்தேர். 5. பொலிவு. (1, 2, 3, 4, 5-பிங்கல. சககஅ.)

வேனிலாளி — } மனமதன். (சூ. நிக. க: உ0.)

வேனிலான் — } மனமதன். (சூ. நிக. க: உ0.)

வேனிஸ்மலை — தொண்ணூற்றாறு பிரபந்தத்தினொன்று. (இ. வேனிஸ்மலையுஞ்சிறப்பித்துப் பாடப்படுவது. (பொருட் நிக.)

வேனெடுங்கண்ணியம்மை — திருமெண்டறையிலிருக்குந்தேவிபெயர். (அபிதானகோ.)

வை.

வை-1. கூர்மை. 2. தெரிவேலினைப்பகுதி. 3. பகுதி. 4. புல். (வைத்தியபரி.) 5. வைக்கோல். (1, 3, 5-பிங்கல. சககக.)

வைக்கிய — வைத்தற்கு. (சிந்தா.)

வைக்கித்தல் — வைத்தல். (வழக்.)

வைக்கோல் — பலாலம். (சூ. நிக. ச: கூ0.)

வைக்கோற்கந்து — வைக்கோற்றிரள். (வழக்.)

வைகடிகள் — இரத்தினங்களைச்சாணைசெய்வோன்.

வைகம் — வைவோம். (புறநா.)

வைகழலி — சல்லிக்கொடி. (வைத்தியபரி.)

வைகர்த்தன் — ஓர் சூரியன். (அபிதானகோ.)

வைகரி — 1. அகங்கார மூன்றினொன்று. 2. வாக்கு நான்கினொன்று. (1, 2-திருவாவாய்க்கட்டளை.)

வைகல்-1. தங்குதல். 2. துயிறல். (சிலப்.)

3. நாள். 4. நான்கழிவு. (நாலடி. அறன்வலி. கூ.) 5. விடியற்காலம். (1, 3-பிங்கல. சகஉ0.)

வைகல்லியம் — 1. கலக்கம். 2. சூனியம்.

3. தகுதியின்மை என்பர்.

வைகறை — விடியற்காலம். (சிலப்.)

வைகாசம் — வைசாகம்.

வைகாசி-1. ஓர் மாதம். (வழக்.) 2. விசாகம். (பிங்கல. உ0ச.)

வைகாநசம் — வைணவத்திரத்தினொன்று. (சாதிநூல். 2-ஆவது கவி.)

வைகாநசன் — வைணவத்திரத்தினொழுதுபவன்.

வைகின்ற — தங்கினது. (புறப்-மலை.)

வைகுண்டம் — 1. தும்பை. (மலையக.) 2. வைகுந்தம்

வைகுண்டநாதன் — திருமால். (சூ. நிக. க: கஉ.)

வைகுண்ணியம் — 1. குணமின்மை. 2. குறை என்பர்.

வைகுதல் — 1. இறுத்தல். (இராமா. அயோத்தியா. தைலமாட்டுபட. கூ.) 2. கழித்தல்.

தொல்-முதற்குத்திரவிருத்தி உரையிற்காண்க.

3. தங்குதல். (பிங்கல. கககச.)

வைகுந்தம் — வைகுண்டம். (உ-ம்.) “தயங்கொளச்சர்வைகுந்தம்” (திருவாங்கக்கலம்பகத்திலறிக.)

வைகுல்லியம் — எதிரிடை.

வைகை — வைகை. (வழக்.)

வைச்சீரவணன் — குபேரன். (பிங்கல. கூகூ.)

வைச்சீரவனாலயம் — ஆலமரம். (மலையக.)

வைசம்பாயனர் — வியாச்சீடர்களிலொருவர். (அபிதானகோ.)

வைசயந்தி — வாத்தமடக்கி. (வைத்தியபரி.)

வைசயந்திகை — துதிக்கொடி.

வைசாகம் — வைசாகமாதம், விசாகம். (வழக்.)

வைசாகி — வைகாசி. (நன்னூல். உயிர்த்துப். கூ.)

வைசாரிணம் — மீனம். (வைத்தியபரி.)

வைசிகம் — 1. உடலுயிரைப்பிரித்தறிதல். 2. தளிர். 3. வேசித்தனம்.

வைசிட்டியம் — விசிட்டத்தின் தன்மை. (தர்க்காயிருதம்.)

வைசியர் — இவர்கள் மூவகையார். (அபிதாநசுந்.)

வைசினி—பீசம். (வைத்தியபரி.)

வைசுவதேவம்—தினமுஞ்செய்யும் அக் கினிகாரியமாகிய ஓர்வித யாகம். (அபிதாநசுந்.)

வைசுரி—ஓர் நோய். (வழக்.)

வைசேடிகம்—ஓர் சமயம். இதன் விவரம். அபிதாநசுந் தாமணியிற் காண்க.

வைடம்மியம்—பகை. (வழக்.)

வைடீரியம்—நவமணியிடுவென்று. (சிலப்.)

வைணவம் — 1. பதினெண்புராணங்களிடுவென்று. (சூ. நிக. கஉ: ககக.) 2. மூங்கிலரிசி 3. விட்டுணுசமயம். (அபிதாநசுந்.) 4. வேயங்குழல். (2, 4-வைத்தியபரி.)

வைணவர்—மால்சமைத்தோர்.

வைணவாகமம்—வைணவசமயநூல்.

வைணவி—சத்தா, ச. சி. ஒருத்தி. (சூ. நிக. கஉ: சுள.)

வைணவிகன்— } 1. வீணை வாசிப்போன்.

வைணிகன்— } 2. வேயங்குழல் உணதுவோன். (1, 2-வழக்.)

வைத்த—கூர்த்த. (சிந்தா.)

வைத்தல்—வைக்குதல். (வழக்.)

வைத்தியசாத்திரம்—கலைஞானம் அறுபத்தினுன்கிடுவென்று, வாகடநூல்.

வைத்தியநாதநாவலர்—இலக்கணவின்க்கஞ்செய்தவர்.

வைத்தியநாதன் — சிவன். (சி. சி. உ: கூக-ம் பாட்டு உரை.)

வைத்தியம்—பரிகாரம். (வழக்.)

வைத்தியமாதா—ஆடாதோடை. (வைத்தியபரி.)

வைத்திரி—கிறுக்கு. (வைத்தியபரி.)

வைத்து—உரைநடை. (சிந்தா.)

வைத்தியன்—பரிகாரி. (வழக்.)

வைதகி—திப்பிலி. (வைத்தியபரி.)

வைதநிகை—இரத்தினங்களைத் துளைக்குங்கருவி. (வைத்தியபரி.)

வைதாணி—1. இயம்புரத்திலுள்ள ஆறு. 2. கவிக்கதேசத்திலுள்ள நதி. (1, 2-அபிதாநசுந்.)

வைதருப்பம் — விதர்ப்பதேசத்துக்கவிஞரால் விரும்பிக்கொள்ளப்பட்டநெறி. (தண்டி. பொதுவியல். கஉ: உரை.)

வைதருப்பன்—விதர்ப்பராசன். (அபிதாநசுந்.)

வைதருப்பி—விதர்ப்பதேசத்தாசன்பெண். அவன்: தமயந்தி. (அபிதாநசுந்.)

வைதல்—எசல். (இராமா. அவையடக். இ.)

வைதல்வியம்—விதவைத்தன்மை. (வழக்.)

வைதனிகம்—அற்றைக்கூலி.

வைதனிகன்—அற்றைக்கூலியான்.

வைதாளியாடுவார்—பலவகையான தானம் கருடன் ஆடுபவர்கள். (மணிமே.)

வைதிகம்—வேதசம்பந்தம். (வழக்.)

வைதிகர் — வேதமார்க்கத்தையுடையோர். (வழக்.)

வைதிருதி—நித்தியயோகத்தொன்று. (வருஷாதிரூ.)

வைதேகன்—1. அரசன்கன்னியை வணிகன்கூடப் பிறந்தபின்னே. (குதசங்கிதை. சாதிவரவாறு. உக.) 2. விதேகநாட்டரசன்.

வைதேகி — 1. திப்பிலி. (வைத்தியபரி.)

2. விதேகன்புத்திரி வைதேகி, சேதை. (இராமா. ஆரணிய. மாரீசன்வதைப். உகச.)

வைதேயன்—விதேயன்.

வைந்தவம்—சுத்தமாயை. (சி. சி. க. உரு. உரை.)

வைந்தேயன் — கருடன், இவன் விந்தை புத்திரன் (சூ. நிக. க: இஉ.)

வைநம்—பிரிவு.

வைநாசிகம்—தசவிதபொருத்தத்துள்ளே காட்பொருத்தத்துள் ஒன்று. எண்பத்தெட்டாங்கால்கின்ற நகபத்திரத்தின் இராசிப் பொருத்தம். இப்பொருத்தமாகாது. (உ-ம்.)

“அட்டமராசிவைநாசிகமியையும்விட்டொழிதன்னெனவேவேண்டு” (வெண்பாப் பாட்டியல்.)

வைநாயிகள் — துலைவினாவியறிந்து வீடுகாதவிப்பவன். (சி. சி., பாயிரம். கூ. உரை.)

வைநிகம்—சாத்திரகேள்வி.

வைப்பாட்டி — மனையாளைப்போல்வைத்திருக்குமாது. (வழக்.)

வைப்பு — 1. இடம். (சூ. நிக. இ: சுரு.)

2. ஊர். (சூ. நிக. இ: கூரு.) 3. சேமதிரவியம். (தண்டி. பொருளணியியல் விரோதவுவமை. செய்யுள்.) 4. வைத்தல்.

வைப்புச்சாக்கி — உண்டாக்கினசார்க்கு. (வழக்.)

வைப்பவம்—விப்பவம், செல்வம்.

வைப்பாடிகள் — ஓர் சமையி. (சிவஞானபோ.)

வைப்பாகம்—சிறின்பமகிழ்ச்சி. (வழக்.)

வையானிகர்—விமானமுடையவர் தேவர். (பரிபாடல்.)

வையகம்—பூமி. (உ-ம்.) “வையகமெல்லா கழனியாய்” (விசாக. யாப். கூ.)

வையம் — 1. உரோகணி. 2. எருது. 3. சிலிகை. (சூ. நிக. எ: சஎ.) 4. தண்டிகை. 5. தேர். 6. பூமி. 7. வண்டி. (சிந்தா.) (சிலப் பதிகாரவுரையிற் கூடாரப்பண்டியென்பர். 8. வாசனம். (1, 2, 5, 6, 8-பிங்கல. சகஉச)

வையாகரணம்—வியாகரணம்.

வையாகரணர்—வியாகரணமுணர்ந்தோர். (திருவிளை. உலவாக்கியிருளிய. கக)

வையாது—வஞ்சியாது. (புறப். மாலை.)

வையாபுரி—பழனி. (வழக்.)

வையாளிவிதி—குதிராகடத்தும்வீதி. (சூ. நிக. இ: சக)

வையை—குண்டோதானுக்காகச் சொக்க நாதரால் மதுரையில் வாழவைத்த நதி. (திரு விளை. அன்னக்குழியையும். வையைமழைத் த. உஎ.)

வையைத்துறைவன்—பாண்டியன். (சூ. நிக. உ: 20.)

வையகன்—சினமுள்ளோன். (வழக்.)

வையம் — 1. வயிரம். 2. வீரத்தன்மை.

வையாவன்—வயிரவன்பார்.

வையாக்கியசதகம்—ஓர் நூல்.

வையாக்கியதீபம்—ஓர் நூல்.

வையாக்கியம்—வெறுப்பு. (வழக்.)

வையாகம் — விராகம். (பிரபுவங்க. கை லாச. சக.)

வையாகி—விராகமுடையவன், துறவி.

வையாடம் — இந்நிரகோபம். (வைத்திய பரி.)

வையாவி—வயிராவி.

வையி—வயிரி.

வையிதை—வீரம். (வைத்தியபரி)

வையியம்—வீரியம்.

வையியர்—வயிரியர்.

வையோசனன்—விரோசனன்.

வையோசரி—விரோசனன் புத்திரானுகிய யமன் என்பர்.

வையலக்கணம்—வையலகூணம், விலகூண மென்க.

வையலவம்—வில்வம். (வைத்தியபரி.)

வையவச்சுதம்—மஞ்சள். (வைத்தியபரி)

வையவச்சுதன்—1. மனுக்கள் பதினாள்வரி லொருவன். (பொருட். நிக.) 2. யமன். (சூ. நிக. க: கூ.)

வையவு—வைதல். (வழக்.)

வையனதேயன்—வைநதேயன்.

வெள.

வெள—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

வெளவம்—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

வெளவல்—1. கைக்கொள்ளுதல். (ஐங் குறு.) 2. கொள்ளையிடுதல், தானேயெடுத்துக் கொண்டு போதல். (பரிபாடல்.) 3. கௌவு தல். (புறநா.) 4. வாருதல். (பிங்கல. கடு00.)

வெளவால்—ஓர் பறவை. (சிந்தா.)

வெளவால்விளக்கி—ஓர்வகைத் தொங்கும் விளக்கு. (வழக்.)

வெளவாலேட்டி—ஒரு முட்செடி. (வைத்தியபரி.)

வெளவான்மீன்—ஒருவகை மீன். (வழக்.)

வெளவி—சாதிமான். (வைத்தியபரி.)

வெளவியம் — அரைத்தமஞ்சள். (வைத் தியபரி.)

வெளவுதல்—வெளவல்.

தமிழ்ச்சொல்லகராதி.

அ நு ப ந்த ம்.

முதற்புத்தகம் இரண்டாம் புத்தகத்தில், உதாரணங்காட்டாத வைத்தியபரிபாடையிலுள்ள பதங்களும் பொருள்களும்; அவ்விரண்டு புத்தகங்களிலும் வராத வைத்தியபரிபாடையிலுள்ள பதங்களும் பொருள்களும் பெரும்பாலுமிற்கே குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அண்டிக்குப்பதங்கள் தமிழ்ச்சொல்லகராதியிற் காட்டாதவைகள்.

அ.

அஃகரம்—வெள்ளெருக்கு.
அக்கதேவி—1. சோனைப்புல். 2. புங்கு.
அக்கம்—1. கயிறு. 2. தானறி. 3. பொன்.
அக்கந்தம்—தான்றி.
அக்காந்தி—தான்றிக்காய்.
அகாரம்—மாமரம்.
அக்காகலம்—அகிலமரம்.
அக்காடிதம்—கௌரிபாஷாணம்.
அக்கி—கற்றாழை.
அக்கிடம்—கற்றாழை.
அக்கிநீக்கமம்—கடனுரை.
அக்கிநீக்குமரம்—ஓர் மருந்து.
அக்கிநீச்செலம்—கார்த்திகைக்கிழங்கு.
அக்கிநிசாலம்—ஓர் பூ.
அக்கினிசேகரம்—மஞ்சள்.
அக்கிமகாரம்—அக்கிராகாரம்.
அக்கிமச்சா—அமுக்கிராவிலை.
அக்கிமுகம்—சேங்கொட்டை.
அக்கிராந்தம்—சோம்பு.
அக்கினி—செங்கொடிவேலி.
அக்கினிசில்—வெந்தோன்றி.
அக்குமணி—பலகறை, சங்குமணி.
அக்கோடம்—கடுக்காய்.
அக்ககாழ்—ஆணமரம், உன்வைரமுள்ளமரம்.
அகசம்—1. அகத்தி. 2. எலுமிச்சம்பழம்.
அகத்தான்—தான்றி.
அகத்தி—முலைப்பால்.
அகம்—கெந்தகம்.
அகரம்—குதம்.
அகராவுப்பு—கல்லுப்பு.
அகல்—வெள்வேல்.

அகளங்கம்—சீதாங்கபாஷாணம்.
அகளம்— } தாழி.
அகளி— }
அகனம்—வேங்கைமரம்.
அகனாதி—கொடிவேலி.
அகில்—1. ஓர் மரம். 2. பஞ்சவிரையி
னென்று.
அகிற்கூட்டு—வலமுதலியன ஐந்து.
அகுசுளாபு—அதிவிடயம்.
அகுடம்—கடுகோகணி.
அகும்பை—கவிழ்தும்பைப்பூண்டு.
அகுவைக்கட்டி—அரையாப்பு.
அகூடகந்தம்—பெருங்காயம்.
அங்கணம்—1. கடுமரம். 2. சலதாரை. 3.
சேறு. 4. பொரிக்காரம். 5. மதகு. 6. முற்றம்.
7. வெங்காரம்.
அங்கம்—1. கொன்றை. 2. கோளகபாஷா
ணம்.
அங்கணன்—மிருதபாஷாணம்.
அங்கரமாத்ரி—1. கௌரிபாஷாணம். 2.
பிறவிப்பாஷாணம்.
அங்கருகம்—உடம்பின்மயிர்.
அங்கவன்—மிருதபாஷாணம்.
அங்களி—கற்றாழை.
அங்காரம்—அக்கினி.
அங்காவல்லி—குறிஞ்சா.
அங்காரி—வெங்காரம்.
அங்காரிகை—கரும்பு.
அங்கி—1. கவசம். 2. சாதிவிங்கம்.
அங்கிஷ்டிசு—அங்கப்பிச்சு.
அங்கினி— } ஓர் கற்றாழை.
அங்கினி— }
அங்குசபாதி—சிறுபுள்ளடி.

அங்குசபிசாரி—கொள்ளுப்பூண்டு.
 அங்குசம்—வாழை.
 அங்குசவி—கொள்ளு.
 அங்குசன்—சரகண்டபாஷாணம்.
 அங்குசோலி—அறுகு.
 அங்குணம்—வெங்காயம்.
 அங்குலி—ஐவிரலிசசெடி.
 அங்குள்—செளரிலோத்திரம்.
 அங்குரம்—தளிர்.
 அங்கோலம்—
 அங்கோலவைரவன்—} அழிஞ்சில்.
 அச்சகம்—1. நீர்முள்ளி. 2. வெங்காயம்.
 அச்சத்தி—கத்தரி.
 அச்சபரம்—நாணற்புல்.
 அச்சம்—1. அகத்தி. 2. ஈசுரப்புல். 3. காய்ச்சற்பாஷாணம். 4. கோரைப்புல்.
 அச்சமம்—1. அளத்துப்புல். 2. முசிற்றுப்புல்.
 அச்சமரம்—நான்குமுகப்புல்லுருவி.
 அச்சமாழகம்—புல்லுருவி.
 அச்சனம்—வெள்ளுள்ளி.
 அச்சாணி—உத்தாமணி.
 அசாணிமூலி—1. உத்தமதாளி. 2. வேலிப்பருத்தி.
 அச்சித்தினை—1. ஓர்வகைத்தினை. 2. ஓர்வகைப்புல்.
 அச்சிநறுவிவி—ஓர் நறுவிவி.
 அச்சினி—எட்டாமாதம்.
 அச்சு—உடம்பு.
 அச்சுரம்—1. நெருஞ்சிற்பூண்டு. 2. முருங்கை.
 அச்சுவத்தம்—அரசு.
 அச்சுக்கியம்—1. துத்தநாகமணல். 2. நாகமணல்.
 அசுகண்டா—தைவேளை.
 அசுட்டி—அசமதாகம்.
 அசுநவு—இலையத்தி.
 அசும—1. [அத்திக்காய்]. 2. ஈருள்ளி. 3. உள்ளி. 4. சந்தனம். 5. நெல். 6. மூவருடநெல்.
 அசும்பவம்—சூரியம்.
 அசுமடம்—அசமதாகம்.
 அசுமதாகம்—ஓமம்.
 அசுமந்தம்—மலையத்தி.
 அசுமம்—1. அசமதாகம். 2. நீர்முள்ளி.
 அசுமருதம்—அத்தி.
 அசுமோதகம்—
 அசுமோதம்—} ஓமம்.
 அசுர்—1. அகிர். 2. பொடுகு.

அசுராத—கொன்றை.
 அசுலம்—கற்பாஷாணம்.
 அசுறு—1. சிறுபூச்சி. 2. சேறு. 3. சொறி.
 4. புழு.
 அசுன்றிகா—1. தைவேளை. 2. வேளை.
 அசுனபன்னி—1. சிற்றகத்தி. 2. சோறு.
 3. வெள்ளுள்ளி. 4. வேங்கை.
 அசுனம்—1. சோறு. 2. வெள்ளுள்ளி. 3. வேங்கைமரம்.
 அசுனவேதி—சோகம்.
 அசுனி—அனிச்சமரம்.
 அசுகம்—அரசு.
 அசாசி—கருஞ்சேரகம்.
 அசாணிமூலி—1. உத்தமதாளி. 2. வேலிப்பருத்தி.
 அசாரம்—ஆமணக்கமரம்.
 அசிகை—பட்டுப்பருத்தி.
 அசிதாம்புகம்—நீலோற்பலம்.
 அசிதை—அவுரிப்பூண்டு.
 அசிபத்திரம்—கரும்பு.
 அசிவம்—மரணம்.
 அசுகி—கடுகு.
 அசுகுணி—காதிற்படருமோர்நோய்.
 அசுநாதி—இரசம்.
 அசுணன்—வெள்வெங்காயம்.
 அசுபதம்பவாதம்—ஓர் நோய்.
 அசுபதி—தங்கம்.
 அசுபம்—அமுக்கிரா. அசுவம் என்றுங் கூறுவர்.
 அசுவகந்தி—அமுக்கிரா.
 அசுவகம்—1. கெந்தகம். 2. பசு.
 அசுவசட்டிரம்—நெரிஞ்சில்.
 அசுவத்தம்—1. அத்திமரம். 2. அரசமரம்.
 அசுபரி—அலரி.
 அசுவம்—குதிரைப்பற்பாஷாணம்.
 அசுவமியம்—குதிரைப்பாஷாணம்.
 அசுவாபரி—அலரி.
 அசுவாதம்—அரசமரம்.
 அசுவாமணக்கு—சிறுபூனை.
 அசுகி—குதகம்.
 அசையு—1. அமுக்கிரா. 2. சோகம்.
 அசோகம்—
 அசோகம்—} 1. அசோகமரம். 2. முருது.
 அசோகம்—} 3. வாழை.
 அசோண்டி—
 அசோண்டம்—} குறட்டைப்பூண்டு.
 அசோதம்—அலரி.
 அசோலம்—தேற்றமரம்.
 அசோனம்—வாழை.

அஞ்சநாலா—1. கருங்காக்கணம். 2. நீலோற்பலம்.

அஞ்சமிருகல்—சிற்றரத்தை.

அஞ்சவி—1. ஆடுதின்னாப்பாளை. 2. வண்டு கொல்லிப்பூண்டு. 3. வறட்சண்டி.

அஞ்சற்குழற்சி—குங்குமபாஷாணம்.

அஞ்சனக்கல்—கருநிலினை.

அஞ்சனபாஷாணம்—1. கல்லியம். 2. நீலாஞ்சனபாஷாணம்.

அஞ்சனவேர்—அவுரிவேர்.

அஞ்சனி—1. காயா. 2. நாணற்புல். 3. நீலோற்பலம்.

அஞ்சிகம்—கண்.

அஞ்சினி—இந்தாமாதம்.

அஞ்சிரம்—1. அத்தி. 2. அத்திப்பழம்.

அஞ்சுவரினத்தோன்—துத்தநாகம்.

அஞ்செவி—வறட்சண்டி.

அஞ்சோலிவான்—சுண்டி.

அட்சதை—அக்கதை, மங்களவரிசி, மஞ்சளரிசியென்பர்.

அட்சரப்புல்—பீனசப்புல்.

அட்சீவம்—முருங்கை.

அட்டகசம்—ஆடாதோடை.

அட்டகம்—1. அயமலாதி. 2. வசம்பு.

அட்டசுபம்—எண்வகை மங்கலம்.

அட்டசூரணம்—இந்துப்பு, ஓமம், திரிகடுகு, கருஞ்சீரகம், காயம், சீரகம் என எட்டாம்.

அட்டதாது—பொன், வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு, வெண்கலம், தரா, வங்கம், துத்தநாகம் என எட்டாம்.

அட்டதானபரிகை—வைத்தியர் பரிகைக்கு மெட்டுக்குறியிடங்கள் அவை நாடி, முகம், மலம், அமரி, கண், நா, சரீரம், தொனி என்பனவாம்.

அட்டதிசம்—எருக்கஞ்செடி.

அட்டதிசைராயம்—சுத்தராயம்.

அட்டதீராயம்—அரப்பொடி.

அட்டம்—இலவம், இராமல்லி, கார்த்தை, சங்கங்குப்பி, சுக்கு, தழுதாழை, பாதிரி, வழுதலை ஆக எட்டு. பச்சிலைமூலிகையகராதியிலே அட்டம், சாதிக்காயென்பர்.

அட்டமாந்தம்—அவை செரியாமாந்த முதலியனவாம்.

அட்டமூலம்—அவை எட்டுவகை வேர்கள் சுக்கு முதலியன.

அட்டலோககற்பம்—அவை பொன் வெள்ளி முதலியன.

அட்டாதசமூலம்—எருக்கு முதலியன.

அட்டாலை—ஓர் மரம்.

அட்டி—1. அகிமதூரம். 2. இலுப்பை. 3. எட்டி. 4. சந்தனம். 5. செஞ்சந்தனம்.

அட்டிகம்—சாதிக்காய்.

அட்டிமை—சீரகம்.

அட்டியோகம்—அரப்பொடி.

அட்டினம்—சீரகம்.

அட்டை—1. செவ்வட்டை. 2. நீரட்டை. 3. மரவட்டை.

அடங்கம்—கடுகுரோகணி.

அடங்காவாரிதி—1. கடலுப்பு. 2. மூத்திரம்.

அடப்பன்—கடம்பு.

அடவிக்கச்சோலம்—கஸ்தூரிமஞ்சள்.

அடவிகம்—சாம்பல்.

அடவிச்சொல்—கோரோசனை.

அடவியிறீற்றுடி—சதுரக்கள்ளி.

அடாசனி—1. புளியாரைப்பூண்டு. 2. ஆரை.

அடித்திகம்—1. அக்கரா. 2. அமுக்கிரா.

அடிப்பட்டகாந்தி—தீமுறுகற்பாஷாணம்.

அடிப்பினை—1. வங்கம். 2. வங்கமணல்.

அடிப்பற்று—பாறையுப்பு.

அடிம்பு—சிவதை.

அடியகீகாந்தி—தீமுறுகற்பாஷாணம்.

அடியீரல்—மண்ணீரல்.

அடியுப்பு—கல்லுப்பு.

அடுக்கானகன்னி—பவளப்புற்றுப்பாஷாணம்.

அடுக்குமல்லிகை—ஓர் மல்லிகை.

அடுக்குமுள்ளி—ஓர்வகை முள்ளிப்பூண்டு.

அடுகை—காய்ச்சதல். (வைத்தியபரி.) (திருவிளை. நாட்டுப். உக.)

அடுகிலைக்காரம்—செந்நாயுருவி.

அடுமா—கொட்டை.

அடை—1. அடைகவாயம். 2. நீலவிறை.

3. முளை.

அடைகாய்—1. அடைகட்டி. 2. அரைமண்.

அடைப்பன்—ஓர் வியாதி.

அடையன்—கடுக்காய்.

அண்டகம்—1. குப்பைமேனி. 2. சிறுமுட்டை. 3. பீசகோசம்.

அண்டசவ்வு—முடிமாயிசம்.

அண்டசிறுநீர்—மூத்திரம்.

அண்டசை—கஸ்தூரி.

அண்டத்தோல்—முட்டையோடு.

அண்டம்—1. தலையோடு. 2. முட்டை. 3. முளை. 4. விறை.

அண்டழுகடு—உச்சிமத்தி.

அண்டயோநி—அண்டசம், முட்டையிற்றேற்றுவது.

அண்டாசம்—சுத்தாசம்.
 அண்டவாதம்—1. அந்திரவாயு. 2. விதை வாதம், அண்டவாயு என்பதுமிகு.
 அண்டிகம்—செந்நாய்.
 அண்டில்—மாடு முதலியவற்றின் கண்ணிற் பற்றும்பூச்சி.
 அணி—நாணச்செடி.
 அணிசனாகம்—நாகமல்லிகை.
 அணிசூசில்—1. கொடிவேலி. 2. சிற்றா முட்டி. 3. நொச்சி. 4. முள்ளி.
 அணிமுலை—பூசணி. அழிஞ்சில் என்றுங் கூறுவர்.
 அணுக்கம்—சந்தனம்.
 அத்தகம்—1. ஆமணக்கு. 2. கருஞ்சீரகம்.
 அத்தகோரம்—நெல்லி.
 அத்தம்—1. அதிவிடயம். 2. குக்கில். 3. கெந்தியுரிபாவாணம்.
 அத்தமானம்—ஆமணக்கு.
 அத்தூர்—வாசனைப்பண்டம்.
 அத்தரசிதம்—மடற்றுத்தம்.
 அத்தன்—1. கடுக்காய். 2. லௌள்ளீயம்.
 அத்தாவரி—வெட்பாலரிசி.
 அத்தான்—முடக்கற்றான்.
 அத்தி—1. அத்தி. 2. எருக்கங்கிழங்கு. 3. திப்பிலி. 4. வாலைரசம். 5. யானைநெருஞ்சில். 6. வெருகஞ்செடி.
 அத்திக்கண்ணி—1. கரிசிலாங்கண்ணி 2. வெருகு.
 அத்திகோலம்—அழிஞ்சில்.
 அத்திசம்—நீர்முள்ளி.
 அத்திசாரபேதி—அதிகாரபேதி.
 அத்திசாரம்—எலும்புருக்கிச்சாரம்.
 அத்தித்திப்பிலி—யானைத்திப்பிலி.
 அத்திபுரசாதனி—அவரி.
 அத்திமானம்—ஆமணக்கு.
 அத்தியாகினம்—கருஞ்சீரகம்.
 அத்திரம்—1. இலந்தை. 2. கடுக்காய்ப்பூ.
 3. குக்குலு.
 அத்திரா—} அரசமரம்.
 அத்திரு—}
 அத்திலை—செருப்படைப்பூண்டு.
 அத்தீர்—குளிர்தாமரை.
 அத்துகம்—ஆமணக்குமரம்.
 அத்துசம்—மாமஞ்சள்.
 அத்துமம்—அரத்தை.
 அத்துமரணி—} அரசமரம்.
 அத்துமரணி—}

அத்துலாக்கி—
 அத்துவர்க்கயம்—
 அத்துவர்க்காயம்— } கருஞ்சீரகம்.
 அத்துவர்க்காயம்—
 அத்தாரம்—மாமஞ்சள்.
 அதகம்—1. சுக்கு. 2. பெருமருந்து. 3. மருந்து. 4. மூத்துமுருந்து.
 அதங்கம்—நயம்.
 அதம்—1. அத்தி. 2. பள்ளம்.
 அதம்பம்—கற்பரிபாவாணம்.
 அதமதசம்—வெண்காரம்.
 அதாரம்—மஞ்சள்.
 அதலமூலி—ஆடுதின்னாப்பாளை.
 அதவிடம்—அதிவிடயம்.
 அதவு—1. அத்தி. 2. பள்ளம்.
 அதவுநெய்—அத்திப்பிசின்.
 அதலை—1. நீர்ப்பீச்சு. 2. புளியம்பழக்களி யுண்டை.
 அதா—அத்தி.
 அதாசலம்—காட்டுமல்லிகை.
 அதிகந்தம்—1. ஓர் வாசனைப்புல். 2. கந்த கம். 3. சண்பகம்.
 அதிகநசி— } கொடிவேலி.
 அதிகநாரி—}
 அதிகம்—குருக்கத்தி.
 அதிகல்—காட்டுமல்லிகை.
 அதிகற்றாதி—கொடிவேலி.
 அதிகும்பை—1. கையாந்தகரை. 2. பொற் ருது.
 அதிகோயம்— }
 அதிகோலம்— } அழிஞ்சின்மரம்.
 அதிகோலம்—}
 அதிகோலம்—} காளான்.
 அதிங்கம்—அதிமதுரம்.
 அதிச்சத்திரகம்— }
 அதிச்சத்திரம்—}
 அதிசாரணம்—மாலிலிங்கம்.
 அதிசாரத்திரவியம்—அதிசாரநோயைத் தீர்க்குமருந்துகள். அவை கொடிவெப்பாலையரிசிமுதல் முப்பதாம்.
 அதிசாரம்—1. ஒருவகைப்பேதி. இது வாத பித்த சிலேட்டுமத்தாலுந் திரிதோடத்தாலும் வரும். 2. கல்லுப்பு. 3. சத்திசாரம்.
 அதிசௌரபம்—தேமா.
 அதிட்டச்செல்லி—இந்திரபாவாணம்.
 அதிட்டம்—மிளகு.
 அதிதாரம்—இலந்தைமரம்.
 அதிபசமி—கொன்றை.
 அதிபதி—சண்பகம்.
 அதிபதிச்சங்கம்—வாலுளுவை.

அதிபதுங்கி—கொடிவேலி.
 அதிபம்—வேம்பு.
 அதிபரிச்சம்—வாலுளுவை.
 அதிபலம்—நேர்வாளம்.
 அதிமதுரம்—1. ஓர் சரக்கு. 2. குன்றிலேர்.
 அதிமல்லி— } மாவிலங்கம்.
 அதிமலம்— }
 அதிமிருத்தியாதிமாத்திரை—கோரோசனை
 மாத்திரை.
 அதிமுத்தம்—குருக்கத்தி.
 அதியாமம்—1. அறுகம்புல். 2. முயற்புல்.
 அதிரசம்—1. ஒரு பணிகாரம். 2. ஒருபாணம்.
 இரசமுமாம்.
 அதிராகம்—கெந்தகம்.
 அதிராம்பை—பொற்றிலைத்தகரை.
 அதிரிசாரம்—இரும்பு.
 அதிருப்பை—பேய்த்தலைக்கையான்.
 அதிலவோடாகம்—அடிவோடாகச்செடி.
 இது மலையாளதேசத்திலுள்ளதென்பர்.
 அதிலோகம்—இரசகற்பூரம்.
 அதிவசம்—1. அதிவிடயம். 2. வசம்பு.
 அதிவிடம்—அதிவிடயம்.
 அதிவிடயம்—ஓர் மருந்துப்பூண்டு.
 அதிவேள்னை—பறங்கிப்பாஷாணம்.
 அதிவெள்ளைச்செந்தாரம்—சவ்வீரம்.
 அதோமுகி—கவிழ்தும்பைச்செடி.
 அந்தகம்—ஆமணக்கு.
 அந்தகன்—1. சவுக்காரம். 2. புல்லூரி.
 அந்தகோரம்— }
 அந்தகோலம்— } நெல்லிமரம்.
 அந்தகோளம்— }
 அந்தசடம்—வயிறு.
 அந்தணநாபி—விஷகீக்குமருந்து.
 அந்தம்—1. கஸ்தூரி. 2. சாவு. 3. பச்சைக்
 கர்ப்பூரம்.
 அந்தரங்கத்தியானி—ஆமை.
 அந்தரசித்து—கற்பாஷாணம்.
 அந்தரத்தாமரை—ஆகாசத்தாமரை.
 அந்தரவல்லி—கருடன்கிழங்கு.
 அந்தரவனசம்—கொடிப்பாசி.
 அந்தரவாயு—அண்டவாதம்.
 அந்தன்—கடுக்காய்.
 அந்தி—திலிலை.
 அந்திப்பு—அந்திமந்தாரை.
 அந்திமந்தாரை— } அந்திப்பு.
 அந்திமலர்ந்தான்— }
 அந்திமல்லி—பத்திராட்சி.
 அந்திமல்லிகை—அந்திப்பு.
 அந்திரக்கண்மணி—நீலக்கல்.

அந்திரக்கொடிச்சி—கெந்தகம்.
 அந்திரவசநம்—கொட்டைப்பாக்கு.
 அந்து—நெல்வண்டு.
 அந்துவாசம்—கொட்டைப்பாசி.
 அந்தேசாலம்—தேற்றமரம்.
 அந்தோர்—நெல்லி.
 அந்தேபதி—ஓர் மருந்து.
 அந்தீர்—பழந்தண்ணீர்.
 அநகம்—புல்லுருவி.
 அநங்கம்—1. இருவாட்சி. 2. மல்லிகை.
 அநந்தஞானி—அருகன். (சூ. நிக. க: ச.)
 அநந்தம்—கோளகபாஷாணம்.
 அநாவன்—1. பஞ்சபட்சிபாஷாணம். 2.
 வெந்தோன்றி.
 அநல்காலி—சூரியகாந்தக்கல்.
 அநல்வென்றி—தங்கம்.
 அநாதி—விந்து.
 அநிலாமயம்—வாதநேய்.
 அநீகினி—தாமரை.
 அநுக்கம்—1. சந்தனமரம். 2. பாம்பு.
 அநுகம்—செஞ்சந்தனம்.
 அநோக்கம்—மரப்பொது, மரம்.
 அப்பட்டா— } வட்டத்திருப்பி.
 அப்பம்— }
 அப்பநுத்தூணி—சரகண்டபாஷாணம்.
 அப்பாகம்—வாலுளுவை.
 அப்பிரகம்—லோகக்கல். இது வைகைப்
 பட்டு.
 அப்பிரியதரு—ஒதியமரம்.
 அப்பிரகம்—புளிமா.
 அப்பு—பாதிரிமரம்.
 அப்புத்திரட்டி—கட்டுக்கொடி.
 அப்புளண்டம்—தகரை.
 அப்பை—1. ஓர் கற்கொவ்வை. 2.
 கொன்றை.
 அப்பைக்கோவைழலம்—கற்கோவைக்
 கிழங்கு.
 அபங்கம்—கோளகபாஷாணம்.
 அபந்தலம்—செங்கத்தரி.
 அபயம்...செவ்வியம்.
 அபரஞ்சி—பொன்.
 அபரதன்—வெடியுப்பு.
 அம்பரைநாதம்—அப்பிரகம்.
 அபலம்—திமிங்கிலம்.
 அபாகசாகம்—இஞ்சி.
 அபாநம்—1. கடுக்காய். 2. மூலாதாரம்.
 அபாமார்க்கம்—1. நாயுருவி. 2. வெண்ணு
 யுருவி.
 அபிநாசசந்நி—ஓர்வகைச்சந்நி.

அபிரங்கி—கருநெல்லிமரம்.
அபிரோகம் — 1. நாதம். 2. பூவிந்து. 3. மனோன்மணி.
அபின்— } ஓர் மருந்து.
அபினி— }
அபையன்—கடுக்காய்.
அம்பகம்—சேம்பு.
அம்பகன்—சீர்பந்தபாஷாணம்.
அம்பட்டன்கத்தி—ஓர்விதமீன்.
அம்படம்—1. ஆடுதின்னாப்பாலை. 2. புழுக் கொல்லி.
அம்படலம்—1. ஈயம். 2. வெள்ளி.
அம்பணம்—வாழை.
அம்பர்—1. ஓர் மருந்து. ஓர்க்கோலையென்பர். 2. மரப்பின்.
அம்பரை—ஓர் நிமிளை.
அம்பலத்தி—தான்றி.
அம்பலவிருக்கம்—தில்லைமரம்.
அம்பு—1. எலுமிச்சை. 2. மூங்கில்.
அம்புசந்மம்—தாமரை.
அம்புதம்—கோரை.
அம்புநேசம்—தாமரை.
அம்புப்பிரசாதனம்—தேற்றுகொட்டை.
அம்புரம்புயம்—கடற்றாமரை.
அம்புவாசினி—1. எலுமிச்சை. 2. பாதிரி பட்டை.
அம்பை—வெட்டிவேர்.
அம்போசம்—தாமரை.
அம்பமட்டம்—வட்டத்திருப்பி.
அம்பட்டி—கொட்டிக்கிழங்கு.
அம்பான்பச்சரிசி—1. சித்திரப்பாலாவி. 2. செங்கழுநீர். 3. சிதேவியார்.
அம்மியம்—கள்.
அம்மிரம்—மாமரம்.
அம்மிலவிருக்கம்—புளியமரம்.
அம்மிலிகை—புளி.
அம்மை—1. கடுக்காய். 2. ஓர் வியாதி.
அம்மையார்கூந்தல்—கொடியார்கூந்தற்பூண்டு.
அமண்டம்— } ஆமணக்கு.
அமண்டலம்— }
அமந்தலம்—செங்கத்தரி.
அமந்தி—ஓர் மரம்.
அமரகுணர்—கடுக்காய்ப்பூ.
அமரசயம்—இரைக்குடர்.
அமரம்—ஓர்விதகண்ணோய்.
அமரி—மூத்திரம்.
அமரிதம்—கடுக்காய்.
அமரியம்—குருந்தமரம்.
அமலகம்—நெல்லிமரம்.

அமலம்—மாமஞ்சள்.
அமலா—நெல்லிமூள்ளி.
அமலை—கடுக்காய்.
அமலை—கடுகுரோகணி.
அமானி—புளியாரை.
அமிர்தசஞ்சீவனி— } உயிர் தரும் மருந்து.
அமிர்தம்— }
அமிர்தவிந்து—வாலைசம்.
அமிரம்—மிளகு.
அமிருதை—1. திப்பிலி. 2. துளசி.
அமுக்கிரா—அமுக்கிராச்செடி.
அமுகாரி—பூனைக்காலி.
அமுகம்—சிறுசெருப்படை.
அமுத்தம்—1. நெல்லி. 2. வசநாபி.
அமுத்தல்—காக்கடகசிங்கி.
அமுதங்கம்—1. கள்ளி. 2. சதுரக்கள்ளி.
அமுதசாரணி— } வெள்வேல்.
அமுதசுரு— }
அமுததரம்—மஞ்சிட்டிச்செடி.
அமுதாரி—பூனைக்காலி.
அமுதபுட்பம்—சிறுகுறிஞ்சா.
அமுதம்—1. சீந்தில். 2. திரிகடுகு. 3. பால்.
4. போசனம்.
அமுதவல்லி—சீந்தில்.
அமுதுறை—எலுமிச்சக்கனி.
அமுரி—மூத்திரம்.
அமுரியுப்பு—ஒருவகையுப்பு.
அமுந்திரம்—முத்தக்காசு.
அமேத்தியநாறுமரம்—ஓர் மரம்.
அமேதர்க்கி—கற்றாழை.
அமேந்துகொட்டை—வாதுமைக்கொட்டை.
அமை—1. ஓர் நாணல். 2. மூங்கில்.
அமையம்—இலாமிச்சை.
அயக்காந்தம்—ஊசிக்காந்தம்.
அயகம்—1. சிறுகுறிஞ்சா. 2. வசம்பு.
அயகபடி—வெள்ளியமணல்.
அயசிலவேதை—கோளகபாஷாணம்.
அயசீசம்—அயம்.
அயத்தி—இருப்புத்தொட்டிப்பாஷாணம்.
அயதி—திருநாமப்பாலை.
அயபாணி—ஓர் செடி.
அயம்—1. அயமரம். 2. இரும்பு. 3. சிறு பூலா.
அயம்பாதி—வசம்பு.
அயமணல்—அயமலை.
அயமரம்—அலரி.
அயமி } வெண்கடுகு.
அயலி }
அயவாரி—வசம்பு.

அயவி—சிற்றாத்தை.
 அயிகம்—ஊமத்தைப்பூண்டு.
 அயிஞ்சி—நிலப்பனைப்பூண்டு.
 அயிணம்—மான்றேல்.
 அயித்திரம்—கருத்தக்காணம்.
 அயிர்—கண்டசருக்கரை.
 அயிரகம்—1. ஊமத்தங்காய். 2. கருவூமத்தை.
 அயிரம்—கண்டசருக்கரை.
 அயிரியம்—நெட்டி.
 அயிரை—ஒர்வகைமீன்.
 அயில்—கோரை.
 அயிலிடம்—சிற்றாத்தை.
 அயிவ—மூசுமூசுக்கை.
 அயோமலம்—1. கடம். 2. பாலை.
 அர்க்கபந்து—தாமரைக்கொடி.
 அர்க்கம்—எருக்கஞ்செடி.
 அரக்கம்—1. அகில். 2. எருக்கு. 3. கொம்பர்க்கு. 4. திருநாமப்பாலை.
 அரக்காம்பல்—செவ்வாம்பல்.
 அரக்கி—பாஷாணம்.
 அரசன்—1. கார்முகிற்பாஷாணம். 2. துருசு.
 3. பாணகெந்தம்.
 அரசன்விரோதி—1. கொவ்வை. 2. பூவரசு.
 அரசானம்—1. அரசு. 2. அரத்தை. 3. தும்பராஷ்டம்.
 அரணியசாரணை—காட்டிஞ்சி.
 அரணியா—காட்டுக்கரணை.
 அரத்தம்—1. செங்கடம்பு. 2. செங்கழுநீர்.
 3. செங்குவளை. 4. செம்பஞ்சு. 5. செம்பரத்தை.
 6. செம்பருந்து. 7. செம்மெழுகு. 8. செம்மை.
 9. பவளம். 10. பொன்.
 அரத்தி—செவ்வல்லி.
 அரத்தை—தும்பராஷ்டம், இதுபேராத்தை.
 அரத்தோற்பலம்—செங்கழுநீர்.
 அரந்தம்—1. கடுக்காய். 2. செங்கழுநீர்.
 3. தாமரை.
 அரணியகதவி—காட்டுவாழை.
 அரப்பதுமம்—துளசி.
 அரப்பொடி—இரும்புத்தூள்.
 அரபி—கடுக்காய்.
 அரம்பை—1. அசுமதாகம். 2. வாழை.
 அரமனாபம்—வாழை.
 அரமாவம்—நாயுருவி.
 அரமியம்—பிரமிப்பூண்டு.
 அரமுறி—ஒர் செடி, இரும்புமுறிச்செடி
 யென்பர்.
 அரல்—சிலேட்டுமம்.
 அரலை—1. கோழை. 2. மரற்செடி.
 அரவம்—அதிமதூரம்.

அரவமணிக்கல்—மணிக்கூடல்.
 அரவிந்தம்—தாமரை.
 அரவினவந்து—இரசதம்.
 அரளி—1. நாறிமரம். 2. பீநாறிமரம். 3. பெருமரம்.
 அரளித்தொக்கு—பீநாறிப்பட்டை.
 அரம்பை—1. கழுதை. 2. தும்பை.
 அரி—1. கொடிவேலி. 2. மூங்கில்.
 அரிகாரம்—சீனக்காரம்.
 அரிக்கி—கடுக்காய்.
 அரிசந்தனம்—1. தாமரைப்பூந்தாது. 2. செஞ்சந்தனம். 3. மஞ்சள்.
 அரிசம்—1. மஞ்சள். 2. மிளகு.
 அரிசயம்—1. எலுமிச்சை. 2. கொன்றை.
 அரிசரி—அத்திக்கொழுந்து.
 அரிசா—பெருங்குமிழ்.
 அரிசாரணம்—மாவிலிங்கு.
 அரிசு—மிளகுக்கொடி.
 அரிணம்—1. எலுமிச்சை. 2. சந்தனம்.
 அரிணை—கன்.
 அரிசி—1. அரிசி. 2. கடுக்காய். 3. தானியங்களுனொன்று.
 அரிசிவகையாறு—1. அருளுவருசி. 2. உலுவாவரிசி. 3. எலரிசி. 4. கார்போகரிசி. 5. விளவரிசி. 6. வெட்பாலையரிசி. இவற்றுட்கிலவேறுமாம்.
 அரிசு—தேன்.
 அரிட்டம்—1. கடுகுரோகணி. 2. கன். 3. மிளகு. 4. முட்டை. 5. மோர். 6. வெள்ளுள்ளி. 7. வேம்பு.
 அரிட்டம்—1. கடுகுரோகணி. 2. வேம்பு.
 அரித்திரம்—மஞ்சள்.
 அரிதகி—கடுக்காய்மரம்.
 அரிதம்—மஞ்சள்.
 அரிதளம்—1. தாளகம். 2. பொன்னரிதாரம்.
 அரிதாரம்—1. தாளகம். 2. பழுப்பு. 3. பொன்னரிதார முதலியன.
 அரிதாலம்—பொன்னரிதாரம்.
 அரிதின்வயச்சி—1. திருநாமப்பாலை. 2. நன்னாரிக்கொடி.
 அரிது—பச்சை.
 அரிநிம்பம்—மலுவேம்பு.
 அரிப்பிரியம்—1. கடம்பு. 2. சங்கு.
 அரிமஞ்சரி—குப்பைமேனிப்பூண்டு.
 அரிமல்—மாவிலிங்கமரம்.
 அரிமைதா—வெள்ளேலமரம்.
 அரியசம்—கொன்றை.
 அரியசாரணை—மரலைங்குப்பூண்டு.

அரியாலுக்கம்—1. தக்கோலச்செடி. 2. தக்கோலவிதை.

அரியப்பு—கரியப்பு.

அரியாயம்—1. நெட்டிமுட்டி. 2. செம்பு.

அரில்—மூங்கில்.

அரிடம்—1. கடுகு. 2. கடுகுரோகணி.

அருக்கம்—எருக்கு.

அருக்கல்—சுண்டக்காய்ச்சுதல்.

அருக்கி—1. எருக்கு. 2. சுக்கு. 3. வேர்க்கொம்பு.

அருகசணி—பேரோலம்.

அருகஞ்சி—சீந்தில்.

அருகணி—பிரண்டை.

அருகம்—1. அகிறகட்டை. 2. சீந்திற்கொடி.

அருகி—கள்.

அருகியரத்தம்—பூனைக்காலி.

அருங்கலச்செவ்விதழ்—பொற்றாமரை.

அருச்சுனம்—1. அரக்கு. 2. எருக்கஞ்செடி.

3. புல். 4. நேத்திராரோகம். 5. மருது.

அருசாவிரா—பெருங்குமிழ்மரம்.

அருட்சோதி—கௌரிபாஷாணம்.

அருட்டி—} மிளகு.

அருடம்—} மிளகு.

அருணதி—வேம்பு.

அருணிணம்—1. திருநாமப்பாலை. 2. நன்னாரிக்கொடி.

அருத்திரம்—மாமஞ்சள்.

அருத்தம்—1. குக்கில். 2. பொன்.

அருத்தருமம்—வெள்வேல்.

அருதா—சதாப்புப்பூண்டிலை.

அருநாறு—வேம்பு.

அருப்பம்—தொடரிச்செடி.

அருப்பலம்—அனிச்சமரம்.

அருபாரம்—கையாந்தகரை.

அரும்பி—குங்குமபாஷாணம்.

அருளகம்—வெள்ளெருக்கு.

அருளரசி—1. குடசப்பாலை. 2. வெட்பாலை.

அருளம்—பொன்.

அருளவம்—1. அழிஞ்சில். 2. பெருமரம்.

அருளாதி—குடசப்பாலை.

அருளாபு—சாரணப்பூண்டு.

அருளவம்—பெருமரம்.

அருளுறுதி—வேம்பு.

அருண்மரம்—முதிராதமாதூளை.

அரேசகண்டு—கருணைக்கிழங்கு.

அரேசிகம்—வாழை.

அரேணுகம்—1. கடுமாத்தின்வெர். 2. வான்மிளகு.

அரைக்கீரை—ஒர் கீரை.

அரைப்புக்கட்டி—இலுப்பைப்பிண்ணாக்கு.

அரையாப்பு—ஒர் நோய்.

அரைவயிர்—பாதிக்கொடி.

அரோட்மோ—ஒர் கிழங்கின்மா.

அல்துப்பை—பொற்றலைக்கையாந்தகரை.

அல்குல்—பெண்குறி.

அல்லம்—இஞ்சி.

அல்லாரி—வெள்ளாம்பல்.

அல்லி—1. ஆம்பல், பலவகைப்படும். 2. காயா. 3. நெய்தல்.

அல்லிகம்—பேய்க்கொம்மட்டி.

அல்லியம்—கொட்டி.

அல்லூரம்—வில்வமரம்.

அலக்து—கிளை.

அலகம்—1. யானைத்திப்பிலி. 2. வேப்பலகு.

அலகழங்கு—திப்பிலி.

அலகு—மகிழ்.

அலகுசோலி—1. அறுகு. 2. கற்றாழை.

அலகை—1. கற்றாழை. 2. காட்டுக்கற்றாழை. 3. துளசி. 4. பேய்க்கொம்மட்டி.

அலங்காரம்—வெடிகாரம்.

அலங்கீதன்—அரிதாரம்.

அலங்கை—துளசி.

அலசகம்—சோம்பு.

அலத்தகம்—1. செம்பருத்தி. 2. செம்பஞ்சுக்குழம்புமரம்.

அலத்தம்—1. செம்பஞ்சு. 2. செம்பருத்தி.

அலந்தல்—செங்கத்தரி.

அலமான்—} திப்பிலி.

அலமிளகு—} திப்பிலி.

அலர்—1. மஞ்சள். 2. மிளகு.

அலரி—1. அலரி. 2. கோதுமை.

அலாபதம்—எலுமிச்சை.

அலாபு—சுரைக்கொடி.

அலாரி—

அலாரிதா—} அலரிச்செடி.

அலி—நறுவிலி.

அலியன்—கடுக்காய், கடுமாமென்றுங்கூறுவர்.

அலுவீகம்—வில்வமரம்.

அலோகி—பசுளைக்கொடி.

அலோமி—பொற்றலைக்கையாந்தகரை.

அவ்வமை—இந்துப்பு.

அவ்வையன்—கடுக்காய்ப்பிஞ்சு.

அவ்விதை—நேர்வாளம்.

அவகதவாய்—கீழ்க்காய்நெல்லிப்பூண்டு.

அவகிகத்தலா—கீழ்க்காய்நெல்லி.

அவகேசி—பூத்துங்காயாதமரம்.

அவசிகத்தம்—கடனுரை.

அவட்டம்—நாய்வேளை.
 அவடம்பதி—வசம்பு.
 அவத்தம்—நாய்வேளைப்பூண்டு.
 அவந்திக்கண்ணி—மெருகன்கிழங்கு.
 அவபத்தியம்—பத்தியந்தவறுதல்.
 அவய—வெண்கடுகு.
 அவயம்—இலாமிச்சை.
 அவாஞ்சக்காரம்—வெடிகாரம்.
 அவரை—கொள்ளுதுவரை முதலானவை.
 அவரோகம்—விழுது.
 அவலி—பூனைக்காலி.
 அவாகேசவுப்பி—பெருந்தும்பை.
 அவாபுளப்பி—பிரமிப்பூண்டு.
 அவாரி—சிறுநீர்.
 அவிகம்—வைராத்தினம்.
 அவித்தியம்—பாதாசம்.
 அவித்தருமம்—இருப்பைமரம்.
 அவிதாசம்—ஆட்டுப்பால்.
 அவிப்பிணம்—சுவரிலுப்பு.
 அவிரி—அவிரி.
 அவிருகம்—அதிவிடயம்.
 அவசுப்பம்—தொடசிப்பூண்டு.
 அவுபல்பாஷாணம்—விளைவுப்பாஷாண மூப்
 பத்திரண்டினுண்டு.
 அழகர்—வெள்ளெருக்கு.
 அழகவேதம்—அதிவிடயம்.
 அழத்தியம்—பெருங்காயம்.
 அழல்விரை—நோவாளம்.
 அழற்பால்—எருக்கு.
 அழிஞ்சில்—1. அழிஞ்சிற்பட்டை. 2. ஓர்
 மரம்.
 அழுகண்ணி—ஓர் பூடு.
 அழுகு—1. ஆமை. 2. ஓர்வகைவிலங்கு.
 அளக்காய்—வெள்ளெருக்கு.
 அளகபேதம்—அதிவிடயம்.
 அளகம்—வெள்ளெருக்கு.
 அளத்தியம்—1. சவக்காரம். 2. நீலபாஷா
 ணம்.
 அளத்துப்பச்சை—மருக்கொழுந்துச்
 சக்கிழத்தி.
 அளப்பம்—அங்கப்பிச்சு.
 அளப்புக்கு—முடக்கொத்தான்.
 அளத்துப்புல்—முயிற்துப்புல்.
 அளமம்—பொன்.
 அளர்—1. நீ. 3. மஞ்சள்.
 அளர்க்கம்—
 அளருகம்—
 அளவன்—சொரபாஷாணம்.
 அளவினரி—நோவாளம்.

அளி—1. கள். 2. காய். 3. மது.
 அஞ்சு—அழுங்கு.
 அளேசுவெப்பம்—
 அளேசுவெப்பு—
 அளேருகம்—தூதுவளை.
 அறிகத்தி—திப்பிலி.
 அறகம்—வெண்ணெய்.
 அற்பகந்தம்—செந்தாமரை.
 அற்பகேசி—வசம்பு.
 அற்பபத்திரம்—ஓர் துளசி.
 அற்பபதமம்—செந்தாமரை.
 அற்பமாரிடம்—சிறுநீரை.
 அற்பருத்தம்—வாழை.
 அறகப்பிளப்பி—திருநாமப்பாலைப்பூண்டு
 அறக்கம்—சுக்கு.
 அறசம்—கத்தரி.
 அறசோகணகிது—கருணைக்கிழங்கு.
 அறணை—காட்டுக்கருணை.
 அறநம்—மிருதபாஷாணம்.
 அறமறை—வாழை.
 அறனையம்—காட்டுக்கருணை.
 அறம்பை—தும்பை.
 அறமை—கவிழ்தும்பை.
 அறிகண்ணி—எருக்கக்கிழங்கு.
 அறிகி—கடுக்காய்.
 அறிகா—பெருவரைமீன்.
 அறிட்டம்—1. கடுகுரோகணி. 2. மிளகு.
 3. வேம்பு.
 அறிப்பலம்—திப்பிலி.
 அறியல்—மூக்கின்மரம்.
 அறுகிரை—அறைக்கிரை.
 அறிவழி—1. கள். 2. பிசாசம். (கு. நிக. ச:
 சடு.)
 அறுகு—அறுகம்புல், பூவகைப்பெரும்.
 அறுபதம்—கையாந்தக்கரை.
 அறுவகைப்பேதி—உஷண்பேதி, கொம்
 பண்பேதி, படுவண்பேதி, மாங்கிஷ்பேதி, விஷ
 பேதி எனப்பலவகைப்பெரும்.
 அன்பகம்—
 அன்பகர்—
 அன்றெறிந்தான்பூடு—சிறுபுள்ளடி.
 அள்ளுகத்தி—நெய்.
 அன்னதாழை—அன்னாசி.
 அன்னபம்—ஆல்.
 அன்னபேதி—ஓர் மருந்து.
 அன்னம்—தங்கம்.
 அன்னவம்—கடல்.
 அன்னாசி—பறங்கித்தாழை.
 அன்னா—கலநார்.

அனகம்—புல்லுருவி.
 அனந்தை—கொத்தான்கொடி.
 அனந்தர்—பருத்தி.
 அனந்தரம்—வேலிப்பருத்தி.
 அனந்தன்—வெடியுப்பு.
 அனயகம்—1. இருவாட்சி. 2. மல்லிகை.
 அனாவன்—வெந்தோன்றி, அநாவன் என
 வும் வரும்.
 அனலிழகம்—சூரியபுடம்.
 அனாசிபூ—ஓர் பூ.
 அனாரியதித்தம்—நிலவேம்பு. அநாரியதித்தம்
 என்று மெழுதுவர்.
 அனிச்சை—நாகடல்லிகை, அநிச்சைஎனவு
 மெழுதுவர்.
 அனிஞ்சில்—வில்வம்.
 அனீசு—நட்சத்திரச்சீரகம்.
 அனுக்கம்—சந்தனம், அதுக்கமெனவுமெழு
 துவர்.
 அனுகம்—செஞ்சந்தனம், அதுகமெனவு
 மெழுதுவர்.
 அனுட்டனம்—சேம்பு.
 அனுமாசாக்கா—பொன்னாங்காணி.
 அனுாபசம்—இஞ்சி.

ஆ.

ஆக்கினேயம்—விபூதி.
 ஆக்கொத்தமம்—கொன்றை.
 ஆக்கொல்லி—தில்லைமரம்.
 ஆகத்தினேய்—பருவமத்தியம்.
 ஆகம்—சுரை.
 ஆகரி—திப்பிலி.
 ஆகவகம்—பலி.
 ஆகாசகருடன்—1. கொல்லன்கோவை. 2.
 கோவை. 3. சீந்தில். 4. பேயத்தி.
 ஆகாசத்தாமரை—1. ஓர் நீர்ப்பூண்டு. 2.
 கொட்டைப்பாசி.
 ஆகாசதான்—ஒட்டை.
 ஆகாசதானம்—கொட்டைப்பாசி.
 ஆகாசதூள்—ஒட்டை.
 ஆகாசமயம்—சூரியம், வெறுமை.
 ஆகாசவல்லி—} சீந்தில்.
 ஆகாசி—}
 ஆகாடம்—1. செந்நாயுருவி. 2. வெண்ணா
 யுருவி.
 ஆகாயக்கரி—ஆகாயமுள்ளுவென்னரி.
 ஆகாயநந்தம்—நகம்.
 ஆகாயமாஞ்சி—} சிறுசடாமாஞ்சி.
 ஆகாயமாஞ்சி—}

ஆகாயழலி—ஆகாயத்தாமரை.
 ஆகாயவெளி—மூலை.
 ஆகாரம்—சாப்பிடுதல்.
 ஆகியபத்திரம்—தாமரை.
 ஆகிரந்தம்—} புன்கமரம்.
 ஆகிருநனந்தம்—}
 ஆகுபாஷாணம்—1. எலிப்பாஷாணம். 2.
 காரத்தக்கல். 3. வெள்ளைப்பாஷாணம்.
 ஆகுலி—சிற்பரத்தை.
 ஆகேறு—கொன்றை.
 ஆச்சமரம்—முகைப்புல்.
 ஆச்சாதநிலை—பருத்திப்பூண்டு.
 ஆச்சாமரம்—1. கள்ளரி. 2. மராமரம்.
 ஆச்சவரி—அரசமரம்.
 ஆசவத்துரு—பனைமரம்.
 ஆசவம்—1. கள். 2. மது.
 ஆசனி—1. பலாமரம். 2. பெருங்காயம்.
 ஆசாசி—சீந்தில்.
 ஆசாடம்—1. மரக்கொம்பு. 2. முருக்கு.
 ஆசியபத்திரம்—தாமரை.
 ஆசியம்—கருஞ்சீரகம்.
 ஆசினி—1. ஈரப்பலா. 2. மாவயிரம்.
 ஆசணம்—1. அசோகு. 2. அரசு.
 ஆசுரம்—இஞ்சி.
 ஆசுசம்—குதகம்.
 ஆசுரம்—வெள்வெங்காயம்.
 ஆசையம்—பொன்னாகம்.
 ஆஞ்சில்—இசங்கஞ்செடி.
 ஆட்டாங்கன்னி—திருகுகன்னி.
 ஆட்டாங்கோரை—ஓர் கோரை.
 ஆட்டுக்கால்—அடம்பு.
 ஆடகத்தி—குங்குமபாஷாணம்.
 ஆடகம்—1. சிறுகாஞ்சொறி. 2. சிறுநாகப்பூ.
 3. துவரை.
 ஆடகி—துவரைச்செடி.
 ஆடசை—துவரை.
 ஆடம்—ஆமணக்கு.
 ஆடலை—1. பூவில்லாமரம். 2. பூவிளா.
 ஆடனாசம்—தோவரை.
 ஆடாசம்—கெந்தியுரிபாஷாணம்.
 ஆடாதோடை—ஓர் மருந்துச்செடி.
 ஆடுகின்றப்பாலை—1. பாதாளமூலி. 2.
 புழுக்கொல்லி.
 ஆடையொட்டி—ஓர் பூ. சேலைப்பேன் என்
 பாருமுளர்.
 ஆண்குமஞ்சான்—குங்கிலியம்.
 ஆண்செருப்படி—சிறுசெருப்படி.
 ஆண்டலை—பூவில்லாமரம்.

ஆண்டை — 1. அழிஞ்சில். 2. ஆண்மரம்.
3. காத்தொட்டி. 4. தேட்கொடுக்கி.
ஆணகம்—1. கோளகபாஷாணம். 2. சுரை.
ஆணங்காய்—ஆண்பனையின்காய்.
ஆணவம்—கோளகபாஷாணம்.
ஆணப்பிறந்தோன்—1. ஆவாரை. 2. கழகக்
காணி.

ஆணிக்குருத்து—தெங்கு பனை முதலியவற்
பின் குருத்து.

ஆணிச்செருக்கம்—இலவணபாஷாணம்.

ஆணிப்பு — } கண்ணில்வருமோர்நோய்.

ஆணிப்படு — }

ஆணிவோர்—உச்சிவோர், மூலவோர்.

ஆத்தா—1. அணிநுணுமரம். 2. சீத்தா. 3.
மணிளா.

ஆத்தாழந்தான்—பூனைக்காலி.

ஆத்தி—நிருவாத்தி.

ஆத்திக்கணி—வெருகஞ்செடி.

ஆத்திட்டி—நீர்முள்ளிக்கொடி.

ஆத்திபுறம்—இஞ்சி.

ஆத்தாமபுத்தி—பூனைக்காலி.

ஆத்தாமம்—அரத்தை.

ஆதம்—கூந்தற்பனை.

ஆதம்பேதி—செப்புநெருஞ்சிற்பூண்டு.

ஆதலை—1. ஆதலைச்செடி. 2. ஆமணக்கு.

3. காட்டாமணக்கு.

ஆதாரதண்டம்—முதுகெலும்பு.

ஆதி—1. ஆடாதோடை. 2. காய்ச்சற்பாஷா
ணம். 3. மிருதபாஷாணம்.

ஆதிக்குரு—பூவழலை, முப்புவென்பர்.

ஆதிகுருஞ்சாரி—நவச்சாரம்.

ஆதிகம்—சிறுநிறஞ்சா.

ஆதிகல்நாதம்—அன்னபேதி.

ஆதிசாரம்—சவுக்காரம்.

ஆதிச்சாக்கு—சூதம்.

ஆதித்தம்—1. காலிக்கல். 2. துரிசு.

ஆதித்தன்—ஆதிசுரு.

ஆதித்தன்குரமை— } இலவணபாஷாணம்.

ஆதித்தன்வெள்ளை— }

ஆதிதேவன்—புத்தன். (சூ. நிக. க: கள.)

ஆதிபதி—விந்து.

ஆதிபரம்—சாதிக்காய்.

ஆதிமகாசுரு—துரிசு.

ஆதிமகாநாதம்—லோகமணல்.

ஆதிமருந்து—துரிகடுகம்.

ஆதியாமம்—மூலகப்பூல்.

ஆதிர்விச்சிலை—காலிக்கல்.

ஆதிருளத்திரம்—சவ்வீரம்.

ஆதிவிந்து — 1. கார்முகிற்பாஷாணம். 2.
நீலபாஷாணம். 3. மழை.

ஆதிவிராகன்—சோரபாஷாணம்.

ஆதிவிராட்டியம்—வெள்ளைப்பாஷாணம்.

ஆதிவிராட்டியன் — 1. சூதபாஷாணம். 2.
சோரபாஷாணம்.

ஆதுலம்—கன்.

ஆதொண்டை—காத்தொட்டி.

ஆநகம்—தேவதாரம்.

ஆநந்தமூலி—கஞ்சா.

ஆநந்தவல்லி—கோழித்தலைக்கெந்தகம்.

ஆநந்தவாதி—கெனரிபாஷாணம்.

ஆநந்தி—அரத்தைப்பூண்டு.

ஆநந்தை—1. புருமுட்டி. 2. பேராமுட்டி.

ஆப்பு—எட்டி.

ஆபரம்—மிளகு.

ஆபுடம்—துத்தநாகம்.

ஆபுப்பீயம்—நஞ்சுக்கொடி.

ஆம்பல் — 1. அல்லி. 2. நெல்லி. 3. புளி
யாரை. 4. மூங்கில்.

ஆம்பலா—புளியாரைப்பூண்டு.

ஆம்பலாம்—புளியமரம்.

ஆம்பி—காளான்.

ஆம்பிரம்—1. புளிப்பு. 2. புளிமாமரம்.

ஆம்பிலம்—1. கன். 2. சூரை. 3. புளியமரம்.

ஆம்பு—காஞ்சொறி.

ஆம்புயம்—இரதம்.

ஆம்புலம்— } சூரை.

ஆம்புறு— }

ஆம்பிலம்—புளி.

ஆமகணம்—ஓர் நோய்.

ஆமடி—காஞ்சிரம்.

ஆமண்டம் — 1. ஆமணக்கு. 2. சிற்றூ
மணக்கு.

ஆமணக்கு — செவ்வாமணக்குமுதற் பல
வகையாம்.

ஆமணகீதுழந்து—ஆமணக்கங்கொட்டை.

ஆமம்—1. சீதம். 2. சீதவழுப்பு. 3. சீதக்
கட்டு. 4. கடலை. 5. துவரை.

ஆமயம்—நோய்.

ஆமாகோளா—கடுக்காய்ப்பூ, ஆமாகோள
மெனவும் வரும்.

ஆமரம்—எட்டி.

ஆமரிகம்—நெல்லி.

ஆமலகமலம்—ஆகாசத்தாமரை.

ஆமா—நெல்லிக்கனி.

ஆமிரம்—1. புளிப்பு. 2. புளியமரம். 3. மா
மரம்.

ஆயிலம்—1. புளிப்பு. 2. புளியமரம்.

ஆயிலை—புளியாரை.
ஆமேற்புல்லூரி—கோரோசனை.
ஆமைச்சுரம்—சிறுபிள்ளைகளுக்கு வருமொரு
கரம்.

ஆய்மலர்—தாமரை.
ஆயகுரி—கடுகுப்புண்டு.
ஆயத்துக்கருத்தன்—அஞ்சனபாஷாணம்.
ஆயினி—ஆசினி.
ஆயுள்வேதம்—வைத்தியநூல்.
ஆர்—1. அத்தி. 2. கொன்றை.
ஆர்க்கங்கோடன்—கொல்லன்கோவை.
ஆர்க்கீகம்—1. அகில். 2. சந்தனம். 3.
கொல்லன்கோவை. 4. பித்தலை.
ஆர்க்கு—எருக்கு.
ஆர்க்குவதம்—கொன்றை.
ஆர்க்கி— } திப்பிலி.
ஆர்க்கே— }
ஆர்கோதம்—கொன்றை.
ஆர்பதம்—அரத்தை.
ஆரகோரம்—கொன்றை.
ஆரசகம்—அகில்.
ஆரத்திரகம்— } இஞ்சி.
ஆரத்திரகாகம்— }
ஆரம்—1. அஞ்சனபாஷாணம். 2. ஆத்தி.
3. கடம்பு. 4. கோடகசாலை. 5. சந்தனம்.
ஆரவரியம்—அரசு.
ஆரவலர்—காட்டாத்திப்பு.
ஆராகரியம்—அரசு, ஆராகவரியமென்றும்
பெயர்.

ஆராத்—சத்தரு.
ஆரியகம்—சிறுகுறிஞ்சா.
ஆரியவாசியம்—ஓமம்.
ஆரியன்—அதிவிடயம்.
ஆரினி—மயானம்.
ஆருகத்தம்— } நாவல்.
ஆருத்தம்— }
ஆருவம்—தண்ணீர்.
ஆரே—ஆத்திரம்.
ஆரை—1. அத்திரம். 2. ஆரை. 3. நீரு
னாரை. இனிச்செவ்வாரை முதலிய பலவகை
யாமென்பர்.

ஆரைக்காலி—தாழைக்கோரை.
ஆரோக்கியம்—சௌக்கியம்.
ஆல்—ஆலமரம்.
ஆலக்கச்சி—அரிதாரம்.
ஆலக்கட்டி—தூரிசு.
ஆலக்கோடி—தாளகம்.
ஆலக்கொடிச்சி—அரிதாரம்.
ஆலகாலம்—1. நஞ்சு. 2. நிலவாகை.

ஆலகிரீடை — அலரி, ஆலக்கிரீடையென்
றுங்குறுவர்.

ஆலங்கட்டி—தூரிசு.
ஆலசம்—1. சோம்பு. 2. நெல்லி.
ஆலசியம்—சோம்பு.
ஆலம்—1. ஆல். 2. தூரிசு. 3. புன்கு. 4.
மாவிலிங்கு.

ஆலாங்கட்டி—1. நீர். 2. கன்மழை.
ஆலாலம்—1. நஞ்சு. 2. வெளவால்.
ஆலி—கள்.
ஆலீநகம்—துத்தநாகம்.
ஆலாகம்—விலவம்.
ஆலை—1. கருப்பஞ்சாறு. 2. கரும்பு. 3.
ஓர் யந்திரம்.

ஆவம்—குங்குமமரம்.
ஆவரை—1. ஆவிரை. 2. நிலவாகை.
ஆவல்லி—சீந்தில.
ஆவாகை—நிலவாகை.
ஆவாரை—1. ஆவிரை. 2. நிலவாகை.
ஆவிபத்தம்— } பேராழுட்டி.
ஆவிபதம்— }
ஆவிப்பத்திரம்—புகையிலை.
ஆவிரங்காய்—ஆவாரைக்காய்.
ஆவிரை—ஒருசெடி.
ஆவின்—புல்லுருவி.
ஆவு—குன்றி.
ஆவேகி—ஆடுதின்னாப்பாளை.
ஆள்—1. அரசு. 2. தொட்டால்வாடி.
ஆள்வள்ளி—1. மலைச்சருக்கரை. 2. வள்ளி.
ஆளிலிதை—ஓர் விதை, இது சீனாதேசத்தி
லுள்ளதென்பர்.

ஆழ்கோதம்—கொன்றை.
ஆற்றலரி—1. சுடலைப்பூச்செடி. 2. சேங்
கொட்டை.

ஆற்றின்லித்து—கர்ப்பூரசிலாசத்து.
ஆற்றுக்கோடி—பேய்த்தும்மட்டி.
ஆற்றுச்செருப்படி— } செருப்படியென்னு
ஆற்றுச்செருப்படை— } மோர்பூடு.
ஆற்றுத்தும்மட்டி—பேய்க்கொம்மட்டி.
ஆற்றுநெட்டி—நீர்ச்சண்டி.
ஆற்றுபச்சை—நாகப்பச்சை.
ஆற்றுப்பாசி—ஓர் நீர்ப்பூடு.
ஆற்றுப்பூத்தான்—பூனைக்காலிப்பூண்டு.
ஆற்றுப்பூவரசு—ஓர் செடி.
ஆற்றுமரி—நீருமரிச்செடி.
ஆற்றுமல்லி—ஓர் மல்லிகை.
ஆற்றுமுள்ளங்கி—மணன்முள்ளங்கி.
ஆற்றுமுள்ளி—கண்டங்கத்தரி.
ஆற்றுமேலழகி—ஓர் பூண்டு.

ஆறம்—குடசப்பாலை.
ஆறரிசி—அரிசிவகைபார்.
ஆறுகிராணி—பித்தக்கிராணிமுதலியன.
ஆறுகுலை—பித்தகுலைமுதலியன. பொருட்
டொகை நிகண்டிலறிக.

ஆறுபருவம்—கார்காலமுதலியன.
ஆறுமலடு—சூதகமலடுமுதலியன.
ஆன்றடங்கார்—கோதுமைமொட்டி.
ஆனத்தேர்—விடத்தேர்.
ஆனத்தக்காரந்தம்—மருக்கொழுந்து.
ஆனந்தம்—அரத்தை. ஆனந்தம் எனவும்
வரும்.

ஆனம்—கள்.
ஆனை—அத்தி.
ஆனைக்கண் னி—அத்தித்தளிர்.
ஆனைக்கண் று—அத்தி.
ஆனைக்கொம்பன்—ஆனைவாழை.
ஆனைத்தடிச்சல்—1. புளியரனை. 2. புளிய
ரனை.

ஆனைத்தும்பை—பெருந்தும்பை.
ஆனைநெருஞ்சில்—1. புளியரனை. 2. பெரு
நெருஞ்சி.

ஆனையறுகு—ஓரறுகு.
ஆனைவணங்கி—1. தேட்கொடுக்கி. 2. ஆனை
நெருஞ்சில்.

இ.

இக்கவம்—நரும்பு.
இக்கிரி—முள்ளிக்கீரை.
இக்கு—காடி.
இக்குக்கந்தை—1. நாணல். 2. நீர்முள்ளி.
3. நெருஞ்சில். 4. வெள்ளைவிரலிச்செடி.
இக்குரம்—நீர்முள்ளி.
இக்குவாகு—பேய்ச்சுரை.
இக்குறமுலி—பெருமருந்து.
இக்ஷி—கஸ்தூரிமஞ்சள். இக்ஷியெனவும்
வரும்.

இகசக்கு—நீர்முள்ளிப்பூண்டு.
இகலி—பெருமருந்து.
இகளை—வெண்ணெய்.
இகனி—வெற்றிலை.
இகசு—மூங்கில்.
இகுடி—காத்தொட்டி.
இகுளி—கொன்றை.
இங்கஞ் செடி—முத்தாயிலச்செடி.
இங்கரி— } கஸ்தூரி.
இங்கிரி— }
இங்கு—பெருங்காயம்.

இங்குகாதி—பீதரோகணி.
இங்குக்காண்டான்—1. நீர்முள்ளி 2. நெ
ருஞ்சில். 3. பெருங்கரும்பு.

இங்குமேம்—இங்கு.
இங்குதாதி—பீதரோகணி.
இங்குதாரி—கோரோசனை.
இங்குதாழி—பீதரோகணி
இங்குதூரி—கோரோசனை.
இங்குராமம்—பெருங்காயம்.
இங்குலிகம்— } சாநிலிங்கம்.
இங்குளம்— }

இச்சயம்—ஆசை.
இச்சலம்—நீர்க்கடம்பு.
இச்சி—1. அரசு. 2. ஆல். 3. இத்தி.
இச்சியம்— } கடுகுரோகணி.
இச்சியல்— }
இச்சியால்—1. இத்தி. 2. கல்லித்தி.
இசங்கு—1. சங்கங்குப்பி. 2. சங்கஞ்செடி.
இசருகம்—வெள்ளைத்தும்பை.
இசிகர்—கடுகு.

இசிடாரு—கடம்.
இசிப்பு—1. இசிவு. 2. வயிற்றுவலி.
இசிபலம்—பேய்ப்புடோல்.
இசுக்கோல்வித்து—ஓர் விதை. இதை நீரி
விட்டு விதையை நீக்கிவிட்டுச் சாப்பிட்டால்
நீர்க்கடுப்பை யுடனே போக்கிவிடும். இதனை
இசுக்கோல்விதையென்றுகூறுவர்.

இசுதாரு—கடப்பமரம்.
இசைமடந்தை—சரச்சுவதி. (சூ.நிக.க.கடு.)
இசைமுட்டி. செருந்தி.
இசைமுடி—சிலந்திநாயகம்.
இஞ்சம்—வெந்தோன்றி.
இஞ்சி—1. இஞ்சி. 2. கொத்தான்.
இஞ்சுசாறு—வெல்லம்.
இட்டம்—ஆமணக்கு.
இடக்கு—சங்குமுடி.
இடங்கணம்—வெண்காரம்.
இடயிகம்—மகளிர்சூதகம்.
இடபவாகனம்—எருமைநாக்கிப்பூண்டு.
இடவகம்—இலவங்கம்.
இடற்சம்—குக்கில். குக்கிற்பிசினென்றுங்
கூறுவர்.

இடாடிமம்— } தாதுமாதலை.
இடாபிரமம்— }
இடிகம்—பெருமருந்துக்கொடி.
இடிகால்—பீர்க்கங்கொடி.
இடேபலம்—பேய்ப்புடோல்.
இடேபை—எலி.
இடமோலி—ஓர் மரம்.

இண்டு—1. ஈயச்செடி. 2. புலிதொடக்கி.
 இண்டை—1. ஈகைக்கொடி. 2. தாமரை
 மாலை. 3. முல்லை.
 இணர்—1. கிச்சிலி. 2. தளிர். 3. மாமரம்.
 இத்தம்—புளியமரம்.
 இத்தி—இச்சி.
 இத்து—
 இத்தரா— } காவட்டம்புல்.
 இத்துரு— }
 இரதம்—வேற்றுமருந்தால் முறித்த இரதம்.
 இத்தும்—1. ஒரிதழ்த்தாமரை. 2. சாதிபத்திரி.
 இத்தி—கொன்றை.
 இதள்—1. இரதம். 2. சிறுதுறு.
 இதளை—கொப்பூழ்.
 இதை—காராமணி.
 இந்தம்வரம்—நீலோற்பலம்.
 இந்திராகந்தம்—நன்னாரி, இந்திரசுகந்தம்
 எனவும் வரும்.
 இந்திரகோபம்—தம்பலப்பூச்சி.
 இந்திரசாலி—அழிஞ்சில்.
 இந்திரசரசம்—நொச்சி.
 இந்திராதிரு—மருதமரம்.
 இந்திராபம்—1. பாலு. 2. வெட்பாலை.
 இந்திரபலம்—வெட்பாலையரிசி.
 இந்திரபாஷாணம்—வைப்புப்பாஷாண மும்
 பத்திரண்டினென்று.
 இந்திரபுட்பம்— } வெந்தோன்றி.
 இந்திரபுட்பி— }
 இந்திரவம்—வெட்பாலை.
 இந்திரவல்லி—1. தளிர். 2. முடக்கொத்தான்.
 இந்திரவாசம்— } நெய்தற்கொடி.
 இந்திரவாமம்— }
 இந்திரவாருணி—பேய்க்கொம்மட்டி.
 இந்திராணி— } நொச்சி.
 இந்திராணிகை— }
 இந்திரி—1. இச்சிச்செடி. 2. நன்னாரி.
 இந்திரியம்—1. சுக்கிலம். 2. பஞ்சேந்திரியம்.
 இந்திரியவம்—வெட்பாலை.
 இந்திரவம்—1. கருங்குவளை. 2. கருநெய்தல்.
 இந்திரோகம்— } வெட்பாலை.
 இந்திரோபம்— }
 இந்திரோயம்—வெட்பாவட்டை.
 இந்திரை—அரிதாரம்.
 இந்து—1. எட்டி. 2. கௌரிபாஷணம். 3.
 பச்சைக்கருப்பூரம்.
 இந்துகமலம்—வெண்டாமரை.
 இந்துப்பு—1. பனிக்கூரை. 2. பூரத்தின்
 மித்துரு. 3. மதிக்கூர்மை. 4. மதியுப்பு.
 இந்துமாரம்—கடம்பு.

இந்துவாரி—தண்ணீர்விட்டான்.
 இந்துழி—பெருங்காயம்.
 இந்துள்—
 இந்துளபம்— } நெல்லி.
 இந்துளி— }
 இந்துறு—இலந்தை.
 இபங்கம்—புளிமா.
 இபாந்து—கல்லுப்பு.
 இம்பி—கருந்தினை.
 இம்பிகம்— } மிளகு.
 இம்பிலம்— }
 இம்பூறல்—சாயவேர்.
 இமதம்—பெருங்காயம்.
 இமம்—பனி.
 இமயகிரி—யோனி.
 இமலம்—மரமஞ்சள்.
 இமவாலுக்கை—பச்சைக்கருப்பூரம்.
 இயக்கினி—கண்டங்கத்திரி.
 இயக்குரோதம்—ஆல்.
 இயந்திரி—இத்தி.
 இயம்—மிருதார்க்கி.
 இயல்பு—வில்வம்.
 இயல்புதி—1. இண்டிலை. 2. நாய்வேளை.
 3. வில்வம்.
 இயவகம்—காராமணி.
 இயவசம்—புல்.
 இயவபலம்—மூங்கில்.
 இயவாசம்—சிறுகாஞ்சொறி.
 இயவானி—ஓயம்.
 இயவை—குளநெல். துவரை.
 இயாகதம்—1. சிற்றகத்தி. 2. துத்தி.
 இயாகம்— }
 இயாதம்— } கொன்றையிலை.
 இயாபகம்— }
 இயாவம்—சுக்கு.
 இயாசாவியம்—கொன்றை. இயுசாவியம்
 என்றுகூறுவர்.
 இயைமே—1. கொன்றை. 2. வாழை.
 இரகதம்—துத்தி.
 இரகம்—சூரியகாந்தம்.
 இரசகபுவம்—கடைச்சாக்கு.
 இரசகம்—பீர்க்கு.
 இரசகப்பூரம்—ஓர் மருந்து.
 இரசகன்—வண்ணன்.
 இரசகுளிகை—இரும்பைப்பொன்னுக்கு
 மருந்து, இது: சித்தர்செய்வது.
 இரசகெந்தபாஷாணம்—சாதிலிங்கம்.
 இரசசெந்தாரம்—ஓர் செந்தாரம்.

இரசதம் — 1. வெள்ளி. 2. ஈசுரவித்தென்றுங் கூறுவர்.

இரசதாளி—ஓர் வாழை.

இரசநாதம்—இரசம்.

இரசபலம்—தெங்கு.

இரசபாஷாணம்—கடிகிய காந்தியென்னும் பாஷாணம்.

இரசபுட்பம்—இரசபற்பம், இரசகருப்பூரமுமாம்.

இரசம் — 1. பூந்தாது. 2. மதம். 3. மா. 4. மிளகுநீர். பாதரசமுதலியபலவுங் கூறுவர்.

இரசமணி—இரசங்கட்டியமணி.

இரசமாத்திரை—இரசகுளிகை.

இரசமாதா—அப்பிரகபாஷாணம்.

இரசலிங்கம்—சாதிலிங்கம்.

இரசவாதம்—இரும்பு முதலியவற்றைப் பொன்னாக்குவது.

இரசவாழை—பேயன்வாழை.

இரசனா—அரத்தை.

இரசனி—1. ஒளி. 2. மாமஞ்சள்.

இரசாலம் — 1. கரும்பு. 2. கோதுமை. 3. பலா. 4. மாமரம்.

இரசிதசுத்தி—ஈயம்.

இரசனம்—உள்ளி.

இரசோனகம்—வெள்ளைப்பூண்டு, இரசோனம் என்றும் வரும்.

இரஞ்சனம்—செஞ்சந்தனம்.

இரண்டுகை—இண்டைச்செடி.

இரண்கொல்லி—தும்பை.

இரணி—குருவியால்.

இரத்தகழிச்சல்—ஓர் பேதி.

இரத்தகுமுதம்— } செவ்வாம்பல்.

இரத்தகரவம்— } செவ்வாம்பல்.

இரத்தகோகனகம்—செந்தாமரை.

இரத்தசந்தனம்—செஞ்சந்தனம்.

இரத்தசாகம்—செங்கீரை.

இரத்தபலம்—ஆலம்பழம்.

இரத்தபலை—கொவ்வைப்பழம்.

இரத்தபாஷாணம்—வைப்புப்பாஷாணத்தினாலேறு.

இரத்தபாரதம்—சாதிலிங்கம்.

இரத்தபிண்டம்—சீமைல்லிகை.

இரத்தபுட்பிகா—மூக்கிரட்டை.

இரத்தம் — 1. உதிரம். 2. குங்குமப்பூ. 3. சாதிலிங்கம். 4. செம்பு. 5. பவனம்.

இரத்தமண்டலம்—செந்தாமரை.

இரத்தமாரணம்—காலிக்கல்.

இரத்தவடி—வைகுரிக்குரு.

இரத்தவள்ளி—செவ்வள்ளிக்கிழங்கு.

இரத்தவீசம்—மாதலை, இதன் கனியுமரம்.

இரத்தி—1. இத்தி. 2. இலந்தை.

இரத்திரம்—1. அரத்தை. 2. நவமணிப் பொது.

இரத்திரி—இத்திரம்.

இரத்தோற்பலம்—செங்குடலை.

இரதகம்—இத்தி.

இரதசந்தியாகம்—செந்தாமரை.

இரதம்—1. இரசம். 2. பாதரசம். 3. மா.

இரதி—1. இலந்தை. 2. கார்த்திகைப்பூ, இது கார்த்தன்.

இரதிகாதலன்—மன்மதன். (சூ.நிக.க:உரு.)

இரதிகார்த்தன்—தாமரை.

இரம்பிகம்— } மிளகு.

இரம்பிலம்— } மிளகு.

இரமடம்—பெருங்காயம். இராமடம் எனவும் வரும்.

இராமப்பிரியம்—தாமரை. இராமாப்பிரியம் எனவும்வரும்.

இரலை—புல்வாய்.

இரலிகார்த்தம்—சூரியகாந்தக்கல்

இரலிச்சம்—சூடன்.

இரலிமது—வெள்ளி.

இரவு—மஞ்சள்.

இரவெரிமரம்—சோதிவிருக்கம்.

இரணி—கொன்றை.

இராக்கி—கருஞ்சோளம்.

இராகவி—பெருநெருஞ்சிற்செடி.

இராகவிண்ணாடகம்—கொன்றை.

இராகி—கேழ்வாரு.

இராக்கச்சிட்டம்—உள்ளி.

இராக்கேசுரம்—கருப்பூரம்.

இராசகனி—எலுமிச்சுகனி.

இராசகீரி—வெள்ளைக்கீரி.

இராசசூயம்—தாமரைப்பூ.

இராசயுகம்—பாலை.

இராசவள்ளி—ஓர் கொடி.

இராசவிருக்கம்—கொன்றை.

இராசனை—வெள்ளைப்பூண்டு.

இராசியம்—தாமரைப்பூ.

இராசில்—மெழுகு.

இராசீவம்—தாமரைப்பூ.

இராசனை—சிற்பரத்தை.

இராடம்—வெங்காயம்.

இராத்திரி—மஞ்சள்.

இராத்திரிகாசம்—வெண்டாமரை.

இராத்திரிவேதம்—கோழிச்சேவல்.

இராந்துண்டு—இலந்தை.

இராமக்கம்—ஓர் நோய்.

இராமமரம்—1. அனாதாமரம். 2. ஆத்தா.
3. மன்னிலா.

இராவடம்—அசோகு.

இராவடி—1. ஏலம். 2. பேரேலம்.

இராவணன்—சே—ஒர் பூண்டு, இது: புல்.

இராவறிவன்—சேவல்.

இரிசியா—பூனைக்காலி.

இரிஞ்சி—மகிழ்.

இரிமல்—இலவங்கப்பட்டை.

இருகுமிழி—1. குமிழ். 2. நீர்க்குமிழ்.

இருகுளங்கினை—முசுமுசுக்கை. குளக்கு

முசு.

இருசகம்—மாதாளை.

இருசீறியார்—1. கருஞ்சீரகம். 2. நற்சீரகம்.

இருஷிமூலம்—வசம்பு.

இருசு—மூங்கில்.

இருசுகம்—மாதாளை.

இருண்டி—சிறுசண்பகம்.

இருண்முகா—நாவி.

இருத்தை—சேங்கொட்டை.

இருது—

இருந்துணர்— } இலந்தை.

இருநாவி—1. கருநாவி. 2. நாவி.

இருப்பவல்—ஒர் பூண்டு.

இருப்புக்கொல்லி—சிவனார்வேம்பு.

இருப்பை—இலுப்பை.

இருபன்னியம்—சேங்கொட்டை.

இரும்பிலி—ஒர் செடி.

இரும்பு—ஒர் லோகம்.

இரும்புக்காய்வேளை—ஒர் வேளை.

இரும்புலி—ஒரு செடி, துவரை.

இருமல்—ஒர் நோய்.

இருமல்லிகை—1. சிறுமல்லி. 2. பெருமல்லி.

இருமிஸ்தகி—ஒர் மருந்து.

இருவவங்கம்—1. இலவங்கம். 2. கிராம்பு.

இருலிங்கவட்டி—சாகிலிங்கம்.

இருவகைநிம்பம்—1. சிவனார்வேம்பு. 2. வேம்பு.

இருவங்கம்—வெள்ளியம்.

இருவாட்சி—ஒர் செடி.

இருவேலி—வெட்டிவேர்.

இருவேளை—1. தைவேளை. 2. நல்வேளை.

இருசக்குணை—செரு.

இருசகி—1. கடுக்காய். 2. சீந்தில்.

இருசர்கிரம்—இரதம்.

இருசன்—1. வெள்வெங்காயம். 2. வெள்ளன்.

இருணுகம்—ஒர் மருந்து.

இருதக—விந்து.

இரைத்து—1. உப்பிலி. 2. புல்தொடக்கி.

இரைப்பு—ஒர் நோய்.

இல்வம்—தேற்றமரம்.

இல்வி—1. தேற்றா. 2. வான்மினா. 3. வெற்றிலை.

இலகம்—ஊமத்தை.

இலகிரி—1. அபின். 2. கஞ்சா. 3. சாதிக் காய். 4. சாதிபத்திரி.

இலகு—1. அகில். 2. சீதேவி.

இலகுசம்—இலாமிச்சவேர். 2. ஈரப்பலா.

இலங்காசிகை—நாகப்பூ.

இலச்சைகெட்டமரம்—கற்றேற்கு.

இலசநம்—வெள்வெங்காயம். உள்ளியுமாம்.

இலதூயம்—கீழ்க்காய்நெல்லி.

இலஞ்சு—1. புன்கு. 2. மகிழ்.

இலட்சுமணம்—தாளிப்பூண்டு.

இலடம்—புளியமரம்.

இலடவி—அகில்.

இலணை—அரசமரம்.

இலதை—1. இலந்தை. 2. படர்கொடி.

இலதைவந்தி—கொடிவேலி.

இலந்தை—ஒர் மரம்.

இலம் பைநா—சுரைக்கொடி.

இலயம்—சாவு.

இலவங்கப்பத்திரி—இலவங்கவிலை.

இலவங்கப்பூ—இலவங்கம்

இலவணபாஷாணம்—ஒர் பாஷாணம்.

இலவணம்—உப்பு.

இலவம்—1. இயமனார்வள்ளி. 2. சுரை.

இலவு—1. இலவமரம். 2. தேற்றமரம்.

இலாக்கிரி—செம்மெழுகு.

இலாங்கலம்—ஆண்குறி.

இலாங்கலி—1. செங்காந்தன். 2. தெங்கு.

3. வெந்தோன்றி, செங்காந்தையுமாம்.

இலாசமஸ்தகம்—ஓமம்.

இலாஞ்சி—

இலாஞ்சிலி— } ஏலம்.

இலாட்சை—1. அரக்கு. 2. செம்பஞ்சு.

இலாமிச்சை—ஒர் வேர். இலாமிச்சையென வுங்குறுவர்.

இலாயம்—ஏலரிசி.

இலிசுசம்—ஏலமிச்சை.

இலிங்கப்படுடால்—1. ஐவிரலி. 2. கொவ்வை.

இலிங்கப்பற்று—ஒர் நோய்.

இலிங்கம்—சாதிலிங்கம்.

இலிந்தகம்—கருங்குலோ.

இலுப்பை—ஒர் மரம்.

இலேகியம்—ஒர்வித மருந்து, இலேகமென வுங்குறுவர்.

இலேசணம்—அரிதாரம்.
 இலேந்து—கல்லுப்பு.
 இலேபம்—வான்மிளகு.
 இலேம்புகம்—நிலக்கடம்பு.
 இலேவுந்து—கல்லுப்பு.
 இலைக்கள்ளி—ஓர் கள்ளி.
 இலைக்கொடி—வெற்றிலைக்கொடி.
 இலைப்பசளி—பெரும்பசளி.
 இலைப்புல்—ஓர் புல்.
 இவநட்டம்—மிளகு.
 இவராவட்டி—ஏலம்.
 இவியாடம்—இரசகற்பூரம்.
 இழுது—1. இனிமை. 2. நிணம். 3. நெய்.
 இளகீது—கொழுப்பு.
 இளகு—நெய்.
 இளகுசும்—கத்தரி.
 இளங்கோல்விதை—ஓர் விதை.
 இளசாட்சசம்—கொன்றை.
 இளஞ்சி—1. ஒளி. 2. சுளுக்கத்தரி.
 இளம்புல்—அறுகு.
 இளவன்—சோரபாஷாணம்.
 இறடி—கருந்தினை.
 இறந்திரி—இத்தி.
 இறவி—1. இத்தி. 2. கொன்றை. 3. மருது.
 இரால்—ஓர் மீன்.
 இறவிலை—வெள்ளியம்.
 இறுவேலி—வெட்டிவேர்.
 இறுகங்கியான்—கையாந்தகரை.
 இறுங்கு—காக்கைச்சோளம்.
 இறுநாகம்—இலாமிச்சை.
 இறும்பு—1. கார்த்திகைப்பூ. 2. தாமரை.
 இறை—1. பிரமன். (சூ. நிக. க: கச.) 2. மாமரம்.

இறைச்சி—மாமிசம்.
 இறைவன்—
 இறைவனிடம்பம்—
 இன்கோல்விதை—ஓர் விதை.
 இன்புறல்—
 இன்புறவேர்—
 இன்னலை—இலைக்கள்ளி.

ந.

நக்கை—புலிதொடக்கி.
 நகம்—சந்தனமரம்.
 நகை—1. இண்டங்கொடி. 2. கற்பகம். 3. பொன்.
 நங்கம்—சந்தனம்.
 நங்கு—1. இண்டங்கொடி. 2. சந்தனம்.

நங்கை—உப்பிலி, இஃதோர்கொடி.
 நகைதுவக்கு—ஓர் மரப்பட்டை.
 நச்சு—நச்சுமரம்.
 நச்சுரமூலி—பாதாளமூலி, பெருமருந்துக் கொடியென்பர்.
 நசுதேசாத்தி—பெருமருந்து.
 நசுப்பரிவிந்து—கெந்தகம்.
 நசல்—1. நயல். 2. சீழ்க்கை.
 நசன்—1. கௌரிபாஷாணம். 2. பச்சைக் கற்பூரம்.
 நசன்றார்—கொன்றைமரலை.
 நசுரமூலி—1. தாரசுக்கொடி. 2. பெருங்கிழங்கு. 3. பெருமரம். 4. பெருமருந்துக் கொடி.
 நசுரவிந்து—இரசம், பாதரசமெனவுங்கூறுவர்.
 நசுரவேர்—பெருமருந்து.
 நசுவரதரு—கடம்பு.
 நசுவரிநாதம்—
 நசுவரிபிந்து—
 நஞ்சு—நச்சு.
 நட்டல்—சம்பாதித்தல்.
 நண்டு—புலிதொடக்கி.
 நந்து—நச்சு. 2. கற்குரம். 3. நஞ்சு.
 நம்ம்—1. சுடுகாடு. 2. பாதிரி.
 நம்வாரி—வசம்பு.
 நயக்களங்கு—வங்குவெட்டை.
 நயக்கொடி—இண்டஞ்செடி.
 நயக்குழவி—நீலபாஷாணம். இது: நயத் தின் பிள்ளையெனவும் வரும்.
 நயம்—1. பஞ்சலோகத்தொன்று. 2. பாதிரி.
 3. மிருதாரசிங்கி.
 நயல்—1. நசல். 2. தம்பலப்பூச்சி.
 நயவரி—பெருமருந்து.
 நயவீரி—பெருமருந்துக்கொடி.
 நயிலை—இண்டிலை.
 நயை—1. இஞ்சி. 2. இண்டு. 3. சஞ்சீவி.
 நர்—கரும்பு.
 நர்க்குச்சம்பா—ஓர் சம்பாநெல்.
 நர்க்குமல்லிகை—ஓர் மல்லிகை.
 நர்க்கோல்லி—
 நர்க்கோல்லிக்கொடி—
 நரணம்—கள்ளி.
 நரப்பலா—ஆசினிப்பலா.
 நரம்—1. கரும்பு. 2. குங்குமப்பூ. 3. குங்குமம்.
 நரவன்—நரம்.
 நரவுள்ளி—நரவெண்காயம், நருள்ளியுமாம்.

சுரதஞ்சுலை—1. சுரத்கொத்து. 2. கல்லீரல்.
3. துரையீரல்.
சுமத்தலரி—1. அலரி. 2. பெருங்கள்ளி.
3. பொன்னலரி.
சுழம்—1. கள். 2. கள்ளி.
சுழை—காசநோய்.
சுழைக்கொல்லி—தாளகம்.
சுளம்—பாதிரி.
சுறுகட்டி—இரகசகற்பூரம்.
சுனத்தாடி—கொண்டை.
சுனம்—கள்ளி.
ஈனாமணிமை—சூதகம்.

2.

உக்கம்—1. தாளி. 2. வேலிப்பருத்தி.
உக்கா—1. கஞ்சா. 2. கடுக்காய். 3. வேலிப்
பருத்தி.
உக்கிரகந்தம்—1. கரும்பு. 2. கருவேம்பு.
உக்கிரகந்தி—1. வசம்பு. 4. வேம்பு.
உகடிரகந்தை—1. ஓமம். 2. வசம்பு.
உக்கிரச்சரவார்—ஆதொண்டை.
உக்கிரசவா—காத்தொட்டி.
உக்கிரம்—முருங்கை.
உக்கிரி—1. கருவசம்பு. 2. வசம்பு.
உக்கு—இலவங்கம்.
உகவல்லி—நாகமல்லி.
உகா—உவா, உகாமரமென்றும் கூறுவர்.
உகாரம்—நாதம்.
உகாரவுப்பு—கல்லுப்பு.
உகிரம்—இலாமிச்சை.
உகின்—
உகின்ம—
உகீகாரணை—அவுரி.
உச்சதரு—தென்னேமரம்.
உச்சிதம்—நெருஞ்சில்.
உச்சினி—இரண்டாமாதம்.
உச்சிமல்லி—ஊசிமல்லிகை.
உச்சிப்பிளவை—ஓர் புண்.
உச்சிரச்சேடி—புல்லுருவி.
உச்சிராதம்—பிரண்டைக்கொடி.
உச்சிவேர்—மூலவேர்.
உச்சுனம்—கொழுப்பு.
உசகம்—ஆமணக்கஞ்செடி.
உசரிதம்—நெருஞ்சில்.
உசிரம்—1. செவ்வியம். 2. மிளகு.
உசிவ்—
உசிலம்—
உசிலை—
உசிலமரம்.

உட்டணசஞ்சீவி—பிரண்டைக்கொடி.
உட்டணம்—மினகு.
உட்டணவாதக்கிராணி—ஓர் நோய்.
உட்டிரம்—தேட்கொடுக்கி.
உடகீது—உடல். (திருக்குற்றாலமலை. எஅ.)
உடசத்தோல்—வெட்பாலைப்பட்டை.
உடப்பு—தொரட்டிமுட்செடி.
உடம்பிடி—வேலமரம்.
உடமுள்—வேலமரமுள்.
உடல்—பொன்.
உடற்றழுமபு—அங்கிதம்.
உடு—உசிலமரம்.
உடுக்கை—சீலை.
உடுகாட்டி—பொண்ணுங்காணி.
உடுண்டுதம்—வாகைமரம்.
உடும்பை—உசில்.
உடுபதி—மரமஞ்சள்.
உடுபாதகம்—பனை.
உடுபுட்பம்—செவ்வரத்தை.
உடுபோதகி—
உடுபோதகை— } பேய்ப்பசளை.
உடுபோதம்— }
உடுமபு—ஓர் பிராணி.
உடை— 1. கல்கவல். 2. குடையேல். 3. வேலமரம்.
உடைகோல்—வேலமரம்.
உண்டாத்தா—கள்ளி.
உண்டி—உணவு, இது: நால்வகையாம்.
உண்டுகம்—பெருவாகைமரம்.
உண்டையம்—காகம்.
உண்ணம்—உடைமரம்.
உத்தகடம்—இலவங்கம்.
உத்தமசத்து—அவுபலபாஷாணம்.
உத்தம்—1. தண்ணீர். 2. கொட்டைமுந்திரிகை.
உத்தம்பரி—கொத்தமல்லி.
உத்தமபலம்—முந்திரிகைப்பழம்.
உத்தமதானி—வேலிப்பருத்தி.
உத்தமயம்—அரத்தை.
உத்திரி—பருத்திச்செடி.
உத்திரு—சுண்ணாம்பு.
உத்தவாணி—கண்டல்காலி.
உத்தாபலம்—1. சங்கஞ்செடி. 2. முந்திரிகை.
உத்தாமணி—வேலிப்பருத்தி.
உத்தாலம்—நறுவிலி.
உத்தி—அபின்.
உத்திரப்பூண்டு—சிவனாலேம்பு.
உத்திரம்—1. மஞ்சள். 2. மரமஞ்சள்.
உத்திராபன்னி—சுணல்.

உத்திரி—பருத்தி.
 உதகச்சுத்தி—தேற்றுகொட்டை.
 உதகவன்—கொடுவேலி.
 உதகு—புன்கு.
 உதரக்கோமதம்—பாலாடைப்பூண்டு.
 உதரவணி—கண்டங்கத்தரி.
 உதராவீ—மரமஞ்சள்.
 உதாசனன்—கொடுவேலி.
 உதானன்—நாபியினிற்கும்வாயு.
 உதானன்றிசை—வாயுவினங்கம்.
 உதாம்பரம்—செம்பு.
 உதாரம்—வீரம்.
 உதி—ஒதியமரம்.
 உதிர்காய்—சொரிகாய்.
 உதிர்வேங்கை—உதிர்வேங்கை.
 உதிர்க்குடோரி—கருடன் கிழங்கு.
 உதிரபந்தம்—மாதுளை.
 உதிரமுறிப்பான்—விஷ்ணுகிராந்தி.
 உதிரவாயு—சூதகவாயு.
 உதிரி—சிறுகிரை.
 உதீசம்—சூறாவளி.
 உதும்பரம்—அத்தி.
 உந்தி—நாபி.
 உப்பிலி—1. இண்டங்கொடி. 2. ஈர்க்கொல்
 லிக்கொடி.
 உப்பு—இலவணம்.
 உப்புக்கட்டி—சிறுகட்டிக்கொடி. இது மலை
 யாளத்திலே மிகுதியுண்டாம்.
 உப்புடாவி—ஓர் செடி.
 உப்புல்—செங்கள்ளி.
 உபகுஞ்சிகை—1. ஏலம். 2. கருஞ்சீரகம்.
 உபகுல்லம்—சுக்கு.
 உபகுல்லியம்— } திப்பிலி
 உபகுல்லியை— }
 உபதாகம்—பனை.
 உபாசம்—கல்லுப்பு.
 உபாதம்—வெடியுப்பு.
 உபாசிதம்—சிறந்தகத்தி.
 உபரியாவி—கோட்டம்.
 உபலோகத்திறம்—வெள்ளி.
 உபலோத்திரம்—விளாம்பிசின்.
 உபவம்—சீந்தில்.
 உபவனம்—காஞ்சொன்றி.
 உபோதகி— }
 உபோதகை— } பேய்ப்பசளை.
 உபோதம்— }
 உம்பல்—சூழி.
 உம்மங்காய்—கொட்டையிலாப்பனங்காய்.

உம்மியம்—1. பாஷாணம். 2. பாஷாணம்
 விளையுமி.
 உமதகி—சணல்.
 உமலகம்—அரிதாரம்.
 உமலோத்திரம்—விளாம்பின்.
 உமற்கடம்—1. தருப்பை. 2. புல்.
 உமா—குன்றி.
 உமிக்கரப்பான்—ஓர் சிரங்கு.
 உமிப்புடம்—குழிநிறையவுமியைக்கொட்டி
 மருந்தை நடுவில்வைத்தெரிப்பது.
 உமியல்—வசம்பு.
 உமிரி—1. அமிர்தம். 2. உமிரிப்பூண்டு.
 உய்யக்கொண்டான்—1. எருமைமுல்லை. 2.
 கொய்யா.
 உய்மணல்—கருமணல்.
 உயசகி—வெள்ளைப்பாஷாணம்.
 உயர்—குன்றி.
 உயர்ந்தகுளச்சி—பவனப்புற்றுப்பாஷாணம்.
 உயவை—காக்கணம்.
 உயிர்—1. உயிர். 2. இலாமிச்சை.
 உயிர்மருந்து—மிருதசஞ்சீவனி.
 உயிர்வேதனை—அனல்முதலியன. சூ. நிக.
 கஉ—ஆவதிந்காண்க.
 உயிறு—இலாமிச்சை.
 உரகம்—மல்லிகை.
 உரகமல்லி—நாகமல்லிகை.
 உரகவல்லி—வெற்றிலைக்கொடி.
 உரதம்—1. சக்கிலம். 2. மாதவிடாய்.
 உரப்பம்—பெருங்காயம்.
 உரலாமணகீது—ஓராமணக்கு.
 உரறல்—பெருங்காயம்.
 உரி—1. அரைப்படி. 2. கொத்துமல்லி.
 உரு—எலுமிச்சை.
 உருக்கரம்—வெண்காரம்.
 உருக்கினம்—அஞ்சனபாஷாணம்.
 உருகீது—1. அயவுருக்கு. 2. எஃகு. 3.
 எருக்கு.
 உருக்குக்காரம்—வெண்காரம்.
 உருக்குப்பிரியம்—நீரிழிவுமுதலியனோகம்.
 உருக்குமணல்—அயமணல்.
 உருகை—1. அறுகம்புல். 2. புல்லுருவி.
 உருசகம்—1. ஆமணக்கு. 2. உப்பு. 3.
 கொமமட்டிமாதுளை.
 உருத்திரசடை—சிவதுளசிப்பூண்டு.
 உருத்திரம்—1. மஞ்சள். 2. மரமஞ்சள்.
 உருத்திரோகம்—மாரடைப்பு.
 உருப்பம்—1. உட்டினம். 2. தினைமா.
 உருபட்சா—பெருங்காயம்.

உருபுகம்— } ஆமணக்கு.
 உருபுகம்— }
 உரும்பரம் — 1. சர்ப்பம். 2. செம்பு. 3. பெருங்காயம்.
 உருமலைவரி—லோகமணல்.
 உருரசம்—சுத்தரசம்.
 உருவரி—பெருஞ்சீரகம்.
 உருவலி—ஓர் பூண்டு.
 உருவாரச்சாமட்டி—வீழி.
 உருவாரம்—வெள்ளரி.
 உருவி—1. செம்முள்ளி. 2. நாயுருவி.
 உருவை—1. குரை. 2. முள்ளி.
 உருளரிசி—கொத்துமல்லி.
 உருளை—1. முட்டை. 2. வெள்ளைப்பாஷாணம்.
 உருட்சை—வாழைக்கிழங்கு.
 உருபிகை—வெள்ளெருக்கு.
 உருகி—செம்மரம்.
 உருகிணி—1. சிறுகாஞ்சொறி. 2. கடுகு ரோகணி. 3. பீதரோகணி.
 உருகிதம்—செம்மரம்.
 உருசனகம்—எலுமிச்சை.
 உருசனம்—முள்ளிலவு.
 உருசனி—1. கடுகு. 2. கோரோசனை. 3. சிறுகாஞ்சொறி. 4. செந்தாமரை.
 உருசனை—1. கடுகு. 2. கோரோசனை.
 உருசி—சூரியகாந்தி.
 உருசினி—சிறுகாஞ்சொறி.
 உருமக்கிழங்கு—வசம்பு.
 உருமகி—முதியார்கூந்தல்.
 உருமிசி—மயிர்ச்சிகைப்பூடு.
 உல்லமின்—ஓர் மீன்.
 உல்லரி—தளிர்.
 உல்லி—வெங்காயம்.
 உலக்கை—மெருகன்கிழங்கு.
 உலகங்காத்தான்—அவுரி.
 உலகுலம்—1. திப்பிலி. 2. திரிபிலை.
 உலங்காரனை—அவுரி.
 உலத்திச்சூலை—ஓர் நோய்.
 உலநீந்தம்—தண்டு.
 உலவநாசி—திப்பிலி.
 உலவை—1. ஒடைக்கொடி. 2. ஒடைமரம்.
 3. கிலுகிலுப்பை. 4. விலங்கின்கொம்பு.
 உலாகுமம்— }
 உலாகுமம்— } மனேசிலை.
 உலாங்கம்— }
 உலாங்கிலி—1. காவட்டம்புல். 2. கிலு கிலுப்பை.

உலாங்கு— } 1. காவட்டம்புல். 2. பெருஞ்
 உலாங்குவி— } சீரகம்.
 உலாமா—கச்சமரம்.
 உலிமனி—நாயுருவி.
 உலுக்குமரம்—மின்மரம்.
 உலுப்பை—சிறுகாய்.
 உலுவம்—வெந்தயம்.
 உலுவா—பெருஞ்சீரகம்.
 உலுவாவரிசி—வெந்தயம்.
 உலாகலம்—குங்கிலியம்.
 உலையிற் பிணந்தின்னி—மாமிசபேதி.
 உலோககற்பம்—அயவெள்ளை.
 உலோகதாது—துத்தபாக்ஷாணம்.
 உலோகம்—பொன் முதலாயின.
 உலோகமஸ்தம்—ஓமம்.
 உலோகிதசந்தனம்—குங்குமப்பூ.
 உலோகிதம்—மஞ்சள்.
 உலோசி—பேய்ப்பசளை.
 உலோசிதம்—சந்தனம்.
 உலோமசம்—சடாமாஞ்சில்.
 உவர்—உப்பு.
 உவர்க்காரம்—சவுக்காரம், சவர்க்காரம் என
 வுங்குறுவர்.
 உவர்ச்சங்கம்—முட்சங்கம்.
 உவர்மண்—உப்பானமண்.
 உழமண்—1. உழைமண். 2. சவட்டுமண்.
 உழலை—தாகம்.
 உழினை—சிறுபூனை.
 உழுவைமீன்—ஓர் மீன்.
 உள்ளல்—உள்ளான்.
 உள்ளாளி—தோற்போக்கி.
 உள்ளி—வெள்வெங்காயம்.
 உன்—அட்டை. மரத்தையரிக்குமோர் புழு
 என்றுங்குறுவர்.
 உளுத்திரம்—மஞ்சள்.
 உளிக்காரம்—அரிதாரம்.
 உற்கடம்—நன்னாரி.
 உற்பலசாசனம்—பெருங்காயம்.
 உற்பலம்—1. கருநெய்தல். 2. கோட்டம்.
 3. சிதேவி. 4. செங்கழுநீர்.
 உறங்கி—புளியமரம்.
 உறவி—மலைமுருங்கை.
 உறுண்டுகம்—அவுபலபாக்ஷாணம்.
 உறுப்பட்டக்கி—ஆமை.
 உறுப்பா—ஓர் மரம். உது மலையாளத்திலே
 யுண்டாம்.
 உறுப்பு—அவயவம்.
 உன்மத்தகி—சிறுகுறிஞ்சா.
 உன்மத்தம்—ஊமத்தை.

உன்மத்தி— } குறிஞ்சா.
உன்மத்து— }
உன்மத்தை—ஊமத்தை.
உன்னம்—உழிஞ்சில். உழிஞ்சிலைவாகை
யென்பர். (சிலப்.)
உன்னுகம்—கரடி.
உன்னி—அழிஞ்சில்.
உனத்தகு—குறிஞ்சா.
உனிநம்—சிறுபூனை.

உள.

உளகம்—ஊமத்தை.
உளகடன்—முருங்கை.
உளசா—மூக்குத்திச்செடி.
உளஷாரம்—பூவழலை.
உளசிக்காந்தம்—அயக்காந்தம்.
உளசிப்புல்—ஓர் புல்.
உளசில்லிகை—ஓர் மல்லிகை.
உளட்டிரம்—தேட்கொடுக்கிப்பூண்டு.
உளடணை—திப்பிலி.
உளடணம்—1. சக்கு. 2. மிளகுக்கொடி.
உளடாத்திராவணம்—வெடியுப்பு.
உளடைமா—தேட்கொடுக்கி.
உளண்டத்தார்—கள்ளி.
உளத்தைநாறி—பீநாறி.
உளதிகை—மூல்லை.
உளதுகரப்பான்—குழந்தைகட்கு வருமோர்
நோய்.
உளதுகாமாலை—ஓர் நோய்.
உளதுவாரம்—வெள்ளி.
உளதுவிரியன்—விரியன்.
உளந்து—கச்சோலம்.
உளமச்சி—நத்தை.
உளமத்தை—ஊமத்தஞ்செடி.
உளமிழி— } சிறுபூனை.
உளமினை— }
உளர்க்குருவி—சிட்டிக்குருவி.
உளர்குத்திப்பால்—கழுதைப்பால்.
உளர்ப்பலம்—ஆமணக்கு.
உளர்ப்புல்—ஓர் புல்.
உளர்ப்புலம்—ஆமணக்கு.
உளர்வரப்பன்—வெள்ளரி.
உளரண்டி—கள்ளி.
உளரி—தேட்கொடுக்கி.
உளருடன்மூலி— } முருங்கை.
உளருடை— }
உளருவார்ப்பயன்—வெள்ளிக்காய்.
உளமுலத்தி—ஓரத்தி.

உளழிக்காரம்—இரசம்.
உளழைக்குருத்து—துளசிப்பூண்டு.
உளற்றருகி—நீர்.
உளறிலளக்கர்—எருக்கிலை.
உளறன்—உளறங்கொடி.
உளறேறி—கருப்பம்.

எ.

எஃகு—உருக்கு.
எகடம்—தென்னைமரம்.
எகவாவல்லி—பால்.
எகவாசம்—வனவாசம்.
எகின்— } 1. அழிஞ்சில். 2. செம்மரம். 3.
எகினம்— } புளி. 4. புளிமா. 5. புளியமரம்.
எகுன்று—குன்றிக்கொடி.
எச்சம்—பறவைமலம்.
எச்சினி—ஏழாமாதம்.
எட்டை—தென்னைமரம்.
எட்டி—1. காஞ்சிரமரம். 2. விஷமுட்டி.
எட்டிகம்—1. சிலந்தி. 2. சீந்திற்கோடி.
எண்—எள்.
எதளா—புளியமரம்.
எதிர்பாஞ்சான்—மீன்.
எதிளை—புளியமரம்.
எமங்கிசும்—பொன்னிமிளை.
எமநாகம்—1. அசுமதாகம். 2. ஊமத்தை.
எமநாசம்—ஓமம்.
எமபத்திரம்—மலைத்தி.
எமபாரி—கெந்திபுரிபாஷாணம்.
எமபுகம்—நிலக்கடம்பு.
எய்துமாலன்—திப்பிலி.
எயிறு—பல்.
எரணம்—ஆமணக்கு.
எரி—1. கொடுவேலி. 2. நெல்லிக்காய்க்
கந்தகம்.
எரிகாலி—காட்டாமணக்கு.
எரிசுன்மம்—ஓர் நோய்.
எரிசாலை—ஓர் பூமி.
எரிமருந்து—சுமெருந்து.
எரிமுகி—சேங்கொட்டை.
எரு—எருமுட்டை.
எருக்கம்—எருக்கு.
எருக்கு—எருக்கலை.
எருணம்—செங்குவளை.
எருந்துவாலன்—கோரைக்கிழங்கு.
எருந்தி—1. இப்பி. 2. ஏராமுட்டி.
எருமணம்—செங்குவளை.
எருமுட்டைப்பீநாறி—வெதுப்படக்கி.

எருமைக்கீழைச்சாள்.—ஒர்பூடு.
 எருமைக்கற்றாழை—ஒர்வகைக்கற்றாழை.
 எருமைக்காஞ்சொறி—ஒர் காஞ்சொறி.
 எருமைத்தக்காளி—பெருந்தக்காளி.
 எருமைநாக்கி — 1. ஓர்வகைமீன். 2. சா
 னைக்கி.

எருமைநாத்தொட்டி — வைப்புப்பாஷாண
 முப்பத்திரண்டினொன்று.

எருமைமுன்னை—கருப்புமுன்னை.
 எருவை—1. கோரை. 2. கோரைக்கிழங்கு.
 3. செம்பு. 4. நாணல்.
 எல்லம்—இஞ்சி.

எலாவரலுகை—ஒர் பூடு, அது பேரேலம்.
 எலி—கள்ளி.
 எலிச்சேவி—1. எலிக்காதுலை. 2. கெட்டி
 யார்கூந்தல்.

எலிச்சேவிகீரை—ஒர் கீரை.
 எலித்துருமம்—தான்றி.
 எலித்துளசி—குழியிட்டான்பூண்டு.
 எலிப்பாகல்—காட்டாமணக்கு.
 எலிப்பாஷாணம்—ஒர் பாஷாணம்.
 எலிப்பாலை—1. கள்ளி. 2. காட்டாமணக்கு.
 எலிப்பிடுக்கன்—ஒர் பூண்டு.
 எலிமருந்து—பாஷாணம்.

எலிமனை—தாமரை.
 எலியாமணக்கு—ஒராமணக்கு.
 எலிபால்—காட்டாமணக்கு.
 எலிபொட்டி—ஒட்டொட்டி.
 எலியொட்டிப்பூண்டு—குருக்கு.
 எலினன்—1. கள். 2. மது.
 எலும்பி—ஒர்மரம்.
 எலும்புருக்கி—ஒர் நோய்.
 எவ்வம்—தீரானோய்.
 எவட்சாரம்—ஒர் சரக்கு.
 எவலம்—இஞ்சி.
 எழுச்சி—காதுலுண்டாகுமோர்நோய்.
 எழுநா—1. கொடுவேலி. 2. தீ.
 எழுமான்புலி—ஒர் பூண்டு.
 எழுவரைக்கூடி—சுவலீரபாஷாணம்.
 எற்றன்மரம்—நீரிறைக்குமரம்.
 எறியுப்பு—கல்லுப்பு.

ஏ.

ஏகபத்திரிகை—வெண்ணெய்.
 ஏகம்—1. திப்பிலி. 2. வெண்கலம்.
 ஏகழலி—மாதுளை.
 ஏகவாசம்—ஆலமரம்.

ஏகாங்கம்— } சந்தனமரம்.
 ஏகாந்தம்— }
 ஏகாரவல்லி—1. பலா. 2. பாகல்.
 ஏகாவி—சவுக்காரம்.
 ஏகிடபாகம்— } அதிமதுரம்.
 ஏகிடாவகம்— }
 ஏடகம்—1. தென்னை. 2. பனை. 3. பூவிதழ்.
 ஏடலகம்—அதிமதுரம்.
 ஏத்கிரி—சாதிபத்திரி.
 ஏதுநம்—அரிதாரம்.
 ஏந்துகல்—ஆமணக்கு.
 ஏமத்தி—பொற்றொடிப்பாஷாணம்.
 ஏமத்தூர்—காட்டாமணக்கு.
 ஏமத்தூரி—பொன்னுரத்தை.
 ஏமபத்திரம்—1. மலையத்தி. 2. மலையாத்தி.
 ஏமபுட்பம்—1. அசோகு. 2. சண்பகம். 3.
 மயக்கம். 4. பொன்முல்லை.
 ஏம்பேதி—கற்கடகபாஷாணம்.
 ஏம்—1. தங்கம். 2. பொன். 3. மயக்கம்.
 4. விபூதி.
 ஏம்மணல்—பொன்மணல்.
 ஏமல்—முதிரை.
 ஏமவதி—கடுக்காய்.
 ஏமாப்பிரகம்—அப்பிரகம்.
 ஏட்டம்—இடி.
 ஏரண்டம்—ஆமணக்கு.
 ஏரண்டை—திப்பிலி. ஏரண்டி ஏனவும்வரும்.
 ஏரத்தை—பிடரிக்காம்பு.
 ஏரம்—சத்திசாரம்.
 ஏரியால்—கல்லுப்பு.
 ஏரியவீர—சுவலீரபாஷாணம்.
 ஏலபிலி—கடுகு.
 ஏலம்—1. இசங்கு. 2. ஏலமரம். 3. சடா
 மாஞ்சில். 4. முத்திரை.
 ஏலா—1. ஏலம். 2. பேரேலம்.
 ஏலாபத்திரம்—தக்கோலம்.
 ஏலி—1. கள். 2. சங்கஞ்செடி.
 ஏலு—சங்கஞ்செடி.
 ஏவருகன்—அதிமதுரம்.
 ஏவாகனம்— } அசமதாகம்.
 ஏவாங்கம்— }
 ஏற்றுப்பனை—ஆண்பனை.
 ஏறடம்—அதிமதுரம்.
 ஏறல்—கிழிஞ்சில்.
 ஏனக்கோடு—1. பன்றிக்கொம்பு. 2. வெதுப்
 படக்கி.
 ஏனம்—1. தினை. 2. தினையரிசி. 3. பன்றி.
 ஏனல்—1. கதிர். 2. செந்தினை. 3. பசுந்
 தினை.

ஐ.

ஐ—1. இருமல். 2. கடுகு. 3. கோழை. 4. சர்க்கரை. 5. சன்னி. 9. தும்பை. 7. பருந்து. 8. பெருவியாதி.

ஐக—மல்லிகைமொக்குழ்.

ஐகலவை—சிலேட்டிமம்.

ஐங்காயத்தைலம்—பிண்டதைலம்.

ஐங்காயம் — கடுகு, காயம், சுக்கு, மிளகு, வெள்ளுள்ளி என்பன.

ஐங்கோலம் — இலுப்பைவித்து, ஒமம், கடுகு, கருஞ்சீரகம், நிம்பவித்து என்பன.

ஐசிலம்—சிறுநாகப்பூ.

ஐதுகி—காட்டாமணக்கு.

ஐந்தரம்— } பனை.

ஐந்தார்— }

ஐந்துப்பு—இந்துப்பு, கல்லுப்பு, கறியுப்பு, வளையலுப்பு, வெடியுப்பு என்பன.

ஐந்து—சிறுகடுகு.

ஐம்—கடுகு.

ஐம்புலம்வென்றோன் — பஞ்சபகிபாஷாணம்.

ஐமுகி—ஆமணக்கு.

ஐயஞ்சு—நிலப்பனைக்கிழங்கு.

ஐயம்—1. இரும்பு. 2. கடுகு. 3. சிலேட்டிமம். 4. வெண்கடுக்காய்.

ஐயவி—1. கடுக்காய். 2. கடுகு.

ஐயிதழ்—துத்தி.

ஐரோயம்—கன்.

ஐலந்தார்— } பனை.

ஐலந்தாலம்— }

ஐவணம்— } மருதோன்றி.

ஐவணி— }

ஐவணம்—மலைநெல்.

ஐவிரல்—ஐவேலி.

ஐவிரலி—ஐவேலிக்கொடி.

ஐவேலி—ஐவிரற்கொவ்வை.

ஒ.

ஒக்கம்—அசுமதாகம்.

ஒக்கலை—அம்பர்.

ஒங்கலம்—விஷமூங்கில்.

ஒசிதம்—கற்றாழை.

ஒஞ்சி—தனம்.

ஒட்டச்சி—பூவழலை.

ஒட்டத்தி—ஒட்டுத்துத்தி.

ஒட்டறை—புகைப்பற்று.

ஒட்டியுப்பு—பொட்டிலுப்பு.

ஒட்டு—1. அறுகு. 2. புல்லூரி.

ஒட்டுக்காத்தம்—ஒர் கார்தம்.

ஒட்டுக்குடான்—ஒட்டுப்புல்.

ஒட்டுச்செடி—ஒட்டுடாட்டிச்செடி.

ஒட்டுப்புல்—ஒர் புல்.

ஒட்டை—ஒர் மிருகம்.

ஒடியன்மா—1. ஆமை. 2. பனங்கிழங்கு.

ஒடுக்கான்—

ஒடுங்கியோடு— } ஆமை.

ஒடுவங்காய் — ஒர் மரக்காய். மின்னிக்கா

யென்றற்கூறுவர்.

ஒடுவடக்கி—குப்பைமேனி.

ஒடை—ஒடைமரம்.

ஒண்ணி—பொன்.

ஒத்திமம்—1. புளியமரம். 2. விஷமூங்கில்.

ஒதி—

ஒதியம்— } ஒதியமரம்.

ஒபை—கிலுகிலுப்பை.

ஒமை—மாமரம்.

ஒருபடல்—கொக்கு.

ஒருமரம்—1. அழிஞ்சில். 2. செம்மரம்.

ஒருமாதக்கருப்பு—வெடியுப்பு.

ஒருவை—ஆடு.

ஒலி—கொங்கிலேலி.

ஒலிகாரம்—படிகாரம்.

ஒளிபுடம்—சூரியபுடம்.

ஒளிவட்டி—பச்சைக்கருப்பூரம்.

ஒளிமருப்பு—யானைக்கொம்பு.

ஒளிவிளங்குமேனி—ஒர் பாஷாணம்.

ஒ.

ஒக்கிதம்—செஞ்சந்தனம்.

ஒங்கல்—1. மலை. 2. மூங்கில்.

ஒங்கலுற்பவன்— } கார்தபாஷாணம்.

ஒங்கலுறவன்— }

ஒங்காரவுப்பு—கல்லுப்பு.

ஒங்காரவரு—கொளரிபாஷாணம்.

ஒச்சியம்—சங்கு.

ஒச்சிவி—ஒன்பதாமாதம்.

ஒசிதம்—சீந்தில்.

ஒசை—வாழை.

ஒட்டி—கொவ்வைக்கனி.

ஒட்டியம்—பழுத்தவுடன் படும்வாழை.

ஒட்டி — 1. ஒருகாற்காய்த்துப்பெரம். 2.

கொடிமுதன்மருந்து.

ஒட்டிசம்—கருப்பூரம்.

ஒட்டம்—செங்கருங்காலி.

ஒட்டலாய்—இலுப்பை.

ஒடன்—ஆமை.
ஒடியவோடம்—கிளிஞ்சில்.
ஒடை—1. உலவை. 2. கிலுகிலுப்பை.
ஒணை—ஒந்தி.
ஒத்தி—ஒந்தி.
ஒதம்—அண்டவாதம்.
ஒதிமம்—புளியமரம்.
ஒமம்—அசமதாகம்.
ஒமான்—ஒணை.
ஒமை—ஒர் மரம்.
ஒர்வாசல்—யோனி.
ஒரம்—சத்திசாரவுப்பு.
ஒரவுப்பு—சத்தியுப்பு.
ஒரிதழ்த்தாமரை— } ஒர் மருந்துப்பூண்டு.
ஒரிலைத்தாமரை— }
ஒரோசனி—கடுங்காய்.
ஒலம்—பிரம்பு.
ஒலைக்கண்டு—ஒலைத்துண்டு.
ஒலைச்சிறகு—பாதிப்பினையோலை.
ஒலைபூ—தாழம்பூ.
ஒலைமூங்கில்—ஒர் மூங்கில்.
ஒலைவாலை—ஒர் மீன்.

ஒள.

ஒளடதம்—மருந்து.
ஒளடம்பரம்—தாம்பிரம்.
ஒளதசியம்—பால்.
ஒளதம்பரம்—செம்பு.
ஒளவை—நஞ்சு.
ஒளனம்—மிளகுரசம்.

க.

கஃசு—காற்பலம்.
கக்கரி—இண்டை.
கக்கரிகம்—1. கக்கரி. 2. வெள்ளரி.
கக்காரி—தேமா.
கக்காரம்—1. சங்கு. 2. தினை. 3. மாமரம்.
கக்குரு—1. மஞ்சரி. 2. நாயுருவி.
கக்குவான்—ஒர் நோய்.
கக்கோரம்—மாமரம்.
ககம்—1. சரகண்டபாஷாணம். 2. மணத்தக்காளி.
ககமாரம்—மணத்தக்காளி.
ககவசகம்—ஆல்.
ககனம்—1. ஒர் கிழங்கு. 2. துத்தநாகம்.
ககராவிர்தம்—அந்தரத்தாமரை.
ககுபம்—1. மருந்து. 2. மருமரம்.

கங்கம்—கோளகபாஷாணம்.
கங்கன்—பிறவிச்சீர்பந்தபாஷாணம்.
கங்காளன்—துரிசு.
கங்கு—சருந்தினை.
கங்கை— } நவகூரம்.
கங்கைக்குணன்— }
கங்கைபெற்றேன்—விநாயகன். (சூ. நிக. க. உக.)
கங்கைமீட்டான்—தண்ணீர்மிட்டான்.
கங்கையோன்—துரிசு.
கச்சகர்—கொள்ளு.
கச்சதுஷன்—தவளை.
கச்சபம்—ஆமை.
கச்சம்—1. அபினிச்செடிவிதை. 2. காய்ச்சற்பாஷாணம். 3. மீன்.
கச்சல்—1. மிகவிளம்பிஞ்சு. 2. வாயைக்கச்சல்.
கச்சற்கொடி—கொம்மட்டிக்கொடி.
கச்சன்—ஆமை.
கச்சாலம்—சுரபாஷாணம்.
கச்சி—1. சின்னி. 2. சீந்தில்.
கச்சில்—சீந்தில்.
கச்சினி—ஒன்றாமாதம்.
கச்சுரை—பெருங்காஞ்சொறி.
கச்சுதம்—1. சிறுகுறட்டை. 2. பேரீந்து.
கச்சுரம்—1. கழிஞ்சி. 2. சிறுகுறட்டை. 3. பேரீந்து.
கச்சோணி—வாசனைப்பண்டம்.
கச்சோரம்—கச்சிலிக்கிழங்கு.
கச்சோலம்—1. ஏலப்பட்டை. 2. கச்சிலிக்கிழங்கு. 3. மாஞ்சில்.
கச்ச்கார்—தேமா.
கச்சகா—ஒர் பூண்டு.
கச்சம்—வெள்ளரி.
கச்சகரிகம்—1. கக்கரி. 2. வெள்ளரி.
கச்சகன்னி—வெருகு.
கச்சங்கம்—பீநாறி.
கச்சங்கு—நந்து.
கச்சுடைத்தயிரி—ஆடைநீக்கினதயிரி.
கச்சுடைப்பிஞ்சு—1. இளம்பிஞ்சு. 2. கசப்பிஞ்சு.
கச்சநாவிர்தம்—கொட்டைப்பாசி.
கச்சப்பி—1. மயிர்ச்சிக்கப்பூண்டு. 2. வல்லாரை. 3. வேம்பு.
கச்சபம்—புல்.
கச்சம்—தாமரை.
கச்சமாத—ஊமத்தை.
கச்சர்ப்பம்—மஞ்சள்.
கச்சர்ப்பு—இறைச்சி.

கசராகம்—கொள்ளு.
 கசவம்—கடுகுச்செடி.
 கசற்கம்—கொள்ளு.
 கசாசனம்— } அரசமரம்.
 கசாசனை— }
 கசாயம்—குடிநீர்.
 கசாயர்—மஞ்சள்.
 கசிரம்—1. கடம்பு. 2. வாலுளுவை
 கசேருகம்—தமரத்தை.
 கசைததை—அபின்.
 கஞ்சகம்—சிலிந்தி.
 கஞ்சா—கோரக்கர்மூலி.
 கஞ்சாங்கோரை—1. ஓர் மருந்துப்பூண்டு.
 2. நாய்த்துளசி.
 கஞ்சம்—செம்பு.
 கஞ்சான்—1. கஞ்சாங்கோரை. 2. கையாந்த
 கரை.
 கஞ்சகம்—1. சிலிந்தி. 2. முருக்கு.
 கஞறம்—தள்.
 கட்டகத்தி—வீழி.
 கட்சம்—சங்கபாலாணம்.
 கட்செவி—பாம்பு.
 கட்டஞ்சலி—மூக்கு.
 கட்டாஞ்சி—ஓர் மரம். அது முள்வேலமரம்.
 கட்டாரி—எழுத்தாணிப்பூண்டு.
 கட்டி—ஓர் புன்.
 கட்டில்—மஞ்சம்.
 கட்டுக்கொடி—ஓர் கொடிப்பூடு.
 கட்டுமாமரம்—ஓர்வகையொட்டுமாமரம்.
 கட்டை—1. பிரேதம் 2. விற்று.
 கட்பலம்—தான்றி.
 கடக்கோடி—தும்பை.
 கடக்கோட்டி—கௌதும்பை.
 கடசாடபுகம்—அடர்ந்தபதவல்.
 கடபி—வாலுளுவை.
 கடம்—1. குடம். 2. சரீரம்.
 கடம்பம்—1. கடப்பமரம். 2. கீரைத்தண்டு.
 3. குமிழ். 4. வாலுளுவை.
 கடம்பரை—கடுகுரோகணி.
 கடம்பல்—குமிழமரம்.
 கடம்பு—1. நீர்க்கடம்புமுதற்பலவகைக்கடம்
 பாம்பு. 2. கருங்குறுவைநெல்.
 கடரி—மரமஞ்சள்.
 கடல்கலக்கி—பேய்முசுட்டை.
 கடல்விராஞ்சி—ஓர் செடியென்பர்.
 கடலகம்—ஆமணக்கு.
 கடலஞ்சிகம்—தருப்பைப்புல்.
 கடலடக்கி—பேய்முசுட்டை.
 கடலடி—இலவங்கம்.

கடலடைத்தான்—1. அபின். 2. கஞ்சா.
 கடலம்—ஆமணக்கு.
 கடலாடி—நாயுருவி.
 கடலாமணக்கு—காட்டாமணக்கு.
 கடலி—மூக்கிரட்டை.
 கடலி—மரமஞ்சள்.
 கடவுமரம்—தணக்குமரம்.
 கடவுள்— } தேவதாரம். இதனைக்கடவுளர்
 கடவுளம்— } தாரம் என்றுகூறுவர்.
 கடவை—தணக்குமரம்.
 கடற்குருவி—கல்லுப்பு.
 கடற்கோஞ்சி—ஓர் செடி.
 கடற்கொழுப்பை—எழுத்தாணிப்பூண்டு.
 கடற்சில்—மரக்கொட்டை.
 கடற்பட்டி—கிளிஞ்சில்.
 கடற்பன்றி—ஓர் மீன்.
 கடற்பாசி—1. ஓர் பாசி. 2. காளான்.
 கடற்பாம்பு—ஓர் பாம்பு.
 கடற்பாலை—சமுத்திரசோகி.
 கடற்போடி—தும்பை.
 கடற்றாழை—கொந்தாழை.
 கடற்றி—கடனுரை.
 கடற்றுவரை—ஓர் துவரை.
 கடற்றேங்காய்—ஓர் தெங்கின்காய்.
 கடாநாரத்தை— } ஓர் நாரத்தை.
 கடாரை— }
 கடிகண்டு—பூனைக்காலி.
 கடிகம்—பிசின்.
 கடிகை—1. அரையாப்பு. 2. நாழிகை.
 கடிகச்சவாய்துடைச்சான்—1. எருக்கு. 2.
 காஞ்சொறி. 3. நத்தவாரை. 4. கடிகச்சவாய்தடிச்
 சான் என்றுகூறுவர்.
 கடிகச்சை—ஓர் செடி.
 கடிகப்பகை—1. கடுகு. 2. வேம்பு.
 கடிகப்பை—சிறுகடுகு.
 கடிகமூலம்—முள்ளங்கிக்கெடி.
 கடிகயடு—சிறற்றத்தை.
 கடிகிரத்தம்—மூக்கிரட்டை.
 கடிகோமம்—கோரைக்கிழங்கு.
 கடில்— } மூக்கிரட்டை.
 கடிலா— }
 கடிலி— }
 கடினம்—வெல்லம்.
 கடு—1. கடுக்காய். 2. கடுகுரோகணி. 3.
 கசப்பு. 4. நஞ்சு. 5. மால்லிங்கு. 6. முன். 7.
 முள்ளி.
 கடுக்கன்புல்—ஓர்வகைப்புல்.
 கடுக்காய்த்தலையன்—ஓர் பாம்பு.
 கடுக்கிரந்தி—இஞ்சி.

கடுக்கை—1. கொன்றை. 2. மருது.
 கடுகடுக்காய்—நஞ்சு.
 கடுகம் — 1. கடுகுரோகணி. 2. திரிகடுகு.
 3. கார்ப்பு. 4. மருக்காரை.
 கடுகாரம் — 1. கடுகுரோகணி. 2. சாதி
 பத்திரி.
 கடுகி—சுண்டைச்செடி.
 கடுகியகாந்தி—இரசதபாஷாணம்.
 கடுகு—1. எண்ணெய்க்கசடு. 2. கடுகு. 3.
 குன்றிச்செடி.
 கடுகுமணி—1. கடுகு. 2. சிறுமணி.
 கடுகுரோகணி— } ஒருவகைமருந்து.
 கடுகுரோணி— }
 கடுகெண்ணெய்—கடுகுத்தைலம்.
 கடுகை—கடுகுரோகணி.
 கடுகுகாந்தி—வைப்புப்பாஷாணத்தொன்று.
 கடுகுகாய்—1. சாதிக்காய். 2. பழுக்காதகாய்.
 கடுகுகாரநீர்—முட்டை.
 கடுகுகூர்மை—கடுந்திலாலவணமுதலிய பல
 வகை லவணமாம்.
 கடுசரம்—கடுகுரோகணி.
 கடுசாரம்—காசிச்சாரம்.
 கடுசித்த மை—பறங்கித்தாழை.
 கடுஞ்சாரி—நவட்சாரம்.
 கடுஞ்சண்ணத்தி—சினக்காரம்.
 கடுத்திரயம்—கடுக்காய், தான்றிக்காய், நெல்
 லிக்காய் என்பன.
 கடுதீத்தா—வெண்கடுகு.
 கடுதும்பை—பேய்ச்சுரை.
 கடுந்தழற்பூமி—உழுமண்.
 கடுந்தி—நாயுருவி.
 கடுநிம்பம்—நிலவேம்பு.
 கடுப்படக்கி — 1. எருமுட்டைப்பீநாறி. 2.
 வெதாப்படக்கி.
 கடுப்பு—1. கடுக்காய்வேர். 2. நீர்க்கடுப்பு
 முதலியனாம்.
 கடுப்பூ—ஊமத்தை.
 கடுப்பை—வெண்கடுகு.
 கடும்பச்சை—நாகப்பச்சை.
 கடும்பலம்—1. இஞ்சி. 2. கருணைக்கிழங்கு.
 கடும்பால் — ஈன்றணிமைப்பால், கடும்புப்
 பால் என்றுங்ஹும்.
 கடுமரம்—1. காஞ்சிரமரம். 2. நச்சுமரம்.
 கடுமலை—காரீயம்.
 கடுமுள்—கண்டங்கத்தரி.
 கடுங்கம்—இஞ்சி.
 கடுவன்—மாவிவிங்கு.
 கடுவாகம்—புருமுட்டை.
 கடுவித்தம்—கடுகுரோகணி.

கடேரியம்—மாமஞ்சள்.
 கடைச்சித்தாழை—பறங்கித்தாழை.
 கண்—மூங்கில்.
 கண்கிரட்டை — கண்ணுள்ள கொட்டால்
 கச்சி.
 கண்டகசங்கம்—ஓர் செடி.
 கண்டகபலம்—பாலாப்பழம்.
 கண்டகம்—நீர்முள்ளி.
 கண்டகாரி—கண்டங்கத்தரி.
 கண்டநீங்குனம்—திப்பிலி.
 கண்டங்காலி—கண்டங்கத்தரி.
 கண்டத்திப்பிலி—வங்காளத்திப்பிலி.
 கண்டம்—1. அண்டம். 2. கண்டக்கத்தரி.
 3. கண்டசருக்கரை. 4. கண்டம். 5. கழுத்து.
 6. கள்ளி. 7. குன்றிவேர். 8. சாதிவிங்கம்.
 கண்டர்—துருசு.
 கண்டல்—1. தாழை. 2. நீர்முள்ளி. 3. பேய்க்
 கண்டல். ஓர் மரமாமென்பர்.
 கண்டலம்—முள்ளி.
 கண்டற்குயம்—தாழைமூலை.
 கண்டாஞ்சி—முள்வேலமரம்.
 கண்டாபலம்—பலாமரம்.
 கண்டாலி—வெள்ளொருக்கு.
 கண்டாவுடதம்—கண்டோம்.
 கண்டி—சிறுகிரை.
 கண்டில்வெண்ணெய் — ஓர் பூடு, ஓர் மர
 மென்றுங்கூறுவர்.
 கண்டிரம் } சுதாரக்கள்ளி.
 கண்டிரவம்— }
 கண்டு — 1. கண்டங்கத்தரி. 2. கரும்பின்
 கட்டி. 3. கழலைக்கட்டி. 4. கற்கண்டு. 5. காஞ்
 சொறி.
 கண்டுகம்—மஞ்சிட்டி.
 கண்டுசருக்கரை—கற்கண்டு.
 கண்டுதுத்தி—வட்டத்துத்தி.
 கண்டுபாரங்கி — 1. சிறுதேக்கு. 2. பஞ்ச
 மூலத்தொன்று. அது: சிறுகாஞ்சொறியென்
 பர்.
 கண்டுமூலம் — 1. சிறுதேக்கு. 2. திப்பிலி.
 கண்டுதே — 1. காஞ்சொறி. 2. தினவு.
 கண்டோம்— } பூனைக்காலி.
 கண்டோரை— }
 கண்டொடாதம்—கண்டாவுடதம்.
 கண்ணன்—கையாந்தகரை.
 கண்ணா—திப்பிலி.
 கண்ணாடி—1. உருக்காடி. 2. நகம்.
 கண்ணி—1. பூ. 2. பூங்கொத்து. 3. பூமலை.
 4. பூவரும்பு.
 கண்ணிக்கொடி—பூங்கொடி.

கண்ணிகம்—மணதக்காளி.
 கண்ணீர்நடுக்குறை—மூக்கிரட்டை.
 கண்ணீர்க்குட்டை—மூக்கிரட்டை.
 கண்ணீராக்கி—பச்சைக்கருப்பூரம்.
 கண்ணுக்கரசன்—துருசு.
 கண்ணுக்கினியான்—1. கரிசலாங்கண்ணி.
 2. பொன்னுங்காணி.
 கண்விழந்தான்சட்டி—கண்விட்டசட்டி.
 கணக்காய்ச்சல்—ஓர் நோய்.
 கணகாசம்—கருங்கச்சோலம்.
 கணங்கம்—சண்ணாம்பு.
 கணதீபம்—எருக்கு.
 கணப்பூண்டு—தரைப்பூண்டு. இதை ஓர்
 மருந்துபூண்டுஎன்றும்புகூறுவர்.
 கணம்—1. ஓர் நோய். 2. திப்பிலி.
 கணமூலி 1. சாணாக்கி. 2. திப்பிலி.
 கணவம்—அரசமரம்.
 கணவீரம்—அலரி.
 கண—திப்பிலி.
 கணுதி—வெண்ணீரகச்செடி.
 கணி—வேங்கை.
 கணிகை—மூலவே.
 கணிமாசம்—இந்துப்பு.
 கணியுப்பு—கரியுப்பு.
 கணு—பூங்கில்.
 கணுப்பாலை—ஓர் பாலை.
 கணுவட்டு—சிறியவாழைக்குலை.
 கணைரம்—மலைப்புளிச்சைசெடி.
 கணை—கரும்பு.
 கத்தரி—ஓர் செடி.
 கத்தரிநாயகம்—ஆனைச்சீரகம்.
 கத்தரிக்கீதுண்டான்—வெள்ளரி.
 கத்திகை—1. கருக்குவாளி. 2. சிறுகொடி.
 கத்திதுறை—நிலவேம்பு.
 கத்திரிணி—தேக்குமரம்.
 கத்திரியம்—ஆடுதின்னாப்பாளை.
 கத்துருபம்—குதிரைப்பற்பாஷாணம்.
 கத்தாரி—கஸ்தாரி.
 கத்தாரிநாரத்தை—ஓர் நாரத்தை.
 கத்தாரிநீசி—கத்தாரிமஞ்சள்.
 கத்தாரிப்பிள்ளை—} நாவி.
 கத்தாரிப்பூனை—}
 கத்தோயம்—கள்.
 கதம்பம்—1. கடம்பு. 2. வெண்கடம்பு.
 கதம்பாரி—தேற்றா.
 கதம்பு—கடம்பு.
 கதம்பை—1. ஒரு புல். 2. தென்னைமட்டைத்
 தரும்பு. 3. பெரும்புல்லின்றூர். 4. வைக்கோல்.
 கதம்பையுப்பு—சத்தியுப்பு.

கதம்பவதம்—கங்கு.
 கதலம்—வாழை.
 கதலி—1. தேற்றாமரம். 2. வாழை.
 கதலிகம்—தேற்றாமரம்.
 கதலிச்சி—கருப்பூரம்.
 கதலிப்பூ—1. பச்சைக்கருப்பூரம். 2. வா
 ழைப்பூ.
 கதளகம்—வாழைமரம்.
 கதிக்கை—கருக்குவாளி.
 கதிர்—துவாரம்.
 கதிர்ப்பகை—1. அல்லி. 2. குவளை.
 கதிர்ப்பாரி—தாமரை.
 கதிர்ப்புல்—மலைப்புல்.
 கதிரை—வறட்சுண்டி.
 கதிரைப்பாளை—ஆண்பனைப்பாளை.
 கதுப்பு—மஞ்சள்.
 கந்தகட்பலம்—தான்றி.
 கந்தகபாஷாணம்—கந்திகம்.
 கந்தகம்—1. அவற்பாஷாணம். 2. உள்ளி.
 3. கந்தகம். 4. முருங்கை. 5. வெவ்வெங்காயம்.
 கந்தகாரி—வறட்சுண்டி.
 கந்தங்குவளம்—கழுது.
 கந்தசடகம்—தமரத்தை.
 கந்தசாரம்—சந்தனம்.
 கந்தசுக்கிலம்—அதிவிடயம்.
 கந்தடம்—வெண்குவளை.
 கந்தநாகுலி—1. செவியம். 2. மிளகு.
 கந்தநாகுலியம்—அரத்தை.
 கந்தபத்திரம்—வெண்ணிலாயம்.
 கந்தப்பு—மெருகன்கிழங்கு.
 கந்தப்புப்பை—அவரி.
 கந்தபூதியம்—நாயவேளை.
 கந்தம்—1. கருணை. 2. கழுத்தடி. 3. கிழங்கு.
 4. சாரணை. 5. முருங்கை. 6. வாசனை. 7. வேர்.
 கந்தழங்கம்—கத்தாரிமிருகம்.
 கந்தழலம்—கிழங்குவேர்.
 கந்தழலி...சிறியவிண்டஞ்செடி.
 கந்தரக்காட்டம்—வெள்ளைப்பாஷாணம்.
 கந்தரசு—சாம்பிராணி.
 கந்தரம்—1. கந்தகடபாஷாணம். 2. திமுறு
 கற்பாஷாணம். 3. புனமுருங்கை.
 கந்தருவா—ஆமணக்கு.
 கந்தன்—1. சோந்தபாஷாணம். 2. சூத
 பாஷாணம்.
 கந்தாத்திரி—நெல்லி.
 கந்தி—1. கந்தகபாஷாணம். 2. கந்தகம்.
 3. கழுது.
 கந்திலம்—1. ஒருவகைமுருங்கை. 2. தாது
 வளை.

கந்திவாருணி—பேய்த்தும்மட்டி.
 கந்துகம்—குதிரை.
 கந்துகன்—தான்றி.
 கந்தேறு—கோடகசாலை.
 கந்தை—கரணை.
 கந்தோடம்—1. கருங்குவளை. 2. வெண்குவளை.
 கந்தோத்தமை—கள்.
 கந்தோதம்—தாமரை.
 கப்படி—வேரிவிருந்து கிளைத்தெழும்புமோர் வனகமரம்.
 கப்பல்வாழை—ஒருவகை வாழை.
 கப்பிப்பிஞ்சு—கழிக்கடைப்பிஞ்சு.
 கபடாதி—புளிவசனை.
 கபநாசம்—கண்டங்கத்தரி.
 கம்பம்—வாலுளுவை.
 கபரி—பெருங்காயம்.
 கபவிரோதி—சிற்றரத்தை.
 கபாடக்கட்டி—வசம்பு.
 கபாலசாந்தி—ஆவிரை.
 கபாலம்—மண்டையோடு.
 கபாலன்—சீர்பந்தபாஷாணம்.
 கபிஞ்சலம்—காடை.
 கபித்தம்—1. கொட்டிக்கிழங்கு. 2. விளாமரம்.
 கபிதம்—கருஞ்சீரகம்.
 கபிதனம்—வாகை.
 கபுரம்—கமுகு.
 கபோதம்—புருமுட்டி.
 கம்பந்திராய்—திராயந்தி.
 கம்பம்—1. கடப்பமரம். 2. தாலம்பபாஷாணமுதலியன. 3. வாலுளுவை.
 கம்பனி—கம்பனிப்பழம்.
 கம்பனிக்கொண்டான்—} முசுக்கட்டை.
 கம்பனிப்பூக்கி—
 கம்பாரி—குமிழஞ்செடி.
 கம்பி—1. கம்பியுப்பு. 2. வெடியுப்பு.
 கம்பீர்—ஓர் சரக்கு.
 கம்பு—1. ஓர் தாதானியம். 2. செந்திலை.
 கம்போத்தம்—குவளை.
 கம்மை—சிறுகரை.
 கமடத்தரு—சீவதாரு.
 கமடம்—ஆமை.
 கமம்—வெட்பாலை.
 கமாதம்—மணத்தக்காளி.
 கமரி—1. ஓர்வகைப்புல். 2. தரைப்புல்.
 கமல்—1. குடசப்பாலை. 2. வெட்பாலை.
 கமலகம்—வெட்பாலை.
 கமலம்—1. தாமரை. 2. பிரபைசொலிக்குந்தானம். 3. வெண்கலம்.

கமலவன்—பிரமன்.
 கமலி—குங்குமபாஷாணம்.
 கமி—மிளகு.
 கமுகு—1. கூந்தற்கமுகு. 2. பாக்குமரம்.
 கழினை—மாதுளை.
 கயத்தம்—துளசி.
 கயபேரிகம்—} அகில்.
 கயம்—
 கயமலாகி—} வசம்பு.
 கயிமவாதி—
 கயிரவம்—அலரி. கைரவம் எனவும் வரும்.
 கர்ச்சூரம்—1. கழற்சிக் கொடி. 2. கழற்சி.
 3. பேரிந்து. இது: கச்சூரம் என்றுங் கூறுவர்.
 கர்த்தபம்—கழுதை.
 கர்ப்பூரம்—பச்சைக்கறபூரம்.
 கர்ணிகை—தாமரைக்கொட்டை. கன்னிகை எனவும் வரும்.
 கரகம்—தாதுமாதுளை.
 கரசம்—புவிதொடக்கி.
 கரஞ்சகம்—} புன்கமரம்.
 கரஞ்சம்—
 கரட்டுத்தாளகம் — விளைவுப்பாஷாணமுப்பத்திரண்டினுன்று.
 கரணப்பலா—வெருகு.
 கரதாளம்—பனை.
 கரந்தை—கொட்டைக்கரந்தை, சிவகரந்தை முதற் பலவகையாம்.
 கரப்பர்னம்—ஆமணக்கு.
 கரப்பான்—அக்கினிக்கரப்பான்முதற் பலவகையாம்.
 கரப்பான்பூதி—ஓர் பூதி.
 கரம்—நஞ்சு.
 கரம்பை—சிறுகளா.
 கரமஞ்சரி—நாயுருவி.
 கரமரத்தினை—முந்திரிக்கைக்கொடி.
 கரவல்லபம்—விளாமரம்.
 கரவாகம்—காக்கை.
 கரவிந்தை—களாச்செடி.
 கரவீரம்—அலரி.
 கரளம்—1. காஞ்சிமரம். 2. நஞ்சு.
 கரா—இலவங்கம்.
 கராகரி—தேவதாமரம்.
 கராடம்—மருக்காரை.
 கராமம்—வெண்கடம்பு.
 கராலகம்—கருந்துளசி.
 கரி—1. கட்டைக்கரி. 2. நஞ்சு. 3. வயிரம்.
 கரிக்கண்டு—1. கரிசலாங்கண்ணி. 2. கையாந்தகரை.
 கரிக்கை—கையாந்தகரை.

கரிக்கோலம்—அழிஞ்சில்,
 கரிசன்னி—வெருகு.
 கரிச்சான்பூண்டு—கையாந்தகரை.
 கரிசலை—பொற்றலைக்கையாந்தகரை.
 கரிசன்னி—வெண்காக்கணம்.
 கரிசனம்—பொற்றலைக்கையாந்தகரை.
 கரிசலை—கரிசலாங்கண்ணி.
 கரிதிப்பிலி—யானைத்திப்பிலி.
 கரிப்பான்—கரிசலாங்கண்ணி.
 கரிபத்திரம்—தாளிசபத்திரி.
 கரிதிப்பிலி—யானைத்திப்பிலி;
 கரியபவனம்—ஓர் மருந்து.
 கரியபோளம்—ஓர் சரக்கு. இது கருங்குங்
 கிலியமென்பர்.
 கரியமணி—கருஞ்சீரகம்.
 கரியமால்—தளசி.
 கரியல்—வளராமரம்.
 கரியனுச்சாணி—அழிஞ்சில்.
 கரியுப்பு—பிரமவுப்பு.
 கரிவாரி—வெள்ளைப்பாக்கணம்.
 கரிம்—1. அகத்தி. 2. கருவேல்.
 கருக்குப்பிர்க்கு—ஓர் பீர்க்கு.
 கருங்கீதீசம்—வெண்கலம்.
 கருங்காலி—1. எட்டி. 2. கருங்காலி.
 கருங்காவி—கருங்குவளை.
 கருங்கிருவி—வலியான்.
 கருங்குறுவை—ஓர் நெல்.
 கருங்குன்றி—கருப்புக்குன்றிமணி.
 கருங்கேசம்—வெண்கலம்.
 கருங்கொட்டி—ஓர் கொட்டி.
 கருங்கொடி—ஓர் கொடி.
 கருங்கோல்—
 கருங்கோலம்—
 கருஞ்சனம்—1. சுரை. 2. முருங்கை.
 கருஞ்சுரை—1. நீர்முள்ளி. 2. புகையிலை.
 கருஞ்சுரை—செங்கத்தரி.
 கருஞ்சோலம்—அகிற்கட்டை.
 கருடக்கொடி—1. குறிஞ்சா. 2. பெரு
 மருந்து.
 கருடக்கொவ்வை—
 கருட்தொண்டை—
 கருணம்—எலுமிச்சை.
 கருணை—ஓர் கிழங்கு.
 கருணமல்லி—முல்லை.
 கருந்தாது—இரும்பு.
 கருந்தூழாய்—கருந்துளசி.
 கருந்தோளி—அவரி.
 கருந்து—நத்தை.
 கருநாசம்—கொடிவேலி.

கருநாவி—கல்லுப்பு.
 கருநாவிக்கிழங்கு—ஓர் கிழங்கு.
 கருநெய்தல்—கருங்குவளை.
 கருப்பட்டி—பனங்கட்டி.
 கருப்பாதகம்—
 கருப்பாதம்—
 கருப்புக்கட்டி—1. கற்கண்டு. 2. பனைவெல்
 லம்.
 கருப்புப்பு—கிருஷ்ணலவணம்.
 கருப்பூரம்—கர்ப்பூரம்.
 கருப்போடம்—கடுகுரோகணி.
 கரும்பு—அபினி.
 கரும்புரம்—
 கரும்புல்—
 கரும்பு—1. ஊமத்தை. 2. நீலோற்பலம்.
 கரும்பூல்—கரும்பூலா.
 கரும்பை—நாயுருவி.
 கரும்பொன்—இரும்பு.
 கருமகாலி—பெரும்பாடி.
 கருமசம்—அரசமரம்.
 கருமணி—கண்மணி.
 கருமமூலம்—தருப்பை.
 கருமயிரி—காடி.
 கருமுகில்—கார்முகிற்பாஷாணம்.
 கருமுகை—1. இருவாட்சி. 2. சண்பகம்.
 கருமை—களாச்செடி.
 கருவங்கம்—காசியம்.
 கருவா—இலவங்கமரம்.
 கருவாதியுப்பு—பூரணதியுப்பு.
 கருவாப்பட்டை—1. இலங்கப்பட்டை. 2.
 சன்னலவங்கப்பட்டை.
 கருவாளி—இரசம்.
 கருவியுப்பு—பூரணதியுப்பு.
 கருவிரி—சம்பு.
 கருவிருகணம்—காட்டென்ற.
 கருவினம்—1. காக்கணம். 2. வில்வம்.
 கருவினா—1. ஓர் மரம். 2. வில்வம்.
 கருவினை—காக்கணம்.
 கருவுப்பு—கல்லுப்பு, சிலாலவணமென்பர்.
 கருவுமத்தை—கரியலுமத்தை.
 கருவேல்—ஓர் மரம்.
 கருவை—வரகுவைக்கோல்.
 கரைக்கல்லோலம்—கடற்பாசி.
 கல்லகாரம்—1. செங்குவளை. 2. நீர்க்குளிரி.
 3. பனைவெல்லம்.
 கல்லடிமூலம்—கற்கடகபாஷாணம்.
 கல்லத்தி—ஓரத்தி.
 கல்லம்—மஞ்சள்.
 கல்லரவிந்தம்—கற்றாமரை.

கல்லவேதி—சகஸ்திரபேதி.

கல்லாரம்—1. செங்குவளை. 2. நீர்க்குளிரி.

3. மஞ்சள்.

கல்லாலம்—இத்திமரம்.

கல்லி—ஆமை.

கல்லியசிங்கி—தற்கடகசிங்கி.

கல்லியம்—தள்.

கல்லின்சாரம்—கல்நார்.

கல்லீயம்—நிலாஞ்சனம்.

கல்லீரம்—முருக்கு, கலீரம்எனவும்வரும்.

கல்லுக்கலைத்தான—பொன்னாங்காணி.

கல்லுகம்—பெருவாகை.

கல்லுண்டைச் சம்பா—ஒர் நெல்.

கல்லுணி—புல்லுரி.

கல்லுப்பு—ஏழாங்காய்ச்சலுப்பு, பாரையுப்பு
முதற் பலவகையாம்.

கல்லுருவி—புல்லுருவி.

கல்லுளி—பேய்க்களா.

கல்லுநீராக்—மாயிசபேதி.

கல்லொட்டி—நத்தை.

கல்லீரியம்— } அன்னபேதி.

கல்வேகம்— } அன்னபேதி.

கல்வேதி—சகஸ்திரபேதி.

கலப்பைக்கிழங்கு—1. கார்த்திகைக்கிழங்கு.

2. வெந்தோன்றிக்கிழங்கு.

கலம்பம்—தாலம்பபாஷாணம்.

கலம்பி—கொத்துப்பசளை.

கலவகம்—காக்கை.

கலவமால்—டிமாயிசம்.

கலவை—சாந்து.

கலாங்கம்— } துத்தபாஷாணம்.

கலாங்கன்— } துத்தபாஷாணம்.

கலாயம்—தயிர்.

கலினம்—1. கற்பரிபாஷாணம். 2. வன்னி.

கலிகாரம்—மயிலைச்செடி.

கலிசை—1. இளம்பூவரும்பு 2. உசிலைமரம்.

3. சிக்காரந்தாள். 4. நாகமல்லி.

கலிங்கம்—1. ஆற்றுத்தும்மட்டிக்காய். 2.
கண்ணுக்கிமெருந்து. 3. மிளகு. 4. வெட்
பாலை.

கலிசம்—வன்னிமரம்.

கலித்தருமம்—தான்றி.

கலிதி—திப்பிலி.

கலிமாரகம்—கிலுகிலுப்பை.

கலிமாலகம்—அகில்.

கலிமோகனம்—அத்திமரம்.

கலியகம்—வெட்பாஸையிரி.

கலியாணப்பு—இலுப்பைப்பு.

கலினி—திப்பிலி.

கலினை—1. கொள்ளு. 2. மிளகு.

கலீரம்—முருக்கு.

கலுழன்—கருடன்.

கலுளி—காட்டெருமை.

கலையகம்—மஞ்சள்.

கலைகீகொம்பு—ஆண்மான்கொம்பு.

கலைத்தோல்—ஆண்மான்ரோல்.

கவவை—1. எள்ளிளங்காய், கௌவை என
வும் வரும். 2. கள்.

கவசப்பூடு—அங்கப்பிச்சு.

கவடி—1. தகரம். 2. படிக்காரம். 3. பல
கறை.

கவடு—கொம்பு.

கவர்—1. மரக்கப்பு. 2. வாயை.

கவரி—எருமை.

கவரிறுக்கு—கடவுமரம்.

கவரோழுசங்கம்—முட்சங்கம்.

கவலை—1. ஓர் கொடி. 2. செந்தினை. 3.
தீனையிரி 4. நோய்.

கவலைக்கிழங்கு—ஒர் கிழங்கு.

கவனி—கந்தகபாஷாணம்.

கவா—வெள்ளைக்காக்கணஞ்செடி.

கவாட்சி—1. பேய்க்கொம்மட்டி. 2. வெள்
ளைக்காக்கணம்.

கவாடக்கட்டி—வசம்பு.

கவாடகூரணம்—அபிணிக்கலவைச் சூரணம்.

காவடம்—வெட்பாலை.

கவாரம்—தாமரை.

கவி—1. பூனைக்காலி. 2. மந்தி.

கவிகச்சு—பூனைக்காலி.

கவிஞ்ஞந்தம்—கந்தகபாஷாணம்.

கவித்தம்—கடுகுரோகணி.

கவிந்தி—ரோணுகம். இது, வான்மிளகு.

கவியங்கம்—வெட்பாலை.

கவிர்—1. முண்முருக்கு. 2. முருக்கு.

கவிர்ம—அலரிச்செடி.

கவிர்மம்—பூனைக்காலி.

கவிழ்தும்பை—ஒர் தும்பை.

கவிளம்—மோர்.

கவிளம்—1. மோர். 2. வெண்ணெய்.

கவிளி—திரிபலை.

கவிநநம்—காட்டுவாகை.

கவுசி—கொன்றை.

கவுசிகம்—குக்கில்.

கவுதம்—வெட்பாலை.

கவுதி—கொன்றை.

கவனி—குதிரைப்பற்பாஷாணம்.

கவேது—

கவேதுகை— } காட்டுக்கோதுமை.

கவேளம்—குவளை. கவேலம் எனவும்வரும்.
 கவை—1. அகில். 2. எள்.
 கவையம்—காட்டுப்பசு. கவையமுமாம்.
 கழர்—களாமரம்.
 கழல்—கழற்சி.
 கழலடி—கழற்சிக்கொடியேவர்.
 கழலாடி—பீர்க்கு.
 கழலி—பிரண்டை.
 கழலை—கழலைக்கட்டி.
 கழற்காய்—கழற்சிக்காய்.
 கழற்கொடி—கற்றூர்.
 கழற்சி—கெச்சக்காய்ச்செடி, கொடியுமாம்.
 கழற்சுபதம்—அதிவிடயம்.
 கழற்பதி—பெருங்குமிழ்.
 கழாய்—1. கழுகு. 2. சிறுகிரை.
 கழாய்வனம்— } சிறுகிரை.
 கழாயம்— }
 கழாறம்—1. கள். 2. பாக்கு.
 கழீகம்—வாலுளுவை.
 கழிவிந்து—விந்து.
 கழுசி—சீந்தில்.
 கழுதைத்தும்பை—ஓர் தும்பை.
 கழுதைப்பால்—நஞ்சறுப்பான்.
 கழுநீர்—1. குவளை. 2. செங்கழுநீர். 3. செங்
 குவளை.
 கழுநை— } மாதுளை.
 கழுழன்— }
 கழை—அழகு. திருவிளை. நகரப். ௩௦-ஆங்
 கவியிலுங்காண்க.
 கள்—மது.
 கள்வன்—நண்டு.
 கள்ளச்சி—பூநீறு, பூவழலையென்க.
 கள்ளாம்பல்—வெள்ளாம்பல்.
 கள்ளி—1. ஓர் செடி. 2. கொடிக்கள்ளி.
 கள்ளிக்காக்கை—செம்போத்து.
 கள்ளிமடையான்— } ஓர்வகைப்பூண்டு.
 கள்ளிமுளையான்— }
 கள்ளிமந்தாரை—பெருங்கள்ளி.
 கள—களாச்செடி.
 களசுவேதம்—அதிவிடயம்.
 களஞ்சி—சூதபாஷாணம்.
 களதபுதம்—வெள்ளி.
 களந்தாரி—தான்றி.
 களப்பன்—பெருங்குயில்.
 களம்—எலி.
 களர்—களாச்செடி.
 களர்க்காய்—கழற்சி.
 களவு—களாச்செடி.
 களாவகம்—சிறுகிரை.

களி—கள்.
 களிக்காய்—தசையுள்ளகாய்.
 களிகம்—வாலுளுவை.
 களிச்சக்காய்—கெச்சக்காய்.
 களித்துயிர்—குழவி.
 களிம்பு—பளாஸ்திரி.
 களியடைக்காய்—களிப்பாக்கு.
 களிற்றினம்பு—யானைத்திப்பிவி.
 கற்கடகசிக்கி—கடுக்காய்ப்பூ, அதன் பிஞ்சு.
 கற்கடகர்தி—ஞண்டு.
 கற்கண்டம்—அகில்.
 கற்கம்—1. இலுப்பைப்பூ. 2. தாமரை. 3.
 மருந்தின்பொது.
 கற்காணம்—ருஞ்சீரகம்.
 கற்காறு—அகிலமாம்.
 கற்கோவை—கருடன்கிழங்கு.
 கற்சத்து—கல்லார்.
 கற்சிலை—உருப்பட்டகல்.
 கற்றூர்—1. கழற்கொடி. 2. பேரீந்து.
 கற்பகக்கரம்—கோழித்தலைக்கந்தகம்.
 கற்பகம்—1. தாழைமரம். 2. புளியாரை. 3.
 மாஞ்சில்.
 கற்பாகாலம்—கோடியுகம்.
 கற்பம்—பலவகைகூடியமருந்து.
 கற்பரம்—1. துருசு. 2. துளசி.
 கற்பான்—வெள்ளைப்பாஷாணம்.
 கற்பாஞ்சான்—பெருங்காயம்.
 கற்பிரம்—கல்லாரை.
 கற்பு—முல்லை.
 கற்பு—1. கல்லாரை. 2. கற்றாமரை.
 கற்பூரசிலாசத்து—ஒருவகைச்சரக்கு.
 கற்பூரணி—கற்றாழை.
 கற்பூரம்—1. கருப்பூரம். 2. பொன்னாங்
 காணி.
 கற்பூரவள்ளி—ஓர் பூண்டு.
 கற்பொடி—அன்னபேதி.
 கற்றாமரை—ஓர் தாமரை.
 கறி—மிளகு.
 கறிகீகர்—கையாந்தகரை.
 கறிகீகாய்—மிளகு.
 கறிகீகோலம்—அழிஞ்சில்.
 கறிபோளம்—நறுப்பின்.
 கறிமுள்ளி—கண்டங்கத்திரி.
 கறியாமணிகீது—பறங்கியாமணக்கு.
 கறுத்தப்பூ—கருங்காக்கணம்.
 கறுப்பி—1. எவட்சாரம். 2. காகநிமிளை. 3.
 மீனம்பர்.
 கறுவா—இலவங்கமரம்.
 கறை—இரத்தம்.

கறைபோகி—1. உவர்மண். 2. சவுக்காரம்.
கன்மதம்—ஓர் சரக்கு, இதனை மலையின்மத
மென்றுங்கூறுவர்.

கன்மலி—வலம்.

கன்முதிரை—ஒருவகைமுதிரைமரம்.

கன்முரிசு—ஓர் மரம், அது புரசுமரமென்
பர்.

கன்றுபுக்கான்—ஓர் பூடு.

கன்றுரம்—கற்பூரம்.

கன்னகிக் காந்தி—கன்னப்பற்று.

கன்னச்சூலை—

கன்னப்பிளவை— } ஓர் நோய்.

கன்னம்—தங்கம்.

கன்னல்—1. கரும்பு. 2. சர்க்கரை.

கன்னவகம்—சிறுகிரை.

கன்னங்கட்டி—1. கற்கண்டு. 2. வெல்லம்.

கன்னாதம்—அன்னபேதி.

கன்னா—ஓர் மருந்து.

கன்னி—1. கரந்தை. 1. கற்றாழை. 3. காக்க
கணம். 4. குமரிவேர். 5. சத்திசாரணை.

கன்னிக்கிழங்கு—1. கிட்டிக்கிழங்கு. 2.
கின்னிக்கிழங்கு.

கன்னிகம்—மணத்தக்காளி

கன்னிகாரம்—கோங்கு.

கன்னிநாது—ஈதாதநாது.

கன்னியன்னம்—கற்றாழை.

கன்னுகம்—சிறுகிரை.

கன்னெஞ்சி—அவரி.

கனகமிளகு—வான்மிளகு.

கனகாரியம்—ஊமத்தை.

கனங்காய்—ஓர் மரம்.

கனசாரம்—கர்ப்பூரம்.

கனத்தி—வைப்பரிதாரம்.

கனம்—கோரைக்கிழங்கு.

கனல்பேதி—சகஸ்திரபேதி.

கனலி—கொடிவேலி.

கனவுமுலி—விஷமுங்கில்.

கனற்கூர்மை—வளையலுப்பு.

கனற்சிலை—மந்தாரச்சிலை.

கனி—பழம்.

கனோபலம்—ஆலங்கட்டி. கனோபலமென
வும்வரும்.

கா.

காக்கட்டான்—காக்கணம்.

காக்கணங்கொவ்வை—காக்குறட்டை.

காக்கணம்—கருவினை, பலவகைப்படும்.

காக்கம்—1. காக்குறட்டை. 2. கொவ்வை.

காக்கிளி—தேட்கொடுக்கி.

காக்குறட்டை—கருத்தக்காக்கணம்.

காக்கைக்கிசோளம்—ஓர் சோளம்.

காக்கைகப்பாலை—ஓர் பாலை.

காக்கைகப்பூ—ஓர் பூண்டு.

காக்கைகப்போன்—பொன்னிறப்பிசின்.

காக்கைகமல்லி—துறை.

காக்கைகழக்து—கருமுகிற்பாஷாணம்.

காக்கைவலி—ஓர் நோய்.

காக்கைவேர்—காக்கணவேர்.

காக்கிகரிப்பான்—கரிசலாங்கண்ணி.

காகசநி—மஞ்சள்.

காகசிக்சி— } குன்றிக்கொடி.

காகசிக்சை— } குன்றிக்கொடி.

காகசிக்சாணி—கருமணற்சக்கான்.

காகஞாநனம்—புங்கு.

காகதிநீதுகம்—கருந்தும்மை.

காகதுண்டம்—அகில்.

காகதுரத்தி—காத்தொட்டி, காகத்துரத்தி
யென்றுங்கூறுவர்.

காகநாசி—பாற்சொற்றி.

காகநிமினை—கருநிமினை.

காகநெரி—மணத்தக்காளி.

காகபலம்—வேம்பு.

காகபீருகம்—கருந்தும்பை.

காகபீலி—குன்றிக்கொடி.

காகம்—1. கீரி. 2. வைப்புப்பாஷாணமுப்
பத்திரண்டினென்று.

காகரி—திப்பிலி.

காகருகம்—எட்டி.

காகி—விளாமரம்.

காகித்தம்—

காகித்திரம்— } குறிஞ்சா.

காகிரத்தம்—1. குறிஞ்சா. 2. வறட்சுண்டி.

காகுராசி—புடோல்.

காகேடளி—கருஞ்சீரகம்.

காகேந்து—கருந்தும்பை.

காகொடி—எட்டிமரம்.

காகொலி—கருஞ்சீரகம்.

காகோடகி—வாலுளுவை.

காகோதரம்—பாம்பு.

காகோதும்பரிசை—பேயத்திமரம்.

காகோலம்—அண்டங்காக்கை.

காகோளி—1. அசோகு. 2. கொடியரசு. 3.
தேட்கொடுக்கி.

காங்கையன்—வைப்பீலபாஷாணம்.

காச்சரக்கு—காச்சரை.

காச்சி—துவரை.

காச்சரை—புளிச்சக்கிரை.

காச்சிலை — சத்திருநாக்கிலை.
 காசம்—1. கற்பாஷாணம். 2. சுவாசகாச
 முதற் பலவகையாம்.
 காசமர்த்தகம்—பெரும்புல்.
 காசறை—1. கத்தூரிமிருகம். 2. மயிர்ச்
 சாந்து.
 காசா—1. காயாச்செடி. 2. நாணல்.
 காசாம்பூவண்ணன்—1. கச்சாலம். 2. காய்ச்
 சற்பாஷாணம்.
 காசி—1. உப்பு. 2. ஓர்வகைத்தாது. 3. சீரகம்.
 காசிகிருட்டிணன் — 1. சாதிபத்திரி. 2.
 சீரகம்.
 காசிமீரம்—குங்குமப்பூ.
 காசிரத்தம்—வறட்சண்டி.
 காசிரோத்தம்—ஆடுதின்னாப்பாளை.
 காசிலவணம்—காசிச்சாரம்.
 காசு—1. காசுக்கட்டி. 2. கோழை.
 காசுலவம்—வளையலுப்பு.
 காசை—1. கயரோகம். 2. காயா. 3. நாணல்.
 காசோடி—எட்டி.
 காஞ்சம்—நீலாஞ்சனக்கல்.
 காஞ்சனம்—1. புன்கமரம். 2. பொன்.
 காஞ்சநாதுவயம்—சண்பகம்.
 காஞ்சனி—மஞ்சள்.
 காஞ்சா—கஞ்சா.
 காஞ்சி—ஓர் மரம்.
 காஞ்சிகம்—1. கழுநீர். 2. காடி.
 காஞ்சிகா—
 காஞ்சிகை—
 காஞ்சிரம்—
 காஞ்சினி—1. மஞ்சள். 2. மஞ்சிட்டி.
 காஞ்சீரகம்—
 காஞ்சோறி—
 காட்டகத்தி—வீழியிலை.
 காட்டணம்—பெருங்குமிழ்.
 காட்டத்தி—பேயத்தி.
 காட்டாளம்—பெருந்தும்பை.
 காட்டாளை—சுழல்வண்டு.
 காட்டிஞ்சி—சாரணை.
 காட்டிலம்—வாழை.
 காட்டிருள்ளி—நரிவெங்காயம்.
 காட்டுக்கடலை—ஓர் செடி.
 காட்டுக்கத்தரி—1. சிறுவழுதலை. 2. துத்தி.
 3. முள்ளிக்கத்தரி.
 காட்டுக்குருந்து—காட்டெலுமிச்சை
 காட்டுக்கொட்டை—காட்டாமணக்கு.
 காட்டுக்கொளுஞ்சி—ஓர் கொளுஞ்சி.
 காட்டுச்சீரகவள்ளி—காய்வள்ளி.
 காட்டுநாரத்தை—பெருங்குருந்து.

காட்டுமேஞ்சன்—கத்தூரிமஞ்சள்.
 காட்டுமந்தாரை—காட்டாத்தி
 காட்டுமுருங்கை—1. மாவிலிங்கு. 2. வன
 முருங்கை.
 காட்டுவெள்ளரி—பேயக்கொம்மட்டி.
 காட்டேரி—கள்ளி.
 காட்டெருமை—1. எருக்கு. 2. கள்ளி. 3.
 கூகைநீர். 4. சதுரக்கள்ளி.
 காட்டேலி—கருஞ்சீரகம்.
 காட்டொலிவம்—1. ஓர் மரம். 2. மின்மினி.
 காடிநீர்—புளித்தசலம்.
 காடைப்புடம்—மூன்றெருவாற்செய் சிறு
 புடம்.
 காண்டகடுகம்—பாகல்.
 காண்டகம்—1. சரகண்டபாஷாணம். 2.
 நிலவேம்பு.
 காண்டகை—காட்டுக்கருணை.
 காண்டம்—1. சரகண்டபாஷாணம். 2. சீந்
 தில். 3. நிலவேம்பு. 4. வஞ்சிமரம்.
 காண்டரிக்ககன்—சத்திசாரணை.
 காண்டாமிருகரத்தம்—வேங்கைமரப்பிசின்.
 காண்டிபம்—சரகண்டபாஷாணம்.
 காண்டில்—இரத்தபாஷாணம்.
 காண்டிரம்—யானைத்திப்பிலி.
 காணம்—கொள்ளு.
 காணநட்டம்—கடுகுரோகணி.
 காணி—4. கடுகுரோகணி. 2. பொன்னாங்
 காணி.
 காத்தட்டி—ஆடுதொண்டை.
 காத்திரம்—பாம்பு.
 காத்தேனி—மணத்தக்காளி.
 காதம்—கன்.
 காதரி—மரமஞ்சள்.
 காதவம்—ஆலமரம்.
 காதாங்கி—பாற்சொற்றி.
 காதி—மிருதபாஷாணம்.
 காத்தீதம்—1. கஞ்சா. 2. குறிஞ்சா.
 காந்தசத்தரு—1. நவச்சாரம். 2. வெடி
 யுப்பு.
 காந்தம்—சலாகை. இது பலவகையாம்.
 காந்தன்—1. காந்திக்கைப்பூ. 2. நாயவேளை.
 காந்தளம்—கலப்பைக்கிழங்கு.
 காந்தளிகம்—சின்னிமரம்.
 காந்தாயசம்—அயக்காந்தம்.
 காந்தாளம்—நாயவேளை.
 காந்தி—1. காவிக்கல். 2. சிலாசத்து. 3.
 விட்டுணுகரந்தை.
 காந்தியதிகமேனி—காவிக்கல்.
 காந்தியோன்—கருப்பூரச்சிலை.

காந்தியோனி—சிலாமதம்.
 காந்தீரசம்—குங்குமம்.
 காந்துகம்—வெண்காந்தள்.
 காந்துவி—மண்ணீரல்.
 காந்தோரகம்—செங்கரும்பு.
 காப்பு—1. திருநீறு. 2. மூங்கில்.
 கபாலன்—சீர்பந்தபாஷாணம்.
 காபிசம்—
 காபிசாயனம்—} கள்.
 காபிரம்—சாம்பிராணி.
 காபினி—நவச்சாரம்.
 காம்பசி—செந்நெருஞ்சில்.
 காம்பிரம்—1. சாம்பிராணி. 2. முருக்கு.
 காம்பு—1. பூசனி. 2. மூங்கில்.
 காம்போகி—குன்றி.
 காம்போசி—குதிரைலாவி.
 காமக்கிரியை—கூடுதல்.
 காமணி—நவச்சாரம்.
 காமப்பால்—1. அமுர்தப்பால். 2. காமத்துப் பால்.
 காமப்பூ—மதனகாமப்பூ.
 காமம்—1. காமநோய். 2. காமப்பூ. 3. காம சாரம். 4. பனை. இந்திரியமூராமென்பர்.
 காமர்—அழகு.
 காமரசம்—மாமரம்.
 காமரசி—நெருஞ்சில்.
 காமரம்—1. அகில். 2. ஆலமரம்.
 காமரி—புளிநறளை.
 காமரீசம்—புல்லூரி.
 காமவதி—மரமஞ்சள்.
 காமவல்லபம்—மாமரம்.
 காமனம்—சிறுமூலம், இது திப்பிலி.
 காமன்—1. திப்பிலி. 2. வண்டு.
 காமனை—சிறுகிழங்கு.
 காமாச்சிப்புல்—காவட்டம்புல்.
 காமி—பொன்னிமிளை.
 காமாகப்பிரியம்—1. கத்தாரி. 2. மஞ்சள்.
 காமாகம்—1. அசோகம். 2. பூங்குன்றிக் கொடி.
 காய்—1. கழலைக்கட்டி. 2. சாதிக்காய். 3. குதுக்காய். 4. மாமுகலியவற்றின் காய்.
 காய்ச்சல்—சாரம், இது பலவகையாம்.
 காய்ச்சுருக்கு—புளிச்சக்கீரை.
 காய்ச்சுக்கட்டி—காசுக்கட்டி.
 காய்ச்சுப்பு—1. சவட்டுப்பு. 2. வளையலுப்பு.
 காய்ச்சுரை—1. புடத்திலிட்டுத்ததங்கம்.
 2. புளிச்சக்கீரை.
 காய்த்தவியம்—முசுக்கொட்டை.
 காய்ப்புனை—பெண்யானை.

காய்வள்ளி—காய்வேளைமுதற்பலவகையாம்.
 காய்சித்தி—பொன்னுங்காணி.
 காய்சித்தியானேன்—குதபாஷாணம்.
 காய்சித்தியுப்பு—அமரியுப்பு.
 காயத்திரி—கருங்காலி. 2. வெங்காயம்.
 காயத்தையிருத்தி—பூவழலை.
 காயத்தையிருத்தி—அஸ்திபேதி.
 காயதரி—வெங்காயம்.
 காயம்—1. கடுகு. 2. சக்கு. 3. பெருங்காயம்.
 4. மிளகு. 5. வெங்காயம்.
 காயா—கசா.
 காயாசூடகம்—கிழலுலர்த்தி.
 கார்—கார் நெல்.
 கார்க்குறட்டை—நீலக்காக்கணம்.
 கார்கோணி—தேட்கொடுக்கி.
 கார்கோழி—1. கருங்கொள்ளு. கருஞ்சீரகம்.
 3. தேட்கொடுக்கி. 4. நிலப்பனை.
 கார்கோளி—கோரைப்புல்.
 காந்தீசைகை—வெந்தோன்றி.
 கார்த்திகைக்கொடி—காந்தள்.
 கார்த்திகைக்கிழங்கு—1. கலப்பைக்கிழங்கு.
 2. வெந்தோன்றி.
 கார்ப்பாசம்—பருத்தி.
 கார்ப்பான்—கையாந்தகரை.
 கார்போகரிசி—ஓர் சரக்கு.
 கார்மணி—கையாந்தகரை.
 கார்முகம்—மூங்கில்.
 கார்முகில்—வைப்புப்பாஷாண முப்பத்தி ரண்டிலொன்று.
 காரீமேகம்—கருங்குரங்கு.
 காரகம்—இந்துப்பு.
 காரண்டம்—கடுகு.
 காரணசத்தி—வெட்சாரம்.
 காரணம்—1. ஏறுமை. 2. நீர்க்காக்கை.
 காரணன்—மிருதபாஷாணம்.
 காரம்—1. சீனிக்காரம். 2. மரவயிரம். 3. முப்பூச்சுண்ணம். 4. வெண்காரம்.
 காரம்பம்—காட்டுத்திப்பிலி.
 காரவல்லி—பாகல்.
 காரன்—சோரபாஷாணம்.
 காராடம்—மருங்காரை.
 காராடு—வெள்ளாடு.
 காராமணி—கொம்புப்பயறு.
 காராயி—அடியீரல்.
 காரி—1. ஆவிரை. 2. கண்டங்கத்தரி. 3. நஞ்சு.
 காரிக்கூள்—ஓர் காளான்.
 காரிக்கோள்—முத்தக்காசு.
 காரிகை—கொடுவேலி.

காரியக்கடிசு—தற்பாஷாணம்.
 காரியப்பிரதீதுவேசம்—சோம்பு.
 காரிமை—கொடுவேலி.
 காரிரத்தம்—ஆடுதின்னாப்பாளை.
 காரியம்—பூநாகம்.
 காருச்சிவல்—கடற்பாசி.
 காருசம்—1. காரெள். 2. துறை. 3. புற்று.
 காருணி—ஆடுதின்னாப்பாளை.
 காருப்பு—1. திலாலவணம். 2. மரவுப்பு.
 காருராசி—1. கறிப்புடோல். 2. மருக்காரை.
 காராகம்—கருங்குரக்கு.
 காரெள்—காட்டெள்.
 காரை—1. ஓர் செடி. 2. சுண்ணச்சாந்து.
 காரைசா—புழுக்கு.
 கால்—காற்று.
 காலக்கீதம்—தும்பை.
 காலகம்—சேங்கொட்டை.
 காலகுந்தி—கழற்சிச்செடி.
 காலசாகம்—கருவேப்பிலை.
 காலதூர்த்தி—காத்தொட்டி.
 காலபூதம்—கோழி.
 காலன்—1. கந்தபாஷாணம். 2. நீலபாஷாணம்.
 காலாசாயம்—இரும்பு.
 காலாயுதம்—கோழிச்சேவல்.
 காலி—1. காட்டுமருங்கை. 2. காலியாந்துவரை. 3. புணமுருங்கை.
 காலிங்கி } வெட்பாஸையரிசி.
 காலிங்கை }
 காலிதம்—படிகாரம்.
 காலியகம்— } மரமஞ்சள்.
 காலேயகம்— }
 காலேயம்—1. அகில. 2. கத்தூரிமஞ்சள்.
 3. மோர்.
 காலோமம்—அகில.
 காவகா—சேங்கொட்டை.
 காவட்டம்— } மாந்தப்புல்.
 காவட்டை— }
 காவவுசில்— } வாழை
 காவற்காலி— }
 காவன்—சிலந்திப்பூச்சி.
 காவா—காட்டு மல்லிகை.
 காவாளை—1. காட்டு மல்லிகை. 2. காய்வேளை.
 காவி—1. அவுரி. 2. கருங்காலி. 3. கருங்குவளை. 4. கருப்புச்சாயம். 5. மருந்துண்டை.
 காவிலாயம்— } 1. கொளுஞ்சி. 2. காய்வேளை
 காவிலை— }
 காவு—பீதரோகணி.

காவோரம்—குங்குமம்.
 காழ்—இரும்பிலிப்பூண்டு.
 கானகண்டம்—குயில்.
 கானகூடம்—நஞ்சு.
 காளம்—1. அவுரி. 2. எட்டிமரம். 3. நஞ்சு.
 காளவாசல்—செங்கல், சுண்ணாம்பு உற்பத்தியிடம்.
 காளவாயன்—கழுதை.
 காளான்—ஆம்பி.
 காளி—1. எட்டிமரம். 2. கற்கரி. 3. மணத்தக்காளி.
 காளிசம்—மணத்தக்காளி.
 காளிந்தம்—ஏலம்.
 காளிந்தி—வாகை.
 காளியம்—பளிங்கு.
 காளினி— } கத்தரி.
 காளினியம்— }
 காறடி—மருக்காரை.
 காறல்—காற்றுகொட்டி.
 கான்மரம்—ஆலமரம்.
 கானகீதுரை—மாமரம்.
 கானறக்குறத்திழலைப்பால்—தேன்.
 கானகன்—கழுதை.
 கானத்தூபம்—தற்பாஷாணம்.
 கானத்தேறு—மஞ்சள்.
 கானப்பலா—காட்டுப்பலா.
 கானம்—1. எட்டி. 2. பொன்.
 கானமா—பன்றி.
 கானழல்லை— } காட்டுமல்லிகை.
 காளமோவல்— }
 கானவல்லை—குரங்கு.
 கானவிருக்கம்—பாதிரி.
 கானற்குன்று—வக்கிராந்தபாஷாணம்.
 காளுவேளை—ஓர் பூண்டு.
 கானிசம்—மணத்தக்காளி.
 கானித்தம்—ஏலம்.
 கானிலம்— } கொடுவேலி.
 கானிலிந்திரன்— }
 கானியம்—கக்கரிக்காய்.
 கானுசாரி—நன்னூரி, கானனுசாரி என்றுங் கூறுவர்.

கி.

கிவிணி—1. கஞ்சரிடம். 2. காக்கணம்.
 கிங்கினி—கல்கிலுப்பை.
 கிங்கிசாலம்—வேலமரம்.
 கிச்சிலி—நாரத்தை.
 கிச்சிலிக்கிழங்கு—ஓர் மூலம்.

- கிசம்—
கிசலயம்—
கிசலம்— } தளிர்.
கிசலை—
கிசாலம்—
கிஞ்சி—வேம்பு.
கிஞ்சித்த— } 1. திப்பிலிமூலம். 2. புளி
கிஞ்சிதம்— } மா.
கிஞ்சுகம்—1. முண்முருக்கு. 2. முருக்கு.
3. பலாசு.
கிஞ்சுகி—பலாசு.
கிட்டக்கல்—குமிடக்கல்.
கிட்டம்—இருப்புக்கிட்டம்.
கிட்டாமார்—சிறுபுள்ளடி.
கிட்டி—சின்னி. சிறுசின்னியுமாமென்பர்.
கிட்டிக்கிழங்கு—சின்னிக்குழங்கு.
கிட்டிரம்—நெருஞ்சில்.
கிட்டிவான்—எட்டி.
கிட்டினம்—திரிபலை.
கிட்டிணசாசி—கருஞ்சீரகம்.
கிட்டிணசிங் துவாததோஷம்—கொல்லுந்
தன்மையுள்ள வோர்நோய்.
கிட்டிணபாணம் எட்டி.
கிட்டிணபேடம்—கடுகுரோகணி.
கிட்டிணம்—1. கருப்பு. 2. மான்ரோல்.
கிட்டிணவல்லி—நன்னாரி.
.. கிட்டிணவாணம்—லோகமணல்.
.. கிட்டிண—காக்கணம்.
.. கிட்டிரம்—நெருஞ்சில்.
.. கிட்டிவான்—எட்டி.
.. கிட்டினம்—திரிபலை.
.. கிட்டினன்—திப்பிலி.
.. கிட்டினிவேம்பு—நன்னாரி.
.. கிடக்கை—மஞ்சம்.
கிடுக்கட்டி—இருப்பைப்பூவிதழ்க்கட்டி.
கிடை—1. கிடை. 2. கிடைச்சி. 3. சடை.
4. சடைச்சி.
கிண்ணிக்கற்பூரம்—சிரசகற்பூரம்.
.. கிணிதி—கிலுகிலுப்பை.
கித்தன்—கூந்தற்குருகு.
கிதவம்—ஊமத்தஞ்செடி.
.. கிந்திகம்—1. திப்பிலிமூலம். 2. புளிமா.
கிரேசமிரம்—பச்சைக்கர்ப்பூரம்.
கிரஞ்சனம்—முருங்கை.
கிரதமாலம்—கொன்றைமரம்.
கிரந்தி—1. ஓர் நோய். 2. எலத்தோல். 3.
நெல்லிப்பருப்பு.
கிரந்திகம்—1. திப்பிலிமூலம். 2. புளிமா.
கிரந்திராயகம்—சிலந்திராயகம்.

- கிரந்திமூலம்—திப்பிலிமூலம்.
கிரந்திலம்—1. தூதுவளை 2. முருக்கமரம்.
கிரமுகம்—கமுரு.
கிராகதி—நிலவேம்பு.
கிராகம்—ஆமை.
கிராணி—ஓர் கழிச்சல்.
கிராணித்திரவியம்—1. அகிலம்பட்டை. 2.
அழிஞ்சில் முதலியன.
கிராதகம்— } நிலவேம்பு
கிராதித்தம்— }
கிராம்பு—ஓர்சாக்கு.
கிராமனை—அவுரி.
கிரிகன்னி—வெள்ளைக்காக்கணம்.
கிரிச்சரிடம்—சாதிக்காய்.
கிரிமல்லிகை—1. மலைமல்லிகை. 2. வெட்
பாலை.
கிரிம்கீகிவி—வாலுளுவை.
கிரியாத்தச்செடி— } நிலவேம்பு.
கிரியாத்தவோர்— }
கிரிவிளவல்லி—சிறுநன்னாரி.
கிரீட்டி—பிரண்டை.
கிரீடம்—வேலிப்பருத்தி.
கிருகான்—தசவாய்வினென்று.
கிருசானு—பவளக்கொடி.
கிருட்டி—பிரண்டை.
கிருட்டிணசீரகம்—கருஞ்சீரகம்.
கிருட்டிணபாகபலம்—பெருங்களாச்செடி.
கிருட்டிணபாணம்—எட்டி.
கிருட்டிணபேடம்— } கடுகுரோகணி.
கிருட்டிணபேதி— }
கிருட்டிணம்—மிளகு.
கிருட்டிணமூலி—துளசி.
கிருட்டிணவல்லி—நன்னாரி.
கிருட்டிணவிருந்தை—பாதிரிமரம்.
கிருட்டிணவாசம்—அரசமரம்.
கிருட்டிணி—காக்கணக்கொடி.
கிருட்டிணிகை—கருத்தக்கடுகு.
கிருட்டிணை—1. கடுகு. 2. முந்திரிகை. 3.
வான்மிளகு.
கிருதம்—1. செம்முருங்கை. 2. நெய்.
கிருது—நெய்.
கிருந்தி—கஞ்சாங்கோரை.
கிருமி—கிரிப்புச்சி.
கிருமிக்குன்றம்—வாலுளுவையரிசி.
கிருமிச்சத்தரு—பூவரசம்விதை. கிருமிசத்
தரு எனவும் வரும்.
கிருமிச்சுரம்—ஓர் சுரம்.
கிருமிச்சுலை—ஓர்சுலை.
கிருமிச்சொறி—ஓர்சொறி.

கிருமிநாசம் — 1. குரோசானியோமம். 2. பங்கம்பாலை. 3. பலாசம்விதை. 4. பேய்ப் பீர்க்கு.

கிருமிநாசி—நிலவாகை.

கிருமிமலடு—அறுவகைமலட்டிடுவென்று.

கிருமியம்—மாயிசம்.

கிருமியோமம்—ஓர்மருந்து.

கிரோசயீரம்—பச்சைக்கருப்பூரம்.

கிரோந்தி—ஏலத்தோல். 2. கச்சோலம்.

கிலிகை—சிற்பெருவி.

கிலங்கி—கிலுகிலுப்பை.

கிலுகிலுப்பை—ஓர்செடி.

கிழங்கு—பிண்டம்.

கிழத்திரி—பெண்குறி.

கிழவி—முருங்கை.

கிழவோர்வரி—ஆண்குறி.

கிழி—தந்தைத்துணி.

கிளவரி—தண்ணீர்விட்டான் கிழங்கு.

கிளிகுக்கன்—கள்ளுழை.

கிளிகுக்குக்கிழங்கு ஆகாசக்கருடன் கிழங்கு

கிளியூறுற்பட்டை—ஓர்பட்டை.

கிளை—1. தளிர். 2. மூங்கில். 3. வாலுளுவை

கிறட்டி—பிரண்டை.

கிறத்தி—நிலவேம்பு.

கிறசன்—1. கும்புமப்பூ. 2. மஞ்சள்.

கிறத்துவம்—அகில்.

கிறத்துவேதன்—பீர்க்கு.

கிளை — புடம்போடுதற்குச்சரக்குமேலிடுங் கவசம். 2. விளா.

கி.

கிசகம்—மூங்கில்.

கிசகன்—1. குரங்கு. 2. மூங்கில்.

கிசபர்ணம்—

கிசபர்ணி— } நாயுருவி.

கிசரன்—சரக்கொன்றை.

கிசா—இரும்பு.

கிடக்கினம்—தந்தகம்.

கிடம்—புழு.

கிடமாரி—சிறுபுள்ளடி.

கிடிமா—துத்தம்.

கிதந்திரம்—திப்பிலிமூலம்.

கிதம்—1. மூங்கில். 2. வண்டு.

கிதவம்—உணுத்தை.

கிரநாண்மயிரி—உள்ளி.

கிரந்திகம்—திப்பிலிமூலம்.

கிரி—1. கள்ளி. 2. கிருக்கொன்றை.

கிரிநாயகம்—பங்கம்பாலை.

கிரிப்பூண்டு—ஓர்ப்பூண்டு.

கிரிமரம்—ஓர்மரம்.

கிருகண்ணி—வெள்ளைக்காக்கணம்.

கிருகம்பளி—பீர்க்கு.

கிருதம்—செம்முருங்கை.

கிரை—ஓர்பச்சிலை பலவகைப்படும்.

கிரைக்காய்—வெள்ளரிக்காய்.

கிலக வெட்டை—மிருகாந்தல்.

கிலாலம்—1. இரத்தம். 2. காடி. 3. நீர்.

கிழ்நோக்கி—நேர்வானம்.

கிழாநெல்லி—கிழகாய்நெல்லி.

கிறந்தி—கச்சோலம்.

கு.

குக்கில்—1. குங்கிலியம். 2. செம்போத்து.

குக்கிலம்—அகிலிடயம்.

குக்கிப்துரணம்—குக்கில்.

குக்குடசுருட்டு—கோழித்தலைக்கந்தகம்.

குக்குடபுடம்—கோழியளவுபுடம்.

குக்குடம்—கோழி.

குக்குடி—இலவமரம்.

குக்குடு—கோழி.

குக்குரம்—கோடகசாலை.

குக்குலு—குங்கிலியம்.

குது—1. கன். 2. தசநாடியிடுவென்று. 3. மது.

குதுலா—கடுகுரோகணி.

குதுவிந்தம்—முத்தக்காசு.

குதுகை—மூசை, அதுபட்டகை.

குதுகைக்காமன்—கல்நார்.

குதுகைச்சி—புற்றஞ்சோறு.

குதுகைமேறாதத்தி—சொர்ணபேதி

குங்கிலிசம்—1. குங்கிலியம். 2. வாலுளுவை

குங்கிலியம்—1. கருங்கிலியம். 2. வெள்ளைக் குங்கிலியம்.

குங்கிதமச்செவந்தி—ஓர் செவந்தி.

குங்குமபாஷாணம்—அஞ்சற்ருளச்சி.

குங்குமம்—1. குங்குமமரம். 2. செஞ்சாந்து

குங்குமவர்ணி—1. அரிதாரம். 2. மஞ்சட்கல்

குங்குமவர்ணச்சி—தாளகம்.

குங்குமவலரி—செவ்வலரி.

குங்குலு—குங்கிலியம்.

குச்சம்—1. குன்றிமணி. 2. நாணல். 3. பந்தாகம்.

குச்சி—மயிர்ச்சிகைப்பூடு.

குசத்தி—1. பூநீறு, பூவழலை.

குசத்தின்பாதி—சிறுபுள்ளடி. 2. பற்படாகம்.

குசந்தனம்—செஞ்சந்தனம்.
 குசபலம்—மாதுளை.
 குசம்—1. தண்ணீர். 2. தருப்பை.
 குசம்பா—செந்துருக்கம்பூ.
 குசேசயம்—தாமரைப்பூ.
 குசை—தருப்பை.
 குஞ்சம்—1. குச்சிப்புல். 2. குன்றிக்கொடி.
 3. சீதாங்கபாஷாணம். 4. புளிநறளை. 5. பூங்கொத்து. குறுணியிலெட்டிலேவர் பங்கென்றுக் கூறுவர்.
 குஞ்சரம்—1. அத்தி. 2. கருங்குவளை.
 குஞ்சராசனம்—அரசமரம்.
 குஞ்சலம்—குன்றி.
 குஞ்சி— } குன்றி.
 குஞ்சரம்— }
 குட்காரம்—வேலிப்பருத்தி.
 குட்டணி—மாயை.
 குட்கிம்—1. ஓர் வியாதி. 2. கோட்டம்.
 குட்டாரி—கந்தகம்.
 குட்டிதக்காளி—சிறுதக்காளி.
 குட்டிப்பாடித்தி—சிற்றரத்தை.
 குட்டியிடுக்கி—1. கற்றாழை. 2. கோட்டம்.
 3. கோடைக்கிழங்கு. 4. சிற்றரத்தை. 5. பயிருடர்முளைக்கும் புல்.
 குட்டினம்—கருஞ்சீரகம்.
 குடக்கினி—கருங்காலி.
 குடகம்—1. உத்தாமணி. 2. மலைமல்லிகை.
 3. வெட்பாலை.
 குடகரம்—உத்தாமணி.
 குடசப்பாலை — 1. கறிப்பாலை. 2. வெட்பாலை.
 குடப்பம்—இலுப்பை.
 குடம்—1. சதாக்களளி. 2. சர்க்கரை.
 குடமணம்—கருஞ்சீரகம்.
 குடமல்லிகை—மல்லிகை.
 குடல்—குடர், பலவகைப்படும்.
 குடவளப்பம்—இலுப்பை.
 குடவன்—1. கோட்டம். 2. பித்தளை.
 குடற்பிறுப்பிஞ்சு—இளம்பிஞ்சு.
 குடற்பிடுக்கி—துருசு.
 குடாரி—திப்பிலி.
 குடான்—செம்முள்ளி.
 குடிகை—ஏலவரிசி.
 குடிநீர்—கஷாயம்.
 குடிமம்—துத்தம்.
 குடியொட்டிப்பூண்டு — 1. முருக்கு. 2. முள்ளி.
 குடிரம்—காரை.
 குடிலம்—குராமரம்.

குடு—1. கன். 2. மது.
 குடும்பு—பூங்கொத்து.
 குடுவிச்சு—1. தேங்காய். 2. பாளைச்செடி.
 குடோரம்—துளசி.
 குடோரம்—வெண்டுகி.
 குடைக்கிழங்கு—சிற்றரத்தை.
 குடைவேல் — வேலமரம். குடையெனவும் வரும்.
 குடோரி—1. வங்கமணல். 2. வெங்காரம்.
 3. வெள்ளைப்பாஷாணம். மாத்திரையுமாமென்பர்.
 குடோரிபண்ணல்— } விடத்திற்குக்கீறி
 குடோரிவைத்தல்— } மருந்துவைத்தல்.
 குண்டலி—1. இசங்கு. 2. சீந்தில்.
 குண்டாலி—சங்கஞ்செடி.
 குண்டானிக்கொடி—ஓர் கொடி.
 குண்டிரோசனை—குண்டோசனை.
 குண்டைச்சம்பா—சொறிக்குரும்பை.
 குண்ணம்—பெருமருந்து.
 குணகண்டி—சிவேதை.
 குணபலம்—அதிவிடயம்.
 குணலி—சீந்தில்.
 குணலயம்—அறுகம்புல்.
 குணுக்கு—வெள்ளி.
 குணேட்டம்—அதிவிடயம்.
 குத்தாசம்—பெருங்காயம்.
 குத்தாலம்—காட்டாத்தி.
 குத்தாலா—கடுகுரோகணி.
 குத்திரம்— } சணல்.
 குத்து— }
 குத்துக்காரத்தை—குத்துக்காரைமுதற் பல வகையாம்.
 குத்துக்கால்—1. கீரிப்பூண்டு. 2. சிமிட்டி.
 குதபம்—தருப்பைப்புல்.
 குதம்—1. தருப்பை. 2. வெண்காயம்.
 குதலசனம்—பெருங்காயம்.
 குதானன்—தாளிச்செடி.
 குதிரை—ஊர்க்குருவி.
 குதிரைகொல்லி— } ஓர் பூடு.
 குதிரைப்பயிரி— }
 குதிரைப்பல்லன்—வெள்ளைப்பூண்டு.
 குதிரைப்பாஷாணம்—ஓர் பாஷாணம்.
 குதிரைப்பிடுக்கன்—பீநாறிமரம்.
 குதிரைமசாலி—1. தேனமரம்.
 குதிரைவாலி—ஓர் பூண்டு.
 குதிரைவாலிப்புல்—ஓர் புல்.
 குதும்பகர்—தும்பை.
 குதை—பாசி.
 குந்தணம்—சந்தனம்.

குந்தம்—1. கண்ணோய். 2. கள். 3. கற்பா
ஷாணம். 4. குங்கிலியம். 5. குருந்தம். 6. கோ
ளகபாஷாணம்.

குந்தி—கள்.

குந்திரிகம்—

குந்துரு—

குந்துருக்கம்—

குப்பாமணி—குப்பைமேனி.

குப்பி—சீசா.

குப்பிக்குட்சமைந்தகன்னி - பஞ்சபட்சி
பாஷாணம்.

குப்பிச்சரக்கு—பதங்கவைப்பு.

குப்பிச்சாரம்—காசிச்சாரம்.

குப்பிவவணம்—வீளையலுப்பு.

குப்புசம்—புங்கங்காய்.

குப்பை—சதகுப்பை.

குப்பைமேனி—ஒர் பூடு.

குபசுபா—காஞ்சிரை.

குபசிலா—காஞ்சொழி.

குபம்—கோட்டம்.

குபிகை—1. எள். 2. நல்வெண்ணெய்.

குபேரகம்—சின்னி.

குபையம்—சிறுபுள்ளி.

கும்பகம்—1. கலசம். 2. கற்றாழை. 3. சா
லங்க பாஷாணம். 4. தொட்டிப்பாஷாணம். 5.
நாணல்.

கும்பகாரி—செம்பாஷாணம்.

கும்பஞ்சான்—

கும்பம்—

கும்பவீம்பம்—தொட்டிப்பாஷாணம்.

கும்பளம்—பூசனி.

கும்பி—1. சிவேதை. 2. கடுசாம்பல். 3. தா
வம்பாஷாணம். 4. நெருப்பு.

கும்பிகம்—நீலோற்பலம்.

கும்பிஷ்டம்—எலுமிச்சம்பளம்.

கும்மாயம்—1. குழம்பு. 2. சுண்ணாம்பு.

கும்பிக்—கடுகுரோகணி.

கும்ஞ்சம்—சாம்பிராணி, கும்ஞ்சானுமாம்.

கும்ஞ்சான்—1. ஆண்கும்ஞ்சான் இது குங்
கிலியம். 2. பெண்கும்ஞ்சான் இது சாம்பி
ராணி.

கும்ஞ்சி—

கும்ஞை—

கும்ட்டு—அருக்களிப்பு, இது அருவருப்பு.

கும்பம்—கோட்டம்.

கும்பகம்—மாவிவிங்கு.

கும்பி—கற்றாழை.

கும்பரகம்—மாவிவிங்கு.

கும்பிகை—வெள்ளெள்ளு.

குமிதம்—} தேக்கமரம்.

குமிதிகம்—

குமிழ்—1. குமிழி. 2. நாணல்.

குழதகம்—1. செவ்வாம்பல். 2. தருப்பை.
3. வெள்ளாம்பல். 4. வெள்ளி. 5. வெள்ளைப்
பாஷாணம்.

குழதபாந்தவம்—கருப்பூரம்.

குமுதம்—1. ஆம்பல். 2. கருப்பூரம். 3. கற்
பாஷாணம். 4. தருப்பைப்புல். 5. நேத்திர
குமுதம் இது கருவிழிவியாதி. 6. வக்கிராந்த
பாஷாணம். 7. வெள்ளைப்பாஷாணம்.

குமுதிகை—பூசனி.

குமுந்தகம்—கற்பாஷாணம்.

குமுலி—துளசி.

குமயபீசகம்—எட்டி.

குயக்காலம்—நிலக்கடம்பு.

குயத்தினலகை—நிலவாகை.

குயபீசகம்—எட்டி.

குயம்—முலை.

குயம்பிகீகடி—சுரை.

குயா—கோங்குமரம்.

குயின்மொழி—அதிமதூரம்.

குயோகம்—சின்னிமரம்.

குரக்கன்—கேழ்வாரு.

குராகம்—குதிரைப்பற்பாஷாணம்.

குரங்கநாபி—கஸ்தூரி.

குரங்கம்—எட்டி.

குரங்கு—முசுமுசுக்கை.

குரண்டநாசி—

குரண்டநாசினி—

குரண்டம்—பச்சைப்பூமருதோன்றி.

குரநாசம்—வெங்காயம்.

குரம்—1. தருப்பை. 2. பாகல்.

குரம்பை—1. குறிஞ்சா. 2. கோட்டம். 3.
பேரீந்து.

குரவகம்—1. செம்பூமருந்தோன்றி. 2. வா
டாக்குறிஞ்சி.

குரவரம்—குறிஞ்சா.

குரவு—

குரா—

குராசாணி—ஒர்பூண்டு.

குரு—1. அம்மை. 2. துருசு.

குருக்கத்திப்பூண்டு—வனத்தவசிமுருங்கை

குருக்குவிதை—பிரமத்தண்டிவிதை.

குருகாரம்—பெரியகாரம்.

குருகு—1. குருக்கத்தி. 2. கோழி.

குருகுதி—பசுமுருங்கை.

குருகுலம்—பலண்டுகபாஷாணம்.

குருச்சி—சினக்காரம்.

குருசம்—வெந்தோன்றி.
 குருசாய்—ஆசான்.
 குருசாரம்—சிவசாரம்.
 குருத்தாமரை — 1. ஆகாசத்தாமரை. 2. கொட்டைப்பாசி.
 குருதி—1. உதிரம். 2. மூளை.
 குருது—நெய்.
 குருந்தி—சிற்றமுட்டி.
 குருந்து — 1. காட்டுக்குருந்து. 2. காட்டு நாரத்தை. 3. காட்டெலுமிச்சை. 4. குருந்தக் கல். 5. பெருங்குருந்து.
 குருநாதன்—துருசு.
 குருபத்திரம்—1. துத்தநாகம். 2. புளியமரம்
 துரும்பாலை—நிலப்பனை.
 குரும்பி—புற்றாஞ்சோறு.
 குரும்பை—1. தெங்கிளங்காய். 2. பனை.
 3. புற்றாஞ்சோறு.
 துருமலியம்—அசோகு.
 குருமுறை—1. கோடாசுளி. 2. சவுக்காரம்
 துருசம்—சித்தரசம்.
 குருவண்டு—துவராஞ்செடியிலிருக்கு வண்டு
 குருவால்—இத்திரம்.
 குருவி—குன்றிமணி.
 குருவிச்சி—1. புல்லூரி. 2. பேராழுட்டி.
 துருவிச்சி—1. தேங்காய். 2. பாலைச்செடி
 குருவிந்தம்—1. குன்றிக்கொடி. 2. கோரைக் கிழங்கு. 3. சாதிலிங்கம். 4. வாற்கோதுமை.
 துருவிந்து—முத்தக்காசு.
 குருவுக்காதி—1. பச்சைக்கற்பூரம். 2. வேலைச்சிந்தூரம்.
 குருவென்றசாரம்—காசிச்சாரம்.
 குருவோர்—ஓர்பூண்டு.
 குருளை—ஆமை.
 துரை—கஞ்சாங்கோரை.
 குரோசானி—குரோசனியோமம்.
 குல்லரி—இலந்தை.
 துல்லரிச்சோறு—கற்றாழைச்சோறு.
 குல்லை—1. கஞ்சா. 2. துளசி. 3. வெட்சி.
 துல்லையம்—கருங்குவளை.
 துலக்காணம்—கொள்ளு.
 குலகாயம்—பேய்ப்புடோல்.
 குலகாலம்—நிலக்கடம்பு.
 துலச்சவ்வு—முடிமாயிசம்.
 குலசவேதகன்—சவரிலோத்திரம்
 குலடி—செம்பாஷாணம்.
 துலத்தம்—
 துலந்தம்—
 குலம்பம்—செப்புமணல்.
 குலம்பா—பேய்ச்சுரை.

துலவரை—துத்தநாகம்.
 துலவல்லி—
 துலவலி—
 துலவலி—
 குலவுகாசம்—நாணல்.
 குலவுரி—1. சந்தனம். 2. செஞ்சந்தனம்.
 துலவேல்—கஞ்சாங்கோரை.
 குலாங்குலி—காவட்டம்புல்.
 குலாதினி—குடுகுரோகணி.
 குலாபு—
 துலாமல்லி—
 குலிகம்—1. இலுப்பை. 2. சாதிலிங்கம்.
 3. சிவப்பு. 4. பந்து.
 குலிங்கம்—1. சாதிலிங்கம். 2. பேய்க்கொ மட்டி.
 குவிசம்—1. இலுப்பை. 2. கற்பரிபாஷாணம். 3. வன்னிமரம்.
 குவிசல்—நாகபாஷாணம்.
 குவிசன்—வச்சிராயுதன்.
 குலுத்தம்—கொள்ளு.
 குலுமமூலம்—இஞ்சி.
 துலேக்கல்—கோரோசனை.
 துலோடி—நாவி.
 குலோமி—வெள்ளறுகு.
 குலோமிசை—வசம்பு.
 குவங்கம்—சயம்.
 குவட்டிலுதித்தோன்—சொர்னபேதி.
 குவட்டிற் புளிதம்—சங்கபாஷாணம்.
 குவட்டிளையம்—நீலாஞ்சனக்கல்.
 குவட்டுக்கூர்மை—தொட்டிப்பாஷாணம்.
 குவட்டுறுண்மூலைச்சி—சொர்னபேதி.
 குவடி—சங்கபாஷாணம்.
 குவம்—1. ஆம்பல். 2. ஒளபலபாஷாணம்.
 குவரிசுண்டல்—வாலுளுவை.
 குவலயம்—1. குவளை. 2. நெய்தல்.
 துவலயன்—துருசு.
 குவலி—இலந்தைமரம்.
 குவலை—1. கஞ்சா. 2. துளசி.
 துவளச்சி—புற்றாம்பழம்.
 குவளை—1. கருங்குவளை. 2. செங்குவளை.
 குவாகம்—கழுக்கு.
 துவிக்கம்—இலுப்பை.
 குழகன்—கந்தசாயி. (கு, நிக, க: உ.க.)
 குழம்பு—ஓர் மருந்து, இது பலவகையாம்.
 குழித்தாமரை—கொட்டைப்பாசி.
 துழிந்தம்—நகம்.
 குழிப்பாறங்கி—கொட்டைப்பூசனி.
 குழிமிட்டான்—நத்தைச்சூரி.
 குழை—நெய்தல்.
 குழைச்சி—புற்றாஞ்சோறு.

நீழைந்தநீர்—இளநீர்.

குளஞ்சி—1. கிச்சிலி. 2. சர்க்கரை.

குளப்பாலில்—ஊசிப்பாலில்.

குளம்—கரும்பின்கட்டி.

குளவி—1. சதுரக்கள்ளி. 2. மலைப்பச்சை.

குளவிந்தம்—1. கத்தூரிமஞ்சள். 2. பூமஞ்சள். 3. மஞ்சள்.

குளிகை—மாத்திரை.

குளிர்தாமரை—ஒருவகைத்தாமரை.

குளிரந்தபரிமளம்—சீதாங்கபாஷாணம்.

குளிரி—நீர்க்குளிரி.

குற்பகம்—நாணல்.

குற்சிலை—அவிரி.

குறஞ்சனம்—வெங்காரம்.

குறட்டை—காக்கணம்.

குறத்தி—நிலப்பனை.

குறல்—பாதிரி.

குறவன்—இரதம்.

குறுசம்—பெருங்காயம்.

குறு—அடையாளம், இது பலவகையாம்.

குறிசொல்வோன்—சேவல்.

குறிஞ்சா—ஓர் பூண்டு. இது பலவகையாம்.

குறிஞ்சி—1. சுந்து. 2. செம்முள்ளி. 3. மருதோன்றி.

குறிஞ்சில்—தொட்டிப்பாஷாணம்.

குறுக்கம்—கொவ்வுரிபாஷாணம்.

குறுக்கு—குறுக்குநோய்.

குறுத்தாளி—சிறுதாளி.

குறுந்துழாய்—சிறுதுளசி.

குறுந்தட்டி—1. சிறுமுட்டி. 2. சிறுகாஞ்சொறி. குறுந்தொட்டியெனவும் வரும்.

குறுநறுங்கண்ணி—குன்றிப்பூ.

குறும்பீ—காதழுக்கு.

குறும்பூழ்—காடை.

குறுமணல்—இராசமணல்.

குறுமுனி—அகத்தியர்.

குறுலோவு—உடலிற்கிடிவு.

குரோட்டை—1. காக்கணம். 2. பீச்சுவிளா.

குன்மக்கட்டி—குன்மகூலை.

குன்மம்—ஓர் நோய்.

குன்றத்துச்சித்தி—தாலம்பபாஷாணம்.

குன்றவில்லி—துருசு.

குன்றி—குன்றிமணி.

குன்றிமணிச்சம்பா—ஓர் சம்பாநெல்.

குன்றிவேர்—அதிமதுரம்.

குண்டட்டம்—அதிவிடயம்.

குறுசகம்—1. குன்றி. 2. சிறுகாஞ்சொறி.

குறுசம்—குன்றி.

கூ.

கூகத்தாளி—புன்னை.

கூகம்—பொன்.

கூகாகம் }

கூகாசம் } கழுகு.

கூகேநீறு—1. அங்குச்சோசனம். 2. அரோட்டுமா. இது கூகைக்கிழங்குமா.

கூகை—கோட்டான்.

கூகைநீறு—1. ஓர்மருந்து 2. காட்டெருமைப்பால்.

கூச்சி—சவரிலோத்திரம்.

கூச்சிதம்— }

கூச்சிரம்— } கடம்பு.

கூஷ்மாண்டம் — திருநீற்றுப்பூசனி இது கலியாணப்பூசனியெனவுங்கூறுவர்.

கூஷ்மீ—மறைத்தசொல்.

கூசான்மலி—பட்டுநூன்மரம்.

கூட்டி—1. சேவல். 2. புன்னைமொக்கு. 3. மருளிச்செடி.

கூடம்—1. எள். 2. கோளகபாஷாணம்.

கூடம்பில்—சுரை.

கூடர்கீது—புகையிலை.

கூடாரம்—பெருங்காயம்.

கூத்தன்குதம்பை—மூக்கொற்றிப்பூண்டு.

கூதனம்—1. கூதாளிச்செடி. 2. தூதுவனை. 3. வெள்ளரி.

கூதாரி—வெள்ளரி.

கூதாளம்—கூதாளி.

கூதிர்—பணிக்காற்று.

கூந்தல்—1. கழுகு. 2. கூந்தற்கழுகு. 3. கூந்தற்பனை. 4. முதியார்கூந்தல். கழுகோலை பனையோலையுமாம்.

கூந்தற்பனை—கழுகு.

கூந்தற்பாசி—1. ஓர்நீர்ப்பூண்டு. 2. நிலக்கூந்தல், இது எலிச்செவிப்பூடு.

கூந்தற்பூகம்—கழுகு.

கூப்பில்—பூசனிக்காய்.

கூம்பரிட்டம்—ஆமணக்கு.

கூம்பல்—குமிழ்.

கூமரை—கோங்கு.

கூர்—காரம்.

கூர்கேவு—வெண்கடுகு.

கூர்ச்சகம்—தந்ததாவனக்குச்சி.

கூர்ச்சசேகரம்—தெங்கு.

கூர்ச்சம்—தருப்பை.

கூர்ச்சாரம்—சிவசாரம்.

கூர்மன்—ஓர்வாயு.

கூர்மைக்கரிவான்—சவுக்காரம்.

கூரணம்— } 1. கோடகசாலை. 2. பாகல்.
கூரம்— }
கூலம்—1. காராமணி. 2. பாகல்.
கூவணை—நல்லபாம்பு.
கூவம்—வில்வம்.
கூவலம்—பலநிறமுள்ள ஆம்பற்று.
கூவிரம்—வில்வமரம்.
கூவிளம்—கோளகபாஷாணம். 2. வில்வ
மரம். 3. வில்வப்பத்திரம்.
கூவிளம்பத்திர—ஒர்பத்திரி.
கூழ்—நறுவிலிமரம்.
கூழ்ப்பாண்டம்—நீற்றுப்பூசணி.
கூழம்—1. எள். 2. திப்பிலி.
கூழ்முட்டை—கருக்கெட்டமுட்டை.
கூழ்வரகு—கேழ்வரகு.
கூழா—நறுவிலிமரம்.
கூழாமணி—கூழ்முண்ணை.
கூளம்—திப்பிலி.
கூறம்—1. ஆமை. 2. கொடசப்பாலை. 3.
பாகல்.
கூறல்—நாகபாஷாணம்.
கூறு—எள்.
கூறுவசம்—ஓமம்.
கூன்முதுகு—ஆமையோடு.
கூனல்—நத்தை.
கூனலன்—1. சங்கு. 2. நத்தை.
கூனல்—ஆமை.
கூனியத்திரி—மாரணம்.
கூணை—நல்லபாம்பு.

கெ.

கேகநாதம்—அப்பிரகம்.
கேகராசி—பூலா.
கேக்சநா—கையாந்தகரை.
கேக்சநி—சேர்தல்.
கேக்சம்—1. தனம். 2. முல்லை.
கேக்சநட்டி—திப்பிலி.
கேகசன்னி—1. மொந்தைவாழை. 2. வெ
குரு.
கேசடம்—நாகப்பு.
கேசப்பிரியம்—இலவம்பிசின்.
கேசமாழுட்டி—1. எட்டி. 2. காஞ்சொறி.
கேசாசைநா—கையாந்தகரை.
கேசாணை—அரசு.
கேடம்—கெந்தியுரிபாஷாணம்.
கேடிமண்டிதல்—அஞ்சுதல்.
கேடுப்பிணை—வங்கமணல்.
கேண்டைவியாதி—ஒரோய்.

கேணம்—சமூலம்.
கெந்தகத்தாலு—கெந்தகதாளி.
கெந்தகம்—1. கெந்தகம். 2. நாய்வேலை.
கெந்தகாயம்—நீர்ப்பூலா.
கெந்தகடகம்—ஆமணக்கு.
கெந்தத்தாளி—வாசனையுள்ள தாளி.
கெந்தநாதுலியம்—1. அரத்தை. 2. செவ்
வியம்.
கெந்தப்போடி—1. அரியப்பு. 2. உப்பு.
3. கருவுப்பு.
கெந்தபந்தம்—கெளரிபாஷாணம்.
கெந்தபூதியம்—நாய்வேலை.
கெந்திரி—பொன்னிரியிலை.
கெந்தருக—சாம்பிராணி.
கெந்தனம்—கோடகசாலை.
கெந்தி—1. கெந்தகம். 2. நெல்லிக்காய்க்
கெந்தகம்.
கெந்திகம்—1. பாம்புகொல்லி. 2. பொன்னி
கிமிலை.
கெந்திபரம்—ஆடுத்தின்னாப்பாலை.
கெந்திவாருணி—பேய்த்துமட்டி.
கெந்துசடகம்—புழு.
கெம்பிரியம்—1. இளம்பிசின். 2. நவ்
பிசின்.
கெருடகாய்—சுகொட்டுமிட்டான்.
கெவலியம்—நாய்வேலை.
கெவரி—
கெவதவாரணி— } வெள்ளைக்காக்கணம்.
கெவரா—1. கடுகு. 2. துளசி.
கெளகிகடி—கெந்தியுரிபாஷாணம்.
கெளத்திபச்சை—பச்சைக்கர்ப்பூரம்.
கெற்பத்தலைவன்—வீரம்.

கே.

கேக்கை—தாழை.
கேகயம்—1. கெளரிபாஷாணம். 2. மகிழ்
வதை.
கேசதம்—கையாந்தகரை.
கேசபாசி—மயிர்.
கேசம்—திப்பிலி.
கேசமுட்டி—வேம்பு.
கேசரம்—பெருங்காயம்.
கேசாவாய்—குங்குமம்.
கேசரி—1. சிங்கம். 2. நாதம்.
கேசரிகம்—நாயுருவி.
கேசவீ—வெள்ளைக்காக்கணம்.
கேசியா—தாழை.
கேசினி—சங்கங்குப்பி.

கேடகசாரி—கழுதை.
கேடகம்—புழுமுட்டி.
கேதகிப்பூ—தாழம்பூ.
கேதகை—தாழை.
கேதாரம்—தண்ணீர்மிட்டான்.
கேதல்—அழைத்தல்.
கேந்தகம்—கேடகசாலை.
கேந்துமுறியம்—நாய்வேளை.
கேப்பை—கேழ்வரகு.
கேமாச்சி—வெள்ளைக்காக்கணம்.
கேயிக்ம்—செங்கல்.
கேண்டம்—நீர்ப்பறவை.
கேலிகம்—1. அசொகு. 2. சீந்தில்.
கேவரம்—வெள்ளைக்காக்கணம்.
கேவல்—வள்ளிக்கொடி.
கேவலதிரவியம்—மிளகு.
கேவு—வெண்கடுகு.
கேவுரா—கேழ்வரகு.
கேழ்—ஒளி.
கேளி—தெங்கு.
கேளவி—செவி.

கை.

கை—யானைக்கை.
கைகம்—வக்கிராந்தபாஷாணம்.
கைச்சற்றொடை—புளிநாரத்தை.
கைச்சி—கழுது.
கைச்சோரம்—சிச்சிலிக்கிழங்கு.
கைடிகம்—மலையெலுமிச்சை.
கைத்தகம்—தாழம்பூ.
கைத்தகோடரம்—எட்டி.
கைத்தா—காட்டாமணக்கு.
கைத்து—பொன்.
கைதாரம்—செந்நெல்.
கைதை—1. எட்டி. 2. தாழை.
கைப்பு—ஆடுதின்னாப்பாளை.
கைபா—கரிசலாங்கண்ணி.
கையான்—கையாந்தகரை.
கையிரவம்—குமுதம். கைரவம் எனவும் வரும்.
கைரவி—வெந்தையம்.
கைராதம்—நிலவேம்பு.
கைலைவேளி—மூளை.
கைவிதை—வெந்தையச்செடி.

கொ.

கொக்கடி—கூந்தற்பனங்கிழங்கு.
கொக்கிகம்—எழுத்தாணிப்பூண்டு.

கொக்கரை—1. பாம்பு. 2. வலம்புரிச்சங்கு.
கொக்கரை—பனை தெங்கு முதலியவற்றின் பிள்ளைமடல். கொக்கரை எனவும் வரும்.
கொக்கரையுடம்பு—ஒருடம்பு.
கொக்காலை—சங்கஞ்செடி.
கொக்காம்பாளை—ஓர் செடி.
கொக்கான்—ஓர் மரம்.
கொக்கு—மாமரம்.
கொக்குடம்—எட்டி.
கொக்குமந்தாரை—காட்டாத்தி.
கொக்கேறி—1. ஓர் பூண்டு. 2. நெட்டி.
கொங்கணியான்—ஓர் மீன்.
கொங்கரி—வெரிசி.
கொங்காரம்— } குங்குமமரம்.
கொங்காரி— }
கொங்கு—1. கருஞ்சுரை. 2. கள். 3. சர்க்கரை. 4. தேன். 5. பூந்தாது.
கொச்சி—1. சவரிலோத்திரம். 2. மிளகாய்ச்செடி.
கொச்சிக்காய்—கொச்சிமிளகாய்.
கொச்சிக்கழந்தை—வைப்பரிதாரம்.
கொச்சித்தமரத்தை—ஓர் தமரத்தை.
கொச்சிபேதம்—சவரிலோத்திரம்.
கொச்சிலித்தி—ஓர் புல்.
கொச்சிலேயம்—ஒரேலம்.
கொச்சை—1. ஆடி. 2. வெள்ளாடி.
கொஞ்சி—ஓர் செடி.
கொட்டங்காய்—1. ஓர் மரக்காய். 2. தேங்காய்.
கொட்டமம்முகி—ஆவிரை.
கொட்டாலி—நாய்ப்பாகல்.
கொட்டி—ஓர் நீர்ப்பூண்டு.
கொட்டை—கொட்டைக்கரந்தை.
கொட்டைச்செத்தல்—கொட்டைத்தேங்காய்.
கொட்டைமுத்து—ஆமணக்குவிதை.
கொட்டைமுந்திரிகை— } ஓர் மரம்.
கொட்டையிலந்தை— }
கொட்சாலம்—வெந்தோன்றி.
கொடப்பூச்சி—காவட்டம்புல்.
கொடா—எட்டி.
கொடாலகம்—வெந்தோன்றி.
கொடாவிட்டியுகிது—நாயுருவி.
கொடி—சித்திரமூலம், இது கொடுவேலி.
கொடிக்கழல்— } கழற்சிக்கொடி.
கொடிக்கழற்சி— }
கொடிக்கால்—வெற்றிலைக்கொடிவைக்குமிடம்.
கொடிக்கையான்—ஓர் கையாந்தகரை.

கொடிக்கொத்தான்—ஓர் கொத்தான்.
கொடிச்சாறு—சிறுபின்னாரீர்.
கொடிச்சி—1. காவட்டம்புல். 2. கொடு
வேலி. 3. புற்றஞ்சோறு.

கொடித்தக்காளி—ஓர் தக்காளி.
கொடித்தடக்கி—ஓர்மரம்.
கொடித்துத்தி—ஓர் துத்தி.
கொடிநெட்டி—நீர்ச்சுண்டி.
கொடிப்பாலை—ஓர் பாலை.
கொடிப்பீணை—வங்கமணல்.
கொடிமாதூளை—ஓர் மாதூளை.
கொடியத்தி—நீர்த்தி.
கொடியபீச்சம்—சீதாங்கபாஷாணம்.
கொடியவரை—அவரை.
கொடியலீரன்—கோடாசொரிபாஷாணம்.
கொடியாடு—ஒருவகையாடு.
கொடியானன்—கோடாசொரிபாஷாணம்.
கொடியெலுரிச்சை—காட்டெலுமிச்சை.
கொடியேணம்—அமுரி.
கொடியோன்—கற்றாழை.
கொடிவசலை—ஓர் பசிலைக்கொடி.
கொடிவேர்—தலைப்பின்னாரீர்.
கொடிவேலி—சித்திரமூலம்.
கொடுக்காய்ப்புளி—ஓர் முண்மரம்.
கொடுக்கி—தேட்கொடுக்கி.
கொடுப்பை— } பொன்னாங்காளி.
கொடுபச்சை— }
கொடும்பை—ஓர் பச்சிலை.
கொடுமை—வக்கிராந்தபாஷாணம்.
கொடுவிடம்—வெள்ளைப்பாஷாணம்.
கொண்டகுண்டம்— } எட்டி.
கொண்டகுளம்— }
கொண்டச்சாரி—நஞ்சுறுப்பான்
கொண்டம்—குறிஞ்சா.
கொண்டல்லண்ணன்—திருமால்.
கொண்டேசன்—சுக்கு.
கொண்டை—கொன்றை.
கொண்டைமுக—ஓர் குரங்கு.
கொண்டிது—குறிஞ்சா.
கொந்தண்—குன்றிமணி.
கொந்தவன்— } முடக்கொத்தான்.
கொத்தான்— }
கொத்து—மயிர்க்கொத்து.
கொத்துமல்லி—ஓர் பூண்டு.
கொந்தவக்காய்—சமுத்திராப்பழம்.
கொந்தனை—பேய்க்கொம்மட்டி.
கொந்தாமழம்—ஓர் மரம்.
கொந்தாழை—ஓர் கடற்றாழை.

கொப்பூழ்க்கொடி—பிறந்தபின்னையின் கொப்
பூழிலிருக்குங்கொடி, அது நஞ்சுக்கொடி.
கொம்பாக்கு—ஓராக்கு.
கொம்புப்பாகல்—ஓர் பாகல்.
கொம்மட்டி—1. சீதனை, அது கொடிமாதூளை
2. நீர்மேலாம்பழம்.
கொம்மட்டிக்கீரை—ஓர்கீரை.
கொம்மை—கொம்மட்டி.
கொய்யாப்பழம்—ஓர் பழம்.
கொய்யுளை—குதிரை.
கொண்டம்—குறிஞ்சி.
கொரிக்கம்— } எழுத்தாணிப்பூண்டு.
கொரிக்கடி— }
கொருடன்—கொவ்வை.
கொல்லம்பாகல்—ஓர் பாகல்.
கொல்லன்துதம்பை—ஓர் குதம்பை.
கொல்லன்கோவை—1. ஓர் கோவை. 2. காக்
கணம்.
கொல்லன்பகை—அஞ்சனபாஷாணம்.
கொல்லைப்பல்லி—ஓர் பூண்டு.
கொல்லைமுத்திரை—கோதுமை.
கொலு—சித்திரமூலம்.
கொவ்வை—1. ஒருவை. 2. கோவை.
3. தாழை.
கொவிந்தம்—செம்முள்ளி.
கொவின்—கொவிளமரம்.
கொழுங்கிரி—மல்லிகை.
கொழுஞ்சி—1. குளஞ்சி. 2. கொழுமிச்சை
3. கொள்ளுக்காய்வேலை. 4. நாரத்தை. 5. பூ
வாதுகாய்க்குமரம்.
கொழுஞ்சிப்பூண்டு—1. குப்பைமேனி.
2. நாய்வேலை.
கொழுந்து—1. மருக்கொழுந்து. 2. வெற்றி
லைக்கொடி.
கொழும்புவேர்—ஓர் வேர்.
கொழும்மரம்—செம்மரம்.
கொழுமிச்சை—நாரத்தை.
கொழமுறி—இளந்தளிர்.
கொள்—காணம்.
கொள்ளட்டு—ஓர் பூண்டு.
கொள்ளி—ஒருமைநாக்கிப்பூண்டு.
கொள்ளிக்கருவாடு—ஓர் கருவாடு.
கொள்ளிகம்—அமுரி.
கொள்ளியம்—1. உயிரி. 2. புன்கமரம்.
கொளஞ்சி—குளஞ்சிமரம்.
கொளி—அதிமதுரம்.
கொளுங்குவி—1. பன்றிமொத்தாண். 2.
2. வேலிப்பருத்தி.
கொற்கலுழி—கஞ்சா.

கொற்றவன்—முடக்கொத்தான்.
கொறிடை—ஓர் கொடி.
கொறிதலை—வேம்பு.
கொறுக்கீச்சி—நிலவேம்பு,
கொறுக்கா—சுழப்புளி.
கொறுக்காய்மரம்—ஓர் மரம்.
கொறுக்கை—நாணல்.
கொறுக்கைச்சி—கொறுக்கைப்புல்.
கொன்றை—கடுக்கைமரம்.

கோ.

கோ—1. இலந்தை. 2. பசு.
கோக்காரை—சங்கஞ்செடி.
கோகண்டம்—நெருஞ்சில்.
கோகந்தம்—கந்தகபாஷாணம்.
கோகநகம்—தாமரை.
கோகந்தம்—1. செந்தாமரை. 2. செவ்வாம்

பல்.

கோகம்—1. பேர்ச்சமரம். 2. மலைப்புளிச்சை

3. மினகு.

கோகயம்—தாமரை.

கோகருணி—பெருங்குரும்பை.

கோகலி—கடம்பு.

கோகனம்—1. கரிசால. 2. செந்தாமரை.

3. நிலத்தடம்பு. 4. நிலவேம்பு.

கோகி—1. தும்பை. 2. நீர்முள்ளி. 3. விலா
மிச்சை.

கோகிலபட்சம்—1. கொம்மட்டி மாதலை

2. நீர்முள்ளி.

கோகிலம்—1. இலந்தை. 2. சிறுகுறிஞ்சா.

3. நீர்முள்ளி.

கோகிலவாசம்—

கோகிலானந்தம்—

கோகிலோசந்வம்—

கோகுத்தம்—மல்லிகை.

கோகோசனம்—கோரோசனை.

கோங்கம்—நெல்லி.

கோங்கிலவு—கோங்கு.

கோங்கு—ஓர்மரம்.

கோசகாரம்—1. கரும்பு. 2. தென்னைமரம்.

கோசபலம்—பெரும்பீர்க்கு.

கோசம்—1. கருகூலம். 2. கருப்பை. 3. கற்
பாஷாணம். 4. கோமயம். 5. சாதிக்காய். 6.

மூக்கிரட்டை.

கோசமம்—1. பீர்க்கு. 2. மூத்திரம்.

கோசரம்—மகிழ்.

கோசவதி—

கோசந்பம்—

கோசன்—சீர்பந்தபாஷாணம்.

கோசாங்கம்—நாணற்புல்.

கோசாதி—சுக்கு.

கோசாரி—பீர்க்கு.

கோசி—விலாமிச்சைவேர்.

கோட்டம்—ஓர்பூண்டு.

கோட்டாரி—கல்லாரை.

கோட்டுநீறு—சங்குச்சுண்ணம்பு.

கோடகசாலை—ஓர் பூடு.

கோடங்கிழங்கு—கோடைக்கிழங்கு.

கோடதரம்—சுக்கு.

கோடம்—1. செங்கருங்காவ். 2. நெல்லி.

கோடரம்—எட்டி.

கோடல்—1. கரந்தை. 2. வெண்காரந்தன்.

கோடவி—1. இலந்தை. 2. கட்டுக்கொடி.

கோடாகங்கு—கோரைக்கிழங்கு.

கோடாருரி—கோடகசாலை.

கோடாசொரி—ஓர்விதபாஷாணம்.

கோடிநீர்—பேறுகாலத்தண்ணீர்க்குடம்

கோடிரவம்—சுதூரக்கள்ளி.

கோடிலம்—கோட்டம்.

கோடு—கொம்பு.

கோடுரை—சங்கஞ்செடி.

கோடை—1. கரந்தை. 2. செங்காதன். 3.
வெண்காரந்தன்.

கோடைக்கிழங்கு — 1. கவப்பைக்கிழங்கு.

2. சிற்றரத்தை.

கோடைக்குவாடான்—ஆவிரை.

கோடைச்சம்பா—ஓர் நெல்.

கோண்டம்—குறிஞ்சா.

கோண்டன்கிழங்கு—முத்தக்காசு.

கோண்டை—இலந்தைமரமும், அதன் கனி
யுமாம்.

கோணம்—தாமரை.

கோணல்—மாறுபாடு.

கோணக்கிணக்கி—சிற்றரத்தை.

கோணசுவன்—யமன்.

கோணுங்காகுலம்—கொடுவேலி.

கோத்தணிகை—கொடிமுந்திரிகை.

கோத்திரம்—நெட்டி.

கோத்திரவம்—வாரு.

கோத்திரி—

கோத்திரிகை—

கோதண்டம்—நாதம்.

கோதம்—சோதகபாஷாணம்.

கோதரம்—சுக்கு.

கோதரவம்—உடும்பு.

கோந்தளங்காய்—1. குறுந்தேங்காய். 2.

சுமத்திராப்பழம்.

கோந்தலை—பேய்க்கொம்மட்டி.

கோபகுண்டம்—எட்டி.

கோபங்கம் — சரகண்டபாஷாணம்.
 கோபத்திரம்—தாமரைநூல்.
 கோபத்திரை—வாகை.
 கோபம்—1. தம்பலப்பூச்சி. 2. துத்தபாஷாணம்.
 கோபுணம்—வெளிச்சம்.
 கோபுளியம்—இரகசியம்.
 கோபி — 1. கருநொச்சி. 2. கௌரிபாஷாணம். 3. நன்னரி.
 கோபிதாரம்—குராமரம்.
 கோபுரத்தம்பை—அடுக்குத்தம்பை.
 கோபுரந்தாங்கி—ஓர் பூண்டு.
 கோம்பை—கொம்மட்டி.
 கோமம்—சங்கபாஷாணம்.
 கோமயம்—பசுவின்சாணம்.
 கோமரம்—சதுரக்கள்ளி.
 கோமரி—ஓமம்.
 கோமலகம்—தாமரைநூல்.
 கோமளம்—பசு.
 கோமாப்பு—நரிநாவல்.
 கோமாரி—நாவல்.
 கோமான்—சதுரக்கள்ளி.
 கோமூத்திரிகை—ஓர் புல். ஓர்கொடி என்பர்.
 கோரக்கர்மூலி—கஞ்சா.
 கோரங்கம்—நெல்லி.
 கோரடம்—கருங்காவி.
 கோரண்டம்—1. குறிஞ்சா. 2. செம்முள்ளி.
 3. மருதோன்றி.
 கோரண்ணம்—1. பெருங்குறிஞ்சி. 2. மருதோன்றிமரம்.
 கோரணி—நோய்.
 கோரதூசம்—வாரு.
 கோரம்—1. கோளகபாஷாணம். 2. நஞ்சு.
 3. மகிழம்விதை.
 கோரவாரம்—சந்தனம்.
 கோரான்—ஒருசெடி, கோரான்சுருந்து.
 கோருடன்—கோரை.
 கோரை—ஓர் புல்.
 கோரைக்கிழங்கு—முத்தக்காசு.
 கோரைப்பதி—பெரும்பீர்க்கு.
 கோரையுள்ளான்—ஓர் புன்.
 கோரோசனை—உரோசனை.
 கோல்—இலந்தை.
 கோலகம்—திப்பிலி.
 கோலம் — 1. இலந்தை. 2. கருங்காவி. 3. தக்கோலம். 4. பீர்க்கு.
 கோலமாலம்—மலையாமணக்கு.
 கோலமூலம்—திப்பிலிவேர்.
 கோலரி—அமுக்கிரா.

கோலவணம்—துருசு.
 கோலவேர்—நிலப்பனை.
 கோலா—திப்பிலி.
 கோலாங்குலம்—மூசு.
 கோலாந்தி—பற்படாகம்.
 கோலி—1. இலந்தை. 2. திப்பிலி.
 கோவணி—ஆத்தி.
 கோவம்—பொன்.
 கோவரம்—சந்தனம்.
 கோவிதாரம்—1. காட்டாத்தி. 2. குராமரம்.
 கோவிந்தம்—செம்முள்ளி.
 கோவியம்—பசுவின் காணம்.
 கோவுகந்தம்—தாலம்பபாஷாணம்.
 கோவை—சலக்கோவை, கொவ்வை.
 கோழம்—சக்கபாஷாணம்.
 கோழி—1. பன்றிக்கிழங்கு. 2. வெருகு.
 கோழிக்கால்—கொடியாசு.
 கோழிக்கிரை—ஓர் கிரை.
 கோழிக்கொடி—கோழியவரை.
 கோழிக்கொண்டை— } ஓர் பூண்டு.
 கோழிக்குடன்— }
 கோழித்தலைக்கந்தகம்—சிவந்தகந்தகம்.
 கோழிப்புடம்—பத்தெருப்புடம்.
 கோழிமுளையான்—முக்குளிப்பூண்டு.
 கோழியவரை—ஓரவரை.
 கோழைவிந்து—துளசி.
 கோழில்—ஆலமரம்.
 கோள்—காவட்டம்புல்.
 கோளகபாஷாணம்—விளைவுப்பாஷாண முப்பத்திரண்டினொன்று.
 கோளகம்—1. திப்பிலி. 2. மிளகு.
 கோளவங்கம்—வக்கமணல்.
 கோளி—1. அரசு. 2. ஆல். 3. கொழிஞ்சிமரம். 4. பாக்கு.
 கோளேசம்—குங்குமப்பூ.
 கோளை—எலி.
 கோற்கொடி—இலந்தை.
 கோற்றேன்—கொம்புத்தேன்.
 கோறித்தல்—நிலவேம்பு.

கௌ.

கௌ—கொள்ளு.
 கௌசிகபலம்—தேங்காய்.
 கௌசிகம்—குங்கிலியம்.
 கௌடம்—ஓர் கொடி.
 கௌதமை—கோரோசனை.
 கௌந்தி—வாண்மிளகு.
 கௌமுதி—நிலா.

கௌரி—1. கடுகு. 2. துளசி. 3. புளிநறளை.
கௌரிகேணி—வெள்ளைக்காக்கணம்.
கௌரிபாஷாணம்—வீளைவுப்பாஷாணமும்
பத்திரண்டினொன்று.
கௌரியம்—கருவேம்பு.
கௌரீலலிதம்—அரிதாஹம்.
கௌலகம்—வான்மிளகு.
கௌவியம்—கோரோசனை.
கௌவை—எள்ளிளங்காய்.
கௌளி—அத்தி.

ச.

சக்கரபதி—தகரை.
சக்கரபந்து—சூரியன்.
சக்கரம்—பீர்க்கு. 2. மலைமல்லிகை.
சக்கராதபம்—செம்புலிமரம்.
சக்கரம்—தேமா.
சக்கரான்—சிறுகுறிஞ்சா.
சக்கிரகாரகம்—புலிதொடக்கி.
சக்கிரவாதவம்—செம்புளிமரம்.
சக்கிரபுத்தி—சூப்பைமேனி.
சக்கிரம்—1. அத்தி. 2. தகரை.
சக்கிராங்கி—கடுகுரோகணி.
சக்கிரிவதம்—சூழதை.
சக்குபு—கரிசாலை.
சக்குமதி—தகரை.
சககசை—பொன்னாங்காணி, சகசசை என
வும் வரும்.
சககாரம்—தேமா. சக்கரம் எனவும் வரும்.
சகசரம்—சிறுகுறிஞ்சா.
சகசரி—1. மருதோன்றி. 2. வாடாக்குறிஞ்சி.
சகசா—சிறுகுறிஞ்சா.
சகடம்—1. ஊர்க்குருவி. 2. தமரத்தை.
சகடா—1. கந்தம். 2. வசம்பு.
சகணம்—புளியாரை.
சகத்திரவீரியம்—அறுகு.
சகதாமத்தி—தகரை.
சகநாயகன்—கார்த்தம்.
சகராப்பூபஜீசி—சிவந்த எருக்கு.
சகரம்—பீர்க்கு.
சகரிகம்—நாயுருவி.
சகலாண்டி—பொத்ததைக்கீரை.
சகா—பாம்புகொல்லி.
சகாடி—பீர்க்கு.
சகாதம்—வேம்பு.
சகாதி—பாம்புகொல்லி.
சகாதேவி—1. சிதேவி. 2. நெய்ச்சிட்டிப்
பூண்டு.

சகியம்—1. நிலப்பனை. 2. மஞ்சள். 3. மா.
சது—சவ்வரிசி.
சகுட்டகம்—ஆடுதின்றாப்பாளை.
சகுட்டம்—ஒரு கிழங்கு.
சகுடம்—சேம்பு.
சகுண்ட—சிறந்தகத்தி.
சகுண்டகி—நாபிக்கொடி.
சகுணம்—கருணைக்கிழங்கு.
சகுந்தம்—1. கமுகு. 2. பாக்கு.
சகுந்தகம்—கமுகு.
சகுலாட்சகம்—1. கொடியிறுகு.
சகுலாட்சம்—2. வெள்ளிறுகு.
சகுலாதி—கடுகுரோகணி. 2. நீர்த்திப்பிலி.
சகுனம்—1. கிழங்கு. 2. செம்போத்து. 3.
பேராததை.
சகுனி—சூழதை.
சகாரம்—செம்பரத்தை.
சங்கங்குத்தி—1. சங்கு. 2. பீநாறி.
சங்கஞ்செடி—இசங்கஞ்செடி.
சங்கத்திராவகம்—ஓர் திராவகம்.
சங்கந்தாளி—சாதிபத்திரி.
சங்கநிதி—வட்டக்கிலுக்கிலுப்பை.
சங்கபங்கி—கடுகுரோகணி.
சங்கபாஷாணம்—தாலம்பபாஷாணம்.
சங்கபீடம்—நாணல்.
சங்கபுங்கி—கடுகுரோகணி.
சங்கம்—1. கணைக்கால். 2. சங்கு. 3. சங்க
பாஷாணம். 4. தாலம்பபாஷாணம். 5. நெற்றி
6. நெற்றியெலும்பு 7. புணர்ச்சி.
சங்கமேந்தி—திருமால். கு. நிக. க. கக.
சங்கனனம்—நரம்பு. கு. நிக. உ. க0க.
சங்காரகாலத்துப்பு—அமுரியுப்பு.
சங்காரி—குதிரைவாலி.
சங்கிபருதி—கடுகுரோகணி.
சங்கிருதகம்—சுருள்ளி.
சங்கிற்கூர்மை—1. சிந்துலவணம். 2. பீடா
லவணம்.
சங்கிளி—பீச்சலிளாத்தி.
சங்கேதம்—கிச்சிலிக்கிழங்கு.
சங்கு—1. இசங்கு. 2. கடுகுரோகணி. 3.
சங்கபாஷாணம்.
சங்குக்கீரை—ஓர் கீரை.
சங்குதுலை—ஆமை.
சங்குடம்—கொத்தான்.
சங்குடாசம்—கடுகுரோகணி.
சங்குபாலாடை—பாஷாணம்.
சங்குபுடம்—ஞாழல்.
சங்குமரு—வேம்பு.
சங்குவங்கணம்—நந்தசீர்கம்.

சங்கோசபிகனம்—குங்குமம்.
 சங்கோசம்—மஞ்சள்.
 சச்சடம்—தாமரை.
 சச்சனம்—காவல்
 சச்சிதானந்தம்—கல்லுப்பு.
 சச்சிவி—ஆரூமாதம்.
 சச்சு—நீர்ச்சுண்டி.
 சசுதாரம்—காட்டுமாமரம்.
 சசம்—முயல்.
 சசம்பரி—ஆமணக்கு. 2. வெள்ளாம்பல்.
 சசம்பிரியம்—1. முத்து. 2. வெள்ளாம்பல்.
 சசமதம்—கத்தாரி.
 சசாபம்—சிறுநன்னீர்.
 சசி—1. இந்துப்பு. 2. கருப்பூரம். 3. பச்சைக் கருப்பூரம்.
 சசிகாந்தம்—செவ்வாம்பல்.
 சசியம்—1. இந்துப்பு. 2. கஞ்சா. 3. நிலப்பனை. 4. மராமரம்.
 சசுபம்—அசோகு.
 சஞ்சரி—தேனீ.
 சஞ்சரிகம்—வண்டு.
 சஞ்சரிகை—இலந்தைக்கனி.
 சஞ்சலை—திப்பிலி.
 சஞ்சாரி—வனவாசி.
 சஞ்சிதிகை—இலந்தைக்கனி.
 சஞ்சீவகாணி—புளி.
 சஞ்சீவன்—
 சஞ்சீவனம்—} மாமரம்.
 சஞ்சீவனை—பூநாகம்.
 சஞ்சீவி—மூர்ச்சைதீர்த்துயிர்தருமருந்து. 2. புளி. 3. மலைப்பூண்டு.
 சஞ்சீவினி—மூர்ச்சைதீர்த்துயிர்தருமருந்து.
 சஞ்சு—ஆமணக்கு.
 சட்டகம்—உடல்.
 சட்டால்—வில்வமரம்.
 சட்டி—தாமரை.
 சட்டிவட்டு—கப்பல்வள்ளிக்கிழங்கு.
 சட்டுகந்தம்—வசம்பு.
 சட்டை—தைவேளை.
 பட்டநாதி—1. சண்பகம். 2. மாமரம்.
 சட்டம்—1. அறுகு. 2. இளம்புல். 3. மயிர்.
 சடகோதன்—வசம்பு.
 சடப்பால்—முலைப்பால்.
 சடம்—1. உடல். 2. வயிறு.
 சடாகம்—
 சடாதாரம்—} அரிநெல்லி.
 சடாதாரி—கொடியார்கூந்தல்.
 சடாபலம்—பனை.

சடாமாஞ்சி—
 சடாமாஞ்சில்—} 1. ஒரு மருந்துப்புல். 2. பெருங்கொன்றை. 3. பெருங்கோரைக்கிழங்கு.
 சடாலு—சண்பகப்பூ.
 சடிதி—கச்சேலம்.
 சடிலம்—
 சடிலை—} சடாமாஞ்சில்.
 சடினம்—1. சடைமரம். 2. பின்னாமருந்து.
 3. வசம்பு. 4. வேர்.
 சடை—1. நெட்டி. 2. வேர்.
 சடைக்கஞ்சா—1. முறுகுக்கஞ்சா.
 சடைக்கந்தம்—வசம்பு.
 சடைச்சி—1. கீரிப்பூண்டு. 2. நெட்டி. 3. பாசி. 4. புளியாரை. 5. நிமிளை.
 சடைச்சிவேர்—ஒர்ப்பூடு.
 சடைமுடி—திருக்கொன்றை.
 சடைவள்ளிகரீப்பம்—சடைக்கஞ்சா.
 சண்டகன்—இலிங்கபாஷாணம்.
 சண்டம்—1. கொடுமை. 2. சண்டப்பை.
 3. பேடு.
 சண்டன்—புளியமரம்.
 சண்டாதம்—அவுரி.
 சண்டிக்கிரை—ஒர் கிரை.
 சண்டி—சம்பங்கோரை.
 சணகம்—1. கடலை. 2. புளியாரை.
 சணகீசிசுதாரம்—புளியாரை.
 சணபுட்டிகை—கிலுகிலுப்பை.
 சணம்—1. சணல். 2. தருப்பை.
 சணம்பு—சணல்.
 சணமம்—புளியாரை.
 சணமாலி—இலவம்.
 சணல்—தருப்பை—ஒருபயிரென்பர்.
 சணவு—கையாந்தகரை.
 சத்தசிப்பி—கிளிஞ்சில்.
 சத்ததானம்—வெடியுப்பு.
 சத்தபருணி—ஏழிலம்பாலை.
 சத்தவருக்கம்—இலவங்க முதலிய ஏழுவகை மருந்து.
 சத்தவுறுப்பு—எலும்பு.
 சத்தி—1. கக்கல். 2. கந்தகம். 3. குமட்டிக் கோவை. 4. சத்திகுன்மம். 5. சவுக்காரம். 6. நிமிளை. 7. நீர்முள்ளி. 8. வேம்பு.
 சத்திக்கோடி—குமட்டிக்கோடி.
 சத்திக்குநாதன்—கஞ்சாவிலை.
 சத்திசாரணை—முக்கிரட்டை.
 சத்திசாரம்—ஒருப்பு.
 சத்திநாதம்—1. ஏமாப்பிரகம். 2. பொன்னிமிளை.
 சத்திழலம்—சத்திசாரணைவேர்.

சத்தியம்—குறிஞ்சா.
 சந்திரகீகில்—அவரை.
 சந்திரண்டம்—அரக்கு.
 சத்திரம்—1. கவிழ்தும்பை. 2. தும்பை.
 சத்திரியநாவி—சிவப்புநாவி.
 சத்திராட்சி—அரத்தை.
 சந்திரநாதவிலை—சங்கிலை.
 சத்திலி—கருப்பூரம்.
 சத்து—1. அலுபலபாஷாணம். 2. சிலாசத்து
 சத்துப்பு—கறியுப்பு.
 சத்துரு—தண்ணீர்விட்டான்.
 சத்துருநாமத்தி—எகபாஷாணம்.
 சத்துருபாஷாணம்—நீர்விஷம்.
 சத்துவாலம்—1. ஒமகுண்டம். 2. தருப்பைப்
 புல்.
 சதகம்—1. சாதிக்காய். 2. தான்றி.
 சதகுப்பி—சதகுப்பை.
 சதணம்—பாலையிலை.
 சததளம்—சாமரை.
 சதப்பிராசம்—அலரி.
 சதபத்திரம்—1. தாமரை. 2. வெண்ணரை.
 சதபத்திரி—1. ஆடுகின்றனாப்பாளை. 2. தா
 மரை. 3. புழுக்கொல்லி.
 சதபதுமம்—தாமரை.
 சதபுட்பம்—சதகுப்பை.
 சதம்—நூறு.
 சதவீரியம்—வெள்ளறுகு.
 சதவீரு—மல்லிகை.
 சதாசிவந்தி—சீனக்காரம்.
 சதாநகம்—இடுகாடு.
 சதாநபம்—எருக்கு.
 சதாபடி—ஓர் பூண்டு.
 சதாபடம்—எருக்கு.
 சதாபதி—மாவட்டை.
 சதாபரி—தங்கம்.
 சதாபலம்—1. அத்தி. 2. எலுமிச்சை. 3.
 தெங்கு. 4. வில்வமரம்.
 சதாபுட்பி—1. எருக்கு. 2. செவ்வெருக்கு.
 சதாபுட்பம்—1 முல்லை. 2. வெள்ளெருக்கு.
 சதாபுடம்—எருக்கு. சதாபுடம் என்றுங் கூறு
 வர்.
 சதாமூர்க்கம்—பாம்புகொல்லி.
 சதாமூலம்— } தண்ணீர்விட்டான்.
 சதாவேரி— }
 சதானம்—எருக்கு.
 சதிரம்—கக்கரி.
 சதிலம்—மூங்கில்.
 சதிகம்—பெருங்காயம்.
 சதும்பை—பேய்மருட்டி.

சதூர்கூலி—ஆவிரை.
 சதூரகீசாரம்—நான்குசாரம். அவை, ஆடா
 தோடை, கண்டங்கத்தரி, திரிசங்கு, தாதுவளை.
 அன்றி, உமரிச்சாரம், சங்குச்சாரம், சத்திசா
 ரம் நவச்சாரமுமாம்.
 சதூரசம்—நான்கு ரசம். அவை: இலவங்கப்
 பட்டை, இலவங்கம், ஏலம், நாகப்பூ என்பன.
 சதூரம்— } சதூரக்கள்ளி.
 சதூரமாங்கள்ளி— }
 சதுனி—வெளவால்.
 சதூகை—1. இண்டஞ்செடி. 2. கச்சோ
 லம்.
 சதேகரு—இலவங்கப்பட்டை.
 சதை—1. பாலைமரம். 2. முன்னைமரம்.
 சதைக்கெந்தம்—1. வசம்பு. 2. வெண்
 கடுகு.
 சதைப்பொருத்தி—ஓர் பூடு.
 சதோகரு— } இலவங்கப்பட்டை.
 சதோகரு— }
 சந்தகபுட்பம்—கிராம்பு.
 சந்தகெந்தம்—வெண்கடுகு.
 சந்தணி—1. அகரு. 2. சந்தனம். 3. செஞ்
 சந்தனம்.
 சந்தம்—சந்தனம்.
 சந்தரி—துளசி
 சந்தனாதி—வேங்கை.
 சந்தனாதித் தைலம்—ஓர் தைலம்.
 சந்தாநகரணி—1. அறுகு. 2. பெருமருந்து.
 3. முறிந்தவறுப்புக்களைப்பொருத்துமருந்து.
 சந்தாநி—வெண்காரம்.
 சந்தாமப்பம்—எருக்கு.
 சந்தி—மூங்கில்.
 சந்திபந்தனம்—நரம்பு.
 சந்தியை—மல்லிகை.
 சந்திரகம்—1. பொன்வண்டு. 2. வெண்
 மிளகு.
 சந்திரகந்தம்—வெள்ளம்பல்.
 சந்திரகாம்புயம்—வெண்டாமரை.
 சந்திரசுவணம்—குதிரைப்பறிபாஷாணம்.
 சந்திரதிலகம்—சந்தனம்.
 சந்திரநாகம்—ஓர் சரக்கு.
 சந்திரசம்—இந்திரகோபம்.
 சந்திரபூரம்—பச்சைக்கருப்பூரம்.
 சந்திரசுவணம்—இந்துப்பு.
 சந்திரவாலை—பேரேலம்.
 சந்திராதம்—தாளகம்.
 சந்திராபாலை—ஏலம்.
 சந்திரிகை—பேரேலம்.
 சந்திரேகம்—1. கார்போகரிசி. 2. கிராம்பு.

சந்தில்—மூங்கில்.
 சந்திலகம்— } சந்தனம்.
 சந்து— }
 சந்துநயத்தான்—தூதுவனை.
 சந்துவரிதாக்கி—கடுக்காய்.
 சந்தோடகினி—வேதனைத்தீர்த்தல்.
 சந்தோடு—நீர்முள்ளி.
 சசிப்பு—பிறப்பு. (சூ. நிக. அ: எக.)
 சப்பாத்துச்செடி—ஓர் செடி.
 சபங்கி—சண்பகப்பு.
 சபடம்—அறகு.
 சபதம்—1. இந்துப்பு. 2. மூங்கில்.
 சபம்—மூங்கில்.
 சபலா— } திப்பிலி.
 சபலை— }
 சபினம்— } வசம்பு.
 சபீனம்— }
 சம்பங்கி—1. சாலங்கபாஷாணம். 2. செண்பகம்.
 சம்பம்—1. எலுமிச்சை. 2. நாகமரம்.
 சம்பரி—நேர்வாளம்.
 சம்பளம்—எலுமிச்சம்பழம்.
 சம்பா—சம்பாநெல்.
 சம்பிரதம்—சிதது. (சூ. நிக. க: ஞஅ.)
 சம்பிரமம்—பறங்கிபாஷாணம்.
 சம்பினத்தாதி—வாய்விளங்கம்.
 சம்பிரம்—எலுமிச்சை.
 சம்புச்சயனம்—ஆல்.
 சம்புசம்பல்—சதகுப்பை.
 சம்புநாவல்—ஓர் நாவல்.
 சம்புகம்—நாவல்.
 சம்மியாகம்—கொன்றை.
 சமங்கி—வறட்சுண்டி.
 சமங்கை—1. ஆடுதின்னாப்பாளை. 2. தொட்டால்வாடி.
 சமட்டிலை—பெருங்கருணை.
 சமந்தி—வாதமடக்கி.
 சமம்—அங்கப்பிச்சு.
 சமரி—பாம்பு.
 சமரிகம்—மலையத்தி.
 சமருகாச்சி—பேரிச்சம்பழம்.
 சமலை—அழுக்கு.
 சமவெரி—நேர்வாளம்.
 சமனம்—1. ஆடுதின்னாப்பாளை. 2. ஊமத்தை. 3. புழுக்கொல்லி. 4. வசம்பு.
 சமனி—இலவமரம்.
 சமனியகரணி—இரணத்தையாற்றுமருந்து.
 சமாசம்—இலங்கபாஷாணம்.
 சமாதிக்கீதல்—மணிக்குடல்.

சமாத—ஊமத்தை.
 சமானன்—ஓர் வாயு.
 சமாலகம்—குறிஞ்சா.
 சமி—1. தணக்கு. 2. வன்னி. 3. வாயை.
 சமித்து—கஞ்சா.
 சமிதை—1. அத்தி. 2. அரசு. 3. ஆல். 4. இத்தி. 5. கருங்காலி. 6. நாயுருவி. 7. பலா. 8. மா. 9. வன்னி என வொன்பதாம்.
 சமிப்பாசம்—கொன்றை. சமிபாகம் எனவும் கூறுவர்.
 சமிரம்—சிறுவன்னிமரம்.
 சம்வாகி—திப்பிலி.
 சமீரணம்—கிடாரை.
 சமுத்திராகபம்—கடலுரை.
 சமுத்திரசித்தி—ஆரண்மீன்.
 சமுத்திரசோகி—1. சமுத்திரப்பாலை. 2. வட்டத்திருப்பி.
 சமுத்திரதோயம்—முடக்கொத்தான்.
 சமுத்திரபாலை—கடம்புமரம்.
 சமுத்திரா—1. குட்டிலிளா. 2. முடக்கொத்தான்.
 சமுத்திரோந்தம்—1. சாதிக்காய். 2. நிறுகாஞ்சொறி. 3. பருத்தி.
 சமுத்திராப்பழம்—ஓர் சாக்கு.
 சமுப்பவர்—தைவேலை.
 சமுள்—சுவண்டிலை.
 சய்யம்—சருக்கரை.
 சய்யாளம்—நேர்வாளம்.
 சயபித்தம்—1. ஓர் நோய். 2. வாதமடக்கி.
 சயம்—1. ஆம்பல். 2. கயரோகம். 3. காசம். 4. சருக்கரை.
 சயலவம்—சடைச்சி.
 சயலாதி—திப்பிலி.
 சயா—1. கடுக்காய். 2. வாதமடக்கி.
 சயிக்கா— } அரசு.
 சயித்தி— }
 சயிந்தவம்— } இந்துப்பு.
 சயிந்தலவணம்— }
 சயிரோகம்—1. மேகவண்ணக்குறிஞ்சி. 2. மேகவண்ணப்பூமருதோன்றி.
 சயிலங்கமலை—வெட்டிலேர்.
 சயிலந்தம்—சாதிவிங்கம்.
 சயினி—திப்பிலி. சயுனி என்பதுபிழை.
 சர்க்கரைவள்ளி—ஓர்வள்ளி.
 சர்வசாதகம்—வேங்கை.
 சாக்கு—அறுபத்துநான்குவகைச்சாக்கென்பர். 2. இலவங்கப்பட்டை.
 சாக்குச்சுண்ணம்—சவ்வீரம்.
 சாக்கொன்றை—திருக்கொன்றை.

சரகாண்டம்—ஒருவரைப்பாஷாணம்.
 சரகாதி—பெருமருந்து.
 சரச்சிறு—குறிஞ்சா.
 சரசபம்—கடுகு.
 சரசம்—1. தேக்குமரம். 2. வெண்ணெய்.
 சரசவதி—மனோசிலை.
 சரணம்—அரசு. 2. பெருங்காயம். 3. மயில்
 சரம்—1. திப்பிலி. 2. தேக்கமரம். 3. நா
 ணல். 4. வெண்ணெய்.
 சரம்பரம்—சரகாண்டபாஷாணம்.
 சரமஸ்டலி—கடியினால்வருத்துமொருவ
 கைத்தேள்.
 சரமுல்லை—முல்லை.
 சரவணம்—நாணல்.
 சரவழுகி—குதிரைப்பற்பாஷாணம்.
 சரவாச்சம்—கறியுப்பு.
 சரவாசி—குதிரைப்பற்பாஷாணம்.
 சரளம்—சிவேதை.
 சராசரம்—அவுபலபாஷாணம்.
 சராசனம்—அரசமரம்.
 சரிசம்—அசோகு.
 சரித்திரி—
 சரித்திரை—
 சரிபத்திரம்—அரசமரம்.
 சரிபம்—அசோகு.
 சரியம்—1. இந்துப்பு. 2. சிறுநன்னாரி.
 சரிளப்பா—வெண்கடுகு.
 சரிர்ங்ககம்—கறி.
 சருகட்டை—ஒரட்டை.
 சருகம்—1. கடுகம். 2. கல்லுப்பு.
 சருசபம்—கடுகு.
 சருப்பராச்சியம்—பீச்சவிளாத்தி.
 சருபராசி—நாணல்.
 சருபம்—அறுகங்கட்டை.
 சருமபந்தம்—மிளகு.
 சருமன்—சக்கிலியன்.
 சருவசாதகம்—வேங்கைமரம்.
 சருவணம்—1. உண்ணல். 2. வாய்.
 சருவரசம்—கறியுப்பு.
 சருவரி—மஞ்சள்.
 சருவாதம்—1. வாதம். 2. வேங்கைமரம்.
 சரோமாஞ்சி—பருங்கோரை.
 சரோக்கம்—
 சரோசம்—
 சரோருகம்—
 சல்லிகி—ஆத்தி. 2. இலவங்கம். 3. இலவு.
 4. தேட்கொடுக்கி.
 சல்லரி—கடுக்கம்.
 சல்லாபவுப்பு—பூரணாகறியுப்பு.

சல்லியகரு—சல்லியவித்தைக்குரியகரு.
 சல்லியம்—செஞ்சந்தனம். 2. பன்றி.
 சலக்கு—நவச்சாரம்.
 சலக்கூர்மை—அமரியுப்பு.
 சலகாங்கம்—1. தாமரை. 2. தேங்காய்.
 சலகுந்தலம்—தண்ணீர்விட்டான்.
 சலசசங்கதி—மந்தாரை.
 சலசந்தி—சுகத்திராபேதி.
 சலசம்—தாமரை.
 சலசற்பிணி—நீரட்டை.
 சலசரக்குழி—சலதாமரை.
 சலசன்மம்—தாமரை.
 சலணி—1. திப்பிலி. 2. வான்மிளகு.
 சலதளம்—அரசமரம்.
 சலதிப்பிலி—நீர்த்திப்பிலி.
 சலந்திரட்டி—கொத்தான்கோரை.
 சலப்பிலி—நீர்த்திப்பிலி.
 சலபத்திரம்—அரசமரம்.
 சலபித்தம்—தீ.
 சலம்—சமுத்திரம்.
 சலம்புரி—சங்கு.
 சலழித்திகை—ஆலங்கட்டி.
 சலரசம்—உப்பு.
 சலருகம்—தாமரை.
 சலவகு—இலவம்பிசின்.
 சலவாநாரம்—குளிர்தாமரை.
 சலவு—ஆண்குறி.
 சலாகம்—1. கல்லுப்பு. 2. நீரட்டை.
 சலாங்கு—பொய்யாப்புன்.
 சலாசம்—குங்கிலியம்.
 சலிலசம்—தாமரை.
 சலிலம்—நீர்.
 சலினி—திப்பிலி.
 சலினி—திப்பிலி.
 சலுப்பு—சலதோஷம்.
 சலோரசம்—குங்கிலியம்.
 சலவண்டம்—திப்பிலி.
 சலவரிசி—ஒர் செடியிலிருந்துதெத்துச்செய்
 யப்படுவது.
 சலவாது—மாவள்ளி.
 சலவியபலம்—பானைத்திப்பிலி.
 சலவீரம்—பறங்கிப்பாஷாணம். ஓர் சரக்கு
 மாம்.
 சலவு—விளம்பிசின்.
 சலவட்டுமண்ணுப்பு—நவச்சாரம்.
 சலண்டிலைமரம்—ஓர் மரம்.
 சலாக்கம்—1. கல்லுப்பு. 2. குங்கிலியம்.
 சலாப்பலம்—1. சீதேவியார். 2. செங்கழு
 நீர்.

சவரி—குறட்டை.
 சவரிக் கொடி—கொடியார்கூந்தல்.
 சவலம்—அவுபலபாஷாணம்.
 சவளச்சி—சத்திசாரம்.
 சவளை—வங்கமணல்.
 சவற்சலம்—கல்லுப்பு.
 சவாசங்கரி—உப்பு.
 சவாபுட்பம்—முட்செவந்தி.
 சலி—மிளகுக்கொடி.
 சலிகம்—விட்டுணுகாரந்தை.
 சலிசங்கவாதம்—ஓர் நோய்.
 சவுக்காரம்—உவர்க்காரமுதற் பலபெயர் பெறும்.
 சவுகந்தி—வசம்பு.
 சவுசியம்—முருக்கு.
 சவுட்டு—உவட்டுமண்.
 சவுட்டுப்பு—பஞ்சலவணமுதலியன.
 சவுண்டகம்— } திப்பிலி.
 சவுண்டம்— }
 சவுண்டி— }
 சவுண்டை—1. திப்பிலி. 2. திரிபலை.
 சவுநாயகம்—கையாந்தகரை.
 சவரிக் கொத்து—முதியார்கூந்தல்.
 சளநந்தம்—வசம்பு.
 சளி—பசுளை.
 சற்ககாதி—பெருமருந்து.
 சற்பாச்சி—நாணல்.
 சற்றுமம்—புளியம்பிராணி.
 சறுதாகடி—வேங்கைமரம்.
 சறுவாதுபூதி—சிவேதை.
 சறுவி—வண்ணன்.
 சன்னராட்டகம்—1. சிற்றாத்தை.
 சன்னராட்டம்— }
 சன்னி—1. குன்மம். 2. சீதநோய்.
 சன்னிகுன்மம்—ஓர் குன்மம்.
 சன்னிபீட்டான்—மூஞ்சுறு.
 சன்னிநாயகம்—1. கருஞ்சீரகம். 2. தும்பைச் செடி. சன்னிநாயகன் எனவும் வரும்.
 சன்னிபம்—மரமஞ்சள்.
 சன்னிநாயகரி—காட்டுச்சீரகம்.
 சன்னிநாயன்—ஓர் பூதி.
 சன்னினை—தெங்குமரம்.
 சனகந்தம்—வசம்பு.
 சனகம்—புளியாரை.
 சனகிப்பூண்டு—ஓர் பூண்டு.
 சனகித்திரம்—புளியாரை.
 சனமாலி—இலவமரம்.
 சன்னசாலம்—வெண்கடுகு.
 சன்னமாலி—சதகுப்பை.

சன்னனியம்—நெய்.
 சனூர்த்தனம்—சுக்கு.
 சனிகை—பெண்.
 சனிகம்—மிளகு.
 சனிப்பாகம்—கொன்றை.
 சனிப்பு—பிறப்பு.

சா.

சாக்கம்—பூனை.
 சாகபிலவங்கம்—சத்தரிச்செடி.
 சாகம்—1. இலைச்சாறு. 2. கீரை. 3. சிறு கீரை. 4. சிறுதேக்கு. 5. தாழை. 6. தேக்கு மரம்.
 சாகவில்வம்—சேம்பு.
 சாகாங்கம்—மிளகு.
 சாகாதுண்டம்—அகில்.
 சாகாமூலி சீந்தில்.
 சாகி—ஈச்சமரம்.
 சாகினி—1. சிறுகீரை. 2. சேம்பு.
 சாகி—பெருந்தேக்கமரம்.
 சாகேசபுத்தம்—இலவம்பிசின்.
 சாங்கம்—1. குறிஞ்சா. 2. சீந்தில்.
 சாங்குகெளரி—புளிநறளை.
 சாங்குலம்—நஞ்சு.
 சாசனம்—வெண்கடுகு.
 சாசி—1. சீரகம். 2. திராய்.
 சாட்டுவலம்—1. அறுகு. 2. நாவல்.
 சாட்டுவம்—நாபி.
 சாடி—திப்பிலி.
 சாணங்கி—துளசி.
 சாணத்தனம்—வசம்பு.
 சாணம் திப்பிலி.
 சாணிக்கப்பூரி—பீர்க்கு.
 சாத்தா—1. கருங்காலி. 2. நாவல்.
 சாத்தான்—கற்றாழை.
 சாத்திரபேதி—மலைநாதம்.
 சாத்திரவாதி—தண்ணீர்விட்டான்.
 சாத்திரவேதி—சகத்திரவேதி.
 சாத்துவாதி—சித்திரமூலம்.
 சாத்துவாலம்—யாககுண்டம்.
 சாதககிளையோன்—காய்ச்சற்பாஷாணம்.
 சாதகராததி—கோழித்தலைக்கந்தகம்.
 சாதகலம்பம்—தாலம்பபாஷாணம்.
 சாதகவாகி—நாகமணல்.
 சாத்துண்டம்—அகில்.
 சாதம்—1. எருக்கு. 2. வானம்பாடி.
 சாதலம்—திராய்.
 சாதவண்டு—கறிப்புடோல்வண்டு.

சாதவேதா—கொடுவேலி.
சாதாழை—கடற்பயிரினொன்று.
சாதாளநிம்பம்— } எருக்கிலை.
சாதாளம்— }
சாதி—1. ஆடாதோடை, 2. சாதிக்காய், 3. சிறுசண்பகம், 4. சீந்தில், 5. தேக்கு, 6. பிரம்பு.

சாதிக்கோசம்—சாதிக்காய்.
சாதிசம்—1. சாதிக்காய், 2. நறும்பிசின்.
சாதிப்பதங்கம்—சாதிவிங்கம்.
சாதிப்பூ—சாதிக்காய்ப்பூ.
சாதிபத்திரம்—துளசி
சாதிபத்திரி— } சாதிபத்திரி.
சாதிப்பன்னம்— }
சாதிபலம்—சாதிக்காய்.
சாதிசம்—நறும்பிசின்.
சாதிசம்—விட்டுணுகரந்தை
சாதிசம்—குங்குமப்பூ.
சாதிவிங்கம்—இங்குலிகம்.
சாதினி—1. பீர்க்கு, 2. முசுக்குட்டை.
சாது—தயிர்.
சாதுகம்—பெருங்காயம்.
சாதுசங்கி—சங்கங்குப்பி.
சாதேவம்—1. குழிநாவல், 2. சிறுநாவல்.
சாந்தம்—சந்தனம்.
சாந்தவாரி—தண்ணீர்விட்டான்.
சாந்தி—ஒமம்.
சாந்திரகம்—சுக்கு.
சாந்து—1. சந்தனம், 2. பூந்தாது, 3. மலம்
சாபத்திரி—சாதிபத்திரி.
சாபாலகம்—குறிஞ்சா.
சாம்பகம்—நல்லபாம்புத்தோல்.
சாம்பம்—1. பெருநெருஞ்சில், 2. யானை நெருஞ்சில்.
சாம்பமாலை—நெருஞ்சில்.
சாம்பல்—1. நாவல், 2. பழம்பூ.
சாம்பலச்சி—1. எவட்சாரம், 2. சாம்பல்.
3. சாரம்.
சாம்பலி—நாவல்.
சாம்பலொட்டி—எருக்கு.
சாம்பலி—பெருநாவல்.
சாம்பலியார்விந்து— } கௌரிபாஷாணம்.
சாம்பலிவிந்து— }
சாம்பலிக்கிருமி—சுடலை.
சாம்பற்பூசணி—நீற்றுப்பூசணி.
சாம்பாட்டு—கறியுப்போல்.
சாம்பிரம்—பறங்கிப்பாஷாணம்
சாம்பிராணி—1. ஓர் சாக்கு, 2. ஓர் மரம்.
சாம்பு—நாவல்.

சாம்புசண்பகம்—நாவற்பூ.
சாமத்திரம்—கருங்காவி.
சாமந்தி—ஓர் புட்பம். ஓர் பூமரமுமாம்.
சாமபோத்திரி—தேங்காய்.
சாமம்—1. அறுகு, 2. நரி.
சாமரபுட்பம்—1. கருகு, 2. மாமரம்.
சாமரம்—சிலவேதை.
சாமராதம்— } பொன்.
சாமி— }
சாமுண்டி—1. அவுரி, 2. நாணல், 3. பொன்னாவிரை.
சாமுதம்—1. கடுக்காய், 2. கோரை.
சாமை—1. கற்சோம்பு, 2. சாமைப்பயிர்.
3. பெருநெருஞ்சில்.
சாய்—1. கோரைக்கிழங்கு, 2. திரைக்கோரை.
சாயசம்—1. அஷ்டபலப்பாஷாணம், 2. தாமரை.
சாய்மரம்—சிலவேதை.
சாயல்—மஞ்சள்.
சாயலே—துணுவேர்.
சார்க்ககம்—1. கற்கண்டு, 2. பாலாடை.
சாரீகேசபுஞ்சம்—இலவம்பிசின்.
சார்பறுத்தல்—துறவு.
சாரீவாய்—அறுத்தலித்தபணங்காய்.
சாரகந்தம்—சந்தனம்.
சாரகம்—தேன்.
சாரங்கம்—1. குறிஞ்சா, 2. சிறுகுறிஞ்சா.
சாரசம்—1. தாமரை, 2. நாரை, 3. துரை.
4. பாலாடை.
சாரசம்—பாலாடை.
சாரணத்தி—சாரணை.
சாரணம்—கொடியார்க்கந்தல்.
சாரணை—சத்திசாரணை, வெள்ளைச்சாரணை.
சாரத்திசத்தி—முட்டை.
சாரதநு—வாழை.
சாரப்பருப்பு—காட்டுமாவிலை.
சாரம்—1. இலுப்பை, 2. கொட்டைமுந் திரிகை, 3. தாழை, 4. நவச்சாரம், 5. பாலாடை.
சாரலம்—எள்.
சாராயம்—அரக்கு.
சாராலம்—எள்.
சாரி—அஞ்சனபாஷாணம்.
சாரிகம்—புளியீர்க்கு.
சாரிசம்—கறியுப்பு.
சாரிபம்—நன்னாரி.
சாரிபுத்தே—எட்டி.
சாரிபை—நன்னாரி.
சாரியம்—1. எட்டிவேர், 2. நன்னாரிவேர்.
சாரியல்—இந்துப்பு.

சாரிரத்தை—எட்டி.
 சாருகம்—சுவட்டுப்பு.
 சாருதுலம்—தண்ணீர்க்குரசம்.
 சாருசகம்—கறியுப்பு.
 சாருசம்—கல்லுப்பு.
 சாருசி—சிற்றாமணக்கு.
 சாருணி—மஞ்சிட்டி.
 சாருபம்—கல்லுப்பு.
 சாருபம்—பொன்.
 சாருரகம்—கல்லுப்பு.
 சாருரமது—பெருங்காயம்.
 சாருரசி—நவச்சாரம்.
 சாலகம்—1. சிறுகுறிஞ்சர். 2. மாமரம்.
 சாலங்கபாஷாணம்—ஓர் பாஷாணம்.
 சாலசாரம்—பெருங்காயம்.
 சாலம்—1. ஆச்சா. 2. மாமரம்.
 சாலாமரம்—ஆடாதோடை.
 சாலாமிசரி—ஓர் சரக்கு.
 சாலாவிருகம்—நரி.
 சாலி—நெல்.
 சாலினி—பீர்க்கு.
 சாலுகம்—1. சாதிக்காய். 2. தாமரைக்
 சாலுகம்—} கிழங்கு.
 சாலேகம்—1. சந்தனம். 2. சிந்தூரம்.
 சாலேயம்—சிறுதேக்கு.
 சாவணம்—நாணல்.
 சாவதவம்— } மாமரம்.
 சாவததலம்— }
 சாவற்பண்ணை—கோழிக்கொண்டைச்செடி.
 சாவன்—சவுக்காரம்.
 சாவாக்கிழங்கு—கருடன்கிழங்கு.
 சாவுணம்—1. காரத்தண்ணீர். 2. சவுக்காரம்.
 சாளம்—குங்கிலியம்.
 சாளியாவிதை—ஓர் மருந்துவிதை.
 சாற்சமந்தம்—மலையாத்தி.
 சாறு—கன்.
 சாறடை—சாற்றை.
 சாறுதாரி—கையாந்தகரை.
 சாறுவேளை—சாற்றை.
 சான்மலம்— } இலவமரம்.
 சான்மலி— }
 சான்மலிசாரம்—இலவம்பிசின்.
 சானகம்—1. பொன்னாங்காணி. 2. மூங்கில்.
 சானம்—1. சாதிவிலகம். 2. பெருங்காயம்.
 3. மருது.
 சானினி—1. சிறுகரை. 2. சேம்பு.

சி.

சிக்கடி—அவரை.
 சிக்கம்—வான்மினா.
 சிக்கரம்—தலைமயிர்.
 சிக்காரம்—அழகை.
 சிக்கி—நாணல்.
 சிக்குரு—நல்லமுருங்கை.
 சிகண்டி—1. ஆமணக்கு. 2. சிற்றாமணக்கு
 சிகண்டிகை—கருங்குன்றி.
 சிகநாதம்—அப்பிரகம்.
 சிகமதம்—அரத்தை.
 சிகரப்பாடி—கோட்டம்.
 சிகரம்—1. காக்கை. 2. சுக்கு.
 சிகரி—புல்லூரி.
 சிகரிகை—நேர்வாளச்செடி.
 சிகரிநீம்பம்—மலைவெம்பு.
 சிகரியந்தம்—புல்லூரி.
 சிகரை—எலி.
 சிகலோகம்—அகில்.
 சிகாங்கு—புல்லூரி.
 சிகாவரம்—பலாமரம்.
 சிகாவலம்—பாசி.
 சிக்கிரீவம்— } மயிற்றைத்தம்.
 சிக்கிரீடம்— }
 சிகிழமா—கோட்டைமுந்திரிகை.
 சிகிவர்த்தகம்—பூசனி.
 சிதுவை—நாக்கு.
 சிகைக்காய்—ஓர் காய்.
 சிங்கப்பெருமா—நன்னீர்.
 சிங்கம்—1. ஆடாதோடை. 2. கறிமுள்ளி.
 3. சரகாண்டபாஷாணம்.
 சிங்கமுதி—பொன்னாமைத்தை.
 சிங்கவல்லி—தூதுவளை.
 சிங்கவேரம்—சுக்கு. இதைச்சிங்கிவோம்
 எனவும்ங்குறுவர்.
 சிங்கி—1. ஓர் நோய். 2. கடுக்காய்ப்பூ. 3.
 கற்கடகசிங்கி. 4. சிங்கிபாஷாணம். 5. கருசு.
 6. யிருதார்சிங்கி. 7. வல்லாரை.
 சிங்கிகம்—கறிமுள்ளி.
 சிங்கிட்டம்— } கொடிப்பாலை.
 சிங்கிரம்— }
 சிங்கிரீடம்—பாலை.
 சிங்கிவி—1. இண்டாஞ்செடி. 2. குன்றி.
 சிங்குவம்—சுக்கு.
 சிசம்—தாமரத்தை.
 சிசிரம்—சந்தனம்.
 சிசுபுடம்—இருபதெருப்புடம்.
 சிசுரம்—1. கிண்கிலுப்பை. 2. புளி.

சிசுவாரி—பிறந்தகுழந்தை.
 சிசுள்—கோடகசாலை.
 சிஞ்சதை—திப்பிலி.
 சிஞ்சம்—1. புளியமரம்.
 சிஞ்சாரி— } புளியமரம்.
 சிஞ்சை— }
 சிஞ்சைவித்திரி—புளியங்கொட்டைத்தோல்.
 சிட்டுக்குருவி—ஓர் குருவி.
 சிடம்—சாதிக்காய்.
 சித்தசாதனம்—வெண்கடுகு.
 சித்தம்—முருங்கை.
 சித்தமன்—1. ஆமணக்கு. 2. பொன்னாங்காணி.
 சித்தமுக்கம்—கிலுகிலுப்பை.
 சித்தராசுடம்—ஓர் விஷவைத்தியநூல்.
 சித்தன்—இலவமரம்.
 சித்தார்த்தம்—வெண்கடுகு.
 சித்தி—1. எட்டி. 2. சவுக்காரம். 3. நிலப்பனை. 4. பொன்னாங்காணி.
 சித்திதம்—கடுகு.
 சித்திமல்லி—வெதுப்படக்கி.
 சித்திழலம்—1. கொடுவேலி. 2. நிலப்பனைக் கிழங்கு.
 சித்திரகம்—கொடுவேலி.
 சித்திரணி—முடக்கம்.
 சித்திரப்பால்—1. அம்மான்பச்சரிசி. 2. ஆவிரை. சித்திரைப்பால் எனவும் வரும்.
 சித்திரபாது—சூரியன்.
 சித்திரம்—1. ஆமணக்கு. 2. கொடுவேலி.
 3. சிறுகுறிஞ்சா.
 சித்திரமூலி—கொடுவேலி.
 சித்திரரோகை—அரசமரம்.
 சித்திரவரி—கண்விழி.
 சித்திரவாரத்தி—கண்டங்கத்தரி.
 சித்திரவிதம்—துத்தி.
 சித்திராங்கம்—குங்குமம்.
 சித்திராபூபம்—பணிகாரம்.
 சித்திரி—கண்.
 சித்திவலயம்—அம்மான்பச்சரிசி.
 சித்துடு—கிலுகிலுப்பை.
 சித்துருபம்—நேர்வானம்.
 சித்தோவை—காட்டாமணக்கு.
 சிதங்கி—இலைக்கடுக்காய்.
 சிதப்பூரம்—பொன்னாங்காணி.
 சிதம்—1. சுந்தனம். 2. புளியாரை. 3. விட்டுணுகரத்தை.
 சிதமண்டலி—ஓர் பூச்சி. அது, தேட்கொட்டி ஞாற்போல வோவைகொடுக்கும்.
 சிதமரிகம்—வெண்மிளகு.

சிதமை—வெள்ளாடு.
 சிதலை—கறையான்.
 சிதளிபொன்னாங்காணி.
 சிதறி—பாடலமரம்.
 சிதனம்—கோடகசாலை.
 சிதாபு—பொன்னாங்காணி.
 சிதாம்பு— } வெண்டாமரை.
 சிதாம்போசம்— }
 சிதமலர்—தண்ணீர்விட்டான்.
 சிதூரம்—நேர்வானம்.
 சிதேகி—கடுக்காய்.
 சிதேசுகநீரம்—வெண்கருங்காலி.
 சிந்தகம்— } புளியமரம்.
 சிந்தம்— }
 சிந்தன்—சீர்பந்தபாஷாணம்.
 சிந்து—1. இரூவாட்சி. 2. சிந்துலவணம்.
 3. புளி.
 சிந்துசம்—உப்பு.
 சிந்துசாதி—புளியமரம்.
 சிந்துசாரம்—சிந்துலவணம்.
 சிந்துரதம்—உப்பு.
 சிந்துரம்—1. புளி. 2. வெட்சி.
 சிந்துலவணம்—கடலுப்பு.
 சிந்துவாரம்—1. நொச்சி. 2. வெண்ணெஞ்சி.
 சிந்துரம்—1. சேங்கொட்டை. 2. புளி. 3. வெட்சி.
 சிநேசம்—சாதிக்காய்.
 சிப்பாதிமூலி—தைவேளை.
 சிபமது—சிறுபுள்ளி.
 சிபலா—பேய்ப்புடல்.
 சிபாகந்தம்—தாமரைக்கிழங்கு.
 சிபாசுரம்—ஆலமரம்.
 சிபிலம்—அகில்.
 சிபிலல்லம்—மாமரம்.
 சிம்பதை—சிறுபுள்ளி.
 சிம்பை—அவரை.
 சிம்முகி—ஆடாதோடை.
 சிம்மை—அவரி.
 சிமட்டி—பேய்க்கொம்மட்டி.
 சிமந்தாரி—சிறுபுள்ளி.
 சிமாள்—1. அவுரிவித்து. 2. கெந்தகம்.
 சிமிட்டி—பேய்த்திமிட்டி.
 சிமிறு—அறுகு.
 சிமில்— } பூளைச்செடி.
 சிமிலி— }
 சிமூட்டி—சூழ்காய்நெல்லி.
 சியச்சினி—வேலிப்பருத்தி.
 சியத்தினி—தக்காளி.
 சியத்துத்தம்—கடுக்காய்.

சியநாயகம்—துத்தபாஷாணம்.
 சீயம்—வெள்ளிலோத்திரம்.
 சிறுதம்—கடுக்காய்.
 சிரக்கோழி—1. குழலாதொண்டை. 2. வசம்பு.
 சீரங்கி—கற்கடகசிங்கி.
 சிரசன்—சீர்பந்தபாஷாணம்.
 சிரணி—ஓமச்செடி.
 சிரத்தக்காளகம்—மருக்காரை.
 சீர்ப்பலம்—தெங்கு.
 சிரம்—1. ஆமணக்கு. 2. கழுகு. 3. கூகை நீறு. 4. வாதமடக்கி.
 சிரிதம்—கஷாயம்.
 சிரியம்—வெண்டாமரை.
 சிரீடம்—1. குன்றி. 2. வாகை.
 சிருங்கவேரம்—இஞ்சி.
 சிருங்கலைமோகி—சண்பகம்.
 சிருட்டியாளன்—சவுக்காரம்.
 சிரோவணம்—காட்டாமணக்கு.
 சிரோட்டம்—1. கடுக்காய். 2. தான்றி. 3. திரிகடுகு. 4. நெல்லி.
 சிரோணி—காட்டாமணக்கு.
 சிரோபத்தியம்—கடுக்காய். சிரோபத்திர மெனவும் வரும்.
 சிரோவிருத்தம்—மிளகு.
 சில்லம்—1. எட்டி. 2. தேற்றாமரம்.
 சில்லி—சிறுகரை.
 சில்லை—சிறுகுழைப்பை.
 சிலகம்—1. சாதிக்காய். 2. சிலந்தி—1. ஓர் பூச்சி. ஓர் மரம். 3. சிலந்திப் புண்.
 சிலந்திக்கொடி—1. தலைச்சுருளி. 2. பெரு மருந்து.
 சிலந்திநாயகம்—கிரந்திநாயகப்பூடு.
 சிலந்தியரிசி—பூங்கோரை.
 சிலம்—இந்துப்பு.
 சிலவங்கம்—மீனெலும்பு.
 சிலாசத்து—1. கர்ப்பூரசிலாசத்து. 2. வெண்படிகாரம்.
 சிலாதிக்குமரி—கௌரிபாஷாணம்.
 சிலாந்தி—சீந்தில்.
 சிலாபேசி—செப்புநெருஞ்சில்.
 சிலாமதம்—கண்மதம்.
 சிலாமனா—மனோசிலை.
 சிலாமேனி—கண்டக்கிச்சிலி.
 சிலாயுதன்—ஆமை.
 சிலியானை—முடக்கொத்தான்.
 சிலீழகம்—முலைக்கண்.
 சிலேகம்—செம்முருங்கை.

சிலேட்டெம்—ஐயம்.
 சிலேடகம்—அக்கரா.
 சிலை—1. சூதபாஷாணம். 2. மனோசிலை.
 சிலைக்காறி—அஞ்ஞபாஷாணம்.
 சிலைச்சோணிதம்—கண்மதம்.
 சிலைத்தாது—சிலாமதபாஷாணம்.
 சிலைநார்—கல்நார்.
 சிலையிரத்தம்—சிலைச்சோணிதம்.
 சிலைவங்கம்—அஞ்சனபாஷாணம்.
 சிலைவிந்து—கல்நார்.
 சிலோகம்—அகில்.
 சிலோடம்—1. பலா. 2. பால்.
 சிவ்வல்—கடற்பாசி.
 சிவகதிக்கிறை—அருகன். (சூ. நீக. க: இ.)
 சிவங்கம்—1. விளம்பட்டை. 2. வெள்ளி லோத்திரம்.
 சிவகம்—1. சாதிக்காய். 2. நாய்ச்சீரகம்.
 சிவகரந்தை—ஓர் கரந்தை.
 சிவச்சி—சாதிக்காய்.
 சிவத்தம்—செம்முருங்கை.
 சிவத்தூரும்—வில்வமரம்.
 சிவதடி—வெள்ளரி.
 சிவதாரம்—தேவதாரம்.
 சிவதை—சிவதை.
 சிவந்தவேசை—செம்பரத்தை.
 சிவந்தி—1. கடுக்காய். 2. கொடிப்பாலை.
 சிவந்திக்கூர்ப்பூரம்—இராசகர்ப்பூரம்.
 சிவநீலி—ஓர் பூடு.
 சிவப்பம்மான்பச்சரிசி—ஓர் பூடு.
 சிவப்பவரை—ஓர் கொடி.
 சிவப்பான வெள்ளைக்கீசி—புற்றும்பழம்.
 சிவப்புக்கந்தி—கோழித்தலைக்கந்தம்.
 சிவப்புக்கொடிப்பச்சுளை—ஓர் பூண்டு.
 சிவப்புச்சோளம்—செஞ்சோளம்.
 சிவப்புமந்தாரை—ஓர் மந்தாரை.
 சிவம்—1. உப்பு. 2. வெண்காரம்.
 சிவமது—சிறுபுள்ளி.
 சிவமல்லி—கொக்குமந்தாரை.
 சிவலோகச்சேவகன்—காந்தம்.
 சிவன்—வைரேயம்.
 சிவன்வேசை—செம்பருத்தி.
 சிவன்வேம்பு—சிவனார்வேம்பு.
 சிவனார்பாகல்—1. ஐவேலி. 2. கொவ்வை.
 சிவனார்விந்து—இரசம்.
 சிவனார்வேம்பு—ஓர் செடி.
 சிவனி—கழுதை.
 சிவனுண்மலை—அயச்சிலை.
 சிவா—1. கடுக்காய். 2. கீழ்காய்நெல்லி. 3. நெல்லி. 4. பங்கம்பாலை. 5. வள்ளி.

சிவாருகம்—ஆலமரம்.
 சிலிகரம்—சாதிக்காய்.
 சிலேவை—1. சீந்தில். 2. பகன்றை.
 சிலை—1. உலேமூக்கு. 2. வேர்.
 சீளபா—கடுகு
 சிற்சோமன்—சீர்பந்தபாஷாணம்.
 சிற்பரக்கூர்மை—கெந்தகவுப்பு.
 சிற்பரவுப்பு—சிந்துலவணம்.
 சிற்பரி—1. பொன்னிமிளை. 2. வெண்காரம்.
 சிற்பரை—1. சவுக்காரம். 2. நிமிளை.
 சிற்பகத்தி—செம்பை.
 சிற்பண்டம்—கோழிமுட்டை.
 சிற்புமல்லி—சிறுமல்லி. இது, பஞ்சமூலத்
 தொன்று.
 சிற்புமுட்டி—ஓர் பூ.
 சிற்பி—பசரி.
 சிற்பி—கிலுகிலுப்பை.
 சிற்பிலை—1. கடுமரம் 2. குன்றி. 3. நெப்சு
 சிட்டி.
 சிற்புமரி—ஓர் பூ.
 சிற்புறண்டம்—சிற்புறண்டக்கு.
 சிற்புறலம்—ஓர் மரம்.
 சிற்புறந்தகற்பகம்—நாகபாஷாணம்.
 சிற்புறத்துக்குச்சி—ஓர் பூ.
 சிற்பிட்டம்—வெள்ளிலோத்திரம்.
 சிற்பித்தினி—உத்தாமணி.
 சிற்பிமரத்தி—சிற்பகத்தி
 சிற்பியாணங்கை—ஓர் பூ.
 சிற்பியின்புட்பம்—வெண்டாமரை.
 சிற்பிவில்—அவல்.
 சிற்புகடலாடி—நாயுருவி.
 சிற்புகாஞ்சொறி—ஓர் பூ.
 சிற்புகாய்— } சாதிக்காய்.
 சிற்புகாரிடம்— }
 சிற்புகால்—காவட்டம்புல்.
 சிற்புகாணுவாழை—ஓர் பூண்டு.
 சிற்புகிழங்கு—ஓர் கிழங்கு.
 சிற்புகரை—ஓர் கீரை.
 சிற்புகுறம்பை—ஓர் தானியம்.
 சிற்புகுலி—புளியாரை.
 சிற்புகுறட்டை—ஓர் பூ.
 சிற்புகுறிஞ்சா—ஓர் குறிஞ்சா.
 சிற்புகுறிஞ்சி—1. நேர்வாணம். 2. புளியாரை.
 சிற்புகொட்டைக்காந்தை—ஓர் காந்தை.
 சிற்புகொம்மட்டி—ஓர் கொம்மட்டி.
 சிற்புகொன்றை—ஓர் மரம்.
 சிற்புகேருப்படை—ஓர் பூண்டு.
 சிற்புதக்காளி—மணத்தக்காளி.

சிறுதாளி— } ஓர் செடி.
 சிறுதுத்தி— }
 சிறுதுருமம்—வெடியுப்பு.
 சிறுதுளசி—ஓர் துளசி.
 சிறுதேக்கு—ஓர் மருந்தி.
 சிறுதேங்காய்—சமுத்திராப்பழம்.
 சிறுநறளை—ஓர் பூண்டு.
 சிறுநன்னூரி—ஓர் பூண்டு.
 சிறுநாவல்—ஓர் செடி.
 சிறுநிம்பம்—மலைவேம்பு.
 சிறுபகன்றை—ஓர் பூண்டு.
 சிறுபலா—பேய்ப்புடோல்.
 சிறுபாலாடை—ஓர் பூண்டு.
 சிறுபாலி—கள்ளி.
 சிறுபுள்ளடி— } ஓர் பூண்டு.
 சிறுபூளை— }
 சிறுமல்—தண்ணீர்விட்டான்.
 சிறுமாரோடம்—செங்கருங்கால்.
 சிறுமட்டுக்கை—வேளைச்செடி.
 சிறுமுள்ளி—ஓர் முள்ளி.
 சிறுமூலம்—1. சிறுகிழங்கு. 2. திப்பிலி.
 சிறுவழுதலை—1. காட்டுக்கத்தரி. 2. முள்
 விக்கத்தரி.
 சிறுவன்—சிறுபுள்ளடி.
 சிறுவிடு—1. அவுரி. 2. குட்டிவிளா. 3. சிறு
 விளா.
 சிறுநுகம்—சீந்தில்.
 சின்னி—1. இலவங்கம். 2. சின்னி. 3.
 குன்றி. 4. நாய்வேளை.
 சின்னியுரு—வெள்ளைக்குன்றிமணி.
 சின்னா—1. பங்கம்பாளை. 2. வட்டத்திருப்பி.
 சின்னாகா—மூக்கிரட்டை.
 சின்னாக்கு—சாதிக்காய்.
 சின்னவட்டம்—வட்டத்திருப்பி.
 சின்னவில்—தும்பை.
 சின்னிபம்—வாகை.
 சின்னேசம்—சாதிக்காய்.
 சின்னேசநாரு—சாதிக்காய்மரம்.
 சின்ன—மூங்கில்.

சீ.

சீ—முறிந்தவுதிரம்.
 சீக்கல்—காது.
 சீக்காச்சா—நாய்ப்புடோல்.
 சீக்கிகாயம்—நரிப்புடோல்.
 சீக்கிரபத்திரம்—முருங்கை.

சீக்கிரான்— } உசில்.
 சீக்கிரி— }
 சீக்கிரியான்— }
 சீக்குரு—முருங்கை.
 சீகஞ்சாரி—சிறுகேரையிலை.
 சீகம்—1. தமரத்தை. 2. புல்.
 சீகரம்—1. சுக்கு. 2. பஞ்சலோகம்.
 சீகா—பஞ்சலோகம்.
 சீசம்—சயம்.
 சீத்தா—ஆத்தா, இது அணிநாணு.
 சீத்திரை—அம்மான்பச்சரிசி.
 சீதக்கோளி—நற்சேகம்.
 சீதகந்தம்—வெண்சந்தனம்.
 சீதகம்பம்—அவரி.
 சீதப்பிரபம்—கருப்பூரம்.
 சீதபத்திரம்—முருங்கை.
 சீதபீரு—மல்லிகைக்கொடி.
 சீதபுட்பகம்—எருக்கு.
 சீதம்—1. அகில். 2. சந்தனம். 3. நறுவலி.
 சீதபூரம்—கருப்பூரம்.
 சீதவற்கம்—அத்திரம்.
 சீதவாரம்—1. மல்லிகை. 2. வேலிப்பருத்தி.
 சீதனகம்—வெள்ளாம்பல்.
 சீதனக்காய்—கொடிமாதலை.
 சீதனப்பிரதம்—சந்தனம்.
 சீதனம்—1. குளிர்ச்சி. 2. கோடகசாலை. 3. கொடிமாதலை. 4. சிற்றகத்தி 5. பச்சைக்கர்ப்பூரம்.
 சீதளி—பொன்னாங்கராணி.
 சீதலை—1. கொடிமாதலை. 2. கொம்மட்டி மாதலை.
 சீதாங்கம்—சீதாங்கபாஷாணம்.
 சீதாப்பழம்—ஒர் பழம்.
 சீதாப்பிரியம்—விட்டுணுகரந்தை.
 சீதாயம்—சுடலை.
 சீதாரி—செம்புளிச்சை.
 சீதுகந்தம்—மகிழ்மரம்.
 சீதேவி—பொன்னாங்கராணி.
 சீதேவிப்பூடு—சாணக்கிப்பூடு.
 சீதேவியார்—செங்கழநீர், இது சீதேவ்செங்கழநீர் என்று கூறி ஒரு பூடு ஏன்பர்.
 சீசை—பொன்னாங்கராணி. 2. மது.
 சீந்தில்—சீந்திற்கொடி.
 சீப்பங்கோரை— } ஒர் கோரை,
 சீப்பு— }
 சீபம்—சரகண்டபாஷாணம்.
 சீமணல்—நாகமணல்.
 சீமுதை—முந்திரிகை.
 சீமை—அகத்தி.

சீமைசீகண்ணும்பு—ஒர் சுண்ணாம்பு.
 சீமைநீர்க்காளி—ஒர் தக்காளி.
 சீமையத்தி—தேனத்தி.
 சீமைவெள்ளரி—ஒர் கொடி.
 சீயக்காய்—அரைப்புக்காய்.
 சீயப்பட்டுக்காய்—பாவட்டங்காய்.
 சீயம்—1. எருக்கம்பால். 2. காட்டெருமைப் பால். 3. கூகைநீறு.
 சீயு—1. பலாசு. 2. புல்.
 சீயாக்காய்—சீயக்காய்.
 சீர்க்கோழி—நரைக்கொள்ளு.
 சீரித்துழாய்—துளசி.
 சீர்பந்தம்—விளைவப்பாஷாணமுப்பத்திரண் டுமெனென்று.
 சீர்வணிக் கோட்டான்—கரந்தை.
 சீரகச்சம்பா—ஒர் சம்பாநெல்.
 சீரகபாடி—கோட்டம்.
 சீரகம்—ஒர் பூடு. இது, பலவகைப்படும்.
 சீரங்கி—1. சுந்தகசிங்கி. 2. சிங்கி.
 சீரசிரம்—சீரகம்.
 சீரணபத்திரம்— } வேம்பு.
 சீரணபன்னம்— }
 சீரணி—ஒம்ச்செடி.
 சீரம்—1. இலாமிச்சை. 2. காட்டெருமைப் பால்.
 சீரமோடா—1. வீழி. 2. வெள்ளைக்கல்.
 சீரவட்டம்—சயம்.
 சீரா—பலாசு.
 சீரிடம்—வாகை.
 சீரியம்—புளியமரம்.
 சீரியர் 1. பெரியோர் 2. மலைக்குறிஞ்சா.
 சீரிவிருக்கம்—புளியமரம்.
 சீருணி—தாம்பிரம்.
 சீருன்—1. சயம் 2. செம்பு. 3. பஞ்சலோகம்.
 சீருளியம்—தாம்பிரம்.
 சீரை—மரத்தோல்.
 சீலம்—சீந்தில்.
 சீலை—1. மனோசிலை. 2. வெண்காரம்.
 சீவகம்—1. ஏலம். 2. திருநாமப்பாலை.
 சீவசஞ்சீவி—சீந்தில்.
 சீவந்தி—1. கடுக்காய். 2. சீந்தில். 3. பாலை.
 4. புல்லூரி 5. மந்தாரச்சிலை.
 சீவப்பிரியை—கடுக்காய்மரம்.
 சீவமுத்தன்—ஞானமடைந்தோன்.
 சீவன்—காந்தம்.
 சீவனாகம்—சோறு.
 சீவலயுதம்—உயிர்தருமருந்து.
 சீவனி—1. ஆடுதின்னப்பாலை. 2. சஞ்சீவி.
 3. சீவநாடி. 4. செவ்வல்லி. 5. பாலை.

59

சுதுகி— } சுதுரக்கள்ளி.
சுதுர்க்கி— }

சுதை—1. அழுதம். 2. பால். 3. தேன்.

சுந்தமண்—வாழை.

சுந்தரத்தாது—துத்தபாஷாணம்.

சுந்தரம்—தண்டங்கத்தரி.

சுந்தரி—மூஞ்சுறு.

சுந்தரிகுட்டி—இந்துப்பு.

சுப்பிடதகம்—கூகைநீறு.

சுப்பியம்—வெள்ளிலோத்திரம்.

சுப்பிரதட்டம்—அதிமதூரம்.

சுப்பிரமதுவா—கூகைநீறு.

சுபங்கே—வறட்சுண்டி.

சுபதம்—அரசமரம்.

சுபலி—கள்.

சுபுகம்—மோவாய்.

சுபுட்பம்—1. கிராம்பு. 2. பவளமரம்.

சுபை—மூங்கில்.

சும்பகம்—இரும்புன்வாங்குஞ்சலாகை.

சும்புள்—கடம்பு.

சும்மை—ஆவிரை.

சுமங்கை—1. ஆடுதிண்ணைப்பாளை. 2. வறட்சுண்டி.

சுமம்—கடம்பு.

சுமாலி—கள்.

சும்திரி—சங்கினி, நால்வகைப்பெண்களுள்ளொருத்தி.

சுயிரகம்—தருப்பைப்புல்.

சுயோகி—கள்.

சுரகாமலிகம்—செருந்தி.

சுரகை—சுண்ணாம்பு.

சுரசம்—1. அரத்தை. 2. சிறுகிழங்கு. 3. பாதரசம்.

சுரசா—துளசி.

சுரஞ்சனம்—கருகு.

சுரதீர்—காமரீர்.

சுரதம்—புணர்ச்சி.

சுரதாக்கு—அரத்தை.

சுரந்தா—தேவதாரு.

சுரபானம்—கள்.

சுரபி—1. சாதிக்காய். 2. துளசி. 3. தேட்கொடுக்கி. 4. பசு. 5. பிரமி. 6. மல்லிகை—கள் ளுமாம்.

சுரபிபத்திரை—சம்புநாவல்.

சுரபு—1. இலவம்பிசின். 2. துளசி. 3. மல்லிகை

சுரபுண்ணை—ஒர் மரம்.

சுரம்—1. உப்பு. 2. ஒர் நோய்.

சுரமதி—சிலந்தி

சுரமலிகம்—1. செருந்தி. 2. செருப்படை.

சுரமி—பிரமிப்பூண்டு.

சுரர்துருமம்—தேவதாரம்.

சுரளம்—புண்ணைமரம்.

சுரளிகை—1. பாலை. 2. பாலைமரம்.

சுரா—கள்.

சுராகாரம்—தெண்ணை.

சுராலே—சாம்பிராணி.

சுருட்டி—மயிர்ச்சிகைப்பூடு.

சுரே—கொத்தான்.

சுரேச்சியை—துளசி.

சுரை—1. கள். 2. சுரைக்கொடி.

சுரைக்கந்தகம்—ஒர் கந்தகம்.

சுரைபவளி—கள்.

சுரோணிதம்—1. உதிரம். 2. குதகம்.

சுல்—வெள்ளி.

சுல்லம்—தாமிரம்.

சுலானம்—நாயுருவி.

சுலோகி—கள்.

சுலமை—பொன்.

சுலர்க்கி—பேய்க்கொம்மட்டி.

சுலர்க்கிபிடித்தான்—ஆவிரை.

சுலர்ச்சாதி—சத்திசாரம்.

சுலர்னகதலி—ஒர் வாழை.

சுலரோட்டி—ஒர் பூண்டு. மூட்டுப்பூச்சி யெனயுகூறுவர்.

சுலலை—அரசமரம்.

சுலன்னயூதி—செப்புமல்லிகை.

சுலாசகம்—1. எட்டி. 2. சவட்டுமண். 3. புறமுட்டி. 4. பேராமுட்டி. 5. விஷமுட்டி.

சுலாசம்வாங்குதல்—பிராணவாயுவையுட்பூரித்தல்.

சுலாசம்விடுதல்—பிராணவாயுவைரசித்தல்.

சுலாசமடக்குதல்—பிராணவாயுவைக் கும்பித்தல்.

சுலாசினி—பாதிரிமரம்.

சுலாதகந்தி—இத்திமரம்.

சுலாதுகந்தி—துளசி.

சுலானம்—நாயுருவி.

சுலி—1. இத்திமரம். 2. துளசி.

சுலிகை—1. கச்சோலம். 2. கள்.

சுலிரியம்—இலந்தைக்கனி.

சுலேசகம்—வெண்கரும்பு.

சுலேதகம்—சுவரிலோத்திரம்.

சுலேதகாண்டம்—1. சீந்தில். 2. வஞ்சிக் கொடி.

சுலேதகாரம்—நாணல்.

சுலேதகுசுமம்—வெள்ளொருக்கு.

சுலேதசாரம்—நாணற்புல்.

சுவேதநாதம்—இந்திரியம்.
சுவேதம்—1. நாணல். 2. மாவிலிங்கு. 3. வஞ்சிமரம். 4. வெள்ளி. 5. வேர்வை.
சுவேதமூலம்—சாரணை.
சுவேதமூலி—தொட்டால்வாடி.
சுழலாவிரை—ஒராவிரை.
சுள்ளக்காய்—மிளகாய்.
சுள்ளி—1. அணிச்சை. 2. ஆச்சா. 3. குங்குமம். 4. நாகதாளி. 5. மயிர்க்கொன்றை. 6. மாமரம்.

சுள்ளிவான்—மிளகாய்.
சுள்ளு—கருவாடு.
சுளி—புளியாரை.
சுளிகை—முருங்கை.
சுளந்து—கோரான்.
சுறணம்—கருணை.
சுறிமுதந்தம்—யானைக்கொம்பு.
சுறுக்குசம்—சதுரக்கள்ளி.
சுறை—கொத்தான்.
சுறேணிதம்—அணிச்சை.
சுன்னச்சி—சத்திசாரம்.
சுனக்குடம்—சதுரக்கள்ளி.
சுனம்—வெள்வெங்காயம்.
சுனிசம்—புளியாரை.
சுனுக்கு—சதுரக்கள்ளி.
சுனைவு—பேய்க்கடலை.

சூ.

சூக்குமதண்டலம்—திப்பிலி.
சூக்குமபத்திரம்—1. கடுகு. 2. கொத்தமல்லி.
3. சீரகம். 4. செங்கரும்பு.
சூக்குமம்—1. சீந்தில். 2. வேலிப்பருத்தி.
சூக்குமில்—சிலந்திப்பூச்சிக்கூடு.
சூக்குலம்—1. சிலந்திநாயகம். 2. வேலிப்பருத்தி.
சூக்குளி—வெற்றிலை.
சூகரம்—1. பன்றி. 2. மான்.
சூங்குமம்—வேலிப்பருத்தி.
சூசகம்—தருப்பைப்புல்.
சூடம்—1. கற்பூரம். 2. கேசரி. 3. சுடர்ப்பொடி. 4. தீக்கஞ்சி. 5. தீபக்கொடி. 6. மாசற்றசோதி.

சூடன்—ஆரதிகர்ப்பூரம்.
சூடிகம்—கள்.
சூடிச்சி—எவட்சாரம்.
சூடிணர்—கோங்குமரம்.
சூத்திரபுட்பம்—பருத்தி.
சூதகம்—1. தருப்பைப்புல். 2. மா.

சூதநோக்கல்—நீலாஞ்சனக்கல்.
சூதபாஷாணம்—ஓர் பாஷாணம்.
சூதம்—மா, ரசமுதலிய பலபொருளாம்.
சூதாஞ்சனம்—நீலாஞ்சனம்.
சூது—ஓரிதழ்த்தாமரை.
சூதைப்பொன்னிக்கீ—நாகபாஷாணம்.
சூந்தம்—சிலந்திநாயகம்.
சூப்பியம்—பாம்புகொல்லி.
சூபதாபனம்—பெருங்காயம்.
சூபாங்கம்—பெருங்காயம்.
சூமம்—1. நீர். 2. பால்.
சூர்—1. மிளகு. 2. வான்மிளகு.
சூரணபாரதம்—இங்குலிகம்.
சூரணம்—இடித்ததூள்.
சூரத்துவம்—வீரம்.
சூரதை—வீரம்.
சூரம்—1. எருக்கு. 2. கடலை. 3. வீரம்.
சூரமிளகு—வான்மிளகு.
சூரல்—பிரம்பு.
சூரளம்—கருணைக்கிழங்கு.
சூரன்—1. கௌரிபாஷாணம். 2. நவச்சாரம்.

3. மூஞ்சூறு.

சூரி—1. எருக்கு. 2. காளி. 3. நத்தைச்சூரி.

4. புளிச்சக்கீரை.

சூரியகாந்தம்—பொழுதுவணங்கி.
சூரியகாந்தவாமணக்கு—செவ்வாமணக்கு.
சூரியகாந்தி—எட்டி.
சூரியன்—1. எருக்கு. 2. செவ்வெருக்கு.
சூரியன்விந்து—வாலேரசம்.
சூருமம்—1. தருப்பைப்புல். 2. மாந்தப்புல்.
சூரை—1. சூரைப்பழம். 2. தூதுவலை.
சூலி—சதுரக்கள்ளி.
சூலிலை—வெற்றிலை.
சூலை—ஓர் நோய். இது, பலவகைப்படும்.
சூலைகிருது—பெருங்காயம்.
சூலைச்சத்தரு—ஆமணக்கு.
சூழ்—கடலை.
சூழ்தாழை—தாமரை.
சூனம்—மருள்.
சூனியம்—மாரணம்.
சூனியவித்தை—மாரணவித்தை.

செ.

செக்கவிரி—கற்குரை.
செக்குக்கீரை—ஓர் கீரை.
செக்கரிமம்—நாயுருவி.
செங்கடிவாய்ப்பு—வெடியுப்பு.
செங்கத்தரி—ஓர் கத்தரி.

சேங்கநீர்தம்—சிவப்புச்சந்தனம்.
 செங்கருங்காலி—ஓர் மரம்.
 செங்கரும்பு—ஓர் கரும்பு.
 சேங்களா—ஓர் களா.
 செங்களை—குதிரைப்பற்பாஷாணம்.
 சேங்கற்றழை—சிவப்புக்கற்றழை.
 சேங்காஞ்சி—சிவப்புத்தக்காளி.
 செங்காந்தன்—ஓர் பூடு.
 சேங்காரம்—வெங்காரம்.
 செங்கிரந்தி—ஓர் நோய்.
 செங்கிரை—ஓர் கிரை.
 செங்குமுதம்—செவ்வாம்பல்.
 செங்குவளை—செங்கழுநீர்.
 சேங்குறிச்சி—குறிஞ்சா.
 செங்கையான்—ஓர் பூடு.
 செங்கொடிவேலி—ஓர் பூடு.
 செங்கோடு—செருந்தி.
 சேங்கோலம்—செம்புமணல்.
 செஃசை—1. துளசி. 2. வெட்சி.
 செஞ்சம்பா—செம்பாளையெனல்.
 செஞ்சாலி—செந்நெல்.
 செட்டி—மூக்கிரட்டை.
 செடம்—செந்தியுரிபாஷாணம்.
 செடிக்குடிபுத்தி—நாகரவண்டு.
 செணப்பால்—சிவவேதை.
 செதுக்கு—1. பட்டை. 2. மந்தி.
 செந்தண்டு—1. செங்குருத்து. 2. செந்தண்டிக்கிரை. 3. பவளம்.
 செந்தம்—எழுத்தாணிப்பூண்டு.
 செந்திராவிலை—ஓர் பச்சிலை.
 செந்தருப்பை—நச்சுப்புல்.
 செந்தழற்கோடி—பவளம்.
 செந்தாது—பொன்.
 செந்தாமரம்—அன்னாசிப்பழம்.
 செந்தாழை—ஓர் தாழை.
 செந்திரு—1. இலக்குமி. 2. தாளகம்.
 செந்தினை—கம்பு.
 செந்து—1. சடாமாஞ்சில். 2. பெருங்காயம்.
 செந்துத்தி—ஓர் செடி.
 செந்துத்தி—1. சடாமாஞ்சில். 2. பெருங்காயம்.
 செந்துநாசனம்—பெருங்காயம்.
 செந்தும்பை—ஓர் பூடு.
 செந்தொட்டி—1. சிறுகாஞ்சொறி. 2. செம்பிச்சி.
 செந்தோன்றி—கார்த்திகைப்பூ.
 செந்தாடிக்கா—மூக்கிரட்டை.
 செந்நீர்—இரத்தம்.
 செந்நெருஞ்சில்—செப்புநெருஞ்சில்.

சேநிகை—சுடலை.
 செப்பாலை—ஆவிரை.
 செப்பிடில்—சடாமாஞ்சில், செப்புடில் என்றும் கூறுவர்.
 செப்பிலை—தும்பை.
 செப்புத்தொட்டி—வைப்புப்பாஷாண மூப்பத்திரண்டினென்று.
 செப்புநெருஞ்சில்—செந்நெருஞ்சில்.
 செப்புமலை—1. 1. கவாயம். 2. தாம்பிரமலை.
 செப்புபுல்—நாணற்புல்.
 செம்பசளை—சிவப்புப்பசளை.
 செம்பண்ணை—காவற்பண்ணை.
 செம்பம்—முடக்கொத்தான்.
 செம்பரத்தை—ஒரு செடி.
 செம்பருத்தி—ஒரு பருத்திச்செடி.
 செம்பி—மருதோன்றி.
 செம்பிளாங்கம்—வேம்பாடம்பட்டை.
 செம்பில்வேதை—சோரபாஷாணம்.
 செம்பின்பச்சை—நாகப்பச்சை.
 செம்புக்குள்வேதை—கற்பரிபாஷாணம்.
 செம்புலர்—சுடுகாடு.
 செம்புளிச்சை—செம்மணத்தி.
 செம்புனல்—இரத்தம்.
 செம்பை—சிறுதகத்தி.
 செம்போத்து—செம்புகம்.
 செம்மட்டி—மரமஞ்சள்.
 செம்மரம்—அழிஞ்சில்.
 செம்மலை—ஆவிரை.
 செம்மீன்வைரம்—மீனம்பர்.
 செம்முருங்கை—ஓர் முருங்கை.
 செம்முள்ளி—ஓர் பூடு.
 செய்நீர்ச்சித்திரம்—நவச்சாரம்.
 செயசேதி—உப்பு.
 செயபரம்—மரமஞ்சள்.
 செயபீதம்—கௌரிபாஷாணம்.
 செயலை—அசோகு.
 செரிட்டம்—சந்தனம்.
 செருக்கம்—மாதிரை.
 செருந்தி—1. செருந்தி. 2. மணத்தக்காளி.
 செருந்தி—1. செருந்தி. 2. மணத்தக்காளி.
 செருப்படி—ஓர் பூண்டு.
 செல்லங்கோட்டை—வாளம்.
 செல்வன்—புத்தன். (சூ. நிக. கக: கள.)
 செலக்குரு—
 செலக்கூர்மை—
 செலதம்—கோரைக்கிழங்கு.
 செலப்பிரிதி—கருப்பூரச்சிலை.
 செலம்—1. கோரைக்கிழங்கு. 2. வெட்டிவேர்.

செலமலம்—தடற்பாசி.
 செலியம்—இலாமிச்சை.
 செலு—நறுவிவி.
 செவ்வாத்தை—செம்பரத்தை.
 செவ்வலநார்— } செவ்வாம்பல்.
 செவ்வல்லி— }
 செவ்வலங்காரம்—வெண்காரம்.
 செவ்வலரி—ஓர் செடி.
 செவ்வள்ளி—ஓர் வள்ளி.
 செவ்வாம்பல்—அரக்காம்பல்.
 செவ்வாலக்கோட்டை— 1. சேங்கோட்டை. 2. நேர்வாளம்.
 செவ்வாலம்பநுப்பு—வாளம்.
 செவ்வாழை—ஓர் வாழை.
 செவ்வியம்—1. மலைவெற்றிலைக்கொடி. 2. மிளகு.
 செவ்விளங்கும்—அழுக்கிரா.
 செவத்தம்—ஓர் முருங்கை.
 செவியடி—கன்னம்.
 செவிரம்—பாசி.
 செற்றல்—கொல்லல்.
 செறிட்டம்—சந்தனம்.
 செறுவு—கொலை.
 சென்னியுள்ளி—ஒருதலைவெள்ளைப்பூடு.
 சென்னிவலை—மண்டை.
 சென்னை—பிரசென்னையின்.
 செனகாலி—செந்நெல்.
 செனம்—1. உதிரம். 2. பால்.
 செனிகை—கடலை.

சே.

சே—1. அழிஞ்சில். 2. சேங்கோட்டை.
 சேக்கை—1. சிவப்புப்பசளை. 2. பாலு. 3. முந்திரிகை.
 சேகரம்—1. மாமரம். 2. முருங்கை.
 சேகரி—நாயுருவி.
 சேகிலி—வாழை.
 சேகு—முலைப்பால்.
 சேங்கோட்டை—சேராங்கோட்டை.
 சேச்சை—1. பாலு. 2. முல்லை.
 சேகுரணம்—கௌரிபாஷாணம்.
 சேதங்கி—கடுக்காய்மரம்.
 சேதாம்பல்—செவ்வாம்பல்.
 சேதாரம்—1. தெங்கு. 2. மா. 3. வெட்சி.
 சேந்தகனி—கருவாடு.
 சேந்து—அசோகு.
 சேபாலம்—சேங்கோட்டை.
 சேபாலிகை—கருநொச்சி.

சேம்பை—சேம்பு.
 சேமந்தி—ஒரு புட்பம்.
 சேமந்தி—புதையற்றிரவியம்.
 சேமரம்—அழிஞ்சில்.
 சேய்—மூங்கில்.
 சேயப்பம்பம்— } கௌரிபாஷாணம்.
 சேயமம்— }
 சேயா—கடுக்காய்.
 சேயிலம்—இலுப்பை.
 சேயேபசம்—மரமஞ்சள்.
 சேர்வை—பிளாஸ்திரி.
 சேரா—கன்.
 சேராங்கோட்டை—சேங்கோட்டை, சேரான்கோட்டைமேனவும் வரும்.
 சேலகம்—1. கோரைக்கிழங்கு. 2. சந்தனம்.
 3. சிந்தூரம்.
 சேலம்—ஆண்குறி.
 சேலியம்— } இலாமிச்சை.
 சேலியால்— }
 சேலகம்—1. சந்தனம். 2. சிந்தூரம்.
 சேலை—1. அச்சாகு. 2. வத்திரம்.
 சேலோதம்—சந்தனம்.
 சேலகம்—1. சோம்பு. 2. பேயுள்ளி. 3. வீரம்.
 சேலகன்—1. சிற்றமுட்டி. 2. பேயுள்ளி.
 சேலகன்பூடு—1. காந்தன். 2. சிற்றமுட்டி.
 3. சிற்றுள்ளி.
 சேலகனாக்கிழங்கு—கோங்கிலவின்வோர்.
 சேலாங்கம்— }
 சேலாலங்கோட்டை— } நேர்வாளம்.
 சேலாலம்— }
 சேலாலிகம்—கருநொச்சி.
 சேலியம்—வெள்ளைவெட்டிவோர்.
 சேலியால்—இலாமிச்சை.
 சேற்கண்ணி—அரிதாரம்.
 சேறு—1. கன். 2. விழா.
 சேனம்—பருந்து.
 சேனாரப்பட்டை—அழிஞ்சிற்பட்டை.
 சேனாரம்—அழிஞ்சில்.
 சேனாவு—தகரை.

சை.

சைத்துவம்—செய்தல்.
 சைதன்னியம்—1. ஞானம். 2. வாலாசம்.
 சைதிதம்—பிரம்பு.
 சைந்தவம்—1. இந்துப்பு. 2. தலை.
 சையாத்திரி—நேர்மை.
 சையரியம்—பெருங்குறிஞ்சி.

சைலகம்—மலையிருவேலி.
சைலாந்திரம்—மலைக்குகை.
சைவலம்—பாசி.
சைனன்—புத்தன். (சு. நிக. க: கள.)

சொ.

சொக்கலி—மூக்கிலிச்செடி.
சொக்காலி— } சிறுபூளைப்பூடு.
சொக்காளி— }
சொகுசா—உயர்ந்தசெம்பு.
சொடக்கு—1. கடுகு. 2. கிலுகிலுப்பை
சொடித்தல்—குறைத்தல்.
சொண்டி—1. சுக்கு. 2. வேர்க்கொம்பு.
சொத்தலி—பனங்காய்க்கொட்டை.
சொர்னசீரம்— } கரும்பு.
சொர்னம்— }
சொரங்கம்—கச்சோலம்.
சொரசத்தோரசி—இலவங்கம்.
சொரடு—இரும்புத்தடி.
சொருபஞானம்—பரமஞானம்.
சொல்—1. கள். 2. நெல்.
சொலியன்—முடக்கொத்தான்.
சொற்காரம்—பெருங்காயம்.
சொறி—காஞ்சொறி.
சொறியன்—தவளை.
சொன்றி—1. சுக்கு. 2. சோறு.
சொன்னமாக்கி—பவளபாஷாணம்
சொன்னல்—1. இரும்பு. 2. சோளம்.
சொனாமுகம்—வேலிப்பருத்தி.

சோ.

சோகம்—1. கடுகுரொகணி. 2. மரப்பட்டை.
சோகாரி—கடம்பு.
சோகி—பலகறை.
சோங்கம்—1. அகில. 2. கிச்சிலிக்கிழங்கு.
சோசக்காய்—தெங்காய்.
சோசனம்—1. உள்ளி. 2. வெள்வெங்காயம்.
சோடசம்—1. நார், மரப்பட்டை.
சோணம்—1. இரத்தம். 2. சிந்தூரம். 3. செங்கரும்பு.
சோணிதம்—1. சுரோணிதம். 2. மஞ்சள்.
சோந்தியம்—வாலுளுவை.
சோத்திரம்—காது.
சோதகர்—புத்திரர்.
சோதி—1. கருப்புரம். 2. சாதிவிங்கம். 3. பிரகாசம். 4. பூநாகம்.

சோதிதூட்சோதி—கடவுள், ஆன்மாவினறிவாய்விளங்குவன் என்பதாம். (சி. சி. அந. அ. உரை.)

சோதிபூநாகம்—சீபகர்ப்பூரம்.
சோமயம்—வாலுளுவை.
சோதிமயவேதி—பூநாகம்.
சோதிமா—சோதிமரம்.
சோதியம்—வாலுளுவை.
சோதினி—1. குகை. 2. துடைப்பம்.
சோநிசி—குகை.
சோபநந்தி—தாலி.
சோபம்—1. கள். 2. களை.
சோபலம்—சோம்பு.
சோபன்—கள்.
சோபனம்—தாமரை.
சோபாவினை—1. அடம்பு. 2. அடுப்பு.
சோம்பரை—சோம்பல்.
சோம்பலம்—சோரான்கொட்டை.
சோம்பு—கட்சத்திரசீரகம்.
சோமசம்—பால்.
சோமம்—கள்.
சோமமணல்—வெள்ளிமணல்.
சோமவல்லரி—பொன்னாங்காணி.
சோமவல்லி—சீந்தில்.
சோமவலுக்கம்—தேக்கு.
சோமன்—வெள்ளிமணல்.
சோமனுப்பு—1. இந்துப்பு. 2. பச்சைகர்ப்பூரம். 3. நீலபாஷாணம்.
சோமாக்கியம்—1. செவ்வல்லி. 2. தாமரை.
சோரக்கிதண்ணீ—கருவண்டு.
சோரசத்தூரு—சவ்வீரம்.
சோரபுட்பம்—பீச்சுவிளாத்தி.
சோரபேதி—அஞ்சனபாஷாணம்.
சோரம்—வைப்புப்பாஷாணமுப்பத்திரண்டினுன்று.

சோரி—1. இரத்தம். 2. சிறுசெருப்படி.
சோளம்—1. சங்கஞ்செடி. 2. சோளம்.
சோற்றி—மரத்தினுட்சோறு.
சோற்றிலை—கற்றாழை.
சோறி—செந்தொட்டி.
சோறுகொல்லி—அன்னபேதி.
சோனாகம்—பெருவாகை.

சௌ.

சௌகந்தி—கந்தகபாஷாணம்.
சௌகந்தகம்—கந்தகபாஷாணம்.
சௌகந்திகம்—1. கருங்குவளை. 2. செங்குவளை. 3. வெள்ளாம்பல்.

சௌடிரியம்—வீரம்.
சௌண்டி—திப்பிவி.
சௌபஞ்சனம்—புனமுருங்கை.
சௌபன்னம்—1. சுக்கு. 2. மரசதம்.
சௌபாகீகியம்—சுக்கு.
சௌமேருகம்—பொன்.
சௌரீக்கோத்து—முதியார்கூந்தல்.
சௌவரணம்—சௌபன்னம்.
சௌவீரகம்—இலந்தைமரம்.
சௌவீரம்—1. ஒரு மருந்து. 2. இலந்தைக் கனி.

ஞ.

ஞண்டு—ஞெண்டு.
ஞமலி—1. கள். 2. நாய். 3. மயில்.
ஞவவல்—மின்மினிப்பூச்சி.

ஞா.

ஞாநம்—1. தெளிவு. 2. நல்லொழுக்கம்.
ஞாயிற்றுதிரும்பி—பொழுதுவணங்கி.
ஞாயிறுவணங்கி—கொழிஞ்சி.
ஞாலம்—1. ஊமத்தை. 2. பூலோகம்.
ஞாலமாதா — 1. ஊமத்தை. 2. பொன்னா
விரை.
ஞாழல் — 1. குங்குமமரம். 2. கோங்கு. 3.
சங்கபுட்பம். 4. பொன்னாவினா.
ஞாழன்மாதா—ஊமத்தை.
ஞாழி—வள்ளைக்கொடி.
ஞாளம்—படர்கொடி.
ஞாளி—கள்.
ஞாளிகம்— } வள்ளைக்கொடி.
ஞாளிதம்— }
ஞாளியூர்தி—வைரவன்.
ஞானதீருட்டி—ஞானக்கண்.
ஞானவழி—மூளை.
ஞாலியண்டம் — 1. கோழிமுட்டை. 2.
வெங்காரம்.

ஞெ.

ஞெகிழி—கொடுவேலி.
ஞெண்டுகம்—பெருவாகை.

ஞே.

ஞேயம்—1. நேயம், நெய்.
ஞேயா—பெருமருந்து.

து.

தக்காரி—தழுதாழை.
தக்காளி—நல்லதக்காளிமுதற் பலவகையாம்.
தக்காளிப்பிள்ளை—பிள்ளைப்பூச்சி.
தக்கிநீ—பாளை.
தக்கிரம்—மோர்.
தக்கிலிமா—சேங்கொட்டை.
தக்கோலம்—1. தக்கோலம். 2. சிறுநாவற்பூ.
3. வான்மிளகு.
தகசு—இலை.
தகட்டுத்தாளகம்—ஒர் பாஷாணம். தகட்டரி
தாரமென்பர்.
தகர்—பலாசு.
தகரம்—1. ஈயம். 2. பஞ்சவிரையினென்று.
தகரு—பலாசு.
தகரை—ஒர் பூண்டு. இது, பலவகையாம்.
தகல்—திராய்.
தகவு—தெளிவு.
தகழிச்சி—கருப்பூரம்.
தகிலிமா— } சேங்கொட்டை.
தகுலிமா— }
தங்கஞ்சலமாக்கி—சொர்னபேதி.
தங்கமிருதியாதி—தங்கசிந்திரம்.
தங்கைச்சி—குவளை.
தங்கையைக்கொல்லி—சிறியாணங்கை.
தச்சீலி—மிளகு.
தச்சீலியம்—உருவம்.
தச்சுவை—வஸ்திரம்.
தசபாஷாணம் — பறங்கிப்பாஷாண முத
லிய பத்தாம்.
தசமூலம் — கண்டங்கத்தரிவேர் முதலிய
பத்தாம்.
தசனப்போடி—பற்பொடி.
தசை—மாங்கிசம்.
தஞ்சன்பொளி—துருசு.
தட்டை—பூமி.
தட்டம்—அல்குல்.
தட்டான்—1. கோட்டம். 2. புடோல்.
தட்டி—கோட்டம்.
தட்டிலம்—சதகுப்பை.
தட்டை—மூங்கில்.
தட்டிசு—உடும்பு.
தண்டகாகம்—செம்போத்து.
தண்டலர்—பகைவர்.
தண்டாள்—புடலஞ்செடி.
தண்டினம்—நீர்மேற்படர்கொடி.
தண்டு—1. ஆண்குறி. 2. சவளமரம். 3. மூங்
கில். 4. வாழைத்தாறு.

தண்டெபலை—திப்பிலிச்செடி.
 தண்டெலம்—அரிசி.
 தண்டேலியம்—சிறுகீரை.
 தண்டேலும்பு—முதுகெலும்பு.
 தண்டேறு—எலும்பு.
 தண்ணீர்விட்டான்—ஒர் பூடு.
 தணக்கு—துணைமரம்.
 தணலம்—எருக்கு.
 தணவம்—அரசமரம்.
 தணிசு—குறைவு.
 தத்தை—கிளி.
 ததச்சதை— } வாதை.
 ததபத்திரி— }
 ததி—தயிர்.
 ததிசம்— } வெண்ணெய்.
 ததிசாரம்— }
 ததிசுவேதம்— } மோர்.
 ததிமண்டம்— }
 தந்தக்காரி—வாதமடக்கி.
 தந்தகரிசம்— } சுண்ணாம்பு.
 தந்தகரிடணம்— }
 தந்தசடம்—1. எலுமிச்சை. 2. விளா.
 தந்தசடை—புளியாரை.
 தந்தசூகம்—பாம்பு.
 தந்தந்தண்ணீர்—அத்திபோதி.
 தந்தபத்திரம்—மல்லிகை.
 தந்தபலை—திப்பிலி.
 தந்தபீச்சகம்—மாதுளை.
 தந்தயாவனம்—கருங்காலி.
 தந்தவாயு—ஒர் நோய்.
 தந்தி—நேர்வாளம்.
 தந்திகரணி—மெருகன்கிழங்கு.
 தந்திபீசம்—நேர்வாளம்.
 தந்திரகம்—சீந்தில்.
 தந்திரிகை—சோம்பு.
 தந்துகம்—கடுகு.
 தந்துசாரம்—கமுகு.
 தந்துநாபம்— } கடுகு.
 தந்துபம்— }
 தந்துரம்— } தாமரைக்கொடி.
 தந்துலம்— }
 தந்துவிக்கிரியை—வாதை.
 தநம்—சந்தனம்.
 ததப்பாஷாணம்—சாகண்டபாஷாணம்.
 தநுபயம்—வெண்ணெய்.
 தநுரகம்—மயிர்.
 தநுவிருக்கம்—ஆச்சா.
 தபசு—தவம்.
 தபநெட்டம்—தாம்பிரம்.

தபாற்கஞ்சி—மஞ்சள்.
 தம்பலம்—1. இந்திரகோபம். 2. வெற்றிலைச் சாரம்.
 தம்பலி—மருதமரம்.
 தம்பலை—4. நிலவிலகதை. 2. பாக்குவெட்டி.
 தம்மி—தாமரை. (இராமா, பால, எழுச்சி, 10.)
 தமர்—அரக்கு.
 தமரகம்—வங்கம்.
 தமரம்—1. அரக்கு. 2. ஈயம்.
 தமராகீகவம்—பீர்க்கு.
 தமலராசை—கிண்கிலுப்பை.
 தமனகம்—மருக்கொழுந்து.
 தமனி—வன்னிமரம்.
 தமனியம்—பொன்.
 தமாலகிரி—சீழ்காய்நெல்லி.
 தமாலபத்திரம்—திலகமரம்.
 தமாலம்—பச்சிலைமரம்.
 தமியம்—கள்.
 தமையம்—அரிதாரம்.
 தயமணல்—கருமணல்.
 தயனி—சேவல்.
 தயிர்வேளை—தைவேளைப்பூண்டு.
 தாசி—ஒட்டம்புல்.
 தாரம்—பூண்டு.
 தரளம்—முத்து.
 தரளை—1. கஞ்சி. 2. கள்.
 தரா—கச்சந்தரா.
 தராகதம்பம்—கடம்பு.
 தராங்கம்—மலை.
 தராச்சீசம்—முந்திரிகை.
 தராசு—வெள்ளெருக்கு.
 தராசுக்கொடி—1. பெருமருந்து. 2. முல்லை.
 தரு—தேவதாரம். 2. மரம்.
 தருக்துபுடம்—குறைந்தபுடம்.
 தருச்சா—கருப்பூரம்.
 தருச்சாயி—பறவை.
 தருசீவனம்—வேர்.
 தருணநாரி—சிறுநன்னாரி.
 தருணம்—1. ஆமணக்கு. 2. பெருஞ்சீரகம்.
 தருணி—கற்றாழை.
 தருத்தமணி—மரமஞ்சள்.
 தருமராசன்—பாலமரம்.
 தருமாத்துமா—சுத்தப்பிரமம்.
 தருராசன்—பனைமரம்.
 தருடம்—தாமரைப்பூ.
 தல்லுதல்—புணர்ச்சி.
 தல்லுநீர்—இந்திரியம்.
 தலகிருதயம்—உள்ளங்கால்.

தலச்சீசன்—முதற்பிள்ளை.
தலத்தாது—நிலப்பனை.
தலபோடகம்—ஆவிரை.
தலம்—இடம்.
தலநுபகம்—சிறுமணக்குவோர்.
தலிதம்—மலர்ந்தது.
தலைச்சீரன்—1. காட்டெருமைப்பால். 2. கூடைநீறு.
தலைச்சேறி—கூடைநீறு.
தலைச்சுருள்வல்லி—1. பெருமருந்து. 2. பெருங்கிழங்கு.
தலைச்சுருளி—சீந்தில்.
தலைச்சூடுவல்லி—பெருமருந்து.
தலைநிம்பம்—சிவனார்வேம்பு.
தலைப்பிரிதல்—விட்டுப்பிரிதல்.
தலைபோடம்—பொடுதலை.
தலையிலலான்—ஞண்டு.
தலைவிரிச்சான்—1. சாரணை. 2. செருப்படி.
நவச்சேறி—கூடைநீறு.
தவசு—தவம்.
நவநிலை—தவவேடம்.
நவராசம்—வெள்ளைச்சர்க்கரை.
நவலபாடலி—வெண்பாதிரி.
தவலம்—ஒளபலபாஷாணம்.
நவலம் நீத்தினை — 1. வெள்ளைப்பாஷாணம். 2. வெள்ளைமண்.

தவலோற்பலம்—வெள்ளாம்பல்.
தவளம்—1. சங்கபாஷாணம். 2. கருப்பூரம்.
3. வெண்மிளகு.
தவிட்டுச்செடி—மலைக்கொய்யா.
தவிட்டுமேனி—சவட்டுப்பு.
தவசயம்—முருக்கு.
தவசெலம் — 1. நிலப்பனை. 2. முருங்கை.
3. வராகிக்கிழங்கு.
தழுதனை—மேகத்தடிப்பு.
தழுதாழை—தசமுலத்தொன்று.
தளப்பற்றுமரம்—கூந்தற்பனை.
தளவம்— } முல்லைக்கொடி.
தளவு— }
தற்சனி—சுட்டுவிரல்.
தற்பநீடம்—மூட்டுப்பூச்சி.
தற்பதி—கழுகு.
தற்பம்—கஸ்தூரி.
தற்பலம்—வெள்ளாம்பல்.
தற்பாடி—வானம்பாடி.
தற்போதம்—ஆன்மஞானம்.
தற்குகதி—அத்தி.
தறடி—சத்திசாரணை.
தறடிகம்—மாதூலை.
தறிச்சீசன்—எருக்கிலை.
தன்மலைக்கீகாசி—சாலக்கிராமம்.
தன்மலோகிதம்—செஞ்சந்தனம்.

உ

இத்தமிழ்ச்சொல்லகாதி முன்றாவதுபுத்தகந்தொடங்கும்போது வைத்திய பரிபாடை கிடைத்தபாபால், தருவாகாமுதல் வகரம்வரையுள்ள பதங்களும் பொருள் களுமெடுத்துக் குறிக்கும்போது தவறியிருந்த பதங்களும் பொருள்களுபிங்கே குறிப்பிட்டிருக்கின்றன.

தன்மன்—திப்பிலிமூலம்.
தன்மூலம்—திப்பிலிமூலம்.
தன்னினி—வேங்கைமரம்.
தனவன—ஆச்சாமரம்.
தனவை— } சிறுகாஞ்சொறி.
தனவையாதம்— }
தனிகம்—கொத்தமல்லி.
தனிகை—பதிவிரதை.
தனிகா— } கொத்தமல்லி.
தனியா— }
தனியுப்பு—அமுரி.
தனிவல்லி— } குப்பைமேனி.
தனிவல்லிப்பெருமாள்— }

தனு—சரீரம்.
தனுத்துருமம்—மூங்கில்.
தனுவிருக்கம்—ஆச்சா.
தனு என்னும் நகர நகரம் தகா நகரமாக வும் வரும்.

தா.

தாம்பிஞ்சம்—1. ஆணைக்கு. 2. பச்சிலைமரம்.
தாமலைக்காய்—நெல்லிக்காய்.
தாயைக்கொல்லி—வாழைக்காய்.
தார்பத்தனம்—மிளகு.
தாரம்—1. தாளகம். 2. பச்சிலை. 3. பாம்பி என்கு.

தாராப்பிரம்—கருப்பூரம்.
தாரிகை—பதீர்.

தாவிசம்—தாளிசபத்திரி.
தாழிணி—நத்தைச்சூரி.

தான்—தாளகம்.
தானமிசினி—ஊண்.

தானியம்— } கொத்துமல்லி.
தானியாகம்— }
தானியோத்தமம்—அரிசி.

தி.

திகிலைச்சாறு—எலுமிச்சஞ்சாறு.
திகனி—தேமல்.
திட்டன்—செங்கோரை.
தித்தி—ரூங்கு.
தித்திரமி—மீட்டுதல்.
திந்திப்பிச்சி—நாணல்.

திமிரியாடி—கழுத்து.
திராமுலம்—முடக்கொத்தான்.
திராவகத்துக்கடுங்காரம்— } அன்னபேதி.
திராவகத்துக்காதி— }
திரி—தங்கம்.
திரிசாதிகம்—திரிசாதம்பார்.

திரிடி—தள்ளி.
திரிதசமஞ்சரி—துளசி.
திரிபழகம்— } 1. தேன். 2. நெய். 3. பால்.
திரிபாகம்— }
திருச்சுண்ணம்—அபிதேகச்சுண்ணம்.
திருசம்—1. சுத்தாசம். 2. வில்வமரம்.
திருசை—கண்.

திருட்டிபந்து—மின்மினி.
திருணத்துருமம்—தெங்கு பனைமுதலியன.
திருவடம்பிசின்—சாலாம்பிசின்.
திருவென்றசாரம்—காசிச்சாரம்.
தில்லபலம்—ஒட்டுதல்.
தில்லமெழுது—தில்லமெழுது.

திலகடம்— } பிண்ணுக்கு.
திலப்பிச்சம்— }
திலவத்தம்—வெள்ளிலோத்திரம்.
திலாட்சாரம்—திலாலவணம்.
திலாமீதம்—1. சந்தனம். 2. வெண்டாமரை.
திவ்வியகந்தம்— } கிராம்பு.
திவ்வியம்— }

திவாபீதம்—வெண்டாமரை.
திறபு—1. ஈயம். 2. துத்தநாகம்.

தி.

திபக்கொடிச்சி—ஆரதிகாப்பூரம்.
திப்புடம்—மருந்துக்குத்தக்கபடி போதுமான
துணிசுற்றிக் காற்றுப்படாமலெரிப்பது.
திர்க்காசனம்—பாம்பு.
திராந்தி—மச்சுமரம்.

தி.

துகிலி—பீசம்.
துகிலிகை—துகிற்கொடி. (கந்தபு. நகர்ப். ௩௦.)
துகிலின்பீசம்— } பருத்திவிதை.
துகிற்பிரதம்— }
துட்டி—ஏலம்.
துட்பிரசம்—கருஞ்சொண்டி.
துட்பிரதருசனி—சேம்பு.
துண்டாயம்—பொன்மணல்.
துண்டிகை—கொப்பூழ்.
துத்தம்—மயிற்றுத்தம்.
துத்தியம்—சவரிலோத்திரம்.
துநீ—பறவைமுட்டை.
துப்பு—குருவியினச்சம்.
துபாகம்—நெய்.
தும்பகா—1. அத்தி. 2. தும்பை. 3. பேரத்தை.

தும்பி—1. கரும்பு. 2. மின்மினி.
தும்பிகரும்பு—பணிச்சை.
துலாதடம்—சவனமரம்.
துவதியை—கோரோசனை.
துவாரபிண்டி—வாசற்படி.
துறுப்பவாரி—காட்டாமணக்கு.

தூ.

தூரேந்தி—கம்பந்திராய்.
தூலவிருக்கம்—இலவமரம்.

தெ.

தெரிசுகாரி—வசியம்.
தெளிவெண்ணெய்—வேப்பெண்ணெய்.

தே.

தேக்கு—சண்பகம்.
தேகடை—தேக்கொடுக்கி.

தேகபலம்—1. குருவி. 2. மஞ்சள்.
 தேகம்—கழுநாடு.
 தேகமண்—செம்மண்.
 தேகவச்சிரம்—சுத்தாசம்.
 தேங்காய்த்துருவல்—தேங்காய்ப்பூ.
 தேசலம்—தேமா.
 தேசவானம்—சுக்கு.
 தேசாபுரம்—கண்டத்திப்பிலி.
 தேசான்—சுக்கு.
 தேண்மண்டலி—ஒருவகைவிடமுள்ளதேள்.
 தேத்தான்—கழற்சிக்காய்.
 தேமேகவிடயம்—வெள்ளரி.
 தேர்வாசம்—அரசு.
 தேவதிட்டா—தேட்கொடுக்கி.
 தேவமரம்—மாமரம்.
 தேன்குழல்—ஓர் பணிகாரம்.
 தேன்வதை—தேனிரால்.
 தேனுகாதுத்தம்—பசுவின்பால்.

தை.

தையல்—நல்வேலை.
 தைலகிட்டம்—எண்ணெய்மண்டி.
 தைலசாதனம்—1. நாய். 2. நெய்.
 தைலசௌரிகை—வெள்ளவால்.
 தைலபரணிகம்—வெண்சந்தனம்.
 தைலபீதம்—அத்திப்பிசின்.
 தைலபிபீலிகை—செவ்வெறும்பு.

தொ.

தொக்கிவரி—வலக்கால்.
 தொங்கின்—சீனமல்லிகை.
 தொட்டி—தொட்டிப்பாஷாணம்.
 தொட்டி—தீட்டு.
 தொய்யக்கிரை—துயிலக்கிரை.
 தொவசூகம்—பாவட்டை.

தோ.

தோகலி—அசோகு.
 தோபநசினி—வலக்கால்.
 தோரி—சோறு.
 தோலாயா—இலவு.

தௌ.

தௌதம்—வெள்ளி.
 தௌலேயம்—ஆமை.

ந.

நகங்கிருதி—புண்ணியமேழிநென்று.
 நலம்—சுக்கு.
 நவஞகம்—ஓமம்.

நா.

நாகரிசம்—தவசிமுருங்கை.
 நாகவாடை—துத்தநாகப்பிடிப்பு.
 நாணற்கரும்பு—ஓர் கரும்பு.
 நாவி—கொப்பூழ்.

நி.

நிகாசம்—வெள்ளாம்பல்.
 நிதம்—நஞ்சு.
 நிருமிதி—நிருவாணம்.

நீ.

நீரோருகம்—தாமரை.
 நீவாரம்—செந்திலை.

நு.

நுக்கு—எட்டிமரம்.
 நுணவை—தணக்குமரம்.
 நுழைய்ப்பாக்கு—முதிராப்பாக்கு.

நூ.

நூக்கம்—தோதகத்திமரம்.
 நூட்டி—நூதி—ஆமையோடு.

நெ.

நெத்தகர்—ஓர் பூடு.

நே.

நேயம்—நிலப்பனை.

நை.

நைச்சி—பாம்பு.

ப.

பச்சினி—பத்தாமாதம்.
பசறு—பச்சிலைச்சாறு.
பசுதகனி—சோறு.
பசுக்கோசுரம்—நாகப்பூ.
பணுக்கம்—வசியம்.
பரதயம்—சூயில்.
பாதவயினி—சித்தினி.
பரப்புரயி—அத்தினி.
பரபிருதம்—1. காகம். 2. சூயில்.
பரலோகமினி—பத்மினி.
பராதாரம்—காக்கை.
பராரி—மூன்றாம்வருடம்.
பரிவாலி—குதிரைவாலி.
பல்லவாதம்—மான்.
பல்லினர்குழவி—மலைப்பச்சை.
பலாசனம்—கிளி.
பலாதோகம்—மாமரம்.
பலாரி—சிறுமுட்டி.
பலுகம்—சூரக்கு.
பலோற்பதி—மாமரம்.
பளகம்—பவளம்.
பற்மவேதகம்—கருப்பூரம்.

ப.த.

பாணிக்குருச்சி—சீரகம்.

பீ.

பீனக்கி—நாக்குப்பூச்சி.

பூ.

பூரணன்—மூர்த்தபாஷாணம்.
பூவை—கீரிப்பூ.

பொ.

பொலந்துறவு—பெருந்தவம்.

போ.

போத்திரி—பன்றி.

ம.

மயக்கி—சல்லிக்கொடி.
மயிரோசம்—அரிதாரம்.
மரத்துவெள்ளை—வெள்ளைக்குங்கிலியம்.
மருஞ்சகம்—ரசகற்பூரம்.
மருவாளி—பச்சைக்கர்ப்பூரம்.
மவுத்தி—செத்தவுடல்.
மறையோர்விந்து—வாலிரசம்.

மா.

மாங்கிசவாசகன்—1. கஸ்தூரி. 2. எலும்பு.
மாட்டம்—சீரகம்.
மாயமூலி—அங்கப்பிச்சு.
மாவிலிங்கம்—லிங்கபாஷாணம்.
மாளகி—மாதுளை.
மாளம்—கஸ்தூரி.
மாளிமந்தம்—இந்துப்பு.
மாளை—புளியம்பிராணி.
மாற்று—தங்கம்.

மி.

மிரட்டி—பேய்மிரட்டி.
மிருகாதனம்—புலி.

மு.

முகூலகம்—தந்திரம்.
முத்தி—கடாக்கிநி, கமலாக்கிநி, தீபாக்கிநி
இம்மூன்றுவிதமாக அடுப்பிலெரிக்கவேண்டும்.
முறுவஞ்சி—முத்து.

மூ.

மூலக்கரணி—கற்கடக்பாஷாணம்.
மூலநாயன்—திருமூலர்.
மூலவெளி—மூளை.
மூலி—மணிக்ஞடல்.

மெ.

மெய்நீர்— } மூத்திரம்.
மெய்யுதகம்— }

மே.

மேலாமுதிரம்—கஸ்தூரி.

மை.

மைபண்டம்—முட்டை.

மோ.

மோசாசம்—பருத்திப்பிசின்.

மோதகம்—ஓமம்.

மோழை—காட்டுமல்லிகை.

மொ.

மொளத்திகதன்மொட்டு—வெண்ணெய்.

மொன்னசாரம்—செவ்வாரம்.

ய.

யங்கோரம்—நெல்லி.

யமற்கேளம்—கடுக்காய்ப்பூ.

யலுதம்—மருந்து.

யனகம்பு—புல்லுருவி.

யா.

யாமுனைட்டகம்—சுயம்.

யாரம்—தொண்டிப்பூ.

யாரி—அத்தி.

யாருந்தின்னொழி—அங்கப்பிச்சு.

யாவகம்—காருமுந்து.

யானைக்கால்வணங்கிப்பூடு—நெருஞ்சில்.

யூ.

யூகம்—பேன்.

யூமம்—காட்டுமல்லிகை.

யோகிதண்டம்—பிரம்பு.

வ.

வங்ககடம்—வெங்காரம்.

வங்கினி—மை.

வங்குசகோசனம்—குங்குமப்பூ.

வச்சகம்—மலைமல்லிகை.

வடங்கன்—வெங்காரம்.

வடிவரி—வண்டு.

வதுவம்—பாலை.

வராளி—மண்கைரல்.

வரிக்குமரி—வரிக்கற்றாழை.

வருவியம்—முழங்கால்.

வல்லி—சீந்தில்.

வல்லூரி—பன்றி.

வலைகாரம்—வெறுகாரம்.

வளகம்—பவளம்.

வளை—தூதுவளை.

வன்னிகருப்பம்—லிங்கபாஷாணம்.

வனமரை—ஒரிதழ்த்தாமரை.

வனரஞ்சனி—முலைப்பால்.

வா.

வாகுவம்—மகிழ்க்கனி.

வாதரக்கி—பாஷாணம்.

வாரயம்—பிரமி.

வாரியுற்பவம்—தாமரை.

வி.

விக்கிரவாகாரம்—முதுகு.

விக்கிரி—செய்குதல்.

விச்சம்—தாமரை.

விசித்தி—கடுகு.

விசயினி—வேம்பு.

விசுவங்கத்தி—அதிவிடயம்.

விடுது—விழுது.

விரிஞ்சிக்குடி—கெந்தியுரிபாஷாணம்.

விருளங்கிழங்கு—ஓர் கிழங்கு.

வெ.

வெந்தபிகிரி—சுடுபிணம்.

வெள்ளடை—வெற்றிலை.

வெளுப்பத்தி—எலும்பு.

நமீழ்ச்சொல்லகராதி அநுபந்தம்
முற்றிற்று.

நிறுவனத்தில் கிடைக்கும்
பிற வெளியீடுகள்

**செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல்
அகரமுதலி பேரகராதி**

முதன் மடலம் - முதற்பகுதி (அ)	-	ரூ. 100. 00
முதன் மடலம் - இரண்டாம் பகுதி (ஆ - ஈ)	-	ரூ. 150. 00
முதன்மடலம் - மூன்றாம் பகுதி (உ - ஓ)	-	ரூ. 150. 00

தமிழ் - தமிழ் அகரமுதலி

மு. சண்முகம் பிள்ளை	-	ரூ. 100. 00
---------------------	---	-------------

**7வது உலகத் தமிழ் மாநாடு
கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்,
மொர்சியசு, 1989**

Vol. 1 - English	-	ரூ. 294. 00
Deluxe	-	ரூ. 428. 00
Vol. 2 - தமிழ்	-	ரூ. 215. 00
Deluxe	-	ரூ. 335. 00

**8வது உலகத் தமிழ் மாநாடு,
தஞ்சாவூர், 1995**

சிறப்பு மலர்	-	ரூ. 100. 00
அறிவியல் மலர்	-	ரூ. 50. 00
மாணவர் மலர்	-	ரூ. 25. 00

613